ANUL XXIII Nr. 10 OCTOMBRIE 1948

ROMÂNIA APICOLĂ

FLOARE DE BUMBAC

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Persoană Juridică
SEDIUL SOCIETĂȚII: BUCUREȘTI VI, STRADA Dr. STAICOVICI Nr. 63
Palatul Institutului de Cercetări Zootehnice al României
Căsuța Poștală 525 **cont CEC. 12.984**

Președinte de onoare statutar: *Vasile Vaida* Ministrul Agriculturii și Domeniilor.
Vice-Președinți de onoare *Dr. Florin Begnescu*
Grigore Giossan

COMITETUL CENTRAL

Președinte: *Ing. V. Harnaj*
Vice-Președinți: *D. Zissu*
Dr. Cornelia Pelimon
Secretar general: *Dr. I. Banu*
Casier: *Ecaterina Golescu.*
Membri: *Ing. N. Foti, S. Ruginosu și D. Prodan*

Cenzori activi: *C. Pavelescu, I. Banciu, V. Georgescu.*
Cenzori supleanți: *A. Cujbă, Gh. Rădulescu și Vasile Ioan*

I. — Cereți, în orice împrejurare, concursul Societății Centrale de Apicultură din România, adresându-vă ei la căsuța poștală 525, București I, și folosind pentru aceasta numai cărți poștale cu răspuns plătit.

II. — Conform art. 13 din statute, toți membrii Societății Centrale de Apicultură au dreptul să asiste oricând la ședințele lunare ale comitetului, care vă primește totdeauna bucuros. Ședințele au loc la 15 ale fiecărei luni, orele 16 la Inst. Zootechnic.

Articolele de publicat în Revista „România Apicolă" ca și orice reclame etc. se vor trimite pe adresa Societății Centrale de Apicultură din România, București Căsuța Poștală 525.
Abonamentele și orice sume se trimit numai pe numele Societății Centrale de Apicultură la Cont CEC. 12.984.

ABONAMENTUL: Pentru Instituțiuni, Societăți: lei 1000 anual. Pentru membri cotizația totală astfel: 325 lei pentru membrii ce au până la 10 stupi, 375 lei până la 50 stupi, 500 lei până la 100 stupi și 800 lei peste 100 stupi. Taxa de înscriere 20 lei. Revista se trimite totdeauna cu începere dela 1 Ianuarie.

CUPRINSUL:

Trei ani de apicultură de Prof. C. Melica; **Fecundarea reginelor odată sau de mai multe ori** de C. Uliță; **Hrana de rezervă pentru iernat** de Ing. V. D. Harnaj; **Situația stuparilor ce au datorii la B.N.R.**; **Măcelul Trântărilor** de D. Stamatelache; **Câteva considerațiuni cu privire la asigurarea polenizării grădinilor de pomi fructiferi** de Ing. V. Petruș; **Albinăritul în proverbele românilor** de D. Constantinescu; **Constituirea filialei Năsăud**; **Apicultura pe scurt pentru începători** de I. Spiloiu; **O boală nouă?** de N. Filipache; **Încă o cooperativă apicolă**; **Dresarea albinelor** de Ing. V. Harnaj; **Calendarul stuparului** de C. L. Hristea; **Greșelile obișnuite ale începătorilor**, după Dadant; **Informațiuni apicole.**

ANUL XXIII Nr. 10 OCTOMBRIE 1948

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

TREI ANI DE APICULTURĂ

Și acum, să exemplificăm. Adică cum? — Intr'unul din numerele trecute ale acestei reviste, am arătat ce cred alții și ce cred eu despre venitul unei stupini. Pentru a ilustra printr'un exemplu cele expuse acolo, voi încerca să arăt pe scurt ce am obținut dela albinele mele în ultimii trei ani. Pentrucă, frate stupar începător, trebue să vezi problema apiculturii în tot întinsul ei, să știi să primești cu aceiaș seninătate și zilele bune și zilele rele.

Regiunea în care am stupina poate să dea trei recolte pe an: la salcâm, la tei și la floarea soarelui; iar dacă, în toamnă, deplasezi stupii în lunca Dunării, poți să mai ai o recoltă de multe ori foarte importantă, dela ismă. Stupii mei sunt sistem Layens, cu 17 rame — așa i-am apucat.

Acum trei ani, în 1946, încheiam un an apicol relativ îmbelșugat. Primăvara a fost deosebit de favorabilă apiculturii: ploi, alternând cu zile calde și însorite, au stimulat isvoarele nectarifere și au zorit albinele la cules. Către sfârșitul lunii Aprilie, a trebuit ca o parte din rame să le dau la centrifugă ca să scot mierea pe care albinele o adunaseră dela pomii roditori. Făceam astfel loc pentru nectarul florii de salcâm. La începutul lunii Mai, am pregătit cei 25 de stupi, timpul a fost prielnic și dela floarea de salcâm am mai scos 120 kg. miere. In Iunie, la tei, a trebuit să-mi pregătesc butoaele. Cu inima plină, priveam cum se umpleau cele două butoiașe și mă minunam, a nu știu câta oară de vrednicia acestor ființe binecuvântate. Am recoltat încă 250 kgr. In Iulie și August dela floarea soarelui am mai scos 80 kg. In total 500 kg. miere dela diverse flori. Adică în medie 20 kg. la stup. Nu era un rezultat extraordinar, însă am fost mulțumit pentrucă demult nu recoltasem această cantitate la acest număr de stupi.

A trecut iarna, și mă pregăteam pentru anul apicol următor. Mi-am făcut socoteala că ar fi cazul să creez din fiecare colonie câte un nucleu cu mătcile vechi, lăsând stupii de bază orfani în timpul înfloririi salcâmului. Zis și făcut. Cu câteva zile înainte de salcâm, au apărut în grădina mea 50 de stupi... Eram mândru, și filozofam: coloniile vechi își vor face mătci frumoase în timpul florii de salcâm, roitul nu va fi posibil, miere vor aduna berechet pentrucă nu vor avea puet de hrănit, nucleele se vor desvolta rapid pentrucă au mătci fecundate și se vor întări progresiv la tei și la floarea soarelui, iar la anul, dac'o vrea Cel de sus îmi dublez stupina... Dar socoteala de-acasă e una și cea din târg e alta. In preajma înfloririi salcâmului, dă Dumnezeu într'o noapte o brumă care a prefăcut în scrum toată floarea şi toate calculele mele, cel puţin pentru moment. Miere în stupi era puţină din anul trecut. Până la tei mai erau 40 zile. Răbdare. Insă albina se împuţina şi coloniile slăbeau din lipsă de nectar. Am unit nucleele câte două şi câte trei, am luat parte din puet şi l-am dat la coloniile de bază, am repartizat egal proviziile. Aveam acum 35 colonii, adică 35 cutii cu albine.

In sfârşit a început să înflorească şi teiul dela care aşteptam salvarea. Am deschis larg porţile stupilor ca să nu fie îmbulzeală la cărat, am completat stupii cu faguri goi ca să aibă albinele unde depozita mierea, mi-am pregătit butoaele şi m'am pus pe aşteptat. Dar aşteptarea mi-a fost zadarnică: teii erau albi de floare însă albinele îi ocoleau, cercetau alte flori mărunte, se încărcau la urdiniş şi stupul devenea din ce în ce mai uşor. Şi azi, şi mâine, şi poimâine, aceiaş situaţie disperată. Am început să repartizez din nou proviziile rămase şi am concentrat coloniile slabe şi nucleele. Dar cercetând stupii, am dat peste altă bucurie: patru colonii bolnave de loca. Trei le-am distrus, una am tratat-o şi am salvat-o fiind o colonie puternică. Perspectivele erau neliniştitoare. Riscam să pierd toţi stupii. Floarea soarelui nu promitea să fie mai productivă întrucât fusese semănată târziu din cauza anului secetos. Stuparii se pregătesc pentru baltă; acolo sunt fâneţe, acolo e isma. Acolo mă duc şi eu... Mă pregătesc. Intr'o zi revenind din Bucureşti, îmi spune vecinul că a dispărut un stup; a găsit doar părţi din el şi rame goale aruncate pe calea ferată. E bună şi asta!

M'am dus în baltă cu 25 stupi. Era pe la 15 Iulie. Deşi isma nu începuse să înflorească, totuşi albinele se frământau şi se zoreau la cules. Incepusem să mă înviorez. Insă zorul lor a fost de scurtă durată — vreo două zile; au prins să dea târcoale dela stup la stup, iar coloniile slabe au început să fie atacate de loca; aproape în fiecare săptămână distrugeam câte două colonii. Isma a înflorit abia pela 15 Septembrie. Şi-au adunat albinele doar atât cât să aibă pentru iernat. M'am întors acasă cu 17 colonii. Incă un stup bun mi l-a furat nu mult după întoarcerea din baltă; încât am intrat în iarnă cu 16 colonii.

In primăvara acestui an, 1948, aveam 15 colonii — una fiind besmetică am unit-o cu alta. Imi făceam şi anul acesta planuri, deşi nu aşa măreţe ca în cel trecut. Acum eram bucuros să mi le lase Dumnezeu pe acestea, să le împuternicesc şi când o fi belşug le-oi mai înmulţi. Iată bilanţul acestui an apicol. La salcâm a plouat mereu încât n'am recoltat decât 20 kg. miere. In schimb am descoperit o colonie bolnavă pe care am distrus-o. Până la tei, jumătate din stupi erau atinşi de loca; fiind colonii puternice nu le-am mai distrus şi le-am tratat. Din nouă colonii bolnave, şapte s'au lecuit, însă intră în iarnă cu populaţie puţină.

La floare de tei, albinele adunând şi ceva miere în plus, am extras 50 kg. Un stup puternic mi-a dat un roiu. Dela floarea soarelui şi-au completat proviziile pentru iarnă. In baltă nu m'am mai dus deoarece inundaţiile au distrus isma şi apele s'au retras târziu. Să mai fac o medie de producţie la stup? Pentru 1947 ar trebui să fac o medie pentru cât am cheltuit şi m'am ostenit de fiecare stup. In acest an, mai ştiu eu la ce număr să împart cantitatea de 70 kg. miere, când mai mult de jumătate din stupi, bolnavi fiind, au trebuit sc fie hrăniţi ca să se poată ţine pe picioare?

Intru în iarnă cu 13 colonii — număr buclucaş! Noroc că mai am la Bucureşti opt colonii care deşi nu produc nimic în plus, pot să-mi înlocuiască cu folos golurile ivite în stupina dela ţară. Căci vreau să-mi înmulţesc stupii, să-mi confecţionez stupi standard, să-mi procur încă o centrifugă mai mare, să studiez flora meliferă, să studiez iernarea albinelor, să perfecţionez în general mijloacele de exploatare şi să fac rost de încă vreo câteva butoae... iar rezultatele să le comunic aci. Bietul stupar, săracul! Mirajul unor vase pline cu miere aurie şi a unor faguri albi ca zăpada, plăcerea de a vedea îmbulzeala dela urdiniş în timpul marelui cules, satisfacţia de a prinde roiul pe o cracă, de a asculta până seara târziu duduitul micilor sale uzine, speranţa că la anul viitor o să fie mai bine, — îl fac să uite toată oboseala şi munca uneori zădarnică consacrată acestor gâze minunate.

„Frumoasă ocupaţie, domnule, mai e şi asta", îmi zicea un prieten admirându-mă cum examinam tacticos ramele cu albine. Frumoasă accentuez şi eu. E în această noţiune mult ataşament pentru natură, multă poezie, multă artă, multă ştiinţă chiar. Insă această plăcere, utilă să zicem, cere acelui care vrea să o aibă, o bună doză de răbdare, perspicacitate, muncă pricepută, şi obişnuinţa de a întâmpina oboseala, riscurile şi bucuriile cu o egală bună dispoziţie.

Prof. C. MELICA

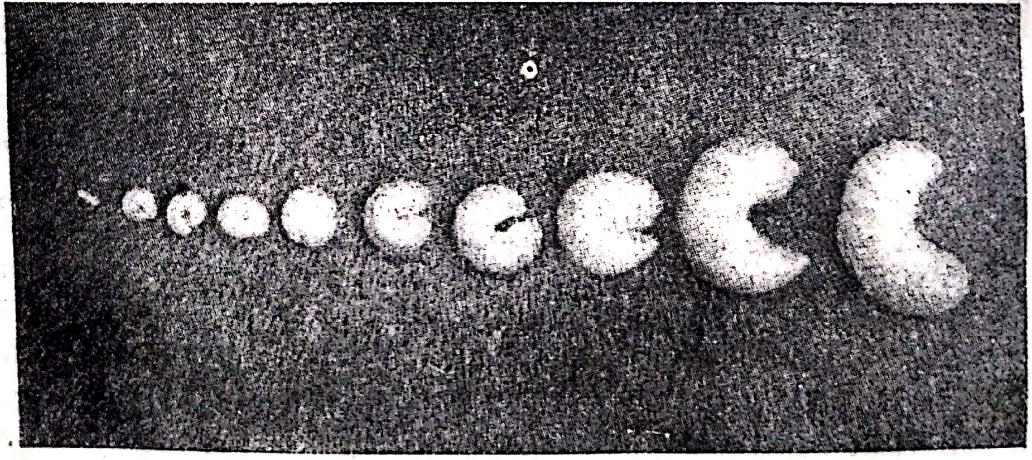

Fazele de desvoltare ale larvei de albină

Fecundarea reginelor odată sau de mai multe ori.

S'au împlinit 9 ani, de când nebunia sângeroasă a războiului a întrerupt aproape complect legăturile dintre apicultorii diferitelor popoare din lume. Iar, pe unde a trecut această revărsare a bestiei omeneşti însălbătăcite, oameni şi albine fără deosebire, au fost făcuţi — una cu pământul.

Şi totuşi, cu toate greutăţile acestor timpuri de mare cumpănă, s'au găsit chiar în ţările care luau parte la război, oameni aşa de îndrăgostiţi de albine, încât şi-au continuat fără întrerupere cercetările şi munca pentru lămurirea şi uşurarea vieţii acestor gâze. Din acest punct de vedere, ne putem mândri pentru că am rămas uniţi tot timpul şi trebue să fim recunoscători micului grup dela conducerea tovărăşiei noastre, grup, care nu s'a dat înlături de la nici'o trudă şi dela nici'o jertfă spre a ajuta apicultura şi stuparii, în cele mai anevoioase timpuri, în tot răstimpul acestor 9 ani. Mai ales, trebuie să le mulţumim, pentru munca neobosită, pe care au depus-o în ridicarea nivelului ştiinţific al revistei noastre, care acuma poate suporta cu mândrie, orice fel de comparaţie cu ori şi care revistă de specialitate, din ori şi ce ţară a lumii.

Bine înţeles, vom fi bătuţi de multe ori, în ce priveşte luxul tiparului, calitatea hârtiei, mulţimea paginilor, numărul cititorilor, etc. Dar foarte rar va trebui să ne plecăm, în ce priveşte nivelul cunoştinţelor generale şi chiar a cunoştinţelor necesare celei mai moderne apiculturi — de ultimă oră.

Departe de mine, orice gând de ieftină lăudăroşenie patriotică şi cu atât mai departe, orice gând de linguşire. Cele afirmate mai sus, sunt expresia adevărului adevărat.

Am cunoscut multe din revistele străine, care apăreau înainte de război. In ultimele 7—8 luni de zile am avut în mâinile mele şapte reviste apicole din diferite ţări. Pe cele cari nu le-am putut ceti eu singur, le-am ascultat cetite şi traduse de alţii. Aşa că am avut un mijloc de comparaţie — ori şi cât ar fi el de redus — cu umila noastră revistă. Dar am avut şi alte prilejuri să pot face o preţuire justă a revistei noastre.

Astăprimăvară, mulţumită unui apicultor, oficial inginer, bun prieten, din Australia, mi s'a împrumutat ca să citesc, revista „Schweizerische Bienen Zeitung", colecţia anilor 1940—1947 inclusiv.

M'am bucurat ca un copil mic, căruia i-a adus Moş Crăciun darul, visat cu ardoare de ani de zile. Nu ştiam ce să fac ca s'o citesc cât mai repede posibil. Când mă gândiam că tot timpul acestor 9 ani, elveţienii stătuseră liniştiţi, având posibilitatea de a fi în relaţiuni prieteneşti cu toată lumea, putând să adune cu amândouă mâinile dela toate popoarele lumii toate bunurile materiale şi spirituale, nici nu mă îndoiam că voi găsi în aceste aproape 6.000 de pagini, vorba ceia — marea cu sarea.

De aceia, veţi înţelege, nespusa amărăciune a decepţiei mele după ce am terminat de citit şi am fost silit să constat că visurile mele, urme de fum — vorba cântecului. Aţi văzut vreodată surprinderea amară după chipul unei fetiţe mici, care constată că păpuşa ei — cea mai frumoasă de pe lume — are trupul din tărîţe de lemn?

Sigur că aşa arătam şi eu când am terminat de cetit ultima fascicolă.

Fără nici o îndoială, am găsit şi lucruri foarte interesante şi unele puţin sau deloc cunoscute multora dintre noi.

* * *

Mă opresc la chestiunea fecundării reginei. Ea e tratată de două ori, pe larg, în aceşti 7 ani ai revistei de către D-l W. Fyg, unul dintre colaboratorii d-lui Morgenthaler, dela Institutul de cercetări apicole Liebefeld. Fără nici o îndoială că d-l Fyg e un adevărat savant şi un neobosit cercetător în materie apicolă şi munca lui merită respectul şi admiraţia noastră.

Intâia oară e tratată în 1944, sub două aspecte. Primul, dacă o regină se împerechiază o singură dată în viaţa ei sau se împerechiază de două ori sau chiar de mai multe ori. Al doilea, dacă o regină virgină după ce depune ouă de trântori, s'ar mai putea fecunda şi să depună ouă în mod normal.

Bazat pe cercetările făcute de Muselewskij şi Kozlov, cercetători ruşi, Fyg arată că nu există împerechere de cât atunci când regina e în călduri. Odată ce regina începe ouatul, înseamnă că au trecut căldurile şi deci este exclusă o împerechere ulterioară. Aceasta ar fi un impediment psihologic.

Dar, pe lângă acest impediment psihologic, există şi un impediment anatomic. Se ştie acum precis că ovarele reginei tinere sunt despărţite de canalul conducător al oulelor, printr'o pieliţă subţire dublă, care împiedică ca lichidul spermatic, al trântorului, revărsat în canalul conducător de ouă al reginei, să pătrundă în cele două ovare ale ei, silind astfel spermatozoizii să intre în beşica spermatică.

Când o regină începe ouatul, înseamnă că această pieliţă a dispărut, din care cauză e imposibilă o nouă fecundare de oarece spermatozoizii, ar pătrunde cu toţii direct în ovare.

Prin urmare, când o regină virgină începe să depuie ouă de trântori, ea nu se mai fecunda nici odată, din cauzele arătate mai sus.

De asemenea, o regină tânără fecundată, care din diferite cauze, ar depune numai ouă de trântor, nu se mai poate fecunda a doua oară spre a deveni aptă la o depunere de ouă fecundate.

Chiar autorii vechi ca Dzierzon şi Berlepsch cunoşteau faptul că multe din reginele tinere, după fecundare, depun la început, un timp oarecare — variabil — numai ouă de trântor şi abia pe urmă trec la o depunere normală.

Naturalistul Rudolph Leuckart a încercat să explice acest fapt, arătând că vesicola spermatică la regina virgină, nu e goală, ci e plină cu un lichid. După fecundare spermatozoizii intră în această beşică, evacuând acel lichid. El presupune că e posibil să mai rămâie în spermatică lichid de acesta, după fecundare, şi să fie eliminat la începutul depunerii oulelor, ceia ce ar lămuri depunerea oulelor de trântori.

Fyg arată că Parinow, un alt cercetător rus, susţine că majoritatea reginelor se fecundează de 2 ori, în două zile consecutive, dacă e vreme bună, amânându-se a doua împerechere în caz de vreme rea.

In faţa acestei afirmaţiuni precise, Fyg se întreabă, cum se poate concepe aşa ceva şi mai ales cum se poate concepe ca regina să primească sămânţă dela doi trântori ?

Tot el răspunde — vag — că unii afirmă că e posibil acest lucru, iar alţii susţin că e imposibil.

Berlepsch şi Dzierzon au crezut în posibilitatea unei împerecheri repetate, presupunând cazul că prima fecundare ar fi avut loc cu un trântor steril. Cercetătorii moderni au dovedit că cel puţin 5⁰/₀ din trântori sunt complect sterili, fiind totuşi absolut capabili pentru o împerechere.

Din cealaltă tabără face parte Parinow, care susţine că sunt necesare 2 împerecheri, de oarece e necesară sămânţa dela 2 trântori pentru a se umplea spermatica reginei.

Fyg nu admite însă părerea lui Parinow, de oarece Leuckart ar fi constatat că spermatica reginei e aşa de mică, încât nu poate suprinde decât un sfert din lichidul spermatic rămas în vaginul reginei, după împerechere.

Mai mult încă, în sprijinul părerii sale, Fyg aduce şi lucrările lui Is'hak-Ogli, care disecând 50 de regine la diferite intervale după fecundare, a stabilit că e necesar 48-64 ore, pentru trecer a spermei trântorului în spermatica reginei.

Cum s'ar putea deci repeta încă o împerechere a doua zi după prima, se întreabă Fyg, în asemenea condiţiuni?

Pentru aceste cauze, Fyg scoate că teoria lui Parinow nu are niciun fundament.

Al doilea articol e publicat în 1947. A fost provocat de comunicarea unui stupar. Acesta avea într'un stup o regină de 4 ani, marcată. In a 4-a vară ea a depus un timp îndelungat numai trântori. Pe urmă şi-a revenit complect, depunând numai ouă de lucrătoare, intrând în iarnă cu stupul foarte puternic. In primăvară a fost înlocuită de către albine, continuând să rămâie în stup împreună cu fina ei, încă mult timp. Stuparul era convins că bătrâna lui regină se împerechease din nou, în vara anului al 4-lea, şi abia după aceia depusese ouă de lucrătoare.

Un alt stupar făcuse o comunicare despre regina tânără a unui roi. La 18 zile dela prinderea roiului, cu toate că albinele lucrau faguri noi, regina nu depusese nici un ou. Cercetând stupul după 26 zile, a găsit ouă depuse în mod neregulat, chiar câte 4—5 într'o celulă. După 40 de zile a constatat că regina a depus normal şi foarte bogat numai puiet de lucrătoare. Stuparul era convins că regina lui depusese ouă de trântor, fără să fi fost fecundată şi că abia ulterior avusese loc împerecherea, după care ea a depus puietul de lucrătoare.

Prin urmare, iarăşi chestia fecundării multiple ca mai sus cu deosebirea că e vorba de o asemenea fecundare, la o regină, care a ouat în mod normal un timp oarecare — în speţă — 4 ani.

Şi în al doilea loc, chestiunea care a mai fost discutată deja, dacă o regină virgină, care a început să depună ouă de trântor, mai poate fi fecundată şi mai poate reveni la o depunere de ouă, normală.

D-l Fyg argumentează exact ca în primul articol, aducând noi temeiuri în susţinerea afirmaţiilor sale. Anume, că de multe ori, regine absolut normale depun ouă de trântor, fie din cauza unei răceli, fie din cauza recoltei dela unele flori otrăvitoare (pentru albine), cum ar fi de pildă, castanul sălbatec.

De asemenea, d-l Fyg aminteşte că cercetările din ultimii ani au dovedit că depunerea ouălelor de trântori se datoreşte înbolnăvirii spermatozoizilor din vesicula spermatică, a aşa numiţilor — Ringelsamee — (spermatozoizi încovrigaţi). Aceştia au forma unui inel (covrig) şi sunt complect paralizaţi, pe când cei normali sunt foarte vioi, mişcându-se cu mare iuţeală. Fiind paralizaţi ei nu pot fecunda oul.

In sfârşit, citează experienţele lui Huber, după care reginele ţinute închise rămân în călduri şi merg la împerechere chiar după 30-36 zile, dar cu toată împerecherea, ouă numai trântori. Cauza? Huber a presupus o modificare a ovarelor.

Dar d-l Fyg rămânând credincios sistemului său de — una caldă, alta rece — revine imediat şi recunoaşte că trebue să considerăm ca dovedit faptul că o regină se poate fecunda chiar după 30 de zile şi să ouă normal după aceia.

Acesta ar fi un mic rezumat din cele două articole din revista elveţiană. Nu am lăsat afară nici un element mai însemnat. De altfel cele două articole se întind pe aproape 12 pagini de revistă scrise cu caractere foarte mici, cu un lux de desene şi fotografii şi mai ales ele sunt adevărate jocuri de artificii de titluri de lucrări apicole şi de numele proprii a peste 60 de autori.

Totuşi, cu toată această bogăţie de material, de argumente pro şi contra, d-l Fyg, un adevărat savant cunoscător a relativităţii şi niminiciei celor stabilite de muritori, evită cu mare precauţie să-şi angajeze numele în afirmări precise, care ar putea fi contrazise mai târziu.

Nu aşi fi scris niciodată rândurile acestea, dacă întâmplarea n'ar fi făcut să pot citi, zilele trecute, vestita lucrare a lui Dadant- The Hive and The Honeybee — publicată de moştenitorii lui Dadant ajutaţi de comitetul de redacţie a Revistei — American Bee Journal. — Cartea a apărut în 1946. In numărul viitor voiu reda traducerea capitolului în care se vorbeşte despre fecundarea reginei.

C. Uliţă

HRANA DE REZERVĂ PENTRU IERNAT

Pentrucă în acest an timpul cu totul nefavorabil apiculturii ne-a prilejuit distribuirea de zahăr pentru hrana de toamnă a coloniilor, am găsit util să fac câteva observaţiuni asupra rezervelor de hrană pentru iernat, cât mai ales şi asupra posibiiltăţilor de înlocuire a mierii prin zahăr.

S'a statornicit experimental, aproape în fiecare ţară, în raport de condiţiunile locale, rezervele de hrană pentru buna iernare a unei colonii şi sunt trecute aceste cifre pretutindeni: manuale, reviste, circulări oficiale etc., pentru a intra în reflexul stuparului. La noi încă felul de a aprecia această rezervă nu este unitară. Manualele noastre prevăd ca necesar pentru iernarea unei colonii normale cantitatea de 16 kgr. miere. Recomandările pe cari le fac stuparii diferă însă, majoritatea apreciind că pentru condiţiunile noastre nu ar fi exagerat dacă s'ar tinde să se recomande o rezervă totală de 22—25 kgr. miere.

Dacă cercetăm literatura străină vedem că americanii recomandă ca primă condiţiune a reuşitei unei iernări menţinerea unei rezerve de hrană de 25—30 kg. miere. Sovieticii prin norme precise au stabilit că nici un stup normal nu poate fi pus la iernat dacă nu are în ramele lui un minimum de 18 kg. miere pentru regiunile din Sud şi 22 kg. pentru regiunile din nord; la aceste cifre se mai adaogă o cantitate de 5 kg. miere de fiecare stup „rezervă de siguranţă" în magazia stuparului, menită să fie folosită în cazul când prima recoltă ar fi periclitată.

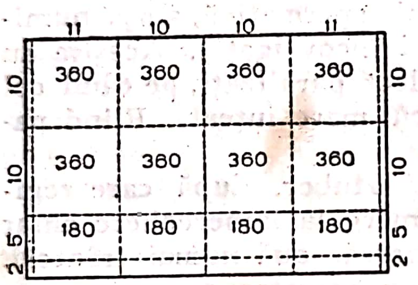

Rama pentru determinarea greutăţii mierii din faguri.

Consumul de iernat este într'adevăr cca 5—6 kg. Hrana de primăvară cât şi cea de toamnă se ridică însă la 8—12 kg. Cel mai mare consum este în Aprilie, şi pe alocuri Mai, când se desvoltă maximum de puet.

Dar, chiar dacă în anumiţi ani, această rezervă ar fi prea mare şi ne consumată din cauza condiţiilor favorabile, ea constitue „cea mai bună depunere la casa de economii a stuparului" — după cum este considerată de stuparii americani şi sovietici.

Aprecierea cantităţii de miere din stup se face vizual, ţinând seama că un decimetru patrat de fagure plin cu miere, pe ambele feţe, are între 350—400 gr., iar o ramă plină are 3.2—4 kg. Incepătorii fac o ramă etalon de determinarea rapidă şi mai exactă a cantităţii de miere din fiecare ramă din stup. O ramă goală însărmată vertical şi orizontal, ca în figură ne dă caroiajul în decimetri patraţi. Această ramă pusă în dreptul ramei de apreciat, ne dă imediat suprafaţa şi deci greutatea totală.

In ceia ce priveşte calitatea rezervelor de hrană, problema apare extrem de importantă şi în acelaş timp delicat de a fi rezolvată întotdeauna.

Calitatea unei hrane pentru iernat trebue să satisfacă trei condiţiuni principale:

a) să dea cât mai mici reziduri în intestine;

b) să nu producă îmbolnăviri;

c) să fie un aliment cât mai complect atât pentru albine, cât mai ales pentru puiet.

Dăm în fig. 2 tabloul influenţei calităţii rezervelor de hrană asupra perioadei de umplere a intestinelor cu reziduri.

Mierea cea mai bună este mierea deschisă la culoare, culeasă în Mai şi Iunie, când nu apare încă nici un fel de mană abundentă; vine apoi mierea închisă, şi cea mai proastă, neadmisă ca hrană pentru iernat, este mierea de mană cu varianta ei de nesuportat: mierea de mană de salcie. Aceasta din urmă se extrage toamna în întregime şi se înlocueşte fie cu rame din primăvară, dacă avem, fie cu sirop de zahăr. Incepând cu luna Aprilie putem să hrănim albinele şi cu miere de mană, însă amestecată cu sirop de zahăr (rame cu miere de mană şi hrană suplimentară cu sirop de zahăr).

Greutatea totală a rezidurilor ce pot fi reţinute de o albină ajung la 46.3% din greutatea ei. Trecerea peste această cantitate, fără posibilitate de sbor de curăţenie, duce la îmbolnăvirea albinelor de diaree şi deci moartea lor.

	30/X	30/XI	29/XII	26/I	9/III
Zahăr	0.0189	0.0223	0.0315	0.0382	🐝 0.0434
1/2 miere şi 1/2 zahăr	0.0215	0.0314	0.0342	🐝 0.0423	0.0527
Miere deschisă	0.0175	0.0264	🐝 0.0439	0.0483	0.0656
Miere închisă	0.0225	🐝 0,0479	0.0419	0,0487	0.0516
Miere de mană	🐝 0.0216	0.0603	0.0793	0.0661	0.0514

Starea sanitară şi de schimbare a propretăţilor fizice a hranei influenţează mult viaţa coloniei. O miere pentru hrană trebue să prezinte garanţia că nu a fost procurată dela stupi bolnavi, sau păstrată în încăperi capabile de infectare. O uşoară înnăcrire a mierei dăunează mult albinelor, în plus în această stare constitue un mediu ideal pentru o serie de microbi. Deci, o miere bună trebue să fie în faguri căpăciţi, lichidă, negranulată să nu fie intrată câtuşi de puţin în fermentaţie.

Valoarea nutritivă ideală este reprezentată din mierea deschisă de bună calitate şi raţional păstrată. Root socoteşte realizarea unui mare succes în apicultură pentru cel ce a ştiut să-şi rezerve în bune condiţiuni o provizie de bună calitate şi îndestulătoare pentru iernat.

Atunci însă, când mierea nu este de bună calitate, se recomandă să fie înlocuită, de preferat numai pentru perioada de iernat, cu sirop de zahăr. Se vede din tabloul reprezentat în fig. 2 că siropul de zahăr, prelucrat de albine din toamnă, ne dă cele mai mici reziduri intestinale, deci oferă cea mai lungă perioadă până la posibilitatea realizării unui sbor de curăţenie. Ar părea deci din acest punct de vedere că în orice situaţie siropul de zahăr este o hrană ideală, în plus fiind mult mai eftină. Ea prezintă trei desavantaje cari au impiedicat să fie utilizată curent:

— nu constitue un aliment complect în hrana puietului și a albinelor tinere primăvara (lipsă de vitamine și substanțe minerale, hormoni, polen, etc.).

— prelucrarea acestui sirop de către albine le uzează.

— hrănirea cu sirop necesită o muncă grea din partea stuparului. Apicultorii sovietici spun că „numai acel ce a experimentat hrănirea unei stupini mari cu sirop, își poate da seama de valoarea adevărată a rezervelor de miere în faguri“.

Iată ce spune Root în această privință: „Siropul din zahăr este un înlocuitor eftin al mierii însă nicidecum echivalent. Transformarea zahărului în hrana corespunzătoare reclamă un consum mare de energie din partea albinelor și cea ce este mai prost că produce o mare micșorare a vitalității albinelor intrate la iernat din cauza efortului ce-l fac”.

In plus, după îndelungate experiențe cunoscutul apicultor japonez Tocuda a demonstrat că se produce o mortalitate importantă în albine în astfel de hrăniri ca rezultat al sforțărilor neraționale în timpul sugerii și invertirii siropului de zahăr. El a precizat că media multiplelor sale experiențe a fost de 3500 albine moarte pentru transformarea a zece kg. sirop.

Felul în care preparăm siropul și procedeul de hrană se găsesc în orice tratat de apicultură, deaceea nu insist.

In concluzie:

1. Hrana cea mai bună este mierea deschisă, în faguri căpăciți.
2. Zahărul poate fi utilizat ca hrană izolată numai pentru iarnă nu și primăvara când avem absolută nevoie și de miere.
3. Se 'nlătură complect mierea de mană din hrana de iarnă a albinelor.
4. Nu se recomandă ca din spirit de economie, mierea să fie înlocuită complect cu sirop de zahăr.

Ing. V. D. HARNAJ

Situația stuparilor ce au datorii la B.N.R.

Răspundem pe această cale la nenumăratele întrebări și rugăminți în legătură cu datoriile ce le au stuparii la Banca Națională. Societatea a luat legătură din timp cu această instituție, informând-o detailat, încât ea cunoaște situația în care sunt stuparii în acest an. Organele de conducere neau dat asigurări că agențiile locale, au dispoziții de a constata realitatea și a acorda amânări, dela caz la caz, numai pentru acei stupari, cari n'au avut recoltă sau au avut alte pagube.

Filialele au datoria să spriiine pe stuparii ce au suferit de pe urma secetei, sau a bolilor constatate oficial.

Nicidecum nu se vor face intervenții în grup căci logic este ca banul oferit de stat stuparilor cu atâta larghețe să se întoarcă la scadență în visteria statului, spre a putea fi utilizat pentru ajutorarea mai departe a ramurilor de producție.

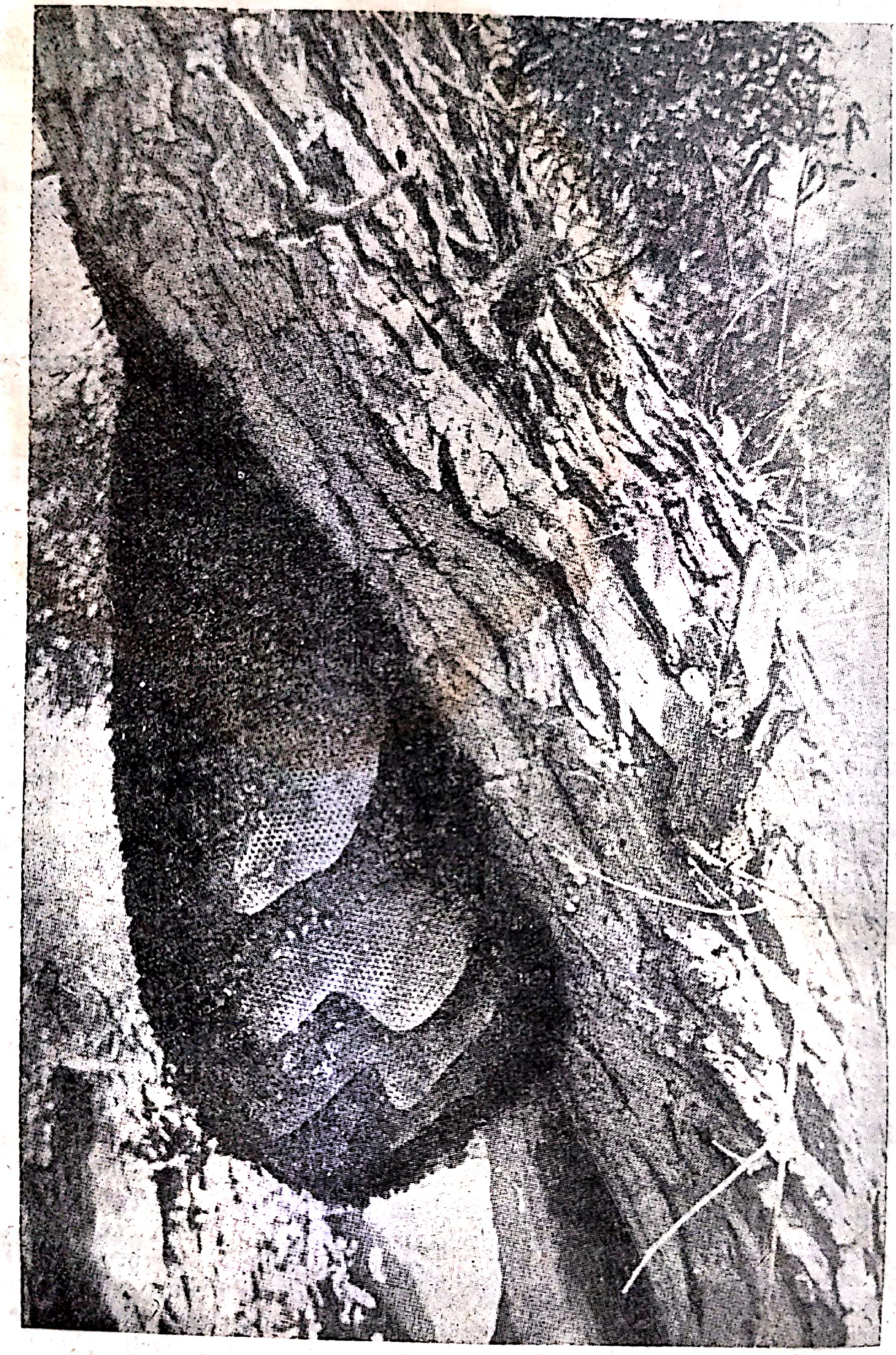

Colonia este în plină activitate și sub cerul liber dacă flora și condițiunile exterioare îi sunt prielnice.

Puţină literatură specială de sezon

MĂCELUL TRANTORILOR

de MAURICE MAETERLINCK

III

Adeseori măcelul are loc în aceiaşi zi la un mare număr de colonii dintr'o stupărie. Cele mai bogate, mai bine cârmuite, dau semnalul. După câteva zile, micile republice mai puţin prospere le imită. Numai populaţiile cele mai sărace, mai păcătoase, cele a căror matcă e prea bătrână şi aproape stearpă, pentru a nu pierde nădejdea de a vedea fecundată tânăra matcă pe care o aşteaptă şi care poate să se mai nască, îşi mai păstrează trântorii până la începutul iernii. Atunci începe mizeria inevitabilă şi tot tribul, matcă, trântor, lucrătoare, se strâng grămadă într'un grup flămând şi înghesuiţi unii lângă alţii pier în tăcere, în umbra rece a stupului, înainte de a fi căzut ultimele zăpezi.

După uciderea şi alungarea trântorilor, în cetăţile bine populate şi îmbelşugate, lucrul reîncepe, dar cu o însufleţire descrescândă, de oarece nectarul devine tot mai rar. Timpul marilor veselii, ca şi a marilor drame, a trecut. Trupul minunat împodobit cu mii şi mii de suflete, nobilul şi neadormitul monstru, nutrit din flori şi din rouă, gloriosul stup al zilelor frumoase de Iulie, adoarme pe'ncetul, şi răsuflarea-i caldă, copleşită de parfumuri se'ncetineşte şi amorţeşte.

Mierea de toamnă, destinată complectării proviziilor neapărat necesară, e adunată între timp în căsulile fagurilor, şi ultimele celule sunt pecetluite cu un căpăcel de ceară albă, menit să păstreze conţinutul în cea mai bună stare. Clăditul este oprit, naşterile scad pe zi ce trece, morţii se înmulţesc, nopţile se lungesc şi zilele se scurtează. Ploaia şi vânturile nemiloase, brumele şi negurile dimineţii, întârzierile asupra amurgului prea grăbit, duc la pierzare sute de albine care odată plecate după strânsură sau apă, nu se mai întorc, şi întregul mic popor, tot aşa de lacom de soare ca şi de greerii Aticei, simte cum se întinde deasupra lui ameninţarea rece a iernii.

Omul şi-a luat partea lui de recoltă. Fiecare dintre stupii buni i-au dat douăzecişicinci până la patruzeci de kilograme de miere, iar cei cu popoare harnice dau uneori până la o sută şi mai mult, ceeace reprezintă enorme întinderi de lumină prefăcute în lichid, imense câmpii de flori vizitate una câte una, de o mie de ori pe fiecare zi. Acum el aruncă o ultimă privire asupra coloniilor ce amorţesc. Ridică dela cele mai bogate comorile ce le prisosesc, pentru a le împărţi celor pe care le-a sărăcit nenorocirile, totdeauna nemeritate, la aceste popoare muncitoare. Invăleşte cu material călduros locuinţele, închide porţile pe jumătate, ridică faguri de prisos şi lasă albinele să se pregătească

în liniște pentru odihna cea lungă a iernii. Ele se adună atunci în mijlocul cuibului stupului, se strâng și se agață de fagurii care conțin urnele credincioase, în care vor gsăi, în timpul zilelor geroase, substanța transformată a verii. Matca e la mijloc, înconjurată de îngrijitoarele ei. Lucrătoarele din primul rând se agață de celulele căpăcite, un al doilea rând le acoperă, acoperit la rândul său de un al treilea, și așa mai departe până la cel din urmă care formează învelișul. Când albinele acestui înveliș simt că le pătrunde frigul, ele intră în grămadă și altele e ia pe rând locul. Ciorchinele atârnat, e ca un ghem călduț și roșiatec, tăiat în fâșii de zidurile de ceară și miere, și care urcă sau coboară, înaintează sau dă îndărăt pe nesimțite, pe măsură ce se golesc celulele de care s'au prins. Căci, tocmai dinpotrivă de ceeace se crede în general, viața de iarnă a albinelor e încetinită dar nu întreruptă *). Prin bâzâitul înăbușit al aripilor lor, micile surioare supraviețuitoare strălucirilor înveselite de soare, își zoresc sau își încetinesc bătăile aripilor după cum și frigul de afară se mărește sau se domolește, întreținând în sfera lor o căldură neschimbată și asemănătoare aceleia dintr'o zi caldă de primăvară.

Această primăvară ascunsă emană din mierea frumoasă care nu e decât o rază de căldură transformată altădată, și care acum revine la forma ei dintâi. Ea circulă în sferă ca un sânge generos. Albinele care se țin de alveolele pline o oferă vecinelor lor, care la rândul lor o transmit mai departe. Ea trece astfel din ghiare în ghiare, din gură în gură și ajunge la extremitățile grupului, care n'are decât un singur gând și o singură chemare răspândită și reunită în mii de inimi. Ea ține loc de soare și de flori, până ce fratele lor mai în vârstă, soarele adevărat al marei primăveri reale, strecurându-și pe poarta întredeschisă primele-i uitături în care renasc toporașii și dedițeii, trezește pe'ncetul lucrătoarele pentru a le arăta că azurul și-a reluat locul pe lume și că cercu neîntrerupt care unește moartea de viață urmează să mai facă un înconjur în jurul său și să reînvie totul.

Traducere din franțuzește de **D. STAMATELACHE**

---

*) O colonie puternică în timpul iernii, care în ținuturile noastre durează cam șase luni, adică din Octombrie până la începutul lui Aprilie, consumă de obicei zece până la cincisprezece kg. miere.

Câteva considerațiuni cu privire la asigurarea polenizării grădinilor de pomi fructiferi

Problema polenizării plantelor agricole prin intermediul albinelor a preocupat de foarte mult timp lumea apicolă.

In acest domeniu s'au făcut o mulțime de cercetări științifice, calcule și precizări asupra aportului adus în fecundația plantelor agricole de albine.

Intr'adevăr, alături de-o agrotehnică înaintată, alegerea soiurilor cu producție mare și rezistente, introducerea în grășămintelor, mecanizarea agriculturii și o deosebită îngrijire a culturilor, etc., este necesară încă o condiție foarte însemnată și anume: asigurarea polinizării în timpul înfloritului a unui șir întreg de plante agricole.

Nu trebuie uitat că un număr însemnat de culturi agricole se polenizează și poate fructifica numai dacă florile lor sunt vizitate de diferite insecte. Dacă aceste insecte lipsesc sau sunt într'un număr insuficient în timpul înfloritului acestor plante, deasemenea dacă florile sunt izolate de accesul insectelor, majoritatea plantelor nu rodesc sau dau recolte mediocre.

Intre plantele agricole, care necesită a fi vizitate de insecte în timpul înfloritului pentru asigurarea polenizării putem cita: pepenii, semincerele culturilor de legume, aproape toate culturile intensive, industriale, agricole, afară de cereale, pomii fructiferi, arbuștii fructiferi, smeura, căpșunele, agrișul, vița de vie, etc.

Florile plantelor agricole sunt vizitate de foarte multe insecte. Totuși cele mai principale polenizatoare, aproape a tuturor plantelor agricole — sunt albinele.

Viața albinelor este strâns legată de flori. Albinele se nutresc ele însăși cu polenul și nectarul florilor, iar puietul lor îl hrănesc cu mierea produsă prin transformarea nectarului și cu polenul florilor.

Mutându-se depe o floare pe alta, albinele transportă polenul floral și execută polinizarea încrucișată a plantelor.

Trebuie remarcat, că toate părțile corpului albinei — corpul, piciorușele, abdomenul — sunt acoperite cu perișori deși. Datorită acestui fapt, în timpul vizitării florilor, corpul albinei se încarcă și se acoperă aproape în întregime de polenul floral.

Calculele au demonstrat că pe corpul albinei (antene, cap picioare și abdomen) pot fi până la 70.000 particele de polen. Prin urmare albinele sunt transmițătoarele unei cantități însemnate de polen în timpul vizitării florilor, asigurând polenizarea lor.

Observațiunile făcute au demonstrat cu prisosință că datorită polenizării florilor de către albine se sporește considerabil recolta majorității plantelor agricole, horticole și viticole.

Mulți din cercetătorii de seamă și profesori de apicultură s'au ocupat și se ocupă cu rezolvarea și adâncirea problemei polenizării plantelor agricole și asupra aportului adus de albine în mărirea producției și sporirea recoltei plantelor agricole. D. A. Th. Gubin profesor de apicultură dela Academia de Inalte Studii Agronomice din Moscova în anul 1947 a scris un tratat de 275 pagini cu privire la „Polenizarea trifoiului roșu de către albinele melifere".

La ședința Adunării Generale Ordinare a membrilor Societății noastre ce a avut loc în ziua de 18 Aprilie 1948, d. ing. Foti Nicolae a desvoltat o conferință foarte interesantă și bine documentată cu privire la „Raporturile dintre agricultură și apicultură". Polenizarea. Culturile melifere.

Veneratul nostru vicepreședinte de onoare d. dr. Florin Begnescu în discuțiile ce au avut loc a arătat că în tinerețe, când d-sa a vizitat USA a fost martor ocular a unor experiențe cu privire la importanța polenizării pomilor fructiferi izolați cu o perdea de tifon des în vederea demonstrării cum influențează vizitarea albinelor în sporirea recoltei, calității și conformației fructelor.

Importanța albinelor în sporirea recoltei pomilor fructiferi este considerabilă. Așa de exemplu o creangă în plină floare, pusă sub izolatorul de tifon, unde se află un stup populat cu albine și inflorescențele varietății polenizatoare a dat 194% fructe legate, atunci când o creangă de control descoperită care a fost lăsată la dispoziţia insectelor polenizatoare a dat numai 4,48% de fructe legate, iar o creangă izolată cu tifon de accesul oricăror insecte n'a legat de loc (din experienţele întreprinse de profesorul S. A. Rozov).

Dar într'un articol de revistă este imposibil a desvolta toate chestiunile care sunt în strânsă legătură cu aportul adus de albine în polenizarea plantelor agricole şi mă voi limita numai la câteva consideraţiuni şi observaţii cu privire la reuşita polenizării pomilor fructiferi.

Incă din timpurile foarte îndepărtate s'a dovedit că productivitatea pomilor fructiferi este în strânsă legătură cu viaţa albinelor. Dacă în timpul înfloririi pomilor fructiferi în grădini sau în apropierea lor, există un număr suficient de albine, atunci producţia fructelor şi legumelor este asigurată şi chiar se măreşte de cel puţin 40%.

Cu toate acestea într'unele regiuni pomicole viticole şi de grădini de zarzavat din ţara noastră, această situaţie se ignorează de autorităţile şi organizaţiile locale şi persoanele particulare şi nu există o grijă de combinarea horticulturii şi viticulturii cu apicultura, în aşa fel ca nevoile de polenizare să fie asigurate. Spre exemplu în urma cercetărilor locale şi calculelor, toate regiunile plantate cu pomi fructiferi trebuie să fie înzestrate cu numărul necesar de colonii de albine, cari ar putea asigura polenizarea normală şi sporirea producţiei lor.

După cum vom vedea respectarea numai a 3 condiţiuni mai jos înşirate, va demonstra posibilitatea măririi producţiei la grădinile de pomi fructiferi.

PRIMA CONDIŢIE este prezenţa în grădini a varietăţilor de pomi fructiferi, a căror fecundaţie şi deci fructificare este asigurată printr'o polenizare încrucişată. Este îndeobşte cunoscut că varietăţile de pomi fructiferi se împart în cele alogame şi autogame, adică care se polenizează şi fructifică, fiind fecundate cu polenul străin sau produs de aceiaş floare.

Varietăţile alogame fiind polenizate cu polenul produs depe acelaş pom sau de pomii de aceiaşi varietate nu fructifică şi nu produc fructe normal desvoltate. Astfel sunt cea mai mare parte din varietăţile merelor, perelor, vişinelor, prunelor şi toate varietăţile cercetate până în prezent ale cireşelor. Varietăţile de pomi alogame mai sus arătate nu pot fi fecundate cu orice polen al altor varietăţi, ci numai dela anumite varietăţi bine determinate.

Este indiscutabil că aceste varietăţi polenizatoare, posedă polenul mai activ, care este apt a fecunda florile altor varietăţi.

Deaceea reese clar prima şi principala grijă a celor care recomandă plantarea pomilor şi executarea plantaţiunilor în grădini; este ca varietăţile să fie combinate în aşa fel ca să permită polenizare încrucişată.

Dăm câteva exemple de astfel de combinaţii de mere: 1. Belle Fleur cu Calvil alb de iarnă. Rainet Orlean sau din Sampania; 2. Candil-Sinap cu Rosmarin alb şi Sîră-Sinap cu alte varietăţi.

La alegerea varietăţii polenizatoare trebuie respectate următoarele condiţiuni:

1. Varietatea polenizatoare trebuie să producă în abundenţă polenul activ cu vitalitate mare şi care garantează legarea fructelor la pomul primitor de polen, adică amândouă varietăţile trebuie să fie destinate şi să corespundă perfect unei polenizări încrucişate. Indicaţiile cu privire la alegerea varietăţilor de pomi fructiferi trebuie să fie date de staţiunile locale de cercetări şi experimentări horticole.

2. Amândouă aceste varietăţi trebuie să înflorească şi să fructifice în acelaş interval de timp.

3. Varietatea polenizatoare trebuie să fructifice anual sau în orice caz să înflorească anual.

4. Varietatea polenizatoare aleasă trebuie să fie din cele mai productive.

5. Dacă sunt plantate două varietăţi alogame, din care numai una este aptă de a o poleniza pe cealaltă, iar invers nu, este necesar a fi plantată încă o a treia varietate de pomi fructiferi, care va asigura polenizarea acestei a doua varietăţi.

6. Varietăţile alogame urmează a fi plantate cel mult în patru rânduri de plantaţie compactă. Dacă se plantează două varietăţi într'unul şi acelaş număr, se poate planta câte patru de o varietate, apoi patru rânduri de cealaltă varietate.

Dar este mai recomandabilă plantarea a câte două rânduri de o varietate, apoi alte două rânduri de cealaltă varietate.

Dacă doresc să planteze mai mulţi pomi de una din varietăţi, decât de cealalta, se poate repeta câte două, trei sau chiar patru varietăți cu un singur rând din cealaltă varietate.

Numărul cel mai mic admisibil din pomii fructiferi de varietate polenizatoare trebuie să fie cel puțin un pom la fiecare 30 pomi din grădină, care se polenizează. Aceasta se realizează cu aproximație prin plantarea varietății polenizatoare din 4 în 4 pomi în fiecare al 5-lea rând. Dar este recomandabil a concentra această relație până la 1:9. Ceeace înseamnă că fiecare pom în fiecare al 3-lea rând, trebuie să fie din varietatea polenizatoare.

In cazul când o livadă de pomi fructiferi este plantată cu o singură varietate, care nu fructifică din cauza autosterilității sau cu varietățile care nu pot fi polenizate între ele, este necesar a recurge la altoirea unui număr oarecare de pomi existenți cu altoiul din varietatea polenizatoare. Se recomandă realtoirea fiecărui al zecelea pom (adică al treilea pom în fiecare al 3-lea rând).

In acelaș scop în livadă se introduc în timpul înfloritului, crăngile înflorite de alte varietăți, care se atârnă în găleți de pomi, sau se pun în butoaie. Aceasta se face până când pomii realtoiți nu vor începe a produce un număr necesar de flori, adică de polen necesar polenizării.

Toate acestea, totuși sunt insuficiente pentru asigurarea polenizării grădinilor de pomi fructiferi.

Este necesar a se îngriji ca polenul fecundabil să fie transmis dela o floare la alta. Această lucrare în cel mai bun caz trebuie să fie încredințată albinelor. Albinele sunt cele mai perfecte cărătoare de polen, care activează în acelaș timp, într'un număr considerabil. Deaceia în grădinile de pomi fructiferi în timpul înfloritului, trebuie să se găsească stupii populați cu albine. **Aceasta ar fi a doua condițiune obligatorie pentru asigurarea celei mai bune fructificări a livezilor.**

Pregătirea albinelor în vederea polenizării grădinilor de pomi fructiferi se efectuiază încă din primăvară timpurie, imediat după revizia principală a stupilor și coloniilor de albine. Pentru polenizarea grădinilor de pomi fructiferi este nevoie ca stupii populați cu albine să fie puternici. Albinele să fie așezate pe cel puțin 10 rame. Este și mai bine dacă coloniile de albine ocupă tot corpul stupului Dadant-Blatt. Astfel de colonii de albine activează cu maximum de energie la polenizare și sunt capabile primăvara a trimite albinele la lucru, chiar la temperatură sub 12 g. C. în timp ce albinele din coloniile slabe, ies din stupi în primăvara timpurie, numai când temperatura aerului este în jurul de 16-18 g. C.

Coloniile de albine care se instalează în livezi de pomi fructiferi trebuie să aibă asigurată în stupi o curățenie perfectă și să nu fie umezeală. La fel trebuie să fie asigurată căldura interioară necesară desvoltării normale a puetului. Nu se admite lărgirea și descoperirea nejustificată a stupilor.

Cu vre-o 5-7 zile înainte de începerea înfloririi grădinilor de pomi fructiferi, în mijlocul coloniei de albine puternice se pun 2-3 rame cu faguri artificiali, stupului i se asigură căldura necesară prin așezarea pernelor laterale și de acoperiș (sub copac) iar urdinișele se micșorează. Pentru ridicarea căldurii în stup este necesar a micșora distanțele între rame până la 8-9 mm. Pe măsura venirii timpului cald, mai constant, distanțele între rame, treptat se măresc și în momentul când scăderile de temperatură, repetate, de primăvară, încetează ajung până la distanța obișnuită de 12 mm.

Prin această pregătire în momentul înforirii pomilor fructiferi din grădină, numărul albinelor lucrătoare se mărește. Colonia de albine este întărită și activă și va folosi la maximum livada, efectuând polenizarea în termenul cel mai scurt și în condițiuni optime. Este de mare folos a administra coloniilor de albine, chiar în preajma introducerii lor în livadă, o hrănire substanțială.

Stupii populați cu albine se instalează direct în grădina de pomi fructiferi. Se recomandă a repartiza stupii în regiunile cu grădini de pomi fructiferi compacte în grupe la dinstanța de 500 m. una de alta, calculând la fiecare hectar plantat cu pomi fructiferi, câte două colonii de albine. In acest caz fiecare grupă de 50 colonii de albine va deservi suprafața livezii de 25 hectare.

Pentru grădinile cu suprafața până la 25 hectare stupina se așează în centrul livezii. Dacă varietatea polenizatoare de pomi fructiferi este plantată mai târziu și în porțiunile izolate, stupina se așează în dreptul ei, în scopul de a obliga albinele să sboare peste această porțiune la varietățile de pomi fructiferi, cari urmează a fi polenizate.

Stupii totdeauna trebuie să fie așezați la soare, astfel stupul sau scândura de sbor încălzite vor îndemna albinele să sboare în timpul răcoros și în orele mai timpurii. Se recomandă a suprave-

APICOLĂ

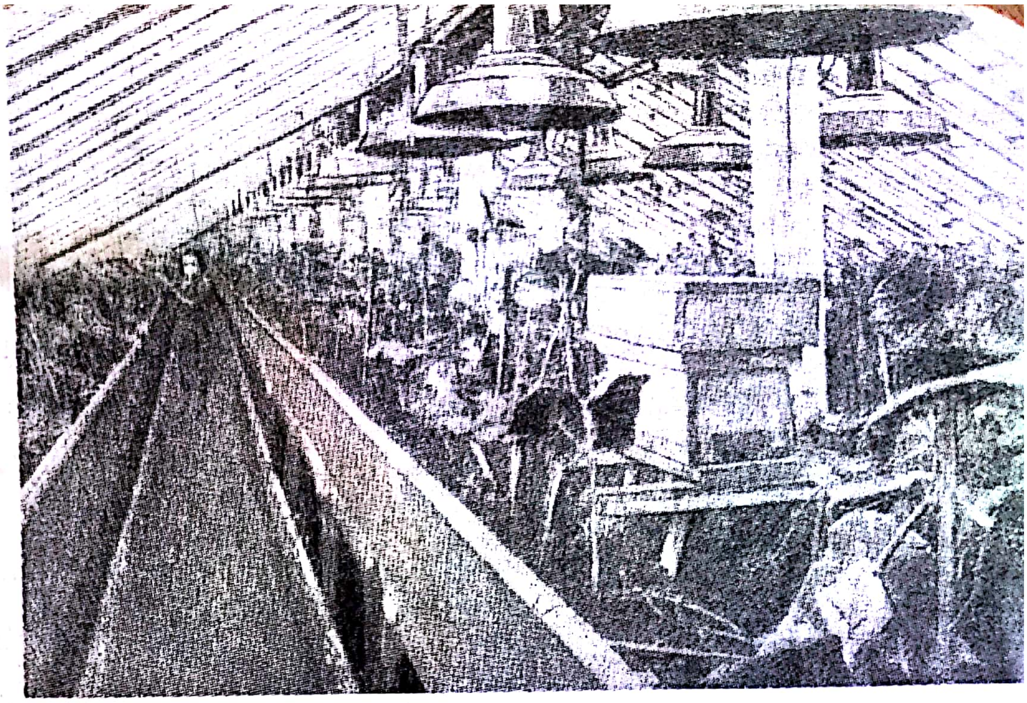

Un stup aşezat într'o seră pentru polenizarea castraveţilor timpurii.

ghea şi a alege în scopul polenizării grădinilor de pomi fructiferi numai coloniile de albine cari ies din stup la temperaturi mai joase. Deasemenea se recomandă ca stupii populaţi cu albine să fie aduşi în grădini, atunci când varietăţile timpurii de mere sau alte specii sunt în plină floare şi transportaţi în altă parte înainte de căderea corolei florilor la varietăţile târzii.

După terminarea înfloritului grădinilor de pomi fructiferi stupii populaţi se transportă în altă parte, unde se începe culesul principal.

S'a putut observa că albinele, uneori, ignorează florile pomilor fructiferi în grădina, în care a fost instalată stupina în vederea polenizării. Aceasta se datoreşte faptului, că în apropiere sunt alte flori, cari atrag mai puternic.

Afară de aceasta, foarte mulţi factori, ca: puterea coloniei de albine, regiunea înconjuràtoare, relieful, timpul, adică temperatura, vânturile, ploile, etatea pomilor fructiferi, modul înfloririi lor, deosebirile de specii şi varietăţi, modul de plantare, etc., influenţează asupra sborului, concentraţiei şi repartizării albinelor în grădini. De multe ori influenta acestor factori se combină şi rezultatul se complică şi mai mult.

Deaceea este foarte important ca la calcularea numărului de colonii de albine, care sunt necesare pentru polenizarea grădinei de pomi fructiferi să fie luată în consideraţie regiunea înconjurătoare, dar nu numai singură grădina în care este instalată stupina. Este de preferat ca regiunea înconjurătoare grădinei de pomi fructiferi să fie asigurată cu numărul necesar de colonii de albine. Atunci coloniile de albine aşezate în grădina de pomi fructiferi vor lucra în plin şi vor asigura polenizarea întregii suprafeţe. Indeplinind aceste condiţiuni pentru o grădină de pomi fructiferi în plină desvoltare este suficientă o singură colonie de albine pe suprafaţa de 0,5 ha.

A treia condiţie care asigură recolte anuale abundente a livezilor de pomi fructiferi este îndeplinirea riguroasă a regulelor agrotehnicei moderne şi îngrijirea pomilor fructiferi. In primul rând se cere întreţinerea suprafeţei dintre pomii fructiferi mereu curată şi arată, administrarea îngrăşămintelor, luarea la timp a măsurilor preventive şi curative folositoare şi celorlalte măsuri de îngrijire şi întreţinere a pomilor fructiferi, absolut necesare pentru conservarea livezilor şi asigurarea recoltelor abundente şi constante.

Toate aceste măsuri vor da rezultate strălucite şi vor asigura desvoltarea apiculturii din ţara noastră şi în regiunile de livezi cu pomi fructiferi, care în prezent sunt insuficient de polenizate şi îngrijite, iar în unele locuri chiar lipsite de accesul albinelor. Numărul coloniilor de albine existente fiind absolut insuficient şi mai ales neechitabil şi neraţional repartizate.

Deci se cere un studiu al regiunilor plantate cu pomi fructiferi şi a posibilităţilor de satisfacere a polenizării nu numai a grădinilor dar în general al tuturor plantelor agricole. De aici se poate trage o singură concluzie: grădinile de pomi fructiferi în momentul înfloririi lor trebuie să fie asigurate cu un număr de colonii de albine necesar polenizării şi fructificării lor.

ING. VALERIU PETRUŞ

ALBINĂRITUL IN PROVERBELE ROMÂNILOR

MOTTO: «Un basm, o păţeală şi iată un proverb»

B. P. HAŞDEU: «Cuvente den Betrani». Vol. II, pag. 19.

Cercetând bogatul folklor românesc, eşti isbit de mulţimea proverbelor în legătură cu APICULTURA.

Albina şi toate cuvintele legate de ea, îşi au fiecare mănunchiul său de proverbe, ce par ticluite anume să ne arate aşa de isteţ, câtă patimă a pus poporul nostru întru această îndeletnicire, veche de când lumea pe la noi.

M'am folosit de minunata colecţie „Proverbele Românilor" de Iuliu A. Zanne, 10 Vol. Bucureşti 1899 şi de culegerea mea, cele însemnate cu o cruce +

Pentru control am pus n-rul proverbului şi al volumului. Şi acum vă las să le gustaţi tâlcul fără să vă mai spun nimic dela mine, de teamă să nu le ating frumuseţea clasică ce le va ajuta să străbată peste veacuri.

ALBINĂ

1264.I **Albina** din orice floare strânge mustul cel mai bun, şi în miere îl preface.

1263.I. **Albina** în gură ţine mierea cea mai dulce şi în coadă, acul cel mai otrăvitor.

1262.I. **Albina** şi de ne muşcă dar cu miere ne îndoapă.

1265.I. **Albina** cu cât mai mult sbârnâe cu acul asupra noastră, atât rodul cel mai dulce nouă ne aduce.

1264.I. **Albina** vrednică însă, d'or ce floare face strânsă.

1266 I. **Albina** de viespe, cât cerul de pământ.

Harnică ca **albina.**

3713.II. L'au muşcat **albinele** de limbă. (E beat).

3754.II. Mai uşor e a ţine'n mână un bostan, de cât o **albină**, (Vicleanul e supărăcios).

1267.I. Care a furat stupul
Deşi şi-a scuturat trupul
Dar **albina** din căciulă
Este dovadă destulă.

CEARĂ

4077.II A fi cu nasul de **ceară.** (Supărăcios).

7053.III. Fitilul e mai lung de cât ceara. (Pretenţii, peste putere).

FAGURE

6353.III. **Faguri** de miere, sunt vorbele plăcute.

1271.I. Ca albinele la **fag** (ure) se adună. (Mulţime).

3263.II. Fata la vremea ei, e ca mierea în **fagul** ei.

MIERE

† **Miere, miere, dar la miere multe** se mai cere. Comunicat de Stan Constantin, jandarm, com Moşoaia jud. Argeş).

† **Mierea** e dulce, dar degetele nu ni-le putem mânca.
(Comunicat de Ion N. Popescu, stupar Com. Pângăraţi jud. Neamţ).

8857.III. **Mierea**'n gură e plăcere, dar la inimă durere.

8840.III Se scoate **mierea** din orice floare. (Orice om are calităţi).

8846.III. Cine bagă mâna 'n **miere** şi nu-şi linge degetele?

8847.III. Ca să simţi dulceaţa **mierii**, trebue să lingi degetul băgat în miere.

8848.III. Linge **mierea** de pe degete, dar să nu le rozi.

8854.III. Când dai de **miere**, nu mânca peste măsură că şi ce n'ai mâncat îţi scoate pe gură.

8858 III. Cine va mânca multă **miere**, va scoate şi fiere.

8871.III. Poţi linge **miere** în casa ei! (Este curat).

8842.III. Am venit la **miere** şi ne e ruşine a cere.

8861.III. Nici **miere** n'am mâncat, nici inima nu mă doare.

8864.III. Cine n'a gustat amarul, nu cunoaşte gustul **mierii**.

8470.III. Flămândului i se pare **miere**, codrul cel uscat.

8841.III. Ori să fii cu mâna'n **miere**, ori cu mâna'n buzunar.

3947.II. Oriunde vede o muere, par'că-l lipeşte cu **miere**.

2571.I. Il tragi de urechi ca să-l duci la **miere** şi apoi îi rupi coada şi tot nu-l poţi depărta de la **stup**.

2578.I. Joacă bine Moş Martine
Să-ţi dau **miere** de albine. (Inţeleptul făgădueşte).

8843.III. Numai **miere** zicând, **gura** nu se'ndulceşte.
(Nu e de ajuns a făgădui).

8844.III. Zicând numai **miere**, **gura** se face dulce.
(La mare nevoe, te bucuri şi de o făgăduială).

8863.III. Nu e **miere**, fără fiere.

3417.II. Cei mai mulţi sunt cu **mierea**'n gură şi cu **fierea** 'n inimă.

2807.II. In buze **miere** şi'n inimă fiere.

4166.II. Din ochi **miere**, din gură fiere.

3417.II. Din gură **miere**, iar din inimă otravă.

8862.III. In **miere**, el ametescă fiere.

3692.II. Limba e dulce ca **mierea** şi amară ca fierea.

6088.II. Tăcerea, e ca **mierea**.

8868.III. A da de **miere**.

8869.III. A înota în **miere**.

8866.III. Şi curge **miere**.

8867 III. A dat peste **mierea** ursului. (A dat de noroc!)

8875.III. A mâncat **miere**.

8873.III. A unge cu **miere**. (A linguşi; a da mită).

8874.III. A unge la inimă cu **miere**. (A mulţumi pe cineva).

8870.III. A-i tăiat cuvântul cu **miere**.

8876 III. De par'că era **miere**.

8877.III. Par'că-i cu **miere** în bot. (Plăcut în toate).

8872.III A băga ac în **miere**. (A vârî zâzanie).

1256.I. A asucnde ac în **miere**.

8845.III. A băga mâna'n **miere** şi a nu-ţi linge degetele, nu se poate.

3175.II. A lins la **miere** de pe degete, până ce le-a mâncat.

MUSCA

2170.I. **Musca** sătulă nu prea muşcătoare.

2165.I. Nu toate **muştele**, fac miere.

2167.I. Cu o lingură de miere, mai multe **muşte** prinzi decât cu un butoi de oţet.

8852.III. Unde e miere, acolo sunt şi **muşte**.

2157 I. A se strânge ca **muştele** la miere.

8851.III. Cu miere se prind **muştele**

2169.I. Când **musca** 'şi vâră capu'n miere, acolo şi-l lasă.

8850.III. Mierea e moartea **muştelor**

8853.III. Lipseşte mierea, se duc **muştele**.

PRISACA

2590.I. Ca ursul în **prisacă**. (Trai bun).

ROI

2459.I. **Roiul** fără **matcă** îndată se prăpădeşte.

2458.I. A umbla ca un **roi** fără **matcă**.

2456.I Ceiace la roi folos n'aduce, nici albinei nu-i place.

1272.I. Ca albina la **roiul** său petrece.

2457.I. Umblă ca să prinză roiul
Şi-şi întoarce înapoiul. (E fricos prost).

STUP

2542.I. La **stup** de miere, roi de muşte.

2542.B.I. A fi ca un **stup** neretezat.

2542C.I. A fi **stup** (plin), de bani.

ŞTIUBEI

7857.III Până şi cenuşa din **ştiubei** i-a luat.

7858.III Iată **ştiubeile**, vin şi albinele. (Alergaţi la foloase!)

TRANTOR

2563.I. **Trântorul**, gata mănâncă.

2562.I. A **trâtorilor** urlete, a albinelor sunete acopăr.

1268.I. Nici o tovărăşie între albină şi **trântor**, că unul munceşte, iar altul mănâncă d'a gata.

2565.I. A trăi ca un **trântor**.

ULEI

718.I. Fumul din **ulei**, pe albină o scoate.

8855.III. Cine-şi bagă mâna'n **ulei** pentru puţină miere, o scoate împunsă.

VIESPE

2627.I. **Viespea** după ce miere nu face, apoi şi împunge.

2627.B.I. Viespea **miere** după ce nu face.

Sare şi te'npunge cu ace.

(Altele în numerile viitoare).

DANIEL ST. CONSTANTINESCU

Constituirea filialei jud. Năsăud

Din iniţiativa d-lui NICOLAE V. ILIEŞIU, au fost convocaţi în ziua de 23 August 1948, în fruntaşa comună grănicerească MAIERU, apicultorii din jud. Năsău, in vederea constituirii filialei judeţene a «Societăţii Centrale de Apicultură din România».

Au participat peste 30 de stupari din regiune, cari şi-au manifestat dorinţa de a se organiza în cadrul «Societăţii Centrale de Apicultură».

După alegerea biroului adunării de constituire, d. Nicolae V. Ilieşiu aduce la cunoştinţa apicultorilor că în urma discuţiunilor pe care le-a avut la Bucureşti cu reprezentanţii «Societăţii Centrale de Apicultură», are încredinţarea de a le arăta necesitatea organizării în filiala judeţeană a apicultorilor din acest judeţ pe baza adeziunii lor la statutele acestei societăţi, care, activează desinteresat spre binele tuturor apicultorilor, în colaborare cu Ministerul Agriculturii sub protecţia căruia se află. D-sa dă citire statutelor „Societăţii Centrale de Apicultură din România», evidenţiind prin lămuriri complimentare, scopurile pe care le urmăreşte această societate, insistând apoi, asupra procedurei de constituire a filialei noastre judeţene.

In acelaş sens au mai luat cuvântul d-nii: TIBERIU CIOARBA, DUMITRU VRANAU, IOAN RAŢIU, GH. HOJDA şi T. ŞUTEU.

Şedinţa a luat sfârşit prin alegerea primului comitet de conducere şi schiţarea programului de activitate.

S.

Reţete pentru gospodine

TURTĂ DULCE

Se amestecă 1/4 miere cu 1 linguriţă de bicarbonat cu vârf, pe foc, până mierea se face ca o spumă.

Se lasă să se răcească apoi se adaugă 6 ouă, 1/4 kgr. zahăr, 6 linguri de untdelemn (indiferent de calitate) şi dacă avem 10—15 nuci pisate. Făină cât încape.

Se pune într'o tavă unsă şi dată cu făină.

Se mai pot coace şi sub altă formă. In acest caz se pune făină până coca se întăreşte în aşa fel, încât putem lua bucăţi din ea de mărimea unei nuci mai mari. Se rotunjesc în palme şi apoi se tăvălesc într'o farfurioară cu nuci tăiate şi bucăţele mici de zahăr. Se coc la foc potrivit. Cu cât sunt mai vechi cu atât sunt mai gustoase.

O altă reţetă mai economică însă nu dă totdeauna acelaş rezultat sigur ca reţeta de mai sus; se prepară după aceiaşi metoodă:

½ kg. miere; 4 ouă; 1 lingură zahăr pudră; 1 linguriţă bicarbonat; vanilie; rom; făină.

APICULTURA PE SCURT, PENTRU INCEPĂTORI

In dorința de a pune la îndemâna începătorilor, cele mai elementare cunoștințe de fond, în practica apicolă, — cuprinse într'un singur articol, — am căutat să arăt foarte pe scurt, cam tot ceeace este absolut foarte important, răspunzând dealtfel și întrebărilor ce frământă mintea unui începător și pe care nu rare ori mi-a fost dat să le ascult.

Ciclul de articole, „Cum se lucrează într'o stupărie", destinat începătorilor și care a apărut din 1944 și până în 1947, fără să fi fost terminat, nu și-a ajuns cum trebuia scopul, dat fiind intervalul lung la care apărea atunci revista — abia s'a publicat 6 articole, din 10, în 4 ani — precum și pentru faptul că abonații noștri, inceăptori, ca orice începători, sunt nerăbdători a afla dintr'odată cât mai mult.

Am ținut seama ca în cadrul articolului, să arăt punctele esențiale de care să țină seama începătorul, pe care îl văd cam încurcat și desorientat, aplecat asupra unui voluminos tratat de apicultură.

Din el începătorul neștiind ce să folosească întâi, va căuta să aleagă acum, conform planului ce i l-am fixat aci, punctele importante ce trebuiesc atinse. Iar când stăpân pe ele va căuta să intre în amănunte, va observa că apicultura cetită e mai ușor de înțeles și va ști tot cu ușurință, să dea curs practic celor cetite acum.

Așa dar ca început, vom arăta că o colonie de albine este o adunare de insecte, compusă din trei feluri de indivizi: lucrătoarele trântorii și matca.

Lucrătoarea este insecta găsită în cel mai mare număr în stup și ea face toate treburile, dela ceară, până la miere, inclusiv creșterea puetului. (Viitoarele albine). Trăesc 6-8 săptămâni vara sau 5-7 luni iarna.

Trântorii sunt de sex masculin, îi găsim de regulă numai vara și folosesc la fecundare reginelor. N'are altă misiune și ar trăi mai mult, dacă toamna albinele nu i-ar înlătura din stup.

Apar cam pe la începutul lui Mai, în număr mare, dar e bine să nu lăsăm mai mult de 4-500.

Regina este singura insectă din colonie, care depune ouă, ajutând la desvoltarea coloniei și roirea ei. Trăește până la 5 ani dar nu e outoare bună decât 2-3 ani. Intr'un stup, nu găsim de regulă decât o regină.

Fagurii îi fac albinele lucrătoare tinere, din miere și polen, în proporție de 10 kg. miere și un kgr. polen, pentru un kg. ceară.

Celulele sunt de 5 feluri; de lucrătoare, de trântor, de regină (betci), de trecere și de legătură. Celulele de lucrătoare sunt mai mici ca cele de trântor, cu care dealtfel seamănă, având tot câte 6 pereți, dispuși exagonal. Botcile seamănă cu ghinda, și nu se găsesc în stup decât pe vremea roitului. Celulele de trecere au numai 4-5 laturi și sunt situate între celulele de lucrătoare și cele de trântor. Cu ele seamănă și celulele de legătură, care sunt situate între celulele obișnuite și lemnul de care ele sunt prinse.

In celulele de lucrătoare, regina depune ouă fecundate, din care ies albine lucrătoare, iar în celule de trântor, ea depune ouă nefecundate din care apar trântorii. Pe vremea roitului, regina depune și în botci ouă fecundate din care se vor naște viitoarele regine. Deci nu este nici o deosebire, între ouăle de lucrătoare și cele din care vor eși nouile regine. Numai celula și hrana, dată acestor ouă, influențează transformarea lor în insecte deosebite, ca scop și înfățișare.

Puetul începe a fi crescut de pe la 1-15 Februarie și se termină pe la începutul lui Octombrie. El trece prin următoarele faze de desvoltare: ou, larvă, nimfă, insectă adultă. Timpul de desvoltare pentru fiecare fază diferă între cei trei indivizi după cum vedem mai jos:

	Ou	Larvă	Nimfă	Total
Lucrătoare	3 zile	7 zile	11 zile	21 zile
Trântor	3 zile	6 zile	15 zile	24 zile
Regină	3 zile	6 zile	7 zile	16 zile

După eșire din celulă, lucrătoarea poatete merge la cules la 15 zile, regina se fecundează la 3-10 zile, iar trântorul este apt pentru fecundare cam după o săptămână.

Regina depune în medie, cam 1500 ouă pe zi, cee ce înseamnă că în Mai-Iunie, când timpul este călduros, poate trece de trei mii ouă pe zi, ouatul ei intens fiind în funcție de temperatură. Astfel, o colonie puternică vara, trebue să aibă 60.000-80.000 de albine.

Cu o astfel de populație lăsată în voia lui stupul se pregătește de roit. Cauzele roitului natural sunt: Lipsa de loc, populația abundentă, căldură înăbușitoare și instinctul.

Olbinele locuiesc în orice fel de încăperi, în care ele se simt la adăpost de frig şi duşmani şi unde au asigurată o desvoltare normală. Au fost găsite de omul primitiv în scorburi de copaci, aşa cum încă mai descoperă şi omul de azi. Astfel au fost aduse, încă de pe acele vremuri, pe lângă casă şi crescute empiric, până mai acum 200 ani.

Până la inventarea stupului sistematic, lucrare la care au contribuit mulţi savanţi aplicoli, şi până la descoperirea microscopului, nu se ştia prea mare lucru despre albine, afară de faptul că ele fac miere. Dar de prin secolul XIII încoace, s'au descoperit multe taine din viaţa albinelor şi putem spune că azi apicultura este în plină desvoltare ştiinţifică şi practică.

Stupul cel mai bun, stabilit după asemenea cercetări, este cel cu rame mobile. Capacitatea lui trebue să asigure o bună desvoltare a coloniei: Astfel marele Dadant, a creiat stupul ce-i poartă numele, stup fără rival până azi şi care a fost adoptat şi în ţara noastră ca fundament, pentru stup 1 standard românesc. Stupul standard este construit, avându-se în vedere, atât cerinţele de desvoltare normală a coloniei, cât şi cerinţele apiculturii nomade, ajungându-se astfel la un stup ideal şi de mare viitor pentru ţara noastră.

Grija executării acestui stup, este o sarcină a Soc. Centrale de Apicultură din RPR de unde se pot cere lămuriri.

Apicultura sistematică, este ajutată de stupul mobil, de fagurii artificiali şi maşina de extras miere.

Stupul mobil, uşurează munca stuparului şi pe a albinelor, asigură desvoltarea normală a coloniilor şi o apără de frig şi eventuali duşmani. Fagurii artificiali, făcuţi cu prese special construite în acest scop, scutesc jumătate din munca albinelor, muncă ce o depun în detrimentul mierei, înlătură prisosul fagurilor de trântor, măreşte trăinicia fagurilor şi asigură reîntrebuinţarea cearei obţinută la stupi, ajutând operaţiuni însemnate de conducere, ca roirea artificială, creşteri de nuclei (colonii mici, cu regine de rezervă) etc.

Maşina de extras, înlătură stricarea fagurilor recoltaţi, scoţând mierea din ei fără a le produce vreun neajuns. Prin ea nu numai că economisim fagurii, deci munca albinelor, pe care o îndrumăm astfel îndirect la cules, dar ajută la obţinerea mierei curate, limpezi, fără puet strivit şi polen risipit, care să favorizeze fermentaţia ei.

Stupul mobil, presa de faguri artificiali şi extractorul, sunt cele trei pârghii fundamentale, ale apiculturii raţionale.

Cunoştinţe necesare p. mânuire

Pentru mânuirea albinelor ne folosim de câteva reguli fireşti, observate în viaţa lor, reguli ce nu pot fi schimbate de om, şi care ne ajută în operaţiunile ce voim a face.

Fumul asupra albinelor, are un efect — s'ar părea, calmant —, dar în realitate, el reprezintă un pericol pentru ele, îndemnându-le din această cauză să se îndoape cu miere, de teamnă că au să părăsească stupul. Din această cauză, nu-şi mai pot îndoi abdomenul ca să poată înţepa. Folosim fumul, ori de câte ori împrejurarea o cere, în operaţiunile ce voim a face. E bun fumul de iască şi putregai uscat. Ne folosim de afumător, iar în lipsă, suflăm direct peste materialul aprins.

Albinele au un miros aparte, după care se recunosc. Acest miros diferă dela colonie la colonie. La unirea stupilor, principiul de bază pentru reuşită, este unificarea mirosurilori coloniilor ce voim a uni, rezultat ce se obţine, prin stropirea coloniilor în interiorul stupului, cu alcool, miere diluată, sau alte esenţe puternic mirositoare, dar nedăunătoare sănătăţii lor. Reuşesc mai bine, unirile între stupii vecini, întrucât s'a observat, că mirosul specific al fiecăreia, este mai puţin deosebit ca al coloniilor mai depărtate. Scopul unirei, este de a face o colonie puternică din două colonii slabe.

Albinele încărcate cu miere şi polen, ce nimeresc din greşeală la alt stup, sunt primite de colonia străină. Nu sunt primite cele care vin fără provizii, fiind bănuite de gânduri necinstite.

Albinele culegătoare ţin minte locul pe care se află stupul lor, dar dacă acesta este mutat, nu-l caută — ele neavând putinţa de a-l descoperi, chiar dacă el a fost mutat, numai cu doi metri.

Dacă în locul stupului mutat, se pune alt stup, ele intră în acesta. Dacă este complect gol, intră în el, apoi ies, şi se cer de primire la alt stup, care le lasă.

Pe baza acestor două reguli, putem împuternici un stup slab, prin schimbarea locului său, cu a altuia puternic. Lucrarea se face în miezul zilei, când albinele sunt la cules. Tot pe baza acestei reguli se face şi roirea artificială.

Dacă regina unei colonii moare, sau este omorîtă din greşeală, de către stupar, albinele îşi fac o nouă regină, dintr'un ou mai mic de trei zile, ou de lucrătoare, în jurul căruia ele construesc o botcă. Peste treii zile, oul nu mai poate servi acestui scop.

Asemenea botci se numesc, botci de scăpare, datorită împrejurării în care sunt făcute — le scapă dela pieire — şi formează un principiu de bază, în operaţiunile apicole.

Astfel unii stupi, din diferite cauze, nu fac botci de scăpare imediat ce observă lipsa reginei, devenind un stup orfan.

Noi putem îndrepta colonia pe calea progresului, dându-i o ramă cu ouă mai mici de trei zile, din care ele îşi vor face regină.

Pe baza acestui principiu, se pot realiza roiri artificiale, schimbări de regini, defecte şi creieri de nucleie, pentru pepiniera reginelor de rezervă.

Coloniile care nu şi-au făcut regină şi care nici nu-şi mai pot face, deobicei devin besmetice. Acest termen se dau acelor colonii, din sânul cărora, — în dorinţa de a salva colonia dela moarte — se apucă de ouat, câteva lucrătoare. Acestea nu pot depune decât ouă nefecundate, din care vor eşi numai trântori, iar activitatea lor, durează cam 30 zile. Un asemenea stup, greu mai primeşte regină fecundată sau botci de scăpare.

Dacă colonia este mică se va desfiinţa, iar dacă este puternică se va trata prin măturarea albinelor din stup la distanţă şi punerea stupului gol, cu rame de puet bun luate dela alţi stupi, la loc.

Din ouăle ce sunt în rame ele îşi vor creia o nouă regină.

Prin scuturare, albinele outoare rămân pe loc, ele nemaiştiind să se înapoieze, iar celelalte, — culegătoarele — se reîntorc, cunoscându-şi locul vechiu. Albina culegătoare, ţine minte vechiul loc al stupului cam trei zile. Ţinută captivă, afară din stup, mai mult de trei zile şi apoi eliberând-o, ea nu mai nimereşte în stupul ei.

Albinele iubesc atât de mult dulciurile comestibile, şi le caută cu atâta îndrazneală, încât nu este de mirare, ca mâncând o felie de pâine cu miere, în mij locul stupinei, să-ţi intre din nebăgare de seamă o albină în gură.

Răul mare ce poate decurge din această dragoste a lor pentru dulciuri şi în special pentru miere, îl putem cauza noi, lăsând risipită mierea şi fagurii cu miere prin stupină.

Albinele o vor găsi şi după ce o vor culege, nu vor pregeta în goana lor după miere şi mai ales obişnuite a o găsi uşor, prin neprevederea noastră, să se atace reciproc, acţiune ce stupării o numesc FURTIŞAG şi care este foarte periculoasă.

De aci se nasc lupte crâncene între albine, ajungându-se la adevărate războae între colonii, victimele căzând progresiv, începând cu cei mai slabi şi ajungând până la cei mai puternici.

Deci atenţie când umblaţi cu mierea! Pericol este a lăsa şi stupul prea mult deschis, întrucât el nu se va putea apăra uşor, de eventualele hoaţe ce dau târcoale, cu asemenea prilejuri.

Scurt ghid de activitate specială

Pe baza celor scrise până acum şi cu ce mai completăm de aci înainte, începătorul poate avea un îndreptar apicol, folosindu-se de cele arătate aci.

Intr'o regiune cu pomi roditori, salcâmi, tei, fâneţe naturale, flori de baltă, toate la un loc, sau măcar o parte, vom instala stupina. Vom folosi stupul standard, pe care îl vom popula, fie cu roi naturali, fie cu roi artificiali. Roii naturali îi scuturăm peste ramele stupului standard, care vor fi din timp prevăzute cu foi de faguri artificiali. Cum se pun aceste foi, va găsi începătorul, în tratatul de apicultură ce foloseşte. Roii artificiali, a căror rame nu se potrivesc la stup, se vor scutura de albine peste rame cu foi de faguri artificiali, iar apoi fagurii cu puet, miere şi polen, se vor tăia şi muta, în ramele stupului standard. Ca să nu cadă, se vor înfăşura cu aţă de împachetat, sau sârmă subţire.

Se vor ajuta stupii, cu sirop de zahăr, sau miere, pusă în hrănitorul de sub capacul stupului, ori de câte ori este nevoe, căutând a se completa proviziile, cel puţin la 10 kgr. miere, până la 1 Oct.

Coloniile se iernează uşor, în stupii standard. Iarna, nu vom închide stupii în temnice sau camere întunecoase, pentrucă putem să greşim. Din două în două săptămâni, curăţim albinele în parte dela urdiniş cu ajutorul unei sârme îndoită la un capăt.

Primăvara, hrănim coloniile cu sirop de zahăr sau miere, pentru a-i uşura desvoltarea coloniei. In acest timp, profităm de o zi caldă pentru a vedea puetul şi mierea rămasă.

Lipsa puietului, indică lipsa reginei.

Trântori de fecundare nefiind acum, unim colonia, cu alta mai slabă, ca să n'o pierdem. Dacă avem regini fecun-

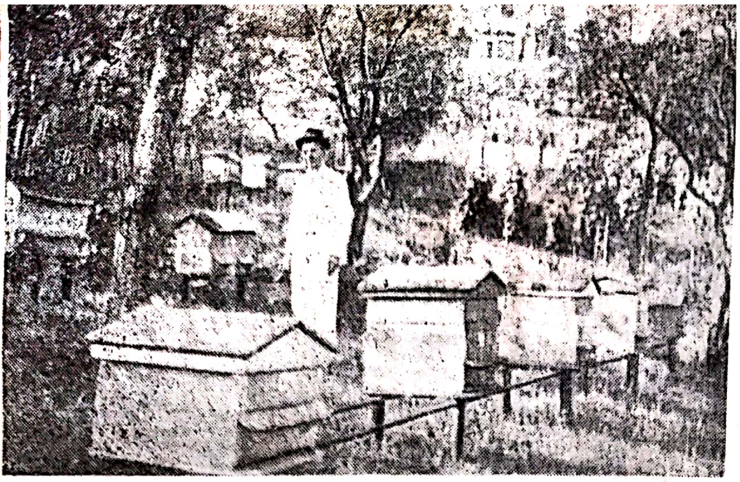

O stupină de deal din Buștenari-Prahova proprietatea D-lui Sterie Mărăcine

date, îi putem da ca să nu scădem din număr:

Fundul stupului se curăță de orice murdării. Cu ocazia acestui control, restrângem colonia, scoțând ramele neocupate cu albine sau cu miere, alăturând despărțitorul, pentru menținerea căldurii atât de trebuincioasă acum. Lipsa de miere, se remediază prin administrare de sirop, din ce în ce mai subțire, după cum albinele pot eși mai des din stup.

De acum până la recoltă, rămâne să adăogăm câte o ramă în cuib pe măsură ce colonia se desvoltă. Coloniile fără regină, care rămân astfel, după apariția trântorilor, se tratează cum am arătat. prin punerea în cuib, a unei rame cu ouă. Cele slabe, se unesc oricând, dupa ce le-am unificat mirosurile.

Etajele de recoltă, se pun când cuibul este complect lucrat, lucru ce ne dovedește, marginile fagurilor de lângă pereții stupului și care în acest caz, sunt înălțate mai mult ca de obicci, din ceară albă, proaspătă

In etaj punem în 2-3 rame cu faguri construiți, câteva lingurițe de sirop, pentru a îndemna albinele să se suie în el. Altfel, pot fi cuprinse de pofta roitului natural.

Invazia de trântori, se înlătură din timp, prin înlocuirea fagurilor de trântor, cu rame în care am pus faguri artificiali. Nu este bine să înlăturăm cu desăvârșire, celulele de trântor, așa că se va păstra pe o ramă, un coș cu 4-500 celule de trântori. (1 dm. p.).

Roirea artificial se face acum, așa cum arată atâtea tratate de apicultura. Se va alege numai o singură metodă de roire, care este arătată în tratat ca fiind cea mai bună, pentru a înlătura deocamdată experiențele ce nu pot folosi unui începător și care pot avea urmări foarte neplăcute.

Mierea se recoltează atunci, când fagurii sunt bine căpăciți.

Operațiunea de recoltare, fără extractor, este o pagubă pentru stupar, chiar dacă se face prin raderea fagurilor cu lingura, cruțând fundurile. Albinele fac pe aceste funduri nu numai celule de lucrătoare fapt ce ne întoarce iar la suprapopulare de trântori.

După recoltare, ramele se dau înapoi stupilor, numai seara pentru a preintâmpina furtișagul.

Acum stupii se vizitează numai pentru aceleași cauze. Etajele pline sau goale se ridică cel mai târziu la 15 Sept., acolo unde culesul a încetat.

Un stup bine populat — spre deosebire de un roi — are nevoe de 15-18 kgr. miere, pentru iernat și crescut puet, socotit dela 15 Sept. până la 1 Mai viitor.

Un sfat de încheere

Albinele, ca orice viețuitoare au și ele dușmanii lor. Astfel, plăcându-le mierea, șoarecii, fluturii și alte animale mici, se introduc pe urdiniș, cauzând destulă pagubă albinelor.

Contra acestor dușmani apărăm albinele, dacă punem la urdinișul stupilor, gratii de sârmă, pentru a le împiedeca trecerea, dar astfel făcute încât albinele să poată trece cu ușurință.

Albinele pot fi atacate de diferite boli, pe care cu greu le recunoaștem — pentru a lua măsuri — chiar un stupar încercat.

Deaceia de câte ori observăm albine moarte în număr prea mare, în stup sau în afara lui, sau miros greu în interiorul stupului, vom trimite probe de albine moarte și vii omorâte de noi, precum și o bucățică de fagure cu puet, la Institutul Cercetări Zootehnice, Secția Apiculturii pentru a fi supuse examenului microscopic și a se stabili boala.

După acest examen, stuparul este încunoștiințat, și i se dau instrucțiuni de modul cum poate trata coloniile bolnave.

Cine nu înțelege a proceda astfel, nu numai că nu-și va putea scăpa coloniile dela o moarte sigură, dar va favoriza extinderea boalei în regiune, cauzând astfel o mare pagubă, semenilor săi.

IOAN T. SPILOIU
Com. Schiulești Jud. Prahova

DISCUŢII

O BOALĂ NOUĂ?

Marii noştri cercetători în decursul vremurilor au stabilit existenţa microbilor şi a cauzelor care provoacă anumite boli de albine.

Există boli la care se bănueşte cauza, dar la care nu s'a putut descoperi microbii propagatori, de exemplu: boala de Mai, înegrirea sau închircirea albinelor, etc.

Simptomele la multe boli se aseamănă foarte mult, astfel că numai după cercetări amănunţite se poate constata şi diagnsotica boala.

In articolul de faţă voi arăta simptomele unei boli curioase care se manifestă în mod intens în întreaga regiune a Judeţului Câmpulung Bucovina, fapt ce m'a obligat de a apela în modul acesta la cunoştiinţele speciale ale confraţilor albinari, pe care îi rog a-mi comunica observaţiile şi concluziile lor, în caz că au observat în stupinele lor acelaş lucru.

Redau amănunţit simptomele, precum şi observaţiunile bolii.

Boala are două faze alternative şi continui pe întreg anul şi numai la albinele mature şi anume:

1. O parte din albine capătă culoarea neagră lucie, ca pantofii proaspăt lustruiţi şi îşi pierd toţi perişorii depe corp. Sboară din stup, dar nu culeg nimic. La întoarcere sunt luate în primire de străjeri, care le ciugulesc şi nu le lasă să facă nici o mişcare. Intreaga scândură de sbor e plină de asemenea albine în continuă mişcare. Cele din interiorul stupului sunt prinse de curăţitoare, vii şi svârlite la distanţă mare de stup.

2. Altă parte de albine, au toţi perişorii pe corp, stau în interiorul stupului, nu sboară, au pântecele umflat, plin cu fecale, pe care nu le pot elimina, dau din aripi şi dacă încearcă să iasă din stup, cad în faţa lui, neputincioase, dau din aripi fără a putea sbura şi mor cu timpul acolo. Şi acestea sunt luate de curăţitoare şi svârlite departe de stup. Dacă se apasă pântecele acestor albine svâcnesc afară fecalele în cantităţi mari şi rău mirositoare. Chiar stupul la deschiderea lui are un miros acrui înţepător, fără să fie murdărit în interiorul lui.

Aceste două faze sunt continui pe întreg anul şi se pot observa şi la trântori. Matca în schimb îşi vede de menirea ei, ouă continuu, mai intens ca de obicei şi mult mai târziu toamna decât celelalte. Nu am observat să se înegrească, în schimb cele tinere, născute în acelaş stup, nu es la fecundat, probabil nu pot sbura.

Stupii bolnavi se desvoltă ca populaţie normal la fel cu cei sănătoşi, cu toate că pierderile zilnice se cifrează la circa 500 până la 1.000 albine, aruncate sau căzute în faţa stupului. Sboară normal la cules, dar nu aduc miere, nici cea necesară hranei lor pentru iarnă.

La un stup bolnav cu populaţie normală pe care l-am ucis cu pucioasă, nu am extras din 10 rame Dadant-Blatt decât 4 kgr. miere.

De remarcat că stupii vecini celui bolnav, nu se molipsesc, chiar dacă introduc rame cu polen sau miere provenite dela el.

Un stup bolnav care mi-a roit natural de două ori şi pe care la a doua roire l-am mutat în alt loc mi-a dat primul roi sănătos, al doilea la care am prins toate culegătoarele prin schimbarea locului, bolnav, iar stupul mamă a fost complect vindecat.

Bănuind la început că ar fi nosema, am trimis Institutului Zootechnic Veterinar din București, probe de albine la analiză, doi ani consecutiv, la care nu s'a găsit niciun fel de microb.

Pentru vindecarea acestei boli, am procedat în mai multe feluri și anume :

Am roit artificial stupii bolnavi, dându-le regini tinere; rezultatul, roii au fost sănătoși, dându-mi în al doilea an o recoltă bună, în schimb, parte din ei s'au îmbolnăvit după recoltă.

Am schimbat mătcile stupilor bolnavi cu mătci tinere. Unii din ei s'au însănătoșit, alții nu.

Am hrănit stupii bolnavi cu sirop de zahăr, dând aproximativ 6—7 kgr. sirop, fără rezultat.

Bazându-mă pe rezultatul dat de Institutul Zootechnic Veterinar și la constatările mele asupra curiozității acestei boli, mă întreb: Oare n'o fi o nouă boală ?

N. FILIPACHE
funcționar la Banca Națională
Câmpulung-Bucovina

INCĂ O COOPERATIVĂ APICOLĂ

In sfârșit, după șovăeli care au durat mai bine de trei luni de zile, în ședința dela 19 Septembrie a. c. s'a putut semna de către apicultorii prahoveni, membri ai filialei noastre din acel județ, procesul verbal de constituire a Cooperativei „Apicultorul Prahovean”.

Meritul revine în întregime filialei prahovene, care în tot cursul lunilor Iunie, Iulie, August și Septembrie n'a pregetat să convoace adunări după adunări generale, în care apicultorii prezenți au fost lămuriți asupra însemnătății și necesității unei cooperative de aprovizionare cu stupi, faguri și mașini și instrumente apicole de bună calitate și convenabile ca preț, precum și de desfacere a produselor apicole. „Numai cooperativa poate pune pe producătorii stupari la adăpost de exploatarea comercianților speculanți, care nu numai că nu plătesc prețuri mulțumitoare, dar mai falsifică și mierea, ceeace are ca urmare deprecierea produsului natural și prejudiciază câștigarea de consumatori. Căci o miere, oricât de reușit ar fi falsificată, iar consumatorul oricât de necunoscător, totuși poate aprecia calitatea inferioară a produsului ce a cumpărat. De aceea consumatorul de obicei ezită să cumpere miere dela comercianți; tot amână cumpărarea până va găsi o miere naturală la un apicultor, timpul trece și consumul de miere scade. In timp ce, dela Cooperativă consumatorul cumpără cu încredere, căci știe că primește un produs garantat”, (D. Stamatelache).

A contribuit la reușita înființării acestei Cooperative întregul Comitet al Filialei noastre din Prahova, și în special d-nii General Al. Mlădinescu, Președintele filialei, D. Stamatelache vice președinte, maior A. Ivănescu și Colonel Vintilescu din Ploești, care în colectiv restrâns au lucrat neobosit zi de zi pentru înfăptuirea acestui deziderat.

Urăm tinerei cooperative apicole o activitate cât mai rodnică și utilă apiculturii prahovene.

P.

DRESAREA ALBINELOR

Marele rol ce-l au albinele în mărirea producţiei la culturile entomofile, au deschis noui probleme apicultorilor.

Sunt plante de mare valoare ce produc o cantitate redusă de seminţe, întrucât sunt normal, puţin cercetate de insecte şi mai ales de albine şi deci polenizarea lor este redus realizată. In această categorie trifoiurile ocupă un loc de frunte.

Pe baza teoriilor emise de Frisch s'au încercat o serie de operaţiuni, aşa denumite de dresarea albinelor, cu scopul de a le forţa să cerceteze florile care ne-ar interesa pe noi. Această dresare constă, în principiu, în a hrăni în fiecare dimineaţă albinele cu sirop de zahăr (cca 100-200 gr), în care s'au ţinut câteva ore flori din categoria celor ce urmează să fie cercetate de albine. Realizăm prin urmare, de fapt, o înşelare a albinelor. Le determinăm să creadă că siropul dat de noi reprezintă un aport de nectar nou în stup şi sub impresia acestui parfum aleargă în grabă să cerceteze florile cu miros asemănător, spre a culege cât mai multă provizie.

Ştim că albinele se îndreaptă către sursa cea mai bogată în nectar şi de obiceiu o albină nu părăseşte acel fel de flori până la dispariţia nectarului. Albinele ce nu găsesc nectar se întorc şi stau în aşteptare. Experienţa făcută de Frisch, a arătat că albinele cum găsesc primul lichid dulce, întorcându-se în stup, anunţă tovarăşele de muncă, prin aşa denumitul „dans al albinelor". Acest dans poate fi foarte uşor urmărit prin peretele de sticlă al stupului de observaţie. In cinci minute întreaga grupă a şi plecat la lucru, cercetând florile respective. Desigur că albinele obişnuite să cerceteze alte flori cari mai au nectar, nu vor fi abătute aşa uşor. Albinele ce vor fi antrenate la cercetarea florilor nou apărute, vor fi albinele fără lucru, albinele tinere ce n'au fost încă la cules, precum şi o parte din albinele bătrâne ce se descătuşează mai uşor dela florile la care lucrase până atunci.

Practic, dresări de albine s'au făcut pentru fecundarea culturilor de trifoi roşu, trifoi elveţian, iarbă neagră, hrişcă, etc.

Ca să ne dăm seama de eficacitatea acestei dresări, să urmărim o experienţă făcută în acest sens. A fost hrănit un stup cu sirop având un puternic parfum din flori de liliac. Nu departe de stup au fost aşezate patru buchete de flori de: liliac, rapiţă, lăcrămioară (mărgăritare) şi chimen. In timp de o oră 13 albine au vizitat liliacul care se ştie că practic aproape că nu este deloc cercetat de albine, 4 albine au vizitat lăcrămioarele, iar câte două au fost văzute în buchetele de rapiţă şi chimen.

Dresarea nu manifestă efecte prea mari când, după cum am arătat şi mai sus, alte plante mai nectarifere dau de lucru simultan albinelor. Experienţe făcute la dresările albinelor pentru polenizarea trifoiului roşu au arătat că deşi stupul era hrănit după toate regulele cu sirop de trifoi roşu, numai 2,4 la sută din totalul albinelor vizitau florile acestei plante, faţă de 1,7 la sută albine din stupul de control (nedresate). Acest fapt este explicat, conform teoriei lui Frisch, prin aceia că în colonie ar exista aşa denumita mobilizare parţială sau separatistă a albinelor, adică activitatea continuă a albinelor pe acelaşi gen de plantă. Şi din păcate tocmai în timpul înfloririi acestor flori, obişnuit puţin nectarifere, există şi alte flori mai nectarifere. Spre exemplu trifoiul alb, frecvent însoţeşte trifoiul roş.

Spre a evita cât mai mult această greutate în realizarea unui efect cât mai mare în dresări de albine se utilizează două procedee:

a) Deplasarea stupilor din altă regiune în lanul nostru, în prima sau a doua zi de înflorire. Este bine să se fi făcut pe vechiul loc hrăniri în cca. 2—4 zile cu sirop din planta la care se aduc stupii. Personal, chiar în vara acestui an am avut miere de tei în caturi în regiune de sub munte, regiune unde alţi stupari localnici nici n'au sesizat câtuşi de zile punându-se la urdiniş, o cameră am dus stupii la fâneaţă dela o pădure de tei. Atunşi pe noul loc în primele zile au cercetat foarte puţin florile din fâneaţă; erau în schimb roi la teii ce nu erau până atunci cercetaţi decât cu totul anemic de albinele locale.

b) Se închid stupii pe timp de 2-4 zile punându-se la urdiniş o cămară de ventilaţie formată din o cutie de sită de 20x20x40 cm., în care albinele ies şi se aeresesc. Pe timp călduros se asigură un spaţiu de refugiu şi deasupra punându-se catul gol şi sistemul de ventilaţie superior, ca la transport. In aceste zile stupul este hrănit cu sirop din floarea ce urmează să fie cercetată de albine. Este de asemeni bine umbrit cu crăci. Ramuri verzi se pun şi peste cămara de ventilaţie. Pentru a demonstra eficacitatea acestui din urmă procedeu s'a făcut în U.R.S.S. următoarea experienţă: Intr'un lan, de trifoi roşu, deoparte şi iarbă neagră, de altă parte, s'au adus cinci colonii de albine negre din Nord şi cinci colonii de albine galbene caucaziene. Primelor li s'a dat sirop de iarbă neagră, iar celorlalte sirop de trifoi roşu. Pentru control s'a schimbat: siropul de trifoi s'a dat la cele negre şi invers.

Rezultatele obţinute sunt:

No. crt.	Felul albinelor	Numărul albinelor	
		La trifoi	La iarba neagră
I	Albine italiene	2225	60
	Albine negre	194	2250
II	Albine italiene	266	2875
	Albine negre	2835	414

Ceia ce ne arată că hrănirea cu sirop parfumat este hotărâtoare în vizita ce o urmărim, dacă se iau atente măsuri, ca un număr cât mai mare de culegătoare să fie abătute din calea lor normală şi antrenate la cercetarea acestor flori.

Hrănirea de dresaj se face dimineaţa înainte de plecarea albinelor la câmp, încât ele să aibă bine imprimat parfumul florilor ce le vor căuta. Siropul se dă în hrănitoare dispuse transversal ramelor, adică în aşa fel încât la el să se poată alimenta albine din fiecare interval de rame, deci să avem împrăştiat acest miros viu în cât mai multe spaţii, spre a anunţa un număr mare de albine. Siropul în care se pun florile nu va fi în nici'un caz fierbinte şi nici n'avem voe să-l mai fierbem.

Prin aceste dresări s'a ajuns ca frecvenţa albinelor în vizitarea florilor de trifoi roşu să fie mărită la de 14 ori, iar productivitatea să fie mărită cu aproximativ 280%.

Technica modernă a dresărilor a ajuns la date extrem de precise şi de o covârşitoare importanţă ştiinţifică în progresul agriculturii.

Ing. V. D. Harnaj

CALENDARUL STUPARULUI

LUNA NOEMVRIE

Cu luna Noembrie, vestitorii iernii trimit răvaşe prin răbufniri de vânt ce năvălesc reci şi tăioase prin urdiniş, în căsuţa liniştită a albinelor noastre.

Ele le spun de viforul ce va veni mai târziu şi le va acoperi adăpostul cu un giulgiu alb de zăpadă, şi de gerurile aspre în care amorţeala va imobiliza ghemul în care colonia se strânge în locul cel mai cald din stup, şi alături de proviziile care să le asigure viaţa.

Dar răvaşele acestea sunt bune doar numai pentru întârziatele colonii, care încă nu şi-au gătit poate pe deplin căsuţa de iarnă; mai bine zis ele ar trebui să dea de veste mai curând stuparului leneş sau lăsător care până acum ar fi trebuit să fi luat toate măsurile ca fiecare stup atât pe dinafară cât şi pe dinăuntru să fie apărat şi organizat pentru ca albinele noastre să-şi ducă greul iernei în cele mai bune condiţiuni. Coloniile puternice şi bogate o vor duce-o bine chiar dacă nepriceperea ori delăsarea stuparului nu le-a îngrijit la vreme; cele slabe însă şi fără hrană, ce mai pot oare să facă acum când li se anunţă în poartă apropierea iernei? In zilele călduroase mai fac câteva sboruri pe afară, căutând parcă să mai adune şi să complecteze lipsurile. La portiţele largi a unora din aceştia, pe care stuparul nu le-a micşorat, vom vedea cum albinele şi-au clădit încă din luna trecută o perdea de propolis care să oprească şi mosafirii nepoftiţi să intre înăuntru şi mai ales frigul iernei să nu intre pe poarta largă ca la el acasă şi să le îngheţe. Incolo, bietele de ele năpăstuite şi sărăcite nu mai pot face nimic dacă mâna stuparului nu intervine încă să le ajute cu cele de trebuinţă. De hrănit doar numai cu faguri gata plini cu miere sau cu zahăr „Candi" se mai poate; polenul se poate da tăindu-se o jumătate din fagurele unei rame pline, pe care l'am legăa cu o sârmă într'o ramă goală, aşezând-o pe aceasta alături de cuib.

Dacă colonia e micuţă faţă de mărimea locuinţei, stuparul va micşora capacitatea interioară aşezând o diafragmă ce se potriveşte perfect între pereţii stupului, lăsând coloniei numai 4—5—6 rame după puterea ei; în locul gol de dincolo de diafragmă va pune pae bine îndesate, — de preferat din celede ovăz care sunt hidroscopice, — adică absorb vaporii de apă din interiorul stupului.

Dacă pereţii stupului sunt subţiri, — şi nu dubli aşa cum ar fi de preferat, se vor înconjura stupii cu funii de pae împletite, sau în lipsa acestora, se pot pune frunze uscate sprijinite ca să nu cadă, de un grilaj împletit de sârmă subţire; prin alte părţi, — unde gerurile sunt mai de temut, se face stupilor câte o ladă înconjurătoare, fie pentru fiecare în parte, fie una pentru câte 3—4 stupi adunaţi unul lângă altul; între pereţii stupului şi această ladă înconjurătoare, se pun pae bine îndesate sau frunze uscate; totul se acopere apoi cu un acoperiş, de preferat cel de carton gudronat, fiind mai ieftin.

Sub fiecare capac şi deasupra planşetei care acopere ramele, va sta salteaua, sau în lipsa acestei se va umplea golul capacului cu pae bine îndesate, fixându-l apoi cu două capete de sârmă pentru ca să nu stea ridicat.

CONST. L. HRISTEA

Greşelile obişnuite ale începătorilor

de **C. P. DADANT**

1) Ei sunt dispuşi a se crede capabili îndată după ce au citit *teoria* fără să cunoască *practica*.

2) De aci rezultă că sunt dispuşi să inventeze sau să introducă sisteme noi de stupi, cărora adesea le lipsesc cele mai necesare calităţi.

3) Uneori cred că albinele recoltează miere chiar şi atunci când mor de foame. Ei nu trebue să uite că recolta nu durează decât puţine zile, sau cel mult câteva săptămâni.

4) Deseori ei iau o albină tânără, care-şi face primul sbor de recunoaştere, drept o hoaţă şi *vice-versa*. Albinele tinere ies numai după amiază şi nu caută prin toate colţurile. Hoaţele când ies dintr'un stup prădat sunt îndopate cu miere şi multe din ele au corpul lucios şi fără perişori. Albinele cărora li s'a dat hrană în stup, acele ale căror faguri s'au rupt sau au fost extraşi la centrifugă şi apoi puşi înapoi în stupi se poartă ca şi hoaţele şi de multe ori provoacă furtişagul.

5) Au slăbiciunea de a face prea mulţi roi artificiali.

6) De multe ori extrag prea multă miere din fagurii de cuib.

7) Nu cunosc îndeajuns valoarea fagurilor buni cu celule de lucrătoare.

8) Nu dau destulă atenţie şi nu înţeleg însemnătatea înlocuirei fagurilor cu celule de trântori.

9) Pierderile iernatului şi depopularea din primăvară îi descurajează prea uşor. Printre apicultori sunt mulţi cari deşi reuşesc de minune vara, în fiecare iarnă însă pierd o mare proporţie din colonii, dar şi le reînputernicesc repede cu ajutorul fagurilor goi.

10) Când s'au convins că apicultura rentează, se grăbesc a-şi întinde peste măsură întreprinderea, înainte de a o cunoaşte îndeajuns. *„Dacă există pe lume o industrie care să ceară pricepere şi chibzuinţă pentru a reuşi, atunci aceasta este a noastră“* (HEDDON).

11) Le place să încerce cu două sau trei sisteme de stupi, fără a-şi da seamă cât este de important de a avea într'o prisacă stupi cu rame, capace, caturi, etc., de aceiaşi mărime, cari să se poată muta dela un stup la altul, afară de cazul când cineva vrea să facă experienţe.

12) Ei încearcă să ierneze stupii într'o odaie nesatisfăcătoare. Un mare număr de colonii pier astfel din cauza unei îngrijiri rău conduse. Deasemenea, ei sunt deseori gata a trage concluzii greşite din experienţe făcute numai cu unul sau doi stupi, luând astfel unele excepţii drept regule generale. Experienţele în apicultură n'au valoare decât numai atunci când se fac pe o scară cât mai întinsă.

(Din *L'Abeille et la Ruche de C. P. Dadant*).

INFORMAŢIUNI APICOLE

O decizie a Ministerului Agriculturii referitor la declararea bolilor.

Prin Decizia Ministerului Agriculturii Nr. 1239 publicată în M. Oficial Nr. 216 din 17 Septembrie se stabilesc o serie de măsuri energice pentru preîntâmpinarea şi combaterea cu succes a bolilor infecţioase şi molipsitoare la animalele domestice şi păsări.

Ele constau rezumativ în:

1. Declararea cazului de boală. Oricine are în stăpânire sub orice titlu un animal este obligat a face declaraţii organelor oficiale atunci când:

a) animalul s'a îmbolnăvit

b) animalele au venit în contact cu alte animale necunoscute sau suspecte

c) a constatat o mortalitate cu aceleaşi simptome în scurt timp.

2. Distrugerea cadavrelor.
3. Obligaţiile autorităţilor comunale
4. Obligaţiile medicului veterinar.
5. Aplicarea măsurilor prescrise pentru preîntâmpinarea şi combaterea epizotiilor.
6. Pedepse.
7. Dispoziţii generale.

Deoarece această decizie este făcută pe baza legii sanitar veterinare, apicultorii sunt obligaţi a lua cunoştinţă de detaliile ei şi a lua măsurile prevăzute la punctul 1 aliniatul a, b şi c din susnumita decizie.

Crearea unei Direcţii a Zootechnici în Ministerul Agriculturii.

Semnalăm cu multă satisfacţie faptul că prin noua organizare a Ministerului Agriculturii s'a creat o direcţie specială a Zootehniei în cadrul căreia este prevăzut un serviciu special avicol şi apicol.

Numirea d-lui ing. N. Foti în postul de şef al biroului apicol în acest serviciu, este o mărturile în plus că apicultura ţării îşi croeşte un nou salt.

Filiale noi.

NASAUD: Nicolae V. Iliesiu preşedinte, Silviu Cruţin vice preedinţe; Tiberiu Cioarba secretar general; D. Vranau casier si Doniza Sangeorzan, Roji Ilojda membri.

Şedinţa de constituire a avut loc la 23 August a. c.

FAGARAŞ înfiinţată la 13 August sub preşedinţia d-lui Răduleţ Matei.

TELEORMAN: David Manolescu preşedinte; Radu Voivozeanu v. preşedinte; Mari Mihail secretar şi casier; Ion Tane Beda Mihai, D. Tiganeştianu, Ion Predescu, Vasile Ane şi Calotă Teodorescu membri.

Confirmări de Comitete noi.

TURDA: Ing. P. Simescu preşedinte, Pr. Lupu Vasile şi I. Hambeţ vicepreşedinţi; Aurelia Petean secretară, I. Ursu casier şi Cinga Iacob, Albu Paifile, I. Mălai şi Nepp Arpad membri.

BRAŞOV: Vasiliu Dumitru, preşedinte D-na Col. Şerbănescu v. preşedinte; Dr. vet. Platoş, Dr. vet. Tătulea, membri: Andrasy, casier şi secretar.

Stupari trimiteţi probe de miere (în borcane a 100 gr.) la laboratorul de analize al Secţiei Apicole I.C.Z.R. Vă faceţi un folos D-v. având gratuit un buletin oficial şi deserviţi în acelaş timp cauza apiculturii naţionale oferind posibilitatea să ne cunoaştem calităţile de miere din întreaga ţară.

Ședința dela 15 Septembrie a. c.

După ce d. președinte V. Harnaj deschide ședința se dau de către d. secretar general dr. I. Banu câteva lămuriri membrilor prezenți asupra motivelor cari au adus schimbările din comitet din ultima vreme. Divergențe de păreri dintre comitet și d. dr. Romanescu au făcut ca în ședința de lucru dela 10 Sept. Comitetul în unanimitatea celor prezenți să retragă încrederea de președinte acordată d-lui dr. N. Romanescu și să delege temporar cu conducerea societății pe d. ing. V. Harnaj.

D. președinte accentuiază că societatea în realizarea programului statutar în folosul apiculturii este normal să-și modeleze echipa de conducere astfel ca ea să corespundă cât mai bine rezolvării problemelor ce se ivesc zi de zi în cale. Avem nevoie de elemente ce să ne ajute și chiar să ne înlocuiască atunci când rezerva lor de energie creatoare se dovedește a o depăși pe a noastră.

Se aduce la cunoștință că Ministerul Agriculturii a amânat examenele de calificare a apicultorilor, în prezent studiindu-se condițiunile de admitere precum și posibilitățile de ținerea lui. Data precisă a acestui examen urmând a fi anunțată prin radio și jurnale, astfel ca toți stuparii să poată lua cunoștință din vreme.

După rezolvarea lucrărilor curente, se dă cuvântul d-lui C. L. Hristea-inspector general apicol al AFSM-ului și consilier superior apicol al societății, care a vorbit celor prezenți despre „staturi în legătură cu utilizarea zahărului în hrana de toamnă a albinelor“. Extrem de interesante amănunte redate cu o dibăcie de adevărat maiestru apicol au trezit mari satisfacții în rândurile auditorilor.

Intreaga asistență a fost invitată la cinematograful Tivoli unde s'a reprezentat filmul „Din viața albinelor’.

Ședința dela 2 Octombrie.

Se iau o serie de măsuri de ordin intern ce decurg din raportul încheiat de cenzori cu ocazia verificării societății.

D. S. Ruginosu și d-na E. Golescu au fost delegați să se deplaseze la d. ing. Ortodoxu unde să facă un proces verbal de starea stupilor societății primiți în păstrare de acesta din urmă.

Se primește demisia d-lui dr. N. Romanescu din Comitet. D-ra E. Golescu care și-a prezentat deasemeni demisia din cauze familiare, a fost rugată să mai păstreze funcția ce o are până ce se va găsi un stupar destoinic care să fie cooptat în comitet spre a i se încredința casieria societății.

Export de miere.

Se pare că anul acesta, întreaga Europă înregistrează o recoltă de miere extrem de scăzută.

Prin intermediul unui bun coleg de-al nostru, d. Ilieșu din Bistrița-Năsăud, societatea a primit o frumoasă cerere de a se exporta miere în Elveția. Cum țara, în faza actuală de refacere, are nevoie să importe o serie de mașini și materiale ce nu se găsesc la noi, este evident că un export de miere ar fi un bun prilej ca și pe această cale stupării să-și manifeste aportul lor în propășirea economiei naționale. Sunt în curs tratative prin Ministerul Comerțului.

S'au trimis o serie de probe, și așteptăm propuneri detailate după cari vom comunica detaliile de colectare prin cooperative a cantităților necesare. Desigur dat fiind recolta redusă și nevoile de consum intern, această cifră va fi mult limitată.

Ședințele lunare de comitet sunt publice și se țin la ficare 15 ale lunii ora 16 în localul Institutului Cercetări Zootechnice (Str. Staicovici 68). Stuparii sunt sfătuiți să ia parte în număr cât mai mare pentru a asista la desbaterile problemelor ce interesează apicultura țării întregi.

MICA PUBLICITATE APICOLĂ

- VÂND urgent şi avantajos 20—30 stupi cu rama verticală 28/42 cm., împreună cu presa de faguri 28/42 cm., extractorul şi restul inventarului. Stupii au aerisire şi curăţire automată, bine populaţi.
  Preot *Victor Toma* com. Ploeştiori Jud. Prahova, gara Blejoi (la 500 m.).

- 10 STUPI Layans pe alese de vânzare.
  Toma Blacu, Bucureşti VI, Str. Puişor 40.

- 100 stupi Sagoţi complecţi, cu rame, provizii şi albine de vânzare la D-l Radu Hristea, Str. Episcopiei Nr. 5, Bucureşti.

- Cumpăr presă de mână pentru faguri artificiali de 35/35 cm. Pot oferi în schimb miere. Nicolae Gh. Ghiţă, Com. Model, Filiala Ialomiţa.

- Procuraţi-vă insigna Societăţii, semnul legăturii dintre stupari.
  Preţul redus de 100 lei bucata.

Putrezirea puietului (LOCA) este cea mai periculoasă boală a albinelor;

o puteţi preveni cetind **LOCA** volum de 58 pag. cu 24 ilustraţiuni de d-l Dr. Florin Begnescu

Sfătuiţi şi răspândiţi albinăritul sistematic prin:

ABECEDARUL STUPARULUI

volum de 48 pagini cu peste o sută ilustraţii în culori care se poate ceti cu plăcere, chiar de către aceia ce nu cunosc albinăritul.

Ambele volume se pot obţine prin poştă franco recomandat contra mandat poştal de 200 Lei trimis la adresa autorului Dr. Florin Begnescu Str. Dr. Lister 8 Bucureşti 6.

APICULTORI!

Un stup bine executat vă oferă o recoltă bogată.

INTREPRINDEREA „BALY"

PIATRA-NEAMŢ Str. Alex. Lăpuşneanu Nr. 39 — Telefon 242 — Cont CEC 77652

EXECUTĂ STUPI STANDARD

cu accesoriile respective din lemn uscat de bună calitate şi bine confecţionaţi.
Livrarea promptă şi la preţuri avantajoase. — Prescrieţi de îndată comenzile.

MEHESZETI KÖZLÖNY

OFICIOSUL SOCIETĂŢEI TRANSILVĂNENE DE STUPĂRIE

CLUJ, STR. REPUBLICEI 22

Revistă de specialitate apicolă în limba maghiară, apare lunar cu un conţinut bogat şi variat. Abonamentul Lei 300 anual, se trimite prin mandat poştal. Numerile anterioare s'au epuizat.

INSTITUTUL DE CERCETĂRI ZOOTECHNICE DIN ROMÂNIA

STERILIZEAZĂ orice cantitate de ceară

la prețul de lei 20 kg., eliberând certificat de sterilizare
Domnii stupari precum și domnii fabricanți de faguri sunt sfătuiți
a nu fabrica faguri decât din ceară sterilizată.

A APĂRUT:

SISTEMATIZAREA CREȘTERII REPRODUCĂTORILOR DE ALBINE

de Dr. N. ROMANESCU

Editată de Societatea Centrală de Apicultură

Lucrare unică în acest domeniu cuprinzând descrierea detailată a metodelor celor mai noui privind creșterea sistematică a reginelor și trântorilor selecționați.

Cartea are cca 184 pagini și un număr de 56 clișee. Se poate procura la 300 Lei (plus transportul) dela Societatea Centrală ori Filiale.

ATENȚIUNE STUPARI!

RULETE ADÂNCITOARE PENTRU FAGURI,
CALITATE SUPERIOARĂ

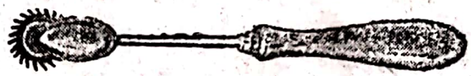

a se adresa:

BLOCH MAXIMILIAN, CARANSEBEȘ
Str. Burdea No. 9

A APĂRUT:

Ediția III-a din monumentala operă

„STUPĂRITUL"

de C. L. HRISTEA

Se poate procura prin Societate

PLANURILE STUPULUI STANDARD

In patru planșe mari însoțite de o broșură explicativă le puteți avea adresându-vă Societății Centrale de Apicultură din România
Str. Pietății 22 bis

PREȚUL 250 LEI. — Se fac expediții și contra ramburs.

Imprimeriile „DACIA TRAIANA", Sărindar 5-7-9

ANUL XXIII Nr. 9 SEPTEMVRIE 1948

ROMÂNIA APICOLĂ

STUPINA DOMNULUI I. C. BAGU — PREȘEDINTELE FILIALEI NEAMȚ

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Persoană Juridică
SEDIUL SOCIETĂŢII: BUCUREŞTI VI, STRADA Dr. STAICOVICI Nr. 63
Palatul Institutului de Cercetări Zootehnice al României
Căsuţa Poştală 525 **cont CEC. 12.984**

Preşedinte de onoare statutar: *Vasile Vaida* Ministrul Agriculturii şi Domeniilor.

Vice-Preşedinţi de onoare *Dr. Florin Begnescu*
Grigore Giossan

COMITETUL CENTRAL

Preşedinte (delegat): *V. Harnaj*
Vice-Preşedinţi: *D. Zissu*
Cornelia Pelimon
Secretar general: *I. Banu*
Casier: *Ecaterina Golescu.*
Membri: *N. Foti, N. Romanescu, S. Ruginosu şi D Prodan.*
Cenzori activi: *C. Pavelescu, I. Banciu, V. Georgescu.*
Cenzori supleanţi: *A. Cujbă, Gh. Rădulescu şi Vasile Ioan*

I. — Cereţi, în orice împrejurare, concursul Societăţii Centrale de Apicultură din România, adresându-vă ei la căsuţa poştală 525, Bucureşti I, şi folosind pentru aceasta numai cărţi poştale cu răspuns plătit.

II. — Conform art. 13 din statute, toţi membrii Societăţii Centrale de Apicultură au dreptul să asiste oricând la şedinţele lunare ale comitetului, care vă primeşte totdeauna bucuros. Şedinţele au loc la 15 ale fiecărei luni, orele 16.

Articolele de publicat în Revista „România Apicolă" ca şi orice reclame etc. se vor trimite pe adresa Societăţii Centrale de Apicultură din România, Bucureşti Căsuţa Poştală 525.

Abonamentele şi orice sume se trimit numai pe numele Societăţii Centrale de Apicultură la Cont CEC. 12.984.

ABONAMENTUL: Pentru Instituţiuni, Societăţi: lei 1000 anual. Pentru membri cotizaţia totală astfel: 325 lei pentru membrii ce au până la 10 stupi, 375 lei până la 50 stupi, 500 lei până la 100 stupi şi 800 lei peste 100 stupi. Taxa de înscriere 20 lei. Revista se trimite totdeauna cu începere dela 1 Ianuarie.

CUPRINSUL:

Rolul albinelor în fecundarea florilor arborilor fructiferi de Gr. Giossan; **Experienţa aplicării mierei de albine în tratamentul unor maladii de piele** de Dr. I. Banu; **Aranjarea cuibului în pregătirea stupilor pentru iernat** de Ing. V. Harnaj; **Schimbarea speculativă a ramelor cu puet** de Ing. Popescu; **Măcelul trântorilor** de D Stamatelache; **Agiamiii** de P. Bejan; **Acarioza. Stârpirea boalei** de Gr. Giossan; **Scrisoare deschisă** de I. Lupan; **Prisaca model din Roman** de Iorgu Ştefanovici; **Facelia ca nutreţ** de Gh. Păun; **Munca voluntară a stuparilor**; **Noutăţi apicole** de Dr. N. Romanescu; **O datorie colegială** de C. Pavelescu; **Câteva staţiuni experimentale apicole** de Ing. V. Harnaj; **O metodă de a examina mierea bazată pe parfumul ei, gust şi culoare** de I. Eliad; **Calendarul stuparului** de C. L. Hristea; **Cum putem opri roitul, fără să micşorăm energia de lucru a coloniei de albine** de At. Nedew; **Plantele melifere în „Farmacopeea Română"** (sfârşit) de D. Constantinescu; **Albina în cântecele poporului român** de C. Albinescu; **Informaţiuni apicole.**

ANUL XXIII Nr. 9 SEPTEMBRIE 1948

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂŢII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

ROLUL ALBINELOR
IN FECUNDAREA FLORILOR A ARBORILOR FRUCTIFERI

de Doctorul **RENÉ MOREAUX**
Membrul nostru de onoare

Observaţiuni precise au permis să se spună că dacă printr'un deplorabil cataclism, ar dispare albina de pe suprafaţa pământului, mai mult de o sută de mii de specii de plante ar fi chemate să dispară odată cu ea,

Albina este deci principalul agent de fecundare a plantelor şi prin urmare elementul de fructificare, de reproducţie, de durabilitate.

Pentru ca plantele să fructifice şi să se reproducă, trebue în mod real, ca fecundarea lor să fie asigurată şi pentru a folosi un cuvânt mai simplu, mai adequat şi mai întrebuinţat subiectului care interesează astăzi, trebue ca polenul, care reprezintă elementul mascul al floarei, să parvină pe stigmatul pistilului, care o va conduce către ovare închizând elementele femele.

Dacă această încrucişare este în mod spontan asigurată la unele plante datorită unei favorabile dispoziţiuni florale, aceasta autofecundaţie, autogamă, este de altfel în mod frecvent urmată de sterilitate şi, în caz contrariu, este adesea origina degenerescenţei, ca şi consanguinitatea la animale.

La alte plante, fecundarea nu poate chiar să se producă în mod spontan, pentru motive diverse, dintre care vreau să vă citez câteva exemple.

Se întâlneşte, în adevăr, în regnul vegetal cazuri de dichogamie, în care aceleaşi flori, denumite hemafrodite, au deodată organe mascule şi organe femele, dar unde fecundarea nu poate avea loc, din cauză că staminele, pistilele şi ovarele, nu parvin în acelaşi moment la maturitate. Vă voi cita ca exemplu clopoţeii (campanula) şi clematicele urcătoare (clematis).

In cazurile de hercogamie, elementele masculine şi femele ajung perfect în acelaşi timp în stare de maturitate, dar, din cauza aşezării însuşi a organelor în sânul florilor, polenizarea nu poate să aibă loc în mod mecanic: este cazul numeroaselor orchidee şi multiplelor asclepiadee. Un exemplu tipic este acela, unde pistilul este mai lung ca staminele, care nu pot imediat să răspândească polenul lor pe stigmat; astfel este cazul la floarea de primăvară (primus-ver officinalis).

Vă voi cita încă cazul de declinie, care asupra plantelor unde organele mascule şi femele există pe flori distincte, fie chiar pe aceiaşi tulpină a plantei (declinie monoică) fie pe tulpine diferite (declinie-dioică). Cum este cazul la nuc, stejar, alun, castan.

Dacă polenizaţia nu poate să se producă imediat (spontan) pentru motivele pentru care vi le-am citat, este totuşi necesar, pentru a asigura fructificarea şi reproducerea speciilor, ca agenţi străini să intervină şi să împrumute sprijinul lor ca aport al elementelor de fecundaţie mascule asupra organelor femele.

Aerul este unul dintre aceşti agenţi; el este acela care, prin acţiunea curenţilor, vânturilor, este susceptibil să asigure transportul polenului, care produce fecundaţia la plantele zise anemofile*). La fel cităm curenţii de apă pentru unele plante aquatice, numite hidrofile**).

Alţi agenţi pot de asemeni şi în mod egal să intervină de exemplu păsările pentru plantele ornitofile şi chiar omul şi vitele, care duc polenul dela o plantă la alta, cu ocazia deplasărilor lor la păscut.

Dar cea mai mare parte dintre plante sunt aşa numite entomofile, din cauză că ele datoresc, în cea mai mare parte, fecundarea lor acţiunii insectelor care cercetează florile şi care, cu ocazia acestei cercetări, transportă inconştient polenul unei flori pe stigmatul pistilului unei alte flori de aceiaşi specie.

Din cele dovedite mai sus şi după multiple observaţiuni, s'a putut stabili că 19% dintre plante datoresc fecundarea lor acţiunei vântului. 6—8% acţiunei diverşilor agenţi şi 73—75% acţiunei insectelor.

Printre plantele entomofile 6% au asigurată fecundarea lor prin cercetarea florală a diverse insecte (muşte, fluturi, etc.) 21% prin aceea a bondarilor şi cifră considerabilă 73% prin cercetarea albinelor.

Aşa după cum v'am expus mai sus, este bine înţeles, că în mod inconştient albina, ca şi alte insecte, joacă acest rol primordial. Dacă creatorul a prevăzut acţiunea ei indispensabilă în reproducerea speciilor vegetale, insecta cu siguranţă nu îndeplineşte acest rol dintr'un dezinteres înăscut, ci pentru că ea însuşi, găseşte un avantaj, un profit. Există, de altfel, între insecte şi floare o intimă mutualitate şi un remarcabil schimb de servicii; floarea îi distribue insectei hrana prin nectarul pe care îl secretă, în timp ce insecta, prin transportul polenului pe care îl ia pe corpul ei, asigură fecondarea plantei.

Floarea, organul de reproducere, pare în mod morfologic adaptată atracţiunei insectelor care îi asigură fecundarea; formele lor uşoare şi dantelate, modul cum este evidenţiată în plantă, coloritul mai mult sau mai puţin scânteetor al corolei ei, atrage în mod viu atenţiunea albinei care, graţie ochilor ei mari care îi asigură o viziune remarcabilă pe un întins orizont, distinge de departe locurile de cercetare, parfumul subtil al nectarului, izvor de profit pentru insectă, al cărui simț al mirosului pare în mod particular mai ascuțit și de asemeni un mijloc de atragere. Și astfel după câteva rotocoale coboară pe corola florală.

---

* *fecundate prin ajutorul vântului.*

** *fecundate prin ajutorul curenţilor de apă.*

De aci totul pare să se armonizeze în floare pentru a forța insecta să culeagă pe corpul ei plin de perișori, pudra polenică fecundatoare: exact ca și săgețile indicatoare, striurile longitudinale ale petalelor, ca și de altfel cercurile colorate ale corolei, par întocmai destinate să conducă insecta către fundul floarei, obligată să ajungă țesăturile nectarifere ca să atingă staminele; poziția adâncă a nectarului la baza ovarelor este destinată de asemeni să oblige albina să se adâncească în floare încărcându-se în mod bogat, prin această situație de polenul anterelor. Ajunsă la sfârșitul drumului ei, în fundul corolei, albina adună cu lăcomie nectarul dorit, care va asigura hrana coloniei, în timp ce polenul se fixează pe perișorii corpului ei.

Astfel, cu totul încărcată de praful polenic, albina sboară către altă floare și cercetând-o în adâncime pentru a-i lua deasemeni materia zaharoasă, depune, în mod inconștient pe pistilul floarei, prin frecare, polenul cu care este acoperită, asigurând astfel fecundarea plantei și viitoarea ei fructificare.

Imi veți permite să vă arăt prin cifre, acest admirabil schimb de serviciu care există între albină și plantă.

S'a putut stabili cu rigurozitate că cercetarea a 20.000.000 de flori de trifoi procură albinei cantitatea de nectar necesară pentru a fabrica un kilogram de miere. Ori vizitând aceste flori, albina, asigură fecundarea lor și de aici fructificarea lor care se traduce printr'o producție de 30 kgr. de sământă (cantitate suficientă pentru însemânțarea a 2 jum. Ha. de pământ).

Dar, vă veți gândi, dvs., dacă prin faptul că duce polenul dela o floare la altă floare, albina asigură fructificarea și reproducerea plantelor, nu riscă ea să contribue la naștere de monstruozități prin încrucișarea heteroclită? Nu, căci în afară de alte motive biologice, observațiuni precise făcute de savanți și de mulți apicultori, permit să se afirme acest principiu remarcabil că aceiași albină, în aceiași zi, nu cercetează niciodată decât aceiași specie de plantă.

Rolul considerabil pe care îl joacă insecta și după cum vi l-am spus, albina mai mult ca ori care alta, în fecundarea plantelor, a fost pus în evidență, prin experiențe multiple. Astfel un oare care observator a făcut următoarea experiență: în fața unui stup a închis pe de o parte cu o pânză subțire ușoară și transparentă (tulle) douăzeci de fire de trifoi, plantă în mod esențial entomofilă, adică care nu datorează fecondarea decât insectelor, în timp ce pe de altă parte, cu titlu de convingere, a lăsat în aer liber, la dispoziția cercetării albinelor, alte 20 fire de trifoi. Rezultatul: plantele închise sub pânza subțire și deci nefecondate de albine, n'au produs nici o sământă, în timp ce celelalte normal cercetate au dat 2.290 boabe.

Mergând și mai departe experienta, un american a învăluit cu un tifon în fața unei stupine, un întreg cireș, a cărui fecundare și fructificare nu putuse fi asigurată decât prin acțiunea vântului și ca mărturie a lăsat în aer liber, pe acelaşi teren, liber cercetării albinelor, un cireş de aceiaşi specie, de aceiaşi vârstă şi în aceiaşi stare de dezvoltare. Primul cireş, care nu beneficiase în timpul înfloririi de cât de acţiunea vântului a produs numai 4 kgr. fructe, în timp ce al doilea, expus operei binefăcătoare a insectelor, a produs 22 kgr. cireşe.

Această acţiune remarcabilă şi necesară a albinelor în fecundarea şi fructificarea plantelor se produce în mod special asupra tuturor arborilor fructiferi, al căror randament vă interesează astăzi. Este deajuns, de altfel pentru a se convinge, să se constate, primăvara, activitatea pe care o manifestă albinele la înfloritul merilor, perilor, cireşilor şi alţi arbori şi de a le vedea înapoindu-se în stupi cu totul pudrate de polenul acestor plante pentru a vă da seama de opera considerabilă pe care o îndeplinesc în fructificare.

Americanii, producători de mari cantităţi şi de frumoase fructe, sunt atât de judicios convinşi de această indispensabilă acţiune a albinei, în cât, dacă în imensele lor grădini (livezi) mai ales în mod particular în California şi chiar în Washington, ei aşează, în timpul înfloririi, stupi în număr proporţional cu numărul arborilor fructiferi pentru fecundare. Dacă prin excepţie un pomicultor nu posedă personal albine, în mod sistematic el închiriază stupi de la un stupar pentru perioada înfloririi livezilor lor. Inainte de războiu, apicultorul, care îşi strămută câţiva stupi într'o livadă pentru această scurtă perioadă de înflorire, primea o indemnitate de unu până la trei dolari de stup, în afară de beneficiul unei recolte de miere obţinută dela albinele sale.

Tot astfel în Algeria unde albinele sunt în mod activ îngrijite nu numai pentru beneficiul în mierea obţinută, dar mai ales în vederea fecundării curmalelor. De asemeni în Palestina, unde albinele sunt agenţii de mare amploare la fructificarea portocalelor, producând în plus o miere mult apreciată.

Dacă faptele pe care vi le citez, v'au edificat asupra rolului considerabil pe care îl joacă insectele şi în mod cu totul particular albinele în fructificarea arborilor fructiferi, este un punct asupra căruia îmi permit acum să reţin atenţiunea Dvs., după ce le-am recunoscut binefacerile lor, mai trebue să o plătim cu ingratitudinea cea mai neliniştitoare, otrăvind-o într'un mod nemilos prin stropiri cu insecticide a arborilor fructiferi, producătoare a unei mortalităţi atât de importante, încât s'a constituit de curând o comisiune specială la Ministerul Agriculturei pentru a apăra stupii? Asta ar însemna să activaţi contra propriilor voastre interese şi contra albinăritului.

Pentru a le evita, amintiţi-vă că dacă aveţi dreptul să luptaţi, prin stropiri cu ajutorul produselor toxice, contra paraziţilor cari distrug pomii, această stropire nu trebue să fie chiar aplicată, în perioada culesului albinelor adică în plină înflorire a arborilor. Astfel de stropiri sunt de altfel periculoase însuşi pentru flori, cărora le provoacă împedecarea fructificării prin scurgerea polenului. Trebue să vă reamintiţi că stropirea cu insecticide să se facă înaintea înfloririi, când florile sunt numai în stare de boboci şi imediat după terminarea epocei de înflorire, adică după căderea petalelor. Astfel veţi avea certitudinea că activaţi în mod favorabil asupra arborilor Dvs., că nu vătămaţi florile şi nu otrăviţi albinele, care vă dau, datorită cercetării florilor, cele mai evidente servicii.

De altfel, se pare că albinele ele însuşi, contribue la lupta contra paraziţilor arborilor fructiferi. Un călugăr, **fratele Abel**, a semnalat în 1879, după ce constatase că în acel an pagubele cauzate de un fel de cărăbuş, insectă ce atacă în regiunile temperate, merii, persicii, etc. şi care atacase livezile din **Guerche (Bretagne)** au fost considerabile, cu excepţia merilor care se găseau în preajma prisăcilor. Mai târziu **Fabius de Champville**, în lucrarea sa intitulată, **„Cum se obţine un cidru bun"** susţine aceiaşi teză şi sfătueşte să se răspândească albinăritul pentru a feri merii contra pagubelor cauzate de aceşti soi de cărăbuşi, pentru că spune el, **„albina este una dintre cei mai mari distrugători a acestei insecte, căci recoltând polenul florilor, ea contribue să facă să cadă ouăle pe care această insectă le depune în floare şi în plus prin îndepărtarea petalelor ca să culeagă nectarul pune larva insectei în contact cu aerul, îi opreşte astfel dezvoltarea şi îi cauzează moartea".**

Prin scurta expunere pe care am avut onoarea să vă o fac, aţi înţeles fără îndoială că albina este pentru Dvs. agentul cel mai preţios al fructificării arborilor fructiferi, şi de asemeni, un auxiliar în lupta insecticidă.

De asemeni, nu ştiu cum aşi putea să vă sfătuesc să răspândiţi, să încurajaţi, să sprijiniţi albinăritul pentru o cât mai abundentă producţie în fructe a livezilor Dvs. şi pentru o recoltă excepţională în seminţe a ogoarelor Dvs.

(L'Apiculteur, Iunie, 1948).

trad. **GRIG. GIOSSAN**

ATENŢIE STUPARI

Societatea Centrală de Apicultură din România şi-a mutat birourile cancelariei în

Str. Pietăţii No. 22 bis — Bucureşti 3

(Dela 1 Septemvrie 1948)

Sediul juridic al Societăţii a rămas tot la I.C.Z.P.R. Secţia apicultura (Str. Dr Staicovici No. 63) unde se ţin şi şedinţele lunare de comitet.

Corespodenţa se trimite mai departe numai pe adresa: Căsuţa poştală 52, iar banii prin Cont C.E.C. 12984.

C. A. HAIETURIAN şi A. N. POPORA

EXPERIENŢA APLICĂRII MIEREI DE ALBINE
IN TRATAMENTUL UNOR MALADII DE PIELE

Extras din Revista de Venerologie şi Dermatologie Nr. 2, 1945.
Publicat în Analele Romăno-Sovietice Nr. 3. — 1.II.1947.

Componenţa mierei este: zahăr de trestie, glucoză şi fructoză. Mierea este extrasă din nectarul florilor, acest nectar trece prin stomacul albinei (ventricolul de miere) unde pierde apa şi — fiind supus acţiunei salivei — se transformă într'un amestec de glucoză şi fructoză. Prin ventilaţia stupilor, el îşi pierde apa şi devine de calitate superioară, căci dacă conţine apă fermentează şi se acreşte.

Compoziţia chimică: 73.81 % zahăr invertit, 0,17 zaharoză, 6,73 dextrină, 0,15 cenuşe, 18,59 % apă, 0,094 % acizi, 0,17 % substanţe azotate, 0,2 % substanţe aromatice; deasemenea mici cantităţi de vitamina A şi D.

Al doilea produs al albinelor este ceara pe care ele o produc cu ajutorul unor glande speciale cari se elimină sub formă de lame. Ceara este compusă din acizi eterici şi din hidraţi de cărbune.

Al treilea produs al albinelor este propolisul (clei de albine). In compoziţia lui intră ceara şi balsamul.

In antichitate şi chiar şi acum în medicina populară, se întrebuinţează mierea pentru inflamaţii ganglionare; cu făină la coacerea abceselor; în constipaţie; în prepararea alifiilor, etc.

Gheltman (Institutul terapeutic Novosibirsc) a studiat în 1940 acţiunea mierei asupra stomacului şi a găsit că: *a)* este slab excitant al aparatului glandelor; *b)* aciditatea gastrică este diminuată şi *c)* poate fi întrebuinţată terapeutic în hiperclohidrie.

Zeiss întrebuinţa miere la diferite răni.

Profesorul Smirnov dela catedra chirurgicală o întrebuinţa în ulceraţiile cronice şi la cicatrizarea prea lentă a rănilor.

Gheltman crede că are o acţiune bactericidă, datorită fermenţilor prezenţi; de asemeni sunt indicii de vindecări rapide a ulcerelor de stomac.

Autorii au avut 27 bolnavi de piele trataţi cu miere; (9 bărbaţi, 15 femei şi 3 copii) cu priodermite foliculare 19; sicozis 1, intertrigo 2, tuberculoza pielei 1, exeme 4 cazuri.

In priodermitele profunde se aplică un strat gros de miere pe un tifon, deasupra gutapercă şi pansament şi se lasă 24-43 ore. După 24—36 ore furunculele se deschideau şi începea eliminarea burbilionului; după alte 24 ore se reducea inflamaţia.

In 11 cazuri tot procesul dela colectare până la terminare a durat 4 zile jumătate. Tratamentul cu Ichtyol, local, pe alte furuncule la acelaş bolnav face ca leziunea să se reducă în 7—9 zile. Intr'un caz de furuncul antracoid pe spate la mărimea unui pumn la o bolnavă de 63 de ani în 2 zile s'a eliminat partea necuzată şi s'a vindecat complect în 12 zile. In restul de 8 cărbunele de mărimea dela o alună la un ou de porumbel — în diverse localizări — rezultatele au fost bune, vindecarea făcându-se în 9-16 zile.

In jurul locului de aplicare a pansamentului cu miere, atunci când este întrebuinţată mierea lichidă şi într'un mod mai neglijent — pot apărea foliculite superficiale. De asemenea rezultatele au fost bune în hidrosadenite sub forma de foliculite profunde.

Intr'un caz de tuberculide papulonecrotice rezultatul a fost strălucit. La aceastã bolnavă s'a administrat miere şi intern, adică s'a dat câte 60 gr. pe zi pe cale bucală.

In piodermitele superficiale rezultatul a fost negativ. De asemenea în eczemele copiilor — şi mai ales într'un caz combinat cu impetigo — rezultatele au fost rele, leziunile întinzându-se mai mult.

Autorii trag concluziunea că mierea groasă naturală dă rezultate foarte bune în terapeutica piodermitelor profunde.

Dr. ION BANU
din Analele Romăno Sovietice
Nr. 3 — Ian.-Febr. 1947

ARANJAREA CUIBULUI
IN PREGĂTIREA STUPILOR PENTRU IERNAT

Ca stupina noastră să ierneze în bune condiţiuni este necesar să fie îndeplinite o serie de condiţiuni rezumate în : a) rezerve îndestulătoare de hrană de bună calitate : 16—20 kg. plus o rezervă neprevăzută de 5 kg. de stup, pentru cazul când primul sezon din anul următor este defavorabil; b) colonii puternice şi cu procentajul de albine tinere, intrate în iarnă; cât mai mare; c) buna pregătire (aranjare) a cuibului pentru iernat; d) sănătatea coloniei cât mai bună; e) adăpostirea cuibului de vânturi şi curenţi; f) aer suficient; g) temperatura ce înconjoară cuibul cât mai constantă şi nu prea joasă, dar nici peste 12—13°; h) umezeala aerului cuprinsă între 70—85%; i) linişte deplină; j) cât mai puţin expus la lumină; k) curăţenie perfectă în stup şi în încăpere (în cazul când nu iernează afară) ; l) rezerve de polen; etc.

Desvoltarea detailată a acestor condiţiuni o găsim în orice carte de apicultură, deaceia nu insist asupra lor ; am ţinut totuşi pentru o reîmprospătare de sezon să le enumăr pe cele mai importante.

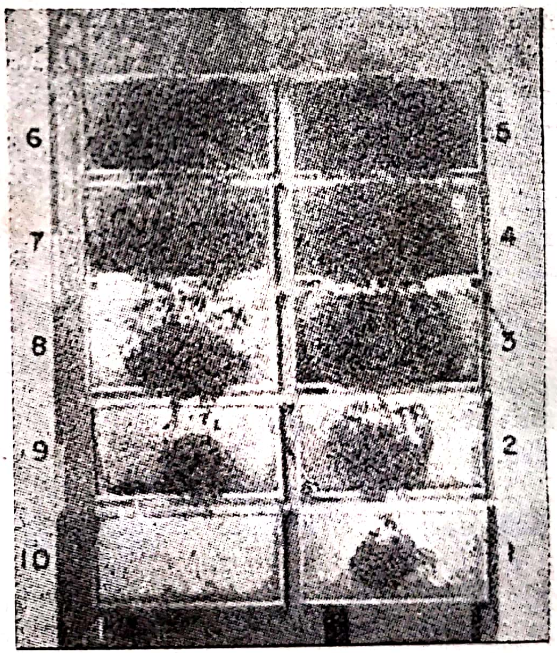

Găsesc util însă să insist, mai ales pentru începători, asupra felului în care este necesar să ne aranjăm coloniile la iernat pentru a nu avea surprize neplăcute.

Către sfârşitul lui Septembrie şi pe alocuri la începutul lui Octombrie, stuparul îşi face ultima vizită a stupilor, pregătitoare pentru iernat.

Din nefericire, mulţi stupari începători dau o greşită interpretare a rostului acestei vizite. Ei se uită dacă prisosul de miere este îndestulător, adesea prin simpla observare superficială a intervalelor dintre rame, scot ramele neocupate din partea cercetătoare (spaţiul de cercetare) apropie diafragma şi micşorează astfel spaţiul ocupat de colonie.

Nu este bine.

Este drept că la această dată colonia începe să-şi contureze ghemul. Spaţiul însă ce-l ocupă la primele nopţi mai răcoroase în genere definitivează poziţia ghemului de peste iarnă, poziţie ce obişnuit înglobează ultimele suprafeţe de puet.

Spunem că avem o aranjare bună a coloniei pe timpul iernei când ghemul este înghesuit pe un număr cât mai mic de rame (a căror intervale însă să permită adăpostirea albinelor şi hrana lor), în fiecare interval dintre două rame să avem suficientă miere pentru albinele din intervalul respectiv, dar şi îndestulătoare celule goale în partea de jos, cari umplute cu albine împiedică crearea de spaţii izolante în interiorul cuibului.

O bună aranjare a cuibului, implică plasarea către centru a 3—4 rame cu miere mai puţină (coroana de miere ½ din rama), după ele, lateral, două rame cu miere şi polen, apoi mărginaşele (2—5, după puterea coloniei) cu miere mai multă.

Aspectul normal al unei colonii pe 10 rame este cel arătat în figură.

La intrarea în iarnă, poziţia cuibului nu este întotdeauna ideală şi deci lăsarea lui aşa după cum „s'a cuibărit" nu este admisă.

Iată cazurile defavorabile cele mai frecvente ce pot fi întâlnite:

1. Un cules abundent până toamna târziu face să găsim colonia la apariţia primelor friguri cu un bogat puet în 3—5 rame centrale, pe suprafeţe mari, iar coroana de miere mică, sau inexistentă. Restul de rame, pe o parte şi cealaltă, cu miere abundentă. O astfel de colonie va avea pierderi mari şi la iernările în aer liber nu rezistă. In astfel de ocazii se utilizează trei procedee:

a) Descăpăcirea succesivă (din 2 în 2 zile) a ramelor mărginaşe: albinele duc mierea în ramele mijlocii.

b) Intercalarea de rame cu miere între două rame cu puet, fără a desface prea mult cuibul. Dacă albinele nu pot cuprinde bine ramele cu puet, acesta moare. Ramele pline cu miere introduse se sgârie în jumătatea inferioară ca albinele să golească celulele şi să ridice mierea pe faţa opusă, sus în celulele ce se golesc prin ieşirea albinuţelor tinere. Acest procedeu se utilizează şi când primul procedeu n'a dat roade, ramele centrale fiind pera pline cu puet.

c) Dacă avem o colonie puternică putem ierna stupul cu un cat plin cu rame cu miere. Acest procedeu este aproape generalizat în U. S. A. pentru stupii Langstroth puternici şi dă rezultate foarte bune. Am avut rezultate foarte frumoase şi la iernarea stupilor Dadant prin acest procedeu.

2. Un cules bogat de scurtă durată în toamnă, după o perioadă mai săracă, deci cu o colonie redusă, blochează cuibul, astfel încât mai găsim prea puţin puet în ramele centrale, tot spaţiul fiind plin cu miere, deşi ramele mărginaşe sunt goale. Colonia iernează prost în această poziţie. Ramele cu miere constitue lame izolante in interiorul cuibului, ce împiedică menţinerea temperaturii în cuib. In primăvară, regina are spaţiu prea restrâns pentru depunerile timpurii de ouă. Ca remediu se intercalează rame goale în centrul cuibului şi se descăpăcesc 2—3 rame pline din mijlocul cuibului, în partea lor inferioară. Ramele goale nu se pun una lângă alta, ci intercalate cu cele pline.

3. Adesea cuibul nu este central şi într'o parte sau alta fiind tăiat fie de perete, de diafragmă sau de ramele goale mărginaşe ce trebuesc scoase afară pe timpul iernii. In toate aceste cazuri se aranjează cuibul central după normele indicate la punctele 1 şi 2, fără a se lăsa nici'o ramă de pri-

sos în stup şi aşa fel încât sfera ghemului să fie tangentă: la perete deoparte şi diafragma în cealaltă.

Ramele din mijlocul cuibului, menite încă din Ianuarie sau Februarie să primească sper clocire ouăle depuse de regină, nu vor fi mai noui de 5—6 generaţii clocite în ele, adică învechite, având o culoare brună. S'a constatat că fagurii noui sunt buni conducători de căldură şi pentru acest motiv regina se fereşte a depune în ei ouă spre a doua jumătate a lui Aprilie. Vara însă, în plin cules, îi caută cultă plăcere. Astfel de rame noui în care n'au mai fost ouă, puse în mijlocul cuibului, stăvilesc la fel ca o diafragmă extinderea cuibului peste ea. Deaceia ramele centrale, cu celule goale în partea inferioară, vor trebui să fie mai vechi ca 5—6 generaţii de ouă clocite, foarte bune, fără celule de trântori, fără celule alungite şi perfect plane (drepte).

Ing. V. D. HARNAJ

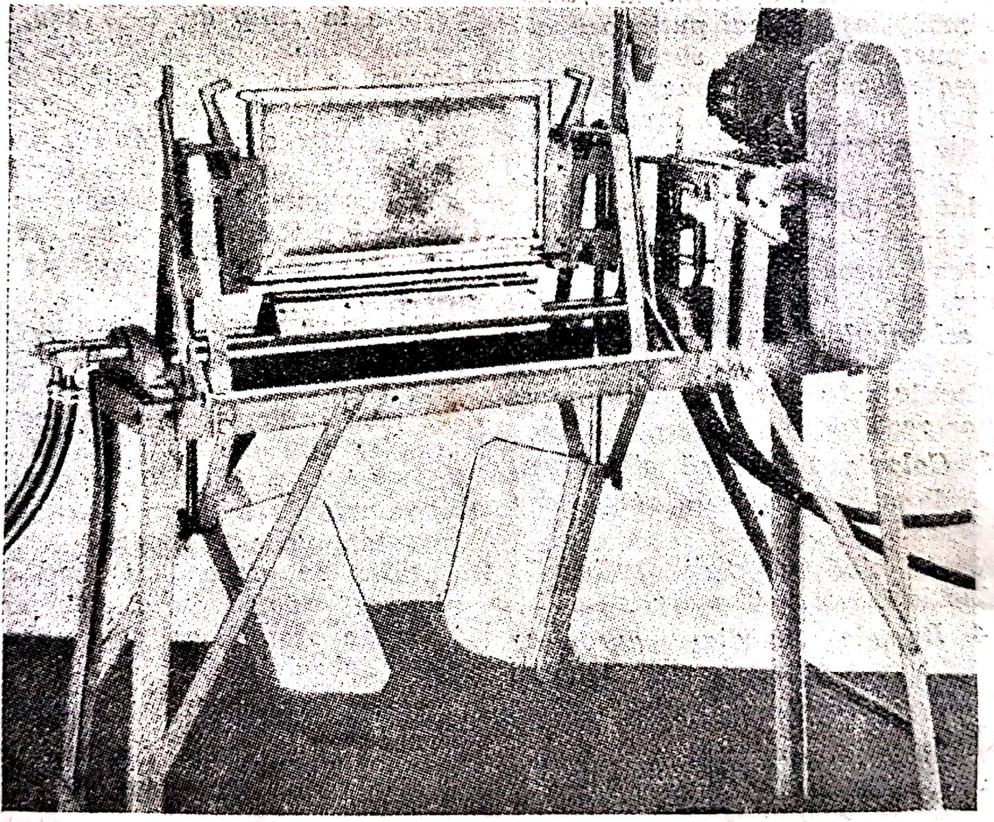

Aparet electric pentru descăpăcirea automată a ramelor.

Şi apicultura se bucură de progresele binefăcătoare ale technicei. Cataloagele streine prezintă noi instrumente puse la îndemâna stuparului.

Aparatul de faţă reduce mult munca stuparului şi în plus realizează o descăpăcire absolut uniformă a ramelor fără a tăia mai mult sau mai puţin din celule, lucru ce dăunează bunei activităţi a coloniei.

Ramele trecute prin acest aparat dau rezultate foarte bune în restabilirea rapidă a activităţii continuă a coloniei.

SCHIMBAREA SPECULATIVĂ A RAMELOR CU PUET

Schimbarea speculativă a ramelor cu puet ca şi hrănirea de stimulare, are ca scop folosirea instinctului ce-l au coloniile de albine de a se desvolta repede şi puternic.

In cazul schimbărei ramelor cu puet din interiorul cuibului se foloseşte şi înclinarea naturală ce o au coloniile şi matca de a ierna şi de a avea puetul sub forma de ghem aproape sferic cu ramele din mijloc pline cu puet, cele imediat următoare cu mai puţin, iar ramele mărginaşe şi mai puţin ocupate cu puet. Dacă tăem suprafaţa din rama neocupată cu puet dela toţi fagurii unui stup şi învelim cu hârtie porţiunea rămasă ocupată cu puet, vom obţine un ghem regulat ca formă. In lumina acestui adevăr este uşor de folosit schimbarea speculativă a ramelor cu puet, iar înainte de a se proceda la schimbul de rame este necesar să cunoaştem şi să enumărăm condiţiunile care ne asigură obţinerea unor rezultate bune:

1. Colonia trebue să aibă puet.
2. Populaţia trebue să fie numeroasă.
3. Să aibă provizii suficiente până la culesul cel mare.
4. Ramele imediat apropiate ramelor cu puet să aibă provizii (polen şi miere) şi celule de lucrătoare.

Condiţiunile de mai sus îndeplinite se procedează la schimbul de rame — odată cu hrănirea speculativă — cu 40—50 zile înainte de culesul cel mare în felul următor:

Presupunem că colonia are 4 rame cu puet. Scoatem cele două rame cu puet din mijlocul cuibului şi le punem la margine, iar în locul acestora introducem cele mărginaşe. Astfel răsturnăm forma regulată a ghemului, iar albinele şi matca sunt puse în situaţia să restabilească forma sferică a ghemului prin însămânţarea deplină a ramelor recent introduse în mijlocul cuibului, fapt care se petrece în timp de 4—5 zile, iar puetul se întinde pe ramele mărginaşe ce încadrează cuibul de 4 rame (5—6). Operaţiunea se repetă. In acest caz ne folosim de ramele mărginaşe (5—6) numai cu urme de puet şi le introducem în mijlocul cuibului, după ce în prealabil am descoperit proviziile acestora.

Forma regulată a ghemului fiind din nou răsturnată, matca şi albinele nu vor întârzia să restabilească prin însămânţarea completă a ramelor introduse în centrul cuibului şi prin întinderea puetului la ramele 7 şi 8, iar colonia progresează vădit şi repede.

Astfel se procedează când colonia are provizii suficiente, iar în lipsa de provizii ne vom servi de sirop de zahăr.

Ing. POPESCU-Drăgăşani

Din „Pcela" Nr. 5 — 1948
Traducere liberă
după V. **RADENCOV**

N.R. Ca orice măsură speculativă de a mări numărul albinelor şi acest procedeu nu poate fi utilizat decât de stuparii încercaţi, altfel începătorii pot avea surprize neplăcute deoarece n'au suficientă experienţă să poată aprecia real condiţiunile exterioare şi interioare ce admit aplicarea acestor măsuri.

Puţină literatură specială de sezon

MĂCELUL TRANTORILOR*)

de MAURICE MAETERLINCK

După fecundarea mătcilor, dacă cerul rămâne limpede şi aerul cald, dacă polenul şi nectarul abundă în flori, lucrătoarele, printr'un fel de îngăduinţă binevoitoare sau poate dintr'o prevedere excesivă, mai tolerează câtva timp prezenţa supărătoare şi ruinătoare a trântorilor. Aceştia se poartă în stup ca şi pretendenţii Penelopei în casa lui Ulysse. Voioşi şi scutiţi de orice grije, ei duc o viaţă trândavă de amanţi întreţinuţi, risipitori şi grosolani, mulţumiţi, pântecoşi, împiedecând circulaţia, astupând drumurile, stânjenind munca, îmbrâncind când sunt înghesuiţi, brutali, înfumuraţi, plini de o sfidare prostească dar fără răutate, însă dispreţuiţi de lucrătoare cu înţelegere tainică şi cu gând ascuns, neştiutori de nemulţumirea care sporeşte, ca şi de soarta ce-i aşteaptă.

Pentru a dormi în tihnă, ei aleg ungherul cel mai comod şi mai călduţ al stupului, se scoală lenevoşi pentru a merge să soarbă din căsuliile deschise mierea cea mai parfumată, şi cu murdăria lor să păteze fagurii pe care umblă. Răbdătoarele lucrătoare în aşteptarea viitorului curăţă şi repară stricăciunile în tăcere.

De pe la amiază până pe la ceasurile trei, când câmpia albăstruie tremură de o plăcută oboseală sub privirea invincibilă a soarelui de Iulie sau August, ei apar în prag. Poartă un coif făcut din enorme perle negre, două penaje înalte mişcătoare, un pieptar de catifea roşiatică şi sclipitoare de lumină, o îmbrăcăminte eroică, o împătrită mantie rigidă şi străvezie. Fac o zarvă grozavă, îmbrâncesc străjerele, răstoarnă vânturătoarele, dau peste cap lucrătoarele care se întorc încărcate cu preţiosul lor cules. Au un aer preocupat, extravagant şi nesuferit de zei indispensabili care pornesc în grabă către o ţintă însemnată neştiută de cei de rând.

Unul câte unul, ei înfruntă spaţiul, mândri, fără ca nimic să le poată sta în cale, şi se duc să se aşeze liniştiţi pe florile din împrejurimi unde uneori adorm până ce răcoarea după amiezii îi trezeşte. Atunci se întorc la stup în acelaş vârtej trufaş, şi, totdeauna plini de aceiaşi îngâmfare neînduplecată, aleargă către magazia cu provizii, îşi afundă capul până'n gât în balercile cu miere, se îndoapă şi se umflă ca nişte amfore, pentru a-şi repara puterile sleite, fără a se sinchisi cine a adunat belşugul din care se ospătează, şi a se îndrepta iar în mers greoi către somnul fără vise, din care nu se trezesc decât pentru prânzul viitor.

II

Dar răbdarea albinelor nu e la fel cu a oamenilor. Intr'o bună dimineaţă, un cuvânt de ordine aşteptat străbate stupul, şi paşnicele lucrătoare se schimbă în judecători şi în călăi. Nu se ştie cine-l dă; el emană deodată din indignarea rece şi chibzuită a lucrătoarelor, şi după spiritul republicei unanime, îndată ce e rostit, el umple toate inimile.

---

* *La Vie des Abeilles*, 1 vol. (174-a mie). Editura Fasquelle, Paris

O parte din popor renunţă la cules pentru a se consacra astăzi operei de justiţie. Marii leneşi adormiţi în grămezi nepăsătoare dealungul clădirilor bucşite cu miere, sunt deodată treziţi din somnul lor de o armată de fecioare înfuriate. Ei se deşteaptă fără grije şi nehotărîţi, nu-şi cred ochilor, şi uimirea lor deabea poate străbate prin lenevia ce-i apasă, ca o rază de lună prin apa unei mlaştine. Ei îşi închipue că sunt victime ale unei greşeli, privesc în jurul lor încremeniţi, şi, ideia-mamă a vieţii lor trezindu-se numiadecât în creerul lor greoiu, încearcă să facă un pas către bardacele cu miere pentru a se reconforta. Dar nu mai e timpul mierii de Mai, a beţiei florilor de tei, a desfătărilor cu ambrozie şi sucuri de jaleş, de cimbru, de triboi alb, de maghiran. In locul liberei treceri către rezervoarele pline care-şi deschideau sub gurile lor lacome ghizdurile de ceară binevoitoare şi îndulcite, ei găsesc de jur împrejur un gard de săgeţi aprinse şi înveninate, care-i împresoară. Atmosfera oraşului s'a schimbat. Parfumul îmbietor al nectarului a făcut loc mirosului acriu al veninului din care mii de picături scânteiază în vârful acelor şi răspândesc vrajba şi ameninţarea.

Inainte de a-şi fi dat seama de prăbuşirea neaşteptată a destinului lor îmbelşugat, în răsturnarea legilor paşnice ale cetăţii, fiecare dintre paraziţii înspăimântaţi e apucat de trei sau patru poliţiste care se căznesc să-i taie aripile, să-i tae peţiola care uneşte abdomenul de torace, să-i amputeze antenele înfrigurate, să-i rupă picioarele, să găsească o crăpăturică între inelele ce-i alcătuesc corpul pentru a-şi înfige paloşul.

Uriaşi, dar fără arme, lipsiţi de ac, nici nu se gândesc să se apere, silindu-se numai a se feri sau a nu lăsa în voia loviturilor ce-i copleşesc decât părţile mai rezistente ale trupului lor. Răsturnaţi pe spate, se luptă stângaci cu ajutorul picioarelor lor puternice împotriva vrăjmaşelor care nu-i slăbesc deloc, sau, învârtindu-se pe loc, târăsc după dânşii tot grupul într'un vârtej nebun, dar care încetează numaidecât. După puţin timp ei sunt într'o aşa stare de plâns, încât mila, care în fundul inimei noastre nu e nici odată prea departe de dreptate, îşi face loc şi ar cere iertare, — dar fără folos — neînduratelor lucrătoare care nu cunosc decât legea profundă şi neînduplecată a naturii. Aripile nenorociţilor sunt sfâşiate, picioarele dindărăt smulse, antenele rupte, şi minunaţii lor ochi negri, oglinzile florilor îmbelşugate, reflectoarele azurului şi a trufiei nevinovate a verii, acum stinşi de suferinţă, nu mai reflectă decât groaza şi desnădejdea sfârşitului. Unii mor de rănile căpătate şi sunt numaidecât duşi de către două sau trei dintre călăii lor femenini în cimitire depărtate. Alţii, mai puţin vătămaţi, isbutesc să se refugieze în vre-un colţ, unde se îngrămădesc şi unde o gardă neînduplecată îi împresoară din toate părţile şi-i ţin astfel încercuiţi până ce mor de foame. Mulţi reuşesc să iasă pe poartă şi să scape în spaţiu târând după ei şi pe prigonitoarele lor, dar spre seară, siliţi de foame şi de frig, ei se reîntorc cu grămada la urdinişul stupului, milogind un adăpost. Aci găsesc însă o altă gardă şi mai neînduplecată.

A doua zi dimineaţă, dela prima ieşire, lucrătoarele curăţă urdinişul unde au fost îngrămădite cadavrele uriaşilor nefolositori şi amintirea neamului de trântori se stinge în cetate până'n primăvara următoare.

(Sfârşitul în nr. viitor).

Traducere de D. STAMATELACHE

„AGIAMIII"

Anul trecut a fost un an excepțional pentru stuparii moldoveni. Stupii au produs atâta miere, că stuparii bătrâni abia își mai aminteau de vre-un an atât de „mănos". Acest fapt a făcut pe mulți jinduitori după „dobânda" stuparilor să se apuce de stupărit... rentabil.

Mulți din acești dornici de câștig ușor, gândind că în apicultură ucenicia nu-și are rost și că, albinele sunt făcute numai ca să dea miere, fără nici un fel de pregătire, fără consiliile vre-unui apicultor cu greutate în cuvânt, au cumpărat stupi cu toptanul, de toate sistemele și mărimile și, de ce le mai multe ori, de proastă calitate. Buduroaele au pus vârf! Cele mai lihnite de foame au ajuns la oraș ca să satisfacă... dornicia nouilor „stupari" de... miere.

Rezultatul a fost implacabil. Sau coloniile au murit de foame, sau nu au adus celor dornici de miere, nici un strop, albinele adunându-și doar o infimă provizie pentru iarnă.

Acești „stupari" au fost nevoiți să apeleze la cunoștințele stuparilor pricepuți, cerând să le țină rânduiala coloniilor. Oricât s'ar fi trudit aceștia, n'ar fi putut satisface veleitățile „stăpânilor", cari socoteau ca lipsiți de pricepere pe îngrijitorii cari n'aveau de unde să le dea miere. Unii din acești „stupari" avizi de miere, ca să... „verifice" priceperea îngrijitorului stupilor lor, apelau la serviciile altor stupari, tot atât de pricepuți ca și stăpânii, cari atât știau: dacă albinele nu cresc fagurii artificiali dați cu socoteală, cu respectarea tuturor condițiilor, ei pot fi puși și fără socoteală, cu ei se pot sparge cuibul fără să se țină seamă de mersul vremii, de apropierea sau trecerea culesului.

Mai mult, prin manipulări de rame **sui generis**, sau ucideau mătcile, sau aduceau grave perturbații cuibului. Pentru acest fel de „stupari", mai multe ouă într'o celulă denota prolificitatea reginei. „Are o matcă atât de ouătoare că depune ouă până și pe păstură!!" se minuna, într'o zi, unul din această pletoră. Pentru aceasta, puetul de trântor însemna „puet de lucrătoare, dispus compact". Priceput în **„transbordări"**, făcea transvasările așa cum nu trebuiau să fie făcute, aruncând peste bord însă-și matca, duhul stupului...

Dacă stupul avea un pumn de albinuțe și patru de trântori, stupul era bine populat și colonia puternică! Așa credea stăpânul stupului, proaspătul „stupar". Incredințat îngrijitorului de stupi, albinele trebuiau **„după socoteala mea și după ce le ce am cetit în cărți"** să dea **„pe puțin"** 40 kgr., dacă nu.. să întreacă chiar recordul marelui stupar rus Kotoghian.

Dacă cel căruia i se încredința stupul spre îngrijire arăta „stăpânului" situația tristă în care se afla colonia, proaspătul apicultor, apela la ajutorul celuilalt apicultor „de-o boia cu el", care-l asigura că îngrijitorul **„nu se pricepe la albine!!"** Ba mai mult chiar, stuparul care a condus stupi ani de zile, fiind astfel versat în operațiunile ce trebuiau făcute, era învățat, de astă dată, cam cum ar trebui să... chivernisească colonia!

Și toate acestea pentru un „mulțumesc frumos și când mai vii?"

Acesta este palidul portret al „stuparilor" de... ocazie, aceia cari, obișnuit, apar, după recolte îmbelșugate și cari se găsesc pretutindeni în orice colț de țară.

Aceștia sunt... „stuparii" care așteaptă dela stup numai recolta record, iar dela îngrijitorul angajat pe te miri ce, sau pentru valoarea unui „mulțumesc frumos", să le dea miere chiar dela stupii lihniți de foame, sau în cel mai bun caz, desorganizați de prea marea pricepere a prietenului cu aer de cunoscător...

Aceștia sunt agiamiii!!

Aceștia nu vor câștiga nici odată prin stupări', iar îngrijitorii conștiincioși vor fi copleșiți de imputări, după „recoltă".

Oricât de legitimat ar fi gândul ce-l nutresc o seamă din nouii stupari de a propăși prin apicultură, pentru ca aceștia să caștige într'adevăr ceva, trebue să se pregătească, mai întâiu, printr'o ucenicie temeinică.

Cultura albinelor are riscurile ei, riscuri pe care, acei ce privesc numai harnicele înaripate cum aduc polenul florilor pe piciorușele fragede și se extaziază că aduc... „ceară", n'au cum să le înțeleagă.

Pentru aceşti camarazi stupari, cari nu ştiu nici măcar un crâmpeiu din viaţa albinelor şi care totuşi te întreabă cu aromă de reproş în glas: „nici azi nu ne dai miere!“, tu stupar priceput care te-ai angajat să îngrijeşti stupii, poţi să le fii de folos, poţi să le faci cel mai folositor serviciu, dacă vei reuşi să aduci lângă stup, pe proprietarul ce doreşte mereu miere, pentru ca sub ploaia acelor, pe filele deschise ale stupului, să înveţe că mierea este mai întâiu a stupului şi doar prisosul al omului!

Numai în felul acesta nu vei fi socotit ca un stupar nepriceput şi nici nu vei fi... verificat de „ageamiul“ care, în loc să înveţe dela tine, strică tot ceiace tu ai clădit din dragoste pentru albine.

P. BEJAN

ACARIOZA.

Stârpirea boalei.

In România Apicolă No. 12 din 1 Decembrie 1931, tratând despre „Acarioza“ arătasem că, cu toate bunele rezultate obţinute în stârpirea boalei prin cele două procedee devenite astăzi clasice: metoda E. Angelloz şi Frow, nu putem afirma că au ajuns la cel mai bun mijloc de vindecare şi mai ales la cel mai simplu şi la îndemâna tuturor:

Acarioza ca şi Loca (putrezirea puietului) sunt supuse la aceleaşi reguli de poliţie sanitară. De aceea mijloacele de stârpire a acariozei prin procedeul de mai jos, este cu atât mai salutar, cu cât ori ce stupar îl poate aplica cu cea mai mare înlesnire.

Procedeul a fost folosit încă cu câţiva ani în urmă în stupina unui orfelinat din Meurthe-et-Moselle (Franţa) de către o maică la doi stupi învadaţi de acarioza. Constatarea boalei a fost făcută de Doctorul René Moreaux, directorul Laboratorului de cercetări apicole de la Institutul Agricol din Nancy şi membru nostru de onoare.

Cele două colonii erau atât de invadate de **Acaropis Woodi,** încât Dr. Moreaux o sfătuise să-i distrugă prin ardere. Totuşi maica apicultoare nu se lăsă convinsă şi îşi puse în cap să-şi salveze coloniile. Drept precauţiune pentru celelalte colonii din prisacă, îi izolă pe cei doi stupi. Işi procură din comerţ praf fin de pucioasă (floare de pucioasă) şi în fiecare dimineaţă înainte ca albinele să-şi înceapă primul zbor, astupa uşor urdinişul cu o uşoară cantitate de praf de pucioasă, cernut din timp printr'o sită deasă de mătase. Albinele în dorinţa lor de a eşi la treabă se vedeau obligate să-şi facă loc prin praful de pucioasă, pudrându-se astfel complet pe corp. Tratamentul a durat cam o jumătate de lună, după care timp, Dr. Moreaux cercetând albinele în laborator a constatat cu mare satisfacţie, că nu mai purtau acarieni. La unele albine cercetate la microscop s'au găsit acarienii morţi, deci absolut inofensivi.

Cercetarea albinelor a fost făcută şi în sezonul următor, fără să se mai constate reapariţia boalei.

GRIGORE AL. GIOSSAN
Vice-Preşedinte de Onoare

SCRISOARE DESCHISĂ

D-lui IOAN ANGHEL
Preşedintele stuparilor Putneni

Iubite Prietene!

Cetind din scumpa noastră revistă România Apicolă, îndemnul d-voastră la organizarea cooperativelor apicole, am rămas adânc impresionat de felul cum aţi lucrat şi de felul cum aţi rupt legăturile sarbede cu trecutul şi aţi păşit la fapte reale, cari singure au menirea de a ne duce la ceeace ne trebuie, la rezultatul final al apiculturei noastre, rezultat care până azi noi încă nu l-am putut obţine.

Ideile d-voastră cooperatiste sunt idei identice cu ale mele, dar mult mai pronunţate şi mai înaintate. Faptele dovedesc!

Aţi avut poate oameni de iniţiativă cari v'au sprijinit. La noi aceşti oameni cam lipsesc şi dacă simţul cooperatist nu pătrunde în sufletul a mai multora competenţi, nu poţi păşi la fapte. Cu oameni îndoelnici nu poţi face nimic.

Iar dacă numai dela mine sau dela 1—2 ca şi mine aud îndemnul la crearea cooperativei apicole, imediat le sare în cap frica că vrem să acumulăm capital ca să-l păpăm.

Deci o dare de seamă ca a D-v. pentru noi cari aflăm că cooperativa apicolă poate fi organizată pe ţară, cu amănuntele ei, precum le-aţi descris, e de mare folos.

Această dare de seamă şi altele ce rugăm să ne mai comunicaţi, ar deschide ochii celor şovăielnici, ar prinde drag şi încredere, după care neam putea şi noi ceilalţi pune pe treabă.

De aceea aflu de bine să vă rog pe D-voastră şi onor. Redacţia revistei noastre să ne comunice de pe acum — pentru interes comun — întregul statut al cooperativei Dv. ca să-l cunoaştem cu toţii pe ţară, rugând onor. Centrală să-şi spună cuvântul alături de acest statut şi să lege bine — bine toată organizaţia noastră de pe ţară de acest statut purificat, ca să ajungem cât de curând la organizarea întregei ţări apicole la o federală apicolă cu atâtea şi atâtea cooperative ca a D-voastră.

Totodată îndemn şi eu insistent pe On. conducătorii filialelor din întreaga ţară, unde încă nu sunt cooperative apicole, să nu rămână pasivi faţă de această chestie arzătoare ci să ceară fiecare filială imediat îndrumări serioase şi să pornească la fapte, ca doar pe anul viitor pe lângă vr'un an bun să avem şi preţuri bune.

S'au — înţelegeţi — banul nostru eşit dintr'un buzunar al nostru să intre direct în celălalt buzunar al nostru. Iar D-voastră dragilor fraţi stupari şi tovarăşi de muncă vă zic: Nu şovăiţi nici un moment! Cetiţi şi iarăşi cetiţi darea de seamă a Cooperativei Putna din revista noastră Rom. Apic. No. 8 din 1948 pag. 18 şi căutaţi ca în iarna ce vine să ne organizăm cooperatistic pe filiale, să ne prezentăm ca un furnicar sau roi care pe întrecere unii cu alţii se organizează pentru ziua de mâine, ştiind că nimic nu le vine de a gata şi ca începând cu anul viitor apicol, să putem smulge produsele noastre şi a dragilor noastre albine din mâna samsarilor, cari nici de dragul albinelor, nici de mila noastră, nici pentru pofta consumatorilor nu cumpără mierea pe preţ de nimica, ci pentru cât câştigăm noi într'un an, înţepaţi, până la otrăvire, să câştige ei într'o săptămână sau două, fără risc şi fără suferinţe.

N'ar fi mai bine că acel venit — chiar şi mai mic să fie! — să rămână la cooperativele noastre cari sunt totodată buzunarul nostru? Căci SA-SE ŞTIE, că cooperativa se bazează pe banul sau producţia noastră în natură. Poate fi ajutată şi de Stat. Dar că are avantagii faţă de alte întreprinderi comerciale. **Deci poate susţine lupta cu celelalte prăvălii** şi stuparii unui judeţ sunt destui şi ca număr şi ca mijloace de susţinerea unei cooperative apicolă în capitala judeţului. Cooperativa precum o sprijinim, aşa ne serveşte. **Deci totul să-i vindem ei şi totul să cumpărăm dela ea** sau să ne procure ea.

Deci nu numai lucruri şi produse apicole (stupăreşti) ci şi alte lucruri gospodăreşti. Vezi art. 32 al statutului Putna, litera e. pag. 19 din revista Nr. 8, 1948.

Şi numai Cooperativele sunt în măsură să oprească vânzarea produselor apicole pe piaţă cu preţuri de batjocură de către cei nevoiţi în special ţăranii, cumpărând şi destilând mierea şi ceara în favoarea membrilor ei, cazuri, cari azi mult necaz aduc apicultorilor neavând cine să le oprească.

IOAN LUPAN

COOPERATIVA APICOLA
PRISACA

PRISACA

MODEL DIN ROMAN

La 21 Ianuarie 1947 din stăruința unui grup de mari iubitori ai stupăritului din județul Roman, sau pus bazele Cooperativei Apicole „Prisaca“ şi a Filialei Societății Centrale de Apicultură din Bucureşti, cu numele tot de „Prisaca“.

Datorită stăruințelor şi muncii neobosite a celor câțiva stupari din comitetele de conducere, atât cooperativa cât şi filiala au străbătut şi au învins nenumărate greutăți ce le-au stat în cale.

Pe lângă celelalte realizări, cooperativa Apicolă Prisaca a pus bazele unei stupini model a cărei populare s'a făcut prin transvazarea a 20 de buduroae, în stupi „Standard Românesc“, în ziua de Duminică 27 Iunie 1948. In urma invitațiilor făcute din timp, au luat parte la inaugurarea „stupinii model“ şi la transvazarea buduroaelor, aproape toți stuparii județului şi invitații speciali.

Incă dela ora 7 dimineața stupari tineri şi bătrâni cu dragoste de albine, de societățile noastre, şi de prietenia cari ne leagă, au început a forfoti în curtea Serviciului Apicol Roman unde se aflau stupii şi unde avea să aibă loc frumoasa inaugurare.

După ce stuparii, s'au format, în grupe câte doi şi s'au aşezat în spatele stupilor în vederea transvazării, la 8 fix, D-l Vladimir Cudelcă preşedintele cooperativei a dat comanda: „începeți“. Nouraşi de fum prind a năvăli peste harnicele albine din cei 17 stupi buduroae (3 buduroae fuseseră transvazate mai de mult), cari într'o jumătate de oră au fost transvazați în stupi standard. Operația a decurs normal şi fără surprize neplăcute, în asistența stuparilor din oraş şi județ şi a onoraților oaspeți invitați la festivitate: D-l Inspector General Inginer Agronom Ropotă, tov. deputat Stere, D-l C. Decuseară directorul Serviciului Agricol Roman, şi D-l Dr. Petre Costache, şeful serviciului sanitar Veterinar al județului.

După transvazarea stupilor D-l V. Cudelcă luând cuvântul spune că stupăritul în județul Roman a luat un avânt însemnat, căci prin dragostea şi truda stuparilor cari au suferit mari jertfe în timpul răsboiului s'au refăcut stupinile distruse. Totuşi după cal-

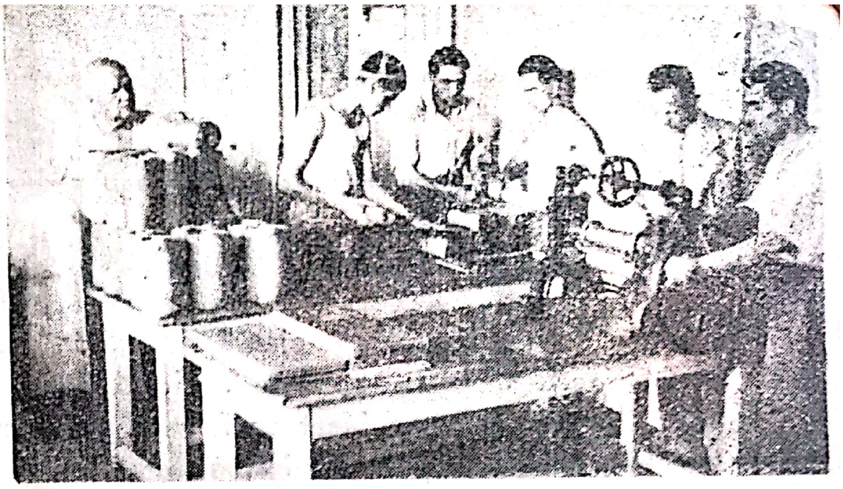

culele făcute mai este nevoie pentru polenizarea plantelor de un mare număr de stupi. Inţelegând nevoile pentru o bună desvoltarea agriculturii şi apiculturii, Guvernul a dat un mare ajutor prin creditele acordate stuparilor.

D-l Dr. Petre Costache în cuvinte calde îndeamnă stupărimea să păşească cu încredere pe calea stupăritului sistematic şi ştiinţific evidenţiind şi D-sa sprijinul guvernului, prin creditele acordate şi asistenţa sanitară veterinară, şi prin faptul creierii unei catedre de apicultură la facultatea de medicină veterinară. D-sa închee prin promisiunea de a sta în sprijinul nostru, cu atât mai mult cu cât şi D-sa este un iubitor al harnicelor sburătoare.

Vorbind apoi părintele protopop Ioan Belei face o compaparaţie a societăţii albinelor cu a societăţii umane, scoţând în evidenţă iubirea socială, viaţa comună şi jertfa de care sunt capabile albinele pentru societatea lor şi dela care omenirea trebue să se inspire.

Luând apoi cuvântul D-l Iorgu Ştefanovici, vice pereşedindele filialei. Soc. Centrale de Apicultură, face un scurt istoric al apiculturii şi fazele prin care a trecut stupul dela buduroiu la stupul modern, precum şi a consideraţiunilor cari au determinat modernismul în apicultură.

D-l Preşedinte V. Cudelcă a încheiat festivitatea prin citirea unui memoriu cu doleanţele şi deziderat ele stuparilor.

IORGA ŞTEFANOVICI (Roman)

Un aspect din timpul transvazării

FACELIA CA NUTREŢ

Facelia este o plantă bogată în nectar şi de aceia este cultivată foarte mult de apicultori. Preţul redus ca şi cantitatea de sămânţă intrată la ha. a făcut ca facelia să se cultive şi pentru nutreţul bogat în albumină şi în cantitatea relativ mare fără să coste prea mult. Ea poate fi cultivată în terenuri secetoase.

In experienţele făcute pentru determinarea valori faceliei ca nutreţ, s'a folosit atât planta verde cât şi murată. S'au hrănit 4 vaci în următoarele perioade de câte 28 zile: raţia de bază, raţia cu facelia verde, raţia de bază, raţia cu facelia murată. Fiecare perioadă a fost împăţită în perioade de tranziţie şi pe-rioada propriu zisă.

S'a stabilit compoziţia chimică a nutreţurilor folosite în raţie, cantitatea de lapte zilnic obişnuită şi procentul de grăsime din lapte.

Rezultatele au fost foarte bune.

GH. PĂUN

MUNCA VOLUNTARĂ A STUPARILOR

Din toate colţurile ţării ne vin veşti că stuparii înţelegând imperativele actuale au dat concursul în realizarea lucrărilor organizate prin muncă voluntară. In multe locuri filialele însăşi au luat frumoase iniţiative ducând la îndeplinire lucrări apicole în cadrul muncii voluntare.

Reamintim doar câteva mai importante: transvasarea a 20 stupi de către filiala Roman, organizarea de echipe voluntare pentru identificarea bolilor şi depistarea lor (filiala Muscel), împăduriri, amenajări de drumuri de acces la locurile destinate stupăritului pastoral, identificarea de noui regiuni nectarifere recunoscute, cursuri gratuite pentru începători etc.

In numărul viitor vom reveni cu detalii.

Schimbările de adresă să fie comunicate din timp Centralei şi Filialelor

Numărul mare de reviste ce ne sunt înapoiate ne fac să cerem cu insistenţă celor ce nu primesc regulat revista complectări detailate asupra adresei (oficiu poştal, strada, Nr. etc. Rugăm de asemeni pe domnii membri ce-şi chimbă adresa să ne-o comunice din timp şi nouă spre a se evita cheltueli inutile cu expediţiile duble.

Noutăți apicole 1948

1) Una din preocupările apicultorilor este să scape de pagubele ce au prin năruirea fagurilor în timpul transporturilor cauzate de practica apiculturii pastorale și prin ruperea lor în timpul extracției mierii

Mondial cunoscuta casă Root obținuse în 1943 un brevet de exploatare a fagurilor rezultați dintr'un amestec de ceară și unei de castor. Pretențiunea inventatorului era că fagurii nu se mai rup. Practica a dovedit că acești faguri sunt numai relativ neschimbăcioși ca molciune, la diferite temperaturi, în diferite anotimpuri. Ei puteau mai repede interesa pe falsificatorii de faguri decât pe cinstiții stupari.

Problema se punea deci să ne întoarcem tot la vechea învățătură: sunt mai buni fagurii groși la cuib mai ales adică de 7 foi la kilogram, nu de 9—11 foi. Dar.. ceara costă bani mulți și trăinicia se face în parte spre paguba stuparului.

Insârmarea orizontală a adus oarecare îmbunătățiri. In ultimii ani s'a încercat tot mai mult revenirea la faguri foarte subțiri, dar însârmați în ambele direcții, adică vertical și orizontal. Anul trecut se ajunsese la următoarea însârmare experimentală: 4 sârme orizontale și 9 sârme verticale pentru rama Langstroth. Infine în acest an cele mai însemnate case de faguri din străinătate au făcut să apară acest fel de însârmare în cataloagele lor (faguri cu sârmele îngropate gata înăuntru), deci cu convingerea că aceasta este soluția.

Pentru ramele noastre standard (27 cm. înălțime) ar trebui, ca urmare: 5 sârme orizontale și 9 sârme verticale, pentru cazul când vrem să însârmăm astfel rama, încât fagurele din ea să nu se nărue la transport și să nu se frângă în extractor.

Atragem atențiunea că nici cu subțirimea fagurilor nu se poate merge prea departe și că reclame care asigură că pot procura mai mult de 11 faguri la kilogram (pentru ramele de cuib) trebuesc socotite nu numai exagerate, dar chiar periculoase pentru economia apicolă.

2) După ce, de ani în șir, paradiclorul benzenul luase locul pucioasei în lupta contra moliilor de faguri, din cauză că nu este infamabilă și omoară mai sigur larvele, treptat o altă otravă, mai puternică i-a luat locul acesteia din urmă: cianura de calciu.

Curând însă au apărut cazuri de moarte printre stuparii care n'au știut să mânuiască acest praf, socotit printre cele mai periculoase ce există. S'a recurs apoi la metyl bromid, care omoară și ouăle, ca cianura de calciu. Dar nici metyl bromidul nu este chiar așa de nepericulos cum s'ar crede. Casele mari de echipamente apicole oferă anul acesta apicultorilor un praf rezultat din unirea cianurii de sodiu cu pucioasa. Acest amestec omoară chiar ouăle de molii (ceeace pucioasa nu izbutește) și nu pune viața stuparului în primejdie decât dacă ar fi din cale afară de imprudent.

3) Aparatele de însârmat ramele nu mai lipsesc din nici un catalog atât de cerute sunt de stuparii care știu că atunci când întind sârma cu mâna ea nu se întinde deopotrivă.

4) Extractoarele au ajuns foarte complicate și scumpe. Stuparii cer mai multe ușurinți decât le îngădue punga să plătească. Trudnica noastră meserie nu poate fi scăpată de anumite munci decât dacă dăm din mână tot câștigul și ne mai împrumutăm. Un extractor de lux a ajuns în străinătate la 60.000 lei, când acolo ceara este la 150 lei kilogramul

Este adevărat că un afare extractor poate fi mânuit de un copil de 9 ani, atât de perfecționat este.

6) Dispozitivele electrice apar la tot mai multe unelte și aparate. Sunt electrificate: centrifuga, cuțitul de descăpăcit pintenul de însârmati etc.

Unde la noi este introdusă electricitatea vor răzbi cu vremea uneltele și aparatele apicole electrificate, care ușurează munca -și o fac mai curată.

7) Infine, cușca de introducere a reginelor sistem Benton foarte răspândită până acum, este amenințat să fie detronată din poziția ei de favorită de o cușcă mult mai practică. Ne gândim să o fabricăm și la noi, în serie.

Cu ea prindem regina, o trimitem cu poșta și o introducem în stup, făcând și albinele să accepte sigur regina expediată.

Dr. NICOLAE ROMANESCU

O DATORIE COLEGIALĂ

Cu ocazia desfacerii mierei, apicultorii iau contact cu fel de fel de negustori, unii porniţi să trăiască numai pe spinarea producătorului şi fiscului, speculând munca primului şi fraudând pe cel de al doilea. Această apucătură le-a intrat atât în sânge încât cu toate sancţiunile ce-i aşteaptă nu pot renunţa la ea. Ei oferă un preţ, dar doresc o factură cu un preţ mai mare sau să li se taxeze numai o mică parte din cantitatea ce cumpără, ori şi una şi alta, — pentru început — hotărînd ca apoi să li se furnizeze treptat mierea de care au nevoie numai pe baza acestor facturi!

Din nefericire, ei reuşesc câte odată, profitând de nevoia presantă a ofertantului, să cumpere mierea aşa cum doresc, păgubind din plin şi pe producător şi pe fisc. Iată, de ce Societatea Centrală de apicultură a dorit să înlăture pe aceşti intermediari, îndrumând pe apicultori să se constitue în cooperative.

Dacă până acum, asemenea învoeli de compromis au putut rămâne, în unele cazuri, fără urmări neplăcute, doresc să avertizez pe stupari că în viitor, aşa ceva nu mai este păsibil; că cei ce se vor lăsa amăgiţi de asigurările ce le dau cumpărătorii interesaţi, vor avea mult de îndurat cu fiscul, care a fost păgubit în drepturile ce i se cuvin. Vânzările trebuesc făcute numai pe bază de acte, taxate pentru cantităţi şi preţuri reale.

A nu putea justifica ce am făcut cu mierea produsă înseamnă a ne supune la sancţiuni cari duc până la procese de sabotaj, (ziarele publică zilnic numele contribuabililor trimişi in faţa instanţelor de sabotaj, pentrucă nu şi-au achitat cinstit datoriile către fisc). A trece în acte preţuri mai mari decât cele obţinute, înseamnă să ne facem singuri o bază de impunere mai mare pentru exerciţiul 1949-50, fiindcă impunerea pe anul viitor se va face pe baza actelor taxate pe anul în curs.

Mi s'a întâmplat să aud pe un coleg spunând că organele fiscale n'au de unde şti cât au produs stupii săi şi ca atare nu-i pot cere să justifice taxarea unei anumite cantităţi de miere. Ba ştiu. Ele ne vor urmări pe baza proceselor verbale de impunere, în care s'a specificat cantitatea de miere la care am fost impuşi. Dacă n'am apelat impunerea sau la apel n'am reuşit să obţinem reducerea ei, procesul verbal de impunere rămâne un titlu definitiv în mâna fiscului, pe care nu-l mai poate contesta nimeni.

Evident că la justificare se va ţine seamă de consumul casnic şi de eventuala rezervă pentru hrana albinelor, dar acestea totalizate nu pot atinge cifre care să înlăture taxarea întregei cantităţi de miere produsă. E bine să ştim că Ministerul Finanţelor are funcţionari suficient de pregătiţi, ca să nu fie obligaţi să creadă tot ce li se spune. Ei ştiu să verifice în cele mai multe cazuri, să aprecieze lucrurile la valoarea lor reală.

De curând, am stat de vorbă cu un administrator financiar, care a ţinut să-şi facă datoria în materie de impuneri. Pentru speţa noastră, d-sa s'a deplasat în judeţ la mai multe stupini, a stat de vorbă cu stuparii, dar n'a putut sa-şi facă o idee precisă până nu a dat peste un stupar ordonat, care i-a prezentat catalogul stupilor ţinut riguros an de an, cu situaţia fiecărui stup, după care a putut să facă media de producţie pe ultimii ani şi să stabilească, pentru organele în subordine, o bază de impunere. Iată la ce mai poate servi mult recomandatul catalog al stupilor. El este un document serios care a fost luat în seamă, fiind că nu este făcut ocazional. pentru fisc, ci pentru ştiinţa stuparului, asupra situaţiei stupilor săi dela an la an. Asemenea documente pot fi folosite în faţa instanţelor de apel ca dovadă a susţinerilor celor ce au apelat impunerile pe exerciţiul 1948-49.

Indemnăm pe colegii stupari, care nu au asemenea cataloage, să-l înfiinţeze şi să-l ţină cu sfinţenie, cu toate datele ce privesc situaţia fiecărui stup, fiindcă nu putem obliga pe nimeni să ţină seamă de afirmaţiuni, care nu pot fi susţinute cu dovezi controlabile.

C. PAVELESCU

CÂTEVA STAŢIUNI EXPERIMENTALE APICOLE

In dorinţa de a face din revista noastră un instrument de real folos pentru toţi stuparii din ţară, ne străduim ca ea să înfăţişeze învăţăturile şi sfaturile de sezon, dispoziţiile oficiale ce ne privesc pe toţi, precum şi întreaga activitate apicolă din străinătate sub cele mai noi aspecte, ca din experienţele ce se fac să tragem concluzii pline de învăţăminte.

Pentrucă leagănul cel mai important în urmărirea unor experienţe îl constitue staţiunile experimentale, organizate şi încadrate special pentru scopul urmărit, voiu căuta ca în câteva rânduri să vă descriu unele din staţiunile cunoscute.

* * *

In U. R. S. S. existau in 1947 un număr important de staţiuni experimentale repartizate in diferite regiuni, de caracteristici deosebite. Obiectivele urmărite de aceste staţiuni sunt în genere specializate, unele se ocupă cu bolile, altele cu experimentarea metodelor de mânuire, polenizări, recoltări, creşteri de regine, etc.

Mă opresc astăzi la una din staţiunile tinere ale U. R. S. S.-ului — staţiunea de creşterea reginelor dela Stepankert - Azerbadjian.

Această staţiune a fost înfiinţată acum zece ani şi este prima de acest gen. Ea se ocupă cu selecţionarea reginelor de rasă pură autohtonă, folosindu-se în operaţiunile de determinarea productivităţii de o serie de 20 stupini din 20 raioane diferite din U. R. S. S.

Albina selecţionată în această staţiune este o albină caucaziană de munte, cunoscută sub denumirea de albina kabahtiană, recunoscută ca având remarcabile calităţi.

Staţiunea este situată la o altitudine de 2300 m., având recoltă numai două luni şi jumătate, în întreg anul.

O a doua staţiune de creştere de regini este cea dela Mainkop înfiinţată în 1939. După o perioadă de organizare şi cu oarecari stagnări în timpul războiului, a ajuns ca în 1947 să aibă în planul de producţie:

1. Să descopere 201 regini record.

2. Să verifice 106 regini constatate în anul precedent ca de record.

3. Obţinerea a 10.600 regine selecţionate, din cele mai bune regine alese mai sus.

Această staţiune creşte însă regini selecţionate din stupini alese de speţe regionale: ucraineană, rusă centrala, kaukaziană, etc.

* * *

In Polonia, în anul 1947 s'au organizat în munţii Tatra primele două staţiuni de împerecherea reginelor, una în preajma localităţii Kalatovki într'o depresiune la 1000 m. altititudine înconjurată jur împrejur de munţi stâncoşi abrupţi fără puncte de trecere, iar a doua pe valea Strazyoka.

Conducerea efactivă a acestor staţiuni o are preşedintele Societăţii Apicole Polone, iar supravegherea lucrărilor soţia lui care este o pasionată apicultoare.

Fiecare staţiune are câte un asistent cu titlu academic şi un apicultor practician.

Statul subvenţionează aceste staţiuni dând 150.000 zloţi (în 1947) şi salariul personalului ce a deservit staţiunile.

Din 52 mătci crescute şi trimise la aceste staţiuni au fost împerechiate doar 24.

Staţiunile au rasă autohtonă de spiţă Coh-Pich. S'a anunţat că pentru sezonul 1948 primesc spre împerechere cu trântori aleşi şi regine particulare ale stuparilor, contra unei taxe de 1000 zloţi.

* * *

Intr'un documentat articol publicat în American Bee Jurnal, cunoscutul apicultor M. G. Dadant, desvălue în fraze, clare activitatea plină de pasiune şi obiectivitate stiinţifică a staţiuni Wisconsin de sub conducerea autoritară a cercetătorului apicol Dr. Farrar.

Staţiunea nu se preocupă de boli ale albinelor. Este interesată de bună activitate a coloniei în raport de condiţiunile intime biologice, deopotrivă cu cele ale mediului exterior

Are patru secţiuni: Studiul coloniilor de diferite feluri în raport de rase, tulpini, adaptabilitatea şi productivitatea lor generală; 2) adunarea polenului, hrănirea cu polen şi necesităţile lui; 3) aspectele economice ale iernării; 4) amenajarea coloniei pentru o regină sau două.

Concomitent se trag concluzii despre tot ce poate constitui o contribuţie la metodele de mânuire a stupilor.

* * *

Cunoscându-se marea importanţă atât de ordin ştiinţific cât şi practic ce o au asemenea staţiuni pentru congresul stupăritului, Secţia de Apicultură de pe lângă Institutul de Cercetări Zootehnice din România a luat iniţiativa înfiinţării în munţii Bucegi a două staţiuni de experimentare. Una din staţiuni a fost organizată pe muntele Oboarele iar a doua pe muntele Nucet la o altitudine de 1600 m.

Inregistrând cu satisfacţie aceste realizări, împărtăşim şi colegilor noştri stupari din ţară vestea îmbucurătoare: oficialitatea noastră se interesează tot mai îndeaproape de destinele stupăritului românesc.

Ing. V. HARNAJ

O METODĂ DE A EXAMINA MIEREA BAZATĂ PE PARFUMUL EI, GUST ŞI CULOARE

de dr. A. O. BLACKHURST

Am fost mai mulţi ani consecutivi asociat cu cunoscători experţi în clasificarea variatelor specii de ceaiuri, cafele, coniacuri şi deasemenea a diferitelor feluri de vinuri şi am constatat că din nefericire dintre toate aceste categorii de producători, apicultorii sunt în totdeauna cei mai dezavantajaţi din cauza unei greşite metode, ce în general o adoptă, când se examinează produsul lor, mierea, pentru clasificarea şi constatarea celor mai bune feluri de miere. Aceasta se datoreşte faptului, că este absolut imposibil să se poată aprecia toate parfumurile minunat combinate în buchet şi gust ce sunt în miere, luând cum e obiceiul o mică cantitate de miere pe limbă, învârtind-o în gură cu limba şi apoi expectorând-o.

In consecinţă, având de examinat pentru selecţionare, miere, în scop de a fi întrebuinţată la facerea hidromelului şi a altor feluri de vinuri, m'am decis a examina diferite sorturi de miere prin metodele speciale ce se practică la examinarea vinurilor şi astfel am avut mare şi plăcuta surpriză de a descoperi adevăratul secret spre a putea percepe în mod absolut complet, toate combinaţiile de buchet, aromă, gust şi culoare, ale ori căror feluri de miere, calităţi ce sunt într'o mare măsură ascunse când mierea nu este diluată într'o anumită proporţie cu apă fierbinte. Ori prin acest procedeu nu numai că clasificarea mierei se face mult mai precis şi mai uşor, dar se poate proceda şi în mod sigur, datorită faptului că mostrele de miere diluată în apă îşi menţin în mod constant, mai mult timp, calităţile lor adică parfumul şi aroma lor specială fiecărei fel de miere. In acest mod am putut clasifica 60 de mostre de miere în 3 zile.

Iată modul cum am procedat: am luat de obicei între 50-60 de mostre (echantilloane) de miere şi le-am umplut succesiv toate paharele (speciale ca mărime) adică puţină miere pe fundul fiecărui pahar. Toate paharele fiind numerotate dela 1—60, iar o persoană avea grija să umple paharele, începând cu Nr. 1. Ori până s'a terminat cu umplerea diferitelor mostre de miere, în primul pahar mierea a avut tot timpul să se întindă pe fund, aşezându-se orizontal.

Am turnat atunci imediat în paharul Nr. 1 peste mierea de examinat, apă fierbinte de 100 gr. (Farenheit) până la jumătatea paharului, amestecând mierea cu apa fierbinte cu un beţişor de sticlă, având grija de a se nota dacă dizolvarea mierei s'a făcut repede sau cu greu. In timpul dizolvării mierei, conţinutul paharului trebue foarte des mirosit spre a constata felul parfumului şi buchetului. Acest procedeu se repetă cu fiecare pahar. A se avea grije însă a nu se turna apă fiartă în toate paharele deodată ci numai în paharul care se examinează, adică în momentul când se poate urmări dizolvarea mierei şi în acele clipe a mirosi buchetul, căci multe varietate caracteristice se vor manifesta în mod diferite, în fiecare pahar, după felul mierei, în timpul amestecului dintre apă fierbinte şi miere. Ar fi deci imposibil să se poată examina simultan 50—60 de mostre de miere, dacă apa am turna-o odată în toate paharele.

Faza a III-a consistă în a balansa

(a învârti circular) uşor paharul în mâini şi mirosind la foarte scurte intervale, clasificând momentan, după merite, conţinutul şi aşezând în consecinţă paharul în urmă sau înaintea poziţiei (ca ordine erarhică) ce o avea pe banca unde sunt puse la şir toate paharele pentru clasificat. Chiar mostrele ce la o primă constatare prin miros au fost clasificate drept proaste este totuşi prudent de a fi încă odată mirosite spre a nu se face erori sau amesteca ordinea paharelor din greşeală. După aceasta, cu mare grijă se face o nouă selecţionare, numai între mostrele găsite drept cele mai bune, mirosindu-le frequent şi notând diferitele calităţi de briliantă (strălucire) şi culoare, până când ajungem la o clasare ultimă, adică una, două trei sau patru feluri, de cea mai superioară miere, iar pe acestea le aranjăm tot în ordinea meritelor.

După cum vedeţi numai cu nasul, adică cu mirosul, se examinează şi se constată calităţile mierei, căci dacă nervii gustului sunt excitaţi, fiziologia arată că în acea clipă când simţul gustului este în activitate, tot în acel moment simţul mirosului slăbeşte foarte mult, şi am mai constatat prin experienţă că odată ce am înghiţit o mostră de miere din pahare în soluţie, abia după o trecere de 12 ore am mai putut clasifica prin diferenţiere o altă mostră de miere tot prin gust.

Am mai examinat apoi procedeul de examinare a mierei gustând pe prima dintre cele 4 cele mai bune eşantioane de miere (în soloţie din pahare) luând o înghiţitură pe limbă dar imediat expectorând-o, fără a înghiţi absolut nici o picătură, analizând deci şi gustul mierei prin infima cantitate ce a rămas în gură. De asemeni am procedat şi cu a II, III şi IV-a dintre ultimele cele mai bune mostre aflate. In fine după ce am aflat-o care este ce-a mai bună dintre toate monstrele, prin procedeul de mai sus, ca o confirmare am gustat din acea miere naturală adică nediluată în apă, aceasta însă numai ca o confirmare a clasificărei noastre prin miros şi gust de miere diluată în apă. Ne-am oprit aici într'o zi.

Ziua a II-a am procedat la fel. Dacă rezultatele obţinute a II-a zi (adică repetându-se examinarea cu aceleaşi sorturi de miere) concorda apropiat, selecţia finală, decisivă se va face a III-a zi, gustul urmând a confirma ceiace mirosul descoperă. Insă dacă rezultatele nu concordă, se va repeta întregul procedeu dela început până când rezultatele concordă, iar expertul examinator capătă simţul suptil al discernământului prin miros. In fine se ajunge prin experimentare în mod absolut categoric şi precis la o perfectă clasificare a celor mai bune feluri de miere. Când am clasificat pe cele mai bune ca un corolor este bine să le examinăm din nou şi pe cele mai rele, respinse, să ştim atunci, prin comparaţie cu cele mai bune, de ce le-am catalogat ca miere de calitate inferioară.

Ultima încercare de clasificare şi ca o parte foarte necesară din programul nostru de lucru este ca finală încercare de confirmare a clasificării noastre, o gură plină de tot din mierea plasată prima şi a II-a am pus unt proaspăt.

Atunci abia vom înţelege că mijlocul invailibil de a afla care este cea mai bună miere este mirosul iar gustul nu poate decât să confirme ceeace mirosul a constatat.

I. ELIAD

CALENDARUL STUPARULUI

OCTOMBRIE

In luna Octomvrie doar numai stuparul care din anumite cauze a rămas în urmă cu măsurile de echilibrare a stupilor săi va mai avea încă de lucru, căci cel prevăzător a asigurat cu o lună înainte buna orânduire a casei albinelor, astfel încât e liniştit în această privinţă.

Cel întârziat deci va organiza o hrănire cu cele mai repezi mijloace şi anume: darea de faguri gata plini cu miere, sau prepararea şerbetului „Candi" ¹) — după reţetele deja cunoscute — şi aşezarea acestuia deasupra ramelor exact pe locul unde albinele şi-au ales locul de iernare. In această lună nu mai poate fi vorba de hrănire cu sirop de zahăr, căci albinele nu mai au vremea să evaporeze surplusul de apă din sirop, pentru ca aceasta să fie într'adevăr o hrană bună şi sănătoasă pentru pensionarele noastre — în timpul iernei.

Orânduirea interiorului stupilor va fi astfel făcută încât albinele să aibă loc liber de iernare suficient, iar hrana îndestulătoare să le fie cu totul aproape. E de preferat ca ghemul să se formeze în mijlocul stupului, căci astfel albinele sunt mult mai ferite de variaţiile temperaturei de peste iarnă. E uşor mijlocul pentru a indica albinelor acest loc dacă în această lună urdinişele se restrâng şi în locul lor se aplică blocul ce acoperă urdinişele de vară; în acest bloc facem o tăetură de 8—12 cm. lungime şi nu mai înaltă ca 7 mm. Cum albinelor le place să stea în apropiere de locul pe unde pătrunde aerul în stup, ele îşi vor aşeza cartierul de iarnă chiar în dreptul acestei tăeturi a blocului şi deci exact în mijlocul stupului.

E nevoe apoi să ne îngrijim ca în acest loc ramele de iernare a ghemului să aibă miere suficientă, adică cel puţin dela jumătatea ramei în sus, celulele să fie căpăcite. Pentru a organiza deci în acest fel cuibul şi distribuirea exactă a proviziilor în cuib, dacă albinele nu au făcut o ramă plină până jos cu miere şi o alta goală, având grija însă ca ramele pline să le descăpăcim partea lor inferioară cu un pieptene descăpăcitor. Albinele de îndată ce vor vedea că mierea din celulele descăpăcite e expusă a fi furată sau a curge, se reped să care preţioasa comoară în jumătatea superioară a ramelor goale de alături. După puţin ele căpăcesc aceste rame cu miere de curând venită în stup şi în felul acesta toate ramele cuibului au o egală distribuţie de hrană.

Ghemul albinelor va ierna pe partea de jos a ramelor acolo unde sunt celule goale, şi pe măsură ce proviziile se consumă, albinele se urcă din ce în ce mai sus.

Socotelile în ramele Dadant şi mai ales Layens şi trapezoidale sunt astfel făcute încât din toamnă şi până în primăvară, aceste provizii din mijlocul cuibului să fie îndestulătoare atât pentru întreţinerea coloniei cât mai ales pentru pornirea vieţei de mâine a coloniei ce se face pe la începutul lui Ianuar sau Februar după cum e iarna de aspră.

Odată organizat astfel cuibul, stuparul va avea grijă să-l mărginească în dreapta şi stânga cu câte o ramă cu polen care nu va fi aşezată chiar lângă peretele exterior al stupului, căci umezeala din interior formată de *căldura şi respiraţia coloniei se condensează pe pereţii stupului şi expune polenul din ramele din imediata lor vecinătate, la mucegăire. Se ştie primejdia ce o prezintă pentru viaţa şi sănătatea albinelor consumarea unui polen alterat şi de aceia trebue înlăturată o asemenea neplăcută întâmplare.*

Se vor curăţa din nou fundul stupilor, se vor lipi crăpăturile pereţilor, şi pe deasupra ramelor stuparul va pune de pe acum salteaua de papură în locul planşetei sau deasupra acesteia.

CONST. L. HRISTEA

CUM PUTEM OPRI ROITUL, FĂRĂ SĂ MICŞORĂM ENERGIA DE LUCRU A COLONIEI DE ALBINE

Un însemnat număr din stuparii noştri lasă de multe ori stupii lor să roiască — la voia întâmplării. Ei de multe ori sunt neputincioşi să oprească aceasta. Rezultatul — stupina lor se măreşte — cu de multe ori colonii slabe şi producţia de miere scade foarte mult.

Prin traducerea de mai jos a apicultorului rus N. M. Klimov, vreau să viu în ajutorul acestor prieteni.

„In coloniile puternice, ne povesteşte Klimov, roitul micşorează energia de muncă a albinelor — schimbând cu totul adunarea normală a mierei. Anumiţi stupari, ca să păstreze această energie de muncă — distrug botcile. Rezultatul aşteptărilor este cu totul invers.

Metodele cunoscute pentru preîntâmpinarea roitului, care de exemplu — mărirea timpurie a cuibului, ventilaţia mare — întotdeauna nu dau rezultate.

Klimov, ani de-a rândul a practicat următoarea metodă care i-a dat rezultate foarte bune la coloniile dispuse de a roi. Acești stupi sunt lăsaţi să roiască — adică „primarul" (primul roi). Imediat după roit, toate ramele din stupul „mamă", fie el cu puet căpăcit, sau nu şi chiar cu rame cu ouă, sunt luate şi date stupilor mai slabi. In locul ramelor luate se pun altele cu faguri artificiali. Deasupra cuibului se aşează magazia.

In această situaţie, colonia „Mamă" se găseşte de dimineaţa (adică momentul când trebue băgat roiul iar înapoi în stupul-mamă.

Să vedem ce s'a întâmplat cu colonia-mamă? Neavând regină în stup, lipsindu-i cu desăvârşire puetul — ea (colonia) se simte orfană. Aşa ea pierde ori ce poftă de roit.

Seara târziu roiul se pune înapoi în stupul-mamă. Albinele din stup amestecate cu cele din roi, — primesc şi adoptă situaţia — „roi", şi pornesc cu o îndoită poftă de muncă ca şi cum ar fi toate un roi.

Albinele din această colonie strâng o mare cantitate de miere, iar albinele tinere neavând puet, clădesc cu nesaţ ceara.

După cum vedeţi — prin metoda apicultorului Klimov — putem aduna nu numai mai multă miere, dar şi mai multă ceară.

AT. NEDEV

Plantele Melifere în „Farmacopeea Română"

(urmare din Nr. 6)

28 VERBASCUM THAPSUS L. — LUMANARICA

Plantă erbacee bisanuală din familia Scrofulariaceelor, sălbatică. Flori galbene, puţin mirositoare, înfloreşte prin Iulie—August.

Principii active: Florile — Flores Verbasci — conţin:

Ulei volatil, Rezină, 11 la 100 **Zaharoză,** 3 la 100 **Glucoză,** şi o mare cantitate de **mucilag.** Au miros slab de miere.

Farmaciştii cer numai **corola şi staminele florilor,** fără caliciu fiind prescrise ca **emoliente şi pectorale** în **bronşite şi boli intestinale.**

Ceaiul din aceste flori trebue bine strecurat printr'o pânză deasă pentru a reţine perişorii staminelor, care iritând beregata, ar provoca şi mai rău tusea în loc s'o vindece.

Intrebuinţări farmaceutice: Sub formă **de ceai.**

29. VISCUM ALBUM L. — VASC.

Mic arbust din familia Lorantaceelor.

Plantă parazită, creşte pe crengile de **măr, păr,** uneori pe **stejar** şi pe **bradul alb.** Stă verde tot timpul anului, înfloreşte prin Martie—Aprilie, flori galben-verzui.

Principii active: Farmaciştii cer foile **— Folia Visei —** verzi în stare proaspătă, recoltate înaintea formării fructelor.

Poporul văzându-l mereu verde, atribuia Vâscului proprietăţi miraculoase şi l-a folosit ca leac în multe boli: **epilepsie, boli de piept, boli** nervoase, cancer, etc.

La Anul Nou e ţinut în case: poartă noroc.

INCHEIERE

Dau câteva lămuriri suplimentare celor ce vor fi citit această modestă contribuţie la cunoaşterea plantelor noastre melifere, cu însuşiri medicinale.

Din cât ştiu, la noi circa 200 plante melifere, din care mai bine de jumătate sunt folosite ca leacuri în medicina populară.

Farmacopeea Română, **codul farmacistului,** recunoaşte ca oficinale numai pe cele de care ne ocupăm.

Ţinând seamă că primul botanist şi medic a fost omul din popor pentrucă trăeşte între plante, putem folosi ca leac pe restul plantelor medicinale, afară de cele veninoase din care să nu luăm fără ştirea medicului, unele fiind veninoase chiar în doze mici.

Pe cât am putut, am căutat să dovedesc întemeiat pe lucrări ştiinţifice, proprietăţile vindecătoare a plantelor, care odată cu nectarul cules de albine trec în miere, pentrucă în minunatul laborator al naturii, nimic nu se pierde.

Când aceste slabe încercări, ar trezi interesul altora către noui cercetări, bucuria mea ar fi nemărginită.

DANIEL ST. CONSTANTINESCU

BIBLIOGRAFIE

„Farmacopeea Română" ediţia V 1943.

Hérail J.—Matière Medicale.— Pharmacographie.

Kollo. — Curs de Farmacognozie.

Panţu Zaharia. Plantele cunoscute de poporul român.

Richaud et. Hazard — Precis de Therapeutique et de Pharmacologie.

In revista apicolă franceză „Buletin de la société romande", din Decembrie 1947, d. dr. R. Moreaux, comunică că a găsit un mucigai, care este un „antibiotic" contra boalei Loca americană.

Această noutate este reprodusă de revista americană „Bee world" din luna Mai 1948 cu o notiţă a redacţiei în care se spune că aceste experienţe cu rezultate pozitive sunt cu totul posibile şi că comunicatele viitoare asupra acestei probleme sunt aşteptate cu mare interes de apicultori.

AT. NEDEV
com. Terpeziţa (Dolj)

ALBINA

IN CÂNTECELE ȘI CREDINȚELE POPORULUI ROMÂN

I

Literatura noastră populară cuprinde multe şi variate producţiuni, care ni s'au transmis din generaţie în generaţie, într'o limbă curată şi plină de farmec.

Parte din acestea cum sunt: colindele şi steaua, cimiliturile şi glumele, doinele şi baladele sau cântecele bătrâneşti, basmele şi legendele, ne-au legănat şi încântat copilăria, purtând-o cu gândul într'o lume de vis!

Maturitatea însăşi e captivată, când se întoarce în clipe de răgaz şi cercetează această comoară de gânduri şi înţelepciune, care oglindeşte în ea viaţa neamului nostru, din vremile cele mai îndepărtate.

Căci există într'adevăr o strânsă legătură între viaţa socială şi materială a poporului şi producţiunile sale literare.

Acestea au fost legate la început de o activitate utilă, ca de ex.: cântecele pentru pregătirea şi plecarea la pescuit, la vânat, la haiducie, la răsboiu, etc. Ne-o dovedesc duioasele ode populare, care înduioşează şi înalţă inima:

Inchina-m'oiu ulmilor,
Ulmilor, stejarilor,
Ulmul mi-este verişor,
Iar stejarul frăţior,
Că la vreme şi la zor
Mult mi-a fost dăruitor:
Mi-a dat ulmul roate mici
Şi măciuci pela voinici.
Iar stejarul mi-a tot dat
Fus de moară, stâlp de vad
Şi vre-o patruzeci de pari
Pentru spete de tâlhari!

(Colecţia G. Dem. Teodorescu)

Rugăciunile, descântecele, farmecile şi invocaţiile serveau pentru însănătoşirea bolnavilor, pentru prosperitatea ogoarelor, a vitelor, pentru tot ce întreprindea Românul ca să-i meargă bine, dar şi pentru apărarea de spiritele rele, de diavol, vârcolaci, pricolici şa.

Dacă în urma acestor practici, rezultatele păreau a fi bune, credinta în ele devenea si mai puternică şi aceasta contribuia la răspândirea şi la trecerea lor sub diferite variante, din provincie în provincie.

*

Ţinând seama de acest mod de desvoltare a producţiilor populare, trebue să admitem că după prima treaptă a producţiilor în legătură cu o activitate utilă, a urmat o a doua treaptă, care vădeşte o stare sufletească cu un conţinut mai bogat (superior).

Producţiunile sunt acum în legătură cu o plăcere, cu o satisfacţie de ordin estetic sau altruist.

Deoceia tragem concluzia, că poezia populară fără continut utilitar a apărut, ca şi basmul şi legenda, mai târziu, într'un stadiu social mai avansat.

Poetul **St. O. Iosif** arată în frumoasa-i poezie intitulată „Cântecul şi fenomenul producerii şi răspândirii „doinelor“ în popor:

Un haiduc trecea prin crâng
Singur — singurel cu dorul,
Păsările ciripiau,
Vesel murmura izvorul.
Şi mergând asa, ca'n vis,
Mândra-i vine în gând deodată
Gându-i se preface'ncet
Intr'o doină legănată.
Echou ce dormia'n păduri,
Il aude şi-i răspunde;
Şi pe şuierul de vânt
Doina la păstor pătrunde
El o zice din caval
Mai duios, cu jale multă,
Şi cu ei o duc spre sat
Doi drumeţi care-l ascultă.
Trecea-asa. cântând. în sus,
Şi dispare la răscruce;
Dar izvorul murmurând
Mai departe doina-i duce
Până unde, sub stejar.
Se deşteaptă vânătorul.
El repetă fermecat
Doina ce-o cânta izvorul:
O'întâlnesc nişte feciori
Când se'ntorc dela fâneaţă
Fetele, torcând la porţi.
Prind de veste şi-o învaţă.
Si din gură'n gură acum
Umblă doina cea pribeagă;
Iară azi o cântă toţi
De răsună ţara'ntreagă!

Am socotit necesare aceste explicațiuni, pentru o mai bună înțelegere a literaturii populare privind albina, această mică insectă, iubită și cântată de popor, ca niciuna alta.

II

Mitologia greacă, ocupându-se de începuturile universului olimpic, pomenește și despre albine:

Jupiter, mai marele zeilor, la nașterea sa, urma să fie înghițit de tatăl său Saturn, pe baza înțelegerii intervenite între acesta și fratele său Titan.

Rhoa, mama lui Jupiter, l-a salvat însă, dând lui Saturn să înghită o piatră în locul său.

Ascuns într'o peșteră din insula Creta, Jupiter a fost crescut, cu lapte de capră și miere de albine, de către două nimfe numite melisse.

Știința la rândul ei, confirmă vechimea albinei pe pământ, arătând că s'au găsit insecte asemenea albinelor, în chilimbarul din era terțiară

(I. Simionescu-Faima României)

La început, în producțiunile populare simple, naive, dar cu atât mai frumoase vom găsi acelaș element, pe care l-am amintit: utilul.

Iată o rugăciune din Banat, pe care o întâlnim sub diferite variante și in Transilvania, Bucovina și Dobrogea. Inceputul e o ghicitoare:

Sfânta Vineri a avut un fecior
Ca un mândru Domnișor
Din ochi lacrimi îi mergea
Din inimă sânge-i cura
Nime'n lume nu știa
Fără'de Lina Magdalina
Și surorile lui Lazăr,
Cari se duseră pe câmpia lui Iordan
Culegând flori de anin
Și deteră cu picioru'n spin;
Ci fu albin
Din albin se făcu miere,
Mierea făcu ceară,
Ceara s'a aprins
Raiul s'a deschis!

(Colecția Simion Fl. Marian: Insectele în limba, credințele și obiceiurile românilor).

O variantă din Transilvania a rugăciunii publicată în numărul precedent este următoarea:

— Am plecat pe vâlcea
Mă'ntâlnii c'o alghinea
Alghina a făcut ceară
Ceara s'o făcut lumină (lumânare)
Lumina sa' aprins
Raiul s'a deschis
Pomete
Inmflorete
D-zeu sânt să ne erte!

O variantă din Banat sună așa:

— Mă suii pe o scărușe
Mă'ntâlnii c'o albinușe
Albina face mierea
Ceara se aprinde
Raiul se deschide.
Cruce 'n Cer și pe pământ
Dela Dumnezeu Cel sfânt!
Cruce'n casă
Și pre masă
Ingerii 'nprejur de casă
Dumnezeu cu noi la masă!

Altă variantădin Bucovina:

— Albinița
Face mierița
Din miériță
Se face ceriță
Din ceriță
Luminiță.
Luminița s'a aprins
Raiul lumii s'a deschis.
Raiule, grădină dulce,
Eu din tine nu m'aș duce,
De mirosul florilor,
De cântul păsărilor!

Iată una și din Dobrogea:

— Albina face miere
Din miere, ceara,
Ceara se face făclie
Făclia se aprinde,
Raiul se deschide
Maica Domnului pe toți
In brațe ne cuprinde!

Zicătorile și proverbele sunt pline de comparațiune și de aluziuni la hărnicia albinei, precum și la calitățile mierei și ale cerei.

O zicătoare din Sălaj spune:
«Fii înțelept ca șarpele, muncitor ca albina și doritor ca turturica».

Iar despre leneș: Dac'ar face toți copacii flori, dac'ar face și muștele miere, dac'ar face și trântorii roiul

Despre un om bogat se spune:
— E ca un stup neretezat!
— E stup bogat!
Despre cel prost:
— Umblă ca un roiu fără matcă!
Despre omul bun:
— Este ca un fagure!
Despre cel ce vorbeşte frumos:
— Par'că te unge la inimă cu miere!
— Faguri de miere sunt vorbele plăcute!
— Limba e dulce ca mierea, dar şi amară ca fierea!
Celui cu cuget făţarnic şi viclean:
— A ascunde ac în miere!
Sau:
— Pe buze miere şi'n inimă fiere!
Sau:
— Ca albina'n gură miere
— Şi'n coadă cu ac şi fiere.
Despre fata frumoasă şi bună de măritat:
— Fata la vremea ei, ca mierea în fagui (fagurele) ei!
Despre femeia însărcinată:
— A mâncat as vară multă
— Şi-acum are la inimă durere!
Zicătoare analoagă cu:
— Plânge râsul de astă vară!
Despre cel bolnav:
— E galben ca turta de ceară!
Despre cel supărăcios.
— Are nasul de ceară!

Tot aşa de isteţe şi pline de duh sunt şi ghicitorile sau chiuiturile.

Iată câteva:

— Ţuică mândră
Scrisă'n grindă
Şi-mi grăeşte
Ungureşte
Şi muşcă de prăpădeşte!

— Merică
Perică
Merge la biserică
Şi se'nchină
Vine-acasă
Cântă, se freacă
Şi pleacă.

— Tăndăluş
Măndăluş
Şade 'ntr'un picioruş
Şi aruncă cu săgeţi
In toate părţile!

— Am o casă rotunjoară
Mulţi voinici în ea se mioară.

— Mărciuţa graba
Inconjură dumbrava
De-a afla
Bortă undeva
S'a băga
De nu, ba!
— Albinuţa gava
Incunjură dumbrava
De are unde, se bagă
De nu, şade şi rabdă?

— Din mine iese miere
Din mine iese venin
Eu sunt de mângâiere
Eu sunt şi de suspin!

— M'a trimis Doamna de sus
La cea de jos
Să-i spăl iia în apă caldă
Şi s'o usuc în apă rece.
(Ceara)

Intr'o anecdotă se arată păţania unui stupar, care a fost potolit de un hoţ ingenios.

Reuşind să-i fure un stup, până la urmă hoţul a fost totuşi descoperit şi adus de stupar în faţa judecătorului.

Aci însă, hoţul protesta în gura mare, că el nu a furat stupul şi se jura pe toţi sfinţii că e nevinovat.

Iată în ce fel se jura:

— Domnule judecător,
Cine a furat stupu,
Dumnezeu, să-i uşureze trupu
Mierea
S'o mănânce cu muierea
Şi ceara
S'o arză seara
Aşa să-mi ajute mie Dumnezeu!

De iuţeala vorbelor şi-a juratului păgubaşul care era cam simplu s'a speriat şi-a început să strige:

— Opreşte-l, opreşte-l d-le judecător, că-mi bagă sufletul'n foc, sărac de mine şi mai bine mă lipsesc!

Şi-aşa a scăpat hoţul.

In altă anecdotă însă, hoţul are un sfârşit tragic.

Se spune că erau într'un sat doi stupari, care ştiau să şi vrăjească.

Unul din aceştia a vrăjit albinele sale şi le-a slobozit printr'un gâtlan de lup, anume ca să fure mierea dela albinele celuilalt.

Şi albinele au început a fura.

Celălalt însă, prinzând de veste a bătut un stâlp în mijlocul prisăcii, pe care l-a vrăjit, aşa că toate albinele furătoare s'au prins de stâlp.

Stăpânul lor, băgând de seamă, s'a dus la cel ce le prinsese, rugându-se să le dea drumul că nu le va mai lăsa să fure.

Va urma.

CONSTANTIN ALBINESCU.

INFORMAŢIUNI APICOLE

Data examenului de calificare va fi anunţată prin filiale.

Formalităţile pentru organizarea de detaliu a examenului de calificare fiind în curs rugăm ca stuparii să fie liniştiţi căci vor fi anunţaţi la timp de data precisă a examenului precum şi actele necesare pentru a putea fi înscrişi. Filialele vor fi înştiinţate telegrafic de noi de toate detaliile în legătură cu acest examen.

Expediţia revistei se va face de Centrală acolo unde filialele vor cere acest lucru.

Filialele sunt rugate să trimită neîntârziat revistele membrilor din judeţul respectiv. Noi trimitem revistele recomandat la filiale tocmai pentru a evita pierderile prin poştă, ce crescuseră în ultimul timp. Dacă totuşi anumite filiale nu pot face în mai bune condiţiuni expediţia revistei, spre a se evita pierderile, sunt rugate a ne comunica să trimitem individual dela centru pentru toţi membrii, a căror adrese ni se vor da exacte şi cu menţiunea oficiului poştal.

Preţul mierii şi al cerii.

Deşi recolta din acest an este aproape peste tot extrem de mică şi în multe locuri deficitară, piaţa capitalei este asaltată de oferte în miere la preţuri destul de mici. Nevoia mare a stuparilor, acum în ajun de iarnă, fac să-şi ofere şi ultimul prisos. In acelaş timp consumul de miere este mult micşorat din cauză că la prăvălii mierea este prezentată consumatorilor sub fel de fel de amestecuri.

Preţul cu ridicata în Bucureşti variază dela 130-170 iar cel cu amănuntul dela 200 la 260 lei per kgr.

Ceara este în sezon mort. Totuşi are perspective mari. Numai A.F.S.M.-ul are nevoie pentru campania anului viitor de un vagon ceară.

Se oferă spre vânzare stupi în număr mare, însă pentru moment nu sunt cereri deloc.

Rectificări.

Printr'o regretabilă greşală de tipar strecurată în articolul „Parapesta şi septicemia albinelor" apărut în nr. 8 pag. 1-4, s'a tipărit drept cauză a boalei septicemia albinelor bacteria denumită Bacillus Opisepticus în loc de Bacillus Apisepticus cum trebuia corect să se imprime.

Cărţi şi reviste primite de societate.

Biblioteca Societăţii noastre şi-a mărit numărul de cărţi prin înregistrarea a câtorva cărţi şi reviste noi ce le-a primit în ultimul timp. Din literatura sovietică cităm: revista SERLOVODTSTVO Nr. 1—8/948 şi cartea: PCELOVODTSTVO de Serbina iar din literatura americană: Creşterea reginelor de Pelletti, Viaţa Albinelor a lui Dadunt reeditată de un grup de apicultori contemporani cu mare renume (Al. G. Dadaut, H. Dadaut, G. Cale, Farrar, Pellett etc.), precum şi revistele Gleanings, American Bec Journal şi American Beekeeping.

Cărți poștale pentru răspuns.

Societatea stă la dispoziția tuturor membrilor cu orice fel de informațiuni, cu rugămintea însă de a se atașa o carte poștală, sau mărci pentru răspuns.

Pentru întrebările cu caracter general vom înființa în revistă „poșta redacției".

Colecții vechi de reviste.

Societatea pune la dispoziția stuparilor colecții din revistele „România Apicolă" din anii precedenți. Nu avem colecții complecte decât pentru anii 1937 și 1947. Pentru comenzile mai mari se fac reduceri de 25 la sută și 50 la sută. Filialele au din oficiu reducere de 50 la sută la aceste reviste.

Multă atenție la distribuția zahărului.

Filialele noastre județene sunt stăruitor rugate să depună toată atenția în distribuția zahărului. Poate primi zahăr orice stupar care se înscrie în societate și deci pentru cari putem răspunde. Distribuția de zahăr va fi în raport cu nevoile apreciate de comitetul filialei. Copii după tablourile de distribuție a zahărului vor fi înaintate și Societății Centrale după terminarea distribuției.

Nici un stupar în suferință nu trebue să rămână fără zahărul necesare salvării coloniilor lipsite de hrană.

Ședința dela 15 August.

Se hotărăște ca nr. 1 al cărții «Sistematizarea creșterii reproproducătorior de albine» să se dea în semn de omagiu mareiui apicultor și publicist C. L. Hristea, vârfurile apiculturii, autorizați din Ministerul Agriculturii, consillierilor aleși din Consiliul Superior și membrilor Comitetului Central.

Să se trimită tuturor societăților mari apicole, revistelor din străinătate cât și marilor Institute de cercetări apicole câte un volum.

La propunerea d-lui președinte s'a hotărît să nu se facă un tiraj mai mare de reviste decât numai pentru numărul de abonați.

In ședință publică se comunică chestiunea de zahăr rafinat la stuparii din țară și se aduce mulțumiri publice Direcției Zootechnice pentru obținerea acestui zahăr.

D. Dr. N. Romanescu președintele Comitetului Central aduce la cunoștință că birourile societății au fost mutate din Institutul de Cercetări Zootechnice și Piscicole al României în str. Pietății 22 bis.

Ședința se închee prin rezolvarea lucrărilor curente și se discută diferite probleme de interes stupăresc.

Prelungirea termenului de ridicare a zăhărului.

Prin larga înțelegere a greutăților stuparilor din regiunile lipsite de rezerve suficiente de hrană pentru stupi, ministerul Agriculturii a solicitat și obținut dela Ministerul Industriei prelungirea termenului de ridicare a zahărului dela depozitele județene ale Centralei Industriale ale Zahărului până la 20 Oct. a. c.

Stupari, niciun sacrificiu nu este prea mare dacă vă gândiți că hrănind la timp coloniile fără îndestulătoare provizii salvați dela pieire aceste ființe dragi, tovarășe bune în gospodăria voastră, iar țării îi conservați un bun economic național de mare preț. Banul vostru cheltuit pentru acest zahăr vă va fi cu prisos răsplătit în primăvară.

MICA PUBLICITATE APICOLĂ

- VAND urgent și avantajos 20—30 stupi cu rama verticală 28/42 cm., împreună cu presa de faguri 28/42 cm., extractorul și restul inventarului. Stupii au aerisire și curățire automată, bine populați.
  Preot *Victor Toma* com. Ploeștiori Jud. Prahova, gara Blejoi (la 500 m.).

- 10 STUPI Layans pe alese de vânzare.
  Toma Blacu, București VI, Str. Puișor 40.

- Com. Sângeorg-Băi Jud. Năsăud la D-l Berci Marian se găsesc de vânzare 13 stupi sistematici (3800—4000 lei bucata) și 5 stupi primitivi (1500 lei bucata).

- 100 stupi Sagoți complecți, cu rame, provizii și albine de vânzare la D-l Radu Hristea, Str. Episcopiei Nr. 5, București.

- Cumpăr presă de mână pentru faguri artificiali de 35/35 cm. Pot oferi în schimb miere. Nicolae Gh. Ghiță, Com. Model, Filiala Ialomița.

Putrezirea puietului (LOCA) este cea mai periculoasă boală a albinelor; o puteți preveni cetind **LOCA** volum de 58 pag. cu 24 ilustrațiuni de d-l Dr. Florin Begnescu

Sfătuiți și răspândiți albinăritul sistematic prin:

ABECEDARUL STUPARULUI

volum de 48 pagini cu peste o sută ilustrații în culori care se poate ceti cu plăcere, chiar de către aceia ce nu cunosc albinăritul.

Ambele volume se pot obține prin poștă franco recomandat contra mandat poștal de 200 Lei trimis la adresa autorului Dr. Florin Begnescu Str. Dr. Lister 8 București 6.

APICULTORI!

Un stup bine executat vă oferă o recoltă bogată.

INTREPRINDEREA „BALY"

PIATRA-NEAMȚ Str. Alex. Lăpușneanu Nr. 39 — Telefon 242 — Cont CEC 77652

EXECUTĂ STUPI STANDARD

cu accesoriile respective din lemn uscat de bună calitate și bine confecționați.
Livrarea promptă și la prețuri avantajoase. — Prescrieți de îndată comenzile.

MEHESZETI KÖZLÖNY

OFICIOSUL SOCIETĂȚEI TRANSILVANENE DE STUPĂRIE
CLUJ, STR. REPUBLICEI 22

Revistă de specialitate apicolă în limba maghiară, apare lunar cu un conținut bogat și variat. Abonamentul Lei 300 anual, se trimite prin mandat poștal. Numerile anterioare s'au epuizat.

PORUCIUC

INSTITUTUL DE CERCETĂRI ZOOTECHNICE DIN ROMÂNIA
STERILIZEAZĂ orice cantitate de ceară
la prețul de lei 20 kg., eliberând certificat de sterilizare
Domnii stupari precum și domnii fabricanți de faguri sunt sfătuiți a nu fabrica faguri decât din ceară sterilizată.

A APĂRUT:
SISTEMATIZAREA CREȘTERII REPRODUCĂTORILOR DE ALBINE
de Dr. N. ROMANESCU
Editată de Societatea Centrală de Apicultură
Lucrare unică în acest domeniu cuprinzând descrierea detailată a metodelor celor mai noui privind creșterea sistematică a reginelor și trântorilor selecționați.
Cartea are cca 184 pagini și un număr de 56 clișee. Se poate procura la 300 Lei (plus transportul) dela Societatea Centrală ori Filiale.

ATENȚIUNE STUPARI!

RULETE ADÂNCITOARE PENTRU FAGURI,
CALITATE SUPERIOARĂ

a se adresa:
BLOCH MAXIMILIAN, CARANSEBEȘ
Str. Burdea No. 9

A APĂRUT:
Ediția III-a din monumentala operă
„STUPĂRITUL"
de C. L. HRISTEA
Se poate procura prin Societate

PLANURILE STUPULUI STANDARD
In patru planșe mari însoțite de o broșură explicativă le puteți avea adresându-vă Societății Centrale de Apicultură din România (I. C. Z. R., Str. Dr. Staicovici 63).
PREȚUL 250 LEI. — Se fac expediții și contra ramburs.

Imprimeriile „DACIA TRAIANA", Sărindar 5-7-9

ANUL XXIII Nr. 6 IUNIE 1948

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂŢII CENTRALE DE APICULTURĂ
DIN ROMÂNIA RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ JURIDICĂ

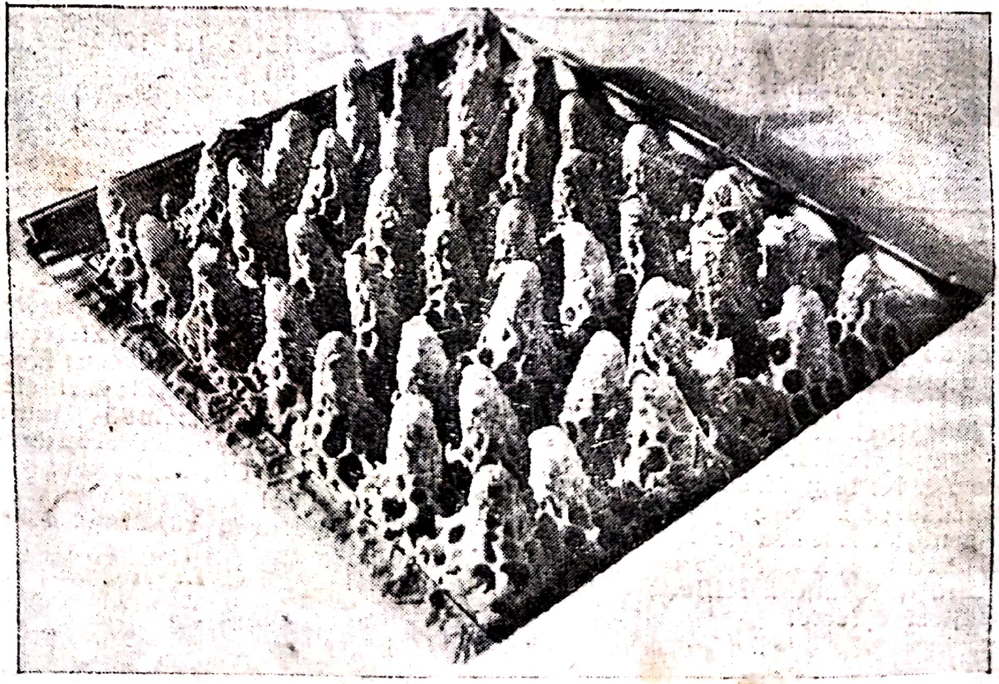

BOTCI, PRIN SISTEMATIZAREA CREŞTERII

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Persoană Juridică

SEDIUL SOCIETĂȚII: BUCUREȘTI VI, STRADA Dr. STAICOVICI Nr. 63
Palatul Institutului de Cercetări Zootehnice al României
Căsuța Poștală 525 cont CEC. 12.984

Președinte de onoare statutar: *Vasile Vaida* Ministrul Agriculturii și Domeniilor.

Vice-Președinți de onoare *Dr. Florin Begnescu*
Grigore Giossan

COMITETUL CENTRAL

Președinte: **Dr. Nicolae Romanescu.**
Vice-Președinți: *Cpt. rez. D. Zissu.*
Dr. Cornelia Pelimon
Ing. Veceslav D. Harnaj,
Secretar general: *Dr. I. Banu.*
Casier: *D-ra Ecaterina Golescu.*
Membri: *Ing. Agr. N. Foti, S. Ruginosu și D. Prodan.*
Director România Apicolă: *Ing. Veceslav D. Harnaj.*
Cenzori activi: *C. Pavelescu, Ilie Banciu, V. Georgescu.*
Cenzori supleanți: *Cd. rez. Cujbă, Av. Rădulescu și Vasile Ioan*

I. — Cereți, în orice împrejurare, concursul Societății Centrale de Apicultură din România, adresându-vă ei la căsuța poștală 525, București I, și folosind pentru aceasta numai cărți poștale cu răspuns plătit.

II. — Conform art. 13 din statute, toți membrii Societății Centrale de Apicultură au dreptul să asiste oricând la ședințele lunare ale comitetului, care vă primește totdeauna bucuros. Ședințele au loc la 15 ale fiecărei luni, orele 16.

Articolele de publicat în Revista „România Apicolă" ca și orice reclame etc. se vor trimite pe adresa Societății Centrale de Apicultură din România, București Căsuța Poștală 525.

Abonamentele și orice sume se trimit numai pe numele Societății Centrale de Apicultură la Cont CEC. 12.984.

ABONAMENTUL: Pentru Instituțiuni, Societăți: lei 1000 anual. Pentru membri cotizația totală astfel: 325 lei pentru membrii ce au până la 10 stupi, 375 lei până la 50 stupi, 500 lei până la 100 stupi și 800 lei peste 100 stupi. Taxa de înscriere 20 lei. Revista se trimite totdeauna cu începere dela 1 Ianuarie.

CUPRINSUL:

Cursuri de inițierea și perfecționarea medicilor veterinari în metodele noi de prevenirea și combaterea bolilor la albine — I.C.Z.P.R.; **Sistematizarea creșterii reproducătorilor de albine** de Dr. Nicolae Romanescu; **Practica stupăritului pastoral sau nomand** de Ing. V. D. Harnaj; **Venitul unei stupine** de Prof. C. Melica; **Albina și musca** de C. Emanoil; **O metodă pentru înmulțirea stupilor** de Ing. Goebell Carol; **Cum putem cunoaște mierea de mână** de At. Nedev; **Piedestal pentru stupii sistematici** de Gh. S. Bălteanu; **Determinarea zonelor apicole și alegerea locului stupinei** de Ing. Veceslav D. Harnaj; **Potcoava** de Preot Leon Stăcescu; **Micșorarea numărului de stupi în Europa cotropită de răsboi** de V. H.; **Pagina gospodinei; O tânără stupăreasă** de Claudia Milian; **Calendarul stuparului** după C. L. Hristea; **Informațiuni apicole.**

ANUL XXIII Nr. 6 IUNIE 1948

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

CURSURI

DE INIȚIEREA ȘI PERFECȚIONAREA MEDICILOR VETERINARI IN METODELE NOI DE PREVENIREA ȘI COMBATEREA BOLILOR LA ALBINE

Incă din cele mai vechi timpuri albinele au atras atenţia omului.

Desigur că la început nu existau stupi pe lângă aşezările omeneşti; pădurile seculare adăposteau în scorburile copacilor zeci de mii de colonii de albine. Omul nu avea altă grijă decât aceea de a le repera pentru ca apoi să-şi însuşească fagurii cu miere. De soarta albinelor după această vizită intenpestivă nu se mai interesa nimeni.

Treptat, treptat însă poenile se lărgesc cu ajutorul focului şi al securii, luminişurile devin tot mai numeroase iar codrul prudent se retrage încetul cu încetul tot mai mult spre poalele munţilor.

Şi după cum la început, pentru a nu mai fi supus vicisitudinilor timpului sau capriciilor zeiţei Diana omul a îmblânzit o serie de animale transformându-se din vânător în păstor, tot aşa de data aceasta a desprins — spre a scurta calea codrilor îndepărtaţi sau a evita eventualele decepţii — din trunchiul copacului scorbura în care se adăpostise colonia de albine şi a adus-o în preajma locuinţei sale. De data aceasta a devenit stupar.

Dela acest prim început de stupărit şi până în zilele noastre a trecut multă vreme, iar practica propriuzisă a acestei ocupaţiuni a încercat mari transformări.

Din cauza diverselor împrejurări mai întâi s'a schimbat forma şi s'a înlocuit materialul destinat confecţionării stupilor. Din lipsă de scorburi s'au împletit stupi din nuiele, din papură şi mai târziu din paie chiar. Scândura se pare că a fost luată în considerare mult mai târziu, când stupul din conic devine prismatic.

Albinele se simţeau bine în toate aceste feluri de adăposturi şi — după rânduieli a căror legi nici până astăzi nu au putut fi încă deslegate — se puneau cu hărnicie la lucru. Intrucât însă activitatea lor se desfăşura la adăpost de ori şi ce privire indiscretă, omul a încercat mereu să schimbe felul locuinţei până ce a ajuns la stupul cu rame mobile. De aici a făcut un pas mai departe la centrifuga pentru extras mierea şi înfine a născocit şi presa de fabricat faguri din ceară presată.

In stadiul actual, stupii sistematici pot fi conduşi cu multă uşurinţă, iar recolta obţinută pe vară dela o singură colonie poate ajunge la cantităţi apreciabile, dacă stuparul este îndemânatic, vegetaţia prielnică şi sezonul potrivit.

Este uşor de presupus că albinele nu puteau face excepţie dela regula generală şi că au şi ele o serie de duşmani şi în special o serie de boli cari distrug adesea prisăci întregi.

Nefiind organizaţi, adică neluând exemplu dela albine care au poate cea mai desăvârşită formă de organizare, ani de ani numărul stupinilor distruse de boli a devenit tot mai mare, iar prin comerţul cu faguri presaţi din ceară nesterilizată şi cu stupi bolnavi vânduţi sau transportaţi în diverse alte regiuni ale ţării bolile s'au întins tot mai mult.

Primejdia este mare pentru că economia naţională pierde nu numai mierea care este unul din cele mai hrănitoare şi mai higienice articole alimentare, dar prin împuţinarea stupilor se mai primejduieşte o acţiune cu mult mai importantă. Prin felul lor de viaţă, albinele sunt primele insecte cari vizitează în număr mare florile de tot soiul spre a aduna pe de o parte nectarul pe care-l transformă în miere dar şi spre a aduna polenul pe care după un anumit fel de pregătire îl folosesc în massă la hrana puietului.

Acest polen nu este cules la întâmplare ci numai pe specii de plante. Cu alte cuvinte dacă o albină a început să adune polen din flori de cireş, ea nu va schimba nici măcar o singură dată aceste flori cu altele de vişin, măr sau prun. Incărcându-şi bine coşuleţele speciale dela picioarele de dinapoi cu polen adunat exclusiv din florile de cireş, va sbura la stup unde îl va depune deasemenea într'o celulă care conţine tot polen de cireş. La un nou sbor poate schimba specia florilor trecând la măr, prun, cais, etc. dacă a constatat că florile uneia dintre aceste specii sunt mai bogate în polen, dar va proceda la fel ca prima oară atât pe câmp cât şi în stup.

Lucrul acesta este bine de cunoscut pentrucă are o mare importanţă în agricultură. Pomii roditori, viţa de vie, o bună parte din legume, plantele oleaginoase (rapiţa, muştarul, floarea soarelui) precum şi alte culturi (trifoiul, lucerna, sparceta) trag foloase însemnate din vizitele pe cari albinele le fac florilor respective.

In felul special al afinităţii lor, albinele poartă din floare în floare pe corpul lor polenul, mijlocind astfel fecundarea unui foarte mare număr de flori.

Din observaţiunile şi cercetările întreprinse s'a constatat că un pom sau o plantă cu cât va fi mai frecvent vizitată de albine în timpul înfloritului, cu atât fructele sau seminţele vor fi mai multe şi de o calitate mai superioară. Sporul este deci nu numai cantitativ dar chiar şi calitativ. Pentru aceste motive marii fermieri din alte ţări practică de mult sistemul de a face din vreme angajamente cu stupari cari, în schimbul unei sume convenabile îşi transportă pe timpul înfloritului pomilor stupii în plantaţiile respective şi îi răspândesc în aşa fel ca albinele să-i poată frecventa din plin.

S'a apreciat că sporirea producţiunii pomilor şi plantelor prin vizita albinelor în timpul înfloritului se ridică la de trei, de cinci şi chiar de douăsprezece ori valoarea produselor — ceară şi miere, recoltate de stupar.

Aceste observaţiuni şi aprecieri de dată mai recentă ne arată cât este de mare rolul albinelor în agricultură, şi dacă prin imposibil am admite că ar exista vre'o ţară fără de albine, atunci aceasta ar trebui să le importe. Desigur că în epoca actuală nu este cazul pentru niciuna din ţările de pe glob afară de regiunile arctice sau deşerturile complet lipsit de vegetaţie.

Potrivit datelor recensământului din primăvara anului 1948 s'a constatat că în România există un total de 427.312 stupi, primitivi şi sistematici la un loc. In raport cu posibilităţile spaţiului de care dispunem şi mai ales dacă privim lucrurile prin lumina nouilor consideraţiuni în ceeace priveşte rolul stupăritului în agricultură, ar trebui să avem în ţară un număr aproape de două ori mai mare decât există astăzi. Nerentabilitatea pe de o parte, iar bolile contagioase specifice, care se întind an de an tot mai mult nimicind stupii, pe de altă parte, au făcut ca această importantă ramură de activitate să stagneze.

Oficialitatea, în marea ei grijă pentru tot ceea ce este de interes obştesc a hotărît unele măsuri în vederea sprijinirii stupăritului în mod efectiv şi anume:

a) Prin Legea pentru organizarea învăţământului agricol, zootehnic, silvic şi veterinar, tehnic şi de popularizare, Lege publicată în Monitorul Oficial Nr. 162 din 18 Iulie 1947, s'a hotarît între altele înfiinţarea şi unor şcoli de maeştri stupari cari puse în slujba apicultorilor fie dela oraş fie mai ales dela ţară să devină cei mai autorizaţi îndrumători în practica mânuirii stupilor.

b) Prin Decizia Ministerială Nr. 204.507 din 23 Martie 1948, s'a statornicit condiţiunile în cari pe viitor se vor putea confecţiona stupii sistematici puşi în comerţ. Aceasta pentru a ocroti stuparii de a mai fi induşi în eroare de fanteziile tuturor inventatorilor de ocazie, sau a celor ce cu bună ştiinţă exploatau pe amatorii lesne încrezători.

In acest scop s'a întocmit — de comun acord cu Consiliul Superior al Apiculturii — un plan, şi s'a construit un model de stup sistem Dadant Blatt „standard" model obligatoriu pentru toţi fabricanţii şi tâmplarii cari se ocupă cu construirea stupilor destinaţi comerţului.

c) Combaterea bolilor contagioase. Incă de multă vreme există în ţară unele boli contagioase printre albine cari nefiind observate la timp de către stupari s'au întins dela stup la stup până ce au atacat întreaga stupină distrugând-o. De cele mai multe ori boala s'a mai întins şi la alţi stupari vecini sau chiar din localităţi mai îndepărtate, fie prin mijlocirea albinelor sburătoare, fie prin mijlocirea stupilor vânduţi bolnavi, fie înfine prin mijlocirea fagurilor artificiali fabricaţi din ceară provenită dela stupii distruşi de boli.

Cele mai primejdioase boli cunoscute până în prezent la albinele noastre sunt Acarioza, Loca europeană şi Loca americană. Mai sunt şi alte boli cari însă nu au fost deocamdată semnalate la noi.

Pentru descoperirea din timp a acestor focare, pentru izolarea lor cât şi pentru a preveni ivirea de alte noui cazuri Ministerul Agriculturii prin Direcţia Creşterii Animalelor a dispus organizarea la Institutul de Cercetări Zootehnice şi Piscicole Român a unei serii de conferinţe cu medici veterinari aduşi din toate judeţele ţării şi dela toate laboratoriile regionale de bacteorologie veterinară.

Cursurile au durat dela 11 Mai până la 24 Mai inclusiv şi s'au ţinut în amfiteatrul I. C. Z. P. timp de aproape 15 zile.

Lucrările practice de laborator s'au executat în laboratoriile de pe lângă Catedra de Microbiologie şi Catedra de Boli Contagioase de pe lângă Facultatea de Medicină Veterinară cât şi în laboratorul Secţiei de Apicultură şi Sericicultură din I. C. Z. P. R.

Au participat un număr total de 66 medici veterinari şi anume:
58 medici veterinari câte unul din fiecare judeţ
5 ,, ,, ,, ,, dela fiecare laborator de analize de bacteriologie veterinară regională
3 ,, ,, dela alte servicii.

Dăm mai jos numele acestor medici cari prin hotărârea Comitetului Central al Soc. de Apicultură au devenit membri onorari ai societăţii:

Platoş Dumitru (Braşov) ***Catona Andrei*** (Ciuc) ***Vulcu Gheorghe*** (Făgăraş) ***Magda Remus*** (Odorhei) ***Ionescu Isabela*** (Trei Sc.) ***Stanciu D.*** (Brăila) ***Măndru T.*** (Covurlui) ***Pascu Elena*** (Putna) ***Macarie S.*** (R. Sărat) ***Horoviuc S.*** (Tecuci) ***Gănus Nicolae*** (Tutova) ***Vodarici Alexandru*** (Buzău) ***Cazan V.*** (Ilfov) ***Ghitescu N.*** (Prahova) ***Radu Alexandru*** (Vlaşca) ***Dăscălescu I.*** (Cluj) ***Radu Ferdinand*** (Mureş) ***Varna Sabin*** (Năsăud) ***Pop Octavian*** (Turda) ***Druţă L.*** (Someş) ***Casimceali Osman*** (Constanţa) ***Miţişor Dumitru*** (Ialomiţa) ***Frecuş D.*** (Tulcea) ***Constantinescu I.*** (Dolj) ***Dobrovici M.*** (Gorj) ***Croitoru I.*** (Mehedinţi) ***Niţoiu I.*** (Romanaţi) ***Găină V.*** (Vâlcea) ***Niţescu Tiberiu*** (Bacău) ***Bulgaru Ilie*** (Fălciu) ***Drugoci Gheorghe*** (Iaşi) ***Tănăsciuc Theodor*** (Neamţ) ***Costiuc V.*** (Roman) ***Cefranov N.*** (Vaslui) ***Alexandru N.*** (Bihor) ***Faroga V.*** (Maramureş) ***Rafulea P.*** (S. Mare) ***Vlad A.*** (Sălaj) ***Ciungan A.*** (Argeş) ***Maciopol L.*** (Dâmboviţa) ***Stanica P.*** (Muscel) ***Popa T.*** (Olt) ***Vasiliu V.*** (Teleorman) ***Plesa I.*** (Alba) ***Bâgiu Gheorghe*** (Hunedoara) ***Sestag Eugen*** (Sibiu) ***Rucareanu I.*** (Tr. Mare) ***Popa M.*** (Tr. Mică) ***Vlădăşeanu V.*** (Baia) ***Botnariu I.*** (Botoşani) ***Iancu D.*** (C. Lung) ***Popescu V.*** (Dorohoi) ***Dănilă D.*** (Rădăuţi) ***Antoniuc I.*** (Suceava) ***Vancu Emil*** (Arad) ***Radici N.*** (Caras) ***Lazăr V.*** (Severin) ***Lungu S.*** (T. Torontal) ***Ciortea Gh.*** (Cluj) ***Vlădeanu S.*** (Craiova) ***Matei Victor*** (Iaşi) ***Creangă E.*** (Sibiu) ***Varzopov*** (Dorohoi) ***Pălţineanu Z.*** (Biroul Apicol) ***Soceanu Ion*** (Constanţa) ***Albu C.*** (Bucureşti) ***Popescu V.*** (Ministrul Agriculturii).

In vederea unei pregătiri cât mai complete şi pentru ca medicii veterinari nestupari să-şi însuşească — în cercetările pe teren — cunoştinţele şi regulile după cari se mânuieşte un stup, s'au ţinut pe lângă conferinţele şi lucrările de laborator de strictă specialitate şi o serie de conferinţe de ordin pur documentar, stupina I. C. Z. P.-ului fiind tot timpul pusă la dispoziţia cursiştilor.

Către sfârşitul conferinţei s'a făcut o deplasare cu toată lumea în comuna Comana, Vlaşca unde s'au vizitat câteva stupini şi s'au efectuat pe teren o serie de lucrări cu caracter demonstrativ.

In după amiaza zilei de 24 Mai lucrările au fost încheiate printr'o expunere critică a D-lui Secretar General Ceauşescu dela Ministerul Agriculturii, Direcţia Creşterii Animalelor.

Dăm mai jos programul conferinţelor în ordinea în care s'au succes precum şi numele conferenţiarilor cari au contribuit la aducerea la îndeplinirea acestui program.

Dl. Florin Begnescu	— Istoricul Apiculturii
Dr. Gh. Rusu	— Importanţa apiculturii
	— Stupi, maşini şi unelte apicole
	— Posibilităţi de selecţionare la albine
Dr. N. Romanescu	— Organizarea apicultorilor
	— Practica selecţionării
C. L. Hristea	— Metodele de cercetare a coloniilor dealbine
Ing. V. Harnaj	— Metodele de stupărit
	— Practica stupăritului nomad
Dr. I. Banu	— Incercări de tratarea boalelor la albine
Dr. Cornelia Pelimor	— Saak — Brood
	— Lucrările de laborator asupra tuturor bolilor la albine
Dr. X. Moldoveanu	— Pebrina
	— Practica sericiculturii
	— Lucrări practice de sericicultură
Prof. Dr. Alex. Vechiu	— Procesele de infecţie la albine şi viermi de mătase
Prof. Dr. Gh. Dinulescu	— Nosemoza şi Acarioza
	— Duşmanii albinelor
Dr. N. Stamatin	— Loca americană şi loca europeană
	— Bacteriozele albinelor (Paratifoza, diareia albinelor)
Dr. Niculescu	— Micozele la albine şi viermi de mătase
Dr. Derevici	— Graseria
Dr. Suhaci	— Flaseria

Obiectele predate la acest curs au fost însoţite de proecţiuni, demonstraţiuni, şi lucrări practice de laborator şi stupină.

In plus s'au făcut o serie de lucrări practice în stupina Institutului şi pe teren (Comana — Vlaşca).

Institutul Cercetări Zootechnice şi Piscicole din România

Laboratoarele regionale Sanitar Veterinare dela Constanţa, Iaşi, Cluj, Sibiu, Timişoara şi Craiova având instalaţii pentru sterilizat ceara, (autoclave), primesc orice cantitate de ceară spre sterilizare.

Informaţii detailate la acele laboratoare.

SISTEMATIZAREA

CREŞTERII REPRODUCĂTORILOR DE ALBINE*)

Adunarea ouatului reginei selecţionate, direct în grupul celulelor mobile. (Metoda ouatului dirijat).

85. — Inzestrarea celulelor, crescute deadreptul pe suporturiie mobile, cu ouă şi larve selecţionate s'ar putea face introducând în mijlocul cuibului unei colonii cu albine de neam ales una din ramele apicole ale stupinei, dupăce am avut grijă să ocupăm lumina ei cu o tablă dublă, din suporturi mobile, pe care am provocat dinainte creşterea unui fagure cu o singură faţă.

Colonia dela care se iau ouăle capătă numele de **colonie maternă**, fiindcă din acestea se nasc reginele.

Procedarea de a pune rama în cuibul unei colonii materne, fără a lua măsuri speciale, are cusururile semnalate sub no. 34, adică am suferi neajunsurile ca dintr'una din cele 3 cauze arătate acolo să nu avem adunate la un loc toate ouăle depuse de o regină, în 24 ore. Dar ar mai avea de data aceasta, neajunsul să împartă negreşit cuibul în 2 jumătăţi.

Intr'adevăr, o ramă a cărei lumină este ocupată în întregime de bucăţele de lemn, ia locul unei diafragme: albinele vor fugi mai toate în jumătatea unde a rămas regina şi puietul din cealaltă jumătate va suferi de a nu fi îndeajuns acoperit. Dacă regina este în jumătatea cuibului de dincolo din spatele tablei cu suporturi mobile, sunt toate probabilităţile să rămână acolo şi fagurele tablei să **nu** se acopere deloc cu ouă. Jucăm la noroc, ceeace poate să ne reuşească numai câteodată. Aşa, într'un caz în care am procedat prin aşezarea la mijloc a tablei, într'un cuib care nu începuse să fie ocupat cu miere, o bună regină mi-a completat cu ouă, în timpul marelui cules, aproape până la refuz, celulele suporturilor utile, în 34 ore, adică a depus circa 3.200 ouă pe o suprafaţă aproape cât lumina unei rame Dadant. Aceasta face o depunere de 2.100 ouă în 24 ore, ceeace nu este chiar aşa de rău; dar putea să nu ne depună nimic.

Când cuibul este bine completat cu ouă şi puiet, rama pusă în marginea cuibului se poate acoperi tot atât de repede cu ouă. Regina, nerăbdătoare, nu întârzie să fie atrasă de fagurele din ceară de capace şi de atâtea celule curate care i se oferă pentru a primi ouăle ce ea nu mai poate descărca în alt loc.

---

*) Cinci paragrafe din însemnata carte privind creşterea sistematică a reginelor şi trântorilor selecţionaţi pe care o publică Societatea Centrală acum. Autor: **Dr. N. Romanescu**

Cartea este foarte bogat ilustrată şi o tipăritură excepţională.

86. — Dar, dacă regina întârzie să sosească ori dacă culesul este deosebit de abundent, atunci nu numai locurile ce se liberează în cuib se umple cu miere proaspătă, ci şi celulele fagurelui nostru. Mai ales dacă regina a depus, spre exemplu, ouăle numai timp de o jumătate de zi şi n'a urmat a doua zi cu ouatul, adică a părăsit fagurele de pe table, albinele vor completa a doua zi cu miere şi polen celulele libere.

Cu cât fagurele va fi **mai plin cu ouă**, cu atât suntem mai târziu ameninţaţi de **greşita folosire a celulelor** şi de stânjenire în scopul urmărit, — de bună seamă dacă folosim o regină bogat ouătoare (prolifică). Este dela sine înţeles că noi nu ne-am apucat să provocăm construirea de celule deadreptul pe suporturi mobile ca apoi să strângem în ele altceva decât ouă pentru creştere. Trebue, deci, să înlăturăm tot ceeace ar putea, într'un fel ori altul, să ne îndepărteze de scop.

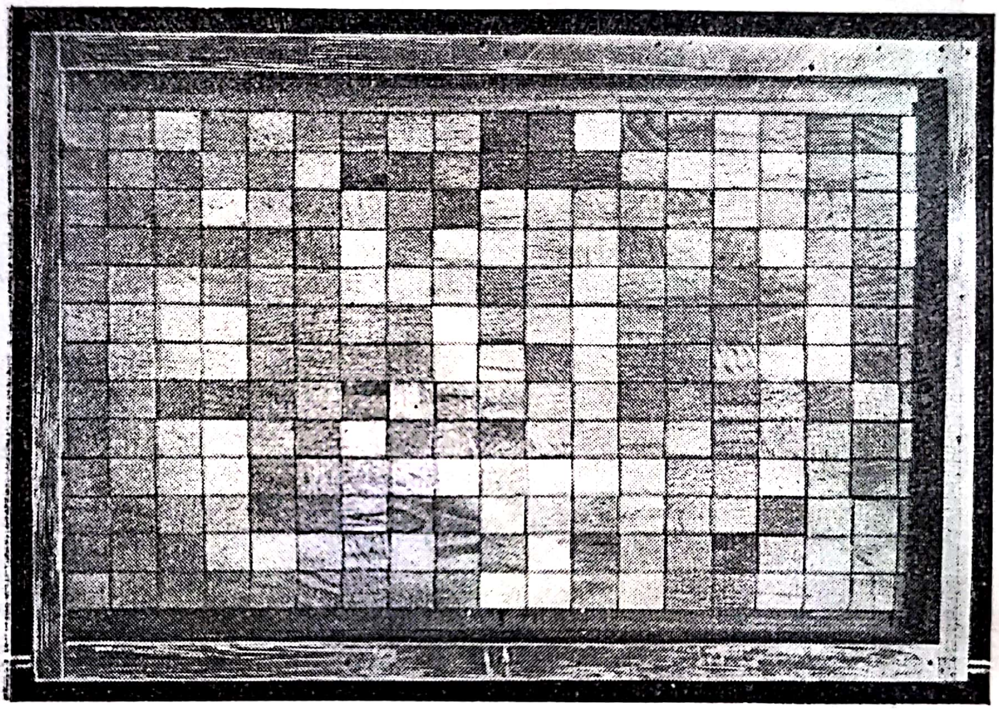

O ramă Dadant în lumina căreia este introdusă o tablă alcătuită din peste 200 plăcuţe de lemn mobile care vor servi drept suporturi mobile de botci.

In cazul când tablele vor fi puse imediat dincolo de o ramă **cu puţine ouă** ori larve, regina va pune dintr'odată atât de puţine ouă, încât fagurele tablelor **poate să rămână fără ele**, şi anume atunci când regina nu s'ar mai întoarce ca să mărească cantitatea depunerilor; albinele cară ouăle puse pe o suprafaţă restrânsă şi mai ales când aceasta este situată prea la marginea cuibului. O vizită scurtă a reginei pe fagurele tablelor este caşi cum nici n'ar fi stat pe el, — albinele stricând atunci tot rostul depunerilor.

In dublul transfer al lui Davis, citat în cuprinsul tabloului dela nr. 7, folosirea de ouă la creşteri izolate are acelaş cusur, doicile **cărând ouăle;** pe când prin tehnica lui Gilbert - Barlett, ouăle fiind fixate de fund la fecundarea artificială, aceasta se întâmplă mai rar.

87. — Din toate acestea, rezultă interesul nostru ca:

a) să punem regina cât mai neîntârziat în contact nemijlocit cu fagurele de pe table: cu un nucleu, ar fi uşor, fiindcă am putea pune rama în el;

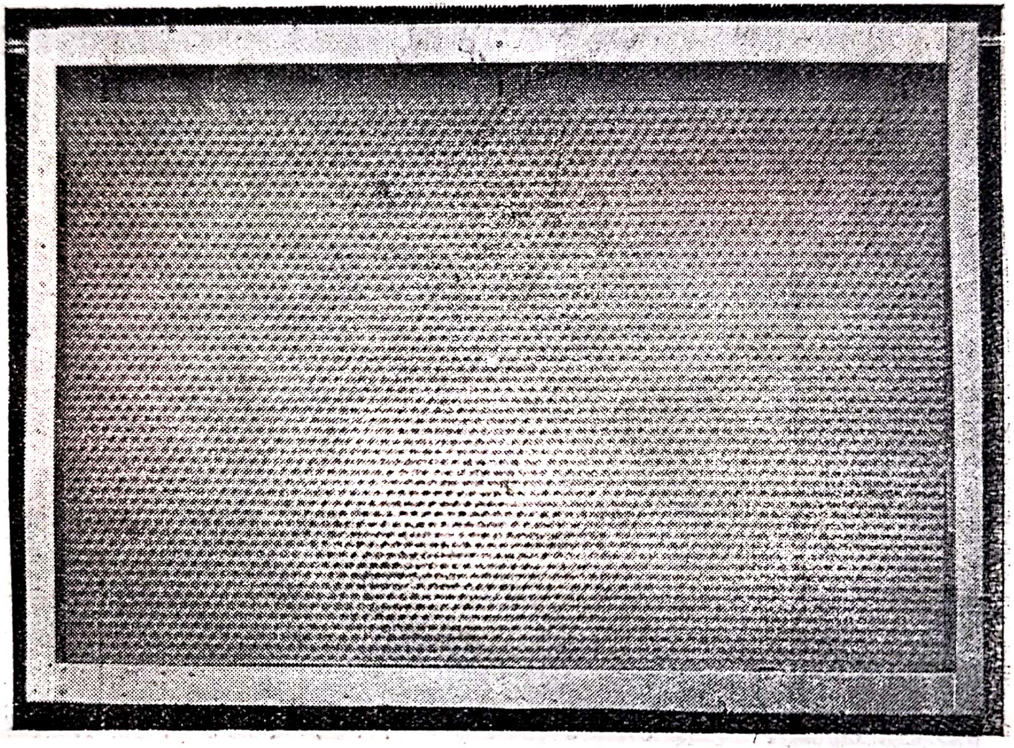

S'a lipit pe tabla ramei o foaie de fagure care se dă albinelor la construit.

b) să nu lăsăm regina să părăsească fagurele decât dupăce a completat cu ouă toată suprafaţa care ne interesează.

Rama-cuşcă. In zilele potrivite adunării neîntârziate, dintr'odată şi îndeajuns, a ouălor unei regine de neam ales, deadreptul în celulele de pe tablele sistematice, trebue **să închidem rama** care cuprinde tablele cu **o gratie de tip Hanemann ori Hertzog,** — gratie care lasă să treacă albinele şi nu lasă regina. Transformăm rama, care cuprinde tablele, într'o ramă-cuşcă şi introducem în spaţiul cuştii, între fagure şi gratie, regina de neam ales, folosind **uşiţele** cu care gratia este prevăzută. Introducerea reginei se face **cât mai de noapte** cu putinţă; se are în vedere anotimpul şi temperatura la fixarea orei.

Acum, regina nu mai are încotro. Ea ouă în celulele de lucrătoare de pe tablele sistematice, pânăce o liberăm.

Se menţionează că **gratia** trebue să fie din **sârmă rotundă.** Folosirea zincului perforat în locul gratiei nu poate fi îngăduită, zincul izolând prea mult rama-cuşcă de restul cuibului cu toate inconvenientele ce decurg din această greşită procedare.

88. — Ouatul reginei sub gratie este adunat şi în **formă de melc,** pornind dela **un centru** care este totdeauna apropiat de centrul matematic al suprafeţii fagurelui. Cu cât vom lăsa mai mult regina în interiorul spaţios al ramei-cuşti şi această regină va fi mai puţin ouătoare, cu atât vom culege ouă de vârste mai diferite

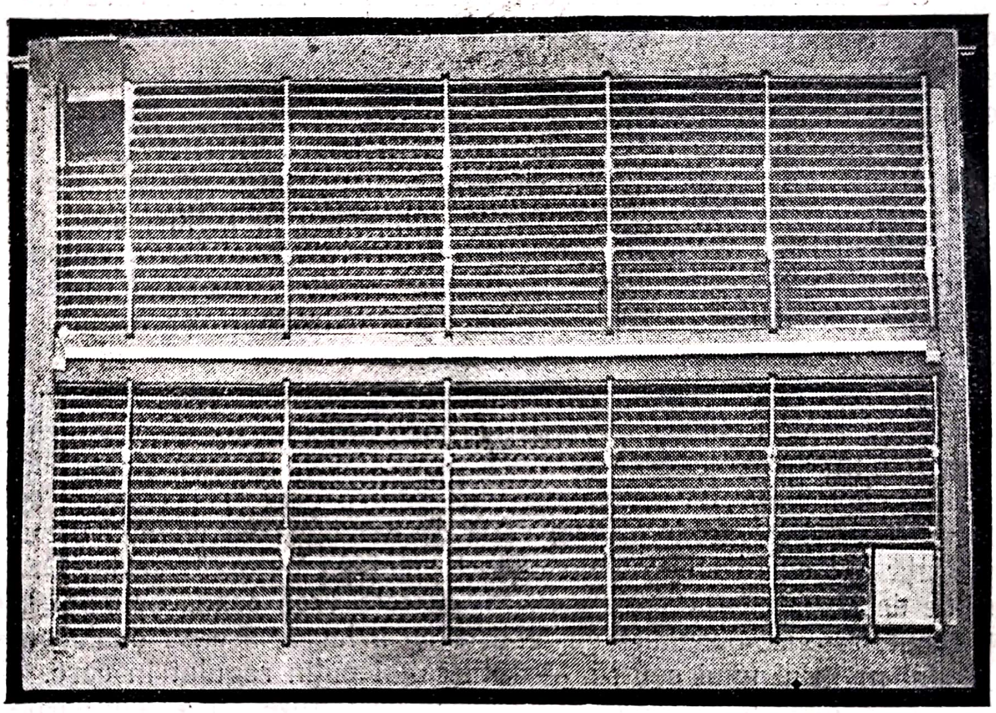

Rama Dadant acoperită ca gratia prin care se izbuteşte ouatul dirijat al reginei (rama-cuşcă) în celulele fagurelui crescut direct pe suporturile mobile.

şi deosebirea va creşte între ele cu cât ouăle vor fi mai la marginea fagurelui, mai la depărtare de locul dela mijloc, de unde regina a **început** cu ouatul.

Intr'o creştere sistematică, nu este îngăduit ca materialul viu să cuprindă atâtea vârste diferite. Aceasta nu este numai o stânjenire în lucru, ci un prisos nefolositor, — o parte din materialul viu devenind prea în vârstă pentru a mai fi luat de doici la creştere. Iar într'o creştere metodică, este şi mai degrabă nevoie să ne procurăm material viu de o vârstă uniformă. Am arătat la no. 40 cât de puţin riguros uniform este materialul viu folosit în metodele de până acum şi la no. 37, 63 cât de însemnat este să avem material uniform, care să uşureze o creştere cu adevărat metodică. Deci, n'am putea tocmai noi să repetăm greşelile trecutului. Deslegarea trebue căutată în ceeace se ştie mai ales despre cauzele care fac ca regina să ouă într'un anumit fel, cât şi ceeace se socotea fără însemnătate până acum, din obiceiurile ei.

Lăsată liberă şi activă, cum este regina în natură, zi şi noapte ea depune 5—10 ouă la rând şi apoi face o pauză, pentru a se înfrupta din hrana pregătită de însoţitoarele ei. Reîncepe ouatul nu chiar tocmai de unde l-a lăsat: o vedem cum caută, în jurul locului unde s'a hrănit, toate celulele goale, să vadă dacă sunt curăţite. Intr'o parte dă de celule cu ouă, în cealaltă dă de o zonă liberă.Ce o face atunci să circule, treptat, **în cerc?**

O analiză de detaliu ne arată că suprafaţa mare pe care circulă şi felul cum sunt aşezate ouăle şi larvele din **rama vecină** sunt hotărîtoare pentru a da ouatului reginei această însuşire de depunere în forma de melc.

Nu numai rama pe care circulă regina are un centru, ci şi cuibul, luat ca un întreg. Primăvara, regina se găseşte în locul cel mai cald şi ferit, adică în **centrul ghemului** de albine. Din acest centru şi în jurul lui, activează ea. Este atunci firesc ca **puietul să fie aşezat circular în rame,** iar întreg puietul din ramele cuibului să ia forma globală de ou. Sunt adevăruri prea cunoscute.

Pe fagure **virgin,** regina se opreşte mai mult, chiar dacă nu este supusă ouatului sub gratie. Ea face aceasta din două cauze: fagurele nu are nevoie de curăţire, care ştim că se face treptat de albine, pe măsură ce regina cere loc pentru ouat; neconţinând de loc ouă, regina rămâne pe el până ce completează cu ouă o suprafaţă cât cea acoperită cu ouă şi puiet pe fagurele vecin. Dar şi de data aceasta, cu toate că nu găseşte vreo celulă ocupată la început, regina, obişnuită cu felul ei de a lucra, aşează ouăle oarecum în jurul unui centru, — totuşi mai puţin regulat în cerc.

Dar, dacă a întârziat să sosească pe fagure, în anotimpurile prielnice, albinele ocupă repede celulele de sus cu miere şi mai bagă polen fie dedesubtul acestora, fie în partea de jos a fagurelui, mai ales dacă regina se iveşte între timp, pe ramă. Atunci regina întâmpină două **zăgazuri** în plimbările şi inspecţiile ei; îi rămâne liberă doar o suprafaţă care este, în fagurii virgini mai ales, îndeobşte apropiată de forma unui **dreptunghiu,** la ramele **scunde,** care sunt şi cele mai răspândite. Cu atât mai hotărîtoare pentru o **schimbare a felului de ouare** va fi această parte de fagure rămasă liberă, **cu cât înălţimea ei va fi mai mică.** Să ţină această schimbare de faptul că regina este stânjenită în firea ei **căţărătoare,** firea ei de insectă? Recunoaştem că n'am făcut încercări de a zăgăzui mişcările ei în părţi, pentru a-i lăsa la ouat o suprafaţă care să fie foarte înaltă şi strâmtă, — cum ar fi spre exemplu, dacă, într'o ramă Layens, am împiedeca-o să se mişte mult spre speţezele verticale ale ramei înalte.

Dr. NICOLAE ROMANESCU
Preşedintele Comitetului Central

PRACTICA STUPĂRITULUI PASTORAL SAU NOMAD

Operațiunile technice de pregătire și execuție în deplasările nomade pot fi grupate schematic sub următorul aspect:

I. — PREGĂTIREA NOMADISMULUI

1. — **Pregătirea technică a stuparului** prin însușirea cunoștințelor auxiliare stupăritului în genere și cu osebire nomadismului, cu privire la:

a) Valoarea nectariferă a plantelor;
b) Cunoașterea plantelor nectarifere;
c) Necesarul în polenizări;
d) Procedeele practice de alegerea locului.

2. — **Recunoașterea zonelor** despre care avem informațiuni că ar fi nectarifere. Această recunoaștere se execută în două faze:

a) Recunoașterea preliminară sau de ansamblu, pentru alegerea aproximativă a locului în zonele nectarifere.

b) Recunoașterea de detaliu și pregătirea terenului; operațiuni ce se fac cu puțin timp (câteva zile) înainte de aducerea stupilor și absolut necesare, căci cauze cu totul neprevăzute pot aduce pieirea florei și deci deplasarea va fi cu totul păgubitoare.

3. — **Pregătirea mijloacelor de transport și fixarea itinerariului.** Din timp se iau măsuri pentru angajarea mijloacelor de transport pentru ziua respectivă și pregătirea lor, dacă este cazul, astfel încât să corespundă în cele mai bune condițiuni transportului de stupi. Se fixează precis itinerariul recunoscut amănunțit atunci când ne-am dus la recunoașterea de detaliu a locului ales. Oamenilor de ajutor (căruțași, șoferi, hamali, barcagii, etc.) li se dau detailat toate explicațiile de felul cum se va face transportul.

4. — **Pregătirea stupilor pentru transport comportă:**

a) Verificarea sănătății coloniilor și obținerea certificatului de sănătate;

b) Pregătirea cuibului prin:
— fixarea ramelor;
— asigurarea unui spațiu suficient de refugiu coloniei pe timpul transportului în raport de puterea ei;
— asigurarea unei suficiente ventilații, de preferat întunecată, pe timpul transportului;

c) Pregătirea stupului prin:
— chituirea tuturor crăpăturilor sau orificiilor ce ar permite scăpări de albine pe timpul transportului;
— fixarea fundului de corp;
— scoaterea pernei, podișorului, pânzei, sau a scândurelelor;
— fixarea capacului, a catului sau a ramei cu plasă de corpul stupului (după sistemul folosit).

d) Pregătirea inventarului anex: unelte mărunte, centrifugă, rame de rezervă, stupi de rezervă, baracă demontabilă, etc.

e) Inchiderea urdinişului cu bloc şi **fără nici o ventilaţie** căci atrage albinele, neliniştind buna organizare a refugiului sus în spaţiul anume pregătit. După asfinţitul soarelui, când aproape toate albinele sunt în stup, afumăm uşor albinele ce mai stau afară sub formă de „barbă“ şi când toate au intrat, introducem blocul de închidere, sau scândurica în balamale este întoarsă. Sistemele cele mai bune de închidere a urdinişului sunt cele duble: prin introducerea în urdiniş şi prin lipire în afară, îmbucând urdinişul (vezi stupul Standard).

II. — EXECUTAREA NOMADISMULUI

Executarea nomadismului prezintă următoarele faze:

1. — **Imbarcarea stupilor;**

2. — **Transportul stupilor** cu mijloacele adecvate genului de nomadism şi condiţiunilor locale. Avem transporturi cu samarul, carul, camionul, autocamionul, trenul, bacul, barca, şlepul, funicularul şi avionul.

3. — **Aranjarea stupilor pe noul loc.**

4. — **Primele măsuri absolut necesare de luat la sosire:**

a) deschiderea stupilor;

b) asigurarea adăpostirii materialului anex, în special contra furtişagului;

c) vizita sumară a stupilor.

5. — **Comportarea în nomadism şi îngrijirea stupilor.**

6. — **Părăsirea zonei.**

Spaţiul redus nu ne permite să desvoltăm decât prea puţine puncte pe care le-am socotit mai puţin cunoscute de stupari.

Sfătuim să utilizaţi cele scrise în acest sens în „Stupăritul” de C. L. Hristea, „Călăuza stuparului” de Nicolaescu, în colecţiile vechi din România Apicolă şi în broşura stupului standard.

In România Apicolă Nr. 8—9 din 1943 şi Nr. 6 din 1947 pag. 7, găsiţi câteva detalii în această privinţă.

Pe măsură ce posibilităţile noastre de imprimare vor creşte, vom da şi alte detalii, în legătură cu această extrem de importantă problemă, pe care se sprijină, fără îndoială, înflorirea apiculturii noastre de mâine.

Ing. V. D. HARNAJ

Rugăm pe D-nii abonaţi care fac parte din Judeţele unde avem Asociaţii apicole, să i-a cunoştinţă că revista se trimite prin filialele respective.

VENITUL UNEI STUPINE

— Ştii vere că Nea Cutare şi-a făcut casă de pe urma stupilor?

Altul:

— Bre am auzit că în Moldova s'a recoltat dela fiecare stup câte 100 kg.!...

Altul:

— Ce zici prietene, să-mi procur şi eu câţiva stupi ca d-ta?

— Cine o face ca mine, ca mine să păţească! Vino de vezi: din 40 de stupi am rămas cu 10. Am muncit şi-am cheltuit de pomană.

Francezul are o vorbă: ”Dacă vrei să vezi cum îţi sboară gologanii, cumpără-ţi porumbei şi albine“.

Stuparii sunt ca vânătorii. Pasionaţi până în măduva oaselor de meseria lor, ori de câte ori se întâlnesc îşi istorisesc felurite întâmplări, fac planuri şi întotdeauna se înţeleg. In limbajul lor este întotdeauna o nuanţă de exagerare în sens favorabil sau defavorabil.

Cât produce un stup? La cât se ridică venitul unei stupini? Sunt întrebări mai ales actuale când mulţi amatori ar vrea să dea lovituri acolo unde cred că se obţin câştiguri mari cu muncă puţină.

N. Nicolaescu, în ”Călăuza Stuparului“ spune: ”Cu o muncă şi un capital de nimic băgat în stupi, săteanul poate să-şi asigure un câştig de 30—40 la sută“.

C. Hristea, în introducerea tratatului său ”Stupăritul“, după ce arată cum odinioară pădurile şi fâneţele noastre constituiau un rai al albinelor iar mierea şi ceara erau produse de frunte în economia ţării, astăzi când nu mai există acele păduri neumblate şi fâneţe naturale ”albinăritul rămâne un isvor însemnat de câştig spre care trebue să se îndrepte cât mai mulţi oameni dela ţară“, dar că ”pentru a ajunge acolo va trebui multă muncă, răbdare şi mai cu seamă îndemn şi ajutor din partea conducătorilor“. Apoi, referindu-se la apicultura în U. R. S. S. adaugă: ”Dările de seamă a producţiei sovietice dau cifre medii fantastice. Renumitul apicultor Kotoghian a obţinut în 1935 o medie de 157 kg. miere de stup, iar stupul record i-a dat 300 kg. Revistele lor, anual anunţă rezultate de acest fel; deci apicultura a intrat pe un nou făgaş, cu mari şi largi orizonturi pentru viitor“.

Alphandery, în „J'apprends l'apiculture“, arată cum în America mii de agricultori trăesc exclusiv de pe urma albinelor, iar în Franţa o stupărie de 2000 colonii, a fraţilor Baudin aduce un venit anual de 160.000 franci, adaugă: „Este evident că toate aceste frumoase recolte nu se obţin decât cu preţul unei lungi practici şi în regiuni deosebit de favorabile“.

J. Hurpin, un apicultor francez, în lucrarea sa ”L'apiculture practique“ pune în gardă pe acei care îşi imaginează că se pot înbogăţi de pe urma stupăritului. ”Persoanele puţin familiarizate cu treburile dela ţară în general, şi cu creşterea albinelor în special, îşi închipue că se poate trăi uşor, sau chiar, să te înbogăţeşti ocupându-te de albine. Intr'o ordine de idei apropiată, cel puţin în aparenţă, se spune că ai putea trăi la ţară numai de pe urma găinilor şi epurilor! Nu e în competinţa mea să discut aceste posibilităţi, pe care unii le-au considerat drept iluzorii; însă chiar dacă aceasta ar fi realizabil cu găini şi epuri, ar fi mult mai greu să obţinem acest rezultat dela albine. Nu trebue să pierdem din vedere că apicultura nu e posibilă decât în anumite regiuni bogate în floră meliferă; că recoltele nu sunt posibile la rândul lor decât dacă temperatura este favorabilă nectarului, exact în epoca destul de scurtă a florei plantelor melifere; e o potriveală care nu se realizează întotdeauna. Nici o întreprindere, nici o cultură, nici o industrie, nu e mai nesigură decât apicultura din cauza subordonării ei constante capriciilor anotimpurilor. In afară de asta, conducerea stupilor necesită cunoştinţe tehnice extrem de complexe şi o experienţă a vieţii şi moravurilor albinelor care se dobândeşte mult mai greu decât cunoştinţele necesare aviculturei (creşterii găinilor). Cu tot dinadinsul aş vrea să pun în gardă pe aspiranţii apicultori contra speranţelor exagerate a unor beneficii uşoare şi repezi spre care ar avea tendinţa să se lase antrenaţi. Nu trebue să ne bazăm pe recolte de miere, uneori abundente, înregistrate ici, colea, care prea adesea sunt excepţionale şi rare, şi să le înmulţim cu o cifră oarecare trăgând concluzii asupra unor beneficii pe cât de extraordinare pe atât de imaginare. Este sigur că nişte stupi buni, bine umpluţi cu albine, instalaţi într'o regiune meliferă şi conduşi de un profesionist competent şi stăruitor, vor da, cu una cu alta, anual, o recoltă care va răsplăti în mod cinstit capitalul şi munca. Cât despre anii slabi, mai ales când se succed mai mulţi la rând, va trebui ca proprietarul stupilor să aibă la îndemână resurse suficiente pentru a face faţă situaţiei şi a aştepta zile mai bune".

Iată deci în ce chip privesc specialiştii rentabilitatea în agricultură. Trebue să reţinem că producţia unui stup este în strânsă legătură cu următorii trei factori: regiunea, vremea şi stuparul. Regiunea bogată în floră meliferă va pune la dispoziţia albinelor materialul de prelucrat-nectarul. Vremea, cu ploi şi călduri la timp, va aduce abundenţa acestui nectar. Apicultorul, cu pricepere şi mai ales cu pasiune, pentru albine, va îngriji să le dea cel mai bun stup, cea mai bună matcă, le va stimula ouatul, le va ajuta, în caz de lipsă, le va îngriji în caz de boală, le va purta în alte regiuni mai bogate în floră meliferă, etc. Dacă unul din aceşti trei factori lipseşte sau este slab reprezentat, recolta de miere este egală cu zero. Dacă anul e secetos sau dacă e prea ploios, chiar într'o regiune meliferă, albina nu va aduce aproape nimic. Dacă regiunea în care se găseşte colonia este lipsită de plante melifere, oricare ar fi condiţiile atmosferice şi ori câtă bunăvoinţă şi pricepere ar avea apicultorul, stupul va rămâne gol. Dacă anul este bun şi dacă regiunea este meliferă, însă stuparul este nepriceput, lacom sau neglijent, stupii vor fi slabi, se vor îmbolnăvi, vor roi şi nu vor produce nimic.

In special, în ce priveşte mersul vremii, anul trecut a fost deosebit de elocvent în producţia de nectar. Ploile regulate din Moldova şi o sumă de factori favorabili, au umplut stupii cu miere acolo. Degerarea florii de salcâm, seceta din timpul teiului şi a ismei a adus prăpădul în cele mai multe stupini din Muntenia; nu s'a recoltat, numărul de stupi s'a redus la jumătate sau chiar un sfert şi cheltuelile de întreţinere au istovit bugetul apicultorilor. In acest an ploile din timpul înfloririi salcâmului, în multe regiuni a ținut albina închisă în stup și n'a putut să adune aproape nimic.

Intâlnim astăzi o sumedenie de amatori în stupărit. Mirajul unei îmbogățiri fără muncă, îi tentează; vor să devină apicultori.

— Păi, cum zic ei, doar albinei nu-i dai apă, nu-i dai mâncare nu curăți în urma ei.. O instalezi în stup și ea le face pe toate. Nu-ți rămâne decât să deschizi din când în când stupul și să scoți fagurii cu miere.

Am scris rândurile de mai sus pentru acei care cred că apicultura este un mijloc de procopsire. In apicultură mai mult decât in oricare ramură a agriculturei ai nevoe de vocație. Intreaga viață a albinei și întreaga producție se resimnte de această înclinație specială, de acest atașament desăvârșit pentru o insectă atât de muncitoare și înțeleaptă.

Deci, prietene care mă cauți de zor spre a-ți da sfaturi cum să devii apicultor, dacă socoți că te poți integra în viața albinei fără gând de câștig meschin, dacă regiunea unde îți plasezi stupul are floară meliferă din belșug și dacă crezi că vei avea și norocul ca peste stupul tău să vină ploae și căldură la vreme, poți porni cu curaj pe drumul frumos al apiculturii și vei fi mulțumit.

Prof. C. MELICA

ALBINA ȘI MUSCA

— Ia te uită, zise musca
Intr'o zi, unei albine:
Eu am aripi, tu ai aripi —
Semănăm atât de bine!

— Semănăm, i-a spus albina,
Dar eu sbor din floare'n floare,
Și din zori și până'n noapte,
Tot muncesc fără'ncetare.

Florilor le iau dulceața,
Iar apoi, în stupi, fac miere,
Și hrănesc cu ea copiii,
Le dau viață și putere.

Pe când tu, străbați maidane
Și-ți vâri nasu'n murdării,
Ziua toată în gunoaie
Ți-o treci fără a munci!

CONSTANTIN EMANOIL

O METODĂ PENTRU INMULŢIREA STUPILOR

In cartea lui cunoscută „Der Bien, und seine Zucht" (Stupul şi creşterea lui), părintele german dr. W. C. F. Gerstung descrie o metodă practică de înmulţirea artificială a coloniilor de albine numai cu fagurii copţi din cuiburile întregei prisăci, adică cu un material de puiet, care după câteva săptămâni sigur ar roi.

El procedează în modul următor:

Colonia cea mai bună a prisăcii se orfanizează 12 zile după ce în familie s'a observat o lărgire generală a cuiburilor şi se foloseşte pentru creşterea reginelor.

10 sau cel mult 11 zile după orfanizare se descompune colonia în atâtea părţi câţi faguri cu puiet şi botci coapte disponibile avem. La fiecare fagure cu puiet altoim o botcă, după posibilităţi lângă puiet căpăcit, care este gata de eşire şi îl aşezăm cu toate albinele care îl acoperă într'o ladă nouă, în care în prealabil am pus deja câte un fagure gol şi un fagure cu miere şi polen. Botca vine la mijloc. In aşa fel putem să formăm dintr'un stup pepinieră eventual 10 nuclee. Acum procedăm în felul următor, cu stupii, care cu circa 22 zile mai înainte le-am lărgit cuibul sau care dispun de mult puiet şi deci au nevoie de o luare de sânge. Le scoatem câte un fagure cu puiet în curs de ieşire şi îi aşezăm un timp pe capră cu scopul pe de o parte ca albinele să se simtă orfane şi pe de altă parte ca albinele vechi să părăsească fagurile. In locul fagurilor scoşi dăm faguri clădiţi sau eventual faguri artificiali care s'au clădit chiar de acelaş stup. Se înţelege că la scoaterea fagurilor de puiet trebuie să fim foarte atenţi ca matca să nu fie pe acest fagure. La fiecare nucleu se mai adaugă încă un fagure cu albine.

Cu aceasta s'a pus baza pentru colonia nouă. O matcă tânără, albine tinere, polen, miere, puiet şi faguri toate tinere şi tari pentru desvoltare. La aceste nuclee mai târziu adăugăm toţi fagurii de prisos din familiile, cari sunt mature pentru roire, după naşterea mătcii însă fără albine şi astfel ele adeseori deja după 8 zile se găsesc în puterea cea mai bună.

Dacă pentru creşterea reginelor se aleg numai coloniile cele mai bune ale prisăcii atunci felul acesta de înmulţire formează totodată şi o selecţionare a materialului de regine şi cu aceasta un progres al întregei prisăci. Important mai este că s'a folosit pentru înmulţire numai materialul de puiet care ca prisos ar fi îndemnat familia la roire şi care ar periclita recolta de miere. Astfel s'a abătut instinctul de roire prin înmulţirea artificială nu numai în mod nevătămător dar chiar şi în mod foarte potrivit.

Această metodă se poate aplica şi dacă un stup bun roeşte într'un timp potrivit. Atunci ne folosim de botcile de roire la fel ca de botcile crescute artificial, dar în cazul acesta adeseori ne lipsesc cantităţile necesare de albine pentru acoperirea fagurilor de puiet. Pentru a evita acest desavantaj se recomandă, ca primul roiu după orfanizare să se dea înapoi stupului matern.

Eventual putem să facem cu o regină bună de roire şi un nucleu.

Foarte bună s'a dovedit această metodă de înmulţire artificială la o prisacă mai mare, deoarece în felul acesta instinctul de roire, mai cu seamă într'un timp nepotrivit se suprimă în mod sigur, ne asigurăm o recoltă bună de miere şi regine tinere de originea cea mai bună şi într'un număr mare, adică baza pentru menţinerea regulată unui material bun de creştere.

Dacă însă stuparul nu vrea să sporească numărul stupilor atunci aceşti nuclei primăvara după suprimarea instinctului, de roire, se adaogă pentru întărirea stupilor cu mătci mai bătrâne, după ce în prealabil regina bătrână s'a îndepărtat. Cu aceasta am pus baza cea mai bună pentru succesul anului viitor.

La prisăci mai mici înmulţirea artificială cum s'a descris mai sus se poate aplica mai anevoios deoarece de obiceiu lipseşte prisosul suficient de puiet. La prisăci de 10—20 stupi, însă aproape nu există o metodă mai bună de înmulţire.

Inginer **GOEBBEL CAROL**

CUM PUTEM CUNOAŞTE MIEREA DE MANĂ

Cu apropierea iernei — apicultorul trebue să nu lase în stup mierea de mană pentru iernat. Aceasta produce diareia — şi în majoritatea cazurilor — moartea albinelor. Colonii având diaree, eşite încă vii primăvară, cu greu se refac — şi nu putem aştepta dela ele nici o recoltă de miere.

Voi da mai jos o simplă metodă prin care uşor se poate cunoşte mierea ce conţine mană.

Intr'un pahar curat de sticlă se pune o mică cantitate de miere (nu mai mult de $^1/_2$ linguriţă de ceai) — care se amestecă bine cu încă atâta cantitate de apă destilată sau de ploaie (se înţelege — apă curată). In această soluţie se toarnă $1^1/_2$ linguriţă de apă de var*). Toate acestea se pun la foc şi se încălzesc — până fierb.

Dacă mierea este de mană, la fundul paharului se iveşte o masă turbure care se concentrează în culoare întunecată şi când se linişteşte bine totul — pe fund se aşează această masă turbure.

Dacă mierea nu conţine mană, soluţia nu se turbură şi rămâne mereu limpede.

AT. NEDEV, com. Terpeziţa (Dolj)

---

*) Apa de var se prepară astfel: într'un kgr. de apă de ploaie se toarnă 400 gr. de var nestins. In timpul fierberii se mestecă bine soluţia şi se lasă să se liniştească. Apa limpede ce ese la suprafaţă se toarnă într'o sticlă curată — apă ce rămâne pentru experienţe.

PIEDESTAL

PENTRU STUPI SISTEMATICI

In colaborare cu d. Luigi Pittini constructor în ciment din Tg.-Jiu B-dul I. C. Brătianu 32, am terminat al patrulea model de piedestal pentru stupi sistematici cu funcţiuni multiple.

Pentru utilitatea lui îl descriu apicultorilor cititori ai „României Apicole".

Se compune din două plăci de beton armat şi legate prin un tub vertical tot din beton, după cum se vede în schiţă.

Plăcile au dimensiunea de 0,50 m./0,50 m. ca pentru platforma unui stup Dadant iar tubul are diametrul de 0,20 m., înălţimea piedestalului este de 0,40 m., dar poate fi făcută după dorinţă, ca stupul să fie mai lângă pământ sau mai sus. Ambele plăci la faţa superioară au forma de farfurie ca să ţie apă, amândouă cu orificii de scurgere, cea de sus are patru ridicături tot din beton, pe care se reazimă propriuzis stupul.

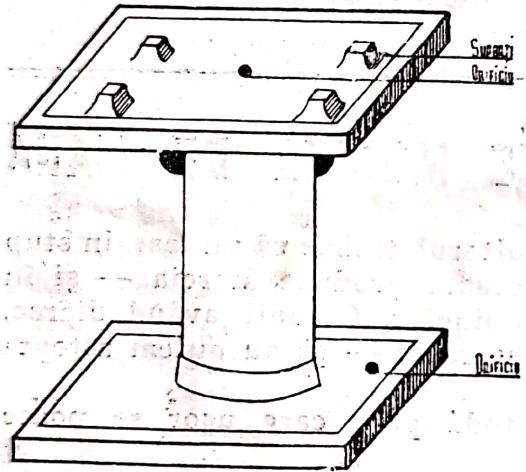

Funcţiunile acestui suport sunt: 1) Ţine stupul la oarecare distanţă de pământ pentru a-l feri de stropii de ploae şi noroi la partea inferioară; 2) Inlătură cu desăvârşire, atunci când este apă în farfuria de jos sau de sus, urcarea furnicilor, a urechelniţelor, sau a oricăror insecte, precum şi a şoarecilor la stup; 3) Poate fi uşor aşezat ca fagurii clădiţi, să abe direcţia verticalei şi nu permite niciodată vre-o înclinare prin afundarea în pământ, etc.; 4) Pe vreme de secetă şi când este cald ţine un mediu umed şi răcoros ce ajută la desvoltarea puietului, mai ales când vaporii de apă, pot pătrunde direct în sus prin platforma care se deplasează sau se dă altă posibilitate în acest scop; 5) Este pentru todeauna, relativ uşor de mutat, deasemen: eftin şi foarte estetic.

Am în stupina mea asemenea piedestale pe care le-am conceput dintr'o nevoie reală de a înlătura neplăcerile pricinuite de scaunele de lemn sau în alt fel, astfel că le-am verificat complet utilitatea când este vorba de o stupină stabilă.

Intrucât, chestiunea piedestalelor pentru stupii sistematici, este cu totul un capitol nou în stupărit, cel puţin noi nu am găsit referinţe despre aceasta în toată literatura noastră apicolă şi nici în «L'abeille et la ruche» a lui Dadant, după câte-mi amintesc, cartea fiind citită prin anul 1938, din gentileţea d-lui D. Stamatelache dela Corneşti, care a binevoit a o împrumuta.

Totuş, maestrul C. Hristea, în „Stupăritul" pag. 635 ed. I, prevede un capitol întreg despre insectele ce supără albinele şi metodele de apărare, cari sunt cu totul altele, decât cele simple preconizate prin construirea acestui piedestal, deasemeni şi în „Călăuza stuparului" de Nicolaescu, sunt prevederi de acest fel.

Pentru aceste motive, dacă dintre cititorii apicultori, care prin urmare, nu mai pot consulta un alt manual, simt nevoia unei lămuriri de amănunt, se pot adresa în ceiace priveşte întrebuinţarea acestor piedestale, direct autorului acestor rânduri, ca iniţiatorul acestor piedestale, iar în ceiace priveşte construcţia lui, dozajul betonului şi armătura, prin c. p. cu răspuns plătit, direct constructorului arătat la începutul acestui articol.

GH. SANFIU BALTEANU

Preşedintele Asoc. Stuparilor „Albina Gorjului" — Tg. Jiu

DETERMINAREA ZONELOR APICOLE ȘI ALEGEREA LOCULUI STUPINEI

Datele expuse în numărul precedent ne interesează pentru a cunoaște disponibilul de nectar din zona de acțiune a albinelor, sau dacă este vorba de polenizări, pentru a ști necesarul în stupi pentru asigurarea unei bune polenizări a florei aferente.

Ținând seama de raza normală de acțiune sau împrăștiere a albinelor culegătoare, apreciată la 3 km., până nu demult normele apicole indicau o depărtare minimă între stupi de 6 km. (4 mile), iar numărul de stupi în aceste puncte era mai mare sau mai mic (fără a se depăși anumite cifre limite), după cum zona respectivă era mai bogat nectariferă, sau nu. Măsura era bună, dacă ne gândim la pericolul de contagiune al stupinelor prea apropiate, dar nerentabilă când este vorba de isvoare nectarifere limitate, sau când este vorba de realizarea în cât mai bune condițiuni a pelenizării florei din suprafața indicată.

Observații riguros conduse au arătat că răspândirea culegătoarelor este circulară față de punctul central: stupina. Densitatea albinelor scade cu cât ne îndepărtăm de prisacă astfel încât la 3 km. putem considera efectul cercetător al albinelor aproape zero. Dar această descreștere a intensității de culegere sau a frecvenței de cercetare a albinelor este diferită în raport de natura florei, bogăția ei, anotimp, relief, rasa albinelor etc. De pildă, au fost cazuri când s'au identificat culegătoare și la 8 km de stupină (teren întins și floră bogată la distanță mare). Nu rare au fost și acele cercetări la care doar la 1200—1700 m. numărul culegătoarelor înregistrate a fost aproape neglijabil, față de numărul total utilizat (pomii fructiferi în livezi compacte).

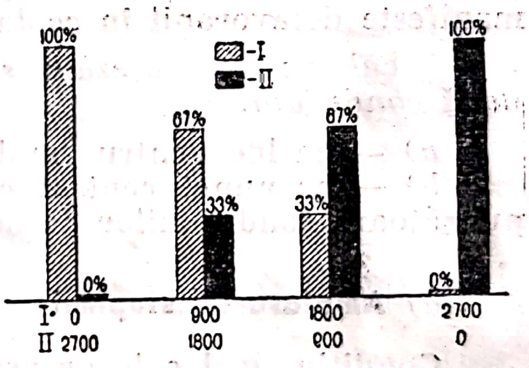

Repartiția culegătoarelor a două stupini așezate la distanță de 2.700 m. una de alta.

Aceste experiențe, duse până în cele mai mici detalii, au demonstrat precis că, indiferent de bogăția zonei, numărul cel mai mare de stupi ce se pot ține într'un singur loc, pentru a obține maximum de randament, este de 40—100 stupi. Excepțional, putem merge până la 120—140. Dar pentru a utiliza întreaga bogăție de nectar, dispunerea acestor stupini se face la o astfel de distanță încât ea să corespundă capacității nectarifere a regiunii pe depoarte, cât şi puterii de culegere a unei colonii în timpul de înflorire a florei respective.

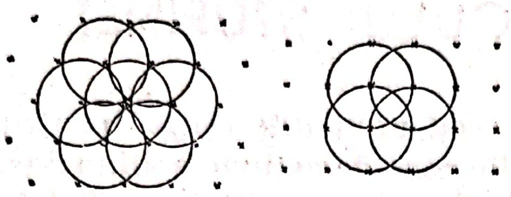

Cum sunt folosite zonele nectarifere în cele două sisteme de dispunere a stupinilor: stelar sau eşicher (stânga), drept sau în patrat (drepta).

O stupină de 300 stupi, ţinută într'un singur loc, a dat o recoltă cu cca 38% mai puţin decât alta, de aceiaşi mărime, împărţită pe un acelaş teritoriu, cu o floră similară, în stupine de 50—65 stupi. Exemplele arătate în literatura apicolă sunt multiple şi concludente. Ele au determinat hotărât înregistrarea acestui adevăr în ultimele norme oficiale apărute în diferite ţări.

Prin aceste ipoteze de folosirea cât mai raţională a regiunilor bogate în nectar, numărul de stupi poate fi mult sporit într'o rază de 3 km, iar distanţa între stupini poate fi mult micşorată sub 6 km şi chiar sub 3 km adesea, cazuri în care se iau severe măsuri de poliţie sanitară veterinară. Din motive de igienă şi liniştită independenţă a lucrărilor în stupină, nu se recomandă în genere ca această distanţă să fie sub 500-800 m; altfel orice activitate a stuparului într'o prisacă poate să se manifeste defavorabil în cealaltă.

Locul pe care aşezăm stupina trebue să îndeplinească două condiţiuni.

a) — ca loc pentru amplasarea stupilor.
b) — ca punct central ce să îmbrăţişeze o zonă corespunzătoare condiţiunilor de mai sus.

a) Amplasarea stupinei

Condiţiunile locale de aşezare a stupinei pot fi concretizate în:

— teren sănătos şi suficient de ridicat;
— uşor accesibil;
— protejare de vânturi, având, dacă este posibil, o adăpostire naturală (pomi sau altă vegetaţie) situată din direcţia vânturilor obişnuite;
— să fie la cel puţin 50 m de drum sau poteci de circulaţie intensă;
— să nu fie în calea normală de acces a vitelor dela păscut către sat;
— în terenul frământat locul ales să nu fie pe vale ci pe coastă şi în mici adăposturi faţă de curentul ce se creiază pe văile înguste;
— vom evita marginea unei ape (lac, râu lat), căci flora depe malul opus îndeamnă albinele s-o traverseze, iar cel mai

mic vânt să aducă mari pagube prin înecarea a numeroase culegătoare;

— să avem în apropiere un pârâu sau isvor cu apă;

— terenul să fie presărat cu pomi, arbuşti, sau arbori rari, nu prea înalţi, pentru umbrirea stupilor în nomadismul din lunile prea calde.

— în localităţi, terenul va fi împrejmuit cu un gard de 2 m. pentru a forţa albinele să-l depăşească în sborul lor şi astfel să micşoreze pericolul de stânjenire a activităţii în gospodăriile vecine.

b) Determinarea distanţei stupinei în funcţie de zone

Practic această determinare comportă două operaţiuni

— de ansamblu făcută pe hartă pe baza datelor tehnice şi a recunoaşterii depe teren.

— de detaliu în urma recunoaşterii făcută după determirea de ansamblu.

Determinarea de ansamblu

Procedăm astfel: se ia o hartă a regiunei la o scară cât mai mare şi parcurgând căile cele mai favorabile de acces în regiune, capabile să ne ofere puncte în care să instalăm stupinele, determinăm suprafeţele cu raza de 3 km. pe deoparte şi alta a drumului urmat.

Capacitatea nectariferă a zonei se determină pentru întreaga floră simultană, (flori de plante diferite ce înfloresc în acelaş timp).

Fixăm patrate dealungul acestei căi, din aval (vale) către amonte, (deal) şi începând din locurile demne de luat în seamă, se calculează suprafeţele din flora respectivă din fiecare patrat, se înmulţeşte fiecare din aceste suprafaţe cu densitatea plantelor, obţinând suprafaţa echivalentă de concentraţie normală; se adună toate suprafeţele echivalente de planta respectivă din acel patrat şi se înmulţesc, cu disponibilul nectarifer al unui hectar. Obţinem deci disponibilul nectarifer al acelei plante din patratul nostru. Adunând disponibilul tuturor plantelor ce înfloresc în acelaş timp, obţinem capacitatea nectariferă totală a patratului. Inmulţim cu un coeficient = 0,75 această cifră (într'ucât raza de acţiune normală este circulară şi nu patrată), iar rezultatul obţinut îl împărţim la cantitatea de nectar capabilă să fie adunată în perioada de înflorire normală de o colonie medie, obţinând astfel numărul de stupi ce poate fi ţinut în acel patrat. Calculăm la fel şi stupii ce pot fi ţinuţi în patratele următoare.

Determinarea de detaliu

Recunoaştem punctele accesibile unei bune aşezări a stupinei, ţinând seama de numărul maxim de stupi ce se pot ţine într'un loc şi de numărul de stupi rezultat că pot fi ţinuţi în patratul respectiv (prin determinarea de ansamblu) respectiv indicând alături de punct şi numărul de stupi ce pot fi ţinuţi în acel punct. Vor fi şi zone bogat nectarifere dar care din lipsa unei putinţi de acces nu vor fi prevăzute în planul nostru, ele putând fi arătate doar informativ prin indicare de date de ansamblu, iar cei cari doresc să le ocupe o vor face cu obligaţia de a nu intra în zona reglementată prin operaţiunea de mai sus.

Pentru o mai clară expunere dăm un exemplu.

Parcurgem drumul 1-d ca cel mai favorabil din regiunea în care predomină ca floră nectariferă teiul. Liniile întrerupte de puncte aldine paralele cu drumul vor indica zona ce ne interesează. Marcăm patrulaterele 1, 2, 3, 4 şi 5. Calculăm capacitatea nectariferă a patratului 3. Perimetrul **a.** de suprafaţă din pădurea Corbeanca are o densitate de 35 %; avem suprafaţa echivalentă 223 ha. × 0,35 = 78 ha. Perimetrul b. de 308 ha. din aceiaşi pădure este defrişată în al doilea an conţinând scaeţi, fâneaţă de pădure, urzică moartă etc.

Din pădurea Şerbănoiu perimetrul **C.** are tei cu o densitate de 15%iar suprafaţa echivalentă este 39 ha.×0,15=81ha. Perimetrul *d* este tei masiv bătrân socotit la o densitate de 70%. Suprafaţa echivalentă este 372 ha. × 0,70 = 260 ha. In lotul **e** denumită izlaz comunal avem o concentraţie de 10% scaeţi ce reprezintă suprafaţa echivalentă 833 ha× 0,10 = 83 ha.

In lotul Buzdugan sătenii au culturi de lucernari, de sămânţă evaluată superficial la 62 ha.

Insumând avem:

Tei — a. —	78 ha.			
— c. —	81 ha.			
— d. —	260 ha.			
	419 ha.	× 600	= 251.400 Kg.	nectar
Defrişare — b. —	308 ha.	× 30	= 9.240 Kg.	nectar
Scaeţi — e. —	83 ha.	× 200	= 16.600 Kg.	nectar
Lucernă —	62 ha.	× 25	= 1.550 Kg.	nectar
		Total	= 278.790 Kg.	nectar

Zonele fiind circulare şi nu patrate se reduce această valoare la 278.790 Kg. × 0,75 = 209.092 Kg. disponibile pe care contam în calculele noastre.

Dacă socotim că înflorirea teiului ce este planta nectariferă principală din regiune durează până la 20 zile, iar un stup este capabil în mediu să adune cca 20 kg. nectar pe zi (de 3-4 ori mai mult decât cantitatea de miere marcată pe zi) rezultă că în 20 zile va putea recolta până la cca 400 kg. nectar.

Impărţind 209.092 kg. nectar la 400 obţinem cca 520 stupi ce se pot ţine în acel patrat. Distribuim aceşti stupi astfel: Câte 110 stupi în punctele de intersecţie: a e 3, de lucernării, pe drumul 1a la intrarea în pădurea Şerbănoiu, în interiorul păduri Şerbănoiu la cca 1,8 km. dela intrare şi cca 70 în punctul a b c. Putem face acum o verificare evaluând circular zona aferentă fiecărei stupini, având drept centru locul stupinei. Porţiunile de cerc ce se suprapun se iau procentual. Repetăm operaţiunea pe toată valea.

Dacă însă avem păduri compacte bine conturate care pot fi utilizate în total, având bune drumuri de acces, vom calcula disponibilul întregului masiv păduros după care împărţind la cantitatea de nectar ce poate fi culeasă de o colonie obţinem numărul de stupi pe care-l împărţim în grupuri de 50—100 în punctele cele mai accesibile şi la distanţe aproximativ egale, în pădure. Cazuri dese de acest fel întâlnim la pădurile de salcâmi, tei din deal şi câmpie, cât şi în regiunile de pomi fructiferi.

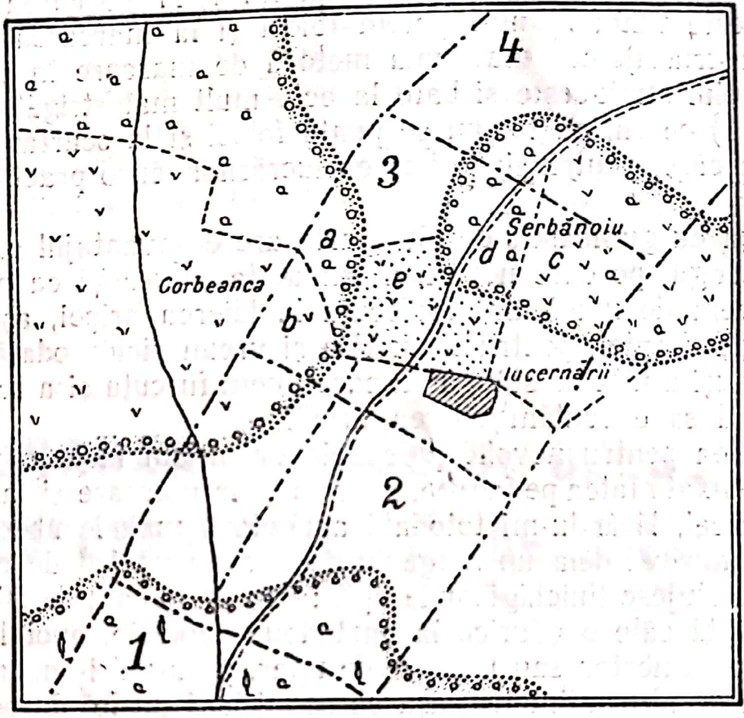

Scara 1 : 200.000

Harta regiunii studiate.

Inginer VECESLAV D. HARNAJ

Domnii apicultori ce trimit sume pe adresa Societăţii sunt rugaţi să menţioneze pe verso mandatului pentru ce anume este trimisă (cotizaţie, abonament etc.). De asemeni filialele sunt rugate să trimită tablouri cu repartizarea sumei pentru fiecare membru.

INCERCĂRI

POTCOAVA

Pentru fixarea matcei pe fagure în scopul de a o marca, s'a folosit până acum în apicultură cercul cu tul, iar în scopul scurtării aripilor, furcuţa cu gumilastic recomandată de Root.

Cercul cu tul are însă desavantajul că: 1) la marcarea cu văpsea se murdăreşte tulul; 2) nu-l putem folosi şi la marcarea cu staniol (metoda austriacă), cea mai bună metodă de marcare în culori, pentrucă staniolul străluceşte şi bate la ochi mult mai strigător ca orice vopsea, şi 3) cercul cu tul nu se poate folosi şi la scurtarea aripilor, operaţie pe care, pentru simplificarea lucrărilor, eu o practic odată cu marcarea.

Furcuţa cu gumilastic de altă parte are desavantajul că ne ocupă o mână, stânga, pe care noi nu avem atâta siguranţă ca pe dreapta, cu care avem de manipulat forfecuţa la tăierea aripei, aşa că dând toată atenţia dreptei, pentru a nu tăia şi vreun picior odată cu aripa, suntem expuşi a uita de stânga cu care ţinem furcuţa şi a scăpa matca tocmai când să executăm tăierea aripii.

De aceea pentru nevoile personale eu mi-am făcut o unealtă mai practică de fixat matca pe fagure, servind şi la marcare şi la scurtarea aripilor mătcei, lăsându-mi totodată amândouă mâinile libere.

Am cumpărat dela un magazin de fierărie un băţ de cositor (din acelea care slujesc tinichigiilor la lipit tablă) lung cam de 20 cm., i-am dat cu o ţintă câte o găurice la amândouă capetele, apoi l-am îndoit în formă de camerton sau U mare de tipar, pe urmă i-am îndoit şi capetele cam de un centimetru, aşa ca să-mi iasă un fel de potcoavă cu hacurile înalte de 1 cm. Prin găurile dela capetele hacurilor am trecut un fir de gumilastic, întinzându-l destul ca să poată fixa o albină pe fagur ca şi furcuţa, fixându-l cu noduri la capete şi cu asta, gata toată socoteala.

Mergem acum la un stup, scoatem un fagure cu muscă pe el şi-l culcăm peste ceilalţi faguri, cu speteaza de sus rezemată pe un prag, iar cu cea de jos pe rama din stup ce vine în dreptul acestei speteze. Luăm potcoava şi urmărind o albină oarecare pe faţa superioară a fagurelui îi aplicăm pe brâu gumilasticul, lăsând potcoava să se sprijine cu îndoitura opusă pe fagure. Dacă gumilasticul a fost destul de bine întins pe hacuri, albina rămâne fixată pe loc; dacă e prea slab încordat, aşa că musca scapă de sub el, n'avem decât să mai deschidem potcoava până când gumilasticul e destul de încordat, aşa că aplicându-l pe brâul albinei, aceasta să nu ne mai poată scăpa.

Odată făcută această probă pe spinarea câtorva albine, putem căuta şi fagurul cu matca procedând la fel: culcăm fagurul cu faţa pe care se află matca în sus, o urmărim, îi aplicăm gumilasticul pe brâu şi lăsăm arcul potcoavei pe fagur. Matca e fixată perfect pe loc în virtutea greutăţei potcoavei şi noi rămânem cu amândouă mâinile libere pentru a-i încleia ghebul, — a-i aplica un capişon de staniol de culoarea ce o dăm în anul curent tuturor matcelor noastre pentru a le recunoaşte oricând vârsta după culoarea aceasta şi în fine, până se usucă lipitura capişonului, îi scurtăm pe îndelete şi o aripă sau două, pentru a o împiedeca în caz de roit de a sbura prea departe şi deci pentru a prinde roiul cu uşurinţă, siguri fiind că nu poate fugi şi recunoscând totodată foarte lesne printre albine prezenţa mătcii prin strălucirea staniolului din spate, aşa că nici nu mai e nevoie să mai aşezăm roiniţa pe pânză neagră aşteptând să vedem ouă, căci pierdem vreme.

Chiţibuşul acesta, oul lui Columb, mi-a făcut atât de bune servicii, încât cred că potcoava mea poate înlocui cu succes pentru toată lumea furcuţa şi cercul de marcare cu tul recomandate de cărţile de apicultură şi de aceea cu plăcere o dau publicităţii spre folosul tuturor camarazilor apicultori romani, care în câteva clipe şi-o pot confecţiona singuri cu cea mai mare uşurinţă.

Preot. LEON STĂCESCU
Prisacani, jud. Iaşi

MICŞORAREA NUMĂRULUI DE STUPI IN EUROPA COTROPITĂ DE RĂZBOIU

Micşorarea simţitoare a numărului de colonii de albine datorită războiului cât şi a anilor de secetă şi lipsă ce i-au urmat n'a fost înregistrată numai la noi ci în întreaga Europă.

Nu suntem încă în posesia unui material statistic sistematizat din care să putem trage concluzii clare. Unele din informaţiile ce le avem sunt însă extrem de dureroase.

Iată ce afirmă Asociaţia Crescătorilor de albine din Austria bunăoară (Oesterreichischer Imkerbund): ...„Primăverii îi va lipsi de aceastâ dată în multe părţi ceva foarte important, ceia ce este necesar prietenilor naturii şi mai ales agriculturii, albinele. Mulţi stupari vor fi lipsiţi de concertul albinelor lor. Motivul este moartea lor în mase mari.

„Inainte de războiu se aflau în Austria cca. 600.000 colonii de albine, iar în August 1946 nu mai rămăsese decât cca. 200.000 colonii. Iarna trecută, care a fost foarte grea a înregistra alte pierderi încât astăzi au mai rămas foarte puţine colonii".

In Polonia de asemeni din cca 1.600 colonii de albine câte erau înainte de răsboiu, în 1947 se semnalează abia 856.000 colonii.

PAGINA GOSPODINEI

CARAMELE CU MIERE

Se amestecă la un loc cald: $^1/_4$ pahar miere, 2 pahare zahăr, $^1/_2$ pahar caimac și $^1/_2$ pahar unt până când se topește zahărul. Se fierbe apoi până când amestecul începe să se cristalizeze. (Probăm întocmai ca la șerbet lăsând să cadă într'un pahar cu apă rece o bobiță din compoziție. Dacă bobița nu se lățește ci stă frumos întreagă înseamnă că e gata.) Luăm depe foc și amestecăm mereu (acelaș procedeu ca la șerbet) până când devine căldicel. Atunci răsturnăm compoziția pe o hârtie pergament unsă cu unt și se taie diferite forme. Putem adăuga în compoziție și câteva nuci (migdale) pisate.

GURIȚE

Se opărește 150 gr. zohăr cu $^1/_4$ miere clocotindă. După ce s'a mai răcorit adăugăm $^1/_2$ făină de patiserie 2 ouă întregi, 1 linguriță scorții șoară, 1 linguriță cuișoare, 2 de bicarbonat. Adăugăm și câteva nuc-(migdale) pisate (în lipsă ne putem dispensa). Amestecăm bine și lăsăm aluatul să se odihnească cel puțin 2 ore. Se întinde o foaie subțire (căci la foc cresc foarte mult) și se taie diferite forme. Se pune într'o tavă unsă cu grăsime și presărată cu făină. Se coc la foc domol.

MARCELLA HERNAY

LICHEUR DIN NUCI VERZI ȘI MIERE

Pe lângă folositoarele preparate și băuturi ce se obțin din miere, dau în cele ce urmează, modul de pregătire al unui licheur din alcool nuci verzi și miere.

Se iau 18-20 nuci verzi bune de dulceață (înainte de a se întări coaja și miezul) și se pun într'un vas de sticlă de cca. 2 litri cu deschizătura de 5-6 cm., unde am turnat mai înainte un litru de spirt sau drojdie de 50 grade. Se închide bine sticla și se ține așa trei săptămâni, după care introducem un kg. miere; se astupă din nou, fără să intre nici un pic de aer și se ține încă trei luni.

La cca 4 luni dela început putem desface sticla și servi băutura, care este delicioasă și folositoare, având pe lângă altele mult iod.

ILIE IVANESCU
apicultor

O PAGINĂ DE LITERATURĂ INCHINATĂ APICULTURII

O TÂNĂRĂ STUPĂREASĂ

Prietena mea, deşi are meseria de arhitect, se îndeletniceşte, de ani de zile, cu stupăritul. Ar fi mai simplu, să spun cu creşterea albinelor. Dar în acest meşteşug, omul lucrează alături de gâzele muncitoare, într'un ritm comun de perfectă înţelegere, de admirabilă colaborare. Albinele cele mai exemplare vietăţi de disciplină şi ordine, nu se lasă crescute în chip orb, ci contribuie ele însăşi la perfecţiunea educaţiei lor, la minunata evoluţie a funcţiunii lor creatoare. Au înflorit castanii, s'a scuturat liliacul, dar prietena mea aşteaptă nerăbdătoare ziua când va înflori salcâmul.

Cine cunoaşte toate tainele şi toate binefacerile acestor pomi, cu florile pletoase? Ne îmbată parfumul pătrunzător al ciorchinilor roz şi albi, dar suntem departe de a şti că, din aroma şi deliciul lor, albinele prepară marea recoltă a dulcei lor producţii. Prietena mea îşi preţueşte îndeletnicirea ei migăloasă: «Să vrei să devii stupar e uşor; Să poţi deveni e greu». E o plăcere să auzi spovedania acestei muncitoare pentru care stupăritul este o artă. Şi amănuntele pe care le afli, sunt admirabile comandamente de viaţă. Bunăoară, în stupină nu intri decât, într'o curăţenie perfectă; cu trupul spălat şi cu haine curate; altfel s'ar supăra albinele. Iţi trebue, asemenea, o mare linişte sufletească, deoarece, tulburarea ar prilejui stângăcii, de multe ori fatale, în reuşita perfectă a operei. Stupina o lume nouă şi deosebită. Ea ne învaţă că munca nu poate fi o victorie, decât când o îndeplineşti cu dragoste şi cu perseverenţă. Programul, perfect orânduit şi conştiincios realizat este pentru stupărie tot atât de riguros, ca în cea mai perfectă uzină.

Stupii stau în şir, aşezaţi frumos, pe două rânduri; la distanţe egale sub umbra câtorva corcoduşi bătrâni. Din când în când, fulgueşte câte o petală uşoară. In faţa unui stup e o mare forfoteală. Intrările şi eşirile sunt dese. Imbulzeala e vizibilă. Albinele se agită pe scândurica de sbor, câmpul de aterisaj al marelui aeroport, care este intrarea stupului. Din timp în timp, cele cu polenul încărcat pe piciorușele din spate; aterizează şi înaintează, grele, grăbite şi importante cărând în grabă, aurul preţios către doicele din interior. Prada, pe care o aduce e o întreagă paletă de culori. Iată, polenul verzui adus de pe plută; cel galben capturat din floarea de cais; arămiu şi roşu, din florile de castan. Dar poezia fabricaţiei lor e nesfârşită. Stupăreasa, îi cunoaşte toate misterele şi toate farmecele. Dacă mai aflăm, că în această imensă, fabrică, rolurile sunt multiple şi aproape omeneşti vom înţelege frumuseţea acestui meşteşug, care ar trebui practicat pe o scară mai întinsă şi mai mult răspândit, în gospodăriile ţărăneşti.

Sacagiţele aduc apa din adăpătorul, fabricat şi întreţinut de stupareasă. Fiecare rol este perfect înţeles şi bine ştiut pe dinafară. Mâna omului nu face decât să dirijeze această minunată uzină de muncă şi de bogăţie. Dar perfecţia celulelor hexagoanelor corespunde pentru lămurirea noastră, nu numai spiritului lor constructiv, ci însăşi legei de geometrizare şi planificare a producţiei lor. Când m'am întâlnit cu prietena mea, am aflat atâtea cunoştinţe noi asupra stupăritului, că mi-am făcut o imputare severă, neştiinţei mele de până acum. Dar m'am bucurat că învăţăturile astea pot intra triumfătoare, pe aceiaşi poartă, pe unde munca femeii se afirmă tot mai bogată şi mai productivă. M'am gândit, la isvoarele nesecate ale stupinelor din ţara noastră, care hrănesc cu nectarul lor atâtea vieţi de copii şi nu m'am putut opri să nu salut cu un entuziasm nou, munca ori cărei stupărese, îndrăgostite de stupina ei.

CLAUDIA MILIAN
(din «Universul»)

CALENDARUL STUPARULUI SAU

SFATURI DE SEZON

PENTRU INCEPĂTORI

LUNA IULIE

Luna Iulie e cea care aduce stuparului cele mai multe mulţumiri şi îi cere în schimb cea mai multă trudă. Cel care vrea să-şi vadă prisaca mărindu-i-se, luna Iulie îl satisface pe deplin. Nebunaticii roi se avântă în aer, umplând largul prisăcei până la mari depărtări de vârtejul aripelor ce seamănă cu o muzică a unei înălţătoare sărbători din viaţa stupului. E într'adevăr o mare sărbătoare. Marele maestru Maeterlinck o descrie minunat în nemuritoarea sa operă. Vorbind de roit spune: „E beţia sacrificiului, — inconştientă poate, poruncită de Dumnezeu, este sărbătoarea mierei, este isbânda rasei şi a viitorului, este singura zi de plăcere, de uitare, de nebunie, este singura Duminică a albinelor. E în acelaş timp — cum se credea, singura zi în care ele mănâncă de se satură şi cunosc în întregime dulcea comoară pe care o strâng. Ele par a fi nişte sclave desrobite şi duse dintr'odată într'o ţară de veselie şi desfătare”.

Şi prisăcarul nostru aleargă să prindă când pe unul când celălalt, adesea îngrijorat că un al treilea stă prea mult atârnat şi riscă să plece până îi face şi lui rost, şi nu sunt puţini din cei cari o sbughesc afară, făcând jocul obişnuit pentru ca să se ducă mai departe, cine ştie unde, să se agaţe; sunt roii secundari şi terţiari ale căror regine subţiratice, încă nefecundate, cu ovare încă nelimitate de prăsila milioanelor de spermatoizi. se avântă în aer, şi uită în dansul nebunesc de veselia generală că mai are şi datoria de a se agăţa de crenguţele primitoare şi răcoroase ale vişinului din livadă.

Pentru aceştia dar şi pentru potolirea celorlalţi, prisecarul să aibă totdeauna o pompă bună pentru stropit apa în stropi mici şi împrăştiaţi imitând ploaia. Ca prin farmec entuziasmul veselelor înaripate se potoleşte, şi vrând nevrând ele se grăbesc să se strângă în ciorchine. După cum am mai spus-o şi cu alt prilej, un bun mijloc de chemare a roilor e folosirea uleiului de melisă dela farmacie, cu care roiniţele unse pe dinăuntru şi atârnate de câte o prăjină, plimbate prin mijlocul vârtejului de albine, le atrage cu mirosul plăcut şi îmbietor. Deasemeni propolisul cu mirosul lui plăcut, atrage roii.

O revistă de apicultură rusească vorbeşte de o născocire foarte bună a unui învăţat Gubin, care pune un număr de albine într'o colivie atârnată de vârful unei prăjini. In mijlocul roiului ce se învârteşte în aer, — se ridică prăjina cu această cuşcă cu albine scuturând cuşca ca să le facă să bâzâe puternic. Albinele roiului crezând că bâzâitul acesta ar fi chemarea albinelor propriului său roiu, vin de se aşează curând de jur împrejurul cuştei, şi roiul e prins astfel cu uşurinţă şi multă siguranţă.

Roiului trebue să i se pună la dispoziţie rame cu ceară presate în foi întregi şi chiar o ramă gata clădită, căci în felul acesta regina nu va pierde timp şi o va umple curând cu ouă, până albinele zidăresc, clădesc *fagurii vecini. Stupul să fie curat, fără nici un miros neplăcut căci albinele adesea îl părăsesc. Dacă dintr'un anumit stup roii obişnuit fug, se înlătură cauza, şi între rame se va pune şi o ramă cu puet tânăr; niciodată albinele roiului nu vor lăsa în părăsire pe aceste larve fără îngrijitoare şi rămân vrând nevrând în stup.*

Desigur că toate acestea dau mult de lucru stuparului. Ceia ce însă îl bucură şi mai mult în luna aceasta e recolta. Vârtejul de aripi a roiurilor se împleteşte cu un altfel de vârtej, acel al extractorului, în pereţii căruia burniţa picăturelor de miere svârlită din celule, foşneşte uşor ca cea a unei ploi binefăcătoare ce cade pe pământul ars de soare pentru a da viaţă plantelor. Pe fund, se tot înalţă nivelul valului de miere, care odată ajuns la crucea panerelor, trebue scos pe canelă într'un vas, după ce stuparul a avut grija ca să nu o lase să cadă până nu aşează şi o sită deasă care reţine fărâmele căpăcelelor svârlite odată cu mierea din celule.

Ramele odată scoase din stup ,trebue descăpăcite curând şi puse la extractor, căci mierea îşi mai păstrează câtva timp căldura stupului, e fluidă şi se extrage uşor; dacă întârziem, — ori şi mai rău o lăsăm pe a doua zi, — într'un loc răcoros, multă miere va rămâne în celule şe ea e mai vâscoasă.

Coacerea mierei extrase, se va face în vase înalte unde rămâne până se limpezeşte bine, având pus deasupra nu un capac hermetic, ci o pânză de sârmă pentru ca aerul să poată circula şi să se mai evaporeze, o parte din apa ce ar conţine; apoi se aşează în bidoane ori în vase diferite.

Timpul cel mai potrivit pentru extragerea mierei e după ce recolta a trecut, la câteva zile numai; dacă s'ar face în timpul culesului, o mare parte din miere nu e coaptă, are nectar şi e expusă să fermenteze mai târziu; în afară de acest neajuns, recoltarea în sine e o operaţie care oricât de repede ar fi făcută, stânjeneşte activitatea stupului; o opreşte chiar; albinele culegătoare stau cu guşile pline şi nu au unde să-şi descarce comoara adunată cu trudă şi stau împrejurul stupului şi se grămădesc înlăuntru ridicând căldura din interiorul cuibului atât de mult, încât poate determina roitul peste câteva zile. Unei colonii nu-i trebue mult în această privinţă pentru a se hotărî ; şi cine vrea recoltă nu-i trebue roi, cu atât mai puţin cu cât aceştia ar ieşi peste câteva zile, deci când recolta e terminată. Am avut ocazia să văd cum o recoltă de tei pe care o credeam complect terminată din cauza secetei, a reînviat datorită unei ploi abundente. Aceasta nu e numai o experienţă a mea proprie „o năzbâtie” oarecare, ci un adevăr statornicit de cei mai mari stupari ai lumei. Dadant extrage în luna Iulie mierea recoltată la culesul din Iunie şi tocmai în August sau Septembrie cea culeasă în Iulie. Că albinele atunci sunt mai închinate să înţepe ori să se apuce de furtişag, e doar numai din nesocotinţa şi neatenţia stuparului. Am făcut recolta în Septembrie odată şi nu am fost înţepat de nici o albină pe când la cea din Iunie — în mijlocul unei recolte — m'au înţepat grozav albinele timp de două zile după recoltă; contra furtişagului sunt destule mijloace de luptat pentru ca numai pentru acest motiv să scoatem prea devreme o miere care mâine nu va avea valoare şi va trebui să o folosim la oţet.

după C. L. HRISTEA

INFORMAȚIUNI APICOLE

Dreapta folosire a loturilor apicole

Știm cu toții că loturile apicole creiate cu multă trudă și cu scopuri nespus de frumoase, cu regret, trebue să recunoaștem, că nu au corespuns așteptărilor decât în prea mică măsură.

Nu s'a făcut o statistică precisă, dar s'a putut constata sumar, că, extrem de mulți din deținătorii acestor loturi astăzi nu mai au nici un stup; unii din ei n'au fost poate niciodată stupari, obținând această „poreclă" numai în momentul când au fost „obligați" să-și cumpere acei 40—60 stupi pentru a-i avea în curte pentru scurtul timp când urma să se definitiveze actele de împroprietărire. Mai târziu amatorii de stupărit luau adresele acestor loturi dela camerile agricole să vadă și ei „stupini frumoase cum visau să-și facă". Colindau din greu, simple lanuri de cereale fără nici un stup; alteori doi, trei pomi, o vie etc. Sunt cu totul excepționale cazurile când aceste loturi au fost folosite într'adevăr pentru îmbogățirea florei nectarifere, sau pentru a constitui exemple vii de cum se orânduește o prisacă.

Reamintim tuturor posesorilor deasemenea loturi să ia în serios obligațiile ce le au, iar filialele noastre au o obligație morală față de prestigiul nostru al stuparilor cât și față de micuțele noastre albine, de a identifica aceste loturi, a da sfaturi de felul cum trebuesc utilizate, a ne indica loturile model gospodărite, spre a le da de exemplu; să ne enumere loturile ce nu sunt deloc utilizate pentru albine și mai ales pe cele deținute de persoane ce nu au nici un stup sau cari sunt departe de a fi stupari.

Măsuri coordonate cu vecinii pentru combaterea bolilor contagioase la albine

Vecinii dela Sud, Bulgarii alarmați de extinderea și la ei a bolilor contagioase ale albinelor și în special a „locei" printr'o adresă trimisă Ministerului Agriculturii invită oficialitatea noastră să se procedeze de comun acord la o campanie serioasă de depistare a întregei regiuni Dunărene.

Nomadismul apicol a chemat în bălțile Dunărene, situate pe o parte și cealaltă a fluviului, nenumărate prisăci, cari din cauza secetii din ultimii ani nu-și mai găseau floră suficientă la ele acasă. Insuficient controlate, aceste prisăci au contribuit la răspândirea bolilor.

Măsura solicitată de confrații noștri din Bulgaria ne bucură. Cu atât mai rodnice vor fi măsurile ce încep să se ia în această privință de țara noastră cu cât ele vor coincide cu măsuri similare la vecinii noștri.

Prima serie de medici veterinari specializați în bolile albinelor (de fiecare județ și fiecare laborator regional câte un medic veterinar), complectată cu un însemnat ajutor statat: materialele necesare pentru depistare, fonduri pentru despăgubirea coloniilor distruse, reglementarea deplasărilor nomade, sterilizarea cerii de către laboratoarele regionale veterinare, etc., ne fac să întrevedem orizonturi frumoase pentru frânarea marelor pierderi, suferite de apicultură de pe urma acestor boli nemiloase.

Exemple demne de imitat

Coloanele revisei noastre stau cu multă plăcere deschise pentru scoaterea în evidenţă a tuturor realizărilor excepţionale ale organizaţiilor noastre sau membrilor noştri izolaţi.

Pe zi ce trece frumoasele rapoarte ce le primim dovedesc dorinţa stuparilor de a se organiza şi a conlucra pentru binele colectivităţii.

Remarcăm frumoasa iniţiativă a subfilialei noastre Cugir, care în scopul îmbogăţirei florei nectarifere din regiune, a plantat în primăvara acestui an cca. 37.000 pueţi de arbori diferiţi din care 10.000 salcâmi, oferiţi de Ocolul Silvic Valea Mureşului din Orăştie. Au dat concursul la această operă în afară de toţi membrii subfilialei, autorităţile locale, elevii Liceului Industrial, a Gimnaziului şi şcolilor primare, precum şi locuitorii din comună.

*

Soc. Fagurele din Turda de sub preşidenţia d-lui S. Lupan a început în Turda la 31 Martie un curs de apicultură ţinut de două ori pe săptămână la Camera Agricolă. După câteva şedinţe aceste cursuri au trebuit să fie mutate la Liceul local sala camerei agricole fiind neîncăpătoare pentru numărul mare de cursişti: muncitori, ţărani, studenţi, elevi, funcţionari şi pensionari.

Comitetul central felicită şi cu această ocazie conducerea filialei.

Şedinţa dela 15 Mai

Cooperativa «Mierea» neavând suficienţi membri pentru a primi aprobarea de funcţionare (cel puţin 40% din numărul stuparilor din judeţ), s'a hotărât ca Filiala Ilfov să ia măsuri şi să trimită un delegat la fiecare stupar spre a încasa cotizaţiile la cooperativă, pentru cei cari ar dori să fie membri dar n'au avut posibilitate să se deplaseze la Bucureşti spre a îndeplini formalităţile.

Multiplele sugestii şi discuţii asupra cooperativei denotă interesul pe care-l au stuparii ca aceasta să-şi ia cât mai curând activitatea.

Posibilităţile reduse de desfacerea mierii, în special, reclamă organizarea lucrativă a noastră, cât mai urgentă.

Se hotărăşte ca în acest an să se facă două serii de cursuri: pentru începători în Iunie şi pentru perfecţionare în August.

S'au purtat discuţiuni asupra măsurilor ce trebuesc luate pentru stăvilirea omorârii coloniilor primitive.

Regiuni apicole

Primim tot mai des frumoase scrisori dela apicultorii din ţară, prin care suntem insistent rugaţi să dăm în revistă zonele cele mai nectarifere, cu perioadele lor maxime, punctele cele mai interesante din punct de vedere apicol, localităţile cu buduroaie sau stupi de vânzare şi însfârşit, oraşe demne de luat în seamă ca localităţi apicole. Aceste din urmă, mai ales pentru funcţionarii ce nu se pot muta decât din oraş în oraş, astfel fiindu-le serviciul.

Tuturor le comunicăm că încă nu suntem în posesia unui material documentar amănunţit, cu ajutorul căruia, comparativ, să ne putem pronunţa precis. Cu sprijinul filialelor noastre şi în lumina celor ce publicăm în acest număr şi în numerile viitoare, cu privire la nomadism şi zone, sperăm să putem să ne cunoaştem cu mari detalii flora noastră naţională şi deci să putem da chiar anticipat tuturor apicultorilor informaţiile atât de necesare.

Boli molipsitoare constatate la Secţia de Apicultură din I. C. Z. P., pe intervalul Aprilie—Mai 1948.

Loca americană : Sebeşul de jos (Jud. Sibiu) 2 prisăci ; Turda 1 prisacă ; Blejoi (Prahova) 1 prisacă ; Bucureşti 1 prisacă ; Săbăreni (Ilfov) 1 prisacă ; Gălbinaşi 1 prisacă ; Râşnov (Braşov) 1 prisacă ; Târgu Mureş 1 prisacă ; Dej (Someş) 1 prisacă ; Iernuţ (Târnava Mică) 1 prisacă ; Amărăşti (Dolj) 1 prisacă ; Valea Mare Podgorii (Muscel) 1 prisacă ; Joseni (Ciuc) 1 prisacă.

Loca europeană : Comana (Vlaşca) 1 prisacă ; Jilava (Ilfov) 1 prisacă ; Budeşti (Ilfov) 1 prisacă ; Tg. Ocna (Bacău) 1 prisacă ; Negru (Bihor) 1 prisacă ; Brăila 1 prisacă.

Nosema : Câmpulung (Bucovina) 10 prisăci ; Bucureşti 3 prisăci ; Vinga (Timiş Torontal) 5 prisăci ; Avrig (Sibiu) 1 prisacă.

Să ne evaluăm real produsele

Nu trebuie să cerem pentru mierea noastră un preţ mai ridicat decât acela pe care l-am socoti demn de plătit în cazul când am fi în locul cumpărătorului. Numai astfel vom scăpa de învinuirea că suntem lacomi de bani şi „câştigăm mult". Să ne obişnuim a spune numai adevărul despre albine, anume că ele nu ne dau miere mulţumitor decât odată la trei ani.

Insigna Societăţii

Toţi membrii noştri doritori a avea simbolica insignă: exagonalul emailat cu stupul aurit în mijloc şi inscripţia societăţii, se vor înscrie din timp pentru a se putea face o comandă mai mare din străinătate.

Costul unei insigne este de lei 300.

Şedinţa dela 10 Mai a. c.

Este consacrată reputaţiei atribuţiilor în sânul comitetului şi reorganizării cancelariei care prin mărirea sarcinilor societăţii devine din ce în ce mai grea.

Preşedinte dr. Nicolae Romanescu, trei vice preşedinţi cari să înlocuiască pe preşedinte în diferite sectoare de activitate, statutul societăţii dând deslegare comitetului ca pe lângă vice preşedintele titular să dea însărcinări similare şi la alte persoane. In aceste funcţiuni au fost delegaţi ing. V. Harnaj cu reprezentarea faţă de autorităţi şi propagandă, d-na dr. C. Pelimm problemele de boli, şi cancelaria, cpt. rez. Zisu chestiuni administrative şi filiale.

Secretar general: d. I. Banu

Casier: d-na Ec. Golescu.

Membri: ing. N. Foti, D. Prodan şi S. Ruginosu.

Cancelaria se reorganizează fixându-se o serie de norme noui de funcţionare.

Situaţia D-lui .... *la* *1948*

ANUL	ABONAMENT	COTIZAŢII	TAXA ÎNSCRIERE	TOTAL	OBSERVAŢII
1947					
1948					
TOTAL					

MICA PUBLICITATE APICOLĂ

● STUPARII găsesc numere vechi din „ROMÂNIA APICOLĂ" contra 20 lei exemplarul. Se fac şi expediţii contra ramburs.

Indicaţi numerile dorite. Colecţii întregi nu avem, unele numere fiind complet epuizate.

● AVÂND 20 ani de practică apicolă caut spre a forma sau îngriji o stupină. A se adresa: Alex. Olinovici Str. Călugăreni Nr. 4 Craiova.

● BUDUROAIELE sau STUPII sistematici, ce-i aveţi de vânzare anunţaţi-i şi la Societatea noastră cu toate detaliile. Având adesea cereri vă putem face un serviciu, contribuind în acelaş timp la propagarea practică a acestei îndeletniciri.

● SUL „RIETCHE" cu întreaga instalaţie anexă, în bună stare, cumpără Societ. Centrală de Apicultură din România.

● CEARĂ de prima calitate cumpărăm în orice cantitate. A se adresa la sediul Societăţii.

● DE VÂNZARE una centrifugă absolut nouă construcţie solidă şi îngrijită pentru rama Dodant sau Layens, Amatorii se pot adresa D-lui Valter de Meiere—stupar com. Plopeni, (jud. Prahova) of P. T. T. Mărgineanca.

● STUPAR cu practică indelungată pierzând stupina din cauza distrugerilor de răsboiu caută angajamet. A. Bounegru str. Broşteni 13 Buzău.

APICULTORI!

Un stup bine executat vă oferă o recoltă bogată.

INTREPRINDEREA „BALY"

PIATRA-NEAMŢ Str. Alex. Lăpuşneanu Nr. 39 Telefon 242
Cont CEC 77652

EXECUTĂ STUPI STANDARD

cu accesoriile respective din lemn uscat de bună calitate şi bine confecţionaţi.
Livrarea promptă şi la preţuri foarte avantajoase.
Prescrieţi de îndată comenzile.

Pentru anunțurile publicate în revistă societatea nu-și ia nici'o răspundere. Rugăm pe cei ce le redactează să le conceapă în concordanță cu realitatea spre a nu se produce neplăceri. Repetăm societatea nu are scop lucrativ dar dorește să ajute pe stupari punându-i prin această coloană în legături capabile să ușureze o serie de schimburi apicole.

CRESCĂTORIA ŞOAVA-Lipov

STR. DIONISIE LUPU 65. Etaj IV. BUCUREŞTI

Procură regine româneşti (rasa autohtonă) născute din tulpini de albine alese

Regină obişnuită contra trei kgr. miere.
Regină controlată contra cinci kgr. miere.

Scutiţi neplăcerile ce aveţi cu colonii devenite besmetice şi cu aşteptarea de 25 zile ca roiurile să-şi facă regine.

Explicaţiuni prin întoarcere de curier.

Se află sub tipar şi va apare în câteva zile

SISTEMATIZAREA CREŞTERII REPRODUCĂTORILOR DE ALBINE

de Dr. N. ROMANESCU

Editată de Societatea Centrală de Apicultură

Lucrare unică în acest domeniu cuprinzând descrierea detailată a metodelor celor mai noui privind creşterea sistematică a reginelor şi trântorilor selecţionaţi.

Cartea cuprinde cca 160 pagini şi un număr mare de clişee.

INSTITUTUL DE CERCETĂRI ZOOTECHNICE DIN ROMÂNIA

STERILIZEAZĂ orice cantitate de ceară

la preţul de lei 20 kg.; eliberând certificat de sterilizare

Domnii stupari precum şi domnii fabricanţi de faguri sunt sfătuiţi a nu fabrica faguri decât din ceară sterilizată.

A APĂRUT:

Ediţia III-a din monumentala operă

„STUPĂRITUL“

de C. L. HRISTEA

Se poate procura prin Societate

FACELIA

Cea mai meliferă plantă, 6 kgr. de sământă la hectar Se procură începând dela 1 August prin schimbul unui kilogram sământă contra două kilograme miere dela CRESCĂTORIA ŞOAVA - Lipov, Str. Dionisie Lupu 65, etaj IV. Bucureşti. Mierea adunată poate fi ridicată dela filiale.

PLANURILE STUPULUI STANDARD

In patru planşe mari însoţite de o broşură explicativă le puteţi avea adresându-vă Societăţii Centrale de Apicultură din România (I. C. Z. R., Str. Dr. Staicovici 63).

PREŢUL 300 LEI. — Se fac expediţii şi contra ramburs.

Imprimeriile „DACIA TRAIANA“, Sărindar 5-7-9

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL
SOCIETĂȚII
CENTRALE DE
APICULTURĂ
DIN ROMANIA

ANUL XVI Nr. 10—11 OCTOMBRIE—NOEMBRIE 1941

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sediul Societăţii: Bucureşti VI, Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Naţional Zootechnic
Corespondenţa se va adresa numai **Bucureşti I. Căsuţa Poştală 525.**

Preşedinte de onoare statutar: **D-l General I. Sichitiu,** Ministrul Agriculturii şi Domeniilor.

Prim Vice-Preşedinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**

Vice-Preşedinte de onoare: **N. Nicolaescu**

Comitetul: Preşedinte activ: **Grigore Giossan**

Vice-Preşedinte: **General Al. Mladinescu.**

Secretar General: **Ing. Agronom N. Foti.** Casier: **Constantin C. Ţintea.** Bibliotecar: **Căpitan Zissu D-tru.**

Redactor România Apicolă: **Constantin S. Antonescu.**

Membri: **Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareş, Dr. D. Russu.**

Censori activi: C. Costescu, Gh. Pandrea şi Ioan C. Stănescu.

Censori supleanţi: Ilie Ivănescu, S. Ruginosu şi C. Vasiliu.

„ROMÂNIA APICOLĂ"

Organ de propagandă al Societăţii Centrale de Apicultură din România
Bucureşti I, Căsuţa Poştală No. 525.
Redactor Şef: **Constantin S. Antonescu.**

Colaboratori:

Prim Vice Preşedinte de Onoare: **Dr. Fl. Begnescu.**

Vice Preşedinte de Onoare: **N. Nicolaescu.**

şi D-nii: **Grigore Giossan, Constantin L. Hristea, Ing. A. Bulyghin, Prof. Ion Dobre, Cpt. Zisu D-tru, D-ra Ecaterina Golescu,** etc.

ABONAMENTUL: Pentru Instituţiuni, Societăţi, lei 500 anual; Pentru membrii: Cotizaţia la societate 60 lei anual; Abonamentul 140 lei. Total lei 200. Taxa de înscriere lei 20.

ABONAMENTE DE ONOARE 1000 LEI ANUAL

Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Articolele de publicat în Revista **„România Apicolă"** ca şi orice reclame etc. se vor trimitepe adresa **Societăţii Centrale de Apicultură din România, Bucureşti, Căsuţa Poştală No. 525.**

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR:

Centrele de propagandă apicolă de Dr. Florin Begnescu; Vremuri noi de Grigore Giossan; Stupina experimentală a Soc. Centrale de Apicultură de C. Antonescu; Calendar apicol; Depărtare între rame sau gratia Hanneman? de Ioan T. Spiloiu; Cronici: Păstrarea ramelor; Păstrarea mierei; Glorie mierei; Pentru reuşirea prăjiturilor cu miere; Contra durerilor de înţepături — traduceri de V. A.; Din cuvintele D-lui C. Antonescu la deschiderea lecţiunilor teoretice la Şc. Horticolă de Fete; Nectariile de Ion T. Spiloiu; Critică apicolă de C. Antonescu; Informaţiuni, etc., etc..

ANUL XVI Nr. 10—11 Octombrie—Noembrie 1941

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂŢII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Centrele de propagandă apicolă

La baza desvoltării apiculturii în Italia au stat aşa zisele observatoare de apicultură recunoscute de guvern, observatoare care fiinţau încă de acum 30—40 ani şi nu se poate nega că ele au contribuit într'o largă măsură la desvoltarea albinăritului în această ţară dotată nu numai cu o floră bogată dar şi cu o rasă de albine — Apis Ligustica — recunoscută ca una din rasele cele mai superioare, importată de altfel în diferite ţări ale tuturor continentelor graţie crescătoriilor speciale de regine albine, exportate de către numeroasele prisăci specializate în această privinţă, aflate mai ales în partea de nord şi centrală a Italiei.

Aceste observatoare de apicultură funcţionau în mod onorific dar erau recunoscute de stat şi la ele se adresau toţi aceia ce erau doritori a se iniţia în albinăritul sistematic.

Ideia înfiinţării unor asemenea observatoare de apicultură şi în ţara noastră a fost adoptată şi de Ministerul nostru de Agricultură.

Domnul Ministru al Agriculturii a binevoit a semna următoarea decizie cu Nr. 14848 publicată în Monitorul Oficial Nr. 223 din 20 Sept. 1941:

«Noi, ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor;

Văzând referatul Direcţiunii creşterii animalelor.

Decidem:

Art. I. — Se înfiinţează, pe data prezentei decizii, centre apicole de propagandă în toate regiunile ţării prielnice creşterii albinelor.

Art. II. — Centrele de propagandă apicolă vor fiinţa pe lângă prisăcile particulare, bine organizate şi bine utilate, desemnate de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor.

Art. III. — Conducătorii acestor centre vor fi apicultorii proprietari ai prisăcilor desemnate. Ei vor lucra după un program uniform, care va tinde la propaganda albinăritului sistematic şi răspândirea cunoştinţelor necesare. In acelaş timp se vor interesa şi de starea albinăritului din ţinutul lor.

Art. IV. — Conducătorii centrelor vor putea să poarte titlul de apicultor propagandist al Ministerului de Agricultură, după ce Ministerul va verifica activitatea lor în primul an apicol, dela fiinţarea centrelor ce conduc. Ei vor sta în directă legătură cu Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, în toate problemele care privesc albinăritul din ţinutul lor.

Art. V. — Propagandiştii apicoli vor fi recompensaţi de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, în raport cu activitatea depusă, prin subvenţii în bani, prin distribuirea gratuită sau cu preţ redus, de aparate şi unelte de apicultură, precum şi prin alte recompensaţii şi distincţiuni morale.

Dadant-Blatt, deoarece trebuie să tindem şi noi la uniformizarea sistemului de stup, a ramei.

3) Vor sfătui semănarea de plante melifere, plantarea de copaci roditori şi plantarea de copaci de esenţă meliferă, salcâmi, tei, etc. pe locurile inaccesibile unei altfel de culturi şi pentru împrejmuiri sau stabilire de hotare, etc.

4) Vor arăta foloasele stupilor cu rame faţă de stupii ţărăneşti, stăruind asupra faptului că întrebuinţând stupii cu rame, albinele nu mai sunt ucise cu ocazia recoltei, şi le putem momi după voinţă.

5) Vor arăta că prin mijloacele noi de creştere a albinelor se obţine mai multă miere şi de o calitate superioară.

6) Vor arăta că prin centrifugarea fagurilor aceştia nu sunt distruşi ci pot fi puşi din nou în stup pentru a economisi albinelor timpul ce-l întrebuinţează în construcţia lor şi materialul, ceara, care fiind fabricate de albine din miere revine de 10 ori mai scumpă decât mierea pe care albinele o consumă la fabricaţie, ştiut fiind că pentru a face un kg. de faguri de ceară consumă 10 kg. de miere. Tot cu această ocazie se va arăta importanţa fagurilor artificiali.

7) Se va arăta modul de mânuire a albinelor în stupii sistematici, aşezarea roilor în stupi, transvazarea albinelor şi fagurilor dintr'un stup ţărănesc, într'unul cu rame.

8) Se va arăta importanţa mierei în hrana copiilor, a bătrânilor, importanţa ei medicamentoasă, valoarea ei nutritivă, etc.

9) Apicultorul propagandist nu va uita să arate rolul albinelor în fructificarea plantelor şi copacilor roditori, arătând că albinele au nevoie de flori ca să se hrănească, iar plantele au nevoie de albine ca să rodească, lucru ce interesează pe pomicultori, agricultori, etc., pentru a-şi spori recoltele, ţinând stupi.

10) Pe cât posibil apicultorul propagandist îşi va alcătui programul de propagandă în câteva lecţii metodic aranjate. Lecţiile vor fi anunţate din vreme celor ce vor dori a le urmări şi vor fi ţinute teoretic într'un local (şcoală, cămin cultural) în înţelegere cu autorităţile locale, şi practic în stupina centrului.

11) Va face ocazional, şi în tot cazul în fiecare an, raport de activitate depusă şi rezultatele obţinute.

Rapoartele şi corespondenţa se va adresa Ministerului de Agricultură, Direcţia Creşterii Animalelor, Biroul Apiculturii, Bucureşti.

*

Pe de altă parte este de dorit ca apicultorii să stea în legătură şi cu Societatea Centrală de Apicultură din Bucureşti, şi cu apicultorii din apropierea centrului.

De îndată ce apicultorii vor înţelege că acţiunea lor particulară trebuie unită cu acţiunea de stat, desigur că vor veni toate îndreptările şi încurajările legale ale apiculturii româneşti cerute de atâtea ori şi aşteptate de multă vreme de crescătorii noştri de albine.

La muncă deci!

Să creiem într'o Românie nouă o apicultură nouă!

Dr. FLORIN BEGNESCU
Director Onorific al Secţiei de Apicultură
din Institutul Naţional Zootehnic, Bucureşti

Vremuri noui

In aceste vremuri de refacere și consolidare economică a ținuturilor noastre românești, albinăritul intră și el pe făgaș sănătos și începe să-și recapete locul de cinste ce i se cuvine. Centrele de propagandă apicolă sunt numai începutul unei ere noui și de modul cum vor fi înțelese de cei chemați să contribue la aplicarea lor practică, depinde într'un viitor apropiat desvoltarea și reînflorirea stupăritului românesc. Se cere muncă cinstită, înțelegere și dragoste de bine obștesc. Dar se mai cere și unire în jurul Societății Centrale de Apicultură din România, factor important ca contribuție a inițiativei particulare, pusă în slujba țării.

Este de netăgăduit că până astăzi, timp de 16 ani, Societatea noastră și-a făcut cu prisosință datoria, cu toată vitregia vremurilor și cu toate obstacolele ce i-au stat în cale.

Un punct în plus dar, ca toți iubitorii de albine să fie strânși uniți în jurul Societății, ca isbânda să fie încununată de succes. Nu mai este nevoie să enumărăm înfăptuirile făcute de Societate în cei 16 ani de activitate rodnică, fiindcă colecția revistei «România Apicolă» stă mărturie vie de activitatea prodigioasă depusă pe tărâm apicol, cu toate greutățile ce le-a avut de întâmpinat. Deci, ceeace se cere astăzi tuturor apicultorilor, este numai înțelegerea la o unire efectivă sub drapelul Societății Centrale de Apicultură din România, ca printr'o conlucrare comună, inițiativă particulară să contribuie cu efect real inițiativei oficiale la prosperarea stupăritului românesc.

Concomitent cu activitatea depusă de Societatea noastră, Societatea Apicolă Bănățeană, deși într'un cadru mai restrâns de regiune și-a făcut și ea cu prisosință datoria. Ca și Societatea noastră, ea a ținut făclie aprinsă în propăvăduirea albinăritului românesc, începându-și activitatea încă de pe timpul dominației maghiare.

De câțiva ani în urmă, apreciind eforturile depuse de noi pentru progresul real al albinăritului românesc, Societatea Apicolă Bănățeană s'a încadrat în totul în programul Centralei București și mână în mână luptăm pentru aceiași cauză comună în cea mai perfectă unire. Deaceea considerăm și pe cei înscriși în Societatea Apicolă Bănățeană ca și cei înscriși în Societatea noastră, vrednici susținători ai cauzei apicole românești și înțelegem ca din roadele ce le vom obține într'un viitor apropiat, să ne bucurăm cu toții deopotrivă.

GRIGORE AL. GIOSSAN
Președintele Soc. Centrale de Apicultură
din România

Subscrieți cu toții la Imprumutul Reîntregirii. Este o sfântă datorie.

Pentru orgoliul Societăţii noastre, era firesc să nu pot face propagandă efectivă cu stupina experimentală, pentrucă după cum am scris mai sus, aşezarea stupilor în locul îngăduit la grădina Lacroix lăsa mult de dorit, iar desvoltarea coloniilor nu era cu putinţă din cauza lipsei de floră din jur. După cum se va vedea din inventarul ce-l voi expune în cuprinsul acestei dări de seamă, nu toţi colegii stupari ne-au trimis stupii făgăduiţi, şi în aşteptarea acestora, am considerat stupina neînchegată, deci numai un început, cu care după mine nu puteam începe o propagandă la înălţimea Societăţii.

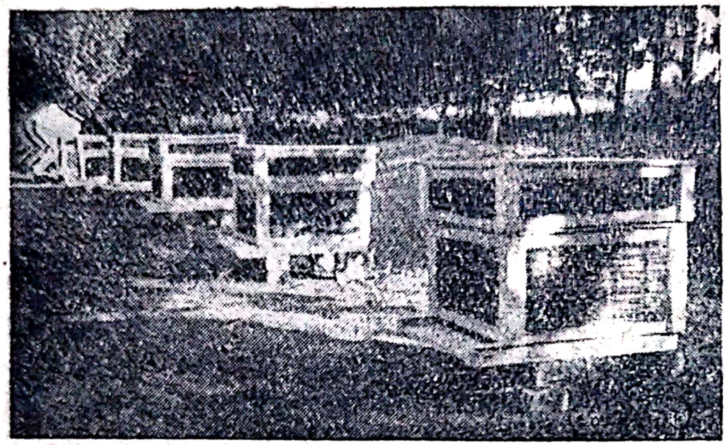

Fig. No. 2
Vedere din colţul drept — rândul de sus (vezi Fig. No. 1 — Planul de situaţie al stupinei) în care obiectivul fotografic a prins 6 stupi de papură presată — C. L. Hristea şi stupii donaţi de D-l D. M. Popescu.

Evenimentele m'au prins tocmai în această stare, şi trebue să mărturisesc aci, că acum un an şi mai cu seamă anul acesta a trebuit să renunţ să-mi văd de gospodăria şi stupina personală, pentru a sluji la desăvârşirea închegării stupinei Soc., devenită pentru mine un adevărat ideal pentru care m'am angajat desbrăcat de pretenţii materiale.

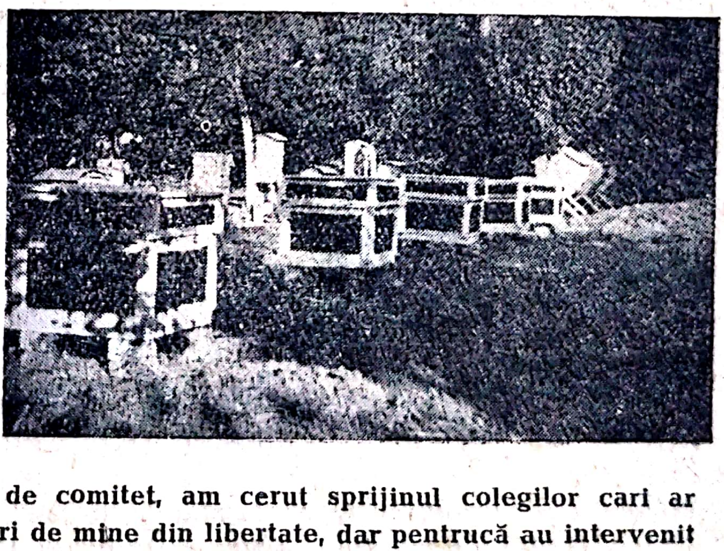

Fig. No. 3.
Vedere din spatele rândului de sus (vezi fig. No. 1) cu stupii de papură presată C. L. Hristea, D. M Popescu şi stupii din rândul de jos (vezi fig. No. 1)

In câteva şedinţe de comitet, am cerut sprijinul colegilor cari ar putea să-şi sacrifice alături de mine din libertate, dar pentrucă au intervenit evenimentele, n'am putut avea sprijin. Sunt puţini acei cari se pot hotărî să muncească gratuit, şi poate şi aceasta a fost motivul pentru care n'am putut avea ajutor.

Cu toate acestea, râvna mea n'a fost ştirbită cu nimic pentru închegarea stupinei cum şi pentru propaganda ce am făcut şi voi continua a face prin stupina experimentală a Societăţii. Cu mutarea stupinei la Şc. Horticolă de fete, în puţinele ceasuri de libertate am ţinut lecţiuni teoretice şi practice ca pentru un început, şi părerea mea este că în anul viitor se va putea păşi la o propagandă de proporţii mult mai mari.

Iată subiectul lecţiunilor teoretice şi practice ţinute cu toate elevele Şc. Horticole de fete:

Istoricul apiculturii: Deduceri asupra existenţii apiculturii pe pământ; Clima ca factor principal pentru strângerea albinelor în colonii; Pădurile nesfârşite şi abundenţa florilor nectarifere ca cele mai fericite mijloace de trai ale albinelor; Scorburile coacilor din păduri şi crăpăturile stâncilor locuinţe naturale ale albinelor; Mierea folosită ca hrană de oamenii primitivi; Domesticirea albinelor prin aducerea trunchiurilor de copaci cu scorburi în cari se aflau albine pe lângă casa omului.

Albinele în evoluţia civilizaţiei omeneşti: Mierea şi ceara la cele mai înaintate în civilizaţie popoare antice cunoscute nouă, exemple: Ceara folosită foilor pentru scris (papirus-uri) la egipteni; Ungerea mumiilor (trupuri neînsufleţite) împăraţilor egipteni cu preparate din ceară; Ceară întrebuinţată de oamenii din vechime pentru iluminat, exemple: făcliile şi lumânările; Lumânările de ceară ca prinos de jertfă creştinească în faţa altarelor;

Apicultura la poporul nostru; Pădurile şi fâneţele de odinioară din Ţara noastră, ca cel mai fericit mijloc de desvoltare al albinelor; Strămoşii noştri cunoscuţi vecinilor prin sălbăticia pădurilor şi mulţimea albinelor după citatele cronicarilor; Mierea şi ceara alături de grâne şi animale obiect de comerţ peste hotare ale strămoşilor noştri; Mierea şi ceara pe vremea principatelor române;

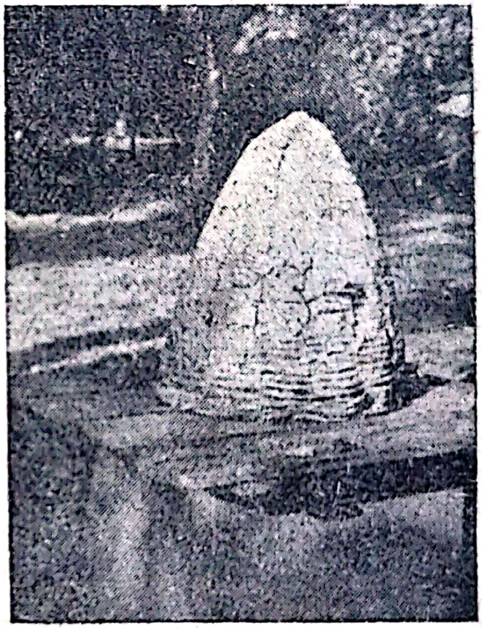

Fig. No. 4

Stupul primitiv (coşniţă) din inventarul stupinei experimentale care a servit pentru lecţiuni cu elevele Şc. Horticole de Fete.

Apicultura sistematică; Apostolii apiculturii sistematice Foloasele practicării apiculturii sistematice şi desvoltarea apiculturii în urma practicării ei; Descoperirea partenogenezei la albine; Descoperirea extractorului centrifugal de miere; Paranteză între apicultura empirică şi cea sistematică, eexmple: Pentru apicultura empirică, omorârea coloniei pentru recoltare, pentru cea sistematică mobilitatea ramelor şi putinţa apicultorului de mânuire după voinţă. Stupi sistematici cu exemplificarea celor două sisteme universale verticale (Dadant) şi orizontali (Layens); Deosebirea dintre stupii primitivi şi sistematici; Stupul românesc D. M. P.; Piesele unui stup sistematic;

Apicultura sistematică la noi; Rolul jucat în apicultura sistematică a Ţării noastre de către bătrânul Begnescu şi de către d-l dr. Florin Begnescu; Societatea Centrală de Apicultură şi misiunea ei de propagandă apicolă în Ţară şi peste hotare;

Foloasele creşterii albinelor; Nevoia de răspândire a creşterii albine-

2 stupi Layens donați de d-l Traian Costache, Administratorul Vămii Giurgiu;
4 „ cu ramele patrate așezate în colțuri donați de d-l D. M. Popescu Slobozia — Clinceni (Ilfov).
9 „ Dadant (fără etaje) construiți din papură presată donați de d-l C. L. Hristea, Moșia Regală Mânăstirea Ilfov (D-l C. L. Hristea a donat 10 stupi, însă unul este expus în magazinul Clouard din Buc. str. Carol, după dorința d-sale, care va reveni tot stupinei experimentale a Societății).
1 stup primitiv coșniță, cumpărat cu 1000 lei în Iulie 1941.

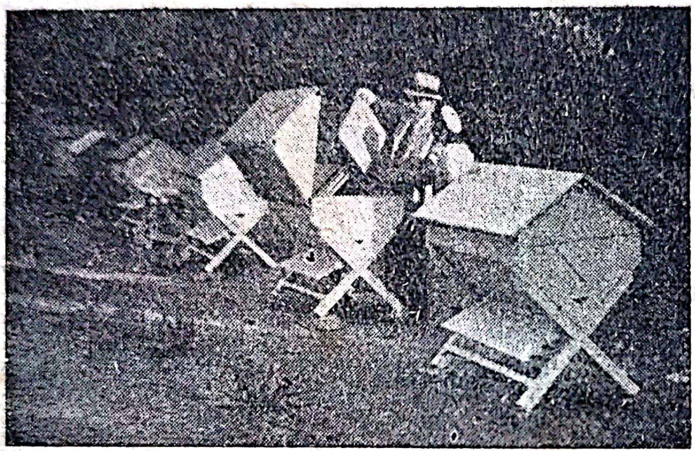

Fig. No. 7
Eleva Blidaru din anul IV al Șc. Horticole de Fete la primele lecțiuni individuale, pentru adâncirea cunoștințelor teoretice și practice.

In inventarul stupinei mai intră și următoarele scule:
1 halat alb (acum uzat);
1 halat alb nou cumpărat cu 850 lei în Iulie 1941.
1 afumător automat (dat pentru reparat d-lui Pavel Nicolae, membru al Soc. noastre cu aprobarea d-lui Președinte, pe care nu l'a mai înapoiat fiind concentrat).
1 sulă de găurit ramele pentru însărmat.
1 ciocan mic pentru bătut cuie.
1 mască de sârmă în bună stare.
1 clește mic patent.

(Pintenul de lipit sârma în faguri, una mască de sârmă, 4 lacăte, circa ½ kgr. sârmă pentru prins fagurii în rame, și circa 5 kgr. faguri în foi presate au dispărut în urma spargerii amintite în acest articol).

Se află deci în seama mea 22 stupi, 2 halate (unul uzat de neîntrebuințat și unul nou) una sulă, un ciocan mic, una mască de sârmă în bună stare și un cleștișor patent.

Pentru a mări numărul stupilor din stupina experimentală a Societății, și mai ales pentru a servi ca imbold pentru colegii cari ne-au făgăduit stupi și nu i-au trimis până acum la stupină, din stupina personală situată în com. Colanul, jud. Dâmbovița, donez 2 stupi (unul Layens și unul Dadant) compleți și bine populați cu albine, cari pot fi socotiți ca intrați în inventarul stupinei experimentale, Societatea urmând să suporte cheltuelile de transport. Deasemenea mai donez 55 foi (30/40 cm) de faguri artificiali pentru nevoile stupinei din primăvara anului 1942, adică 5 kgr.

* * *

Pentru întreţinerea şi completarea inventarului stupinei dela 20 Martie 1941 la 1 Octombrie 1941, am făcut următoarele cheltueli:

— Pentru mutarea stupinei (3 transporturi) din Calea Rahovei No. 355 în Spl. Independenţei No. 333 (Şc. Horticolă de Fete) .	Lei	750
— Carton gudronat (11 m. a 50 lei m.) cu care s'au învelit stupii D. M. P. şi 2 Layens	„	550
— Cuişoare (200 gr.) pentru prins cartonul de acoperişul stupilor	„	70
— Carbonileum (3,5 l. a 16 lei litrul) cu care s'a dat la papura stupilor C. L. H.	„	56
— Ulei pentru vopsea (4,700 kgr. a 170 lei kgr.)	„	799
— Ţincveis (5 kgr. a 68 lei kgr.) pentru vopsea	„	340
— Verde pentru coloritul vopselei, cu care s'a dat la stupii D.M.P. şi la capacele şi colţurile stupilor de papură	„	8
— Pensulă pentru vopsit	„	120
— Un halat alb nou	„	850
— Un stup primitiv în coşniţă intrat în inventarul stupinei . .	„	1000
— Manopera pentru învelitul stupilor şi vopsit	„	500
— Fotografii documentare (20 c. p. pentru albumul Societăţii a 30 lei buc. plus 5 fotografii mărite pentru pus în ramă în sala de şedinţe a Societăţii a 60 lei buc.	„	900
— Clişee pentru documentarea acestui articol	„	1011

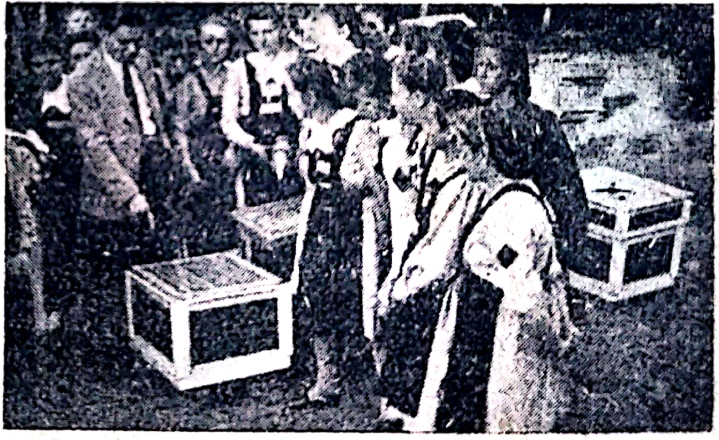

Fig. No. 8
Elevele Şc. Horticole interogate la o lecţie practică în faţa unui stup Dadant construit din papură presată.

— Costul biletelor de tramvai dela 20 Martie 1941 până la 1 Octombrie 1941 pentru mutarea stupinei, însoţirea transporturilor, aranjarea stupilor, conducerea lor, cumpărarea de materiale pentru întreţinerea lor, ş. a.	„	480
Total cheltuiţi . . .	Lei	7434

Din această sumă am avut asupra mea Lei . . . . 5984 iar pentru restul până la completarea sumei de 7434, adică lei 1450, am înaintat d-lui Preşedinte Grigore Giossan o cerere spre a fi supusă Comitetului la prima adunare spre a fi aprobată ca donaţie din partea mea.

* * *

Acum după ce am înfăţişat istoricul, inventarul şi situaţia stupinei experimentale a Societăţii, cum şi propaganda făcută în anul 1940—41 cu stupina prin cursurile şi lecţiunile practice ţinute cu elevele Şcoalei Horticole de Fete, las la judecata d-lor membri ai Societăţii să aprecieze dacă se putea face mai mult, ţinând seamă că, am fost şi încă mai sunt mobilizat, când întreaga mea gospodărie şi stupină au fost lăsate în voia soartei, neproducând aproape nimic.

Pe această cale rog insistent pe d-nii membri şi cenzori din comitet să cerceteze personal şi la faţa locului exactitatea inventarului stupinei Societăţii, şi să depună constatările ca şi criticele înscris la prima şedinţă de comitet.

Stupina Societăţii este un ideal pentru mine, a pornit dintr'un entuziasm al meu, în care am fost înţeles întâi de d-l Preşedinte Grigore Giossan, care s'a zbătut ca şi mine pentru ea, şi ajutat de toţi acei cari au sprijinit această idee prin donaţiile trimise.

Faţă de unii din cei mai generoşi donatori mi-am luat angajamente de onoare pentru reuşita stupinei, şi atunci când, ferească Dumnezeu, aceasta nu se va întâmpla, stupii donaţi nu vor fi înstrăinaţi, ci restituiţi donatorilor. Scriu aceasta, nu pentrucă mă gândesc să se întâmple aşa ceva, ci pentrucă sunt puţini între membri cari cunosc ce am făcut eu pentru a căpăta unele donaţii.

Voi sluji şi de acum înainte acestui ideal cu acelaş avânt tineresc, şi orice critici nu mă vor abate. Scopul acestor străduinţi este departe de cel material, care n'a stat şi nici nu stă la baza acestor oboseli, şi numai acei cari nu urmăresc în viaţă numai banii, mă pot înţelege. In interesul unei cât mai grabnice măriri, unei cât mai dârze propagande cu stupina Societăţii, aş fi nespus de fericit, dacă pentru operaţii, pentru o cât mai intensă activitate aci, s'ar mai găsi cineva, care să lucreze, cooperând cu mine la desvoltarea stupinei, la fel ca mine, adică fără plată.

Inchei această oglindire a stupinei experimentale cu următorul pasagiu din cuvintele cu care am întâmpinat pe d-nii membri prezenţi în şedinţa comitetului din 5 Septembrie 1937, atunci ca şi acum tot aşa de proaspete în cugetul meu pentru răspândirea şi desvoltarea apiculturii în România: (Vezi Rom. Apicolă No. 10/1937 p. 202).

«Românul n'a dat niciodată înapoi; Românii când şi-au pus în gând o idee măreaţă, secole întregi, generaţii după generaţii au pierit în slujba idealului lor, şi atunci cum ne putem gândi măcar, că n'am izbuti şi noi, să facem o faptă măreaţă pentru albinele româneşti, cu cari poporul nostru, prin poene şi plaiuri udate de ape cristaline, veacuri întregi a suferit iubindu-le».

CONSTANTIN ANTONESCU
Conducătorul stupinei experimentale
a Soc. Centrale de Apicultură din România

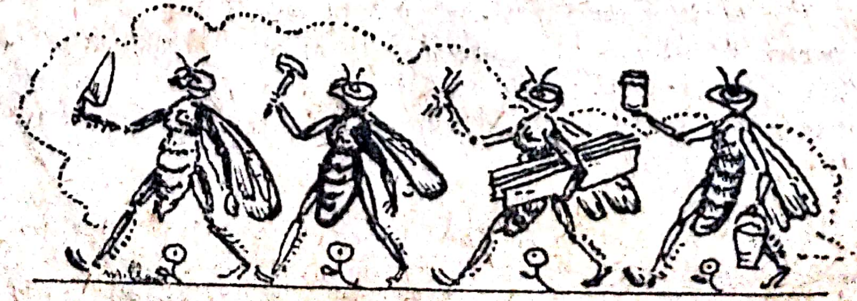

CALENDAR APICOL

In apicultură, de felul cum pregătim stupii pentru iernat atârnă întreg viitorul stupinei, cu alte cuvinte această pregătire alcătueşte pentru stupar cum ar fi ogorul pentru plugar.

Pentru o bună iernare a stupilor se cer mai întâi următoarele trei condiţii:

1) Stupii să fie puternici.
2) Coloniile să aibă hrană din belşug pentru tot timpul iernii ca şi pentru desvoltarea puetului în primăvară.
3) Reginele (mătcile) să fie tinere şi prolifice.

*

* *

Pentru fiecare din aceste condiţii voi încerca să dau sfaturile cuvenite. A avea în priseacă numai stupi puternici, însemnează că avem în mână cheia unei depline reuşite în apicultură. Se face cea mai păgubitoare greşală atunci când se păstrează pentru iernare stupi slabi. Aceştia provin din cei ieşiţi cu puţină hrană în primăvara trecută, din cei rămaşi cu mătcile bătrâne sau orfani cărora nu li s'au putut schimba sau da o altă regină, ori din roii târzii ce n'au avut vreme să-şi agonisească provizii. Mai totdeauna aceşti stupi dacă parvin să supravieţuiască până la primăvară (afară de stupii orfani cari pier odată cu moartea celor din urmă generaţii de albine) nu numai că nu ne pot da recolta ce în chip firesc se poate lua dela un stup, dar le trebuesc 2—3 ani până ce ajung în starea când îi putem socoti ca puternici. Cu toate acestea mulţi stupari se amăgesc cu socoteala că au un număr mai mare de stupi în priseacă, uitând că în cele mai fericite ocazii, dela 2 sau poate şi dela mai mulţi stupi, recoltează miere cât ar lua numai dela unul puternic. Oricât am încerca să hrănim artificial o colonie slabă, aceasta va consuma pe timpul iernii mai multă hrană ca unul puternic şi rezultatul va fi că vom avea unul sau mai mulţi stupi pentru sezonul viitor, cari nu ne vor mulţumi nici pe departe ostenelile, nici de cum costul hranei dată de noi.

După cum am mai scris şi altă dată, stupii slabi trebuesc uniţi între ei în aşa fel ca cei sortiţi pentru intrat în iarnă să aibă ocupate cu albine cel puţin 7—8 rame. La unirea stupilor se va ţine seamă de matca cea mai tânără şi prolifică din stupii ce-i hotărâm a fi uniţi.

Restrângerea numărului de stupi din priseacă, prin unirea celor slabi, oricât am dori şi ţinem la înmulţirea stupinei, este un pas sigur dacă vreţi să zicem aşa, pentru dobândirea adevăratelor foloase depe urma creşterii albinelor. Inmulţirea numărului de stupi o putem face treptat fie prin roiuri naturale dela stupii primitivi, sau prin roiri chibzuite dela stupii sistematici.

*

* *

După îndelungate observaţii s'a ajuns a se şti că unui stup pentru o bună iernare ca şi pentru desvoltarea puetului primăvară, îi trebue în jurul a 15 kgr. miere. Un stup Dadant sau Layens care iernează cu 10—12 rame la cuib (o ramă deoparte şi alta în cealaltă — goale) trebue să aibă mierea în jumătatea de sus a ramelor, deci cam 2 kgr. miere pe o ramă, şi niciodată rame până jos pline cu miere. Când stuparului i se prezintă această situaţie, trebue să descăpăcească jumătăţile de jos ale ramelor încărcate până jos cu miere, intercalându-le din vreme cu rame goale, în cari albinele vor căra în partea de sus a lor mierea descăpăcită.

Dacă la pregătirea stupilor pentru iernat, unii dintre ei au mai multă miere ca alţii, atunci va îngriji să dea stupilor cu miere mai puţină rame dela cei mai bogaţi, în aşa fel ca toţi să intre în iarnă cam cu aceiaş cantitate de hrană. Intr'un dulap anume şi bine închis într'o cameră din gospodărie, niciodată să nu lipsească rame cu miere pentru rezervă, cu care ajutăm stupii fie acum la pregătirea pentru iernat fie la cercetarea lor în primăvară.

*
* *

O deosebită grije trebue să purtăm stupilor, prin constatarea vârstei şi prolificităţii mătcilor, căci viaţa întregei colonii atârnă de ia. La stupii slabi cari trebuesc, după cum am scris, uniţi, mătcile bătrâne se înlătură oprind pe cea tânără. Dacă nu avem mătci de rezervă, se va însemna în caetul de notiţe al stupinei sau în fişele cari nu trebue să lipsească depe lângă fiecare prisacă, şi în anul viitor se va avea grijă să se înlocuiască aşa după cum s'a scris în nenumărate rânduri în revista noastră sau în manualele de apicultură.

*
* *

Perna umplută cu pae de ovăz de deasupra scândurelelor ce acopăr ramele nu trebue să lipsească dela niciun stup. Atunci când nu avem se va pune ziare sau paie îndesate în golul capacului în aşa fel ca să se potrivească bine pe corpul stupului. La stupii Layens, locul gol al stupului rămas în urma ridicării ramelor de recoltă se va umple cu paie de ovăz, bine înţeles despărţit de partea unde se află colonia cu ramele destinate cuibului, cu o diafragmă, cari au proprietatea pe lângă că ţin căldură albinelor, şi aceia de a absoarbe aburi veniţi prin răsuflarea albinelor în timpul iernii. La stupii Dadant vom lăsa o crăpătură între 2 scândurele ce acopăr ramele (sub saltea) pentru acelaş lucru.

Odată cu cercetarea şi pregătirea stupilor pentru iernat, vom îngriji să astupăm toate găurele ivite în cursul anului, pe unde ar putea intra frigul, deasemenea să îngrijim ca urdinişul să fie deschis pe toată lungimea lui, fără însă ca pe aci să poată pătrunde şoarecii în stup iarna, cari ar face în acest caz adevărate ravagii tocând fagurii.

Dacă stupii sunt construiţi din scânduri subţiri este bine a se feri de frig cu rogojini pe dinafară, mai cu seamă pereţii din faţă şi spate, adică pe cei cari ramele dinlăuntru se îndreaptă perpendicular, dinspre ceilalţi 2 venind mai puţin frig ştiind că avem lângă fiecare câte o ramă cu fagurele gol.

Stupii trebuesc feriţi din calea vânturilor mari din vremea iernii, dar nu recomandăm adăpostirea lor în încăperi închise, în pivniţe, ş. a. fiind dovedit că cea mai bună iernare este afară în aer liber, dacă este cu putinţă pe aceleaşi locuri unde au stat şi vara.

Iarna nu se caută la stupi, se feresc pe cât este cu putinţă de zgomot, de zdruncinături, lucruri cari le-ar irita pe albine, le-ar pune într'o fierbere de aşa fel c'ar putea să-şi omoare regina.

Cu aceste măsuri luate, albinele stupilor noştri pot îndura frigul iernii cu uşurinţă, şi putem fi siguri că vom avea în anul ce vine colonii puternice, dela cari suntem îndreptăţiţi a crede în răsplata oboselilor şi cheltuelilor noastre.

ROMÂNIA APICOLĂ

Depărtare între rame, sau gratie Hanneman?

de *Ioan T. Spiloiu*
Bobeşti-Ilfov

O miere curată, de calitate, este aceia ce se obţine din fagurii albi curaţi, fără impurităţile rezultate din creşterea puetului.

Este ştiut că pe pereţii celulelor care au fost ocupate cu larve, au rămas după eşirea albinelor, nişte cămăşueli rezultate din transformarea suferită de larve dela prima lor apariţie până la desăvârşirea în insecte adulte.

După fiecare generaţie de albine, crescută pe un fagure, acea porţiune de fagure se înegreşte tot mai mult, iar un asemenea fagure capătă un miros caracteristic, asemănător cu cel de usturoi, cunoscut dealtfel, de apicultori. Se înţelege deci, că un asemenea fagure, va da o miere mai puţin bună — calitativ — decât un fagure curat în care regina nu a putut depune ouă.

Fiind în interesul tuturor apicultorilor, ca mierea lor să fie cât mai apreciată — din punct de vedere calitativ — s'a format ideia, de a se împiedeca prin vre'un mijloc, regina, de a mai depune ouă în fagurii destinaţi pentru înmagazinarea mierei de prisos.

Pentru aceasta, se folosesc două metode care, fiecare desigur îşi au partizanii lor. Una din aceste metode, este folosirea gratiei Hanneman, iar cealaltă este depărtarea fagurilor (ramelor) cu 3—4 mm. peste 11—12 mm. cât se lasă distanţa maximă între rame, susţinându-se că albinele pentru a reduce această distanţă, (14—16 mm.) ar înălţa pereţii celulelor şi că prin această înălţare, matca ar fi împiedecată să depună ouă, din cauza adâncimei la care se află fundul celulelor.

Dacă această problemă nu este de actualitate, nu e mai puţin adevărat, că în apropierea marelui cules, devine una dintre cele mai importante şi care merită deci, să fie desbătută şi soluţionată oricând pentru a da un rezultat hotărît şi mulţumitor pentru toţi apicultorii.

Fac apicultură sistematică de mai mulți ani, și totdeauna am cercetat și am luat diferite observațiuni, menite să-mi indice cel mai bun drum spre rezultatul final — beneficiul, și între altele am experimentat și aceste două metode, care m'au dus la următoarele constatări:

Gratia Hanneman, *oprește regina de a trece în catul de recoltă.*

Sunt puțini apicultori care întrebuințează gratii Hanneman de lemn, majoritatea, aderând la gratia de tablă care este mult mai eftină ca prima. Ori această tablă sdrențuește aripile albinelor, punându-le în imposibilitatea de a mai sbura sau îngreunându-le sborul.

Observați albinele din catul de recoltă și veți constata că multe albine au aripile sdrențuite. Dacă apicultorii ar întrebuința numai gratii Hanneman de lemn, ar avea avantajul că nu va dăuna albinelor.

Ceace au constatat și alți apicultori, este faptul că albinele nu trec cu mare plăcere prin gratia Hanneman, fie că e construită din tablă, fie că e făcută din lemn, așa că adeseori refuză a se sui în cat, aglomerează cuibul și intră în cunoscutele faze premergătoare roitului, când orice lucrări de preîntâmpinare sunt adeseori fără folos.

Desavantajul mare pe care-l prezintă ambele feluri de gratii, este prețul ridicat, cu care se pot procura.

Depărtare între rame. *Marele avantaj pe care îl oferă această metodă, este acela că ne scutește de o nouă investire de capital, ușurează pătrunderea albinelor în cat și nu dăunează în nici un fel albinelor.*

Dacă albinele construesc din loc în loc punți, aceasta nu este un rău prea mare, întrucât înainte de a ridica ramele, putem foarte ușor să tăem aceste punți cu un cuțit cu lama îngustă.

Am observat că deși se lasă o distanță mai mare între rame, matca găsește totuși locuri unde să depună ouă și anume în partea de jos a fagurelui, acolo unde — obișnuit — albinele, lasă celulele mai mici, celule care se găsesc cele mai apropiate de cuib.

Dacă la stupul Dadant-Blatt, distanța mare între ramele cuibului, determină regina să nu mai depună ouă — din motivele arătate — același lucru se va întâmpla și la stupul Layens dacă îi depărtăm ramele laterale în care așteptăm ca albinele să depună miere?

Incercări la acest sistem de stup voiu face anul viitor urmând a desvălui rezultatele la timpul potrivit.

Asupra întrebuințării gratiei Hanneman sau a distanței mari între rame, metode aplicate stupului Dadant, în vederea împiedecării depunerii ouălor de către matcă, ar fi bine să-și dea părerea și alți apicultori mai cunoscuți, spre a vedea care din ele este cea mai indicată.

CRONICI

Traducere după «La Gazette Apicole» de V. A.

PĂSTRAREA RAMELOR.

Indată ce ramele sunt goale, oricare ar fi felul stupului de unde provin, trebue să le punem la loc în stup, cel puţin o zi sau două, pentruca albinele să le lingă şi să le cureţe. Această măsură, pe care o neglijem adesea şi o privim ca nefolositoare, este în realitate foarte importantă: părticelele de miere rămase în celule atrag repede umezeala aerului şi intră în fermentaţie, ceeace fac ramele aproape nefolositoare anul următor. Unii apicultori fac invers: lasă ramele în stupi până iarna şi chiar în timpul iernei, fără să dovedească, spun ei, nici un inconvenient. Este în acest timp posibil ca invazia fluturelui de ceară (găselniţa) să fie puternică, pătrunzând pe aceste rame pe cari albinele nu pot să le acopere, mai ales în stupi slabi. Este preferat să le strângem într'o mobilă, o cutie, un dulap închizându-le foarte bine; şi să ardem câţiva centimetri de fitil sulfurat pentru a distruge ouăle fluturelui de ceară care ar putea să se găsească acolo.

Pe când etajele, este o adevărată nesocotinţă să lăsăm în iarnă; deasupra stupilor, pentrucă se consumă o mare căldură din stupi, lucru principal şi de prim ordin pentru o bună iernare, cel puţin în ţara noastră răcoroasă.

PĂSTRAREA MIEREI.

Odată mierea extrasă, trebue păstrată.

Acesta pare lucrul cel mai uşor din lume. Şi totuşi câţi apicultori nu vedem înşelându-se în felul lor de a proceda. Singura metodă bună (logică) este aceasta: Punem mierea scoasă din extractor sau presă într'un vas cilindric din tablă zincată sau galvanizată, mai mult înalt decât larg, şi o lăsăm timp de mai multe zile sau chiar săptămâni. Aci ea se limpezeşte (purifică), părticelele de ceară, de polen şi altele ce poate să conţină, se urcă la suprafaţă, ca şi smântâna la lapte prin simplu efect al diferenţei de greutate.

Curăţitorul trebue să fie prevăzut aproape de fund cu un robinet pe unde scoatem mierea limpezită (curată) materiile streine rămânând la suprafaţă. Aceste unelte îngădue de a aşeza apoi mierea curată şi cu cea mai mare uşurinţă în vase unde trebue să stea. Vasele variază în nesfârşite forme şi mărimi, după felul vânzări pe care o practicăm de obiceiu; bidoane mari sau damigene pentru expediat în vânzările en gros; oale, borcane, pahare pentru vânzarea en detail. Zadarnic să spunem că nu trebuie să aşteptăm pentru extragerea mierei, să fie închegată. Deci păstrarea mierei este dintre cele mai uşoare, este deajuns s'o ţinem într'un loc aerisit şi uscat, vasele acoperite, bineînţeles. Feriţi-vă să o puneţi în recipiente de zinc, acest metal rugineşte în contact cu mierea, şi aceasta din urmă este şi ea alterată.

30 kg Prim
3 kg 2 vin
Julică
80 lei
rochi

GLORIE MIEREI.

Dacă mamele ar fi cugetate, ele ar da copiilor lor miere în locul tuturor celorlalte alimente zaharoase. Mierea curată bine maturată (închegată), este aproape în întregime digerată de albine. Pe lângă aceasta, constitue un laxativ dulce şi fără pericol. Mierea are o proprietate antiseptică bine definită, datorită fără îndoială cantităţi de venin pe care lucrătoarele o depune odată cu mierea în fiecare celulă şi e minunată contra răcelilor şi a durerilor de gât.

Suntem convinşi de eficacitatea mieri în tratamentele contra obezităţii, cucoanele cari vor să-şi recapete linia corpului, şi oamenii, cari consultaţi de medici lor, au zahăr în sânge ar face bine să recurgă la miere. Noi înşine am recomandat această dietă, cunoştinţelor noastre şi rezultatul a fost invariabil; cu ameliorări generale.

In sfârşit, dacă nu sunteţi, nici răcit, nici obed şi nici altfel, mâncaţi foarte simplu mierea de plăcere. Pe tarte cu unt, ceai îndulcit cu miere, şi compoturile parfumate cu miere sunt delicioase.

PENTRU REUŞIREA PRĂJITURILOR CU MIERE.

Reuşirea unei prăjituri depinde de mai mulţi factori. Mai întâi e necesar ca reţeta să fie bună, apoi să fie exact măsurate diferitele ingrediente. Trebuie să dispunem şi de un cuptor cu căldura potrivită — dacă este prea încins, prăjiturile se vor arde, dacă nu-i destul, ele nu se vor coace.

Pentru fiecare cană de zahăr indicată în reţeta favorită, scoateţi 1/3 de zahăr înlocuind cu 1/3 miere. Noi vă recomandăm întrebuinţarea mierei albă şi parfumată, dar de bună calitate.

La rigoare putem pune numai jumătate cană de miere, sau chiar să înlocuim tot zahărul prin miere în unele reţete, dar pentru o mai bună reuşită, e mai bine să urmăm sfaturile mai sus indicate. Amestecaţi ingredientele uscate, plămădiţi-le alternativ cu lapte, începând cu ingredientele cele mai uscate. Prăjiturile cu miere cer mai multă sare decât cele cu zahăr.

Pentru a sfârşi vă reamintim că, patiseriile cu miere au o cocă mult mai moale şi se păstrează fragede multă vreme.

CONTRA DURERILOR DE INŢEPĂTURI.

Citind în numărul din Iunie al Gazetei oficiale, articolul lui Gaston Vasseur despre «Leacul popular, contra înţepăturilor datează de două secole», mi-au amintit de sfatul pe care mi-l dădea, sunt câtiva ani, un bătrân apicultor.

Acest om cumsecade de 75 ani îmi spunea că atunci când eşti înţepat, după ce ai scos acul, să iei cu vârful unui băţ de chibrit, cerumenul (cleiul), care se găseşte în ureche şi să-l aplici pe înţepătură.

Iată un remediu simplu, ieftin şi pe care-l avem totdeauna cu noi.

Din cuvintele d-lui C. Antonescu la începerea cursurilor teoretice de apicultură la Şc. Horticolă de fete din Bucureşti în anul Şcolar 1941—1942

Domnişoară Directoare şi dragi eleve,

Indemnat de d-l Grigore Giossan, Preşedintele activ al Soc. Centrale de Apicultură din România, în vederea începerii unei propaagnde efective apicolă, încep astăzi cu elevele Şc. Horticole, seria de lecţiuni teoretice de apicultură, fiind fericit că la lecţiunile teoretice şi practice din anul trecut, apicultura a făcut obiectul unor întreceri deosebite din partea elevelor pentru a căpăta cât mai multe cunoştinţe. Din cauza evenimentelor pe cari le cunoaştem cu toţi, aceste lecţiuni au fost întrerupte în câteva rânduri, dar anul acesta putem spera la o continuitate, în urma căreia vor veni desigur şi cele mai frumoase rezultate.

Apicultura a intrat de acum în materiile de învăţământ ale Şcoalei cu 1—2 ore pe săptămână (Vinerea dela 5—7 p. m.) şi se va preda cu toate elevele din cei 4 ani de şcoală.

Incepem cu recapitularea cunoştinţelor teoretice predate anul trecut şi cu desvoltarea celor mai însemnate probleme ce se pun pentru cunoaşterea vieţii albinelor, pentruca lecţiunile practice ce vor începe în primăvara viitoare, să fie de adevărat folos şi să puteţi cu cea mai mare uşurinţă să păşiţi la înjghebarea unei stupine, la conducerea stupilor, să le cunoaşteţi produsele, să ştiţi să preparaţi cu miere prăjituri şi tot ce se poate face din şi cu miere.

Apicultura, spre deosebire de alte ramuri de activitate, face parte din cele mai recreative şi bănoase îndeletniciri. Pretutindeni unde vă veţi duce în viaţa D-voastră de societate, puteţi creşte cu uşurinţă albine, ţinând pe lângă casă măcar câţiva stupi, fără ca prin aceasta să fiţi stingherite dela gospodărie sau ocupaţiile de toate zilele. In alte ţări, cum ar fi de pildă în America, deasupra caselor din oraşele mari, iubitorii de albine cresc nestingheriţi stupi. Cine încearcă să cunoască albinele, le îndrăgeşte în aşa fel, încât toată viaţa nu poate să se mai despartă de ele. Mulţi dintre apicultori, intelectuali de seamă, cari ocupă în societate diferite funcţiuni, în ceasurile libere trăeşte lângă albinele lui clipe din cele mai fericite. Inchipuiţi-vă un colţ de grădină, câteva flori, şi printre ele 2—3 stupi măcar, cu albinele cari nu mai prididesc cărând din fundul florilor cea mai parfumată licoare dulce. Sunt scene în viaţa acestor binecuvântate gâze cari ne uimesc pe noi oameni, şi la multe purtări ale noastre ar trebui să avem de pildă albinele.

Pe lângă clipele de petrecere şi destindere sufletească luând parte ca martori la viaţa albinelor, apicultura aduce în gospodăriile noastre un isvor nesecat de sănătate prin hrănirea cu miere

11 Ianuarie 1942 cînd [illegible] apare [illegible] această
tovarăşe a plecat la cursul de [illegible] Ioni [illegible]
cu Aurica [illegible] şi [illegible] la Ioni M. [illegible]

şi preparatele cu ia. Când vă veţi da seama de toate acestea, veţi îndrăgi albinele, le veţi iubi aşa de mult, încât sunt sigur că prima D-voastră grije după stabilirea în societate va fi să aveţi măcar 1—2 stupi.

Pentru elevele sârguitoare, îmi iau angajamentul şi promit că voi ruga pe d-l Preşedinte al Societăţii Centrale de Apicultură din România să institue premii de încurajare, cum va fi oferirea de reviste şi lucrări apicole folositoare, cum şi premierea cu diplome de sârguinţă, ce se vor acorda în urma unor examene teoretice şi practice.

Aveţi în faţă o cale aşa de uşoară pentru dobândirea atâtor foloase pe cari nici nu le bănuiţi astăzi.

Pentrucă doresc ca toate elevele să treacă la apicultură cel puţin cu «bine» vă rog să îngrijiţi ca fiecare să aibă un caet maculator de notiţe, şi un caet curat de apicultură în care să treacă în rezumat explicaţiile ce voi da în fiecare lecţie.

La încheerea trimestrului voi invita pe d-l Preşedinte aci şi elevele ce se vor distinge vor primi câte o colecţie din revista România Apicolă. Afară de aceasta, numai cine va căuta să prindă cât mai mult din lecţiunile teoretice ce se vor preda aci, va fi în stare să înţeleagă mai bine rostul operaţiunilor din prisească, ce vor face obiectul lecţiunilor practice în Stupina Experimentală a Societăţii.

SECRET.

Nectariile

Oricare parte, a oricărei plante, care produce nectar, poartă numele de «nectariu». Nectariile sunt de două feluri, după aşezarea pe care o are pe plantă. Astfel ţesuturile nectarifere din floarea propriu zisă se numesc nectarii florare. Dacă aceste nectarii sau locuri producătoare de nectar se găsesc în afara floarei, pe tulpină, frunza sau trunchiul plantei, atunci ele se numesc nectarii extra-florare.

Bradul este unul din arborii care au cele mai multe nectarii extraflorare deoarece prin foile sale se exclude prin stomate un suc foarte dulce care formează — după obişnuita transformare din guşa albinei — o miere brună cu unele nuanţe verzui.

Faptul că albinele descoperă aceste nectarii, mai ales pe cele extraflorare — ajutate de acel miracul simţ olfactiv — constitue încă o nouă dovadă că albinele nu sunt atrase spre nectarii de forma, culoarea sau parfumul florilor.

Nectarii extraflorare se mai găsesc şi pe aceşti arbori: stejar, tei, frasin, sorb, spini, dracile, etc.

IOAN T. SPILOIU
Bobeşti-Ilfov.

Critică apicolă

de CONSTANTIN ANTONESCU

Ştim cu toţii că în evoluţia civilizaţiei omeneşti, pentru înlocuirea braţelor de muncă, ca şi pentru obţinerea unui randament mai mare, în orice ramură de activitate, omul caută zi de zi să-şi simplifice metodele de lucru pe deoparte, iar pe de alta să născocească unelte şi maşini de tot felul.

La ivirea unei născociri oarecare, în orice ramură de activitate, din părerile împărţite ale oamenilor, unii găsind născocirea bună, alţi nu, născocitorii însăşi, sau alţi amatori la vederea acesteia, născocesc alta mai bună. Cu primul aparat de radio de pildă al învăţatului italian Marconi, care se prezinta voluminos nu se putea auzi la început decât dela câteva sute şi mii de metri, şi numai cu ajutorul căştilor la urechi, cum sunt acelea ale aparatelor de radia dela ţară. Mai târziu Marconi care este socotit părintele radiofoniei şi-a simplificat născorirea pe deoparte, iar pe de alta a izbutit să facă din acest modest aparat la început, mijlocul de a ne face auziţi la mii de kilometri. Odată cu născocirea lui au pornit şi alţi oameni să construiască asemenea aparate cu rezultate nebănuite.

In apicultură, născocirile s'au ţinut lanţ, mai cu seamă dela ivirea stupilor sistematici 1), unele dovedite ca bune pentru toate locurile unde se practică creşterea albinelor, altele numai pe regiuni.

*
* *

Trebue să recunoaştem că atât unele metode de lucru cât şi anumite feluri de stupi nu s'au dovedit ca bune în toate părţile unde se poate creşte albine, aceasta chiar într'o singură ţară cum ar fi de pildă la noi, din pricina diferenţelor de altitudine 2). Mai mult, chiar într'o regiune oarecare din ţară, bogăţia de nectar din jurul stupinei, iernile, durata culesului mare, ş. a. se schimbă dela an la an, şi cu ele şi metodele de lucru, de mânuire ale stupilor, ajungând pe bună dreptate să vedem că trebue să schimbăm aceste metode după timp.

Anul acesta în luna Mai, am trimis de undeva după zonă spre publicare articolul cu privire la recoltarea mierei din cuiburile stupilor, încercare făcută de mine cu doi ani în urmă cu frumoase rezultate, dar spre surprinderea mea deloc bună pentru multe regiuni din ţara noastră anul acesta, prin ploile căzute fără întrerupere dinaintea şi chiar din timpul înflorirei salcâmilor, timp care dacă puteam să extrag mierea din cuiburile stupilor mei, ar fi făcut adevărate ravagii.

Maestrul C. L. Hriştea a publicat un răspuns magistral la această metodă a mea, pe care o recunosc dăunătoare pentru apicultură atunci când avem vremea aşa cum a fost anul acesta în timpul culesului mare (înfloritul salcâmilor) dar pe care o susţin în următoarele împrejurări.

1) După iernile când albinele consumă mai puţină hrană ca de obicei, urmate de primăveri bogate în plante cu flori nectarifere, deci primăveri în cari albinele au putinţa să aducă din afară nectar pentru creşterea puetului, un stup bine organizat, poate avea în preajma marelui cules până la 3—5 rame

---

1) De pildă stupii Dadant şi Layens.

2) Altitudine = înălţimea unui loc, luată faţă de nivelul mării.

aproape pline cu miere, fie din cea rămasă dela iernat, fie prisos dela nevoile lor din cea adunată primăvara. In această stare, regina este nevoită să-şi întindă ouatul şi în ramele de recoltă din apropierea cuibului (la stupii Layens mai cu seamă) atunci când în vederea marelui cules adăugăm etajele sau ramele de recoltă.

2) Am înţeles prin «preajma marelui cules» 2—3 zile înaintea marelui cules, deci o operaţie ce se poate face în aşa fel ca să fie urmată de înflorirea salcâmilor de pildă, deci stupii (puetul) în afară de pericolul lipsei de provizii, având în vedere că această operaţie se face la începutul celei mai însemnate bogăţii de nectar din timpul sezonului apicol.

3) Prin extragerea mierei din cuib, am înţeles numai ramele cari sunt cel puţin mai mult de jumătate încărcate cu miere căpăcită, deci numai acelea în cari s'ar afla puţin puet, de obiceiu 1—3 rame deoparte şi 1—3 rame de cealaltă parte a cuibului propriu zis, nici de cum absolut toate ramele cuibului.

4) Ţinând seama că această operaţie se face aproape la începutul marelui cules, puetul sacrificat depe urma trecerii ramelor prin extractor nu prezintă după mine o pagubă reală, atât în ce priveşte împuţinarea numărului de albine culegătoare în vremea culesului mare (fiind puţine acelea cari ar ieşi din puetul sacrificat la cules, dacă ţinem seama de cele 2 săptămâni în mijlociu cât ţine culesul mare); cât şi de lipsirea coloniei de contigentele tinerelor albine, ce ar putea să aibă colonia dacă nu facem această operaţie, pentrucă regina depune din abundenţă ouă în ramele golite de miere din cuib.

5) După trecerea culesului mare vine de obicei o secetă (luna Iulie) când puetul cere mari cantităţi de hrană; unii stupari pentru acest neajuns aresteazå matca înainte de începerea marelui cules, pentru a da putinţă unui cât mai mare număr de albine să iasă la cules, fiind ştiut câte albine tinere îngrijesc de larvele abia ieşite din ou până la transformarea în nimfe.

6) Dacă la stupii Dadant adăugirea de caturi înlătură ouatul reginei în ramele de strânsură prin distanţarea ramelor între ele, la stupii Layens este şi mai greu; apoi de la acest din urmă fel de stupi nu trebue să recoltăm mierea de sezon? Este drept că putem să recoltăm dela stupii Layens şi toamna cum ne învaţă maestrul C. L. Hristea, adică atunci când puetul este restrâns în ramele rezervate cuibului, însă este mult mai bine după părerea mea să avem cuibul în 9—11 rame destniate acestui scop, şi să nu vedem puet răspândit în 13—16 rame.

7) Nu toţi apicultorii au înzestrate stupinele cu gratii Hanneman, cari oricât de ideale ar fi, costă scump şi apoi albinele trebue să recunoaştem că trec cu oarecare anevoinţă prin ele. Am încercat şi eu gratia Hanneman, dar albinele din mulţi stupi ai mei nu puteau trece prin ele fiind mai groase la trup, (albine din soiurile noastre indigene).

Mulţumind din toată inima maestrului C. L. Hristea pentru interesul ce-l poartă apiculturei româneşti din care şi-a făcut un adevărat apostolat, îl rog să creadă că de câte ori am publicat din observaţiile mele apicole, am făcut-o şi o voi mai face numai din dorinţa de a împărtăşi aceste păreri şi niciodată cu susţinerea lor ca mai bune. Critica apicolă devine astfel o cale dreaptă pe care se poate păşi cu un ceas mai devreme în marele câmp al apiculturei, care ne mai ascunde şi acum destule taine, iar mai presus pregăteşte massa apicultorilor în deosebirea şi alegerea metodelor de lucru ce se potrivesc vremurilor, ori regiunilor unde practică apicultura.

Informaţiuni

Viitoarea şedinţă a Comitetului Societăţii Centrale de Apicultură din România va avea loc **Duminică 16 Noembrie 1941**, ora 10 dimineaţa la Sediul Societăţii «Palatul Institutului Naţional Zootechnic», str. Dr. Staicovici 63. — Rugăm călduros pe Domnii membri să participe neapărat la această şedinţă.

*

Rugăm pe colegii apicultori care au experimentat anul acesta albina Bănăţeană, să comunice Societăţii rezultatele obţinute în comparaţie cu albina obişnuită din regiunea unde practică stupăritul.

*

La cererea d-lui Karl Hans Kickhoffel, Preşedintele grupului apicol german, d-l Preşedinte Grigore Giossan, de acord cu d-l Dr. Florin Begnescu, Directorul onorific al Secţiei Apicole din Institutul Naţional Zootechnic, a înaintat un documentat raport asupra nosemei la noi în ţară. Anul acesta apicultura germană a avut de suferit din cauza nosemei. Cum desigur molima nu s'a oprit numai în interiorul graniţelor, ci probabil a provocat pagube şi altor ţări, Grupul apicol German a luat iniţiativa unei ofensive în stil mare pentru prevenirea şi combaterea ei. S'a fixat o adunare la 23 Octombrie a. c. la Ministerul Agriculturii şi Aprovizionării cu concursul Oficiului Central pentru sănătate publică.

Vom ţine pe cititori în curent cu măsurile luate. Informativ comunicăm cititorilor că anul acesta s'au ivit câteva cazuri izolate în judeţul Ilfov, fără repercursiuni importante.

*

Membrii Societăţii noastre în întârziere cu achitarea abonamentului şi cotizaţiei de lei 200, sânt rugaţi călduros să-şi achite obligaţiile de urgenţă pe adresa d-lui Casier Const. Ţintea, Bucureşti, Căsuţa Poştală 525. Suma de lei 200, astăzi reprezintă mai puţin de cât un kgr. de miere, deci o contribuţie extrem de mică. Tiparul şi cheltuelile de publicare a revistei s'au dublat şi pe alocurea triplat.

*

Coloanele revistei România Apicolă stau la dispoziţia tuturor apicultorilor absolut gratuit. Publicăm ori ce articol cu caracter apicol şi care să aducă lumină în progresul albinăritului. Articole vor fi scrise numai pe o faţă a hârtiei şi vor fi trimise pe adresa Societăţii, Căsuţa Poştală 525, Bucureşti.

*

— Domnul Constantin Antonescu va publica în numărul pe Decembrie al revistei noastre un articol privind noi observaţii la stupii D. M. P. din stupina experimentală a Societăţii. Deasemenea va apare un interesant articol intitulat «Tirania la albine» care deşi cules, n'a apărut în acest număr din lipsă de spaţiu.

*

Redacţionale: Pentru a se putea tipări la vreme numărul pe Decembrie al revistei noastre, rugăm pe d-ni colaboratori să ne trimită la timp articolele de publicat pe adresa Societăţii — Căsuţa Poştală 525. Bucureşti.

PORUCIUC

APICULTORI! Vindem faguri artificiali din ceară pură, presați la valțuri moderne „Rietche". Prețul lei 450 kgr.

Executăm faguri presați la valțuri din ceara proprie a d-lor apicultori, dacă acest material este bine curățat de orice părți străine. Prețul 70 lei kgr. și 5% scăzământ. — Executăm faguri presați la valțuri din ceară proprie a d-lor apicultori, reținând un sfert din întreaga cantitate fabricată. — Cumpărăm ceară curată de albine. Expediem contra ramburs în provincie. **Căpitan Zissu Dumitru,** Strada Gheorghe Barițiu No. 23 — București (Prin Calea Griviței, Stația tramvai Octav Cocărăscu) Telefon 3.2420.

APICULTURA IOSIF DREER, Pașcani, jud. Baia.

Anunță că este pregătită mai bine ca ori când cu aparatele cele mai moderne pentru confecționat faguri artificiali din ceară curată de albine în bandă lungă, care mulțumește pe cel mai pretențios cunoscător, cu prețul cel mai avantajos. Deasemeni stupii sist. «Dadant»; goi cu albine și extractoare din cele mai practice și solide. Cereți prospectul gratuit.

INTREPRINDEREA APICOLĂ ERACLE IOVĂNESCU, Poiana-Mare Dolj, 300 stupi sistematici — uzină electrică proprie. Fabrică, produce și vinde: Stupii sistematici (Colonii) Miere fină, faguri Artificiali, Mătci selecționate, Roi, Ulee, extractoare moderne și tot felul de unelte și mașini Apicole.

Cereți preț curent.

SEMINȚE SELECȚIONATE de lucernă, sfecle furagere, zarzavaturi, legume și flori. Unelte de grădinărie și apicultură furnizează Semințeria Proch, București, Str. Carol Nr. 3. Telefon 4.08.68.

SEMINȚERIA «FLORA» Alois Kaurek, București, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere.

APICULORI! Toate uneltele necesare pentru stupăria Dvs., cât și tot felul de semințe melifere, găsiți avantajos și de bună calitate la vechea casă A. Clouard, Semințeria «La bunul grădinar», București I. — Str. Carol Nr. 30. Telefon 3.34.92. Catalog gratuit la cerere.

[illegible]ugăm cu insistență pe D-nii abonați să grăbească achitarea abonamentului înlesnind astfel apariția Revistei. Abonamentele se vor trimite pe adresa: C. Țintea, Căsuța poștală 525.

Situația D-lui Ing. Insp. [illegible] I. Zorna **la** 17 Nbre **1941**

Abonamente	PE ANII					Total lei	Total lei
	1937	1938	1939	1940	1941		
Abonamente plătite							
Abonamente de plată					200		200

Casier,

Abonamentul 200 lei anual. **Exemplarul 15 lei**

«BUCOVINA» I. E. TOROUTIU BUCUREȘTI

lipsesk 6 numeri iulie august septembrie octombrie noembrie si decembrie

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMANIA

ANUL XVII Nr. 4-5-6 APRILIE—IUNIE 1942

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sediul Societății: București VI, Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Național Zootechnic
Corespondența se va adresa numai **București I. Căsuța Poștală 525.**

Președinte de onoare statutar: **D-l General I. Sichitiu**, Ministrul Agriculturii și Domeniilor.
Prim Vice-Președinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**
Vice-Președinte de onoare: **N. Nicolaescu**
Comitetul: Președinte activ: **Grigore Giossan**
Vice-Președinte: **General Al. Mladinescu.**
Secretar General: **Ing. Agronom N. Foti.** Casier: **Constantin C. Țintea.** Bibliotecar: **Căpitan Zissu D-tru.**
Redactor România Apicolă: **Constantin S. Antonescu.**
Membri: **Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareș, Dr. D. Russu.**
Censori activi: C. Costescu, Gh. Pandrea și Ioan C. Stănescu.
Censori supleanți: C. Lascăr, S. Ruginosu și C. Vasiliu.

„ROMÂNIA APICOLĂ“

Organ de propagandă al Societății Centrale de Apicultură din România
București I, Căsuța Poștală No. 525.
Redactor Șef: **Constantin S. Antonescu.**

Colaboratori:

Prim Vice Președinte de Onoare: **Dr. Fl. Begnescu.**
Vice Președinte de Onoare: **N. Nicolaescu.**
și D-nii: **Grigore Giossan, Constantin L. Hristea, Ing. A. Bulyghin, Prof. Ion Dobre, Cpt. Zisu D-tru, D-ra Ecaterina Golescu,** etc.

ABONAMENTUL: Pentru Instituțiuni, Societăți, lei 500 anual; Pentru membrii: Cotizația la societate 60 lei anual; Abonamentul 140 lei. Total lei 200. Taxa de înscriere lei 20.
ABONAMENTE DE ONOARE 1000 LEI ANUAL
Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Articolele de publicat în Revista **„România Apicolă“** ca și orice reclame etc. se vor trimitepe adresa **Societății Centrale de Apicultură din România, București, Căsuța Poștală No. 525.**

SUMARUL No. 4—5—6:

Unirea coloniilor slabe primăvara de Smaranda Dr. Daraban; Invățăminte din iarna 1941 de Grigore Giossan; O faptă bună și un îndemn de G-ral Al. Mladinescu; Veninul de albine ca mijloc terapeutic de C. Țintea; Recenzie — Călăuza stuparului; Regiuni improprii albinăritului de I. P. Antonescu; Albina animal domestic sau nu? de Gh. I. Bota; Ingrijitul stupinei de Ion T. Spiloiu; Albina este animal domestic ori nu? de I. Dogărescu; Darea de seamă a Comit. pe 1941 către Ad. Gen. a Soc. Centrale de Apicultură din România; Domestică sau sălbatecă de I. T. Spiloiu; Incă o metodă pentru introducerea unei regine într'o colonie de Pr. Iosif Mircea; Extras după procesul-verbal al ședinței Comitetului din 23 Februarie 1942; Sfaturi practice pentru începători de Constantin Antonescu; Bilanțul general al Soc. Culturale de Apicultură pe 1941; Informații, etc.

ANUL XVII Nr. 4—5—6 APRILIE—IUNIE 1942

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sfaturi practice

de SMARANDA Dr. DARABAN

UNIREA COLONIILOR SLABE PRIMĂVARA

Primăvara a sosit însfârșit și odată cu venirea ei și munca stuparului începe.

Ori și câtă grijă ar fi pus acesta la așezarea pentru iernat a coloniilor sale, va găsi mai întotdeauna și în primăvara aceasta mai ales, un număr de colonii slabe, altele orfane ori cu regine bătrâne sau bolnave.

Familiile slabe, cu populația redusă, chiar dacă au o regină tânără și viguroasă, iar din partea noastră o suficientă hrănire de ajutorare, nu vor putea să ne dea nici o rentabilitate deoarece această familie va ajunge să se populeze prea târziu și nu va avea deci posibilitatea de a face o strânsură abundentă.

A întări o astfel de colonie prin adăugire de rame cu miere și puet luate dela o colonie puternică, înseamnă a slăbi și pe această a doua colonie, măsură fundamental greșită și neeconomică.

Reunind, după cum se obișnuește, 2 colonii slabe vom obține ce e drept un stup mai mult în stupină, economicul însă nici de data aceasta nu va fi atins.

Care va trebui deci să fie conduita noastră în asemenea caz?

Departe de o ne gândi la întărirea coloniei slabe sau la împreunarea acesteia cu o alta deasemeni slabă, vom proceda la unirea primei colonii cu o alta de putere mijlocie sau chiar cu una puternică.

Experiențele au dovedit că o colonie astfel întărită va strânge o recoltă mai abundentă decât ceeace ar fi putut strânge separat colonia puternică și cele 2 colonii slabe reunite.

Numai în urma unei astfel de operațiuni stuparul poate spune că a efectuat o operațiune care îi va aduce câștig.

Iată acum un procedeu practic de împreunare pe care îl recomandă prof. Ludwig dela Facultatea din Sena.

Luând ca bază colonia care ar putea pierde cele mai multe culegătoare prin deplasare, deci stupul cel mai populat, se va scoate ultimul fagure cu miere pe care îl vom înlocui cu alt fagure cu miere luat dela colonia slabă. Vom pune diafragma în care în preolabil am tăiat o fereastră pe care avem grije s'o acoperim cu o rețea deasă de sârmă bine prinsă în cuie, izolând perfect cu mușama sau în lipsă cu ziare spațiul dintre rame și planșetă.

După diafragmă așezăm rama cu miere luată dela colonia puternică, apoi ramele coloniei slabe în ordinea în care au fost găsite în stup și bine înțeles după ce i-am luat regina.

Cum mierea de furat e întotdeauna mai dulce, albinele vor trece cu lăcomie la ramele cu miere străină şi cum sătulul este întotdeauna mai împăciuitor, vom putea scoate diafragma după 24 de ore, timp suficient ca noua colonie să-şi apropie mirosul. După alte 24 de ore, putem proceda la alcătuirea definitivă a cuibului.

In cazul când în stupină vom găsi colonii orfane îi vom da regina rămasă în plus în urma operaţiei de mai sus, bineînţeles dacă aceasta este o regină sănătoasă, tânără şi prolifică.

In nici un caz nu vom da însă nici unui asemenea stup, faguri cu puet şi ouă, luaţi dela altă colonie cu intenţia de a obţine o regină nouă deoarece în primul rând naşterea reginei fecundarea ei şi ouatul riscă să depăşească viaţa albinelor de iarnă, colonia rămânând lipsită de albine doici şi hrănitoare. Iar în al doilea rând prin această operaţiune făcută înaintea marelui cules vom fi slăbit şi prima colonie lipsind-o de un număr de culegătoare ce ar fi putut lucra mai cu folos pentru familia dela care au fost luate.

Invăţăminte din iarna 1941

Veştile primite dela stuparii din ţară sunt pline de descurajare. Iarna 1941 atât de aspră şi geroasă şi cu nămeţi pe alocurea până la straşini, a pus iar la ordinea zilei: «Cum iernăm coloniile» mai ales iarna 1941 a avut, faţă de cea destul de grea din 1928 şi o epocă de durată: Şapte luni să stea bietele albine încontinu închise în stup, fără putinţa unor zile mai călduroase, în care să-şi curete intestinele, aceasta este din cale afară de mult. Deaceea descurajarea stuparilor este mare. Astăzi nu se poate lăuda nici un apicultor că toţi stupii i-a scos bine din iarnă. Nu există stupar să nu fi avut pierderi, cu toate prevederile lui de bună gospodărie în stupină.

Au pierit colonii cu hrană suficientă, cu muscă bogată, cu aerisire perfectă şi automată chiar, puse la adăpost în bordee, în magazii, etc. Nici o prevedere nu a dat rezultate complect bune. Majoritatea dintre colonii de albine au pierit deşi cu bogăţie de miere în faguri, din cauza imposibilităţi de a trece de pe un fagure pe altul.

In numărul 5 «România Apicolă» luna Mai din 1929, pag. 73, arătam în articolul «Invăţăminte», rolul important ce-l joacă pentru o bună iernare, chiar la temperaturi cu totul scăzute, tuburile de trecere aşezate în faguri. Aceste tuburi permit albinelor să treacă uşor de pe un fagure pe altul, şi în plus ajută şi la o bună aerisire. In mod obişnuit, se ştie, albinele lasă neastupate, de foarte multe ori unele găuri pe care noi le facem adesea întâmplător în faguri.. Iarna aceasta apicultorii şi-au putut da perfect de bine seama că acele colonii iernate în faguri cu găuri de trecere naturale, sau cele intenţionat puse de stupari, au eşit perfect de bine în primăvară, datorită acestor împrejurări. Am recomandat atunci, ca fiecare stupar să folosească aceste tuburi de trecere, pe care şi le poate procura din comerţ sau şi le poate face singur din lemn de soc sau trestie cu dimensiune interioară de 8—10 mm. In orice caz dimensiunea trebue păstrată, contrariu albinele le propolizează. Deaceea insist că aceste tuburi să nu depăşească următoarele dimensiuni: interior după cum am spus 8—10 mm., exterior 12,5—23 mm., iar în lungime 25 mm. Aceste tuburi le introducem încet prin găurile făcute special în foile de faguri, după ce le-am crestat uşor la mijloc, ca să le dăm posibilitate să se fixeze mai bine în fagure. Eventual le putem uşor lipi de jur împrejur cu aparatul de lipit faguri în rame. Ca să folosească aceste tuburi de trecere şi pentru o mai bună ventilaţie, le vom fixa în aceiaşi direcţie şi la aceiaşi înălţime, cu ajutorul unui tipar de carton. Prin acest mod vom putea folosi un fagure dela un stup la altul.

Iarna trecută aceste tuburi de trecere şi-au trecut examenul. Coloniile care nu au avut tuburi de trecere sau treceri naturale ne-au dat procentul de pierdere cel mai mare. Gerul cu durata lui prea îndelungată, a împiedecat albinele să poată trece de pe un fagure pe altul. Aşa se explică cum colonii puternice şi cu hrană îmbelşugată au fost găsite la cercetarea de primăvară îngrămădite — moarte — pe două, trei rame goale, când alături aveau altele pline din belşug de miere.

Se înţelege că pierderea enormă a coloniilor din iarna trecută nu o datorăm numai lipsei tuburilor de trecere. Un alt factor principal şi foarte important a fost şi durata iernii, fără posibilitate de câteva zile călduroase pentru aşi face albinele sborurile de curăţenie. Deaceia toţi stupii i-am găsit, pe rame, pe pereţi şi chiar pe scândura de acoperire plini de murdărie de excremente. Un procent de mortalitate ni l-a dat dar şi dezinteria (diarea).

Zăpada căzută din abundenţă şi în cantităţi peste măsură de mari, ce a urmat după perioada de umiditate, a împiedecat deasemeni şi aerisirea normală în colonie, ceeace a contribuit la mucegăirea fagurilor şi deci la îmbolnăvirea albinelor. Este bine zis că un rău nu vine niciodată singur. Ori câtă prevedere ar pune stuparul, la o iarnă de durată aşa mare nu s'a gândit. Deaceea şi hrana acum în primăvară va fi neîndestulătoare. Trebue dar să-i hrănim cu sirop de zahăr sau candi cel puţin până la înflorirea caişilor, zarzărilor, salciei, etc.

Dacă avem faguri de rezervă cu atât mai bine, căci coloniile vor ajunge perfect de bine desvoltate pentru marele cules.

Iarna 1941 să ne fi de învăţământ.

Trebue să recunosc că dintre stupine, au ieşit din iarnă mai bine, cele în pavilion închis, în care coloniile iernează în catul de sus. Procentul de pierderi la aceste stupini, a fost neînsemnat, bineînţeles, dacă şi coloniile au fost puse la iernat în condiţiuni bune. In general în toată ţara procentul de pierderi îl putem socoti, fără teamă de contrazicere la minimum jumătate din numărul stupilor existenţi puşi la iernat. Pentru stupari aceasta marchează o lovitură destul de grea, pentru Economia Naţională mult mai mult.

GRIGORE AL. GIOSSAN

O faptă bună şi un îndemn

de General AL. MLĂDINESCU

Societatea noastră, în cap cu neobositul ei preşedinte, se luptă din greu ca să reuşească să apară lunar revista România Apicolă, totuşi, adeseori sunt învinşi, din cauza neînţelegerei şi nimicniciei acelor stupari cari o primesc şi ne fraudează refuzând să achite abonamentul anual prin echivalentul unui kg. de miere.

Aceşti oameni mici la suflet, nu apreciază importanţa unei asemenea reviste şi nu vor să înţeleagă că prin ea se face comunitatea de idei şi legătura spirituală dintre stupari, şi tot prin ea concură stuparii bătrâni, ori mai învăţaţi, prin cunoştinţele şi experienţele lor, la îndrumarea stuparilor începători.

Totuşi, pe lângă puţinii stupari înţelegători, mai sunt şi oameni de omenie şi de bine.

Un stupar înzestrat cu o mare înţelepciune, al cărui nume doreşte să rămână necunoscut, a făcut o mare danie pentru societatea noastră.

Acest om cult, îmbătrânit la umbra streinilor, cu suflet de o rară nobleţă, care înţelege importanţa ce trebueşte dată revistei şi avântul ce trebue dat stupăritului, din munca sa, din economiile sale şi din folosul realizat din stupărit, a constituit un fond pentru mai multe opere de binefaceri, din care o parte este destinat societăţii noastre.

Prin testament depus la un tribunal în *1941*, a creat un fond, care constă din încasarea anuală a cupoanelor unui mare număr de efecte de stat, depuse la Banca Naţională pe numele Academiei Române.

Din acest fond s'a hotărît, ca după trecerea în vecinicie a donatorului, precum şi a neobositei şi nobilei sale soţii, să se dea anual Societăţei Centrale de Apicultură din România câte *10.000* lei anual, cu specificarea ca: *4000* lei să fie destinat ca ajutor pentru revista România Apicolă, iar restul de *6000* lei să fie împărţit de Comitetul Asociaţiei în trei premii a câte *2000* lei şi daţi celor mai harnici, tineri şi începători stupari, hotărîţi de acelaş comitet, anual.

Să nu se creadă că acest darnic, este un om bogat; din contra, este însă prea bogat în calităţi sufleteşti. D-sa apreciază just strădania societăţei noastre şi cinstea celor însărcinaţi cu conducerea destinului ei, are încredere în ei şi dorinţa de a se da un avânt mai mare stupăritului în România.

Pe această cale îi aducem caldele noastre mulţumiri şi ne rugăm Inaltului Creator să-l ţină încă mulţi ani în depline facultăţi şi să facă minunea să-i redea lumina ochilor, slăbită de câţiva ani.

Cine doreşte să-i aducă mulţumiri scrise, bine meritate, pentru această frumoasă danie, sunt rugaţi să i le adreseze prin subsemnatul.

Pensionar conduc sau înfiinţez stupărie — schimb locuinţă şi participare beneficiu.

Str. Echinoxului 39, Bucureşti V.

Veninul de albine ca mijloc terapeutic

Este o străvecse experienţă în cercul crescătorilor de albine că înţepăturile albinelor vindecă baccila reumatică, ceia ce a fost şi se confirmă în timpul din urmă al medicinei moderne.

Doctorul Terc din Marburg s'a ocupat prin 1780 cu terapia veninului de albine înregistrând succese excelente în afecţiunile grele reumatice.

Albinele sunt puse să înţepe o hârtie - sugativă, din care se extrage mai apoi veninul.

Doctorul Reiter şi Profesor Langer au continuat aceste experienţe, cari însă au fost adoptate numai de puţini medici, iar la facultăţile de medicină au fost ignorate complect. Numai mai târziu lucrările chimice ale Profesorului Langer şi Profesor Flury, despre veninul de albine, prin care ar dovedi eficacitatea în bolile reumatice, au dus la convingerea, şi acelora cari au privit această terapie cu scepticism. Atâta timp cât vindecarea reumatismului s'a putut face numai cu înţepături de albine această terapie n'a putut să fie generalizată.

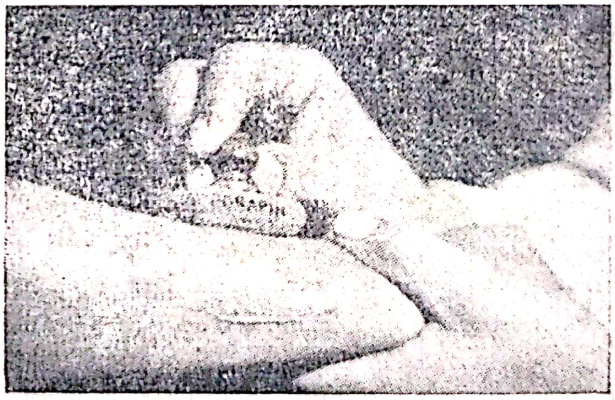

Cu «Forapina» se unge părţile dureroase la bolnavii de reumatism.

De abia cu adunarea veninului în fiole s'a putut efectua terapia prin injecţii străbătând astfel în progres în această direcţie. Azi terapia cu veninul de albine este generalizată putându-se administra în formă de alifie numită Forapin, când ea este nedureroasă şi foarte eficace. Forapinul se îmbibă în piele şi se absoarbe complect şi astfel este foarte bine suportat. Puterea de reacţiune faţă de veninul de albine diferă dela individ la individ, prin urmare se recomanlă la început o cantitote mică de alifie tăria No. 1.

Compoziţia veninului de albine nu este încă cunoscută în amănuntele lui aşa că o fabricaţie sintetică nu se poate face şi prin urmare albina singurică ne va da veninul necesar. In acest scop albinele se prind şi se pun ca să înţepe o hârtie specială care este impregnată cu o materie specială care absoarbe veninul fără a produce schimbări chimice. Din acestea se fabrică extractele. Cantitatea de venin a albinelor depinde de anotimp, de temperatura, de hrănire, etc. Din această soluţie de venin se face şi alifia «Forapin» care conţine un mijloc de conservare prin care veninul de albine poate fi conservat ani dearândul. Posibilitatea de a aplica veninul albinelor cu mici cheltuieli şi faptul că se poate procura din comerţ în terapia reumatismului, iar albina a devenit un ajutor şi mai preţios pentru omenire.

Tradus din revista *Praktischer Wegweiser für Bienenzücter*

C. ŢINTEA

Recenzie

CALAUZA STUPARULUI

De curând a apărut în a VIII-a ediţie cartea D-lui N. Nicolaescu şi Gh. Stoenescu, complet revizuită şi cu un număr de pagini mult sporit.

D-l N. Nicolescu, Vice-Preşedintele de onoare al Soc. noastre, ne spune că această carte apare în al 40-lea an de când d-sa se ocupă cu apicultura şi că prin tipărirea şi a acestei ediţii, 40.000 din «Călăuza Stuparului» intră în mâna apicultirilor noştri. Intr'adevăr. dela referatul Casei Şcoalelor pus pe prima ediţie în anul 1908, care laudă cartea ca foarte folositoare şi scrisă intr'o româneaşcă curată, pretutindeni prin cele mai depărtate colţuri ale Ţării, stuparii păstrează alături de Biblie şi câteva cărţi de rugăciuni. ferite de praf cu un şerveţel din pânză înălbită cu vărgi de borangic şi Călăuza Stuparului la fel de căutată în fiecare zi de stupar.

Am văzut în această nouă ediţie, cum s'a dat o deosebită atenţie stupilor cu caturi. şi cum s'a insistat asupra celor mai moderne metode folosite în apicultura sistematică.

Noi îi aducem pe această cale omagii de recunoştintă Vice-Preşedintelui nostru de onoare, pentru strădaniile depuse la îmbogăţirea literaturii noastre apicole, cu o carte plină de sfaturi, şi credem de a noastră datorie să recunoaştem în «Călăuza Stuparului» o carte nelipsită din casa fiecărui stupar, şi un tovarăş pentru toţi acei cari iubesc albinele.

ROMÂNIA APICOLĂ

Regiuni improprii albinăritului

de I. P. ANTONESCU
agricultor şi apicultor

Rândurile ce urmează le-am scris în dorinţa de a lămuri una din cauzele prea puţin luate în seamă în viaţa practică care, cu toate că teoretic cunoscută, a contribuit şi contribue la nereuşita în apicultură. Dacă mă opresc asupra ei este că şi astăzi este, fie nesocotită, fie neştiută de unii apicultori; şi nu mă refer la greeşlile de tehnică curentă în creşterea albinelor comise de neştiutori sau nedotaţi, greşeli care se găsesc subliniate şi studiate în numeroasele cărţi şi reviste de specialitate, dar mă refer la pricina insuccesului acelor începători, cari cu toate că înmănunchiază calităţile cerute unui bun stupar şi dispun de timpul şi mijloacele materiale necesare, totuşi din împrejurări independente de voinţa lor, sunt văd, nevoiţi după câţiva ani de hotărîtă stăruinţa, să renunţe descurajaţi, la stupărit, fără măcar să poată afla adevărata cauză a insuccesului lor.

Aşa dar, mi-a fost dat să văd, în regiunea unde-mi trag observaţiile de faţă — şesul moldovei — numeroşi gospodari cari doreau, din toată inima, să aibă împrejurul casei lor, câtiva stupi cu albine. Neclintiţi de insuccesul predecesorilor lor — şi fără ca ei la rându-le să descurajeze pe cei următori lor — cu o dragoste şi stăruinţă caracteristică celor chemaţi, porneau să-şi strângă cu răbdare şi sârguinţă cele trebuitoare doritei lor prisăci. Materialul tehnic informativ îl adunau de prin cărţi sau din sfaturi, câteva buduroaie bine populate erau uşor procurate şi foarte curând trei, patru stupi sistematici marcau începutul de viaţă al prisăcii şi dorinţa de progres a stuparului. Livezile, fânaţele, lanurile dinprejur bogate în flori melifere întregeau mănunchiul, presupus complect, de împrejurări favorabile care trebuiau să aducă deplina reuşită a nouăei aşezări.

Cu toate acestea, după un an, doi de muncă se putea constata că prisaca nu se desvolta aşa precum ar fi trebuit. Rezervele de miere creşteau anevoie şi rămâneau în pragul toamnei neîndestulătoare lunilor de iarnă. După încă un an sau doi anemierea tinerelor colonii de albine devenea evidentă prin subţierea numărului membrilor lor, până ce rând pe rând, stup după stup, mureau de inaniţie. Ca în mai toate cazurile similare stuparul nenorocos şi descurajat, nu mai stăruia în această ocupaţie, socotindu-se personal vinovat de nereuşita ei. Nici n'ar fi putut crede altfel când împrejurimile se găseau încărcate de flori bogate în nectar. Putea oare să-şi închipue neofitul că regiunea are elemente naturale potrivnice stupăritului? In rândurile ce urmează voi lămuri ce influenţă hotărîtoare poate avea asupra bunei desvoltări a unei stupine împrejurarea că aceasta s'ar afla în calea vânturilor:

Incercând să cercetăm mişcările de aer din regiunea despre care ne-am propus să vorbim, constatăm că ele sunt aproape continui. Un şes impropriu (numit astfel căci în realitate este podiş), adică o regiune complet deschisă, care se întinde îndeosebi în stânga apei Moldova, în dreapta ei ridicându-se brusc culmea munţilor Stânişoara. Vântul dominant aci, zilnic prezent, este acela provocat de schimbul de aer dintre şes şi munte. Năvala aerului rece dela munte care coboară, uneori violent, alteori domolit să ia locul aerului mai cald din şes — aer care, după primele ceasuri de soare se subțiază — se produce cu regularitate pe linia vest-est. Vântul secundar urmează calea n. vest-est, fiind provocat de însuși cursul apei. Existența acestor mișcări locale de aer poate fi verificată în ori ce zi frumoasă a verii, adică tocmai în zilele când albinele trebue să fie în măsură a lucra intens. (Primăvara și toamna alte legi meteorologice — fără interes pentru studiul prezent — de astă dată generale, domină regiunea de care ne ocupăm).

Prin urmare, aceasta fiind atmosfera în care se plasează mica intreprindere să vedem în ce privință și în ce măsură ea influențează normala activitate a albinelor, explicând astfel și cauza insuccesului apicol. Constatăm urmările privindu-le din următoarele câteva puncte de vedere:

Mai întâi vom considera numărul drumurilor pe care le poate face o albină lucrătoare în cursul unei zile. In condițiuni normale de lucru savantul Demeure este de părere că în *12* ore acest număr se ridică la *60*. Alt cercetător francez, Maujean, crede că sborurile zilnice ale albinelor nu ar depăși cifra de *22* și propune această cifră drept o medie. Dat fiindcă observațiile în acest domeniu sunt nesigure și dificile de urmărit pe scară întinsă, ne vom mulțumi să socotim ca mai apropiat de adevăr nu număr de sboruri ce s'ar plasa între aceste două păreri și anume *40*. La cât se va reduce această cifră într'o regiune continuu frământată de curenți? Este destul să privim istovirea cu care albinele ajung la urdiniș — deosebită de oboseala obișnuită a unei albine lucrătoare — ca să ne dăm seama că lupta cu vântul nu a fost ușoară. Intr'o experiență făcută la stupina mea din regiunea amintită asupra a patru albine am observat o medie de *24* de intrări la stup asupra a trei din ele, a patra nemaiîntorcându-se. Ajutându-mă de această experiență și bizuindu-mă pe observațiuni comparative din alte domenii mai ușor de controlat, cred că nu mă înșel când afirm, că randamentul de lucru al unei albine va fi de cel mult trei pătrimi din cel normal. Vom avea așa dar redus cu un sfert lucrul normal.

In al doilea rând ne vom opri asupra cantității de nectar recoltată de o albină: După Hasty care a făcut în acest domeniu interesante observațiuni, ar urma ca o albină să fie încărcată la reîntoarcere cu o recoltă cântărind 122 miligrame. In genere se crede că această părere este exagerată dat fiindcă ea ar depăși chiar greutatea albinei care nu trece de *100* miligrame. Admițând însă că această cantitate ar fi chiar mai mică, poate cineva crede că o albină nevoită să lupte cu condițiuni vitrege de sbor mai poate transporta o cantitate convenabilă de nectar? Dacă am presupune această greutate la numai jumătate din greutaea corpului ei, medie asupra căreia mai toți cercetătorii moderni cad oarecum de acord, și încă ne putem da seama de imensul efort ce-l risipește o albină atunci când atmosfera este favorabilă sborului. Dar'mi-te când atmosfera nu e favorabilă? Și cum efortul nu va mai putea fi prelungit este de la sine înțeles ce micșorată va fi cantitatea de nectar destinată transportului.

In al treilea rând, menționăm uzura și ca urmare viața scurtă a albinei lucrătoare în perioada strânsului. După experientele făcute se admite că, în această perioadă, o albină nu trăește mai mult de cinci sau șase săptămâni. Dar dacă la această uriașă muncă de uzură, pe care albinele o prestează în cursul lunilor cu soare cald și'n cursul căreia lucrătoarele sunt expuse la nenumărate accidente vom mai adăuga şi accidentele provocate de starea excepţională de vânt din regiunea de care ne ocupăm, vom conchide că negreşit viaţa acestor fiinţe gingaeş şi inimoase va deveni şi mai scurtă. Oprtiă din mers şi adeseori isbită cu violenţă de crengi, copaci sau alte obstacole, biata albină ajunge la stupul ei cu aripile sfâşiate, cu corpul vlăguit şi acoperit de răni. Cu conştiinţa datoriei împlinite până la ultima picătură de energie către poporul şi regina ei, albina încheie astfel o viaţă ce n'a durat poate mai mult decât o scurtă şi agitată lună de vară.

In fine încheind această enumerare, înregistrăm încă un fenomen al naturii menit să impresioneze fina sensibilitate a albinei. Este vorba de scăderea de temperatură pe care bătaia vântului o provoacă. Am putut constata şi verifica mulţi ani în şir că temperatura din această regiune deschisă, măturată de vânt, este constant inferioară cu două până la trei grade, temperaturii din regiunea imediat vecină, unde începe odăpostul dealurilor. Nici odată, nici măcar excepţional, regula nu mi-a fost dat s'o văd desminţită. Cine ar putea susţine că această împrejurare nu ar influenţa libertatea de mişcare a albinelor? Sau nn ar înrâuri chiar şi asupra dispoziţiei de lucru a acestor fiinţe sensibile înfrăţite cu soarele şi cu căldura? Fără umbră de îndoială putem afirma că mişcările din timpul colectării şi a sborului se vor face mai puţin în voe decât acelea, din aceeaşi perioadă, ale surorilor lor adăpostite în fundul văilor. Şi aceasta nu înseamnează desigur un spor de miere îngrămădit în celulele fagurilor!

Din cele înşirate până aici se poate vedea care poate fi cauza nereuşitei albinăritului în unele regiuni — ce s'ar potrivi ca aşezare cu cea arătată de mine mai sus — chiar atunci când condiţiunea socotită, în fond eronat, ca singură necesară, acea a unei bogate surse meliifere, este împlinită din plin. Nu ne va surprinde deci insuccesul, când vom cunoaşte că albinele lucrătoare nu pot face nici atâtea sboruri cât fac surorile lor din regiunile apărate, nici nu pot aduce la stup cantitatea obişnuită de nectar. Nu ne va surprinde deci, când vom şti că scurta lor viaţă este făcută de împrejurări şi mai trecătoare şi sub influenţa temperaturii scăzute mişcările lor agere şi precise devin mai puţin rodnice în împlinirea misiunii lor. In atari condiţiuni este de înţeles dece rezervele în miere pentru lunga perioadă de iarnă rămân neîndestulătoare şi cu aceasta însăşi existenţa stupinei rămâne periclitată.

Negreşit sunt şi alte cauze care împiedică normala desvoltare a unei aşezări de albine, dar şi acelea, ca şi aceste modeste lămuriri, vor rămâne mai departe necunoscute atâtor amatori, cari pornesc la drum îndemnaţi doar de dragostea lor de albine. Aceasta a fost turnată adânc în inima românilor noştri de munca stăruitoare a atâtor generaţii de strămoşi, cinstiţi în cronicele cele mai vechi, drept harnici şi vestiţi stupari. Dar oricât ar fi această dragoste de adâncă, credem că va veni şi ziua, când prin mijloacele de propagandă agricolă vom fi în măsură să o îndrumăm astfel, încât să oprim ca atâtea energii să se risipească în zadar.

Albina, animal domestic sau nu ?

de G. I. BOTA

Referitor la anunţul publicat în revista «România Apicolă» No. 1/1942, asupra problemei pusă de către cercetătorii germani, de a se şti dacă albina este un animal domestic sau nu, ne permitem a ne da părerea noastră, care este nu numai **negativă**, ci chiar eliminatorie a problemei.

Este cunoscută împărţirea lucrurilor şi fiinţelor de pe pământ, în cele ţrei regnuri: Mineral, vegetal şi animal.

Din regnul **mineral** fac parte toate lucrurile **informe** şi **inerte**, a căror întrebuinţare de către om se face prin **exploatare**, cum este o carieră de piatră, utilizarea aerului, etc.

In regnul **vegetal** se cuprind **plantele** (erburi, burueni, arbuşti, arbori), având **forme** bine stabilite şi **relativ inerte**, din care omul, pentru o mai bună utilizare, **cultivă** unele din ele, precum plantele furajere, pomii fructiferi, etc.

Regnul **animal**, care în ordinea erarhică a evoluţiei este cel mai superior, înglobează toate fiinţele **vii**, având **forme** deasemenea precis determinate şi putinţa de a **se mişca singure** din loc în loc.

Dintre animale, omul **utilizează** o bună parte din ele, prin prindere, pescuire, vânare, de ex. peşte pentru hrană, vânat pentru hrană sau blană, etc. adică operaţiuni similare cu acelea dela minerale şi vegetale.

O parte mică din ele este **crescută** pentru folosul ce-l prezintă de a fi totdeauna la îndemâna omului, precum creşterea albinelor, a peştilor, vulpile argintii, etc.

Creşterea nu implică în mod necesar şi îmblânzirea, căci ea se poate face cu animale şi în stare de sălbăticie, cum e cazul vulpilor, sau a unor crocodili.

Numai o infimă parte din animale este **domesticită** (îmblânzită). Din sutele de mii de specii numai vre-o duzină sunt domestice, precum paserile, oile, vitele, câinii pentru pază, etc.

In regulă generală deci:

Prinderea este determinată de **nevoile** omului (problemă de utilitate) şi se poate practica la **toate speciile** de animale;

Creşterea este determinată de **rentabilitate** (folos mai mare), aplicându-se numai la o **parte din specii.** Din acelaş gen unele specii se cresc, altele numai se prind, dacă prezintă utilitate;

Domesticire însă nu se face decât acolo unde se **poate.** Ea este determinată de utilitate, rentabilitate şi plăcere, sau altă nevoie indirectă, depărtată şi chiar nematerială, dar numai în limitele posibilităţii, chestiune de putere materială.

S'au domesticit dintre paseri găina pentru utilitate, iar porumbelul şi păunul mai mult pentru plăcere. Domesticirea (incompletă) a pisicei s'a făcut pentru utilitate, dar nu a tigrului şi a leului, nu pentrucă nu ar fi fost util sau plăcut, ci fiindcă nu se poate.

Trecând la albine, care în scara erarhică a animalelor face parte din insecte şi urmează după mamifere, paseri, peşti reptile, este indiscutabil că omul le prinde din pădure pentru a le lua mierea şi ceara; lecrește pe lângă casă pentrucă-i mai rentabil să le aibă la îndemână, în numărul și calitatea dorită, decât să umble după ele pe câmpii sau codrii. Dar, le-a domesticit, sau ele sunt tot sălbatice?

Să vedem ce se înțelege în mod curent prin aceste noțiuni:

Sălbatic este un animal care trăește liber în natură, procurându-și singur hrana și adăpostul, activând după instinctele sale ancestrale nealterate. Cele feroce atacă omul, iar cele fricoase fug de el.

Domestic este dimpotrivă, animalul trăind pe lângă om, atașat de el, având obiceiul reîntoarcerii (consuetudo revertendi), atunci când au dezertat sau rătăcit, în semicaptivitate sau libertate, avizat fiind la el pentru a-i procura alimente și adăpost, activând mai mult după îndemnurile omului (dresaj), cu instinctele alterate, sau chiar complect pierdute (îmblânzite).

Se mai face o deosebire între domestic și îmblânzit, primul privind specia întreagă, iar secundul individul unic.

Să încercăm acum încadrarea albinei în elementele domesticității, spre a vedea dacă reușim. Ea nu este atașată de om (exceptând cazul înțepării!), căci nu se ține după el; uzul reîntoarcerii nu-l are; nu-i avizată la adăpostul procurat de om, pe care-l primește totuși pentrucă așa-i mai convenabil; cu atât mai puțin este avizată la hrana lui, căci și-o procură singură, — nu activează după indrumările omului, ci cel mult de frică (fumul) și în fine nu și-a schimbat instinctele, ceace cred că nici nu se mai discută.

Iată deci prima concluzie: **Albina nu este un animal domestic.**

Și acum punem și noi o intrebare: Oare albina s'ar putea domestici?

Să vedem ce a domesticit omul din animale: Luându-le în ordine erarhică descendentă, nu găsim domesticit decât mamifere și paseri. Altceva nimic. Ați văzut vre-odată furnici (insecte) domesticite; dar pești, moluște (mielci, râme)? Iată deci o constatare: **Omul a domesticit dintre animale numai o parte din vertebrate: mamifere și paseri.**

Nu a domesticit altceva din restul vertebratelor (pești, reptile) și nimic din nevertebrate (insecte, moluște).

Oare de ce? Nu a voit sau nu a putut? Probabil că e ultima ipoteză, căci dacă se putea s'ar fi făcut de mult. Vor fi existând o sumedenie de motive, pe care le-am putea numi în limbaj banal «nepotrivire de caracter».

Aici specialiștii (zoologi și zootehniceni) au cuvântul, problema depășind sfera cunoștințelor noastre de laic. Aceștia probabil vor fi stabilit deja și următoarea lege naturală: **Domesticirea nu e posibilă decât la un număr restrâns de animale vertebrate: mamifere și paseri.**

Problema pentru albine în special e și mai exclusă din cauza organizației lor sociale foarte evoluată, cu diviziunea muncii dusă până aproape de limite, apoi monopolizarea rolului de genitor de către matcă (regină), care-l transmite in ordine de primegenitură feminină. Domesticirea se începe prin îmblânzirea unui individ dintr'o specie. Or, albina ca individ nu există, fiind neviabilă în afară de societatea ei. Turma cel mult se poate păzi, dar nu îmblânzi și deci domestici.

Și acum iată a doua concluzie a noastră: Albina nici nu poate fi domesticită, pentrucă ar fi contrar legii domesticirii, suszisă.

Faptul l-au perceput chiar și oamenii simplii, cu bunul lor simț, când zic despre albină, (invidivd, roi, stup sau soiu) că este blândă, înțelegând prin aceasta lipsa de ferocitate, dar nici când nu am auzit zicând că e «îmblânzită» cu sensul de domesticită.

Corolarul acestor concluziuni ar fi atunci că albina nefiind și neputând fi domesticită, este și rămâne un animal sălbatec. Eroare! De vreme ce teza domesticirei nici nu se poate pune, nu există nici antiteza ei, eliminându-se astfel întreaga problemă.

Ingrijitul stupinei

de IOAN T. SPILOIU

Iată o chestiune de un deosebit interes apicol, de care e nevoe să țină seama, mai ales acei cari pășesc la început pe drumul apiculturii. A îngriji stupina nu se înțelege numai cercetarea și satisfacerea cerințelor fiecărui stup în parte, ci și satisfacerea nevoilor stupilor în general.

Pentru toți stupii e nevoie de unul sau mai multe adăpătoare, care nu se văd prea des prin stupine. La începutul primăverii sunt necesare hrănitoarele cu polen artificial, iar toamna hrănitoarele cu sirop pentru stimulare. Vedeți dar că aceste nevoi se satisfac ușor, completând astfel cerințele fiecărui stup în parte. Felul cum oferim aceste ajutoare stupilor implică o seamă de cunoștințe demne de luat în considerație și pe care le voi arăta tot în acest articol. Deocamdată țin să vă dau un exemplu: Am fost rugat să fac vizita de primăvară unor stupi dintr'o prisacă situată la Băneasa. Rezultatul iernatului: din 23 au mai rămas 16 stupi. Și nu din cauza așezării la iernat, lucrarea care o făcuse alt specialist în toamnă destul de bine, ci datorită unei simple neglijențe. Nu s'au pus grătarele apărătoare la urdiniș atunci când încetase activitatea albinelor. Așa că din 7 stupi morți, 5 s'au datorat șoarecilor care au intrat nestingheriți. Chiar la vizita făcută de mine am găsit unul din acești mosafiri nepoftiți pe care l-am omorât. Colonia slăbise însă mult și a trebuit s'o împreun cu alta tot slăbuță pentru a ajunge la o imputernicire. Ceeace m'a isbit de cum am pătruns în stupină, a fost faptul că albinele erau lăsate să ia miere din câteva rame descăpăcite așezate pe o masă în mijlocul stupinei. Tocmai contrariu afirmațiilor științifice! In felul acesta, se înlesnea albinelor o educație aleasă. Se învățau să fure. Furatul acesta când se ivește primăvara se întinde în câteva zile și dacă nu se iau măsurile necesare ajunge să distrugă toate coloniile. Și când ne gândim că aceste nereguli se datorau neștiinței! Iată cât de mult face o carte sau o revistă apicolă în asemenea cazuri. Până și așezarea stupilor era defectuoasă. Eu nu am pretenția ca apicultorii să-și așeze stupii la nivel cu ajutorul aparatelor de nivel. E suficient ochii să vadă și să aprecieze o așezare cât mai orizontală a stupilor. Răul ce se trage dintr'o așezare proastă se știe: albinele construesc faguri strâmbi în rame, pe care dacă le întoarcem lasă goluri într'o parte și se lipesc de alți faguri în cealaltă parte, etc...

Dar stupina — iubiți cetitori — nu trebue să fie numai un izvor de venituri, ci ea trebue să înfățișeze și oglinda spiritului inventiv al apicul-

torului, să arate capacitatea lui pentru frumos şi să fie un exemplu de curăţenie şi aranjament luat însăşi dela albine.

Stupii ocupă un spaţiu mic, pe care încă îl mai putem micşora cultivând pe locurile pe care umblăm mai rar (faţa stupilor) diferite flori sau sau chiar legume. Eu am croit nişte brazde late de *1* mtr. în lungul rândurilor de stupi pe care am pus arpagic, morcovi, păstârnac şi altele. Din cauză că nu am pomi fructiferi şi nici alţi arbori. printre stupi, am construit din araci înalţi de 3 mtr. un spalier cu sârme şi beţe pe care se vor urca zorelele semănate mai dinainte. Aceasta am făcut-o ştiind că soarele prea arzător din Iunie-August, nu face bine stupilor, Intâi prin faptul că fagurii se înmoaie de căldură ameninţând să se rupă şi al doilea prin faptul că albinele ca să nu se rupă fagurii de căldură şi ca să reducă temperatura din interior neprielnică puetului, trebue să stea în număr mare să bată neîncetat din aripi ca să facă curent. Aceste albine eu le trimet la treabă, înlocuind cea mai mare parte din ele cu umbralele de zorele de care am pomenit mai sus.

In privinţa adăpătorului sunt de spus câteva cuvinte: Sunt unele adăpătoare care constă în o tavă cu apă, deasupra căreia pluteşte o scândură găurită. De aci albinele iau apa. Dar apa aceasta se încălzeşte foarte mult vara, şi pe deasupra devine şi rea, mai ales când e schimbată rar. Deasemenea apa fiind stabilă poate infecta toată stupina dacă albinele unei singure colonii bolnave de o boală infecţioasă au lăsat microbii boalei cu ocazia adăpării lor. Pentru aceasta e bine ca apa să circule. Vom ţine apa într'un vas aşezat la 1,20 mtr. înălţime prevăzut jos cu un robinet prin care apa va picura pe o scândură aşezată oblic. Scândura e prevăzută cu un şănţuleţ săpat pe unde circulă apa. Nu este rău ca în apă să punem şi puţină sare fiindcă face apa mai plăcută albinelor, şi totodată într'o măsură restrânsă foloseşte şi ca desinfectant. Tot în acest fel, ferim albinele să caute locurile murdare (platforme de băligar, privăţi, etc.) de unde-şi procură un lichid sărat provenit din scurgerea acestor materii.

Fiecare stupină mai însemnată are una sau două camere destinate ţinerii uneltelor, a stupilor goi, precum şi pentru pregătirea diferitelor reţete. Acesta este laboratorul apicol. Acest laborator care nu trebuie să lipsească din nici o stupină care are mai mult de 25 stupi, trebue să fie o oglindă a curăţeniei. E nepermis ca să se ţină cum am văzut într'un laborator gaz şi benzină, acolo unde faci extragerea şi păstrarea mierei.

Şi acum dragi apicultori, privim cu optimism viitorul şi păşim fără zăbavă la treabă.

Căci deşi întârziat, culesul cel mare a sosit !

CERERI ŞI OFERTE

— Pentru popularea tuturor stupilor din stupina experimentală a Societăţii noastre se caută spre cumpărare 10 roiuri puternice sau 10 stupi primitivi la preţul zilei. D-nii apicultori-membrii sunt rugaţi pe această cale a se informa sau trata asemenea procurare, anunţând printr'o c. p. la Căsuţa Poştală 525 Bucureşti, rezultatele acestor investigaţiuni.

Albina este un animal domestic ori nu?

Locul în care trăieşte albina, adică pe lângă casa omului sau izolată, în păduri, nu pare a fi greşit, ca ea să fie clasată şi denumită albină domestică sau sălbatecă, fiind aceasta un fel de a vedea.

Când, însă, întrebarea se pune în mod general, referindu-ne la specie, chestiunea se schimbă.

I. Din punct de vedere morfologic, biologic şi psichologic neexistând nici o deosebire între acele care trăiesc în pădure şi acele care trăiesc în grădinile noastre, e fără îndoială, că locul lor de vieţuire nu ne poate îndreptăţi a le împărţi în două grupe, neexintând cauze, şi deci din acest punct de vedere ele nu sunt decât un singur fel.

1) Desvoltarea oului până la maturitate e condiţionată de hrană, care şi ea este, prin forţa lucrurilor, invariabilă în compoziţia chimică şi cantitate. Un singur mgr. în plus distruge viaţa născută din ou.

2) Organele şi funcţiile lor adaptate vieţii, sunt atât de precise ca efecte şi cauze. O modificare a funcţiunilor lor sau a structurei lor, nu poate surveni decât accidental, ca volum. Un singur deranjament neînsemnat în aceste organe, mână individul pe drumul morţii.

3) Gândirea, dacă putem numi astfel unele manifestaţii, e unilaterală la aceste vietăţi, produs prin excelenţă, degenerat prin creştere, nu prin naştere cauzată, de hrana administrativă dela naştere la maturitate.

II. Din acest punct de vedere aspectul real al stupului este a unei comunităţi de fete degenerate, şi din această cauză celibatare, care au ca singur scop creşterea puetului şi îngrijirea spaţiului din stup, ca condiţie esenţială pentru propria ei existenţă ca individ.

Funcţiunea organelor e redusă numai la acest fel de viaţă, puţin poetică. Realitatea e atât de îngrozitoare, că atunci când o cunoşti sub toate aspectele ei, te miri de fantezia ce a călăuzit pe un Metternich să scrie acea minunată carte «Viaţa albinelor» care va încânta prin povestirea întâmplărilor, mii de generaţii viitoare, însă în nici un caz nu va îndreptăţi pe acei ce dau această viaţă în comun, drept exemplu de organizaţie socială.

Gândirea aceasta, redusă la strictul necesar pentru viaţă, durează poate de ere ce închid în ele sute de mii de ani, dela origină, fără nici o modificare, ce nu are cum veni şi nici de unde veni.

Faptul că ele au fost aduse de om în grădina lui, nu a schimbat-o cu nimic şi sub nici o formă, aşa că ea a rămas aceeaşi, primară, sălbatecă, ca în locul ei de obârşie, în natură, către care tinde, inconştientă, prin roire, a se întoarce şi din care îşi procură automat existenţa, indiferent de locul ei de vieţuire.

Ea e a naturii, *e sălbatecă.*

Din aceste motive ele au aspectul de fiinţe independente, cum ar fi peştii, pasările, etc. şi deci nu le-am putea numi altfel chiar dacă ele trăesc în mediul domestic. Nu au nevoe de îngrijirea omului — ca să trăiască.

I. DOGĂRASCU

Darea de seamă a comitetului pe exerciţiul 1941 către adunarea generală a Societăţii Centrale de Apicultură din România

Domnilor Membri,

Tradiţionala urare de început de an a Preşedintelui nostru a fost de bun augur.

In 1940. lumea întreagă o ştie. Ţara noastră a fost atacată şi sfârtecată. Erau prea mulţi duşmanii şi noi eram prea singuri. Ne-am resemnat şi am aşteptat în linişte şi cu credinţa în Dumnezeu, ceasul dreptăţii, închizând în suflet durerea, aşa cum de veacuri în momente asemuitoare, au făcut-o şi strămoşii noştri. Dar i-a fost destul ceasului o primă bătae şi întreg neamul românesc, ca în vremurile de odinioară, la sunet de bucium, într'un gând şi suflet sub înţeleapta conducere a omului ales de providenţă, Mareşalul Ion Antonescu, şi-a afirmat voinţa, şi-a spus cuvântul, întru apărarea şi cinstirea credinţei şi drepturilor înscrise în răbojul istoriei de veacuri.

A fost dat neamului nostru întru apărarea crucii, să i se ducă faima nu numai peste hotare, dar pe întreg globul pământesc. Lupta a fost crâncenă şi nepotrivită în bogăţie de oameni şi material. Dar ce importanţă are numărul de oameni şi material în faţa vitejilor români, luptători pentru credinţă şi dreptate? Deaceea onoare şi cinste eroilor noştri jertfiţi pentru cauza noastră sfântă. Memoria lor să rămână deapururi exemplu viu urmaşilor noştri întru apărarea gliei strămoşeşti.

Şi acum rog fierbinte întreaga Adunare, să păstrăm un moment de pios omagiu de respect şi admiraţie eroilor căzuţi la datorie pentru desrobirea neamului şi reîntregirea hotarelor Ţării, şi cărora, noi Românii le vom păstra din generaţie în generaţie, recunoştinţă deapururi.

Domnilor Membri,

Cu tot şiragul de evenimente prin care am trecut încă dela începutul anului 1941, Comitetul Societăţii, în limitele posibile, nu şi-a întrerupt de loc activitatea.

A fost este drept o activitate mai înceată şi aceasta datorită factorului nostru de stimulare, Preşedintele Grigore Giossan, care a fost mult prins în cursul anului expirat şi anume: în primul semetru cu îndeplinirea mandatului oficial încredinţat de Guvern, iar în al doilea, făcându-şi datoria către Ţară, ca mobilizat, Comandant de Companie în Batalionul 2 Ad-tiv.

Totuşi revista noastră «România Apicolă» nu şi-a întrerupt deloc apariţia. Recunoaştem că a apărut şi în numere duble şi chiar triple. Motivul îl cunoaşteţi cu toţii, a fost şi este, situaţia financiară.

Am pierdut un foarte mare număr de abonaţi în teritoriile smulse de duşmanii noştri, al căror număr, ne-a dezichilibrat foarte mult. Apoi şi parte dintre ceilalţi membri, nu şi-au respectat cuvântul, primind revista şi neachitând cotizaţia şi abonamentul

Recunoaştem, au fost timpuri grele, mulţi la rândul lor fiind şi ei mobilizaţi. Dar ce putem face noi Comitetul când ne lipsesc fondurile necesare tipăririi! Suntem totuşi şi aşa mândri că cu toate greutăţile prin care am

Domnilor Membri,

La 12 Martie 1941, bunul nostru proteguitor Prim Preşedinte de onoare Dr. Florin Begnescu, a ţinut o foarte importantă conferinţă în amfiteatrul Institutului Naţional Zootechnic, despre «Valorificarea Produselor Apicole». Această conferinţă a făcut parte din ciclul organizat de Asociaţia Generală a Medicilor Veterinari «Valorificarea animalelor şi produselor animale».

O scoatem în relief în darea noastră de seamă, fiindcă tot ce activează şi înfăptueşte D-l Dr. Florin Begnescu pe tărâm apicol, considerăm ca sprijin din partea D-sale, adus cauzei noastre apicole. Şi acest fapt nu ni-l poate nimeni desminţi, fiindcă n'am înfăptuit nimic dela fondare până acum, fără să nu avem cel puţin asentimentul dacă nu întreg sprijinul D-lui Dr. Florin Begnescu.

Cine de peste 30 ani încontinu este apostolul albinăritului în România şi cine altul decât d-l Florin Begnescu prin cursurile gratuite la Institutul Naţional Zootechnic, a deschis dragostea de albinărit la atâtea serii de noui apicultori ? Cine a luptat şi ne-a reprezentat cu atâta demnitate Ţara la mai toate congresele apicole internaţionale împreună şi cu Preşedintele nostru Grigore Giossan ? Şi cine mai ales acum în ultimul timp ne-a dat o legislaţie în bolile albinelor şi a contribuit ca să se înfiinţeze Centre Oficiale de Propagandă Apicolă ? Deaceea albinăritul Românesc, datorează foarte mult D-lui Dr. Florin Begnescu şi deaceea noi exponenţii Dvs. îi aducem astăzi, din nou şi pe această cale, recunoştinţa noastră nemărginită pentru tot ce a înfăptuit şi va mai înfăptui pentru această ramură de avuţie naţională.

Domnilor Membri,

Pentru desvoltarea albinăritului şi mai ales pentru ca mierea să-şi câştige adevărata ei valoare în alimentaţie, începând încă dela sugari, în urma propunerei D-lui Doctor Docent Emil Daraban, de a se institui un premiu de onoare pentru cea mai bună teză de Doctorat cu subiect «Mierea în alimentaţia sugarilor. D-l Preşedinte Grigore Giossan, pentru a stimula şi pe alţii a donat suma de lei 2.000 ca prim fond. El va fi alimentat conform promisiunei şi de D-l Dr. Docent Daraban şi sperăm că va găsi şi alţi donatori, dat fiind cauza demnă şi frumoasă ce se susţine şi anume : sănătatea viitoarei noastre generaţii.

In îndeplinirea programului nostru de propagandă şi din îndemnul D-lui Grigore Giossan, Preşedintele nostru, Domnul Constantin Antonescu, Redactorul Şef al Revistei «România Apicolă» deşi ocupat peste măsură, a primit să predea cursul de albinărit la Şcoala Horticolă de fete din Bucureşti, curs predat cu câţiva ani în urmă de D-l Gr. Giossan. Din cuvântarea ţinută de D-l Antonescu, la deschiderea cursului, precum şi din darea de seamă publicată în revistă, se vede îndeajuns că rezultatele ce se obţin sunt din cele mai satisfăcătoare.

Trebue să recunoaştem munca ce o depune D-l Antonescu, cu tot dragul pentru cauza albinăritului românesc şi pe această cale îi aducem recunoştinţa noastră şi vii mulţumiri.

Tot pentru desvoltarea albinăritului la noi, eruditul nostru apicultor D-l Dr. Florin Begnescu şi-a ţinut în luna Mai obişnuitul curs de albinărit în amfiteatrul Institutului Naţional Zootechnic. Ca nici odată cursul a fost urmat cu regularitate de peste 200 persoane din toate straturile sociale, dornici să pătrundă în toate tainele albinelor. La deschidere a participat din partea noastră Preşedintele nostru Grigore Giossan, care într'o simţită şi inimoasă cuvântare a scos în relief viaţa de apostol al «Albinăritului» românesc al D-lui Dr. Florin Begnescu, mulţumindu-i cu căldură pentru propăşirea albinăritului — isvor de avuţie de avuţie naţională.

Domnilor Membri,

După cum era de aşteptat propaganda asiduă făcută de Preşedintele nostru D-l Grigore Al. Giossan, albinei bănăţene «Apis Mellifica Banatica» nu putea să rămână fără urmare. Foarte multe comenzi s'au primit, nu numai din Franţa neocupată dar şi din Suedia. Răsboiul nostru sfânt pentru cruce şi pentru gonirea hoardelor bolşevice din toate ţinuturile româneşti, alături de aliaţii noştri, ne-au împiedecat să dăm curs acestor numeroase cereri. Se poate ca această împrejurare să fie de mult folos mai târziu, când Europa va trece pe picior de pace. Intârzierea va permite apicultorilor bănăţeni să se perfecţioneze în selecţionarea rasei şi creşterea sistematică a reginelor pentru ca în adevăr să putem servi peste hotare, tuturor cercetătorilor apicoli, numai mătci de prima calitate. De altfel albina bănăţeană, adevărat românească, şi-a trecut examenul cu prisosinţă, chiar în iarna aceasta. Din cercetările făcute procentul unei bune iernări ni l-a dat ea, întrunind deci calităţile de rezistenţă la geruri de durată.

Domnilor Membri,

După cum aţi citit la timp, la cererea D-lui Karl Hans Kickhoffel, Preşedintele Grupului Apicol German şi Vice Preşedinte de Onoare a Societăţii noastre, D-l Preşedinte Grigore Giossan, în deplin acord cu D-l Dr. Florin Begnescu, Director Onorific al Secţiei Apicole din Institutul Naţional Zootechnic, a înaintat un documentat raport asupra nosemei la noi în ţară.

De notat că între apicultura Germană şi cea Română s'a cimentat o frăţie apicolă, care într'un viitor apropiat va avea urmări bune şi sănătoase pentru propăşirea albinăritului şi la noi, în aceiaşi scară de progres ca şi în Germania. Sunt probleme premergătoare care trebue să ne preocupe încă de pe acum pentru viitoarea ordine în Europa.

Numai astfel ne vom putea şi noi spune cuvântul şi rezultatele vor fi tot atât de înfloritoare ca şi în celelalte ţări cu greutate.

Domnilor Membri,

Repetăm din nou că apariţia revistei «România Apicolă» în număr triplu, n'am făcut-o decât din lipsă de fonduri. Vina însă cade în sarcina unora dintre membri şi cu regret o mărturisim, numărul lor este mai mare decât al celor ce plătesc, care deşi primesc cu regularitate revista, nu înţeleg să-şi achite mica datorie, socotită astăzi la mai puţin decât costul unui kilogram de miere.

Analizând bilanţul şi Contul de Profit şi Pierdere, pe care vi le prezentăm astăzi, încheiate la 31 Decembrie 1941, veţi observa că din cotizaţii şi abonamente n'am încasat decât suma de lei 61.051. Aceasta reprezintă abonamentul la circa 300 membrii, deşi revista se expediază la peste 800. Restul sunt profitorii cari, trecând peste orice bun simț *prin neachitarea abonamentului*, ne răpesc timpul cu corespondență și în plus ne împiedecă dela buna gospodărire a Societății.

Este drept trebue să recunoaștem, avem în Societate și câțiva membrii care merită toată recunoștința noastră.

Nu numai că ne achită cu punctualitate totdeauna abonamentul și cotizația, dar unii din când în când, alții în mod regulat, ne mai donează diferite sume, care ne ajută să putem activa pecât posibil mai bine, spre folosul colectivității apicole.

Numele Domniilor lor îl scoatem totdeauna în evidență, în Bilanțurile anuale.

Astăzi însă cu ocazia Adunărei Generale, simțim totuși de a noastră datorie să le mulțumim călduros pentru sprijinul real ce îl dă Societății noastre ca să-și poată îndeplini în limitele posibile programul ei de activitate spre binele nostru al tuturor stuparilor și al Economiei Naționale.

Domnilor Membri,

Analizând Bilanțul General și Contul de Profit și Pierdere, ambele încheiate la 31 Decembrie 1941, se constată cea mai bună gospodărie a banului adunat cu multă greutate din cotizații, abonamente, donații, etc.

Cheltuelile după cum puteți observa sunt reduse la ultima expresie, suma cea mai importantă fiind cea întrebuințată la imprimarea și expediția revistei, clișee și corespondență.

Munca depusă de Comitet nu este absolut deloc plătită sub nici o formă. Daceea ținem să mulțumim și în fața Dvs. D-lui Casier Gestionar Const. Țintea și D-lui Const. Antonescu, pentru munca desinteresată depusă în Societate spre bine și folosul nostru, al tuturor.

COMITETUL

BOȘTINĂ (ceace mai rămâne după extragerea cerei din faguri) pe cari mulți apicultori o aruncă, precum și faguri destinați topitului cumpără orice cantitate stupina **FRAȚII ANTONESCU** numai în condițiunile următoare:

Se trimite boștina ori fagurii stricați prin colete poștale sau C. F. R. la adresa: FRAȚII ANTONESCU, BUCUREȘTI, Str. VIRGILIU No. 7, iar în chiar ziua primirei coletului se expediază trimițătorului valoarea socotită pentru boștină Lei *50—100* de fiecare kgr. și 150—*250* lei de kgr. faguri, după procentul de ceară ce ar mai conține.

Preferim boștina uscată, deci înainte de a fi trimisă trebue fărămițată și uscată.

D-nii apicultori pot strânge boștină dela colegii din jur, tot în asemenea condițiuni iar pentru cantitățile ce trec peste *300* kgr. cel puțin, trimitem pentru ridicare la fața locului. Orice alte informațiuni cu carte poștală pentru răspuns la adresa de mai sus ca și la telefonul 5.22.06 între orele *15—16* sau *20—22*.

SERVICIUL FUNCȚIONEAZĂ IREPROȘABIL

Adăpător pentru albine la Stupina D-lui Pictor Eustaţiu Stoenescu
Comuna Drăghiceni, Judeţul Romanaţi.

Domestică sau sălbatică ?

de IOAN T. SPILOIU

La întrebarea pe care ne-o pune soc. Centrală de Apicultură din România prin organul ei «România Apicolă», şi anume: Este sau nu albina animal domestic ? întrebare la care e chemat să răspundă orice apicultor, viu şi eu ca unul dintre cei mai tineri apicultori cu un răspuns care poate arăta o lipsă de judecată sau un răspuns greşit, dar care — pe dealtă parte — poate contribui cât de cât la luminarea acestei probleme, dacă ne este îngăduit s'o numim astfel.

Şi răspunsul meu este clar : NU ! Voiu încerca să-l motivez :

Gândidu-te la felul de viaţă al albinelor de azi şi la felul de viaţă al albinelor existente a începutul evoluţiei lor, vom face constatarea că albinele, — fără a fi îndemnate de om, — s'au unit în colonii,, ducând o viaţă în colectivitate, organizaţie pe care mult mai târziu a imitat-o omul.

Deaceia colectivitatea pe care albinele au conceput-o înaintea oamenilor, nu trebue să ne îndemne a numi albina animal domestic, fapt care ar forţa să dăm acelaşi nume şi furnicilor, viespilor, etc., căci în aceasta nu au cu nimic influenţate de om ci dimpotrivă omul — fără să-şi dea seama — le-a imitat pe ele. Şi albinele şi oamenii au făcut aceasta nu în urma unei raţiuni superioare ci forţate de acel spirit de conservare existent la orice animal. Şi când zic animal înţeleg intrat şi omul în această grupă.

Se înţelege prin animal domestic un animal a căror strămoşi au fost sălbateci, animal care s'a adoptat unui mediu impus de om şi care adoptare s'a făcut cu încetul în demersul unui lung şir de ani, prin care au trecut multe generaţii de oameni precum şi de animale în curs de domesticire.

Cum putem spune deci că albina este animal domestic când ea trăeşte doar 6 săptămâni vara şi 6 luni iarna ?

Cum ar putea omul influenţa domesticirea atâtor albine deodată când ele trăesc atât de puţin ?

Deci nu putem spune despre albine că sunt animale domestice.

Albinele nu se simt deloc stingherite de absenţa oamenilor aşa cum se simt animalele domestice, ci ele cu atât mai bine o duc, într'un mediu sălbatec la adăpost de afumătorul şi de ochiul indiscret al apicultorului.

Acesta este adevărul !

Dacă însă din dragostea pentru albine, mai ales când această dragoste este prea mult dozată unii apicultori vor să considere albina o zeitate, o pot face trecând peste multe legi ale naturii, făurind un aşa zis artficiu, necesar pentru satisfacerea unei porniri de extaz sau una de recunoştinşă pe care albinele, fără să se sinchisească de marea problemă care ne frământă şi care le priveşte pe ele, nu o înţeleg şi nici nu o vor înţelege vreodată.

Acei care vor să se convingă mai bine dacă albina este sau nu domestică, n'au decât să se ducă să cerceteze mai multe colonii, — fără afumător, — şi poate atunci se va găsi vreuna mai înţeleaptă, care să răspundă aşa cum se cuvine.

„Incă o metodă pentru introducerea unei regine (mătci) într'o colonie”

OBSERVAŢII CRITICE ŞI COMPLECTĂRI ŞI AMINTIRI IN LEGĂTURĂ CU ACEASTĂ METODĂ NOUĂ ŞI ORIGINALĂ.

Citesc în No. 2—3, Februarie-Martie 1942 din excelenta noastră revistă «România Apicolă» la pag. 36 despre o nouă metodă de introducerea unei Regine în stup, aflată de apicultorul german D-l Helmuth Haink.

O problemă veche şi totuşi mereu nouă această preocupare a stuparilor de a înlocui o Regină bătrână cu una tânără, căci Reginele tinere fac adevărate minuni prin marea lor prolificitate.

Sunt stupar din 1913, Martie, deci am o experienţă de 30 ani în stupărit. Şi în acest lung interval de timp multe am cetit în legătură cu stupăritul şi multe păreri am auzit în convorbirile mele cu stuparii în legătură cu înlocuirea mătcilor în stupi.

Aşa mi-aduc aminte ceva despre fieiertatul meu socru, preot Nicolae Martinovici, fost profesor apicol, numit de revista economică «Cartea Satului» din Lugoj, cel mai mare **apicultor practic** din România-Mare şi care avea câte 300 stupi şi recolta în Topolovăţul-Mare (Banat) câte 40 măji metrice de miere anual, ceeace după preţul de astăzi s'ar putea valorifica pentru suma de 1 (un) milion de lei.

Iată deci ce rentabilitate mare poate oferi astăzi apicultura, când un singur apicultor poate produce miere în valoare de un milion lei anual.

Ei bine, mi-aduc aminte că i-am făcut socrului o vizită într'o vară pe vremea Consiliului Dirigent, la Topolovăţ.

Eram la masă şi socrul meu vedeam că-i foarte indispus, şi foarte îngrijorat, contrar obiceiului său de a fi mereu vesel şi foarte comunicativ,

Il vedeam, că mânca nu mânca, şi par'că stătea tot să plece. Deodată văd că se ridică şi se duce în stupină. A fost slobozit din cutia de sârmă o Regină italiană într'un stup, şi albinele se vede c'au primit-o foarte rău, căci au început s'o alunge. Când s'a dus să controleze primirea, a văzut că Regina se află în «**chem**» şi e chinuită rău de albini, căci hiţâia rău, cum era muşcată.

A luat îndată, **ghemul** de albini şi l-a aruncat în lighianul cu apă pe care-l avea la dispoziţie şi a eliberat «Regina» din ghiarele duşmănoase ale albinelor, închizând-o din nou în cuşcă.

Deci a trebuit s'o boteze «**popa**» pe Italiancă in legea românească, ca abia astfel apoi albinele bănăţene, cu greu, s'o primească, după ce a mai fost ţinută in cuşcă încă 24 de ore.

Mi-aduc mai departe aminte, cum îmi spunea socru-meu, că l-a vizitat un ofiţer superior german din armata Austro-Ungară, pe vremea Ungurilor, cu ocazia manevrelor şi după o convorbire mai lungă cu socul meu, încântat de felul lui fermecător de a discuta chestii sociale într'o perfectă limba germană i-a zis: «**Lieber herr pfarrer sie sind ein wunderbarer mein derbarer mensch**».

Iar marele proprietar din Japa, pe vremuri, D-l Alexandru Manno, cu care a discutat aceleaşi lucruri sociale, ca şi cu ofiţerul german, mi-a spus despre el, că e un «nagy utopişta !, adecă un «mare utopist ! Şi acuma să mergem mai departe cu amintirile despre înlocuirea Reginelor într'un stup.

Un alt stupar din Banat se folosea de un aşa numit **«Sistem Binder»** pentru introducerea unei Regine într'o colonie, sistem unguresc, dela Budapesta de pe vremea guvernului unguresc.

In ce constă acest «sistem» care are o oarecare asemănare cu sistemul recomandat de apicultorul german Helmuth Haink, prin D-l apicultor Grigore Al. Giossan ?

In aceea, că se ia învălişul exterior al unei **«cutii de chibrite»**, şi se lipeşte la un capăt al cutiei o bucăţică de fagure artifical, astupându-se complect deschizătura cutiei, şi făcându-se găuri cu un cui în fagurile artificial, ca să nu se asfixieze **Regina**, în cutia unde este introdusă, cu o seamă de albini însoţitoare din stupul din care este luată tânăra Regină care urmează să fie introdusă în stupul orfan, şi pe urmă, se astupă şi celălalt capăt al cutiei cu o fâşie de fagure artificial; în care de asemenea se fac găuri cu un cui.

Şi aşa apoi este aşezată cutia cu Regina tânără în stupul a căruia Regină voim s'o înlocuim, după ce cu 24 ore înainte a fost îndepărtată Regina bătrână sau defectuoasă din stup, după ce au fost scoşi toţi fagurii din stup, şi nimicite celulele de matcă zidite pe ouă de albini în cursul celor 24 ore.

Această operaţie se face de regulă spre seară, când alibinele sunt mai liniştite. Peste noapte albinele din stup rod princezul, adecă fagurul artificial, lărgind găurile făcute cu cuiul şi eliberând Regina, care dacă este primită, albinele încep să zidească fagure de albină, iar dacă este omorâtă zidesc fagure de trântori sau nu zidesc nimic.

A treia zi după introducerea cutiei cu Regina în stup se poate controla dacă e primită Regina sau dacă e omorâtă, deşi eu cred, că n'ar trebui să se facă controlul cel puţin o săptămână, până când mai are stupul ouă potrivite pentru celule de matcă, şi până când albinele sau familiarizat bine cu Regina, dacă e primită, căci la caz contrar chiar dacă este primită, dar tot mai sunt albini bătrâne cu resentimente faţă de noua Regină, pe care o pot omorî iritându-se când controlezi la 3 zile stupul.

Mie mi s'a întâmplat anul trecut, că am deschis un stup, şi când am scos fereastra, ca să-l controlez, deodată am observat cu surprindere, că matca era pe fundul stupului încăerată cu nişte albini, cari tocmai o omorau, căci matca mai mişca încă din picioare.

Observ, că era matca obicinuită a stupului, pe care n'o înlocuisem. Cu «sistemul Binder» am înlocuit şi eu cu succes multe mătci, dar odată mi s'a întâmplat ceva ciudat şi anume: când am făcut la 3 zile conform teoriei sistemului, controlul dacă e primită Regina, am constatat cu surprindere că Regina era moartă, în cutie, căci albinele zidiseră cu ceară găurile făcute de mine cu cuiul în fagurii artificiali dela ambele capete ale cutiei, şi aşa Regina a fost asfixată, ceeace ne arată că ar trebui făcute găuri în cutie, nu numai în fagurii artificiali dela capete.

Eu obicinuiam să dau Regina fără albini însoţitoare, căci îmi ziceam, că albinele însoţitoare căutând să apere Regina lor, când intră albinele stupului în cutie, atacă aceste albini, cari atunci se pot irita şi le omoară nu numai pe ele ci pot omorî, iritate cum sunt şi matca. Mă gândesc cazul meu dacă nu cumva albinele au pătruns în cutie, au omorât matca și pe urmă au evacuat cutia și au zidit găurile cu ceară îngropând Regina, conform obiceiului albinelor, când intră vreun fluture **Cap-de-mort** în stup, pe care-l omoră și apoi îl înfășură în ceară și propolis, ca să nu se strice în stup.

Mister pentru mine vieața Reginei din cutie, găsită moartă asfixiată!

Un stupar îmi spunea, că o colonie i-a omorât vreo 2 Regine, introduse după «sistem Binder», și atunci a **slobozit** o Regină pe urdiniș în aceelaș stup, care în acest mod a fost **primită!**

Eu văzând întâmplarea cu Regina asfixiată în cutie, m'am cugetat să aflu alt sistem, și așa am aflat metoda mea **nouă,** pe care v'am descris-o într'un articol publicat în anul 1941 în «România Apicolă».

Cum vedem e un lucru așa de riscant, introducerea unei Regine tinere într'o colonie, deși eu am citit în «Buletinul Apicultorilor», că un stupar străin introdusese vreo 25 Regine într'o singură colonie, și că o parte din ele au fost ucise, dar totuși au mai rămas în stup, vreo 10—15 Regine, cari umblau liniștite pe faguri fără ca să se extermineze reciproc, conform teoriei luptei **de exterminarea** dintre 2 sau mai multe Regine.

Fără un sistem sau o metodă sigură și ușoară care se poate face repede, e greu de înlocuit Reginele bătrâne, cari tot la 2 ani ar trebui schimbate, după o teorie foarte adevărată a unui distins apicultor german, căci dela 2 ani în sus, Regina îmbătrânind începe să depună tot mai multe ouă de trântori cari consumă mierea, și nimicesc recolta și nădejdea stuparilor.

Vorbesc cu unii stupari cari îmi spun că n'au recoltă de miere, și i-am întrebat «n'ai băgat de seamă, n'are stupul sau stupii mulți trântori?» și mi s'a răspus că au foarte mulți, căci sunt Reginele bătrâne.

Metoda D-lui apicultor german Helmuth Haink de a introduce Regina tânără într'o colonie mi-se pare foarte ușoară, originală și nouă și în legătură cu obiceiurile firești ale albinelor, de a primi ceva de afară, din natură, sau de a o slobozi ele cum fac când slobod Reginele tinere din celulele de matcă pe vremea roitului.

Metoda D-lui Haink deci se întemeiază, ca și a mea, pe obiceiurile firești ale roitului albinelor, și așa nu poate fi — cred — decât perfect ducătoare la scop,deci perfect sigură.

Și dacă-i așa — voi experimenta-o și eu la vară — eu îmi fac datoria și zic, de vreme ce D-l apicultor german a rezolvat problema cea mai cardinală a apiculturii moderne, care-i introducerea sigură a unei Regine într'o colonie, ca Dumnezeu să-l trăiască ca să se bucure văzând cum apicultura pe urma descoperirii sale originale, măreț o să propășească și înflorească.

Iar spiritul omenesc poate fi mândru că înfrânt de rezistența firească a albinelor, complect, și în această privință a schimbării **«spiritului stupului»** prin acordarea sigură a unei Regine tinere, care introduce în stup un duh nou de înviorare și de muncă, ca geniul D-lui Hitler în națiunea germană, care va schimba fața Europei prin eroica-i hotărîre de a învinge pe teatrul de război, ca lumea apoi liberă, însuflețită de un spirit nou să poată înainta și mierea producției de tot felul s'o poată crea, căci umanitatea numai în acest chip va fi salvată, va învia!

Spirit nou în stup, Spirit nou în umanitate!

Iată **deviza** vrăjită a zilei de mâine, care singură o să ne asigure bucătura de pâine!

Iată deci înfrățită pentru vecie în duh, albina omenească cu albina albinărească!

Doi nemți le-au înfrățit, deci să trăiască!

Iar cei cari vor urma de-apururi o să-i sărbătorească, pentrucă geniul lor, al D-lui Hitler și al D-lui Haink a înlăturat zgura de pe mintea omenească, înfrățindu-o cu legea firească, care zice: **«Leben sind leben lassen!»**

Cine a învins deci și cine va învinge?

Natura înfrățită cu Scriptura și luminată mereu de albine care lucră mereu cu gura!

«Gură de om, gură de câine, cere pâine», zice proverbul românesc. **«Pâinea noastră cea de toate zilele»**, iată că ne va fi asigurată ca mâine, prin munca geniului omenesc înfrățit cu spiritul etern de muncă albinăresc!

Mărire ție mică albină c'ai deșteptat mintea omenească, care mereu în fața ta, din vremuri imemorabile, a fost silită să se cucerească, și prin cele mai mărețe genii ale ei să recunoască că tu ești cea ma perfectă ființă de pe pământ, prin opera ta mierea și ceara, căci zice marele gânditor Maeterlinck cu drept cuvânt, că «dacă ar veni o ființă de pe altă Planetă pe Planeta noastră și ne-ar ruga să-i arătăm ce avem noi mai desăvârșit pe pământ, noi smeriți ar trebui să-i arătăm o **«bucată de fagure de miere»**

Spiritul tău albină s'a proectat asupra spiritului omenesc și ai învins, ca un smerit sol dumnezeesc!

Mărire Ție!

Jupa, 15 Aprilie 1942, of. Caransebeș, jud. Severin.

IOSIF MIRCEA, Preot

D-l Boico Nicolae, vechiu apicultor, fost șeful regiunei Apicole Basarabia, acum refugiat din Basarabia se poate deplasa și lucra în stupinele amatorilor și sta la dispoziția oricui are nevoie de îndrumări cu privire la apicultură cu următoarele prețuri: Pentru o vizită la o stupină 400 lei; pentru o transvasare 150 lei de stup, dacă sunt de transvasat 1—5 stupi și 100 lei dela 5 stupi în sus, deplasările făcându-le pe cheltuiala proprietarului și întreținerea.

Doritori se pot adresa la D-l Arhitect Boico, str. Cobălcescu No. 52 Tel. 3.32.32. București sau str. Fruntașului 14—16 (Halta Grivița) N. Boico.

Extras după Procesul Verbal al şedinţei Comitetului din 23 Februarie 1942

Prezenţi 26 membri. Şedinţa se deschide la ora 11. D-l Preşedinte comunică cu părere de rău absenţa dela şedinţa de astăzi a D-lui Dr. Florin Begnescu, Prim Vice-Preşedinte de Onoare, reţinut acasă de vizita urgentă a D-lui Doctor G. Ionescu-Brăila, Decanul Medicilor Veterinari.

Accentuuază apoi importanţa şedinţelor de Comitet al Societăţii Centrale de Apicultură din Bucureşti care sunt de fapt cele mai frumoase şi înălţătoare reuniuni, unde orice apicultor poate să împărtăşească asistenţilor orice probleme de interes general apicol şi să participe la orice discuţiuni dezbătute în şedinţă. Pentru că la noi contrar altor Societăţi sau Asociaţiuni, participarea la şedinţe a oricăror membri din Societate este liberă. Ba ceva mai mult se insistă chiar prin convocările publicate în România Apicolă, participarea la şedinţe a câţi mai mulţi membri din societate.Explicaţia este foarte naturală spune Preşedintele. Neavând de discutat probleme personale şi nici secrete, reuniunile noastre le considerăm absolut de interes general de breaslă apicolă şi dorim chiar o participare mai importantă, pentru ca din discuţiuni să rezolvăm problemele dela început, într'o lumină cât mai adecuată intereselor generale ale tuturor apicultorilor, şi cele afirmate de mine sunt concludente. In şedinţa de astăzi remarcăm pe lângă membrii obişnuiţi, prezenţa Doamnei Arhitect Delavrancea şi a Domnilor Rector Profesor Pictor Eustaţiu Stoenescu dela Academia de Arte Frumoase, Doctor Docent Emil Daraban şi Dr Romanescu a căror participare ne bucură din suflet.

Doamnelor şi Domnilor, ni s'a cerut de Grupul German Apicol să răspundem la întrebarea dacă albina este animal sălbatec ori domestic? S'ar părea întrebarea banală. In substrat însă să ne gândim bine la răspuns. Dreptul de proprietate asupra roiului prins ca şi responzabilitatea asupra daunelor cauzate de albine sunt în funcţiune în caz de judecată de această interpretare: albina este domestică sau sălbatică? Sunt considerente juridice care pot fi dezbătute pentru şi contra. In orice caz când legiuirile se ocupă de bolile albinelor şi proteguirea lor, nu putem conchide decât că ele sunt considerate ca animale domestice. In orice caz discuţiunile vor aduce lumină şi noi vom publica părerile apicultorilor prin «România Apicolă».

D-l Dr. Romanescu luând cuvântul povesteşte un accident produs în stupina d-sale. In cursul acestei ierni un stup puternic şi cu hrană din belşug a fost răsturnat de furtună. Aproape trei săptămâni a rămas descoperit. Mare i-a fost mirarea când l-a cercetare, a constatat că supravieţuiau aproape normal, cu totul gerul prin care a trecut. Se poate dar susţine deci că stupii puternici şi bogaţi în hrană, rezistă la gerul cel mai puternic, mai ales când este într'o măsură adăpostit şi nu de lungă durată.

In continuare Domnia Sa comunică asistenţei rezultatul unei vizite făcute maestrului Const. L. Hristea, unde a putut să admire una dintre cele mai frumoase pepiniere de Sophora japonica, care să înlocuiască Salcâmul indigen la perdeli de protecţie a islazurilor comunale, şoselelor, râpelor, etc

Cu această ocazie s'a trimis Ministerul de Agricultură şi Domenii un raport detailat cerându-se înlocuirea salcâmilor comuni cu salcâmi japonezi

(Sophora Japonica) arbori care cresc și se desvoltă tot așa de bine ca și salcâmii indigeni, dar care în schimb prin floarea lor târzie și care ține aproape o lună, crează o bogată floră meliferă pentru albinăritul românesc. Salcâmul indigen înflorește prea de vreme, și de multe ori în epocă când coloniile nu sânt complect dezvoltate. Apoi în timpul înfloritului în general albinele nu se pot bucura de nectarul florilor de salcâm. din cauza ploilor și vântului ce bântue în această epocă. Contrar din floarea salcâmului japonez (Sophora Japonica) fiindcă înflorește într'o epocă prielnică când flora aproape dispare albinele au marele avantaj, căci își pot completa hrana necesară de bun iernat. Se înțelege dar ce importanță prezintă pentru albinărit o regiune bogată în sophora japonica. Chiar particularii ce doresc să-și facă înpăduriri de protecție pentru terenuri de cultură, trebue sfătuiți să le facă cu sophora japonica în locul salcâmului obișnuit.

D-l Președinte mulțumește D-lui Dr. Romanescu și îi comunică că în legea apicolă ce nădăjduește să o vadă fapt îndeplinit, va fi trecut și acest deziderat la zonele apicole de protecție.

Cerând din nou cuvântul D-l Dr. Romanescu accentuează necesitatea de proteguire prin lege a apicultorilor instalați în zone virgine apicole, unde ei își depun pe lângă muncă, tot capitalul ce îl au, ba alții, folosind și credite cu ascest scop. Exemplifică cazul D-sale dela Joița, unde după ce Domnia-Sa s'a instalat într'o zonă în care albinăritul nu era exploatat, vecinul D-sale proprietar localnic a găsit de cuviință văzând rezultatele obținute de Dr. Romanescu, să înjghebeze și el o stupină, cu un număr destul de mare de stupi, ceeace întrece capacitatea meliferă a regiunei. Prin acest procedeu ambii apicultori sânt păgubiți, și în special D-l Dr. Romanescu ca nelocalnic arată că trebue să renunțe la regiune ca să evite enormele pagube ce are.

D-l Dr. Daraban luând cuvântul relevă importanța problemei ridicată de D-l Dr. Romanescu și anume problema ce se pune între proprietar și individul dornic să muncească, făcând o documentată paralelă între individul ce vine să muncească exploatând o regiune oarecare și proprietarul băștinaș ce i se ia posibilitățile de a mai crește albine. De aici se nasc o serie întreagă de probleme cu repercusiuni în Economia Națională. Domnia sa opiniază că s'ar putea împiedeca apicultorul nomad, să exploateze o regiune din moment ce băștinașul s'ar ocupa și el cu albinăritul. Totuși oarecare restricțiuni s'ar putea face când apicultorul care a ocupat întâi o regiune, ar face dovadă că pentru bonitatea regiunei, el a făcut sacrificii materiale prin culturi speciale de arbori și plante melifere. Insă și aici trebue să se dea posibilitatea cât mai largă țăranului băștinaș pentru creșterea albinelor.

In concluzie Domnia Sa este pentru restricțiuni numai în ceeace privește apicultura păstorului.

D-l Rector Profesor Eustațiu Stoenescu își exprimă mirarea cum Domnia Sa ca mare proprietar să nu-și poată instala o stupină la conacul D-sale, atunci când un alt apicultor venit ocazional și-a instalat o stupină în apropiere mai din vreme?

D-l Dr. Daraban în replică arată că astăzi trăim timpuri noi și că nu se poate înfrâna apicultura și nici râvna de muncă.

D-l Căpitan Zissu D-tru luând cuvântul dă exemplu stupina părintească dela Târgoviște, care a fost nevoită să treacă printr'o astfel de criză, din cauza înfiinţării mai multor stupini în regiune. Flora ne mai fiind îndestulătoare, stupinele înfiinţate în urmă au fost nevoite să fie desfiinţate în masă. Domnia-Sa este pentru răspândirea, pentru extinderea albinăritului în diferite zone melifere neexploatate încă, iar nu în comprimarea lor numai în unele zone. La această părere la care se asociază întreaga asistenţă, D-nii Dr. Romanescu şi Ruginschi, scot în relief dezavantajele comprimării unui număr prea mare de stupi într'o regiune puţin bogată în floră. Domniile lor sânt de părere că apicultorul băstinaş să aibă întâetate.

D-l Dr. Daraban îşi exprimă siguranţa că apicultorul nou aşezat într'o regiune, unde mai sânt stupine, va dispare tocmai, fiindcă va vedea rezultatele negative obţinute prin sărăcia de nectar din regiune, de care n'a ţinut seama, când şi-a stabilit stupina.

D-l Ilie Popa spune că apicultorii nomazi să fie obligaţi să îmbunătăţească flora meliferă prin plantaţii pe salcâm sophora japonica, tei etc precum şi alte flori melifere, în regiunile unde îşi muta stupii.

D-l Dr. Daraban este de părere să se dea o formă cât mai serioasă acestei probleme şi să se ajungă la o soluţie cât mai bună, care să fie prezentată de societate Ministerului de Agricultură şi Domenii. De asemeni Domnia Sa este de părere să se pornească la o identificare a regiunilor bogate în floră pe ţară, precum şi a celor aglomerate cu prea mulţi stupi. La fiecare primărie să se ţină o evidenţă oficială asupra apiculturei din regiune, astfel ca apicultorii sau începătorii să cunoască dela început puterea regiunei. Să se pună chiar mici taxe pentru cei care vin cu stupii într'o regiune străină, iar din fondul rezultat să se înceapă o campanie de înbunătăţire a florei în regiune, când permite acest lucru.

La propunerea D-lui Dr. Romanescu ca societatea să intervină pentru înlocuirea salcâmului obişnuit din perdelele protectoar al islazurilor şi şoselelor cu sophora japonica (salcâm japonez). D-l Dr. Em. Daraban crede că este bine mai întâi să se studieze calitatea mierei obţinută din flora salcâmilor japonezi.

D-l Dr. Romanescu arată că mierea obţinută dela flora salcâmilor japonezi nu înlătură celelalte recolte obţinute dela alte flore cunoscute la noi, ci vine pe deasupra, ca o complectare.

D-l Preşedinte Grigore Giossan scoate în relief faptul că salcâmul japonez nu trebue considerat ca o înlocuire a salcâmului nostru indigen, ci numai cu o adăugire la bogăţia noastră meliferă. Mierea de Sophora Japonica este cunoscută în analiză de laborator în alte ţări, ca întrunind condiţiuni optime. Dar chiar dacă ea ar fi de o calitate mai inferioară, gustului nostru, cert este că ea va înlocui siropul de zahăr, în condiţiuni mult mai perfecte la hrănirea de iarnă.

Mulţumeşte tuturor pentru dragostea ce o arată albinăritului prin prezenta la această şedinţă şi accentuează mulţumiri deosebite Doamnei Arhitect Delavrancea şi D-lui Rector Profesor Eustaţiu Stoenescu pentru promisiunea de a face pentru revista «România Apicolă» o coperta demnă de credinţă şi de zbuciumul ce se depune, pentru progresul albinăritului românesc.

Şedinţa se ridică la ora 13,30.

Sfaturi practice pentru începători

Proverbul «In apicultură, primăvara se numără... bobocii» pe care-l spuneam altădată în coloanele acestei reviste în preajma pregătirii stupilor la iernat, s'a adeverit mai mult ca oricând în primăvara aceasta, şi am credinţa că dacă s'ar ţine seamă de această maximă, apoi acei stupari ar avea cu ei o cheie năzdrăvană, un îndreptar să zic aşa, fără de care strădaniile ca şi banii apicultorilor s'ar irosi în zadar.

Iarna nemaipomenit de lungă şi geroasă (şase luni de zile) ca şi o lună aproape încheiată cu ploi reci şi umezeală neprielnică albinelor, au ţinut aproape 7 luni de zile albinele ţintuite în stupi. Albinele prinse cu hrană crudă, în parte neîndestulătoare, care mai pe urmă a produs diaree, lipsa de aerisire necompletă, a făcut ca mii de albine să cadă moarte, împiedicând cu leşurile lor bruma de loc pe unde mai putea pătrunde aerul de afară. Gerul aspru şi de lungă durată, a făcut deasemenea ca albinele să nu poată trece cu uşurinţă după un fagure pe altul şi alte pierderi de mii de albine din cauza foamei. Rezultatul în primăvară a fost într'adevăr dezastruos, şi după rapoarte şi informaţii în Ţară, s'ar fi pierdut în iarna trecută peste 60% din numărul coloniilor trecute la iernat.

Din constatări îndelung cercetate, pot susţine că procentul cel mai mare în pierderi l'au avut stupii sistematici, iar cei primitivi (afară de cei slabi) au scăpat aproape toţi, pentrucă pierderile la aceştia din urmă sunt neinsemnate.

Multe învăţăminte ne sunt date să tragem din starea descurajatoare a multor stupari, şi multe probleme se pun dragi colegi pentru stupari învăţaţi, cari se străduesc aici ca şi peste hotare pentru prevenirea atâtor neajunsuri, de cari mulţi dintre noi, cu ştiinţă sau fără, ne trezim cu mâinele încrucişate în faţa unor pagube, cari puteau fi măcar în parte înlăturate.

Se pun fără îndoială cam următoarele probleme capitale:

1) Dacă stupii cunoscuţi în lumea întreagă ca şi la noi, sunt într'adevăr nimeriţi pentru climatul nostru, sau le-ar mai trebui ceva.

2) Aerisirea stupului trebue asigurată într'un fel, căci în fiecare iarnă, şi mai cu seamă în cea din anul acesta o treime sau chiar jumătate din fagurii câţi erau într'o colonie au fost găsiţi mucegăiţi, deci buni pentru topit, ca polen stricat, miere apoasă ş. a.

3) Cu toate că unii învăţţţi au desbătut şi arătat după încercări din practica a zeci de ani de apicultură că pe timpul iernii spaţiile dintre rame au o înrâurire neasemuită, această problemă a fost tratată cu indiferenţă, şi nerespectarea ei a adus an de an pagube nebănuite.

Recunosc că aceste probleme trebuesc neapărat desbătute până către sfârşitul sezonului acestuia, şi trebue ca iubiţi colegi să creadă că ele nu pot face obiectul acestor sfaturi de sezon mărginite şi făgăduesc că-mi voi da toată silinţa ca ele să apară cât de curând în România Apicolă, iar pentru stabilirea acestor adevăruri uitate sau nebăgate în seamă, doresc o cât mai frăţească critică.

Iată acum părerea mea în ce priveşte operaţiile de primăvară şi dacă vreţi din preajma marelui cules.

Cu imaginea în suflet a stupilor pierduţi în iarnă, să prindem hotărîrea de a nu mai ține în stupină decât stupi puternici, bine populați, iar coloniile slabe, cu regine bătrâne, neprolifice unite fără cruțare, două sau chiar trei la un loc. In stupina mea din marginea orașului Târgoviște aveam în toamna trecută 58 stupi sistematici Layens și Dadant și 3 primitivi. Recolta din anul trecut a fost slabă, iar toamna pentrucă am văzut nu atât lipsa de hrană cât puțina populație (4—6 rame populate, în obiceiul meu fiind de a nu pune la iernat decât stupi ale căror colonii acopăr cel puțin 8—9 rame), am pornit la unirea lor între ei, ajungând astfel să intru numai cu 29 stupi sistematici la iernat plus 3 primitivi. Trebue să mărturisesc că am făcut totuș o excepție cu un stup viguros însă numai pe 6 rame, cu albine harnice de tot, stup care a fost singurul găsit mort în primăvara aceasta, în timp ce stuparii din jurul meu, ca și cei din nordul județului au pierdut peste 90%. Au murit ce-i drept mii de albine dela fiecare stup din pricina nedesvârșitei aerisiri, și am mai avut stupi slabi cu o populație pe 5—6 rame în primăvară, stupi cari au fost din nou uniți, acum numai 6, așa că acum am în acea stupină 23 stupi, cari fac cel puțin unul cât 3 la un loc. Dacă am pierdut sau am câștigat, apoi asta sunteți și dv. în măsură s'o spuneți.

In unele locuri hrănirea cu zahăr, sau cu miere dela rezervă a fost salvatoare... dar pentru ce? Ca să trăiască o colonie slabă, fără puteri de recoltă, sau poate chiar pentru atâta cât iar trebui să intre ea în iarna ce ne așteaptă.

In apicultură nu se pot obține două lucruri deodată adică nu ne putem aștepta și la miere și la roi dela un stup, și dacă lucrăm chibzuit adică dacă ne mulțumim cu puțini roi putem spera și la recoltă. Eu am vroit anul acesta stupi puternici și voi avea o recoltă record pentru mine și nu mă îndoesc nici de câțiva roi.

A crește albine nu este filozofie, afară de cazul când vrei să faci și știință; albinele îți arată singure când să le pui rame de recoltă (căci lucrează pe rama de lângă diafragmă și înoesc fagurii în partea de sus). De stupii puternici nu prea se lipesc boalele, nu sunt atacați de găselniță, garda puternică dela urdiniș nu lasă hoațele, numai aceștia pot da cu adevărat un roi mare ce poate constitui o viitoare colonie de folos, restul e amăgire și pierdere de vreme.

Să vă mai spun că trebue să îgrijiți de rame cu foi artificiale, d'apoi lucrul acesta fiecare îl cunoașteți de cum se apucă să crească albine. Se va spun să topiți fagurii mucegăiți, cum se păstrează și cum se feresc ramele de recoltă contra fluturilor; deasemenea cred că sunt demult știute.

Și acum, dacă nu vă îndurați să mă urmați în întregime, aveți curajul măcar de încercați, și comunicați-ne la revistă rezultatele.

Cu bine și sănătate.

CONSTANTIN ANTONESCU
Conducătorul Stupinei Experimentale a
Soc. Centrale de Apicultură din România

BILANȚ GENERAL

AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Încheiat la 31 Decembrie 1941

ACTIV			PASIV	
Cassa			Inventar	90.085
Numerar aflat asupra D-lui C. Țintea, Casier Gestionar	lei 21.024		Sold numerar de reportat pe 1942	23.024
Fond Teza Doctorat «Mierea în alimentația sugacilor» Donație Gr Giossan, aflat **asupra casierului gestionar**	„ 2.000	23.024		
Insigne 368 x 20 în păstrarea D-lui Casier C. Țintea		7.360		
Albinițe 363 x 10 în păstrarea D-lui Casier C. Țintea		3.630		
Colecția Revistei «România Apicolă» 1926/1941		37.200		
Biblioteca Apicolă «Mierea»		4.928		
Mobilier Biblioteca		3.000		
Diverși debitori: Garanția Căsuța Poștală		195		
Stupina demonstrativă a Societății. Stupi populați, goi, materiale, scule, sub controlul și răspunderea D-lui Const. Antonescu		31.780		
Un aparat fotografic 8/14 donație Gr. Giossan. **aflat în** păstrarea D-lui Const. Antonescu		2.000		
		113.109		113.109

CONTUL DE PROFIT ȘI PIERDERI

încheiat la 31 Decembrie 1941

CHELTUELI	
Imprimarea revistei «România Apicolă»	38.205
Expediția revistei și administrația Societății	3.592
Corespondența	2.039
Clișee reviste	2.271
Căsuță Poștală	1.095
Viza registre Tribunal	966
Cheltueli Cancelarie	700
Cheltueli redacție și stupina Societății	5.523
Excedent de reportat pe 1942 aflat asupra D-lui Casier C. Țintea	23.024
	77.325

VENITURI		
Report din 1941		6.458
Din cotizații și abonamente		61.051
Din donațiuni (cotizațiile și abonamentul fiind achitate separate)		
C. D. Cosmescu. Ploești	Lei 1.000	
Const. L. Hristea	„ 50	
C.Miculescu. Profesor	„ 300	
D-tru M. Popescu, Proprietar	„ 800	
Vasile Stănescu, Cenzor	„ 500	
Const. Antonescu, Redactorul nostru	„ 600	
Gr. Al. Giosan. Președ. Soc. noastre	„ 1.786	5.036
Colecții vechi		340
Insigne		50
Albinițe		550
Gr. Al. Giossan donație pt. o Teză Doctorat în medicina umană «Mierea în alimentația sugacilor», Proces-Verbal Ședința din 30 Martie 1941		2.000
Reclame		1.840
		77.325

Casier Gestionar (ss) *C. Țintea.*

Președinte (ss) GRIGORE AL. GIOSSAN.

Verificat de noi cenzorii și găsit exact conform cu înregistrările.

Cenzori : *C. Costescu, G. Pandrea, Ioan C. Stănescu.*

Informații

Viitoarea ședință a Comitetului va avea loc Duminecă 14 Iunie 1942 ora 10 dimineața la sediul Societății Palatul Institutului Național Zootehnic Str. Dr. Staicovici No. 63. Ședințele Comitetului nostru fiind libere poate să participe ori ce membru din societate și chiar apicultorii sau amatorii care încă nu sunt înscriși.

*

In biblioteca științifică pentru popor a ziarului «Universul» No. 5—8 a apărut o carte de interesante și duioase povestiri din viața animalelor.

Autorul ei D-l Raul Călinescu, conferențiar universitar nu se mulțumește cu simple descrieri ci caută într'o formă plăcută și atrăgătoare și într'o limbă pe înțelesul tuturor să ne înfățișeze pe rând viața animalelor, păsărilor, peștilor, insectelor etc. O recomandăm abonaților noștri ca pe o carte nu numai plăcută în ceasurile libere dar și plină de învățăminte folositoare.

Costul 80 lei.

C. Țintea.

*

Aflăm cu deosebită mulțumire că la Sibiu s'a înființat din inițiativa unui mănunchi de harnici apicultori, o asociație a apicultorilor din județul Sibiu. Ne bucură din suflet acest fapt și urăm tinerii asociații, izbândă deplină pentru înflorirea albinăritului din regiune. Fie ca înfăptuirea aceasta să fie de exemplu și să găsească imitatori în fiecare județ din Țară.

Transmitem cele mai călduroase felicitări D-lui Președinte Nicolae Petru și membrului nostru sincer și constant d-l Alexandru Dorobanțu care după cât am aflat a depus multă râvnă la închegarea asociației.

*

Sindicatul stuparilor din Prahova a reușit să obțină aprobarea D-lui Colonel Bartolomeu, prefectul de Prahova, să se dea cu plată al doilea vagon de zahăr pentru alimentarea coloniilor aflate în suferință.

Acest nou ajutor dat stuparilor din jud. Prahova, datorat înțelegerei D-lui prefect, este binevenit, putând să se mai salveze acele familii, care au reușit în mod eroic să iese cu bine din această grozavă iarnă.

Revista, în numele stuparilor din întregul județ, îi aduce călduroase și meritate mulțumiri și îl asigură de recunoștința lor.

Situația D-lui.. la......................................194

Abonamente	PE ANII					Total lei	Total lei
	1938	1939	1940	1941	1942		
Abonamente plătite							
Abonamente de plată							

Casier,

Rugăm cu insistență ca D-nii abonați să grăbească cu achitarea abonamentului și numai pe adresa D-lui Casier C. Țintea, Căsuța poștală 525.

CONVOCARE

DOMNILOR MEMBRI,

In conformitate cu art. 31, 33, 34 şi 37 din Statutele Societăţii Centrale de Apicultură din România, sunteţi convocaţi în Adunare Generală Ordinară, pentru ziua de Dumirică 14 Iunie 1942, ora 10 dimineaţa, la Sediul Societăţii, Str. Dr. Staicovici No. 63 (fost. M. Kogălniceanu) (Palatul Institutul Naţional Zootehnic).

Ordinea de zi fiind :

1) Darea de seamă a Comitetului pe exerciţiul 1940,

2) Raportul Comisiei de Cenzori,

3) Descărcarea Comitetului de gestiunea sa,

4) Alegerea a 3 membri eşiţi la sorţi în conformitate cu art. 16 din Statute şi anume: Const. L. Hristea, Ion G. Mareş şi Dr. D. Russu. Membrii eşiţi la sorţi sunt reeligibili.

5) Alegerea a 3 cenzori supleanţi, în locul D-lor C. Costescu, G. Pandrea şi Ioan C. Stănescu, cenzori activi şi C. Lascar, S. Ruginosu şi C. Vasiliu, cenzori supleanţi. Atât cenzorii activi şi cei supleanţi sunt reeligibili.

6) Bugetul pe anul 1942.

7) Diverse chestiuni de interes general apicol şi bunului mers al Societăţii.

In cazul când numărul membrilor prezenţi la curent cu cotizaţia nu vor fi jumătate plus unul, Adunarea va avea loc irevocabil în ziua de Duminică 28 Iunie 1942, ora 10 dimineaţa, tot la sediul Societăţii, cu orice număr de membri prezenţi, conform art. 34 din Statute.

Membri cari nu pot participa la Adunare, pot fi reprezentaţi printr'un alt membru împuternicit prin delegaţie scrisă conform art. 14 din Statute. Această delegaţie va fi depusă la Biroul Adunării Generale.

Bucureşti.

Preşedinte, (ss) GR. GIOSSAN.

p. Secretar General (ss) *Const. S. Antonescu.*

Memento. Intrucât la prima convocare nu se va putea întruni numărul de membri cerut de Statute, Domnii membri sunt rugaţi să nu lipsească dela Adunarea Generală de Duminică 28 Iunie 1942, ora 10 dimineaţa. Nu pot lua parte la Adunare decât membrii cari şi-au achitat cotizaţia.

— România Apicolă a apărut acum în 32 pag. (număr triplu) pe **lunile Aprilie, Mai şi Iunie 1942. Rugăm a ni se ierta întârzierea.**

Domnii abonaţi ai revistei noastre sunt rugaţi să înţeleagă aceste **greutăţi, şi dacă doresc să ne dea o mână de sprijin,** aceasta o pot face trimiţându-ne neîntârziat abonamentul.

— Rugăm pe D-nii abonaţi cari sunt numiţi propagandişti, să binevoiască a ne recomanda alţi apicultori dela care să-şi încaseze abona**mentul, ce l-au achitat, trimiţându-ne adresele respective, Domniile lor** primind revista gratuit.

ANUNȚ pe Domnii apicultori că fiind plecat departe de București nu mă pot ocupa în anul 1942 de faguri artificiali.

Căpitan ZISSU DUMITRU
Gheorghe Marițiu 23

Stupina Vaviliu, Fermele Otopeni, jud. Ilfov, kilom. 17+200 mt. vinde faguri artificiali de valțuri din ceară pură, la prețul zilei. La ceara clientului cu scăzământ 5—10%.

Cumpără ceară. Pentru răspuns adăogați carte poștală.

SEMINȚERIA «PILDNER AMAN» București, Tel. 3.50.89, Str. Carol I, Nr. 11. — Unelte apicole, semințe de legume și flori. Cataloage la cerere.

STUPĂRIILE UNITE. — Depozit General de miere și ceară naturală de albine. Galați — Strada Traian 42 — Telefon 1160. — S'au pus în vânzare faguri, secțiuni, faguri pentru orice mărimi de rame, din cea mai naturală ceară de albine în bande lungi și cu celule foarte adânci. Primim să lucrăm și cu ceara clientului, la preț cât se poate de convenabil. Intrucât prețurile variază, vă rugăm să grăbiți comenzile.

INTREPRINDEREA APICOLĂ ERACLE IOVĂNESCU, Poiana-Mare Dolj, 300 stupi sistematici — uzină electrică proprie. Fabrică, produce și vinde: Stupii sistematici (Colonii) Miere fină, faguri Artificiali, Mătci selecționate, Roi, Ulee, extractoare moderne și tot felul de unelte și mașini Apicole.

Cereți preț curent.

SEMINȚE SELECȚIONATE de lucernă, sfecle furagere, zarzavaturi, legume și flori. Unelte de grădinărie și apicultură furnizează Semințeria Cooperator», București, Str. Carol Nr. 3. Telefon 4.08.68.

SEMINȚERIA «FLORA» Alois Kaurek, București, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere.

APICULTURA IOSIF DREER, Pașcani, jud. Baia.

Anunță că este pregătită mai bine ca ori când cu aparatele cele mai moderne pentru confecționat faguri artificiali din ceară curată de albine în bandă lungă, care mulțumește pe cel mai pretențios cunoscător, cu prețul cel mai avantajos. Deasemeni stupii sist. «Dadant»; goi cu albine și extractoare din cele mai practice și solide. Cereți prospectul gratuit.

APICULORI! Toate uneltele necesare pentru stupăria Dvs., cât și tot felul de semințe melifere, găsiți avantajos și de bună calitate la vechea casă A. Clouard, Semințeria «La bunul grădinar», București I. — Str. Carol Nr. 30. Telefon 3.34.92. Catalog gratuit la cerere.

Abonamentul 200 lei anual. **Exemplarul 30 lei**

«BUCOVINA» I. E. TOROUȚIU BUCUREȘTI

9

A Purnu Leon. Pornuciue

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMANIA

Leon. Poruciue

ANUL XVII Nr. 2—3 FEBR.—MARTIE 1942

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sediul Societăţii: Bucureşti VI, Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Naţional Zootechnic
Corespondenţa se va adresa numai **Bucureşti I. Căsuţa Poştală 525.**

Preşedinte de onoare statutar: **D-l General I. Sichitiu,** Ministrul Agriculturii şi Domeniilor.
Prim Vice-Preşedinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**
Vice-Preşedinte de onoare: **N. Nicolaescu**
Comitetul: Preşedinte activ: **Grigore Giossan**
Vice-Preşedinte: **General Al. Mladinescu.**
Secretar General: **Ing. Agronom N. Foti.** Casier: **Constantin C. Ţintea.** Bibliotecar: **Căpitan Zissu D-tru.**
Redactor România Apicolă: **Constantin S. Antonescu.**
Membri: **Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareş, Dr. D. Russu.**
Censori activi: C. Costescu, Gh. Pandrea şi Ioan C. Stănescu.
Censori supleanţi: C. Lascăr, S. Ruginosu şi C. Vasiliu.

„ROMÂNIA APICOLĂ"

Organ de propagandă al Societăţii Centrale de Apicultură din România
Bucureşti I, Căsuţa Poştală No. 525.
Redactor Şef: **Constantin S. Antonescu.**

Colaboratori:
Prim Vice Preşedinte de Onoare: **Dr. Fl. Begnescu.**
Vice Preşedinte de Onoare: **N. Nicolaescu.**
şi D-nii : **Grigore Giossan, Constantin L. Hristea, Ing. A. Bulyghin, Prof. Ion Dobre, Cpt. Zisu D-tru, D-ra Ecaterina Golescu, etc.**

ABONAMENTUL: Pentru Instituţiuni, Societăţi, lei 500 anual; Pentru membrii: Cotizaţia la societate 60 lei anual; Abonamentul 140 lei. Total lei 200. Taxa de înscriere lei 20.
ABONAMENTE DE ONOARE 1000 LEI ANUAL
Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Articolele de publicat în Revista **„România Apicolă"** ca şi orice reclame etc. se vor trimitepe adresa **Societăţii Centrale de Apicultură din România, Bucureşti, Căsuţa Poştală No. 525.**

CITIŢI IN ACEST NUMĂR:

Mierea ca medicament de Dr. Em. Daraban; Hrănirea stimulentă a stupilor de Ioan T. Spiloiu; Păduchii albinelor de C. Ţintea; Incă o metodă pentru introducerea unei regine într'o colonie de Grig. Giossan; Probleme de aclimatizare de H. I. Wadev; Albina de C. Ţintea; Inţepăturile de albine de Dr. Th. Leck; Informaţiuni; Distanţarea ramelor cu faguri în stupii sistematici de C. Antonescu; Calendar Apicol de C. Antonescu; Cercetând florile de I. Spiloiu, etc. etc.

ANUL XVII Nr. 2—3 FEBRUARIE—MARTIE 1942

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂŢII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Mierea ca medicament

de Dr. EM. DARABAN
Docent al Facultăţii de medicină umană
din Bucureşti

Incă din timpurile cele mai vechi, mierea a fost intrebuinţată în tratamentul unor maladii, fie pentru combaterea directă a acestora, fie în scop de a tonifica organismul şi de a-i da astfel putinţa să se apere mai cu folos, împotriva cauzei determinate a îmbolnăvirii.

Hypocrate (460 a. în. I. Ch.) şi Galien (131 în. I. Ch.) recunosc mierii calităţi binefăcătoare pentru organism precum şi facultatea de a vindeca unele dintre afecţiunile gâtului, laringelui, pulmonilor, aparatului digestiv, ficatului şi rinichilor.

Increderea ce i s'a acordat, apare justificată dacă ne gândim că mierea nu este altceva, decât produsul aceloraşi plante, cărora medicina modernă le acordă şi astăzi, calităţi vindecătoare.

Dela început, trebue să recunoaştem însă, că nu se poate recunoaşte în general şi în mod uniform, proprietăţi curative, ori cărei varietăţi de miere.

Plantele, imprimând caractere deosebite nectarului, vom recunoaşte o varietate întreagă de specii de miere cu calităţi şi proprietăţi diferite, după natura solului şi a florei care predomină în regiune.

Astfel mierea de munte şi mai ales din regiunile unde predomină bradul, are o acţiune binefăcătoare în combaterea afecţiunilor căilor respiratorii.

Mierea de tei, are calităţi emoliente pentru căile respiratorii precum şi calităţi calmante şi somnifere.

Mierea de salcâm şi de trifoi, dotată cu mai puţine calităţi terapeutice, rămâne în schimb excelentă ca aliment.

Este deci necesar ca înainte de a vorbi de calităţile terapeutice ale mierii, să ne lămurim mai întâi, asupra compoziţiei chimice şi a aspectului diferitelor varietăţi de miere şi să căutăm a ne da seama, căror factori anume îşi datoreşte mierea calităţile ei vindecatoare.

Am văzut că mierea de munte are calităţi curative reale în unele afecţiuni pulmonare. Ea este de culoare închisă, are o compoziţie chimică particulară, caracterizată prin bogăţia ei în principii zaharate nereductibile şi având un procent ridicat de dextrine, fapt căruia se datoreşte facultatea sa de a nu granula.

Fiind mai puţin agreabilă ca gust nu este apreciată ca miere de masă rămânând o preţioasă miere medicinală.

Din punct de vedere chimic, compoziția acestei varietăți de miere e cu oarecari variațiuni următoarea:

Apă	21,53%
Zahăr reductibil	58,50%
Zaharoză	9,28%
Dextrină	10,10%
Materii minerale	0,50%
Principii balsamice	0,09%

(A. Caillas)

Mierea de tei, de culoare galbenă, foarte parfumată și plăcută ca gust, granulând uneori greu, alteori ușor și având proprietăți calmante, emoliente și mai ales soporifice, are în mod obișnuit următoarea formulă chimică:

Apă	19,20%
Zahăr reductibil	70,37%
Zaharoza	1,80%
Dextrina	7,50%
Materii minerale	0,62%
Diverse	0,51%

(A. Caillas)

Mierea de salcâm, delicioasă ca gust, parfumată, siropoasă, de culoare deschisă, granulează greu cu toate că dextrina se găsește într'o proporție redusă.

Dotată cu calități alimentare remarcabile, însă cu mai puține însușiri terapeutice, ea trebue considerată ca miere de masă prin excelență.

Compoziția chimică obișnuită a acesteia, e următoarea:

Apă	19,28%
Zahăr reductibil	73,16%
Zaharoză	6,39%
Gume și dextrine	0,70%
Diverse	0,47%

(A. Caillas)

Mierea de flori de câmp, variând atât după regiune cât și după folra locală, are o culoare auriu închis. In regiunile în cari se găsesc culturi de lucernă și trifoi, culoarea capătă o vagă nuanță verzuie.

Este căutată pentru gustul ei fin și aromat.

In afară de diferențierea făcută mai sus și care a avut în vedere natura florei melifere, mai trebue ținut seama și de calitățile solului atunci când vorbim de calitățile terapeutice ale mierii.

Astfel mierea din unele regiuni muntoase cu ape feruginoase, conține un procent de fier mai ridicat putând varia între 0,03 și 0,17%.

Deasemeni acidul phosphoric poate varia și el între 0,10 și 0,63%.

Pentru o mai bună studiere a proprietăţilor medicinale şi alimentare ale mierei, ar fi de dorit pe deoparte apicultorii cari au mijloace să caute să facă analiza chimică a recoltei lor, iar pe de altă parte ca Soc. Centrală de Apicultură, coordonând aceste rezultate şi întreprinzând ea însăşi cercetări de laborator, să studieze şi să popularizeze calităţile mierii româneşti, după regiunile de recoltare.

Am credinţa, cunoscută fiind diversitatea florală şi telurică a ţării, că surprizele ne sunt rezervate.

Iată acum câteva din întrebuinţările medicinale ale mierii:

I. **Ca tonic general** doctorul Pochet d'Arcachon, recomandă untul şi mierea, în părţi egale, (butiro-mierea) în cazurile de debilitate fizică generală, mai ales la copii, la cari acest amestec pare să înlocuiască cu succes, untura de peşte.

II. **In anemie,** este indicată, mai ales mierea în care fierul se găseşte într'un procent mai ridicat.

Acţiunea terapeutică a acesteia, s'ar datori pe deoparte acidului formic, iar pe de alta, principiilor zaharate şi a fierului.

Primul exercită asupra mucoasei stomacale o acţiune tonică şi excitantă, în timp ce arderea zahărului, determinând o ridicare a temperaturii, favorizează digestia.

Cât despre fier am văzut că el intră în însuşi compoziţia hemoglobinei din sânge.

Se vor lua dimineaţa pe nemâncate 2 linguriţe de miere.

III. **In afecţiunile gurei şi gâtului** se recomandă mierea rozată. Este o infuzie de flori de trandafiri, 35 gr. pentru 125 gr. apă la cari se adaugă 250 gr. miere.

Având o acţiune emolientă şi calmantă se recomandă sub formă de gargarisme, în inflamaţiile şi ulceraţiile mucoasei bucale, în amigdalite simple precum şi în unele ulceraţii amigdaliene.

IV. **In laringite şi bronşite** mierea de brad are o indicaţie bine stabilită. Are o acţiune calmantă şi emolientă asupra mucoasei căilor respiratorii.

Se recomandă a se lua 2 linguriţe de miere călduţă, fie simplă, fie dizolvată într'o ceaşcă de lapte călduţ.

V. **In insomnie** se recomandă mierea de flori de câmp şi mai ales cea de tei pentru calităţile ei calmante şi soporifice.

Se vor lua 2—3 linguriţe seara înainte de culcare.

VI. **In afecţiuni gastro-intestinale** cunoscute fiind proprietăţile desinfectante şi antiputride ale acidului formic, cât şi proprietatea sa laxativă, mierea este recomandată ca un bun medicament.

Astfel unele gastrite, constipaţia şi chiar colibaciloza, par a fi favorabil influenţate în urma tratamentului cu miere.

Astfel, Abatele Raudin la congresul apicol din 1900 comunică o serie de cazuri de gastrită vindecate în urma tratamentului cu miere.

Dr. Muniagurria publică în Buletinul Soc. de Pediatrie din Paris, 8 cazuri de enterocolite grave la sugari, vindecate prin acţiunea terapeutică a mierei. Autorul recunoaşte acestui aliment, pe lângă facultatea antiputridă, şi antiseptică şi o acţiune hidratantă asupra ţesuturilor.

Pentru o mai bună studiere a proprietăților medicinale și alimentare ale mierei, ar fi de dorit pe deoparte apicultorii cari au mijloace să caute să facă analiza chimică a recoltei lor, iar pe de altă parte ca Soc. Centrală de Apicultură, coordonând aceste rezultate și întreprinzând ea însăși cercetări de laborator, să studieze și să popularizeze calitățile mierii românești, după regiunile de recoltare.

Am credința, cunoscută fiind diversitatea florală și telurică a țării, că surprizele ne sunt rezervate.

Iată acum câteva din întrebuințările medicinale ale mierii:

I. **Ca tonic general** doctorul Pochet d'Arcachon, recomandă untul și mierea, în părți egale, (butiro-mierea) în cazurile de debilitate fizică generală, mai ales la copii, la cari acest amestec pare să înlocuiască cu succes, untura de pește.

II. **In anemie,** este indicată, mai ales mierea în care fierul se găsește într'un procent mai ridicat.

Acțiunea terapeutică a acesteia, s'ar datori pe deoparte acidului formic, iar pe de alta, principiilor zaharate și a fierului.

Primul exercită asupra muccasei stomacale o acțiune tonică și excitantă, în timp ce arderea zahărului, determinând o ridicare a temperaturii, favorizează digestia.

Cât despre fier am văzut că el intră în însuși compoziția hemoglobinei din sânge.

Se vor lua dimineața pe nemâncate 2 lingurițe de miere.

III. **In afecțiunile gurei și gâtului** se recomandă mierea rozată. Este o infuzie de flori de trandafiri, 35 gr. pentru 125 gr. apă la cari se adaugă 250 gr. miere.

Având o acțiune emolientă și calmantă se recomandă sub formă de gargarisme, în inflamațiile și ulcerațiile mucoasei bucale, în amigdalite simple precum și în unele ulcerații amigdaliene.

IV. **In laringite și bronșite** mierea de brad are o indicație bine stabilită. Are o acțiune calmantă și emolientă asupra mucoasei căilor respiratorii.

Se recomandă a se lua 2 lingurițe de miere călduță, fie simplă, fie dizolvată într'o ceașcă de lapte călduț.

V. **In insomnie** se recomandă mierea de flori de câmp și mai ales cea de tei pentru calitățile ei calmante și soporifice.

Se vor lua 2—3 lingurițe seara înainte de culcare.

VI. **In afecțiuni gastro-intestinale** cunoscute fiind proprietățile desinfectante și antiputride ale acidului formic, cât și proprietatea sa laxativă, mierea este recomandată ca un bun medicament.

Astfel unele gastrite, constipația și chiar colibaciloza, par a fi favorabil influențate în urma tratamentului cu miere.

Astfel, Abatele Raudin la congresul apicol din 1900 comunică o serie de cazuri de gastrită vindecate în urma tratamentului cu miere.

Dr. Muniagurria publică în Buletinul Soc. de Pediatrie din Paris, 8 cazuri de enterocolite grave la sugari, vindecate prin acțiunea terapeutică a mierei. Autorul recunoaște acestui aliment, pe lângă facultatea antiputridă, și antiseptică și o acțiune hidratantă asupra țesuturilor.

La aceasta trebue adăugat și faptul că mierea este un aliment complet steril, care nu numai că nu fermentează, dar împiedică prin acțiunea acidului formic, o atare fermentare în tractusul alimentar.

Pentru aceste considerațiuni, mierea poate fi socotită ca un adevărat pansament stomacal și intestinal, mai ales la sugari.

Pe de altă parte, transformarea hidraților de carbon din miere, făcându-se fără oboseala aparatului digestiv al sugarului, rezultă o mare toleranță a organismului acestuia față de miere, și deci realizarea efectivă a unei bune alimentații, lucru greu de obținut cu oricare alt aliment atâta vreme cât aparatul digestiv este în suferință.

VII. Întrucât transformarea și asimilarea principiilor zaharate din miere se fac fără un prea mare efort din partea ficatului, mierea va putea fi recomandată în cazurile în care se urmărește o reparare prin repaus a acestuia.

VIII. Datorită proprietăților sale diuretice, ea este deasemeni indicată în unele afecțiuni ale rinichilor.

Astfel în locul ceaiului de cozi de cireși care are inconvenientul de a determina o ușoară congestie a rinichiului, se recomandă a se luà 3 linguri pe zi dintr'o miere provenind din regiuni deluroase în care predomină flora pomicolă.

In afară de indicațiunile de uz intern citate mai sus, mierea este indicată și în unele aplicațiuni locale.

Astfel: **în arsurile pielei** se recomandă ungerea regiunei bolnave cu un amestec de părți egale de miere și untdelemn la care se poate adăuga și un cristal de albastru de methilen.

Medicina populară cunoaște întrebuințarea mierii în tratamentul **impetigoului** (bubele-dulci).

Și acum, după ce am enumerat câteva din facultățile tonice și vindecătoare ale mierii, mă gândesc cu multă părere de rău, la ce isvor de viață a renunțat săteanul nostru, părăsind frumosul meșteșug al albinăritului.

Ce gol ar fi umplut mierea în alimentația sa, atât de redusă, dacă ne gândim că 100 gr. de miere valorează din punct de vedere nutritiv, cât 135 gr. de carne bine asimilabilă sau cât 6 ouă, cât 600 gr. lapte sau cât 120 gr. nuci.

Ce prieten al sănătății sale și a copiilor săi ar fi avut în mierea pe care cu puțină trudă i-ar fi dăruit-o cei câțiva stupi din grădina sa!

Ce ușor ar fi găsit în miere, prietenul sănătății și leacul atâtor boale !...

De vină nu e sărăcia, căci țăranul de eri erà mai sărac decât cel de astăzi.

De vină nu e numai el ci și noi orășenii căci găsind mai comodă folosirea zahărului, am nesocotit mierea și am făcut-o să dispară ca pe un produs fără cătare.

Hrănirea stimulentă a stupilor

de IOAN T. SPILOIU

Gândul fiecărui apicultor, la început de an, este acela de a face toate sforțările ca să obțină — în măsura ajutorului dat de natură — cât mai multă miere dela stupii pe cari îi are.

După cum însă în agricultură, mărirea producției se reazimă de felul pregătirii pământului și al îngrijirii culturilor, la fel și în apicultură mărirea producției de miere, este angrenată de pregătirea stupilor în acest sens, și de lucrările ce vom face în scopul obținerii mierei.

Pregătirea stupilor, pentru a da mai multă miere, se face toamna și primăvara. Ceeace nu s'a putut face toamna, facem în primăvară, prin lunile Martie-Aprilie, unind câte 2—3 la un loc, coloniile slabe.

Pentruca o colonie să strângă miere din belșug, trebue să fie alcătuită din cât mai multe albine lucrătoare; căci nu tot aceiași cantitate de miere va strânge o colonie de 10.000 albine, ca una de 60.000 albine. Acest număr de albine, nu poate fi totdeauna existent în stup. Din cauza aceasta, e nevoe să venim în ajutorul coloniei, printr'un stimulent care să îndemne matca la ouat, spre a dobândi un cât mai mare număr de culegătoare, necesar în timpul marelui cules.

O colonie, începe să crească puet, cam de la 15 Februarie. Măsura în care ouă matca este foarte restrânsă — mai mult de încercare — abia prin luna Martie devenind mai mare.

Ouatul reginei e legat de cantitatea de polen și miere aflat în stup; și aici deschid o paranteză, atrăgând atenția stuparilor lacomi! O colonie nu are nevoe de 15—17 kg. miere numai pentru hrana sa. Ea consumă doar 700—900 gr. miere lunar, sau 4—6 kg. miere pe tot timpul iernei, restul fiind întrebuințat pentru creșterea nouilor generații de albine.

Dar de multe ori, având miere și polen din belșug, colonia tot întârzie, crescutul puetului, neavând siguranța că va fi apropiată vremea când va putea găsi și în natură nectar și polen. Albinele au nevoe de un stimulent. Stimulentul acesta constă în hrănirea artificială sau hrănirea de stimulare a albinelor.

Iată metoda mea, de a hrăni albinele pentru stimulare.

Inainte de a arăta această metodă, țiu să precizez că mai sunt și altele susținute ca fiind mai bune de către alți apicultori.

Intr'una din zilele însorite și calde ale celei de a 2-a jumătate a lunei Martie sau începutul lunei Aprilie, se deschide stupul se afumă foarte puțin și apoi în mijlocul cuibului se introduce o ramă cu miere luată dela rezervă. Inainte de a o da, rama cu fagurele, se supune unor operațiuni. Se desoperculează (desfacem căpăcelele de ceară care acoperă mierea) cu un cuțit încălzit în apă fierbinte. Apoi rama se introduce într'un vas cu apă și se scoate imediat. Dor atât cât să se ude ambele suprafețe. Cunoscând faptul că mierea se află depozitată în partea de sus a ramei, când introducem rama în apă, vom întoarce rama cu partea în care se află mierea, ferind pătrunderea apei în celulele goale.

Dacă ramele se ţin — înainte de a se da stuplior — 1—2 zile într'o cameră bine încălzită, atunci va fi cu atât mai bine. După ce am pus rama, în stup, acoperim stupul şi-l lăsăm aşa cam 10—14 zile.

În tot acest timp — în măsura pe care le-o îngădue zilele calde ale lunilor Februarie-Martie — albinele descarcă celulele fagurelui pus de noi, mutând mierea în alţi faguri pentru a face loc mătcii, ca să depună ouă.

Această miere, pe care albinele o mută, fiind slab subţiată cu apă, pare albinelor o recoltă nouă, adusă din afara stupului, iar aceasta determină albinele lucrătoare să îngădue mătcii ouatul.

Cam după 2 săptămâni, timp în care se cer măcar vreo 5 zile calde, continuăm hrănirea. De data aceasta, vom face un sirop compus din apă, zahăr şi miere.

Susţinerea unor apicultori de a face siropul numai din zahăr sau numai din miere (miere subţiată), nu o găsesc întemeiată din următorul motiv:

Un sirop făcut cu zahăr, conţine prea multă zaharoză, iar un sirop făcut cu miere conţine prea multă glucoză, faţă de nectar. Orin prin hrănirea stimulentă, trebue să derutăm albinele, făcându-le să creadă că hrana dată de noi, nu este, nici mai mult nici mai puţin, decât nectar. Pentru aceasta, siropul pe care îl vom da, trebue să aibă o compoziţie chimică mai apropiată de a nectarului, decât are siropul de zahăr, sau siropul de miere.

Transformarea pe care nectarul o suferă în punga melarică pentru a fi prefăcut în miere, pune în funcţie anumite glande interne ale albinei, într'o măsură oarecare, măsură care ar fi depăşită în cazul transformării siropului de zahăr, sau inexistentă în cazul hrănirei cu miere subţiată.

Desigur că măsura în care nectarul le pune în funcţie acele glande, indică până la un punct autenticitatea nectarului făcându-le — posibil dar nu probabil — să cunoască până la acel punct orice falşificare a acelui suc, sau înlocuirea lui.

Negreşit, aceasta s'ar manifesta prin vreo senzaţie interioară, intimă albinei, pe care noi oamenii nu putem decât să o bănuim fără a fi cât de puţin siguri de ea.

Oricât însă, e bine ca siropul ce-l vom da, să fie cât mai apropiat de nectar. Iată o reţetă pentru siropul necesar la hrănirea de stimulare:

1. Apă	0,700 l.	1,500 kgr. sirop.
2. Zahăr	0,300 kgr.	
3. Miere	0,500 kgr.	

Mierea se adaogă după ce zahărul s'a dizolvat într'un vas pus pe foc, la o temperatură care să nu depăşească +100° C., şi după ce s'a amestecat bine cu siropul de zahăr, se ia de pe sobă şi se pune deoparte ca să se răcească.

Siropul obţinut, se dă fiecărei colonii cu ajutorul hrănitoarelor cu care este înzestrată orice stupină. Cantitatea de sirop care se dă, este de cca. 1,125 kgr., repartizată astfel: 5 zile câte 50 gr. zilnic; 5 zile câte 75 gr.; 5 zile câte 100 gr. zilnic.

Dacă — cercetând un stup într'o zi călduroasă luând precauţiunile ce se recomandă la asemenea vizite — observăm că albinele au început să crească puet, iar în natură, nectarul întârzie să apară, continuăm hrănirea, mărind doza cu câte 25 gr. din 3 în 3 zile, sau 50—75 gr. când ştim că în stup se află puţină miere.

Hrănirea stimulentă — după cum susţin pe bună dreptate unii apicultori — este un cuţit cu două tăişuri. Adică poţi ajunge un rezultat frumos când reuşeşte, dar poţi să compromiţi o bună parte din recoltă atunci când această hrănire îşi greşeşte scopul.

Apicultorii începători, să nu facă hrănire stimulentă, decât la o mică parte din stupii cari îi are, pentru a îndura pagube mai mici, atunci când nu reuşeşte. Căci iată ce se poate întâmpla:

Regina — datorită hrănirei stimulente — depune zilnic, din ce în ce mai multe ouă. Pe măsură ce ea ouă, puetul se înmulţeşte, iar hrana se cere în cantitate din ce în ce mai mare, mergând concomitent cu desvoltarea puetului. Dacă în natură nu apare nectar, şi în stup — din cauza lăcomiei apicultorului — se află puţină miere, atunci albinele, pentru a nu pieri ele de foame, scot larvele din celulele şi le asvârle afară din stup.

O colonie care procedează aşa din cauza unei prea vremelnice hrăniri, refuză să mai crească puet mult timp, până se conving că afară se găseşte destul nectar.

Crescând puet prea târziu, intră în marele cules, cu puţine culegătoare.

De aceia, hrănirea stimulentă, e bine să se înceapă mai târziu decât prea devreme.

O albină este aptă pentru cules nectar, abia după 40 zile după prima ei fază, oul.

Ţinând seamă de aceasta şi mai ştiind că timpul marelui cules care este sinonim cu înflorirea salcâmului, este pela 5-10 Mai, însemnează că putem începe hrănirea stimulentă — prin adăogarea ramelor — la 10-15 Martie, adică cu 10-15 zile mai mult de 40, pentru ca în acest timp colonia să dea câteva generaţii de albine. Dela 25 Martie la 1 Aprilie, continuăm hrănirea cu siropul descris, sau cu cel întrebuinţat de ceilalţi apicultori, cunoscând că timpurile actuale fac grea aprovizionarea cu zahăr pentru oameni, necum pentru albine.

Dacă hrănirea s'ar face dela început numai cu sirop, albinele ar fi predispuse îmbolnăvirei de diarie. De aceia se dă la început un fagure descăpăcit udat cu apă, pentru a se face tranziţia dela hrana coagulată din timpul iernei, la aceia lichidă pe care o dăm noi, siropul.

Pentruca hrănirea de stimulare să reuşească întotdeauna, trebue să pregătim din prima zi de stimulare, jghebuleţul cu polen artificial. Acest polen — făină de mazăre, sau secară, iar în lipsă chiar mălai sau făină de grâu — înlocueşte polenul natural pe care l'ar strânge albinele de pe câmp. Ca să fie mai plăcut albinelor, putem amesteca la 10-15 kgr. polen artificial, 100-150 gr. zahar pudră, mai ales când făina nu este de mazăre sau secară.

Alăturat de jgheabul cu polen artificial, se va instala adăpătorul în care vom pune apă puţin călduţă şi puţin sărată.

Hrănirea stimulentă, făcută la timp şi cu grijă, răsplăteşte din belşug cheltuiala şi munca depusă pentru executarea ei.

Păduchii albinelor (Braula Coeca)

In urma câtorva întrebări ale abonaţilor noştri cu privire la păduchii albinelor dăm mai jos următoarele:

Aceşti păduchi se găsesc mai cu seamă la stupii slab populaţi unde sunt în număr mai mare, fiind ouaţi din toamnă; ouatul începând din luna Iunie şi sfârşindu-se cu luna August.

Ouarea se face pe matcă (regină) sub aripi până la un număr de 20—30[1]. Primăvara albinele bătrâne pe toracele cărora ei se găsesc înfipţi, ies la culegerea polenului şi nectarului, când multe dintre albine cărătoare pier împreună cu păduchi aflători pe ele. Când albina piere pe o floare, parazitul[2] găseşte prilejul de a se agăţa de o altă albină care vizitează floarea. In acest timp numărul lor se împuţinează până în momentul reproducerii lor din nou.

Păduchii albinelor (Braula Coeca) Microfoto orig. Dr. Fl. Begnescu

Păduchele se hrăneşte din albina, asupra căreia se resimte efectele sale căci o epuizează şi o ucide prin sugeri repetate. După alţi apicultori Braula se hrăneşte cu mierea pe care o sustrage din alimentaţia albinei pe care ea este oaspete. Agăţată pe torace cu pieptenii de pe ultima articulaţie tarsiană cu care se prinde bine de perişorii fini ce acoper corpul albinei, ea trăeşte atât pe albinele lucrătoare cât şi pe trântori, dar mai ales pe matcă pe care îi găsim totdeauna în număr mai mare.

Dadant raportează că Dubini a văzut regine atât de pline de păduchi încât nu li se vedeau picioarele. Hammer găseşte pe o regină 187, examinând-o a doua oară după puţin timp găseşte încă 64.

Tot matca pe timpul ouatului înlesneşte indirect metamorfoza[3] păduchelui (parazitului) ştiut fiind că matca înainte de a oua, introduce mai întâi capul în celula fagurelui, şi apoi abdomenul (partea dinapoi a corpului) când depune oul, în acel timp aripele ei rămânând afară cu partea lor inferioară direct asupra celulei, păduchele fiind ascuns sub aripi se deslipeşte şi cade în celulă alături de oul de albină şi astfel îşi petrece metamorfoza până la starea de insect perfect. (S. Koife şi alţii).

---

[1] Parazitologia albinelor (Braula Coeca), Dr. Florin Begnescu. Institutul Naţional Zootechnic.

[2] Parazit=păduche.

Perret Maisonneuve (mare învăţat apicultor francez) împreună cu bacteriologii Foûtom şi Porter, împreună cu Zander, Maasen şi Trappmann în Germania la studiul Nosemozei (Nosemoza sau Diareea molipsitoare) Călăuza stuparului (Nicolaescu şi Stoenescu) au constatat că parazitul s'a găsit purtător al sporilor de Nosema-Apis.

Intru cât albinele nu se apără şi nici nu fac nimic contra acestui păduche, apicultorul trebue să-şi îndrepte toată atenţiunea asupra reginei. întru cât existenţa coloniei depinde de aceasta. Trebue a avea în vedere în prima linie deparazitarea reginei. Operaţiunea aceasta cere pe lângă oarecare îndemânare şi multă atenţie; prinsă de torace, (partea dinainte) niciodată de abdomen cu mâna sau cu un cleştişor (pensă) moale, cu un pai subţire ori cu o scobitoare fină, înlăturăm rând pe rând fiecare păduche. Se preferă ca dedesubt să punem o hârtie albă ca imediat să distrugem fiecare păduche ce cade pe ea. Pentru ca păduchi să poată fi mai uşor înlăturaţi de pe corpul reginei e bine ca paiul ori beţişorul de lemn să fie uns la vârf cu miere de care păduchele se alătură (se prinde).

In timpul acestei operaţiuni e bine să aruncăm asupra reginei câteva împroşcături de fum de tutun, de care păduchele se resimte, ameţeşte căzând singur şi astfel se înlătură mai uşor de pe corpul reginei.

E absolut necesar ca atunci când reintroducem regina pe fagure să îm proşcăm cu fum de tutun şi pe aceasta, pe albinele ce s'ar afla pe el, şi chiar în stup, pentru că regina al cărui miros s'a schimbat puţin să nu fie ucisă de propriile ei fiice care nu ar recunoaşte-o din cauza mirosului schimbat. Câteva împroşcături de fum de tutun aruncate din afumător pe urdinişul stupului complectează reuşita operaţiunei.

Se va controla stupul numai seara şi se va reexamina regina a 2-a sau a 3-a zi. Când găsim păduchi pe regină e dovadă că colonia este (infectată) invadată, molipsită şi este necesară despăducherea acesteia. Este bine ca chiar la prima examinare înainte de a introduce regina despăduchiată în stup să aruncăm cu afumătorul fum de tutun printre fagurii populaţi de albine, după ce mai înainte am aşezat pe podeaua stupului o hârtie albă, de pe care vom aduna păduchii căzuţi şi-i vom distruge a doua zi dimineaţa. Operaţia se repetă după 2—3 zile când se recontrolează şi regina.

După observaţiile lui Perret Maisonneuve reginele marcate nu ar fi atacate de paraziţi chiar dacă se află într'un stup infectat. Marcarea reginelor pe lângă alte avantagii ar avea şi pe acela că marca acoperind spatele corseletului. locul de preferinţă al păduchilor aceştia nu ar mai găsi un loc proprice a se agăţa. Acest procedeu ar fi nu numai un mijloc preventiv dar chiar şi curativ, căci autorul a reuşit a debarasa reginele de păduchi, numai prin aplicarea marcării. Un alt metod de despăduchere a coloniilor este acela de a presăra seara pulbere de naftalină amestecată cu praf de camfor, pe podeaua stupului după ce mai înainte am introdus o hârtie albă.

---

3) Metamorfoza (transformare, schimbare, prefacere).

Emanaţiunile mirosului de naftalină-camfor, ameţesc (paraziţii) păduchi cari cad pe hârtie pe care dimineaţa o ridicăm spre a distruge păduchii căzuţi pe ea.

Profesorul Philips recomandă afumarea cu solnitrat de licopodiu sau o hârtie groasă unsă cu uleiu de terebentină care se aşează pe fundul stupului, schimbându-se cu o alta nouă în fiecare 2 zile.

D. Dr. Bengescu a încercat punând pe fundul stupului 3—4 tuburi de sticlă din acelea în care se vând medicamentele în pastile, pe cari le-a umplut cu părţi egale de naftalină şi camfor, legându-el la capătul deschis cu pânză de tifon şi deşi le-a lăsat zile dearândul în stup, totuşi albinele nu şi-au părăsit stupul, contrar afirmaţiilor (Zander) că unele colonii tratate cu naftalină ori camfor ar părăsi stupul din cauza mirosului exalat de aceste substanţe.

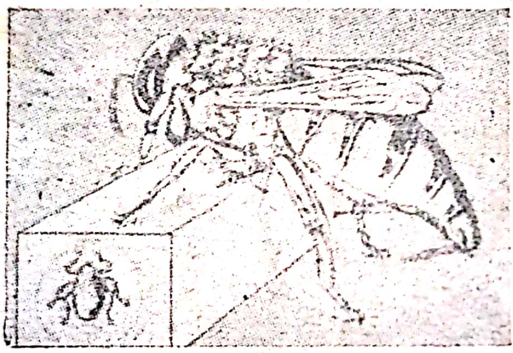

Albină invadată de paraziţi.
(din cartea Volksbienenzucht
von I. Weigert)

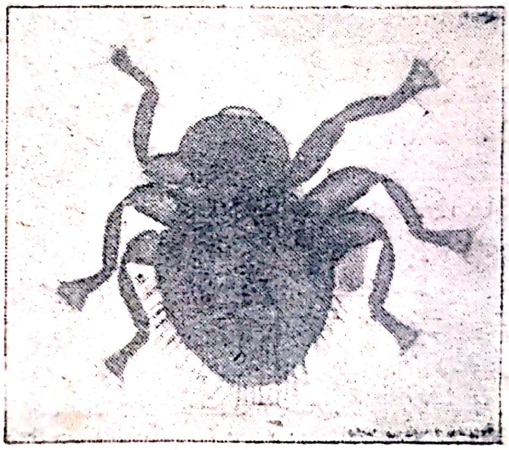

Braula Coeca sau păduchele
albinei mărit la microscop (micro-foto
orig Dr. Fl. Begnescu)

Prof. Bolle recomandă aşezarea pe fundul stupului a unei hârtii unsă cu uleiu obişnuit şi pulverizată cu praf de camfor care se aşează seara şi se ridică dimineaţa ucizând paraziţii căzuţi pe ea. Stropirea cu apă zaharată sau îndulcită cu miere a coloniei atacate, care ar sili albinele să se cureţe unele pe altele de lichidul dulce, ar ocaziona şi înlăturarea păduchilor de pe ele iar păduchii ar cădea pe fundul stupului şi la acest fel de tratament este bine să asociem tratamentul recomandat de Prof. Bolle şi descris mai sus.

D-l Voinea apicultor ardelean recomandă de a pulveriza grupul de albine cu un amestec de făină de porumb (mălai) amestecată cu praf de ardei (paprica) şi care d-sale i-a dat foarte bune rezultate. Păduchi ucişi de acest amestec cad pe podeaua stuplui de unde, sunt luaţi şi ucişi. Tratamentul d-lui Voinea ar fi asemănător cu un altul în care în acelaşi mod se întrebuinţează praful de tutun.

Se prea poate ca pe lângă efectul acestor amestecuri direct asupra păduchilor se mai adaogă şi acela mecanic al albinelor cari caută a se curăţi şi scăpa de praf. Nu se ştie însă dacă nu cumva ar acţiona în mod dăunător şi asupra albinelor, şi mai ales a puietului unde poate ajunge.

In afară de d-l Voinea niciun alt stupar nu ne-a recomandat că ar fi încercat acest procedeu, şi am fi foarte mulţumiţi dacă vre-un stupar care a încercat procedeul de mai sus ne-ar comunica rezultatul.

Adaug că acest păduche a fost studiat şi descris pentru prima oară de Reamur în 1740. El face parte dintre diptere şi s'a crezut la început că în loc de a depune ouă, ar da naştere direct la insecte vii, din care cauză el fusese clasificat între dipterele pupipare.

După demonstraţia entmologului Bezzi care a arătat că reproducerea acestui insect se face prin ouă el fu clasificat între diptere şi anume în familia Phoridaeelor. Numele de Ceca (Coeca) ce i s'a dat de către Nitzsch este justificat. de faptul că acest entomolog a crezut şi lucrul — nu este încă perfect verificat — că insectul nu posedă vedere — cieco însemnând: orb. După alţi autori ca Prof. E. F. Philips, Massonnat, Timn, Buttel şi Paul Lemmaire toţi susţin că insectul ar avea doi ochi mici aşezaţi deasupra antenelor, totuşi cercetările de fiziologie rămân să demonstreze dacă aceste organe rudimentare răspund la stimul luminei.

Corpul parazitului e de culoare maro închis variind după culoare, după etate, ajungând la brun roşcat, este vizibil cu ochii liberi, de mărime lung de un milimetru şi jumătate la o lărgime de trei sferturi de milimetru.

Partea bărbătească (masculul) apare mai mic decât femela. Este acoperit de perişori ţepoşi nu tocmai deşi. Capul turtit şi dispus vertical pe torace, gura aflându-se către suprafaţa ventrală a insectului. Are două antene articulate în câte o gropiţă profundă de ambele părţi ale capului. Cei doi ochi perceptibili la microscop, prin transparenţa chitinei.

Toracele este inserat în întregime pe abdomen. Nu are nici rudimente de aripi, iar cele şease picioare de lungime egală sunt de o mărime proporţională cu corpul insectului. Ultima articulaţie mediana a fiecărui picior poartă o curioasă formaţiune chitinoasă în formă de pieptene împărţită la mijloc cu câte 15—16 dinţi de fiecare parte a laturei mediane, lucru ce serveşte parazitului a se apuca de perişorii fini şi ramificaţi cari acoperă corpul albinei pe care trăesc. In mijlocul acestui pieptene se află de asemenea 2 smocuri acoperite de perişori fini formând 2 penagii. Abdomenul ocupă aproape 60% din corpul insectului şi este format din cinci segmente. Abdomenul femelii atunci când conţine ouă în formaţiune se termină cu o prelungire transparentă în care în formă rudimentară se mai pot întrevedea alte 3 segmente cari însă rămân invaginate atunci când nu există ouă.

26 Decembrie 1941.

C. ŢINTEA

— Stupina „Fraţii Antonescu“ doreşte să intre în legătură cu orice stupar din Ţară care are boştină de vânzare (resturi de faguri — ceea ce mai rămâne după ce se extrage ceara, chiar dacă s'a folosit pentru aceasta prese cu aburi sau orice mijloc cunoscut), sau îi stă în putinţă să adune dela apicultorii din jur sau chiar din regiune. Se cumpără şi cantităţi mici (1-5 kgr. cel puţin), plătind pentru fiecare kgr. 50-120 lei. Doritorii se pot adresa înscris la administraţia stupinei: Bucureşti, Str. Virgiliu No. 7 (lângă Cişmigiu), sau verbal în fiecare zi, ori telefonic la No. 5.22.06.

INCA O METODA PENTRU INTRODUCEREA UNEI REGINE (MATCI) INTR'O COLONIE

In Bulletin de la Sociètè Romande d'Apiculture *No. 12, Decembrie 1941, d-l* I. Magnenat *ne comunică metoda d-lui* Helmuth Haink *apicultor german publicată în* Leipziger Bienen-Zeitung, *pe care am găsit-o plină de interes, uşoară şi la îndemâna oricărui stupar. D-l* Haink *ne afirmă că prin procedeul d-sale n'a pierdut nici odată nici o regină. Comunic mai jos acest procedeu cititorilor, convins că fac un real serviciu mai ales începătorilor, dat fiind că celelalte metode cunoscute cer pe lângă un material special şi o îndemânare oare care căpătată prin experienţe repetate.*

Scoatem regina care nu ne satisface din stup, bine înţeles când avem o alta cu calităţi controlate mai bune. Luăm o jumătate coală de hârtie albă mai subţire, ca să fie într'o măsură oare care mai transparentă şi o sucim făcând din ea un cornet, aşa cum fac băcanii când cumpărăm ceva de cantitate mică. Cu ajutorul unui cui îi facem mai multe găuri pe toate părţile cornetului. Introducem apoi în acest cornet un pumn de albine din colonia, de unde am luat regina, ca să o înlocuim. Indoim apoi de două ori partea de sus a cornetului şi o închidem cu ajutorul unui ac de gămălie sau chiar cu cuiul, cu care i-am făcut găurile. Inchidem apoi şi stupul rămas fără regină şi tot aşa procedăm şi cu ceilalţi stupi, când avem mai multe regine de reînoit.

Luăm apoi cornetul cu albine, îl deschidem uşor şi introducem acolo şi noua regină. Vom observa imediat prin transparenţa hârtiei, primirea rezervată ce i se face nouei regine. Cornetul îl ducem undeva la umbră, la un loc retras de zgomot.

După vre'o jumătate de oră şi mai bine, când ne-am convins că albinele din stup şi-au dat seamă că au rămas orfane, dând semne de nelinişte şi alergând pe dinaintea stupului, luăm cornetul şi-l prindem cu ajutorul unei pioneze sau chiar cu un cuişor deasupra şi în faţa urdinişului. Cornetul va fi imediat acoperit de albine, care vor mări găurile făcute în cornet, pentru a elibera regina. Odată liberată, regina şi albinele vor intra în stup. Operaţiunea este bine să fie făcută spre înserat. A doua zi veţi găsi cornetul gol şi regina bine primită în stup.

In caz când aveţi de introdus mai multe regine, veţi numerota fiecare cornet cu numărul stupului de unde aţi luat şi introdus pumnul de albine, ca la darea reginelor, să nu fie schimbat pumnul de albine de la o colonie la alta.

Şi acum rămâne la timpul oportun să experimentaţi metoda.

GRIGORE AL. GIOSSAN

Probleme de aclimatizare

de H. I. WADEY. New. The Acorns Sussex.

Principalele rase de albine care se găsesc în comerţ sunt originare din zona situată între paralelele 40 şi 60 ale emisferei de nord a pământului.

Albina neagră a Europei Nord-Occidentală şi varietăţile sale populau Anglia, Franţa, Olanda, Germania, Scandinavia, Elveţia şi Spania.

Albina Aurie a Italiei de Nord este printre rasele galbene unica cu valoare practică. Fără îndoială ea se înrudeşte cu albinele din Siria şi Africa de Nord. Albinele din munţii Iugoslaviei şi Caucazi sunt principalele reprezentante ale albinei sure (cenuşii). Mai la Nord sunt amestecate cu albina Neagră a Ungariei şi a Rusiei, spre Sud cu vecinele sale aurii.

Sunt probabil produsul unei încrucişări care i-a fixat caracteristicele.

O albină din rasele mai sus indicate o găsim oriunde se practică apicultura productivă. Una din caracteristicele cele mai evidente ale albinei este surprinzătoarea ei calitate de a se adapta mediului local. O desvoltare milenară în Alpii Dinarici (Dalmaţia) nu împiedică albina acelei regiuni să trăiască în Scoţia, într'o plantaţie de portocali, în Florida într'o pădure de eucalipt, în Australia sau într'o plantaţie de bumbac în Egipt.

Totuşi un apicultor ar greşi procurând albine dintr'o climă tropicală pentru a le duce într'o zonă rece. Poate vor trăi şi poate vor aduna şi puţină miere dar o astfel de transplantare nu este niciodată rentabilă.

In mod obişnuit ne mulţumesc numai albinele originare dintr'o ţară cu iarnă efectivă şi mai ales din regiunile muntoase. Aceste albine vor putea fi transplantate cu folos în zone mai calde. Se pare că acestea suportă bine chiar schimbările repezi de temperatură deoarece sunt mai obişnuite cu temperaturile extreme decât albina de câmp.

Deasemeni de aceiaş mare importanţă ca şi trecerile repezi dela o temparatură la alta este adaptarea curbei de desvoltare a cuibului cu producţia de polen şi nectar a noului mediu.

Clima tropicală fără iarnă şi fără repaos de iarnă le zăpăceşte.

Pentru zonele sărace în polen de primăvară sunt potrivite coloniile obişnuite să magazineze mult polen vara, şi care primăvara îşi întârzie desvoltarea cuibului. Numai aşa vom avea maximum de culegătoare în momentul maximului de floră nectariferă. Până la un punct, abundenţa de nectar va avea un efect stimulent asupra desvoltării cuibului. Dar experienţa ne învaţă că există rase care se desvoltă prea repede şi altele care ajung întotdeauna cu întârziere la maximum de desvoltare. Dacă maximum de desvoltare a cuibului nu coincide cu momentul celei mai bogate flore nectarifere avem întotdeauna roiri exagerate.

In condițiuni normale, rasele prost aclimatizate dispar repede. Mor de foame sau reginele noui, crescute înainte de vreme, nu vor fi fecundate. Roitul excesiv dă naștere la un mare număr de colonii slabe din cari nu vor putea supraviețui decât acelea ale căror mătci au fost fecundate de un trântore cu calități superioare. Omul poate să grăbească selecțiunea naturală, eliminând rasele în decădere. De cele mai multe ori întă întârzie s'o facă spre paguba sa păstrând prin hrănire artificială aceste ființe slabe.

Există rase care sunt extrem de sensibile influențelor favorabile sau defavorabile ale vremii. O bună provizie de polen și de miere căpăcită le va mări puterea de rezistență.

In sudul Statelor Unite se cultivă în mod obișnuit tipul albinei italiene de culoare deschisă bine aclimatizată. Această albină satisface mai puțin în Nord și în Canada unde se cultivă de preferință albina italiană cu trei inele galbene. Mulți apicultori industriali din Nord cumpără mari cantități de albine din Sud. Aceștia au însă regine-crescute în Sud dar provenind din rase originare din Nord.

In Anglia apicultorii se lovesc de desavantajul că mătcile italiene importante depun ouăle prea devreme. Ar fi însă să le cerem prea mult ca în câteva luni să-și schimbe deprinderi căpătate din timpuri memorabile. Demnă de menționat este totuși adaptarea albinelor importate la clima noastră. La aceasta poate contribue o ușoară încrucișare cu trântorul local. După părerea mea elementul patern al trântorului local în ceea ce privește ovificația (formarea ouălelor) la „timp potrivit" domină asupra atitudinei corespunzătoare a reginei importate.

Am viztat odată un apicultor din Nord, ale cărui albine erau lipsite de rezerve înainte de jumătatea lui Iulie. Albinele sale nu au cuib decât către sfârșitul lui Aprilie. Rezervele de iarnă trebue să ajungă până în Iulie. In nici un loc de pe fața pământului acest apicultor nu va găsi să-și cumpere albine cu o desvoltare așa de întârziată, dacă s'ar întâmpla să-și piardă coloniile. O rasă de albine cu desvoltare precoce sau care la prima apariție a nectarului chiar de scurtă durată fiind, ar răspunde cu un cuib bogat, nu ar avea ce căuta aci. Apicultorul ar spune cu drept cuvânt despre aceste albine, chiar dacă ar fi din cea mai reputată rasă: „pentru mine nu fac nici un ban". Oricine, deci, trebue să evite să vorbească, în regiuni pe cari nu le cunoaște, ca un apicultor priceput, despre „cea mai bună albină". Tot atât de greșit este să recomanzi o rasă de albine unei țări întregi în cari condițiunile sunt așa de variate ca în Anglia cu un teritoriu relativ restrâns. Dar, se aude foarte des strigătul „Să cultivăm o albină englezească". Dacă ar fi posibil să redobândim vechea rasă care exista de exemplu în „Cornevalia" aceasta nu ar fi bună pentru „Norfolk" sau și mai nepotrivită pentru munții Scoției.

Trebue să înțelegem că a căuta cea mai bună albină înseamnă a vâna norocul. De fapt cea mai bună albină există. Există în multe locuri. Este cea mai bună pentru regiunea în care s'a desvoltat prin selecțiune naturală și artificială, dar nu va mai fi cea

mai bună dacă o vom duce în altă parte, la întâmplare. Va suporta noua climă, dacă prin aceasta înțelegem factorii meteorologici deosebiți, dar va da rezultate negative în fața ritmului variat al florei din noua localitate.

Trad. din L'APICOLTORE D'ITALIA
Nr. 12/940.

Reproducem acest articol socotindu-l necesar apicultorilor și în special sfătuitorilor noștri apicoli.

Ţinem să amintim că autorul tratează cu multă pricepere o problemă care, la noi, a fost privită cu oarecare ușurință.

Dată, fiind valoarea observaţiilor, articolul de mai sus a fost reprodus de mai multe reviste europene de specialitate.

Vom încerca într'un număr viitor al revistei noastre să revenim asupra observaţiilor D-lui H. I. Wadey cu aplicaţiuni la albina și aplicultura românească.

Prof. ION DOBRE

ALBINA

Dragă albiniță
Sprintenă ființă
Ziua 'n zori de zi
Tu sbori pe câmpii

Și din floare 'n floare
Cu multă ardoare
Nectarul aduni
Și'n stup îl depui

Pomii fiind în floare
Vor îmbrățișare
Iar tu sărutându-i
Prin sbor fecundându-i.

Mierea și cu ceara
Lumea-i folosește
Și în admirare
Ea te proslăvește.

Albiniță dragă
Tu viața 'ntreagă
Lucrezi tot mereu
Pentru neamul tău.

Tu cu greu trudești
Surori ca să crești
Și frați să hrănești
De toate 'ngrijești.

Dar dacă într'o zi
Tu n'oi mai veni
Murind istovită
De toți părăsită.

Surorile tale
Vor trudi și ele
Neamul să-și hrănească
Poporul să-și crească

Iar Regina Mamă
De care aveți teamă
Aleargă grăbită
Și mereu zorită.

Faguri controlând
Ouă depunând
Din care vor naște
Alt popor și oaste.

23 D-brie 1941.

C. ŢINTEA

Inţepăturile de albine

de Dr. TH. LECK.

De obiceiu se citeşte în revistele de albinărit, precum şi în diferite jurnale la rubrica «Reţete», tratamente contra înţepăturilor. Fiecare recomandă, după cum i se pare, un leac totdeauna nou. Ba, ceva mai mult susţine că tratamentul lui este de necombătut.

Fricţiunile cu usturoi, ceapă, morcov şi alte legume sau loţiunile cu oţet, alcool camforat, amoniac, formol, mentă, etc. etc., fac obiectul recomandărilor. Am citat numai pe cele mai exagerate. Se insistă spre încercare apicultorilor începători pe lângă acestea şi alte leacuri, dar îşi dau imediat seama, după ce le folosesc, că nu sunt mai active unele ca altele.

Mi-aduc aminte că într'o zi un apicultor începător, mi-a comunicat că el îşi dădea pe tot corpul cu oţet şi că datorită acestui procedeu poate să înfrunte pe cele mai rebele albine. Dar într'o zi, cu toate măsurile de precauţiune luate, din cauză că nu a întrebuinţat aşa cum trebue afumătorul, a fost nevoit să o ia la fugă, lăsând stupul deschis, ba ceva mai mult a fost şi din belşug înţepat.

Afară de câteva cazuri rare de anafilaxie, *) în general înţepăturile de albine nu sunt periculoase. Dacă sunt puţin dureroase, se recompensează cu alte multiple avantaje ce le avem. Mă adresez începătorilor, fiindcă apicultorii rutinaţi, în general, sunt imunizaţi. De altfel la drept vorbind iată deslegarea problemei. Ca să devii un bun apicultor, trebue să fii înţepat. Meşteşugul albinăritului se învaţă mai bine prin acul albinei. Incepătorilor le voi repeta, ceeace s'a scris şi se scrie necontenit.

Când vrei să deschizi un stup, să ştii dinainte ceeace vrei să faci. Să ai sânge rece, uşurinţă la manipulare, fără brutalitate şi să cunoşti rostul lor de viaţă. Dacă întruneşti aceste toate şi în plus ai şi un afumător la îndemână, n'ai nevoe nici de mască, nici mănuşi. Cu acest bagaj dotat, vei primi minimum de înţepături şi poate nici una.

Dar ca să ajungi aici, trebue răbdare şi experienţă, deci să primeşti înţepăturile, care te vor ajuta să devii şi imunizat.

Cantitatea de venin pe care o injectează o albină, este foarte mică. Ea trece repede în torentul circulator. Pielea este foarte puţin primitoare medicamentelor. De aici se înţelege uşor că toate ingredientele, sau mai bine zis leacurile până aici preconizate de spiritele inventive, dar totuşi nu lipsite de bună voinţă, rămân fără efect.

Un lucru îmi atrage atenţiunea, aceea când citesc că cutare sau cutare înţepătură este mai puternică sau mai puţin dureroasă, sau că umflătura este mai mult sau mai puţin puternică. Aceasta se explică uşor. Mai întâiu e chestiunea de doza de venin injectată. De asemeni contribue mai ales locul, unde a fost făcută înţepătura. Dacă locul este pleoapa sau buza, care sunt extrem de vascularizate, umflătura va fi cu mult mai importantă, decât dacă ar fi spatele, de exemplu. Fac aceeaşi reflecţie pentru elementul durerei. O înţepătură la extremitatea nasului loc foarte sensibil, va fi mai dureroasă, decât

---

*) Mărirea sensibilităţii organismului la o otravă sau albumină sub influenţa aceleaşi otrave sau albumină introdusă în corp sub formă de injecţie sau prin aparatul bucal.

la umăr. Dacă din nenorocire o albină a putut să se introducă în gură şi dacă înţepătura s'a localizat la nivelul larinxului, se va produce acolo o astfel de umflătură, încât orice tratament nu ar putea-o opri. Ar fi o încercare criminală dacă s'ar încerca unul din tratamentele preconizate până aici, căci timpul pierdut în oarecare cazuri dintre acestea, nu se poate repara. Asfixia vine repede şi dacă este vorba de un copil, unde deschiderea organelor respiratoare este mai mică, moartea este sigură. Trebue în astfel de cazuri fără să mai pierdem un minut, să recurgem la un medic operator, care să facă repede intervenţia de tracheotomie, singura ce va putea salva pe pacient.

Să ne ocupăm acum şi de cazul persoanelor care nu suportă în mod normal înţepăturile de albine şi aceasta cred, este cel mai important. O problemă nouă se pune pentru Dvs. şi este cea mai complicată.

Pentru o înţepătură normală, la o persoană normală, fenomenele evoluează în mod normal şi anume: perioada de durere trecătoare, umflătura mai mult sau mai puţin puternică, după regiune, degresiunea, vindecarea.

Pentru aceste cazuri curente, nici un tratament, deşi rănesc amorul propriu al inventatorilor de vindecări uşoare, zic nici un tratament, n'a dat dovadă de vindecare. Unde lucrul se complică, este când persoana îi sensibilă la venin. Afacere de temperament, îmi veţi spune? Da, dar trebue să ne înţelegem. Această reflecţie care pare să explice totul, totuşi vă lasă în nedumerire şi nu vă deschide nici un orizont.

Sub influenţa unei înţepături la unii, se produce un joc anafilactic, mai mult sau mai puţin puternic. Ori iată ce ne spune *A. Lumière: «Mecanismul şocurilor mi-a dovedit că tulburările anafilactice rezultă din dezechilibrarea vieţei vegetative consecutive la excitarea terminărilor nervoase endovasculare ale simpaticului prin floculaţiile care se formează în reacţiunea antigenului pe plasma subiectului sensibilizat».*

Dacă aşi intra în miezul subiectului, aşi ajunge la consideraţiuni fisiologice, unde aşi risca să nu mai fiu urmărit de cititorii apicultori, mai ales din cauza întrebuinţării termenilor medicali.

Mă voiu mulţumi să vă spun că aici intră în linie de socoteală un nerv, *marele simpatic,* care este marele ordonator al organismului nostru. El este între ceilalţi care, prezidează funcţiunile inimii, de exemplu, şi aceasta după vrerea noastră. Să se ştie totuşi, că unii pot să fie înţepaţi fără urmări, dar că alţii, din fericire rari, pot să prezinte fenomene mergând până la alarmă, urticare, astmă, vomitări, sincope, lipotimie, etc. A Lumière ne mai spune încă *«Imunitatea este adesea dobândită la unele persoane, care se presintă în cutare sau cutare stare fisiologică».* Se ştie de exemplu, că femeile în stare de însărcinare, prezintă adesea o perfectă imunizare la înţepăturile ţânţarilor, în timp ce în stare normală, ele sunt în mod particular destul de sensibile.

Nimic nu este absolut în medicină, nu este ca în ştiinţa matematică. O problemă se prezintă cu totul nouă, pentru aceeaşi boală la diferiţi bolnavi. De aceea pentru a ne da seama că înţepătura unei albine provoacă simptome diferite — la cutare şi cutare persoană, — trebue să le supunem la un examen adâncit şi meticulos asupra eredităţii, antecedentelor, infecţiunilor cronice, starea amigdalelor, ficatului, rinichilor. De aici se înţelege că numai medicul singur, este în stare să amelioreze și să vindece cazurile ultra sensibile la înțepături.

Totuși există și un tratament de bază. Dar aici numai medicul are cuvântul să-l prescrie, după cazuri, adăugând și medicamentul necesar organismului, care reactivează la înțepătură, în mod particular, exemplu: inimă, plămânul, stomacul, etc. Se înțelege deci complexitatea problemei care lasă departe în urmă tratamentele de imaginații subtile, al căror singur merit, trebue să recunoaștem, sunt numai de a fi inofensive.

Tocmai când terminam articolul de față, îmi adusei aminte de ceeace spunea D-l Nott N. Dodge, sub influența lucrărilor Doctorului Jones în revista «l'Abeille Pyrénéenne» din Noembrie 1938, că nu toate tratamentele sunt inofensive. De aceea înțeleg să fac și rezerve asupra sfaturilor pe care le dau. Nu este posibil de altfel ca un medic practician să fi putut scrie astfel de lucruri, dar am convingerea că, confratele meu poate nu a fost bine înțeles. Se recomandă ca tratament să se injecteze prin înțepături hipodermice un produs opoterapic numit adrenalină și pe care D-l Nott N. Dodge îl numește epinefrină. N'am experimentat tratamentul confratelui meu Dr. Jones, dar se știe că adrenalina este un medicament anti-choc prin excelență. Sunt convins că și Dr. Jones este de aceeași părere ca mine că adrenalina nu poate fi administrată decât la anumite persoane și că este interzisă la cei cu tensiunea ridicată sau în cazuri de edema plămânului.

Dar unde nu înțeleg deloc este când D-l Natt N. Dodge spune: «In cazurile critice tratamentul consistă să se facă dese injecțiuni hipodermice cu o soluție de unu la mie de epinefrină». Este de neînțeles. Se poat ca Dr. Jones să-i fi spus: «se va putea face o injecție de epinefrină în proporția de un centimetru cub de soluție la una sau două mii. Asta ar fi exact. Dar ca să faci injecțiuni dese asta depășește înțelegerea mea. Ce înțelege el prin cuvântul dese? Din cinci în cinci minute, din oră în oră, în fiecare zi?...

In mod normal se permite să se ia pe cale bucală o doză maximă de câteva picături de adrenalină în 24 ore. Injecțiile hipodermice pot să fie făcute cu o soluție de una la mie, unul până la 2 centimetri cubi, adică o jumătate miligram și aceasta la două sau trei zile. Dar trebue supravegheată tensiunea arterială și fenomenele de intoleranță (amețeli, dureri de cap). Iată în ceeace privește partea posologică *). D-l Natt N. Dodge adaugă: *«Se poate procura tablete de epinefrină de la un droguist pentru a le avea la îndemână și a putea face imediat soluția proaspătă în caz de nevoe».*

La aceasta cititorul îi va răspunde:

«Nu este în căderea mea să prepar soluția, n'am nici priceperea și nu ași ști cum să o fac».

Eu vă asigur că nici unul dintre apicultori nu va ști să o facă. De altfel nici nu vă veți putea procura așa ușor tabletele de adrenalină de la farmacie ca și cum vă cumpărați un pachet de șocolată de la băcănie. Această imposibilitate este salutară pentru Dvs. mai ales dacă ați căuta să o puneți în practică. Trec de altfel peste dificultățile de manipulare, de nestabilitatea produsului, etc.,... dar se știe că o injecție prost făcută poate provoca multe surprize neplăcute.

---

*) Intrebuinarea medicamentelor.

Dar unde sfatul ar deveni catastrofal, ar fi atunci când procurându-ţi mai multe fiole chiar ştiinţific preparate de adrenalină, ai începe tratamentul prin dese injecţiuni.

Aici nu este vorba de preparate uşoare. Adrenalina este un produs extrem de activ pe care numai medicii pot să-l administreze cu prudenţă şi numai în anumite cazuri determinate.

In rezumat, nimic nu este mai uşor decât să preconizezi un tratament. Ceeace este infinit de greu este să probezi eficacitatea preparatului în faţa martorilor imparţiali, nu asupra unui caz izolat, ceeace nu reprezintă nimic, dar asupra unui număr determinat de cazuri, la persoane la care reactivează diferit, şi la vârste diferite. Trebue să verifici în speţă, în mod serios locul înţepat, să urmăreşti cazurile mai multe zile şi să faci o dare de seamă ştiinţifică a tuturor simptomelor.

Imi rezerv ca într'un alt articol să vă arăt mijloacele ca să evitaţi fără dificultate şi mai ales fără pericol complicaţiile înţepăturilor de albine, bazându-mă pe date ştiinţifice, dar şi aceasta sub autoritatea şi responsabilitatea unui medic practician.

(din Bulletin de la Societé Romande d'Apiculture)

trad. GR. GIOSSAN

INFORMAŢIUNI

Preşedintele nostru caută la via D-sale din Bucureşti un om căsătorit, nemobilizabil, priceput în munca şi lucrările viei, pomi, flori etc. Să cere ca atât el cât şi soţia să fie muncitori gospodari şi cinstiţi. Cine cunoaşte o astfel de pereche poate să aibă şi un copil, sunt rugaţi să comunice D-lui Giossan Bucureşti VI Aleea Emil Costinescu 11. Va fi recunoscător pentru o bună recomandare. Salariul după merit.

*

— D-l Profesor Ion Dobre un apicultor desăvârşit ce va juca un rol de frunte în apicultura modernă a Ţării noastre, autorul a mai multe articole de pură ştiinţă apicolă cari au fost împărtăşite stuparilor prin revista noastră, va publica în numărul viitor un articol asupra unor încercări făcute în străinătate, cari au făcut obiectul experienţelor d-sale din vremea din urmă, asupra unor constatări ce vor revoluţiona apicultura sistematică.

*

— Ferma apicolă Dr. Emil Daraban caută o presă cu valţuri pentru confecţionat faguri. Doritorii se pot adresa înscris sau personal: Bucureşti, str. Carol No. 38. Telefon 32550.

*

— Stupina „Fraţii Antonescu" cumpără orice cantitate de boştină (resturi de faguri, ceea ce mai rămâne după extragerea cerei, chiar dacă s'a folosit pentru aceasta presa cu aburi sau orice mijloc cunoscut), plătind 50-120 lei pe kgr. Pentru referinţe scrieţi sau cereţi lămuriri verbal la adresa: Bucureşti, Str. Virgiliu No. 7, Telefon 5.22.06.

DISTANȚAREA RAMELOR CU FAGURI IN STUPII SISTEMATICI

Studii în stupina experimentală a Soc. Centrale de Apicultură din România

(Urmare din Nr. 1/1942, pag. 10—16).

Ceeace trebue menționat la acest fel de distanțare este că se poate adapta la toate modelele de stupi (Dadant, Layens, etc.) și că procurarea lor dacă nu se poate face din comerț pentrucă d-l D. M. Popescu este inventatorul lor, apoi ele se pot confecționa ușor de oricare apicultor prin comandarea unei prese-matrițe, după modelul ce-l voi publica într'un articol în viitorul număr al revistei noastre.

Prin înzestrarea ramelor cu aceste distanțare, ramele au în permanență [1]) un spațiu liber de jur împrejurul lor pe unde pot umbla albinele în voe, iar putința de propolizare a ramelor este înlăturată aproape definitiv. Distanța cerută de alibne este respectată cu sfințenie, și dacă rama este însârmată bine, iar fagurii artificiali din ceară curată vom avea totdeauna faguri construiți drept, de aceiaș grosime în toate ramele, putând astfel să-i trecem la nevoe dintr'un stup într'altul, cu siguranța că se vor potrivi așa de bine, ca și când ar fi fost lucrați de albine în acel loc.

Jghiabul metalic pe care se sprijină ramele la acest stup pe lângă că ajută la înlătăurarea propolizării ramelor pe el, servește ca cel mai potrivit adăpător și hrănitor totodată în interiorul stupului, pe care îl putem folosi fără a deschide stupul prin niște găuri (supape) cu care sunt prevăzute scândurelele ce acopăr ramele, găuri ce sunt făcute înadins să cadă deasupra și în dreptul acestui jghiab, cari sunt acoperite cu câte o bucățică de tablă prinsă într'un cuișor ce se poate da la o parte la nevoe restul timpului astupând aceste găuri cu un capac peste o oală de pildă. (Atât jghiabul cât și modelul de distanțare vor face obicetul unui amănunțit articol în numărul viitor al revistei noastre).

*

Concluziuni. Din cele expuse mai sus n'aș vrea să se creadă că am făcut o critică diferitelor sisteme de distanțare, prețuind după placul meu un anumit model. Stupina Societății stă la dispoziția tuturor membrilor Societății spre verificarea celor scrise mai sus, și într'un viitor apropiat când oamenii se vor întoarce la vetrele și gospodăriile lor din nou într'o pace care să îngădue îngrijirea lor numai de treburile gospodăriei și prisăcilor lor, distanțarele ce cred a fi demne să le înlocuiască pe cele cunoscute și descrise de mine în rândurile de mai sus, vor aduce prin întrebuințarea lor roadele așteptate și un mare câștig de timp.

CONSTANTIN ANTONESCU

---

1) Permanență = în tot timpul — totdeauna.

CALENDAR APICOL

(Luna Februarie şi Martie)

A scrie sfaturi pentru stuparii dintr'o singură ţară cum e de pildă România, trebue să recunoaştem cu toţi că este nu greu ci peste putinţă a face aceasta în coloanele revistei noastre, după părerea mea trebuind scrise zeci de pagini pentru a se potrivi tuturor regiunilor, ţinând seamă de toate altitudinile 1) şi mai ales de flora care alcătueşte pentru stupină — culesul mare. Aceasta reese destul de limpede dacă luăm ca pildă numai două prisăci, una să zicem în câmpia dunăreană şi alta în regiunea unei păduri din judeţul Neamţ. Mai departe, chiar dacă luăm două prisăci din câmpia dunăreană, una din ostrovul din faţa Călăraşilor, şi alta din comuna Malu-Spart (jud. Ilfov) avem să constatăm nu numai altă floră ce alcătueşte «culesul mare» ci şi o întârziere a florei în aşa fel că în timp ce în ostrovul din faţa Călăraşilor albinele au cules polen şi nectar dela floarea de salcie, la Malu-Spart dacă albinele au putut eşi să strângă polen şi nectar dela ghiocei, viorele, alun, etc. în acest chip rezultând o scară destul de întinsă cu felurite epoci de desvoltarea coloniilor. Ceeace capătă însă o însemnătate de mare valoare, este dobândirea de cunoştinţe a stuparului pentru intervenirea lui la stupi numai spre a veni în ajutorul unei desvoltări mai grabnice a coloniilor de albine, fie pentru căpătarea unei mai bune recolte, fie pentru o mai chibzuită înmulţire a lor, după scopul ce-l urmăreşte.

De ce să mai cercetăm stupii dacă mai trăesc coloniile din ei, când nu le-am lăsat hrană îndestulătoare de cu toamnă? De ce să mai cercetăm stupii pentru a ne încredinţa de prolificitatea 2) mătcei în primăvară, când aceasta o puteam cunoaşte, şi aveam destulă vreme s'o îndreptăm din vara trecută? De ce însfârşit ne putem mira că ne-au murit din coloniile stupilor noştri, cari au fost construiţi din scândură subţire, şi n'au iernat adăpostiţi de frigul iernii, sau găsim albine multe moarte, ori faguri mucegăiţi, din lipsă de ventilaţie, datorită numai nepăsării noastre din toamna trecută?

Şi acum iată desfăşurarea vieţii albinelor în ultima lună de iarnă şi prima de primăvară, în cari omul poate interveni de multe ori chiar pentru salvarea dela pieire a unora din coloniile sale, ce nu s'au bucurat de bună seamă de toată grija lui înainte de intrarea lor la iernat.

Cam după la 15 Februarie, (uneori mai devreme dacă luna Februarie e lipsită de geruri aspre, nu însă cum se prezintă anul acesta) matca începe a depune în mijlocul fagurilor din cuib câteva ouă pe zi, aceasta fiind în strânsă legătură cu puterea coloniei, şi mai cu seamă cu însuşirile stupului de a păstra cât mai bine căldura.

Chiar dacă nu s'a topit toată zăpada, dar razele soarelui ri-

---

1) Altitudine=înălţimea unui loc luată faţă de suprafaţa mării.

2) Prolificitatea mătcei = dacă este bună de prăsilă — ouă mult

dică temperatura aerului la plus 12—14°, vreme ce o ghicim prin eşirea câte unei albine dela câte un stup din bătaia soarelui, atunci putem să curăţim albinele moarte căzute pe fundul stupului, ca şi tocătura de faguri, cu o sârmă îndoită la un capăt, prin urdinişul ce-l lăsăm deschis pe toată lungimea lui, pentruca astfel aerul proaspăt şi razele primăvăratice să pătrundă prin el în stup, şi să îndemne albinele să iasă afară.

Această operaţie grăbeşte zborul de curăţire al albinelor, după care, albinele mai tinere se avântă în măsura căldurei din zilele din ce în ce mai călduroase pentru căutarea polenului, a propolisului şi mai ales a apei atât de căutată pentru creşterea puetului.

Ca să venim în ajutorul coloniilor, şi mai ales pentru a grăbi desvoltarea cuibului în vederea culesului mare, este nevoie să facem să funcţioneze adăpătorul cu apă călduţă ce nu trebue să lipsească din nici-o prisacă, apă puţin sărată pe care albinele o iau mai cu plăcere.

Pentrucă deseori polenul lipseşte în jurul stupinei, se poate da albinelor în cutii anume lângă adăpător făină de mazăre, care e cea mai bună pentru acest scop, iar în lipsa acesteia făină de secară sau chiar de porumb, iar pentru a le îndemna — a le momi mai bine zis — trebue să lăsăm câteva picături de miere pe marginea cutiei, lucru de altfel ce trebue să facem la început şi cu adăpătorul.

După ce albinele din stupi au eşit în zborul de curăţire şi timpul frumos face ca temperatura să crească, ceace îngădue ca din fiecare stup să iasă din ce în ce mai multe culegătoare la cules, avem prilejul să facem primul examen coloniilor noastre, judecând aceasta după numărul albinelor ce ies sau intră în stup dela cules. Numai după ce temperatura a crescut la plus 14-16° ne putem încumeta să cercetăm coloniile ce ni s'au părut suspecte, sau chiar putem face aceasta la toţi stupi din prisacă, când ne putem da seama de starea generală a stupinei.

Cu acest prilej, putem înlătura fagurii mucegăiţi, din pricina unei rele aerisiri, iar coloniile slabe, sau cele cu puţină hrană, şi mai cu seamă cele cărora le-a murit regina peste iarnă, le putem uni cu altele, nu din cele mai puternice, dobândind prin aceasta cel mai frumos câştig, prin putinţa de a nu pierde recolta din sezonul apropiat.

Găsesc nimerit cu acest prilej să atrag în chip deosebit luarea aminte a colegilor începători, că cercetările dese la stupi, mai ales primăvara, ca şi păstrarea coloniilor slabe prin adăugare de rame cu miere dela rezervă sau luate dela stupii bogaţi, nu poate duce niciodată la câştig, din contră, prin aceasta chiar dacă s'ar putea ajunge la menţinerea acestor stupi în viaţă, coloniile acestea cu siguranţă nu pot fi în stare să ne dea recoltă.

O altă grije de căpetenie primăvara, este aceia de a feri coloniile de frig, ştiind cu toţii că unele primăveri, mai cu seamă cele din ţara noastră sunt uneori întrerupte de schimbări brusce, şi chiar de îngheţuri slabe. Coloniile în cari s'a desvoltat puetul, poate suferi mult, căci albinele cu revenirea frigului, caută a se restrânge pe fagurii din mijlocul cuibului, lăsând puetul desc perit, care moare cu siguranţă. La revenirea căldurei albinele îl aruncă afară, şi dacă frigul ţine mai mult se strică, şi poate prilejui boala cunoscută sub numele de oftica albinelor (putrezirea puetului).

Unii stupari cu oarecare practică folosesc pentru întărirea coloniilor fie pentru o mai chibzuită iernare, fie pentru obţinerea de mari contigente de albine tinere în vederea culesului mare, hrănirea stimulentă, adică prin hrănirea albinelor într'un timp când lipseşte nectarul din natură, matca amăgită de o neaşteptată bogăţie de hrană, începe să depună din nou ouă în mare număr.

Această hrănire se face deobicei şi cu reuşită sigură cu miere, dacă vrem puţin subţiată cu apă, prin faguri cu miere din rezerva stupinei, şi numai în lipsă cu sirop de zahăr, după formulele publicate în dese rânduri de România Apicolă, lucru ce se găseşte de altfel descris în toate cărţile de albinărit.

Hrănirea stimulentă de primăvară, fiind o operaţie ce reuşeşte nu totdeauna chiar stuparilor încercaţi, nu o recomandăm începătorilor, ci pentru acei cari totuşi s'ar încumeta s'o facă. România Apicolă publică chiar în acest număr sfaturile D-lui Spiloiu, pe cari le găsesc destul de bune.

Lunile Februarie şi Martie sunt cele mai potrivite pentru procurarea fagurilor artificiali, pentru însârmatul ramelor, topitul fagurilor negri, a tuturor rămăşiţelor, ca şi pentru repararea sculelor de cari trebue să ne servim în operaţiile noastre în sezonul ce vine.

Dacă dorim să ne vopsim stupii, trebue să alegem pentru aceasta zile cu soare şi să alegem culori deschise, sau cu nuanţe slabe în galben, albastru, ori verde, având grijă însă ca scândura de sbor, ori pe peretele din faţă, să vopsim cu culori tari cercuri sau semne distincte, pentru a uşura prin aceasta orientarea albinelor prin găsirea cu multă uşurinţă a stupului lor.

Mai pe scurt, iată sfaturile ce pot da colegilor începători acum la desmorţirea naturii din iarna aspră ce s'a abătut asupra Ţării anul acesta:

) Să se cureţe albinele moarte şi tocătura de faguri de pe fundurile stupilor cu o sârmă îndoită la un capăt pe urdiniş atunci când vremea s'a încălzit la plus 12—14°, lăsându-se urdinişul deschis pe toată lungimea până ce albinele ies în zborul de curăţire, după cari urdinişul se restrânge din nou pentru preîntâmpinarea furtişagului.

2) Să se facă mai întâi un examen fiecărui stup după numărul albinelor ce intră sau ies pe urdiniş dela cules, pentru a ne da seama de puterea coloniei, sau a ne fixa asupra acelora cari trebuesc neapărat cercetate prin deschiderea stupului.

3) Să nu cercetăm decât coloniile dubioase, cele cari ne dau semne că nu au regină, printr'o leneşă activitate şi lipsa de polen depe picioarele culegătorilor, cari la stupii puternici şi cu regină este vizibilă în tot timpul zilelor frumoase.

4) Să renunţăm fără şovăire la coloniile slabe sau la cele mai

140 lei.

puternice însă orfane, unind 2 sau câte 3 la un loc, ajungând astfel să avem numai colonii puternice în stupină, lucru fără de care oboseala şi toată truda pentru a creşte albine, rămân zadarnice.

5) Să facem aşa fel ca albinele să aibă la îndemână apă călduţă şi puţin sărată într'un adăpător şi polen artificial cum ar fi făina de mazăre, secară, sau chiar de porumb, ce le sunt foarte trebuitoare pentru creşterea puetului.

6) Dacă o colonie bună este totuşi lipsită de hrană, o putem ajuta adăugând lângă cuib rame cu miere căpăcită dela rezervă, sau cu rame dela stupii mai bogaţi, pe cari le descăpăcim pentru a îndemna albinele s'o care mai repede pe ramele din mijlocul cuibului.

7) Hrănirea stimulentă fiind o operaţie care nu reuşeşte primăvara uneori chiar stuparilor cu oarcare practică, e bine să nu se facă de către începători, şi atunci când totuşi se va face, să se ţină seamă că trebueşte terminată cu 40 zile înainte de începerea culesului mare.

8) Să se ferească şi să se protejeze cât mai mult stupii contra schimbărilor brusce de temperatură, pentru a se înlătura pierderea de puet, sau chiar apariţia unor boale contagioase.

9) Să revizuim sculele, să ne procurăm faguri, să pregătim rame gata însârmate, şi să vopsim stupii pentru o mai bună conservare.

10) Să ţinem un caet cu însemnări pentru ficare stup în parte, uşurându-ne peste măsură măsurile ce vom lua în viitor pentru fiecare colonie în parte.

Şi acum urez din toată inima colegilor începători spor la muncă şi deplină reuşită.

Cercetând florile

de IOAN T. SPILOIU

Sburând din floare în floare, albina culege nectar numai din acele flori care sunt accesibile conformaţiei ei.

Dacă adâncimea corolei este prea mare, şi albina nu ajunge la nectar din cauza limbei care e prea scurtă în raport cu această adâncime, atunci ea recurge la alte mijloace mai eficace. Astfel, introducând limba printre două sepale sau între o sepală şi o petală, albina poate ajunge la nectar, pentru a-l suge şi duce la stup.

Uneori, când caliciul este subţire, cum este cazul la măzăriche, albina perforează baza floarei, ajungând în acest mod la nectar.

Susţinerea unor apicultori şi mai ales viticultori, că albinele, — pentru a culege sucul dulce din struguri, — ar crăpa coaja (epiderma) boabelor, este neîntemeiată. Coaja boabelor de struguri e prea puternică pentru a putea fi perforată de albine.

Numai boabele pleznite din cauza ploilor, pune la dispoziţia *albinelor mustul din ele. Deasemeni viespile, ajută albinele în acest scop, având aparatul bucal mai bine conformat pentru aceasta.*

Că albinele roade scama scândurilor, sau firele de cârpă ori hârtie, este foarte adevărat, însă această roadere, este cu totul de altă natură, decât aceia pe care o exprimă cuvântul în sine.

Albinele nu roade ci desprinde mici corpuri — părticele fine — din aceste fibre.

Reîntorcându-ne la subiect, — cercetarea florilor, — mai facem constatarea că par'că ar fi o adaptare reciprocă între floare și insectă, prin aceia că astfel s'ar săvârși fecundarea florilor.

Francezul Gaston Bonnier, vine să ne spulbere această ipoteză prin următorul citat: «Insectele caută nectarul acolo unde îl găsește, adesea fără a săvârși fecunditatea, sau chiar în afara florilor». (Nectariile extraflorare. N. A. In favoarea acestei afirmații vine și faptul că albinele, după cum am arătat mai sus, recoltează unele flori, fără a pătrunde în interiorul lor. In al 2-lea rând, faptul că unele flori nectarifere au posibilități de auto-fecundare prin existența în cuprinsul lor atât a organelor femele cât și a celor mascule, este iar un nou indiciu că nu există o adaptare reciprocă între flori și insectele apide.

Incontestabil că, albinele ajută mult fecundarea florilor mai ales a acelora care au nevoe de polen străin pentru fecundare, precum și a acelora care nu au decât organe femele.

Natura a înlesnit fecundarea prin crearea acestor insecte căutătoare de nectar, fără însă a lăsa, ca această întreagă operă, să cadă numai în sarcina albinelor sau a celorlalte insecte apide.

12 Noembrie 1941

Situația D-lui Ing. Inspect. Sl. Gh. S. Zorma **la** 14. 4. **1942**

Abonamente	PE ANII					Total lei	Total lei
	1938	1939	1940	1941	1942		
Abonamente plătite							
Abonamente de plată				200	200	400	

Casier

15000
140
600000
1500
2100.00

Rugăm cu insistență pe Domnii abonați să consulte cu atenție situația fiecăruia din revistă și să ne comunice în caz de nepotriviri aceasta pentru a se face cuvenitele rectificări.

C

7 plăci 15000

APICULTORII Găsesc în sezonul apicol 1942 (Martie—Iunie) faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presați la valțuri moderne «Rietche». (Prețul la cursul de cumpărare a cerii plus fabricațiunea)' Se execută faguri presați la valțuri din ceara proprie a D-lor apicultori dacă acest material este **foarte bine curățat** de orice părți străine. (Prețul 150 lei kgr. și 5% scăzământ). Se cumpără ceară curată de albine contra aconto 30%, se expediază ramburs în provincie (minimum 3 kgr. la o comandă). Orice corespondență, prin carte postală dublă prevăzută cu adresa expeditorului pentru răspuns. **Căpitan Zissu Dumitru, Strada** Gheorghe Barițiu No. 23 — București (prin Calea Griviței, Stația tramvai Octav Cocorăscu). Telefon 3.2420.

SEMINȚERIA «PILDNER AMAN» București, Tel. 3.50.89, Str. Carol I, Nr. 11. — Unelte apicole, semințe de legume și flori. Cataloage la cerere.

STUPĂRIILE UNITE. — Depozit General de miere și ceară naturală de albine. Galați — Strada Traian 42 — Telefon 1160. — S'au pus în vânzare faguri, secțiuni, faguri pentru orice mărimi de rame, din cea mai naturală ceară de albine în bande lungi și cu celule foarte adânci. Primim să lucrăm și cu ceara clientului, la preț cât se poate de convenabil. Intrucât prețurile variază, vă rugăm să grăbiți comenzile.

INTREPRINDEREA APICOLĂ ERACLE IOVĂNESCU, Poiana-Mare Dolj, 300 stupi sistematici — uzină electrică proprie. Fabrică, produce și vinde: Stupii sistematici (Colonii) Miere fină, faguri Artificiali, Mătci selecționate, Roi, Ulee, extractoare moderne și tot felul de unelte și mașini Apicole.

Cereți preț curent.

SEMINȚE SELECȚIONATE de lucernă, sfecle furagere, zarzavaturi, legume și flori. Unelte de grădinărie și apicultură furnizează Semințeria Proch, București, Str. Carol Nr. 3. Telefon 4.08.68.

SEMINȚERIA «FLORA» Alois Kaurek, București, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere.

APICULTURA IOSIF DREER, Pașcani, jud. Baia.

Anunță că este pregătită mai bine ca ori când cu aparatele cele mai moderne pentru confecționat faguri artificiali din ceară curată de albine în bandă lungă, care mulțumește pe cel mai pretențios cunoscător, cu prețul cel mai avantajos. Deasemeni stupii sist. «Dadant»; roi cu albine și extractoare din cele mai practice și solide. Cereți prospectul gratuit.

APICULORI! Toate uneltele necesare pentru stupăria Dvs., cât și tot felul de semințe melifere, găsiți avantajos și de bună calitate la vechea casă A. Clouard, Semințeria «La bunul grădinar», București I. — Str. Carol Nr. 30. Telefon 3.34.92. Catalog gratuit la cerere.

Abonamentul 200 lei anual. **Exemplarul 30 lei**

«BUCOVINA» I. E. TOROUȚIU BUCUREȘTI

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL
SOCIETĂȚII
CENTRALE DE
APICULTURĂ
DIN ROMANIA

ANUL XVII Nr. 1 IANUARIE 1942

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sediul Societăţii: Bucureşti VI, Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Naţional Zootechnic
Corespondenţa se va adresa numai **Bucureşti I. Căsuţa Poştală 525.**

Preşedinte de onoare statutar: **D-l General I. Sichitiu, Ministrul** Agriculturii şi Domeniilor.
Prim Vice-Preşedinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**
Vice-Preşedinte de onoare: **N. Nicolaescu**
Comitetul: Preşedinte activ: **Grigore Giossan**
Vice-Preşedinte: **General Al. Mladinescu.**
Secretar General: **Ing. Agronom N. Foti.** Casier: **Constantin C. Ţintea.** Bibliotecar: **Căpitan Zissu D-tru.**
Redactor România Apicolă: **Constantin S. Antonescu.**
Membri: **Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareş, Dr. D. Russu.**
Censori activi: C. Costescu, Gh. Pandrea şi Ioan C. Stănescu.
Censori supleanţi: C. Lascăr, S. Ruginosu şi C. Vasiliu.

„ROMÂNIA APICOLĂ“

Organ de propagandă al Societăţii Centrale de Apicultură din România
Bucureşti I, Căsuţa Poştală No. 525.
Redactor Şef: **Constantin S. Antonescu.**

Colaboratori:
Prim Vice Preşedinte de Onoare: **Dr. Fl. Begnescu.**
Vice Preşedinte de Onoare: **N. Nicolaescu.**
şi D-nii: **Grigore Giossan, Constantin L. Hristea, Ing. A. Bulyghin, Prof. Ion Dobre, Cpt. Zisu D-tru, D-ra Ecaterina Golescu,** etc.

ABONAMENTUL: Pentru Instituţiuni, Societăţi, lei 500 anual; Pentru membrii: Cotizaţia la societate 60 lei anual; Abonamentul 140 lei. Total lei 200. Taxa de înscriere lei 20.
ABONAMENTE DE ONOARE 1000 LEI ANUAL
Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Articolele de publicat în Revista **„România Apicolă“** ca şi orice reclame etc. se vor trimitepe adresa **Societăţii Centrale de Apicultură din România, Bucureşti, Căsuţa Poştală No. 525.**

CITIŢI IN ACEST NUMĂR:

1942 de Gr. Giossan; Mica Zootehnie de Prof. G. K. Constantinescu; Albina este animal domestic ori nu? Edmond Alphandery de Grig. Giossan; Zahărul industrial şi mierea ca aliment de Dr. Emil Da aban; Distanţarea ramelor cu faguri în stupii sistematici de C. Antonescu; Pentru ce trebue să ne ocupăm cu albinăritul de C. Ţintea; Sfaturi pentru începători de C. Antonescu; Fraternitatea apicolă Româno-Germană; Extras după procesul-verbal al şedinţei comitetului din 16. XI. 1941; Informaţiuni, etc. etc.

ANUL XVII Nr. 1 IANUARIE 1942

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂŢII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

1942

Un început de an nou, o manifestare de optimism pentru toată omenirea. Va fi mai bun oare? Atot-Puternicul ştie. Totuşi din optimism naşte şi speranţele. Ele ne sugestionează şi ca un balsam contribue să trecem şi vremurile chiar cât de grele, fără să le simţim în totul prea mult apăsarea.

Să ne impunem dar optimismul şi să rugăm pe Bunul Dumnezeu să ne aibă în pază ca totdeauna.

La rândul nostru să ne oţelim inimile ca printr'o conlucrare comună de interes naţional să dăm incontinuu aceeaşi dovadă ca şi în decursul vremurilor de unitate de suflet, de dârzenie în apărarea drepturilor noastre înscrise deapururi în cartea istoriei cu sângele strămoşilor noştri.

In vremurile de astăzi prin care trece întreaga suflare de pe întreg globul pământesc, este cea mai curată urare ce v'o pot face şi ne-o putem face cu toţii, ca bunii români, adevăraţi urmaşi ai strămoşilor noştri care au ştiut, trecând vremuri cu mult mai grele, să ne păstreze pământul graiul şi să ne înrădăcineze în sânge vitejia lor trecută în domeniul basmelor.

GRIGORE AL. GIOSSAN
Preşedintele Soc. Centrale de Apicultură
din România

Atragem în mod deosebit atenţiunea abonaţilor noştri să achite imediat sumele ce datorează Societăţii, precum şi abonamentul pe 1942, rămas acelaşi de **lei 1.000, abonament de onoare, lei 500, pentru Instituţiuni de Stat şi particulare şi lei 200 abonament curent.**

Sumele se vor trimite pe adresa D-lui Const. Ţintea, casierul societăţii, Bucureşti, Căsuţa Poştală 525. Recipisa Poştei serveşte de chitanţă.

Mica zootehnie

de Prof. G. K. CONSTANTINESCU
Directorul Institutului Național Zootechnic

CREȘTEREA ALBINELOR.

Și apicultura se încadrează în zootehnia mică. Și ea este deficitară în țară la noi. Cu un singur milion de stupi și din aceștia cei mai mulți primitivi, nu sântem de laudă.

Mierea este un aliment foarte hrănitor și igienic. Ea conține vitamine și zahăr și are o întrebuințare multiplă. Cu miere suplinim magiunul, marmelada, putem suplini zahărul și alte dulciuri. Câțiva stupi de albine pot da deci multă satisfacție. In regiuni cu grădini, unde sânt flori suficiente, albina își adună fără să-i avem grija. Trebuie numai să supraveghem stupii să nu pătrundă în ei diferiți paraziți, să nu se încuibeze vre-o boală, să-i iernăm la adăpost. De fapt nimic nu se poate face fără o mică osteneală. Dar răsplata ce avem întrece cu mult osteneala.

Apicultura este o îndeletnicire deosebit de atrăgătoare. Viața albinei, descrisă cu atât talent de diferiți mari scriitori, este un model admirabil de gospodărie, ordine și prevedere. In stup munca este organizată și repartizată pe specialități, ca într'o mare uzină. Fiecare albină își cunoaște și își îndeplinește conștiincios atribuția sa. Stupăritul urmărit de aproape este o școală, un îndemn, o lecție pentru viață. Cine a crescut odată albine, rămâne apicultor pentru totdeauna. Această lume de apicultori trebuie înmulțită.

(din revista Științelor Veterinare Nr. 11—12
Noembrie—Decembrie 1941)

Albina este animal domestic ori nu?

Cercetătorii germani dorind să cunoască și părerea apicultorilor din România, dacă albina se poate clasa ori nu ca animal domestic, roagă pe cetitori să comunice pe adresa Societății Centrale de Apicultură din România, Căsuța Poștală 525 **părerea lor, motivată și pentru ce anume. La rândul nostru facem apel la confrații noștri, rugându-i să-și dea avizul scris și în acelaș timp motivat pentru care anume considerente. Părerile mai subiective le vom publica și în revistă. Pentru moment ne abținem de la orice comentarii, ca să nu influențăm obiectivitatea părerii.**

ROMÂNIA APICOLĂ

Președintele nostru caută la via D-sale din București un om căsătorit, nemobilizabil priceput în munca și lucrările viei, pomi, flori, etc. Se cere ca atât el cât și soția să fie muncitori gospodari și cinstiți. Cine cunoaște o astfel de pereche poate să aibă și un copil, sunt rugați să comunice D-lui Giossan, București VI, Aleea Emil Costinescu 11. Va fi recunoscător pentru o bună recomandare. Salariul după merit.

EDMOND ALPHANDERY

1870—1941

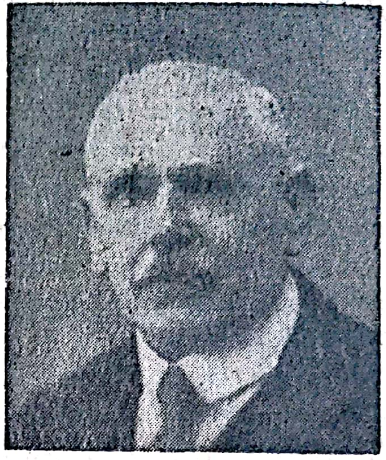

S'a stins subit în câteva secunde în dimineaţa zilei de 29 Octombrie 1941, orele 6, tocmai în momentul când se scula pentru a-şi începe activitatea sa laborioasă zilnică, la Montfavet (Vauclusse, Franţa) în vârstă de 70 ani, marele şi ilustrul apicultor Edmond Alphandery, *cunoscut în lumea întreagă pentru importantele sale lucrări consacrate albinelor.*

Mi-am luat greaua sarcină să-i evoc personalitatea şi înfăptuirile, ca unul care îi cunosc destul de bine prodigioasa activitate pe tărâmul albinăritului în general. Dar sarcina recunosc, îmi este şi mai grea, întrucât marele dispărut îmi era şi un bun prieten. Prietenie ! S'ar putea crede că depăşesc obiectivitatea afirmaţiei, dat fiind distanţa ce ne-a despărţit în cei 16 ani de când ne cunoaştem. De altfel personal n'am avut fericirea şi plăcerea să ne strângem mâinile, de cât în 1937 cu ocazia Congresului Apicol la Paris şi să reîmprospătăm amiciţia în 1939 la Zürich tot cu ocazia unui Congres apicol, unde la o masă, înconjurat de întreaga D-sale familie, la un pahar de ceai, ne-am reînoit amintirile.

Pentru Edmond Alphandery aveam mai mult de cât o sinceră prietenie, aveam un cult. El mi-a fost, după cum i-am afirmat-o în repetate rânduri, şi povăţuitor şi călăuză încă de la început pe ogorul albinăritului.

Viaţa lui apicolă, după cum şi-o povesteşte în prefaţa operei sale importante «Traité Complet d'Apiculture» *a fost plină de greutăţi, cu atât mai mult, cu cât în 1890, albinăritul era tocmai în limita decadenţei. A trebuit să lupte pe de o parte cu ignoranţa celor ce nu mai dădeau nici o importanţă ramurei apicole în concernul agriculturei şi pe de alta cu empirismul, stupul cu rame fiind pe atunci un obiect de curiozitate. De altfel nici mierea nu era cerută de cât ca medicament şi foarte rar ca desert.*

Edmond Alphandery nu se lăsa bătut. Fire tenace cu toate descurajările ce i se interpuse în cale, îşi continuă destinul, care îl croise tocmai pentru a învinge greutăţile ivite. Nici dezaprobările intime nu-l descurajară. Era optimist şi avea încredere că viitorul va fi de partea lui. Astăzi putem constata că nu s'a înşelat.

Prietenii şi vecinii apreciindu-i rezultatele obţinute pe tărâmul apicol, îl rugară să le fabrice şi lor câtiva stupi. In urma repetatelor insistenţe cedă şi îşi organiză un mic atelier de tâmplărie într'o clădire de câtiva metri patraţi. Cine i-a cunoscut începutul şi vede astăzi marea fabrică cu vaste ateliere de confecţionat stupi şi unelte, o adevărată uzină dezvoltată în cei 50 ani şi mai bine de activitate, îşi poate da seama de tenacitatea cu care a fost dotat şi mai ales de munca ce a depus-o pentru dezvoltarea ramurei apicole.

In 1894 fondă o societate de apicultură «l'Abeille de la Vallée du

Rhône» unde continuă să dezvolte gustul de albinărit şi să pornească spre o modernizare a stupăritului primitiv din regiune.

Se căsători la 1898 cu o parisiancă care l-a înţeles şi toată viaţa apoi l-a secondat şi ajutat în desăvârşirea operei sale.

Dar acest om supranatural, şi-a dat seamă că în manifestările lui, nu poate ajuta decât într'o măsură şi numai pe cei din împrejurimi. Albinăritul avea nevoe de expansiune şi aceasta nu o putea desăvârşi decât printr'o publicaţie periodică, care să ajute pe toţi iubitorii de albine de pe tot globul să progreseze. Infiinţă deci la 1 Ianuarie 1900 revista «La Gazette Apicole» şi-i fixă abonamentul la 1 franc anual, pentru a putea fi de călăuză la îndemână tuturor. A fost o operă de îndrăsneală. O revistă de apicultură în acele vremuri, ca şi astăzi de altfel, este o nebunie. Cine să o cumpere, când prea puţini sânt cei ce practică albinăritul. Edmond Alphandery a avut încredere în înfăptuirile lui. La început mică, revista a continuat pe drumul propagandei şi astăzi ea a devenit incontestabil una din publicaţiile de specialitatea cea mai apreciată din lume.

Odată pusă la punct atât fabrica de stupi şi unelte cât şi revista, în 1904 se dădu cu totul studiilor şi cercetărilor apicole. In 1907 publică operă «Le Livre de l'Abeille» care s'a bucurat prin numeroasele ediţii de un mare renume şi astăzi fiind mult cerută şi consultată de apicultori. Incurajat de numeroasele aprecieri, continuă seria lucrărilor şi anume: «L'Apiculture par L'Image»; «Le Miel»; «Les Recreations de l'Apiculture»; «Instruction pour la construction et la conduite de la ruche mixte»; «La Direction du Rucher» tradusă în 1917 în italieneşte de Profesorul Passérini, «Peut-ont vivre en s'occupant d'Apiculture»; «L'art de moderniser son rucher par le transvasement»; «J'apprends l'Apiculture»; «Aux surce du miel en France»; «Flore Melifère» şi în fine în 1930 marea lui operă de un renume mondial «Le Traité Complet d'Apiculture». Acest tratat care nu ar trebui să lipsească din biblioteca oricărui apicultor a fost obiectul unei aprecieri a tuturor somităţilor apicole din lumea întreagă.

In 1919 Edmond Alphandery şi-a asociat la marile lui întreprinderi pe cei doi fii Georges şi Raoul. Bine secondat şi sub augura lui conducere opera şi-a urmat cursul în progres accentuat. Intreprinderea a devenit obiectul de curiozitate şi de cercetare a tuturor celor ce se interesau de albinărit. Vizitată de înalţi prelaţi, profesori de facultate, celebrităţi medicale, avocaţi, literaţi, demnitari, etc. şi de foarte mulţi străini de notorietate marcantă, i-a răsplătit astfel munca prodigioasă depusă de acel ce a fost Edmond Alphandery.

La 7 Mai 1936 Edmond Alphandery a avut marea durere să-şi piardă tovarăşa de viaţă după o convieţuire şi înţelegere de 38 ani. Retras şi-a început marea lui operă finală, o enciclopedie apicolă, pe care a avut mulţumirea să şi-o vadă terminată cu câteva luni înainte de a trece în lumea de-apururi. Această enciclopedie sunt convins că fiii săi va face să vadă lumina publicităţii, ca astfel viaţa acelui ce a fost Edmond Alphandery să fie în totul complectă.

Din suflet regret pierderea bunului meu prieten şi transmit şi pe această cale cele mai sincere condoleanţe Domnilor Georges şi Raoul şi în general îndureratei familii şi le zic din suflet: «Fiţi mândri de cel ce a fost Edmond Alphandery».

GRIGORE AL. CIOSSAN

Zahărul industrial şi mierea ca aliment

Sunt puţini aceia cari cunosc cu adevărat rolul alimentar al mierei. Majoritatea cred că zahărul industrial este în măsură s'o înlocuiască cu prisosinţă. Ori realitatea este că în timp ce zahărul industrial este un aliment mort, mierea este un aliment viu conţinând principii nutritive, stimulente şi vitalizatoare pe care chimia n'a reuşit să le dea zahărului.

Intr'adevăr Doctorul Paul Carton arată că zahărul din unele plante şi fructe este phiziologiceşte un aliment viu şi că împreună cu unii fermenţi şi săruri minerale, intră în însăşi compoziţia protoplasmei celulei vegetale.

Absorbţia acestui zahăr de către organismul uman se face printr'un contact armonios între celulele vegetale şi celulele aparatului digestiv. Asimilarea se face fără efort, fără consum de energie şi mai ales fără uzura celulei umane.

Zahărul industrial din contră: este un aliment mort, pentrucă prin transformările industriale ale extragerii, el a pierdut contactul cu celula vegetală, cu sărurile minerale, cu diferiţii fermenţi şi substanţa vitalizatoare cari îi dădeau calitatea de aliment viu. In urma transformărilor chimice-industriale, el a devenit un produs chimic banal, un medicament pe care natura nu l'a oferit omului nicăeri sub această formă.

Pentru asimilarea lui, organismul uman, neavând nici o pregătire, va trebui să se adape unei noi funcţiuni de asimilare, unui efort phiziologic necesitând consum de energie, urmat adesea de tulburări mai mult sau mai puţin importante.

Ştiinţa ne arată că încorporarea de către celula umană a unei substanţe chimice moarte, se face cu lezarea celulei animale absorbante şi chiar cu alterarea actului digestiv, fapt ce duce la obosirea organismului şi cu timpul la îmbolnăvirea acestuia.

Pentru o mai bună înţelegere a celor de mai sus vom cita două fapte:

I) Doctorul Le Goff arată că din 22 indivizi cărora li s'a administrat câte 100 gr. zahăr industrial, la 20 dintre ei, s'a putut constata prezenţa zahărului în urină.

Acest fapt dovedeşte că ficatul, surmenat de efortul pe care trebue să-l facă pentru transformarea unui aliment atât de puţin phiziologic, nu l'a putut reţine şi deci parte din zahărul ingerat a trecut prin organism fără a mai fi transformat, şi în cel mai bun caz, fără a-i fi de vreun folos.

II) Al doilea fapt e că statisticile medicale au arătat că în ţările în cari consumul zahărului este în creştere, diabetul urmează curba consumului de zahăr.

Consumul zahărului industrial, produce însă adevărat ravagii în lumea copiilor şi mai ales a sugarilor.

Alain Caillas susţine că din cele 80.000 de decese survenite în timp de un an în Franţa printre copii în vârstă dela o zi la un an, mai mult de jumătate s'ar datori efectelor alimentaţiei cu zahăr.

După acelaş autor, zahărul ar fi cauza multora dintre turburările digestive, uneori extrem de grave, a insomniilor şi a unora dintre crizele nervoase ce se întâlnesc la sugari.

Autori ca Schaps, Meyes şi Finkelstein, au descris sub numele de febra zahărului, o serie de tulburări nervoase şi digestive însoţite de febră şi întâlnite la unii copii, în a căror alimentare, laptele a fost înlocuit cu apă zaharată.

In fine, alţi autori susţin că zahărul industrial ar fi în mod indirect cauza multora dintre boalele infecţioase ce lovesc copilăria.

Dar cel mai mare inconvenient al zahărului industrial, este acela că, în forma în care se prezintă, nu este asimilabil.

Pentru ca organismul să-l poată asimila, el trebuie să fie transformat din nou, până se va apropia de forma sa iniţială, adică aceea a zahărului din fructe sau din unele celule vegetale.

Această inversiune cum o numeşte ştiinţa, efectuată graţie prezenţei în organism a unor agenţi (invertină) se face cu obosirea, uzura şi cu timpul desechilibrarea unora dintre celulele ce iau parte la transformarea chimică în organism a zahărului industrial.

Acum, după ce am văzut în parte, care este valoarea alimentară a zahărului industrial şi cari sunt efectele acestei alimentaţii, să facem aceeaşi anchetă şi asupra mierei.

In primul rând mierea, este un produs natural pe care omul l'a cunoscut din cele mai străvechi timpuri şi pentru asimilarea căruia s'a adaptat în cursul miilor de ani.

In al doilea rând mierea este un produs de transformare naturală în continuă evoluţie.

Intr'adevăr, o parte din zaharoza conţinută în nectarul florilor, este transformată pe loc chiar de către unii fermenţi ce se găsesc în potirul florilor; o altă parte este transformată în guşa albinei şi în fine chiar în forma finală, de miere, procesul de transformare a zaharozei ce a mai rămas netransformată nu s'a terminat, ci continuă mai departe transformarea sa în glucoză şi levuloză.

Astfel unii autori au putut constata că zaharoza din miere se reduce şi se transformă treptat pentru a trece în timp de 5 ani dela 6,25$^0/_0$ la 3,15$^0/_0$.

Se socoteşte cam la 10 ani timpul necesar pentru ca întreaga cantitate de zaharoză conţinută în miere, să se transforme în glucoză şi levuloză.

Factorul care determină transformarea mierei şi care se găseşte încorporat acesteia, se numeşte «invertină» şi ea nu este altceva, decât acelaşi ferment de care am văzut că organismul nostru are nevoe pentru transformarea zahărului industrial în vederea asimilării lui şi pe cari biologii au putut s'o izoleze în organismul uman.

Vedem de aci că în timp ce, pentru transformarea zahărului industrial, este nevoie ca organismul uman să producă şi să consume acest ferment, mierea, nu numai că nu consumă şi deci nu oboseşte organismul, ci dând organismului odată cu zahărul şi mijlocul de transformare a acestuia, constituie un tonic şi un stimulent al organismului uman.

Acestei invertine precum şi vitaminelor pe cari le conţine, îi datoreşte mierea calitatea sa de aliment viu şi graţie tot acestor factori îşi datoreşte calităţile sale tonice şi curative pe cari nici un alt aliment nu le-a putut egala.

Pentru înţelegerea celei de a doua valori importante a mierei, *vitaminele*, este nevoe să ne explicăm mai întâi asupra naturii şi rolului lor în organismul animal.

Până mai acum câţiva ani, ştiinţa pretindea că pentru întreţinerea vieţii umane este nevoe de o anumită cantitate de elemente alimentare, printre care grăsimea, proteinele şi zahărul. Cantităţile necesare erau:

Proteine	100 gr.
Hydrat de cărbune	400 „
Grăsimi	100 „

Aceste substanţe păreau suficiente pentru a da organismului cele 3000 calorii necesare consumului zilnic. S'a observat însă că administrându-se aceleaşi cantităţi însă de alimente fabricate artificial, ele nu erau suficiente să întreţină viaţa normală mai multă vreme! O serie de tulburări apăreau, iar cu timpul se produceau grave îmbolnăviri ale organismului. De asemeni s'a mai observat că alimente de origină vegetală sau animală supuse unei fierberi prelungite în vederea conservării, pierdeau calitatea lor de aliment complect, iar întrebuinţarea lor mai îndelungată duceau la acelaş rezultat, înbolnăvirea.

Astfel s'a constatat la chinezi cari se hrănesc cu orez în loc de grâu, că întrebuinţarea orezului decorticat, determină paralizia membrelor inferioare, boală cunoscută sub numele de beri-beri.

De îndată însă ce consumul orezului decorticat a fost înlocuit cu alte alimente, tulburările au dispărut! Experienţa pe păsări, a dovedit că boala era datorită absenţei unor substanţe conţinute în coaja orezului, substanţe cărora Kasimir Funck le-a dat numele de vitamina B.

S'a observat de asemeni, că în timpul răsboaielor soldaţii, iar în timp de pace navigatorii, fiind siliţi să consume un timp mai îndelungat alimente conservate, erau atinşi de o boală destul de gravă, numită scorbut, boală datorită deasemeni absenței unei alte vitamine — vitamina C —, distrusă prin fierberea prelungită a alimentelor conservate.

Odată descoperite aceste substanțe necesare vieții, oamenii de știință au căutat să stabilească care anume alimente conțin vitamine, ce specie și în ce anume proporție.

Alain Caillas, constatând că printre alimentele cercetate nu se vorbea nimic despre cel mai complect aliment, mierea, îndreptă cercetările sale în această direcție.

In acest scop, el hrănește cu orez decorticat un număr de porumbei, determinându-le boala numită beri-beri. Hrănindu-i apoi mai departe cu aceleași boabe de orez decorticat încorporate însă în miere, constată că după 48 de ore, tulburările paralitice încep a diminua, vindecarea instalându-se complet în decurs de 10 zile.

Incurajat de rezultatele obținute, autorul caută și reușește să izoleze din miere substanța vindecătoare, vitamina B, servindu-se în acest scop de acidul phosfotungstig.

Din acea clipă cumpăna dreptății se înclină puternic în favoarea mierei, aliment astăzi atât de uitat și neîndreptățit.

Cercetătorilor de mâine le revine sarcina de a căuta prezența și a celorlalte 2 vitamine: A și C.

Dar surprizele nu s'au terminat încă; cercetările moderne de laborator, au pus în evidență în compoziția mierei, prezența și a altor elemente de o deosebită importanță.

Astfel *phosfatul de calciu* atât de des recomandat în medicina modernă, se găsește în mod constant în miere. Dacă ne mai gândim că acest phosfat de calciu venit în caliciul florilor din pământ odată cu seva și prelucrat nu în laboratorul chimiei moderne, ci în cel al naturii transformat, nu la flacăra unui bec Bunzen, ci sub acțiunea complexă și încă necunoscută a razelor solare, vom înțelege totala sa asimilare de către celula umană. Iar acelora, cari ar putea să ne opună obiecțiunea cantității reduse a acestuia, (0,40⁰/₀), li s'ar putea răspunde cu vechiul aforism: calitatea și nu cantitatea.

Alături de phosfatul de calciu, vine *phosfatul de fier* în proporție de 0,25 până la 1 gr ⁰/₀. Rolul pe care fierul îl are în organismul nostru, e ușor de înțeles, dacă ne gândim că el intră în compoziția hemoglobinei din sânge.

Nu este în intențiunea noastră de a pretinde că fierul conținut în miere, ar fi suficient pentru tratamentul anemiilor înaintate. Se poate spune însă și despre phosfatul de fier ca și despre cel de calciu și mai ales se poate afirma că prezența acestor două elemente tonice în compoziția mierei, dă acesteia o valoare nutritivă dintre cele mai complecte.

Să mai adăugăm în fine și prezența acidului formic și a acidului phosforic, ambele cu acțiune antiputridă și desinfectantă, cel dintâi având și calități laxative și regeneratoare de prim ordin.

Examenele de laborator făcute asupra diferitelor specii de miere, dau aproximativ următoarea componenţă chimică :

Apă	21,61%
Glucoză	35,40%
Levuloză	34,90%
Zaharoză	2— 9,28%
Gume şi dextrine	0,17— 10%
Albuminoide	0,50%
Phosfat de calciu	0,40%
Phosfat de fier	0,25%
Invertină	0,50%
Acid formic	0,19%

Vitamian B prezentă.

Şi acum când în lumina atâtor date ştiinţifice, putem face o mai justă paralelă între valoarea alimentară a zahărului industrial şi a mierei, ne întrebăm cu bună dreptate, dece atâta ostracizare pentru această din urmă. Dece să dăm copiilor acadele din tava murdară a bragagiului şi nu miere? Dece lipseşte la noi mierea din alimentaţia copilului, atât în familie cât şi în internate?

Dece nu se găseşte mierea pe masa intelectualului la îndemâna căruia stau cărţile şi revistele cu deslegarea atâtor probleme până mai ieri necunoscute ?

Şi dacă la noi orăşanul nu a ajuns încă să cunoască rolul şi valoarea mierei în alimentaţie, dece să ne mai mirăm că în foarte multe din satele noastre, doar bătrânii în poveştile lor, mai pomenesc cuvântul prisacă, în timp ce ţări ca Germania, Franţa, Belgia şi Olanda cu apicultură modernă şi cu producţie superioară celei dela noi, sunt totuşi importatoare de miere.

Dr. EMIL DARABAN
Docent al Facultăţii de medicină umană
din Bucureşti

DANEMARCA IMPORTA REGINE

Este vorba numai de albine-regine, de care apicultura daneză simte o mare lipsă, fiind nevoită din această cauză să importe această marfă neobişnuită din străinătate. Cifra la care se ridică necesităţile anuale de «regine» este de circă 1000 bucăţi. Importul se face în special din Italia unde albinele sunt de o calitate deosebit de bună.

Din ziarul «Timpul», No. din 25 Decembrie 1941.

DISTANȚAREA RAMELOR CU FAGURI IN STUPII SISTEMATICI

Studii în stupina experimentală a Soc. Centrale de Apicultură din România

de **Constantin Antonescu**

Dacă ținem seama că practicarea apiculturei în stupi sistematici se bazează pe mobilitatea [1]) ramelor cu faguri, vedem dela început câtă însemnătate prezintă în apicultura modernă distanțarea [2]) lor în stupi.

Fagurii primului stup sistematic al lui Francisc Huber, erau așezați în niște cadre (un fel de rame) cari se desfăceau ca foile dintr'o carte, cadre ce au fost înlocuite de alții mai pe urmă cu rame, cari puteau fi scoase după nevoe din stupi, fie pentru cercetat colonia, fie pentru scoaterea ori adăugarea de rame cu prilejul recoltării sau îmulțirii stupilor.

Pentru stablirea distanței la care să se așeze aceste rame, s'a pornit la măsurarea grosimei fagurilor construiți de albine în stupii primitivi, cum și a locului lăsat liber de ele pentru trecere, când s'a văzut că albinele construesc fagurii normal [3]) în grosime de 24—26 mm., iar locul liber dintre ei este de 11—12 mm., ceeace însemnează că din mijlocul unui fagure până în mijlocul fagurelui alăturat găsim 37—38 mm.

In stupii sistematici albinele construesc faguri după această regulă firească, și dacă lăsăm un spațiu între rame mai mare de 11—12 mm. atunci ele fac un altoi de fagure lipit de acela dintr'o ramă, iar dacă spațiul este mai mic, atunci propolizează [4]) fagurii între ei.

S'a putut observa că albinele pot crește puet și acesta se poate desvolta tot așa de bine și în faguri cari au mai puțin de 24—26 mm., iar în magaziile de recoltă, cum ar fi de pildă în caturile stupilor Dadant, stupari depărtează ramele cu fagurii deja construiți în vederea împiedicării reginei de a depune în ei ouă, sau chiar numai pentru faptul de a se obține faguri cu miere mai spornici la extras, o economie de rame la etaje dacă vrem să spunem așa, în care caz fagurii ajung să măsoare în grosime 40—45 mm. Oriunde s'ar găsi fagurii în stupii sistematici, albinele păstrează cu sfințenie spațiul liber de trecere dintre faguri și anume 11—12 mm., lucru pentru care albinele dacă nu avem grija să le ușurăm această regulă, fie că lungesc celulele fagurilor, cum este cazul la ramele dela etaje, fie că îi construesc mai subţiri în ramele dela cuib, fie că se grăbesc să adauge câte un altoi de fagure, ori propolizează ramele prea apropiate.

---

[1] Mobilitate = putința de a se mișca după voe un obiect în spațiu.

[2] Distanțare = depărtare.

[3] Normal = în chip firesc, natural.

[4] Propolizează = lipește cu propolis.

Ştiinţa apicolă de până astăzi ne pune la îndemână felurite distanţări metalice, rasteliere, modele de rame, şi mai multe metode pentru sprijinirea umerilor ramelor pe falţul corpurilor de stupi.

Unele s'au dovedit bune în urma folosirei dealungul deceniilor de către apicultori cu vază, altele au fost socotite ca bune într'un timp când nu se cunoştea alt chip de păstrarea distanţelor între rame, şi astăzi când apicultura sistematică se practică pe tot globul unde clima îngădue natural creşterea albinelor, problema distanţării ramelor nu este după mine pe deaîntregul deslegată.

Maestrul C. L. Hristea alături de D-l D. M. Popescu, studiază o ramă a stupului D M. R. care este înzestrată cu distanţare originale ce se suprapun în forma literei X.

Voi încerca în rândurile ce urmează să arăt cititorilor acestor rânduri constatările mele în legătură cu distanţarea ramelor din stupi, după încercările şi observaţiile făcute cu cele mai cunoscute şi socotite ca cele mai bune sisteme de rame şi distanţare, iar pe deasupra cu rame şi distanţare neintroduse încă în lumea stuparilor.

După mine, distanţarele între rame trebue să îndeplinească următoarele condiţii:

1) Să păstreze cu sfinţenie şi pentru totdeauna depărtarea cerută de albine în chip firesc, adică 37—38 mm. din mijlocul unui fagure până în mijlocul celui apropiat.

2) Distanţarele să ocupe cel mai mic loc cu putinţă, pentruca atunci când umblăm la stupi, adăugând sau luând rame, prin apropierea lor să se capete o cât mai mică suprafaţă de frecare, înlăturând prin aceasta putinţa de a prinde, omorî sau strivi albinele între ele.

3) Dacă se face apicultură pastorală (nomadă — mişcătoare) distanţarele să asigure depărtarea dintre rame fără ca prin frecare între ele sau alte pricini să poată omorî albine, — poate chiar regina, sau strica faguri.

4) Prin distanțarea ramelor, acestea să nu fie lipite între ele, albinele putându-le ușor propoliza, ceeace ar îngreuia operațiile noastre, ca să rămână de jur împrejurul fiecărei rame un spațiu pe unde albinele să poată trece în voie.

5) Metoda (chipul — felul) de susținere — suspendare al ramelor în stup să înlăture pe cât este cu putință propolizarea umerașilor la rame de falțul pereților pe cari se sprijină ramele.

6) Ramele trebue să alunece cu ușurință pe falțurile de susținere ale pereților stupului, așa fel să nu fim nevoiți când cercetăm un stup sau pentru a ne uita la o ramă oarecare, să ridicăm și să mișcăm în parte ramă cu ramă până ce ajungem la cea căutată.

7) Distanțarele să se poată confecționa (lucra) sau dobândi din comerț cu ușurință.

* * *

A înzestra ramele unui stup cu distanțare care să păstreze mereu depărtarea cerută în chip firesc de albine, însemnează a avea în mână cheia mulțumirei să vedem în stupii noștri rame cu faguri clădiți de albine drept, regulat și de aceiaș grosime, ceeace ne ușurează peste măsură strămutarea fără bătaie de cap și pierdere de timp, a ramelor dintr'un stup într'altul la nevoe, sau chiar prin alăturarea ramelor din acelaș stup atunci când am scos dintr'o parte sau alta câteva rame cu prilejul recoltei (la stupii orizontali) sau atunci când vroim să înlocuim câteva rame. Ce să mai spunem în acest caz de apicultorii cari folosesc degetele arătătoare dela mâini pentru distanțarea ramelor pe falțurile pereților? Desigur că la nevoe se poate folosi și această metodă, care rămâne însă departe de a da rezultatele unei adevărate distanțări. Unii stupari bat în partea de jos a pereților laterali cuie în formă de U între cari vin ramele, dar niciodată nu se capătă o stabilitate a ramelor între ele, totdeauna rămânând un mic gol în care rama poate juca; aci se pot strivi albine când așezăm ramele, și pentru a înlătura aceasta, trebue să măturăm albinele cu pana sau peria, și până la urmă tot putem strivi albinele. Aceleași neajunsuri prezintă și folosirea rastelierelor, răspândite mai cu seamă în străinătate, iar în stupina Societății numai la stupul donat de d-l G. Descout (Franța).

Alți apicultori pentru depărtarea ramelor, bat în muchiile lor laterale cuișoare cari rămân afară cu 11—12 mm., cari se pot strâmba, sau prin umflarea ori strâmbarea spetezelor ramelor să nu se mai potrivească. Ramele apoi trebuesc îndrumate numai într'o singură direcție, cu cuiele într'o parte pentru a se obține distanțarea.

Pentru a se ajunge la cât mai puține prilejuri să strivim albinele când cercetăm stupii, trebue să căutăm ca suprafața de frecare dintre rame să fie cât mai mică cu putință. Până acum distanţarea cea mai desăvârşită s'a crezut că poate fi obţinută prin construirea ramelor la stupi după tipul lui Hoffmann, aşa cum au stupii donaţi de maestrul C. L. Hristea, şi adaptate la multe prisăci din ţară. Nu mă îndoesc de rezultatul acestei metode, care asigură o distanţare automată, însă cu folosirea lor trebue să credem că multe albine îşi găsesc moartea, sau îşi lasă câte un picior strivit între jumătăţile de sus ale leţişoarelor din părţi cari se lipesc fie pe toată grosimea, ori numai pe muchie (dacă este ascuţită una din laturi pentru a se mai micşora suprafaţa de frecare).

Ramele după tipul Hoffmann, s'au dovedit foarte bune la transportul stupilor atunci când se face apicultură pastorală, aşa după cum o mărturiseşte maestrul C. L. Hristea, cu două lipsuri după mine cari se vor desprinde din rândurile ce urmează.

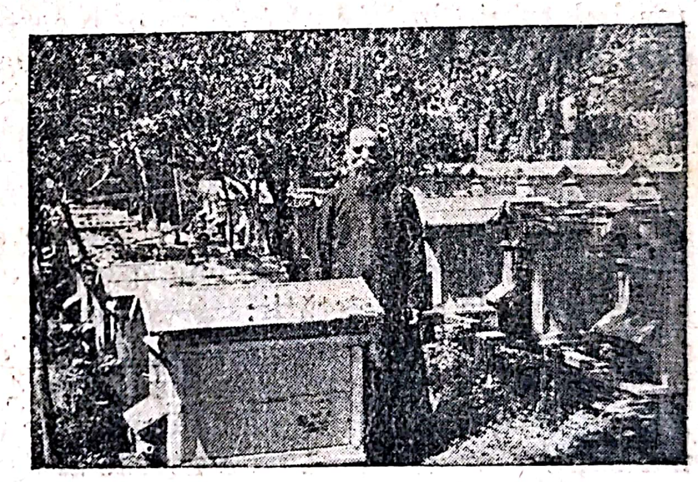

Pr Martinian Stoenescu (Mânăst. Căldăruşani) în mijolcul stupinei sale din care a donat un stup cu albine pentru stupina experimentală societăţii

Un neajuns de seamă în distanţarea ramelor, este acela al propolizării ramelor între ele, sau în jurul distanţarelor, lucru pe care albinele îl fac din fire pentru o cât mai mare durabilitate şi închegare a ramelor între ele. Propolizarea se face mai cu seamă atunci când umeraşii ramelor se sprijină direct pe lemn în falţul peretelui din stup. Unii stupari pentru înlăturarea acestui neajuns fac ca umeraşii ramelor să cadă pe muchia unui balot de fier, pe care albinele îl propolizează mai greu.

Când ne folosim de rame după tipul Hoffmann reuşim să păstrăm spaţiul cerut de albine între rame; deasemenea la transportul stupilor, ca şi în apicultura pastorală aceste rame se comportă cel mai bine, însă propolizarea lor de către albine nu este înlăturată la aceste rame, dimpotrivă aş putea spune că albinele propolizează cu multă uşurinţă aceste rame îngreuind adesea manipularea lor pe deoparte, iar pe de alta oferind dese ocaziuni în cari albinele pot fi strivite atunci când trebue să le alăturăm în stupii populaţi.

O însuşire a ramelor aproape nebăgată în seamă până acum, dar care apare de o nebănuită însemnătate este aceia de alunecare a lor pe falțul pereților laterali pe cari se sprijină, aceasta pentru a nu fi nevoiți să ridicăm și să depărtăm ramele dintr'o parte a stupului pentru cercetarea celor din mijlocul cuibului. Atunci când ramele lunecă pe falțurile pereților stupilor, este deajuns ca printr'o mișcare cu amândouă mâinile să depărtăm toate ramele până la rama ce voim a cerceta, și iarăș cu o singură mișcare să le readucem în poziția dorită. Lunecarea ramelor pe falțurile pereților stupilor nu se poate face atunci când distanțarea ramelor este rezultată prin cuele în forma literei „U" bătute în partea de jos a pereților laterali, sau atunci când distanțarea se face cu ajutorul cuișoarelor bătute într'o parte a scânduri port fagure, ori pe muchiile celor două lețișoare laterale ce cad vertical [1]) pe fundul stupului, ale ramei.

Lunecarea aceasta mai este împiedecată și atunci când distanțarea ramelor în partea de sus este obținută prin crestarea balotului din 37 în 37 de mm. în care intră cuiele bătute în capetele ramei, pentru înlăturarea propolizării lor de către albine.

∴

Iată acum sistemele de distanțare a ramelor în stupii ce mi-am propus a cerceta anume pentru acest scop din stupina experimentală a Societății:

1) La stupul donat de Pr. Martinian Stoenescu (Mânăst. Căldărușani) distanțarele în număr de 4 sunt făcute din lemn rotund (așa cum arată micile dopuri de plută la sticluțele farmaceutice) prinse două pe o muche și două pe alta a ramei, pe o singură față a ramei așa fel încât la alăturarea ramelor, fața unei rame pe care sunt prinse aceste distanțare se alătură de fața celei învecinate care nu are distanțare. Distanțarea ramelor față de pereții stupilor este menținută prin speteaza de sus a ramei care se potrivește întocmai (fără să joace) în falțurile pereților stupului pe care se sprijină ramele, și prin însârmarea ramelor la fixarea fagurilor artificiali. Tot în vederea distanțării ramelor, spetezele de sus ale ramelor sunt late de 37 mm. așa încât aceste speteze sunt alăturate (lipite una de alta). In acest chip distanțarea este obținută destul de bine, albinele construesc fagurii drept, și se poate înlătura accidentele la transportarea lor, ca și atunci când s'ar face apicultură pastorală. Prin lipirea spetezelor din partea de sus se obține un fel de pod, deci un perete, un tavan dacă vrem să-l numim așa, care păstrează pentru albine căldura interioară pe timpul iernii.

Neajunsul de pe urma acestui fel de distanțare este propolizarea ramelor între ele cu toate neajunsurile ei, cum și îngă-

---

1) Vertical = drept.

durirea strivirii albinelor la cercetarea stupilor cu toată încetineala cu care trebue să umblăm la ramele acestui stup.

2) Stupii maestrului C. L. Hristea sunt înzestrați cu rame după tipul Hoffmann, recunoscute până acum ca cele mai bune pentru păstrarea distanțelor între rame cerute de albine, însă nu după modelul original și anume pentrucă capetele spetezei de deasupra nu sunt prevăzute cu cuie care să vină pe baloturi metalice în marginea falțurilor pe care se sprijină ramele în partea de sus a pereților stupilor, aceasta pentru a se înlătura cu cât mai mult propolizarea. Distanțarea dintre rame se obține prin lățimea jumătăților dela spetezele din părți de 37 mm., iar aceia dintre rame și pereții stupului, prin potrivirea fără joc a

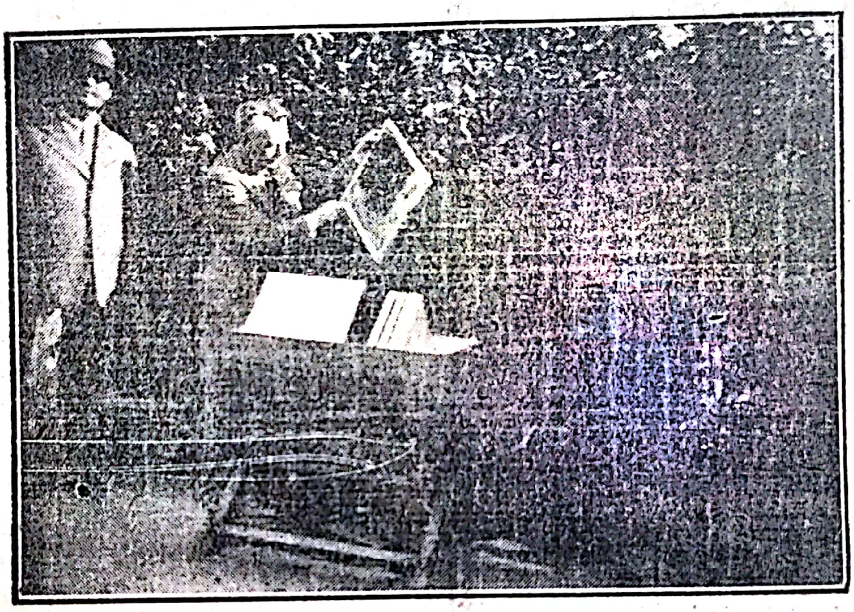

D-l Grigore Giossan cercetând o ramă a stupului D. M. P. alături de inventator.

spetezelor de sus ale ramelor în falțurile pereților stupului pe care se sprijină ramele. Dacă această distanțare este, și trebue să recunosc, mai bună, nu se înlătură prin aceasta propolizarea ramelor și nici putința de strivire a albinelor. *).

3) La stupul după tipul Dadant donat de d-l G. Descout din Nisa (Franța) distanțarea ramelor este obținută printr'un rastelier fixat în partea de jos a stupului la distanța care rămâne liberă dela fundul stupului până la partea de jos a ramelor, și prin fixarea de cuie în forma literei „U" bătute vertical pe falțurile pe care se sprijină ramele, în așa fel încât ramele par a fi intrate în niște jghiaburi. Umerașii ramelor vin aci cu toată lățimea lor, adică de 25 mm., iar albinele propolizează cu multă ușurință umerașele de falțurile pereților stupului. In

---

*) Imi amintesc că ramele dela stupii C. L. Hristea au fost confecționate la Galați deci nu sub supravegherea D-lui C. L. Hristea.

ce priveşte lunecarea ramelor pe falţurile pereţilor pe care se sprijină ramele nici nu poate fi vorba, căci ramele după cum am mai spus intră fiecare ca într'un jghiab.

4) Distanţarea cea mai ideală după părerea mea este aceia concepută şi adaptată la stupii donaţi de d-l D. M. Popescu. Ramele sunt în formă patrată însă aşezate pe colţ. Pe o parte şi alta a celor patru speteze cari formează rama sunt bătute distanţarele făcute din tablă, cari rămân în afară cu 6 mm. Prin alăturarea ramelor aceste distanţare se suprapun în formă de X, şi cum grosimea tablei sau a balotului din cari sunt confecţionate aceste distanţare nu este mai mare de 1 mm., suprafaţa de frecare prin alăturarea acestor distanţare nu este mai mare de 1 mm^2. Prin aceasta s'a obţinut înlăturarea mai mult decât la toate distanţarele cunoscute până acum, putinţa de strivire a albinelor între ele atunci când manipulăm [1]) ramele şi tot aşa de mult şi putinţa de propolizare a ramelor între ele.

Umeraşii ramelor se sprijină pe marginea unui jghiab metalic prins în falţul sortit să sprijine ramele, care văzut în secţiune se prezintă ca litera „U" sistem care ajută în cel mai minunat chip la lunecarea ramelor pe el, în aşa fel ca atunci când suntem nevoiţi să cercetăm o ramă din mijlocul stupului, printr'o mişcare cu amândouă mâinile facem să alunece pe acest jghiab cu multă uşurinţă toate ramele până la aceia la care dorim să ajungem, nu ca la ceilalţi stupi, unde trebue să depărtăm ramă cu ramă, ridicându-le în sus, deslipindu-le dacă sunt propolizate, de multe ori strivind albine prin această operaţie, şi pierzând prin aceasta timp, care trebue să recunoaştem că e atât de preţios.

(Sfârşitul în numărul viitor).

CONSTANTIN ANTONESCU
Conducătorul Stupinei Experimentale a
Soc. Centrale de Apicultură din România

---

[1]) Manipulare = mânuire, mişcare dintr'un loc într'altul.

Rugăm stăruitor pe membri noştri să achite cât mai neîntârziat suma de lei 200 ce o datorează Societăţii pe anul 1941. Întârzierea acestei mici contribuţii, ne face să nu putem apare regulat şi la timp în fiecare lună.

Vremurile grele prin care trece toată lumea şi deci şi lumea apicolă, a contribuit ca majoritatea revistelor să nu mai apară. Noi românii să fim mândri că «România Apicolă» îşi continuă existenţa şi activitatea după 16 ani de apariţie regulată. De aceea vă rugăm călduros daţi tot sprijinul Dv. prin achitarea cât mai grabnic a abonamentului care e şi în acest an tot de 200 lei anual, în care se cuprinde şi calitatea de membru în Soc. Centrală de Apicultură. Instituţiile, Societăţile, asociaţiunile etc. plătesc lei 500 anual. Abonamentele de onoare de la lei 1000 în sus. **Sumele se vor trimite numai pe adresa D-lui Casier Constantin Ţintea, Bucureşti I, Căsuţa poştală No. 525.**

Pentru ce trebue să ne ocupăm cu albinăritul (stupăritul)

Dintre toate ocupaţiile, nici una nu cere mai puţin timp, ca albinăritul, şi nici una nu oferă mulţumirile ce le aduce această îndeletnicire atât săteanului pe o parte cât şi meseriaşului, comerciantului, intelectualului, etc. dând în acelaş timp şi un randament (câştig, venit) cum nici-o altă ocupaţie sau afacere nu ni-l poate da; dar să ne explicăm:

Presupunem că am înfiinţat prima dată doi stupi cari au costat, populaţi complect, circa (aproximativ) 8000 lei, bine înţeles că cu acest preţ am obţinut cei doi stupi dela un stupar cunoscut şi priceput, că sunt bine populaţi, având faguri şi miere, totul în bună stare, iar timpul când i-am cumpărat a fost luna Aprilie pe la sfârşit (se recomandă a se cumpăra stupi numai primăvara din acei ce au scăpat cu bine dela iernat). Să vedem acum ce putem avea dela acei doi stupi, dacă vom şti ce trebue făcut şi la vreme. Ei fiind în bună stare, sănătoşi, matca (Regina) va depune ouă şi astfel pela 15—30 Mai vom avea stupul cu o colonie numeroasă şi deci destule lucrătoare pentru a recolta şi vizita regiunea înconjurătoare (cel puţin pe o rază de 3 klm.)

Dacă vedem că au umplut ramele cuibului cu miere mai mult la partea de d'asupra şi atunci când părţile de d'asupra încep să albească, aceasta fiind semn că sunt aproape toate pline, atunci adăogăm Captarul (catul, etajul) cu faguri, dintre cari cel puţin doi cu ceva miere, iar ceilalţi cu început de faguri, albinele vor trece la aceşti faguri, unde vor aduce şi depune miere, iar dacă anul e bun, i-l va umple în câteva zile, în care caz vom pune alt captar în locul celui dintâi, pe care-l vom aşeza d'asupra acestuia. Dacă vom recolta dela un captar, având în vedere că va trebui lăsat albinelor pentru iarnă cel puţin 12—15 kgr., vom obţine circa 12—15 kgr. cari socotindu-se cu 180 lei kgr. = 2160 sau 2700 osebit de circa 0.250 kgr. ceară à 400 lei = 100. *Deci dela un stup vom avea 2260 sau 2800 lei.*

După cum vedem în primul an ne-a dat un randament de mai mult de 50%; care afacere ne poate da un asemenea randament?

N'am socotit că se poate să dea şi un roi care şi acesta se poate evalua la 500—600 lei. Vedem dar, din acest mic exemplu ce bună ocupaţie este albinăritul şi de ce suntem îndreptăţiţi să atragem luarea aminte la cât mai mulţi, pentru a se ocupa cu acest fel de profesie.

Am omis să arătăm alte servicii ce aduc albinele agriculturei, căci ele în căutarea nectarului (sucul florilor) polenului, etc., prin vizitarea florilor le şi fecundează; astfel că aduc mari foloase prin vizitarea lor, căci se ştie că acolo unde sunt albine sunt şi fructe, mai multe şi mai frumoase. Numai pentru aceste servicii şi încă ar trebui făcute ori-ce sforţări pentru o cât mai multă răspândire a acestei îndeletniciri. Noi cei dela revista «România Apicolă» încă de acum 16 ani, de când a luat fiinţă din iniţiativa a câtorva entuziaşti «Societatea Centrală de apicultură din România» am făcut multă propagandă prin revistă trimiţând-o gratuit la foarte mulţi membri, şi am reuşit îndemnând pe mulţi, în mică măsură dacă nu să îmbunătăţim situaţia apiculturei de acum 16 ani, cel puţin să o menţinem, tot sperând din an în an că va veni şi timpul când în sfârşit va fi şi această îndeletnicire apreciată, încurajată şi pusă pe drum bun. Concomitent cu aceasta de câţiva ani prin buna voinţa D-lui Director al Institutului Zootechnic D-l Prof. Constantinescu şi cu concursul ce întotdeauna l-a dat apiculturei în toate împrejurările D-l Consilier Doctor Florin Begnescu s'a ţinut cursuri în fiecare an la Institutul Zootechnic, cursuri ce se termină cu vizitarea a câtorva stupini, unde li se explică cursiştilor tot ce trebue să ştie cu privire la stupărit. In acest mod s'a reuşit ca să intereseze în fiecare an mulţi amatori de toate categoriile, ca: Doctori, Ingineri, Magistraţi, Preoţi, Profesori, Invăţători, Ofiţeri superiori şi inferiori, Comercianţi, Meseriaşi şi alţii, etc., fapt foarte îmbucurător. Din parte-ne dorim ca toţi să aibă cât mai bune rezultate în stupărit.

Pentru o cât mai bună reuşită a albinăritului în ţara noastră, credem că ori câte sacrificii s'ar face nu-i prea mult, faţă de avantajele ce le-ar aduce economiei naţionale, prin valorificarea nectarului ce Dumnezeu ni l-a hărăzit pe tot întinsul ţării noastre, nectar ce transformat în miere şi ceară am ajunge la sume ce nu ne vine să credem, dacă le vom valorifica. Dar să vedem.

După o statistică mai veche ar fi în ţara noastră circa 650 mii stupi sistematici şi 350 mii stupi rustici, buduroaie, ştiubeie, stupi din pae, stupi cu pământ lipiţi, etc. Deci un milion stupi în total, socotindu-i media cu 10 kgr. miere fiecare, vom avea 10 milioane kgr. miere à lei 120 kgr. = un miliard două sute milioane lei, la un milion stupi à 600 lei bucata = 600 milioane. N'am adăogat ceara rezultată dela acest număr de stupi, ceara şi roii respectivi cari şi aceia valorează ceva. Dacă vom adăoga foloasele indirecte şi anume că pentru executarea a un milion de stupi s'a întrebuinţat cam 2 zile de stup în medie, deci două milioane zile socotite à 150 lei ziua = trei sute milioane, în plus materialul consumat de alte trei sute milioane, vedem dar că indirect câştigă şi meseriaşii şi Statul, întru cât la cumpărarea materialului şi prelucrarea lui s'a plătit taxele respective. Dacă presupunem că Statul ar bine voi să ia în cercetare situaţia şi s'ar găsi că sunt juste cele de mai sus arătate, am propune următoarele:

1) La Centrele de propagandă alese (ne referim la publicaţia ce s'a făcut în acest scop) Vezi «România Apicolă» No. 10—11 1941) şi prin ziare, să se oblige ca fiecare centru să aibă pentru propagandă un număr de zece stupi sistem recomandat de D-l Consilier Doctor Florin Begnescu, cari stupi să se pună la dispoziţie

de către onor. Ministerul de Agricultură şi Domenii, secţia creşterii micilor animale, cari acum în urmă şi conform cu nouile cerinţe statale, se ocupă cu acest lucru. Aceşti stupi vor trebui să fie aşa făcuţi să corespundă în totul cerinţelor unui stup sistematic «Standard» din toate punctele de vedere, iar Centrele de propagandă alese să aibă obligaţia ca pe lângă alte feluri de stupi să aibă şi zece din aceştia.

Valoarea acestor stupi să fie rambursată în timp de zece ani cu un procent de 5%. In fiecare an posesorul stupilor să fie obligat să achite Ministerului prin Percepţia respectivă cota parte, care se va calcula anticipat, cu facultatea ca dacă se achită înainte de termen să rămână proprietatea celui ce i-a achitat; până atunci însă vor fi proprietatea Statului şi nu se vor putea înstrăina sub nici un motiv, în caz contrar pe lângă plata lor să fie sancţionaţi cu închisoare, ca unii ce au înstrăinat avutul Statului. Presupunând că vom avea nevoe în fiecare judeţ de cel puţin câte două centre de propagandă şi cărora le-am înlesni câte 10 stupi de fiecare centru, vom avea nevoe de circa două mii de bucăţi stupi cari după preţul de azi s'ar evalua la trei mii lei bucata, deci în total circa două mii stupi = şease milioane lei, la cari bine înţeles s'ar rambursa costul cel mai târziu în zece ani. In acest fel proprietarul Centrului apicol de propagandă ştiind că va fi controlat va avea grije să-i ţină în bună stare pe o parte, iar pe de altă parte îşi va da tot interesul să facă câţi mai mulţi adepţi, în plus el va căuta să se intereseze cât mai mult, să aibă cât mai bune rezultate, ştiind că va fi recompensat pentru munca lui propagandistică şi va fi bine notat. La cei ce se vor dovedi că sunt destoinici şi au adus foloase se va putea da premii fie în stupi, fie în alte unelte de apicultură.

2) A doua propunere ar fi următoarea:

La fiecare şcoală, licee, licee industriale, profesionale, şcoli rurale, urbane, etc., să se furnizeze tot în modul de mai sus câte doi stupi, plătibili dintr'o mică contribuţie (colectă printre elevi) sau alt mod permis de regulamente, etc. suma va trebui achitată în doi ani, adică 2 stupi a 3000 lei = 6000. Aceşti stupi rămân proprietatea şcoalei respective şi nu vor putea fi înstrăinaţi, sub nici-un motiv, făcând parte din inventarul şcoalei. De aceşti stupi se vor folosi Directorul profesor care trebue ca pe lângă atribuţiile ce le are în prezent, să aibă şi grijă să ceară Societăţii Centrale de apicultură din România, căsuţa poştală 525 Buc. referinţă asupra unui apicultor capabil care să ţie câteva lecţii, aceasta numai până când şcoala va putea delega unul din Profesori, Institutori, Invăţători, etc., cari să ia parte la cursurile ce se ţin în fiecare an la Institutul Zootechnic (se anunţă prin ziare data când se ţin cursurile) după care va ţine lecţii mai departe cu şcolarii căutând ca în fiecare an să înveţe cel puţin zece băieţi din şcoala respectivă, iar din cei zece băeţi să fie recomandaţi Ministerului de agricultură şi domenii, cari le vor înlesni şi procura şi lor câte doi stupi, bine înţeles părinţii urmând a-i plăti prin percepţii în timp de cinci ani, după cari vor rămâne proprietatea celui ce i-a achitat. Urmând astfel sperăm că în cel mult zece ani vom avea zece milioane de stupi cari vor aduce Statului un venit considerabil în afară de foloasele ce le vom avea numai de faptul hrănirii cu miere a copiilor, deci copii viguroşi, aşa cum de altfel poporul nostru îi avea înainte când apicultura era în mare vază.

In condiţiunile aci arătate Statul nu va da nimic pe gratis şi suntem siguri că în felul de mai sus vom avea cu siguranţă rezultatele la care ne-am referit în acest articol, adică:

1) Apicultori în mai mare număr.
2) Venitul Statului considerabil crescut.
3) Prin fecundarea plantelor şi pomilor vom avea fructe de bună calitate şi în mai mare cantitate.
4) Vom da de lucru la un mare număr de meseriaşi.
5) Vom consuma o mare cantitate de material.
6) Economia naţională mărită.

C. ŢINTEA

Buc. 26 Decembrie 1941.

Sfaturi pentru începători

(Luna Ianuarie).

S'ar părea că în luna Ianuarie, pentru bunul mers ca şi pentru dobândirea adevăratelor foloase depe urma creşterii albinelor, nu este nevoe să ne îngrijim de nimica şi că ceeace avem de făcut, putem face în primăvară. Lucrurile nu stau aşa, şi dacă ne gândim că primăvara se găsesc atâtea de făcut prin gospodărie, ne dăm seama ce timp putem câştiga acum în lunile de iarnă pentru sezonul de primăvară, îngrijindu-ne în zilele şi serile de iarnă să facem câte ceva, pentru a avea totul la îndemână.

Dacă scopul nostru pentru sezonul ce vine stă în înmulţirea stupilor, ne vom îngriji să ni-i facem, sau să ni-i procurăm, iar ramele lor să fie însârmate tot acum pentru a fi gata pregătite. Când avem faguri de rezervă fie construiţi, fie numai foi presate, trebue să avem grija ca ei să stea într'o cameră dacă nu încălzită, atunci alăturată uneia în care se face focul, altfel ei devin sfărămicioşi la micile atingeri. In dulapul în care se ţin ramele cu faguri de rezervă sau numai cu foi presate, este bine să ardem măcar o jumătate fitil de pucioasă, pentru stârpirea moliilor sau a fluturilor de ceară, cari în ciuda tuturor măsurilor luate de cu toamnă, se prea poate să fi mai rămas vreunul sau câţiva prin cine ştie ce colţ. Dulapul trebue să fie bine închis şi să fim asiguraţi că nu pot pătrunde şoarecii, cari ar face ravagii tocând fagurii.

Revizuirea uneltelor de cari ne servim în prisacă, ne va hotărî să le reparăm dacă nu sunt în bună stare, căci numai acei cari au lucrat câțiva ani, îşi pot da seamă ce însemnează ca o unealtă să fie beteagă şi să nu ne putem servi de ea la nevoe, când prin necăjirea noastră, putem necăji şi albinele, din care pricină o lucrare în prisacă poate întârzia, sau făcută nelalocul ei.

Fagurii artificiali, pe cari se reazimă apicultura sistematică, îndeamnă pe omul chibzuit, să-şi asigure de pe acum cantitatea de care are nevoie, prin procurare de ceară, prin comenzi de faguri la apicultorii cu prese sau la firmele ce se ocupă şi cu acest comerţ. Prin procurarea de faguri artificiali, trebue să cântărim mult cinstea acelora de unde dorim să ni-i procurăm, căci pe lângă faptul că trebue să investim sume însemnate, prin introducerea lor din ceară falsificată vom avea pagube ce cu greu le putem drege.

Dacă avem din operațiile noastre din anul trecut, resturi de faguri, le putem topi, limpezind ceara după sfaturile publicate în revista noastră în nenumărate rânduri, ca şi în cărțile noastre de apicultură ce nu trebue să lipsească din biblioteca oricât de sărmană a stuparilor.

In lunile de iarnă, este cel mai potrivit timp pentru cercetat registrul sau fişele cu însemnările noastre pentru fiecare stup în parte, hotărând după caz schimbări sau observații anume. Registrul sau fişele individuale, alcătuesc ceace este oglinda pentru o cucoană, pentrucă în fiece moment citim în ele starea în care se poate afla, sau ce lipseşte unei colonii pentru a ne aduce foloasele adevărate.

Afară în stupină, putem da uşor şi fără zgomot zăpada la o parte după acoperişurile stupilor când aceştia iernează afară, şi să fim încredințați că nu au pătruns şoarecii, cari ca şi în dulapurile din încăperile gospodăriei unde ţinem fagurii de rezervă, îi macină şi aci, albinele neputându-se coborî din ghemul de iernare pentru a se apăra de aceşti inamici.

Spunând acestea credem că am pus în mâna apicultorilor începători, destule arme, cari dacă vor fi folosite, pot asigura câştigarea de timp şi pregătirea unui teren gata să dea roade celor cari au înțeles să-l pregătească.

CONSTANTIN ANTONESCU

— Ferma apicolă Dr. Emil Daraban caută o presă cu valțuri pentru confecționat faguri. Doritorii se pot adresa înscris sau personal: Bucureşti, str. Carol No. 38. Telefon 32550.

— Recomandăm la cei ce au nevoe pe D-l Mitică Popa, din Bucureşti Strada Alexandru Ciurcu No. 13, care stă la dispoziția oricui are nevoe de îndrumări cu privire la apicultură.

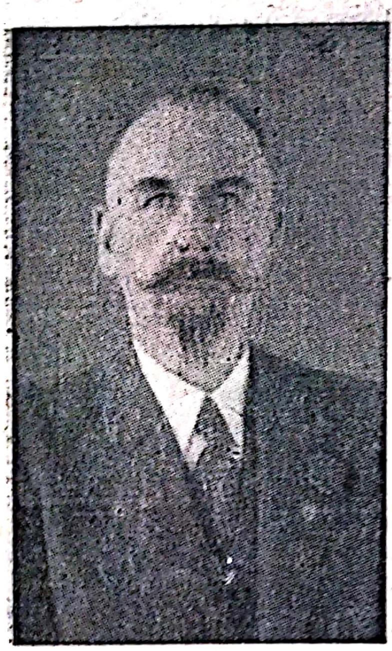

Karl Hans Kickhoffel, Preşedintele grupului Apicol German, Vice-Preşedinte de onoare al Soc. noastre.

FRATERNITATEA APICOLĂ ROMÂNO-GERMANĂ

Cu ocazia anului nou s'a făcut un schimb de urări între Preşedintele nostru şi Preşedintele Grupului Apicol German prin scrisorile pe cari le publicăm în extensio mai jos.

D-LUI GRIGORE AL. GIOSSAN,
Bucureşti VI
Aleea Emil Costinescu 11.

Prea Stimate şi dragă Domnule Giossan,

Pentru sărbătorile Crăciunului şi Anul nou, vă trimit cele mai cordiale urări. Doresc, ca anul nou să vă dea şi mai departe d-voastră şi poporului român puterea pe care am admirat-o atât de mult în anul trecut, de a schimba şi cele mai anevoioase lucrări şi sarcini în fericire.

Cred că în cursul anului viitor să ne putem întâlni pentru câteva zile ca să cimentăm voința şi increderea noastră şi cunoaşterea a ceea ce-i necesar spre fericirea unei Europe pacificate şi a apiculturei ei înfloritoare.

Cu salutări cordiale
Totdeauna al D-voastră
KARL HANS KICKHOFFEL
Preşedintele Grupului Apicol German.

Bucureşti 28 Decembrie 1941

Prea Stimate şi Iubite Domnule Kickhoffel.

Cu ocazia noului an 1942 vă trimit cele mai sincere şi din inimă urări de sănătate şi fericire pentru d-voastră şi familia d-voastră.

Deasemeni vă rog să fiți interpretul meu pe lângă toți apicultorii Reichului, cărora le urez din partea mea şi a apicultorilor români. sănătate şi prosperitate în albinărit şi în tot ce vor întreprinde.

Bunul Dumnezeu să ne ajute ca noul an să încununeze o eră de pace şi de uniune europeană. aşa cum marele Reich o doreşte şi cum o vroim cu toții: plină de înțelegere şi de prosperitate pentru toate popoarele.

Cu cele mai călduroase şi din inimă salutări,

Al D-voasră
GRIGORE AL GIOSSAN
Preşedintele Soc. Centrale de Apicultură
din România

Extras din Procesul-Verbal al Şedinţei Comitetului Societăţii Centrale de Apicultură din România din 16 Noembrie 1941

Şedinţa se deschide la ora $10^{1}/_{2}$ dimineaţa. Prezenţi 16 membri. D-l Preşedinte, prin cuvinte mişcătoare accentuează că după o întrerupere destul de mare, din cauza mobilizărei atât a D-sale, cât şi a majorităţii membrilor din Comitet, reîncepe seria şedinţelor atât de necesare pentru progresul albinăritului românesc. Şedinţele în aceste vremuri rămân totuşi restrânse, mulţi dintre membri, fiind încă la datorie. Elogiază pe D-l Dr. Florin Begnescu care totuşi, nu a încetat un moment activitatea şi datorită căruia, se începe pentru albinărit o eră nouă de prosperitate. Campania dusă de Domnia-Sa prin creare de centre de propagandă apicolă, vor veni în curând în ajutorul dezvoltării albinăritului. De aceea sânt absolut convins că istoria îl va consacra cu adevărat apostolul apiculturii româneşti.

După ce arată că anul acesta munca depusă pe tărâm apicol a fost din belşug recompensată prin preţurile ce se obţin pe produse de miere şi ceară, fapt ce va constitui un îndemn pentru apicultori, face o scurtă dare de seamă şi a situaţiei materiale a Societăţei care, timp de 16 ani a fost factorul de propagandă a apiculturii româneşti, nedându-se la oparte de la datorie cu toate dificultăţile întâmpinate şi mai ales invidiei şi răutăţilor unora dintre apicultori. Astăzi spune D-sa, revista să găseşte la un mare impas.

Tipărirea unui număr ajunge la 15.000 lei, şi cu neglijenţa membrilor, care nu-şi achită abonamentul şi cotizaţia, se periclitează bunul mers al albinăritului românesc. Este o ruşine pentru membri cari primesc revista să nu-şi plătească abonamentul, care nu cifrează de cât costul unui kgr. de miere.

Noi cei aleşi de Dvs., ne străduim şi muncim din greu, absolut fără nici o pretenţie materială, dar cerem în schimb ca şi membri abonaţi, să înţeleagă, că lipsa de unire îi va duce din nou la vremuri grele.

De aceea începând cu numărul de Ianuarie 1942, revista nu se va mai trimite de cât celor ce vor plăti anticipat abonamentul de lei 200, cifră calculată la minimum posibil a acoperirii cheltuelilor de imprimat şi aceasta când toţi abonaţii şi membri plătesc.

In continuare D-sa vorbind de apicultura românilor din Transnistria propune şi Comitetul aprobă să se trimită colecţii vechi gratuit albinarilor transnistrieni.

Roagă apoi pe D-l Dr. Florin Begnescu ca unul ce nu a încetat o clipă la opera de promovare a albinăritului românesc, să comunice înfăptuirile D-sale cu toate vremurile grele de astăzi pe acest tărâm.

D-l Dr. Florin Begnescu luând cuvântul arată că la deschiderea cursului de apicultură din luna Mai, arăta că Ministerul de Agricultură în urma stăruinţei D-sale hotărîse să înfiinţeze o mare fabrică de stupi la Runcu, jud. Dâmboviţa, pentru care s'a şi prevăzut un fond de lei 4 milioane. Aici urma să instaleze şi o crescătorie sistematică de regine. Ca înfăptuirea să câştige timp, D-l Dr. Begnescu s'a deplasat împreună cu D-l Const. Ţintea, casierul Societăţii şi specialist în construcţii, să întocmească la faţa locului planurile necesare de clădire. Astăzi însă din cauza împrejurărilor prin care trece Ţara, devizul de construcţii întocmit, nu se mai poate executa cu cifra alocată de lei 4 milioane.

Domnia sa ne declară că actualmente face tot ce-i stă în putinţă ca realizarea să se înfăptuiască în limita posibilului.

In continuare D-l Dr. Begnescu spune că pentru desemnarea stupinelor ca centre de propagandă apicolă, aşa cum Domnia sa le-a preconizat de acord cu Ministerul de Agricultură s'a depalsat mai întâi în judeţul Vlaşca unde a vizitat mai multe stupine. Aduce laude D-lui V. Çostescu-Furculeşti, membru în Societatea noastră pentru modul cum îşi are organizată stupina, care şi până acum serveşte de centru de propagandă apicolă. Domnia Sa adaugă că Ministerul de Agricultură va înzestra stupinele alese ca centre de propagandă, cu unelte şi premii în bani precum şi alte distincţiuni. In bugetul viitor se va prevede fondurile necesare propagandei apicole, dând posibilitate astfel să se aloce şi un fond revistei România Apicolă, ca apariţia ei să fie nestingherită.

Mai propune ca colecţiile vechi de reviste «România Apicolă» destinate apicultorilor din Transnistria să fie depuse la Institut ca să fie remise odată şi cu celelalte reviste şi cărţi oferite în acest scop de Institutul Naţional Zootehnic.

Referior la fagurii artificiali, D-l Căpitan Zissu D-tru arată că nu toţi apicultorii ştiu să cureţe bine ceara de impurităţi. Ba ceva mai mult unii, din rea credinţă trimit ceara amestecată cu parafină şi cer să li se confecţioneze faguri, cu convingerea că vor înşela pe fabricant în detrimentul celorlalţi apicultori. Ceara necurată Domnia sa o refuză. De aceea se atrage în mod deosebit atenţiunea apicultorilor, să nu trimită la confecţionarea de faguri, de cât ceară absolut curată, riscând să aibă contrariu, numai pagube.

Cere cuvântul D-l Const. Antonescu care face un scurt expozeu asupra stupinei Societăţii ca complectare a celor publicate şi prezintă notele de cheltuelile făcute cu Stupina şi deplasarea ei, care i se aprobă. Cum Domnia Sa predă şi cursul de albinărit la Şcoala Horticolă de Fete din Bucureşti în cadrul propagandei apicole făcută de Societate, anunţă pe D-nii Dr. Florin Begnescu şi Grigore Giossan că îşi va permite să-i invite la una din lecţii ceea ce se primeşte.

D-l Dr. Florin Begnescu declară că va căuta ca şi Stupina Societăţii să fie declarată centru de propagandă apicolă şi îi promite tot sprijinul în desăvârşirea ei. Cu ocazia vizitei ce va face Şcoalei la una din lecţiile de apicultură, va invita apoi Şcoala la Institut, pentru a le rula cele două filme apicole aduse din Italia şi a le arăta şi laboratorul apicol al Institutului.

D-l Căpitan Zissu Dumitru comunică apoi modul de păstrare a fagurilor evitând mucegăirea prin presărare cu praf fin de zahăr.

D-l Dr. Florin Begnescu comunică că i s'a cerut din Germania ca urmare a unor cercetări, să i se comunice părerea apicultorilor români dacă albina se poate considera animal domestic ori nu. D-l Preşedinte comunică că a primit şi Domnia sa circulara în speţă şi va publica întrebarea în numărul din Decembrie 1941 ca să cunoască şi părerea apicultorilor din ţară.

Inainte de închiderea şedinţei D-l Preşedinte aduce elogii D-lui Ing. Agronom Foti, Secretarul general al Societăţii care de la începutul răsboiului până acum a luptat în prima linie în răsboiul nostru contra comunismului, decorat de altfel, cu cea mai mare decoraţie cu panglică de virtute militară pentru faptele de arme săvârşite. De asemeni, toate elogiile şi tuturor apicultorilor mobilizaţi care au contribuit prin mobilizarea lor la diferite formaţiuni la victoria românească.

Şedina ia sfârşit la ora 1.

Informațiuni

Viitoarea ședință a Comitetului va avea loc Duminecă 22 Februarie 1942, ora 10 dimineața la sediul Societății, Palatul Institutului Național Zootechnic, str. Dr. Staicovici No. 63. La ședințe pot participa ori ce membru și în general ori cine iubește albinele, discuțiunile fiind libere. Rugăm chiar insistent să participe un număr cât mai mare de amatori albinari. La ordinea de zi importante chestiuni apicole.

*

Rugăm pe Domnii apicultori, care au diferite metode practice personale în albinărit, fie de manipulare în general, fie de transvazare, de introdus regine, etc., etc., să ni le comunice sub formă de articol, pentru a le publica, ca să fie cunoscute de întreaga suflare apicolă românească.

•

Odată cu propaganda apicolă, urmează să ne gândim și la desfacerea produselor obținute. Realizarea acestui important deziderat nu se poate obține decât printr'o descentralizare. De aceea recomandăm crearea de asociațiuni pe regiuni Moldova, Muntenia, Oltenia, Dobrogea, Banat, Transilvania, Bucovina, Basarabia și Transnistria, care afiliate Societății noastre, să poată printr o conlucrare în comun cu Centrala, să stabilească centrele de desfacere și prețul. In aceste asociațiuni se vor înscrie toți apicultorii din regiune, putându-i astfel prin Comitetul lor de conducere ales de stuparii din fiecare regiune în parte, să apere interesele de breaslă și să progreseze. Centrala este gata în orice moment să le ajute cu sfatul și experiența în realizarea cât mai grabnică a acestui important deziderat.

Apicultorii din Banat sânt călduros sfătuiți să se înscrie în Societatea apicolă Bănățeană, organizație veche și cu multă experiență, care a dat dovadă că își merită toată lauda pentru înfăptuirile sale în decurs de vreme.

•

Comunicăm și pe această cale tuturor ce ne cer opera «Stupăritul» datorită iubitului nostru membru Const. L. Hristea, că prima ediție a fost de mult epuizată.

Retipărirea ei astăzi ar costa enorm, deși sântem convinși că sacrificiul pe care l-ar face autorul ar fi din belșug recompensat. Ce zice D-l Const. L. Hristea ar mai putea face încă odată acest mare sacrificiu pentru albinăritul românesc?

*

In urma insistențelor depuse D-l general Al. Mladinescu a obținut pentru stuparii din județul Prahova un vagon zahăr din trei câte ceruse pentru salvarea stupilor. Domnia Sa a depus multă trudă și în plus a cheltuit și personal aproape 4.000 lei pentru obținerea vagonului. De aceea se recomandă în mod deosebit tuturor stuparilor să îngrijească la timp de hrana de rezervă a stupilor pentru o bună iernare. Cereri de zahăr pentru albine să nu mai încerce să facă, întru cât Statul de abia poate satisface consumul intern. De altfel un bun stupar își îngrijește singur de buna gospodărire a stupinei.

PORUCIOC

Leon Pomeiere

APICULTORII Găsesc în sezonul apicol 1942 (Martie—Iunie) faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presați la valțuri moderne «Rietche». (Prețul la cursul de cumpărare a cerii plus fabricațiunea)' Se execută faguri presați la valțuri din ceara proprie a D-lor apicultori dacă acest material este **foarte bine curățat** de orice părți străine. (Prețul 150 lei kgr. și 5% scăzământ). Se cumpără ceară curată de albine contra aconto 30%, se expediază ramburs în provincie (minimum 3 kgr. la o comandă). Orice corespondență, prin carte postală dublă prevăzută cu adresa expeditorului pentru răspuns. **Căpitan Zissu Dumitru, Strada Gheorghe Barițiu No. 23** — București (prin Calea Griviței, Stația tramvai Octav Cocorăscu). Telefon 3.2420.

SEMINȚERIA «PILDNER AMAN» București, Tel. 3.50.89, Str. Carol I, Nr. 11. — Unelte apicole, seminte de legume și flori. Cataloage la cerere.

INTREPRINDEREA APICOLĂ ERACLE IOVĂNESCU, Poiana-Mare Dolj, 300 stupi sistematici — uzină electrică proprie. Fabrică, produce și vinde: Stupii sistematici (Colonii) Miere fină, faguri Artificiali, Mătci selecționate, Roi, Ulee, extractoare moderne și tot felul de unelte și mașini Apicole.

Cereți preț curent.

SEMINȚE SELECȚIONATE de lucernă, sfecle furagere, zarzavaturi, legume și flori. Unelte de grădinărie și apicultură furnizează Seminteria Proch, București, Str. Carol Nr. 3. Telefon 4.08.68.

SEMINȚERIA «FLORA» Alois Kaurek, București, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere.

APICULORI! Toate uneltele necesare pentru stupăria Dvs., cât și tot felul de seminte melifere, găsiți avantajos și de bună calitate la vechea casă A. Clouard, Semințeria «La bunul grădinar», București I. — Str. Carol Nr. 30. Telefon 3.34.92. Catalog gratuit la cerere.

Rugăm cu insistență pe Domnii abonați să consulte cu atenție situația fiecăruia din revistă și să ne comunice în caz de nepotriviri aceasta pentru a se face cuvenitele rectificări.

Situația D-lui Ing. Şl. Inginer G. S. Zorna **la** 10. 2. **1942**

Abonamente	PE ANII						
	1937	1938	1939	1940	1941	Total lei 1942	Total lei
Abonamente plătite							
Abonamente de plată					200. -	200	400

Casier,

Abonamentul 200 lei anual. **Exemplarul 30 lei**

«BUCOVINA» I. E. TOROUTIU BUCUREŞTI

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL
SOCIETĂȚII
CENTRALE DE
APICULTURĂ
DIN ROMANIA

ANUL XVIII Nr. 10—11 OCTOMB.—NOEMBRIE 1943

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sediul Societăţii: Bucureşti VI, Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Naiţonal Zootehnic
Corespondenţa se va adresa numai **Bucureşti I. Căsuţa Poştală 525.**

Preşedinte de onoare statutar: **D-l Aurel Pană,** Ministrul
Agriculturii şi Domeniilor.
Prim Vice-Preşedinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**
Vice-Preşedinte de onoare: **N. Nicolaescu**
Comitetul: Preşedinte activ: **Grigore Giossan**
Vice-Preşedinte: **General Al. Mladinescu.**
Secretar General: *Cpt. D-tru Zissu.* Casier: *Constantin C. Ţintea.*
Bibliotecar *Lt. V. Harnaj.*
Redactor România Apicolă: *Constantin S. Antonescu.*
Membri: *Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareş, Dr. D. Russu.*
Censori activi: *S. Ruginosu, Gh. Pandrea şi D-na Arh. Henrieta Delavrancea-Gibory.*
Censori supleanţi: *C. Costescu, C. V. Lascăr, Plot.-maj. Vasile Ioan.*

„ROMÂNIA APICOLĂ"

Organ de propagandă al Societăţii Centrale de Apicultură din România
Bucureşti I, Căsuţa Poştală No. 525.
Redactor Şef: **Constantin S. Antonescu.**

Colaboratori:

Prim Vice Preşedinte de Onoare: **Dr. Fl. Begnescu.**
Vice Preşedinte de Onoare: **N. Nicolaescu.**
şi D-nii : **Grigore Giossan, Constantin L. Hristea, Ing. A. Bulyghin, Dr. Em. Daraban, Cpt. Zisu D-tru, D-ra Ecaterina Golescu, etc.**

ABONAMENTUL: Pentru Instituţiuni, Societăţi, lei 1000 anual; Pentru membrii: Cotizaţia la societate 60 lei anual; Abonamentul 440 lei. Total lei 500. Taxa de înscriere lei 20.
Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Articolele de publicat în Revista **„România Apicolă"** ca şi orice reclame etc. se vor trimite pe adresa **Societăţii Centrale de Apicultură din România, Bucureşti, Căsuţa Poştală No. 525.**

CUPRINSUL

Organizarea stupăritului de Dr. Florin Begnescu; Indemn de Grig. Giossan; Denaturarea zahărului pentru albine de C. L. Hristea; Locul cuibului în stupii orizontali de Ioan T. Spiloiu; Cum se procedează la coloniile besmetice pentru a li se da o matcă de C. Ţintea; Ce vrem să ştim? de C. L. Hristea; Creşterea artificială a albinelor de N. Mateiaş; Pentru a obţine faguri de lucrătoare de Cpt. Zissu D-tru; Pentru standardizare de Beno Gherman; Adunarea stuparilor ardeleni la Sibiu; Despre standardizare de D. Dimitriu; Extrase după şedinţele Comit. Soc. Centrale de Apicultură dela 22 August şi 5 Sept. 1943; Schimb de scrisori între Preşedintele nostru D-l Grigore Giossan şi Dr. E. Zander (Germania); Informaţiuni, etc., etc.

ANUL XVIII Nr. 10–11 OCTOMB–NOEMBRIE 1943

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Organizarea stupăritului

de Dr. Florin Begnescn

De multă vreme apicultorii și bogăția meliferă a țării așteaptă o legiuire a acestei ramuri a agriculturii care face parte din mica zootecnie, dar care aduce un aport destul de însemnat în economia generală a țării.

Socotind inventarul apicol al țări după valorile de astăzi această avere poate fi evaluată la câteva miliarde de lei, valoare de care încurajarea și organizarea trebue să țină seamă.

In cursul a mai bine de trei decenii de când m'am ocupat cu propaganda albinăritului, am constatat împreună cu practicienii apicultori această lipsă de organizare și încurajare care, dacă ar fi fost rezolvată mai de vreme ar fi condus la o mai mare bogăție și la o apicultură sistematică mai desvoltată.

Până acum câțiva ani întreaga desvoltare a acestei bogății economice a fost lăsată în seama apicultorilor însăși și a grupărilor lor cum a fost Societatea Națională de apicultură dela Iași și cum sunt astăzi Societatea Centrală de Apicultură din București, Societatea Apicultorilor Bănățeni dela Timișoara sau a altora mai mici (județene) cum sunt acelea dela Focșani, Sibiu, etc.

Progresul făcut în apicultură datorește mult inițiativei particulare care însă s'a lovit de multe neajunsuri.

In îndemnul spre sistematizarea apiculturii a slujit apoi o destul de bogată literatură apicolă în diferite edituri și nenumărate articole scrise de apicultori din pasiunea pentru această ocupație în diferite reviste și ziare sau în reviste speciale ca România Apicolă organul Societății Centrale de Apicultură din București, Apicultorul organul Soc. Bănățene de apicultură apoi, Buletinul Apicultorilor, Revista Națională de Apicultură, Apicultura Modernă, Stuparul Român, etc.

Ar trebui să cităm multe nume de apicultori dispăruți ori actuali care ar releva întreaga muncă depusă de acești entuziaști ai albinăritului și care au contribuit și contribue la progresul lui.

Mereu însă apicultura și apicultorii s'au lovit de piedici.

Nu a existat încă o lege care să asigure drepturile și datoriile apicultorilor și directivele apiculturii. Relevăm aci încă odată că s'au întocmit dese ori proiecte pentru această legiuire, fie de către societățile apicultorilor ca acela alcătuit de fosta Societate Națională de Apicultură, fie chiar de comisiuni numite de minister în acest scop, între care cea din urmă din care am făcut parte a prezentat proectul cerut în Decembrie 1941, dar care totuși a rămas în cartoanele oficiale fără a fi pus în aplicare.

Cu toate acestea grație întinsei propagande făcută s'a putut introduce bunăoară în legea sanitară veterinară boalele molipsitoare ale albinelor și combaterea lor.

Creiarea actualei secțiuni de apicultură în anul 1931 la Institutul Național Zootehnic din București a fost un mare pas făcut de oficialitate pentru progresul albinăritului Românesc, iar această secție în decursul anilor a contribuit mult la progresul apicol.

Neajunsurile de care s'a lovit inițiativa particulară, în progresul albinăritului caută să le înlăture noul proiect de lege pentru încurajarea și organizarea stupăritului alcătuit de D-l Dr. Iuliu Radulovici Secretarul General al Ministerului de Agricultură și Domenii un bun cunoscător al apiculturii. In mare parte tot D-sale i se datorește introducerea în lege a boalelor albinelor și mai ales bunul început de organizare oficială ce s'a făcut prin creiarea acelor centre de propaganda apicolă, propuse de noi care au funcționat în anul trecut și care vor fi menținute mai departe bine înțeles făcându-se selecțiunea apicultorilor propagandiști care s'au relevat prin munca lor conform cu programul ce li s'a dat, numindu-se alții în locul celor fără activitate deosebită, și căutând a înmulți numărul acestor propagandiști.

Societățile existente ale apicultorilor desigur că vor intra în cadrul nouiei organizări generale, — alcătuind societăți regionale reunite apoi într'o federală ori uniune.

Dar nucleul unirii apicultorilor îl vor forma asociațiile județene ale picultorilor prevăzute la articolul 13 din proiectul elaborat de minister.

De aceia îndemnăm cu toată stăruința pe apicultori să alcătuiască cât mai curând cu putință în fiecare județ o asociație a apicultorilor alegându-și comitetul dintre apicultori. Din acest comitet și conform aceluiași articol vor face parte de drept D-l medic veterinar primar al județului respectiv și D-l Director al Camerii de Agricultură a județului.

Prin intrarea în vigoare a proectului aceste asociații județene vor fi recunoscute ca persoane juridice.

Este de netăgăduit că proectul de lege al apiculturii atât de mult așteptat și alcătuit de D-l Dr. Iuliu Radulovici, va căuta în forma lui definitivă să rezolve doleanțele apicultorilor și societățile lor, unind inițiativa particulară cu organizarea oficială care va reînvia astfel faima trecutului albinăritului Românesc pe baze moderne și sistematice.

Proiectul a fost discutat în ședințele comitetelor Societății Centrale de Apicultură din București, a Societății Apicultorilor Bănățeni dela Timișoara și a Societății Stuparilor din Sibiu și Focșani.

Aceste organizații și-au exprimat punctul lor de vedere pentru alcătuirea definitivă a proectului în care desigur se va ține seama de sugestiile făcute, pentru a rezolva cu un moment mai devreme această chestiune de interes vital pentru apicultura țării noastre.

INDEMN

Albinăritul în România urmează să păşească spre o fază nouă. Zbuciumul nostru, al stuparilor, în decurs de vreme, trebue să recunoaştem, a orânduit drumul spre reînflorirea stupăritului românesc, dar n'a putut ajunge de cât în parte să vadă o înfăptuire de legislaţie apicolă. Şi aceasta pentru că ne lipsea factorul principal, omul de înţelegere, dar şi omul oficial. Albinăritul este una din rarele îndeletnicici nobile, care o înţelege numai cine o practică. Nu exagerez când afirm că cine pătrunde taina albinelor, se subjugă, se pasionează, chiar dacă rezultatele materiale obţinute sunt extrem de minime. De aceea, albinăritul la noi îşi aşteptă numai omul, care să înţeleagă problema şi să rupă zăgazul. Şi caerul vremei ni l-a adus în persoana d-lui Dr. Iuliu Radulovici, Secretarul General al Ministerului de Agricultură şi Domenii, un desăvârşit cunoscător al problemei, Domnia Sa fiind şi stupar.

De aceea proiectul de lege opera D-sale, sunt covins, că de data aceasta va vedea lumina zilei şi aplicarea lui roadele dorite de noi toţi.

Se cuvine, bine înţeles, ca la rândul nostru să sprijinim gândurile bune ale D-lui Dr. Iuliu Radulovici şi cu un ceas mai devreme să trecem la fapte, înjghebând în fiecare judeţ asociaţii care prin aplicarea legei vor deveni persoane juridice.

Din comitete trebuie să facă parte neapărat medicul veterinar al judeţului şi Directorul Camerei de Agricultură chiar dacă nu sunt stupari. Sunt persoanele oficiale de legătură, cari prin greutatea lor, vor cimenta interesele asociaţiei şi roadele se vor revărsa asupra tuturor stuparilor asociaţi. Stupăritul este una din ocupaţiile ce pasionează şi sunt convins că nu va rămâne nici unul din cei oficiali din Comitet, cari să nu cadă în mrejele stupăritului. Iată deci o posibilitate de a înregimenta noui adepţi cauzei noastre stupăreşti.

Şi acum mă adresez cu tot sufletul confraţilor stupari şi mai ales propagandiştilor apicoli şi îi rog să pornească imediat la înfăptuire, convocând pe stuparii din regiune şi îndemnându-i cu toată stăruinţa, numai şi numai în interesul lor, la înjghebări de asociaţii de apicultori pe regiune. Unul din Procesele-Verbale de constituire ne vor trimite şi nouă, ca să putem anunţa şi prin revistă bunele începuturi ce vor forma mai târziu Uniunea Naţională de Apicultură, preconizată de Proiectul de lege.

GRIGORE AL. GIOSSAN
Preşedintele Soc. Centrale de Apicultură
din România

Denaturarea zahărului pentru albine

Oficialitatea noastră apicolă a stăruit mereu să se pună la dispoziția stuparilor o cantitate de zahăr pentru complectarea proviziilor stupilor nevoiași. Aceste stăruințe, pentru care nu avem destule cuvinte de mulțumire, au rămas adese infructuoase, căci Statul bănuind mereu că stuparii dau altă întrebuințare zahărului dat, ori refuză intervențiile din locul competent, ori dau cu lingurița ajutorul, ceiace e echivalent cu nimic, cum a fost de pildă în primăvara trecută când s'au dat câte 400 grame de zahăr de stup, și acela din cel nerafinat.

In asemenea condiții ajutorul nu numai că e egal cu zero, dar e și stingheritor, căci în primul rând stuparii așteaptă realizarea făgăduelilor care nu se îndeplinesc decât într'o măsură ridicol de mică — atunci când se dă ceva — și în al doilea rând, zahărul NERAFINAT e și primepdios pentru viața și sănătatea albinelor.

Cred că denaturarea zahărului rafinat pentru albine s'ar putea face mult mai ușor întrebuințând un denaturant și eftin și ușor de folosit, fără prea multe și secretoase brevete. In Franța denaturarea zahărului se face punându-se la 100 kgr. de zahăr 3 kgr. de nisip foarte fin. Folosirea zahărului astfel amestecat se face cu succes în hrănirea albinelor, fără a putea fi folosit de cofetari sau în gospodărie.

In Anglia și în Germania se folosește ca denaturant 1 gram de violet de metyl sau 1 gram fuorescină la 50 grame de zahăr în pudră, amestecată bine cu 100 kgr. de zahăr bun. Zahărul și mai ales siropul se colorează foarte tare.

Mai sunt și alți coloranți ca fucsina, albastru de metyl, verdele de metyl, cu totul inofensivi, ba din contra fiind și desinfectanți minunați, cum e albastru de metyl. Siropul colorat în felul acesta, albastrul, verde, roșu sau galben, după colorantul folosit e cu totul impropriu a fi folosit de cofetari în prăjituri sau de gospodine în nevoile lor culinare sau gospodărești.

Anul acesta mai mult ca oricând se pare că albinele din majoritatea județelor din țară vor avea nevoie să fie ajutate fie din toamnă, fie în cel mai rău caz în primăvară.

E păcat să se piardă un prețios timp cu formule străine. Să se intervină la Ministerul de Finanțe și Economiei Naționale pentru aprobarea unui mai mare număr de vagoane de zahăr rafinat denaturat cu coloranții arătați mai sus, și să se distribue cât mai neîntârziat acest zahăr, pentru ca bogăția apicolă a țărei să nu sufere și să se irosească din nepăsare și întârzieri fără folos.

C. HRISTEA

Locul cuibului în stupii orizontali

de IOAN T. SPILOIU

Odată cu articolul meu din numărul trecut, d-l Grigore Al. Giossan, iubitul nostru președinte, a binevoit, prin o notă adăogată la finele articolului, să dea lămuriri mai precise începătorilor, în privința așezării cuibului de către albine.

Sunt de perfect acord cu d-l Giossan, și dacă în acel articol nu am insistat asupra acestui punct, am făcut-o pentrucă scopul articolului era cu totul altul și deci o extindere prea mare asupra anumitor chestiuni, în cadrul aceluiași articol, pe lângă că m'ar fi depărtat de subiect, ar fi plictisit poate și pe începătorii cărora m'am adresat. Fiindcă începătorilor trebue să le expui problemele ceva mai simplu, fără multe detalii, căci numai așa îi putem face să rețină cele mai elementare noțiuni.

Susținerea d-lui Giossan, și anume, că puetul nu este totdeauna grupat pe ramele din mijlocul stupului, ci poate fi grupat pe ramele din dreapta sau din stânga lui, este foarte adevărată; însă nu numai din cauza defectuozității stupului — aceasta e o cauză chiar prea puțin întâlnită — se întâmplă această grupare spre una din extremele stupului, ci și din alte cauze:

De obiceiu, apicultorul, cu ocazia așezării stupilor la iernat, mută ramele cu hrană din stup, — și odată cu ele și colonia —, spre una din extremele stupului. Spațiul rămas gol, îl separă de restul spațiului ocupat de colonie, prin diafragmă. Se știe că rostul acestei despărțiri a coloniei de spațiul gol se face în scop de a se ușura păstrarea căldurii în sânul coloniei, ca prin aceasta consumul de miere să fie ceva mai redus.

După cum am spus, colonia este mutată în dreapta sau stânga stupului, unde rămâne până în luna Martie—Aprilie, când — după scoaterea dela iernat — apicultorul, începe să adaoge câte o ramă, două, pe măsură ce se mărește numărul de albine. Iar aceasta concomitent cu secreția din ce în ce mai abundentă de nectar în flori.

Până în luna Martie sau Aprilie însă, regina a depus deja câteva serii de ouă și deci a fixat centrul viitorului cuib. Și atunci e dela sine înțeles că acel cuib va rămâne acolo unde e — în dreapta sau stânga — atâta vreme cât îl va lăsa apicultorul acolo.

In luna Martie sau Aprilie, apicultorul scoate stupii dela iernat și după cum e și natural, lasă ramele — cu cuibul în formare — în partea în care se găsesc, întrucât, dacă le-ar muta spre centru, ar fi nevoe să adaoge rame în plus, mai mult decât este nevoe și astfel s'ar ajunge la mărirea spațiului coloniei. Aceasta, ar putea atrage după sine moartea puetului, prin aceia că albinele nu ar mai fi capabile să întrețină în acest spațiu mărit, aceiași temperatură propice desvoltării puetului, pe care a putut-o menține, când spațiul era mai redus.

Apicultorul își dă seama de aceasta, așa că el lasă cuibul acolo unde a iernat, însă despărțit cu diafragma, de spațiul gol. De altfel diafragma se pune până când spațiul stupului e complet ocupat cu rame.

Pe măsură ce timpul se încălzește, apicultorul adaogă necon-

tenit rame, în care albinele să poată pune strânsura nouă, necesară creşterii puetului precum şi pentru mărirea cuibului.

De felul cum adaogă apicultorul aceste rame, depinde stabilizarea sau mutarea cuibului de către albine. Tot în acest sens influenţează deschiderea urdinişului, care poate fi lăsată lateral (dreapta, stânga) sau la mijloc.

Dacă ramele sunt adăogate între diafragmă şi cuib, cuibul nu se va deplasa spre centrul stupului, decât în măsura în care matca depune ouă. Dacă însă ramele sunt adăogate între cuib şi peretele stupului, atunci cuibul se poate — în cele mai numeroase cazuri — să se mute treptat spre centru în măsura in care adăogăm rame. Mai se pot adăoga rame, nu mai mult de 2-3 rame odată, chiar în mijlocul cuibului. Vom vedea mai jos când va trebui să procedăm aşa. Deocamdată să vedem dacă e mai bine să aşezăm sau să silim aşezarea cuibului în mijlocul stupului sau să-l lăsăm în dreapta sau stânga lui. Asupra acestei chestiuni pot veni argumente, pentru sau contra din partea multor apicultori. Eu însă — în urma observaţiunilor mele apicole — susţin că de locul în care e situat cuibul depinde într'o oarecare măsură, mărirea sau micşorarea producţiei. Şi cred că pentru mărirea acestei producţii, e mai bine să aşezăm cuibul la mijlocul stupului iar nu spre o extremă a lui.

Am observat, oridecâteori am făcut recoltarea stupilor Layens, că mai multe rame cu miere recoltam dela stupii care aveau cuibul în centru, ca dela aceia care aveau cuibul spre dreapta sau stânga. La stupii cu cuibul plasat spre o extremă a stupului, găseam adeseori rame cu faguri goi, situaţi spre extrema cealaltă. Pornind dela cuib găseam primele 2 rame pline cu miere, altele 2 ce urmau cam 3/4 sau 1/2 pline cu miere, iar mai spre margine, rame doar cu 1 dm² de fagure cu miere.

La stupii cu cuibul situat la mijloc, totdeauna am boservat că aveau ramele din lături mai pline, şi totdeauna ei mi-au dat cea mai mare cantitate de miere.

Imi pare rău că nu-mi pot continua aceste observaţiuni, ca şi altele dealtfel întrucât, fiind acum ostaş, nu mai mă pot ocupa ca înainte de apicultură.

In orice caz, acei din apicultori care au timp mai mult pentru stupărit, pot să facă observaţiuni în sensul celor de mai sus, observaţiuni care, făcute să apară în revista noastră, să ne arate poate o metodă bună pentru mărirea producţiei.

Am spus mai sus că apicultorul lăsând urdinişul deschis în anumite moduri, poate sili albinele să-şi mute cuibul spre centru sau să-l lase spre margine.

Albinele având nevoe de mult aer, mai ales pentru creşterea puetului, e normal să caute a-şi forma cuibul acolo unde găsesc aer mai mult. Aceasta o afirm, exceptând timpul friguros din timpul nopţilor mai ales, când aerul intrând prea rece, sileşte albinele să se retragă împreună cu cuibul, treptat bineînţeles, pe faguri mai adăpostiţi.

Aşa dar într'un sezon cu nopţi nu tocmai friguroase, dacă lă-

săm urdinișul deschis la mijloc, și închis pe de lături, putem sili albinele să-și mute cuibul spre centrul stupului.

Sunt cazuri, când trebue să adăogăm rame chiar în mijlocul cuibului, indiferent dacă cuibul este situat în centru sau spre extremă. Este necesară această adăogare, atunci când albinele, dând peste un belșug de recoltă, nu mai țin cont de spațiul necesar cuibului completând cu miere și acești faguri. In asemenea cazuri, regina nu mai are unde să depună ouă, iar dacă noi nu am mai adăoga 2—3 rame cu faguri goi în mijlocul cuibului, colonia ar slăbi numericește, fapt care ar avea urmări grave, pentru recolta viitoare.

Am vorbit mai sus de un cuib bine format. Sunt însă cazuri care pe un începător îl poate pune în încurcătură. E vorba despre cuibul împrăștiat al unor colonii.

Cauzele pot fi: Bătrânețea matcii, construcția defectuoasă a stupilor, manipularea greșită a ramelor, etc. In aceste cazuri, puetul îl vom găsi împrăștiat, fără nici o formă, pe diferite rame, în diferite locuri ale stupului. Sunt cazuri rare însă cărora apicultorul le poate remedia răul care a provocat această împrăștiere a puetului.

Rog pe confrații apicultori să cerceteze și să observe dacă așezarea cuibului la stupii orizontali au sau nu vreo influență asupra măririi producției de miere. Numai în colaborare cu totii putem stabili adevărate norme de conducere a stupilor și tot astfel putem găsi calea spre soluționarea multor probleme albinărești, care au preocupat atâtea minți de apicultori celebri, fără să le fi găsit încă adevărata soluționare, tuturor.

CUM SE PROCEDEAZĂ LA COLONIILE BESMETICE PENTRU A LI SE DA MATCĂ.

Se ia o ramă cu fagure și cu matca, împreună cu albinile de pe ea și se introduce în alt stup gol, după care i-se mai adaogă 2 rame cu albine, tot din acelaşi stup.

Acest stup se așează în locul celui besmetic. Albinile dela cel besmetic vor veni și celelalte albine aflate înăuntru le vor primi, în afară de cele ouătoare cari și așa nu vor mai putea să sboare.

Stupul cel besmetic îl vom așeza la oarecare distanță de cellalt, cam 2—4 metri.

Stupului de unde am luat ramele și l'am lăsat fără matcă, îi vom adăoga 3 rame cu faguri lucrați, iar albinile văzându-se fără matcă își vor face botci pentru matcă.

In acest timp în fagurii ce i-am introdus înăuntru albinele vor căra miere, până la ieșirea mătcilor, astfel că am scăpat de cel orfan (bezmetic-, având și miere pentru al 2-lea.

Vom avea grije ca în stupul de unde am luat matca să rămână puiet mai mic de trei zile cu care albinile să poată să-și facă matcă: Se va avea în vedere că asemenea lucrări să se facă atunci când sunt trântori ca albinile-mătci să fie fecundate.

C. ȚINTEA

CE VREM SĂ ŞTIM?

B. I. — Istriţa-Buzău. **Care o fi cauza că în primăvara anului acesta am avut o mortalitate la albine în timpul înfloritului pomilor? O parte din albine mureau în faţa scândurii de sbor, iar stupii s'au despopulat simţitor. Cred că multe albine au murit departe de stupii lor.**

R. — **Bănuiesc că în regiunea Dvs. — unde după câte ştiu se află şi o însemnată pepinieră —, pomii în floare sunt trataţi cu soluţii cu arsenic, care e foarte primejdios pentru viaţa albinelor. In special arseniatul de plumb folosit în unele locuri la stropirile pomilor în floare pentru combaterea unor insecte ce-şi depun ouăle în potirile florilor ca apoi viermii să se desvolte pe măsură ce fructele cresc, e foarte otrăvitor pentru albine.**

Vă sfătuesc să luaţi înţelegere cu livedarii din împrejurimi, şi cerând lămuriri Ministerului de agricultură la secţia ce se ocupă cu problemele de viticultură şi pomicultură. să rugaţi a le recomanda stropiri cu alte soluţii ce nu atacă şi ucid albinele.

M. U. — Buciumeni-Arad. **Nu ştiu cum e mai bine să trimit la analiză albinele ce le bănuesc bolnave, cât şi puetul?**

R. — **Albinele — cel puţin în număr de 20 — se pun într'o cutiuţă goală de chibrituri alegând din cele ce nu sunt prea de mult moarte; e mult mai bine să alegeţi chiar din cele ce mai viază încă, se târăsc pe jos şi prezintă caracterele unei boli. Cele prea de mult moarte nu sunt aşa bune pentru analiză, căci de pildă când albinele ar fi fost atacate de accorioză şi a trecut oarecare timp dela moarte, muşchii toracici se întăresc atât că nu mai putem scoate traheia în condiţţii bune pentru a o analiza.**

Scriţi vizibil pe cutie din ce colonie provine proba de albine pentru analizat, şi să nu amestecaţi albinele moarte dela mai mulţi stupi. Dacă bănuiţi mai multe colonii atinse, trimite-ţi pentru fiecare în parte câte o probă de cel puţin câte 20 de albine.

Când trimite-ţi puet infectat în faguri pentru analizat. tăiaţi cel puţin 1 decimetru pătrat din porţiunea ce vă pare că e cea mai atacată de boală; fagurile îl înfăşuraţi în hârtie pergament şi îl puneţi într'o cutie de lemn mică. Hârtia de jurnal e prea absorbantă şi nu e bună pentru împachetat fagurii.

Toate aceste probe le trimite-ţi Institutului Naţional Zootehnic, secţia apicolă, str. Dr. Staicovici Nr. 63, Bucureşti, unde avem personal foarte bine pregătit pentru diagnosticarea bolilor şi care vă dă indicaţii preţioase pentru combatere.

C. L. HRISTEA
Moşia Mărăşeşti-Tutova

In atenţia cetitorilor

Onor. Direcţiunea Creşterii animalelor din Ministerul Agriculturii şi Domeniilor ne trimite următoarele cu adresa No. 164687 din 29. 7. 943.

Alăturat vă trimitem o expunere foarte interesantă asupra modului cum s'ar putea intensifica sporul populaţiei coloniilor de albine.

Intru cât chestiunea merită să reţină o clipă atenţia stuparilor noştri, vă rugăm să bine voiţi a o publica şi în preţioasa D-voastră revistă, trimiţându-se numărul respectiv şi D-lui Mateiaş Potlogi-Dâmboviţa.

Semnat (ss) **Niculescu**

Şeful Biroului Apicol,
(ss) **Dr. Gh. Russu**

CREŞTEREA ARTIFICIALA A ALBINELOR

Pornind de la observaţiunile din natură asupra transformărilor ce se petrec la viermii de mătase şi omizi şi anume că pentru a se transforma crisolida în pupă, apoi în nimfă şi după aceea în fluture nu-i trebue decât căldură;

Observând deasemenea faptul că larva de albină, pe dată ce este acoperită cu un capac de ceară în celula ei, nu reclamă altă îngrijire decât păstrarea unei anumite temperaturi;

Ştiind că se găsesc în comerţ lămpi cari se pot regla să menţină aceiaş temperatură, cum sunt cele dela clocitorile ouălelor de găină, am ajuns la concluzia că se pot creşte, artificial şi albine.

Intrucât nu dispuneam de mijloace pentru a-mi construi un aparat, am procedat în felul următor, am rupt o bucată de fagure cu puet acoperit şi am ţinut-o într'o cameră unde am menţinut temperatura în jurul lui 43° C.

După 12 zile au ieşit afară albiniţe pe care le-a primit foarte bucuros albiniţele din stup.

Pentru a putea creşte puetul în aparat şi pentru a obţine maximum de randament se cere să avem pe aceeaş ramă, puet de aceeaş vârstă In privinţa aceasta ne lovim de inconvenientul că regina stupului nu ouă pe acelaş fagure până când să-l umple şi apoi să se mute pe alţi faguri, ci ouă în aceeaţ zi pe mai mulţi faguri, începând de la centru, a doua zi îi ia la rând în continuare, a treia zi la fel, a patra zi deasemenea ş. a. m. d. Aşa că la un moment dat găsim pe acelaş fagure ouă proaspete, ouă clocite, larve de o zi, de două, de cinci zile şi puet acoperit dintre care o parte e gata să iasă afară.

Aşa dar trebue să forţăm regina să ouă în aceeaş zi pe aceeaş ramă. Aceasta este greutatea cea mare şi miezul problemei.

Am două metode foarte simple şi practice, pe cari le-am experimentat şi pe cari le voiu descrie la timpul potrivit.

*

Desfăşurarea în mod cronologic al acestui sistem de „Creştere artficială a albinelor" se prezintă în felul următor:

1) Forţăm regina, printr'una din metode, să ouă în aceeaşi zi pe aceeaş ramă;

2) Lăsăm această ramă în stup timp de 9 zile. In 4 zile ouăle s'au clocit de temperatura stupului şi ies din ele larve cari sunt îngrijite şi hrănite de albine timp de cinci zile, după care sunt acoperite fiecare în celule ci cu un căpăcel de ceară;

3) Deacum încolo această ramă, împreună cu altele de la ceilalţi stupi le trecem în aparatul care menţine temperatura stupului.

Aparatul are dimensiunlie următoare.

1,40 m. lăţime interioară;
1,75 m. înălţime interioară;
0,69 adâncime interioară.

In partea de jos a dulapului, în interiorul lui, pe toate cele patru laturi se montează un tub în care va sta apa încălzită de lampa din afara aparatului.

Ramele se aşează de la înălţime de 10 cm. mai sus de tub, pe trei şiruri, în sens vertical, cu cinci etaje fiecare şir şi în fiecare etaj câte 23 rame de sistemul Dadant-Blatt. Aşa că încap în aparat 345 de rame. Este capabil deci să crească puetul a 40 de stupi buni.

Foloasele acestui sistem.

Pe ramele cu puet acoperit, ca şi pe celelalte, stau albine cari, prin căldura corpului lor, întreţin căldura necesară larvelor să se transforme în albine.

Aceste albine consumă miere din strânsura culegătoarelor. Ori, dacă trecem aceste rame în aparat, pe lângă că albinile cari stăteau pe ele nu vor mai consuma din strânsura celorlalte, vor pleca la câmp şi vor aduce miere.

Cum pe o ramă stau cca. 3.000 albine, pe cele 345 de rame cari ar fi trecut în aparat, ar însemna că pleacă la câmp în fiecare zi câte un milion de albine mai mult!

Ramele stau în aparat timp de 12 zile, aşa că economisim hrana a 12 milioane de albine, în afară de strânsura ce ne-ar aduce-o această mulţime de gâze... şi aceasta numai pentru câteva kgr. de petrol pe care-l arde lampa.

De s'ar construi de fiecare staţiune apicolă a statului sau particulară câte un aparat sau două pentru creşterea artificială, sigur că economia naţională ar progresa şi acest preţios aliment ar putea fi la îndemâna oricui.

Pe de altă parte s'a constatat că un stup cu 60.000 de albine, adună de 3 ori mai mult decât unul cu 30.000 albine.

Este explicabil acest fapt prin aceea că orice stup, mare sau mic, are nevoe de un număr de albine cari:

— să facă curăţenie stupului;

— să clocească ouăle şi să îngrijească larvele şi puetul acoperit;

— să facă garda stupului, garda reginei, să hrănească regina, altele să fabrice ceara, altele pentru ventilaţie şi un anumit număr pleacă la câmp să adune nectarul din flori.

Dintr'un stup cu o populaţie puţin numeroasă, vor pleca la câmp foarte puţine albine, restul rămânând pentru celelalte treburi ale stupului.

Dintr'un stup cu o populaţie de două ori mare, vor rămâne pentru treburile interioare ale stupului cam tot acelaşi număr de albine ca şi la stupul cu populaţie pe jumătate şi vor pleca după strânsură un număr de trei ori mai mare.

Pe măsură ce strânsura este mai mare, pe aceeaşi măsură regina ouă mai mult, populaţia sporeşte şi cu ea producţia.

Aşa dar pentru a spori producţia unui stup, trebue să sporim populaţia acelui stup mai ales înainte de marele cules — epoca de înflorire a celor mai multe plante ale regiunei aceleia.

Dacă dintr'un stup luăm câteva rame cu puet acoperite şi le trecem, în cazul de faţă în aparat, albinele care stăteau pe ele nu vor mai consuma din strânsura celorlalte ci vor strânge şi ele producţia va fi mai mare, ceeace va stimula regina să ouă mai mult iar lipsa puilor o va ambiţiona, ca să zicem aşa să-i complecteze cât mai curând.

In felul acesta populaţia creşte enorm şi ca urmare avem ceeace ne interesează pe noi o producţie bogată.

Un alt mare avantaj al sistemului de creştere artificială este faptul că putem face roiuri artificiale foarte multe, deci putem mări foarte repede numărul stupilor, cari sunt prea puţini astăzi în ţara noastră faţă de regiunile ei melifere.

Americanii au ajuns prin practicarea metodei pastorale adică mutarea stupilor dintr'o regiune în alta, după floră, cu sistemul lor de stupi Langstroth, la o producţie record de 325 kgr. la un stup.

Fără să aplic sistemul pastoral, datorită căruia aşi fi avut o producţie mai mare, ci numai prin stimularea reginei să ouă cât mai mult, intr'un stup combinaţia între Layens şi Dadant-Blatt, am ajuns la 90 kgr. producţie la stupul de experienţă.

Pe baza celor constatate dacă s'ar folosi sistemul creşterii artificiale, care oferă avantajele economiei şi sporirea populaţiei, producţia va fi nebănuită.

N. MATEIAŞ
Potlogi—Dâmboviţa

STUPI „DADANT AUTO" BREVETAŢI

Se pot livra ori când şi oricui, cu preţul de lei 8.875 loco fabrică, şoseaua Giuleşti, Tramvai 6 cu 11 la Podul Grand sau cu Tramvai 14 şi 11. Comenzile se primesc achitându-se suma de mai sus D-LUI CONSTANTIN C. ŢINTEA, Casierul Soc. Centrale de Apicultură din România, Cont CEC No. 12.984; sau personal după o înştiinţare în prealabil telefonică, la telefoanele: 24942 sau 52246 sau la ora 14—15 acasă STRADA POPA SAVU, 24.

DIN COLECŢIA CĂPIT. ZISSU

Pentru a obţine faguri de lucrătoare

de C. P. DADANT

Una din cele mai principale condiţiuni pentru reuşită în apicultură este de a obţine faguri cu celule de lucrătoare în camera de cuib care să aibă pe cât e cu putinţă mai puţine celule de trântori. In adevăr, nu numai că trântorii nu produc nimic, dar ei încurcă în stup în timpul căldurilor mari, şi marei activităţi. Mai mult, ei cheltuiesc foarte mult cu hrana lor pentru că nu recoltează nimic. Este nevoe de a împedeca creşterea trântorilor în toate coloniile, în afară de unul sau două din cele mai productive, pentru reproducţie. *Şi în acest metod se poate ajunge a se îmbunătăţi şi rasa de albine. Când se transferă albinele dintr'un stup primitiv în altul sistematic să avem mare grije de a îndepărta şi a da la topit toţi fagurii cu celule de trântori. Dar dacă s'a făcut greşeală de a lăsa albinelor câtiva centimetri patraţi cu spaţii goale, ele au grijă de a umplea aceste spaţii cu faguri de trântori, aceasta aproape în toate cazurile, mai ales dacă recolta este bună. Care e raţiunea care le face să lucreze astfel.*

Dacă punem un roiu natural într'un stup care să aibă un număr mare de rame garnite cu faguri artificiali ori faguri goi, complect construiţi, regina începe în acestea depuneera ouălor, iar albinele îndată vor umple cu miere toate celulele ce le vor găsi de trântor. Pentru ce? Acest lucru chiar voim să-l examinăm.

Albinele par a nu avea nici o dragoste pentru trântori. Ele îi tolerează când recolta e bună sau când sunt orfeline. In acest caz ultim instinctul le spune, de sigur, că prezenţa lor e necesară. Dar de îndată ce tânăra regină începe depunerea, şi când recolta încetează ele îi ucid fără milă, cu toate că puţin mai înainte ar fi primit trântori străini ce au rătăcit pela stupii lor.

Pe de altă parte, albinele au cea mai mare grije pentru regina lor, şi par a revedea cele mai neînsemnate dorinţi ale ei.

Cu cât respect ele se dau în lături pentru a-i face loc, mai ales în timpul marei depuneri de ouă.

Cu câtă grije ele îi oferă hrana pentru ca ea să nu mai alerge ca s'o caute, ceiace îi trebuie, în aceste momente când ouăle se produc aşa de repede! O înţelegere se stabileşte între regină şi fiicele sale.

Când regina este obosită, după o depunere de mai multe săptămâni, i se pare că o schimbare o va repauza. In acset moment ea caută peste tot locul, faguri de trântori şi ouă în toate celulele pe care le întâlneşte. Albinele în adevăr că înţeleg această dorinţă a ei, căci dacă se găseşte vreun fagur cu celule de trântori, se întâmplă foarte adesea ca albinele să lase acele celule fără a le umplea cu miere, timp de câteva zile, desigur cu scopul de a da reginei mijlocul de a-şi satisface dorinţa sa.

In stare naturală, când un roiu este prins şi pus într'o cutie sau stup primitiv, trec câteva ore numai până ce regina să poată începe a depune. Se pun dar pe lucru albinele pentru a-i pregăti ceiace ea dorește, faguri de lucrătoare, în care depunerea de ouă îi procură în mod neîndoelnic, cu oare care plăcere pe care nu o are la depunerea ouălelor de trântor, pentru ca în primul caz ouăle sunt fecundate pe măsură ce ele trec prin fața spermaticei sau vezicula siminală (Sacul cu sămânța bărbătească), pe când în al doilea caz trec fără a fi fecondate și astfel se produc trântorii. Dar de îndată ce un număr îndestulător de faguri a fost zidit, albinele încep construcția fagurilor de trântori.

Acesta e un fapt unic, dar foarte semnificativ, fie că regina e tânără, viguroasă și foarte bună outoare, că un număr cât mai mare de faguri cu celule de albine i se pregătește în cuib fie că ea e bătrână și pierde fecunditatea sa. Regina bătrână, puțin outoare, este mai repede întrecută de către lucrătoarele arhitecte, care se pun atunci să construiască faguri cu celule de trântori; căci cu toate că nu au nici o plăcere pentru trântori, ele zidesc celule de trântori întotdeauna pentru a depozita miere în ele, desigur că aceste celue le dau mai puțin de lucru și aceasta durează până ce albinele văd că regina are din nou nevoie de celule de lucrătoare, pentru depunere. Pe de altă parte, dacă regina este obosită în urma unei îndelungate depuneri de ouă de lucrătoare, albinele se supun, dorinței ei, fabricându-i celule de trântori.

Și dacă voim să obținem faguri cu celule de lucrătoare, va trebui atunci să avem pe cât posibil regine tinere viguroase în stupii care vom construi. Va trebui să le dăm cadrele prevăzute în întregime cu faguri artificiali pentru a obține faguri foarte regulați și uniform. Unui roi artificial făcut din câteva rame cu puiet, nu trebuie niciodată să i se pună faguri spre construire atât cât e lipsit de regină căci vom obține prea mulți faguri de trântori în cuib.

Nu e decât un singur mijloc de a face să fie zidiți fagurii de lucrătoare, de a-i pune la coloniile puternice cărora li s'au ridicat o parte din rame, și aceasta pentru a face să zidească fagurii cât mai devreme în timpul sezonului, în mijlocul cuibului și în momentul când regina nu face decât în începă marea ei depunere de ouă din primăvară. In acest moment, ei îi trebuiesc faguri de lucrătoare pe care-i umple foarte repede și se va întâmpla ca în două cazuri din 10, fagurii din mijloc să fie toți zidiți în întregime cu celule de lucrătoare. Dar dacă vom aștepta ca depunerea să ajungă la maximum de desvoltare, mai ales după ce regina a depus destul de mult, în două cazuri din 10 fagurii vor fi construiți cu celule de trântori. Se vede deci destul de limpede ce neajuns aduce vechiul obiceiu al „retezării stupilor" în momentul recoltei sau ceva mai târziu. In acest caz albinele vor construi un număr considerabil de faguri cu celule de trântori în spațiile unde nu ar trebui să se găsească decât faguri de lucrătoare dacă dorim să avem maximul de recoltă.

S'a spus și s'a repetat de nenumărate ori că trântorii servesc să țină cald cuibul. Apicultori vechi îi numeau „clocitoare" dar adevărul e că ei nu sunt crescuți decât pentru timpul ce corespunde recoltei, și de îndată ce timpul se răcește ei sunt omorîți.

Dar nu e decât întâmplător ca ei să îndeplinească acest lucru, și e cu mult mai bine de a restrânge numărul și a crește în locul *lor lucrătoare în număr cât mai mare cu putință. Se mai întâmplă câte odată ca regina să depue în faguri de trântori prea devreme în sezon fiind forțată de împrejurări și în număr prea mare că fagurul se găsea în mijlocul stupului în locul cel mai călduros ținut de colonie.*

Apicultorului îi revine sarcina de a vindeca aceste neajunsuri.

Pentru standardizare

De când avem pânzeturi și ștofe... **standard,** toată lumea a întâlnit acest cuvânt străin, care nu te asigură de țesături... de frunte.

Insă „standard" vrea să însemne stindard, steag, adică tocmai lucrul **cel mai** de frunte, pe care-l saluți cuprins de bucurie, disciplină și respect, ca înaintea unui drapel.

Cu acest din urmă înțeles mai face ca noi stuparii să împerechem vorbele: **stup standard.**

Dar ca să ajungem aici, trebuie să cercetăm lămurit, călăuziți de principiul **„in simplicitate perfectio"** (în simplicitate aflã desăvârșirea), spre a putea hotărî limpede: care din puzderia de modele și... tipuri de stupi se dovedește cel mai desăvârșit, în ceasul de față, pentru stupăritul practic și apoi să ne legăm cu toții a nu mai construi decât stupi standard.

Ca să devie odată: o țară și un stup!

...Gând minunat, de foarte mare trebuință, dar foarte greu de înfăptuit.

Numai înțelegând întreagă această greutate, pe deoparte și adunându-ne toate puterile pentru a o învinge, de altă parte, vom fi scutiți de... năpasta unui standard... prost!

Și numai grăbindu-ne... încet — chiar de ne sfârâie inima de nerăbdare — vom atinge repede acest țel, prea însemnat pentru economia noastră publică.

Afară de desăvârșirea îngăduită de ora actuală, nimic nu poate susține alegerea standardului, nici chiar obiecțiunile onoratului coleg Ioan C. Bâgu, publicate în „România Apicolă" pe Iunie—Iulie 1943, pag. 111—115.

Stupul „Dadant" este foarte răspândit în lumea întreagă, nu numai la noi; dar rămâne încă bună cale dela această răspândire până la standardizare; căci chiar dacă ramele tuturor stupilor din lume ar fi întocmai de aceiași mărime și ele încă mai pot diferi prin felul cum sunt atârnate, cum sunt depărtate.

Adevăratul standard trebuie neapărat să înceapă dela No. 1 și mai trebuie să se impuie nouă românilor, sau — cine știe — poate chiar și atlor neamuri, prin.... **calitățile** lui!

Uniformizarea trebuie întinsă până la cea mai neînsemnată piesă.

Și fiindcă nu vreau deloc să ne așternem cu standardul de-a curmezișul progresului, vor trebui admise — cu rigorile cuvinte — și eventuale îmbunătățiri evidente, privind unele organe ale standardului.

lor lucrătoare în număr cât mai mare cu putință. Se mai întâmplă câte odată ca regina să depue în faguri de trântori prea devreme în sezon fiind forțată de împrejurări și în număr prea mare că fagurul se găsea în mijlocul stupului în locul cel mai călduros ținut de colonie.

Apicultorului îi revine sarcina de a vindeca aceste neajunsuri.

Pentru standardizare

De când avem pânzeturi și ștofe... **standard,** toată lumea a întâlnit acest cuvânt străin, care nu te asigură de țesături... de frunte.

Insă „standard" vrea să însemne stindard, steag, adică tocmai lucrul **cel mai** de frunte, pe care-l saluți cuprins de bucurie, disciplină și respect, ca înaintea unui drapel.

Cu acest din urmă înțeles mai face ca noi stuparii să împerechem vorbele: **stup standard.**

Dar ca să ajungem aici, trebuie să cercetăm lămurit, călăuziți de principiul **„in simplicitate perfectio"** (în simplicitate află desăvârșirea), spre a putea hotărî limpede: care din puzderia de modele și... tipuri de stupi se dovedește cel mai desăvârșit, în ceasul de față, pentru stupăritul practic și apoi să ne legăm cu toții a nu mai construi decât stupi standard.

Ca să devie odată: o țară și un stup!

...Gând minunat, de foarte mare trebuință, dar foarte greu de înfăptuit.

Numai înțelegând întreagă această greutate, pe deoparte și adunându-ne toate puterile pentru a o învinge, de altă parte, vom fi scutiți de... năpasta unui standard... prost!

Și numai grăbindu-ne... încet — chiar de ne sfârâie inima de nerăbdare — vom atinge repede acest țel, prea însemnat pentru economia noastră publică.

Afară de desăvârșirea îngăduită de ora actuală, nimic nu poate susține alegerea standardului, nici chiar obiecțiunile onoratului coleg Ioan C. Bâgu, publicate în „România Apicolă" pe Iunie—Iulie 1943, pag. 111—115.

Stupul „Dadant" este foarte răspândit în lumea întreagă, nu numai la noi; dar rămâne încă bună cale dela această răspândire până la standardizare; căci chiar dacă ramele tuturor stupilor din lume ar fi întocmai de aceiași mărime și ele încă mai pot diferi prin felul cum sunt atârnate, cum sunt depărtate.

Adevăratul standard trebuie neapărat să înceapă dela No. 1 și mai trebuie să se impuie nouă românilor, sau — cine știe — poate chiar și altor neamuri, prin.... **calitățile** lui!

Uniformizarea trebuie întinsă până la cea mai neînsemnată piesă.

Și fiindcă nu vreau deloc să ne așternem cu standardul de-a curmezișul progresului, vor trebui admise — cu rigorile cuvinte — și eventuale îmbunătățiri evidente, privind unele organe ale standardului.

Standardul trebuie prezentat şi susţinut prin lucrări de suficientă întindere şi închegat argumentate.

Cum avem stupari de cea mai înaltă clasă, statul ar putea asigura şi grăbi izbânda dorită, îmboldindu-i şi răsplătindu-i cu premii, între cari primul de un milion de lei şi tipărirea lucrării în beneficiul premiantului. Comisia de apreciere să fie alcătuită chiar din candidaţii la premii; numai în caz de vre-o neînţelegere s'ar recurge la alt arbitraj, indicat tot de candidaţi.

Din clipa instituirii standardului, tot statul intervenţionist are datoria, precum şi mijloacele, ca să aprindă activitatea naţională de stupărit, prin:

1) colectarea materialului lemnos pentru stupi;
2) uscarea şi păstrarea în depozite speciale;
3) debitarea materialului uscat cu utilaj de precizie şi
4) oferirea **pe credit** avantajos (bazat pe produse apicole!) a tuturor materialelor standardizate, necesare încheierii şi terminării stupilor, fără ca transportul pe C. F. R. şi N. F. R. să cadă în sarcina debitorului.

Din astfel de întreprinderi, statul nu trebuie să realizeze câştiguri directe, fiindcă acestea vor fi larg compensate de imensele valori aduse la lumină prin activitatea febrilă a stuparilor.

Este însă neapărat necesar să se vegheze ca această activitate să nu devie stingheritoare, mai ales faţă de profesionişti, prin suprapopularea regiunilor cu stupi.

BENO GHERMAN

LAMURIRE

Se comunică amatorilor cari vor să cumpere stupi „Dadant-Auto“ că în preţul de lei 8.875 este cuprins următoarele:

1. Stupul propriu zis cu capac, încuietoare, etc.
2. Captar (Etaj).
3. 10 Rame la cuib.
4. 9 Rame la captar.
5. 1 Despărţitoare (Diafragmă).
6. 1 Pernă la spatele cuibului în interior.
7. 1 Pernă deasupra ramelor din cuib.
8. Scândurelele deasupra ramelor din cuib.
9. Hrănitor.

Cumpărătorul n'are nimic de adăogat, stupul fiind absolut complect.

Se poate trimite oriunde cu C. F. R. adăogându-se pentru transport dela fabrică la gară lei 300 iar pentru transportul pe C. F. R. se va întreba şi se va comunica înainte de efectuarea comenzilor.

C. Ţintea

Citim în „Gazeta Sibiului” din 5 Sept. 1943

Adunarea stuparilor ardeleni la Sibiu — Vizita d-lui Consilier Dr. Florin Begnescu în Capitala Ardealului. — Un proiect de lege pentru organizarea și încurajarea albinăritului.

In după masa zilei de 28 August, a sosit la Sibiu, d-l consilier Dr. Florin Begnescu, șeful secției apicole din Institutul Național Zootehnic din București. Primirea distinsului apicultor s'a făcut de către delegații Asociației stuparilor din județul Sibiu, în frunte cu d-ni: Alex. Dorobanțiu, Nicolae Petru, Victor Liedler, Georg Bock și de către d-l inspector Dr. I. Cristoloveanu, medicul primar veterinar al județului nostru. Scopul venirii la Sibiu a d-lui consilier Begnescu, a fost: discuția proiectului de lege pentru organizarea și încurajarea stupăritului în România, întocmit de d-l Dr. Radulovici. Noul proiect de lege prevede obligativitatea tuturor stuparilor din România de a se înscrie în Asociațiile județene, ce se vor înființa în fiecare capitală de județ, precum și ajutorarea stuparilor cu unelte apicole și procurarea de hrană stimulentă pentru albine în anii cu vegetație slabă. Proiectul mai prevede înființarea de asociații regionale, care la rândul lor vor forma Uniunea generală a stuparilor din România, cu sediul la București.

In vederea cunoașterii acestui proiect, Asociația stuparilor din jud. Sibiu, — care este socotită ca cea mai bine organizată asociație din țara întreagă — a convocat o adunare a stuparilor din Ardeal, pentru ziu de 29 August, în sala Primăriei Municipiului Sibiu. La chemarea asociației sibiene, au răspuns un mare număr de stupari din județele: Sibiu, Făgăraș, Brașov, Alba, Hunedoara, Turda și Târnave, astfel încât sala Primăriei era să fie aproape neîncăpătoare.

In fața mulțimei de stupari, a vorbit d-l consilier Dr. Florin Begnescu, despre apicultură, dând diferite îndrumări practice, care au fost ascultate cu mult interes de cei prezenți. D-sa a dat unele lămuriri și asupra proiectului de lege al organizării albinăritului, răspunzând totodată mai multor întrebări puse de diferiți apicultori, privitoare la manipularea stupilor.

D-l Alexandru Măcelar, mulțumește d-lui consilier Begnescu, pentrucă a venit în mijlocul stuparilor ardeleni, iar d-lor Dorobanțiu și Liedler, îi exprimă cuvine elogioase pentru deosebitul interes ce-l poartă stuparilor și asociației dela Sibiu, care a fost înființată prin strădaniile D-lui Dorobanțiu, unul dintre ce mai iscusiți apicultori ardeleni.

D-l Nicolae Petru, preș. asoc., propune și adunarea primește cu entuziasm, ca d-l Dr. Begnescu, să fie proclamat președinte de onoare al asociației sibiene de apicultură.

Foarte emoționat, d-l Dr. Begnescu, mulțumește pentru cinstea ce i s'a făcut și promite că va face tot ce-i stă în putință pentru ajutorarea stuparilor ardeleni.

D-l Dr. I. Cristoloveanu, făcându-se interpretul stuparilor, roagă pe d-l Dr. Begnescu, de a interveni la forurile în drept pentru procurarea cât mai urgent a zahărului necesar anul acesta stupilor, cari din cauza secetei nu vor avea hrană suficientă pe timpul iernei. D-l consilier Begnescu, spune că va face demersurile necesare într'un timp cât mai scurt.

Au mai vorbit apoi păr. V. Bânda și d-l Bock, după care, consfătuirea stuparilor a luat sfârșit.

Comitetul asociației stuparilor din jud. Sibiu, a studiat apoi noul proiect de lege, făcând mai multe propuneri. Tot cu această ocazie a hotărît ca să facă toate demersurile în vederea înființării asociațiilor județene din centrele ardelene, după care se va înființa Regionala ardeleană cu sediul la Sibiu.

Cu ocazia venirii la Sibiu, d-l Dr. Begnescu, a vizitat stupina d-lui Dorobanțiu, pentru care a exprimat proprietarului cele mai călduroase cuvinte de elogiere și stupina d-lui Schuster dela Săliște, unde de asemenea a rămas încântat de modul cum ardelenii cresc și îngrijesc albinele.

Duminecă seara, ilustrul apicol bucureștean a părăsit Sibiul, cu impresii plăcute despre stuparii ardeleni după cum și apicultorii din județele transilvănene nu-l vor uita curând, pentru bunăvoința ce a arătat-o și o poartă acestei ramuri de activitate.

Despre standardizare

Urmărind articolele ce au apărut în revista „România Apicolă", articole care tratează despre „Standardizarea stupilor sistematici", se constată că se menține acest titlu, cu toate că D-l Gr. Giosan, în Nr. 6—7 din revsită, atrage atenția că nu poate fi vorba de o standardizare a stupilor ci numai de una a ramelor.

E și normal să se vorbească numai de standardizarea ramei, ea reprezentând cheia stupului sistematic. Același lucru nu-l putem spune despre stup, unde e bine ca fiecare prisăcar în parte să adopte o construcție care o va crede de cuviință; aceasta în raport cu regiunea, experiența și spiritul de observație al fiecăruia, stup însă care trebuie să pornească dela „rama standard".

A declara oficial „Stupul standard", nu se aduce oare un prejudiciu apiculturei românești, ba chiar și celei mondiale? Să fi ajuns azi apicultura la un punct mort, adică fiind exclus pentru viitor orice progres? Această părere cred că nu o poate avea nici un prisăcar, oricât de încrezut ar fi în cunoștințele și experiența sa.

Deci „Rama standard" și nu „Stupul standard".

Intrucât în majoritatea țărilor europene, chiar și la noi, stupul Dadant Blatt este cel mai uzitat, e firesc că mai ușor vom putea introduce un format de ramă standard având dimensiunile 42/27 cm. Din experiența prisăcarilor români reese că această ramă dă rezultate foarte bune, rămânând numai a se fixa numărul de rame, adică capacitatea stupilor. Desigur că această capacitate nu poate să fie asemănătoare într'o regiune de șes cu una de munte. Aici intervine experiența prisăcarilor care vor întrebuința un număr de rame după puterea regiunei.

Pentru mărirea sau micșorarea capacității unui stup desigur că avem la îndemână „diafragma", dar folosirea acesteia este limitată, deci în nici un caz nu vom preconiza o singură capacitate de stup.

Intrucât azi pe piața românească sunt prea multe modele de rame și stupi, fapt care prezintă un mare inconvenient în special apicultorilor începători, cred că ar fi timpul ca oficialitatea să recomande un „stup model" și nu un „stup standard", stup care să întrunească toate calitățile unui stup practic, venind astfel în ajutorul începătorilor în apicultură sau chiar prisăcarilor mai vechi, care nu dispun de bani și nici de timpul material, necesar cercetărilor.

Pentru aceastaași fi de părere să se instituie un concurs la care să poată participa prisăcarii români; Ministerul Agriculturei în colaborare cu Soc. Centrală de Apicultură ar urma să dea o bază de plecare și anume:

A. — Dimensiunea ramelor.
B. — Numărul ramelor pentru cuib și captar.
C. — Stupi cu pereți simpli sau dubli.

O comisie întrunită, — de preferat să fie compusă și din prisăcari, — ar urma să adopte prin vot, un model de stup — în total sau numai în parte — adică contopind bunele caractere dela două sau mai multe modele prezentate, urmând apoi să fie difuzată de Ministerul Agriculturei.

Zic schemă și nu stupi construiți, fiind de părere că numai libera concurență, poate duce la prezentarea unor stupi bine construiți. O întreprindere de stat în care să se construiască acești „stupi model", sau chiar recomandarea oficială a unei firme comerciale, cred că va fi o mare greșeală.

Firmele comerciale să-și facă singure reclamă construind stupi solizi și la prețuri rezonabile.

Deci prin lege, să se impuie firmelor constructoare „rama standard", lăsându-se acestora inițiativa în ceiace privește forma exterioară.

D. DUMITRIU

Cartea D-lui **C. L. Hristea:** „STUPĂRITUL" apărută ediția II-a se poate obține trimițând pe adresa D-lui C. Țintea cont C. E. C. No. 12.984 **Lei 1.400** costul cărții, plus 52 lei transportul cu poșta după care se expediază imediat cartea.

Şedinţa Comitetului Soc. Centrale de Apicultură din România dela 22 August 1943

Prezidează D-l Grigore Giossan, Preşedintele Societăţii, după ce declară şedinţa deschisă la orele 10 dim., dă cuvântul D-lui Dr. Florin Begnescu pentru citirea proectului de lege apicolă, redactat de D-l Dr. Iuliu Radulovici, Secretarul General al Ministerului de Agricultură şi Domenii, şedinţă la care asistă şi D-l Dr. Gh. Russu, şeful Biroului de Apicultură din Dir. Creşterii Animalelor.

Pentru numirea Soc. Naţionale de Apicultură din România, preconizată în proectul amintit, cer cuvântul D-nii G-ral Mladinescu-Ploeşti, D-l I. Anghel, preşedintele Asoc. stuparilor din jud. Putna. D-l Dr. Docent universitar Em. Daraban din Bucureşti, D-l Prof. I. Mareş din Vulcana-Dâmboviţa, care roagă ca în noul proect să se ţină seama de activitatea societăţilor deja existente, cari au desfăşurat aproape singure, ca iniţiative particulare o campànie bine cunoscută, pentru propaganda desfăşurată la răspândirea apiculturii sistematice în ţară.

D-l Dr. Gh. Russu, face la unele capitole explicaţiuni detailate, pentruca proectul să fie înţeles mai bine, până la redactarea regulamentului a acestei legi proectate.

Membrii prezenţi discută mai pe larg în ce priveşte alimentarea cu fonduri a viitoarei organizaţii, subscriind la fixarea unei cotizaţii de 500 lei pe an, fiind de părere ca proprietarii ce au numai 5 stupi primitivi ori 3 sistematici, să fie scutiţi de această cotizaţie, cari să fie totuş liberi a se înscrie în asoc. dacă vor să beneficieze de drepturile ce această lege va acorda.

Discuţiunile generale s'au oprit din nou asupra societăţilor şi asoc. stupăreşti de Apicultură existente, cari printr'o activitate de iniţiativă particulară, au desfăşurat într'un cadru de muncă onorifică, un program recunoscut şi destul de rodnic. să nu fie desfiinţate, ci mai de grabă, ele să intre în cadrul legiuirei proectate, iar reprezentanţi lor, apicultorii recunoscuţi în ţară, să intre în comitetul central al organizaţiei proectate.

Membrii prezenţi roagă pe D-l Dr. Florin Begnescu, să fie interpretul lor pentru a exprima via lor recunoştinţă D-lui Dr. Iuliu Radulovici, Secretarul General al Minist. Agric. şi Domeniilor, care re găseşte să dea apiculturii la noi o desvoltare şi proteguire în stare să readucă faima stupăritului românesc de altădată, prin aplicarea proectului redactat de D-sa, ca unul care cunoaşte sub toate aspectele apicultura dela noi.

Pentrucă discuţiunile asupra proectului depăşeau cadrul desbaterilor unei şedinţe de comitet, D-l Dr. Florin Begnescu a rugat membrii prezenţi să-şi noteze punctele la cari au de făcut propuneri, pentru cari să trimită în cel mai scurt timp câte un raport scris, pentru a le centraliza şi înainta onor Minist. Agriculturii şi Domeniilor, conform însărcinării ce are în acest sens.

Şedinţa a luat sfârşit la orele 13.

Preşedinte, GRIGORE GIOSSAN.

Secretar, **Cpt. Zissu D-tru.**

EXTRAS DUPĂ PROCESUL VERBAL AL ŞEDINŢEI COMITETULUI SOCIETĂŢII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA ŢINUTĂ LA 5 SEPTEMBRIE 1943 LA STUPINA EI EXPERIMENTALĂ DE LA ŞCOALA HORTICOLĂ DE FETE — BUCUREŞTI

După ce s'a vizitat Stupina Experimentală a Societăţii de sub conducerea D-lui Constantin Antonescu redactorul revistei „România Apicolă", membrii prezenţi în număr de 19 s'au întrunit în şedinţa, în hall-ul Şcoalei.

D-l *Preşedinte Grigore Al. Giossan* deschizând şedinţa, scoate în relief rostul acestei întruniri la Prisaca Societăţii. Domnia-Sa arată greutăţile întâmpinate în organizarea ei, mai ales din cauza vitregiei vremurilor din ultimii ani. Totuşi, dacă nu suntem satisfăcuţi de felul cum ea trebuia să prospere, în schimb intenţiunea noastră prin înfiinţarea ei, de a servi ca factor de propagandă a fost din belşug îndeplinită.

Confratele nostru D-l Constantin Antonescu profitând de faptul că predă cursul de albinărit la Şcoala Horticolă de Fete din Bucureşti situată în apropiere de Grădina Botanică, a obţinut aprobarea să găzduiască stupina la acea Şcoală. Astfel prisaca Societăţii a devenit factor de propagandă asiduă pe de o parte, printre elevele Şcoalei, unde ea le serveşte şi de învăţământ si pe de alta, printre nenumăraţii vizitatori ai Şcoalei, Oficialităţi, particulari şi părinţii elevelor.

Regretă spune D-sa că astăzi n'au participat la această şedinţă un număr mai mare de membri, însă îi scuză căci cunoaşte greutăţile de transport de astăzi.

In continuare D-l Preşedinte comunică asistenţei grandioasa primire făcută D-lui Dr. Florin Begnescu de către apicultorii din judeţul Sibiu şi împrejurimi, cu ocazia vizitei făcute în cursul lunei August. Deşi caracterul vizitei era strict de interes limitativ apicol, totuşi confraţii noştri au dorit să transforme această vizită într'o sărbătorire pentru toată activitatea prodigioasă depusă de D-sa, la reînflorirea ramurei apicole. Fără o prealabilă pregătire, a fost pus în situaţia să ţină o conferinţă în sala de recepţii a Primăriei, în faţa a peste 500 auditori, din toate straturile sociale, cuvântare mult apreciată şi aplaudată.

Cere cuvântul D-l *Dr. Florin Begnescu* care spune că în această şedinţă sunt puţini cari au asistat la discuţiunile din recenta şedinţă a Societăţii privitoare la Proiectul de lege apicolă, operă salutară a D-lui Dr. Iuliu Radulovici. Cu acest prilej mi-am pus întrebarea ce se va face cu societăţile existente din ţară. In proiectul de lege amintit, spune Domnia-Sa, se preconizează că în Asociaţiile judeţene, să figureze în Comitetele lor, medicul veterinar al judeţului şi Preşedintele Camerei de Agricultură. Uniunea Naţională a Apicultorilor o alcătueşte asociaţiile judeţene. Atunci rămâne ca Societăţile existente astăzi şi anume: Societatea Apicolă Bănăţeană, Asociaţia Apicolă de la Sibiu şi chiar Societatea Centrală de Apicultură să-şi aibă o actviitate regională şi anume prima în Banat, a doua în Ardeal şi a treia în Vechiul Regat, Muntenia, Oltenia Moldova şi Dobrogea.

Domnia-Sa este de părere ca Societăţile judeţene să-şi aleagă reprezentanţi pentru Societăţile regionale iar din aceşti reprezentanţi Ministerul de Agricultură să-şi aleagă şi să numească membrii în Uniunea Naţională a Apicultorilor.

In ceea ce priveşte cotizaţiile spune vorbitorul, dat fiind că în viitoarele asociaţii trebue să se înscrie absolut toţi posesorii de stupi din ţară, şi cum o cotizaţie generală şi uniformă ar putea neîndreptăţi pe mulţi din membri, să se fixeze o taxă de colonie aplicată în luna Martie şi numai pe cele viabile. Pentru vremurile actuale o taxă de lei 20 de fiecare colonie pare justificată.

In continuare D-l Dr. Florin Begnescu adaugă că va face un apel către toţi apicultorii propagandişti să înfiinţeze în fiecare judeţ asociaţii stupăreşti, care la aplicarea legei vor deveni persoane morale şi juridice, fără altă formalitate. In ceea ce priveşte numărul stupilor, ce fiecare apicultor poate să ţină, rămâne la libera lor dorinţă, restricţiuni făcându-se numai pentru apicultură pastorală.

D-l *Preşedinte Grigore Giossan* referindu-se la expunerea făcută de D-l Dr. Florin Begnescu, arată importanţa acestei legi de încurajare a albinăritului românesc şi este convins că fiecare stupar se va convinge repede de binefacerile ei şi va porni la treabă înjghebând cu un ceas mai devreme Asociaţiile Judeţene. In continuare găseşte că cotizaţia de lei 20 de fiecare familie de albine este destul de chibzuită, cu atât mai mult cu cât aplicarea ei se va face în primăvară la scoaterea stupilor de la iernat.

Luând cuvântul din nou D-l *Dr. Florin Begnescu* scoate în relief rolul Uniunei Naţionale a Apicultorilor, care va fi de mare importanţă în dezvoltarea ramurei apicole la noi. Această nouă creaţie va fi o instituţie quasi oficială şi va avea obligaţie să autorize vânzarea de stupi, unelte, faguri, să elibereze plumburi pentru garanţia mierei etc. etc.

Cere cuvântul *D-l Locot. Harnaj V.*, care îşi exprimă dezideratul ca încasarea taxei de colonie de albine să se facă nu prin delegaţii fiscului, care nu vor fi tocmai în măsură să aprecieze drept care din coloniile de albine sunt în stare viabilă ci, prin delegaţii Uniunei sau al Asociaţiunilor Judeţene.

Răspunde D-l *Preşedinte Grigore Giossan* care în cuvinte simţite arată că nu trebue să destrămăm proiectul de lege intrând în amănunte de detalii întru cât aplicarea lui va face obiectul unui regulament. De altfel sunt convins că la aplicarea legii şi deci la întocmirea regulamentului se va ţine socoteală şi de nevoile apicultorilor, întru cât D-l Secretar General Dr. Iuliu Radulovici precum şi D-nii Dr. Florin Begnescu şi Dr. Gh. Russu sunt înainte de toate şi apicultori.

Mai departe D-l Preşedinte Grigore Al. Giossan face un scurt istoric al ramurei apicole la noi şi accentuează că, dacă albinăritul a reînflorit şi a progresat în ţara noastră, este datorită în mare parte literaturei noastre apicole. Trebue să recunoaştem continuă Domnia-Sa, că cea mai voluminoasă operă în această direcţiune ne-a dat-o D-l *Dr. Florin Begnescu*, Prim Vice-Preşedinte de Onoare, atât în ceea ce priveşte mânuirea stupilor cât şi în domeniul bolilor la albine. In plus articolele publicate de Domnia-Sa în reviste române şi străine în cotidiane etc. adaugă încă câteva volume la cele existente astăzi.

In afară de lucrările D-lui Dr. Begnescu trebue să scoatem în evidenţă opera D-lor Nicolaescu şi Stoenescu, *Călăuza Stuparului* cu numeroasele ei ediţii revăzute şi complectate de D-l *Nicolae Nicolaescu* Vice-Preşedinte de Onoare, precum şi valoroasa operă a D-lui *Constantin L. Hristea* şi cea mai recentă lucrare mult apreciată de stuparii noştri şi de intelectualitatea românească.

Toate aceste opere de domeniu apicol fac cinste albinăritului românesc şi de aceea ca un omagiu de recunoştinţă pentru munca altruistă depusă de Domniile lor la reînflorirea şi propăşirea stupăritului în ţara noastr,ă propun să se decerne de Societate Domnilor: *Dr. Florin Begnescu, Nicolae Nicolaescu* şi *Constantin L. Hristea,* câte o diplomă de Onoare.

Membrii prezenţi în picioare ovaţionează propunerea şi în aplauze generale o aprobă.

Răspunde D-l *Dr. Florin Begnescu,* care mulţumind D-lui Preşedinte pentru această intenţiune, accentuează valoarea operei D-lui Constantin L. Hristea, căruia îi transmite şi pe această cale sincere elogii.

Ia din nou cuvântul D-l Preşedinte Grigore Giossan şi arată că va căuta şi în viitor drept simbol de recunoştinţă să decearnă Diplome tuturor celora cari, prin munca depusă, prin operele şi chiar articolele publicate întreţin făclia albinăritului românesc isvor de bogăţie naţională.

Şedinţa a luat sfârşit la ora 13.

Secretar general,
CĂPITAN D. ZISSU

RĂDĂCINI DE FLORI VIVACE MELIFERE

Hyacinthus Muscari infl. Martie-Aprilie. — Papaver orientalis Mai-Iunie. — Solidago August. — Physostegia Virginica August-Septembrie. — Sedum atropurpureum, August-Septembrie. — Sedum carneum, Iunie-Iulie. — Echinacea Helianthus, Iulie toamnă. — Harpalium Daniel Dewar, Iulie toamnă, se vinde dela 20 rădăcini în sus dintr'o varietate cu preţul de: 20 rădăcini = 360 lei.

SEMINŢE DE ARBUŞTI ŞI POMI MELIFERI

Mahonia Agnifolium, Aprilie. — Berberis Buxifolia, Aprilie-Mai. — Eleagnus Triumpha înflorind scurt după Salcâm. — Catalpa Speciosa, Iulie. — Gleditschia Triacanthos înfl. după Salcâm. — Sophore japonica, August.

1800 lei kilogramul. Nu se vinde subt 250 grame dintr'un sort. Se găsesc în permanentă la

PEPINIERILE DOMENIULUI HEREŞTI
POŞTA BUDEŞTI, JUD. ILFOV.

Prof. Dr. Enoch Zander
Erlangen, den 9 Iuli 1943
Herrn GRIGORE AL. GIOSSAN
Bukarest

Sehr geehrter Herr Präsident!

Für die mir im Namen des rumänischen Zentralvereines für Bienenzucht übermittelten Glückwünsche zu meinem 70. Geburts tage danke ich Ihnen verbindlichst und bitte Sie, meinen Dank auch Ihrem Vereine zu überbringen. Ihr Gedenken hat mich sehr gefreut und ich will mit Ihnen gern hoffen, das mir die Vorsehung noch so lange das Leben schenkt, bis ich mein Lebenswerk vollendet habe.

Mit vorzüglicher Hochachtung
Ihr ergebener
(ss) *Dr. Enoch Zander*

Prof. Dr. Enoch Zander
Direktor der bayer.
Landsanstalt für Bienenzucht.
Erlangen, den 24 Iuli 1943

An
den Zentralvereinen für Bienenzucht
in Rumänien
Bukarest Căsuța Poștală 525

Sehr geehrter Herr Präsident!

Ich empfing Ihr sehr geschätztes Schreiben vom 28. Iuni, in dem Sie mir mitteilen, das der «Zentralverein für Bienenzucht in Rumänien» mich auf Ihren Antrag zum Ehren-Vize-Präsidenten ernannt habe.

Gestatten Sie mir, Ihnen für die Auszeichnung meinen allerverbindlichsten Dank auszusprechen und Sie zu bitten, diesen Dank auch den Mitglie dern Zentralvereines mit meinen besten Wünschen und Grüsen zu übermitteln. Ich werde mich bemühen, mich in der kurzen Zeit, die mir auf Erden noch zu wirken vergönnt ist, dieser Ehre würdig zu erweisen.

Mit dem Ausdrucke meiner vorzüglichsten Hochachtung verbleibe ich
Ihr sehr ergebener
(ss) *Dr. Enoch Zander*

Erlangen, 9 Iulie 1943
Domnului GRIGORE GIOSSAN
București

Prea onorate Domnule Președinte,

Vă mulțumesc călduros pentru urările ce mi-ați exprimat în numele Societății Centrale de Apicultură din România cu ocazia celei de a 70-a aniversare a nașterii mele și vă rog a transmite acestei Societăți mulțumiri din parte-mi. Atențiunea Dv. mi-a făcut o deosebită plăcere și voiesc să sper, împreună cu Dv., că Providența îmi va îngădui să trăiesc până când îmi voiu desăvârși opera.

Cu deosebită considerațiune

Al Dv. devotat
ss. *Dr. Enoch Zander*

Prof. Dr. Enoch Zander
Direktor der bayer.
Landsanstalt für Bienenzucht.

Erlangen, 24 Iulie 1943

Societății Centrale de Apicultură
din România
București

Prea onorate Domnule Președinte,

Am primit stimata Dv. scrisoare din 28 Iunie, prin care îmi faceți cunoscut că «Societatea Centrală de Apicultură din România» m'a numit, în urma propunerii Dv., Vice-Pre)edinte de onoare.

Ingăduiți mi să vă exprim cele mai vii mulțumiri pentru această distincție și să vă rog să transmiteți aceste mulțumiri și membrilor Societății Dv. împreună cu urcrile și salutările mele cele mai bune. Mă voiu sili ca în scurtul timp ce-mi mai rămâne pentru o activitate utilă să mă arăt vrednic de această onoare.

Vă rog să primiți expresiunea deosebitei mele considerațiuni.

Al Dv. foarte devotat
ss. *Dr. Enoch Zander*

Informații

■ Viitoarea ședință a comitetului Soc. Centrale de Apicultură din România se va ține Duminică 14 Noembrie 1943, orele 10 dim. la sediul Societății din București — Palatul Institutului Național Zootehnic, str. Dr. Staicovici No. 63.

La ordinea zilei fiind de discutat și luat hotărîri importante pentru apicultura generală, pot lua parte la această ședință și D-nii apicultori cari nu fac parte din comitet.

■ In laboratorul secției de Apicultură dela Institutul Național Zootehnic, în acest sezon până la 1 Octombrie s'a constatat, la probele trimise din diferite prisăci din țară:

Loca Americană în județele: Roman, Bacău (com. Bârsănești, Valea-Rea-Poiana), Muscel, Rădăuți, Ilfov (com. Moara Seacă, Băneasa, Militari, oraș. București), Argeș (Pitești), Neamț (orașul P.-Neamț), Turda (com. Răsboeni), Iași (oraș).

Loca Europeană în județele: Bacău (com. Tg. Trotuș), Roman (Slobozia-Boghicea).

Nosema: Romanați (com. Apele Vii).

■ Secția de Apicultură din Institutul Național Zootehnic roagă pe stupari să-i comunice în scris, eventual chiar prin revistă, observațiuni asupra mortalității albinelor adulte în timpul recoltei teiului: simptome, numărul albinelor moarte, locul unde au murit, durata acestei mortalități, ce specii de tei au în regiune și alte observațiuni personale din acest sezon sau alți ani precedenți.

D-ra Dr. Maurizio dela Liebefeld a comunicat că în acest an stuparii din Elveția s'au plâns în deosebi de o pierdere pronunțată de albine în timpul înfloririi teilor, în regiunile unde ei se găsesc acolo. La aceste albine examenul de laborator nu a putut lămuri cauza morții.

D-sa se interesează dacă acest accident în stupărit a atins și regiunile noastre, în ce proporție și cu ce simptome.

Spre folosul stupăritului această chestiune poate fi urmărită concomitent în mai multe țări.

■ In revista «Schweizerische Bienenzeitung» de pe luna August 1943 un apicultor scrie o observație a sa că fagurii înveliți în foi de nuc și în hârtie de jurnal, sunt feriți de invazia moliei de ceară.

■ Profesorul Enoch Zander dela Erlangen (Germania) cu ocazia aniversării a 70 de ani a fost sărbătorit de către Universitate și Asociațiunea apicultorilor germani; conducătorul statului, Adolf Hitler i-a conferit cea mai înaltă distincțiune pentru știință și artă: «Medalia Goethe».

■ Prof. Zander în volumul 3 asupra analizei polenului din miere redă rezultatul examenului microscopic asupra unor resturi de miere în fagure dintr'o oală găsită în mormântul unei mumii egiptene datând din anul 1350 înainte de Hristos.

El deduce că agricultura şi flora Egiptului din timpurile noastre sunt schimbate faţă de aceiea cu câteva mii de ani mai înainte; plantele melifere s'au uniformizat oarecum.

Mierea de acum, din aceeaş regiune, conţine dominante grăunţe de polen de trifoi, pe când mierea dela mumie examinată — polen de flori ce cresc sălbatec şi de grădină. din Egipt.

■ Din «Deutscher Imkerführer» Iunie şi August 1943. «Din condiţiunile stupăritului german în timp de răsboi».

Apicultorii primesc pentru iernatul fiecărui stup câte 7,5 kg. zahăr şi 1/2 kg. făină soia pentru primăvară.

Stuparii îşi procură prin Asociaţiunea lor R. f. gr. I — până la 1/2 m^3 lemn pentru reparatul căsuţelor cu stupi sau al stupilor, carton gudronat, petrol până la 20 litri, precum şi termostate pentru naşterea reginelor. Cea din urmă condiţie se aprobă numai în cazul când stuparul s'a achitat de datoria sa faţă de comunitate, în timpul răsboiului.

Vând 130 familii albine în stupi sistem Berlepsch, câte şase familii la stup Blok ardelenesc. Coloniile sunt aranjate pentru iernat cu hrană suficientă şi cu 2 rame de rezervă pentru a face în primăvară nouă familii.

Pentru informaţiuni se va adresa proprietarului D-l Ludovic Harko, Inspector, Comuna Petrila-Cimpa, Via Petroşeni Jud. Hunedoara.

STUPI LAYENS ŞI DADANT-BLAT
confecţionează solid şi convenabil.
GHEORGHE VARIOLOPOL
Tâmplar-Apicultor-Propagandist
Slobozia-Ialomiţa

*

Abonamentele se trimit pe adresa D-lui C. Ţintea cont cec No. 12984, orice reclamaţiuni cu privire la expediţia revistei, să se adreseze numai pe adresa D-l C. Ţintea căsuţa. poştală 525, Bucureşti.

Situaţia D-lui .... **la** **1943**

Abonamente	P E A N I I						Total lei
	1938	1939	1940	1941	1942	1943	
Abonamente plătite							
Abonamente de plată							

Casier,

Horneine

APICULTORII Găsesc în sezonul apicol 1943 faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presați la valțuri moderne «Rietche». (Prețul la cursul de cumpărare a cerii plus fabricațiunea). Se execută faguri presați la valțuri din ceara proprie a D-lor apicultori dacă acest material este **foarte bine curățat** de orice părți străine. (Prețul 300 lei kgr. și 5% scăzământ). Se cumpără ceară curată de albine. Contra aconto 30%, se expediază ramburs în provincie (minimum 3 kgr. la o comandă). Orice corespondență, prin carte poștală dublă prevăzută cu adresa expeditorului pentru răspuns. **Căpitan Zissu Dumitru**, Strada Gheorghe Barițiu No. 23 — București (prin Calea Griviței, Stația tramvai Octav Cocorăscu). Telefon 3.24.20.

APICULTORI
MOȘIERI ȘI FERMIERI
STUPI SISTEMATICI
Layens, Dadant-Blatt, Voirnot, Pincot, Langstroth, precum și orice alte tipuri indigene recomandate de Ministerul Agriculturii și Domenii. Modele exclusive. Unica construcție în țară
Livrează în condițiuni avantajoase
„APIÇOLA“
București Str. Vasile Lascăr 124
Telefon 2.57.21
Tramvaie 9 — 16 — 17.

STUPI DADANT-BLAT
fabrică ferma Crețulești-Ilfov
proprietatea Dr. Em. Daraban,
la prețul de 8000 lei bucata,
complecți cu etaj și salteluțe.

APICULORII Toate uneltele necesare pentru stupăria Dvs., cât și tot felul de semințe melifere, găsiți avantajos și de bună calitate la vechea casă A. Clouard, Seminteria «La bunul grădinar», București I. — Str. Carol Nr. 55. Telefon 3.34.92. Catalog gratuit la cerere.

SEMINȚERIA «FLORA» Alois Kaurek, București, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere.

Pentru reclamele publicate în Revistă Societatea Centrală de Apicultură nu are nici o răspundere.

■ **Revista „România Apicolă“ este aranjată pe colecții complete, și necomplete cu numerele 1, 2, 3, 4, 5 lipsă, și se poate vinde după cum urmează: Colecția completă, Lei 200; Colecția cu No. 1 lipsă, Lei 180; Colecția cu 2 numere lipsă, Lei 160; Un număr separat, Lei 40. Șumele se trimit pe adresa D-lui C. Țintea, Cont CEC No. 12984.**

Abonamentul 500 lei anual. Exemplarul 50 lei.

«BUCOVINA» I. E. TOROUȚIU BUCUREȘTI

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMANIA

ANUL XVIII Nr. 12 DECEMBRIE 1943

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sediul Societății: București VI, Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Național Zootehnic
Corespondența se va adresa numai **București I. Căsuța Poștală 525.**

Președinte de onoare statutar: **D-l Aurel Pană,** Ministrul Agriculturii și Domeniilor.
Prim Vice-Președinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**
Vice-Președinte de onoare: **N. Nicolaescu**
Comitetul: Președinte activ: **Grigore Giossan**
Vice-Președinte: **General Al. Mladinescu.**
Secretar General: *Cpt. D-tru Zissu.* Casier: *Constantin C. Țintea.*
Bibliotecar *Lt. V. Harnaj.*
Redactor România Apicolă: *Constantin S. Antonescu.*
Membri: *Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareș, Dr. D. Russu.*
Censori activi: *S. Ruginosu, Gh. Pandrea* și *D-na Arh. Henrieta Delavrancea-Gibory.*
Censori supleanți: *C. Costescu, C. V. Lascăr, Plot.-maj. Vasile Ioan.*

„ROMÂNIA APICOLĂ"

Organ de propagandă al Societății Centrale de Apicultură din România
București I, Căsuța Poștală No. 525.
Redactor Șef: **Constantin S. Antonescu.**

Colaboratori:
Prim Vice Președinte de Onoare: **Dr. Fl. Begnescu.**
Vice Președinte de Onoare: **N. Nicolaescu.**
și D-nii: **Grigore Giossan, Constantin L. Hristea, Ing. A. Bulyghin, Dr. Em. Daraban, Cpt. Zisu D-tru, D-ra Ecaterina Golescu,** etc.

ABONAMENTUL: Pentru Instituțiuni, Societăți, lei 1000 anual; Pentru membrii: Cotizația la societate 60 lei anual; Abonamentul 440 lei. Total lei 500. Taxa de înscriere lei 20. Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Articolele de publicat în Revista „România Apicolă" ca și orice reclame etc. se vor trimite pe adresa Societății Centrale de Apicultură din România, București, Căsuța Poștală No. 525.

CUPRINSUL

Chemare către toți stuparii din țară de Grigore Giossan; Ce vrem să știm de C. L. Hristea; Apicultura sistematică de Ion Peti; Standardizarea de Ioan C. Bâgu; Extras după Procesul-Verbal al ședinței Comitetului Societății Centrale de Apicultură din România, ținută la 14 Septembrie 1943; Informații.

ANUL XVIII Nr. 12 DECEMBRIE 1943

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂŢII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Chemare către toţi stuparii din ţară

In reorganizarea pornită de diferite ministere, în şedinţele instituţiunilor în publicaţiuni de specialitate şi în presă se desbat mereu probleme ce urmează a fi rezolvate pentru o mai bună stare economică, care va urma marilor prefaceri de după răsboi.

Toate ramurile de economie naţională se străduesc să iasă înainte cu desvoltarea şi progresul lor. Cultura albinelor se străduește să se ţină în ritmul vremii.

In curs de aproape 40 de ani D-l Dr. Florin Begnescu s'a ocupat muncind din greu la noi în România cu desvoltarea albinăritului şi împreună cu alţi practicieni şi iubitori ai albinăritului a constatat lipsa de încurajare şi organizarea acestei vechi ocupaţiuni româneşti care dacă ar fi fost mai de mult rezolvată ar fi condus la o şi mai înfloritoare bogăţie apicolă naţională.

Chemarea şi îndemnul spre desvoltarea şi sistematizarea creşterii albinelor prin cărţi şi nenumărate articole în presă şi reviste ori volume de specialitate relevă munca depusă de apicultorii noştrii. Au fost însă piedici căci a lipsit organizarea.

Neajunsurile de care s'au lovit atâtea generaţii în progresul apiculturii se vor înlătura prin noul proect de lege pentru încurajarea şi organziarea stupăritului, alcătuit de către D-l Dr. Iuliu Radulovici Secretar General al Ministerului de Agricultură şi Domenii, un bun cunoscător al albinăritului şi nevoilor ei. Tot D-niei Sale i se datoreşte introducerea în legea sanitară veterinară a boalelor molipsitoare ale albinelor şi combaterea lor cum şi creiarea centrelor de propagandă apicolă propuse de D-l Consilier Dr. Begnescu şi menţinute şi în actualul proect de lege.

Desigur apicultorii, trebue să recunoască că le lipseşte unirea şi coordonarea activităţii stupăreşti, care prin sforţările tuturor să conducă la o unitate de acţiune împreună cu sprijinul oficial.

Această unire se va realiza prin proectul de lege al D-lui Dr. Radulovici, proect ce a fost supus de către D-l Dr. Begnescu desbaterilor comitetelor: Societăţii Centrale de Apicultură din Bucureşti, Societăţii Apicultorilor Bănăţeni dela Timişoara şi Societăţii apicultorilor din Sibiu.

Intre altele acest proect prevede la art. 1 următoarele:

„Pentru a intensifica şi îmbunătăţi stupăritul, Ministerul Agriculturii şi Domeniilor va putea lua următoarele măsuri:

a) Reglementarea construcţiei, comerţului şi întrebuinţării feluritelor sisteme de stupi.

b) Reglementarea fabricării şi comerţului de faguri presaţi.

c) Reglementarea stupăritului nomad (pastoral) inclusiv reglementarea aşezării stupilor în pădurile statului şi a celor particulare pentru o cât mai bună folosire a florei lor.

In acest scop va putea lua măsuri pentru aşezarea de stupi —

în timpul sezonului -- în acele păduri particulare pe cari proprietarii acestor păduri nu le exploatează îndestulător din punct de vedere apicol.

d) Reglementarea și controlul comerțului de miere și ceară; organizarea și încurajarea industrializării acestor produse.

f) Reglementarea împreună cu Ministerul Finanțelor a metodelor de denaturare a zahărului destinat pentru hrana stupilor, ca acesta să nu mai fie vătămător sănătății albinelor, precum și reglementarea distribuirii acestui zahăr.

g) Răspândirea plantelor melifere cele mai potrivite.

h) Organizarea înzestrării stuparilor cu unelte trebuitoare precum și controlul comerțului cu aceste unelte.

i) Instruirea de apicultori trebuitori atât pentru acțiunea apicolă oficială cât și pentru conducerea stupinelor particulare.

l) Instruirea, ajutorarea și încurajarea apicultorilor: prin editarea și distribuirea de manuale de apicultură, prin presă, broșuri, radio, cursuri și conferințe, prin centrele de propagandă apicolă, prin instructori ambulanți, prin organizarea de expoziții și excursiuni apicole, prin distribuire de premii și prime, fie în natură fie în unelte apicole, prin distribuirea gratuită ori cu preț redus de stupi sistematici și unelte apicole cum și orice alte măsuri în stare a spori și îmbunătăți albinăritul precum și industrializarea și valorificarea produselor apicole.

Aceste realizări se vor îndeplini prin însăși unirea apicultorilor din țară. In forma sa actuală proectul prevede înființarea obligatorie de societăți apicole județene în care vor fi înscriși toți posesorii de stupi din județ. Aceste Asociații județene vor fi grupate în societăți regionale, iar acestea la rândul lor vor alcătui Uniunea Națională a stuparilor, care prin reprezentanții săi apicultori recunoscuți, vor lucra de acord cu Ministerul de Agricultură și Domenii în cadrul prevederilor proectului de lege al D-lui Secretar General Iuliu Radulovici atunci când el va avea putere de lege.

Nucleul acestei mari orgnizări îl vor forma Asociațiile județene ale stuparilor.

Indemnăm cu toată stăruința încă de pe acum pe apicultorii noștri să alcătuiască câte o asociație județeană, alegându-și provizoriu un comitet de conducere.

Cum în acest comitet, conform prevederilor proectului de lege vor face parte ca membri de drept Medicul Veterinar primar al județului și un reprezentant al Camerii de Agricultură din județ, este bine ca apicultorii să ceară binevoitorul concurs al acestor reprezentanți oficiali, spre a putea convoca la o adunare apicultorii din județ pentru constituirea provizorie. Și este bine să se facă din vreme acest lucru, de oarece prin unul din articolele proectului de lege, asociațiile apicole județene vor fi recunoscute persoane juridice, fără alte formalități. Membri aleși în comitet trebuie să fie numai apicultori.

Pentru a da concursul nostru nouei organizații, facem acest apel către apicultorii din toate județele țării și rugăm să ne comunice la adresa Revistei noastre căsuta poștală 525 numele membrilor comitetului provizoriu pe care și l'au ales.

GRIGORE AL. GIOSSAN
Președintele Soc. Centrale de Apicultură
din România

CE VREM SĂ ŞTIM?

I. D. — Moineşti-Bacău — îmi scrie:

„Vara aceasta, venind în stupină, seara pe la ora 4, am găsit o colonie pe care o ştiam din cele mai tari, cu multe albine moarte în faţa urdinişului şi cu multe altele care se târau pe jos. Cu un beţişor am tras afară pe urdiniş aproape un pumn de albine moarte şi muribunde; cele ce se mai mişcau, tremurau, se târau şi apoi mureau curând. Am crezut la început că e Boala de Mai şi voiam să iau măsurile arătate în cartea Dv., dar după 1—2 zile stupul a intrat pe calea normală. Am mai găsit ceva puet mort şi dat afară.

Din cercetările făcute am aflat că omul de serviciu văzând activitate mare în faţa urdinişului, a bănuit că albinele se atacă şi spune că a dat puţin fum prin urdiniş, închizând puţin stupul.

Vă rog să-mi răspundeţi dacă credeţi că vre-un atac al altei colonii a putut face aşa ravagii, sau care să fi fost cauza?"

R.: De furtişag, stimate confrate, nu poate fi vorba, căci colonia era puternică şi apoi prin luna Mai când albinele găsesc hrană destulă adesea ori, nu se prea gândesc la păcate.

Când am citit partea întâia a scrisorei D-tale eram încredinţat că albinele acelui stup au fost intoxicate cu nectarul ori polenul vre-unei flori de prin împrejurimi. Cercetările foarte stăruitoare făcute sub directa supraveghere a marelui Zander de către D-na Maurizio — o colegă a D-nei C. Pelimon dela noi care a avut şi D-sa cinstea să lucreze cu marele învăţat, au stabilit că de pildă — Boala de Mai — care a dat atât de lucru cercetătorilor fără rezultate apreciabile până atunci, — se datorează polenului toxic ce albinele îl recoltează în lipsă de alte flori de pe ranunculacee, denumită *„Ranunculus Puberulus"*.

Deasemeni am citit în altă parte, că nectarul unui conifer *„Taxus buccata"* e toxic pentru albine în anumite circumstanţe.

Nu a fost însă cazul cu albinele Dv. care, cu toată siguranţa, *au murit prin asfixie*, căci desigur omul de serviciu prea zelos a închis — şi a uitat închis 3—4 ore — stupul cu pricina şi nu v'a mărturisit adevărul întreg când a văzut pozna ce a făcut-o.

Ştiţi că albinele respiră prin acele mici stigmate ce le au pe ambele părţi ale toracelui şi abdomenului şi prin unele intră aerul bun şi prin altele iese cel viciat. Dacă stigmatele se închid, albina moare sufocată; chiar numai dacă se umezesc mai mult, aerul pătrunde din ce în ce mai greu prin ele, şi respiraţia nefăcându-se normal, iar eliminările toxinelor fiind oprite, insecta moare mai încet în urma unui fenomen de semi-sufocare şi de autointoxicare.

Un urdiniş închis, în plină zi de vară, face ca în interior căldura să se urce mult peste normal; alt aer pentru răcorit nu au albinele, deşi ventilatoarele bat de zor din aripi; nectarul din celule se evaporează mai mult decât obişnuit; în stup căldura devine umedă; pe de altă parte albinele neliniştite se agită, se îngrămădesc spre urdiniş, sudoarea le acopere repede tot trupul, stigmatele se umezesc tare, aerul pătrunde în sacii traheeni din ce în ce mai puțin și o parte din ele încep să moară. Se întâmplă câte odată că toată populația stupului piere astfel. Când am început să fac apicultură pastorală, nu am găsit nicăeri un sfat cum să pregătesc stupii. I-am închis și eu bine, și am plecat la drum; era cald și ziua a sosit de vreme, iar eu am mânat mereu să ajung mai curând la pădure. Din 100 colonii duse acolo mai bine de jumătate au fost aproape complect distruse. Abia după o vară de muncă și crescând regini în altă prisacă și ducând ceva roi artificiali am întremat prisaca dela pădure.

Ca învățământ, rețineți deci: *în timpul verii niciodată nu se închide urdinișul fără ca albinele să aibă putința să primească din plin aer curat în stup; o pânză de sârmă pusă peste un magazin de recoltă ce stă deasupra stupului, va asigura circulația normală, eliminând vaporii ce se fac în interior în timpul transportului.* Atât de departe se merge cu acest principiu în străinătate, încât adesea ori transporturile se fac cu urdinișurile deschise, folosind desigur mijloace numai mecanice de transport, și alte precauțiuni.

C. L. HRISTEA

LĂMURIRE

Se comunică amatorilor cari vor să cumpere stupi „Dadant-Auto" că în prețul de lei 8.875 este cuprins următoarele:

1. Stupul propriu zis cu capac, încuietoare, etc.
2. Captar (Etaj).
3. 10 Rame la cuib.
4. 9 Rame la captar.
5. 1 Despărțitoare (Diafragmă).
6. 1 Pernă la spatele cuibului în interior.
7. 1 Pernă deasupra ramelor din cuib.
8. Scândurelele deasupra ramelor din cuib.
9. Hrănitor.

Cumpărătorul n'are nimic de adăogat, stupul fiind absolut complect.

Se poate trimite oriunde cu C. F. R. adăogându-se pentru transport dela fabrică la gară lei 300 iar pentru transportul pe C. F. R. se va întreba și se va comunica înainte de efectuarea comenzilor.

C. Țintea

Viitoarea ședință a Comitetului Societății Centrale de Apicultură din România va avea loc Duminică 19 Decembrie 1943 orele 10 dimineața la sediul Societății, București, Palatul Institutului Național, Str. Dr. Staicovici 63.

Rugăm insistent pe Domnii membri să participe la ședințe. Pot participa și apicultorii cari nu fac parte din Comitet.

PENTRU INCEPĂTORI

Apicultura sistematică

Apicultura sistematică, bazată pe noile metode de exploatare, pe mobilitatea fagurilor în stup, pe extragerea mierei fără a distruge fagurii, fac din creşterea albinelor o ocupaţiune din cele mai rentabile şi plăcute ocupaţiuni. Trebue însă a cunoaşte că orice stup, fie el sistematic ori rustic, este populat de o colonie compusă din 20—60—80 şi chiar 100 de mii de albine lucrătoare, câteva sute de trântori şi o regină sau matcă, mama comună a tuturor indivizilor aflaţi în stup.

Albinele lucrătoare sunt armata muncitoare a stupului, trântori păzitorii amorului noilor regine, iar matca aceia care depune ouăle şi întreţine perpetuarea speciei.

Albinele lucrătoare în interiorul stupului, construiesc fagurii transformând nectarul, polenul şi apa în ceară, îngrijesc de hrănirea puietului şi a matcei, iar în afară din stup recoltează polenul şi nectarul din flori.

Pe un fagure deosebim trei feluri de celule: unele mai mici, de formă exagonală, aşezate de obiceiu în partea de sus şi centrală fagurelui. Acestea sunt celule de albine lucrătoare. In ele matca depune ouă fecundate şi în interval de 21 zile, oul trece prin întreaga metamorfoză pentru a ajunge insect adult. Al doilea fel de celule de aceiaşi formă dar ceva mai mari sunt aşezate de obiceiu în partea de jos şi cam la marginile fagurelui. In ele matca depune ouă de trântori, ouă nefecundate din cari după o metamorfoză de 24 zile va eşi un trântore adult.

Al treilea fel de celule aşezate pe marginea fagurelui câte odată şi în mijloc de o formă deosebită semănând cu o ghindă, sunt celule de matcă şi sunt mai încăpătoare. Matca depune aci un ou fecundat, asemănător în totul cu oul depus pentru o albină lucrătoare însă cu o îngrijire specială, din acest ou va eşi în interval de 16—17 zile o nouă matcă, insectă perfectă a perpetua specia, după ce a fost fecundată de un trântore.

Prin cultura sistematică a albinelor, din punct de vedere economic se ţinteşte a le exploata în aşa fel încât să ne dea cât mai mult profit, ori mobilitatea fagurilor, este un lucru important în cultura lor, căci în primul rând ne permite a recolta mierea fără a le distruge fagurii şi în al doilea rând putem lăsa şi coloniei proviziuni pentru iernat, având în plus însemnatul profit că păstrăm şi colonia.

Mobilitatea fagurilor se datoreşte lui Dzierzon şi complectată de Berlepsch în Europa. Langstroth, Dadant şi alţii în America.

Orice stup sistematic este construit astfel ca fagurii pe cari fabrică albinele, să fie încadraţi în rame de lemn, a căror pervazuri sunt de lăţimea ce o au în mod natural grosimea fagurilor.

Aceste rame sunt astfel distanţate unele de altele, că lasă între ele un spaţiu egal cu cel ce în mod natural se găseşte între fagurii stupului rustic, tot aşa ele sunt distanţate pe o măsură convenită între marginile lor şi pereţii laterali şi superiori ai stupului.

După calculele apicultorilor, s'a stabilit că albinele pentru ca să facă 1 kg. de ceară, consumă 10—15 kg. de miere, căci ele digeră mierea şi apa cu ajutorul unor glande, aşezate sub inelele abdominale, o transformă eliminându-o sub formă de ceară ce iese de sub acele inele în formă de mici solzişori. Timpul întrebuinţat pentru această transformare de către albine este cu desăvârşire pierdut şi poate că el căzând tocmai în sezonul când o anumită floră este bogată, o parte din albine sunt ocupate cu această transformare, în loc de a profita de floră care ţine de obiceiu cam 8—10 zile.

Timpul fiind bun, iar întreprinderea noastră cerând a profita cât mai mult într'un timp cât mai scurt, să căutăm a scuti albinele de această muncă, pierdere de timp şi risipă de material prin miere.

Omul căutând a le lua mierea fără a strica fagurii, a inventat extractorul centrifugal. Această invenţiune se datoreşte lui Dr. Hruscka.

Pe lângă faptul că prin extracţiunea cu centrifugul, se obţine o miere pură, păstrăm aproape în mod complect fagurele pe care îl introducem înapoi în stup şi scutim astfel albinele nu numai de materialul pierdut în fabricarea cerei pentru un fagure nou. dar şi de timpul pierdut în construirea lui, lucru foarte important în rezultatul întreprinderii noastre.

In scopul de a scuti albinele de această pierdere de timp şi a ajunge la un folos economic, ne servim de presa inventată de Mehring şi perfecţionată de Rietsche şi alţii, pentru făcut foi de ceară (faguri artificiali). Aşa că albinele având baza celulelor imprimate în aceste foi, nu au decât a înălţa pereţii lor lucru mult mai repede de făcut şi în care se consumă mult mai puţin material.

In diferiţi stupi sistematici, se întrebuinţează o placă separatoare de zinc, ori grătare făcute din vergele de lemn sau de sârmă, cu deschizături de aceleaşi dimensiuni încât prin ele nu pot trece decât albinele lucrătoare. Se ştie că atât regina sau matca stupului, cât şi trântori au corpul mai voluminos ca albinele lucrătoare.

Aceste separatoare Haneman, împarte stupul în două compartimente: unul în care depune matca ouăle şi acesta este compartimentul de clocire sau generator şi care se mai numeşte şi cuib, iar celălalt servind numai pentru depunerea mierei, adică captarul.

Numai în fagurii aflaţi în cuib vom găsi ouă şi puiet, căci ştim că numai matca singură depune ouă, pe când în captar compartimentul de recoltă vom găsi numai faguri virgini, care nu conţin decât miere.

Matca neputând trece prin grătarul separator nu va putea depune acolo ouă şi pe de altă parte nici trântorii care consumă mierea nu vor avea intrarea liberă, ci numai albinele lucrătoare vor putea vizita ambele compartimente, corpul lor fiind mai subțire și permițându-le circulație.

In modul acesta se obține în fagurii din captar o miere pură.

Cunoaștem că după roirea stupului, după un interval de timp dela 10—25 zile, trântorii nu mai au altă atribuție în stup decât aceia de a consuma mierea. Albinele prin instinct pornesc luptă de exterminare împotriva lor. Și la acest lucru apicultorul care practică modernismul le ajută servindu-se de cursa de trântori inventată de Alley având astfel avantajul că albinele nu-și mai pierd timpul cu această vânătoare și nici mierea din stup nu este consumată zadarnic, singura atribuție a trântorilor fiind fecundațiunea noilor mătci *).

Cunoaștem deasemenea că timpul roitului începe dela a doua jumătate a lunei Maiu, până la începutul lunei Iulie, timp ce poate să înceapă sau să se termine ceva mai devreme sau mai târziu, după cum se prezintă timpul. Apicultorul își va prepara din vreme stupii în care urmează a introduce roiul, ori că va avea la îndemână faguri naturali goi, sau faguri artficiali. Dacă voiește a introduce roiul într'un stup sistematic, va avea în vedere ca ramele acestuia să fie prevăzute cu foi de faguri arificiali sau în lipsă de aceasta va avea lipite începuturi de faguri, sau mici bucățele de fagure goi pentru ca albinele introduse în stupul sistematic, să aibă indicată direcțiunea fagurilor.

Vorbind de albinele noastre și de locuința ce le-o procurăm, poartă după regiuni numirea de stupi, ulei, știubei, coșniță, etc.

Introduse într'o astfel de locuință, prima lor grijă este începerea construcției fagurilor, curățirea ei, netezirea și astuparea găurilor și crăpăturilor. Stabilite în locuința lor, ele o iubesc și nu o părăsesc decât parte din ele cu ocaziunea roitului.

Laborant ION PETI
Institutul Național Zootehnic

Nota Red. — *) Afirmațiunea nu este încă stabilită. Rolul trântorilor suntem siguri este mult mai mare într'o colonie și viitorul ne va dovedi în curând.

INȘTIINȚARE

Intru cât zahărul e liber la vânzare Soc. n'a mai achiziționat nici-o cantitate, astfel că D-nii Stupari pot să se aprovizioneze din comerț de cantitățile ce eventual au nevoe.

STANDARDIZAREA

Dacă după publicarea articolului „Standardizarea" în coloanele acestei reviste, Nr. 6—7 Iunie—Iulie a. c., eram obligat să răspund la nota ce d-l Președinte Gr. Giossan a binevoit să adauge la sfârșit, în mod intenționat am ținut să fac aceasta întârziind răspunsul, pentru a vedea și părerea altor apicultori.

Voiu căuta să răspund în parte pentru fiecare afirmațiune, bine înțeles acelea care sunt contrarii și deci ar împiedica realizarea — în viitorul cel mai apropiat — a standardizării stupăritului românesc.

D-l Președinte Giossan este partizanul standardizării numai a ramelor — pentru moment — dar forma stupului, atât cea interioară cât și cea exterioară să rămână a fi aplicată dela caz la caz, așa cum fiecare va crede necesar.

Dacă prin standardizare vom căuta a înțelege numai aceia a dimensiunilor ramelor și capacității stupului, vom ajunge la un rezultat care nu ar satisface pe deplin adevăratul scop urmărit prin această măsură, căci standardizarea urmând să fie legiferată și deci ajungându-se până la această fază, nu mai rămâne decât un singur pas și... standardizarea — în formă ideală — este realizată. Atunci pentru ce să nu facem și acest pas? Doar pe considerațiunea ca spiritul inventiv al românului să se poată perpetua?

Nu! E bine ca punându-se de acord să convenim și asupra formei stupului atât ca interior cât și ca exterior, într'un cuvânt: „uniformizarea trebue întinsă până la cea mai neînsemnată piesă" așa cum se exprimă d-l Beno Gherman în articolul „Pentru standardizare" publicat în România Apicolă Nr. 10—11, pagina 174.

Iată și motivele pentru care susțin aceasta: dacă pentru stuparii care nu-și mută stupii din loc în loc, forma interioară și exterioară este indiferentă, pentru noi stuparii nomazi această problemă este cea mai importantă. Stupii simpli — e drept — sunt mai ușori însă și mai puțin rezistenți, apoi acoperișul dacă e înclinat stingherește mult la transport iar distanțarea și atârnarea ramelor este un dezastru atunci când nu sunt chibzuit lucrate.

In ceea ce privește dimensiunile ramelor lucrate de către d-nii Ing. Const. Hanganu, Eracle Iovănescu și Const. Țintea—Dr. Begnescu cred că este oarecare diferență. Nu am văzut rama lucrată de d-l Iovănescu, însă rama stupului Dadant-Auto este deosebită de rama d-lui Ing. C. Hanganu, întrucât lețișorul de jos al ramei Dadant-Auto este pus pe muche, pe când la d-l Ing. Hanganu pe latul ei, deci înălțimea exterioară a acestor rame diferă sau dacă este exactă atunci rama Dadant-Auto este mai mică în lumina ei (dimensiunea interioară a ramei) decât cealaltă, astfel că o ramă luată dela stupul d-lui Hanganu se lovește la stupul Dadant-Auto, rămânând doar locul dintre fund și ramă mai mare, însă rama dela Dadant-Auto la stupul d-lui Hanganu nu se mai potrivește fiind mai adâncă decât lumina stupului pe dinăuntru (aceasta numai în cazul când rama nu păstrează mărimea exterioară a celeilalte).

Distanțarea ramelor la stupul Dadant-Auto este făcută după modelul d-lui Hanganu, cu așa zisele „distanțiere metalice" însă nu știu dacă s'a păstrat aceiași distanță între umerașele de atingere a acestor distanțiere — un amănunt care este atât de important!

Să ne fie iertat că facem aceste destăinuiri, însă la baza lor nu e decât scopul de a sluji apicultura în mod obiectiv.

Privitor la standardizarea a două feluri de rame:

Nu știu după ce criterii s'a ajuns în Elveția la două feluri de stupi —

unul pentru regiunile muntoase și altul pentru celelalte regiuni ale țării — și care este mai ales folosul realizat de stupăriile mai mici aflate în regiunile muntoase în comparație cu alte sisteme de capacitate mai mare.

Bănuiala noastră ar cădea pe considerațiunea că timpul prielnic desvoltării coloniilor în regiunile muntoase este relativ mai scurt decât în celelalte regiuni ale țării, așa cum ar fi cazul și la noi. Alt motiv nu poate fi.

Cu toate acestea vedem cum stau lucrurile.

Este știut faptul că desvoltarea unei colonii în mod normal pentru a ajunge în stare de a putea strânge cu folos pentru ele și stupar în timpul marelui cules, se datorește numai capacității stupului. Dacă începând cu luna Martie și până în Maiu stupul poate fi de o capacitate mai mică, apoi din această lună regina trebue să aibă la dispoziție numărul de celule necesar puterii ei prolifice, altfel ori se pregătește de roit, în cazul când capacitatea stupului nu-i permite o desvoltare normală sau se ridică și ouă la cat.

Iată ce scrie în catalogul ilustrat al întreprinderii, d-l Ing. C. Hanganu, despre capacitatea cuibului unui stup sistematic:

„Se știe că o regină tânără și bună outoare, poate depune în Mai și Iunie, până la 3.500 ouă pe zi, iar în 21 zile, până la nașterea primelor albine ieșite din primele ouă depuse, va depune 73.000 ouă, care au nevoie de 88 dm² de faguri socotit a 850 celule de dm². Prin urmare, în total, cuibul are nevoie de o suprafață de 110 dm² de faguri. Acești faguri cu spațiile necesare între ei și ramele de suport, ocupă un volum de 51 litri aproximativ. Acesta este așa dar capacitatea cea mai mare a cuibului. Un spațiu mai mare lăsat e dăunător, căci va servi la depozitare de recoltă, ce se va degrada ca valoare comercială. Un spațiu mai mic strâmtorează colonia și regina în depunere și poate determina roirea și pierderea recoltei".

Iar d-l Const. L. Hristea, în cartea d-sale „Stupăritul" ediția II-a, pagina 349, scrie următoarele în această privință:

„Invățați ca Bertrand și Dadant au ajuns repede să facă socoteala locului trebuincios unei colonii. Ei s'au gândit că, dacă regina ajunge să ouă 3.500—4.000 ouă în 24 ore, atunci când toate condițiunile atmosferice sunt bune și nectarul se găsește din belșug în câmp, — cum acest puiet rămâne timp de 21 zile în celule până ce ajunge la maturitate, — atunci numai pentru clocirea acestui puiet trebuesc 70.000 de celule. Statornicindu-se că 1.000 de larve consumă 131 grame și 53 centigrame, pentru tot puietul care ocupă cam 30.000 de celule trebuiesc aproape 10 kgr. miere cu polen. Deci numai pentru un cuib e nevoie de 100.000 celule. Cum în 12 dm² — deci într'o ramă Layens (sau Dadant, sublinierea noastră) încap 10.000 de celule, va fi nevoie numai pentru un cuib 10 rame de felul acesta".

Iată dar fapt bine stabilit că un stup cu rame mai mici de 12 dm² va trebui să cuprindă un număr de rame mai mare de 10, iar cu rame mai mari va trebui să aibă sub acest număr, însă atât rama mai mare de 12 dm² cât și cea sub această cifră este dăunătoare bunei desvoltări a coloniei.

Cu alte cuvinte, atât în regiunile bogate cât și în cele sărace în nectar, regina va trebui să aibă la dispoziție un număr de peste 100.000 de celule începând cu luna Mai, care poate fi socotit în limbajul de azi, dacă mă pot exprima așa, un fel de *„spațiu vital"*, fiind în deobște cunoscut că nu poate să existe o regiune — ori cât de săracă ar fi — atât de neprielnică stupăritului încât albinele să nu poată aduna nici măcar hrana trebuitoare puietului, putând însă în cel mai rău caz să rămână fără provizii pentru iernat.

Părerea noastră este că în toate regiunile — bogate sau sărace în nectar — cel mai potrivit stup este Dadant-ul.

In această privință suntem alături de constatările făcute de d-l Ioan T. Spiloiu, în articolul „Intre stupul Dadant-Blatt și stupul Layens" publicat în România Apicolă, Nr. 6—7 pagina 110, unde scrie între altele:

„In regiunile cu producție variabilă dela an la an, ca și în regiunile sărace în nectar, cel mai bun stup este stupul Dadant-Blatt. Datorită faptului că mărimea lui e în funcție de numărul de caturi ce le punem de-asupra cuibului, el ne poate servi și când avem o producție de nectar, intrucât nu avem decât să adăugăm fiecărui stup unul sau două caturi, precum și când avem o producție mai slabă. In acest din urmă caz stupului nu i se mai adaugă catul...", iar noi complectăm că în această situație se recoltează o ramă sau două dela cuib. Se mai poate pune și numai jumătate din numărul de rame dela cat în mijlocul acestuia, iar restul catului rămas gol deoparte și de alta se adaugă două perini în formă de rame umplute cu cârpe, paie, jurnal, etc.

Și tocmai pentru regiunile sărace standardizarea este de mare folos, căci apicultorii din aceste regiuni s'ar ocupa numai cu înmulțirea stupilor, prin roire artificială, vânzându-i apoi cu prețuri destul de frumoase amatorilor care ar fi foarte mulți, deoarece stupii sunt de aceiași mărime.

Țin să mulțumesc din tot sufletul d-lui Const. L. Hristea pentru alăturarea d-sale acestei acțiuni drepte pentru standardizarea stupului românesc, în alegerea Dadant-ului, sacrificând cei 5 mm din lățimea ramei adoptată de d-sa, numai pentru a putea duce la bun sfârșit această inițiativă și să arăt totodată că în ceeace privește numărul de rame care încap în stupul executat de întreprinderea d-lui Hanganu este de 11, însă în acest caz trebuie exclusă diafragma și aceasta numai în timpul marei activități a reginei, adică din Mai și până în Septemvrie.

D-sa a rămas la numărul de 10 rame pe considerațiunea de mai sus, asupra capacității cuibului stupilor sistematici. De altfel această alegere este confirmată în totul de către d-l Const. L. Hristea, după cum am arătat și cred că s'a ajuns la numărul de 11 rame la stupina d-sale prin faptul selecționării albinelor, ceeace puțini dintre stuparii noștri au ajuns la această perfecțiune. Totuși, numărul de rame poate rămâne la aprecierea fiecăruia, acei care au albine selecționate — sau la stupii record — vor pune 11 rame în stup iar la ceilalți 10.

Din cele publicate până acum, dela apariția articolului meu asupra standardizării, din Iunie crt., în afară de cele scrise cu atâta competință de către d-l Const. L. Hristea, observațiunile d-lui Beno Gherman, în articolul „Pentru Standardizare" pomenit mai sus, prin care își exprimă teama de alegerea unui... „standard... prost", va face obiectul unui articol viitor în care voiu arăta motivele pentru care m'am oprit asupra stupului executat de către d-l Ing. C. Hanganu și nu alt model.

Privitor la articolul d-lui D. Dumitriu „Despre standardizare" publicat în acelaș număr al revistei, pag. 177, ne îngăduim a mai completa următoarele:

Deși recunoaște că „pe piața românească sunt prea multe modele de rame și stupi, fapt care prezintă un mare inconvenient *apicultorilor începători*" crede necesar ca deocamdată să se recomande un „stup model" și nu un „stup standard" într'un cuvânt să se adopte un nou tip de ramă — desigur acela care va crede juriul preconizat de d-sa și rezultatul știți care va fi? Foarte simplu: încă un model peste cele existente, tocmai contrariu celor ce se urmărește prin măsura standardizării.

Deci e nevoie de un „stup standard" căci numai acesta va dăinui în viitor, iar nu un „stup model" care în înțelestul strict al cuvântului, avem destule: stup model Ing. C. Hanganu, C. Hristea, E. Iovănescu, etc., intrucât toate sunt stupării model, demne de imitat, însă cu rame, acoperişe, funduri, etc., diferite, ceea ce împiedică desvoltarea stupăritului, în loc să o înlesnească.

Şi când am scris primele rânduri privitor la standardizare, nu m'am gândit decât la acei *începători* care fără să aibă o carte bună sau revistă, încep cu primul stup care le iese în cale, scutindu-i de atâtea sacrificii de care nu am fost cruţat şi cred că fiecare stupar e... Stan păţitul în această privinţă.

Dar de unde pleacă teama pentru d-sa că prin „a declara oficial stupul standard" nu s'ar aduce oare un prejudiciu apiculturei româneşti, ba chiar şi celei străine?" Desigur că se gândeşte la stupăriile deja înfiinţate. Însă măsura standardizărei se referă numai dela data promulgării în viitor şi nu se ocupă cu nimic despre trecut. Deci nu poate fi vorba să se aducă un prejudiciu, ba din contra de a repara un prejudiciu.

Apoi nu faptul „că apicultura ar fi ajuns la un punct mort" ne îngrijorează pe noi şi cerem standardizarea, ci tocmai din contra progresul frumos ce se înregistrează în această ramură şi care trebue dirijată pe calea cea bună pentu ca în viitor să poată progresa mai mult.

E timpul, cred, a ne revizui conştiinţele şi a adopta modelul cel mai bun, mai bine executat, ţinând seamă de răspândirea lui în cuprinsul Ţării, dând prin aceasta duh înoitor acestei artere aşa de însemnată în economia noastră naţională şi care în trecut ne-a dus faima peste hotare, — aşa cum Ţara prin sacrificiile ce le duce azi vrea să ne asigure un trai mai bun pentru viitor, suntem datori ca atunci când toţi fraţii vor fi la un loc, să poată începe cu dragoste şi pe o cale fixată, bine chibzuită şi deci fără riscuri.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

IOAN C. BÂGU, apicultor

Extras după Procesul-Verbal al şedinţei Comitetului Societăţii Centrale de Apicultură din România, ţinută la 14 Septem. 1943

Prezenţi 24 membri.

La ora 10 dimineaţa Domnul Preşedinte GRIGORE AL. GIOSSAN deschizând şedinţa, salută cu multă căldură prezenţa în această adunare a *Asociaţiei Stuparilor din Judeţul Sibiu*, reprezentată prin Domnii *Nicolae Petre*, Preşedintele Asociaţiei; *Maior Victor Liedler*, Vice Preşedinte; *Alexandru Dorobanţu*, Secretar General şi a D-lui *Rudolf Martzy*, Invăţător la Miercurea şi fost Preşedintele Asociaţiei Stuparilor Germani din Ardeal. Domnia Sa aduce elogii binemeritate Stuparilor Sibieni şi inimosului Secretar General *Alexandru Dorobanţu*, datorită căruia s'a văzut înfăptuită asociaţia precum şi toate manifestările ei pline de toată lauda şi care toate au contribuit într'o largă măsură, alături de vechea activitate a Societăţii Centrale de Apicultură din România, la desvoltarea albinăritului în România. Fie că iniţiativa D-lui *Alexandru Dorobanţu* şi activitatea *Asociaţiei Sibieană*, să servească de exemplu în toată ţara, accentuează Domnul Preşedinte Grigore Giossan, şi trecându-se dela vorbe la fapte, să se închegheze de apicultorii noştri nuclee similare pe judeţe, păşindu-se astfel cu un ceas mai devreme, la uşurarea aplicării viitoarei legi apicole.

In continuare D-sa scoate în relief activitatea D-lui *Rudolf Martzy*, ca fost Preşedinte al Asociaţiei Apicole Germană din Ardeal şi se bucură de prezenţa D-sale în mijlocul Societăţii Centrale de Apicultură din România, cu atât mai mult, cu cât Domnia sa continuă să fie un pasionat luptător al cauzei apicole în general.

Şedinţa de astăzi rămâne o pagină de istorie prin prezenţa Domniilor Voastre, în mijlocul nostru, spune Domnul *Preşedinte Grigore Giossan*, adresându-se reprezentanţilor Sibieni, căci îmi dă imbold şi în viitor, să continuu cu aceiaşi activitate munca pe tărâm apicol, mulţumit că sământa ce de aproape 17 ani o arunc, îşi dă roadele mult aşteptate. (Aplauze generale).

Adresându-se apoi D-lui Consilier Dr. Florin Begnescu, D-l Preeşdinte Grigore Giossan, accentuează că, prezenţa D-sale, la această Şedinţă, îi dă prilej fericit să afirme că, dacă n'ar fi avut un sprijin real pe tărâm stupăresc din partea D-sale, poate n'ar fi luptat cu atâta tenacitate pentru cauza apicolă, nu numai românească dar mondială. Continuând apoi, se adresează maestrului Dr. Florin Begnescu, în cuvinte calde şi pline de însufleţire şi dragoste pentru priceperea şi perseverenţa care l-a călăuzit în purtarea făcliei aprinse desvoltărei albinăritului românesc, ce se găseşte astăzi pe pragul unei legiferări atât de mult aşteptată.

Răspunde *D-l Dr. Florin Begnescu*, arătând pe larg conţinutul proiectului de lege, care s'a bucurat în special de priceperea şi marele sprijin acordat de *D-l Doctor Iuliu Rădulovici, Secretarul General al Ministerului Agriculturei şi Domeniilor*, care s'a gândit să dea albinăritului românesc o dezvoltare într'o largă măsură, care să-i aducă faima de odinioară.

Adresându-se D-lui Preşedinte Grigore Giossan, scoate în evidenţă tenacitatea D-sale şi accentuează că, faptele mari nu se pot face decât cu oameni mari, cu oameni anume sortiţi în destinul unei ţări, cari printr'o largă dezvoltare a cunoştinţelor într'o direcţiune oarecare, prin puterea de muncă şi mai ales prin tenacitatea lor, în susţinerea unei cauze, ajung de desăvârşesc o operă de mare bine obştesc. Se simte deci fericit că a avut în desăvârşirea acestei mari opere colaborator pe Domnul Grigore Giossan. (Aplauze prelungite).

Cere cuvântul D-l Alexandru Dorobanţu, Secretarul General al Asociaţiei Apicole din Sibiu, care rosteşte următoarea cuvântare:

Domnule Preşedinte, Domnilor!

Asociaţia stuparilor din Jud. Sibiu, cu un număr de peste 800 stupari cu peste 10.000 stupi, în al cărui nume am onoarea a vorbi, în apelul său adresat la 30 Aprilie 1942 spunea stuparilor din judeţul Sibiu: Prea puţină insemnătate s'a dat stupăritului de către vechile conduceri şi aceasta tot din cauza noastră a stuparilor, cari nu ne-am organizat în asociaţii judeţene şi acestea în o federală, cu o conducere unică pe ţară, *care fiind în deplină cunoştinţă, a problemelor stupăritului, să impună o preocupare raţională a lui, printr'o legiuire specială*. Mai departe: Atunci când noi stuparii aducem Economiei Noastre Naţionale indirect, un venit care nu se poate evalua, prin fecundarea florilor de către albine, avem dreptul să ne organizăm şi să impunem legiuitorului, drepturile noastre şi să ne plângem de păsurile noastre. Statul cheltuieşte prea puţin pentru înflorirea acestei ramuri a apiculturei, care dirijată raţional, ar face să curgă miere pe văi, iar munţii şi pădurile să fie roiuri de albine. Aşa scriam în acel apel, cu care am început activitatea noastră. Ne-a năpădit lacrimile în ochi, atunci când cu ocazia venirei la Sibiu a D-lui Consilier Florin Begnescu, cu proectul de lege al stupăritului, am văzut răsărind soarele stupăritului Românesc. Din 1932 urmăresc lună de lună, în revista „România Apicolă", mersul stupăritului la noi în ţară, condus din iniţiativa particulară de Comitetul Societăţii Centrale de Apicultură, căruia în mare parte se datoreşte păşirea la fapte, pentru a ridica stupăritul nostru la faima lui de altă dată.

Organizarea Economică a Europei de mâine şi deci şi a ţărei noastre, tinde să se clădească pe asociație și cooperație. Deci atunci când se va stabili această ordine Economică, să ne găsim toți stuparii uniți in asociații județene, acestea în asociații regionale, care la un loc vor forma Uniunea Națională a stuparilor din țară. Numai în felul acesta ne putem impune legiuitorului drepturile noastre, altcum stupăritul nostru va rămâne multă vreme în fașe.

Astăzi țările agricole se întrec între ele pentru valorificarea produselor lor. Toate țările din lume își bazează forța și rostul după puterea de muncă a celor ce o locuiesc.

Dumnezeu a dat ca țara noastră să fie o țară de flori, unde stupăritul găsește cel mai bun mijloc de dezvoltare, iar comerțul cu ceară și cu miere juca un mare rol în balanța noastră comercială, dar trebue să fim și noi oameni muncitori, să înțelegem rostul și interesul nostru și al țărei, căci numai astfel vom avea belșug înăuntru și respectul celor din afară.

Bogatele livezi ale câmpiilor noastre sunt o comoară, pe care trebue să le exploatăm, atât în interesul nostru cât și în interesul Economiei noastre Naționale.

Asociația stuparilor din județul Sibiu, aderă cu toată ardoarea și dragostea la proectul de lege al stupăritului întocmit de D-l Dr. Radulovici și vă roagă că înainte de a ține seamă de interese răslețe, să se țină seamă de interesele superioare ale țărei și atunci când se va întocmi regulamentul să fim și noi consultați.

In ceiace privește distribuirea zahărului trebue să constatăm, că acesta s'a dat precum se dă anafura celor ce se cumunică. Ministerele Sănătății, Economiei și al Agriculturei, nu vrea să înțeleagă, că dacă se dă stuparilor 100 vag. zahăr, avem în loc 100 vag. miere, care consumată de acest popor și neam, ar produce mai multă sănătate și vitalitate decât zahărul, care este un aliment mort, scos din sfeclă, precum spirtul scos din porumb. Pe câtă vreme mierea este un medicament, care nu a fost, nu este și nici nu va fi desmințit, nici odată, iar calitățile higienice ale mierei nu le putem compara cu nici un alt produs artificial.

In ceiace privește proectul de lege ținem mult ca dezideratele noastre și propunerile, să fie luate în considerare, căci sunt în interesul nostru și al Economiei noastre Naționale. Aceste deziderate au fost prezentate încă în 1941 de către D-l Martzy Rudolf, fost președinte al stuparilor germani din Ardeal, — care a rămas tot în cartoanele oficiale. (aplauze prelungite).

Inchee cuvântarea aducând omagii D-lor Consilier Dr. Florin Begnescu și Președinte Grigore Giossan, pentru tenacitatea cu care au luptat pentru cauza apicolă din România, de ani îndelungați și îi asigură că activitatea depusă va rămâne de a pururi pildă în istoricul albinăritului românesc. (Aplauze îndelungate).

Cere cuvântul și *D-l Nicolae Petre*, Președintele Asociației Apicole Sibiene, care se asociază la cuvintele anti vorbitorului și accentuează că, proiectul de lege al D-lui *Secretar General Dr. Iuliu Radulovici*, va însemna o pagină în istoricul albinăritului românesc.

Cere cuvântul D-l *Consilier Dr. Florin Begnescu*, care vorbind de chestiunea zahărului în hrănirea stupilor lipsiți de hrană, scoate în evidență că dezideratele tuturor stuparilor au fost ținute în seamă și că într'un viitor apropiat crede că această problemă va lua o deslegare oficială definitivă.

Răspunde D-l *Președinte Grigore Giossan*, care scoate în evidență activitatea Ministerului de Agricultură și Domenii și pe tărâm apicol. Dacă această problemă, spune vorbitorul a căpătat în ultimul timp un interes deosebit în marile probleme agricole, o datorăm numai D-lui *Secretar General Doctor Iuliu Radulovici*, un adevărat și vrednic cunoscător al acestei mari probleme de interes național și agricol și mai ales economic românesc, întru cât și Domnia Sa este un pasionat apicultor.

L'am cunoscut pe D-l *Doctor Iuliu Radulovici,* prin amabilitatea D-lui Dr. Florin Begnescu, la Institutul Național Zootechnic, acum câțiva ani în urmă. N'ași putea să spun dece, dar țin să afirm că am avut pentru Domnia Sa, deosebite sentimente, pe cari numai astăzi le pot defini printr'o afinitate de interese vitale în Economia Noastră Națională.

Problema zahărului în albinărit, în ultimii ani a devenit acută. Am luptat împreună cu D-l Dr. Florin Begnescu, la soluționarea acestei probleme, dar rezultatele obținute nici odată n'au fost complecte, fiindcă problema nu fusese pătrunsă și de forurile oficiale.

Astăzi, datorită D-lui *Doctor Iuliu Radulovici,* Secretar General al Ministerului Agriculturii și Domeniilor, apicultorii pot conta pe o cantitate de zahăr, pentru hrana coloniilor lipsite pentru un bun iernat. Noi apicultorii aducem pe această cale cele mai calde mulțumiri pentru grija cu care Domnia Sa, ca un adevărat cunoscător al problemei apicole, a intervenit, stăruit și a obținut să se distribuie apicultorilor zahăr, pentru coloniile lipsite de hrană. Stăruința depusă de Domnia Sa și aprobarea obținută pentru a se distribui zahăr stuparilor, pentru familiile de albine lipsite de hrană, mai ales în timpurile grele de astăzi, creează o verificare din partea forurilor oficiale superioare, a nevoiei de zahăr în albinărit și ca atare un început sănătos și mai mult decât bine venit — pentru albinăritul românesc.

Cere cuvântul Domnul *Dr. Florin Begnescu,* care scoate în evidență că prin proiectul de lege s'a propus ca zahărul distribuit apicultorilor să fie neapărat denaturat. In ultimul timp se recomanda un preparat german pentru denaturarea zahărului, denumit „Octozan", găsit foarte bun și inofensiv albinelor. Preparatul este introdus în Germania și în ultimul timp în Bulgaria și are proprietatea că amărăște zahărul de așa natură, făcându-l imposibil de folosit în alimentație, fără însă să-și piardă proprietățile în hrănirea coloniilor de albine.

Domnul *Ioan Gh. Mareș,* cerând cuvântul, arată că zahărul să fie distribuit și numai în caz de absolută nevoie brut rafinat, întrucât cel nerafinat, din experiență s'a dovedit că nu corespunde unei bune alimentări a albinelor. Ca un deziderat Domnia Sa, scoate în relief că ar fi de dorit ca hrana albinelor să fie numai din miere, sau într'o proporție importantă din miere și zahăr. La noi sunt regiuni unde mierea este în abundență, chiar în vremuri grele de secetă. De aceia ar fi de dorit o echilibrare a mierei din regiunile unde abundă, în regiunile sărăcăcioase.

Problema în aplicarea ei nu ar fi tocmai așa de grea de rezolvat și vom putea da albinelor în hrana de îndestulare de iarnă miere — produs natural — nu surogate, dăunătoare într'o măsură oareoare sănătății lor.

Cere cuvântul D-l *Dr. Florin Begnescu,* care din nou comunică că pe lângă „melitosio" în ultimul timp un produs nou „Octozan" s'a dovedit a fi un denaturant nedăunător albinelor. El a fost experimentat pe o scară largă în Germania, cu rezultate mai mult decât satisfăcătoare și acum în ultimul timp în Bulgaria.

Pentru o ușoară dextindere *D-l Președinte* suspendă ședința pentru zece minute, — pentru a prezenta apoi experiența confratelui apicultor Colonel Niculae Teodoru, în ceeace privește înrămarea fagurilor artificiali.

Redeschizând ședința *D-l Președinte Grigore Giossan,* prezintă 4 rame cu faguri din stupii D-lui *Colonel Niculae Teodoru.* Experiențele D-sale în domeniul apicol, spune D-l Giossan, fac cinste cu atât mai mult, cu cât D-l Colonel Teodoru, înțelege să pună la îndemâna tuturor stuparilor cercetările D-sale reușite. Avem, continuă D-sa, o ramă cu un fagure obișnuit normal, a doua cu un fagure artificial, iar celelalte două rame tot cu faguri artificiali, însă lucrați unul pe pânză de sârmă, iar celălalt pe o foaie extrafină de lemn.

Regret că nu a putut lua parte D-l Colonel Teodoru, personal, la această ședință, Domnia Sa fiind la Pitești, pentru ca expunerea să fie făcută într'o măsură mai amănunțită, totuși se observă că fagurile pe foaie de lemn, este cu mult mai rezistent, fără ondulațiuni și aproape de loc atacat de gazelniță.

Felicit din inimă pe D-l Colonel Teodoru, spune D-l Președinte Giossan, și-l rog să expună într'un articol cercetările și concluziile la care a ajuns.

Toate aceste rame au fost obiectul unor cercetări în deaproape, din partea tuturor celor prezenți în ședință.

Cere cuvântul apoi *D-l Rudolf Martzy*, fost Președintele stuparilor Germani din Ardeal și care face următoarele propuneri în legătură cu organizarea și promovarea albinăritului în România:

1) Toți stuparii din România să fie încadrați într'o asociație a apicultorilor condusă de un expert apicol a secției apicole al Ministerului Agriculturei și Domeniilor. Această secție apicolă a Ministerului ar dispune de buna organizare și promovare a apiculturei.

2) Toți apicultorii din cuprinsul țării au aceleași drepturi și obligații.

3) In fiecare comună, plasă și județ urmează să ia ființă o asociație. Conducătorii acestor asociații, să fie numiți cu asentimentul apicultorilor respectivi. Conducătorul sau conducătorii asociațiilor județene să fie considerați ca experți apicoli și îndrumători ai Camerei de Agricultură respectivă. Conducătorii organizațiilor comunale, de plasă și județ să fie organele cari aduc la îndeplinire dispozițiunile secției apicole al Ministerului de Agricultură. Conducătorii acestor organizații să fie organele cari, dau avizele pentru subvențiile ce urmează a se acorda diferiților apicultori sau asociații pe baza de cereri. Apicultorii cari nu sunt membrii în asociațiile amintite, să nu aibă drept la nici un ajutor din partea Statului.

Fiecare asociație are un președinte care este răspunzător de asociația sa. Președintele va fi ajutat de un vicepreședinte, un secretar și un casier. In județele cu populație mixtă conducerea să fie determinată de procentul etnic al membrilor.

4) Având în vedere că practica apiculturii lipsește la tineret și in special la țărani, ar fi de dorit ca statul să fie cu deosebită considerație în special față de tineret, care manifestă interes pentru apicultură, în special cel țărănesc, prin ajutoare ce ar urma să se acorde respectivilor, ca stupi sistematici, diferite unelte apicole, precum și toate explicațiile de specialitate necesare.

5) Este necesar, ca deocamdată în fiecare provincie să existe un conferențiar apicol ambulant, care prin conferințe, cursuri și demonstrații practice, să ajute la propășirea apiculturei.

6) Revistele de specialitate existente și care vor mai lua ființă, să fie parte subvenționate de stat.

7) Cu ocazia convenirii în număr mai mare al apicultorilor, se vor organiza și expoziții apicole, la care statul să acorde subvenții.

8) Se va da o deosebită importanță desvoltării mai mari a stupilor sistematici.

9) In cazul anilor apicoli slabi, statul la cererea asociațiilor apicole, să acorde la nevoie pentru fiecare stup până la 7 kg. zahăr rafinat și scutit de impozit, din care 5 kg. să se dea toamna pentru iernarea stupilor, iar 2 kg. primăvara.

10) Apicultura este în prezent scutită de ori ce impozit.

11) E nevoie a se creea un drept apicol potrivit împrejurărilor noastre. (Așezarea stupilor, distanța, plantațiile, protecția pășunilor apicole, asigurarea

pagubelor, comerţul cu mierea artificială, sechestrarea albinelor, procese, combaterea paraziţilor, dreptul roitului, combaterea epidemiilor albinelor, omorîrea albinelor, falsificarea mierei, migrarea cu albinele ş. a. m. d.).

12) Cu timpul să se înfiinţeze la locuri potrivite a ţării noastre 5 (cinci) institute de cercetare pentru creşterea albinelor şi anume: una pentru Oltenia şi Muntenia, una pentru Basarabia şi Dobrogea, una pentru Moldova şi Bucovina, una pentru Transilvania şi Maramureş şi una pentru Banat şi Crişana.

13) E nevoie a se crea ordonanţe severe pentru combaterea epidemiilor albinelor. Combaterea epidemiilor albinelor se va îndruma şi conduce din partea institutelor de cercetare pentru creşterea albinelor şi executate de experţi pentru combaterea epidemiilor albinelor, din cari să fie unu în fiecare judeţ.

14) Prin aceste institute de cercetare pentru creşterea albinelor se va urmări, creea şi înmulţi, cea mai potrivită rasă de albine pentru regiunea respectivă, urmărind cu energie realizarea acestor ţinte. (Creşterea reginelor şi creearea locurilor de împerechere).

1) Să se dea sprijin migrării stupilor, după un plan şi în special migrării lor în munţii noşiri bogaţi în păşuni apicole.

16) Statul să încurajeze parţial ameliorarea păşunilor apicole;

a) Plantarea soselelor şi drumurilor cu pomi fructiferi,

b) Plantarea eroziunilor, a terenurilor degradate precum şi a porţiunilor prăpăstioase, cu salcâmi.

c) Islazurile noastre în majoritatea cazurilor lipsite de ori ce fel de esenţe, să se planteze cu pomi fructiferi, prin care se aduce un preţios aport nu numai apiculturei, ci şi islazului care oferă astfel bune umbrare vitelor în timpul arşiţielor solare.

d) Rambleurile căilor ferate precum şi alte locuri neproductive să fie însămânţate cu plante melifere.

c) Aceste ameliorări de păşuni apicole şi înfiinţări de parcuri ş. a. m. d. se vor executa în strânsă colaborare cu asociaţiile apicole.

17) Exportul mierei să fie sprijinit de Stat.

18) Ar fi necesar ca să se ajungă la un singur tip de stup sistematic, care apoi ar urma să fie înmulţit. Stupul sistematic să nu fie prea mic, mărimea să fie de 45—50 dm³. Noi recomandăm stupul Gerstung.

19) Cu timpul să se procure material intuitiv necesar pentru conferinţe. Să fie scutite de taxele vamale planşele intuitive precum şi filmele instructive considerându-se ca material agricol didactic.

20) Importul diverselor articole apicole să fie sprijinit şi favorizat de Stat.

21) Promovarea apiculturei in România să rezulte pe baza cercetărilor ştiinţifice ale ţării noastre şi a ţărilor străine şi mai cu seamă, prin o strânsă conlucrare cu apicultorii din Germania, cari în toate privinţele au dat dovadă de capabilitate, producând mult şi bine în domeniul apicol.

Răspunde *D-l Consilier Dr. Florin Begnescu*, arătând că dezideratele enunţate sunt aproape toate prevăzute în Proiectul de Lege şi citeşte articolul 1 din proiect. Insistă şi Domnia Sa asupra unui singur tip de stup sistematic şi arată greşelile ce se comit de unele autorităţi sau stupari, cari comandă stupi, fără a consulta organele de competenţă ale Statului şi obţin astfel stupi din material verde şi de proaste dimensiuni.

In cadrul programului de dezvoltare *D-l Căpitan Zissu Dumitru*, luând cuvântul arată importanţa ce ar prezenta după înfăptuirea legiferării apicole, înfiinţarea unei caravane-auto de propagandă apicolă, care să cutreere toate judetele. Această caravană să fie utilată cu tot necesarul scolastic apicol şi să aibă şi un laborator de cercetări ce pot fi făcute pe loc. La sfârşitul sezonului conducătorul caravanei va întocmi rapoarte amănunţite asupra florei fiecărei regiuni vizitate și asupra stărei sanitare a stupilor pe regiuni. Aceste date vor fi salutare pentru stupăritul nomad.

Ia din nou cuvânul D-l Consilier *Dr. Florin Begnescu* care comunică primirea la Institut pentru Societatea noastră a unei capcane de prins trântori împreună cu brevetul No. 13283 pe care D-l Gh. Niculescu Mălini, inventatorul, pensionar C.F.R. fost apicultor, fiind sărac și neputându-l pune în practică îl donează Societății.

D-l *Președinte Grigore Giossan* mulțumește în ședință D-lui Gh. Niculescu Mălini, în numele Comitetului și Societății pentru donația făcută și Comitetul aprobă să i se doneze o mică sumă în limitele posibile, întrucât Societatea nu dispune de fonduri ca atare. Vizitarea capcanei se va face după ședință.

Orele fiind înaintate D-l *Președinte Grigore Giossan* mulțumește încă odată Asociației Sibiene, pentru participarea la această ședință, rugând pe Domnii delebați, să fie exponenții Societății Centrale de Apicultură din România, pe lângă toți membrii Asociației și să le exprime omagii călduroase de confraternitate apicolă.

Mulțumește de asemeni Domnilor Nicolae Petre, Alexandru Dorobanțu și Rudolf Martzy, pentru cuvântările ținute și îi asigură și pe viitor de toată atențiunea și simpatia pentru tot ce vor mai înfăptui în domeniul apicol putând conta pe tot sprijinul și chiar conlucrarea noastră. (Aplauze prelungite).

Ședința a luat sfârșit într'o atmosferă de caldă prietenie la ora 13½.

Secretar General,
Căpitan ZISSU DUMITRU

Informații

Pentru a se evita rătăcirea mandatelor poștale rugăm abonații noștri să binevoiască a ne trimite orice sumă de bani numai pe adresa D-lui Casier *C-tin Țintea, cont C.E.C. No. 12.984 Buc.* In acest scop s'a anexat în acest număr o foaie de C.E.C. pe care sunteți rugat să o complectați cu suma abonamentului pe anul 1944 care e de 500 (cinci sute) lei.

Cei ce au primit revista pe 1943 și n'au plătit sunt rugați cu multă insistență să trimită suma în restanță, servindu-se de foaia de C.E.C. complectate, cunoscând că în viitor nu li se va mai trimite revista și li se va publica numele în revistă.

Cei ce au plătit pe anul 1943 li se va confirma din nou primirea prin revistă la rubrica respectivă.

*

Abonamentele se trimit pe adresa D-lui C. Țintea cont cec No. 12984, orice reclamațiuni cu privire la expediția revistei, să se adreseze numai pe adresa D-l C. Țintea căsuța poștală 525, București.

Situația D-lui .... **la** **1943**

Abonamente	PE ANII						Total lei
	1938	1939	1940	1941	1942	1943	
Abonamente plătite							
Abonamente de plată							

Casier

APICULTORII
Găsesc în sezonul apicol 1943 faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presați la valțuri moderne «Rietche». (Prețul la cursul de cumpărare a cerii plus fabricațiunea). Se execută faguri presați la valțuri din ceara proprie a D-lor apicultori dacă acest material este **foarte bine curățat** de orice părți străine. (Prețul 300 lei kgr. și 5% scăzământ). Se cumpără ceară curată de albine. Contra aconto 30%, se expediază ramburs în provincie (minimum 3 kgr. la o comandă). Orice corespondență, prin carte poștală dublă prevăzută cu adresa expeditorului pentru răspuns. **Căpitan Zissu Dumitru,** Strada Gheorghe Barițiu No. 23 — București (prin Calea Griviței, Stația tramvai Octav Cocorăscu). Telefon 3.24.20.

CENTRIFUGE
EXTRACTOARE DE MIERE
Stupi Tip Dadant-Auto
GĂSIȚI LA
☞ MONDIAL ☜
București, Str. Carol, 6 — Tel. 5.26.28

APICULORI! Toate uneltele necesare pentru stupăria Dvs., cât și tot felul de semințe melifere, găsiți avantajos și de bună calitate la vechea casă A. Clouard, Seminteria «la bunul grădinar», București I. — Str. Carol Nr. 55. Telefon 3.34.92. Catalog gratuit la cerere.

FAGURI ARTIFICIALI TRAINICI (prin asigurarea coeziunei moleculare la ceară pe cale naturală) confecționează orice cantitate și pentru orice mărime de ramă
STUPINA FRAȚILOR ANTONESCU (Gara Văcărești, jud. Dâmbovița) primesc și se execută comenzi pentru sezonul 1944.

Se garantează sterilizarea fagurilor contra bolilor la albine și folosirea mierei și a alcoolului alb în soluție la valțuri, ceiace face ca albinele să lucreze repede și cu multă plăcere pe acești faguri.

In măsura disponibilului se preschimbă ceara D-lor apicultori cu faguri gata lucrați.

Pentru colete, mandate, corespondență, etc., numai adresa:
VICTORIA ANTONESCU
București, str. Virgiliu Nr. 7
Telefon 5.22.06.

STUPI DADANT-BLAT
fabrică ferma Crețulești-Ilfov
proprietatea Dr. Em. Daraban
la prețul de 8000 lei bucata,
complecți cu etaj și salteluțe.

SEMINȚERIA «FLORA» Alois Kaucek București, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere.

Pentru reclamele publicate în Revistă Societatea Centrală de Apicultură nu are nici o răspundere.

Revista „România Apicolă“ este aranjată pe colecții complete, și necomplete cu numerele 1, 2, 3, 4, 5 lipsă, și se poate vinde după cum urmează: Colecția completă, Lei 200; Colecția cu No. 1 lipsă, Lei 180; Colecția cu 2 numere lipsă, Lei 160; Un număr separat, Lei 40. Sumele se trimit pe adresa D-lui C. Țintea, Cont CEC No. 12984.

Abonamentul 500 lei anual. Exemplarul 50 lei.

«BUCOVINA» I. E. TOROUTIU BUCUREȘTI

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL
SOCIETĂȚII
CENTRALE DE
APICULTURĂ
DIN ROMANIA

ANUL XVIII Nr. 8—9 AUGUST—SEPTEMBRIE 1943

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sediul Societăţii: Bucureşti VI, Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Naţional Zootehnic
Corespondenţa se va adresa numai **Bucureşti I. Căsuţa Poştală 525.**

Preşedinte de onoare statutar: **D-l Aurel Pană,** Ministrul Agriculturii şi Domeniilor.
Prim Vice-Preşedinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**
Vice-Preşedinte de onoare: **N. Nicolaescu**
Comitetul: Preşedinte activ: **Grigore Giossan**
Vice-Preşedinte: **General Al. Mladinescu.**
Secretar General: *Cpt. D-tru Zissu.* Casier: *Constantin C. Ţintea.*
Bibliotecar *Lt. V. Harnaj.*
Redactor România Apicolă: *Constantin S. Antonescu.*
Membri: *Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareş, Dr. D. Russu.*
Censori activi: *S. Ruginosu, Gh. Pandrea şi D-na Arh. Henrieta Delavrancea-Gibory.*
Censori supleanţi: *C. Costescu, C. V. Lascăr, Plot.-maj. Vasile Ioan.*

„ROMÂNIA APICOLĂ"

Organ de propagandă al Societăţii Centrale de Apicultură din România
Bucureşti I, Căsuţa Poştală No. 525.
Redactor Şef: **Constantin S. Antonescu.**

Colaboratori:

Prim Vice Preşedinte de Onoare: **Dr. Fl. Begnescu.**
Vice Preşedinte de Onoare: **N. Nicolaescu.**
şi D-nii: **Grigore Giossan, Constantin L. Hristea, Ing. A. Bulyghin, Dr. Em. Daraban, Cpt. Zisu D-tru, D-ra Ecaterina Golescu,** etc.

ABONAMENTUL: Pentru Instituţiuni, Societăţi, lei 1000 anual; Pentru membrii: Cotizaţia la societate 60 lei anual; Abonamentul 440 lei. Total lei 500. Taxa de înscriere lei 20.
Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Articolele de publicat în Revista **„România Apicolă"** ca şi orice reclame etc. se vor trimite pe adresa **Societăţii Centrale de Apicultură din România, Bucureşti, Căsuţa Poştală No. 525.**

CUPRINSUL

Tuberculoza şi mierea de Const. Antonescu; Pentru standardizare de C. L. Hristea; Stupăritul nomad de Lt. V. Harnaj; Iniţiative apicole în cadrul Institutului Naţional Zootehnic de Gion Luca; Reapariţia „Stupăritului" a D-lui C. L. Hristea de C. Antonescu; Centrul de iniţiere apicolă a răniţilor dela spitalele din Bucureşti; Scutirea de impozit şi taxe sanitare pentru apicultori; Darea de seamă a Adunării generale a Soc. Centrale de Apicultură din România ţinută la 27 Iunie 1943; Cursurile de apicultură dela Institutul Naţional Zootehnic de Daniel Constantinescu; Să deschidem ochii de Falco Peregrinus; Maladiile albinelor de C. Lascăr; Informaţiuni etc., etc.

ANUL XVIII **Nr. 8—9** **AUGUST—SEPTEMBRIE 1943**

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂŢII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

TUBERCULOZA ŞI MIEREA

de CONSTANTIN ANTONESCU

> Motto: *Toate leacurile sunt în flori;*
> *Toate florile sunt în miere.*
> (o maximă românească).

Când oamenii îşi vor da seama în întregime de toate izvoarele de sănătate şi bogăţie cu cari albinele le stă la îndemână, abia atunci, şi aceasta mai cu seamă la noi, apicultura va prinde să se desvolte în proporţii uriaşe, şi să reverse aceste izvoare ce aduc cu ele belşugul şi voioşia, pentru cari popoare mai puţin binecuvântate ca al nostru în plante şi pomi cu flori nectarifere, depun sforţări supraomeneşti, faţă de noi ce le-am avea pe toate la îndemână.

Am mai scris şi altădată asemenea cuvinte de laudă pentru gâzele aurii, cu ale căror produse strămoşii noştri îşi făcuseră o faimă peste mări şi ţări, mierea şi ceara românească fiind pe atunci pe aceiaş treaptă de însemnătate cu grâul şi animalele ce se vindeau străinilor, şi bănuesc că aceste cuvinte, mai ales pentru lumea stuparilor dela noi sunt sortite banalizării, pentrucă în trecutul apropiat ca şi azi, apicultura generală a avut şi mai are în calea ei un lung şir de oprelişti atât pentru desvoltarea ei în raport cu flora ţării, cât şi pentru pregătirea, îndemnarea păturilor noastre sociale la creşterea albinelor, şi mai presus la consumul general al mierei.

In această privinţă, popoarele cu o floră nectariferă inferioară, cari au făcut sforţări de au ajuns în fruntea ţărilor producătoare de miere, prin încurajarea şi răspândirea apiculturiii în urma sprijinului oficial, şi pentrucă acolo datorită educării masselor, mierea nu lipseşte dela masa săracului ca şi a bogatului, aceste popoare sunt totuş importatoare de miere, zic că aceste adevăruri alcătuesc cea mai înălţătoare pildă, atât pentru oficialităţile noastre cât şi pentru acei cari fac apicultură.

Se pare totuş că astăzi oficialităţile româneşti, în ciuda atâtor greutăţi ce ne paşte cu evenimentele ce trăim, judecând albinele prin prizma ajutorului ce ele dă agriculturii ca singurii agenţi şi siguri în polenizarea florilor, au creat cele 100 posturi de apicultori propagandişti anul trecut şi au obţinut scutirea de impozite şi taxe sanitare anul acesta pentru apicultori, dintr'o grijă devenită permanentă în preocupările statului, ceeace ne îndreptăţeşte să

1-14
2-15
3-16
4-17
5-18
6-19
7-20
8-21
9-22
10-23
11-24
12-25
13-26
14-27
15-28
16-29
17-30
18-31
19-1
20-2
21-3
22-4
23-5
24-6
25-7
26-8
27-9
28-10
29-11
30-12
31-13
1-14
2-15
3-16
4-17
5-18
6-19
7-20
8-21

credem că apicultura va păși în curând pe făgașul posibilităților noastre, și în locul ei de semănătoare a sănătății generale.

Dacă ținem seama că din desvoltarea apiculturii, în balanța veniturilor va atârna greu întâi polenizarea florilor tuturor livezilor cu pomi, tuturor plantelor cari prin sămânța obținută va mări și selecționarea cantităților de semințe, iar din produsele stupilor — mierea mai cu seamă, — se vor hrăni copii neamului nostru, viitoarea armată a țării, (în satele noastre unde copii sunt rău alimentați și după statistici recente, din pricina acestei slabe alimentații neamul pierde prin moartea copiilor și adulților armate de brațe), vedem că apicultorilor propriu zis le rămâne sarcina de misionari, de îngrijitori ai acestor isvoare nesecate de sănătate și avuție națională.

Dacă oficialitățile românești sunt pătrunse de avuția socotită de mine la zeci de miliarde lei ce se pierde anual prin neexploatarea imenselor surse nectarifere lipsite de albine, de pierderile atâtor vieți din satele și orașele noastre din pricina alimentației unde mierea nu este cunoscută decât ca leac dela farmacie, atunci apicultura, răspândirea ei pentru motivele arătate, capătă însemnătatea unei probleme naționale, ce trebue neîntârziat soluționată.

Valoarea alimentară a mierei a fost dată după studii și cercetări migăloase în toate tratatele de apicultură, foarte rar în cronicele medicale, și în revistele de specialitate (citez articolele D-lui Dr. asistent universitar și apicultor Emil Daraban, „Mierea ca aliment și medicament", „Mierea în alimentația sugarilor", publicate în România Apicolă), dar acestea, prin faptul că sunt aduse la cunoștința unui număr restrâns de cititori, și aceștia toți apicultori au fost în neputință să-și ajungă scopul, sarcina aceasta revenind statului prin mijloacele de propagandă pe care le deține, și tot lui îi revine prin urmare și datoria răspândirii acestei binecuvântate îndeletniciri.

In legăturură cu titlul MIEREA ȘI TUBERCULOZA din fruntea acestor rânduri, voi arăta unul din cazurile în umbra necunoașterii atât de oficialitate cât și de mulți alții, caz care dacă s'ar fi petrecut în altă țară, s'ar fi făcut multă propagandă pentru răspândirea unor adevăruri așa de însemnate.

* * *

*Am călătorit mult mai ales la începutul meseriei mele de stupar, și trebue să recunosc că aceste călătorii la stuparii din diferitele regiuni ale țării noastre, au fost pentru mine cele mai înalte cursuri de apicultură. Călătoria mea din anul acesta în vremea marelui cules oferit de fânețele și pădurile de brad ale Carpaților noștri, m'a făcut să văd odată mai mult după vizitele la câteva stupine depe Valea Prahovei și vecinătatea Brașovului *) posibi-*

---

*) Dintre prisăcile vizitate între 8—25 Iulie 1943 citez: Stupina V. Opran și Tertulian Cristescu din Sinaia jud. Prahova, de unde dau ca pildă de organizare, întreținerea stupilor, stare de higienă a laboratorului bine înzestrat cu aparate și scule, pentru randamentul obținut cu o recoltă în medie de 20 Kgr. miere pe an, stupăria T. Cristescu, unde prin însușirile D-nei și D-lui T. Cristescu de adevărați stupari, vizitatorii pleacă cu frumoase amintiri și învă-

lităţi nebănuite pentru apicultura de mâine, pentru stupăriile pe.... roate (stupăritul nomad sau pastoral).

Intr'adevăr, dealungul râurilor noastre de munte, pe versanţii văilor până spre creştetul munţilor, munţii noştri cu un singur cuvânt, poartă o floră nectariferă considerabilă, şi ceeace este mai trist, afară de neînsemnate excepţii, această imensă bogăţie este neexploatată, ca şi când n'ar exista.

*Puţinilor stupari depe aceste meleaguri, le mai trebueşte multe cunoştinţe pentru exploatarea acestor comori naturale, iar statului îi revine sarcina în vederea intereselor relatate mai sus, să vină cu sprijinul şi încurajările după modelul ţărilor vecine, ca stuparii din alte regiuni să poposească aci măcar o lună de zile pe an**).*

Stupăria la care mă opresc în legătură cu titlul articolului de faţă este situată pe Valea Bârsei, la o depărtare de circa 12 km. de Zărneşti jud. Braşov, pe o limbă de fâneaţă unde Valea Bârsei apusă spre Rudărita, în punctul unde se uneşte cu Valea Ursului.

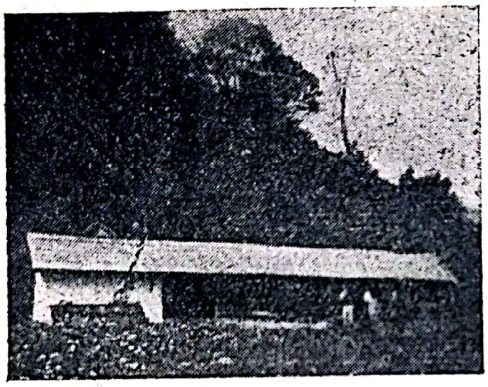

Vederea generală a colibei şi adăpostului modest unde face apicultură D-l Ion Smical.

Autorul (dreapta) stând de vorbă cu D-l Ion Smical în faţa stupilor. (Foto Ing. M. Georgian).

Ion Smical proprietarul acestei stupine, cu 16 ani în urmă, pleacă din armată cu o tuberculoză pulmonară la amândoi plămâni (plăgi, focare deschise) şi pe deasupra şi cu un ulcer la stomac.

ţăminte, desvăluite desinteresat. Stupina T. Cristescu poate servi de model în regiune, şi ne-am bucura dacă din lungul şir de ani de când se practică aci apicultura, ne-ar veni pentru revistă câte ceva din observaţiile folositoare şi demne de aplicat şi în alte regiuni; Stupina Carol Weide dela Timişul de Sus, J. Pröm şi Novin din Codlea, Gh. Kraft din Râşnov, Pr. Plotogea din Tohanul Nou, Ion Smical din raza localităţii Zărneşti, precum şi regiunile nectarifere Bran, Valea Bârsei, Rudărita etc.

**) Din pricina bogăţiei de nectar, din regiunile acestea, albinele dela aceste prisăci, nu se depărtează decât cel mult la 500 m. de stupină, pe când la şes ele merg şi peste 4—5 km.

Fără casă, pământ de cultură, singura-i avere o are în câțiva stupi primitivi, pe cari după cunoștințe reduse îi transformă în sistematici, și cu care prinde gustul apiculturii în satul natal „Gura Branului" mai precis la poalele mamelonului acoperit de fâneață în timpul verii, ce se găsește între Tohanul Nou, Gura Branului, și Râșnov din jud. Brașov.

Stupii mici, un curent rece despre care mi-a vorbit că ține toamna, iarna și mai ales primăvara în acea regiune, modestia mijloacelor, a cunoștințelor lui, toate au făcut să nu aibă rezultate practice îmbucurătoare, fapt ce l-a îndemnat să facă o ultimă încercare, prinași muta mica stupină între munți, asta pentru că doctorul consultat pentru boala lui, i-a arătat că pentru ameliorarea boalei, să-și aleagă o meserie, unde să nu depună eforturi fizice, și dacă are, să consume miere cât mai multă.

Aci, în creerul munților, cu Piatra Craiului în față, (îngăduit de un consătean pe locul lui, pentru că el nu e avut și nici acum nu are putință să fie proprietarul unui petec de fâneață, măcar pentru așezarea stupilor), Ion Smical departe de sat (cca 12 Km. de Zărnești) învață în mijlocul naturii să iubească albinele, să cunoască florile ce dau nectar, să-și facă mai departe stupi, să-și înjghebeze o colibă și un adăpost modest pentru stupișorii lui, mâncând miere cât mai multă.

*Incet, încet vigoarea tinereții i se strecoară din nou în vine, ulcerul dela stòmac nu-l mai supără, de câțiva ani și-a adus aci o tovarășă de viață, care-i este și tovarăș în stupină, alături de care în aceea singurătate, în care doar clocotul Bârsei, care trece pe lângă pragul casei, dominând valea, Ion Smical ține vânjos în brațele lui de român, făclia unei apiculturi misionare *).*

Vara îi cercetează mulți vizitatori (turiști); femei din Bran atinse de Tuberculoză auzind de minunea vindecării lui cu miere, vin pe jos ca la o fântână de leac din basme să ceară licoarea strânsă din miile de flori, cu care Dumnezeu a binecuvântat aceste colțuri de rai ale țării noastre.

Au și iarna vizitatori, dar aceștia nu mai sunt turiștii din vară veniți de departe să respire încălecând munții, aerul încărcat cu mireasmă, ci din cei cu 4 picioare, lupi, urși, și alte dihănii, cu care Ion Smical s'a familiarizat de mult.

Am ajuns la Ion Smical pe la ceasurile 8 seara, în ziua de Miercuri 14 Iulie crt., când luna căuta să iasă de după un colț al Pietrii Craiului, pentru a privi și această vale, pentru care până a ajunge aci făcusem în ziua aceia 34 de km. pe jos. Când a auzit cine sunt, și ce m'a îndemnat să viu până la el, a dat acestei vizite caracterul unei adevărate sărbători.

Pentru apicultură, mărturisesc, fără jenă că a trebuit să mă concentrez pentru a răspunde tuturor întrebărilor, cari mai de cari mai profunde la adresa albinelor, fiind surprins că aci, Ion Smical a prins singur atâtea obiceiuni din viața albinelor.

Insănătoșirea lui de tuberculoză, documentată cu radiografii făcute chiar anul acesta, ia dat curajul să nu se despartă de albine și să trăiască alături de ele o viață de pustnic.

---

*) Prin consumarea mierei, Ion Smical numai în trei ani câștigă 24 Kgr. în greutatea corpului (dela 48 Kgr. la 72 Kgr.).

Cu albinele Ion Smical a avut și necazuri, prin pierderea acum 2 ani a 39 de stupi în iarnă, și în aceste vremuri prin lipsa de zahăr cu care să-și împuternicească coloniile ieșite din iernile lungi și mult mai aspre ca la șes.

Ion Smical face apicultură cu stupi mici, cum a văzut și la alți stupari din regiune, pe care și-i lucrează singur, dar aceștia după practica ce am și eu în apicultură, nu ajută la căpătarea unui randament față de puterea regiunei.

Florile plantelor cari produc nectar, plantele medicinale, timpul lor de creștere, sunt cunoscute de Ion Smical pe de rost, după numele ce au din gura localnicilor. Am fost cu el pe Valea Bârsei, în zilele următoare, mai sus, către punctul „Rudărita" unde mi-a arătat o plantă ce acoperă în deosebi locurile de unde s'au tăiat copacii, și care prin florile ce dă cam dupăla sfârșitul lui Iulie până ce dă bruma groasă, poate constitui a 2-a mare recoltă, fiind cercetată mult de albine.

L'am rugat și mi-a promis că-și va muta câțiva stupi aci după trecerea fâneții, și va comunica rezultatul pentru cititorii revistei.

Cu toată însănătoșirea acestui curagios stupar de tuberculoză și ulcer, și cu toată mulțumirea lui sufletească că din mierea lui și-au mai vindecat boala (și-au amelirat boala) peste 10 femei din Bran, cari au venit să cumpere miere dela el, Ion Smical este acum descurajat, pentrucă proprietarul locului unde își are așezată stupina, îi pretinde o chirie neomenoasă, iar pentru a cumpăra acest loc în suprafață de circa un sfert de pogon, cere 100.000 lei, sumă de care el nu poate dispune. (Menționez că din vânzarea mierei dela circa 40 stupi, cumpără porumb, făină, se îmbracă pe el și soția lui, și toate celelalte cari se cer pentru casă).

M'a întrebat sfios de câteva ori, dacă statul, proprietarul munților din jur, i-ar da voe să-și ducă stupina acolo, sau dacă este bine să-și vândă stupii, pentru a intra îngrijitor la o stupină mare, unde l-aș recomanda eu. A fost și concentrat în ultimul timp, și n'a mai putut, de când țin evenimentele să îngrijească de stupi cum știa el, și acum nici armă de vânătoare n'a putut să capete pentru a se apăra de lupi și urși, cari îl vizitează mai în fiecare zi toamna și iarna.

Cărți de apicultură nu are, și am să rog pe D-l N. Nicolaescu și C. L. Hristea să-i trimită acestui apicultor misionar, câte un exemplar din lucrările D-lor, asigurându-i că aceste cărți vor ajunge la cea mai ideală destinație.

Câți Ion Smical vor mai fi în țară nu știu, dar sunt sigur că foarte mulți.

Infățișez cazul acestui apicultor misionar mai întâi Onor. Biroului de Apicultură din Ministerul nostru de Agricultură și Domenii, condus acum cu multă dibăcie de D-l Inspector General Veterinar Dr. Russu Gh., tuturor acelora cari sunt în măsură să judece și să facă planul de organizare al apiculturei de mâine, și în sfârșit tineretului nostru românesc cu mijloace deosebite față de ale lui Ion Smical, care dacă ar voi, ar realiza ceeace ar fi demn și la înălțimea posibilităților cu care natura a binecuvântat meleagurile țării noastre.

CONSTANTIN ANTONESCU

STANDARDIZARE

Citind cu mult interes articolul confratelui Ion C. Bâgu, referitor la standardizarea stupului românesc, mă alătur din toată inima inițiativei sale de a stărui în alegerea stupului Dadant drept standard pentru stupul românesc, așa cum am susținut totdeauna și în toate ocaziile. In privința numărului de rame eu am preconizat și urmat sfaturile autorului stupului Ch. Dadant *care are 11 rame, iar măsura ce am dat-o de 27/42,5 e cea la care s'a oprit marele nostru înaintaș.*

Recunosc că această unică diferență de jumătate centimetru în lățimea ramei față de cea de 42/27 cm., adoptată de stuparii din țară, nu are prea mare însemnătate când e vorba să ne fixăm asupra dimensiunei „standard" a ramei stupului românesc, mai ales că e și greu ca meseriașii noștri să aibă măsuri așa de exacte ce merg până la 5 milimetri. In străinătate totul se tae la fabrici după măsuri ce nu îngădue diferențe nici de un milimetru; la noi însă nu s'a ajuns pretutindeni la această perfecțiune. De aceea subscriu și eu la standardizarea ramei de 27/42 cm. Numărul însă de zece rame e prea mic față de o normală desvoltare a coloniilor. In această privință cred că ar fi bine să rămânem la numărul de 11 rame, cât are și stupul original Dadant. De altfel, după câte știu eu, parcă și d-l Hanganu, tot cu 11 rame îl făcea înainte vreme.

Cu bună dreptate confratele Bâgu cere a se da construirea stupilor „Standard" unei întreprinderi românești așa de bine cunoscută ca a d-lui Ing. C. Hanganu, căci în această privință munca d-lui Hanganu și realizările sale pe tărâmul apiculturei românești e foarte mare. Totuși cum avem în țară și întreprinderea Iovănescu în Dolj care, de ani de zile lucrează bine și cu folos pentru propășirea apiculturei, cred că e bine ca acești amândoi industriași să-și împartă proporțional comenzile ce ar veni dela Minister sau Camerele de Agricultură, cu condiția ca să execute comenzile după modelul fixat și în condițiuni perfecte.

O întreprindere a Statului în această privință nu cred că va da rezultate. Funcționarii-meseriași ce ar compune atelierele oficiale nu pot fi comparați cu întreprinderile particulare semi-oficiale, unde nu interesul material primează, ci înaltul scop al propășirei apiculturei românești, și examenul ce l'a dat în fața Țării cele două întreprinderi românești pentru răspândirea în țară a stupăritului, la care ei au răspuns strălucit căci la mijloc era în primul rând sufletul mare al stuparului și apostolului, îi îndritueşte să primească această cinste de a fi cei prin care această operă de standardizare a stupului românesc, să se înfăptuiască.

Alături de cei de mai sus, ar putea sta cu cinste și întreprinderea C. Țintea din București, care am văzut că face stupi foarte buni, cu condiția de a se alătura acțiunei de standardizare a stupului Dadant, cu rama în dimensiunea de 42/27 cm. așa cum o lucrează și cei doi colegi de mai sus.

CONST. L. HRISTEA

Stupăritul nomad

de Lt. VECESLAV HARNAJ
din Şc. Politehnică

Diferite inovaţii moderne isvorîte din observaţii practice sau din considerente ştiinţifice, în apicultura sistematică vin să aducă avantaje considerabile stuparului, atunci când bineînţeles ele sunt duse la îndeplinire în condiţiuni ireproşabile; rareori îmbunătăţesc felul interior de trai al albinelor şi câteodată ele nu concordă pe deplin cu condiţiunile normale de viaţă ale coloniei. Tocmai de aceea ţin să precizez dela începutul acestor rânduri că metodele mai însemnate în mânuirea apiculturii sistematice sunt cuţite cu două tăişuri destul de ascuţite. Angrenarea într'o astfel de operaţie presupune cunoştinţe apicole temeinice. Altfel riscăm să suportăm consecinţe dureroase.

Apicultura nomadă sau, cum i se mai spune, pastorală, este una din metodele mult folosite în apicultura modernă, tocmai datorită folosului extrem de însemnat ce ni-l oferă, dar în acelaşi timp constitue prin excelenţă pârghia fericirii şi a sdruncinării materiale stuparului prin câteva puncte delicate care, nerespectate, ne dau tocmai această factură de nesiguranţă.

După cum însăşi denumirea curentă ne indică, stupăritul nomad sau pastoral constă în a-ţi deplasa stupina în cursul aceluiaşi an, din loc în loc, în raport cu flora regiunii. Aşa de pildă, găsindu-te într'o regiune cu salcâm îmbelşugat în restul locului din împrejurimi neavând decât vii şi grădinării, aici salcâmul îmi va da recoltă, iar în restul timpului albinele abia dacă îşi vor agonisi hrana zilnică. In acest caz, stupăritul nomad îmi dă posibilitatea să mă deplasez într'o altă regiune unde atunci când la mine nu am recoltă, s'o pot obţine în locul unde mă deplasez. Duc deci în primăvară stupii la pădure de salcie, dacă o s'o am în apropiere, de unde după terminarea florilor mă voiu deplasa într'o regiune cu livezi de pomi fructiferi, dela care mă întorc la salcâm acasă. Nu consider cu aceasta încheiat nomadismul meu, căci până acum, pentru mine stupar, am realizat destul de puţin. Am umplut cuibul şi din caturi abia dacă timpul a fost potrivit, am obţinut o recoltă de 10—20 kgr. Ceea ce am realizat mai important până acum este că am obţinut colonii puternice cu populaţie bogată, colonii ce de acum înainte au capacitate de lucru mult sporită.

Odată floarea salcâmului terminată, voiu avea şi investigaţiile pregătite pentru a mă deplasa la o pădure de tei, la un lan de rapiţă, flori de pădure într'o defrişare de 2—3 ani unde se găsesc multe buruieni melifere, sau alte locuri cu flori melifere. Pădurile de tei ca şi defrişările sunt mult căutate în stupăritul nomad, primele pentru că ne oferă floarea cu mult nectar într'un timp îndelungat (aproape o lună), înflorind treptat cele patru specii de tei şi chiar în cadrul aceleiaşi specii având succesiune în înflorirea arborelui de sus către părţile de jos mai umbrite, iar cele din urmă pentru că prezintă un amestec de flori melifere ce adesea aduc o adevărată bogăţie stuparului. Dar nici lunile următoare albinele nu sunt lăsate în odihnă de către stuparul nomad. Ele vor fi duse mai târziu la floarea soarelui, hrişcă, otăvi diferite şi imaşuri bogate în scaeţi sau alte flori melifere ce vor apare în luna August. In sfârşit, flora de baltă ne cheamă să încheem aici recolta de toamnă.

In câteva rânduri, acesta ar fi un ciclu al unui nomadism apicol. Frumos în aparenţă, după cum în realitate, vă asigur, este şi mai fermecător. Uşor ca aspect, dar cam dificil în realizare, atunci când cunoştinţele apicole nu le ai bine închegate precum şi când nu ai pus în slujba acestei operaţiuni o nespus de mare atenţie.

Nomadismul apicol aduce chiar pentru însăşi indivizii coloniei o stimulare în activitatea ce o depun. Lucru extrem de important şi rar observat în cadrul celorlalte inovaţii ale stupăritului sistematic. Insuşi Dadant susţine că albinele sunt mult mai active când sunt transportate din loc în loc.

Să vedem totuşi care sun condiţiunile ce trebue să le îndeplinim pentru ca realizarea stupăritului nomad să nu ne facă părtaşi decât numai la beneficii şi nicidecum la dureri.

Aceste condiţii le vom împărţi sumar în trei:

1. — PREGĂTIREA TRANSPORTULUI

1. *Cercetări din anul precedent*, din iarnă, sau chiar începutul primăverii în vederea locurilor unde să mă deplasez cu stupăria.

Recunoaşteri la faţa locului şi angajări de terenuri pentru sezonul fixat pentru stabilirea stupăriei.

Obţinerea unui certificat dela laboratorul Institutului Naţional Zootehnic de sănătatea albinelor mele pentru a nu avea neajunsuri cu stuparii din regiune. Este bine să mă conving şi de sănătatea albinelor din zona respectivă. La recunoaştere vom lua legătură cu stuparii din zonă, spre a discuta despre capacitatea meliferă a regiunii Cifra de 100 stupi pe o rază de 3 km.p. este o dată mult prea abstractă, ea putând să crească în stupăritul nomad când avem o floră bogată numai într'un sezon. Am văzut la Luncaviţa-Tulcea, la tei, 6.400 stupi în patru poene aşezate în rază de 4 km.p., având totuşi în vara acelui an o producţie de 60 kgr. în mediu de stup.

2. *Vizita pregătitoare transportului* constă în a cerceta cu o zi sau două înainte de efectuarea transportului toţi stupii ce urmează a fi porniţi în alt loc. La această vizită voiu nota caracteristicile stupului, voiu observa matca şi este bine, pentru mai multă siguranţă, s'o închid într'o colivie pe timpul transportului. Scot ramele cu miere, lăsând în stup doar ramele cu puet intercalate de două rame goale (cu faguri).

Restul locului din stup rămâne liber. Aici, s'au într'o magazie goală pusă deasupra stupului în timpul transportului, albinele vor forma ghemul obişnuit, rămânând în cuib doar puţine din ele ce să îngrijească de puet.

Tot în această vizită controlez dacă starea atât a coloniei cât mai ales a stupului se pretează la această operaţiune. Cutia stupului trebue să fie destul de solidă şi fără crăpături.

3. *Fixarea părţilor stupului* pentru ca în timpul transportului el să constitue un tot în care nimic să nu abiă nici cel mai mic joc. Odată cu vizita de pregătire a transportului voiu fixa fundul,

precum şi toate ramele în stup, fie prin aplicarea sus şi jos a câte două scândurele cu crestături în care se îmbucă ramele, fie prin introducerea vertical între rame, în ambele părţi, a câte două scândurele de cca. 1 cm. grosime. Ultima ramă este fixată în stup prin cuie, pentru a nu se deplasa către locul rămas gol.

4. *Asigurarea aerisirei.* După ce s'au fixat ramele, se bate sus în locul a două sau trei scândurele o sită metalică; la fel gaura prevăzută în acest scop la fund sau la spate, este acoperită cu o sită asemănătoare, pentru a avea tot timpul asigurată o ventilaţie complectă, prin curentul ce astfel se formează.

La stupii special construiţi pentru nomadism, albinele în timpul transportului se ridică în capac care, are prevăzut nişte ferestre cu sită metalică pentru aerisire.

5. *Inchiderea stupului.* In seara când urmează să îmbarc stupii, după ce observ că s'a întunecat şi nici o albină nu mai sboară, închid complect urdinişul stupului, singurul rămas nefixat, astfel încât să nu se poată deschide în timpul transportului. Pentru închidere nu se recomandă a se întrebuinţa pae, fân, pănuşe, hârtie sau cârpă, căci pot fi scoase la o mică neatenţie. Este bine să închidem urdinişul cu un lemn făcut dinainte, exact după dimensiunea urdinişului, lemn ce se prinde de stup cu două cuie, nebătute complect, pentru a le putea scoate cu uşurinţă. Când totuşi, n'am făcut acest lucru, putem întrebuinţa mijloacele amintite mai sus neadmisibile, dar se bate în faţa urdinişului o blană de lemn ce dublează primul mijloc.

6. *Pregătirea mijloacelor de transport.* Stupii pot fi transportaţi în stupăritul nomad cu trenul, autocamionul, căruţa, bacul, luntrea, portiţa şi în unele locuri inaccesibile cu samarul. Transportul cu trenul, afară de efectul de zguduire prin tamponare, constitue un bun mijloc de transport, în special atunci când putem găsi pentru nomadism regiuni unde să aşezăm stupii în imediata apropiere de staţie.

Am putut vedea în pădurea Codrul, la sud de Babadag, o regiune extrem de bună în acest scop.

Vagonul destinat a primi stupii pentru transport, trebue în prealabil curăţat, desinfectat şi aerisit cu cel puţin 12 ore înainte de îmbarcarea stupilor. Deasemenea se desfac ferestrele care împreună cu uşile vagonului vor sta deschise în timpul mersului.

Acest mijloc de transport se întrebuinţează în apicultura nomadă de mare amploare făcută pe distanţe mari.

Transportul stupilor cu autocamionul, constitue în ţările cu o reţea rutieră bine desvoltată un excelent mijloc în slujba stupăritului nomad. La noi este de mare folos în cea mai mare parte a regiunilor unde se practică până în prezent acest fel de stupărit. In cazul că autocamionul este prea scurt, se lungeşte platforma printr'o platformă auxiliară.

Lipsa autocamioanelor, ne face să recurgem la cel mai obişnuit mijloc de transport şi anume la cel cu tracţiune animală: platforma pe arcuri, carul, furgonul sau căruţa. In cazul platformei ne găsim în faţa unui satisfăcător caz pe care îl vom utiliza fără o altă pregătire importantă. Carul, căruţa sau furgonul este bine să fie lungit, fără coş sau loitre, având în schimb legate jos, de mănuşi, două grinzi lungi, peste care se pun stupii fie direct, fie pe nişte viţă, ciocane sau fascine de nuiele, aşezate pe aceste grinzi în scopul de a mai amortiza din şocul produs prin zdruncinare. In acelaş scop, stupii se pun numai în intervalul dintre perechile de roţi.

Cu bacul se face nomadism în baltă sau dealungul unui râu folosind flora de pe mal.

Portiţa este un mijloc de transport pe apă format dintr'o platformă fixată pe două vase sau două luntri. Pregătirea bacului ca şi a portiţei constă în a ne da seama în primul rând de rezistenţa precum şi de starea lor igienică.

7. *Pregătirea materialului auxiliar.* Odată cu stupii se iau la noul loc şi o serie de unelte şi materiale ce sunt absolut indispensabile, ca: centrifugă, bidoane pentru miere, faguri de rezervă, faguri artificiali, magazii de rezervă. cuţite etc. Se recomandă ca stuparul ce practică acest stupărit să aibe şi o baracă demontabilă care să-i servească drept locaş atât pentru el, cât şi pentru aceste materiale accesorii. Pregătirea lor trebue făcută cu multă atenţie, căci, altfel, observi după ce ai pus stupii că-ţi lipsesc lucruri de strictă necesitate. Impachetarea se face cu multă atenţie, pentru a nu se strica sau pierde pe drum. Volumul ce va trebui ca ele să-l ocupe, va trebui să fie cât mai mic.

B. — EXECUTAREA TRANSPORTULUI

1. *Aşezarea stupilor.* După ce stupul a fost complect închis, cu ajutorul unei tărgi el este pus în vehiculul destinat pentru efectuarea transportului. In vagon, stupul se pune cu ramele paralele cu direcţia vagonului, întrucât mişcarea frecventă va fi izbirea înainte şi înapoi, deci mai favorabilă pentru rama în direcţie. Dacă rama ar fi perpendiculară pe direcţia de mers, este uşor de văzut că tamponarea va duce la o tendinţă de lipire a ramelor sau rupere a fagurilor. Pentru aceleaşi considerente în autocamion sau vehicul cu tracţiune animală ca şi în bac sau portiţă, stupul se pune cu ramele perpendiculare pe direcţia vehiculului, tocmai pentru ca aici mişcările mai frecvente şi mai mari sunt cele laterale (coaste, bolovani, valuri, etc.).

In vehicul stupii se pun unul lângă altul cu urdinişul către exterior şi eventual pe două sau trei rânduri suprapuse. Este bine să fie legaţi între ei, pentru a avea o mai mare stabilitate. In vagon se pun în rânduri, unii peste alţii, pe margine, cu faţa în interior unde lăsăm un culoar de vizitare şi aerisire. Dacă stupii (cutiile) sunt mai slabi, se fac nişte rafturi improvizate pe care se pun rândurile doi, trei şi eventual patru. Astfel într'un vagon pot să încapă până la 70—100 stupi Dadant-Blatt.

2. *Când se transportă stupii.* In raport cu datele culese în vederea stupăritului nomad, încă din primăvară sau din anul precedent, înainte de a pleca cu stupii în noul loc, recunoaştem din nou regiunea pentru a stabili definitiv locul prisăcii.

Dacă operaţiunea se face cu trenul, îmbărcarea se face seara după ce s'au închis urdinişurile. Nu se recomandă închiderea urdinişurilor cu o zi două sau chiar trei înainte de efectuarea transportului.

Cu autocamionul sau căruţele, transportul se execută noaptea, Dacă drumul este mai lung, în cursul zilei poposim la umbră, învelind cu rogojini stupii, fără a împiedica buna aerisire. Nu plecăm în nomadism decât, atunci când, floarea predominantă a regiunii mai are numai câteva zile pentru a începe să înflorească. Deasemeni dacă sosim când floarea a început să se desfacă este deja cam târziu căci, perioada de aclimatizare în care nu vom putea căpăta recolta de care este capabil stupul, în condiţiuni normale de transport, este socotită 4—6 zile. In acest timp albinele natural lucrează chiar din prima zi, dar stricăciunile mici cauzate de transport reţin o bună parte din lucrătoare în interiorul stupului.

3. *Cum se execută transportul.* Fiecare transport, oricât de mic ar fi, va fi însoţit negreşit, de stupar, care singur ar putea soluţiona diferite accidente apicole ce se pot ivi pe drum. Cu cât grja lui va fi mai mare, cu atât albinele vor şti să-l răsplătească la recoltă. O permanentă aerisire, cât mai multă linişte şi cât mai mai puţine lovituri sau hopuri, un continuu control prin staţii sau la scurte popasuri a stupilor pentru a fi complect închişi, un consum redus în timpul transportului ca şi precauţia ca în cuib să avem ramele cât mai fixe şi popuaţia cât mai redusă, vor contribui la examenul apicultorului în desăvârşirea acestei operaţiuni.

La tren ne vom asigura de vagoane cu frâne automate. Se ataşează aceste vagoane cu stupi la trenurile rapide de coletărie, rapide de vite, sau chiar la trenurile personale (conform prescripţiunilor speciale în acest sens ale Direcţiei Generale C.F.R.). Transporturile cu căruţa se fac de preferinţă cu boii; în acest caz mai cu seamă, vom fi atenţi să nu iasă vreo albină.

In cazul că nomadismul se face cu bacul sau portiţa, dealungul unui râu, stupii rămân nedescărcaţi având însă grijă ca ei să fie astfel aranjaţi încât să se poată umbla înăuntrul lor, iar bacul sau portiţa să fie perfect stabilă în timpul staţionării.

C — ARANJAREA STUPĂRIEI

1. *Descărcarea stupilor.* Ajunşi la destinaţie avem locul pregătit dinainte şi deci putem porni cu atenţie la descărcarea stupilor aranjându-i după normele de orânduirea unei prisăci. Nu se deschid decât după ce colonia s'a liniştit complect. Aşteptăm deci cel puiţn 4—5 ore după descărcare.

2. *Vizita sumară.* Chiar a doua sau a treia zi, vom porni la vizita sumară, dând drumul mătcilor din colivii, acolo unde ele au fost astfel transportate, observând dacă nu cumva avem mătci moarte, faguri rupţi, albină moartă, etc. şi luând măsuri de îndreptare dela caz la caz.

3. *Aranjarea laboratorului şi a materialului auxiliar,* comportă o grijă tot atât de mare.

CONSIDERAŢIUNI GENERALE

Fireşte că şi în apicultură, ca şi în orice altă ramură de activitate, căutăm să obţinem maximum de profit cu minimum de capital într'un timp cât mai scurt. Apicultura pastorală ne oferă recolte extrem de frumoase. Personal n'am atins decât 98 kgr. mediu de stup, doar într'un singur an, dar am văzut în nordul Dobrogei o recoltă de 116 kgr. mediu de stup pe an şi în alte părţi mai multe cazuri între 100—105 kgr.

Se recomandă să ai mătci tinere schimbate la doi ani negreşit; ba unii apicultori susţin schimbarea lor din an în an atunci când fac nomadism. Rezerve de mătci, în proporţie de cel puţin una la 8 sau 10 stupi, constitue una din grijile de căpetenie ale stuparului, pentru a putea în orice moment înlocui pierderile ce eventual s'ar întâmpla în timpul transportului.

Dar dacă avantajele sunt aşa de importante de ce am început aceste rânduri cu un oarecare semn de îngrijorare şi de ce la noi în ţară acest fel de stupărit este puţin utilizat? Am arătat din primele rânduri că este o operaţiune delicată, ori mulţi din apicultorii începători ce-şi reazemă viitorul lor pe iluzii materiale ce vor să le culeagă de pe urma apiculturii, socot că ar pierde prea mult dacă chiar din primii ani, deşi cu cunoştinţe superficiale, n'ar căuta să-şi mute stupii ca să ai dela început cât mai multă miere. Fără îndoială încercarea dă greş, măsurile nefiind pe deplin studiate şi apicultorul suferă mari deziluzii, după care, fie că porneşte cu o precauţie mai mare în continuarea acestui drum, fie că adesea se lasă păgubaş, motivând că nu are noroc la stupi. Şi tot neştiinţa, nesiguranţa, lipsa mijloacelor de transport şi în bună parte lipsa unui mijloc în a orienta şi îndruma pe stupari către cele mai bune regiuni melifere, dând indicaţi de timpul favorabil regiunii respective, asociate cu o delăsare a noastră a apicultorilor, constituesc factorii ce duc la folosirea stupăritului nomad într'o proporţie extrem de mică în raport cu posibilităţile florei noastre melifere.

Numai atunci când aceste elemente vor fi rezolvate vom putea să ne mândrim cu un stupărit nomad bine organizat, care va atârna greu în balanţa economiei noastre naţionale.

Locot. VECESLAV D. HARNAJ
din Şcoala Politehnică Bucureşti

RECTIFICARE

Din eroare s'a trecut în No. 6—7/943 al revistei la pagina 121 printre propagandiştii apicoli No. 2 D-l Nicolae Zidaru Jud. Mehedinţi în loc de Judeţul Tulcea, adică D-l Nicolae Zidaru propagandist apicol din Judeţul Tulcea; de asemenea s'a omis a se trece printre Domnii propagandişti D-l Dumitru Zuchel Pohrib cu 15 abonaţi din Jud. Tecuci. D-sa este rugat să reamintească D-lor abonaţi respectivi că sunt rugaţi a-şi plăti abonamentul, lucru pentru care-i mulţumim anticipat.

D-l Nicolae Zidaru este rugat să scrie amănunţit în ce priveşte taxele la ocolul silvic, după care se va interveni la locul în drept.

Inițiative apicole în cadrul Institutului Național Zootehnic

Tradiționalele cursuri anuale ale Institutului Național Zootehnic ținute de Dr. Florin Begnescu, consilier technic al Secției Apicole a Institutului, au fost încheiate prin vizitarea stupinei-model, a apicultorului Stan Ștefan, apicultor propagandist din comuna Croitori județul Dâmbovița, în ziua de 30 Mai a. c.

Cele trei mașini de persoane C. F. R. nu au putut satisface cerințele tuturor cursiștilor și ale invalizilor din spitalele Z. I. 303 și 327, cărora Lt. Harnaj Veceslav l-ea oferit prilejul să verifice pe teren ceeace le spusese la ședințele teoretice ale „Centrului de inițiere apicolă a Invalizilor".

Caravana a transportat peste 150 persoane care într'o atmosferă agreabilă, îndrăgostiți și pasionați de această îndeletnicire pe cât de frumoasă, pe atât de avantagioasă pentru toți, căci cu cheltueli foarte mici, chiar infime, se pot realiza beneficii mari de pe urma acestor insecte minunate, — albinele.

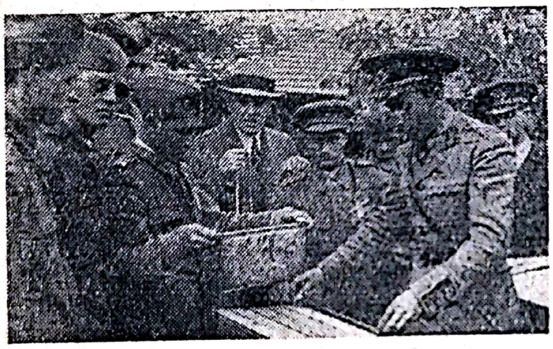

D-l Grigore Giossan (în mijloc) vorbind răniților și cursiștilor în stupina Stan Ștefan.

D-nii Dr. Fl. Begnescu, Gr. Giossan, Lt. Harnaj, Cpt. Zissu, C. Antonescu ș. a. în mijlocul răniților.

Călătoria aceasta a avut și o notă distractivă pentru invalizii noștri în majoritate mari mutilați, cari scoși de pe patul suferinței, — scoși în natură, acest mediu al românului, i-a însuflețit dealungul călătoriei și tot restul timpului. Decorurile naturale, câmpiile liniștite tapetate de verdele lanurilor unduind, defilând în semicerc, dealurile scăldate în soare, vâlcelele verzi, unde câte un pârâu șerpuiește și se strecoară printre plopi, pădurile de brad și stejar simbolul statorniciei românești, au predispus în bine pe invalizi. Și cerul e limpede, albastru minunat în această zi pentru martirii aceștia cu chipuri de sfinți. Și aerul e mai bun ca niciodată.

Prin sate în sărbătoare mașinile își domolesc mersul, — femei, fete, copii răspund prin strigăte și gesturi vitejilor neamului.

Sgomot de aplauze pe unde trecem, în timp ce basmalele fâlfâe și ochii lăcrămează, mașina alunecă ca un șarpe, lăsându-ți o viziune nedeslușită de bucurie, de suferință, de vitejie și de sânge.

Dar tot ce ni se perindează pe dinaintea ochilor, acest întreg peisagiu: livezi înverzite, tufișuri răcoroase, păduri negre de stejari și brazi, râuri albăstrui cu ciucuri de spumă, sătișoare cocoțate pe coastă, sau afundate în vâlcele și pitite sub frunzișuri, — au fost trăite intens de acești copii depe fața cărora dispăruse zâmbetul acela dureros al suferindului luat de pe patul unui spital.

Glia, pământul sfânt al Țării care a fost păstrat cu sângele strămoșilor și părinților noștri pentru păstrarea a tot ce este românesc, a înțeles Frt. Timar Teodor să-și lase un picior. Pare cel mai guraliv din toți. Tot timpul antrenează pe ceilalți cu cântece patriotice, contemplând prin fereastra mașinei aceste peisagii de povești.

Imi este drag de el, de aceia vreau să-l întreb câte ceva.

Aștept să termine „La Arme" pe care îl cântă pentru a treia oară.

„Ai vrea să mai mergi încă odată pe front?".

Mă învăluiește cu o privire aproape stranie, clipește repede și răspunde tot repede.

„Chiar am să cer să fiu trimis. Am mâinele sdravene și încă un picior, — dar să mi se dea tot mitralieră, căci am fost trăgător la mitralieră. Dar știți piciorul ista, îl păstrez pentru ghincolo. Eh, acolo am eu ceva. Când mergem acolo?".

Răspunsul nu l-a mai primit căci mașina stopează în fața sucursalei prisăcei lui Stan Ștefan. După o scurtă vizită continuăm călătoria la stupina, propriu zisă care se găsea la vreo 2 kilometri.

Incă de aci Frt. Timar entuziasmat îmi declară:

„Domnule ziarist, păi că nu se poate ceva mai bun pentru mine. Să știți că mă și cred stupar. Dar nu vorbesc până atunci. Să știți însă, că am să vă chem când mi-oi face stupi, să vedeți că-mi țin cuvântul".

Vizitatorii au rămas cu adevărat plăcut impresionați de această stupină. După un program stabilit de Dr. Begnescu, s'a vizitat prisaca cu toate anexele ei.

D-nii Gr. Giossan, președintele societății centrale de apicultură din România, C. Antonescu, directorul revistei „România Apicolă" și secretarul societății de apicultură, Lt. Harnaj V., animatorul Centrului de inițiere apicolă a invalizilor, Căpitan Zissu Dumitru, membru al comitetului societății apicole, etc., dau lămuririle necesare grupurilor de amatori apicoli și invalizilor pentru care de asemenea această vizită și-a atins scopul.

Uimirea și desfătarea vizitatorilor a satisfăcut munca de 19 ani a amfitrionului Stan Ștefan, care a ajuns ca din anul 1924 până în prezent prin perseverență și pasiune pentru această meserie să realizeze peste 200 stupi sistematici „Dadant" și „Layens", care îi aduc avantagii ce întrec orice așteptări.

„Am început cu un singur stup, numit „Voila". Apoi mai târziu am făcut patru. Inceputul a fost foarte mic, i-am înmulțit în câțiva ani până la 25. In 1928 am cumpărat 80 stupi care m'au costat lei 80.000. Serviciul m'a obligat să merg în Basarabia (am fost în serviciul C. A. M.). La înapoiere în 1929 nu am găsit decât numai pe cei 25 stupi vechi. Ceilalți muriseră. Cetind revista „România Apicolă" om luat cunoștință de expoziția ce va urma. M'am prezentat și eu d-lui Giossan. Aci mi-am vândut mierea, adică am scos paguba. In 1935 mi-am dat demisia din serviciu și m'am ocupat exclusiv de stupărie, pentru că nu am pământ nici o brazdă. Am ajuns astfel treptat, treptat, să fac ce vedeți. Mi s'a dat și diplomă și medalia de aur de Societatea Apicolă, datorită căreia am ajuns să progresez mult. Totdeauna sfaturile ce mi-au fost date de Societate, mi-au folosit mult. Astăzi am ajuns să-mi fac o situație frumușică, să-mi țin 5 copii care au învățat prin școli, numai depe urma stupinei, ne declară stuparul Ștefan.

Inventariul apicol este deasemeni model. Atelier propriu de confecționat stupii, mașină centrifugă pentru strâns mierea, presă cilindrică pentru fabricarea fagurilor artificiali, cariola pentru transportarea ramelor (invenție proprie premiată), topitoare solară pentru ceară, instalație pentru păstrarea și afumarea ramelor, etc. Tot ce poate pretinde o prisacă după regulile și technica apicolă s'a văzut la apicultorul propagandist Stan Ștefan care ne-a arătat ce se poate face dela nimic și cu nimic cu stupăritul, îndeletnicire care a luat desvoltare foarte frumoasă și la noi în țară, — meserie pe care o poate face atât intelectualul cât și muncitorul și, pentru care Dr. Begnescu, apicultor cu desăvârșite cunoștințe apicole și care ne-a reprezentat țara la mai multe congrese apicole internaționale, depune sforțări și sacrificii. Astăzi însă, s'a ajuns a se pune la îndemâna oricui posibilitatea de a-și creia câțiva stupi pentru casă, dar mai ales de a-și face o meserie din apicultură. Intenția de a se creia o școală de inițiere apicolă așa cum există și în alte țări, nu va întârzia să se realizeze. Incă din anul trecut Ministerul Agriculturii a numit peste 100 propagandiști apicoli a căror activitate a dat roade mulțumitoare, datorită cărora azi au luat ființă și desvoltarea satisfăcătoare a stupăriilor în toate regiunile țării. Activitatea și în acest sens a propagandistului apicol Ștefan, este deasemeni demnă de toată lauda. Pensionarul Dumitrescu din aceiași comună, precum și alții din satele vecine care i-au ascultat sfaturile, și l-au imitat, îi fac multă cinste acestui muncitor apicol.

Satul Croitori-Dâmbovița precum și cei veniți din satele vecine au meritat această sărbătoare și manifestație a reprezentanților forurilor apicole din țară și a invalizilor noștri, care au primit din partea apicultorului Ștefan ca dar 50 kgr. miere, gest care a umplut inimile de mulțumire, tuturor. Iată cum se poate face un om folositor familiei și țării, — un cetățean cu suflet bun, muncitor și cinstit care a ajuns să realzieze lucruri de care oricine dintre cetățenii țării este capabil. Așteptăm și dela alții să calce pe urmele apicultorului Stan Ștefan.

GION LUCA

Din ziarul „Petru Jertfitori".

STUPI „DADANT AUTO" BREVETAȚI

Se pot livra ori când și oricui, cu prețul de lei 8.875 loco fabrică, șoseaua Giulești (prelungire) No. 1, Mașina 42 naveta tramvaiului 6. Comenzile se primesc achitându-se suma de mai sus D-LUI CONSTANTIN C. ȚINTEA, Casierul Soc. Centrale de Apicultură din România, Cont CEC No. 12.984; sau personal după o înștiințare în prealabil telefonică, la telefoanele: 24942 sau 52246 sau la ora 14—15 acasă STRADA POPA SAVU, 24.

Reapariţia „Stupăritului" a d-lui C. L. Hristea

Cartea STUPĂRITUL a maestrului C. L. Hristea, lucrarea de mare valoare pentru literatura şi creşterea albinelor de pretutindeni, ce a fost premiată de Academia Română şi care s'a bucurat de cel mai desăvârşit succes, aceasta după afirmaţiile şi ale oamenilor de ştiinţă şi ale apicultorilor cu vază, s'a epuizat aproape din primul an al apariţiei sale.

Scrisori dela stuparii de prin toate unghiurile ţării, cereau autorului această carte, iar când s'a aflat că au fost vântute toate, alte sute de scrisori veneau să îndemne pe autor s'o retipărească cât mai curând.

In vremea din urmă aceste scrisori s'au înmulţit şi mai mult, iar Societatea Centrală de Apicultură a făcut şi ea demersuri pe lângă autor, pentru retipărirea lucrărei, aşa de insistent cerută de stupari.

D-l C. L. Hristea, autorul acestei capodopere, pentru care am un devotament şi profundă admiraţie, n'a percupeţit nimic şi în aceste vremuri, când hârtia şi tipăritul costă o avere, ţinând seama că această lucrare a apărut într'un format puţin mai mare, şi fără micşorarea numărului de pagini. Autorul a muncit şi de astă dată mult, scoţând din vechea lucrare ce a crezut de mică însemnătate, introducând în schimb tot ce poate constitui probleme de actualitate pentru apicultura generală.

Cartea Românească în a cărei editură a apărut, a făcut prin tehnica folosită şi formatul dat acestei a 2-a ediţii, a STUPĂRITULUI ca această lucrare să întruchipeze o prezentare neaşteptată în aceste vremuri.

Prin preţul de vânzare al STUPĂRITULUI cu 1400 lei bucata, maestrul a renunţat şi acum la un câştig material bine meritat ce trebuia să compenseze munca depusă la scoaterea acestei valoroase lucrări, în schimbul satisfacţeiei de a o pune la îndemâna stuparilor ce n'au mai avut de unde s'o cumpere când s'a tipărit în prima ediţie.

In faţa acestei stări de fapte, mă simt dator să îndemn din toată inima şi pe apicultorii ce au prima ediţie, să cumpere STUPĂRITUL ediţia 2-a care pe lângă adausurile şi completările făcute de autor, ce fac din această lucrare un îndreptar de actualitate, întruchipează o podoabă în literatura noastră apicolă.

STUPĂRITUL se găseşte de vânzare deocmadată la librăria „Cartea Românească" din Bucureşti şi provincie, cum şi la principalele librării din ţară.

CONSTANTIN ANTONESCU

Cartea d-lui *C. L. Hristea:* „STUPĂRITUL" ediţia II-a a apărut şi se poate obţine trimiţând pe adresa d-lui C. Ţintea cont C.E.C. No. 12.984 *Lei 1400* costul cărţii, plus 52 lei transportul cu poşta după care se expediază imediat cartea.

C. Ţintea

Centrul de inițiere apicolă a răniților dela spitalele din București

Cu toate greutățile evenimentelor ce trăim, când cei mai entuziaști apicultori pentru continuarea propagandei lor desinteresate, s'au văzut pe bună dreptate stânjeniți din pricina războiului, roadele propagandei desfășurate în sezonul apicol din acest an, au dus la rezultate neașteptate, și peste măsură de surprinzătoare.

Am aflat încă dela începutul anului, că D-l Lt. V. Harnaj, un înflăcărat și idealist apicultor, și-a asumat prin conducerea centrului de inițiere apicolă a răniților depe lângă Palatul Invalizilor, una din cele mai grele și patriotice misiuni, neprecupețind nimic pentru pregătirea cât mai temeinică a acelora, cari prin acte de vitejie plătite cu sânge și părți din trupul lor pe câmpul de luptă, la înscrierea paginilor de glorie neșterse din istoria noastră, vin acum să se îndrumeze în îndeletnicirea stupăritului.

D-l Dr. Florin Begnescu (dreapta) și Lt. Harnaj (stânga) demonstrând răniților în stupina Institutului Național Zootehnic.

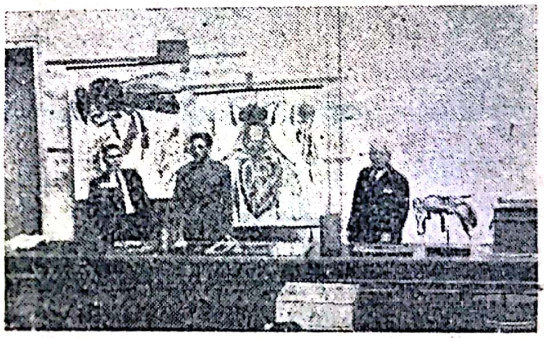

Dela dreapta spre stânga: D-nii Dr. Fl. Begnescu, Lt. Harnaj și C. Antonescu în amfiteatrul Institutului Zootehnic în timpul prelegerii.

Strădania D-lui Lt. V. Harnaj nu poate fi zugrăvită aci, iar rezultatele întrevăzute prin deosebitul interes ce răniții l-au arătat la cursuri și demonstrațiuni, când ei au cerut și lucrat singuri în admirația și satisfacția tuturor, dovedește cu prisosință că munca D-lui Lt. Harnaj depășește un act patriotic.

In Duminica Floriilor, la cererea D-lui Lt. V. Harnaj, răniții au fost aduși cu mașinile la Institutul Național Zootehnic, unde D-l Dr. Florin Begnescu le-a ținut o lungă și documentată prelegere, având în față tot utilajul modern cu care se face apicultura sistematică. După prelegere au urmat proecțiuni luminoase cu scene din viața albinelor și vederi de prisăci din țară, rularea a 2 filme de apicultură, și o demonstrație în stupina Institutului, după care s'a mers la stupina D-lui Lt. Harnaj din București.

Din partea Societății au fost prezenți la această manifestare D-nii: C. Țintea, Dr. Romanescu, Cpt. Zissu D-tru și C. Antonescu.

D-l Constantin Antonescu vorbind în numele Societății, după ce elogiază faptele de arme înscrise de răniți pe câmpurile de luptă, a îndemnat prin documentate pilde pe răniți să înceapă cât mai curând apicultura, fiind o meserie pe cât de ușoară, pe atât de bănoasă. Istorisirea D-lui C. Antonescu asupra întâmplării D-sale că datorează albinelor vindecarea de reumatism prin înțepăturile lor cu 11 ani în urmă, la care a adăugat că de atunci din câțiva stupi a ajuns acum să aibă 3 stupării și un inventar model, toate acestea fără ași părăsi ocupația de toate zilele, a stârnit un viu interes pentru auditori.

Prelegerea D-lui Dr. Begnescu ca și cuvântarea D-lui C. Antonescu au fost viu aplaudate.

D-l Lt. V. Harnaj prin cuvinte însuflețite a mulțumit în numele răniților D-lor Dr. Begnescu și C. Antonescu pentru concursul dat la formarea de stupari a eroilor neamului nostru, zugrăvind răniților după aceasta personalitatea și rolul ce-l joacă D-l Dr. Begnescu în apicultura românească de 35 ani încoace.

Demonstrațiile din stupinele Institutului Național Zootehnic și dela Stupina D-lui Lt. V. Harnaj au fost filmate și date publicității prin jurnalele cinematografice.

„ROMÂNIA APICOLĂ"

Pârghia de neînlocuit pe care se reazimă apicultura sistematică o formează faguri artificiali.

Rafinarea, sterilizarea totală a cerii contra bolilor, și mai presus TRĂINICIA FAGURILOR prin asigurarea coeziunei moleculare la ceară, sunt condițiile ce caracterizează fagurii lucrați la mașinile rotative din

STUPINA ANTONESCU

Folosirea alcoolului alb și a mierei, în loc de apă cu săpun, spirt denaturat, etc. în soluție la valțuri, face ca albinele să lucreze repede și cu multă plăcere pe acești faguri.

Comenzile de faguri trainici se execută în 60 zile cu ceara scoasă cu un an și mai mulți în urmă, și în 90 zile din ceara scoasă de curând.

Executăm și comenzi după metoda obișnuită în 3-8 zile, eventual preschimbăm ceara cu faguri gata lucrați în timpul sezonului și în măsura disponibilului.

Comenzile înregistrate până la 31 Decembrie 1943 cu ceara d-lor stupari, se fac la prețul de 350 lei de Kgr. și 5% scăzământ, iar după această dată cu 400 lei de Kgr. și 5% scăzământ.

NU EXPEDIEM CU RAMBURS. Pentru comenzile cu ceara noastră, costul transportului și ambalajului la comenzile cu ceara D-lor apicultori, se va cere informațiuni prin corespondență sau la telefon, la cari vom răspunde imediat.

Orice corespondență, colete, mandate, numai pe adresa:

VICTORIA ANTONESCU, București, Str. Virgiliu No. 7.

Telefon 5.22.06.

Scutirea de impozite și taxe sanitare pentru apicultori

După numirea celor 100 de apicultori propagandiști din îndemnul D-lui Dr. Florin Begnescu, anul acesta la stăruința biroului de apicultură din Ministerul Agriculturii și Domeniilor, condus de D-l Inspector General Veterinar Dr. Gh. Russu, Ministrul de Finanțe a acordat apicultorilor din întreaga țară scutire de impozite, fapt care vine să cimenteze încă odată grija Ministerului nostru de Agricultură ce poartă pentru a veni din ce în ce mai mult în sprijinul apiculturii. Nădăjduim că prin aceste măsuri de care avea nevoe apicultura de multă vreme, creșterea albinelor la noi a intrat în preocupările curente ale oficialității noastre, și că în curând proteguirea și încurajarea stuparilor până acum formulată în promisiuni repetate și nerealizate, se va transforma în fapte, pentru ca această ramură de producție cu izvoare nesecate de bogăție și sănătate națională neglijată destul, să îndrumeze pe apicultori pe drumul și la locul ce li se cuvine.

Noi, mulțumim din tot sufletul conducerii oficiale a apiculturii din țara noastră, pentru ce s'a înfăptuit până acum în sprijinul stuparilor și rămânem încrezători la venirea și a altor măsuri ce trebuesc luate cât mai curând, la ridicarea și desvoltarea stupăritului românesc.

Iată textul celor două circulări, pe cari Ministerul ni le trimite să le facem cunoscute membrilor noștri:

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR
Direcția Creșterii animalelor
Nr. 119405 din 28 Mai 1943

Onor.
Societatea Centrală de Apicultură din România
București

Prin prezenta vi se face cunoscut și vă rugăm a aduce la cunoștința tuturor stuparilor că pe baza recentei modificări a art. 88 din legea contribuțiunilor directe stuparii sunt scutiți de la 1 Aprilie 1943 de impozitele ce se aplicau asupra stupinilor.

Aceasta spre cele legale.

Director, **Indescifrabil.**

Șeful Bir. Apicol, **Dr. Gh. Russu**

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR
Direcția Creșterii animalelor
Nr. 131542 din 15 Iunie 1943

Onor.
Societatea Centrală de Apicultură din România
București

Avem onoare a vă face cunoscut că în urma intervențiunilor făcute de către acest Minister Președinția Consiliului de Miniștri ne încunoştinţează că s'au luat dispoziţiuni ca apicultorii să fie scutiţi de orice taxe sanitare.

Vă rugăm a aduce aceasta la cunoştinţa tuturor stuparilor.

Totodată ne folosim de această ocazie spre a vă aminti necesitatea de a se lua un contact mai strâns cu stuparii din raza Centrului Dvs. de activitate spre a descoperi din timp cazurile de boli contagioase ce s'ar ivi printre stupii locuitorilor.

In asemenea împrejurări veţi lua măsuri ca Ministerul să fie încunoştiinţat spre a se trimite la faţa locului specialişti în vederea identificării boalei şi luarea măsurilor de combatere.

Toate cheltuelile ocazionate cu deplasarea acestor specialişti cad în sarcina Ministerului.

Director, **Indescifrabil.**

Şeful Bir. Apicol, **Dr. Gh. Russu**

INIŢIATIVELE APICOLE SE INMULŢESC IN JUDEŢUL DOLJ

In numărul din Mai al revistei noastre, am scris despre stupina Asociaţiei comunelor din plasa Breasta (Dolj), care sub îndemnul entusiazmat al d-lui pretor Mazilescu e în curs să înfiinţeze o mare stupină. Primul lot de 50 de stupi sistematici a fost comandat.

Acum ne vine altă veste îmbucurătoare.

Vrednicul pretor al plasei Brabova (Dolj), d-l C. M. Popescu, un alt sprijinitor al stupăritului din Dolj, a construit şi d-sa pentru Asociaţia comunelor din plasa Brabova, până în prezent primul lot de 26 stupi sistematici — sistem Dadant-Blatt, — din care jumătate au şi fost populaţi cu albine. Noi îl felicităm pe d-l pretor Popescu şi îi mulţumim din tot sufletul.

Aflăm cu plăcere, că atât pentru prima iniţiativă, ca şi pentru a doua, Centrul de Propagandă Apicolă Terpeziţa-Dolj, şi-a făcut cu prisosinţă datoria, dând un mare sprijin acestor iniţiative.

Ni s'a promis că vom primi în curând şi alte veşti bune din judeţul Dolj.

Vom reveni. *Red. Revistei România Apicolă*

LĂMURIRE

Se comunică amatorilor cari vor să cumpere stupi „Dadant-Auto" că în preţul de lei 8.875 este cuprins următoarele:

1. Stupul propriu zis cu capac, încuietoare, etc.
2. Captar (Etaj).
3. 10 Rame la cuib
4. 9 Rame la captar
5. 1 Despărţitoare (Diafragmă)
6. 1 Pernă la spatele cuibului în interior
7. 1 Pernă deasupra ramelor din cuib
8. Scândurelele deasupra ramelor din cuib.

Cumpărătorul n'are nimic de adăogat, stupul fiind absolut complect.

Se poate trimite oriunde cu C.F.R. adăogându-se pentru transport dela fabrică la gară lei 300 iar pentru transportul pe C. F. R. se va întreba şi se va comunica înainte de efectuarea comenzilor.

C. Tintea

DAREA DE SEAMA

a Adunării Generale a Societății Centrale de Apicultură din România ținută la 27 Iunie 1943 la sediul ei în Palatul Institutului Național Zootechnic.

La ora 10½ dimineața *D-l Președinte Grigore Al. Giossan* luând cuvântul remarcă cu mult regret, că din cauza imprejurărilor de astăzi lipsesc de la Adunare foarte mulți membri din provincie și chiar din Capitală. După lista de prezență a membrilor se constată în Adunare prezența a 28 persoane. Ședința se poate ține, Adunarea fiind la a doua Convocare.

Se formează biuroul Adunării. *Perzidează D-l Grigore Al. Giossan* care propune desemnarea a doi scrutatori în persoana domnilor *Locot. Veceslav Harnaj* și *Daniel Constantinescu* și a unui secretar în persoana D-lui *Const. Antonescu.* Adunarea în unanimitate aprobă.

D-l Președinte roagă pe Domnii Scrutatori și pe D-l Secretar să constate dacă formalitățile cerute de Codul de Comerț și Statutele Societății sunt îndeplinite.

Domnii scrutatori și secretarul după ce în prealabil au făcut verificările necesare au încheiat următorul *Proces Verbal* care a fost citit în Adunare:

Astăzi 27 Iunie 1943, subsemnații scrutatori desemnați în Adunarea Generală a Societății Centrale de Apicultură din România, văzând aprobarea Comandamentului Militar al Capitalei, Stat Major B. 2, dată cu autorizația No. 90276 din 10 Iunie 1943, vizată și de Circ. de Poliție No. 25, prin care se dă voe să se țină această Adunare Generală; văzând publicația Dărei de Seamă din România Apicolă No. 4—5 Aprilie-Mai 1943 și a Bilanțului General și a Contului de Profit și Pierdere, ambele încheiate la 31 Decembrie 1942, precum și a convocărei Adunărei Generale din 11 Mai 1943, publicate tot în România Apicolă No. 5—6, Iunie-Iulie 1943, apărută însă în cursul lunei Mai;

Văzând tabloul de membri prezenți în Adunare, în număr de 28 persoane și în conformitate cu art. 34 din Statute și Codul de Comerț, astăzi fiind la a doua Adunare, se poate ține cu orice număr de membri prezenți;

Declarăm, că formalitățile legale sunt îndeplinite și că Adunarea se ține în mod legal și în conformitate cu Statutele Societății și Codului de Comerț.

Drept care am încheiat prezentul Proces-Verbal.

Formalitățile legale fiind îndeplinite după cum o constată Domnii scrutatori și Secretarul, *D-l Președinte declară ședința deschisă.*

Luând cuvântul *D-l Președinte Grigore Al. Giossan* spune:

Domnilor membri,

Gândul și închinarea noastră se îndreaptă întâi către Regele nostru Mihai I, predestinat adevărat urmaș al marelui Mihai Voevodul unității românești, apoi către Mareșalul conducător Ion Antonescu și către viteaza noastră armată, care departe de hotare și sub oblăduita lor conducere, continuă cu dârzenie lupta pentru sfânta cruce și reîntregirea țării în drepturile ei firești. Onoare tuturor și recunoștință deapururi.

Domnilor membri,

In cursul acestor lupte pentru întregirea pământului și neamului nostru, am avut durerea să pierdem mulți și dintre confrații noștri apicultori.

Prețuim sacrificiul lor și a tuturor confraților apicultori Germani, Italieni, Finlandezi, Slovaci, Croați, Francezi, Spanioli. Le aducem astăzi prinos și omagiu de recunoștință, eroi ce s'au jertfit în acest răsboi sfânt, pentru sfânta cruce și creștinătate.

Numele lor va rămâne săpat pe piatra de cinstire în fiecare țară, ca stăvilari ai hoardelor comuniste, dușmani de moarte a sfintei cruci.

Și acum, drept cinstire lor, un moment de reculegere.

(Adunarea în picioare aduce omagiu de recunoștință).

Inainte de a intra în ordinea de zi a Adunărei Generale țin să vă comunic adresa primită din partea Ministerului Agriculturii și Domeniilor Direcțiunea Creșterii animalelor — Biroul Apicol — cu următorul cuprins:

No. 130473 din 12 Iunie 1943

Avem onoare a vă face cunoscut că în urma intervențiunilor făcute de către acest minister Președinția Consiliului de Miniștri cu adresa No. 305066 R din 31 V 1943 anunță că Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale a luat dispoziția că nici un apicultor să nu mai fie supus la taxe sanitare.

Deasemenea și Ministerul Finanțelor prin adresa înaintată nouă cu No. 252184/943 anunță că stuparii sunt scutiți și de impozitul pe stupi

In continuare d-l *Grigore Giossan* scoate în relief sprijinul de adâncă înțelegere a problemei apicole în persoana d-lui Ministru Aurel Pană și a d-lui Secretar general Dr. Iuliu Radulovici și roagă Adnuarea să aprobe trimiterea a două telegrame omagiale

Adunarea în unanimitate și aplauze generale aprobă expedierea următoarelor două telegrame:

Domnului Aurel Pană, Ministru Agriculturii și Domeniilor
București

Apicultorii de pe tot cuprinsul țării, întruniți astăzi în a optsprezecea Adunare Generală a Societății Centrale de Apicultură din România, vă roagă să primiți respectuoasele lor omagii pline de recunoștință pentru toate înfăptuirile Domniei Voastre și bunele gânduri pentru reînflorirea stupăritului Românesc.

Președinte.Grigore Al. Giossan

Domnului Dr. Iuliu Radulovici
Secretar General Ministerul Agriculturii și Domeniilor
București

Apicultorii din Țară întruniți azi în a optsprezecea Adunare Generală vă trimit omagiul lor pentru tot ce ați realizat până acum și pentru gândurile bune ce aveți pentru legiferarea și organizarea viitoare a albinăritului Românesc.

Președinte Grigore Al. Giossan

D-l Dr. Florin Begnescu cerând cuvântul spune că este nevoit să plece din ședință pentru a lua parte la Adunarea Generală a Asociației Medicilor Veterinari din țară, fiaxtă printr'o coincidență tot astăzi. Regretă mult și urează Adunării spor la lucru pentru binele albinăritului din Țară.

Face apoi în linii generale o expunere a planului de reorganizare al apiculturei la noi, și îndeamnă pe stupari la unire și muncă spre binele lor personal și al Economiei noastre naționale.

Intrând în ordinea de zi *d-l Președinte Grigore Al. Giossan* face o dare de seamă mai dezvoltată asupra activităței depusă de Comitet în cursul anului expirat.

Analizând Bilanțul și Contul de Profit și Pierdere, ambele încheiate la 31 Decembrie 1942 publicate de altfel în România Apicolă, veți observa că din cotizații și abonamente s'au încasat numai 190.072, sumă ce reprezintă cota numai a jumătate din numărul membrilor noștri.

Trebue să recunoaștem că foarte mulți dintre confrați spune vorbitorul, sunt de cea mai bună credință și dacă nu o fac este numai o neglijență trecătoare. Noi cei de la conducere facem cele mai mari economii în administrarea banuui societății.

Registrele parafate și vizate în fiecare an de Tribunal, precum și actele de primiri și cheltueli stau de la ora 9 dimineața la dispozițiunea Dvs. pentru consultare și cercetare. De aceea ne permitem să rugăm călduros pe iubiții noștri membri, să-și amintească și de asociația noastră, care datorită bunei ei conducere, stă în continu de veghe spre binele și folosul lor și al apiculturei românești. De 18 ani, continuă președintele, sunt neclintit la datorie, cu toate furtunile pornite de răi voitori și mai ales de cei ce urmăreau să profite de vrajbă. Mă simt mândru că am luptat și am învins alături de maestru Dr. Florin Begnescu, aducând albinăritul la starea de înflorire de astăzi. (aplauze).

Domnilor membri,

Dacă profităm de această frumoasă reuniune să amintim unora dintre membri să-și achite rămășițele, apoi tot astăzi este momentul să cunoașteți că mai sunt membri, este drept puțini la număr, cari pe lângă achitarea cu punctualitate a abonamentului, ne mai donează și diferite sume, care vin să ne ajute să putem continua cu aceiași dragoste lupta pentru propășirea albinăritului. Numele lor cimentat în scriptele Societății, vor fi mărturie de contribuția nominală adusă de fiecare la această mare operă de interes național economic. Este momentul totuși, încă odată, să le mulțumim călduros pentru faptele ce vorbesc de la sine.

Domnilor membri,

Acum doi ani s'a vorbit de constituirea unui fond pentru o teză de Doctorat în medicina umană, care să trateze despre „Mierea în alimentarea sugacilor". Suma donată atunci de lei 2.000 ne mai fiind alimentată de nimeni până astăzi și cum urmează să-i dăm destinația atât de importantă ce i-a fost fixată, am mai majorat-o cu încă lei 2.000, ca astfel să poată reprezenta un punct de plecare și să putem comunica și Facultății de Medicină Umană intențiunile noastre. Am speranța ca fapta mea să mai găsească imitatori, mărindu-se fondul la o cifră mai importantă, care să facă cinste societății noastre.

Domnilor membri,

Cheltuelile de imprimare ale revistei „România Apicolă" cresc încontinu în raport cu indexul de scumpete a hârtiei, a materialelor tipografice și mai ales a mânei de lucru. Totuși și aici împrejurarea ne-a fost favorabilă. Marele cărturar și român bucovinean, Profesor Ilie Torouțiu, proprietarul Tipografiei „Bucovina" care de 17 ani ne tipărește revista și care în totdeauna ne-a sprijinit moral și material cu cea mai mare dragoste manifestarea noastră pe tărâm apicol și în vremile grele de astăzi nu ne-a părăsit și în limitele posibile ne ajută să putem continua lupta începută. Astăzi mai mult ca ori când, avem de datorie să-i aducem prinos de mulțumire. Vă rog să aprobați să-i trimitem următoarea telegramă ca o modestă recunoştinţă pentru sprijinul ce ni-l dă:

Domnului Profesor Ilie Torouţiu
Bucureşti
Strada Grigore Alexandrescu, 4

Apicultorii din România întruniţi azi în a optsprezecea Adunare Generală exprimă omagiile lor de recunoştinţă marelui român bucovinean, Profesor Ilie Torouţiu, membru corespondent al Academiei Române, pentru sprijinul neprecupeţit ce-l dă Societăţii Centrale de Apicultură în îndeplinirea programului ei de îndrumare al albinăritului în România.

Preşedinte Grigore Al. Giossan

Domnilor membri,

O privire obiectivă asupra bilanţului scoate în relief buna gospodărire ce există în Societatea noastră, cu banul adunat cu atâta trudă de noi. Intrebuinţat cu chibzuială, ne-a ajutat să constituim din nou un fond cu destinaţie inalienabilă destinat să îndeplinească într'un timp cât mai apropiat unul din dezideratele mele de odinioară „Casa Stuparului“.

Nu înţeleg să mai răscolesc decepţia ce am suferit în trecut, din lăcomia unora, care deşi înregimentaţi în Societatea noastră, nu aveau nimic comun cu năzuinţele noastre şi care au luptat să distrugă opera mare începută. O las în seama posterităţii însă cu mândria în suflet că am putut din nou să-i pun casei Stuparului temelie de granit. Fondul iniţial de 80.000 lei, este drept infim de mic, dar cu încăpăţânare constructivă el va creşte şi dacă nu nouă predecesorilor noştri, le vor veni sercina să aducă la îndeplinire această necesitate pentru o asociaţie ce trebuie să dăinuiască deapururi. (aplauze).

Domnilor membri,

Intâmplător mi-a căzut în mână telegrama expediată de Societatea Apicolă Bănăţeană marelui nostru apostol consilier Dr. Florin Begnescu. V'o citesc şi Dvs. fiindcă ori ce manifestare de dragoste adusă iubitului nostru Prim Vice Preşedinte de Onoare găseşte acelaşi ecou şi în inimile noastre. (aplauze).

Este rândul nostru continuă d-l *Preşedinte Grigore Al. Giossan* să-i arătăm toată gratitudinea pentru tăria nezdruncinată cu care domnia Sa a stat la prora albinăritului românesc, învingând destule greutăţi până la reînflorirea de astăzi a căror roade le culegem noi cu toţii şi Economia noastră naţională.

De aceea m'am gândit să închinăm un număr special din revista România Apicolă drept omagiu maestrului consilier Dr. Florin Begnescu (aplauze) şi la care pe lângă colaborarea membrilor noştri, bine înţeles în articole scurte să o cerem şi pe a notabilităţilor noastre din cercurile agricole şi economice în general. Un astfel de număr va ieşi din cadrul obişnuit al revistei şi costul lui va fi mult acentuat. El urmează să aibă sprijinul nostru a celor ce în adevăr recunosc modestia cu care am evidenţiat meritele apostolului nostru Consilier Dr. Florin Begnescu. In acest scop mă înscriu cu lei 1000 pe care o şi depun în mâinile d-lui Casier Ţintea.

La această iniţiativă se asociază şi depun şi sumele următorii: General Al. Mădinescu lei 500; Cpt. D. Zissu lei 500; C. Antonescu lei 500; Dr. Daraban lei 1000; Ath. Penescu lei 500; S. Ruginosu lei 300; Gh. Pandrea lei 400; D. Constantinescu lei 500; Pitişteanu lei 100; General Adj. G. Berindei lei 500; Răşcanu Alex. lei 500; C. Ţintea lei 1000; Popescu Gh. lei 1000. *Lista rămâne deschisă ca ori ce apicultor să poată să-şi arate astfel dragostea pentru maestrul Begnescu, putând să se înscrie cu ori ce sumă cât de mică.*

D-l Preşedinte *Grigore Al. Giossan* dă cuvântul D-lui *S. Ruginosu* care citeşte următorul raport al Comisiei de Cenzori către Adunarea Generală:

Domnilor membri,

Conformându-ne obligaţiunei impuse de art. 29 din Statutele Asociaţiei noastre şi Codul de Comerţ, am verificat în mod amănunţit actele de încasări şi cheltueli făcute în cursul anului 1942 precum şi Bilanţul general şi Contul de Profit şi Pierdere, ambele încheiate la 31 Decembrie 1942 şi am constatat că, atât actele de încasări şi cheltueli, cât şi Bilanţul şi Contul de Profit şi Pierdere au fost bine întocmite şi exact după scriptele Societăţii.

Am mai constatat deasemeni că un număr însemnat dintre membri nu şi-au achitat cotizaţia şi abonamentual pe 1942 şi că încă foarte mulţi sunt în restanţă şi pe anii din urmă şi îi rugăm călduros să intre în ordine.

Faţă de constatările noastre, vă rugăm Domnilor membri, să binevoiţi a aproba Bilanţul General şi Contul de Profit şi Pierdere, aşa cum vi se prezintă de către Comitetul Societăţii şi să-i daţi cuvenita descărcare de gestiunea anului 1942.

D-l Preşedinte *Grigore Giossan* întreabă dacă doreşte să ia cineva cuvântul asupra Dărei de Seamă şi raportului Cenzorilor.

Cere cuvântul D-l *General Al. Mladinescu* care într'o însufleţită cuvântare arată că fără a se gândi la măguliri, nu poate să nu accentueze activitatea depusă de Preşedintele Societăţii D-l Girgore Giossan timp de peste 17 ani pe tărâm apicol. Gestul D-sale de a majora fondul pentru teza mierea în alimentaţia sugacilor, vorebeşte dela sine şi cum destinaţia lui trebue să fie de real folos şi ştiinţifc şi economic, Domnia Sa mai adaugă fondului din partea D-sale lei 500.

Cere cuvântul D-l *Dr. Emil Daraban* care arată că crearea fondului a pornit de la Domnia-Sa şi că aşa cum s'a exprimat şi în trecut înţelege să majoreze fondul la lei 10.000, completând diferenţa de lei 6.000. Ar fi de părere, spune vorbitorul, ca fondul să se împartă în două, mărindu-se pe deoparte cu contribuţia societăţii şi pe de alta prin subscripţie de la apicultori. Un premiu să se acorde pentru tratarea subiectului şi al doilea pentru tipăritul tezei.

Din mijlocul Adunărei se înscriu şi donează pentru majorarea fondului de teză următorii D-ni: C. Ţintea lei 1000; Ion Gh. Mareş lei 500, C. Antonescu lei 500 şi Gh. Drăgulănescu lei 1000.

Cere cuvântul D-l *Prof. Ion Gh. Mareş* care într'o expunere simţită arată că are toată stima pentru D-l Grigore Giossan Preşedintele Socieăţii, pentru D-l consilier Dr. Florin Begnescu şi pentru D-nii Const. Ţintea şi Const. Antonescu ca unii care contribue la mersul înfloritor al Societăţii şi doreşte ca şi în viitor ea să-şi păstreze personalitatea iniţiativei particulare pusă în slujba statului. Tot ce s'a înfăptuit până acum în sprijinul şi spre progresul albinăritului, s'a făcut cu entuziasmul şi munca dezinteresată a câtorva membri. Dacă dispare entuziasmul şi dezinteresul, suntem siguri că rezultatele nu vor mai fi aşa de mulţumitoare ca până acum.

Cere cuvântul D-l *General Adj. Grigore Berindei* care se asociază la părerile D-lui Mareş de a-şi păstra Societatea personalitatea ca factor în dezvoltarea Economiei noastre rurale.

Răspunde tuturor vorbitorilor D-l *Preşedinte Grigore Al. Giossan* care mulţumeşte călduros D-lui General Al. Mlădinescu pentru frumoasele cuvinte adresate şi pentru sprijinul ce îi dă să se realizeze cât mai repede o operă atât de importantă, „Mierea în alimentaţia sugacilor".

Mulţumeşte de asemenea D-lui Dr. Docent Emil Daraban pentru bunele îndrumări date şi pentru complectarea cu suma de lei 6000 a donaţiei D-sale de lei 4000.

Se adresează apoi D-lor Ion Gh. Mareş şi General Adj. Grig. Berindei şi le mulţumeşte pentru deosebitul interes ce poartă Societăţii noastre şi intereselor generale ale stuparilor.

Cere cuvântul *D-l Gh. Popescu* care accentuând importanţa subiectului ales de teză, roagă să se extindă cercetările şi deci subiectul tezei, *Mierea în alimentarea copiilor până la 20 ani.*

Răspunde D-l *Dr. Daraban* care arată că o extindere a subiectului depăşeşte cadrul de cercetare amănunţită pentru o teză de doctorat. Subiectul este destul de larg şi cere studii şi cercetări lungi şi foarte serioase.

Cere cuvântul D-l Profesor Universitar *Dr. Gh. Nechita.* Domnia-Sa comunică că în urma hotărîrilor laute de decanat până la sfârşitul războiului susţinerile de teze de doctorat sunt suspendate. Faptul absolvirii facultăţii de Medicină îţi decerne şi dreptul de Doctor. Urmează deci să aşteptăm terminarea evenimentelor de astăzi. Totuşi Societatea poate institui premii pentru lucrări originale, cum ar fi descrierea documentară a valorii mierei sau alte subiecte.

Cere cuvântul D-l *Dr. Docent Emil Daraban* care spune că este primul care se încântă că această problemă pusă de D-sa cu 4 ani în urmă, preocupă îndeaproape Societatea şi este pusă pe primul plan al dezbaterilor ei de astăzi. Acum 4 ani chimia falsificatoare a alimentelor şi deci şi a mierei era în floare. Şi astăzi spune vorbitorul am mai aflat două magazine în Bucureşti, care falşifică mierea. Pe atunci prima ţintă a fost să dau posibilităţi mai remuneratorii pentru studierea mierei, căci Facultăţile noastre deşi printre primele în Europa, nu introduseseră această preocupare. M'am gândit la început că prin studiul mierei ca aliment să dau extindere consumului de miere şi deci m'am gândit la latura producţiei. Urma apoi să mă preocupe latura ştiinţifică şi latura falşificărilor.

Domnia-Sa adaugă că prin ideea tezei, s'a gândit să atragă atenţiunea păturei intelectuale de la noi asupra importanţei şi valorii alimentare a mierei, teza având o mai mare valoare documentară.

D-l *Profesor Universitar Dr. Gh. Nichita,* cerând cuvântul arată că se poate merge cu această chestiune la Academia de Medicină. Subiectul ales de exemplu „Valoarea alimentară a mierei" va fi astfel cunoscut de toate forurile medicale nu numai de la noi ci chiar din lumea întreagă, de oare ce va fi dezbătut în revista Academiei.

Acestei lucrări i se va acorda de exemplu un al doilea premiu, primul premiu rămânând în vigoare pentru mai târziu aşa cum a fost fixat de la început.

Cere cuvântul D-l *Daniel Constantinescu,* apicultor propagandist, spunând că pe teren practic ar fi bine că această lucrare să fie scrisă pentru un cât mai mare număr de cititori. Propune ca premiul să fie dat Academiei Române ca ea la rândul ei să-l acorde celei mai bune lucrări, ca una ce are la îndemână mai multe mijloace de răspândirea lucrării.

Răspunde *D-l Președinte* care spune că pentru moment să rămânem la primele două propuneri și anume: o teză și o lucrare științifică, toate făcându-se sub aprobiul forurilor competinte în analiza subiectelor.

D-l Președinte cere apoi închiderea discuțiunilor, orele fiind înaintate pentru a intra în dezbaterea ordinei de zi și pune la vot:

1. *Darea de seamă a Comitetului pe exercițiul 1942;*

2. *Raportul Comisiei de Cenzori;*

3. *Descărcarea Comitetului de gestiunea sa.* Toate trei puncte se aprobă în unanimitate și aplauze generale.

4. *Alegerea a trei membri eșiți la sorți în conformitate cu art. 16 din Statute și anume: Const. S. Antonescu, Inginer Agr. N. Foti și General Al. Mlădinescu. Membrii eșiți la sorți sunt reeligibili.*

In unanimitate și aplauze generale se realeg domnii Const. S. Antonescu, Locot. Veceslav Harnaj și General Al. Mladinescu.

Alegerea a trei cenzori activi în locul d-nei Arhitect Henrieta Delavrancea Gibory, d-nii Gh. Pandrea și S. Ruginosu și a trei cenzori supleanți în locul d-lor C. Costescu, Plot. Maj. Vasile Ioan și C. V. Lascăr. Atât cenzorii activi cât și cei supleanți sunt reeligibili.

Adunarea în unanimitate realege cenzori activi pe D-na Arhitect Henrieta Delavrancea Gibory, d-nii Gh. Pandrea și S. Ruginosu și cenzori supleanți pe d-nii C. Costescu, Plot Maj. Vasile Ioan și C. V. Lascăr.

6. *Bugetul pe anul 1943.*

D-l Președinte prezintă următorul Proiect de buget și anume:

VENITURI		
Numerar în casă	Lei	1.345
Cotizații și abonamente	„	300.000
Donații	„	10.000
Colecții vechi	„	3.000
Insigne și Albinițe	„	3.000
Reclame	„	3.000
Diverse	„	1.655
	Lei	322.000

CHELTUELI		
Imprimarea Revistei	Lei	287.000
Clișee Revistă	„	10.000
Expediția Revistei	„	6.000
Corespondența	„	4.000
Căsuța Poștală	„	2.000
Viza Registre	„	1.000
Cheltueli cancelarie	„	2.000
Cheltueli Redacție și stupină	„	10.000
	Lei	322.000

Care se aprobă în unanimitate.

7. *Diverse chestiuni de interes general apicol și bunului mers al Societății.*

D-l Președinte Grigore Al. Giossan luând cuvântul arată că la 19 Iunie anul acesta una din marele somități apicole mondiale Profesor Doctor Enoch Zander cunoscut în lumea întreagă prin cercetările și descoperirile D-sale în domeniul apicol a împlinit 70 ani. Cercetările d-sale concretizate în ultimele D-sale două volume „Beiträge zur Herkmftsbestimmung bei Honig" sunt mărturie despre activitatea marelui savant consacrată numai albinăritului.

La 9 Iunie i-am trimis următoarea scrisoare ca omagiu pentru toată munca depusă și consacrată apiculturei.

Zentralverein für Binenzucht
in Rumänien
Der Präsident

Bukarest, den 9 Juni 1943

Hochverehrter Herr Professor!

Durch die Liebenswürdigkeit der Frau Doktor Cornelia Pelimon, die das Glück hatte zu Ihren Schülern zu zählen, habe ich erfahren, dass Sie am 19 Juni, Ihren 70-sten Geburtstag feiern.

Dieser Tag soll im Kalender der Weltbienenzucht als ein Feiertag verzeichnet werden. Denn Ihre unermüdliche Tätigkeit und Ihre interessante Werke auf dem Gebiete der Bienenzucht sind für alle Bienenzüchter von solcher Bedeutung, dass Ihr Geburtstag zu einem wichtigen Datum in der Geschichte der Bienenzucht wird.

Im Namen des Zentralvereines für Bienenzucht, in Rumänien, dem ich vorstehe, sowie in meinen eigenen Namen, erlaube ich mich Sie, hochverehrter Herr Professor, zu bitten, unsere herzlichsten Wünsche für Ihr Wohlergehen und Ihre volle Zufriedenheit empfangen zu wollen.

Mögen Sie noch viele Jahre leben, damit Sie im Gebiete der Bienenzucht neue Lichtblicke erschliessen zu können!

Mit dem Ausdruck besonderer Wertschätzung, bin ich,

Ihr ergebenster,
Grigore Al. Giossan

Preşedintele Societăţii Centrale
pentru Apicultură
din România

Bucureşti 9 Iunie 1943

Prea stimate Domnule Profesor,

Prin amabilitatea D-nei Doctor Cornelia Pelimon, care a avut fericirea să se numere printre elevii Dvs., am aflat că sărbătoriţi, la 19 Iunie a 70-a aniversare a naşterii.

Această dată trebue notată în calendarul apiculturii mondiale ca o zi de sărbătoare. Intr'adevăr neobosită Dvs. activitate şi interesantele Dvs. lucrări în domeniul apiculturii au pentru toţi apicultorii o astfel de importanţă încât ziua Dvs de naştere devine o dată însemnată în istoria apiculturii.

In numele Uniunii Centrale pentru apicultură în România, pe care o prezidez, cum şi în numele meu propriu, îmi permit să vă rog, prea stimate Domnule Profesor, să binevoiţi a primi urările noastre cele mai sincere de sănătate şi deplină mulţumire. Vă dorim să trăiţi încă mulţi ani spre a putea deschide în domeniul apiculturii noui perspective luminoase.

Cu deosebită consideraţiune al Dvs. foarte devotat,

Grigore Al. Giossan

Astăzi propun Adunărei şi rog să se aprobe numirea D-lui *Profesor Doctor Enoch Zander Vice Preşedinte de Onoare.*

Adunarea în aplauze generale numeşte pe Profesor Dr. Enoch Zander Vice Preşedinte de Onoare.

De asemeni pentru deosebita activitate depusă de D-l Dr. Gheorghe Russu pe tărâm apicol, pentru modul cum D-sa caută să sprijine cauza noastră în calitatea D-sale de şef al Biroului Apicol din Ministerul de resort, pentru felul cum totdeauna apicultorii au găsit în Domnia Sa un sincer sprijinitor, fapt relatat şi de D-l Locot. V. Harnaj, Adunarea în unanimitate şi aplauze generale numeşte pe Domnul Doctor în Medicină veterinară Gheorghe Russu membru de onoare a Societăţii noastre.

In acest moment îşi face apariţia în Adunaree D-l General Gh. Filitti, care adresându-se Preşedintelui donează pentru Biblioteca Societăţii un frumos volum A. B. C. de Root.

D-l General Al. Mladinescu mulţumeşte D-lui General Filitti pentru frumosul dar cu atât mai mult, cu cât acest volum, este epuizat de multă vreme.

Răspunde D-l Grigore Giossan care în cuvinte calde evidenţiază gestul D-lui General Filitti. Ne cunoaştem Domnule General de vreme îndelungată de aceia fapta Dvs. pentru mine este un simbol, care îmi dă speranţa să pot vedea începând cu volumul oferit de Dvs., realizată şi Biblioteca Societăţii. Vă mulţumesc din suflet şi personal şi în numele apicultorilor Români.

Vă rugăm de astăzi înainte să fiţi între noi ca Membru de Onoare al Societăţii. Adunarea în aplauze generale aprobă numirea *D-lui General Gh. Filliti* ca *membru de onoare* al Societăţii.

Cere cuvântul *D-l Ath. Penescu*, apicultor propagandist, care aduce salutul apicultorilor Teleormăneni pentru întreaga Adunare. Domnia Sa propune următoarele sugestii:

1. Să se caute prin orice mijloace să se mărească fondul Casa Stuparului;
2. Să se vândă toate albiniţele şi insignele Societăţii. Costul lor este aproape pe gratis.
3. Colecţiile de reviste să se vândă prin propagandişti şi apicoli;
4. Să se reevalueze inventarul Stupinei şi al Societăţii în general;
5. Să se introducă cărţi de albinărit la Bibliotecele ambulante;
6. Statutele Asociaţiei Stuparilor din jud. Putna să servească la redactarea şi a altor statute pentru asociaţiuni similare.
7. Să nu se mai dea zahăr nerafinat complect.

Răspunde D-l Preşedinte *Grig. Giossan*, care comunică că se va ţine socoteală de sugestiile propune, pentru care îi mulţumeşte călduros.

In continuare Domnia Sa comunică că ordinea de zi fiind terminată şi ora târzie, înţelege să-şi depună şi mandatul de Preşedinte al Societăţii şi roagă pe Domnii Membri să aleagă din sânul celor 9 membri din Comitet un nou Preşedinte.

Adunarea în picioare şi in aplauze generale aclamă pe *D-l Grigore Al. Giossan*, şi-l roagă să primească în continuare însărcinarea de Preşedinte al Societăţii pentru a duce pe calea progresului mai departe destinele albinăritului românesc.

Răspunde *D-l Giossan*, care mulţumeşte întregei Adunări pentru manifestările de simpatie pe care i le arată.

Se împart apoi însărcinările celorlalţi membri din sânul Comitetului. D-l General Al. Mladinescu fiind ales Vice Preşedinte, Secretar General D-l Cpt. Zissu D-tru. Redactor al revistei „România Apicolă“ D-l Const. S. Antonescu. Casier D-l Const. Ţintea şi Bibliotecar Locot. Vecesłav Harnaj.

Şedinţa a luat sfârşit la ora 14.

Valţ (maşină rotativă) pentru faguri, 32 cm. lungimea sulurilor, marca Rietsche ca şi nou, vinde urgent STUPINA ANTONESCU, Bucureşti, str. Virgiliu No. 7 devenit liber prin aducerea din Germania a noi maşini cu capacitate mai mare.

Cursurile de apicultură dela Institutul Național Zootehnic

La 24 Mai a. c. a început la Institul Național Zootehnic din București, al XII-lea curs popular de apicultură.

Inaugurarea a făcut-o D-l Profesor Dr. Moldoveanu, Sub-Directorul Institutului, lăudând pe D-l Dr. Florin Begnescu, Consilier Apicol al Ministerului Agriculturii, care în fie ce an ține magistral asemenea cursuri, fără a lua în seamă complexa activitate ce desfășoară ca conducător al centrelor de propagandă apicolă, înființate tot în urma stăruințelor depuse de Domnia-Sa.

Apoi D-l Dr. Begnescu, a expus celor peste 200 de cursiști, foloasele ce pot avea practicând, chiar în mic, albinăritul în stupi sistematici.

Prelegerile au urmat toată săptămâna, fiind urmate de lecții practice în stupina Institutului, programul fiind alcătuit așa încât au fost desvăluite auditorilor tainele acestei atrăgătoare îndeletniciri.

La închidere, 29 Mai, a vorbit și D-l Grigore Giossan, Președintele Societății Centrale de Apicultură din România care într'o caldă și însuflețită expunere a evidențiat activitatea covârșitoare pe tărâmul apicol a D-lui Dr. Begnescu, care a început propaganda, când puțini știau ceva despre apicultură, la noi.

Duminică 30 Mai, cursiștii au vizitat în Com. Uliești-Croitori jud. Dâmbovița, stupina săteanului Stan Ștefan, propagandist apicol, unde s'au putut convinge că apicultura practicată de un stupar priceput, poate procura nu numai suficiente mijloace de trai, dar poate aduce chiar o stare înfloritoare. La această vizită au luat parte și invalizii din răsboi, conduși de D-l Locotenent Harnaj, care au urmat și ei cursul de apicultură, din îndemnul Consiliului de Patronaj cu două săptămâni înainte tot la Institutul Național Zootehnic.

Lămuririle în stupină au fost date de proprietar, care pentru rezultatele căpătate a fost felicitat de D-nii Dr. Begnescu și Grigore Giossan cari, și aici au întovărășit pe cursiști.

Incă odată țin să aduc laude neprecupețite gospodarului Stan Ștefan, pildă vie de muncă, stăruință și pricepere, care în locul unde se află, desfășoară fără plată o activitate rodnică, pentru care a căpătat la expoziția Societății Centrale de Apicultură, cea mai înaltă dinstincție.

D-l Stan Ștefan a donat la plecare 50 Kgr. miere pentru răniții dela Spitalele 303 și 327 Z. I. din București, pentru care D-l Lt. Harnaj și D-l Grigore Giossan i-a adus în fața sătenilor veniți să-și manifesteze simpatia pentru răniții și cursiști ce le-au vizitat satul, cele mai vii mulțumiri.

DANIEL ST. CONSTANTINESCU
Apicultor Propagandist
Pângărați, jud. Neamț

Să deschidem bine ochii

Incă de mult Guvernatorul Transnistriei a luat lăudabila inițiativă de a înzestra cu diferite obiecte câteva județe din țară, de exemplu: jud. Dolj cu tramvaie, diferite vite de rasă, stupine, etc.

Acum câteva zile, au sosit în gara Craiova din Transnistria, 200 (două sute) de stupi Dadant-Blatt cu albine, și cari stupi din inițiativa Camerei Agricole Dolj, au fost repartizați așa: 100 de stupi formând o stupină au fost trimiși la Filiași (Dolj), restul de 100 de stupi formând altă stupină au fost lăsați în Craiova și așezați în parcul Bibescu (la marginea orașului Craiova). După informațiile noastre fiecare stupină este însoțită de doi stupari din Transnistria. Această ședere a lor va dura până la toamnă când cei din Transnistria pleacă și rămâne personalul etnic român să continuie opera mai departe.

Repartizarea stupinelor așa cum este făcută după noi o să aibă multe neajunsuri de preîntâmpinat.

a) Stupina așezată la Filiași este într'o regiune destul de săracă din punct de vedere melifer.

b) Stupina din parcul Bibescu, este așezată într'o regiune unde bântuie cu furie Bacilus Larvae. Orașul Craiova este infectat de mult de această teribilă boală. Cazul regretatului stupar Ing. Agronom Jan Morărescu — cu frumoasa sa stupină — distrusă de această boală. Cazul d-lui Ilie Dumitrană, o stupină de o frumusețe rară, compusă din mai mult de 150 de stupi, așezată în mijlocul unui lot apicol bine îngrijit, este distrusă până la ultimul stup de Bacilus Larvae.

Noi am fost de părere că această din urmă stupină, adusă din Transnistria, să fie așezată între satele Leamna de Jos și Leamna de Sus. Aceste sate se găsesc la o distanță de 10—12 klm. de orașul Craiova. Indicăm și locul: vis-à-vis de sanatoriul Leamna, într'o grădină cu pomi fructiferi a sanatoriului care este și bine îngrădită. Aci regiunea este extrem de bogată în flori melifere. Lunca Jiului, pădurile seculare ce înconjoară acest loc va da posibilitatea de recolte record. Tot în această regiune este și locul de vilegiatură al craiovenilor, prilej bun pentru a face și propagandă apicolă.

Credem că întotdeauna, d-l Dr. Fl. Begnescu, va lua inițiativa pentru îndreptarea lucrurilor.

Cu ocazia aducerii a mai multor stupine din Transnistria în țară, se iveste o problemă foarte gravă, care poblemă ne-a stimulat să scriem acest articol.

Dar să vedem despre ce e vorba.

Noi facem o întrebare. Nu cumva cu aducerea acestor stupine să introducem fără să vrem vreo boală grozavă la noi în țară? Eu îmi amintesc că am citit undeva că în Ucraina de jos exista de mult acarioza! Se poate presupune că și în Transnistria exista. Noi întrebăm: se face control sanitar când se aduc asemenea stupine? Noi stăruim că în interesul general, aceasta să se facă cât mai în grabă și subliniem: controlul cât mai conștiincios! In caz contrariu, riscăm a ne ruina noi stuparii.

Aceasta nu înseamnă să împiedicăm aducerea stupinelor din Transnistria! Această faptă lăudabilă a Guvernământului trebue ajutată cu toate puterile noastre, iar noi ca stupari buni să luăm măsuri pentru preîntâmpinarea boalelor ce eventual vor putea veni.

De aceea zicem: să deschidem ochii bine!

Vom reveni.

Falco Peregrinus.

P. S. — Cele două stupine aduse, sunt şi rămân în viitor sub conducerea directă a Guvernământului Transnistriei până la noi ordine.

Maladiile albinelor

de *C. Lascăr*
Propagandist apicol

Loca, Nozema şi acarioza.

Vom vorbi mai întâi de Loca.

Aceasta este de două feluri: loca europeană şi loca americană.

Loca Europeană se cunoaşte: uitându-ne pe fagurele cu puet, vedem din cel necopăcit mort şi de o coloare închisă, gălbui, maro deschis şi închis.

Loca Americană moare puiul în celule acoperite, care la observaţia atentă sunt puţin găurite, în loc să fie bombate, sunt lăsate în jos; introducând un pai în astfel de celule, găsim puiul mort şi trăgând afară paiul vedem că materia lui se întinde şi miroase greu.

Stuparii care au urmat cursurile de combaterea boalelor la albine cunosc de ce boală e bolnav un stup.

După cercetările ce am făcut stupinelor din nordul jud. Ilfov de îndată a apărut fulgerător Loca americană în comuna Căciulaţi jud. Ilfov, la trei stupar,i care sunt aci şi la stupi izolaţi.

De altfel această boală e molipsitoare, infectează toate stupinele în jurul a 4.km. distanţă.

Am cerut Onor. Ministerului Agriculturii restricţiuni pentru comuna Căciulaţi infectată de Loca americană, cea mai teribilă boală a albinelor.

Stupii s'au tratat radical.

DE VÂNZARE

10 Stupi „Dadant" cu câte 12 rame. A se adresa d-lui Iordan Alexandru, Strada Fundătura Boja Nr. 17, comuna Militari.

Informații

Viitoarea ședință a Societății Centrale de Apicultură din România se va ține Duminică 5 Septembrie 1943 orele 10 dim. la SEDIUL STUPINEI EXPERIMENTALE a Societății din București Splaiul Independenții Nr. 333 (Școala Horticolă de Fete) unde se poate ajunge cu Tramvaiul 14 și autobuzul 58 dela Podul Cotroceni.

La această ședință după care va urma și o demonstrație în stupina Soc. pot lua parte și d-nii apicultori cari nu fac parte din Comitet.

*

Președintele nostru D-l Grigore Giossan, reducându-și anul acesta stupina vinde convenabil 30 stupi Langstroth completi precum și alți stupi model Dadant și Layens toți în stare nouă (fără albine).

Doritorii se vor adresa în fiecare zi de lucru D-lui Grigore Giossan, Director la Banca Românească din București Str. Smârdan No. 5, Telefon 5.10.10.

*

Aducem la cunoștința celor interesați, că din pricina evenimentelor, Expoziția Națională de Apicultură, ce se preconizase a se organiza pentru sezonul apicol 1943, s'a amânat deocamdată, în așteptarea unor vremuri cari să permită aceasta.

Membri noștri să fie încredințați că-i vom anunța din timp pentru data acestei expoziții, cu toate lămuririle privitoare la transport, materialul de expunere, etc.

*

Abonamentele se trimit pe adresa D-lui C. Țintea cont cec No. 12984, orice reclamațiuni cu privire la expediția revistei, să se adreseze numai pe adresa D-l C. Țintea căsuța poștală 525, București.

Situația D-lui .... **la** **1943**

Abonamente	P E A N I I						Total lei
	1938	1939	1940	1941	1942	1943	
Abonamente plătite							
Abonamente de plată							

Casier,

APICULTORII Găsesc în sezonul apicol 1943 faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presați la valțuri moderne «Rietche». (Prețul la cursul de cumpărare a cerii plus fabricațiunea). Se execută faguri presați la valțuri din ceara proprie a D-lor apicultori dacă acest material este **foarte bine curățat** de orice părți străine. (Prețul 300 lei kgr. și 5% scăzământ). Se cumpără ceară curată de albine. Contra aconto 30%, se expediază ramburs în provincie (minimum 3 kgr. la o comandă). Orice corespondență, prin carte poștală dublă prevăzută cu adresa expeditorului pentru răspuns. **Căpitan Zissu Dumitru,** Strada Gheorghe Barițiu No. 23 — București (prin Calea Griviței, Stația tramvai Octav Cocărăscu). Telefon 3.24.20.

APICULTORI

MOȘIERI ȘI FERMIERI

STUPI SISTEMATICI

Layens, Dadant-Blatt, Voirnot, Pincot, Langstroth, precum și orice alte tipuri indigene recomandate de Ministerul Agriculturii și Domenii. Modele exclusive. Unica construcție în țară Livrează în condițiuni avantajoase

„A P I C O L A"

București Str. Vasile Lascăr 124

Telefon 2.57.21

Tramvaie 9 — 16 — 17.

STUPI DADANT-BLAT

fabrică ferma Crețulești-Ilfov proprietatea Dr. Em. Daraban, la prețul de 8000 lei bucata, complecți cu etaj și salteluțe.

APICULORII Toate uneltele necesare pentru stupăria Dvs., cât și tot felul de semințe melifere, găsiți avantajos și de bună calitate la vechea casă A. Clouard, Semințeria «La bunul grădinar», București I. — Str. Carol Nr. 55. Telefon 3.34.92. Catalog gratuit la cerere.

SEMINȚERIA «FLORA» Alois Kanrek, București, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere.

Pentru reclamele publicate în Revistă Societatea Centrală de Apicultură nu are nici o răspundere.

■ Revista „România Apicolă" este aranjată pe colecții complete, și necomplete cu numerele 1, 2, 3, 4, 5 lipsă, și se poate vinde după cum urmează: Colecția completă, Lei 200; Colecția cu No. 1 lipsă, Lei 180; Colecția cu 2 numere lipsă, Lei 160; Un număr separat, Lei 40. Sumele se trimit pe adresa D-lui C. Țintea, Cont CEC No. 12984

Abonamentul 500 lei anual. Exemplarul 50 lei.

«BUCOVINA» I. E. TOROUȚIU BUCUREȘTI

1942 1943 1944 1945
verdi, alb, galben, roșu. lac „Duco"

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL
SOCIETĂȚII
CENTRALE DE
APICULTURĂ
DIN ROMANIA

ANUL XVIII Nr. 4—5 APRILIE—MAI 1943

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sediul Societăţii: Bucureşti VI, Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Naiţonal Zootehnic
Corespondenţa se va adresa numai **Bucureşti I. Căsuţa Poştală 525.**

Preşedinte de onoare statutar: **D-l Aurel Pană,** Ministrul Agriculturii şi Domeniilor.
Prim Vice-Preşedinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**
Vice-Preşedinte de onoare: **N. Nicolaescu**
Comitetul: Preşedinte activ: **Grigore Giossan**
Vice-Preşedinte: **General Al. Mladinescu.**
Secretar General: **Ing. Agronom N. Foti.** Casier: **Constantin C. Ţintea.** Bibliotecar: **Căpitan Zissu D-tru.**
Redactor România Apicolă: **Constantin S. Antonescu.**
Membri: **Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareş, Dr. D. Russu.**
Censori activi: S. Ruginosu, Gh. Pandrea şi D-na Arh. Henrieta Delavrancea-Gibory.
Censori supleanţi: C. Costescu, C. V. Lacăr, Plot.-maj. V. Ioan

---

„ROMÂNIA APICOLĂ"

Organ de propagandă al Societăţii Centrale de Apicultură din România
Bucureşti I, Căsuţa Poştală No. 525.
Redactor Şef: **Constantin S. Antonescu.**

Colaboratori:
Prim Vice Preşedinte de Onoare: **Dr. Fl. Begnescu.**
Vice Preşedinte de Onoare: **N. Nicolaescu.**
şi D-nii : **Grigore Giossan, Constantin L. Hristea, Ing. A. Bulyghin, Dr. Em. Daraban, Cpt. Zisu D-tru, D-ra Ecaterina Golescu,** etc.

ABONAMENTUL: Pentru Instituţiuni, Societăţi, lei 1000 anual; Pentru membrii: Cotizaţia la societate 60 lei anual; Abonamentul 440 lei. Total lei 500. Taxa de înscriere lei 20.
Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Articolele de publicat în Revista **„România Apicolă"** ca şi orice reclame etc. se vor trimite pe adresa **Societăţii Centrale de Apicultură din România, Bucureşti, Căsuţa Poştală No. 525.**

CUPRINSUL

Rutină birocratică de Pamfil Şeicaru; Schimbarea mătcilor bătrâne primăvara de Lt. V. Harnaj; O iniţiativă de lăudat; Ce vrem să ştim de C. L. Hristea; Tot despre stupinele comunale de Ion Anghel; Drept şi legislaţie apicolă de G. I. Bota; Mierea de I. Drossu; Centrul de iniţiere apicolă pentru invalizi; Cultura albinelor în nordul jud. Ilfov de C. Lascăr; Darea de seamă a Comitetului pe exerciţiul 1942 către Adunarea Generală a Soc. Centrale de Apicultură din România; Către stupari iubitorii naturei de Falco Peregrinus; Denaturat pentru zahărul albinelor de Beno Gherman. Extras după procesul verbal al şedinţei Comitettului Soc. Centrale de Apicultură din 7.III.1943. Informaţiuni, etc., etc.

ANUL XVIII Nr. 4—5 APRILIE—MAI 1943

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂŢII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Rutină birocratică

de Pamfil Şeicaru

In afară de Bucureşti, unde treptat grădinile au dispărut, mai toate oraşele ţării se caracterizează prin grădini ce înconjoară casele, fără să mai socotim grădinile publice. Nu odată m'am gândit la o utilizare ce s'ar putea da acestor spaţii înviorate de vegetaţie. In 1921, sugeram primarului din Buzău să facă o stupărie a oraşului, iar mierea pe care o vor produce albinele să fie folosită la cantinele şcolare. In recreaţie, fiecare copil ar primi o linguriţă de miere cu un pahar de apă, dacă nu cu o felie de pâine. Propunerea mea ar fi aflat o foarte uşoară aplicaţie datorită acelui vast parc Crângul din Buzău, cu o întindere de câteva sute de hectare. Fără prea mare greutate s'ar fi ajuns la 1.000 de stupi. Dar sugestia mea, primită cu mult entuziasm de primarul de atunci, nu a aflat nici măcar un început de înfăptuire, fie că nu-i în firea românului entuziasmul de durată, fie că nestatornicia vieţii politice de atunci a adus schimbarea primarului care îmbrăţişase cu atâta căldură propunerea mea.

Acum câtva timp, aflându-mă la T.-Severin, poate unul din cele mai frumoase oraşe ale ţării, împodobit cu grădini şi parcuri îngrijite, mi-am amintit de vechea mea idee şi l-am întrebat pe primarul oraşului dece nu se gândeşte la crearea unei stupării a oraşului pentru folosul cantinelor şcolare. Primarul, un foarte bun gospodar, mi-a zâmbit, şi când l-am întrebat de ce este sceptic, atunci când oraşul întruneşte toate condiţiile apicole, mi-a dat un răspuns care merită să fie amintit. Primarul oraşului T.-Severin este, întâmplător, şi el apicultor, — firesc ca aceiaşi idee să-i fi venit şi lui. A pornit să caute un loc potrivit şi l-a găsit chiar, la marginea oraşului, un loc proprietate a comunei, dat Camerei de agricultură.

Cu îndărătnicia unui om hotărît să ducă la bun sfârşit o acţiune începută, şi pentru a scurta timpul ce l-ar fi cerut o corespondenţă oficială, a plecat la Bucureşti ca să se pună de acord cu ministerul de Agricultură care deţinea locul comunei. Işi făcuse socotelile şi văzuse că putea să-şi organizeze stupăria comunei, stupărie destinată îndestulării cantinelor şcolare, numai pe o parte din suprafaţa locului, aşa că putea să rămână şi Camerei de agricultură suficient spaţiu.

Venise convins că ideea lui va afla un sprijin, nu numai o aprobare la ministerul de agricultură; se încânta anticipat de ecoul pe care îl va avea iniţiativa lui şi cum va găsi imitatori în toţi primarii oraşelor. Câte odată bătrânii, fiindcă primarul oraşului T.-Severin este un bătrân militar pensionar, au unele entuziasme de adolescenţi. Deci a explicat directorului din ministerul de Agricultură, de care depindea aprobarea cedării unei părți din suprafața locului, dat de primăria orașului Camerei de agricultură, scopul vizitei. Directorul l-a ascultat cu atenție și după ce a terminat primarul, în locul aprobării entuziaste la care se aștepta, spre desamăgirea bătrânului, au început obiecțiile. Dar primarul, om de specialitate, caută să-și aducă în apărare toată experiența lui apicolă, arătând ce condiții minunate întrunește orașul T.-Severin pentru a începe o acțiune care nu va întârzia să afle imitatori. Se străduia bătrânul să înmulțească argumentele, să înfățișeze planul bine chibzuit al stupăriei, să sublinieze foloasele pentru copii, amintind ce aliment de preț este mierea, mai ales pentru copii. Dar toate argumentele primarului se izbeau de scepticismul tehnicianului ministerului de agricultură, care continua să asculte din politeță, dar nimic nu îndreptățea să se creadă că s'ar fi clintit ceva din masiva lui neîncredere. Și ca să pună capăt unei discuții care începuse să-l ostenească, directorul conchise: „Și după ce dv. nu mai sunteți primar, vine altul care lasă în părăginire stupăria. Incurcăm lucrurile degeaba". Și bietul primar s'a întors amărît dă n'a izbutit să convingă, fiind obligat să renunțe la o idee pe care el o socotea — și pe bună dreptate — așa de folositoare copiilor. Se gândea că marca județului Mehedinți este o albină și din timpuri străvechi au fost stupării pe acele meleaguri, iar opunerea pe care întâmpinase i se părea așa de absurdă că zadarnic se căznea să-i afle temeiul logic.

Dar ce poate face voința unui om împotriva rutinei birocratice? Deprinderea oarbă de a continua să lucrezi așa cum ai apucat caracterizează în bună parte birocrația. A lucra după rutină, a nu schimba normele apucate, este una din formele lenii de a gândi, de a risca o nouă metodă. Dacă lucrezi după regulele stabilite, chiar dacă este păgubitor pentru stat, nu riști nimic, fiindcă te acoperă tradiția, pe când orice inovație implică și o răspundere, iar teama de răspundere stăpânește spiritul birocratic. Și nu numai că nu schimbă nimic din ce a deprins spiritul rutinar birocratic, dar manifestă un fel de ostilitate față de tot ce turbură regulele stabilite, chiar dacă s'ar fi dovedit cu totul sterpe sau cu rezultate nefaste. Și în câte servicii nu s'ar cuveni să se reacționeze asupra rutinei? Dar ce înseamnă înoirile pe care le visăm decât o zguduire trezitoare a rutinei? Ce comodă este deprinderea, de câteori însă nu este această deprindere la origina atâtor scăderi ale birocrației?

Dar mă întorc cu gândul la primarul din T.-Severin, la ideia care l-a încălzit, și mă întreb ce ar fi dacă, învingându-se neînțelegerea rutinei, s'ar începe crearea stupăriilor comunale, menite să fie de un așa de mare folos pentru acea lume a copiilor de școală?

Stărue mai mult ca oricând o necontenită, o susținută grijă de copii, de sănătatea copiilor, de robusta lor creștere, și o dovadă este înmulțirea cantinelor școlare. Ce ar fi dacă această idee a stupăriilor de orașe s'ar experimenta, învingându-se scepticismul comod al rutinei birocratice?

A încerca o acțiune folositoare, a experimenta o idee fecundă este totuși un act capabil să cumpănească sfânta lene a rutinei birocratice.

Din „Curentul" No. 5437 din 5.IV.1943.

Schimbarea mătcilor bătrâne primăvara

Este timpul să nu întârziem în a ne pune de acum problema creşterii de mătci selecţionate menite să înlocuiască mătcile bătrâne din stupării.

Se ştie că viaţa unei mătci poate să ajungă până la cinci ani. Deci ea este cea care supravețuește în colonie. Stupăritul raţional în decursul timpului a tras învăţăminte asupra aportului adus de matcă dealungul vieţii sale şi a constatat că în calitatea ei de mamă a coloniei este capabilă să depună cca. 15—20 milioane ouă fecundate (de albină) şi un număr aproape egal de ouă nefecundate (de trântori). Raportul între ouăle fecundate şi nefecundate, depuse de matcă este optim în primele două veri începând dela vara a treia să descrească, descreştere ce se accentuiază mult către sfârşitul vieţii.

De aici, s'a tras concluzia că o matcă trebue ţinută atât timp cât pota să aibă maximum de putere de înmulţire şi anume: **două veri.** In cea de a treia vară matca începe să-şi înmulţiască depunerile de ouă de trântor în dauna ouălelor de albină. In unele cazuri, chiar în această a treia vară însăşi albinele observând apariţia slăbiciunei în organismul reginei lor caută să şi-o schimbe. Cazurile frecvente însă de schimbarea naturală a mătcii se petrec în vara a patra şi a cincia, câteodată.

Dar nu modul de creştere al mătcilor vreau să-l redau în aceste câteva rânduri. Ţin să accentuez, pe baza constatărilor practice, timpul cel mai favorabil când stuparul să procedeze la schimbarea mătcilor stupilor săi.

Obişnuit, stuparii folosesc matca stupului cu care a eşit el din iarnă pentru a ne forma contingentul de albine necesare culesului, procedând la schimbarea mătcii abia atunci când observă că prin această operaţie colonia nu va suferi, adică cele 25—30 zile lipsite de puet să nu înrâureze asupra bunei desvoltări a coloniei. A doua parte a culesului principal răspunde acestor operaţiuni.

Unii stupari când observă că începe culesul cel mare omoară mătcile de doi ani şi mai bătrâne lăsând ca stupi să-şi scoate singuri mătcile folosindu-se de principiul selecţionării naturale, admis în acest caz ca cel mai fericit. Albinele de data aceasta ne mai având de hrănit decât puetul depus de matca omorâtă vor pleca în număr cât mai mare la cules, obţinând astfel o recoltă mărită.

Insfârşit, există stupari ce folosesc pentru schimbarea mătcilor timpul ce urmează marelui cules împingând această operaţie uneori până spre toamnă.

Dacă urmărim desvoltarea stupăriei precum şi profitul material obţinut în anul în curs fiecare din metodele de mai sus pot fi pe deplin motivate de cei ce obicinuit le întrebuinţează. Unele din aceste procedee ne oferă adesea rezultate momentane aproape surprinzătoare.

Urmărind însă scopul către care ne propunem să ajungem de a avea colonii puternice şi pentru anii următori, acesta poate fi atins numai prin a creşte mătci selecţionate şi cu maximum de fecunditate şi nu cazurile de mai sus vor fi cele mai fericite în rezolvarea problemei amintite şi iată dece:

S'a observat că o matcă cu cât este născută mai devreme în cursul aceluiaşi an cu atât puterea ei prolifică este mai mare. De pildă, o matcă născută în luna Mai are posibilitatea să depună chiar dela început un număr mare de ouă căci este hrănită din belşug în acest scop de albinele stupului, ce simt nevoia de cât mai multe tovarăşe de lucru. Matca născută în Iulie, nu v'a mai fi hrănită la fel cu cea din Mai, căci la această dată recolta începe să scadă, lucrătoare sunt suficiente care însăşi nu-şi prea găsea de lucru, deci nu se simte nevoia altora. Cu atât mai mult matca născută spre toamnă va depune în cursul acestui an un număr nespus de mic de ouă.

Ori, studii amănunţite au demonstrat că puterea prolifică a unei mătci atârnă în mare parte de numărul de ouă depuse în primele 30—45 zile după fecundare, cu cât în acest timp matca va depune mai multe ouă organul ei genital se va desvolta dela început suficient pentru a putea face şi mai târziu faţă depunerii unui număr mare de ouă atunci când prin hrănire specială albinele o vor cere.

Din potrivă mătcile ce în timpul arătat mai sus nu au o depunere pronunţată de ouă vor determina o oarecare atrofiere a organului genital, iar atunci când datorită unui cules bogat vom avea nevoie de lucrătoare multe nu le vom putea avea îndestulător căci organul genital al mătcii nu va putea produce mai multe ouă ori câtă hrană i s'ar opri.

Personal am urmărit timp îndelungat, cu multă atenţie, cazuri multiple putând să mă conving pe deplin de realitatea acestor constatări.

In acest scop se recomandă creşterea de mătci cât mai de timpuriu.

Nu sunt de aceiaşi părere cu cei ce pentru a executa schimbarea de timpuriu a mătcilor bătrâne folosesc mătcile crescute şi păstrate din anul trecut în nucleele în care au şi iernat.

Matca crescută în nucleu, după fecundare, trebue dată fără întârziere stupului, altfel nu avem o matcă destul de prolifică pentru motivele enunţate cari se datoresc lipsei de capacitate pentru ca regina să depună cât mai multe ouă. Folosesc totuşi matca păstrată peste iarnă în nucleu numai pentru cazurile extreme când mi s'a perdut la iernare matca vr'unui stup.

Procedeul aplicat cu mult succes de mine de câţiva ani după ce tatăl meu Preotul D. Harnagea l-a experimentat şi adaptat fără rezerve cu mult înainte, poate fi redat pe scurt în cele ce urmează.

Las stupilor în primăvară mătcile cu cari stupi au iernat. Deci în acest anotimp stupii se desvoltă normal.

Paralele, încă dela 5—15 Aprilie folosind procedeele obijnuite încep creşterea mătcilor selecţionate în nucleele special amenajate încă din toamnă, când le-am dat mătcile cu calităţile cele mai evidenţiate, spre a putea păşi la o bună selecţie.

Ceia ce apare delicat în această operaţiune s'ar părea a fi problema trântorilor selecţionaţi. Am avut însă grijă ca şi pe aceştia să-i iernez în unul sau două nuclee orfane în care i-am crescut prin selecţie toamna. Nu mă mulţumesc numai cu aceştia şi voi urmări încă dela 10—25 Martie creşterea de trântori selecţionaţi în al treilea nucleu ce are fie o matcă tânără (din toamnă), special oprită nefecundată sau, în lipsă o matcă bătrână ce depune mai mult ouă de trântori decât de albine. De asemeni mă voi îngriji să păstrez cu stricteţă celelalte norme în creşterea trântorilor selecţionaţi: aceiaşi rasă cu matca, din sânge cât mai îndepărtat, faguri bine lucraţi, etc. (lucruri ce le vom reda mai pe larg într'un articol viitor când voiu trata despre creşterea selecţionată a trântorilor şi împerecherea forţată).

Trebue să am în vedere că matca trebue introdusă în stupul destinat înaintea sau cel mai târziu la începutul marelui cules.

Faţă de timpul când în regiunea respectivă apare normal acest cules îmi hotărăsc timpul când voiu începe creşterea mătcilor şi trântorilor selecţionaţi, ţinând seama că un trântor pentru a fi capabil de împerechere trebue să aibă cel puţin 12—15 zile, dela naştere iar regina 5—11 zile.

Numai după ce tinerele mătci vor căpăta rodnicie vom proceda la introducerea lor în stupii aleşi, stupi cărora cu 24 ore mai înainte le-am omorât bătrânele mătci (doi ani şi mai bătrâne). Introducerea se face punând tânăra matcă într'o colivie împreună cu 5—8 albine din nucleul de fecundare, colivie ce o punem în noul stup orfan între rame spre a se obijnui albinele cu ea. A doua zi după introducerea coliviei dăm drumul tinerei mătci urmărind timp de 5—10 minute atitudinea albinelor faţă de noua lor conducătoare. In caz că se reped la ea, o închidem din nou în colivie, căutând în acelaş timp dacă nu cumva lipsa vechii mătci n'a făcut ca albinele să-şi înceapă botci. In această situaţie procedăm la curăţirea botcilor dând drumul mătcii a doua zi.

Avantajele metodei sunt renumite. Stupul va avea chiar la începutul marelui cules o matcă tânără cu capacitate prolifică mare. Felul în care s'a făcut creşterea ei izolat de stupul ce-i rămâne destinat, într'un nucleu cu o matcă special aleasă ca cea mai bună, recunoscută ca având calităţi superioare, precum şi timpul destul de înaintat când greu este să se găsească atât în stupăria mea crescător, cât şi în împrejurimi alţi trântori decât cei crescuţi prin selecţie de mine, mă fac să obţin o matcă selecţionată având moştenite calităţile celui mai bun stup. Modul de introducere în stup face ca continuitatea depunerii ouălelor să nu fie întreruptă decât pentru 2—4 zile cât durează operaţiunea de introducerea tinerii mătci.

Insfârşit această matcă venind în viaţă când numărul de albine este atât de preţuit va depune un număr foarte mare de ouă chiar din primele zile desvoltându-şi astfel mult organul genital. Prea marea fecunditate dela început se pare că este în detrimentul ultimilor ani din viaţă deaceia schimbarea mătci apare acum chiar ca o necesitate.

Locot. VECESLAV D. HARNAJ
din Şcoala Politechnică.

O iniţiativă de lăudat

In luna Februarie a. c. s'a înfiinţat în jud. Dolj o asociaţie a comunelor din plasa Breasta având ca sediu reşedinţa plăşei.

Cu mare bucurie am aflat că prima măsură în Statutul acestei asociaţii este şi înfiinţarea pe lângă fiecare Primărie câte o prisacă comunală, sub conducerea şi îndrumarea unor stupari rutinaţi.

Infiinţarea acestor stupine pe lângă scopul său educativ şi cultural va da şi un aport mare pentru aprovizionarea cantinelor şcolare cu miere.

Noi din redacţia revistei, mulţumim din tot sufletul D-lui Colonel P. Florescu pentru iniţiativa D-sale. Suntem informaţi că D-sa în orice ocazie a luat sub protecţia D-sale răspândirea stupăritului din frumosul judeţ Dolj. Asemenea tânărul şi energicul pretor al plăşei Breasta, D-l S. Mazilescu, îi dorim cât mai grabnică realizare a stupinelor comunale din plasa Breasta.

Centrul de propagandă apicolă din comuna Terpezita condus de D-l A. Nedev, unul din apicultorii noştri de seamă, va da concursul său neprecupeţit pentru realizarea acestor stupine.

Dorim, ca comuna Terpezita, care are ca primar pe D-l Gh. Stoenescu, unul din cei mai buni primari din jud. Dolj să înfiinţeze cât mai curând o asemenea stupină care sub protecţia sa să dea exemplu în judeţul Dolj.

La timp vom reveni iar.

REDACŢIA REV. «ROMÂNIA APICOLĂ»

STUPI „DADANT AUTO" BREVETAŢI

Se pot livra la finele lunei Mai, cu preţul de lei 8.875 loco fabrică, şoseaua Giuleşti (prelungire) No. 1, Maşina 42 naveta tramvaiului 6. Comenzile se primesc achitându-se suma de mai sus D-LUI CONSTANTIN C. ŢINTEA, Casierul Soc. Centrale de Apicultură din România, Cont CEC No. 12.984; sau personal după o înştiinţare în prealabil telefonică, la telefoanele: 24942 sau 52246 sau la ora 14—15 acasă STRADA POPA SAVU, 24.

CE VREM SĂ ŞTIM

M. I., Albeşti-Prahova. — «In primăvara trecută am avut o trecătoare boală care a atacat câteva colonii; **mureau şi albine bătrâne şi puet.** Am căutat în cărţile scrise în româneşte — căci limbi străine nu cunosc — şi nu am găsit nimic asemănător. Boala a trecut singură odată cu apariţia floarei de salcâm. Imi este teamă ca să nu am aceiaş nemulţumire şi anul acesta. Ce mă sfătuiţi să fac» ?

Răspuns. — **E drept că toate cărţile de stupărit şi dela noi şi din străinătate împart bolile albinelor în două mari categorii: cele ce ating numai pueul, şi cele ce ating numai albinele adulte. Nicăeri nu se vorbeşte de vre-una care să atingă odată şi puetul şi albinele la diferite vrâste.**

O singură dată în 1933 am observat şi eu la o singură colonie un caz asemănător. Pe atunci micul meu microscop nu mi-a îngăduit să pot studia amănunţit fenomenele boalei şi nici Institutul Naţional Zootehnic nu era încă organizat temeinic pentru a mă lămuri. Am bănuit dela început că boala se datoreşte unui ferment primejdios din făina de mazăre puţin alterată ce o dădeam albinelor. Am înlocuit imediat această hrană neprielnică cu o făină făcută de curând, şi răul nu a mai apărut în nici o colonie. Celei bolnave, i-am făcut o radicală desinfectare: am ars stupul în interior cu flacăra unei lămpi cu benzină; am trecut repede cu flacără peste fagurii cu provizii; pe cei cu puet i-am stropit bine cu o soluţie de hipoclorit de sodiu de 70 grade din care am pus 150 grame la 1 litru de apă; am hrănit 3 zile albinele cu sirop de zahăr în care am pus câte 4 picături de hipoclorit la un sfert de kilogram de sirop. Boala a fost stăvilită şi nici un caz nu a mai apărut în prisacă. Nu am mai făcut nici o comunicare în această privinţă, pentrucă nu l-am putut studia amănunţit.

Se pare însă că de data aceasta, Dv. vă găsiţi în faţa unor cazuri mai numeroase şi deci mai îngrijorătoare.

Dacă în primăvară boala apare iarăşi, trimiteţi o bucată de fagure cu puet bolnav la Institutul Naţional Zootehnic, secţia apicolă, str. Dr. Staicovici 63, Bucureşti, pentru a studia mai atent boala, trimiţând şi o probă de albine adulte vii şi moarte luate din acelaş stup. Veţi aplica tratamentul arătat mai sus, până vă vine răspunsul dela Institut care indică obişnuit şi felul tratamentului. Rog a-mi trimite şi mie probe la fel, ţinându-mă în curent cu mersul boalei şi rezultatele tratamentului.

I. V., Tecuci. — «Mierea extrasă din stupii mei Layens are puţin gust amărui; aceasta a contribuit în parte ca să o vând cu oarecare greutate şi cu un preţ mai redus. Care e cauza ?»

Răspuns. — **Mierea extrasă e cu putinţă să provină din sucul pe care frunzele sau scoarţa unor anumiţi copaci o elaborează în** spre toamnă și câteodată și vara. E așa zisa «mană» a copacilor, iar în termeni științifici: «nectar extra floral». Când albinele îl iau — mai ales de pe stejar — acest nectar extra-floral are ceva din sucurile taninice ale scoarței și țesuturile acestui copac, care dă un gust acru-amărui.

Feriți-vă pe viitor să faceți recolta prea târziu în toamnă a stupilor Layens punând după zece rame o gratie Haneman stând vertical și bine fixată între pereți, până jos la fund și sus la podișorul ce acopere ramele, astfel ca regina să nu poată trece la ramele rezervate pentru depozitarea recoltei. In felul acesta veți avea totdauna mierea pe sezoane: extrageți mierea de salcâm după terminarea floarei, apoi faceți extracția mierei de tei, după ce și această bogăție s'a terminat, și în sfârșit toamna când obișnuit aveți o miere de o calitate mai inferioară, puneți-o deoparte pentru a face cu ea o hrănire stimulentă în primăvară, sau o folosiți la fabricarea turtei dulci sau a oțetului de miere. Nu lăsați în cuibul de iernare miere de toamnă: aceasta tocmai că provine de multe ori din nectar extra-floral, conține o proporție de dextrină în prea mare măsură care lasă în intestinul albinei reziduri prea multe și produce adesea diareea spre sfârșitul perioadei de iernare.

Se mai poate deasemeni ca gustul amărui a mierei Dv. să se datoreze și fagurilor vechi din care ați extras-o. Am mai spus-o odată, — și am fost combătut de un distins confrate fără să mă convingă — că mierea din fagurii vechi are un gust aparte, mai puțin plăcut ca cea din fagurii în care regina n'a depus puet ori albinele n'au depozitat nectar. E foarte ușor singur să vă convingeți de acest adevăr: luați în gură și mestecați o bucățică de fagure alb cu miere din rame rezervate numai pentru recoltă — și veți vedea ce aromată e mierea și ce gust plăcut are; de îndată luați și o altă bucățică de fagure negru cu miere și mestecând, veți vedea deosebirea cu mult mai puțin plăcută ce o veți încerca-o. Deci e posibil ca mierea acrită să provină și din faguri de aceștia, căci iată ce scrie marea revistă americană Gleanings in Bee Culture: «Nu folosiți niciodată faguri vechi pentru magazinul de recoltă și mai ales din cei negri, și în care deci au fost crescut generații de puet. In aceștia vom găsi adesea mult polen, care având un gust amărui, face ca rea să capete un gust neplăcut. In timul extracției puneți deoparte faguri de aceștia și extrageți separat, iar mierea aceasta, o veți prezenta ca un produs de a doua calitate. Folosiți gratia despărțitoare, care împiedică reginele să urce în magazinele de recoltă».

CONST. L. HRISTEA
Moșia Mărășești, Jud. Tutova

Tot despre stupinele comunale

RĂSPUNS D-LUI NICOLAE IUGA

O problemă pe care d-l Nicolae Iuga o deschide prin articolul său „Stupinele Comunale" scris în „România Apicolă", numărul depe Februarie și Martie, a. c. încheind cu apelul făcut apicultorilor propagandiști, ca să-și însușească înființarea stupinelor comunale și să activeze pentru realizarea lor.

Nu din spirit polemic, ci pentru a privi problema pe toate fețele, m'am hotărît să scriu cele ce urmează, ca astfel comparativ să se ajungă la cea mai bună soluție.

Am cetit cu atențiune articolul și mă bucur de faptul, că recunoaște toate greutățile organizării acestor stupine.

Am fost și eu chemat în această iarnă de d-l Prefect al Jud. Putna, pentru a fi consultat în acest scop.

Am prezentat un memoriu cu planul de organizare, stabilind acele stupine, nu pe comuni, ci pe ocoale agricole, care au terenuri ce se pot folosi în acest scop.

Dar, după cum recunoaște și d-l Iuga, dela intenții frumoase și planuri, până la realizări sănătoase, este drum lung și greu.

In 1939, când s'a început punerea în aplicare a stupăriilor comunale, noi, apicultorii putneni, ne-am organizat în **Asociație**, cu următorul scop:

„Cultivarea, desvoltarea și răspândirea stupăritului rațional".

Pentru atingerea acestui scop se vor folosi următoarele mijloace:

a) Inființarea și conducerea unei stupării model și de experimentare în apropierea orașului Focșani.

b) Inființarea în Focșani a unei școli de apicultură.

c) Organizarea conferințelor de specialitate la sediu și în regiune.

d) Inființarea cursurilor de specializare teoretice și practice, cu ateliere necesare.

e) Organizarea expozițiilor și excursiilor.

f) A da sfaturi și îndrumări stuparilor, prin corespondență și presă.

g) Organizarea de stupării particulare și oficiale.

h) Organizarea cercurilor locale de stupări — filiale.

i) Cultivarea plantelor folositoare albinelor.

k) Inființarea unei cooperative pentru vânzarea uneltelor utile stupăritului și pentru prelucrarea, respectiv desfacerea produselor apicole.

l) Acordarea și mijlocilea diferitelor favoruri și premii, pe seama membrilor Asociației.

m) Susținerea intereselor apicultorilor în toate împrejurările și față de oricine.

n) Inființarea unui muzeu și a bibliotecei de specialitate.

o) Inființarea unui Buletin al Asociației.

p) Colaborarea cu autoritățile, pentru prosperitatea apiculturii raționale.

Cu acest prilej și față de intențiunile oficialității, am adresat Rezidenței Regale dela Galați, un memoriu, care poartă No. 2, din 27 Iulie 1939, în care, după ce aducem la cunoștință organizarea noastră și programul statutar, continuă astfel:

„Plecând dela ultimul aliniat al art. 3 din Statut, primul nostru act este acela de a supune spre știință Excelenței Voastre, programul statutar, pentruca unind năzuințele Excelenței Voastre cu munca și experiența noastră, să organizăm un tot de activitate, ca să se ajungă la scopul comun: Creşterea raţională şi intensă a albinelor, spre a da cât mai mult folos pentru toţi.

Baza acţiunii noastre nu sunt interese personale, ci, printr'o metodă reală şi practică, căutăm, mai întâi, pregătirea stuparilor şi apoi înmulţirea stupilor, cari nu pot ajunge decât nişte cutii goale, de nu vom avea îngrijitori pricepuţi.

Impărţirea de stupi sistematici ori cum şi oricui, ca şi obligativitatea instituţiilor de a avea stupi sistematici, nu va da rezultatul dorit, ci bani risipiţi, colonii de abline moarte şi compromiterea unei intenţiuni lăudabile. Căci, Excelenţă, să nu se uite înţeleapta zicătoare românească: „Lesne-i a zice **miere**, dar de multe ori îţi rozi degetele, căci, nu **toate muştele fac miere“.**

Acest adevăr îl veţi constata, nu mai târziu decât în primăvară, dacă veţi cerceta, câţi stupi din cei ce aţi dăruit mai sunt cu albine vii.

Să căutăm a organiza şi îndruma pe cale ştiinţifică, ceea ce avem şi apoi să pornim mai departe.

Acesta trebue să fie punctul de plecare“.

Aceste toate le-am scris în acel memoriu, în 1939 şi rezultatul mi-a dat dreptate

Cu aceleaşi argumente vin şi acum faţă de cele propuse de d-l Nicolae Iuga, privitor la stupinele comunale.

Inainte de a înfiinţa stupine comunale să luptăm pentru determinarea stuparilor de a se organiza în Asociaţii judeţene, prin care să se îndemne şi îndrumeze în îngrijirea ştiinţifică a stupilor, după o rânduială, nu cum îl tae pe fiecare capul.

Să stăruim pentru organizarea mijloacelor de a se pune la îndemâna stuparilor cele mai perfecţionate şi bune unelte, maşini, material şi stupi, în condiţiuni avantagioase, prin Asociaţiile Judeţene.

Să intervenim prin organizaţiile noastre pentru o legiuire protecţionistă de încurajare şi susţinere a apiculturii raţionale, care să creeze din albinărit isvorul de bogăţie naţională, aşa cum a fost odată în trecut.

Să tindem la organizarea centrelor de desfacere a produselor (miere, ceară, etc.) mijloc de selecţionare şi de stimulare a stuparilor, ca să producă cât mai bun. A! domnule Juga, dorèsc şi eu, câte o stupină pe judeţ, sau de se poate, în chiar acelaş judeţ, pe regiuni (munte, deal, şes sau baltă), dar cu scopul special de a servi în primul rând studiului descoperitor şi îndrumător, prin observaţiuni, încercări, experienţe, notate zilnic şi ani dearândul, ca să ne dea ceea ce ne trebue, **Ştiinţă românească** în arta şi meşteşugul îngrijirii albinelor.

Pe baza referatelor culese dela aceste stupine de studiu şi documentare apicolă, ne vom da şi noi, contribuţia în studiul universal, privitor la creşterea albinelor.

Ei, dar pentru aceasta trebue, tocmai ce ne lipseşte, — oameni pregătiţi temeinic, în şcoli speciale, nu autodidacţi cu pretenţiuni de savanţi, nedovedite.

In domeniul apicol mai sunt multe secrete de desvăluit pe cale ştiinţifică, dar pentru aceasta trebue oameni nu numai pasionaţi, ci şi temeinic pregătiţi ştiinţificeşte.

Studiu în stupină, studiu în laborator, studiu în atelier, cercetarea amănunţită a tuturor lucrărilor din domeniul apicol, ce s'a editat în toate ţările, deci învăţătură la cataramă, în 2—3 ani, nu prin cursuri de vară, sau de iarnă de 2—3 săptămâni. Acestea sunt foarte bune pentru noi, nu pentru cei închinaţi studiului şi cercetărilor.

Recrutarea s'ar putea face uşor alegându-se fie dintre studenţii dela agronomie cu înclinări de apicultori, sau la nevoe din elevii şcolilor medii de agricultură, purtând titlul de inginer sau agronom apicol.

Cu asemenea specialişti se pot organiza stupinele de studiu şi decumentare judeţene şi regionale, und Asociaţiile de stupari vor găti toate îndrumările necesare.

Fixând asemenea specialişti şi centre apicole, Statul nu va pierde, ci va realiza ceea ce doreşte, organizarea apiculturii, care să facă cinste Ţării şi să-i aducă şi folos material, atât prin produse, cât şi prin rolul de polenizare a plantelor, sporind recoltele multor plante.

Deci să lăsăm încercările trecutului, căci s'ar ajunge tot acolo şi până când Statul se va hotărî la ceva real, — prcatic, noi să organizăm şi să îndrumăm ceea ce avem şi care lâncezeşte, ţinându-ne în stare de inferioritate faţă de stuparii din celelalte ţări.

Eu fac alt apel: „Stupari! organizaţi-vă pe judeţe, apoi într'o Uniune, pe ţară, căci numai astfel vom păşi pe drumul cel plin de speranţe al progresului, pentru cinstirea şi îmbogăţirea ţării şi mândria albinăritului românesc, în România Mare, dela Tisa până în Mare şi marginele Bugului.

ION ANGHEL
Preşedintele Asociaţiei Apicultorilor Putneni
Focşani

Drept şi legislaţie apicolă

Albinele nici juridiceşte nu sunt animale domestice

de G. I. Bota

Când prin articolul „Albina animal domestic, sau nu'', publicat în No. 4—6/1942, al acestei reviste, opiniam că albina este un animal domestic, am adus argumente din punctul de vedere al ştiinţelor naturale.

In acelaş număr al revistei am văzut însă că la adunarea generală a Onor. Soc. Centrale de Apicultură, din 23 Februarie 1942, chestiunea s'a discutat mai mult din punct de vedere juridic, D-l Preşedinte Giossan, opinând pentru teza *afirmativă:* „In orice caz, când legiuirile se ocupă cu bolile albinelor şi proteguirea lor, nu putem conchide decât că ele sunt considerate ca animale domestice''.

In acelaş sens pare să fie şi părerea ilustrului apicultor italian Ant. Zappi-Racordati, după cum rezultă din notiţa publicată la rubrica „Fel de fel'' a ziarului Universul No. 204 din 29 Iulie 1942.

In fine în numărul 9—10/1942 al acestei reviste s'a publicat în traducere articolul D-lui Consilier Dr. A. Borchert în care combătând o sentinţă a Tribunalului Reichului conchide tot pentru domesticitate. Necunoscând întâmplarea care a dat naştere la acel proces şi neavând la dispoziţie nici sentinţa amintită, nu pot intra într'o discuţie aprofundată, dar ţin să fac două remarcări:

Definiţia reprodusă, ca fiind a zisului Tribunal, mi-se pare incompletă, nefăcându-se în ea amintire despre instincte, ataşament faţă de om, modalitatea procurării alimentelor şi a adăpostului. Chiar şi în această definiţie teza *„creşterei obişnuite sub supravegherea şi influenţa dominantă a omului"* nu a fost răsturnată.

In orice caz ţin să accentuez că până astăzi, după cuprinsul legilor, părerile învăţaţilor şi hotărîrile judecăţilor, *albinele nu sunt considerate ca animale domestice*. Iată argumentele:

Romanii ziceau: „Apium quoque natura fera est" (Inst. de divisione rerum I, 2 § 14) = Albinele sunt deasemenea sălbatice (fiară!) după firea lor.

„Puţin importă că ei (vorbind de păuni şi porumbei) au obiceiul să se ducă şi să revină, căci şi albinele fac la fel şi cu toate acestea e neîndoios că firea lor e sălbatecă. (Ibidem, § 15).

Germanii zic de asemenea: „Die Biene ist ein wilder Wurm" = Albina este o gânganie sălbatecă. Cuvântul Wurm are înţelesul obişnuit de vierme, de-aici se mai înţelege şi insectă, gânganie.

Codul Civil Francez, preluat de noi şi de italieni nu precizează categoria albinelor, probabil din cauză că în timpul confecţionării lui, sub Napoleon I, ei aveau o lege aparte pentru albine. Dealtcum acel cod nu prea intră în amănunte (cazuistică) ceiace e o mare calitate, făcându-l să fie potrivit şi la alte popoare precum şi timp îndelungat. Iată şi părerile învăţaţilor:

„Animalele asupra cărora omul poate să exercite dreptul de proprietate se împart în trei categorii: 1) Animale sălbatece (ferae) care, în calitatea lor de res nullius devin proprietatea primului ocupant (art. 648 c. c.); 2) Animalele domestice (mansueta) care rămân proprietatea noastră chiar când s'ar rătăci, schimbându-şi locul lor aiurea şi în fine 3) Animale nici sălbatece, nici domestice (mansuefacta) precum porumbeii, epurii de casă, albinele, etc., care se consideră ca accesorul locului unde s'au încuibat, când au pierdut obiceiul de reîntoarcere la locul lor (art. 503 c. c.)", zice D. Alexandrescu, Principiile Dr. Civ. Rom. Vol. I No. 638. Idem, Colin şi Capitant, în opera lor: Curs elementar de drept civil francez. Vol. I, pag. 1134, tradusă recent în româneşte.

Tot în această ultimă categorie mai intră peştii din eleştaie, viermii de mătase, cerbii, căprioarele, epurii de câmp, apoi alte animale care nu se află la noi, precum lamele din America de Sud, elefanţii din India şi renii, un soiu de cerbi nordici.

Unele coduri le-au reglementat aparte, astfel Codul Civil Austriac (valabil în Ardeal) vorbeşte de ele în art. 383 şi 384, iar Codu Civil German în art. 961—964. Deasemenea şi Noul Cod Civil Român din 1939/40, nepus încă în vigoare, în art. 673—675. Dacă le-ar fi considerat domestice pur şi simplu, nu era nevoie de reglementarea lor aparte, ci li s'ar fi aplicat regulele generale privitoare la animalele domestice.

Categorisirea albinelor are importanţă atunci când e vorba de dobândirea lucrurilor fără stăpân, a acelor resălbăticite, a produselor şi sporurilor lor, amestecarea lor precum şi răspunderea pentru daunele cauzate de ele.

PAGINA PROPAGANDEI

MIEREA[1]

Alimentaţia este una din primele şi importantele trebuinţi ale omului.

Omul primitiv n'avea nevoie să se gândească prea mult la alimentaţia lui. El lua orice hrană îi ieşea înainte, după gusturile sale instinctive: pescuitul, vânatul, etc., rezultatul nu era aşa bun. Unul din cele mai indiscutabile progrese ale civilizaţiei a fost prelungirea vieţei. In antichitate, Romanii şi Grecii se interesau prin şcolile medicale de alimentaţie şi de influenţa ei asupra higienei corpului şi asupra bolilor.

In Evul Mediu s'a vorbit mult despre aceste subiecte.

Progresele au fost considerabile în a doua jumătate a secolului al XIX şi în secolul nostru. De aci înainte omul începu să fie mai la adăpostul boalelor acute cari îl decimau, — ferit astfel de bolile ce pot să se transmită prin apă, aer, necurăţenie, etc. Higiena alimentară netezeşte drumul spre bune rezultate, nu ca să facă omul nemuritor, dar ca să poată atinge o vârstă mai înaintată, fără infirmităţi de origină digestivă, cari fac bătrâneţea atât de greu de suportat.

Alimentaţia este o problemă delicată şi vastă. Omul este un transformator chiar când e în stare de repaos, cheltueşte energie prin respiraţie, circulaţia sângelui, întrebuinţând căldură pentru ţesuturile sale.

Cheltuiala de energie fiind neîncetată, reînnoirea rezervelor fiind continuă, alimentaţia devine o primă necesitate, care nu încetează decât odată cu viaţa omului.

In calitatea mea de propagandist apicol numit prin Deciziunea Ministerială Nr. 8193 din 27 Aprilie 1942, care a fost publicată în Monitorul Oficial Nr. 102 din 4 Mai a. c., mi-am ales astăzi ca subiect de propagandă „Mierea''.

Mierea este nectarul cules de albine din milioanele de flori, cari împodobesc natura, nectar ce este apoi transformat de sucul glandelor salivare în guşa albinei şi apoi regurgitat în celulele sau alveolele fagurilor aurii sub formă de miere.

Cu toată transformarea ce suferă ea îşi păstrează aromele şi parfumurile florilor din care afost cules nectarul; astfel că vom avea o miere cu parfum de salcâm, de teiu, de busuioc, tămâioasă, etc.

Cu o măestrie arhitectonică demnă de admirat, albinele îşi construesc facuri din ceară, produs propriu al lor care rezultă tot din transfomarea mierei prin glandele speciale ce sunt ascunse sub inelele lor abdominale.

Fagurii sunt formaţi din celule, în cari albinele colectează mierea.

La început mierea conţine un procent de apă, care se evaporează tot prin acţiunea căldurei, din stup şi mai ales a ventilaţiei făcute cu aripioarele de albine. Când cred că evaporarea s'a terminat, atunci albinele astupă celulele cu o foaie de ceară (căpăceşte). Căpăcirea este un semn că mierea este coaptă, gata de extras.

---

1) Conferinţă ţinută de D-l Ioan N. Drossu, propagandist apicol Tecuci în cadrul programului de propagandă.

Extragerea mierei. — Practica albinăritului modern a făcut din această ocupație o adevărată știință. Astăzi putem obține faguri cu miere curată, fără ca acești faguri să fi fost întrebuințați ca cuib de clocire al albinelor.

Așa zișii „faguri virgini" cu mierea cea mai superioară și delicioasă, sunt obținuți mai ales în timpul belșugului de nectar, când ele construesc suplimente de faguri pe unde găsesc un spațiu gol în stup.

Metoda modernă de a scoate mierea din faguri cu ajutorul mașinelor speciale prin puterea centrifugală, a adus imense foloase economice, mai întâiu, iese o miere curată cu mirosul floarei de unde a fost extrasă și apoi, se economisesc fagurii cari, după ce sunt deșertați, se așează din nou în stup pentru continuarea activității albinelor.

In apicultura modernă intră și născocirea mașinilor de făcut faguri artificiali, mijloc prețios de colaborare în lucrările stupăritului modern.

Metoda veche de a stoarce faurii cu mâna pentru a obține mierea, pe lângă că dă o miere de calitate proastă, produce o mare pagubă. Ea dă de lucru albinelor să construiască din nou faguri, pierzând în felul acesta cam 10 kgr. miere pentru construcția unui kgr. de faguri, plus timpul.

Mierea ca aliment, este unul din cele mai hrănitoare și mai igienice. Nu numai că se poate folosi așa cum este recoltată — o felie de pâine cu unt și cu miere —, dar joacă un rol important în bucătărie: la o mâncare de morcov de exemplu, o linguriță de miere, în loc de zahăr, pe care-l înlocuește de minune este o adevărată sănătate în plus parfumează mâncarea. Tot astfel la țelină cu carne, prune cu carne, etc., apoi la diferite compoturi, etc.

Diferența între zahăr și miere este că în timp ce zahărul industrial este un aliment mort, mierea este un aliment viu, conținând principii nutritive, stimulente și vitalizatoare pe care chimia n'a reușit să le dea zahărului.

Zahărul prin transformările industriale ale extragerei a pierdut contactul cu celula vegetală, cu sărurile minerale, cu diferiiții fermenți și substanța vitalizatoare, care îi dădeau calitatea de aliment viu.

Știința ne arată că încorporarea de către celula umană a unei substanțe chimice moarte, se face cu obosirea celulei animale absorbante și chiar cu alterarea actului digestiv, fapt ce duce la consumarea organismului și cu timpul la îmbolnăvirea acestuia.

Examenele de laborator făcute asupra diferitelor specii de miere dau aproximativ următoarea componență chimică:

Vitmina B. prezentă.

Apoi: Apă, glucoză, levuloză, zaharoză, gume și dextrine, albuminoide, phosfat de calciu, phosfat de fier, invertină, acid formic.

Procentele variază după florile din care a fost cules nectarul.

Zaharoza favorizează granulația mierei.

Deci să nu se bănuiască că granulația este un indiciu că mierea nu este curată! Mi s'a întâmplat să primesc reclamațiuni în acest sens.

Mierea o mai găsim ca aliment de valoare în diferite rețete pela cofetării. Apoi nu uitați turta dulce dela „Moși" și pela toate iarmaroacele. Valoarea ei nutritivă este tocmai fiind lucrată cu miere.

Ca băutură răcoritoare, din miere avem: limonadă și un fel de vin delicios, ce-i zice Hidromel, precum și șampanie, diferite lichioruri, etc.

Vă dau o rețetă ușoară pentru facerea oțetului: Se poate folosi mierea de calitate inferioară, rezultată cu ocazia operației recoltărei mierei (descăpăcire de faguri, etc.): se face un amestec de 7 litri apă, $1^1/_2$ kgr. miere în care se adaugă coaja dela o jumătate de pâine. Vasul acoperit bine este așezat la căldură să fermenteze.

Când lichidul s'a limpezit bine este semn că oțetul este gata, — coaja de pâine fiind căzută la fund. Pus în sticle și bine astupat, este așezat într'un loc uscat, de unde la nevoie este luat pentru consum.

Vă stau la dispoziție cu diferite rețete începând cu formula alcătuirei turtei dulci.

După cum am arătat mai sus din substanțele componente ale mierei se desprinde rolul ei în alimentație, mai ales însoțită de alte alimente compatibile unui stomac sănătos.

Cantitatea de hidrocarbonate ce conține dă forța energetică organismului și în afara de asta ea mai conține acid formic, calciu, fier, etc., care joacă un mare rol în formarea țesuturilor.

Puterea ei hrănitoare sau valoarea alimentară față de alte alimente este: *100 gr. miere* au valoarea alimentară a 5 ouă, sau 600 gr. lapte, sau 210 gr. carne de morun, sau 168 gr. carne de vacă, sau 120 gr. nuci, sau 78 gr. brânză (telemea), sau a 4 portocale.

Ea poate deci înlocui rația alimentară, mai ales la persoanele suferinde, de constituție mai slabă și în special poate înlocui zahărul chimic, care pentru asimilarea lui cere sforțări însemnate organismului care îl consumă.

Doctorul Le Goff arată că din 22 persoane cărora li s'au administrat câte 100 gr. zahăr industrial, la 20 dintre ei s'a putut constata prezența zahărului în uree și la nici unul din cei cărora li s'au administrat mierea.

Deasemenea Diabetul urmează curba de zahăr.

Consumul zahărului industrial face ravagii în lumea copiilor și mai ales a sugacilor. Se știe despre ravagiile ce fac apoi bomboanele în distrugerea danturei.

Pe o felie de pâine întindeți o lingură de miere și dați drumul copilului la școală. Ii veți arăta astfel calea spre sănătate.

Hotărîți-vă a consuma miere și a înlocui pe cât puteți zahărul.

Mierea în trecutul îndepărtat. — In graiul poporului și în legende laptele și mierea era alimentul rezervat feților frumoși ori Zânelor Cosinziene! Mamele Zmeilor din basmele copilăriei noastre își hrăneau copiii cu miere ca să le dea putere.

Pitagora se hrănea cu un fel de turtă dulce făcută cu miere și avea credința că aceasta era o metodă spre a prelungi viața și a menține mintea sănătoasă.

Ca și Democrit care a murit la vârsta de 109 ani, tot așa și Anacreonte care și-a serbat a 115-a aniversare atribuia longevitatea, consumului mierei.

Hipocrat a prescris tuturor acelora ce doreau o viață lungă (și cine nu dorește !?) să consume multă miere.

Am putea cita multe exemple de longevitate. In general mai toți acei cari se îndeletnicesc cu meseria stupăritului au o viață mai lungă.

Mierea ca medicament. — Pliniu, celebru naturalist, scria că grăsimea de pește, amestecată cu miere, alcătuia o unsoare excelentă prin rezultatele ei vindecătoare.

La noi mierea se întrebuințează și în unele oblojeli. La țară când cineva capătă orbalț (erizipel) se vindecă cu miere.

Mierea introdusă în stomac, produce o subțiere a sucului gastric, de unde rezultă că unii bolnavi de stomac și anume aceia care suferă de un exces de suc gastric, se simt ușurați (hiperclorhidricii, ulceroșii). Mierea influențează în bine și asupra plămânilor. Deasemenea are putere antiseptică prin prezența unor acizi organici: formic, malic, lactic, etc.

Hypocrat mai recunoștea mierei calități de vindecare în unele dintre afecțiuni ale gâtului, larinxului, pulmonilor, aparatului digestiv, ficatului, rinichilor, etc.

Desigur că viitorul, cu descoperirile lui va mai găsi și alte explicații.

Cum să nu fie mierea un medicament, dacă ne gândim că este un produs recoltat din milioanele de flori, nectar ce imprimă caracterul plantelor din care a fost cules.

Astfel mierea de munte și mai ales din regiunile unde predomină bradul, are o acțiune binefăcătoare în combaterea afecțiunilor căilor respiratorii.

Mierea de teiu are calități emoliente pentru căile respiratorii precum și calitățile calmante și somnifere.

Mierea de salcâm și de trifoiu, dotată cu mai puține calități terapeutice, rămâne în schimb excelentă ca aliment.

Și acum câteva din întrebuințările medicale ale mierei: 1) Ca tonic eneral, se recomandă untul și mierea în părți egale, în cazurile de debilitate fizică generală, mai ales la copii, la cari acest amestec pare să înlocuiască, cu succes, untura de pește.

2) In anemie, este indicată, mai ales mierea în care fierul se găsește într'un procent mai ridicat. Acțiunea terapeutică a acesteia, s'ar datora pedeoparte, acidului formic, iar pe de alta principiilor zaharate și a fierului.

Primul exercită asupra mucoaselor stomacale o acțiune tonică și excitantă, în timp ce arderea zahărului, determinând o ridicare a temperaturei, favorizează digestia.

Fierul intră în compoziția hemoglobinei din sânge. Să se ia dimineața pe nemâncate câte o lingură de miere.

3) In afecțiunile gurei și gâtului se recomandă mierea rozată. Este o infuzie de flori și trandafiri (un ceaiu): 35 gr. pentru 125 gr. apă, la care se adaugă 250 gr. miere.

Având o acțiune emolientă și calmantă, se recomandă sub formă de gargarisme, în inflamațiile și ulcerațiile mucoase bucale, în amigdalite simple, precum și în unele ulcerații amigdaliene.

4) In laringite și bronșite, mierea de brad are o indicație bine stabilită. Are o acțiune calmantă și emolientă asupra mucoasei căilor respiratorii. Se recomandă a se lua o lingură de miere călduță, fie simplă, fie dizolvată într'o ceașcă cu lapte călduț.

98
32
66

5) In insomnie se recomandă mierea de flori de câmp şi mai ales cea de teiu pentru calităţile ei calmante şi soporifice. Se va lua câte o lingură seara la culcare.

6) In afecţiunile gastro-intestinale, cunoscute fiind proprietăţile desinfectante şi antiputride ale acidului formic, cât şi proprietatea sa laxativă, mierea este recomandată ca un bun medicament. Astfel unele gastrite, constipaţia şi chiar colibaciloza, par a fi favorabil influenţate în urma tratamentului cu miere.

La aceasta trebue adăugat şi faptul că mierea este un aliment perfect steril, care nu numai că nu fermentează, dar împiedică prin acţiunea acidului formic, o atare fermentare în prefacerile alimentare. Pentru aceste motive, mierea poate fi socotită ca un adevărat pansament stomacal şi intestinal, mai ales la sugari.

Pe de altă parte, transformarea hidraţilor de carbon din miere, făcându-se fără oboseala aparatului digestiv al sugarului, rezultă o mare toleranţă a organismului acestuia faţă de miere, şi deci realizarea efectivă a unei bune alimentaţii, lucru greu de obţinut cu ori care aliment, atâta vreme cât aparatul digestiv este în suferinţă.

7) Intrucât transformarea şi asimilarea principiilor zaharate din miere se fac fără un prea mare efort din partea ficatului, mierea va putea fi recomandată în cazurile în care se urmăreşte o reparare prin repaos a acestuia.

8) Datorită proprietăţei sale diuretice, ea este deasemeni indicată în unele afecţiuni ale rinichilor.

Astfel, în locul ceaiului de cozi de cireşi, care are inconvenientul, de a determina o uşoară congestie a rinichilor, se recomandă a se lua 3 linguri pe zi, dintr'o miere provenită din regiuni deluroase, în care predomină flora pomicolă.

In afară de indicaţiunile de uz intern, citate mai sus, mierea este indicată şi în unele aplicaţiuni locale.

Astfel în arsurile pielei se recomandă ungerea regiunei oblnave cu amestec de părţi egale de miere şi untdelemn, la care se poate adăuga şi un albastru de methilen.

Medicina populară cunoaşte întrebuinţarea mierei în tratamentul impetigoului (bubile dulci) şi alte multe întrebuinţări.

Şi dacă la noi orăşanul nu a ajuns încă să cunoască rolul şi valoarea mierei în alimentaţie, de ce să ne mai mirăm că în foarte multe din satele noastre, doar bătrânii în poveştile lor mai pomenesc cuvântul Prisacă; în timp ce ţări ca Germania, Franţa, Belgia, Olanda, etc., cu apicultura modernă şi cu producţie superioară celei dela noi, sunt totuşi importatoare de miere.

Stăruesc pe lângă fiecare gospodar să se gândească serios la mijlocul de a avea măcar 2 stupi cu albine pe lângă casa sa. Va avea mierea zilnică, mai ales pentru copii. Mierea, alături de lapte (albina şi vaca). Variaţii nutritive (restaurant, cofetărie, cârciumă).

N'aveţi loc, curticica-i mică? Apoi în America de exemplu şi în alte centre populate, stupăriile sunt instalate la ultimul etaj.

Albina cutreeră pe km. grădinile, livezile, imaşurile şi pădurile după voia lor; își aleg hrană de unde vor. In drumul lor varsă belșugul prin plimbatul polenului.

Despre albine și foloasele lor voiu vorbi în altă ședință.

Am avut onoarea să servesc de îndrumător, chemat de multe ori, și consultat de mulți concetățeni și cunoscuți, în mersul treburilor gospodărești, sfătuind pe fiecare după puterile mele de cunoștință, câștigate dintr'o viață de practică, ajutat mult de diversele reviste ce ne stau la fiecare pas la îndemână.

Pentru înaltul interes de propășirea neamului nostru, în interesul unei rodnice desvoltări economice, am primit cu recunoștință locul de onoare ca propagandist apicol, alături de unul dintre cei mai distinși conducători și profesori în arta apicolă; dela care am primit și m'am influențat puternic dela cei dintâiu pași porniți, pe drumul îndeletnicirei acesteia, de crescători de albine.

Acest puternic „Pivot" n'are nevoie de laudele mele. Meritul l'a câștigat printr'o muncă fără preget din mica copilărie, purtând cu multă demnitate și pricepere toiagul de îndrumător a bunului mers a stupăritului în țara noastră.

L'am cunoscut mai bine cam pe la 1925, când D-l Dr. Florin Begnescu (căci despre Domnia-Sa este vorba), l'am cunoscut zic, în calitate de președinte al Soc. Naționale de apicultură (1925).

De atunci n'a părăsit o clipă legătura cu noi, ducând mereu frontul spre izbândă, înfruntând diferite furtuni, pornite din invidia și capriciile omenești.

Trimis de către Cârmuitori a ne reprezenta țara la diferite congrese prin țări străine, s'a achitat în mod cât se poate de demn, cinstindu-ne țara și neamul, făcându-ne cunoscuți chiar peste ocean. Cereți cărticica „25 de zile în America" unde a fost trimis, cum deasemeni a fost trimis prin Germania, Franța, Italia, etc. unde s'a ales și cu adevărate prietenii!

Astăzi marele nostru General, Marele nostru Conducător, poartă galonul de Consilier apicol și a primit însărcinarea de a organiza țara pe centre de propagandă apicolă.

Misiunea de conducător al centrului Tecuci de propagandă apicolă a fost încredințată subsemnatului.

In această calitate îmi îndeplinesc astăzi mandatul încredințat.

Acum să vă dau numele a două reviste, dela isvorul cărora mi-am îmbogățit cunoștințele, despre bunul mers al gospodăriei. Aceste reviste mi-au fost și îmi sunt cei mai sinceri prieteni și sfătuitori de bine, mai ales acum în nopțile lungi de iarnă. Vă rog consultați-le și vă veți convinge personal de utilitățile prețioase: publicațiuni educative, profesionale, practice, etc.

Colecțiile lor periodice fiind variate, folositoare și populare, întrunesc și scopul răspândirei gustului cititului în masa populară, vulgarizând în același timp științele necesare vieței practice și menținând în popor tradițiile naționale sfinte în arta muncii cu folos.

Imi iau deci cu bună credință libertatea de a vă îndemna, și a vă asigura că recomandaţia celor trei reviste o fac cu inima curat românească.

Notaţi: „România Apicolă“ revistă ce îşi desfăşoară activitatea numai pe drumul creşterei albinelor. Este cea mai răspândită în ţara noastră. *Adresa:* „Societatea Centrală de apicultură din România“, Căsuţa poştală Nr. 525, Bucureşti.

Apoi revista „Ştiinţelor Veterinare“ unde găsiţi un adevărat izvor ştiinţific, şi care tratează pe lângă studiul albinelor şi valoroase sfaturi, preţioase călăuze pentru creşterea tuturor vietăţilor depe lângă casa omului şi combaterea diferitelor boale: *la animale:* cai, boi, vaci, porci, câini, etc.; *păsări:* găini, raţe, curci, precum şi cretşerea puilor în general şi apărarea lor de boale.

La aceste reviste găsiţi prezent pe D-l Dr. Florin Begnescu, înconjurat de cei mai preţioşi colaboratori.

Şi cea de a treia „Ogorul Românesc“ organul Ministerului de Agricultură, adevărată enciclopedie populară agricolă.

Doresc din suflet cele mai mari progrese pentru ţara noastră acestor trei reviste care din citirea şi investigaţiile făcute găsesc şi mă conving cât de necesare sunt pentru propaganda noastră în desvoltorea economiei noastre naţionale.

Şi acum hai să creştem albine, să mâncăm miere, să ne susţinem corpul, să ne întărim sufletul.

IOAN DROSSU
Apicultor propagandist Tecuci

■ Maestrul C. L. Hristea înţelegând rostul atâtor cereri din partea apicultorilor din ţară, cari i-au cerut şi anul acesta cartea „STUPĂRITUL“ în număr tot mai mare, n'a precupeţit niciun sacrificiu de a retipări opera D-sale în a 2-a ediţie, care acum se află sub tipar, şi va apare pela începutul lunei Iunie crt.

„STUPĂRITUL“ D-lui C. L. Hristea reapare complet revizuit, cu capitole noi, şi într'un număr tot aşa de mare de pagini ca şi cel din ediţia 1-a.

Găsim de prisos orice credinţă, asupra ecoului cum va fi primită această carte, care a făcut vâlvă în rândurile stuparilor. la prima ei apariţie, epuizându-se într'un timp când mulţi stupari n'au mai avut s'o cumpere.

„STUPĂRITUL“ se tipăreşte în 5.000 exemplare în editura „Cartea Românească“ Bucureşti, şi din acest punct de vedere fiind asigurate dela început condiţiunile tehnice şi forma sub care ne va fi prezentată.

„ROMÂNIA APICOLĂ“

Centrul de inițiere apicolă pentru invalizi

Sub auspiciile Consiliului de Patronaj al Operelor Sociale a luat ființă cu titlu de experiență încă dela 3 Februarie 1943 un centru de inițiere apicolă pentru invalizii și răniții de războiu.

Conducerea acestui centru a fost încredințată apicultorului **Locot. Veceslav D. Harnaj** care este și inițiatorul lui.

Rolul centrului este de a trezi în acești eroi ai neamului gustul către stupărit și de a le da suficiente cunoștințe teoretice și practice pentru ca ajunși la ei acasă să poată să-și înjghebeze o stupărioară și să se ocupe cu această frumoasă, ușoară și bănoasă îndeletnicire.

Pentru ei această activitate este destul de potrivită, necerând eforturi prea mari. Infirmitatea ce o au îi face să nu se mai poată ocupa cu vechea lor îndeletnicire. Iar creșterea albinelor vine să le asigure o mai bună existență pentru ziua de mâine.

Pentru ei această activitate este destul de potrivită, necerând eforturi prea mari. Infirmitatea ce o au îi face să nu se mai poată ocupa cu vechea lor îndeletnicire. Iar creșterea albinelor vine să le asigure o mai bună existență pentru ziua de mâine.

Deocamdată s'au început cursurile teoretice la două spitale de răniți din Capitală: Z. I. 327 și Z. I. 303, precum și lucrările practice cu răniții dela aceste spitale la stupăria Locot. V. Harnaj.

Numărul participanților la aceste ședințe a variat între 35 și 150 la fiecare spital.

Urmând ca acestui centru să i se dea importanța ce o merită atât acești bravi ai neamului, cari și-au lăsat părți din trupurile lor pe câmpul de onoare, cât și albinăritul ca ocupație de mare valoare în țara noastră, toți invalizii și răniții ce au stupi, sau cari doresc să urmeze cursurile de creșterea albinelor, sunt rugați a trimite printr'o carte poștală Locot. V. Harnaj, str. Didițel Nr. 14, București următoarele date:

1. Numele și pronumele invalidului sau rănitului.
2. Invaliditatea ce o are.
3. Domiciliul actual (comuna și județul).
4. Câți stupi are (dacă este stupar).
5. Nevoi ce le întâmpină în stupărit.
6. Propuneri și doleanțe diferite.

Programul centrului va fi publicat detailat într'un număr viitor al revistei noastre când se vor arăta și primele realizări.

In principiu, centrul de inițiere apicolă caută să susțină interesele stuparilor invalizi și răniți și să-i ajute în rezolvarea nevoilor ce le au în legătură cu albinăritul; sprijinul material prin distribuirea de stupi, faguri artificiali, unelte apicole, etc. deasemeni, în limita posibilităților, face parte din preocupările centrului de inițiere apicolă.

Toate în profilul primului scop amintit: formarea unui număr cât mai mare de apicultori dintre invalizi.

In interesul lor, toți invalizii și răniții apicultori, sau cari ar dori să urmeze cursurile organizate de centru sunt rugați insistent să trimită fără prea mare întârziere datele de mai sus.

Fiecare va primi răspuns prin revista noastră care este probabil ca începând chiar cu numărul viitor să fie trimisă gratuit stuparilor invalizi. Centrul este pe cale să obțină hârtia necesară pentru ca revista să poată fi tipărită gratuit pentru acești apicultori.

Toți stuparii sunt stăruitor rugați pe această cale să facă un serviciu camaraderesc și să anunțe pe toți invalizii și răniții din localitate și apropiere de acest lucru și să-i îndemne către stupărit.

REDACȚIA

Cultura albinelor în nordul județului Ilfov

Extras din raportul înaintat D-lui Ministru al Agriculturii și Domeniilor Statului de activitatea ce am desfășurat în sprijinul și desvoltarea stupăritului românesc în centrul în care se află stupina mea cât și în comunele, plășile și județele vecine.

Prețuirea frumosului îndemn de încurajarea apiculturei prin centrele de propagandă apicolă, vine să arate poporului românesc viața albinelor: munca, vrednicia, ordinea, devotament cu prețul vieței pentru stupi îndemnându-l să-și însușească aceste virtuți și bună stare prin rod îmbelșugat. Apicultura sistematică mobilistă constitue un izvor de bogăție și este în acelaș timp o școală de viață mai ales în criza morală de astăzi, un stup de albine este un îndreptar de viață morală, de muncă ordonată și solidaritate socială, care sunt virtuțile de temelie ale neamului românesc.

Pretutindeni a fost primită cu bucurie în sate ca și la orașe, organizarea culturei albinelor, căci mulți doresc să aibă stupi la ferme, la moșii, etc.; alții voesc a li se îngriji ori mări stupinele și produsele.

Punctele de activitate ordonate, le-am desfășurat prin conferințe, prin aplicarea lor pe teren, în stupina mea și la stupinele organizate la ferme, moșii, preoți, învătători și săteni.

Am instituit cursuri de apicultură dovedind cu copii de pe adeverințe, după cum urmează:

Școalele Silvice Brănești-Ilfov, am organizat stupina și am ținut curs practic cu elevii în serii, doi ani, în care timp elevii învățând, au rămas să conducă stupina din elevi vechi sau absolvenți.

Ferma experimentală Băneasa-Ilfov în același fel cu elevi și cu D-nii studenți în agricultură.

Domeniul Herești D-l Dinu Stolojan, am organizat stupina, fiind așezată în regiune foarte bună, am avut bune foloase în produse și am format apicultor care a rămas să conducă.

Și mulțimea poporului începător cu 2—4 stupi de le-am făcut stupini. La îndemnul meu unii din săteni au vândut un pogon de pământ și au cumpărat stupi și trăesc din valorificarea produselor stupinei, par'că ar avea 20—30 pogoane, dacă au învățat meseria.

La centrul de propagandă și prin sate, foloseam zile de sărbătoare, când erau adunări de popor: cercuri pastorale, reuniune de preoți și cântări bisericești, cursuri didactice cu învățători; în conferințe expuneam punctele ordonate de Minister, cu desvoltările atribuite, apoi la stupina centrului sau în satul unde era adunarea; demonstram în practică lucrări de sezon corespunzătoare apiculturei. După care mi se da adresa să mă duc să le fac organizarea stupinei. Da, am un carnet-registru de adrese în care am însemnate şi datele când trebue să mă duc să fac lucrările apicole şi acolo ştie lumea că viu şi lucrez cu săteni şi cu cei bogaţi, explicând lucrările apicole.

Şi în nordul judeţului Ilfov unde de ani şi zeci de ani sunt apicultor s'au înmlţit stupinele; eram singurul apicultor mobilist, acum vreo 40 de ani. Ori astăzi în nordul judeţului sunt peste 1000—1500 stupi. Am lista lor cu adresele şi câte stupini ale acelor săteni, oameni bine situaţi, care au înţeles rostul vieţei albinelor în gospodăria românului.

Iată lista stuparilor din nordul judeţului Ilfov:

Şoseaua Prioteşti, Căciulaţi, Moara săracă, Fierbinţi, Dridu

1.	D-l Bujoiu, Prioteşti	50
2.	„ Beju, Baloteşti	80
3.	„ Filipescu, Căciulaţi	60
4.	„ Stere Niţă, are lot apicol, Căciulaţi	70
5.	„ Ioniţă St. Cojocaru, cu lot apicol, Căciulaţi	40
6.	„ Const. Lascar, M. seacă	25
7.	„ Alex. Ştefănescu, idem	100
8.	„ Andrei P. Sima, idem	40
9.	Păr. Manea Popescu, idem	25
10.	D-l Tudor Ioniţă, idem	55
11.	„ Vasile Georgescu	5
12.	Arhim. Martinian, Căldăruşani	90
13.	D-l Iosif Ciuhulescu, Greci	40
14.	„ Niculae Andrei, Greci	15
15.	„ Enescu N-lae, Dridu	40
16.	Pr. Mincu, Fierbinţi	40
17.	D-ra Dr. Victoria Pologescu, Căciulaţi	45
	Total	410

Şoseaua Otopeni, Afumaţi, Pasărea, Brăneşti

1.	Ferma Agricolă Băneasa	45
2.	D-l Niculae Petre, Afumaţi	20
3.	Pr. Marinescu Goneasa	20
4.	D-l Eftimiu Pasărea, Cozieni	10
5.	„ I. Popescu-Pasărea, Pasărea	10
6.	Const. Ionescu, Pasărea	10
7.	Şcoalele silvice Brăneşti	70
8.	D-l Dr. Banu, Brăneşti	70
9.	„ Brig. I. Popescu, Brăneşti	15
10.	„ Andrei Nic., Piteasca	70

Şoseaua Tâncăbeşti-Lipia Bojdani

1.	D-l Alex. Chibrit, Tâncăbeşti	20
2.	„ Ion Stanciu, Ghermăneşti	80
3.	„ Alexandru Aurel, Dorobanţu	45
4.	Pr. C. Creţeanu, Bojdani	45
5.	D-l Gotngher, Gruiu	40
6.	„ Gh. Băicoianu, Gruiu	25
7.	„ Decu Iliescu, lot apicol, Lipia Bojdani	50
8.	„ David Niculae, Gruiu	40
9.	Pr. Traian, Lipia Bojdani	20
10.	D-l Const. Popescu, Netezeşti	40
		420

Şoseaua Dascălu-Creaţa, Leşile Măineasa

1.	Pr. Ion Bucur, Dascălu	25
2.	D-l Frangulea Ionescu, Dascălu	50
3.	„ Niţă Ion, Vărăşti	20
4.	„ Stelian Popescu, Măneasa	50
		185

Astfel se aduse 1875 stupi moderni cu rame.

Sistemele de stupi folosite în nordul judeţului Ilfov sunt: Dadant-Blatt, Layens, Voirnot, etc., cei mai mulţi sunt Dadant-Blatt. Foarte puţini stupi primitivi mai sunt.

C. LASCAR

Darea de seamă a comitetului pe exerciţiul 1942 către adunarea generală a Soc. Centrale de Apicultură din România

Domnilor Membri,

In momentele grele de astăzi, când Armata noastră luptă eroic şi cu dârzenie ca şi în vremurile de odinioară, pentru o cauză care astăzi, nu este numai a noastră naţională, dar interesează şi de ea depinde soarta întregei Europe, gândul nostru se îndreaptă cu admiraţie şi recunoştinţă şi corpul nostru se apleacă cu smerenie în memoria tuturor confraţilor noştri apicultori, căzuţi pe front în cursul anului 1942. Prin vitejia şi sacrificiul lor se sporeşte contribuţia dată şi de breasla noastră cauzei româneşti.

Să păstrăm un moment de reculegere şi memoria lor să rămână pildă de sacrificiu generaţiilor viitoare întru îndeplinirea datoriei faţă de neam şi de ţară.

……

Domnilor Membri,

Activitatea noastră, cu toate împrejurările grele prin care trecem a fost destul de rodnică. Răsfoind revita „România Apicolă" se desprinde că n'am încetat un moment să ţinem aprinsă flacăra desvoltării albinăritului românesc.

Recunoaştem şi chiar accentuăm că sprijinul larg l-am avut şi-l avem de la D-l Dr. Florin Begnescu, Consilier apicol, Prim Vice Preşedinte de Onoare al Societăţii noastre. Datorite D-sale Ministerul de Agricultură a numit o primă serie de 100 apicultori propagandişti, a căror roade, după un prim an de încercare, au fost din cele mai bine. Putem chiar să afirmăm că prin crearea acestor centre de propagandă, s'a făcut un pas important spre desvoltarea şi reînflorirea albinăritului la noi.

Domnilor Membri,

Iarna grea şi lungă 1941—1942 a avut urmări dezastruoase asupra stupinelor. Din rapoartele primite cam 40—50 la sută din coloniile de albine şi pe alocurea a şi depăşit această cifră. Motivul lipsă de hrană. Am intervenit cu insistenţă pentru obţinere de zahăr pentru salvarea coloniilor şi dacă rezultatele nu au fost tocmai cele dorite, totuşi în limitele posibile s'a acordat apicultorilor o oarecare cantitate prin Camerile Agricole. La Ploeşti trebue să cităm activitatea confratelui nostru d-l General A. Mladinescu, care a obţinut un vagon zahăr pentru apicultorii Prahovei, datorită personalităţii D-sale. S'a ajutat astfel un număr important de stupari, să-şi salveze coloniile lipsite de hrană de la peire.

Am citat acest fapt fiindcă face parte din programul de activitate a Comitetului nostru. Sunt unii membri fie sau nu din Comitet cari, având domiciliul în provincie, caută să devină folositori şi acolo şi lucrează individual în cadrul activităţii urmărită de noi. Cinste lor şi de aceea astăzi este momentul să le scoatem în evidenţă faptele, cari toate contribue la dezvoltarea şi reînflorirea albinăritului romănesc. D-l Alexandru Dorobanţu un membru devotat cu care ne mândrim, a înjghebat la Sibiu o Asociaţie regională a stuparilor, împreună cu un mănunchi de apicultori harnici din regiune. Am urmărit cu cel mai viu interes evoluţia acestei asociaţii şi trebue să recunoaştem că a fost din cele mai prospere. Incă odată cinste lor.

Tot astfel la Putna confratele nostru d-l Ion Anghel, a adunat într'o frumoasă asociaţie pe toţi stuparii din regiune, înjghebând **Asociaţia apicultorilor Putneni.** Este o faptă de mare importanţă şi care face falä breslei noastre, fiind că dă dovadă de unirea ce există între noi toţi, ce iubim cp adevărat albinele.

Manifestările expozitive ale ambelor asociaţii din cursul anului 1942, dovedesc că elementele de compunere au căutat nu numai prin vorbe, dar şi prin fapte. să treacă la realizări de interes general apicol. Ii cităm prin Adunarea Generală, fiindcă acesta este programul ce-l urmărim şi noi şi după urma cărora toţi stuparii în general vor culege roade.

Domnilor Membri,

Trebue să recunoaştem că dacă activitatea noastră este pozitivă şi prosperă cea mai mare parte o datorăm d-lui Consilier Apicol Dr. Florin Begnescu animatorul cauzei apicole româneşti. Fără tenacitatea D-sale şi fără dârzenia câtorva dintre noi, care îl secondează îndeaproape, nu s'ar fi putut ajunge la stadiul de înflorire de astăzi. Avantajiile de care se bucură acuma un număr destul de important de apicultori, se datoreşte tocmai acestui fapt şi meritul prezintă o importanţă cu atât mai mare, cu cât cei ce activează nu urmăresc şi nici nu au avut sau au nici cel mai mic profit material.

Ei fac numai o operă naţională de aceea numele, le va rămâne suntem siguri, cimentat în istoria dezvoltărei şi reînflorirei albinăritului românesc. Nu i-am citat pe cei ce secondează cu totul în deaproape pe eruditul nostru Prim Vice Preşedinte de Onoare Dr. Florin Begnescu, fiindcă în modestia lor înţeleg să treacă totdeauna în umbră. Dar suntem siguri că toţi ce urmăresc activitatea Societăţii noastre îi apreciază şi-i are în sufletul lor la loc de cinste aşa cum li se cuvine.

Domnilor Membri,

Albina Bănăţeană în fine datorită Preşedintelui nostru şi-a ocupat locul ce i se cuvine între rasele mondiale de albine. Va veni timpul în curând când cererile pentru matci bănăţene atât din ţară cât şi din străinătate vor fi atât de abunde, în cât numai dacă vom avea staţiuni mari şi special amenajate pentru creştere de regine, se va putea să fie satisfăcute. Ori şi la aceasta s'a gândit iubitul nostru apostol Dr. Florin Begnescu, de oare ce în curând staţiunile vor fi fapt îndeplinit.

Cei ce au introdus în stupina lor albina bănăţeană — Apis Mellifica Banatica — s'au convins că propaganda ce i s'a făcut, a fost cu mult mai prejos de ceea ce merită în realitate şi că locul ei, se va afirma într;un timp apropiat între primele dintre cele mai bune rase de albine.

Domnilor Membri,

O enumărare mai largă a activităţii noastre în cursul anului 1942, nu o mai găsim necesară, deoarece atât din Procesele Verbale ale şedinţelor noastre, care de fapt prin excepţie Preşedintele nostru le înţelege libere, pentru toţi ce se interesează de albinărit, cât şi din cele publicate în revista „România Apicolă", reese clar că în limitele posibile, luptăm să înfăptuim cât mai mult şi totul, în folosul dezvoltării apiculturei româneşti. Cine citeşte în amànunt revista noastră, urmăreşte şi activitatea ce o depunem la propăşirea apiculturei. Pe noi ne mulţumeşte rezultatele şi ele trebuie să recunoaştem sunt din cele mai bune.

Totuşi nu putem trece peste articolul confratelui nostru D-l General Al. Mladinescu, **O faptă bună şi un îndemn,** publicat în No. 4 pagina 52 din 1942.

Un stupar care a urmărit strădania noastră de 17 ani pe târâm apicol, a înţeles să doneze prin testament o subvenţie de 10.000 lei anual Societăţii noastre care să fie folosită pentru trei premii a câte 2.000 lei stuparilor tineri începători, dar vrednici şi 4.000 lei ajutor la tipărirea revistei „Rom;nia Apicolă".

Iată un gest care merită arătat în deaproape şi cu atât mai mult cu cât, este făcut de o persoană nu cu bogăţii mari materiale, ci cu de cele sufleteşti aşa cum le găseam odinioară numai la strămoşii noştri. Ne pare rău că donatorul ţine în modestia lui la anonimat. Am fi dorit să-l cimentăm membru de onoare în această adunare, pildă de altruism şi dragoste ce nu găsim de cât într'o familie de albine. Mulţumim dar în această deplină sănătate ca donator anonim şi îi urăm să trăiască încă mulţi ani în deplină sănătate ca să poată urmări activitatea ce vom depune şi în viitor, pentru propăşirea şi reinflorirea albinăritului românesc, comoara naţională de odinioară.

COMITETUL

Către stupari iubitorii naturei

Cu începerea primăverei. albinele din nou pornesc la muncă — ocolind floare după floare, — culegând nectar sau polen.

In timpul acela — rugăm pe cititorii noştri, iubitori de flori să ne strângă câteva observaţii asupra vizitelor ce le fac albinele — florilor.

Aceste observaţii individuale, adunate şi prelucrate de noi va fi un nepreţuit material pentru cunoaşterea cât mai bună a plantelor melifere din ţara noastră.

Trebue fiecare din noi să ştie că o plantă care pentru o regiune este foarte meliferă — în altă regiune să fie foarte slabă la nectar. Tot această plantă poate da mai mult sau mai puţin nectar în legătură cu situaţia timpului (cald, umed. uscat, vânt. rece. etc.)

O plantă ce are mult nectar se cunoaşte după vizitele ce o fac albinele care întotdeauna dau prioritatea celor mai melifere plante. Chiar dacă o plantă meliferă este înflorită şi în acelaşi timp înfloreşte alta şi mai meliferă, albinele imediat încep a o părăsi pe prima şi se grămădesc pe a doua.

Noi încă odată apelăm către fiecare stupar sau abonat al nostru — să ne dea un mic ajutor culegând datele ce i cerem — munca lor dându-ne un material nepreţuit pentru stupăritul nostru.

De acum, anticipat, mulţumim tuturor acelora ce ne vor trimete observaţiile cerute.

Aceste observaţii trebue făcută în felul următor:

a) Se scrie mai întâi localitatea observaţiilor (oraş. comună, judeţ-. Situaţia locului ;pădure, livadă. grădină, etc.).

b) Data observaţiilor.

c) Numele plantei asupra căreia se face observaţia: numele popular, cum o numesc locuitorii. şi dacă se ştie şi numele în limba latină.

d) Timpul când s'a făcut observaţia (aprozimativ ora acestei observaţii).

e) Starea timpului (cald, frig — şi dacă e posibil temperatura câte grade este, timp liniştit, cu vânt, soare, nori, ceaţă, uscat, ploios, etc.

f) In ce grad sunt vizitele albinelor. Veţi face aceasta cu ajutorul cifrelor (aşa cum se face notă copiilor din şcoală.

I) Cu (1) se semnează numai vizita albinelor care e întâmplătoare, sau vizita neregulată pe la anumite flori.

II) Cu (2) vizita regulată dar numai la o mică parte a florilor din aceaşi plantă.

III) cu (3) vizita până la ¼ din florile unei plante.

IV' Cu (4) vizita ½ din florile plantei.

V) Cu (5) vizita într'odată la mai mult de ½ a florilor plantei de observaţii.

Aceste ţifre de mai sus se pun numai aproximativ şi după aprecierea stuparului.

Adresa observatorului.

Toate aceste observaţii rugăm a ne trimete până la 1 Noembrie 1943 pe adresa: Secţiei de apicultură din Institutul Naţional Zootecnic. Str. Dr. Staicovici 63. Bucureşti.

Şi aşa încă odată dragă cititorule cu o mică muncă, poţi ajuta albinăritul ţărei tale trimiţând observaţiile de mai sus. Prin aceasta te vei ajuta singur, căci rezultatele le vom tipări la timp în revista noastră.

FALCO PEREGRINUS

Foarte important pentru abonaţi

Pentru înlesnirea Domnilor Abonaţi la revista noastră, facem cunoscut că în viitor abonamentele se vor trimite pe numele D-lui Constantin Ţintea, Cont CEC No. 12984.

Domnii abonaţi cari n'au achitat încă abonamentul sunt rugaţi să se servească de formularul ce-l primesc odată cu Revista pe care n'au altceva de făcut decât să-l ducă la oficiul poştal şi să-l predea odată cu suma ce e scrisă pe el. In felul acesta abonatul nu mai are nevoe de mandat poştal şi nici să scrie adresa pe mandat, pe formular acestea fiind scrise odată cu tipărirea lor.

Sperăm că D-nii abonaţi vor profita de această înlesnire trimiţându-ne abonamentele rămase în restanţă, cum şi abonamentul pe 1943.

Denaturant pentru zahărul albinelor

Pârghiile care saltă albinăritul sistematic sunt: stupul sistematic, fagurele artificial, extractorul şi zahărul.

Hrănind cu zahăr putem **asigura:**

1) trecerea albinelor cu bine prin greul iernii, atunci când, din pricina vremii neprielnice culesului, ele n'au adunat îndestulător — sau deloc — proviziile trebuitoare **iernatului** şi desvoltării **de primăvară;**

2) desvoltarea coloniilor pentru a le roi (natural ori artificial), sau pentru a avea în stup, în clipa marelui cules, armată mare de lucrătoare;

3, desvoltarea roilor — ba uneori scăparea lor dela moartea prin foame **chiar în cursul verii;**

4) clăditul fagurilor pe vreme neprielnică şi

5) creşterea artificială a reginelor.

Toate aceste cinci puncte scot în lumină rostul zahărului în stupărit, dar din ele numai primul despică adânc adevărul cel crud: **că tocmai în anii când albinele nu dau stuparului folos deloc, sau mai deloc, el este nevoit să... cumpere zahărul fără de care se stinge viaţa din stupii săi !**

Dar în aşa ani — mai ales când curg în şir — ce se face **micul stupar:** acela cu mai puţin de două sute de colonii ?

Şi România de aceştia are, deşi... o sută-două de stupi fură **grija** stăpânului şi cer **inventar** mai cât o mie de stupi; deşi micul stupar se instalează cum poate (fiindcă... «la omul sărac nici boii nu trag»), pe când cel mare: cum pofteşte, etc...

Americanii nu cred deloc în stupi mulţi cu puzderie de stupari: mulţimi fără vlagă; **miile lor de specialişti, fiecare stăpân** pe câte **o mie-două** de colonii n'au niciodată nevoie de... sprijinul statului, căruia îi dau însă foloase... uimitoare.

Cei cari decretează, cu...: aplomb, că trebuie să fii american pentru a întreprinde în aşa fel, să binevoiască a cerceta şi vor afla că, în condiţiuni egale (de credit, etc.), românul e mai «american» decât americanii !

Intr'un an rău, stuparul mărunt — un fel de Tantal — coboară cât a urcat în alţii mai mulţi.

Şi nu vom lua îndeajuns aminte că, în stupărit, lucrurile nu se pot schimba depe o zi pe alta, ci doar dintr'un an într'altul; pe când în alte meserii poţi încerca de 365 de ori într'un an, apoi în stupărit... **dacă** faci unele încercări de cincizeci de ori într'o... viaţă de om ! !

Ce minune ar face statul nostru, dacă ar ridica pe fiecare stupar **specialist la cel puţin** două sute de stupi (în trei stupini), cu tot inventarul corespunzător !?

Lucrul nu-i peste musură de greu, cum ar fi peste măsură de mare folosul.

Marilor stupari — bine chivernisiţi — prea puţin le pasă de cheltuiala făcută cu hrănitul stupilor; dacă sunt şi bine organizaţi, nu le va lipsi zahărul trebuitor albinelor nici în aceste vremuri greu apăsătoare asupra pământului întreg. De foame lor nu le vor pieri albinele cum am pătimit noi în 1941—1942, când am pierdut — **pe ţară** — 50% din colonii, fiind slabe şi cele rămase în viaţă. Nici în această primăvară nu ştim ce ne aşteaptă, nu numai din cauza slabei recolte din vara trecută şi a slabei... puteri de cumpărare caracteristică micului stupar, ci şi din cauza lipsei de zahăr, pe care, la noi, mai uşor l'au căpătat... cofetarii, decât stuparii, deşi zahărul folosit de albine nu este simplu consumat, ci **înzecit** răsplătit cu miere, a cărei valoarea **alimentară** şi **medicamentoasă** n'o putem noi preţui îndeajuns.

S'a arătat mereu şi statul a recunoscut interesul şi prin urmare **datoria** ce are de a srpijini **puternic** pe stupari. Cumpănind prea însemnatele foloase aduse de albinărit, statul a ieftenit — uneori (?) — zahărul, lipsindu-se de suma taxelor pe care i le-ar fi dat vagoanele de zahăr menit să hrănească albinele ţării.

Numai că binefacerea acestei ieftiniri era umbrită de **dăunătoarea** întârziere cu care ajungea zahărul în mâna stuparului.

S'ar putea stabili şi cote, de pildă pentru iernat: cel puţin 6 kgr. de zahăr pe colonie în anii răi; cel puţin 4 kgr. de zahăr pe colonie în anii submediocri; cel puţin 2 kgr. de zahăr pe colonie în ani mediocri.

Dar statul bănueşte că zahărul menit albinelor se topeşte în... ceaiul şi cofeturile stuparului...

Ori: dacă pentru stupar colonia este nădejdia lui; dacă el rupe dela gură pentru viaţa şi desvoltarea ei, dacă pentru mierea sau zahărul trebuitor hranei albinelor sale plăteşte — când poate ! — oricât i se cere; dacă anii răi nu sunt o taină pentru nimeni; dacă numărul coloniilor poate fi **verificat...**, unde-i temeiul acestor bănuieli ?

Doar nu va crede careva că numai albinele trebuie să trăiască, iar micul stupar (care cere zahăr... ieftin), nu are drept să oprească puţina recoltă din anul rău pentru... viaţa lui şi a familiei (sau să dea albinelor mierea, oprindu-şi în schimb din zahăr) !?

Prin urmare, dacă cererea de zahăr este îndreptăţită de anul neprielnic şi de numărul coloniilor atunci, fără pic de îngăimare şi cu totul din vreme, trebue încredinţat stuparului zahărul pentru hrănit albinele.

Acest muncitor de elită nu-şi fură căciula !

Iar dacă totuşi vor fi abateri, ele nu trebuie să îngrijoreze; nemernicii vor pierde câteva colonii şi, odată cu ele dreptul de a mai cere zahăr.

In colo cum am spus şi în No. 1 din «România Apicolă» pe 1943, pag. 16: albinei ca şi omului, îi prieşte zahărul cu faţa luminată; de aceia mai mare ţi-i mirarea când omul — vrând să întunece iar zahărul pentru hrănit albinele — se îndărătniceşte a născoci un cât mai bun... denaturant.

BENO GHERMAN

EXTRAS DUPĂ PROCESUL VERBAL AL ȘEDINȚEI COMITETULUI SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA. DIN 7 MARTIE 1943

Prezenți 5 membri din Comitet și 24 membrii din Societate.

Ședința se deschide la ora 10½. Prezidează Domnul Grigore Giossan, care scoate în evidență numărul important de cereri primite din partea stuparilor, solicitând cu multă insistență zahăr, pentru ași salva coloniile.

Trebue să recunoaștem, spune D-sa, că după o iarnă grozav de grea 1941/42, coloniile de albine, cari au putut să scape după șapte luni de constipare forțată, s'au bucurat de o constituție perfectă. Dar ce folos, căci după trecerea acestui examen atât de greu, a venit o perioadă tot atât de rară, dar și de gravă, seceta din Iunie până în Octombrie 1942. Două evenimente neașteptate în apicultura românească și cari au lăsat urme grele.

Era deci de datoria noastră, a celor ce stăm la conducerea acestei Societăți, să facem toate diligențele necesare să scăpăm dela pieire coloniile de albine.

Trebue să recunoaștem, că o parte din vină au și confrații noștri apicultori, cari, din dorința de ași reface stupinele lor, după dezastrul cauzat de iarna grea 1941/42, au înmulțit artificial familiile prin roire, la desnădejde.

A venit apoi, ceea ce nimeni nu s'a așteptat, perioada excepțională de secetă de aproape 4 luni.

Albinele au intrat deci săcătuite în iarnă, cu provizii neîndestulătoare și în plus și slăbite.

Noi, cei dela conducere, cu destulă experiență, am înțeles problema și de aceea intervenția noastră pentru a obține zahărul necesar, a fost mai insistentă. Datorită deci, acestei intervenții și mai ales a D-lui Consilier Doctor Florin Begnescu, s'a aprobat după cât cunoaștem o cotă de 20 vagoane zahăr pentru toată țara, care din nefericire este zahăr brut nerafinat cu toate că se ceruse a se distribui apicultorilor zahăr obișnuit la prețul pieții care ar fi fost mult mai folositor organismului debit al albinelor.

Acest zahăr se va distribui prin Camerile de Agricultură cu toate că după cum știm D-l Dr. Florin Begnescu ceruse ca distribuirea să se facă prin societățile de apicultură și apicultori propagandiști. Distribuirea prin Camerile Agricole s'a găsit însă că este mai ușor de înfăptuit în împrejurările de astăzi, totuși spre a veni și în ajutorul indirect al societăților s'a cerut de către D-l Dr. Begnescu ca zahărul să se distribue apicultorilor care fac dovada că sunt înscriși într'o societate de apicultori recunoscută.

De altfel subsemnatul, continuă Domnul Președinte Grigore Giossan, nu cer și nici nu înțeleg să profit de nici un privilegiu, ce s'a dat stuparilor, așa cum de altfel am făcut dovadă timp de 18 ani de când conduc albinăritul în România, în calitate de inițiativă particulară. Din suflet voiu fi mulțumit să știu că am contribuit într'o largă măsură la binele confraților mei și a apiculturei românești în general.

In continuare, Domnul Președinte Grigore Giossan, ocupându-se de gospodăria avutului Societății, arată că se cere prea mult D-lui Constantin Antonescu, să se ocupe și de Stupina Societății și de revistă. Confratele nostru este prea mult ocupat cu serviciul d-sale. In plus revista „România Apicolă" cere ca redactorul ei să se ocupe în deaproape de ea, ceea ce nu putem pretinde D-lui Antonescu ocupat și cu stupina. Apariția revistei se întârzie și apare cu foarte multe greșeli de corectură. De aceea propun ca să i se dea D-lui

Informaţii

Viitoarea şedinţă a Comitetului nostru, şi la care poate participa orice apicultor, fie că este înscris sau nu, în Societatea Centrală de Apicultură din România, va avea loc Duminică 9 Mai, ora 10 dimineaţa, la sediul Societăţii, Palatul Institutul Naţional Zootehnic, Str. Dr. Staicovici No. 63. Rugăm călduros pe membrii noştri, să participe în număr cât mai mare şi în acelaş timp cu ei şi noui adepţi pentru albinărit.

*

Aflăm cu multă plăcere, că, confratele nostru Doctor Docent Emil Daraban, a organizat la Ferma D-sale din comuna Creţeşti, judeţul Ilfov, un atelier sistematic, pentru confecţionarea stupilor Dadant Blttt, a pepinierelor pentru creşterea reginelor de rezervă, a cutiilor pentru tansportat roii pe rame Dadant Blatt şi topitoarelor solare de ceară.

Toate aceste aparate apicole, sunt construite în condiţiunile cele mai optime, adică, cu o serie de mici îmbunătăţiri aduse, în urma unor îndelungate obstrvaţiuni, din partea constructorului.

Intenţiunea D-lui Dr. Docent Emil Daraban, a fost din cele mai bune. Prin acest mod dă posibilitate viitorilor stupari, să-şi procure dela început locuinţe perfecte, pentru albine şi scuteşte, mai ales pe înceăptori, de experiinţe de multe ori foarte costisitoare.

Pentru ori ce informaţiuni, doritorii se vor adresa direct D-lui Dr. Docent Emil Daraban, Bucureşti. B-dul Carol No. 38, Telefon 3.25.50.

*

■ Fagurii artificiali alcătuesc pârghia de neînlocuit pe care se reazimă apicultura sistematică.

STUPINA ANTONESCU, după 10 ani de muncă încordată, prezintă acum apicultorilor de pretutindeni cheia trăiniciei fagurilor, prin asiguarrea coeziunei moleculare la ceară.

Sterilizarea totală, maşinile noi, asigură o tehnică desăvârşită, pentru fagurii ceruţi la toate mărimile de rame, în lăţime până la 32 cm.

*

La întrebările ce ni se pun de apicultori, răspundem că adresa D-lui Consilier Dr. Florin Begnescu este: Dr. Florin Begnescu, Directorul secţiei de apicultură, Institutul Naţional Zootehnic, Str. Dr. Staicovici 63, Bucureşti.

La Institutul Naţional Zootehnic, secţia de Apicultură, Str. Dr. Staicovici 63, Bucureşti, apicultorii pot a se adresa ori de câte ori au vreo nedumerire asupra bolilor ori paraziţilor albinelor.

Tot acolo se pot trimite orice fel de probe de material apicol pentru examinare.

*

Preparaţi-vă pentru Expoziţia Apicolă, ce se intenţionează pentru toamna viitoare.

Inscrierile se primesc de pe acum, pe adresa Societăţii noastre, Căsuţa poştală No. 525. Se vor acorda diplome, medalii şi premii.

Reamintim tuturor călduros, să se prepare din timp; va avea de câştigat pe lângă satisfacţiile morale şi beneficiile materiale ce decurg dintr'o manifestare serioasă şi care la bază se sprijină pe realitate.

Este o mândrie națională, să arătăm tuturor, că ramura apicolă, merită deosebita atențiune ce i s'a dat și i se dă în toate manifestările cu caracter agricol.

Mondow

8-25×9 1/4

20-35

39 [illegible]

×9

*

Personal și prin scrisori am comunicat tuturor apicultorilor, că pentru zahărul necesar hrănirei coloniilor de albine, urmează să se adreseze direct Camerelor de Agricultură, cari au primit ordine în acest sens. Cei cari nu au primit încă, se vor adresa direct Camerelor Agricole, așa cum am indicat. Aceasta este tot ce am putut face.

Dr. Fl. Begnescu

■ D-lui D. Anghel, Focșani. S'a primit banii, mulțumiri

■ D-lui V. Aurelian. S'a primit banii, mulțumiri.

■ D-l Nicolae Zidaru, Comuna Greci, Județul Tulcea, are de vânzare: 1 Pereche valsuri 11 Rietsche No. 36 și 1 Pereche valsuri Netede No. 45. Face și schimb cu stupi la dorință.

■ D-l Pietraru, Invățător apicultor propagandist, vinde 10 stupi sistematici cu colonii puternice. A se adresa: Dumitru Pietraru, Com. Calvini, Jud. Buzău.

■ Manualul „Călăuza Stuparului" de Nicolaescu și Stoenescu, Ediția 8-a, costă lei 360 și se va cere D-lui C. Țintea căsuța poștală 525.

■ Se atrage atențiunea că stupul „Dadant Auto" fiind brevetat, construirea lui nu se poate face decât numai cu învoirea beneficiarilor brevetului, la din contra cei ce-l vor construi sau imita vor fi contravenienți și deci acționați de judecată.

■ „CULTURA ALBINELOR". Curs rațional practic de Constantin Lascăr. De vânzare la librăria „Cartea Românească", Bulevardul Regele Carol I No. 3. Lei 140.

■ **DE VÂNZARE: Stupi goi D. Blatt; 10 trapezoidali noi: Maturator cap. 500 Kgr. miere, tablă albă, Faguri clădiți pentru cuib și cat sistem D. Blatt. Un stup de observație; un altul D. Blatt cu trei laturi. Toate untensilele absolut noi pentru creșterea Reginelor după sistemul intensiv Perret-Maisonneuvre, etc., etc. Adresați: Ugo Mecchia, Brezoi-Vâlcea.**

*

Abonamentele se trimit pe adresa D-lui C. Țintea cont cec No. 12984, orice reclamațiuni cu privire la expediția revistei, să se adreseze numai pe adresa D-l C. Țintea căsuța poștală 525, București.

Situația D-lui .... **la** **1943**

Abonamente	P E A N I						Total lei
	1938	1939	1940	1941	1942	1943	
Abonamente plătite							
Abonamente de plată							

Casier,

1 Ndlea
6 seara

2120.
41.

3m
~~21.30~~
6-15d
18-15

APICULTORII

Găsesc în sezonul apicol 1943 faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presaţi la valţuri moderne «Rietche». (Preţul la cursul de cumpărare a cerii plus fabricaţiunea). Se execută faguri presaţi la valţuri din ceara proprie a D-lor apicultori dacă acest material este **foarte bine curăţat** de orice părţi străine. (Preţul 300 lei kgr. şi 5% scăzământ). Se cumpără ceară curată de albine. Contra aconto 30%, se expediază ramburs în provincie (minimum 3 kgr. la o comandă). Orice corespondenţă, prin carte poştală dublă prevăzută cu adresa expeditorului pentru răspuns. **Căpitan Zissu Dumitru**, Strada Gheorghe Bariţiu No. 23 — Bucureşti (prin Calea Griviţei, Staţia tramvai Octav Cocorăscu). Telefon 3.24.20.

APICULTORI
MOŞIERI ŞI FERMIERI

STUPI SISTEMATICI

Layens, Dadant-Blatt, Voirnot, Pincot, Langstroth, precum şi orice alte tipuri indigene recomandate de Ministerul Agriculturii şi Domenii. Modele exclusive. Unica construcţie în ţară Livrează în condiţiuni avantajoase

„APICOLA"
Bucureşti Str. Vasile Lascăr 124
Telefon 2.57.21
Tramvaie 9 — 16 — 17.

STUPINA FRAŢII ANTONESCU
Bucureşti, Str. Virgiliu No. 7. Telefon 5.2206

Lucrează FAGURI TRAINICI, toate dimensiunile, prin asigurarea coeziunei moleculare a cerii, absolut sterilizaţi contra tuturor boalelor cu 300 lei de kgr. şi 5% scăzământ. Pentru fagurii lucraţi după metodele obijnuite 250 lei de kgr.

Laboratorul stupinei stă la dispoziţie pentru rafinarea şi eliminarea reziduurilor care face să fie folosită ultima picătură de ceară.

Corespondenţa numai cu c. p. pentru răspuns.

APICULORI! Toate uneltele necesare pentru stupăria Dvs., cât şi tot felul de seminţe melifere, găsiţi avantajos şi de bună calitate la vechea casă A. Clouard, Seminţeria «La bunul grădinar», Bucureşti I. — Str. Carol Nr. 55. Telefon 3.34.92. Catalog gratuit la cerere.

SEMINŢERIA «FLORA» Alois Kaurek, Bucureşti, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere.

Pentru reclamele publicate în Revistă Societatea Centrală de Apicultură nu are nici o răspundere.

■ **Revista „România Apicolă" este aranjată pe colecţii complete, şi necomplete cu numerele 1, 2, 3, 4, 5 lipsă, şi se poate vinde după cum urmează: Colecţia completă, Lei 200; Colecţia cu No. 1 lipsă, Lei 180; Colecţia cu 2 numere lipsă, Lei 160; Un număr separat, Lei 40. Sumele se trimit pe adresa D-lui C. Ţintea, Cont CEC No. 12984.**

800
180
1980

4882
1980
2902

Abonamentul 500 lei anual. Exemplarul 50 lei.

«BUCOVINA» I. E. TOROUŢIU BUCUREŞTI

d Vizitiu 2902 lei

Primit 9 Martie 1943 Leon

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL
SOCIETĂȚII
CENTRALE DE
APICULTURĂ
DIN ROMANIA

ANUL XVIII Nr. 2—3 FEBR.—MARTIE 1943

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sediul Societăţii: Bucureşti VI, Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Naiţonal Zootehnic
Corespondenţa se va adresa numai **Bucureşti I. Căsuţa Poştală 525.**

Preşedinte de onoare statutar: **D-l Aurel Pană,** Ministrul Agriculturii şi Domeniilor.
Prim Vice-Preşedinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**
Vice-Preşedinte de onoare: **N. Nicolaescu**
Comitetul: Preşedinte activ: **Grigore Giossan**
Vice-Preşedinte: **General Al. Mladinescu.**
Secretar General: **Ing. Agronom N. Foti.** Casier: **Constantin C. Ţintea.** Bibliotecar: **Căpitan Zissu D-tru.**
Redactor România Apicolă: **Constantin S. Antonescu.**
Membri: **Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareş, Dr. D. Russu.**
Censori activi: S. Ruginosu, Gh. Pandrea şi D-na Arh. Henrieta Delavrancta-Gibory.
Censori supleanţi: C. Costescu, C. V. Lacăr, Plot.-maj. V. Ioan

---

„ROMÂNIA APICOLĂ"

Organ de propagandă al Societăţii Centrale de Apicultură din România
Bucureşti, I, Căsuţa Poştală No. 525.
Redactor Şef: **Constantin S. Antonescu.**

Colaboratori:
Prim Vice Preşedinte de Onoare: **Dr. Fl. Begnescu.**
Vice Preşedinte de Onoare: **N. Nicolaescu.**
şi D-nii: **Grigore Giossan, Constantin L. Hristea, Ing. A. Bulyghin, Dr. Em. Daraban, Cpt. Zisu D-tru, D-ra Ecaterina Golescu,** etc.

ABONAMENTUL: Pentru Instituţiuni, Societăţi, lei 1000 anual; Pentru membrii: Cotizaţia la societate 60 lei anual; Abonamentul 440 lei. Total lei 500. Taxa de înscriere lei 20.
Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Articolele de publicat în Revista **„România Apicolă"** ca şi orice reclame etc. se vor trimite pe adresa **Societăţii Centrale de Apicultură din România, Bucureşti, Căsuţa Poştală No. 525.**

CUPRINSUL

Stupinele comunale de N. Iuga; Zahăr pentru albine de Dr. Fl. Begnescu; Paratifosul albinelor de Hariton Ţintea; Hrănirea stimulentă a albinelor de Slt. V. Harnaj; Ingrijirea stupilor iarna de I. Spiloiu; Ce voim să cunoaştem şi ce vrem să ştim de C. L. Hristea; Consideraţiuni asupra mucegăirii fagurilor din stupii cu albine-iarna de C. Antonescu; Stupi buni pentru regiuni sărace de N. Grăjdeanu; Are popa... 4 ! de C. Antonescu; Schimb de scrisori între D-l Grigore Giossan şi preşedintele grupului apicultorilor germani; Cronici de C. Antonescu; Mierea, primul factor de reuşită al unei bune iernări de I. Spiloiu; Extras din procesul-verbal al şedinţei comit Soc. Centr. de Apicultură din 10. I. 1943; Fiscul cere impozite la apicultorii mici? de Ath. Penescu; Şedinţa cu caracter practic şi demonstrativ a apicultorilor putneni; Informaţiuni; Invitaţie pentru participarea stuparilor la o expoziţie naţională. etc., etc.

ANUL XVIII Nr. 2—3 FEBR.—MARTIE 1943

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Stupinele comunale

Impreună cu cei 99 de propagandiști apicoli am pornit să ridicăm apicultura și să ne desbrăcăm de interesele personale pentru marea însemnătate ce prezintă această ramură de producție națională.

Ne-am dat seama de la început că avem în față o problemă de o întindere vastă, din care puținul ce s'a realizat, deși a isvorît dintr'o bună intenție, n'a dus nici pe departe la rezultatul scontat, a complicat chestiunea și a compromis-o în ochii opiniei stuparilor.

Scriind aceasta mă gândesc la stupinele comunale în jurul cărora s'a consumat atâta entuziasm ca și în jurul eleșteelor și a livezilor comunale, toate puncte de program a unui regim care a încercat să pună gospodăriile comunelor pe un temei sănătos de muncă și producție.

Mi-aduc aminte cum parte din stupari erau foarte îngrijați de viitoarea concurență a comunelor pe piața de desfacere a mierii. Eu, nu dintr'un spirit egoist, am văzut că încercarea de a da comunelor posibilitatea de a creia pe socoteala lor un mijloc de venit, mărind în acelaș timp rentabilitatea agricolă, nu va duce la nimic. Nu a dus, pentrucă o asemenea întreprindere cerea un cuonscător cu experiență, un om dezinteresat, și mai presus de toate cinstit, care în acea vreme și nici astăzi nu prea se găsește.

O stupină comunală! E ceva mai frumos, mai încântător, mai rentabil și mai instructiv pentru marea masă a poporului nostru ce nu poate fi smuls din rutină și împins pe calea progresului decât prin sfânta pildă a exemplului?

Primăria este locul unde se adună în fiecare sărbătoare oamenii satului să afle știri, acolo pulsează viața întregului sat.

Cu ocazia propagandei apicole am putut să aflu ce s'a ales din toată strădania, din toți acei stupi dați comunelor. Nici unul la sută n'a ajuns să fie un stup bine populat și cu garanții de producție. Și ceiace e mai grav, rezultatul la care s'a ajuns desvălue nu numai indolența celor ce sunt chemați să execute cu punctualitate ordinele organelor superioare, dar și o seamă de moravuri urâte pe care le purtăm dealungul existenței ca pe un blestem. O parte din stupi nici nu au fost ridicați de primării pe motivul de a nu complica atribuțiile funcționarilor. Alții, ca să facă pe placul superiorilor i-au ridicat și i-au aruncat și stau într'un colț sau în pod de ani de zile. Unii i-au închiriat, — stupi de închiriat — altii în perspectiva că acești stupi pot produce miere și că în virtutea zicalei că „nu poți umbla cu mierea fără se te lingi pe degete“, i-au populat, dar se găsesc într'o stare de plâns. Parte din acești stupi au ajuns, să zicem prin cumpărare (ceiace încă nu e permis), au să mă ierte colegii, proprietatea unor învățători. S'a sesizat cineva de acest lucru? Nu! Privim nepăsători cum o avere, care este a noastră a tuturor, se irosește sau se înstrăinează.

Vinovații? Cine să-i mai caute! Avem un defect: ne entuziasmăm repede, nu lucrăm cu plan și metodă. Uităm că oricât de promițătoare ar fi rezultatele, și oricât de ușoare posibilitățile de realizare a unei acțiuni când din neglijență, grabă sau superficialitate, lăsăm la o parte din program un element ce se întâmplă să fie cel mai important, neajunsurile ce apar chiar din momentul când trecem la realizări. Acest adevăr este probabil în toate cazurile și ori unde. Planul inițial al înființării stupinelor comunale a fost incomplect, greșit în concepții și structura lui, la elaborarea lui au lipsit sfaturile stuparilor cu experiență, rămânând cu caracterul unui abstract și rece act administrativ. A lipsit în primul rând omul cunoscător care să vadă din când în când, să intervină la timp și deci cu folos. La început aceste lucrări se puteau face gratis, pe urmă după ce numărul ar fi crescut și odată cu aceasta și producția să fi luat parte la beneficii.

A! veți zice, după asta umbli d-ta? Nu, domnilor, dar aș vrea să știu cine se deranjează în epoca când nu știi cum să-ți împarți timpul pentru a putea să faci față tuturor cerințelor din epoca marelui cules?

O altă greșală ce s'a făcut a fost că s'a generalizat înființarea stupinilor, fără să se țină seamă dacă comuna este prielnică creșterii albinelor, sau dacă în altă comună față de numărul de stupine existent, înființând alta, nu periclitezi existența celorlalte. Fiindcă scopul unei întreprinderi este să răspundă unei nevoi, să umple un gol, să aibă condiții maxime de desvoltare, nu să se irosească în lupte sterile și concurența nimicitoare a căror spectacol nu-l dorește nimeni. Nu dorește nimeni șapte stupini într'un sat, toate muritoare de foame, ci una și bună. Până se va stabili câți stupi se pot hrăni cu flora dintr'o comună, un lucru e cert, mărirea numărului de stupi scade recolta și cu ea entziasmul stuparului, dagostea pentru aceste viețăți care poate duce până la renunțare.

Astăzi când în toată țara 100 de stupari propagandiști, cu experiență, dragoste, competenți în materie, sunt tot atâtea forțe și elemente de colaborare cu organele centrale, greșelile trecutului nu se mai pot, și nu trebue să se mai repete. Lor le revine sarcina de a indica, fiecare în regiunea sa, planul de activitate, unde să-și înființeze stupina comunală, modul de administrare și tot ceiace depinde de ele, căci reînființarea lor e tot ce poate fi mai frumos.

Camarazi propagandiști apicultori, să ne însușim înființarea stupinelor comunale și să facem din aceasta unul din cele mai importante puncte de program, spre mulțumirea noastră și spre binele și progresul economiei naționale.

NICOLAE IUGA

Zahăr pentru albine

Sub acest titlu în numărul trecut al revistei, d-l apicultor Beno Gherman se referă la necesitatea hrănirii albinelor, necesitate ce a fost netăgăduită mai ales spre sfârşitul iernii anului 1941—42 când au pierit multe familii de albine din cauza consumului complet al proviziilor în urma iernii prelungite, necesitate foarte simţită şi acum mai ales pentru coloniile ce nu au avut posibilitatea a-şi aduna provizii îndesulătoare din cauza secetei din vara trecută care a început din Iulie prelungindu-se până în toamnă.

Pentru ajutorarea apicultorilor s'a cerut celor mai înalte foruri competente ale statului, acordarea unei cote de zahăr obişnuit la preţ curent, dar timpurile prin care trecem — şi de care fiecare din noi trebue să ţină seama, nu au îngăduit încă o rezolvare a cererii, şi atâta timp cât în anumite cazuri s'a acordat îndulcirea cu zaharină, produs ce nu hrăneşte organismul trebue să ne dăm seama de greutăţile întâmpinate de guvern în aprovizionarea ţării cu zahăr, dată fiind şi recolta de sfeclă dificitară a acestui an.

Apicultorii deci trebue să fie şi ei îngăduitori, căci sperăm că se va face tot ce se va putea pentru ajutorarea lor.

Dar nu pentru cele de mai sus am citat articolul d-lui Gherman, ci pentru acel «şi încă ceva» pe care-l adaugă la articolul d-sale spunând mai departe că: «Zahărul pentru albine trebue să fie cât mai curat — fără discuţie, e bun zahărul de sfeclă: rafinat, uscat, uşor de transportat şi de conservat. La ce ne pierdem atunci în descoperiri noui ca «Melitosio» etc., care tot cer materia primă zaharoasă ?»

Ei, aci trebue să lămuresc pe d-l Gherman: Nu ne pierdem în descoperiri noui. Melitosio se fabrică în Italia de mulţi ani şi este exclusiv destinat apicultorilor. Nu este de loc o descoperire nouă. Este pur şi simplu zahăr rafinat uşor de transportat şi de conservat, cum afirmaţi Dvs, dar mai are o calitate, după care în adevăr trebue să ne pierdem: melitosio este zahăr rafinat denaturat, dar în aşa mod că nu poate fi întrebuinţat decât exclusiv în hrana albinelor, şi nici de cum în alt scop. Şi de ce ne pierdem d-le Gherman după această calitate ? Din cauză că Ministerul Finanţelor a obiectat totdeauna că nu poate elibera — aşa cum s'a cerut de nenumărate ori — zahăr scutit de taxele fiscale pentru apicultori, pentru că metodele de denaturare existente, cu un colorant oarecare, cu nisip ori altfel nu-i garantează că zahărul nu va fi întrebuinţat în uzul culinar. Ei bine, melitosio este zahărul care garantează cerinţele Ministerului Finanţelor şi prin o lege specială este în Italia acordat apicultorilor în cantitate de cincizeci de vagoane anual. Şi ştiţi d-le Beno Gherman cât era la noi taxa fiscală pentru zahărul obişnuit atunci când el se vindea cu 30 lei kgr. ? Era vre-o 16 lei pe kg. Şi apicultorilor le convenea mai uşor să cumpere zahăr scutit de taxele fiscale aşa cum este şi va trebui să fie şi la noi... acel melitosio pe care D-ta îl consideri o nouă descoperire după care ne pierdem, iar Ministerul va avea garanţia că va fi întrebuinţat numai pentru albine.

Să dea Dumnezeu să putem introdcce şi la noi fabricarea acestui produs care să fie acordat apicultorilor în nevoie, scutit de tazele fiscale, lucru ce va fi în adevăr un mare sprijin pentru apicultura românească.

Dr. FLORIN BEGNESCU

8 Fevruarie 1943.

Paratifosul albinelor

Intre boalele albinelor despre care se vorbeşte mai rar este una, care deşi puţin răspândită este totuşi periculoasă: **paratifoză** sau **paratifosul albinelor.**

Descrisă pentru prima oară de **Bahr,** un om de ştiinţă danez, această maladie se manifestă prin următoarele simptome care se aseamănă cu acelea ale **bolii de Mai** cu care nu trebueşte însă confundată: diaree, o slăbire a forţelor albinei şi în fine o paralizie totală după care urmează moartea. Boala durează puţin, 24—96 de ore, un stup putând fi distrus în una până la două săptămâni; vindecarea atunci când se face, este spontană şi coincide cu sosirea timpului frumos.

Cercetând la microscop sângele şi conţinutul intestinelor albinelor moarte sau bolnave, **Bahr** constată prezenţa unor baccili foarte asemănători cu baccili paratifici ai omului. Aceşti baccili pot produce o infecţiune viespilor, insecte înrudite cu albinele, dar sunt fără nici o acţiune asupra cobailor, iepurilor sau şobolanilor, deosebindu-se prin aceasta de baccilul paratific uman. Numirea ştiinţifică a acestui baccil este **Baccilus** paratyphi alvei Bahr.

Transmisiunea maladiei dela un stup la altul s'ar face după **Bahr** fie prin albinele sau trântorii bolnavi fie prin materialul apicol infectat: **rame, etc.**

Şi alţi cercetători au întâlnit cazuri de paratifoza albinelor, cazuri mai puţin grave însă, care s'au vindecat de la sine. **Raebiger** şi **Wiegert** doi cercetători germani sunt de părere că baccilul paratifozei albinelor poate să dea după împrejurări fie o formă mai uşoară de boală, fie una mai grea. Se pare că acest baccil se găseşte în mod normal în intestinul albinei sănătoase, dar poate deveni periculos când organismul albinei slăbeşte din alte cauze: vreme rea, lipsă de hrană, de apă, etc.

Borchert, un cunoscut apicultor, profesor la Facultatea de Medicină Veterinară din Berlin şi un specialist în materie de bacteriologie apicolă este de părere chiar, că această paratifoză nici n'ar fi contagioasă şi că ar fi datorită numai înmulţirei peste măsură în organismul albinei al acestor baccili. Acest lucru nu trebuie să ne mire; chiar la om sau la alte mamifere pot avea loc îmbolnăviri din cauza înmulţirei peste măsură a unor microbi care în mod obişnuit se află în organism în număr mic şi sunt din această cauză nevătămători. Imediat ce dintr'o cauză sau alta înmulţirea unuia din aceşti microbi este favorabilă, organismul se înbolnăveşte.

Borchert a încercat să infecteze albine sănătoase cu baccili de paratifos dar nu a reuşit spre deosebire de **Bahr** căruia asemenea operaţiune îi reuşise, de aici el trage încheierea că această maladie nu ar fi contagioasă, şi chiar mai mult, că ea nici n'ar fi datorită baccilului paratific.

Pentru a explica contradicţiunea dintre cei doi cercetători trebue să ţinem seama de faptul că în cele mai multe cazuri virulenţa microbilor aflători pe insecte se micşorează foarte repede cu timpul aşa încât după un anumit interval de timp ei devin nevătămători. ne mai putând produce infecţiuni.

Oricare ar fi adevărul pe care noi cercetări îl va aduce de sigur la lumină, trebue să considerăm această «**paratifoză a albinelor**» ca o boală care, deşi nu prea răspândită, poate aduce uneori mari **pagube**,

In mod practic ne ferim de această boală având stupi puternici cu hrană suficientă şi păstrând curăţenie în stupină.

Dr. HARITON ŢINTEA

CAUT O PERECHE

Caut om muncitor nemobilizabil, căsătorit, dacă este posibil priceput la vie, pomi şi flori, cu un salariu de 10.000 lei lunar, plus locuinţa.

Ofertele se vor adresa D-lui Grigore Giossan, Preşedintele nostru; Bucureşti, Căsuţa Poştală 525.

Hrănirea stimulentă a albinelor

Deși, desbătută destul de mult în coloanele acestei reviste, problema hrănirii stimulente a stupilor apare încă de actualitate tocmai din cauza neaplicării ei decât într'o măsură nespus de mică.

Importanța acestei operațiuni este covârșitoare în stupăritul rațional. Primăvara, greu și foarte rar vom putea avea colonii puternice cu populație multă și vigilentă ce să poată răsbi timpul destul de vitreg al primelor zile de primăvară, când vor trebui să-și înceapă zborul pentru cele dintâiu începuturi ale activității din noul an.

Este în deobște cunoscut în viața stuparilor că în primăvară mândria noastră nu poate fi susținută de numărul coloniilor ci de numărul albinelor, în consecință de puterea acestor colonii.

Ori, adesea începuturi de toamnă secetoase și cu câteva zile răcoroase, vor opri albinele de a mai hrăni regina și ca urmare aceasta va înceteni sau chiar va înceta ouatul încă de pe la 1—10 Sept. așa încât pe la începutul lui Octombrie, ici colo, la câte un stup mai puternic și cu o regină tânără mai putem vedea **puține ouă.**

Incetarea ouatului prea de timpuriu ne va duce la situația că vom avea colonii cu foarte puține albine tinere care să poată începe cu energie în primăvară lucrul, început de care depinde desvoltarea însăși a coloniei în anul următor și implicit recolta noastră.

Deși cu populația bogată, stupul care și-a oprit ouatul prea de vreme va slăbi cu timpul. Albinele lui sunt din cele ce mai mult sau mai puțin au luat parte la activitatea din anul ce este pe terminate. O bună parte din ele, vor muri chiar în timpul iernii iar cele rămase în primăvară nu mai pot da randamentul egal celor tinere. Stupul va rămâne așa dar cu o desvoltare mai lentă, prinzându-l recolta principală cu o populație insuficientă de a-i face față.

Aici vine hrănirea stimulentă să ajute pe stuparul harnic și priceput în a-i oferi o armă nouă în slujba stupăritului sistematic.

Hrănirea stimulentă, poate fi făcută în două anotimpuri: toamna — frecvent — și primăvara în anumite cazuri pe care le vom vedea mai departe.

Ori când s'ar face această hrănire, ea constă în a se da stupilor meniți a primi acest tratament, câte o cantitate destul de mică de sirop, special preparat, în mod regulat (la 2 zile sau o zi) timp de 2—3 săptămâni, în scopul de a creia coloniei impresia că există recoltă și deci albinele să hrănească regina pentru a depune ouă.

Hrănirea stimulentă de toamnă este cea care se recomandă în orice ocazie. Ea devine absolut necesară mai ales în regiunile de câmpie unde odată cu seceratul recolta poate fi considerată încheiată, iar seceta de vară şi toamnă, ce nu e prea rară în aceste regiuni încătuşează desvoltarea coloniei încă de pe la mijlocul lunei August. Deaceia hrănirea stimulentă este recomandabil să înceapă chiar de pe la 15—25 August. Ea constă în a se da stupilor câte 100 gr. sirop primele 6—8 zile la 2 zile odată, la următoarele 6—8 zile câte 100 gr. sirop în fiecare zi, iar ultimile 6—10 zile câte 150 gr. pe zi. In total deci hrănirea să nu dureze decât între 15—25 de zile.

Vom căuta în tot cazul ca să nu întârziem această operaţiune cu mult de mijlocul lunei Septembrie, tocmai pentru a nu avea surprize neplăcute prin eventuala apariţie bruscă a frigului care să găsească cuibul coloniei desfăcut. In această situaţie, albinele se vor aduna în ghem lăsând o parte din puietul situat pe ramele mărginaşe, care rămas neîncălzit va muri în celule, iar putrezirea lui ne poate duce la pericolul de a se încuiba temuta boală «pesta albinelor».

Siropul folosit se prepară obişnuit din zahăr, acesta ne având miros prea accentuat pentru a îndemna albinele spre furtişag. Modul de preparare al siropului este cel obişnuit, păstrând însă în cazul de faţă proporţia de 1/1 (greutate) şi mai adăogându-se 4—5 picături de acid formic pentru fiecare litru de sirop precum şi câteva cuişoare ce s'ar părea că îndeamnă la ouat regina. Hrănirea se face numai seara după ce albinele s'au liniştit complect. Nu se prepară decât siropul strict necesar pentru ziua respectivă.

Hrănirea se face în aceiaşi zi la toţi stupii pentru a micşora astfel pericolul furtişagului. Se vor lua şi celelalte măsuri necesare a evita furtişagul. Urdinişile vor fi ceva mai strânse având totuşi grije ca aerisirea să nu fie cu nimic stânjenită, lucru ce ar produce mari dificultăţi reginei în depunerea ouălor.

Oprirea hrănirei se face brusc, aşa încât albinele să fie sub impresia că s'a terminat recolta. Astfel vor opri de a mai hrăni regina şi oceasta de a mai oua.

Albinele tinere născute datorită acestei hrăniri vor constitui o adevărată bogăţie pentru stupar în primăvară.

*
* *

Hrănirea simulentă de primăvară nu se recomandă a fi practicată decât de cei ce sunt suficient de introduşi în tainele stupăritului, altfel putem avea dureroase surprize.

Această operaţiune se începe pela 20—23 Februarie şi va continua timp de 20—30 zile în raport cu apariţia mai timpurie sau mai târzie a primăverii.

Vom supune hrănirii stimulente de primăvară în primul rând stupii care în toamnă, n'au putut fi supuşi unei asemenea operaţiuni. Deasemenea această hrănire se mai aplică stupilor cari deşi hrăniţi stimulent toamna din diferite motive n'am putut obţine rezultate satisfăcătoare..

Fie într'un caz sau altul, vom exclude dela hrană stimulentă stupii cu o populaţie prea mică (4 şi mai puţine rame) ei neavând suficientă capacitate de clocire.

Hrănirea de stimulare de primăvară este în deosebi necesară în condiţiunile de mai sus pentru cei din regiunile de câmpie unde recolta principală este mult apropiată de apariţia primăverii.

Vom reda procedeul de hrănire în felul cum l'am aplicat personal în primăvara anului 1942 în urma cercetării mai multor tratate de specialitate şi a sfaturilor unor stupari încercaţi.

Deşi pentru prima dată întrebuinţat procedeul mi-a reuşit foarte bine încât am ajuns ca să am o bogată recoltă din pomii fructiferi, iar în una din zilele lui Mai la recolta salcâmului am ajuns să citesc la stupul de control cantitatea de 6,020 kgr. într'o zi.

In vara anului 1941, fiind plecat pe front, stupii mi-au fost pregătiţi pentru iernat de ordonanţă, care deşi iniţiat în stupărit nu a primit dezlegarea dela mine să hrănească stimulent stupii în toamna acelui an, aşa cum de obicei practicam, mai înainte, tocmai pentrucă problema era mai delicată pentru a putea fi încredinţată lui.

Sosit în iarnă de pe front m'am gândit să aplic această hrănire primăvara căci nu-mi plăceau stupii, erau mai slabi ca deobicei.

Stupii iernau afară. I-am introdus într'o magazie pe la 15 Februarie. Cu ajutorul unei sobe metalice aşezate într'un colţ unde nu erau stupi, am ajuns să creiez o temperatură de 3—5 grade C, Toţi stupii aveau urdinişul desfăcut suficient de mult pentru o bună aerisire, având însă aplicate deasupra şi câte o sită care să împiedice eşirea albinelor la temperatura de mai sus.

In magazie era întuneric având grije să nu pătrundă nici o rază de lumină, Deasemeni am căutat să evit sgomotul. Stupii i-am aşezat în aşa fel încât să pot umbla la ei. Deci rândul de deasupra primului rând n'a fost aşezat direct pe stupi ci pe nişte şipci special susţinute de nişte grinzi.

Cu ajutorul hrănitorului Hill am dat stupilor câte 100 gr. sirop. Operaţia am repetat-o la două zile odată până la 28 Februarie după care am mărit cantitatea de sirop la 150 gr., tot odată la două zile, până la 12 Martie. Dela 12—24 Martie am hrănit stupii afară dând aceiaşi cantitate, concomitent însă cu hrănirea cu sirop am descăpăcit de fiecare dată câte circa 0.5 dcm. pătraţi de miere dintr'o ramă pusă la margine, Această operaţie o făceam după masă şi înainte de a se lăsa frigul mai pronunţat.

Hrănitorul l'am aplicat în gaura special făcută într'o scândurică de deasupra. O deosebită grijă trebue avută ca deasupra hrănitorului să punem o cârpă şi apoi perna bine aşezată pentru a evita pierderea de căldură atât de necesară mai ales acum coloniei.

La sfârşitul lunei Martie am avut un mare contingent de albine tinere iar puetul astfel a putut să se desvolte la această dată pe 4—5 rame.

Inflorirea pomilor fructiferi, dealtfel mai târzie ca de obiceiu m'a găsit cu coloniile puternice încât am obţinut o recoltă abundentă, deşi am stupărie în mijlocul Bucureştiului.

Recolta de salcâmi şi teiu ce-mi constituiesc recolta principală mi-au răsplătit cu prisosinţă munca depusă.

Siropul întrebuinţat l'am preparat folosind jumătate apă şi jumctate miere (greutate). Mierea trebue să fie absolut curată din cea care a fost cât mai coaptă. Să ne ferim pentru prepararea acestui sirop să întrebuinţăm din mierea ce a stat la umezeală şi deci ar putea avea oarecare cantitate de apă, Aceasta are toată şansa să fie puţin alterată, fapt ce ar dăuna extrem de mult organismelor atât de giganşe şi firave ale albinelor din acest anotimp.

Se poate folosi şi un sirop de zahăr (1/1), căruia însă să i se adasge neapărat şi puţină miere înainte de fierbere, precum şi o cantitate de 3—4 picături de acid formic de fiecare litru de sirop.

Nu se prepară decât siropul strict necesar în ziua respectivă.

In astfel de hrănire trebue să fim asiguraţi de existenţa ramelor cu polen la părţile mărginaşe ale cuibului, altfel ele trebuesc introduse chiar înainte de începerea hrănirii prin ducerea stupului într'o cameră bine încălzită unde el se desface şi se introduce rama la locul ei.

O hrănire de stimulare de primăvară mai puţin pretenţioasă aplicată de mulţi stupari de seamă, este aceio a descăpăcirei succesivă a câte 0,5 dcm. patraţi miere dintr'un fagure pus de obicei după diafragmă. Această operaţiune începe de obicei după luarea zăpezii şi durează până ce apare o floră mai accentuată. Ea are de scop să complecteze extrem de puţinul nectar ce câte o albinuţă isbuteşte să-l adune din florile izolate eşite de sub zăpadă,

Adăpătorul din prisacă, va avea tot timpul apă călduţă, iar în centrul stupăriei vom pune un stup cu doi trei faguri în ale căror celule se va pune făină de secară.

Şi în acest fel de hrănire, pericolul furtişagului este mare deaceia hrănirea se face pe cât posibil la majoritatea stupilor şi în aceiaşi zi, având deosebită grijă la urdinişuri şi la eventuale crăpături ale stupului. Orice neglijenţă de a lăsa vreo ramă în stupină ne va aduce surprize extrem de neplăcute. O bună aerisire este în orice ocazie indispensabilă bunei desvoltări a coloniei.

Hrănirea stimulentă deci reprezintă o operaţiune de o reală valoare în stupăritul modern, ea constituind un adevărat examen al stuparului priceput, harnic şi cu dragoste faţă de albinele lui.

Slt. VECESLAV HARNAJ

Ingrijirea stupilor iarna

In timpul iernei, stupii vor sta liniştiţi, pentruca ghemul de albine să nu fie supărat, fapt care ar duce la pierderea unui număr însemnat de albine, precum şi la îmbolnăvirea de diaree a albinelor rămase în viaţă.

Numai în zile însorite, cam de două ori pe lună, vom curăţi fundurile stupilor de albinele moarte, care împiedecă buna ventilaţie şi menţine un miros greu prin descompunerea albinelor moarte.

Curăţirea fundurilor se face cu multă atenţie. Ne vom falosi de o şipcă îngustă, care să intre pe urdiniş, şi în deajuns de lungă, ca să putem scoate albinele moarte cât mai din fundul stupului.

In regiunile în care zăpada a căzut mai din abundenţă, vom scoate zăpada dintre stupi, iar în faţa stupilor, pe zăpada rămasă vom presăra paie. Aceste paie folosesc, pentru a se aşeza albinele pe ele, când vor eşi în sborul de curăţire.

Dacă nu ar avea aceste paie, albinele s'ar aşeza direct pe zăpadă care fiind rece, le-ar amorţi, punându-le în imposibilitate de a se mai întoarce la stup. Rămând pe zăpadă, se înţelege că vor muri.

In tot timpul cât albinele stau închise în stupi, ne vom feri a lăsa păsările să sară pe stupi, căci neliniştesc coloniile.

Vom mai controla acoperişurile, pentru a observa să nu fie mutate de vânt. Acoperişurile prea uşoare se fixează prin cârlige de corpul stupului.

In luna Februarie, cam la sfârşitul lunei, începem hrănirea stimulentă, numai cu stupii care au peste 16 kgr. miere (lăsată din toamnă, sau 12 kgr. miere în timpul când începem stimularea).

Cum se face stimularea, am arătat în «România Apicolă» din Februarie, anul trecut. E bine ca înainte de a începe operaţia stimulării, apicultorii să consulte cât mai multe manuale de albinărit sau revista noastră şi eventual vreun stupar renumit din împrejurime, pentru a nu întâmpina rezultate descurajatoare.

Deci se cere multă atenţie !

IOAN T. SPILOIU

CE VOIM SĂ CUNOAŞTEM?

I. V. — Târgul-Jiu. Cum mă sfătuiţi să fac pentru a avea şi ceară mai multă dela stupii mei, fără a micşora recolta, dat fiind că ea e aşa de scumpă acum, şi atât de mult se caută?

R. — Incercările făcute în ultimii ani au răsturanat cu totul părerile vechi în privinţa producţiei de ceară în stup. E drept că într'un timp nepotrivit, albinele consumă o mare cantitate de miere pentru a produce un kilogram de ceară. Dadant dă o medie cam de 7—10 kgr. miere pentru un kilogram de ceară, ceiace ar reveni pentru ceară ca voare cam 2000—3000 lei kgr. socotind preţul mierei la 300 lei kgr.

E o perioadă însă în viaţa stupului când nu numai că albinele nu fac ceara în paguba mierei, ci dacă ele nu au loc unde să clădească, glandele lor cerifere tot fabrică solzişori care se pierd, şi ceva şi mai grav, aceasta predispune colonia la roit.

De aceia după încercările germanilor şi ruşilor şi pe care şi eu le-am urmărit în câţiva ani cu rezultate bune, veţi înlătura, începând din primăvară dela înfloritul pomilor, câte 1—2 faguri mai vechi şi veţi pune lângă cuib alte rame cu foi întregi de ceară presată pe care albinele — dacă e nectar îndestulător în câmp sau livadă — se vor grăbi să le clădească. In felul acesta tot luând rame cu faguri vechi poţi reînoi cam la trei ani toţi fagurii din cuib a unui stup, având deci cam 600 grame de ceară pe an numai dela cuib.

In anii buni, cu vara plină de flori şi recoltă bună, când nectarul începe să abunde, se va introduce între catul de recoltă şi corpul stupului, un magazin care a fost denumit «magazin de construcţie». Acesta are o înălţime de 8 cm. şi deasupra are în loc de rame numai nişte şipci cu mici începuturi de faguri presaţi. Albinele, care nu sufer deloc ca în stup să rămână vre-un loc gol, se grăbesc să clădească şi să prelungească până la ramele cuibului cu mici făguraşi acest spaţiu, iar stuparul la 3—4 zile ridicând seara magazinul de recoltă, dă puţin fum printre şipci pentru a goni regina jos, şi ridicându-le una câte una, le tae făguraşii lăsând un mic început sub şipcă. Operaţia se face seara pentrucă până a doua zi de dimineaţă albinele se liniştesc şi îşi reiau de îndată munca lor obişnuită; dacă s'ar face ziua e o pierdere mare şi o oprire însemnată în activitatea stupului, căci albinelor nu le place să fie deranjate în munca lor, şi până se liniştesc, trece timp şi e pierdere şi în munca din interior şi în cea a cărătoarelor şi a cereselor.

Cum recolta de Iunie ţine aproape 3 săptămâni în care timp se poate face operaţia de 5—6 ori, colonia ajunge să ne dea cel puțin 1 kgr. de ceară de cea mai aleasă calitate, care împreună cu cea din fagurii vechi ce o scoatem pe încetul, va da un câștig deosebit mai ales acum — precum spui — «când se caută și se plătește așa de bine».

Gh. C. Pătârlagele-Buzău. — Un apicultor din vecinătatea mea a avut în toamnă stupii bolnavi de o boală pe care nu o cunosc nici eu, deși am citit mai mult decât el. Ce mă sfătuiți să fac ? Cartea «Stupăritul» o pot avea ?

R. — Să anunțați de îndată medicul veterinar al circumscripției și pe propagandistul apicol al reginei care sunt datori să vină la fața locului și să aplice legea, care zice că dacă e o boală molipsitoare gravă să distrugă coloniile bolnave, să închee un proces-verbal și să ceară a se da apicultorului o despăgubire cu care să-și înceapă dela capăt munca. Pe vecin să-l sfătuești să urmeze întocmai sfaturile ce le-ai citit în cărți, după ce medicul a stabilit în fața cărei boli se află. Pentru o mai mare siguranță, va trimite o probă de albine moarte și vii într'o cutiuță, cu poșta, pe adresa Institutului Național Zootehnic — Secția Apicolă — str. Dr. Staicovici 63, care va răspunde despre ce boală e vorba; dacă boala se arată la puet, va trimite o bucată de fagure cu puet mort.

In ceia ce te privește pe d-ta, te sfătuesc să duci prisaca la o depărtare de 10—12 kilometri la vre-un cunoscut sau la vreun pădurar etc., ca să fii cât mai departe de locul infectat. Dacă nu poți să o faci, apără-te cum am mai scris: pui în fiecare colonie câte o sticluță cu fitil în care torni formol de 20%, pusă în colțul stupului lângă ultima ramă; presară pe fundul stupului pucioasă praf; dă albinelor apa în adăpător ce curge; apa să fie călduță și sărată ca albinele să nu o caute în altă parte pe la vecin unde s'ar putea molipsi; văruește scândura adăpătorului des; strâmtorează în primăvară urdinișul ca să nu se încingă furtișagul; fii atent și nu da vecinului scule cu împrumut, și nu-l primi în ograda prisăcei.

Cartea «Stupăritul» nu o mai am; s'a epuizat din primul an; mă străduesc să o scot din nou, dar e greu cu hârtia. Cumpără pe cea a D-lui Nicolaescu «Călăuza Stuparului» căci are sfaturi tot așa de bune sau ««Creșterea albinelor» de D-l Dr. Begnescu.

CE VREM SĂ ȘTIM

M. I. Târgul-Frumos-Iași. De ce când afum albinele mele, adesea ori ele se supără și mă înțeapă ?

R. — Nu albinele sunt de vină ! Trei pot fi cauzele acestei reacțiuni supărătoare a albinelor d-tale: prima vine dela materialul ce-l folosești în afumător; o a doua ține de felul cum e alcătuit afumătorul și însfârșit cea din urmă e felul cum dai fumul.

Cred că folosiți materiale care au miros iute, de fum înțepător; în acest caz fumul va irita albinele mai mult decât le-ar liniști. Cel mai bun, economic și potrivit material de pus în afumător e putregaiul de lemn slab cum e salcia, plopul ori răchita. Ele dau un fum abundent și plăcut mirositor. Deasemeni bureții de copaci luați și fărâmați în bucăți cât o nucă și apoi puși la uscat, se aprind foarte ușor, ard destul de încet și dau un fum plăcut. Și aschiile de brad, mai ales cele de pin, care au miros mai pronunțat de rășină, le convine mult albinelor. Balega de vacă, bine uscată, e deasemeni mult folosită la sate, în special de stuparii cu stupi primitivi și care nu au afumătoare; ei o aprind la un capăt și suflă fumul printre faguri, liniștind albinele atunci când le caută. Cine are propolis adunat de pe rame sau de pe pereții stupului, și vor face bobițe cât bobul de mazăre aruncând câte 2—3 în afumătorul aprins, va vedea cât de mult le place albinelor acest fum parfumat și cât de repede se liniștesc.

Un fum înecăcios și puțin iute îl dă bucățile de sac vechi aprins în afumător mai ales când a fost îmbibat cu felurite soluții neplăcute; deci nu folosiți cârpe vechi și murdare ori bucăți rupte de sac; mirosurile de acizi sunt vătămătoare sănătății albinelor și le îndârjesc contra celor ce le folosește.

A doua cauză e poate afumătorul însuși; dacă burluiul sau conul prin care varsă fumul e teșit ori e prea scurt și fumul ese fierbinte, aceasta irită albinele; conul afumătorului trebue să fie cât mai prelung, căci fumul ese mai rece și liniștește albinele.

Deasemeni felul cum se dă fumul are mare însemnătate: ori că se dă întâi câteva bufnituri de fum pe jos la urdiniș, sau pe sus prin gaura de hrănit, trebue să lăsați după aceasta cam un minut, pentru ca albinele, — înainte de a auzi sgomotul deschiderii stupului sau să vadă lumina ce se revarsă dintr'odată înăuntru când stupul e deschis, — să se poată îndopa cu miere din faguri, ceia ce le face inofensive.

Stupul se deschide apoi cu băgare de seamă, fără mișcări iuți și nesigure, și prin intervalul ramelor se dă pe la margini câte puțin fum, abia apăsând foalele afumătorului, dar îndeajuns ca să pătrundă puțin în jos printre faguri. Ridicând apoi diafragma ce sta în margine, sau ultima ramă, — dacă nu aveți diafragma la stupi, — scoate ramă cu ramă cu liniște, fără ca albinele de pe rama ce se scoate să se frece de cele de pe rama vecină, sau bețișoarele ramelor să strivească între ele și pereți, albinele ce s'ar găsi acolo din întâmplare.

Lucrând astfel, folosind un afumător bun și materiale potrivite, niciodată nu vei avea neplăcerea de care-mi scrii.

A. I. — Târgul Neamț. Mi s'au ruginit aparatele de extras mierea, precum și bidoanele și maturatoarile de miere. Ce să fac pentru a nu se strica mai rău ?

R. — Desigur că locul unde le păstrați e umed sau cu treceri prea repezi dela cald la rece, sau invers; aceasta face ca tabla să asude și deci să ruginească.

Extractoarele le puteți vopsi atât la interior cât și la exterior cu tinctură de bronz amestecat cu praf de bronz alb. In comerț se găsește un preparat foarte bun și destul de potrivit ca preț; se numește: **Lunar.** Când aveți însă mult de vopsit preparați vopseaua în casă.

Frecați bine petele de rugină cu un spălător ud muiat în cenușă, pâsă când pata de rugină a dispărut; numai după aceasta, veți aplica vopseaua pe pereții vasului.

Maturătoarele se vor vopsi cu acest preparat numai la exterior; înăuntru nu se dau, căci soluția de tinctură își păstrează multă vreme mirosul său, care poate fi transmis, mierei.

Deasemeni și bidoanele de miere se vor vopsi numai la exterior cu tinctura de bronz.

Pe dinăuntru folosiți o soluție de 6% ceară în 100 grame de benzină farmaceutică. Se rade ceara în fulgi și se pune într'o sticlă cu benzina lăsându-o să se descompună; apoi cu o pensulă vopsește interiorul vaselor; pojghița de ceară se va forma imediat pe pereții vaselor, după ce benzina în contact cu aerul s'a evaporat. Vasele astfel vopsite nu vor fi expuse la soare, nici apropiate de sobă. căci dacă se încălzesc mai tare, ceara se topește și operația trebue reînoită.

Când comandați bidoane pentru miere, cereți fabricantului să le spoiască înăuntru cu o soluție gălbue proprie lor, care le face mai durabile și le apără de rugină. Maturatoarele din tablă galvanizată nu ruginesc, și după observațiile din ultimi ani nu e adevărat că ele ar fi primejdioase pentru păstrarea mierei în ele, chiar mai mult timp. Deci folosiți-le fără teamă, și scăpați și de teama ruginirei lor.

CONST. L. HRISTEA
Moșia Mărășești-Tutova.

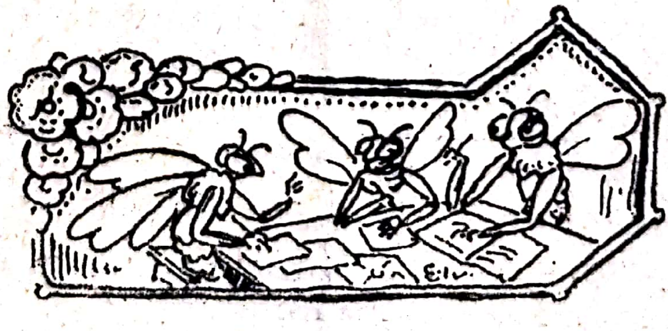

Consideraţiuni asupra împrejurărilor în cari mucegăesc fagurii pe timpul iernii în stupii cu albine

Regret din inimă, că anumite sfaturi de însemnătate capitală pentru dobândirea a cât mai frumoase rezultate depe urma creşterii albinelor din partea acelora cari se călăuzesc în apicultură şi de îndrumările publicate în revista noastră, ajung adesea mai târziu, putând fi folosite abia în viitorul sezon, aceasta pentrucă mai ales în aceste vremuri, cu toată grija, nu răzbatem să tipărim şi să trimitem revista la vreme. Stupina mea abia poate fi văzută odată pe lună, şi mai arareori, şi dacă un scriitor stupar s'ar învârti în jurul stupilor, negreşit că va găsi mai multe lipsuri decât calităţi. Dela revistă nu am niciun venit, iar dela prisaca mea unde am investit economiile mele din ultimi 10 ani, prea puţin pentru grija şi capitalul destul de însemnat chiar pentru timpul de faţă. Nepăsare? Nu! căci din cei cari mă cunosc, nu cred să poată spune cineva aşa. Stupina mea este rodul unei munci perseverente alcătuită din Duminici, sărbători şi concediile de odihnă din ultimii 10 ani. Ce pot da Societăţii Centrale de Apicultură, face parte tot din zilele de odihnă, iar revistei din ceasurile de noapte, din ceasurile de dimineaţă înainte de plecare la slujbă, din timpul ce-mi-l fac liber luând masa în fugă (5—10 minute!) şi chiar într'un repauz dela această slujbă, care îmi dă ca libertate 2 după amiezi pe săptămână şi Duminica.

D-l Preşedinte Grigore Giossan ca şi D-l Casier C. Ţintea, pe care apasă şi grija Societăţii şi aceia a revistei, dau deasemenea din libertatea limitată asemănătoare cu a mea, şi la fel neretribuită cu nici-o lescae, afară de mulţumirea ce o putem avea, că în trecerea noastră prin viaţă, am rupt ceva din noi şi pentru binele colectivităţii, pentru prosperarea unui isvor de bogăţie naţională, dacă vrem să zicem aşa.

Revin după această spovedanie la subiectul acestui articol, care după mine formează o piedică serioasă în calea acelora cari în chip firesc caută să se bucure de rodul muncii lor, ca şi de capitalul investit în inventarul apicol.

* * *

Din puţina mea practică, ca şi din cele văzute la prisăcile unde am fost chemat să dau îndrumări de îndreptare, am constatat că mucegăirea fagurilor în timpul iernii atinge în deosebi fagurii din stupii sistematici, beteşug ce l'am întâlnit mai cu seamă la stupii mediocri şi slabi, şi foarte rar la stupi primtivi. Cercetările mele, au pornit atunci prin ibservaţii comparative asupra stupilor primitivi şi sistematici, cari m'au ajutat să desprind cu acest prilej şi chipul cum iernează albinele mai uşor în aceste modele de stupi.

Apicultorii, bănuesc că ştiu cu toţi că într'un stup primitiv fagurii sunt de 4—8 ori mai înalţi decât laţi, şi numărul lor nu este mai mare de 4—6, iar la stupii sistematici (ramele cu faguri pe cari iernează albinele) sunt în număr de cel puţin 8—10. Albinele, ca şi oamenii şi alte vieţuitoare, respiră, iar vaporii (aburi) din această respiraţie se prefac în mici picături de apă în stup, cari neîndoios sunt culese în parte de albine în locul apei, de care stupul în timpul iernei, este pe alte căi lipsit, într'o oarecare măsură.

Care este spaţiul unde iau naştere aceste picături de apă în stupii primitivi? Cercetările mele ca şi ale înaintaşilor mei, m'au dus la constatarea că acese picăuri de apă se formează pe pereţii stupului, în spaţiul de deasupra ghemului, pe fagurii mărginaşi neocupaţi, sau pe jumătate ocupaţi de albine, pe fundul stupului, şi chiar pe aripioarele albinelor ce se găsesc în jurul ghemului.

Care este apa, pe care albinele o pot consuma pentru nevoile lor? acele picături depe aripioarele albinelor ce stau pe fagurii mărginaşi puţin ocupaţi de albine, şi după pereţii stupului, cu condiţia ca aceştia să fie în imediata apropiere a ghemului, adică la o mică atingere a albinelor cari caută să iasă sau să intre în mijlocul ghemului, şi a luat cu ia şi un pic din apa condensată.

O parte din apă se scurge însă pe perete în jos (aşa cum vedem pe geamurile ferestrelor iarna) către fund, pe care rămâne sau se evaporă, după cum voi arăta mai jos. Vrana (urdinişul) stupului primitiv îl formează o gaură destul de largă, crăpături în partea de jos a stupului, şi în general locul liber ce rămâne între marginile stupului şi fund, pe unde aerul pătrunde neîncetat, îndeplinind 2 mari funcţiuni: înlocueşte aerul stricat din interiorul stupului, şi odată cu acesta usucă pe nesimţite umezeala rezultată din picăturile de apă scurse pe fund.

Trec acum la felul cum iernează albinele în stupii sistematici, afirmând dela început că aci albinele ocupă dela jumătate la două treimi din ramele lăsate de noi în cuib. Prin ocuparea numai a jumătate din numărul ramelor sau chiar a două treimi, cuibul a fost împărţit în două părţi (spaţii) bine distincte: unul cald prin îngrămădirea albinelor pe ghemul compact, altul rece unde nu se află albine.

S'a format astfel în spaţiul (încăperea) în care stau albinele un volum de aer cald (locul unde sunt grămădite albinele în ghem) şi un volum de aer rece (locul ce rămâne neocupat de albine) spaţii ce stau alăturate.

Aerul cald, încărcat cu vaporii proveniţi dela respiraţia albinelor, fiind mai uşor decât aerul din spaţiul vecin rece, va căuta în chip firesc să treacă după legile fizice să înlocuiască treptat acest volum de aer, lucru ce se petrece încet dar neîntrerupt dela începutul iernii, până primăvara. Ce rezultă din această trecere, bănuesc că fiecare stupar ştie, că vaporii cuprinşi în volumul de aer cald se condensează și se depun pe acești faguri ca și pe pereții stupului mereu reci, și că din aceste picături se formează șiroaie de apă ce stau pe fagurii neocupați și mai ales pe fundul stupului. Mucegăirea fagurilor este astfel asigurată, și la deschiderea stupului primăvara ne izbește duhoarea, ce acest mucegai face să stea în stup mai tot timpul iernei.

Ce se petrece în stupii primitivi, cari după cum am mai spus, sunt atinşi foarte rar de mucegăirea fagurilor?

Fagurii fiind mai puțin la număr, sunt ocupați în întregime de albine, (chiar și spațiile dintre ultimii faguri mărginaşi și pereții stupului) iar spațiul neocupat este cel de deasupra, adică restul din înălțimea fagurilor, pe cari albinele nu-i pot ocupa, fiind mai înalți.

Aerul cald rezultat aci din respirația albinelor se menține în partea de sus a ghemului iar condensarea vaporilor se face pe nesimțite cu volumul de aer dedesubtul ghemului, aer care este primenit deasemenea neîncetat prin urdinișul (vrana) stupului, în așa fel că fagurii sunt feriți de a prinde mucegai.

Invățăminte. Deschiderea urdinișului pe toată lungimea lui (cu măsuri ca să nu pătrundă șoareci prin punerea de gratii metalice) la stupii sistematici este singura măsură pentru ca aerul pătrunzând mai mult, să poată primeni aerul încărcat cu vapori, deci să micşoreze putința de condensare a vaporilor pe fagurii neocupați de albine.

Restrângerea numărului de rame la cel mult 6—7 pe care să ierneze albinele, adică cari să fie ocupate de albine, cu grija însă ca în aceste rame stupul să aibă pentru iarnă și primăvară, hrana îndestulătoare, socotind pentru aceasta 15—20 kgr. pentru fiecare colonie în parte.

Aplecarea stupului (înclinarea lui) într'o oarecare măsură către urdiniș, pentruca picăturile de apă ce se formează pe pereții stupului, și se lasă spre fund, să se poată scurge afară, altfel prin umezeala ce ar sta necontenit pe fundul stupului, unde se găsesc și albinele moarte, ar face nu numai să strice aerul din lăuntrul stupului, ci să îngăduiască un focar de desvoltare a multor microbi.

In fața acestor considerațiuni, găsesc prilejul să arăt că atât pentru iernarea albinelor în condițiuni mai bune, cât și pentru înlăturarea în mare parte a mucegaiului, stupii cari au ramele mai înalte decât late, se dovedesc a fi cei mai indicați pentru aproape toate regiunile apicole din țara noastră.

Cu toate acestea, nu e mai puțin adevărat, că dacă se iau măsurile enumărate mai sus, se poate înlătura și din stupii cu ramele mai late decât înalte mucegăirea fagurilor, aproape ca și la cei dintâi.

Ar fi de dorit să se pronunțe și alți stupari în această privință.

CONSTANTIN ANTONESCU

Stupi buni pentru regiuni sărace

In stupina mea care se află într'o regiune lipsită de păduri și livezi de pomi fructiferi, culesul cel mare nu durează decât foarte puține zile. In practica celor 25 ani de apicultură, am folosit mai toate sistemele de stupi; astfel că, observațiunile mele s'au îndreptat în toate direcțiile. După toate aceste examinări, am putut constata că, stupul Dadant cu mici modificări, este cel mai apropiat regiunilor sărace în plante melifere. Din acești stupi modificați posed astăzi 90 colonii bine populate. Cantitatea de miere recoltată în anii buni, a fost de 25—30 kgr. de fiecare stup. In anul acesta, media recoltei a fost 6 kgr. de stup cu toate că seceta a fost prelungită din Mai până la sfârșitul lui Octombrie, care a făcut ca stupinele din apropiere dotate cu stupi mari de acelaș sistem, să piardă mai bine de jumătate din colonii, iar cele rămase să fie nevoite a fi ajutate cu hrană pentru a putea ieși cu bine din iarnă.

La acest stup redus din scândură de brad groasă de 3 cm, (nu este cu pereți dubli), cuibul are dimensiunile: 35 cm./35 cm; înalt de 45 cm., iar catul are dimensiunile: 35 cm./35 cm.; înalt de 25 cm.

Este prevăzut cu 8 faguri în cuib și 8 în cat. Cuibul nu are rame, ci numai spetezele de sus de cari sunt prinse începuturi de faguri artificiali pe cari albinele îi lungesc și lipesc de corpul stupului.

Am suprimat ramele pentru a descongestiona cuibul de acest amestec de lemn și sârmă, care stânjenesc albinele la construirea fagurilor dându-le astfel posibilitatea de a folosi tot cuibul cu faguri necesari creșterii puetului.

O altă cauză a fost și aceia de a le apropia mai mult de viața lor naturală, așa cum sunt obișnuite a lucra mai cu plăcere.

Afară de aceasta mai este și faptul că, eu nu scot miere din cuib, iar când voiesc a-l cerceta, mă mulțumesc a privi urdinișul pentru a-mi da seama de cele ce se petrece înăuntru.

Când este cazul a înlocui un fagure, îl scot foarte bine tăind cu un cuțit lung părțile lipite de corpul stupului. Fagurii din cat au rame fără sârmă, fapt care îmi permite să scot din ei porțiuni întregi pe care le pun în secțiuni; le dau apoi din nou albinelor pentru a le lipi și linge de miere, obținând astfel miere în secțiuni cu mult mai frumoase și bine complectate. Fagurii mici din cat nu stingheresc culesul, deoarece pe dată ce catul se umple, se poate pune altul și chiar doi și trei. dacă timpul nu îngăduie recoltarea imediat. Am avut cazuri când pe un stup aveam 3 și 4 caturi (anul 1937). Fiecare stup este prevăzut cu un număr de ordine, pus pe o tăbliță atârnată în faţă. Tot pe peretele din faţă la cuib şi cat două iniţiale arată proprietatea lui.

Iernatul acestor stupi având caturile luate, se face prin supra punere, câte 4—5 în şir. Eu pun în partea de jos a şirului pe cel mai puternic şi bine populat pentru ca căldura ce scapă dela el prin postavul de deasupra să intre în cei aflaţi deasupra şi sunt mai puţini populaţi. In felul acesta ajut pe cei mici cari nu au avut timpul pentru a complecta cuibul.

Am ţinut a descrie acest stup modificat de mine în anul 1935, pentru a se vedea că este mult mai simplu şi uşor de mânuit, putându-se confecţiona chiar de către un om mai puţin îndemânatec.

Acum caut să experimentez înlocuirea lemnului de construcţie a stupilor, prin un amestec de bucăţi de plută tocate mărunt, cu clei, sacâz şi rumegătură de ferăstrău, cari presate în forme, să pot obţine corpuri de stupi şi etaje din o singură bucată, groase de 10 cm., cari smolite şi vopsite să poată înlocui pe cei de astăzi, cari din cauza lipsei materialului şi scumpetei mânei de lucru, se procură cu foarte mare greutate.

Inainte de a porni la lucru fac apel la toţi apicultorii să-mi comunice părerile şi sfaturile ce pot da în această privinţă. pentru a vedea dacă este cazul a mai face şi alte modificări.

N. GRĂJDEANU
Apicultor propagandist
Str. Remus Opreanu 13
Cernavodă.

Are popa... 4!

Sunt oameni ce nu se mulţumesc a se bucura numai pentru ei de rezultatele frumoase depe urma creşterii albinlor, ci caută ca în cercul lor de activitate, alteori când li se oferă prilejul şi mai departe de acest cerc, să îndemne pe semenii lor să crească albine pe lângă casă, căutând a-i convinge prin roadele cu care acest meşteşug a venit în casa şi gospodăria lui.

E drept că săteanul nostru se lasă convins mai greu din sfaturile date de autorităţi prin cărţi, reviste, radio, mijloace ce nu-i stau la îndemână, — cu atât mai puţin de un oarecare străin venit întâmplător în satul lui, iar singurele locuri de unde ar putea să ia pilde şi îndemnuri, rămân gospodăriile preotului şi învăţătorului din sat.

Sunt rare asemenea gospodării model, şi când afirm acestea îmi cer scuze dela multe feţe bisericeşti şi dascăli cari îşi fac pe deplin datoria şi îşi cunosc pe deplin rolul lor de luminători ai satelor. Ceace este mai greu. trebue să ştiţi că săteanului deprins cu un anumit fel de viață, îi vine peste mână să înceapă un nou meșteșug, mai cu seamă că la el în sat, nu are cine să-l îndemne, să-i arate cu deamănuntul cum se face, și ce foloase ar avea depe urma unei noi deprinderi.

S'ar cuveni ca pe lângă fiecare școală primară să se găsească câte o mică stupină, îngrijită de elevii mai mari, cari în timpul iernii să lucreze la rame, la stupi, să facă faguri, din materialul adus de acasă, și atunci cu această deprindere din fragedă vârstă, le va rămâne în sânge această îndeletnicire, pe cari mulți o vor duce singuri mai departe la ei acasă.

Stupina preotului să fie deasemenea o chezășie a acestei îndeletniciri, iar câteva din șezătorile satului să fie închinate albinelor.

Toate bune, dacă la școala primară și în gospodăria preotului s'ar afla asemenea prisăci, și când preotul sau învățătorul ar fi pătrunși de rolul lor ca luminători ai satului.

Iată ce-mi scrie un apicultor propagandist în această privință, cazuri ce se întâlnesc în cea mai mare parte a satelor noastre.

«Călătoream către un sat din județul Ilfov, unde aveam de vizitat o stupină de curând înființată, iar în drumul meu căutam să mă întrețin cu sătenii despre apicultură, pentru a-mi da seama de răspândirea stupilor în acea regiune.

Dintre lanurile ce dădeau în drumul pe care îl făceam, răsare un om voinic, cu care mă împrietenesc repede. La întrebarea mea dacă în satul lui ține cineva stupi, îmi spune cu gura pe jumătate că are popa... 4.

Nemulțumit de acest răspuns, întrebai atunci din nou pe tovarășul meu de călătorie dacă mai ține cineva afară de preotul satului, și nu mică îm fu mirarea, când aflai că un țigan, pe vremuri lingurar are vre-o 20 de stupi, și că în satul acela numai țiganul vinde miere, iar gospodăria lui de când cu noul lui meșteșug înflorește din an în an, că acum se poate da pildă multora din sat».

Noi vrem să lăudăm, ba chiar să propunem pe acest țigan la o recompensă oficială pentru felul cum prin munca lui și-a închegat o gospodărie model, datorită în mare parte albinelor dela stupii săi, și regretăm că în acel sat, locuitorii în loc să ia povață și îndemnuri de gospodărie dela dascălul și duhovnicul satului, unui țigan din marginea satului, până eri negustor de linguri, i se cuvine să fie dat ca model în gospodărie și albinărit.

CONSTANTIN ANTONESCU

Schimb de scrisori

Cu prilejul noului an 1943, a avut loc un schimb de scrisori între președintele Soc. noastre — D-l Grigore Giossan și președintele grupului apicultorilor germani, D-l Karl Hans Kickhoffel, scrisori pe cari le publicăm în extensio după cum urmează:

Mult Stimate și iubite Domnule Giossan,

Cu ocazia sărbătorilor Crăciunului și Anului Nou vă trimit Dvs. și apicultorilor Dvs. cele mai cordiale urări din partea apicultorilor germani. Grație acțiunii demne de admirație a armatelor noastre, noul an ne va face să progresăm în lupta comună pentru dreptate și libertate și ne va apropia astfel de pace și muncă pașnică. Sper să ne putem întâlni, în scurtă vreme, într'un cerc restrâns spre a ne întreține despre chestiunea apiculturii europene și asociația apicultorilor europeni.

Cu sincere urări de sănătate pentru Dvs. și salutări cordiale

al Dvs.
KARL HANS KICKHOFFEL

Herrn
Grigore Al. Giossan,
București VI,
Aleea Emil Costinescu 11.

Sehr verehrter und lieber Herr Giossan!

Zum Weihnachtsfeste und neuen Jahr sende ich Jhnen und Jhren Jmkern von der deutschen Jmkerschaft die herzlichsten Wünsche. Das neue Jahr wird uns im gemeinsamen Kampfe um Recht und Freiheit dank des bewunderswerten Einsatzes der Heere unserer Völker weiterbringen und uns so auch dem Frieden und seiner Arbeit näherrücken.

Ich hoffe, dass wir in einiger Zeit im kleinen Kreise zusammenkommen können, um über die Frage der europäischen Bienenwirtschaft und ihres Verbandes beraten zu können.

Mit aufrichtigen Wünschen für Ihr persönliches Wohlergehen und herzlichen Grüssen.

Ihr
KICKHOFFEL

Prea Stimate și iubite Domnule Kickhoffel,

Târziu dar cu aceiași căldură răspund la urările Dvs. adresate mie personal și apicultorilor români pentru un an nou mai bun, care să aducă biruința armatelor noastre și prin aceasta posibilitatea unei munci pașnice.

Bucurându-mă în mod sincer la posibilitatea unei întâlniri, fie chiar şi într'un cerc mai restrâns, vă rog pe Dvs. şi pt toţi apicultorii germani să primiţi expresiunea celui mai distins respect şi cele mai bune urări din partea apicultorilor români.

Zentralverein für Bienenzucht
in Rumänien
Der Präsident

Bukarest, den 28 Ianuar 1943

Sehr verehrter und lieber Herr Kickhoffel,

Spät obet mit derselben Inbrust erwidere ich Ihres mir persünlich und dem rumönischen Imkern zugesandten Wündsche fër ein besseres neues Iahr, felches uns dem Sieg unserer Armeen und dadurch die MBëglichkeit friedlicher Arbeit herbeibringen sell.

Indem ich mich sufrichtig über eine müglichs — auch wenn nur im kleineren Kreise — Zusammenkunft freue, bitte ich Sie und alle deutschen Imker, den Ausdruck meiner vorzuglichen Hockhltung und die besten Grüsse von unseren rùmanischen Inkeren entgegemehen zu volllen.

Ihr
Grigore Giossan
Aleea Emil Costinescu, 11.
Bukarest

CRONIC

In guşa unei albine încape în mijlociu 70—90 miligrame nectar, din care se lasă în stup cam 60 miligrame, restul fiind consumat de ea.

Intr'o zi, când albina lucrătoare face în mijlociu 40 de zboruri. aduce prin urmare în stup 2.40 grame de nectar, sau 1 gram de miere ccaptă. Pentru acest 1 gram de miere, dacă socotim în mijlociu numai 2 km. parcurşi în zborul unei albine şi de fiecare zbor 50 de flori vizitate, rezultă că s'au parcurs 80 km. şi s'au vizitat 2000 de flori.

Pentru 1 kgr. miere au fost necesare astfel în milociu 40.000 zboruri, şi 2.000.000 flori vizitate pentru care s'au parcurs 80.000 km.

După socotelile celor mai de seamă învăţaţi din lume, albinele unui stup în timp de 1 an, folosesc pentru hrana lor şi a puetului în mijlociu 700 kgr. de miere proaspătă şi numai ce prisoseşte. adică în mijlociu 20 kgr. miere pe an revine stuparului.

CONSTANTIN ANTONESCU
**Conducătorul Stupinei Experimentale
a Soc. Centrale de Apicultură
din România**

Mierea, primul factor de reuşită, al bunei iernări

Mulţi stupari, chiar şi din cei rutinaţi se plâng de multe ori, că au suferit pierderi, mai mult sau mai puţin însemnate, de colonii care, — din motive pretinse de stuparul în cauză, — au murit în timpul iernei.

De când sunt apicultor, cel mai greu examen al iernării l-am dat în iarna anului 1941—42, când după cum ştiu toţi apicultorii, albinele au fost silite să stea închise, aproape 7 luni. Cu toate acestea, din 60 stupi câţi am avut în acel an nu am pierdut decât numai 4, deşi alţi apicultori suferise pierderi; între 60—80% din numărul de stupi, ce l-au avut aşezat la iernat.

Secretul reuşitei bunei iernări a coloniilor de albine, stă nu atât în felul aşezării coloniilor la iernat, iât în cantitatea de miere de bună calitate, ce se lasă albinelor pentru consum în timpul iernei.

Cea mai bună miere pentru dat albinelor să consume în timpul iernei, este mierea provenită din prima recoltă, miere care se bazează mai mult pe flora de salcâm.

Deaceia e bine ca apicultorii să rezerve faguri cu miere pentru iernat, încă dela prima recoltă, întrucât sunt cazuri când, — în unele regiuni, — albinele nu mai pot strânge nimic după recolta I-a, fie din cauza lipsei florei de sezon, fie din cauza timpului secetos. In asemenea împrejurări, albinele nu numai că nu ne poate da a II-a recoltă, dar adeseori nu pot strânge nici atât cât au nevoe pentru iernat.

In acest nefericit caz, apicultorul e nevoit să intervină cu hrănirea de necesitate, care să asigure colonia, cu hrană suficientă pentru iernat.

Dar zahărul întrebuinţat la această hrănire, nu are calitatea mierei, el fiind un aliment mort, lipsit de glucoză, în genere, mult depărtat de miere prin compoziţia sa.

Dimpotrivă, mierea, este un aliment viu, recoltată din flori de toate speciile, deci un produs natural, care nu poate dăuna cu nimic albinelor.

Deci gândindu-ne la greutatea cu care se face hrănirea, de necesitate, la greutatea cu care se obţine zahărul necesar efectuării hrănirei, ca şi la faptul că zahărul poate dăuna coloniilor, ne dăm seama că e mult mai bine să rezervăm dela prima recoltă, rame cu miere, pe care apoi să le dăm stupilor toamna când se face aşezarea pentru iernat.

Ramele cu miere se păstrează în dulapul special pentru rame, în laboratorul stupinei.

Se vor opri câte 3—4 rame de fiecare stup, în care să încapă 8—10 kgr. miere, adică 2—3 kgr. miere în fiecare ramă. Această cantitate constitue numai jumătate din totalul de miere ce se lasă fiecărui stup pentru iernat, cealaltă jumătate (8—10 kgr. miere) putând-o strânge albinele, — chiar și în anii răi, — din luna August, inclusiv, până toamna.

Poate se vor mira unii apicultori văzând că recomand să se lase în total 16—20 kgr. miere, de fiecare stup în parte. Totuși, — după cum am afirmat în repetate rânduri, — de cantitatea de miere ce se lasă unui stup penrru iernat, atârnă reușita bunei iernări și propășirea coloniei, după iernat.

Lăsând în loc de 15—20 kgr. doar 9—12 kgr. miere, albinele vor ieși cu bine din iarnă, dar nu se vor putea desvolta de timpuriu, din cauza lipsei de miere ce ar necesita-o creșterea puetului.

Calitatea mierei, influențează în largă musură sănătatea albinelor. Ori mierea din prima recoltă care provine — după cum am spus — mai mult din flora de salcâm, este cea mai bună miere pentru iernat.

In multe regiuni, anul 1942, începând cu luna August, a fost foarte secetos. Albinele au cules o miere de calitate inferioară (miere de mană) care a rămas în stupi pentru a fi consumată de albine în timpul iernei.

Această miere e foarte dăunătoare albinelor.

Tot la fel de dăunătoare ca și zahărul denaturat care se întrebuințează la hrănirea de necesitate.

In viitor, stuparul să-și rezerve rame cu miere din prima recoltă, cu care să înlocuiască, saû să complecteze cantitatea de miere necesară pentru iernat.

Căci e bine stabilit: Hrana suficientă și de calitate superioară e prima și cea mai importantă grijă ce trebue s'o aibă apicultorul, atunci când voește să-și salveze stupii dela pieire.

Prevederea, este cheia reușitei.

IOAN T. SPILOIU

ENCICLOPEDIA VETERINARĂ de General Doctor Veterinar Hortopan. Necesară tuturor crescătorilor de animale, 890 pagini, 378 ilustrații, se expediază recomandat contra cost: una mie lei. Adresați mandat Revista Științelor Veterinare, Căsuța poștală 303. București.

Stupăria Vavil T. Ivanov, comuna Carcaliu, jud. Tulcea, presează ceară la valț, sistem Rietsche; orice mărime. din ceara clientului curățată de corpuri străine.

Prețul 200 lei kgr. și 5% scăzământ.

Extras din Procesul-Verbal al şedinţei Comitetului Soc. Centrale de Apicultură din România din 10 Ianuarie 1943

Prezenţi cinci membri din Comitet şi 28 membri din Societate.

Şedinţa se deschide la ora 10$^{1}/_{2}$ sub presidenţia D-lui Grigore Giossan, care o declară dela început ca o reuniune de luare de contact şi comunicări în domeniul apicol. D-sa regretă că în aceste timpuri problemele mari apicole, cum este aceia a zahărului necesar hrănirei albinelor, a preţului mierei, etc., nu sunt îmbrăţişate cu mai multă căldură de majoritatea stuparilor printr'o prezenţă impunătuare la şedinţă. Trebue să recunosc că astăzi aţi venit mai mulţi la număr, decât la alte şedinţe, dar este bine să se ştie că izbânda noastră în toate doleanţele apicole nu o vom putea obţine, decât atunci când, majoritatea apicultorilor din ţară, vor fi înregimentaţi sub cutele drapelului Societăţii Centrale de Apicultură. Nucleele răzleţe sunt bune şi dau roade numai dacă la rândul lor se înţeleg şi lucrează toate sub egidia unei singure Societăţi sau asociaţiuni. Cererea formulată în comun deci în perfectă înţelegere cu toţi apicultorii din ţară va avea sigur sorţi de izbândă.

Citesc pe feţele Dvs., spune D-l Giossan, dorinţa de a cunoaşte rezultatul intervenţiei oficiale pentru obţinerea de zahăr. Iubitul nostru D-l Consilier Dr. Florin Begnescu ne va spune încurând. Trebue să recunoaştem însă că problema zahărului a devenit astăzi de o importanţă capitală pentru întreaga populaţie, din pricina recoltei dificitare de sfeclă din anul trecut, şi care cu durere o spun nu s'a mărginit numai la ţara noastră, dar a îmbrăţişat şi ţările vecine. De aceea nu trebue să cerem prea mult şi nici să ne facem iluzii.

O altă problemă pe care mi-o semnalează destul de des apiculotrii din ţară este aceea a preţului mierei. Aici trebue să fac o paranteză. Este miere şi miere. Anul acesta am avut o abundenţă de miere de Transnistria. Calitativ a lăsat de dorit, nefiind bine extrasă din faguri şi probabil amestecată şi cu miere stoarsă din stupi primitivi. Se poate să fi contribuit şi lăcomia negustorilor cari ca să o mai înmulţească au mai subţiat-o şi cu apă. Ceea ce este sigur, publicul consumator a apreciat-o la justa ei valoare. Cea bine extrasă şi coaptă s'a plătit la 400—500 lei kilogramul, faţă de cealaltă ce s'a oferit la lei 280. Şi aici este bine să se ştie că într'un larg ajutor a fost tot D-l Dr. Florin Begnescu care luând parte în Comisia de stabilirea preţurilor, a stăruit să nu se fixeze preţuri maximale la produsele apicole, ci, să fie lăsate libere. Apicultura fiind încă în fază de deszvoltare are nevoe de încurajare.

Se dă apoi cuvântul D-lui Consiler Dr. Florin Begnescu care în cuvinte bine simţite arată că a înţeles să facă din apicultură, o pasiune, amintind că primul articol de albinărit l-a scris în 1905 publicat în revista «L'Apicoltore di Millano».

In legătură cu problema zahărului accentuează că a intervenit în calitate de consilier al Ministerului de Agricultură, de trei ori la Ministerul Aprovizionării, care a aprobat în principiu fabricarea melitosio-lui. Tratativele începute cu o fabrică italiană de zahăr din Genova, care deţine brevetul de fabricație, ajunsese la un punct bun, dar din cauza evenimentelor din ultimul timp, ele au fost pentru moment întrerupte.

In ceea ce priveşte *«melitosio»* trebue să accentuez că acest preparat, nu este un produs descoperit ca mai bun decât zahărul, ci numai un produs, care să nu fie folosit la altceva, decât la hrănirea albinelor. Sub formă de «melitosio». Zahărul este scutit de taxele fiscale şi deci apicultorul, poate să şi-l procure mai uşor fiind mai eftin. La rândul lor autoritățile nu mai au teamă că zahărul dat apicultorilor, ar mai putea fi întrebuințat şi în alimentație.

Pentru obținerea zahărului necesar hrănirei albinelor de primăvară s'a intervenit totuşi până vom avea posibilitatea să începem şi noi fabricarea melitosio-lui la autoritățile de resort şi aşteptăm rezultatul.

Prin crearea centrelor apicole continuă Domnia-Sa, am reuşit să facem un pas înainte, destul de mare pentru progresul apiculturei. Sperăm că şi în cursul acestui an se va putea înfăptui mai mult.

In privința taxelor de higienă pe stupi, s'a intervenit, la Ministerul Sănătorii care a dispus secțiilor de vânătoare de la fiecare Prefectură de județ taxă se va abroga definitiv. De asemeni s'a intervenit la Direcțiunea Vânătoarei, care a dispus secțiilor de vânătoare de la fiecare Prefectură de județ să aprobe port arme cu alice în interiorul stupinei pentru uciderea prigoriilor.

In continuare D-l consilier Dr. Begnescu arată importanța şi rostul organizațiilor de albinărit din Germania, Italia, Franța şi alte țări, unde există aşa zisele confederații, care adună pe toți stuparii într'o singură asociație sau unitate. Domnia-Sa este de părere, pentru ca să se poată obține realizarea tuturor doleanțelor în albinărit, toate micile societăți existente şi acele ce se vor mai întemeia să se adune în jurul Societății Centrale de Apicultură. Organul Societății «România Apicolă» să devină organul tuturor asociațiunilor unde să se publice activitatea desfăşurată de fiecare în parte.

Mă gândesc, spune Domnia-Sa să adunăm într'o reuniune pe toți centriştii apicoli din țară, ca din discuțiunile ce vor avea loc, să se nască filialele necesare unei bune şi reuşite dezvoltări a apiculturei la noi. Scoate în relief şi aduce laude D-lui *Iosif Miron* dela Chişineu-Criş, pentru frumoasa organizație apicolă ce o are cu trei stupine de peste 300 stupi şi unde speră să se poată face o crescătorie de selecționare de mătci bănățene.

La dorința unuia dintre apicultorii prezenți de a se obliga preoții şi învățătorii de a se ocupa cu îngrijirea albinelor, răspunde D-l Dr. Begnescu care arată că această dorință crede că va fi în curând realizabilă. Anul trecut, spune D-sa în continuare, Ministerul Educației Naționale a trimis un număr de 61 învățători, care au urmat o lună de zile «mica zootechnie» la Institutul Național Zootechnic. Cursul de albinărit s'a predat de mine şi rezultatele au fost neaşteptate şi încununate de succes.

Cere cuvântul D-l *Gh. Pandrea* care arată că față de plângerile unora dintre membri, că nu primesc revista regulat, o intervenție la P. T. T. este necesară ca pe viitor prin măsurile luate de Direcțiune să nu se mai sustragă sau să se piardă revistele în dauna abonaților.

D-l *Athanasie Penescu*, apicultor propagandist, aduce salutul apicultorilor din Teleorman, asigurând asistența că în curând va grupa pe toți apicultorii într'o filială model. După ce arată în linii generale activitatea D-sale de propagandist apicol, face o expunere a doleanțelor apicultorilor din Teleorman și anume:

a) Scumpirea scândurilor (10.000 lei metru cub) împiedecă transformarea stupilor primitivi în sistematici.

Să se oprească omorârea stupilor primitivi toamna.

c) Incurajarea micilor apicultori cu unelte.

d) Colectarea cerei de albine pentru confecționare de faguri.

e) Inființarea unui atelier mare pentru confecționat stupi.

f) O cooperativă apicolă la București.

g) Taxele sanitare (acutalmente desființate).

h) Cursurile țărănești ținute de Fundația Culturală Regele Mihai I să se facă în proporție de 80% practică și 20% teorie.

i) Absența Camerilor de Agricultură dela apicultură.

j) Mobilizarea pe loc a apicultorilor.

k) Măsuri pentru oprirea vânzărei mierei falsificate.

l) Expoziția Națională de Apicultură la București.

m) Afișe de propagandă pentru apicultură tipărite de Ministerul Agriculturii.

n) Conferințe de Apicultură la Radio.

o) Recompensarea apicultorilor care activează pentru propășirea apiculturei.

p) Prezentarea unei colecții din revista «România Apicolă» la Ministerul Educației Naționale.

Răspunde în linii generale D-l Dr. Begnescu la fiecare punct în parte și arată că toate aceste doleanțe fac obiectul preocupărilor Dir. Creșterii animalelor în Minist. Agriculturii și că parte din ele sunt pe cale de a fi realizate prin concursul oficialității.

D-l *Mitică Popa*, cerând cuvântul formulează o serie de deziderate printre care cerd ca în revistă să nu se publice decât articole de practică apicolă, nu științifice și le enumără: cum se construesc stupii, ramele, fagurii și alte scule. De asemenea dorește ca preoții, învățătorii să fie în fruntea stuparilor dela sate. Mai cere ca la stupul Auto Dr. Begnescu urdinișul să fie micșorat, întrucât a observat în cursul acestui an, că albinele îl micșorează cu propolis. Mai cere ca revista să apară fiecare număr separat, și la 1 ale fiecărei luni, iar prețul să fie mult redus. Dacă n'are fonduri să-i dea Statul Și în fine cere suprimarea neologismelor din cuprinsul articolelor din «România Apicolă», ca să poată fi înțelese articolele și de cei dela sate.

Răspunde D-l Președinte Grigore Giossan, care arată că în colecția revistei «România Apicolă» dela 1926 până astăzi au fost publicate destule articole de practică și anume: cum se construesc stupii Dadant-Blatt, Layens și alte modele; cum se confecționează ramele, fagurii, uneltele apicole și foarte multe învățăminte practice. Cine dorește poate fie să-și procure colecția, fie să o consulte dela Societate sau dela vecinii apicultori ce o posedă. Ca să repetăm încontinuu ceea ce am mai scris în revistă, cred că nici D-l Mitică Popa nu o dorește. In continuare arată că în fruntea stuparilor la sate să fie cine este bun stupar.

In ceea ce privește urdinișul stupului Auto Dr. Begnescu, el are deschiderea normală şi că el se poate mări sau micşora. Dacă albinele au găsit de cuviinţă să-l micşoreze, vina cade în sarcina stuparului, care a introdus o colonie mică, slabă într'un stup normal. Trebuia să reducă interiorul stupului prin ajutorul scândurei despărţitoare la puterea coloniei introduse ori să micşoreze urdinişul proporţional.

D-l Popa cere ca apariţia revistei să fie cu precizie înainte de întâi ale lunei şi număr cu număr. Domnia-Sa uită că suntem în Capitală şi că în vremurile de astăzi să fim bucuroşi că ne străduim să o scoatem. Cât priveşte preţul de lei 500 este calculat la ultimă expresie de limită, adică un kgr. şi jumătate de miere maximum.

Neologismele din articole se folosesc acolo unde nu se găseşte cuvântul românesc. Dintre ele unele au rămas în vocabularul apicol. De altfel înţelegerea cuvântului este uşoară pentru un stupar, iar pentru începători să cere să le înveţe. Vom căuta totuşi în limitele posibile să folosim cât mai multe cuvinte pe înţelesul tuturor.

Şedinţa a luat sfârşit la ora 13½.

(ss) Preşedinte. GR. GIOSSAN.

Secretar, (ss) *C. Antonescu.*

Fiscul cere impozite la apicultorii mici?

Cu prilejul şedinţei Societăţii Centrale de Apicultură din România, ţinută la 10 Ian. a. c., printre alte probleme aduse la ordinea zilei, de către membrii prezenţi s'a pus de către un membru al Societăţii noastre şi problema impozitelor fiscale ce se încearcă a se cere unor stupari din ţară.

Deoarece, la această şedinţă luând parte — spre marea bucurie a conducătorilor Societăţii şi membrii cari nu fac parte parte din comitet, credem necesar a desbate puţin această arzătoare şi de actualitate problemă a impozitului global sau comercial al stuparilor. Ea va rămâne deschisă şi pentru alţii, mult mai competenţi decât mine.

Tot în această zi, cerând permisiunea d-lui Preşedinte arătasem cum se încercase a se creia un precedent stuparilor, prin a li se cere anumite taxe sanitare — vezi «România Apicolă» No. 9 şi 10, pag. 131 din 1942, şi despre care arătasem prin rapoarte speciale aceste abuzuri, d-lui Consilier Apicol Dr. Begnescu, singurul apărător al intereselor noastre din această ţară!

După ce chestiunea acestor taxe sanitare a fost rezolvată în favoarea stuparilor, vin azi alte obstacole: **impozite pe stupărit.**

Greşala făcută stuparilor, până acum a fost — sperăm să se repare — că, cele două legi, în privinţa apiculturii, au fost făcute de oameni absolut necunoscători în această nobilă preocupare, — apicultura, — aşa că în viitorul — nu prea îndepărtat — Societatea Centrală de Apicultură — să-şi spună cuvântul hotărât, ca fiind singura în măsură a se pronunţa în materie de legi pe stupărit.

Desigur, că, s'a întâmplat, prin multe locuri, aşa cum a fost cazul şi cu taxele sanitare, ca perceptorul sau alte organe fiscale să ceară impozite sau să închee procese verbale de impunere pe stupărit. Aceasta, n'a fost decât un abuz, mai ales că reclamaţiunile ce s'au făcut, au rămas nerezolvate, întrucât cei cărora li se îndreptau, aceste reclamaţiuni, nu ştiau ce să mai fie şi, cu această impunere.

Chestiunea aceasta, nu ne este să-i spun, nouă, deoarece legiuirile în legătură cu aceste impozite datează din 1927, 1928—1929.

In Monitorul Oficial No. 93 din 30 Aprilie 1927 se arată textual că, «Apicultura fiind o ramură a agriculturii, veniturile realizate de apicultori din stupăriile instalate pe terenurile cari sunt proprietatea lor, nu sunt supuse la impozitul comercial, venitul acestora fiind cuprins în venitul supus la impozitul agricol».

Aşa stând lucrurile, cel impus va face apel, mergând cu el până la ultima instanţă.

In Monitorul Oficial No. 288 din 25 Dec. 1929 — este vorba aci de apicultorii cari au până la 100 stupi sistematici — se menţionează scutirile de impozite şi anume: «1) Stupii cu albine vii; 2) mierea de albine scursă în faguri sau din stupi fără albine; 3) ceara curată de albine sunt scutite de impozit. Aceste produse sunt trecute la lista C».

Stuparii până la 100 stupi, sunt consideraţi ca mici producători cari nu folosesc în stupina lor instalaţiuni cu energie motrică sau electrică şi nu au un personal specializat până la maximum 10 lucrători».

Acestea sunt doar câteva din nevoile multiple cu care se sbat stuparii şi cunoscute de Societatea Centrală de Apicultură din România, care se interesează în largă măsură de nevoile stuparilor din ţară, mai ales în vremurile de azi.

Din toate acestea, şi altele cari vor mai fi, sau vor veni un singur lucru rămâne să-l ştim cu toţii, un singur învăţământ trebue să tragem gruparea tuturor în Societate. solidaritatea noastră, sufletul nostru, entuziasmul tuturor să fie ţinta către care să tindem, în aşa fel ca de orideunde vor veni vânturile, nu numai să nu ne rupem dar nici să nu ne îndoim.

Să luăm exemplu dela stupul nostru de albine.

In 1942, stupăritul românesc începe a urca spre alte culmi, iar în 1943 vom vedea cu toţii că va atinge cele mai înalte trepte din câte s'a încercat vreodată.

ATHANASIE PENESCU
Membru în Societatea Centrală de Apicultură din România.
Apicultor Propagandist.

ŞEDINŢĂ CU CARACTER PRACTIC ŞI DEMONSTRATIV ŢINUTĂ CU OCAZIA VIZITEI FĂCUTĂ DE D-L INSPECTOR G-L AD-TIV C. IFRIM, INSOŢIT DE D-L PREFECT AL JUDEŢULUI TECUCI ŞI D-NII PRETORI DIN JUDEŢELE: TECUCI, COVURLUI, TUTOVA ŞI FĂLCIU, LA STUPINA SCHITULUI SIHASTRU-BUCIUMENI, JUD. TECUCI.

> «Statul va organiza producţia agricolă, va creea o industrie alimentară încurajând cât mai mult producţia economiei naţionale şi va desvolta creşterea albinelor încurajându-se elementele bune.
>
> Conducătorul Statului, D-l *Mareşal Antonescu*.
>
> 6. II. 1941.

Domnule Inspector G-l, D-le Prefect şi D-lor Pretori,

«Cu toată însemnătatea covârşitoare a creşterei albinelor într'o ţară agricolă ca a noastră, statul după războiul cel mare n'a venit în sprijinul acestei îndeletnici decât prin făgădueli amăgitoare, proecte care au rămas unul după altul în dosarele prăfuite cine ştie în ce raft de minister».

(C. Antonescu, Rev. România Apicolă).

Bazat pe cele de mai sus pot spune astăzi că a venit vremea ca să luăm exemple din greşelele trecutului, croindu-ne un nou drum de realizări cinstit şi hotărât: acel al faptelor.

Cine poate se aştepta ca în aceste vremuri când toată suflarea românească stă încordată şi înarmată atât material cât şi moral pentru a ne croi un nou drum de fapte demne istoriei româneşti — apicultura — ramura agricolă, produs necesar economiei noastre naţionale, să fie trezită prin chemarea la o viaţă nouă, sub înţeleapta ocârmuire a Conducătorului Statului D-l Mareşal I. Antonescu?

100 de centre de propagandă apicolă finanţate cu 20.000.000 lei şi numirea unui însemnat număr de apicultori propagandişti pe lângă Ministerul de Agricultură stau dovadă.

Pierde Economia Naţională.

Scorbura de copac mai dăinueşte şi astăzi în regiunea noastră.

Există astăzi mai mult de 50% dintre proprietarii cu stupi cari îşi exploatează albinele în mod primitiv. Omoară musca cu pucioasă, ca să ia mierea. Deci nu înţeleg de ce nucul se bucură de un regim mai sever ca albinele.

Combaterea acestui sistem este nu numai punerea în valoare a acestor vietăţi bine cuvântate de D-zeu, dar şi ridicarea sau cel puţin păstrarea averei economiei naţionale.

Aceşti oameni care practică această metodă primitivă ucide în fiecare an cel puţin jumătate din coloniile lor alegând pe cei mai grei şi mai bine populaţi.

Valorificarea produselor albinelor şi albinele depinde de felul exploatării lor. Exploatarea unui stup sistematic după ce dă un randament cu mult mai mare, mierea e mult mai curată, păstrăm şi albinele şi fagurii; pe când unul primitiv după ce omoară musca cu pucioasă, stoarce fagurii care de multe ori intră şi sucul de larve aflate în fagurii storşi.

Pentru a ne da seama de importanţa exploatării stupilor sistematici vom aminti următoarele :

Ceara fabricată de albine rezultă din transformarea mierei.

Albinele pentru a fabrica un kgr. de ceară consumă cel puţin 10 kgr. de miere... deci pentru 1 kgr. de ceară care în comerţ se vinde cu 1000 lei se consumă 10 kgr. de miere care costă 3500 lei; fapt ce nu se poate înlătura decât prin apicultura sistematică.

Pentru numărul de peste 1500 de stupi primitivi aflători la noi în judeţ s'a consumat 25.000 kgr. de miere pentru a face cel puţin 2500 kgr. ceară. Dacă din aceştia se omoară anual 50% cu fum de pucioasă pierderile suferite se ridică la peste 4.000.000 anual, lucru ce s'ar putea evita prin transformarea lor în sistematici, odată cu fagurii fabricaţi artificial cu maşinele pe care le avem şi suntem mândri de ele pentru că astăzi costă sute de mii de lei (un capital mort pentru că de atâţea ani stau şi aşteaptă să-şi dea rodul menirei lor). Aceşti faguri fabricaţi pentru stupii sistematici îngădue ridicarea lor din stupi în momentul recoltei şi a punerei lor la loc, pentru că la a doua recoltă hambarele acestea gata făcute, să înmagazineze mierea ca apoi iarăşi s'o extragem prin forţa centrifugă la momentul apariţiei celui de al doilea sezon.

Aceşti faguri care pot dura ani de zile anual s'ar putea realiza tocmai pierderile amintite mai sus. Prin urmare înlocuirea stupilor primitivi cu transformarea în sistematici şi exploatarea lor raţională ar acoperi după cum spusei cifrele care par de necrezut şi care face un mare gol în economia noastră naţională.

E de datoria noastră să scoatem de data aceasta la iveală munca ce o depune pe tărâm practic distinsul nostru D-l inspector G-ral Administrativ C. Ifrim, secundat de D-l Prefect al Judeţului nostru, pentru ca într'un viitor cât mai apropiat această ramură agricolă apicultura — să fie pusă a nivelul celorlalte produse alimentare necesare economiei naţionale de care conducătorii noştri D-l Consilier Apicol Dr. Florin Begnescu care face un adevărat apostolat complect desinteresat de munca ce o depune de peste trei zeci ani în această ramură. şi a D-lui Grigore Giossan Preşedinte activ al Soc. Centrale Apicole din România vrednicul îndrumător şi crainic al acestor vietăţi.

D-le Insp. G-ral, D-le Prefect şi D-lor Pretori,

In orice întreprindere sau acţiune factorul de mare însemnătate este organizarea. Această organizare să pornească din inimi dornice de progres pe calea faptelor, făcând demonstraţii pe teren.

Cred că un mănunchiu de însufleţiţi ai cauzei stupăreşti vor găsi părerea bine venită iar organele în drept vor da concursul necesar, mai ales că acest produs poate fi de foarte mult folos în economia inst. Naţională. Cred că continuitatea apiculturei în mod real cu aplicaţii pe teren e mai mult decât necesar, e un imperativ al vremurilor.

Sub noul regim al redeşteptării tuturor simţurilor din trândăvia vremurilor trecute, aşteptăm fapte din care România de azi să facă legi pentru cei de mâine.

D. ŢUCIEL POHRIB
Ap. nomad şi propagandist
Matca Tecuci.

Expoziția apicolă pe anul 1943

Cea mai mare și documentată expoziție națională apicolă din câte s'au văzut în țara noastră, se proectează a se organiza în sezonul apicol 1943 la București, de către SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA sub auspiciile Ministerului Agriculturii.

Creșterea albinelor, rolul lor în civilizația omenească, din epoca preistorică până în zilele noastre, metodele folosite cu această îndeletnicire de toate popoarele depe glob unde se face apicultură, vor fi zugrăvite artistic pe înțelesul tuturor, așa fel ca fiecare vizitator să înțeleagă cu ușurință binefacerile ce aceste insecte au adus și stau și acum la dispoziția omenirei, prin isvoare de sănătate și bogăție acolo unde li se dă cuvenita atenție.

Epoca albinăritului sistematic va alcătui cea mai originală colecție, unde prin grafice, portretele celor mai de seamă învățați din lume, inventatori celebri, va desvălui publicului, și chiar și apicultorilor, întreaga muncă și știință universală care a dus la pregătirea și găsirea mijloacelor cu cari se practică sub ochii noștrii apicultura.

Participarea stuparilor membri ai Soc. Centrale de Apicultură va fi răsplătită din larg prin premii în numerar, unelte, distincții, găsind aci un fericit mijloc de afirmare.

Sperăm că se vor obține înlesniri sau gratuitate pe C.F.R. a stuparilor participanți, cum și pentru materialul destinat a se expune la această manifestare.

Cum pentru aceasta trebuește luat din timp toate măsurile și prevederile, facem cunoscut membrilor Societății, doritori a se face cunoscuți prin această expoziție (panourile, hărțile, graficile, portretele învățaților cari au studiat viața și obiceiurile albinelor, sunt în lucru de 6 luni iar cel mai târziu la 1 August 1943 sunt complet gata) să ne scrie depe acum, ce anume pot expune, localitatea unde se află, gara de unde poate face îmbarcarea, de când fac apicultură, câți stupi au, pentru a le trimite instrucțiuni speciale, foarte utile la mărirea reușitei acestei expoziții.

Orce alte informațiuni se vor adresa înscris (cu carte poștală pentru răspuns) pe adresa Societății, București, Căsuța poștală No. 525.

Informații

Viitoarea ședință de comitet a Soc. Centrale de Apicultură din România va avea loc Duminică 7 Martie 1943, orele 10 dim, la sediul societății din București, str. Dr. Staicovici No. 63, Palatul Institutului Național Zootehnic. La ordinea zilei fiind chestiuni de ordin general apicol, pot lua parte la ședință și membri cari nu fac parte din comitet.

*

Sfătuim pe membri noștri cari se găsesc în fața vreunui stup din cari mor albinele, să trimită pentru analiză la laboratorul Institutului Național Zootehnic (Secția Apicolă) București, str. Dr. Staicovici No. 63, câte 20 de albine dela fiecare stup bolnav, din cele moarte pe podeaua stupului sau din acelea ce mor în fața urdișului, în primele zile de zbor în iarnă sau la începutul primăverii, pentru a se stabili despre ce boală este vorba.

Ca ambalaj, se poate folosi o cutie goală de chibrituri.

*

D-l Constantin Antonescu, fiind ocupat la slujbă încă de acum 2 ani diminețile și după amiezile fiecărei zile lucrătoare, uneori și Duminica, stare ce îl oprește să-și îngrijească gospodăria și familia personală, pentru revistă sacrificându-și numai orele de odihnă din noapte, face cunoscut în interesul apariției mai regulate a revistei, că după 7 ani de muncă gratuită în acest domeniu, înțelege să demisioneze din calitatea dela revistă, imediat ce un membru dorește să ocupe acest post.

*

Domnii apicultori Centriști sunt rugați să ia cunoștință că revista R. A. li se trimite gratuit, cei ce au trimis deja abonamentul pe 1943 să binevoiască a convinge alți apicultori, iar dela unul dintre ei să-și încaseze suma ce a trimis comunicându-se numele pentru a-l nota printre abonații noștri.

*

Manualul «Călăuza Stuparului» de Nicolaescu și Stoenescu, ediția 8 a. costă lei 360 inclusiv transportul. Cererile se vor adresa D-lui C. Țintea, căsuța poștală 525.

*

Abonamentele cum și orice reclamațiuni cu privire la expediția revistei, să se adreseze numai pe adresa D-l C. Țintea, căsuța poștală 525, București.

Situația D-lui .... **la** **1943**

Abonamente	PE ANII						Total lei
	1938	1939	1940	1941	1942	1943	
Abonamente plătite							
Abonamente de plată							

Casier,

Gheorghe P. Burueană
Comuna Bivolari
Satul Burueneşti
Jud. Iaşi Of. Bivolari

APICULTORII Găsesc în sezonul apicol 1943 faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presaţi la valţuri moderne «Rietche». (Preţul la cursul de cumpărare a cerii plus fabricaţiunea). Se execută faguri presaţi la valţuri din ceară proprie a D-lor apicultori dacă acest material este **foarte bine curăţat** de orice părţi străine. (Preţul 300 lei kgr. şi 5% scăzământ). Se cumpără ceară curată de albine. Contra aconto 30%, se expediază ramburs în provincie (minimum 3 kgr. la o comandă). Orice corespondenţă, prin carte poştală dublă prevăzută cu adresa expeditorului pentru răspuns. **Căpitan Zissu Dumitru,** Strada Gheorghe Bariţiu No. 23 — Bucureşti (prin Calea Griviţei, Staţia tramvai Octav Cocorăscu). Telefon 3.24.20.

SEMINŢERIA «FLORA» Alois Kaurek, Bucureşti, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere.

STUPINA FRAŢII ANTONĂSCU
Bucureşti, Str. Virgiliu No. 7. Telefon 5.2206

Lucrează FAGURI TRAINICI, toate dimensiunile, prin asigurarea coeziunei moleculare a cerii. absolut sterilizaţi contra tuturor boalelor cu 300 lei de kgr. şi 5% scăzământ. Pentru fagurii lucraţi după metodele obijnuite 250 lei de kgr.

Laboratorul stupinei stă la dispoziţie pentru rafinarea şi eliminarea rezidurilor care face să fie folosită ultima picătură de ceară.

Corespondenţa numai cu c. p. pentru răspuns.

APICULORI! Toate uneltele necesare pentru stupăria Dvs., cât şi tot felul de seminţe melifere, găsiţi avantajos şi de bună calitate la vechea casă A. Clouard, Seminţeria «La bunul grădinar», Bucureşti I. — Str. Carol Nr. 55. Telefon 3.34.92. Catalog gratuit la cerere.

LOC REZERVAT PENTRU RECLAME

Abonamentul 500 lei anual. Exemplarul 50 lei.

«BUCOVINA» I. E. TOROUŢIU BUCUREŞTI

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMANIA

ANUL XVIII Nr. 1 IANUARIE 1943

I
8
945
IX

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sediul Societății: București VI, Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Național Zootechnic
Corespondența se va adresa numai **București I. Căsuța Poștală 525.**

Președinte de onoare statutar: **D-l Aurel Pană,** Ministrul Agriculturii și Domeniilor.
Prim Vice-Președinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**
Vice-Președinte de onoare: **N. Nicolaescu**
Comitetul: Președinte activ: **Grigore Giossan**
Vice-Președinte: **General Al. Mladinescu.**
Secretar General: **Ing. Agronom N. Foti.** Casier: **Constantin C. Țintea.** Bibliotecar: **Căpitan Zissu D-tru.**
Redactor România Apicolă: **Constantin S. Antonescu.**
Membri: **Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareș, Dr. D. Russu.**
Censori activi: S. Ruginosu, Gh. Pandrea și D-na Arh. Henrieta Delavrancea-Sibory.
Censori supleanți: C. Costescu, C. Lacăr, Plot.-maj. V. Ioan.

„ROMÂNIA APICOLĂ"

Organ de propagandă al Societății Centrale de Apicultură din România
București I. Căsuța Poștală No. 525.
Redactor Șef: **Constantin S. Antonescu.**

Colaboratori:
Prim Vice Președinte de Onoare: **Dr. Fl. Begnescu.**
Vice Președinte de Onoare: **N. Nicolaescu.**
și D-nii : **Grigore Giossan, Constantin L. Hristea, Ing. A. Bulyghin, Dr. Em. Daraban, Cpt. Zisu D-tru, D-ra Ecaterina Golescu,** etc.

ABONAMENTUL: Pentru Instituțiuni, Societăți, lei 1000 anual; Pentru membrii: Cotizația la societate 60 lei anual; Abonamentul 440 lei. Total lei 500. Taxa de înscriere lei 20.
Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Articolele de publicat în Revista **„România Apicolă"** ca și orice reclame etc. se vor trimite pe adresa **Societății Centrale de Apicultură din România, București, Căsuța Poștală No. 525.**

CUPRINSUL

1943; Mierea ca medicament pentru întrebuințarea externă de Dr. Zeiss; Trăinicia fagurilor artificiali prin asigurarea coeziunei moleculare a cerei de albine de C. Antonescu; Indreptări folositoare de I C. Bâgu; Zborul de iarnă al albinelor făcut în cameră de Falca Peregrinus; Zahăr pentru albine de Bena Gherman; Probele de albine și faguri pentru diagnostic la laborator de Dr. C. Peliman; Coloniile false de C. Antonescu; Procesul verbal al ședinței comit. Soc. centrale de Apicultură din 25. X. 42; Cuvântul asociației apicultorilor Putneni de I. Anghel; Dela Ad. generală a asoc. Apic. Putneni; Darea de seamă a expoziției apicultorilor Putneni de I. Anghel; Informațiuni, etc., etc.

ANUL XVIII Nr. 1 IANUARIE 1943

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

1943

Societatea Centrală de Apicultură din România pășește în al 18-lea an de activitate și odată cu ea, și România Apicolă, organul ei de propagandă.

Mândria Societății se confundă cu mândria acelor inimoși stupari, cari în acești ani au muncit lăsând la o parte interese plătite sau avantaje trecătoare, numai pentru a ține viu acest focar de răspândire și popularizare a stupăritului în țară.

O scurtă comparație asupra apiculturei de acum 18 ani față de aceia din zilele noastre, și ne putem da seama mai mult, că Societatea Centrală de Apicultură și-a făcut datoria, iar în mare măsură progresele stupăritului la noi se datorează ei și

Aci, Stuparii de prestigiu și autoritate și-au arătat an de

Aci, Stuparii de prestigiu și autoritate și-au arătat an de an realizările, ținând la curent pe începători cu toate metodele menite să ușureze mânuirea stupilor și culegerea a cât mai mari foloase, iar revista ducând aceste noutăți dela un capăt la celălalt al țării, a alcătuit o legătură permanentă între apicultorii de sub scutul Societății.

Cu toată vitregia vremurilor de azi, familia stuparilor din jurul Societății crește pe zi ce trece, și nu greșim, credem, că mâine când va suna cornul păcii, această familie va îngloba pe toți stuparii din România.

Să dea Dumnezeu ca ceasul păcii să bată cât mai devreme, iar apicultorii de pe toate meleagurile românești, parte din ei, ce înscriu azi cu sângele lor pagini de glorie în istoria neamului, să ducă și deacum mai departe meșteșugul creșterii albinelor, înmulțind astfel și mai mult isvoarele de bogăție și sănătate ale scumpei noastre țări.

Și acum cuvânt de urare tuturor : prosperitate, belșug și sănătate !

ROMÂNIA APICOLĂ

pansament de moment şi pentru a întrerupe scurgerea de sânge. şi legară degetul cu aţă de cânepă. Misiunea mea era să prind şi să leg artera şi să fac o mică cusătură la locul rupt. Pansamentul l'am făcut cu miere. Pielea deasupra rănii a început să crească dinspre părţi. Degetul, deşi cel mic, dar a fost salvat.

La arsuri în orice grad, mierea s'a dovedit deasemenea a fi superioară celorlalte mijloace de vindecare. Se unge partea arsă.

In cazuri de inflamare şi rănire a interiorului gurei, se întrebuinţează miere cristalizată, adică miere obişnuită întărită din cauze naturale. Acest procedeu de vindecare se recomandă şi în dentistică.

Mierea corespunde excelent şi la vindecarea furuncurilor, chiar când sunt în nas sau urechi.

Un pacient avea de câteva luni la rând, două mari furuncule în spate, cari ameniţau să se desvolte înăuntru în plămâni. Unul din furunculi a fost tăiat şi curăţit de chirurg cu ajutorul anestezianţelor. Pentru creşterea ţesutului înlăturat a fost nevoie de timp îndelungat. A rămas totuşi semn mare. Al doilea furuncul l'am lecuit numai cu miere. Furunculul a spart şi în golul lui am pus miere. S'a vindecat repede. Semnul abia s'a mai cunoscut.

Din păcate acest minunat mijloc de vindecare a rănilor încă nu se poate prescrie de medic pe reţete, pentrucă nu se vinde la farmacie. Intr'adevăr se vinde la farmacii «Mel depuratum», dar aceasta nu este mierea naturală pură. A sosit timpul ca mierea pură, să se vândă în farmacii ca medicament. Această miere pentru a fi într'adevăr tămăduitoare, trebue păstrată la loc uscat. în încăperi răcoroase, în vase bine închise. In astfel de condiţiuni ea se poate conserva zeci şi sute de ani, aşa după cum se vede la mierea păstrată în mormintele vechi. Lăsată în aer liber, ea are marea proprietate de a absorbi umiditatea atmosferei. Dacă conţinutul apei se măreşte cu 2,3%, atunci fermenţii vegetali din ea se înviorează, încep a se înmulţi şi mierea începe să fermenteze, adică să se descompună, să se acrească, să se strice.

Dacă am încerca să ne explicăm înrâuririle binefăcătoare ale mierei asupra rănilor, trebue să avem în vedere. că ea este un produs natural de o compoziţie complicată, ceva asemănător laptelui. Laptele are chiar întrucâtva proprietatea de a omorî bacteriile, iar la miere această proprietate este puternic pronunţată. La vindecarea rănilor noi urmărim în primul rând să omorâm sau să întârziem în desvoltarea lor diferiţi germeni şi asupra acestui fapt s'a insistat totdeauna cel mai mult. Eu desprind rostul mai important al mierei, de a întări puterea de construcţie a materiei vii, iar nu să o jeneze, sau să o împiedice. Aici se realizează şi această acţiune favorabilă. că rana acoperită cu miere este complect izolată de aerul înconjurător. Elementele active ale mierei sunt zaharurile (în special zahărul de fructe), sărurile minerale, acizii vegetali (înrâuresc fosforul în rană), alcoolii superiori, fermenții, hormonii, anumită radioactivitate, etc.

Dacă la miere, cu ocazia întrebuințării exterioare, au influență una sau în mod combinat mai multe părți componente, sau dacă mai există încă lucruri necunoscute, nu are importanță pentru cel care o întrebuințează. Importantă este minunata ei acțiune. Clarificarea acestei chestiuni va fi lăsată pe seama științei pure. Practica nu trebue să se influențeze de lipsa explicațiilor științifice și să se abțină dela aplicația ei. In folosirea mierei putem să ne dăm seama de efectele ei binefăcătoare, prin compararea ei la întrebuințarea internă.

Dacă până în prezent, vindecarea cu miere nu a obținut o întrebuințare generală, cauza trebue căutată în lipsa experiențelor științifice. De câteori am recomandat-o colegilor mei. mi-au răspuns: «Bine, dar dați-mi literatură științifică asupra acestei chestiuni, pentru a mă convinge!» Eu aș ruga pe colegii mei medici din toată lumea, să-și oprească atenția asupra mierei. Dacă nu mă cred pe mine, să înceapă folosirea ei, cu băgare de seamă, iar după aceia să iasă în public, pentru a comunica rezultatele. Sunt mai mult decât convins că, prin aceasta, ei vor face omenirei o mare binefacere și mierea își va asigura pentru totdeauna, un loc de cinste printre mijloacele de vindecare și nu numai la răni externe. Odată cu aceasta se va clarifica pe deplin și latura științifică a problemei încă neclarificată, cu privire la părțile ei componente, cari dau aceste rezultate.

Cât privește apicultura, prin aceasta, ea va primi încă o recunoștință mare în ochii omenirei.

*

Am căutat să redau articolul D-lui Dr. Zeiss publicat în revista «Pcela» sub traducerea A. D. No. August-Septembrie 1942, pentru că l-am găsit foarte judicios. Noi apicultorii, din experiență, cunoaștem proprietățile binefăcătoare ale mierei. Avem însă o datorie, mai ales, când aceste proprietăți, sunt confirmate și de persoane cu răspundere, să le răspândim, mai cu seamă în cercul oamenilor de știință, fiindcă din știință ese lumina.

Astăzi mai ales, când suntem în plin răsboi, sântem datori să înlesnim vindecarea cât mai grabnică a fraților noștri, prin puterea binefăcătoare a mierei. Purtăm însă și răspundere. De aceea nu vom da drept leac de cât mierea extrasă din faguri complet căpăciți, deci miere complet coaptă. Ori ce lăcomie din partea apicultorilor, trebue socotită crimă. contra aproapelui. Prin urmare atenție și scrutați-vă constiința.

GRIGORE AL. GIOSSAN

Trăinicia fagurilor artificiali prin asigurarea coeziunei moleculare a cerei de albine

La căldura din lăuntrul stupului (37° C.) solzişorii de ceară ieşiţi din trupurile albinelor tinere, sunt aşa de moi, încât îi putem asemăna din acest punct de vedere cu o cocă, ceace înlesneşte albinelor zidăriţe să-i întindă cu uşurinţă, să-i subţieze cu mandibulele, până ce ajung să facă rând pe rând celulele noului fagure.

Albinele, îşi dau seama de această frăgezime a cerii proaspete, şi pentru a împiedica prăbuşirea fagurilor sub greutatea puetului sau a proviziilor pe cari albinele cărătoare le aduc fără zăbavă în stup, albinele zidăriţe leagă fagurii proaspeţi de jur împrejurul ramei în stupii sistematici şi de pereţii stupului în cei primitivi, cu un amestec de ceară cu propolis, legături ce sunt mult mai groase decât fagurele propriu zis formând celule pentagonale şi chiar orientate neregulat, faţă de simetria perfectă a celulelor din restul fagurelui.

Pentru a da o şi mai mare trăinicie noilor faguri, albinele zidăriţe fac tot dintr'un amestec de ceară cu propolis câte o buză mai groasă de jur împrejurul marginei din afară a fiecărei celule, un cearcăn care se poate observa şi cu ochii liberi, iar pe măsură ce fagurele înaintează, mărindu-i-se celulele, buza aceasta, cearcănul mai gros cum l'am numit aci, este mutat tot mai sus, iar celulele rămân mai departe cu el în vederea unei cât mai mari rezistenţe.

Aceste măsuri ce stau în firea albinelor pentru a da o cât mai mare trăinicie fagurilor, nu sunt deajuns, căci tot albinele zidăriţe, pornesc le vopsirea pereţilor fiecărei celule pe dinăuntru cu o substanţă lipicioasă, un fel de clei, pe cari albinele îl culeg din flori, substanţă numită de chimiştii zilelor noastre «chrisină». Scopul acestei lăcuiri a celulelor din noul fagure, este tot acela de a se căpăta o cât mai durabilă trăinicie a căsuţelor proaspete.

Dacă atingem uşor cu mâna un fagure nou, observăm totuşi că el este foarte gingaş, se turteşte la o cât de slabă apăsare, şi fără să vrem ne punem întrebarea, cum de nu se rupe din clipă în clipă.

Cu toate aceste măsuri, se întâmplă uneori, ca la stupii aşezaţi în plin soare pe timpul verii, să se rupă fagurii sub greutatea proviziilor sau a puetului, pentru care recomandarea așezării stupilor la umbră, își dovedește din plin temeinicia.

Către toamnă, dacă cercetăm cu luare aminte fagurii noi, cari arătau în timpul și după terminarea construcției o frăgezime uimitoare, constatăm că ei s'au întărit mult, au devenit mai trainici, și în aceiaș proporție mai casanți [1]).

Unii stupari, susțin că trăinicia fagurilor vechi, vine de la cămășile larvelor crescute în celule, pe cari albinele nu mai pot să le scoată, sau le lasă înadins pentru acest scop. Este adevărată și această presupunere numai până la un punct, căci dacă cercetăm fagurii de recoltă, în care n'a crescut puet, aceștia prezintă o trăinicie neîndoelnică, și cu cât un fagure este mai vechi, cu atâta el s'a întărit mai mult.

Pentru deslegarea acestei stări de lucruri, încă de câțiva ani am pornit cercetări prin toate mijloacele, iar rezultatele fac obiectul articolului de față.

Orice corp din jurul nostru este alcătuit din molecule, părticele ce nu se văd cu ochii liberi, cari la rândul lor înglobează câțiva atomi, după natura corpului, pe cari agenții fizici (căldura, frigul) nu le mai poate împărți, deci moleculele sunt cele mai mici părticele în care se poate împărți un corp.

Moleculele sunt atrase între ele de o forță oarecare, pe cari învățați au numit-o coeziune, și cu cât forța aceasta este mai mare, cu atât corpul nostru este mai tare, mai dur prin urmare.

Gazele, cum ar fi aerul de pildă, are cea mai slabă coeziune moleculară, pe urmă vin lichidele, iar cea mai mare coeziune moleculară o au corpurile solide, în chip deosebit metalele.

Ceara proaspătă din solzișorii ieșiți din trupurile tinerilor albine, prezintă o coeziune moleculară destul de slabă, ceeace înlesnește albinelor întinderea ei în foițe subțiri, ajutându-le astfel să-și lucreze cu măestrie hambarele sau chiliile puzderiei de pui.

Pentrucă hambarele și chilioarele prospăt construite nu prezintă trăinicia cuvenită, natura învață însăși pe albine să vopsească pe dinăuntru pereții celulelor din noul fagure, să-i facă o buză, să lege fagurele pe margini cu un amestec de ceară și propolis, etc.

---

[1]) Casant = un obiect oarecare care se sparge, se rupe când îl trântim sau îl scăpăm din mână jos.

Să vedem acum, datorită cărui fapt, pe măsură ce un fagure se învechește, devine mai tare, mai trainic în înțelesul cuvântului ales.

Coziunea moleculară a cerii proaspete, este slabă la început, iar căldura din lăuntrul stupului, face ca moleculele din ceară să se apropie tot mai mult, mărind prin aceasta forța de atracție, cu alte cuvinte asigurând din ce în ce o mai puternică coeziune moleculară.

Să vedem dacă am dreptate!

Am constatat la topirea cerii, cu prilejul scoaterii calupurilor din forme, că ceara este mult mai moale, decât ceara din calupurile ce au fost scoase cu săptămâni sau luni de zile în urmă.

Dacă spargem un calup de ceară scos de curând din formă, constatăm deasemenea că pela mijlocul calupului, ceara are înfățișarea unui amestec de mălai cum ar fi acela preparat pentru mâncarea păsărilor, sfărâmicios la atingere, pe câtă vreme un calup topit mai de mult, prezintă o altă înfățișare peste tot. In timp ce într'o bucată de ceară de curând topită, unghia intră cu ușurință, putând s'o mestecăm ușor între degete, dintr'o formă de ceară mai veche trebue să depunem sforțări să desprindem cu unghiile, și numai după ce o frecăm mult între degete ca să capete căldura corpului nostru devine maleabilă *) fărâma de ceară.

Cercetând mai departe înfățișarea cerii proaspete, față de ceara topită cu ani în urmă, am constatat că, cu cât ceara este mai veche, cu atât este mai tare.

Nu numai tăria cerii se mărește prin învechirea ei, ci și gradului de topire, care diferă simțitor după cum voi arăta mai jos:

Chimiști și stupari cari au un laborator pentru controlul punctului de topire al cerii, susțin că ceara se topește între 62—65° C. după natura florilor de unde provine ceara.

Din cercetările mele, prin luarea punctului de topire a diferitelor mostre de ceară, am constatat diferențe de neluat în seamă la punctul de topire la ceara topită curând, și diferențe de 2—4° C. la ceara care era topită cu multe luni și ani în urmă.

---

*) Maleabil=un corp care este moale, se poate întinde ca o cocă, etc.

Cred că nu sunt singurul stupar, care am folosit în unele primăveri, și foi de faguri artificiali, rămași din anul trecut, faguri cari erau mai trainici, mai rezistenți, față de cei proaspeți lucrați de noi din ceară curată, cari se îndoiau, se moleșeau în rame într'o măsură oarecare.

In vara aceasta, când am pus în funcțiune mașina rotativă cu valțuri, am întâmpinat un șir de neajunsuri, prin folosirea cerii proaspete, (de curând topită și făcută plăci) care făcea ca mulți din faguri să se rupă cu ușurință și exagerat de moi.

Odată se lipise așa de tare o bucată de fagure de celulele valțului, încât trebuia ca în cel puțin 4 ore să scot ceara cu o scobitoare din fiecare celulă a valțului. Din aceiaș ceară, pusesem pentru albit la soare în plăci o cantitate de peste 50 kgr. ceară, iar după vânzarea ei păstram ca mostră în laborator câteva foi la diferite stadii de albire, după numărul zilelor în cari stătuseră expuse la soare.

Am trecut din curiozitate o foaie din aceastea de ceară prin valț, și minune!?, nu numai că a scos toată ceara ce se înfundase în celulele sulului, dar fagurele rezultat era de o trăinicie izbitoare, față de cel din aceiaș ceară care nu fusese expusă la soare.

De unde, din ceara proaspătă nu reușisem să fac foi mai subțiri de 10—12 la 1 kgr. de ceară, din foile expuse la soare am reușit să scoatem nu mai puțin de 30 de foi dintr'un kgr. de ceară, faguri cari prezentau totuși o trăinicie mai mare față de cei de 3 ori mai groși, dar din ceară proaspătă.

Punctul de topire al cerei proaspete constatat cu rigurozitate în laborator era de 62,5° C. iar al cerei expuse la soare de 65,5° C. ambele probe fiind luate din aceiaș cantitate topită odată.

Tot în laborator, am luat 2 fâșii de faguri, unul din ceară proaspătă dintr'o foaie care măsura 30×40 cm și cântărea 100 gr. și alta dintr'o foaie de 3 ori mai subțire de cari am atârnat greutăți egale. Până la urmă fâșia din fagurele gros s'a rupt cea didtâi, ceeace însemnează că cea subțire era mai trainică decât cea dintâi.

Pentrucă aveam și ceară complet albă din aceleași calupuri, parte oprită pentru faguri, parte transformată în plăci pentru albit am luat punctul de topire dela amândouă mostrele constatând 68° C. pentru ceara albă și 62,5° C. pentru ceara obijnuită.

Firul cercetărilor ajunsese de acum la capăt.

CONCLUZIUNI

Atât la ceara de curând eșită din trupurile tinerilor albine, cât și la cea de curând topită și strânsă din faguri, coeizunea moleculară este redusă, dar pe măsură ce fagurele se învechește, sau cara stă, capătă cu vremea o mai mare coeziune moleculară, devenind mai trainică.

Cu cât căldura este mai mare, cu atât coeziunea moleculară se desăvârșește mai repede, și cu cât timpul este mai lung cu atât ceara devine mai tare, mărindu-și prin aceasta și punctul ei de topire.

Fabricarea fagurilor arificiali, care alcătuește pârghia de neînlocuit în apicultura sistematică, se bazează pe trăinicia fagurilor, ale căror însușiri și neajunsuri pentru fiecare în parte nu și-au locul în articolul de față.

Mă întreb, dacă fabricanții de faguri au cunoscut aceste reguli firești ale înrâurirei coeziunei moleculare a cerii asupra trăiniciei fagurilor, de ce atunci în stupinele noastre am descoperit faguri strâmbi, cari prin lăsarea în jos, au prilejuit albinelor creșterea de trântori în celulele mărite, iar în extractor se rupeau cu toată grija noastră de a-i păstra în bună stare?

In folosul luminării tuturor apicultorilor modești, cari nu pot și ar dori să-și lucreze singuri fagurii artificiali, găsesc ca aceste deslușiri și îndrumări ating o însemnătate pe care mă opresc a-i prețui valoarea, cu toate că metoda fabricării fagurilor trainici prin asigurarea coeziunei meloculare la ceară, ar putea constitui o taină pentru cucerirea pieței. Consider deasemenea aceste îndrumări folositoare și pentru mulți fabricanți de faguri, cari prin legături și prietenii formate lucrează cantități însemnate de faguri pentru apicultorii din regiunea înconjurătoare, cari nu pot avea foloasele cuvenite în asemenea împrejurări.

CONSTANTIN ANTONESCU
București, str. Virgiliu, 7
Telefon 5.22.96

Îndreptări folositoare [1])

Citim în *România Apicolă* Nr. 7—8 din 1942, un articol semnat de păr. Iosif Mircea, sub titlul: „O metodă originală de a rezolva problema coloniilor false". Chiar dela primele rânduri, sf. sa, dă acestei probleme un caracter atât de important, încât îți face impresia că problema coloniilor false a preocupat atât de mult pe cercetătorii apicoli dela începutul stupăritului sistematic și nu a putut fi rezolvată decât în secolul nostru, prin prea fericita împrejurare a „descoperirei" făcută, grație cunoștințelor sale înaintate în „cunoașterea firei și obiceiurilor albinărești".

Dar înainte de a discuta originalitatea acestei descoperiri, ne vom opri și vom analiza forma în care este scris acest articol, putând afirma dela început fără nici o rezervă, că nu m'ar fi mirat dacă aceasta s'ar fi produs din partea unui coleg cu o pregătire intelectuală mai redusă, însă din partea unei fețe bisericești, lasă de dorit.

Zic lasă de dorit pentrucă forma în care este scris acest articol jignește autorii apicoli care susțin temeinicia metodei prin unire și scuturare la distanță (a se vedea: „Călăuza stuparului" de Nicolaescu și „Stupăritul" de C. Hristea și mai ales pentru că atunci când nu ești sigur pe ceiace posezi nu te încumeta să te erijezi în descoperitor de metode originale.

Se aduce învinuirea acelui care a preconizat metoda de a mătura albinele la o distanță oarecare de stup pentru ca albinele ouătoare să nu mai nimerească la stupul lor, ci ducându-se la alți stupi să fie ucise, că ar fi fost un nebun, eretic, umorist, om fără conștiință, ș. a., iar această „singură părere ar fi fost lăţită printre apicultori“ şi nu scrisă în cărţile de albinărit. Cu toate acestea metoda este foarte bună numai că acel care o practică trebue să posede cunoştinţi suficiente în mânuirea albinelor, căci să nu se uite că stupăritul este o sabie cu două tăişuri.

---

[1] După cum am anunțat și în numărul trecut al revistei noastre, comitetul redacțional al «României Apicole» și-a propus să dea publicității din când în când și câte un articol. privind o problemă apicolă, ce nu a fost supusă unui control general mai ales când asemenea articole vin dela un apicultor cu vază, care prin poziția stupinei sale și calitatea ce ocupă în societate poate răspândi problema ce susține, putând deschide un subiect intens de comentarii.

Publicarea acestor articole, se face în vederea deciziunei amintite, pentru a îndemna pe scriitorii apicoli din alte regiuni, să răspundă documentat la asemenea articole, atâta timp când se bazează pe cercetări pur științifice și controlate. și numai atâta timp cât nu iau forma unor polemici, de care revista și comitetul Soc. Centrale de Apicultură a ținut să se depărteze, scopul ei fiind numai de a propovădui și răspândi creșterea albinelor, la înălțimea și prestigiul ei bine definit încă dela înființare.

Rugăm deci pe sf. sa Pr. Iosif Mircea să creadă că publicarea articolului de față, am făcut-o spre binele apiculturei în genere, prin îndreptarea unei metode necontrolate îndeajuns.

N. R.

Din felul cum e redactat articolul se vede că părintele nu prea îşi dă osteneala cu... ale stupăritului, deşi o declară solemn că „cunoaşte foarte bine firea şi obiceiurile albinăreşti“ totuşi se nimereşte bine proverbul: „La pomul lăudat să nu te duci cu sacul mare“.

Faptul că unirea încercată a unuia dintre cei doi stupi besmetici, pe care îi avea sf. sa, nu a dat rezultatul aşteptat, se datoreşte împrejurării că a fost greşit făcută, întrucât nu s'a respectat regulele de amănunt prin darea aceluiaş miros ambelor colonii înainte de împreunare.

In ceiace priveşte că trântorii ieşiţi din ouă depuse de albine outoare sunt mai mici decât cei obişnuiţi, nu se datoreşte faptului că „sunt născuţi din ouă de albine outoare“, ci împrejurării că sunt puşi în celule de lucrătoare, unde nu pot avea o desvoltare normală aşa cum o au cei crescuţi în celule de trântor.

Ca o dovadă că este aşa, chiar trântorii obişnuiţi sunt şi mari şi mici pentrucă alţii cresc în celule mai mari şi regulate iar alţii în celule mici.

De obicei albinele lucrătoare outoare depun ouăle numai în celule de lucrătoare şi aceasta în speranţa de a salva colonia dela pieire, prin creşterea puietului de lucrătoare, de unde prezumţia că atât aceste regine false cât şi albinele lucrătoare din stup nu-şi dau seama că din puietul depus nu poate ieşi albine lucrătoare (C. L. Hristea).

Dovada ignoranţei în ale stupăritului se vede în afirmarea că în cazul măturării albinelor la distanţă „cele outoare rămân pe loc, cele bătrâne fiind, nu ştiu să vină acasă“, ceiace duce la denaturarea adevăratului scop urmărit prin această metodă, ci din contra acest procedeu face ca albina outoare să nu nimerescă înapoi în stup, nu pentrucă e bătrână, căci ştiut este că tocmai acele bătrâne îşi cunosc mai bine locul, deoarece au sboruri făcute în afara stupului, dar pe consideraţiunea că în timpul exercitării funcţiunei de matcă falsă, ar fi uitat locul stupului său, deci este dezorientată şi nu ar mai putea nimeri înapoi, iar la poarta altor stupi ar fi luată drept hoaţă şi omorîtă.

Afirmaţiunea că „albinele false văzând puiet nou în stup, şi-au sistat ouatul...“ îmi pare cam fantezistă.

Mai întâi că la vederea puietului nou, ceiace se întâmplase şi când s'a pus prima ramă, nu poate să schimbe mentalitatea acestor fanatice, ci trebue căutată deslegarea în alte cauze şi anume: că lucrătoarele outoare nu pot oua mult timp, deci durata ouatului este relativ scurtă (o lună); şi apoi prezenţa puietului în stup nu mai dă loc ca alte lucrătoare — în desnădejdea lor — să-şi ia rolul de mătci.

In ceiace priveste „originalitatea“ metodei e foarte discutabilă, întrucât se află descrisă de către d-l Nicolaescu, în cartea sa „Călăuza stuparului“ ediţia VII-a, pag. 327 § 313, astfel: „La cercetarea de primăvară am găsit trântori de lucrătoare outoare şi câteva botci cu pui de matcă. Am stricat botcile şi am dat un fagure cu puiet de toate vârstele dela alt stup, cu nădejdea că albinele vor creşte mătci pe acest fagure. Albinele şi-au făcut botci tot pe fagurii lor cu ouă de trântori. Le-am stricat din nou: dar cu cât le stricam eu, cu atât albinele făceau mai multe botci cu ouă de lucrătoare. Tocmai pe al treilea fagure cu puiet au scos matcă bună“.

Ca încheiere îmi permit să completez — ceiace am susţinut şi la începutul articolului — că aşa zisa problemă a coloniilor false nu este atât de importantă pentru stupărit, aşa cum păr. Iosif Mircea caută să o caracterizeze prin articolul mai sus citat, deoarece nu prezintă un aşa de mare pericol şi aici voi veni cu un argument din înseşi articolul sf. sale, povestea cu stuparul bănăţean, care dintr'un număr de peste o sută colonii, avea numai cinci false, sau (cazul d-lui Nicolaescu, după cum spune d-sa tot în „Călăuza stuparului“ că în timpul celor 35 ani de stupărit, numai în 1906 şi 1931 a avut câte o colonie falsă.

Ce rămâne atunci din mărturisirea părintelui: „Şi de ce n'aşi fi oare mândru câtă vreme atâta lume cultă de scriitori apicoli şi-au frământat mintea zadarnic în jurul acelei probleme de mare importanţă apicolă“ (!?).

Adaug că paralela făcută între inventatorul telegrafiei fără fir şi sf. sa, cu mulţumiri şi felicitări reciproce, în urma acestei „descoperiri“, ar fi mai bine să revie asupra ei, cu care prilej va constata că această problemă se rezolvă cu destulă uşurinţă prin însăşi metoda ce-a combătut în articolul citat.

IOAN C. BÂGU, apicultor

Viitoarea şedinţă a Comitetului *Soc. Centrale de Apicultură din România* se va ţine Duminică 10 Ianuarie 1943, orele 10 dim. la sediul său din palatul Institutului Naţional Zootehnic, Bucureşti, str. Dr. Staicovici No. 63. La ordinea zilei fiind probleme de interes general apicol, sunt rugaţi a lua parte şi d-nii apicultori cari nu fac parte din comitet.

Abonamentele la Revista «România Apicolă», ca orişice sume privind Societatea Centrală de Apicultură se vor trimite numai pe adresa :

CONSTANTIN ŢINTEA — Bucureşti
Str. Popa Savu No. 24.

Zborul de iarnă a albinelor făcut în cameră

De multe ori am fost întrebat — cum putem salva coloniile de albine care în mijlocul iernei au diaree?

In iarna ce vine o să avem multe asemenea cazuri. Din pricina secetei mari de astă vară care a făcut ca albinele să culeagă pentru iernat şi mierea de mană. Din nefericire mulţi stupari lasă o asemenea miere în stup pentru iernatul albinelor şi se mira «dece primăvara a găsit albinele moarte asupra fagurilor plini de miere?» şi tot ei răspund: «au murit din cauza frigului!»

La aceştia le voi răspunde: eu am iernat iarna trecută pe ger mai jos de —25°C. care a ţinut săptămâni întregi — afară în mijlocul zăpezei doi stupi cu pereţi nu mai groşi de un centimetru. Stupii însă aveau regine tinere, faguri cu **mierea de mai,** şi bine călduros acoperite deasupra cu trenţe curate. Ei bine, — aceşti stupi nu au murit de frig au eşit cu bine astă primăvară.

Vreau să viu în ajutor stuparilor de mai sus şi voi da mai jos sfaturile necesare:

Când avem colonia de albine care în mijlocul iernei are semne de diareie — este recomandant de a se produce de stupar o eşire artificială a albinelor în afară din stup. Această se face într'o cameră încălzită.

Experienţele au dovedit că un asemenea zbor are un foarte bun efect asupra coloniei de albine. Albinele după aceasta repede se liniştesc. Mai multe experienţe în străinătate au dovedit că zborurile de iarnă se pot face indiferent dacă ne servim de lumina zilei sau de cea artificială (lumina electrică).

Mărimea camerei în care trebuesc făcute aceste zboruri să nu fie mai mică de 2½—3 metri. De preferat camera să aibă fereastra spre sud. Fereastra să fie cu geamuri duble, având din partea de înăuntru o perdea mobilă pentru reglarea luminei. Stupul trebue pus la nivelul de jos al ferestrei şi la depărtare dela ea la 30 centimetri. Pentru a nu se zbate albinele în timpul zborului pe fereastră e nevoe să se întindă bine o pânză da tifon sau hârtie subţire.

Stupul se deschide deasupra se învăleşte cu o pânză deasupra ramelor şi se introduce în camera care e bine încălzită. pânză de tifon sau hârtie subţire.

In timpul zborului stuparul cercetează stupul, ridică ramele cu mierea de mană pe care le înlocueşte cu altele căpăcite cu mierea bună. Curăţă de asemenea pereţii stupului şi la nevoe schimbă întregul stup.

Zborul făcut în asemenea condiţii împreună cu timpul în care albinele se întorc iar în stup — durează circa 4 ore.

Când este gata de a se proceda la intrarea albinelor în stup se face mai întâi în cameră întuneric complect. Temperatura se potriveşte să scadă mereu. O lumină subţire se lasă să cadă deasupra urdinişului. Lumina vine dela un bec electric acoperit bine de o hartie neagră la care e lăsată o găurică îngustă pentru a pătrunde lumina prin ea spre urdinişul stupului.

Afară de cele spuse mai sus trebue să avem în vedere următoarele:

1) Zborul de iarnă trebue făcut cu stup care mai înainte de acest zbor a stat 4—5 ore la temperatura de 17—18°C. Fundul stupului este înlocuit cu alt fund de reţea de sârmă.

2) In timpul zborului temperatura nu trebue ridicată mai mult de 23—24° C.

3) Lumina pentru întoarcerea albinelor trebue să cadă deasupra stupului spre urdiniş.

4) In timpul zborului când se întrebuinţează lumina electrică e nevoe să avem două lămpi care să fie atârnate deasupra urdinişului la depărtare de 75 centimetri şi la 1 metru departe de pereţii camerei. Ca să nu se irite albinele ce eventual se agaţă de becul electric şi acesta din urmă trebue acoperit cu tifon.

5) Zborul la lumina zilei trebue făcut de preferinţă în timpul dimineţei.

6) Becul electric pentru întoarcerea albinelor trebue să fie la 30—40 centimetri deasupra urdinişului. Pentru grăbirea întoarcerei albinelor se scade temperatura până la +10°C.

7) După ce se întorc toate albinele şi s'au liniştit bine în stup — se poate scoate stupul din cameră şi pune la locul lui de iernat.

FALCO PEREGRINUS

Zahăr pentru albine

de BENO GHERMAN

La oricâte şcoli ne instruim, jertfim atâta timp pentru tot soiul de... ştiinţe, încât pentru educaţie nu mai este când şi par'că nici nu-i nevoie să fie !

Nicăeri nu înveţi, de pildă: a deprinde abnegaţia voluntară, *care căleşte temeinic caracterul pe care să poţi zidi, în voie, încrederea mutuală: armătura traiului bun laolaltă. Societatea omenească alcătuită din indivizi constrânşi să se pândească, face cât o pânză fără urzeală, destrămată.*

Oricum, chiar în afară de această încredere — arzător si mereu DORITĂ numai — se cuvenea să se acorde stuparilor INTOTDEAUNA (dar mai ales într'un an apicol ce apare la un secol şi jumătate *odată, ca 1942) zahărul trebuitor pentru a chezășui VIAȚA sau DESVOLTAREA familiilor de albine.*

Uneori un singur kilogram de zahăr poate hotărî asupra unei recolte de 10—30 kgr. de miere, ceiace nu-i de trecut cu vederea niciodată și cu atât mai puțin în vremurile ce înfruntăm.

Zahărul pentru albine trebuie servit întotdeauna, fiindcă are menirea: nu să fie simplu consumat, ci... VALORIFICAT!

Te lepezi lesne de stuparul care stăruie cu inima tremurândă pentru zahărul albinelor sale, învinuindu-l frumușel că a extras lăcomos, nelăsând poporului din stupi cu ce se mai hrăni și-l sfătuește să dea mierea înapoi și să nu mai țipe caraghios după zahăr, în vreme când zahărul trebuie răsdrămăluit.

Tot atât s'a ostenit, odată, o doamnă, întrebând pe un comerciant: de ce nu are mierea preț mărunt — „că doar nimeni n'o seceră, nici n'o prășește!". Aflându-mă de față, mă amestec în vorbă nepoftit și zâmbăreț: — pare-se, doamnă, că dv. nu secerați dar nici nu prea prășiți; dece atunci n'aveți miere... de albine?...

Nu prea se cunoaște și nu prea interesează ce investește stuparul în întreprinderea lui și dacă, în urma unui an de trudă și griji, el are cu ce trăi, mai ales când singurul său venit este cel dela albine și când pe deasupra mai e nevoit să cumpere zahărul pentru hrănit, în medie minimă de 6 kgr. pe stup.

In schimb toți ne bucurăm când, mulțumită stuparului, ne împărtășim cu... lacrimi de flori, cu miere.

Stuparul stăpân pe meșteșugul său nu va extrage niciodată într'așa hal, încât să-i rămână lucrătoarele amenințate de peire prin foame și niciodată nu va consuma el zahărul cu care trebuie să asigure viața din stup.

Iar dacă, pe lângă albine, rămâne zahăr și pentru sufletelul său, lăsați-l din toată inima să-i tihnească, fiindcă și el pe mulți îi îndulcește și îi lecuește cu produsele albinelor câtșigate prin jertfa lui în munca stupăritului.

In anii secetoși soarta albinelor e pecetluită de prin Iulie. Ei bine, cu nimic n'ai putea uimi mai mult pe cei în drept să acorde zahăr, decât prezentând cererea prin August. — „în plin sezon!?" — după expresia ce le place. Nu-și pot închipui oamenii că ACUM trebue pus zahărul la îndemâna stuparilor, că dat prea târziu nu poate fi servit albinelor fiindcă le-ar îmbolnăvi și ucide. Apoi spre toamnă, stuparul nu are numai grija hrănitului. Dându-se zahărul din vreme, își face și el pe îndelete socotelile, formalitățile, rostul de bani, etc. și va fi foarte fericit să vadă zahărul adus cât mai curând acasă, spre a scăpa de o grijă care-i trezește mereu în cuget spectrul morții albinelor sale.

Și încă ceva: zahărul pentru albine trebuie să fie cât mai curat — fără discuție; e bun zahărul de sfeclă: rafinat, uscat ușor de transportat și de conservat. La ce ne pierdem atunci în descoperiri noi ca, „melitosio", etc., cari tot cer materia primă zaharoasă?

Probele de albine și faguri pentru diagnostic la laborator

Boalele molipsitoare ale albinelor, cunoscute până acum, sunt de două feluri: 1) ale puietului — mai de temut loca europeană și loca americană (microbiene) — 2) ale albinelor adulte — amoebiaza și acarioza (parazitare).

Nosema este socotită acum aproape inofensivă, când stuparul îngrijeste bine de stupi.

Din fericire, atât în prima cât și în a doua categorie de boale molipsitoare, se îmbolnăvesc numai un singur fel de ființe din stup. In boalele puietului se îmbolnăvește și moare numai puietul în celule însă albinele adulte sunt transmițătoare. Ele purtând microbii în aparatul lor digestiv, infectează larvele din celulele necăpăcite cu papă ce conțin microbii specifici; murdăresc celulele cu puiet cu urme de fecalele lor pline de asemenea de aceiași microbi; duc dela larvă acești agenți patogeni pe care-i poartă pe corpul lor, pe picioare, trompă. etc.

Albinele chiar nepurtătoare de microbi, în multiplele lor îngrijiri ale puietului și celulelor, îi pot transporta dela o larvă bolnavă la alta sănătoasă din acelaș stup sau din stupi vecini, unde au reușit să intre.

Albinele purtătoare de acești microbi în organism, nu suferă, nu se îmbolnăvesc de loca. Microbii specifici boalelor puietului sunt relativ puțin numerosi în tubul digestiv al albinelor adulte; ei găsesc mediu favorabil de desvoltare numai în intestinul larvei, unde se înmulțesc repede și îi produc moartea.

De aceia, când într'un stup a apărut o boală a puietului — larve galben-brune, celule căpăcite cu găuri, fagure cu miros, etc. — este indicat a trimete la laborator un fagure întreg sau o bucată de fagure, care neapărat să conțină puiet și cu larve sau celule suspecte.

Dacă se trimete o probă de albine sau numai o bucată de fagure fără puiet, sau numai cu puet sănătos — nu se poate constata nimic, deși poate în stup există boala.

Trebue reamintit că la începutul boalei sunt puține larve atinse și chiar într'o fază înaintată tot există pe lângă puiet bolnav și puiet sănătos.

Repet — pentru a se putea pune diagnosticul — trebue trimes un fagure întreg sau o bucată de fagure cel puțin de 1 dm.² în care să se găsească mai multe larve suspecte, adică cu alt aspect decât cel sănătos.

Boalele albinelor adulte îmbolnăvesc numai albinele adulte. De aceia se pot folosi fără pericol în alți stupi — faguri numai cu puiet în celule, fără albine — ridicați dintr'un stup bolnav de acarioză.

Probe de albine se trimet la laborator pentru diagnostic ori de câte ori se observă mortalitate mare la albine, sau simptome de boală crampe, diareie, etc. sau când stupul se menține mereu slab și nu pro-

grasează. Se adaugă ca o complectare şi o bucată de fagure cu sau fără puiet — murdar însă de fecalele albinelor cu diareie.

Fagurele singur nu-i deajuns pentru examinare. Deasemenea când se presupune o intoxicare a albinelor datorită unei plante — odată cu proba de albine să se trimită din acelaş stup şi o probă de fagure care să conţină celule cu polen, recoltă proaspătă.

Intotdeauna este recomandabil să se expedieze două probe: una cu albinele moarte în masă şi alta cu albine culese vii dela urdiniş. Fiecare probă trebue să conţină cel puţin 20 albine şi pe pachet să fie scris categoria din care face parte fiecare precum şi numărul stupului din care provine.

Albinele vii dela urdiniş se recoltează astfel: în timpul zilei — când sborul este mai activ — se perie cu o pană de gâscă albinele de pe scândura de sbor, din faţa urdinişului, direct într'o farfurie adâncă cu spirt denaturat. Este avantajos pentrucă albinele mor foorte repede — se înmoaie astfel într'un lichid ce le conservă mai bine şi persoana ce operează se expune mai puţin înţepăturilor albinelor.

Am văzut în altă parte că se proceda la strivirea capului albinei pe scândura de sbor. Făcând comparaţie între aceste două metode, o găsesc pe prima mai practică şi mai uşor de executat.

Expedierea *probelor de albine şi faguri la laborator trebue făcută neîntârziat pentruca să ajungă acolo cât mai proaspete.*

Ambalajul întrebuinţat obicinuit este o cutie de chibrituri pentru albinele dintr'un singur stup; sau albinele se înfăşoară într'o bucată de vată înmuiată mai întâi în spirt şi apoi bine stoarsă, învelită într'o hârtie-pergament, o altă hârtie şi în fine într'o cutie de carton, de lemn, tablă, etc.

Probele de faguri se învelesc în hârtie-pergament, apoi în carton ondulat de ambalaj. Se împachetează cu mare grije pentruca să nu curgă mierea din faguri.

Este necesar ca proba expediată la laborator să fie însoţită de un raport care să arate: 1) Data apiriţiei boalei. 2) Starea stupului suspect de boală: normal, roi, orfan. 3) Descrierea manifestării boalei — după caz. 4) Câţi stupi sunt atinşi de boală din numărul total de stupi din prisacă. 5) Dacă mai sunt stupi bolnavi la alţi stupari din împrejurimi.

Dr. C. PELIMON

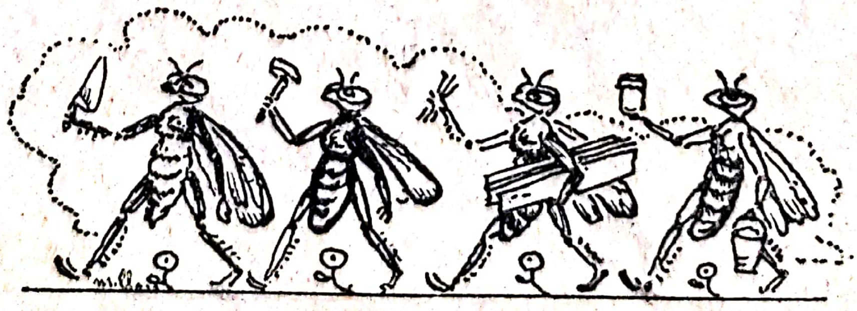

Coloniile false

Din puţina mea experienţă de 10 ani în albinărit, stupii besmetici, adică cei fără de regină, coloniile false cum li se mai spune, nu alcătueşte în sensul cuvântului o adevărată problemă, fără de care nu se poate progresa în apicultură. Atât din scrierile apicultorilor cu vază, cât şi din puţina mea practică, într'o stupină cât de mare, stupii besmetici, nu apar decât foarte rar, am putea spune odată la câţiva ani, şi chiar dacă am avea unul sau doi stupi fără regină în fiecare an, aceasta se datorează în mare parte neglijenţei stuparului, şi prea puţin întâmplărilor fireşti petrecute în lumea albinelor.

Cei 4 stupi besmetici ce am avut în timp de 10 ani în stupina „Fraţii Antonescu'' au venit de acolo, că ori la recoltarea mierei, ori la pregătirea stupilor pentru iernat, li s'a strivit regina, (cel puţin aşa am constatat la ultimele 2 colonii orfane — una în primăvara 1942 şi una în 1940, cele 2 din 1934 şi 1937 neverificate, bănuesc că din aceiaş soartă) în graba cu care s'au făcut operaţiile în prisacă, deci dintr'o neglijenţă.

Am spus, că pentru mine, stupii besmetici, nu alcătuesc o problemă pentrucă şi acum, ca şi în scrierile mele vechi, *numărul stupilor dintr'o prisacă n'au nici-o valoare, dacă coloniile ce o alcătuesc nu sunt puternice.*

Atunci când m'am găsit în faţa unui stup besmetic, a unei colonii false cum i se mai spune, am pornit fără tocmeală la unirea lui cu un altul învecinat, indiferent dacă acesta era slab ori puternic. Dacă această operaţiune o făceam primăvara, din stupii astfel împreunaţi, scoteam un roi, iar dacă se făcea către toamnă, ştiam că am format o colonie puternică pentru anul viitor.

In alte prisăci, unde am fost chemat să dau îndrumări, coloniile besmetice erau aşa de slabe, încât ajutorarea lor cu rame cu puet dela stupii puternici, ca şi darea unei noi mătci, se reducea dintr'odată la *facerea unui roi,* pe deasupra trebuia avută o deosebită grijă pentru pregătirea albinelor, să nu omoare noua regină, în care caz trebuia să luăm operaţia dela cap.

Iată dece pentru mine, tratarea unui stup cu colonie falsă, alcătueşte o problemă secundară, pe care am socotit-o dela început la fel cu o roire artificială, sau o simplă împreunare. Măsurile ce trebuesc luate pentruca noua regină, sau regina stupului cu care împreunăm o colonie orfană de regină, să nu fie omorîtă, sunt dealtfel pe larg descrise în toate manualele de apicultură şi astăzi aceste măsuri, nu mai alcătuesc nici taine şi nici o pătrundere adâncă a ştiinţei apicole.

Unirea a două colonii de albine se bazează întâi pe neutralizarea mirosului, ce se obţine mai întâi prin afumarea puternică a stupilor destinaţi împreunării, cu care prilej albinele se îndoapă până la refuz cu miere, ştiut fiind că albinele sătule devin mai puţin agresive, deci mai prietenoase. Pe urmă cu un pulverizator, se stropesc toate feţele ramelor dela amândoi stupii cu o soluţie din apă, miere, şi ţuică ori alcool, desăvârşind prin aceasta neutralizarea mirosului, şi ameţind tot odată albinele, deci făcându-le să trăiască o stare provizorie de inconştienţă. Am avut grija să descopăr regina pe rama stupului normal, şi s'o aşez între 2 rame dela stupul său, iar pe celelalte rame dela amândoi, câte una dela unul, alături de alta dela celălalt. Operaţiunea am făcut-o către seară, iar a 2-a zi albinele şi-au reluat activitatea, ca şi când nimic nu se întâmplase. Dacă această unire a fost făcută între 2 stupi slabi, şi amândoi cu regine, am omorît la începutul operaţiunei una din regine, ce mi s'a părut mai bătrână şi mai puţin prolifică.

Atunci când nu am avut 2 stupi alăturaţi slabi, unirea am făcut-o între stupul slab şi cel vecin, de multe ori chiar puternic, aşezând stupul unit la jumătatea distanţei ce despărţea înainte aceşti stupi 1). Acolo unde unirea trebueşte făcută între stupii ce sunt mai depărtaţi, se va proceda mai întâi la apropierea treptată a stupilor destinaţi împreunării.

Când a fost vorba de unirea unui stup besmetic (orfan de regină) cu albine ouătoare, cu unul ce avea regină, am scuturat mai întâi albinele din colonia orfană la distanţă, cari au venit la locul ce-l avea mai înainte, unde au găsit un stup cu rame fără albine dela stupul cu care urma să fie unit. Numai după aceasta am pornit la afumarea puternică a albinelor din amândoi stupii, şi la stropirea lor mai pe urmă cu soluţia amintită mai sus, pe urmă la unirea coloniilor, şi mutarea stupului, la jumătatea distanţei ce-i despărţea.

Metoda scuturării albinelor la distanţă, pentru rătăcirea albinelor ouătoare, folosită de mine în peste 30 de împreunări la prisăcile unde am fost chemat să îndrept acest neajuns, a reuşit totdeauna, ceeace mă face să cred până la studierea acestui fenomen, că autorii tratatelor de apicultură se bazează pe experienţe ce nu trebuesc puse la îndoială, mai ales că aceste afirmaţii vin dela apicultori, cari prin munca, trecutul şi realizările lor, prin scrierile lor ce servesc de călăuze în practica apicolă, alcătuesc o mândrie, o comoară dacă vrem să zicem, pentru apicultura românească.

Am ales această metodă, pentru a câştiga cât mai mult timp, ţinând seamă de faptul că numai 1—2 ori pe lună şi asta o singură zi, lucrez în prisacă, pentrucă ocupaţiunea mea de toate zilele mă împiedică să locuesc în jurul stupinei.

Atunci când stupul besmetic, nu-şi pierduse prea multe din albine, şi prezenta însuşirile unei colonii puternice, am procedat tot la unirea acestei colonii cu una ce avea regină, după chipul descris aci, rămânând ca mai pe urmă să scot un roi, dacă aceasta se întâmpla primăvara, sau să contez pe o recoltă mai mare, dacă se petrecea aceasta în preajma noului cules, sau să pun la iernat o colonie forte cu posibilităţi de roire sau recoltă record, pentru sezonul viitor, când această unire o făceam spre toamnă.

Ca încheiere, părerea mea în privinţa coloniilor false (stupi

---

In stupina «Fraţii Antonescu» stupii sunt aşezaţi 2 câte 2 aproape alăturaţi la rădăcina unui pomişor, iar distanţa ce-i desparte de ceilalţi 2 este de 2,50 m.

besmetici — fără regine) nu alcătueşte o problemă, dat fiind că acest neajuns apare destul de rar, iar acolo unde se întâămplă mai des, se datoreşte neglijenţei celor cari recoltează, sau umblă la stupi, mişcându-le ramele, fie pentru iernat, fie pentru adăugare de rame în vederea recoltei, neglijenţe care duc în cea mai mare parte la omorîrea reginei.

Consider o pierdere de vreme prin a adăuga rame cu puiet căpăcit şi mai tânăr, pentru menţinerea în viaţă a stupului besmetic, deasemenea şi darea unei noui regine fecundate, cu rezultate puţin rentabile, operaţiuni cari trebuesc făcute cu multă grijă, şi numai după ce s'au luat măsuri vrednice de o mai profundă cunoaştere a ştiinţei şi obiceiurile albinelor, din parta aceluia care face asemenea operaţiuni, când după părerea mea rezultatele nu sunt mai mari decât ale unei roiri artificiale, după cum am arătat aci.

Nu se va ajunge niciodată la reuşirea acestei operaţiuni, decât numai dacă se iau măsurile cuvenite, măsuri cari au făcut obiectul unor cercetări, ce sunt pe deaîntregul verificate, şi asupra cărora nu se poate reveni decât prin afirmaţii bazate pe experienţe întemeiate, bănuesc nu aşa de diferite ca să răstoarne pe cele scrise şi practicate în zilele noastre, cari s'au dovedit foarte bune.

CONSTANTIN ANTONESCU
Conducătorul stupinei experimentale
a Soc. Centrale de Apicultură din România

DE VÂNZARE

60 stupi sistematici cu 12 rame şi anume:
  30 stupi sistem vienez, mărime $22^{1}/_{2}$ cm. × $19^{1}/_{2}$ cm. având câte 11 rame cu faguri sus, 11 la mijloc şi 11 jos.
  30 stupi sistem modificat Neiser, mărime $22^{1}/_{2}$ cm. × 30 cm. având câte 11 rame cu faguri sus şi 11 jos.
32 familii de albine şi anume:
  27 familii tari şi numeroase
  5 familii tinere.
1 buc. centrifugă pentru extracţia mierei
1 buc. presă de faguri artificiali
1 buc. lampă de afumător automat VULCAN
1 buc. cleşte pentru scos rame
1 buc. capră pentru ţinerea ramelor
8 buc. lăzi pentru creşterea mătcilor
2 buc. lăzi pentru transportat faguri
6 buc. bidoane pentru miere a 50 kgr.
1 buc. capră pentru desoperculat
1 buc. pieptenpentru desoperculat
1 buc. cuţit pentru desoperculat
1 buc. periuţă pentru măturat albinele depe faguri
3 buc. fiare de curăţat
precum şi alte accesorii mai mici.

Amatorii se vor adresa direct D-lui *Andrei Macca, Bulevardul Carol 13. Arad.*

Extras din Procesul-Verbal al şedinţei Comitetului Soc. Centrale de Apicultură din România din 25 Octombrie 1942

Prezenţi şapte membri din Comitet şi 9 membri din Societate. Şedinţa se deschide la ora 10.

D-l Preşedinte Grigore Giossan aduce la ordinea de zi problema distribuirei zahărului pentru hrana stupilor în primăvară.

In continuare D-l Florin Begnescu spune: dat fiind iarna aspră şi prelungită care a cauzat o mare mortalitate a stupilor din lipsă de hrană, primăvara anului 1942 fiind în multe regiuni foarte prielnică, apicultorii au căutat să-şi refacă numărul de stupi prin roire naturală ori artificială.

După seceta care a urmat din Iunie până în toamnă aceştia nu au putut să-şi strângă proviziunile necesare, astfel că e strictă nevoie de hrănire artificială. Chestiunea *Melitosiolui* nu este o problemă ce poate fi rezolvată imediat. De aceea chiar dacă s'ar perfecta convenţia dintre noi şi Italia, primele fabricate nu vor putea fi distribuite apicultorilor de cât mai târziu. De aceea s'au şi făcut demersurile necesare pentru a obţine un număr de vagoane de zahăr din recolta nouă şi din care vom trimite o parte Societăţii Apicole Bănăţene pentru apicultorii din regiune, iar restul se va distribui apicultorilor din celelalte regiuni. Reaminteşte în continuare condiţiunile în care se va distribui zahărul, numai sub controlul Societăţi Centrale de Apicultură din România. Cererile deci urmează să fie adresate direct Societăţii.

Domnia Sa adaugă apoi că faţă de multele întrebări ce i se fac în privinţa proprietăţii zahărului *melitosio*, trebue să se ştie că acest zahăr, are aceleaşi proprietăţi ca şi zahărul obişnuit. Administrarea lui făcându-se în sirop sau pastă (candi).

D-l Preşedinte Grigore Giossan comunică că a început să apară iarăşi pe piaţă miere falşificată, mai ales la preţul ridicat de astăzi, făcând o concurenţă nelealå apicultorilor cinstiţi, fiind oferită la preţuri de reclamă.

D-l *Const. L. Hristea* spune că ruşii obişnuesc să facă un sirop din pepeni. Acest sirop îl dau albinelor. iar mierea rezultată, o pun în comerţ. E drept, este o miere nefalsificată, dar departe de a avea proprietăţile ei binefăcătoare, întru cât această miere în componenţa ei nu are la bază nectarul din flori.

D-l *Dr. Florin Begnescu* comunică că cunoaşte multe din aceste nelegalităţi făcute. şi că această chestiune îl preocupă îndeaproape ca şi alte multe probleme apicole. Pentru moment această problemă a falsificării rămâne de viitor, fiindcă ne lipsesc laboratoarele cu utilajul necesar unei analize chimice a mierei. De altfel nici legile noastre nu aprofundează problemele apicole. Trebue să mai avem răbdare.

D-l *Dr. Begnescu* îşi exprimă dorinţa ca în fiecare judeţ să ia fiinţă câte o filială a Societăţii Centrale de Apicultură din România, aceasta făcând parte din activitatea propagandiştilor apicoli. Revista «România Apicolă» va trebui să aibă o coloană rezervată părţii oficiale, unde se vor însera pe lângă circulările şi îndrumările oficiale şi dările de seamă ale şedinţelor tuturor filialelor din ţară. Prin acest mod se va realiza o coordonare perfectă a albinăritului românesc.

In continuare spune că a fost chemat la Ministerul Aprovizionării pen- stabilirea preţului mierei şi că a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să lase liber preţul acestui produs, având în vedere scumpetea materalului apicol.

D-l *Daniel Constantinescu* propune ca D-nii propagandişti apicoli să aibă în sfera lor de activitate răspândirea revistei «România Apicolă». In acest scop societatea îi va autoriza să poată primi taxele de înscriere şi abonament, trimeţându-le şi chitanţierele necesare.

Răspunde D-l *Preşedinte Grigore Giossan* comunicând că va face tot ce erte posibil ca să se realizeze şi acest deziderat, fiind în interesul general al albinăritului nostru.

D-l *C. L. Hristea* îşi exprimă satisfacţia şi marea mulţumire, de a se găsi iar în mijlocul Comitetului Societăţii. D-sa spune că deşi se afla acum la moşia D-sale din Moldova (Mărăşeşti-Tutova) este şi va fi cu sufletul pentru întreţinerea făcliei pe care societatea s'a străduit până acum să o menţină.

Problema hrănirei albinelor cu zahăr spune Domnia-Sa este de mare însemnătate. In regiunea unde şi-a mutat acum stupii, a văzut colonii murind de foame din cauza secetei din Iunie până în toamnă.

In continuare spune că s'au adunt în jurul d-tale o seamă de stuparii, cu dorinţa de a înfiinţa o filială în Tutova a Societăţii respective. Se va călăuzi de statutul Societăţii Centrale de Apicultură din România şi speră că în curând pornind la realizare să-i poată anunţa înfiinţarea.

D-l *Preşedinte Grigore Giossan* mulţumeşte D-lui Const. L. Hristea pentru căldura şi completul altruism, cu care a înţeles să muncească pentru răspândirea ştiinţei apicole în ţara noastră şi speră că de acum va putea acţiona şi mai mult peneru binele societăţii şi progresul albinăritului românesc.

Şedinţa se ridică a ora 13½.

Preşedinte (ss) GR. GIOSSAN,

Secretar, (ss) *C. Antonescu.*

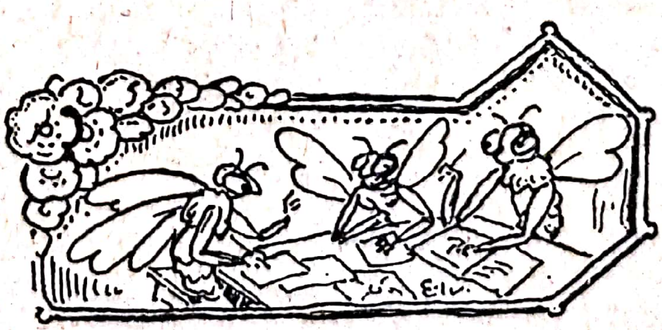

Cuvântul Asociației Apicultorilor Putneni

Astăzi 1 Noembrie, zi simbolică în vieața Neamului nostru, amintindu-ne actele săvârșite în anul 1918, în orașul primei Uniri, se desfășoară cea mai pilduitoare manifestare de muncă constructivă, care este expoziția a cărei sfințire s'a săvârșt.

La această acțiune oficială, Asociația Apicultorilor Putneni se face părtașă cu tot sufletul și năzuințele ei, pentrucă, asemenea acțiuni fac parte din programul nostru de activitate.

La 3 Sept. 1939, Asociația noastră a organizat pe cont propriu, prima expoziție apicolă din jud. Putna, care și-a atins scopul atât cel moral, cât și cel material, deși am întâmpinat critici că atunci când bate tunul la hotare, nouă ne arde de expoziție.

Astăzi, când însăși țara noastră se află încleștată în crâncenul răsboiu, această expoziție poate fi criticată și mai aspru, cu acuzația că în timp ce fiii și frații noștri se jertfesc pe front, noi ne distrăm cu expoziții.

Noi, însă, salutăm cu tot entuziasmul și admirația această manifestare de muncă, creație și producție, căci numai cine nu voește să privească mai departe și să pătrundă mai adânc rostul acestor expoziții, se poate ridica cu critici și disprețuire.

Dacă în timp de pace scopul expozițiilor este instructiv, distractiv, de stimulare și de reclamă pentru producătorii de orice categorie și ramură de activitate, în timp de răsboiu, expozițiile și în special de genul celei prezente, înfățișează o altă față mai importantă.

Pentru a-mi explica această afirmație, să-mi îngăduiți a-mi mărturisi o convorbire din 1918.

«Mă găseam într'o delegație de ofițeri, care urma să primim, în zona neutră depe frontul dela Agâș-Bacău, primul tren cu ofițeri români, întorși din captivitate.

Până la sosirea trenului, am intrat în vorbă cu ofițeri din delegația adversă. în fruntea cărora era un maior, de origină, român din Bucovina.

Printre altele, l-am întrebat, cu durerea ce ne stăpânea atunci:

«Ce părere aveți, d-le Maior, privitor la sfârșitul răsboiului?»

Iată ce mi-a răspuns: **«Apoi, dragă d-le Căpitan, cine va putea să rabde un ceas mai mult, de partea aceluia va fi victoria. Deocamdată noi nu avem ce mânca!»**

Judecând bine acest răspuns, se potrivește de minune și pentru timpul de față.

Deci nu e destul numai vitejia și jertfa ostașilor de pe front, ci este de mare trebuință de a se da putința să se rabde cu un ceas mai mult decât adversarii noștri.

Iar pentru aceasta, trei factori principali joacă marele rol: hrana, echipamentul și armamentul.

Acești factori principali sunt în funcțiune de cea de a doua armată, care să susțină pe cea de pe front, aceasta este armata producătorilor de orice categorie, care, precum prin eroism și jertfă ostașii de pe front smulg poziție cu poziție din mâinile dușmanului, tot așa ostașii muncii, cu trudă, sudoare și spirit de jertfă, trebue să smulgă din tainele naturii, să lupte contra vitregiei timpului, cu toată priceperea și perseverența, dând țării cât mai mult și cât mai bun, din ceeace Dumnezeu ne-a dat cu toată prisosința, dar nu ne bagă nici în traistă și nici în gură.

Ori, mijlocul de verificare a felului cum armata muncii înțelege să colaboreze cu armata frontului, este expoziția unde se poate vedea toată strădania prin mostrele prezentate.

Cine muncește cu râvnă, are ce arăta. Cine așteaptă pomana lui Dumnezeu, trădează jertfa celor de pe front și își merită numele...

Iată pentru ce am spus, că expozițiile au un rol și mai important în timp de răsboiu.

Dar prin cele spuse, criticii se vor ridica și mai neîndurați contra noastră. Cum? Nu ni se pare prea îndrăzneț felul de a ne înfinge la vorbă și a ne da importanță? Să vorbească cei care în adevăr produc. Nu cumva o facem pe musca ce se întoarce dela arat?

Rolul nostru al stuparilor este tot atât de însemnat ca și al celorlalți producători agricoli. Noi sprijinim munca lor, căci nici o plantă nu rodește cum trebue, fără ajutorul albinelor noastre. Dumnezeu a creeat albinele nu pentru a ne da nouă, oamenilor, miere și ceară, ci pentru a folosi plantelor spre rodire. Că omul a dat și peste aceste bunuri ale albinelor, aceasta este partea secundară. care din greșeală este socotită cea principală. La obiecțiunea că orice agricultor, pomicultor, horticultor, etc. poate să se ocupe cu stupăritul, deci apicultorii nu ar avea nici un rost, noi răspundem cu bătrânească zicătoare: **«Nu toate muștele fac miere».**

Ne-am încadrat, ca organizație, în acțiunea oficială, tocmai pentru a dovedi un principiu de muncă organizată a unei ramuri, care-și reclamă specialiști, ce trebuesc formați în scopul folosului general și al economiei naționale.

Adică, înțelegem prin aceasta, că toate ramurile de muncă creatoare trebuesc organizate și disciplinate în sensul specializării, din inițiative particulare și sub proteguirea legilor țării, executate și lămurite prin organele oficiale.

A duce viață continuu de minori dădăciți de stat, este o vieață infirmă, care nu poate da randamentul scontat.

Aceasta este cauza pentru care, până acum, nu am făcut mare scofală, iar străinii ne-au speculat bogățiile țării.

Nu Camera Agricolă să ne tragă de mânecă, ci noi să-i rupem mânecile cu inițiativele noastre, ale organizațiilor de producători agricoli. Din parte-ne nu se poate plânge Camera.

Și ne-a ajutat Bunul Dumnezeu și am făcut această expoziție, fiecare punând la vedere, ce are mai bun în sufletul său și ce a putut rodi mai cu folos.

In secțiunea noast ră apicolă, când veți vizita, veți putea observa două stări de fapt:

1. Că mai avem mult până a sta la cot cu apicultorii din țările înaintate și.

2. Strădania noastră de a progresa, cu toate lipsurile și greutățile

ce le întâmpinăm, mai ales seceta din vara aceasta și grozava iarnă ce am trecut.

Dorința și urarea noastră este, ca asemenea manifestări, atât de necesare, să se facă cât mai des, pentru a ne verifica mereu munca și progresul, ba îndrăsnesc să fac chiar o propunere: Ar fi de mare folos, socotită ca o însemnată instituție, construirea unei clădiri speciale pentru expoziții permanente, aici în mijlocul orașuluii. Această clădire să cuprindă atâtea compartimente, câte ramuri de activitate avem în județ, puse la dispoziția organizațiunilor serios și juridic organizate, în mod permanent, căci pe lângă expozițiile anuale sunt necesare și expozițiile de sezon.

Acest pavilion va fi cel mai bun și precis oficiu de verificare a muncii și progresului fiecărei ramuri de activitate, pe lângă cea mai corectă bursă a valorifcării produselor.

Când compartimentul unei organizații stă închis, înseamnă că în acea ramură de activitate este lâncezeală, trândăvie, sau blazare și atunci organele oficiale, prin specialștii lor, poate cerceta cauza boalei.

Iată pentruce, putem spune că expoziția este asemenea nervului care imboldește organismul la vieață.

Ori, organismul nostru național trebue să-și afirme vieața plină de energie, în România Mare ce ne este hărăzită pentru ziua de mâine, sub glorioasa domnie a M. S. Regelui Mihai I și prin înțeleapta cârmuire a Conducătorului, D-l Mareșal Ion Antonescu.

Cu aceste nădejdi de zile fericite, ca o răsplată a jertfelor de azi, fac urarea: «Trăiască Neamul Român în România Mare din granițele ei firetși, Tisa—Bug și Marea Neagră».

ION ANGHEL
Președintele Apicultorilor Putneni

Dela Adunarea G-rală a Asoc. Apicultorilor Putneni din ziua de 1 Noembrie 1942

Intâi Noembrie 1942, a fost zi de mare sărbătoare în viața Asociației Apicultorilor Putneni, căci în această zi, s'a deschis, la orele 10 a.m. cea de a doua expoziție apicolă organizată de Asociație, iar după amiază, la orele 15½, s'a ținut prima Adunare Generală, dela înființarea ei.

Această primă Adunare Generală, a avut cu atât mai mare însemnătate, cu cât prezidarea ei a fost condusă de Delegatul Ministerului Agriculturei și Domeniilor, Domnul Consilier Apicol, Doctor Florin Begnescu, neobositul animator și îndrumător, pentru organizarea apicultorilor și promovarea apiculturii raționale și naționale în tot cuprinsul României Mari.

Adunarea s'a ținut potrivit ordinei de zi, după cum urmează:

1. Domnul Ioan Anghel, Președintele Asociației a rostit cuvântul de deschidere, arătând că, dacă se poate ține asemenea adu-

nare în tihnă, datorită înțeleptei domnii a M. S. Regelui, a chibzuitei conduceri a providențialului conducător, Domnul Mareșal Ioan Antonescu și a vitejiei oștirei noastre.

Apicultorii sunt cei dintâi, cari simt și înțeleg valoarea monarhiei și a conducerii, cum și aceea a ordinei, disciplinei și muncii solidare.

Fiecare stup este cel mai bun exemplu.

In stupul unde lipsește monarhia și conducerea, intră zăpăceala și distrugerea, care duce la nimicirea lui.

Se aduce omagiul M. S. Regelui Mihai I, simbolul unității noastre naționole, Mareșalului Conducător, chezășia realizării acestei unități, și bravei oștiri, nădejdea zilelor noastre de mai bine.

Pentru cei căzuți la datorie, printre cari sunt și mulți stupari, se păstrează un minut de reculegere.

După aceasta, se cetește conținutul telegramelor trimise M. S. Regelui, Domnului Mareșal Antonescu și Domnului Ministru al Agriculturii și Domeniilor.

După aceasta, D-l Ioan Anghel, aduce urarea de „Bun Venit“ d-lui Consilier Apicol Dr. Florin Begnescu, Delegatul Ministerului Agriculturei și Domeniilor, rugându-l să primească prezidarea adunării.

Domnul Dr. Begnescu mulțumește pentru primirea făcută și propunerea de a prezida adunarea, după care arată lupta ce o duce pentru îndrumarea și organizarea apicultorilor.

Felicită organizarea de Putna, de felul cum s'a constituit și activează, și nădăjduește că se vor ajunge la o legiferare a apiculturii, întrucât, Domnul Mareșal Antonescu și Domnul Ministru al Agriculturii se preocupă mult de apicultură.

După ce Domnul Dr. Begnescu ocupă locul de Președinte, se procedează la alcătuirea biroului adunării, compus din: Preotul Rădvan și Preotul Casian Carabă, ca asistenți; iar D-nul Teodor Hriban, secretar de ședință.

Se cetește apoi apelul membrilor activi și de onoare.

Din 145, sunt prezenți numai 32, care întrunesc numărul statutar ca a dunarea să se țină.

Cauza, pentru care nu au putut veni, este și aceea a greutăților de transport, cu obținerea autorizațiilor de călătorie, pe lângă aceea că mulți membrii sunt pe front.

Prin corespondență, toți și-au dat adeziunea asupra hotărîrilor.

După apel, Domnul Neculai Stănescu, vice-președintele Asociației a cetit „darea de seamă a activității“, arătând cum s'a obținut autentificarea statutului și recunoașterea Asociației ca Persoană Morală și Juridică; cum s'a organizat și ce rezultate a avut expoziția dela 3—21 Septembrie 1939, urmată de subvenția Rezidenței Galați de 15.000 (cincisprezece mii) lei și a Camerei Agricole Putna de 5.000 (cinci mii) lei. Distribuirea a 1500 kgr. zahăr, în luna Februarie 1940, la 50 apicultori; sprijinul acordat unor apicultori pentru mobilizarea agricolă; iar în primăvara anului 1942, distribuirea a 5000 kgr. zahăr, la 112 apicultori, activitate ce a culminat cu expoziția dela 1 Noembrie 1942.

După ce D-nul Vice-Președinte Neculai Stănescu, a terminat cu Darea de Seamă. a urmat D-nul cassier, Dumitru Georgescu, cetind raportul cenzorilor, întrucât niciunul din cenzori nu a putut veni la adunare.

Acest raport arată că, dela 19 Iulie 1939, data înființării Asociației și până la 1 Ianuarie 1942, s'au efectuat încasări în sumă de lei 58.039 și s'au cheltuit cu formele legale 52.294 lei, rezultând un sold de lei 5.745 ce a fost trecut în exercițiul anului 1942.

Raportul închee cu propunerea de a se da descărcarea de gestiune comitetului, care a lucrat corect și conștiincios.

Adunarea, în unanimitate aprobă raportul și dă descărcare de gestiune, comitetului, pe exercițiul încheat.

Tot D-nul cassier cetește apoi și situația de cassă a anului 1942, în curs, până la data adunării, cu 323.845 lei la încasări și 292.155 lei la cheltueli.

Adunarea ia cunoștință cu mulțumire de acest progres al Asociației într'un timp atât de scurt.

D-nul Ion Anghel, Președintele Asociației, arată că, întru cât în prezent Asociația numără 145 membri, față de 29 semnatari ai Statutului la înființarea Asociației, iar unii din membri comitetului nu au activat, depune mandatul întregului comitet, rugând adunarea să primească demisia și să procedeze la adegerea noului comitet.

Adunarea, în unanimitate, propune ca Doenul Anghel să constitue Comitetul, ce-l va socoti de cuviință, Domnia-sa rămânând mai departe Președinte, ca cel ce a fost inițiatorul, organizatorul, și sufletul întregii activități a Asociației.

Domnul Ioan Anghel, profund mișcat de această simpatie, mulțumește de cinstea și încrederea de care se bucură și prezintă următoarea listă a noului comitet, pe care adunarea o aprobă în unanimitate:

Ioan Anghel, Invățător.
Inginer Silvic Inspector General Marin Georgescu.
Doamna Sergiu Zamfirescu.
Preot Rădvan.
Neculai Stănescu, Invățător pensionar.
Vasile Mihalcea - Biliești - Sasu.
Adjutant Vasile Angheluță.
Avocat Liviu Ursăcescu.
Vasile Vasilescu.

Cenzori

Antonică Alaci, Directorul Sucurs. Băncii Românești, Focșani.
Toma Țenov, Controlor Ad-ția Financ. Putna.
Gheorghe Dumitru — Invățător — pensionar.

Secretar

Th. Hriban.

Cassier

Dumitru Georgescu, Funcționar Cassieria Orașului Focșani.

După alegerea acestui comitet, Domnul Consilier Apicol Dr. Florin Begnescu, roagă a se admite premierea Apicultorilor distinşi la expoziţie, din cauză că, se grăbeşte să nu scape trenul, neputând rămâne pentru seara, la masa camaraderească.

După distribuirea premiilor, apicultorii au cerut unele relaţii şi sfaturi D-lui Dr. F. Begnescu, pentru cei mai buni stupi, zahărul pentru hrănit coloniile slabe, boalele şi duşmanii albinelor, insistând şi asupra Braulei, care a invadat asupra reginelor, punându-le în pericol.

D-nul Dr. Florin Begnescu grăbindu-se, orele fiind 18, şi mai având numai ½ oră până la venirea trenului, şedinţa s'a ridicat, urmând ca în prima adunare a comitetului, să se stabilească programul de activitate a noului comitet, precum şi susţinerea desideratelor în faţa autorităţilor de resort, privitor la încurajarea apiculturii, rezolvarea problemei loturilor apicole, ajutorarea cu zahăr, procurarea de materiale şi aparate apicole, etc.

La ora 20½, în restaurantul „Mielul Blând" a fost masa camaraderească, la care au participat 26 apicultori.

Aşa s'a desfăşurat şi încheeat prima Adunare Generală a Asociaţiei Apicultorilor Putneni .

Focşani, 5 Noembrie 1942.

DAREA DE SEAMĂ

asupra Expoziţiei organizată de Asociaţia Apicultorilor Putneni, în cadrul expoziţiei Agricole a Camerii de Agricultură a Judeţului Putna, dela 1—8 Noembrie 1942.

Ca punct de program statutar, în activitatea Asociaţiei Apicultorilor Putneni, este stabilit şi organizarea anuală a expoziţiei apicole.

Motivul hotărîrii, este prilejul de verificare a solidarităţii, în cuprinsul asociaţiei pe o parte, dar şi acela de a redeştepto în masa poporului interesul pentru albinărit, pentru foloasele albinăritului şi ce înseamnă creşterea şi îngrijirea albinelor.

Să vadă cetăţenii, că pentru a avea o miere aleasă, o ceară curată şi alte bunătăţi ce se fac din ele, este nevoe de multe unelte şi maşini, aşa că, vorba veche: *„Uşor a zice şi pofti plăcinte"* dar până să le bagi în gură multe trebue la ele.

Noi, însă, socotim expoziţia şi ca un fericit prilej de a arăta fiecare apicultor, ce are el mai bun ca produse şi unelte de lucru, pentru ca astfel să ia învăţătură şi îndemn de mai bine, unul dela altul, prin aceasta se dă posibilitatea de a se verifica progresul în apicultură în cursul unui an.

Iată atâtea motive, ce ne determină să stăruim în executarea acestui program de activitate, care ne dă puinţa să dovedim energie şi viabilitate.

Asociaţia noastră, înfiinţată în anul 1939 cu un număr de 29 membri, azi numără 145 membri activi, cu cotizaţia la curent, solidari în toate acţiunile de progres ale apiculturei şi asociaţiei.

Aceasta a dovedit-o expoziţia ce a durat dela 1—8 Noembrie 1942. Neîncăpătoare au fost: sala de intrare şi o sală spaţioasă, pentru cele expuse de apicultori, ce au fost grupate pe secţiuni.

O secţiune a fost a produselor: miere în borcane şi faguri, diferite preparate cu miere ca: turtă dulce, şi alte feluri de prăjituri, compoturi, dulceţuri, vişinate, oţet de miere etc., precum şi ceară în bulgări de diferite forme şi calităţi, după iscusinţa stuparului; apoi faguri presaţi, ceară pentru ghete, făcute de stuparii vrednici.

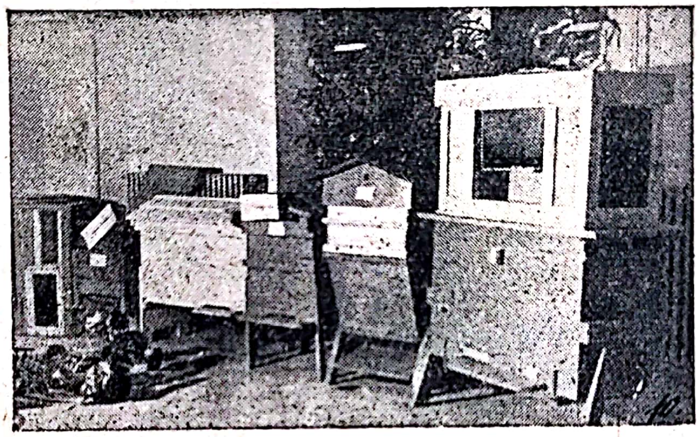

Evoluţia stupilor

Altă secţiune a fost a aparatelor apicole, alta a uneltelor folosite de diferiţi stupari; tot atât de însemnaă a fost secţiunea duşmanii albinelor, ca şi a evoluţiei stupilor şi maşinelor apicole de extras miere şi topit ceara.

Fotografiile alăturate acestei expuneri, completează spusele, iar cititorul va constata că nimic nu am exagerat, ci cu modestie am arătat.

Miile de vizitatori cu admiraţiile lor şi interesul cu care cerceta fiecare obiect expus, ne-a dovedit că, scopul expoziţiei a fost atins, iar truda şi cheltueala răsplătită.

Ceea ce ne-a dat deplina mulţumire sufletească şi un îndemn penru viitor, a fost deosebita atenţiune a Onor Ministerului Agriculturii şi Domeniilor, care a binevoit să ne acorde suma de 10.000 (zeci mii) lei pentru premii, delegând pe cel mai calificat apreciator în ale apiculturii, D-nul Florin Begnescu, care ne-a onorat cu prezenţa şi vizita la expoziţie, dar şi cu prezidarea Adunării Generale şi sfaturile atât de bine-venite în asemenea ocazii, înmânând premiile, următorilor stupari:

1)	Vasile Vasilescu, Petreşti	lei	1000
2)	Ioan Naciu, Suraia	„	1000
3)	Vasile Mihalcea, Bilieşti-Sasu	„	1000
4)	Ing. Insp. G-l Silvic M. Georgescu, Varniţa	„	500
5)	Adjutant I. Cojocea, Focşani	„	500
6)	Adjutant V. Angheluţă, Focşani	„	500
7)	Mitică Georgescu, Păţeşti	„	500
8)	Dumitru Lăduncă, Varniţa	„	500
9)	Neculai Stănescu, Bilieşti	„	500
10)	C. Balercă, Suraia	„	500
11)	Avocat Liviu Ursăcescu, Sascut	„	500
12)	Th. Hriban, Vânători	„	500
13)	Toma Ţenov, Focşani	„	500
14)	Dumitru Negrea, Pănceşti	„	500
15)	Dumitru Perjaru, Focşani	„	500
16)	Apostol Giurcă, Petreşti	„	500
17)	Preotul Casian Carabă, Schitul Buluc	„	500

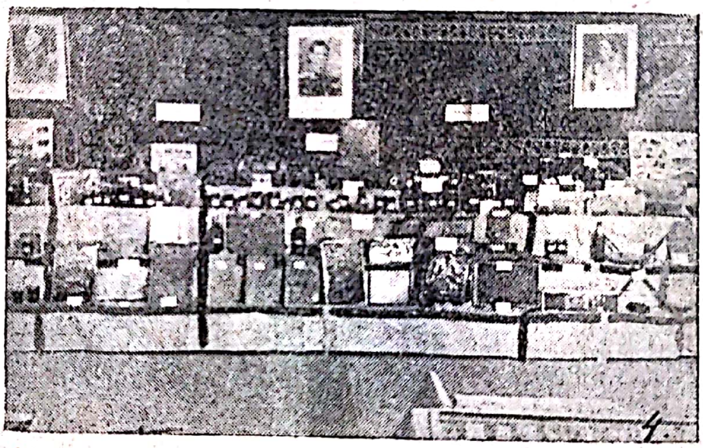

Secţiunea produselor

Unele observaţiuni ca şi unele dorinţe ale publicului vizitator ne-a dat corectivul pentru viitor, urmărind ca expoziţia dela anul viitor să fie mai completă de cât cea de acum, după cum cea din anul acesta a fost superioară celei din 1939.

Pentru cunoscători şi stupari, expoziţia din anul acesta prezintă urmele lăsate de iarna trecută şi a secetei grozave din vara trecută.

Se poate observa destul de bine sforţările depuse de stupari, pentru a răspunde apelului ce le-am făcut, prin produsele expuse.

Ceva mai mult, din cei 145 membri, abia 30 au contribuit la expoziţie. Mulţi ne-au scris: „Cu ce să contribui, când mă sbat să pot salva cât mai multe colonii, cari intră la iernat lipsite de hrană? Nu am curajul să particip, vă rog să mă iertaţi".

Şi bietul stupar are dreptate!

Când vom fi şi noi, apicultorii, luaţi în seamă cu greutăţile ce luptăm, bucurându-ne de o legiuire protecţionistă, spre a putea ridica din nou la cinstea din trecut, această avuție națională, însă pe drumul creșterii raționale, așa cum se practică în țările care apreciază valoarea stupăritului.

Vina, însă, o purtăm noi, apicultorii, care nu voim să ne organizăm temeinic, așa fel, ca prin organizațiile și activitatea noastră, să ne facem cunoscuți, ascultați și înțeleși.

Organizați pe județe, așa cum suntem organizați noi, Putnenii, apoi federalizați într'o Uniune Centrală, la București, este singura cale pe care putem ajunge ce trebue să fim.

D-l Dr. Florin Begnescu în mijlocul stuparilor Putneni

Nu organizație de sus în jos, ci de jos în sus, va putea creea un corp plin de viață și care să prospere în timp.

Organizații, expoziții, federalizare, sunt cele trei elemente de bază, prin care se poate realiza progresul apiculturii din România Mare.

Focșani, 9 Noembrie 1942.

ION ANGHEL
Președintele Asociației Apicultorilor
Putneni

Rubrica abonaților

D-lui Gh. Mârza, comuna Șapte Sate, jud. Lăpușna: S'a primit abonamentul și certificatul.

*

Se comunică spre știință că s'a intervenit la locul în drept pentru zahăr și la timp se va anunța rezultatul.

*

D-lui Emil Folea, com. Feldioara-Brașov: S'a primit abonamentul.

*

Cu privire la multele întrebări ale abonaților despre stupul «Dadant Auto» se va scri în revistă, de unde se pot procura, cum și costul.

*

Comunicăm abonaților noștri că No. 1 al revistei pe 1942 s'a epuizat.

Informaţii

Atragem atenţiunea abonaţilor noştri pe această cale, că abonamentul pe un an de zile la revista România Apicolă, începând dela 1 Ianuarie 1943 este de 440 lei; Cotizaţia la Societate 60 lei, iar taxa de înscriere 20 lei. Pentru vechii membrii cari doresc să se aboneze la primirea revistei, abonamentul şi Cotizaţia la Societate face 500 lei anual, iar noii membrii vor trimite în plus 20 lei taxa de înscriere.

Pentru a se înlătura cheltuelile de prisos, România Apicolă se va trimite numai abonaţilor cu plata la curent.

*

Mulţumim din suflet D-lui Nicoae-Zidaru propagandist apicol pentru toată stăruinţa depusă în răspândirea revistei «România Apicolă». Confirmăm primirea sumelor trimise pentru cele 20 abonamente şi suntem convinşi că activitatea D-sale, va servi de imbold şi celorlalţi propagandişti, ca punând umăr la umăr să ridicăm breasla stuparilor la înălţimea care o merită.

Nimeni dela conducerea Societăţii Centrale de Apicultură din România nu urmăreşte interese personale. Conlucrăm cu suflet pentru binele şi mulţumirea masei apicole, deci a tuturor albinarilor.

Aceasta este bine să se ştie.

*

D-lui *Cornea, Gh., Hunedoara :* Se va publica în Revită când se poate face înscrieri pentru Regine Italiene.

Sfinţiei Sale Preotului Ion T. Raicu : Manuale sunt: Călăuza Stuparului de Nicolaescu. Eliţia 8-a. Costă 300 lei.

*

Rugăm pe D-nii abonaţi şi membri cari scriu Soc. să adaoge şi c. p. pentru răspuns.

*

Caut presă pentru faguri artificiali mărime 22 × 35 cm. **Preot Ion T. Raicu,** Parohia Cracu-Muntelui, com. Ponoasele, oficiul Baia de Aramă, judeţul Mehedinţi.

Situaţia D-lui .... **la** **1943**

Abonamente	PE ANII					Total lei	Total lei
	1938	1939	1940	1941	1942		
Abonamente plătite							
Abonamente de plată							

Casier,

APICULTORII Găsesc în sezonul apicol 1943 faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presați la valțuri moderne «Rietche». (Prețul la cursul de cumpărare a cerii plus fabricațiunea). Se execută faguri presați la valțuri din ceară proprie a D-lor apicultori dacă acest material este **foarte bine curățat** de orice părți străine. (Prețul 300 lei kgr. și 5% scăzământ). Se cumpără ceară curată de albine. Contra aconto 30%, se expediază ramburs în provincie (minimum 3 kgr. la o comandă). Orice corespondență, prin carte poștală dublă prevăzută cu adresa expeditorului pentru răspuns. **Căpitan Zissu Dumitru,** Strada Gheorghe Barițiu No. 23 — București (prin Calea Griviței, Stația tramvai Octav Cocorăscu). Telefon 3.24.20.

SEMINȚERIA «FLORA» Alois Kaurek, București, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură **extractoare de miere** — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere.

STUPINA FRAȚII ANTONăSCU
București, Str. Virgiliu No. 7. Telefon 5.2206

Lucrează FAGURI TRAINICI, toate dimensiunile, prin asigurarea coeziunei moleculare a cerii, absolut sterilizați contra tuturor boalelor cu 300 lei de kgr. și 5% scăzământ. Pentru fagurii lucrați după metodele obijnuite 250 lei de kgr.

Laboratorul stupinei stă la dispoziție pentru rafinarea și eliminarea reziduriIor care face să fie folosită ultima picătură de ceară.

Corespondența numai cu c. p. pentru răspuns.

APICULORI! Toate uneltele necesare pentru stupăria Dvs., cât și tot felul de semințe melifere, găsiți avantajos și de bună calitate la vechea casă A. Clouard, Semințeria «La bunul grădinar», București I. — Str. Carol Nr. 50. Telefon 3.34.92. Catalog gratuit la cerere.

LOC REZERVAT PENTRU RECLAME

COMANEȘTI
17 JAN 943

Abonamentul 500 lei anual. Exemplarul 50 lei.

«BUCOVINA» I. E. TOROUȚIU BUCUREȘTI

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL
SOCIETĂȚII
CENTRALE DE
APICULTURĂ
DIN ROMANIA

ANUL XIX Nr. 1 IANUARIE 1944

Vercolivea

sud estul Europei
000 20 37

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sediul Societăţii: Bucureşti VI, Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Naţional Zootehnic
Corespondenţa se va adresa numai **Bucureşti I. Căsuţa Poştală 525.**

Preşedinte de onoare statutar: **D-l Aurel Pană,** Ministrul Agriculturii şi Domeniilor.
Prim Vice-Preşedinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**
Vice-Preşedinte de onoare: **N. Nicolaescu**
Comitetul: Preşedinte activ: **Grigore Giossan**
Vice-Preşedinte: **General Al. Mladinescu.**
Secretar General: *Cpt. D-tru Zissu.* Casier: *Constantin C. Ţintea.*
Bibliotecar *Lt. V. Harnaj.*
Redactor România Apicolă: *Constantin S. Antonescu.*
Membri: *Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareş, Dr. D. Russu.*
Censori activi: *S. Ruginosu, Gh. Pandrea şi D-na Arh. Henrieta Delavrancea-Gibory.*
Censori supleanţi: *C. Costescu, C. V. Lascăr, Plot.-maj. Vasile Ioan.*

„ROMÂNIA APICOLĂ"

Organ de propagandă al Societăţii Centrale de Apicultură din România
Bucureşti I, Căsuţa Poştală No. 525.
Redactor Şef: **Constantin S. Antonescu.**

Colaboratori:
Prim Vice Preşedinte de Onoare: **Dr. Fl. Begnescu.**
Vice Preşedinte de Onoare: **N. Nicolaescu.**
şi D-nii: **Grigore Giossan, Constantin L. Hristea, Ing. A. Bulyghin, Dr. Em. Daraban, Cpt. Zisu D-tru, D-ra Ecaterina Golescu,** etc.

ABONAMENTUL: Pentru Instituţiuni, Societăţi, lei 1000 anual; Pentru membrii: Cotizaţia la societate 60 lei anual; Abonamentul 440 lei. Total lei 500. Taxa de înscriere lei 20.
Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Articolele de publicat în Revista „România Apicolă" ca şi orice reclame etc. se vor trimite pe adresa Societăţii Centrale de Apicultură din România, Bucureşti, Căsuţa Poştală No. 525.

CUPRINSUL

Cuvânt înainte de Grigore Giossan; Profesorul Dr. E. Zander de Dr. H. Ţintea; Ceara în apicultura sistematică de C. Antonescu; Creşterea artificială a albinelor lucrătoare de N. Nicolaescu; Ce vrem să ştim de C. L. Hristea; Probleme pentru laborator de Dr. C. Pelimon; Greşeli mari şi fapte mici de I. C. Bâgu; Duşmanul stupilor „Găselniţa" de Ştefan Creţu; Cronici de Victoria Antonescu; Nechemaţi!... dar totuşi... aleşi de D. I. Dumitriu; Câmpul de exploatare al unei prisăci de C. L. Hristea; Literatura apicolă la noi de C. Antonescu; Sfaturi practice de Ing. Mariana Georgescu; Informaţiuni, etc., etc.

ANUL XIX Nr. 1 IANUARIE 1944

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

1944

Cu numărul de față brăzdăm cu mândrie nouăsprezece ani de muncă rodnică pe tărâm apicol. Este o etapă demnă de pecetluit cu atât mai mult, cu cât această problemă națională este pe punctul să capete și o deslegare oficială.

Ne vedem la un pas de orânduelile și încurajările ce urmează să aibă albinăritul românesc din partea oficialității și ni se umple sufletul de bucurie văzând că perseverența noastră în desvoltarea și reînflorirea albinăritului pe tot cuprinsul Țării, începe să dea roadele mult dorite.

Personal îmi adulmec gândurile cu ani în urmă și-mi dau astfel seama de lupta cu dârzenie ce am fost nevoit să o duc ca să înlocuesc pe acei profitori, dezertorii de la datorie și să dau aureolă de mândrie organului neîntrerupt de propagandă «România Apicolă» și Societăței Centrale de Apicultură din România, pentru cauza apiculturei românești.

Astăzi după o activitate constructivă pe tărâm apicol de douăzeci ani, am toată mulțumirea sufletească să constat că sămânța aruncată nu a căzut pe pământ sterp și că înfăptuirile ce vor urma îmi dau deslegare să mă pot retrage plin de mândrie că mi-am făcut datoria complet și până la urmă.

Și acum cu credința în Dumnezeu și pentru început de an urez tuturor confraților stupari și celor chiar ce nu m'au înțeles, unire în gânduri bune și de folos obștesc și belșug în tot ce vor întreprinde.

GRIGORE GIOSSAN

Președintele Soc. Centrale de Apicultură
din România.

Profesorul Dr. Enoch Zander

Profesor Doctor Enoch Zander.

In numărul trecut al revistei s'au putut ceti scrisorile trimise de d-l Prof. Dr. Zander ca răspuns la urările ce i s'au făcut în numele Societății de d-l Președinte Grigore Giossan, cu ocazia împlinirii a 70 de ani.

Socotesc că este potrivit a prezenta cetitorilor revistei opera științifică a profesorului Enoch Zander, operă de mare importanță pentru apicultura germană și mondială, mai ales că la noi, cu excepția Ardealului, literatura apicolă germană este puțin cunoscută.

D-l Prof. Zander și-a început cariera științifică de naturalist zoolog, studiind insectele în special himenopterele, pentru ca în puțin timp să-și treacă examenul de docență cu o lucrare asupra hexapodelor.

In 1907 este chemat la conducerea „Institutului pentru creșterea albinelor" din Erlangen, înființat de D-sa, căruia Profesorul Zander urma să-i dea reputația mondială de care se bucură astăzi. Din acest moment activitatea omului de știință se închină apiculturei aproape exclusiv.

O primă dar foarte importantă descoperire pe care o face în acest institut este a agentului provocator a diareei contagioase *) (astăzi *nosemoza)* pe care Zander îl identifică într'un parazit intestinal, protozoar din clasa Microsporidelor, *Nosema Apis Zander* (foarte asemănător cu *Nosema Bombycis* care provoacă la viermii de mătase boala foarte gravă *pebrina)*.

Intr'o altă serie de lucrări, fie singur, fie în colaborare cu elevii săi se ocupă de problema determinării sexului la albine, de morfologia larvelor, etc. După răsboiul mondial se ocupă de problema raselor de albine din Germania și pune în evidență necesitatea selecționării unei albine mai potrivite cu clima și împrejurările locale, apoi încă de studiul provenienței mierii după polenul pe care îl conține.

In afară de această activitate pur științifică, Profesorul Zander mai desfășoară o activitate practică de răspândire în cercuri cât mai largi a cunoștințelor apicole științifice, pentru a așeza apicultura germană pe baze cât mai solide. Scrie în acest scop monumentala sa operă *„Handbuch der Bienenkunde"* (Manual de apicultură) în 7 volume, apoi „Apicultura modernă", „Apicultura și pomicultura" etc., fără a mai vorbi de numeroase articole prin reviste de specialitate, conferințe, cursuri practice, etc.

---

*) De care se mai ocupaseră începând din 1858 (Higgins) numeroși alți autori, fără să reușească a-i identifica agentul patogen.

In domeniul practic, Profesorul Zander s'a făcut cunoscut propunând stupul ce-i poartă numele, cu o ramă de 40 cm. lungime pe 20 cm. înălțime, în pat rece, cu mânuire pe deasupra. Corpul stupului este egal în dimensiuni cu magazia (ca la stupul Langstroth) și are pereții dubli, permițând iernarea în aer liber. Stupul este destul de răspândit în Germania mai ales în Bavaria. In ceeace privește mânuirea albinelor, Zander recomandă ca pentru fiecare stup să întrebuințăm totdeauna aceleași rame (chiar cele de rezervă) care au fost pe cât posibil construite de însăși familia respectivă. Mai mult, chiar uneltele întrebuințate (perie, pană de gâscă) să existe separat pentru fiecare stup; toate acestea pentru a evita propagarea boalelor dela o colonie la alta în interiorul stupinei *).

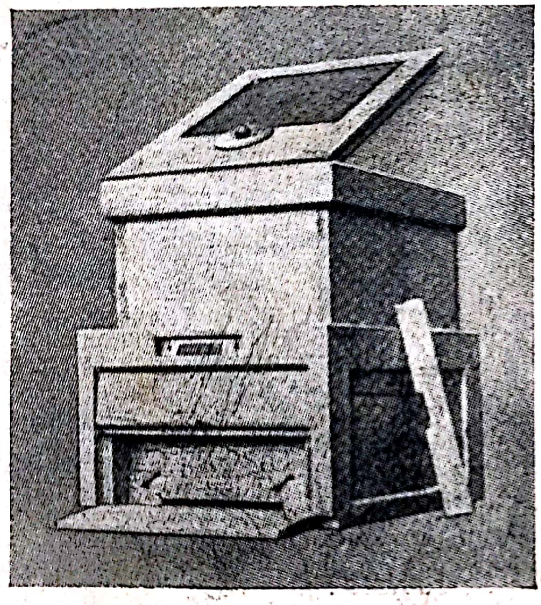

Stupul Dr. Zander cu nische la urdiniș văzut din față.

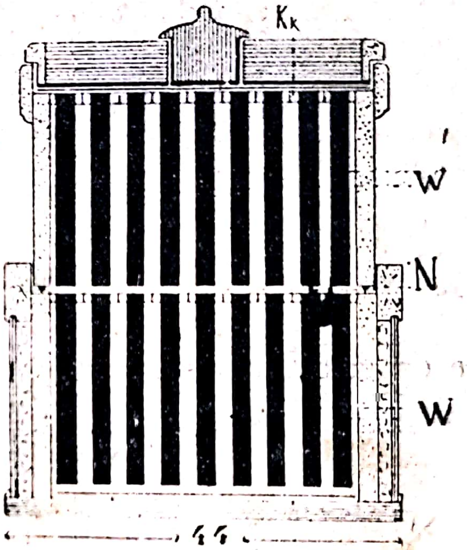

Tăetura în înălțime a stupului Dr. Zander.

In ceea ce privește creșterea mătcilor, recomandă procedeul cu botci artificiale în care se transpune o larvă tânără ca mai practic, iar pentru fecundarea mătcilor propune (1926) stațiile de fecundare (Belegstelle) unde apicultorul poate să-și fecundeze mătcile cu trântori selecționați și de rasă bine precizată.

---

*) In Germania boalele la albine sunt mult mai frecvente decât la noi, și o măsură ca aceea recomandată de autor, care în fond anulează mobilitatea ramelor la alți stupi, își găsește poate o justificare. Conducerea coloniilor devine însă greoae, de aceea unuii autori germani (Ludwig, Freudenstein, etc.) nu o sprijină. — N. A.

Actuala organizare a apiculturei germane datorește foarte mult profesorului Zander; o expunere a activității sale în acest domeniu ar cere însă foarte mult spațiu și nici nu ar interesa prea mult cetitorul român. Dăm mai jos numai câteva din titlurile lucrărilor și cărților publicate de Profesorul Zander, pentru a se vedea diversitatea problemelor de care s'a ocupat și munca uriașe pe care a depus-o în serviciul stupăritului.

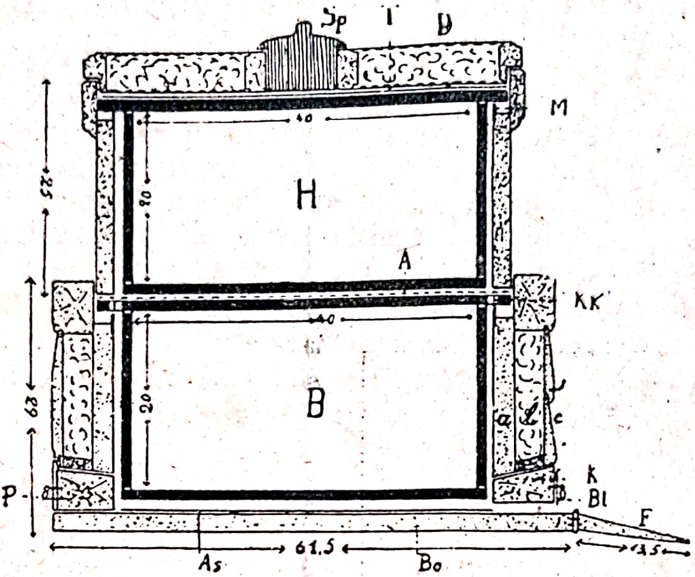

Tăetură în înălțime 1 : 10. — B. Cuibul; H. Etajul.

Dr. H. ȚINTEA
Asistent universitar.

Lucrări publicate în reviste :

1. Vergleichende und kritische Untersuchungen zum Verständnis der Iod — reaktion des Chitins (1897). Arch. f. d. gesam. Physiologie Bd. 66.
2. Beiträge zur Morphologie der männlichen Geschlechtsanhänge der Hymenopteren. Zeitschr. f. wiss. Zoologie Bd. 67 (1900).
3. Der Stilplan des männlichen Genitalapparates des Hexapoden. Lucrare de docență (1903).

Și alte numeroase articole în diferite reviste.

Cărți :

1. Handbuch der Bienenkunde în 7 volume. In 5 ediţiuni.
2. Bienenkunde in Obstbau. Editura Ulmer, Stuttgart.
3. Zeitgemässe Bienenzucht. 2 vol. Editura Paul Parey, Berlin.
4. Leitsätze einer zeitgemässen Bienenzucht (a 120.000 mie de ex.)
5. Das Pollenwerk. In 3 volume. Ed. Leipziger Bienenzeitung.
6. Die Zukunft der deutschen Bienenzucht. Ed. Paul Parey, Berlin.

Și altele.

Ceara în apicultura sistematică

de CONSTANTIN ANTONESCU

I.

Ţinând seama că producţia generală de ceară de albine, şi aceasta mai ales la noi, scade pe măsură ce stupii primitivi sunt transformaţi în sistematici deci proporţional cu intensificarea apiculturei moderne, am crezut încă din primii mei ani de apicultură, să desleg măcar pentru mine pricinile acestei stări, prin observaţii comparative asupra vieţii şi înclinărilor naturale ce au albinele în stupii primitivi şi cei sistematici.

In aceste cercetări am avut mereu în vedere studiile înaintaşilor mei în apicultură, arătate pe larg în capitolele închinate acestui produs în cărţile de albinărit, şi îndeosebi observaţiile multor stupari din ţară, cu care am venit în contact, de cele mai multe ori vizitându-i anume la faţa locului.

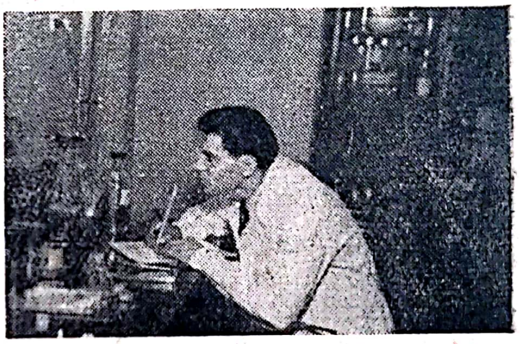

Vedere din laboratorul stupinelor „FRAŢII ANTONESCU".

Recunosc că această problemă a preocupat poate şi mai profund pe călăuzitorii apiculturii sistematice, dar că datorită fie unei interpretări greşite, fie urmăririi unei mai mari recolte de miere, o parte, cea mai însemnată parte din apicultorii cu stupi sistematici, au nesocotit tendinţa ce albinele o au în chip firesc, de a secreta într'un anumit timp ceară, întâi în dauna lor, iar mai pe urmă în aceia a producţiei generale de ceară.

Din statisticele asupra albinăritului la noi în trecut, vremuri când acesta se practica numai cu stupi primitivi, ca şi din constatările mele în anii din urmă, reese limpede că atunci producţia de ceară de albine atingea cifre de necrezut pentru zilele noastre, faţă de aceia dela stupii sistematici, cu totul neînsemnată.

Dacă ţinem seama de faptul că prin practicarea apiculturei sistematice s'a urmărit şi se urmăreşte o exploatare mai largă, mai uşoară, mai rentabilă a albinăritului, deci o creştere simţitoare a produselor dela albine ce ne vine pe cale directă, mierea şi ceara, ar fi trebuit ca producţia de ceară să se mărească proporţional cu aceia a mierei.

Am constatat însă că unii stupari, ajungând să aibă un număr oarecare de stupi, pe care nu voește să-l întreacă, urmărește pe deaîntregul producţia de miere, nesocotind astfel acea înclinare firească ce o au albinele de a construi în fiecare an faguri noi.

Prin acest fel de oprire a roitului, deci a sporirii numărului de stupi de unii stupari, sau numai prin restrângerea lui de către alţii, s'a ajuns la crearea unei piedici în calea răspândirii stupilor prin înmulţire naturală, și odată cu aceasta și la scăderea producţiei generale de ceară.

Dacă considerăm, că această situație generală nu privește îndeaproape pe fiecare apicultor, apoi strâmtoarea în cari se găsesc mulți stupari primăvara, cari având un număr de stupi sistematici în ogradă, se văd totuşi nevoiţi a cumpăra dela vecini ceara necesară confecţionării fagurilor, sau faguri gata lucraţi dela orașe, pentru trebuințele prisăcii lor, tocmai când acest produs CEARA, chiar dacă nu ar prisosi (și acesta este foarte natural) este îndeajuns să constatăm o stare anormală, un rău după cum am văzut general, care oricum și oricât de târziu, trebuește lămurit și îndreptat.

In apicultura sistematică se urmărește pe primul plan recolta de miere; de ceară auzim rar iar de roi nici atât.

Ceara este al 2-lea produs însemnat ce ne vine pe cale directă dela albine alături de miere, iar roii, după părerea mea alcătuesc la fel tot un însemnat produs apicol.

Astăzi din apicultorii cu oarecare practică, se va mai găsi cineva care să nu știe că în anumiţi ani, albinele sunt înclinate spre roire, cu toate măsurile de prevedere pe care le pune la îndemână știința în albinăritul sistematic, iar recolta de miere poate fi compromisă? Se vor găsi deasemenea stupari cari să nu recunoască în prăsirea de roi sau în vânzarea lor un al 3-lea venit depe urma apiculturii, care să fie în stare să ajungă din urmă venitul unei recolte de miere din alţi ani?

Din observaţiile și rezultatele constatate după încercări repetate an de an, judecata mea în ce privește veniturile directe dela albine, m'a făcut să mă preocup deopotrivă de miere, ceară și roi, ele mergând mână în mână, și după aceiaș judecată să consider o pagubă atunci când aș urmări numai unul sau numai două dintre aceste venituri.

Pentru aceste motive și pentru a se putea trage concluzii cât mai drepte în această privință, am găsit folositor să înfăţişez studiul de faţă, cu rezultatele căpătate, datorită căruia confraţii stupari pot face sau verifica cele susţinute, pentru bunul mers și desvoltarea ce se cuvine albinăritului sistematic la noi.

DEFINIȚIA CERII

Ceara este un produs de secreție al albinelor comune, cu care ele își construesc fagurii. Din punct de vedere chimic și mai ales al producției se apropie cu grăsimile dacă ţinem seama că ceara ca și ele alcătuesc un produs al digestiei (mistuirei)..

Vreme îndelungată s'a crezut că ceara de albine este un produs vegetal, adică albinele o culeg dintr'un oarecare număr de flori, iar după aceasta o amestecă în gură cu salivă, pentru a o face mai moale, deci mai uşor de întins când se lucrează din ea fagurii. Astfel grăunţii cu polen depe picioarele albinelor erau luaţi drept ceară brută.

De această părere era şi Réamur [1]), Maraldi [2]) şi Schwammerdam [3]) până când în 1768 un ţăran din Lusace (Elveţia) constată că ceara era produsă de albine, şi că eşea în formă de mici solzişori, asemănători solzilor de peşte, de sub inelele abdominale ale albinei lucrătoare [4]).

Huber [5]) tatăl şi fiul, au fixat deasemenea printr'o serie de experienţe celebre originea cerii, şi anume că numai albinele singure, consumând miere, sunt în stare să producă ceara, iar polenul este adunat de albine, numai pentru a întreţine o energie vitală a lor.

In comunicarea făcută la „Congrès des Sociétés Savantes" din anul 1890, Carlet, profesor la facultatea de ştiinţe din Grenôble, stabileşte în mod precis sediul de fabricaţiune al cerei, care nu era exact indicat de observatorii din trecut, cari admiteau că toate inelele abdominale afară de primul şi ultimul, secretă ceara. Organele secretorii de ceară sunt însă purtate numai de inelele 3 şi 6 ale abdomenului [4]).

Pe scurt, ceara de albine nu este astfel un produs adus direct din natură, ci un corp organic provenit prin transformarea nectarului sau a materiilor dulci [6]) în aparatul digestiv al albinelor, iar polenul este un ajutător facultativ.

După aceste descoperiri preţioase, învăţaţii au pornit să cerceteze condiţiunile în cari albinele secretă ceara, şi îndeosebi câtă miere consumă ele pentru a fabrica o cantitate oarecare de ceară. Asupra condiţiunilor în cari albinele fabrică ceara, s'a ajuns prin

---

1) Réamur (fizician şi naturalist francez), s'a născut la Rochelle în 1683 şi a murit în 1757. Şi-a legat numele de termometrul care-i poartă numele, construit la vârsta de 20 ani. La 25 ani a intrat în Academia de ştiinţe. Lucrarea „Memorii pentru a ajuta la istoria insectelor" (1734—1742), este o lucrare de însemnătate capitală.

2) Maraldi (astronom francez) născut în 1665 şi mort la 1729.

3) Schwammerdam, contimporan cu Maraldi, a fost primul om, care cu ajutorul microscopului a descoperit organele genitale ale reginei, până atunci regina stupului era considerată rege (conducătorul coloniei).

4) „Cultura Albinelor" de Dr. Florin Begnescu, pag. 51.

5) Huber Francisc, naturalist distins, născut la Geneva în 1750 şi mort la 1831 după cercetările şi descoperirile sale epocale este considerat părintele apiculturei moderne. Principala lucrare a sa este „Nouvelles recherches sur les abeilles". Tată său (Jean Huber) născut la Geneva 1721 şi mort la 1786, a fost cunoscut prin prietenia lui cu celebrul filozof francez Voltaire.

6) Albinele pot secreta ceară şi atunci când sunt hrănite cu zahăr.

observații verificate de mai mulți stupari invățați, că albinelor le trebuește o căldură constantă în stup, și anume începând dela +20 grade (Celsius) până la +36 grade, temperatura cea mai proprice fiind cea de +36 grade Celsius.

Maestrul C. L. Hristea spune în STUPĂRITUL (pag. 163) că la o temperatură de +42 grade, albinele numai secretă deloc ceară, pentrucă solzișorii devin atunci foarte moi, și nu se mai pot lucra.

Asupra timpului când albinele secretă mai multă ceară, s'a rămas prin observații deasemeni verificate, că lunile Mai și Iunie, prin temperatura ce se poate căpăta în stupi pe timpul lor, și mai ales prin abundența de nectar, fiind lunile cele mai bogate din an în flori, îngădue albinelor să fabrice cu multă ușurință și în cantități mari ceară.

Dacă asupra temperaturii și timpului din an, când albinele fabrică cu ușurință și în mare cantitate ceara, stuparii s'au pus de acord, asupra cantității de nectar sau miere consumată de către albine pentru fabricarea unei cantități oarecare de ceară, rezultatele au fost diferite dela stupar la stupar, dela învățat la învățat.

D-l Dr. Florin Begnescu în lucrarea sa „Creșterea albinelor" dă în mijlociu după părerea și experiențele apicultorilor și învățaților cu renume o cantitate de 10—12 kgr. de miere și mai mult, consumată de albine, pentru a secreta 1 kgr. de ceară, iar maestrul C. L. Hristea în STUPĂRITUL dă după unii în mijlociu 2$^1/_2$ kgr., iar după alții 25 kgr. miere consumată de către albine la fabricarea unui singur kgr. de ceară.

Nu cunosc împrejurările în cari cercetătorii vieții albinelor au făcut aceste experiențe, dar problema cerii de albine, după cum spune maestrul Cristea, deși mereu desbătută, nu s'a ajuns până acum la completa ei deslegare, încât o putem considera provizorie și sub rezerva altor încercări, în cari să se țină seama de toți factorii ce ajută sau împiedică pe albine la fabricarea cerii.

Mă asociez cu toți înaintașii mei asupra faptului că în deosebi albinele tinere sunt cele mai în măsură să fabrice ceara, glandele lor cerifere putând funcționa perfect, în comparație cu cele mai bătrâne, pentrucă această convingere proprie stă la baza articolului de față.

Invățații cari au studiat viața din lăuntrul stupului, au găsit aci, o ordine ideală, o repartizare a muncii model chiar și pentru societatea omenească, fiecare individ fiind folosit la treburi potrivit puterii și în special vârstei lui.

Astfel aflăm că după ieșirea albinelor din celule, adică, dela cea mai fragedă vârstă, ele fac pe rând, clocirea puetului neieșit încă din celule, pregătesc și dau hrană larvelor necăpăcite, depun mierea în celulele fagurilor destinați a înmagazina proviziile, *căpăcesc celulele pline cu miere coaptă,* CONSTRUESC FAGURI, și după aceia ies afară ca aducătoare de apă, polen, propolis și nectar.

Construirea fagurilor în chip natural este lăsată deci în seama albinelor tinere, a albinelor cari n'au ajuns vârsta pentru a deveni cărătoare în afară, această fază în viaţa albinei fiind cea din urmă cu care îşi termină viaţa, încheinduşi sacrificiul pentru viitorul coloniei întregi.

Numai în cazuri excepţionale, albinele cari au depăşit vârsta cerută de treburile din lăuntrul stupului, sunt silite să fabrice ceară, aceasta în condiţiuni mai anevoioase, glandele lor cerifere ne mai funcţionând **normal.**

Dacă cercetăm activitatea unui roi natural, ne uimeşte repeziciunea cu care cresc fagurii construiţi de către albinele din el în câteva zile şi dacă timpul este prielnic, iar flora bogată se menţine, la rândul lui mai poate da şi el un alt roi.

Ţinând sub observaţie 2 stupi cât mai deopotrivă de puternici, vom constata la unul din ei, căruia înainte sau la începutul culesului mare, i-am luat toate ramele cu puet şi miere, şi i-am dat în schimb faguri artificiali sau numai începuturi de faguri în partea de sus a ramelor, aceiaş repeziciune în construirea fagurilor, şi mai presus o activitate, un randament care depăşeşte cu mult colonia din stupul cu care am dorit să-l comparăm.

Rezultatele acestor experienţe vor fi cu atât mai mari, dacă la scoaterea ramelor din stup, am lăsat albinele aci, prin scuturarea ramelor, şi cu atât mai neînsemnate dacă am luat ramele cu albinele după ele.

Albinele ce acopăr ramele în timpul zilei, când facem aceste experienţe, în cea mai mare parte sunt din cele tinere, din cele cari nu au ieşit la cules, bineînţeles printre ele se află şi din culegătoarele venite să-şi descarce guşa de nectar sau sacii cu polen.

Când pleacă un roi natural dintr'un stup primitiv sau sistematic, albinele ce-l formează sunt din cele tinere, căci am văzut în timpul ieşirei unui roi, albine aducătoare de nectar şi în deosebi de polen, care intră liniştite în stupul la al cărui urdiniş e zarvă mare.

Găsim prin urmare tot mai multe dovezi, când e vorba să stabilim că albinelor tinere le revine sarcina în stup de a fabrica ceară şi cum totul în viaţa albinelor este văzut prin prizma ordinei şi a perfecţiunei, nu mă îndoesc că Natura a aranjat acest lucru cum nu se poate mai bine.

Când se practică apicultura cu stupi primitivi, totul se petrece după legile naturii: Dacă anul este bun, stupul dă 1—2 sau chiar 3—4 roi într'un an, deseori roiul primar ajungând să dea şi el după cum am mai spus, încă un roi. Luând media de 2 roi pe an la fiecare stup primitiv puternic, şi dacă considerăm recoltarea lor totală, adică dacă le luăm toată mierea şi ceara, am obţine în mijlociu 20 kgr. de miere şi 2 kgr. de ceară. Am păstrat cel mai bun stup pentru prăsilă, iar cei 2 roi desfiinţaţi îi putem considera ca pe un venit natural dela stupul din care au ieşit aceşti roi.

Ceara recoltată faţă de miere la stupii primitivi, după rezultatele încercărilor mele, nu scade de a zecea parte din mierea recoltată.

Polenul găsit în fagurii roilor ca mai sus recoltaţi, cum şi albinele din ei, nu numai că nu se pot pierde, dar constitue o valoare mai mult, cu ele împuternicind stupii vecini.

Un stup sistematic puternic, într'un an bun nu dă în mijlociu decât tot cam 20 kgr. miere pe vară. Acestui stup i s'au dat faguri artificiali în rame, dacă nu chiar rame cu faguri complet construiţi din anii trecuţi.

Prin descăpăcirea ramelor cu fagurii din magazin am putut obţine în mijlociu 100 gr. ceară, cantitate pe care dacă o comparăm cu ceara rezultată dela cei 2 roi ieşiţi dintr'un stup primitiv, vedem că este de 20 ori mai mică. Dela stupul sistematic nu mai putem lua polen şi nici albine cu care la nevoe putem împuternici alte colonii din prisacă.

Ar fi nedrept, în faţa acestor constatări, să se creadă că apicultura sistematică opreşte stuparilor putinţa de a recolta măcar tot atâta ceară ca dela stuparii primitivi, bineînţeles sub rezerva altor metode de exploatare.

Maestrul Cristea, într'un articol publicat anul trecut în „România Apicolă", în urma unor cercetări noi cu rezultate cari ştirbesc adânc afirmaţiile din trecut, cercetări pe care le-a verificat în stupina proprie, este primul care trage în mod public de acest semnal de alarmă, arătând amănunţit cum prin creerea unui spaţiu între stupul propriu zis şi etaj, pe vremea marelui cules, din strângerea fagurilor seara, pe cari albinele îi construesc cu repeziciune, din firea lor de a nu lăsa niciun spaţiu neocupat în stup, se poate obţine chiar 2 kgr. de ceară, şi aceasta din cea mai bună calitate, FĂRĂ CA ACEASTA SĂ INFLUENEŢEZE asupra recoltei de miere, în vremea marelui cules.

După o statistică făcută de oficialităţile noastre după războiul trecut mondial, în România cei 446.796 de stupi primitivi, dădeau 4.467.960 kgr. miere şi 558.495 kgr. de ceară, în mijlociu deci cam 1,250 kgr. ceară de fiecare, iar cei 125.476 stupi sistematici dădeau 3.135.650 kgr. miere şi 100.000 kgr. (?) ceară. După această statistică vedem că producţia de ceară la stupii sistematici, socotită pe stup, este pe jumătate aproape faţă de cei primitivi, iar dacă ţinem seama că un stup primitiv, dând în mijlociu 2 roi pe an, cantitatea de ceară recoltată dela un stup sistematic, faţă de aceia luată dela un stup primitiv împreună cu roii (roii şi ceara dela ei alcătuesc venitul dela acelaş stup), devine de 5—6 ori mai mică.

Scăderea producţiei de ceară prin practicarea apiculturii sistematice este uşor de înlăturat, iar cele câteva mijloace, (poate nu cele mai bune, pentrucă ştiinţa nu va spune niciodată opreşte-te! destul! sau ajunge!), de îndreptare a acestui neajuns, vor contribui, după judecata mea, să creeze un îndemn mai adânc în lumea stuparilor, pentru descoperirea şi al altor căi mai promiţătoare.

Despre acestea în numărul viitor.

CONSTANTIN ANTONESCU
Bucureşti, str. Virgiliu No. 7.

Creşterea artificială a albinelor lucrătoare

de N. NICOLAESCU

Domnul Mateiaş din Potlogi-Dâmboviţa, publică sub titlul de mai sus, prin mijlocirea Direcţiunii Creşterii animalelor din Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, în revistele noastre apicole, o expunere privitoare la încercarea ce a făcut de a creşte puietul căpăcit de albine lucrătoare, în clocitoare asemănătoare cu cele întrebuinţate la clocirea ouălor de găină.

Cei care ştiu, că stupinele mari, cari fac creştere întinsă de mătci, sfârşesc creşterea acestora în clocitoare încălzite cu electricitate, n'au fost uimiţi de putinţa de a creşte şi albine lucrătoare la fel cu mătcile. Stuparii mari, cari întrebuinţează clocitoare artificiale pentru mătci ar fi întins, de bună seamă, acest mijloc de creştere şi pentru lucrătoare dacă ar fi prevăzut rezultate bune şi putinţa de a mânui cu uşurinţă, mijloacele de creştere: matcă, faguri, etc.

Expunerea Domnului Mateiaş cuprinde 2 părţi: a) mijloacele întrebuinţate; b) rezultatele închipuite.

Pe cât e de darnic la laude asupra rezultatelor ce a obţinut, pe atâta d-l Mateiaş e de sgârcit când e vorba de mijloacele practice, prin care a ajuns la acele rezultate.

Expunerea sa refuză să ne destăinuiască cum a aplicat în practica creşterii artificiale, măcar puţinele mijloace ce ni le arată.

Astfel, arată amănunţit măsurile şi încăperea clocitoarei, milioanele de albine, cari, scutite de sarcina de a mai face căldură puietului căpăcit, vor îngroşa rândurile culegătoarelor, vor economisi consumaţia mierei în stup şi vor spori recolta, şi alte făgăduieli cari vor îmbogăţi Economia Naţională; dar ca mijloace prin care ajungem la asemenea rezultate, ni se spune numai că trebuie să silim matca să pună ouăle ce face în 24 ore într'un singur fagure şi, după 9 zile, după ce puietul va fi căpăcit să trecem fagurele în clocitoare în care se va termina prefacerea nimfelor în albine desăvârşite. Ni se mai spune în treacăt, că pentru această creştere artificială, D-l Mateiaş s'a servit de un stup „combinaţie între Layens şi Dadant Blatt“. Nu ne spune nici o vorbă cum silim matca să ouă în fiecare zi într'alt fagure; cum scoatem a 9-a zi puietul căpăcit şi-l trecem în clocitoare, ce lucrări intermediare facem între ziua 1-a şi a 9-a.

Noi, stuparii ne-am obişnuit ca aceia dintre noi cari au reuşit să descopere sau să născocească ceva şi voiesc ca şi alţii să se folosească de munca şi priceperea lor, să expună născocirea în toate amănunţele. Lucrul spus pe jumătate poate fi aplicat greşit de altul, care, dacă nu reuşeşte, aruncă pricina nereuşitei în seama născocitorului.

De pildă, dacă eu aş voi să încerc creşterea artificială a albinelor expusă de D-l Mateiaş, aşi face-o după cunoştinţele şi price-

perea mea apicolă. Mi-aş face un plan şi mi-aş pregăti mijloacele de lucru după capul meu. Mi-aş construi stupi orizontali, în care să încapă 21 rame Dadant-Blatt, pentru că măsurile şi încăperea clocitoarei sunt calculate pentru aceste rame. In cuib trebuie să păstrez loc pentru 2—3 rame cu o rezervă de 6—8 kgr. miere pentru hrana puietului. Trebuie să-mi construiesc 21 rame pentru puiet; voiu pune în fiecare ramă, foi întregi de faguri artificiali, fiindcă începuturile sunt complectate de albine cu celule de trântori. Mătcii trebuie să-i dau pentru ouat numai faguri complect clădiţi şi goi. Imprumuturi dela alţi stupi nu pot face, fiindcă au miere sau ouă şi puiet de toate vârstele. Clădirea celor 21 faguri cere albinelor din fiecare stup o muncă de 1—2 ani, înainte de a începe creşterea artificială.

Am terminat pregătirile. Când încep şi cât durează această creştere? Cred că trebuie s'o fac în locul şi în timpul când se face hrănirea stimulentă, adică cu 35—40 zile înainte de culesul mare.

Ca să silesc matca să ouă timp de 24 ore într'un singur fagure, îmi închipui că trebuie s'o pun la popreală. Modul cum fac acestea e lucrul esenţial. Expunerea nu o arăt. Mai trebuie să dau mătcii un număr de albine îngrijitoare şi hrană pentru 24 ore. Când D-l Mateiaş ne va arăta cele 2 metode prin care sileşte matca să ouă într'un singur fagure, voiu vedea dacă albinele din cuib, despărţite de matcă, nu-şi vor face — după cum se întâmplă de obiceiu — botci pentru alta.

După 24 ore, mut matca şi albinele însoţitoare pe alt fagure clădit. Fagurile cu ouă e trecut în cuib şi dat în îngrijirea tinerelor clocitoare. Dar dacă în acea zi e ploaie sau vreme rece, care mă împiedică să umblu în stup, îmi încurcă tot planul creşterii. Câte ouă a putut oua matca în 24 ore? Mai de mult, stuparii susţineau că în timpul culesului mare, care e cel mai priitor ouatului, prin căldura vremii şi belşugul de miere, matca poate să ouă 3000 şi chiar 4000 ouă. In urma experienţelor ce s'au făcut, stuparii de astăzi pretind că numai mătcile cele mai bune ajung să facă 2000 ouă în 24 ore. Cu toate că am fi la începutul lunei Aprilie, să zicem că matca ouă în fiecare zi 2000 ouă. Fagurele Dadant-Blatt, de asemena şi Layens cuprinde vre-o 8000 celule. Matca a putut să prindă cu ouă numai 2000 din ele, aproape 3 din 11 decimetri pătraţi. Celelalte celule, adică 6000 sunt goale. Iţi vine să crezi, că toată experienţa D-lui Mateiaş se reduce la o bucată de fagure cu puiet căpăcit crescut într'o cameră; iar toate socotelile şi foloasele ce le-ar aduce descoperirea sa se pot asemăna cu planul simigiului din poveste.

Să urmăm însă mai departe lucrările de creştere. A treia zi şi în cele următoare fac aceleaşi lucrări până în a 9-a zi, adică: scot matca cu albinele ei din fagurul al 2-lea, în care a ouat şi o mut în fagurele al 3-lea. Aşez fagurele cu ouă în cuib, lângă cel din ziua trecută. Urmez astfel până în ziua a 9-a, când puietul din primul fagure a fost căpăcit. In timpul acesta, culegătoarele aduc miere *şi o pun în celulele goale din jurul puietului. Din ziua a 9-a mă încarc cu încă 3 lucrări. Indată după căpăcire trebuie să mut fagurele în clocitoare, deci trebuie să-l scot din cuib, să-l scutur de albine şi să-l aşez în clocitoare. Aduc în locul lui al zecilea fagure cu ouă şi urmez astfel până ce am dus în clocitoare 12 faguri cu puiet căpăcit şi am adus în cuib al 20-lea fagure cu ouă. Din ziua a 21-a, creşterea se complică din nou. In ziua a 21-a, albinele tinere încep să iasă din primul fagure dus în clocitoare. Eu, trebuie să previu aceasta, de aceea îl aduc cu o zi înainte în cuib. Trec apoi la matcă şi o mut pe alt fagure gol, apoi, după ce fagurele al 21-lea s'a golit de albine, îl folosesc pentru o nouă serie de ouare, deci să-l aduc din cuib, în locul, unde stă matca la popreală. Repet toate lucrările înşirate până aci, adică patru rânduri de lucrări. Matca îşi sfârşeşte ouatul pe un singur fagure în ziua a 42-a, dela începerea creşterii. Primul fagure cu puiet căpăcit e dus a doua oară în clocitoare în ziua 49-a dela începerea creşterii artificiale şi adus înapoi în ziua a 60-a, când se termină creşterea artificială. Cei 12 faguri din urmă din zilele 49 până la 60 aduşi în stup, rămân aci şi umplu magazia de strânsură. Din ziua a 60-a stupul are în el 21 faguri.*

Dacă creşterea artificială, ar începe la 1 Aprilie, ea s'ar termina la 1 Iunie. Stuparul va răsufla. Matca ţinută la popreală şi mutată de pe un fagure pe altul timp de 42 zile a trecut prin tot atâtea primejdii de a fi ucisă, rănită sau schilodită.

Stuparii îşi dau seama câte zile le trebuie să frământe, să turbure, să întărâte, să sâcâie şi să împiedice zilnic albinele, dela lucrările lor, ca să facă creşterea artificială expusă de D-l Mateiaş.

Să cercetăm rezultatele acestei trudnice munci a stuparului:

1. Mierea. *Culegătoarele depun mierea în celulele goale din jurul puietului. Mierea e dusă cu puietul căpăcit în clocitoare, ţinută acolo 12 zile şi adusă înapoi în cuib. Fagurii vin a doua oară la matcă şi după ouare iarăşi în cuib. Albinele încep iarăşi să pună miere în celule. Cine poate şti ce se va fi ales de mierea dintâiu care a trecut prin clocitoare.*

2. Puietul. *Să calculăm câte albine au putut ieşi din cei 21 faguri în care s'a făcut primul rând de creştere artificială. Ne-am închipuit că matca ouă în fiecare zi 2000 ouă. Vor ieşi 42.000 de albine.*

In stare de puiet, acest număr de albine au fost înşirate pe 21 faguri aşezaţi: 12 în clocitoare, 9 în stup. Fiecare fagure cuprinde roate de 10 centimetri în diametru şi aproape 3 decimetri pătraţi cu puiet; 3 sferturi din numărul celulelor rămân goale.

Intr'un stup în care albinele cresc puietul în voie, matca, nestingherită de nimeni, ar fi ouat în 21 zile acelaş număr de ouă. Puietul de toate vârstele ar ocupa numai 6—7 faguri, în loc de 21 şi ar forma un cuib în chip de ou roatele cele mai mari de 30 cm. în diametru. Această formă de cuib cere pentru producerea căldurii *un număr mai mic de albine, decât cuibul în chip de sul ce-l formează creşterea artificială.*

3. Părerea că prin trecerea fagurilor căpăciţi în clocitoare, milioane de albine rămân libere ca să pornească la cules, poate fi împărtăşită numai de stuparii cari nu ştiu, cum albinele îşi împart munca la lucrările din stup şi afară din el. După ieşirea din celule, albinele tinere nu merg la cules timp de 15 zile. Ele se îndeletnicesc cu lucrările din stup şi trec pe rând, la fiecare fel, după puterilor lor. Prin urmare, numai albinele tinere produc căldura în stup. Când trecem un fagure căpăcit în clocitoare, aşezăm în locul lui altul cu ouă; astfel că, încăperea stupului şi numărul fagurilor cu puiet rămân aceeaşi. Albinele tinere, care în creşterea artificială, trebuie să încălzească un cuib de 9 faguri cu 18 mii de ouă şi puiet necăpăcit poate să încălzească, în creşterea firească un cuib cu 42 mii (2000 ouă×21 zile) de ouă, larve şi nimfe, fiindcă clocitoarele încălzesc încăperea cuibului nu puietul din celule oricare ar fi numărul puietului din celule. Dar creşterea artificială cere să umblăm în stup în fiecare zi, pe vreme bună ori rea, fiindcă matca trebuie să ouă pe alt fagure. Acest fapt produce mereu o răcire a cuibului şi are nevoie de un număr mai mare de albine, care să păstreze căldura. Prin urmare, creşterea artificială nu poate să sporească recolta.

4. Expunerea D-lui Mateiaş cere ca puietul să aibă în clocitoare o temperatură de 43 grade. Prin ce experienţă s'o dovedit că această temperatură e cea mai priincioasă pentru desvoltarea puietului în clocitoare, când în creşterea firească, temperatura cea mai bună e de 34—35 grade?

5. In sfârşit trebuie să ţinem seama şi de timpul ce-l răpeşte stuparului această creştere; dacă rezultatele ei sunt în raport cu munca şi timpul. Dacă cele 8 lucrări, ce ar trebui să le facă stuparul în fiecare zi şi fără amânare, în fiecare stup, i-ar răpi 10 minute, pentru creşterea artificială în 40 stupi, pentru care e socotită încăperea clocitoarei, stuparului i-ar trebui 7 ore de muncă.

Dacă expunerea D-lui Mateiaş apărea în revistele apicole pe cale obişnuită, ea trecea neobservată. Dar mijlocirea oficială a Direcţiunii creşterii animalelor de a fi publicată acea expunere, pe care numita Direcţiune o găseşte foarte interesantă, m'a îndemnat să arăt că creşterea artificială a albinelor nu poate fi aplicată în practică.

N. NICOLAESCU

STUPINA FRAŢILOR ANTONESCU, Buc., Str. Virgiliu Nr. 7. Telefon 5.22.06, confecţionează faguri artificiali trainici prin procedeul original al asigurării coeziunei moleculare la ceară, numai dacă ceara D-lor apicultori a stat în laborator 30—60 zile. Comenzile urgente din primăvară, dacă nu se trimite ceara pentru ele din vreme, se vor executa după metodele obişnuite.

Doritorii se pot adresa D-nei Victoria Antonescu, Buc. Str. Virgiliu No. 7, Telefon 5.22.06.

CE VREM SA ŞTIM

PREOT I. RAICU — Baia de Aramă.

„Zahărul nerafinat e primejdios pentru albine?"

R.: *In hrănirea de toamnă nu poate fi ceva mai rău ca zahărul nerafinat, căci albinele consumându-l în timpul ernei când deci nu poate să arunce rezidurile din intestine, acestea se umflă prea tare din cauza multor materii neasimilabile din zahărul nerafinat şi albinele se îmbolnăvesc de diaree care e premergătoare multor boli foarte rele.*

In 1932 pe când nu ştiam aceasta, am fost silit să fac o astfel de hrănire la câţiva stupi care în primăvară s'au îmbolnăvit de nosema.

Zahărul nerafinat se poate da numai în hrănirea de primăvară căci albinele se curăţă uşor prin sborurile lor zilnice. Felul cum se face hrănirea, îl găsiţi în toate cărţile de stupărit.

D-l PAVEL ROGNENU — Huniedoara.

„Mai este o varietate de *mâtâciune* mai nobilă şi mai parfumată?

R.: *Mâtâciunea sau pe latineşte* Dracocephalum moldavicum *e o varietate a* roinţei *sau pe latineşte* Melissa oficinalis. *Seminţe din aceasta găsiţi la Pildner, str. Carol 11, Bucureşti. Mai e şi o melisă slăbatecă pe care poporul o denumeşte* „dumbravnic" *sau pe latineşte* „Melittis Melissophilum". *Dintre toate roiniţa e cea mai bună pentru prinsul roilor, deci ceia ce vă interesează pe Dv.*

D-l NEC. NEAŢĂ, propag. apicol — Ialomiţa.

R.: *Adresa Dv. pentru bănuială de boală în stupăria proprie şi cele vecine nu trebue să o faceţi Ministerului de Agricultură şi nici Soc. Centrale, ci primului medic veterinar de circumscripţie. Tot odată trimite-ţi şi la Institutul Naţional Zootehnic Str. Dr. Staicovici, 63, Bucureşti, probe de puet mort şi albine moarte şi Institutul analizează la microscop şi vă comunică ce boală este şi ce măsuri să luaţi. La Minister puteţi trimite serv. apicol o înştiinţare că în regiunea Dv. a apărut boala şi aţi luat măsurile cutare, rugând să dispună aplicarea legilor în vigoare, — acolo unde este cazul.*

D. GEORGESCU — Hârşova.

„Ce putem face ca să se micşoreze taxele pentru stupii duşi la pădurile Statului?".

R.: *Societatea de Apicultură Centrală va face o întâmpinare către serv. apicol din Ministerul Agriculturei care va ruga serv. silvic din acelaş Minister să uşureze aceste taxe. După părerea mea ele nu trebue să fie socotite după numărăul de stupi,* ci după suprafaţa ce o ocupă. *Cum serv. silvic are tarife fixe pentru terenurile arendate, să se măsoare suprafaţa ce o ocupă în poiană o stu-*

pină şi în plus să se aplice şi taxă de „focărit“ pe durata de timp cât stuparul stă cu stupăria la pădure. Aceasta e măsura cea mai dreaptă. Ceia ce a făcut Ocolul silvic Cerna-Vodă luându-vă 50 lei de stup, deci 3000 lei la cei 60 de stupi, ce nu au ocupat mai mult de 3—4 arii din o poiană, revine la fabuloasa arendă de 1000.000 lei pe hectar, ceia ce e oneros, cu atât mai mult cu cât albinele stupinei D-tale aduc foloase neîndoelnice pădurei prin fecundarea florilor ce vor avea fructe bune pentru răspândirea pădurei şi a culturilor silvice.

D-l C. BAICU — Iaşi.

„De ce stupii sunt aşa de scumpi şi de ce societatea Centrală nu-i dă mai eftin pentru încurajarea apiculturei?“

R.: *Scumpirea stupilor e în legătură cu materialul urcat şi a mânei de lucru foarte scumpă azi. Deasemeni Societatea nu are fonduri să dea mai eftin pentru propagandă stupi. Ministerul de Agricultură face unele sforţări meritorii şi mult apreciate de toţi stuparii în privinţa aceasta. Adresaţi-vă acolo! Pentru carte v'am răspuns personal.* .

I. NICOLAU — Iaşi.

„Nu ştiu ce să fac pentru a determina albinele să lase regina virgină a unui mic nucleu să iasă la fecundat! In toamna aceasta, mai bine zis la sfârşitul verei, toate reginele virgine date nucleilor, au rămas nefecundate“.

R.: *Desigur că şi creşterea reginelor are şi ea un timp prielnic şi care dă crescătorului procentul cel mai mare de regini fecondate. Acest timp e cuprins în limitele lunilor Aprilie pentru început şi 15 August pentru sfârşit. Nu spun cu aceasta că nu s'ar putea creşte regini şi mai târziu, dar că rezultatele sunt îndoelnice şi cer în tot cazul griji multe, atenţie deosebită şi mai cu seamă riscuri.*

E tocmai cazul D-tale; Spre sfârşitul verei sunt trântori puţini în prisacă, albinele nu mai găsesc nectar destul, ceiace le face să fie tare zgârcite în distribuţia hranei, polenul, atât de necesar desvoltărei puetului e şi el prea puţin, aşa că o creştere de regine are puţini sorţi de reuşită. Totuşi cu mijloace artificiale şi anume: hrănind stupii şi nucleii cu sirop de miere — singurul care le dă impresia de nectar şi le înşeală —, *dând câte un fagur cu polen strâns din vară de o colonie mai harnică şi grijulie, s'ar putea trece greul. Totul merge în condiţii mulţumitoare până când dăm botcile căpăcite micilor nuclei de fecundare, căci deşi reginele se nasc în nuclee şi albinele le îngrijesc, de frică însă să nu rămână fără regină, adesea ori le opreşte să iasă în sbor de fecundare. Am avut dese cazuri când — făcând pentru experienţe — creştere târzie de regine, mi-au rămas 5—6 regini nefecundate, au trăit în iarnă aşa, în mijlocul ghemului, iar în primăvară au început să se desvolte minunat, dar din ouăle lor nu au eşit decât trântori.*

Am încercat fel de fel de mijloace pentru a determina albinele să îngădue reginei virgine să iasă la fecundat. Numai unul singur mi-a dat rezultate, care încercate repetat, pot să spun, fără înconjur, că e o metodă sigură. In creşterea târzie de regine, se va da totdeauna la 2—3 zile după naşterea reginei, un făguraş cu ouă şi larve, *fie că albinele văzând ouă şi larve nu le mai este teamă că vor rămâne orfane cu totul, fie că hrănind puetul dau şi reginei mai multă hrană, ceia ce o îndeamnă să-şi facă datoria, fapt cert e că totdeauna reginele virgine ies la fecondat, şi în puţine zile îşi încep cu rost viaţa lor de mame a coloniilor în care trăesc.*

C. L. HRISTEA
Moşia Mărăşeşti — Jud. Tutova

Probleme pentru laborator

de. Dr. C. PELIMON

Din faptul că boalele molipsitoare ale albinelor le atacă numai în anumite vârste ale lor (Loca numai puietul în stare de larvă în celule necăpăcite şi puţin timp după căpăcirea lor, iar Nosema şi Acarioza — numai albinele adulte) rezultă necesitatea ca probele pentru diagnosticul de laborator să conţină neapărat organismul sau materialul cu o cantitate mare de microbi sau paraziţii acestor boale.

Boalele puietului nu se pot descoperi la microscop decât cercetând fagurii cu puiet iar Nosema şi Acarioza numai albinele adulte.

Semne de boală. Expediere.

Fagurii cu puiet. Din stupii suspecţi se trimete un dm^2 de fagure care să conţină puiet necăpăcit cu larve suspecte, descompuse sau căpăcit şi cu un aspect deosebit decât normal.

Larva (în formă de vierme rotund în celulă necăpăcită) sănătoasă, normală se prezintă albă, umflată, netedă, lucioasă. In general puietul sănătos este bătut, plin pe fagure şi rar cu celule goale printre el.

Din contră sunt bolnave larvele gălbui, cafenii, fără nicio organizaţie, scofâlcite, care se întind pe chibrit, sau uscate pe fundul sau peretele celulei, rău mirositoare, acre, cu miros de clei, etc. La celulele căpăcite, căpăcelele mai închise la culoare, uşor scufundate, găurite — sunt suspecte de boală. Puietul rar, împrăştiat pe faguri — trebue să atragă atenţia stuparului.

Este o condiţie ca proba de fagure cu puiet să conţină şi celule cu puiet suspect, pentrucă este un lucru cunoscut că în stupi cu Loca, nu tot puietul este bolnav sau mort de această boală. Printre celulele cu puiet sănătos se găsesc de acelea cu puiet bolnav. Boala fiind la început se pot afla într'un stup chiar şi faguri întregi numai cu celule sănătoase.

Trimiţând la laborator o bucată de fagure numai cu puiet sănătos fără o celulă măcar cu puiet bolnav, nu se poate diagnostica boala deşi ea există în stup.

Probele de faguri se expediază învelite bine mai întâi în hârtie pergament, apoi în carton ondulat de ambalaj. Se împachetează cu mare grijă pentruca să nu curgă mierea din faguri şi nici să se strivească, turtească pereţii celulelor, deoarece astfel nu se mai pot examina.

La probele de faguri venite la laborator am putut constata următoarele greşeli: unii trimet o bucată de fagure de mărimea unui deget, sau lipsit complet de puiet, sau cu celulele strivite, sau în aşa fel împachetat încât raportul, scrisoarea ce însoţeşte proba ajunge murdărită de miere şi resturi de faguri, care nu se mai poate citi sau păstra; s'a trimis deasmenea în scop de examinare pentru Loca, într'o sticluţă 2—3 albine adulte şi câteva nimfe înaintate în vârstă, cu câteva zile înainte sau chiar gata de naştere, scoase special cu o undrea din celulă. S'a răspuns: „material impropriu". Explicaţia este: dacă puietul n'a fost atins sau a rezistat microbului până la vârsta asta de nimfă (se vede organismul format cu toate regiunile distincte cap, torace, abdomen, membrele şi aripioarele ca şi la insecta adultă) albă, gri sau chiar pigmentată în negru — însemnează că n'a murit de Loca ci de frig.

Albinele adulte se trimet la laborator, la apariţia de crampe sau paralizii, în caz de mortalitate mare de albine pe podea, în faţa stupului, sau când populaţia stupului se menţine slabă fără cauză lămurită.

Este nevoie de cel puţin 25 albine din fiecare stup prinse dela urdiniş. Chiar într'o fază avansată de boală albinele nu sunt toate bolnave şi examinând mai puţine s'ar putea să dăm tocmai de acele sănătoase, deaci necesitatea trimiterii unui număr mai mare de albine.

Se recoltează astfel: în timpul zilei când sborul este mai activ — se perie cu o pană de gâscă albinele de pe scândura de sbor, din faţa urdinişului — direct într'o farfurie adâncă cu spirt denaturat. Este avantajos pentru că albinele mor foarte repede, se înmoaie într'un lichid ce le conservă bine şi persoana ce operează se expune mai puţin la înţepături. Unii strivesc capul albinei pe scândura de sbor şi apoi le introduc fără nici un lichid conservator în cutiuţa de expediţie.

Este indicat a se trimete încă şi din albinele moarte în masă însă pe fiecare să se scrie din care categorie face parte proba.

Albinele omorâte se închid într'o cutie de chibrituri, învelită apoi cu o hârtie mai tare, cu o pânză, într'o cutie de ţigări de carton, tablă. Aceasta a doua învelitoare este necesară mai ales la noi pentru a rezista transportului acum în timp de răsboi, mai este încă recomandabil ca albinele culese vii dela urdiniş şi omorâte să fie împachetate într'o bucată de vată înmuiată mai întâi în spirt şi apoi stoarsă. Se conservă astfel albinele mai bine şi nu se usucă, fapt ce îngreunează examinarea.

Diagnosticul Nosemei se poate stabili și prin examenul microscopic al petelor de excremente, răzuite de pe rame și faguri Expedierea unei bucăți de fagure murdărit de diaree, poate ajuta diagnosticul dacă este diaree simplă sau Nosema.

Expedierea problelor de albine și faguri la laborator trebue făcută neîntârziat pentru ca să ajungă acolo cât mai proaspete.

In cazuri dubioase de intoxicări a albinelor cu polen de plante (Ranunculacee), se expediază albine adulte dar și un fagure din poarte numărul stupului din care provin și să fie însoțite de o scri- acela. stup cu polen din anul în curs.

Este necesar totdeauna ca probele de albine sau de faguri să poarte numărul stupului din care provin și să fie însoțite de o scrisoare cu următoarele indicațiuni: data apariției boalei, starea stupului (normal, roi, orfan), descrierea manifestării boalei după caz, câți stupi sunt atinși de boală din numărul total din prisacă, dacă mai sunt stupi bolnavi la alți stupari din împrejurimi.

Momentul cel mai bun pentru diagnosticul acariozei este începutul primăverei, la primele sboruri de curățire ale albinelor bătrâne, născute în toamnă; nu trebue scăpate aceste ocaziuni, dacă observă multe albine neputincioase de a sbura și care îngheață pe scândura de sbor sau lângă stupi.

Greşeli mari şi fapte mici

Răspunzând invitației d-lui N. Grăjdeanu, făcută prin articolul „Stupi buni pentru regiuni sărace“ publicat în „România Apicolă“ Nr. 2—3 Februarie—Martie 1943, pag. 50, găsesc nimerit a scoate în relief „realizarea“ d-sale pe tărîmul apicol, cu atât mai mult cu cât d-sa este și propagandist apicol, ferindu-mă însă a da sfaturi, deși o cere încheind articolul sus citat.

Dela început d-l Grăjdeanu pune accentul grav pe faptul că stupina d-sale se află într'o regiune lipsită de păduri și livezi de pomi fructiferi, deci „săracă“ după d-sa. Mai departe, după ce arată că în practica celor 25 de ani de apicultură, a folosit mai toate sistemele de stupi în care timp și-a îndreptat observațiile în toate direcțiile, afirmă categoric „că stupul Dadant cu mici modificări, este cel mai apropiat regiunilor sărace în plante melifere“.

Și pentru că sunt partizanul stupului Dadant, mă interesează foarte mult aceste „mici modificări“. Dar să auzim pe autor dtscriindu-și stupul:

„La acest stup redus din scândură de brad groasă de 3 cm. (nu este cu pereți dubli), cuibul are dimensiunile: 35 cm./35 cm., înalt de 45 cm., iar catul are dimensiunile: 35 cm./35 cm. înalt de 25 cm.

„Este prevăzut cu 8 faguri în cuib și 8 în cat. Cuibul nu are rame, ci numai spetezele de sus de care sunt prinse începuturi de faguri artificiali pe care albinele îi lungesc și lipesc de corpul stupului“.

Să trecem acum la câteva socoteli.

Este îndeobște cunoscut că stupul Dadant are o suprafață de 120 dm^2 faguri la cuib. Care este capacitatea stupului d-lui Grăjdeanu? D-sa spune că lumina stupului pe dinăuntru măsoară 35 cm./35 cm. şi înalt de 45 cm. Dacă ţinem seama că speteaza de sus (port fagurele) nu va fi prea groasă întrucât nu are de sprijinit greutatea ramei, ca la stupii sistematici, cum şi faptul că albinele nu construiesc faguri până jos, ca atunci când li se pune faguri artificiali, ar rezulta că suprafaţa unui fagure în stupul d-sale are o suprafaţă de circa 35×40=14 dm^2, care înmulţită cu 8 (numărul ramelor) ne dă un total de 112 dm^2, deci, aceasta este capacitatea cuibului, iar a catului va fi: 35×25=8,75×8=70 dm^2.

Aşa dar, capacitatea cuibului este doar cu 8 dm^2 mai mică decât a stupului original Dadant, iar catul întrece cu mult jumătate din capacitatea cuibului, astfel că acesta din urmă este prea mare din punct de vedere al capacităţii în comparaţie cu a Dadant-ului, care nu are decât cel mult 60 dm^2 fagure, iar înălţimea ramei de 25 cm. este prea mare, ceiace împreună cu a cuibului dau o înălţime de 45+25=70 cm.

Ce a făcut d-sa? A redus numărul fagurilor (nu zic rame pentru că nu există) şi în schimb a mărit suprafaţa acestora, aşa încât nu mai corespunde nici cu a Layensului care e de 40/30 cm. şi nici cu a Dadantului care e de 42/27 cm., ci e pur şi simplu un stup modificat, dacă ne putem exprima astfel, întrucât nu este un stup cu faguri mobili, ceiace ar fi mai curând un stup primitiv sau cel mult un stup de tranziţie, însă în nici un caz acest stup nu poate fi numit „Dadant modificat".

Deci stupul născocit de d-l Grăjdeanu este mai mare decât stupul Dadant, în ce priveşte capacitatea lui totală, înţelegând prin aceasta cuibul şi catul la un loc, şi totuşi d-sa îl socoteşte încă mic, afirmând că „stupinele din apropiere dotate cu stupi mari de acelaş sistem (?), au pierdut coloniile pe jumătate ba au rămas şi fără hrană pentru iernat".

Motivul care l'a determinat pe d-l Grăjdeanu să ajungă la acest model, ni-l arată tot d-sa, pentru că a vrut să „descongestioneze cuibul de acest amestec de lemn şi sârmă, care stânjenesc albinele la construirea fagurilor" şi în adevăr a reuşit căci pe lângă această fericită realizare, a descongestionat stupul şi de faguri, din moment ce nu lucrează cu faguri artificiali!

In această privinţă a mers aşa de departe prin născocirea acestui model de stup, încât a dat cu 100 de ani în urmă, când preotul german „Dzierzon, pela 1834, construeşte primul stup cu beţişoare pe deasupra" (A se vedea „Stupăritul" de C. L. Hristea, pag. 327, ediţia II-a).

In ce priveşte manipularea şi recoltarea acestor stupi, cred că nu mai e nevoie de nici un comentariu, întrucât îşi poate închipui oricine cât de... uşoare sunt aceste operaţiuni atât de importante în stupăritul sistematic.

O altă noutate pe care să grăbeşte a ne-o împărtăşi este felul cum d-sa obţine secţiunile. Dacă pentru un începător acest fel de a lucra este chiar o noutate, pentru noi stuparii care ştim cum să lucrăm nu mai prezintă acel interes, deoarece fagurii scoşi dintr'un stup primitiv, tăiaţi, loviţi, strâmbaţi, etc., neajunsuri inerente acestor operaţiuni, puşi apoi în secţiuni să iasă mai frumoase decât atunci când se lucrează după regulile cunoscute, ne pare cam fantezistă o astfel de susţinere.

Privitor la iernatul prin suprapunere credem că nu este deloc sănătos, căci aerul viciat provenind din respiraţia albinelor din stupul dedesubt, trece în cel de deasupra, fără a se putea elimina pe urdinişul acestuia întrucât aerul rece dinafară care pătrunde pe urdiniş il duce în stup ocupând golul de aer format în stupul de deasupra prin aceiaşi regulă ca la plecarea lui iniţială, aşa cum într'un bloc camerele suprapuse ar corespunde între ele. Nu tot astfel se întâmplă cu iernatul mai multor colonii într'un singur stup, despărţiţi cu diafragme prevăzute cu sită la mijlojc, întrucât aerul viciat trece prin perină şi iese afară.

Şi acum părerea noastră despre regiunea unde îşi are aranjată prisaca d-l Grăjdeanu.

Dacă faptul că regiunile „lipsite de păduri şi livezi de pomi fructiferi" sunt în adevăr scăderi care se răsfrâng asupra stupăritului sistematic într'o oarecare măsură, apoi lipsa acestora nu poate duce la credinţa că o astfel de regiune este slabă, pe motivul că aceste lipsuri pot fi complectate de stupar printr'o chibzuită hrănire de primăvară.

Dar într'o astfel de regiune, deşi lipsesc pădurile şi pomii fructiferi, pot fi fâneţe naturale, sau culturi de muştar, rapiţă, hrişcă, floarea soarelui, etc.., sau furaje ca: sparcetă, lucernă, trifoi, etc.

Apoi împrejurarea că se poate recolta în anii buni 25—30 kgr. miere de stup cu modelul d-lui Grăjdeanu, lipsiţi de faguri de rezervă gata clădiţi, ne face să credem că regiunea este potrivită oricărui model de stupi sistematici, cu atât mai mult stupului Dadant-Blatt.

IOAN C. BĂGU, apicultor

Societatea Apicolă Bănăţeană
Timişoara
Str. Vlad dela Marina 3
Nr. 219 — 1943
12. XII. 1943

Domniei-Sale
Domnului GRIGORE AL. GIOSSAN
Preşedintele Societăţii Centrale
de Apicultură
Bucureşti

Domnule Preşedinte,

Subsemnata Conducere a Societăţii Apicole Bănăţene din Timişoara, din încredinţarea Consiliului de Administraţie al Societăţii, cu onoare Vă roagă să binevoiţi a primi cele mai călduroase mulţumiri de recunoştinţă pentru „tabloul" omagial trimis Societăţii noastre cu prilejul aniversării a 70 ani de activitate şi fiinţare a Societăţii.

Suntem nespus de măguliţi că ni se face această înaltă apreciere, mai ales că suntem pe deplin convinşi şi pătrunşi de ce Vă datorează apicultura noastră naţională şi deosebit stupăritul nostru bănăţean.

Vă rugăm Domnule Preşedinte, să Vă continuaţi munca D-Voastră prodigioasă în ogorul încă destul de înţelenit al apiculturii noastre româneşti şi naţionale, spre bine şi înălţarea Neamului şi al Ţării.

Primiţi Vă rugăm Domnule Preşedinte, expresiunea omagiilor noastre de recunoştinţă.

Preşedinte, (ss) Prof. MARTINOVICI.

Secretar, (ss) *Nicolae Iancoviciu.*

Duşmanul stupilor „Găselniţa"

Mai mulţi apicultori m'au întrebat de mijlocul pentru combaterea găselniţelor care le-au distrus o mulţime de stupi cu albine. după cunoştinţele mele dau următoarele informaţiuni:

Găselniţa este într'adevăr un inamic al albinelor dar nu este atât de periculos cum au pretins-o mulţi, deoarece nu produce stricăciuni serioase decât apicultorilor neglijenţi care nu-şi supraveghează stupii cu îngrijire. Sunt două feluri de găselniţă; cea mare numită galeria cerei (galleria cerella) şi cea mică (galleria alvearia). Toţi apicultorii cunosc fluturaşul crepuscular (amurgu serei) al găselniţei mare care este de un alb-cenuşiu şi are o lungime de 20—25 milimetri. Il vezi vara când s'apropie noaptea zburând în jurul stupilor unde caută să se introducă pe furiş. El reuşeşte adeseori să se introducă mai ales prin cei mai slabi stupi şi desorganizaţi, profitând de cele mai mici deschizături sau crăpături.

Odată ce a pătruns în stup, el depune ouăle în faguri sau printre sfărâmăturile de ceară ce se găsesc de obicei pe fundul stupului, aceste ouă sunt aproximativ 80 la număr. Ouatul unui singur fluture poate deci să procure o cantitate destul de mare de inamici pentru a distruge un stup. După cincizeci de zile, căldura stupului deschide ouăle din care ies mici viermi sau larve care-şi ţes imediat un înveliş mătăsos spre a fi apăraţi. Acest înveliş este ca un toc pe care găselniţa îl lungeşte în formă de galerie (ca scobituri de cârtiţă) înaintând în fagure în continuu, rozând ceara, polenul şi cămăşuiala nimfelor de albine eşite cu care se hrăneşte. Această larvă sau vierme (găselniţă) se măreşte repede. Ea atinge în curând o lungime de 2 centimentri. Este de culoare alb-gălbui în afară de cap care este acoperit de o scoarţă castanie, formând insectei o specie de cască destul de tare pentru a o feri de acul albinelor.

Tranşeele sau conductele pe care le scobeşte găselniţa în faguri prin a distruge toţi fagurii transformându-i în zdrenţe. Aceşti faguri au atunci un aspect oribil, mici fărămituri de ceară învelite de o pânză pe care mulţi au luat-o drept pânză de păianjen pe care pânză se află amestecat o mulţime de escremente ale insectei asemănător cu zobul de tutun, precum şi gogoşi din care ies o mulţime de larve, astfel stupii cad pradă găselniţelor.

Larva sau veirmele îşi îndeplineşte evoluţia în trei săptămâni. Când vine timpul să se transforme în crisalidă, ea îşi părăseşte locuinţa şi caută un loc convenabil pentru a-şi ţese gogoaşa. De obicei larva se fixează de-a-lungul pereţilor stupului, pe rame sau prin încheeturile fundului. Dacă nu găseşte locul ce doreşte, iese din ascunzătoarea sa şi merge în căutarea altor locuri cari să-i placă, în acel moment o urmăresc albinele şi o omoară. De aceea găsim câte odată la urdinişul stupului viermi-găselniţe pe care albinele l-au scos afară şi care produce mirare apicultorilor începători.

După 18 zile, din crisalidă iese un fluture care începe să ouă, astfel încât se produce mai multe generaţii în cursul unui an. Larvele din ultimul sezon își petrec iarna în învelișul lor (rezistă la o temperatură de —10°) pentru a produce fluturi în luna Mai.

Găselnița mică (galeria alvearia) se distinge de cea mare nu numai prin dimensiunea (18 mm) dar și prin aspectul său și portul aripelor. Speța cea mare este peste tot de o culoare albă-cenușie cu puncte negre, pe când cea mică are cele două aripi inferioare cenușiu-închis amestecat de ruginiu și mai lucioase. Cea mare își ține aripele strânse de pântece când se odihnește; cea mică din contră le întinde aproape orizontal. Cea din urmă este și mai sprintenă și mai greu de apucat. Gogoașa celei mari este albă și netedă pe când gogoașa celei mici pare a fi murdară și este acoperită de sfărămituri de ceară (faguri).

Apicultorii cari cred că aceste două specii de găselnițe-fluture au aceleași obiceiuri și aceeași putere de distrugere se înșeală, cei cari au observat de-aproape mica speță și-au dat seama că este mai perfidă și mai periculoasă, căci dacă-și depunue ouăle ca cealaltă în crăpăturile fundului și alveolele fagurilor ea caută de preferință celulele care conțin puet (larve de albine) și se stabilește în aceste celule unde ouă alături de puet. Ce se întâmplă? Când larvele de găselniță care ies din aceste ouă ajung la perioada de transformare în crisalidă ele țes o pânză foarte fină și deasă în care se învelesc; dar în acelaș timp ele învelesc în această pânză și partea inferioară a nimfelor de albine în leagăn. Urmează ca atunci când tinerile albine s'au desvoltat și vor să iasă din celulele lor ele sunt neputincioase și nu pot să rupă legăturile ce le leagă. Chiar cele cari parvin să iese nu sunt sănătoase. Sunt deseori prost conformate și au aripele diforme. Ele sunt stârpituri fără nicio valoare pentru stup și lucrătoarele le vor arunca în curând afară din stup. Deci amestecul larvelor de găselniță cu cele de albine au distrus desvoltarea acestora. Găselnița-larvă absoarbe probabil o parte din mâncarea larvelor de albine. Ii place ceara din celulele cuibului de clocit pe care o preferă celor de miere, pentrucă acestea conțin mai mult sau mai puțin polen. Ele găuresc acești faguri și expun astfel nimfele în leagăn la aer.

Lucrătoarele stupului încearcă prin sforțări mari să refacă aceste distrugeri, încearcă deasemenea să roadă părțile invadate ale fagurilor dar, chiar dacă ar reuși să micșoreze ravagiile acestui inamic, totuși le este cu neputință de-al distruge.

Apicultorul trebue să le ajute să scape de acest vierme căci altfel colonia va fi slăbită din ce în ce până va pieri, decimată de inamicul său. Dar să răspundem întrebărilor fiecăruia și să vedem mijloacele de a combate găselnița.

Trebue în primul rând să punem stupul în stare de apărare, îndepărtând toate defectele de construcțiune ca: spărturile sau crăpăturile care ușurează introducerea fluturelui de găselniță în stup; curățirea fundului pe care se adună fărămiturile de ceară cari servesc la refugiu insectei și de cuib ouălor sale; să nu se dea stupului mai multe rame cu faguri decât poate să cuprindă; să se îndepărteze stupi orfani. să se împreune coloniile slabe.

Dar acestea nu sunt decât măsuri preventive. Pentru a împiedeca invazia găselniței trebue distrus fluturele din care se formează; pentru aceasta dam următorul sfat: Să se așeze seara pe lângă stup un mic vas ai cărui pereţi să se ungă cu o materie lipicioasă ca gudron sau miere. In fundul vasului să se pună puţină apă iar pe margine un felinar aprins deschis. Fluturele (fluturii) vor veni atraşi de lumină, îşi vor arde aripile la flacără, se vor lipi de pereţii vasului şi se vor îneca în apă şi astfel mulţi vor pieri. Dar nici cu acest sfat nu vom scăpa definitiv de inamic, căci am văzut că este destul un fluture pentru a infecta un stup întreg. Care să fie deci remediul eficace pentru distrugerea găselniţei ?

Această întrebare a fost de sute de ori făcută celor mai mari apicultori şi doctori cari răspundeau invariabil: Trebue să aveţi colonii puternice de preferinţă italieneşti.

Coloniile puternice se apără întotdeauna de găselniţă, iar cele italieneşti au pentru acest inamic o ură mai mare. Cercetaţi stupii pe care-i credeţi atinşi, îndepărtaţi părţile atinse ale fagurilor. Dacă zăriţi numai câteva galerii dealungul fagurelui înţepaţile cu un ac urmărind conductele până daţi de vierme pe care îl omorîţi scoţându-l din ascunzişul lui.

Acest ultim sfat se aplică numai speţei celei mari care sapă galerii în faguri căci cea mică nu face conducte ci roade operculele fundului celulelor unde este format cuibul de clocit puetul albinelor care este format la mijlocul fagurelui la început, şi ţese numai o pânză slabă pentru a ţine albinele îndepărtate. In acest caz nu este altceva de făcut după cum am mai spus, decât să se tae în faguri părţile bolnave (atacate). Cu stupii noştri moderni cu faguri mobili vedem că apicultorul poate să-şi dea seama uşor de năvălirea găselniţei şi să se apere.

Dacă inamicul năvăleşte în astfel de stupi şi-i distruge gonind albinele, este vina stăpânului care nu şi-a supravegheat îndestul colonia.

Ochiul stăpânului şi puterea coloniilor este deci cea mai bună garanţie pentru a asigura liniştea stupilor şi îndepărtarea găselniţelor.

Trebue ştiut odată pentru totdeauna, că odată un stup invadat de găselniţe îi distruge toţi fagurii, transformându-i în zdrenţe (ca o plasă zdrenţuită) atât faguri noi cât şi vechi fie albi, galbeni sau maro închis adică distruge stupul complect.

Am citit în Buletinul Apicol Nr. 11 din 1937 la pag. 230, un articol intitulat *„Ceara nu e digerată de găselniţe"* dar dacă este aşa unde este? căci am topit conţinutul unui stup distrus şi nici un gram de ceară nu a ieşit.

Ceea ce am scris mai sus despre găselniţe poate că a mai scris cineva dar, cei ce au citit atunci au mai îmbătrânit iar cele relatate de noi vor fi citite de cei ce n'au mai citit şi de tineretul ridicat care ne va urma cu mai multă râvnă de muncă pe terenul apicol.

ŞTEFAN CREŢU
Directorul Societăţii anonime Albina
Sălcuţa-Dumbrava (Dolj)

Nechemaţi!... dar totuşi... aleşi

Atât D-l Dr. Florin Begnescu, cât şi D-l Grigore Giossan, în No. 10—II al Revistei „România Apicolă“, fac un călduros apel la apicultorii din ţară, îndemnându-i să alcătuiască, cât mai curând, în cadrul fiecărui judeţ, câte o asociaţie de apicultură, asociaţii Judeţene care vor fi nucleele pe baza cărora va lua fiinţă viitoarea „UNIUNE NAŢIONALĂ DE APICULTURĂ“.

Gânduri şi îndemnuri bune — de sigur — din partea unor oameni care nu au avut sau mai precis nu au urmărit nici un avantaj material; din contră, poate au avut pierderi materiale şi destule nemulţumiri morale, depe urma posturilor (onorifice) ce le-au deţinut şi le deţin în conducerea destinelor apiculturei româneşti. Oameni cari şi-au închinat o parte din activitatea lor apiculturei româneşti, numai din dragostea mare ce o au pentru progresul apiculturei în general şi în special pentru reînflorirea şi propăşirea acestei frumoase îndeletniciri în România.

Dar, întotdeauna când e vorba de înfiinţarea unei instituţii, după urma căreia s'ar putea trage beneficii materiale, parcă e un făcut, încep să apară oportuniştii, nechemaţii. Aceşti oameni, fie că sunt pregătiţi fie că nu sunt pregătiţi — ultimii reprezentând majoritatea — prin obrăznicia ce-i caracterizează, parvin să ocupe locurile timizilor, dar totuşi meritoşilor.

Sunt apicultori care au trecut şi trec modeşti prin viaţă, cu toatecă în decurs de două, trei decenii, de când practică apicultura şi-au acumulat o bogată experienţă în acest domeniu şi care din lipsă de încredere în semeni, timiditate, lipsă de timp, depărtare de centrele apicole, sau alte motive, întotdeauna au căutat să stea departe de manifestările apicole. Mulţi au făcut chiar propagandă, ba chiar apostolat apicol, dar poate le-a plăcut să rămână în anonimat. Desigur că mulţi dintre aceştia poate au fost greşiţi în părerile lor activând în felul acesta, fapt cert e, că azi nici un sfert dintre cei care fac apicultură în România, nu sunt înscrişi în vreuna din societăţile apicole existente.

Aceşti oameni cred, trebuesc atraşi către viitoarele asociaţii Judeţene, dându-li-se întâetate în comitete. Numai stimulându-i în acest fel, adică dându-le oarecare importanţă, îi vom face să capete încredere în semenii lor. Nu se poate ca oamenii aceştia care având ca exemplu munca micilor fiinţe a căror viaţă o cunosc atât de bine, să nu se simtă obligaţi să lucreze conştiincioşi, atunci când vor fi la conducerea nucleelor Judeţene.

Fapt constatat e „LENEŞII NU POT FI PRISĂCARI“.

Cât despre cei care începători în tainele apiculturei sau numai cu numele apicultori, ei neocupându-se personal de prisăcile lor, dar prin felul lor de a fi, prin poziţia lor socială, prin ambiţia lor, dacă vor încerca să se aşeze în fruntea bucatelor, să fie respinşi cât mai energic, punându-i la locul lor.

Prin infiltrarea lor în conducerea asociaţiilor Judeţene, ei nu *urmăresc decât numai interesele lor personale, poate chiar, un drum de a ajunge la posturi mai înalte, ce eventual s'ar crea prin legea ce va apare.*

Desigur, ca în orice început se vor comite greșeli, totuși e bine să se studieze cât mai amănunțit problema, ca aceste greșeli să nu fie prea mari și să aibă repercusiuni asupra viitorului.

In cazul nostru, să pornim la lucru, cu câți mai puțini oameni nepregătiți în ale apiculturei, sau rău intenționați.

Desigur, criteriul alegerilor membrilor în comitetele de conducere Județene, nu va fi un lucru atât de ușor. Totuși, nimic nu e imposibil, atunci când există bunăvoință și perseverență.

In primul rând, e nevoie ca toți apicultorii din țară să poată lua cunoștință de scopul urmărit de oficialitate. Apelul Societăței centrale de Apicultură prin organul ei „România Apicolă", nu-l găsesc suficient. Trebuesc căutate și alte mijloace, ca acest apel să fie cât mai larg difuzat. Ziare, radio, circulări către: Prefecturi, Camere Agricole, chiar Primării. Numai astfel vom putea face să ajungă vestea îmbucurătoare și ultimului apicultor din cel mai îndepărtat sătuleț al țărei.

Apicultorii, odatăă grupați în nucleele Județene (de preferat în jurul Camerilor Agricole), vor trebui să procedeze la alegerea comitetelor de conducere. Alegerea, cred, spre a fi cât mai potrivită ar fi bine a se face întocmindu-se un tabel cu ierarhizarea apicultorilor din Județ, și anume:

a. Anii de practică apicolă.
b. Activitatea propagandistică.
c. Numărul coloniilor.

Acestor condițiuni, li s'ar putea adăuga și altele: ca sistemul stupilor întrebuințați, selecționarea coloniilor prin creșterea reginelor, etc.

Departe de mine gândul de a pretinde că cele spuse de mine mai sus, ar fi cele mai bune sugestii. Dar, cred că numai astfel, adică ascultând si ținând seamă de părerile apicultorilor, se va putea ajunge la un rezultat îmbucurător.

D. I. DUMITRIU
Str. Bihor 39. Loco.

Câmpul de exploatare a unei prisăci

Fiind în preajma legiferărei tuturor chestiunilor privitoare la apicultură, ridic problema atât de mult desbătută dar fără rezultate practice, a câmpului de exploatare a unei prisăci.

E un adevăr bine stabilit, că un teren propriu apiculturei nu poate hrăni îndeajuns un număr prea mare de stupi și că raza de exploatare rentabilă e minimum 3 kilometri. Marii noștri înaintași Root și Dadant *care fac apicultură în mare, au dovedit mereu acest adevăr, și cu calcule precise au statornicit drept lege în stupărit cele de mai sus. Toate datele ce le-am cules de prin cărți, reviste și* *de la diferiți stupari din țară confirmă și ele adevărul statornicit mai 'nainte, și de care trebue să se țină seamă în legea pentru organizarea stupăritului la noi.*

Acum câțiva ani un pasionat apicultor de la noi, D-l Dr. Romanescu își așezase stupăria într'un loc potrivit și cu resurse melifere suficiente pentru ca să-i dea un câștig; a fost deajuns ca în preajma lui să vină un alt stupar cu 80 stupi pentru ca să nu mai scoată decât atât cât aveau coloniile cu ce trăi, fiind nevoit să plece de acolo și să se mute cu prisaca în altă parte. Sunt alți apicultori care fac cheltueli importante cu semințe și culturi melifere speciale și din care folosesc cei cari vin pe urmă la masă pusă dea gata fără să facă nici un sacrificiu material.

Nu e vorba aci de cei care fac apicultură pastorală și care mergând cu stupii lor în regiuni foarte bogate în nectar, nu pot fi stânjeniți în activitatea și câștigul lor de cei care ar mai veni în regiune; Acele regiuni primesc ori cât de mare număr de stupi fără să simtă. Intr'un an, la Isaccea, se adunase peste 7000 de stupi la imensele păduri de tei de acolo și toți au făcut recolte mulțumitoare; desigur că dacă numărul ar fi fost mai mic, recolta fiecărei colonii ar fi fost cu mult mai mare; dar acesta, în definitiv, e riscul speculantului.

Nu tot acelaș lucru însă e pentru cel care fiind legat de loc, cu casă laborator, cheltueli mari, face investiții în plantații și semănături speciale melifere, și care trebue proteguit de lege.

Atât Dadant cât și Root apreciază minimul de distanță la 4 mile, deci la peste 6 kilomerti. Root dă cifre exacte asupra unei exploatații de 700 de stupi în 7 stupării, arătând că cele care nu au distanța aceasta între ele, dau producții mult inferioare celor ce sunt la margini și deci pot să găsească hrană îndestulătoare în afara razei de exploatare a celorlalte albine din stupăriile din interior.

Rugăm deci pe cei care pun atâta trudă și suflet pentru a ne da o lege de organizare a apiculturei, să țină seamă de cele de mai sus și să stabilească reguli de urmat pentru viitor astfel ca să nu intervină conflicte de interese între stupari, iar exploatările să nu lucreze în pagubă, ceia ce ar duce mai curând sau mai târziu la un desinteres în ce privește stupăritul.

CONST. L. HRISTEA
Moșia Mărășești — Jud. Tutova

RECTIFICARE

In numărul trecut la pag. 187 din greșeală am scris că D-na doctor Maurizio a lucrat cercetările sale în privința „Boalei de Mai", sub directa conducere a Prof. Zander, pe când de fapt domnia-Sa lucrează ca specialistă în examenul microscopic al mierei în secția de „Boalele albinelor" de sub conducerea D-lui doctor Morgenthaler la Libenfeld (Elveția).

C. Hristea

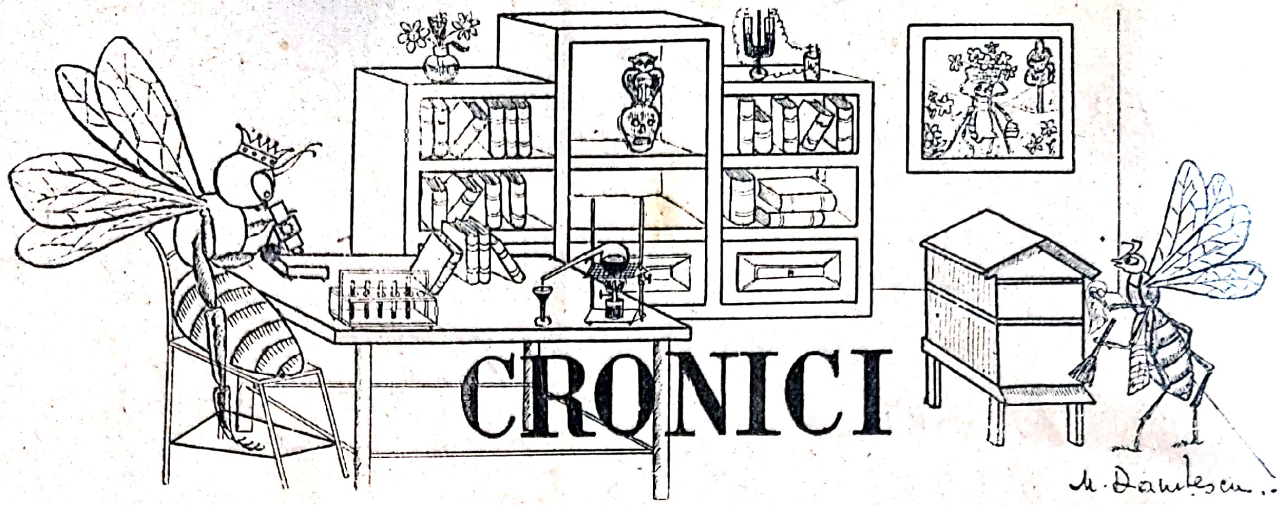

CRONICI

● Când armatele romane, în dorința lor de a asigura imperiului o graniță sigură spre răsărit, au trecut pe malul stâng al Dunărei prin dreptul unde e azi Turnul Severin, pe atunci strămoșii noștri locuind deoparte și de alta a acestui fluviu, s'au întors repede înapoi fiind înspăimântați de sălbăticia pădurilor și mulțimea albinelor, din pricina cărora soldații și animalele ce-i însoțeau erau înțepați la tot pasul, spune un cronicar despre ținuturile cari fac parte din țara noastră.

Tot din cronicele sau documentele privitoare la istoria neamului nostru, am aflat că mierea și ceara de albine, stătea alături de grâne și animale, ca produse principale, și că ele au făcut obiectul primelor începuturi de comerț ale strămoșilor noștri cu țările vecine. Mai departe, din aceleași cronici se spune că în foile de dotă ale fiicelor de boeri, odată cu moșiile, conacele, satele ce primeau de zestre cu prilejul căsătoriei, erau trecute și prisăcile cari numărau între 3—800 de stupi.

Aceste lucruri ne îndreptățește să credem că apicultura a fost practicată pe o scară întinsă la strămoșii noștri, și că plaiurile țării noastre a alcătuit din cele mai vechi timpuri un adevărat leagăn, sau patrie dacă vrem să spunem așa pentru albine, a cărui faimă în trecut era deopotrivă cu grânele și animalele.

● In zilele noastre auzim vorbindu-ce tot mai puțin despre ceara de albine, față de timpurile vechi când ea era folosită la iluminat, la foile de scris (papirus-uri), la mumificarea morților, ș. a. Ea este totuși cerută și căutată în cosmetică, deși, din pricina parafinei și a cerurilor vegetale, a fost înlocuită sau denaturată până și în fabricația lumânărilor.

Cele mai bune creme de înfrumusețare, roujuri de buze, au la baza fabricației lor ceara naturală de albine.

● Până acum, mierea de albine era cunoscută numai ca aliment și medicament pentru cine o consuma sub diferite forme. De curând un savant doctor german, a publicat o serie întreaă de încercări încununate de succes, prin care arată că rănile (de arsuri se știa mai de mult) se vindecă cu mai multă ușurință dacă sunt tratate cu miere naturală.

● In România cea mai bogată floră nectariferă, de pildă cum este cea de pe văile și pădurile din munți, este aproape în întregime neexploatată.

Numai atunci când se va organiza și porni la practicarea stupăritului nomad, se va putea culege din aceste isvoare nesecate de nectar, care se nărue în fiecare an în paguba economiei noastre naționale, foloasele ce ar face să se răspândească mai repede apicultura la noi.

● Cei mai mari stupari din lume au pornit în apicultură dela cele mai modeste începuturi, adesea numai cu un singur stup. Perseverența în muncă, dragostea cu care au îmbrățișat acest meșteșug, au făcut însă ca ei să cunoască, trăind alături de albinele iubite, succese cari pot îndemna pe mulți dintre noi, să călcăm pe urmele lor, fără a întâmpina greutăți cum ar fi în alte ramuri de activitate.

● Frica pe care o au mulți stupari de înțepăturile albinelor nu este de loc întemeiată, deși din pricina lor mulți stupari, îndeosebi din cei cari ar dori să crească albine, se lasă la un moment dat păgubași.

Adevărul este că ne putem feri foarte bine de aceste înțepături, prin alungarea fricei, purtându-ne blând cu albinele, înlăturând în cercetările noastre mișcările brusce, și mai ales folosind fumul când umblăm la stupi. Mai presus de acestea, trebue să mai știm, că veninul de albine nu este de loc vătămător organismului omenesc, ci dimpotrivă pe lângă că s'a dovedit că el vindecă reumatismul, are proprietatea de a regenera sângele și să întărească corpul împotriva multor boale.

● Primăvara, pe fundurile stupurilor găsim printre albinele moarte, și o cantitate oarecare de tocătură (rozături) de faguri, provenită dela descăpăcirea fagurilor cu miere de către albine din timpul iernii. Cu prilejul cercetării și curățirii fundurilor la stupi primăvara, mulți stupari aruncă pur și simplu această tocătură, fără a ține seama că ea conține ceară de cea mai bună calitate. Pentru a da o pildă, amintesc aci că din tocătura strânsă cam dela 20 de stupi, se poate scoate aproape și chiar mai mult de 1 kgr. de ceară.

● Spațiul de 15 mm. ce se lasă deobiceiu dela partea de jos a ramelor până la fundul stupului, s'a dovedit prea mic mai ales pe timpul iernii albinelor. Se știe că iarna albinele ce se desprind și cad întâmplător din ghemul de iernare, nu se mai pot ridica sus din pricina frigului, astfel ele rămân moarte pe fundul stupului. Până primăvara, numărul de albine moarte, la care se mai adaogă și tocătura (rozătura) provenită dela descăpăcirea fagurilor cu miere ce o fac albinele din ghem pentru a se hrăni, micșorează sau chiar astupă acest spațiu. Din această pricină, aerisirea stupului nu se mai îndeplinește, mucegăesc fagurii mărginași, iar umezeala stă în stup. La rândul ei umezeala întreține un aer stricat în stup, și ajută la desvoltarea microbilor cari poate să contribue nu numai la pagube serioase, ci și la pierderi regretabile.

Victoria C. Antonescu

Se cumpără 20—30 stupi primitivi, preferabil în ulee făcute din scândură, cu prețul zilei, doritorii putând trimite ofertele la redacția revistei România Apicolă, Buc. Căsuța Poștală No. 525.

Literatura apicolă la noi

de CONSTANTIN ANTONESCU

Deși apicultura sistematică în România, este practicată față de alte țări cu o climă și floră nectariferă mai puțin poprice, pe o scară redusă, iar oficialitățile noastre față de cele din alte țări, cari cu zeci de ani în urmă au cheltuit mult din bugetele naționale pentru încurajarea și răspândirea creșterii albinelor, deabia acum este pe calea de a îndruma și sprijini cum se cuvine creșterea albinelor, s'au realizat cu toate acestea progrese nebănuite în urma inițiativelor particulare și a literaturei apicole din ce în ce mai bogată. Propaganda înflăcărată a Societăților de apicultură, a revistelor de specialitate, dintre care activitatea Societăței Centrale de Apicultură din România, cum și a revistei „România Apicolă“ ocupă locul de frunte în această privință, a fost completată de lucrări sau tratate de apicultură, datorită cărora după terminarea primului război mondial, dragostea pentru a crește albine a cuprins oameni depe toate treptele sociale, și ceace bucură și mai mult, este constatarea că din aceștia fac parte în deosebi intelectuali de seamă, cari prin îndeletnicirea lor de toate zilele, fac la rândul lor propagandă în centrele unde își încheagă câte o prisacă.

Mulți dintre intelectualii cari fac astăzi apicultură, se simțeau prea puțin legați de viața dela țară, chiar dacă aveau câte un petec de pământ sau moșioară, undeva departe de frământarea vieței din orașele sbuciumate, alții cu totul străini de felul cum se lucrează pământul, cum se îngrijește un pom sau crește o floare, din dragostea pentru a crește albine, până atunci trăind numai în orașe, și-au cumpărat sau încropit ferme model în apropierea orașelor sau târgurilor în cari se născuseră, aducând printre pomii și florile sădite cu grije și câțiva stupi cu albine. In aceste locuri, își petrecea vacanțele și sărbătorile intelectualul, omul de afaceri dela oraș, și toți o mărturisesc, că adevărata și cea mai mare recreație au simțit-o cercetând sau îngrijind de albinele din stupii lor.

Au luat naștere ferme model, prisăci cu renume, unii săteni din preajma acestor așezăminte, s'au grăbit să facă și la ei acasă ce a văzut la „boerul“ cu ferma la șosea, și astfel apicultura, încet dar sigur, a pășit mereu pe calea progresului.

Toate acestea, chiar dacă s'ar fi petrecut ceva mai târziu într'un viitor nu prea îndepărtat, se datorește după cum am mai spus în parte activității neobosite a comitetului Soc. Centrale de Apicultură din România, a propagandei întreținută prin revistă, ajutate de literatura apicolă, cu ajutorul cărora, începătorii s'au înarmat cu cunoștințe atât pentru înființarea cât și pentru conducerea ori exploatarea prisăcilor înjghebate.

Am făcut cunoscut la vreme reapariția „STUPĂRITULUI“ în 5000 exemplare a maestrului C. L. Hristea, tipărit în vremuri grele, după ce cu un an în urmă anunțasem deasemenea apariția „CĂLAUZEI STUPARULUI“ a D-lui N. Nicolaescu și G. Stoinescu în ediția VIII-a, pentru ca acum să facem din nou cunoscut tipărirea „CĂLAUZEI STUPARULUI“ în ediția IX-a.

Iată ce spune D-l N. Nicolaescu în prefaţa ed. VII-a, la 10 Ianuarie 1936:

„Judecând după repeziciunea cu care s'a terminat ediţia VI-a, a acestei lucrări, putem spune că alibnăritul la noi, e în plină desvoltare. Acest fapt ne-a îndemnat ca, punând sub tipar o nouă ediţie, să completăm cartea, ca să poată îndruma la creşterea sistematică a albinelor, nu numai pe plugarul care voeşte ca, pe lângă ocupaţia sa de căpetenie, să ţină în gospodăria sa şi un număr de stupi cu albine, dar şi pe acela care voeşte să-şi facă o meserie din albinărit“, iar în prefaţa ed. VIII-a, în Dec. 1941, următoarele:

„Această ediţie se tipăreşte în al 40-lea an, de când mă ocup cu creşterea albinelor. Cu ea, 40.000 exemplare din această lucrare intră în mâinile stuparilor noştri, etc., etc.“, pentruca în Octombrie 1943 tot D-l Nicolaescu să spună în prefaţa ediţiei a IX-a:

„Această ediţie s'a tipărit sub îngrijirea D-lui Ioan Z. Barbu, profesor de Şt. Naturale şi asistent universitar. Vârsta şi mai cu seamă vederea, pe care aproape nu o mai am, m'au făcut să las ca această călăuză să fie continuată de altcineva. D-l Barbu mânueşte microscopul şi aparatul fotografic, face cercetări şi experienţe ştiinţifice, bate cu ciocanul şi tae cu ferăstrăul, lucrându-şi singur stupii şi uneltele trebuincioase. Cred că va duce Călăuza Stuparului pe drumul pe care merge de 35 ani.

Ediţia I-a cuprinde 380 pagini, a opta a ajuns la 650. Fiecare ediţie a adăugat cunoştinţe şi metode noui pentru creşterea albinelor, pentruca această lucrare să meargă în pas cu progresele ştiinţei albinăritului, şi Călăuza noastră să fie mereu îndrumătorul stuparului. In ea, teoria şi practica stupăritului merg mână în mână. Practica este totdeauna luminată, sprijinită şi îndreptăţită de teorie. In această ediţie, în afară de mici îndreptări şi adăugiri, am refăcut pe de-a'ntregul capitolul „Iernatul albinelor“. Iernatul albinelor rămâne încă o problemă care n'a fost pe deplin deslegată; dar prin lămuririle şi amănuntele ce dăm asupra lui, credem că stuparii vor cunoaşte mai bine problema lui, şi vor şti ce îngrijiri să dea stupilor, pentruca dezastrul din iarna anului 1941—42 să nu se mai repete“.

D-l N. Nicolaescu, vice-preşedinte de onoare al Societăţii Centrale de Apicultură din România în prefaţa ediţiei a VII, a VIII-a aruncă o lumină destul de vie asupra influenţei hotărîtoare a literaturei apicole asupra desvoltării albinăritului sistematic la noi, şi ne face să întrevedem într'un viitor apropiat prin încurajări oficiale revenirea acestei bogăţii naţionale de care se dusese vestea peste hotare pe vremea strămoşilor noştri.

Impărtăşesc cu adâncă admiraţie sarcina pe care D-l Prof. Ioan Z. Barbu şi-a luat pentru îngrijirea retipărirei în ed. IX-a a CĂLĂUZEI STUPARULUI la fel şi pentru a duce mai departe îndrumările D-lui N. Nicolaescu, care în peste 40 de ani de când se ocupă cu albinăritul, a ţinut să împărtăşească cu toată dragostea şi iubirea ce o are pentru albine, sfaturi şi îndemnuri pe cari apicultorii le-au preţuit cum se cuvine după cum o dovedeşte din plin numărul de cărţi apărute la scurte intervale.

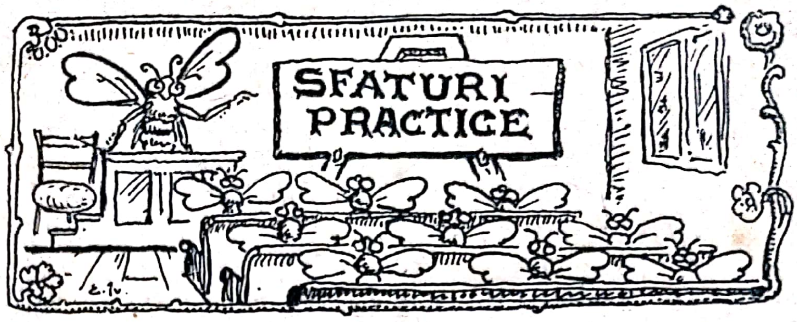

Sirop de portocale cu miere.

Se ia zeama dela portocale. La fiecare ceașcă de zeamă se adaugă o ceașcă de zahăr și coaja rasă dela 1/2 portocală și dela 1/2 lămâie pusă într'o pungulița de pânză. Se fierbe totul timp de 5 minute. Se ia dela foc și se adaugă trei sferturi de ceașcă de miere lichidă și zeama dela o jumătate lămâie pentru fiecare ceașcă de zeamă întrebuințată. Se toarnă în sticle sterilizate și se pune dopul repede.

Acest sirop este o băutură delicioasă pentru copii și se întrebuințează 1—2 linguri la un pahar de apă rece.

Unt de caise în miere.

Se ține în apă timp de o noapte un kgr. de caise uscate. Se fierbe apoi până când se înmoaie bine, apoi se dă totul prin sită. La fiecare ceașcă din acest amestec se pune trei sferturi de ceașcă de miere. lichidă. Se pune apoi zeama și coaja rasă dela o lămâie. Se fierbe timp de 20 min., mestecând continuu cu o lingură.

Se păstrează în borcane sterilizate și bine închise.

Unt de prune cu miere.

Se ține în apă timp de o noapte un kgr. de prune uscate. Se scoate apoi sâmburii cari se pun într'o pungulița de pânză.

Se fierbe amestecul acesta în vasul căruia i se atârnă pungulița cu sâmburi. Se fierbe până când se înmoae apoi se trece prin sită. Se adaugă trei sferturi de ceașcă de miere la fiecare ceașcă din amestecul de mai sus și se fierbe timp de 20 minute mestecând cu o lingură continuu. Se păstrează în borcane sterilizate și bine închise.

Un purgativ bun este ceaiul de rădăcină de nalbă îndulcit cu miere; 3 grame rădăcini la 100 grame de apă clocotită. Cu ceaiul de rădăcină se poate face clismă copiilor.

Impermeabilizarea ghetelor.

Jumătate kg. ulei de in fiert, 500 gr. grăsime de oaie, 100 gr. ceară de de albine curată, 60 gr. rășină. Se topesc toate încet la foc slab. După ce ghetele au fost bine curățate, se ung cu acest amestec.

Scoaterea petelor.

Se face un amestec:

10 gr. benzină curată; 250 gr. alcool 90°, se bate din când în când într'o sticlă. După o săptămână se adaugă 80 gr. amoniac. Inainte de întrebuițare se amestecă bine.

Culegeri de
Ing. MARIANA GEORGESCU

Informații

Viitoarea ședință a Comitetului Soc. Centrale de Apicultură din România va avea loc Duminică 30 Ianuarie 1944 la sediul său din Palatul Institutului Național Zootehnic, Buc. Str. Dr. Staicovici No. 63 orele 10 dim. La ordinea zilei luându-se în discuție și probleme de interes general apicol, sunt rugați a lua parte la această ședință și D-nii membrii cari nu fac parte din comitet.

După cum am anunțat la vreme, Comitetul Societății Centrale de Apicultură din România s'a alăturat și aprobat propunerea d-lui Președinte Grigore Giossan, anume ca societatea să tipărească o lucrare omagială, închinată activității fără preget în timp de aproape 40 ani a D-lui Dr. Florin Begnescu care neîntrerupt, prin scrieri, lucrări de specialitate, conferințe, ca reprezentant al României la Congresele Internaționale de apicultură, a contribuit la desvoltarea și ridicarea albinăritului românesc într'o măsură nepreţuită.

Pentru ca această lucrare să răspundă pe deaîntregul scopului urmărit, pentru oglindirea cât mai fidelă a acestei uriașe propagande făcută cu atâta zel de către D-l Dr. Florin Begnescu, Societatea Centrală de Apicultură din România prin Comitetul său, roagă stăruitor pe toți stuparii cari cunosc această activitate, sau numai frânturi din ea, să trimită pe adresa Societății (București, Căsuța Poștală No. 525) articole semnate propriu, cari vor apare în lucrarea proectată, în primele luni ale anului 1944.

A reapărut CĂLĂUZA STUPARULUI în ediția IX-a de Gh. Stoenescu și N. Nicolaescu, revăzută și adăugită sub îngrijirea d-lui prof. universitar *I. Z. Barbu,* care se vinde cu 700 lei exemplarul.

Ediția VIII-a tipărită acum 2 ani, epuizându-se într'un timp așa de scurt, dovedește din plin primirea ce stuparii fac acestei lucrări, care nu trebue să lipsească din biblioteca niciunui stupar.

●

— Valț pentru lucrat faguri artificali, puțin uzat vinde C. L. Hristea, moșia Mărășești, jud. Tutova, prin Bârlad, unde se poate cere toate informațiile.

Situația D-lui .... **la** **1944**

Abonamente	PE ANII						Total lei
	1939	1940	1941	1942	1943	1944	
Abonamente plătite							
Abonamente de plată	12						

10
11
7
6
6
3

60

Casier

4 pei oi — 2000 lei
4 p. opinci — 2000 — —
9 oi sentite — 4500

3

5-4

APICULTORII

Găsesc în sezonul apicol 1944 faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presați la valțuri moderne „Rietsche". (Prețul la cursul de cumpărare a cerii plus fabricațiunea). Se execută faguri presați la valțuri din ceara proprie a D-lor apicultori dacă acest material este **foarte bine curățat** de orice părți străine. (Prețul 300 lei kgr. și 5% scăzământ). Se cumpără ceară curată de albine. Contra aconto 30%. se expediază ramburs în provincie (minimum 3 kgr. la o comandă). Orice corespondență, prin carte poștală dublă prevăzută cu adresa expeditorului pentru răspuns. **Căpitan Zissu Dumitru,** Strada Gheorghe Baritiu No. 23 — București (prin Calea Griviței Stația tramvai Octav Cocorăscu). Telefon 3.24.20.

CENTRIFUGE
EXTRACTOARE DE MIERE
Stupi Tip Dadant-Auto
GĂSIȚI LA
☞ MONDIAL ☜
București, Str. Carol, 6 — Tel. 5.26.26

APICULORII Toate uneltele necesare pentru stupăria Dvs., cât și tot felul de semințe melifere, găsiți avantajos și de bună calitate la vechea casă A. Clouard, Semințeria «La bunul grădinar», București I. — Str. Carol Nr. 55 Telefon 3.34.92. Catalog gratuit la cerere.

STUPINA ANTONESCU

a început fabricarea pentru sezonul 1944 de FAGURI ARTIFICIALI TRAINICI (prin asigurarea coeziunei moleculare la ceară pe cale naturală) confecționând orice cantitate și pentru orice mărime de ramă.

Se garantează sterilizarea fagurilor contra bolilor la albine și folosirea mierei și a alcoolului alb în soluție la valțuri, ceiace face ca albinele să lucreze repede și cu multă plăcere pe acești faguri.

În măsura disponibilului se preschimbă ceara D-lor apicultori cu faguri gata lucrați.

Pentru colete, mandate, corespondență, etc. numai adresa:

VICTORIA ANTONESCU
București, str. Virgiliu Nr. 7
Telefon 5.22.06.

STUPI DADANT-BLAT
fabrică ferma Crețulești-Ilfov
proprietatea Dr. Em. Daraban
la prețul de 8000 lei bucata,
complecți cu etaj și saltelute

SEMINȚERIA «FLORA» Alois Kaslek, București, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere.

Pentru reclamele publicate în Revistă Societatea Centrală de Apicultură nu are nici o răspundere.

■ **Revista „România Apicolă" este aranjată pe colecții complete, și necomplete cu numerele 1, 2, 3, 4, 5 lipsă, și se poate vinde după cum urmează: Colecția completă, Lei 200; Colecția cu No. 1 lipsă, Lei 180; Colecția cu 2 numere lipsă, Lei 160; Un număr separat, Lei 10. Sumele se trimit pe adresa D-lui C. Tintea. Cont CEC No. 12984**

Abonamentul 500 lei anual. Exemplarul 50 lei.

„BUCOVINA" I. E. TORODUȚIU BUCUREȘTI

Ioan Someșan 48 Iași

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL
SOCIETĂȚII
CENTRALE DE
APICULTURĂ
DIN ROMANIA

ANUL XIX   Nr. 9—12   SEPTEMB.—DECEMBRIE 1944

Complect.

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sediul Societății: București VI, Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Național Zootehnic
Abonmentele și ori-ce sume de bani se trimit numai pe adresa: C. Țintea căsuța poștală 525 sau prin Cont C. E. C. No. 12984
Corespondența se va adresa numai **București I. Căsuța Poștală 525.**

Președinte de onoare statutar: **R. ZĂRONI,** Ministrul Agriculturii și Domeniilor.

Prim Vice-Președinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**
Vice-Președinte de onoare: **N. Nicolaescu**
Comitetul: Președinte activ: **Grigore Giossan**
Vice-Președinte: **General Al. Mladinescu.**
Secretar General: *Cpt. Zissu Dumitru.* Casier: *Constantin C. Țintea.*
Bibliotecar: *Lt. V. Harnaj.*
Redactor România Apicolă: *Constantin S. Antonescu.*
Membri: *Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareș, Dr. D. Russu.*
Censori activi: *S. Ruginosu, Gh. Pandrea* și *D-na Arh. Henrieta* Delavrancea-Gibory.
Censori supleanți: *C. Costescu, C. V. Lascăr, Plot.-maj. Vasile Ioan.*

„ROMÂNIA APICOLĂ"

Organ de propagandă al Societății Centrale de Apicultură din România
București I, Căsuța Poștală No. 525.

Redactor Șef: **Constantin S. Antonescu.**

Colaboratori:

Prim Vice Președinte de Onoare: **Dr. Fl. Begnescu.**
Vice Președinte de Onoare: **N. Nicolaescu.**
și D-nii: **Grigore Giossan, Constantin L. Hristea, Dr. Em. Daraban, Cpt. Zisu D-tru, D-ra Ecaterina Golescu,** etc.

ABONAMENTUL: Pentru Instituțiuni, Societăți, le 4000 anual; Pentru membrii: Cotizația la societate 200 lei anual; Abonamentul 1800 lei. Total lei 2000. Taxa de înscriere lei 100.
Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Articolele de publicat în Revista **„România Apicolă"** ca și orice reclame etc. se vor trimite pe adresa **Societății Centrale de Apicultură din România, București, Căsuța Poștală No. 525.**

CUPRINSUL

Chemare; Miere sau roiuri de Constantin Antonescu; † Sabin Răchiteanu de C. Țintea; Cum se lucrează într'o stupină de Ion T. Spiloiu; Procesul-verbal al Adunării generale a Soc. Centrale din Apicultură din România la 20 August 1944; CRONICI (stup cu două mătci și trântorii) de Drobit Ilarion; Poșta casierului; Informațiuni, etc., etc.

ANUL XIX Nr. 9–12 SEPTEMBRIE–DECEMBRIE 1944

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

CHEMARE

Intrăm în al 20-lea an de apariție, de muncă altruistă pe tărâm apicol. Așa cum începuse societatea noastră de stupari, cu certuri, gâlceavă și ambiții personale, n'ar fi putut dăinui atâta vreme dacă providența n'ar fi scos la iveală omul de unire, de muncă, care a știut să aducă suflul de înfrățire pentru binele obștei stupărești.

Așa cum am luptat vreme de nouăsprezece ani, prin propriile noastre mijloace înfăptuind atâtea lucruri mari pentru albinăritul românesc, însriem o etapă importantă în desvoltarea și reînflorirea ramurei stupărești în țara noastră. Trebue să fim mândri de ceea ce am făcut și să urăm și în viitor urmașilor noștri, să continue cu abnegație opera începută cu trudă și multă voință de noi cei aleși de până acum, la cârma Societății.

Astăzi albinăritul nu mai este ca odinioară o ramură de prea puțină importanță în agricultură. Trecând peste beneficiile directe obținute de la albine prin polenizarea florilor și dobândirea de fructe de calitate, beneficii pe care le-am propăvăduit încontinuu prin coloanele organului nostru de propagandă „România Apicolă“, prin gazete, publicații etc., astăzi cele indirecte (mierea și ceara) au devenit de mare importanță, dat fiind prețul ce se obține acum pe produsele apicole. De aceea avem marea mulțumire că munca depusă până acum pe făgașul apicol, a fost fructuoasă și că ne-am îndeplinit rolul important ce l-am trâmbițat de atâta vreme ca inițiativă particulară pusă în slujba țării.

Avem însă și în viitor datoria să nu dezarmăm de la programul nostru de muncă în propaganda apicolă românească, cu atât mai mult, cu cât această ramură a început tot mai mult să fie apreciată la dreapta ei valoare.

Vremurile de astăzi însă sunt grele. Mijloacele noastre materiale infim de mici. Tipăritul revistei este o problemă și încă una din cele mai grele. DE ACEEA NE-AM VĂZUT PUȘI IN SITUAȚIA DESTUL DE GREA DE A FIXA ABONAMENTUL, IN CARE INTRĂ ȘI COTIZAȚIA PE 1945 LA LEI 2.000.

Suma s'ar părea mare, totuși ea se menține ca și în trecut la costul a un kilogram și jumătate, maximum, de miere. Pentru noi însă se cere o chiverniseală deosebită în gospodăria Societății, ca să putem duce la bun sfârșit greaua noastră sarcină.

De data aceasta rugăm pe membrii și abonații noștri să ne trimită imediat costul de Lei 2.000, ca să le putem trimite numerile ce sunt sub tipar pe 1945. Numai celor ce vor achita anticipat suma de lei 2000 *le vom trimite revista. Nici o excepție nu se va putea face.*

Suntem convinși că de rândul acesta vom fi înțeleși așa cum merită strădania depusă de noi de al cărei rezultat se bucură colectivitatea și aproape de loc cei de la conducere.

COMITETUL

PROBLEMA ZILEI

Miere sau roiuri?

de *Constantin Antonescu*

Ca mai în toate ramurile de activitate, războiul lasă și în apicultură goluri cari încep să se simtă tot mai mult pe zi ce trece.

Multe din prisăci n'au mai putut fi conduse rațional; altele prin mutări dela un loc la altul au slăbit în producție, aceste mutări făcându-se nu pentru și în cadrul stupăritului nomad ci după cazuri dictate de împrejurări.

Tot din cauza războiului, zahărul nu s'a putut obține și găsi în toate perioadele, când seceta din câteva dintre regiunile țării a făcut ca recoltele de miere să fie slabe sau chiar sărace încât nu s'au putut ajuta coloniile lipsite în provizii, și astfel în iernile acestor ani de războiu numărul stupilor s'a împuținat simțitor.

Acum când zorile păcii în lume au început să apară la orizont, iar popoarele se pregătesc pe deoparte să muncească la vindecarea rănilor lăsate de războii în mai toate ramurile de activitate, iar pe de alta să aducă ușurarea și garantarea unui trai mai bun oamenilor depe toate treptele societății, se cade să ne gândim și noi stuparii ce este mai bine să urmărim, producerea de miere cât mai multă sau înmulțirea stupilor prin crearea de roiuri.

Dacă judecăm adânc asupra acestor două scopuri deopotrivă de însemnate, ne dăm seama dela început că în aceste vremuri, nu putem înclina mai mult asupra numai a unuia dintre ele, căci amândouă sunt tot așa de însemnate.

Mierea, care după cum știm este unul din cele mai complete alimente naturale, bogat în vitamine, aliment pe care știința omenească n'a reușit să-l fabrice artificial (zahărul industrial alimentul mort care a reușit, datorită reclamelor scump plătite de fabricele respective să ia locul mierei în alimentația generală a lumii, nici pe departe nu se poate asemăna din punct de vedere nutritiv cu ea), va trebui să intre cât mai curând în hrana oamenilor și mai presus a copiilor.

Pe umerii generației noastre și a celor următoare apasă greutățile refacerii ruinelor celui mai cumplit războiu mondial.

Forța, cu care trebuește înfăptuit acest efort, stă în puterea de muncă a brațelor ce vor fi chemate să lucreze la aceasta, în sănătatea indivizilor, ale căror stomacuri trebue să digere alimente bogate în vitamine, etc., deasupra cărora mierea este suverană.

Un vechi proverb spune că este mult mai ușor să previi decât să vindeci o boală oarecare.

Mierea care este așa de puțină pe piață, și care se ia în general numai în cazurile de boală după indicațiile medicului, ar face minuni când ar fi consumată de milioanele de lucrători din fabrici și ateliere, de slujbașii din birouri și mai cu seamă de copii acestora.

După ultimele statistici, România se găsește în fruntea popoarelor europene cu natalitatea (numărul de copii născuți într'un timp oarecare) dar aceleaşi statistici arată că tot România se află în fruntea lor cu mortalitatea, care seceră în fiecare an zeci de mii de copii. Nu mai vorbim de numărul de morţi anual seceraţi de tuberculoză, friguri, etc.

Dacă mierea singură a fost în stare să vindece de tuberculoză şi ulcer la stomac pe unii apicultori, ne dăm seama mai bine ce ar însemna atunci când acest aliment — mană cerească ar intra în alimentaţia generală şi mai cu seamă în aceia a copiilor.

Ştim cu toţii că o boală oricât de necruţătoare ar fi ea, se sălăslueşte cu mare greutate într'un corp sănătos, bine hrănit, viguros, iar cei atinşi de ele, luptă cu mare uşurinţă contra lor până ce le învinge.

Oficialitatea noastră ar trebui să se gândească foarte serios la acest lucru, şi în loc să învestească sume însemnate cu mediicamente şi mijloacele de asistenţă medicală pentru tratarea bolnavilor, o bună parte din aceste sume să treacă în seama cheltuelilor pentru *prevenirea boalelor*, cale ce este mult mai uşoară şi cu neşovăitoare rezultate.

Iată câteva cuvinte şi date, cari pot face obiectul unui studiu, pentru care mierea ar trebui să intre cât mai curând în alimentaţia generală a fiilor acestui popor.

Dar tot din statisticile din urmă aflăm că s'ar găsi în ţara noastră aproximativ 500.000 de stupi (statisticile sunt dinaintea izbucnirii actualului război, deci acum ar fi şi mai puţini) cari cu o producţie medie de 10 kgr. de miere dela fiecare, ar da pentru populaţia românească aproximativ ½ kgr. pe an, cum s'ar spune numai de „împărtăşanie" nici decum nu poate fi vorba de o cantitate care să intre în alimentaţia generală, şi nici măcar a copiilor.

Ce să facem atunci?

— Să oprim mierea în folosul roiurilor, deci să pornim la înmulţirea stupilor în vederea răspândirii cât mai largi a stupilor, şi deci şi a viitoarelor recolte ce ar urma să le avem peste 5—10 ani, cu care să asigurăm cantităţi pentru alimentaţia generală?

— Sau să oprim roirile pentru a produce cât mai multă miere, care după câte am expus pe scurt aci, este aşa de necesară încât o putem considera suportul sănătăţii şi al puterii de muncă a neamului?

Şi una şi alta sunt tot aşa de însemnate, şi oricât am vrea să înclinăm mai mult pentru una din ele, amândouă aceste două ţeluri, se echilibrează perfect dacă le-am pune în balanţa intereselor naţiunii.

Pentru a grăbi realizarea lor se cere muncă, perseverenţă la realizarea lor, dar mai presus un sprijin cum n'a mai fost dat până acum de statul însăşi în folosul răspândirii apiculturei.

Scândurile de brad din care se confecţionează stupii au ajuns să se vândă cu 70.000 lei m³, preţ ce nu poate fi oferit de micii apicultori, nicidecum de sătenii de pretutindeni, cari ar dori să-şi aibă pe lângă gospodărie câţiva stupi.

Ce să mai spunem de roiuri, cari o să se găsească foarte anevoe, pentrucă stuparii, cum e şi normal are să se gândească la completarea stupinelor proprii mai întâi, şi pe urmă la vânzare.

Dar sculele apicole, etc.?

Cred că sunt în asentimentul tuturor cu propunerile următoare:

1) Statul care are păduri cu lemn de brad, trebue să ia măsuri imediate pentru a repartiza pe regiuni lemn ieftin la confecţionarea stupilor.

2) In atelierele şcoalelor de agricultură, să se lucreze stupi de propagandă la sate dacă nu gratis cel puţin la un preţ care să fie apropiat de cele mai modeste pungi.

3) La fermele statului să se creeze începând chiar din anul acesta crescătorii de albine, în stare să răspândească mii de roiuri în toată ţara, şi cât mai repede cu putinţă.

Cele 3 sugestii ale mele, le găsesc ca fiind din cele cari ar da roadele cele mai ideale, ţinând seama că nu am sugerat înfiinţarea de instituţii anume, cu personal din afară, ci din contră, din materialul ce-l are din belşug statul (lemnul de brad), la instituţii ce sunt create şi cu personal existent, etc.

Cheltuelile ce s'ar face, pentru a nu cădea în sarcina statului, sunt sigur, vor fi accesibile tuturor pungilor.

Cine va câştiga din toate acestea? apicultorii-beneficari? *Nu!*

Naţiunea întreagă, generaţiile tinere pe umerii cărora apasă după cum am mai spus, grija atâtor eforturi de muncă ce trebueşte îndeplinită cu braţe vânjoase, şi corpuri bine hrănite.

† SABIN RĂCHITEANU

Incă un entuziast al apiculturei care s'a dus. Tânăr, avea numai 34 de ani când ne-a părăsit în urma unei boale ce nu iartă, a arătat în scurtul timp pe care l'a petrecut între noi cele mai alese calităţi de stupar.

A făcut Şcoala Normală la T. Severin, a funcţionat o vreme la Şuşiţa jud. Severin iar după ce a obţinut definitivatul s'a transferat la Proiteşti-Mehedinţi.

Nu s'a mulţumit niciodată cu activitatea pur dăscălească ci, înţelegând rolul mare pe care îl are învăţătorul în luminarea satelor, s'a ocupat cu răspândirea spiritului de economie la şcolari (lucru pentru care a fost premiat de C. E. C.) cu îmbunătăţirea şi plantarea terenurilor degradate, a înfiinţat pepinieră de salcâmi şi plantaţii de pomi roditori şi, mai ales, s'a ocupat de stupărie.

Era membru al societăţii noastre şi ne-a dat totdeauna concursul cel mai plin de însufleţire. Aveam speranţa că va deveni un pioner al apiculturei moderne pe plaiurile Mehedinţului, fusese numit Propagandist Apicol, recunoscându-i-se astfel meritele, dar soarta a voit ca această activitate rodnică să se oprească înainte de vreme.

Amintirea lui rămâne neştearsă în inimile noastre.

C. ŢINTEA

Cum se lucrează într'o stupină

de IOAN T. SPILOIU
Schiuleşti-Prahova.

III

Pentrucă nu din vina noastră, nu am putut, — aşa precum ne-am propus, — să continăm aceste articole destinate începătorilor, paralel cu mersul sezonului, vom face acum o mică paranteză, spre a explica unele chestiuni, care normal ar fi fost să apară la început.

Iar mai târziu când florile vor fi din nou abundente, vom continua descrierea lucrărilor stupăreşti, care cuprind între altele, practica obţinerii mierii sau a roilor, chestiuni atât de importante pentru începători.

Ce este colonia. *Totalitatea insectelor, a acelor gâze atât de plăcute şi dragi celor ce le înţeleg rostul, formează colonia. Sunt unele colonii mai blânde, altele mai rele, dar toate indiferent de rasă şi indiferent de locul unde trăesc, cuprind 3 feluri de locuitori. Acestea sunt: Albina lucrătoare, matca sau regina şi trântorii. Deosebirile dintre ele, le vom vedea mai jos.*

Albina lucrătoare. *Cea mai mică albină din stup, dar şi cea mai harnică — fiindcă ea duce greul muncii de tot felul în stup — este albina lucrătoare. Este foarte asemănătoare la privire cu musca însă cercetate fiecare cu atenţie şi mai cu seamă punându-le la microscop organele fiecăreia, vom vedea că între ele este o mare deosebire.*

Pentru a îndeplini cu uşurinţă atât de variatele lor munci, albinele lucrătoare sunt înzestrate cu aparate foarte ingenioase.

Astfel, pentru a vedea în interiorul stupului, albina lucrătoare ca şi celelalte (matcă şi trântor) este dotată cu 3 ochi simpli, aşezaţi triunghiular pe cap, ca trei puncte negre. Dar pentru muncile din afară, vederea trebue să fie mult mai întinsă; ori pentru aceasta albinele mai au în părţile capului, alţi doi achi, zişi compuşi *şi care sunt mult mai mari ca primii. Ei au câteva mii de feţe (facete), cu care pot privi — fiind înclinate în părţi deosebite — de jur împrejurul lor.*

Cu ajutorul acestor ochi şi cu ajutorul unui simţ al mirosului, ce-şi are origina în antene — acele firicele mobile ce se mişcă necontenit în jurul capului, ele fiind şi organe de pipăit şi auz — pot descoperi cu uşurinţă, florile nectarifere (care produc nectar) de unde sug nectarul atât de preţios.

Nectarul găsit, este supt cu ajutorul limbii — o trompă care se poate strânge — ce se compune din trei părţi: două care împreunându-se formează un tub şi a treia care introdusă în tub, are o funcţiune asemănătoare pistonului unei pompe.

Nectarul supt cu această trompă ajunge după străbaterea esofagului, într'un fel de pungă, numită „punga melarică".

Aci, el este transformat în miere. După transformarea nectarului în miere, lucrătoarele o pot descărca în celulele fagurilor.

O mică parte, trece însă mai departe în stomac, unde e folosită pentru energia trebuitoare insectei.

Pentru căratul polenului, albina mai are la ultimele două picioare, două coşuri mici în care, sub forma unor bulgăraşi, aşează polenul. Polenul cules este adus în stup şi depoziat în celule, aşa fel ca aerul să fie cu desăvârşire eliminat.

In afară de aceste două minunate aparate — ce nu se văd la trântor sau la regină — lucrătoarea mai este înzestrată şi cu puterea de a produce ceară, având pentru aceasta, un aparat special de secreţie.

Ceara, sub formă lichidă — în corpul albinei — este eliminată prin glande cerifere *aflate sub inelele abdominale, pe partea inferioară a abdomenului. Indată ce dă de răceală, ceara secretată de glande se întăreşte, luând forma unor solzişori albi care — dacă nu sunt folosiţi de albine — cad pe fundul stupului.*

Cu aceşti solzişori, albinele construesc fagurii, aşa cum vom vedea mai la vale.

Pentru apărarea avutului ei, albina mai are în partea din urmă a abdomenului un ac pe care îl foloseşte oridecâteori se iveşte cazul.

Acul e în legătură cu o pungă cu venin care se varsă prin canalul ce străbate acul, în locul înţepat, producând dureri şi umflături.

De obiceiu, acul rămâne în locul înţepat, producând dureri şi umflături, nişte ghimpi întorşi care nu-l lasă să mai iasă. Odată cu acul, rămâne şi vezicula cu venin, iar albina lipsită de aceste organe, de cele mai multe ori, moare.

Albina lucrătoare este femelă, însă rostul ei în stup fiind altul — cel pe care-l ştim — aparatul de reproducţie este atrofiat.

Vom vedea cazuri în care albine lucrătoare îşi iau rol de matcă însă din ouăle lor, nu rezultă decât trântori. O asemenea matcă falsă, este o primejdie pentru colonie şi ea trebue stârpită.

Albina lucrătoare, trăeşte 6—7 săptămâni vara sau 7 luni iarna. Aceasta din cauza neactivităţii.

Regina. *Am văzut mai sus, că albinele lucrătoare trăesc destul de puţin. Şi ar dispare toată colonia dacă natura, în marea ei grijă ce-o poartă tuturor vieţuitoarelor, nu ar fi lăsat un mijloc de înmulţire şi pentru albine.*

Astfel deschizând şi cercetând cu grijă un stup, uitându-ne cu grijă la locuitorii lui, vom vedea la un moment dat, pe o ramă oarecare, o insectă mai deosebită decât celelalte, mai mare la trup şi... hai să zicem, mai majestoasă.

Este permanent înconjurată de un număr de lucrătoare ce se pare că îi poartă o dragoste neţărmurită.

Aceasta e regina!

Ea este singura fiinţă din stup, care asigură existenţa coloniei. Prin numeroasele ouă ce le depune zilnic, — ajunge după părerea unora la 3000—4000 ouă pe zi — împrospătează colonia, înlocuind albinele ce mor, şi chiar înmulţind într'atât numărul de albine, încât colonia ajunge să roiască.

Pentru această treabă, regina are un aparat de reproducţie *destul de complicat, care cuprinde la 5.000.000 ouă, în stare embrionară. Datorită hranei special pregătită de către albine ouăle se desvoltă foarte repede. Ele se desprind din şirul lor, trec prin canalul de reproducţie, pe lângă punga spermatică.*

Aci oul primeşte un spermatozoid, făcându-l bun de a da o albină lucrătoare. Dacă oul nu primeşte acest spermatozoid din el va lua naştere un trântor. Nu se ştie cu precizie dacă aceşti spermatozoizi sunt daţi ouălor din voinţa mătcii, sau datorită altui proces intern, independent de voinţa ei.

Oul îl depune însăş matca, în fiecare celulă, dar creşterea puetului, revine exclusiv, lucrătoarelor, aşa cum vom vedea mai târziu.

Matca trăeşte până la 5 ani, însă dă ouă bune, numai până la 3 ani. După această vârstă depune prea multe ouă de trântori.

Trântorii. *Al 3-lea neam de albine în cadrul aceleiași colonii, îl formează albinele-trântori. Sunt numiţi astfel fiindcă s'a observat că ei nu fac altceva decât să trăiască „pe picior mare“, fără să-i intereseze vreo muncă sau altceva.*

Dacă au vreo grijă, este aceia să urmărească vreo regină care iese la sborul de împerechere, căci trebue să ştim: Trântorii sunt de sex bărbătesc.

Dacă au acest prilej, se reped cu toţi în sbor după regină însă numai unul singur, care desigur e şi cel mai puternic, o prinde 'n sbor şi o împerechează.

Dar această scurtă fericire este plătită cu viaţa, deoarece în momentul desperecherii, organul de reproducţie al trântorului se rupe, rămânând reginei, care sboară cu el până în stup unde este curăţită de către lucrătoare.

Trântorii sunt ţinuţi în stup, până prin luna August sau Septembrie. Aceste luni, corespunde cu momentul încetării aparaţiei nectarului, făcându-ne să deducem că albinele lucrătoare elimină trântorii din spirit de economie, căci ei sunt foarte mâncăcioși și murdari. Işi lasă excrementele chiar în stup, pe faguri.

Trântorii sunt mai mari ca lucrătoarele, n'au ac iar bâzâitul lor este mult mai gros.

Fagurii şi celulele. *Pentru creşterea puetului şi pentru depozitarea proviziilor, ca şi pentru susţinerea ghemului de albine, mai ales iarna, sunt necesari fagurii.*

Ei sunt construiţi de către albine din ceara care o secretă, atât de minunat — ca lucru şi prezentare — încât mulţi oameni şi-au bătut capul să priceapă care este principiul pe care se sprijină judecata, planul lor — mai bine zis — de construire.

Căci albinele au dat dovadă aci, de o înţelepciune rară.

Albinele lucrătoare, care precum am văzut, sunt singure în măsură să producă ceara, se prind de tavanul stupului primitiv sau speteaza ramei stupului sistematic şi luându-se de picioare, formează o pânză, care pare a sta la odihnă.

In acest timp, cea mai obositoare muncă se săvârşeşte fără să ne dăm seama: Secreţia cerii! Ceara secretată este dată ziditoarelor, care clădesc frumoasele cămăruţe exagonale, ce formează fagurul.

Dacă am lua un fagure şi l-am privi în zare am observa că fundul unei celule ce-şi are faţa spre noi, formează 3 părţi de fund la 3 celule de pe faţaadversă. Această dispoziţie a fundurilor are de scop mărirea puterii de rezistenţă a fagurelui.

Ca formă, celulele sunt de mai multe feluri. Aşa avem celule de lucrătoare, de trântori şi botci. Celulele de lucrătoare sunt mai mici ca cele de trântor, dar şi unele şi altele au tot forma exagonală.

Celula de matcă sau botca, are forma unei ghinde şi se află de obiceiu pe marginile fagurelui. Are interiorul cilindric şi este mult mai adâncă decât celelalte celule.

Pereţii botcilor sunt mai groşi şi sunt fabricaţi din ceară amestecată cu propolis pentru a le mări durabilitatea.

Acolo unde fagurul se uneşte de speteaza ramei, mai se văd câteva celule, compuse numai din 4—5 pereţi, iar nu 6. Acestea se numesc celule de scăpare. Intre celulele de lucrătoare şi celulele de trântori, mai sunt un soi de celule, compuse din 3—5 pereţi, numite celule de trecere, fiindcă sunt întrepuse ca despărţitoare, a unui fel de celule, de celălalt fel.

Din toate aceste celule, vom vedea că: celulele de lucrătoare folosesc pentru creşterea puetului de lucrătoare, cele de trântor pentru creşterea puetului de trântor, şi toate la un loc mai folosesc la depozitarea mierii şi a polenului de rezervă.

Botci nu vom găsi în stup decât în timpul când colonia simte nevoia unei regine. După eşirea acesteia, botca este roasă de către lucrătoare .

Fagurii artificiali. *Pentru a uşura întrucâtva munca albinelor, apicultorii s'au gândit încă din timpuri mai vechi să dea un mic ajutor albinelor, punându-le la dispoziţie, funduri de faguri, construiţi cu presa special făcute pentru treaba asta, şi care au fost inventate şi perfecţionate în cursul trecerii vremii.*

Azi nu se mai poate concepe stupină sistematică fără presă proprie, de faguri. Presa, are o tavă şi un capac ce se suprapune pe tavă având împreună imprimat, fundurile de celule.

Cu presa se lucrează astfel:

Se topeşte într'un vas, ceara din care vom face fagurii. Vasul cu ceară se află în altul mai mare cu apă, pentruca ceara să nu se afunme şi să nu devină sfărâmicioasă.

Până se topeşte ceara bine, în alt vas de ¼ l. se pune puţină miere şi se dizolvă în apă, obţinându-se un sirop subţire.

Pe o masă netedă, aşezată perfect orizontal se pune presa.

Se deschide capacul presei, se toarnă sirop în presă, şi se lasă uşor capacul. Când ambele părţi s'au udat bine cu sirop, se scurge lichidul în vasul său.

Se reaşează presa, se deschide din nou capacul şi cu o căniţă se ia ceara topită din vasul de pe foc. Se toarnă ceara printr'o rotire a mânii, repede, pe toată suprafaţa tăvii, după care se lasă capacul şi se apasă cu greutatea corpului. Surplusul de ceară va eşi spre margini.

Când s'a închegat, se desprinde ceara, numai de pe marginea *tăvii, se ridică capacul cu foaia de fagure cu tot, se curăță şi marginile capacului, iar apoi se desprinde foaia şi se pune pe un ziar alături.*

Astfel se procedează pentru fiecare foae de fagure în parte.

Fagurii artificiali se fixează în rame cu ajutorul unei rotițe dințate cu mâner, care se poate procura din comerț. Incălzind rotița la flacăra unei lămpi şi purtând-o pe sârme, deasupra fagurelui, ceara se topeşte iar sârma intrând în ceară e prinsă de ea atunci când din nou se solidifică.

Fagurii artificiali sunt foarte folositori, pentrucă ei economisesc munca lucrătoarelor, aduc prisos de miere şi înlătură surplusul de trântori din stup.

(Continuare în numărul viitor)

15 Decembrie 1944.

FAGURI TRAINICI OBIŞNUIȚI prin metoda originală a ASIGURĂRII COEZIUNEI MOLECULARE LA CEARĂ, pentru oricare model şi dimensiune la ramele stupilor.

FAGURI TRAINICI CU CELULE MĂRITE (660 pe dm.² în loc de 800 celule cât este normal) pentru creşterea rasei de albine indigene mărită.

MĂTCI INDIGENE URIAŞE (mărite) garantat fecundate pentru rasa albine mărite (înscrieri pentru livrări dela 1 Iunie 1945).

FAGURI FOARTE SUBȚIRI, special pentru secțiuni din ceară albă.

Roiuri populate cu albine indigene sau indigene mărite (înscrieri pentru livrări începând dela 1 Iunie 1945).

Fagurii se lucrează din ceară absolut naturală şi sterilizată contra bolilor de albine, cu alcool alb şi miere în soluție la valțuri, ceeace face ca albinele să-i lucreze repede şi cu multă plăcere.

INFORMAȚIUNI, INDRUMĂRI PRACTICE IN ALBINĂRIT, ANALIZE, etc. ABSOLUT GRATUIT în fiecare zi între orele 14—16.

Corespondență cu mărci sau c. p. pentru răspuns.

CONSTANTIN ANTONESCU
Bucureşti, str. Virgiliu Nr. 7
Telefon 5.22.06

Proces-Verbal

al Adunării Generale a Soc. Centrale de Apicultură din România, ținută la 20 August 1944 la sediul ei în Palatul Institutului Național Zootechnic

La ora 16 *D-l Președinte Grigore Giossan* luând cuvântul arată că la această adunare numărul restrâns de membri prezenți este explicabil din cauza greutăților de transport și în general a evenimentelor prin care trecem. România prin așezarea ei geografică a fost nevoită să jertfească viața multora dintre confrații noștri. Deaceea se cuvine un moment de reculegere pentru cinstirea memoriei lor. Fie ca jertfa lor să ne fie îndemn de muncă și unire pentru realizările noastre apicole, la reînflorirea bogățiilor naturale ale scumpei noastre țări.

Adunarea păstrează în picioare un minut de reculegere.

D-l Președinte Grigore Giossan, propune, în conformitate cu legile în vigoare formarea Biroului Adunării Generale de astăzi.

Se numesc — în aplauze generale — scrutatori, domnii *Drobit Ilarion* și *Gheorghe Anton*, iar secretar *Constantin Antonescu*. Prezidează D-l *Grigore Al. Giossan*.

D-l *Președinte Grigore Giossan*, roagă pe domnii scrutatori și pe secretarul general al adunării, să constate dacă formalitățile cerute de Codul de Comerț și statutele societății, sunt îndeplinite și dacă Adunarea Generală de astăzi se poate ține valabil. In acelaș timp, D-l *Președinte Grigore Giossan*, invită pe membri, să cerceteze registrele de gestiune bănească a societății, precum și toate actele de cheltueli făcute — acte care de altfel au fost obiectul unor cercetări minuțioase din partea cenzorilor societății .

Domnii scrutatori și secretarul, după verificările făcute, au încheiat următorul Proces-Verbal, care a fost citit de D-l *Secretar C. Antonescu* în Adunare.

— Astăzi 20 August 1944, subsemnații scrutatori desemnați în Adunarea Generală a Societății Centrale de Apicultură din România, văzând aprobarea Comandamentului Militar al Capitalei, Stat Major B. 2, dată cu autorizația No. 65629 din 17 August 1944, vizată și de Circ. de Poliție No. 25, prin care se dă voie să se țină această Adunare Generală, văzând publicația dării de seamă din România Apicolă No. 4—8 Aprilie—August 1944 și a Bilanțului General și a Contului de Profit și Pierdere, ambele încheiate la 31 Decembrie 1943, publicate în România Apicolă No. 4—8 (pagina 94—95) Aprilie—August 1944; văzând tabloul de membrii prezenți în Adunare, în număr de 17 persoane și în conformitate cu art. 34 din Statutele și Codul de Comerț, astăzi fiind la a doua adunare, se poate ține cu orice număr de membri prezenți, declarăm că formalitățile legale sunt îndeplinite și că Adunarea se ține în mod legal și în conformitate cu Statutele Societății și Codul de Comerț.

D-l *Președinte Grigore Al. Giossan*, după citirea procesului verbal redactat de D-nii Scrutatori și Secretarul Adunării, declară ședința deschisă.

Se dă cuvântul D-lui *Căpitan Zissu Dumitru*, care citește darea de seamă a Comitetului, către Adunarea Generală, așa cum a fost publicată în „România Apicolă" No. 4—8 August 1944 pagina 90. Este viu aplaudată.

In continuare, D-l *Casier Țintea*, face o desvoltată dare de seamă asupra Bilanțului și Contului de Profit și Pierdere scoțând în evidență greutatea cu care se plătesc abonamentele la organul de propagandă al societății „România Apicolă" fără să ne mai gândim la cotizații — căci dacă nu ar mai fi la mijloc — Societatea nu ar mai prezenta nici un interes pentru apicultori.

— „Suntem o mână de oameni" spune vorbitorul „care facem mari eforturi pentru cauza apicolă românească, dezbrăcați de orice interes personal. In special Președintele nostru vă este perfect cunoscut, pentru dragostea ce o depune de aproape 20 de ani pentru reînflorirea albinăritului românesc. Trebue să mărturisim că numai D-sa ne ține strâns uniți în jurul drapelului societății și că numai datorită în mare parte D-sale, albinăritul a pășit pe drum de adevărat progres în țara noastră. Dumnezeu să-i dea putere să continue și de acum înainte drumul biruinței cauzei noastre comune" (aplauze prelungite).

D-l *Președinte Grigore Giossan*, mulțumește D-lui Casier Țintea, pentru cuvintele spuse și completează post cu post cifrele din Bilanț, care evidențiază o bună gospodărire a avutului societății.

Se dă apoi cuvântul D-lui *C. V. Lascăr*, cenzor, care citește următorul raport al Comisiei de Cenzori, către Adunarea Generală:

— „Domnilor Membri,

„Conformându-ne obligațiunei impuse de art. 29 din Statutele Societății noastre și Codul de Comerț, am verificat în mod amănunțit actele de încasări și plăți și cheltueli făcute în cursul anului 1943, precum și Bilanțul general și Contul de Profit și Pierdere, ambele încheiate la 31 Decembrie 1943 și am constatat, că atât actele de încasări și cheltueli, cât și Bilanțul și Contul de Profit și Pierdere, au fost bine întocmite și exact cu scriptele societății.

Am mai constatat deasemeni, că mulți dintre membri, nu și-au achitat cotizația și abonamentul pe 1943 și că unii chiar sunt în restanță și pe anii din urmă și îi rugăm călduros să intre în ordine. Față de constatările noastre, vă rugăm, Domnilor Membri, să binevoiți a aproba Bilanțul General și Contul de Profit și Pierdere, așa cum vi se prezintă de către Comitetul Societății și să-i dați cuvenita descărcare de gestiune a anului 1943".

Domnul *Președinte Grigore Giossan*, întreabă dacă dorește cineva să ia cuvântul asupra Dării de seamă, atât cea publicată în revistă, cât și cea financiară, făcută pe larg de D-l Casier Țintea, precum și asupra rapoartelor D-lor Cenzori.

Ne cerând nimeni cuvântul, pune la vot ordinea de zi a Adunării:

1. *Darea de seamă a Comitetului pe exercițiul 1943.*
2. *Raportul Comisiei de Cenzori.*
3. *Descărcarea Comitetului de gestiunea sa.*

Toate aceste trei puncte, se aprobă în unanimitate, și aplauze generale.

Urmând să intre în discuțiune alegerea de trei membri eșiți la sorți, în conf. cu art. 16 din Statute și întrucât printre aceștia se găsește și Președintele Grigore Giossan, deci posibil de a fi reales, D-sa se recuză de la președinția adunării și propune să prezideze altul aceste alegeri. Adunarea aprobă propunerea și roagă pe D-l *Alexandru Rășcanu*, ca cel mai în vârstă, să prezideze alegerea. D-sa primește cu mulțumire această cinste ce i se face și în cuvinte călduroase, scoate în relief activitatea membrilor ieșiți la sorți, munca depusă pentru bunul mers al societății și mai ales al reînfloririi albinăritului românesc. „Realegerea Domnilor în Comitet", spune D-l *Alex. Rășcanu* este singura soluție ce garantează și de acum înainte activitatea și bunul mers al societății. Este singura chezășie de existență a Societății, în persoana D-lui *Grigore Giossan*, adevăratul motor al operei de propagandă apicolă românească".

Cerând cuvântul D-l *Anton Ion*, elogiază munca depusă pe teren apicol, de D-l *Grigore Giossan*, Constantin Țintea și Căpitan Dumitru Zissu, adevărații pioni, pe care s'a sprijinit societatea noastră apicolă. „Deși D-l *Giossan* se roagă să nu-l mai realegem, deoarece multiplele D-sale ocupații nu-i mai permit să se ocupe de propaganda apicolă la noi, așa cum ar dori-o, totuși noi trebue să-l rugăm să primească din nou această grea sarcină și împreună cu D-nii Constantin Țintea și Zissu Dumitru, să continue opera ajunsă la mijlocul drumului. Realegerea D-lor va fi pentru noi, un omagiu pentru toată munca depusă de D-lor până acum și o chezășie pentru prosperarea cauzei apicole în viitor.

Cere apoi cuvântul D-l *Constantin Lascăr*, care deasemeni elogiază activitatea pe tărâm apicol a celor doi mari premergători cauzei stupărești: D-nii *Grigore Giossan* și *Dr. Florin Begnescu*. „Cât vor trăi ei, spune vorbitorul, trebue să fie în mijlocul nostru, să ne călăuzească și să ne ajute, la desăvârșirea operei începută de noi, de Societatea noastră. Realegerea D-lui *Grigore Giossan*, este strâns legată de dorința noastră, ca societatea să dăinuiască, deaceea îl rugăm să primească înainte greaua sarcină, în sânul Societății, împreună cu D-nii *Constantin Țintea* și *Căpitan Dumitru Zissu*".

Răspunde D-l *Grigore Giossan*, care se simte măgulit de manifestarea de simpatie ce i se face, fapt care l-a făcut și până acum, să activeze cu tot sufletul pentru cauza apiculturii românești. „Trebue să recunosc, că singur n'aș fi putut face tot ce mi se atribue, dacă n'aș fi avut și sprijinul D-lui *Constantin Țintea*, omul de încredere pentru păstrarea fondurilor, întreținerea corespondenței și expediția revistei, deasemenea a D-lui *Căpitan Zissu Dumitru* și mai ales a D-lui *Constantin Antonescu*, care m'a ajutat efectiv la apariția organului nostru de propagandă „România Apicolă".

D-l Președinte al Adunării, *Alexandru Rășcanu*, pune la vot: alegerea a trei membri ieșiți la sorți, în conformitate cu art. 16 din Statute și anume: *Grigore Al. Giossan, Constantin Țintea* și *Dumitru Zissu*. Membrii ieșiți la sorți sunt reeligibili. In unanimitate și aplauze generale, se realeg D-nii *Grigore Giossan, Constantin Țintea* și *Căpitan Zissu Dumitru*. In continuare, se pune la vot, alegerea a trei cenzori activi în locul D-nei Arh. Henrietta Delavrancea-Gibory, D-nii Gh. Pandrea și S. Ruginosu și a trei cenzori supleanți în locul D-lor Costescu, Plut. Major Vasile Ion și C. V. Lascăr. Atât cenzorii activi, cât și cei supleanți sunt reeligibili. Adunarea, în unanimitate, realege cenzori activi pe D-na *Henrietta Delavrancea-Gibory*, D-l *Gh. Pandrea* și *S. Ruginosu* și cenzori supleanți: *C. Costescu, Plut. Major Vasile Ioan* și *C. V. Lascăr.*

Terminându-se alegerea de membri în Comitet și de Cenzori, D-l *Alexandru Rășcanu*, mulțumește Adunării pentru încrederea ce i s'a acordat de a prezida alegerile și roagă pe D-l *Grigore Giossan* să continue să prezideze Adunarea. D-l *Grigore Giossan*, după ce-i mulțumește D-lui *Alexandru Rășcanu*, pune la vot proectul de buget pe 1944 și anume:

VENITURI		
Numerar în cassă . . .	Lei	6.470
Cotizație și abonamente .	„	420.000
Donații	„	5.000
Colecții vechi	„	4.000
Insigne albinițe	„	1.000
Reclame	„	4.000
Diverse	„	1.030
	Lei	441.500

CHELTUELI		
Imprimarea revistei . .	Lei	400.000
Clișee revistă	„	10.000
Expediția revistei . . .	„	15.000
Corespondență	„	5.000
Căsuța poștală	„	2.500
Viza registre	„	1.000
Cheltueli cancelarie . . .	„	3.000
Cheltueli redacție și stupină	„	5.000
	Lei	441.500

care se aprobă în unanimitate. La punctul 7 Diverse chestiuni de interes general apicol și al bunului mers al Societății, D-l *Constantin Lascăr* ia din nou cuvântul, arătând că în calitatea D-sale de propagandist apicol, a fost în nenumărate rânduri solicitat pentru a arăta modul cel mai fericit de desfacere a produselor apicole. D-sa își exprimă convingerea că această problemă deopotrivă de însemnată pentru toți stuparii, nu va fi rezolvată decât prin inițiativa și prin sprijinul ce-l va da Societatea Centrală de Apicultură, sprijin, pentru care roagă pe D-l Președinte *Grigore Giossan*, să țină seama atunci când va sosi timpul de înființare a acestui covârșitor de însemnat așezământ de desfacere a produselor apicole.

Ia cuvântul D-l *Constantin Antonescu*, redactorul șef al revistei „România Apicolă", unul dintre cei mai tineri stupari din țară, dar care datorită realizărilor practice pe tărâm apicol arată că își permite să sugereze Onor Comitetului Societății calea prin care fără a se crea întreprinderi anume pentru desfacerea produselor apicole, mierea să poată fi și mai cunoscută și mai intens consumată de marele public.

D-sa reamintește indemnurile făcute stuparilor încă de acum 3—4 ani, pentru a-i determina la deschiderea unor expoziții cu scop de a desface produsele apicole și a populariza apicultura, expoziții create în cadrul unor așa numite „luni ale mierei". D-sa vede aceste expoziții mai întâi în Capitală și în orașele mai mari, la cari, dacă nu se vor putea prezenta toți apicultorii, se vor însărcina anumiți reprezentanți cu vinderea produselor stuparilor mai mici.

Odată înjghebate aceste expoziții „Luna mierei" va fi așteptată în fiecare an, în orașele mari, în cele mici creindu-se în acelaș mod și poate cu aceleași rezultate, ca și în Capitală, *„Săptămâna mierei"*.

Aceste expoziții, ar fi putut lua ființă acum 4 ani, dar evenimentele și mai ales mijloacele de transport, au împiedicat și amânat realizarea acestora până într'o epocă de liniște și pace.

In continuare D-sa arată că este convins că apicultorii se vor bucura de întreg sprijinul D-lui Președinte *Grigore Giossan* și al D-lui *Dr. Fl. Begnescu*, pentru înfăptuirea acestor expoziții, arătând totdeodată îndemnul și sfaturile date de D-l Președinte D-sale în mai toate realizările apicole.

— „In anul 1927" spune D-l *Constantin Antonescu*, „când proprietar a 12 stupi, din curiozitate am venit să cunosc personal pe D-l *Grigore Giossan*, atunci ca și acum Președinte activ al Societății Centrale de Apicultură din România, primirea ce mi s'a făcut de D-sa în stupina D-sale din Comuna Șerban Vodă, cum și atmosfera apicolă, găsită acolo, m'au hotărît să pășesc cu toată încrederea și tot elanul tineresc la realizări concrete în albinărit. Am început să asist și să urmăresc ședințele Societății de Apicultură, unde am cunoscut cei mai de seamă stupari din țară și alături de cari muncesc și eu de atunci după pilda acestora și mai ales a D-lui Președinte".

D-sa arată apoi, concursul moral pe care i l-a acordat D-l *Grigore Giossan*, sfătuindu-l să realizeze laboratorul apicol, însoțindu-l la cumpărarea mașinilor apicole și recomandându-i clienții. Indemnul acesta l-a ajutat ca astăzi să se poată considera printre apicultorii de frunte ai țării, acelaș îndemn cu care a sprijinit și îndrumat în nenumărate rânduri pe apicultorii din toate părțile țării. Bazându-se pe aceste netăgăduite exemple D-sa e ferm convins că *„Luna mierei"* se va inaugura tot prin concursul D-lui Grigore Giossan, care va contribui, odată mai mult în acelaș mod desinteresat la propășirea, încurajarea apicultorilor și la reînflorirea albinăritului românesc.

D-l Președinte *Grigore Giossan*, ia cuvântul, mulțumind pentru expunerea D-lui *Constantin Antonescu*, și amintește că alături de D-l *Dr. Florin Begnescu* a organizat în Parcul Carol, din București, o mare expoziție comentând săptămâna Mierei cu defilare de care alegorice prin Capitală, dar că n'a mai pornit la realizări de acest fel, din cauza lipsei oamenilor de încredere. In epoca de pace, care va veni cât de curând, secondat de oameni de caracter, va porni cu încredere, la organizarea acestor expoziții.

In încheere, mulțumește încă odată, tuturor acelora care și-au exprimat recunoștința și calda simpatie față de D-sa, arătând că acestea sunt singura răsplată a muncii sale — care-l hotărăște să rămână mai departe în mijlocul apicultorilor români, această mare familie pe care și-a format un idealè ca să o sprijine și să o îndrumeze pentru a obține rezultate cât mai fericite și pentru a o vedea la fel de harnică după marea pildă a micuțelor noastre albine.

D-sa depune mandatul de Președinte, iar Adunarea aclamându-l, îl realege în fruntea Societății.

D-l Președinte *Grigore Giossan*, roagă Adunarea să impartă din însărcinări și celorlalți membri din sânul Comitetului. Adunarea, în aplauze generale, desemnează pe D-l *General Al. Mladinescu*, Vice Președinte, iar pe D-l *Zissu Dumitru*, Secretar General al Societății, *C. Antonescu*, Redactor al revistei „România Apicolă", *Constantin Țintea*, Casier și *Lt. Veceslav Harnav*, Bibliotecar.

Ședința a luat sfârșit la ora 18½.

Președinte, (ss) GR. GIOSSAN — Secretar, (ss) *C. Antonescu*

Scrutatori, (ss) *Drobit Ilarion* și *Gh. Anton*

CRONICI

STUP CU DOUĂ MĂTCI. Intr'un stup, in mod obișnuit, poate trăi numai o singură matcă. Sunt cazuri însă când colonia păstrează (tolerează) pentru o vreme matca bătrână alături de cea tânără.

In anul 1936, o delegație de apicultori cehi au vizitat U. R. S. S., iar în darea de seamă a acestei delegații se pomenește despre stupina experimentală dela Harcov, despre stupi cu 4 mătci și altul cu 7.

Stupul cu șapte mătci avea 46 rame. In anul acela dăduse un roi, cu care plecase 3 mătci, 4 rămânând în colonia bătrână.

In anul următor (1937) am încercat să fac și eu o familie cu 2 mătci, dar n'au trăit decât 3 zile. Am încercat și după aceia, însă rezultatele au fost al fel.

Tot în acelaș an aveam și un stup orfan, care construise al doilea rând de botci (din primul rând de botci, matca tânără se pierduse, iar botcile de acum proveneau din ouăle dela rama dată anume din alt stup).

Am luat patru mătci tinere (în vârstă de 2 ani) și le-am dat acestui stup pela urdiniș. Toate aceste patru mătci au fost primite de albine, iar botcile stricate.

După ce stupul a fost suprapopulat, la două dintre mătci aripile au fost smulse; ca să evit roitul, am omorît pe toate mătcile.

In anul 1942, am unit 2 familii slabe. Am îndeplinit toate condițiunile pentru unirea stupilor, totuș amândouă mătcile au fost ucise.

Pentrucă aveam destule mătci de rezervă, am scuturat cinci mătci cu albinele după ramele pe cari se aflau, deasupra albinelor dela stupul orfan, ce fuseseră şi ele scuturate cu puţin înainte peste scândurelele de deasupra ramelor.

Toate mătcile au fost primite; stupul a intrat la iernat cu 4 mătci, iar din iarnă a ieşit cu 3.

După aceasta, am mai făcut şi alte probe; în anul 1943 la un asemenea stup am dat 7 mătci, dar după câteva săptămâni au rămas 3 mătci cu aripile smulse, celelalte fiind intacte.

In anul 1944 am încercat formarea a 2 familii cu câte cinci mătci; am reuşit numai în parte, pentrucă numai un stup a rămas şi intrat la iernat cu 2 mătci.

Voi continua şi în viitor cu încercări pentru deslegarea acestei probleme pe care, după cum se vede mai sus, n'am reuşit s'o duc la bun sfârşit, şi rezultatele acestor încercări le voi publica la timp.

TRÂNTORII. Este numele care a devenit cel mai popular în porecla oamenilor leneşi. Mai toţi stupari fac fel de fel de lucrări migăloase pentru stârpirea trântorilor la stupi. Am citit multe articole, cari mai de cari mai năzdrăvane la nimicirea lor.

Am urmat şi cu mijloacele publicate pentru o cât mai totală stârpire a trântorilor, şi abia pela jumătatea deceniului trecut am găsit şi articole ale unor stupari cari luau însfârşit apărarea lor.

In nul 1938 am avut un stup potrivit (mijlociu) de populat, dar la recoltarea generală a stupilor în vară, nu am găsit nimic de luat aci.

Toamna am fost nevoit să adaug ceva miere dela alţi stupi acestuia pentru iernat. Stupul acesta nu a vut totuş trântori pe timpul verii;

Am continuat cu observaţiile şi în anii următori şi am ajuns la credinţa că fiecare colonie trebue să aibă un număr oarecare de trântori, ceva mai mult, albinele dintr'un stup cu trântori, sunt mai active, mai harnice.

Numai la stupii cu mătci bătrâne, cari depun mai mulţi trântori, este cazul să luăm măsuri anume.

Drobit Ilarion

Apicultor priceput, *fost proprietar de stupină, vârsta 40 ani,* refugiat, caută post ca apicultor.

A se adresa la Societate, căsuța poștală 525 București sau direct la internat pe adresa Plăvan Gheorghe, comuna Vad, județul Făgăraș la D-l Bicer Mihai.

Se cumpără orice cantitate de miere curată de albine; ofertele detailate se vor trimite la Căsuța Poştală Nr. 525, Buc., sau direct la D-l Grigore Giossan, Banca Românească, str. Smârdan Nr. 5, Bucureşti.

Poşta casierului

D-l *Corneliu Mitu — Constanța.* Manualele cerute vi s'au trimis recomandat pe data de 27 Ian. 1945.

D-l *Croitoru C-tin — Bucium Iași.* Odată cu numărul pe Decemvrie vi s'au trimis din nou numerele lipsă. Noi le-am expediat la timp, probabil însă s'au rătăcit.

D-l *Grigori Tipa — Nănești Putna.* Mulțumim pentru frumoasele urări. Vă considerăm abonat dela 1 Ian. 1945.

D-l *G. Savoff — Plopii Slăvitești, Teleorman.* Vă mulțumim. S'a luat notă și am trimis revista la toți cei recomandați.

Școala primară Basești-Ionașcu Teleorman. Vă mulțumim. Costul abonamentului pe 1945 este arătat în corpul revistei.

D-l *Plăvan Gh. — Vod. Făgăraș.* Până acum nici o știre. Am publicat în revistă anunțul ce vă interesează.

D-nii *Ioan Bortesch* și *Lösch Wilhelm — Mediaș.* Nu putem face nici o intervenție fără copie după procesul-verbal de contravenție. Apicultorii sunt scutiți în anumite condițiuni de impozit, dar nu de *contribuțiunea de 6%.*

D-l *Ștefan Crețu — com. Sălcuța Dumbrava, jud. Dolj.* „Stupăritul" de C. A. Hristea costă tot 1400 lei plus 84 (6%) plus recomandatul de lei 80. Total 1564 trimiși anticipat. Pentru împroprietărirea apicultorilor membrii ai Soc. s'a luat notă.

Dacă D-nii abonați întâmpină dificultăți cu trimiterea abonamentului prin C. E. C., cont 12984, îi rugăm a ne remite sumele și prin mandat poștal pe adresa C. Țintea, căsuța poștală 525 București.

FOARTE IMPORTANT PENTRU DOMNII MEMBRII AI SOC. CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Ținând seamă de multele greutăți ce întâmpinăm cu tipărirea revistei (costul hârtiei și al tipăritului) rugăm pe vechii abonați să ne trimită neîntârziat abonamentele în restanță și pe noii abonați să ne sprijine deasemenea prin trimiterea abonamentului pe 1945 care este de lei 2000. Revista pe 1945 se află sub tipar și nu se va trimite decât acelora ce vor trimite abonamentul.

Ori ce sume se vor trimite pe adresa D-lui C. Țintea cont CEC No. 12984 sau prin mandat poștal la adresa D-lui C. Țintea căsuța poștală No. 525 București.

Abonații noștri cari ne vor trimite pe lângă abonamentul de lei 2000 pe 1945 și 100 lei în plus (taxa pentru recomandant), vor primi gratuit ABECEDARUL APICOL al D-lui Dr. Florin Begnescu.

Informațiuni

— Față de scumpirea tot mai crescândă a scândurilor de brad din cari se confecționează stupii, într'un viitor apropiat credem că metoda confecționării stupilor din papură sau paie poate va deveni de mare actualitate, în sensul că se vor introduce în curând din ce în ce mai mulți stupi din aceștia în prisăcile dela noi.

Aceia dintre colegii stupari, cari au posibilitatea de a construi și pentru vânzare stupi din papură și paie presate, sunt rugați stăruitor să comunice aceasta la redacția revistei, pentru a putea să îndrumăm pe amatori, specificând totodată și prețul la care pot confecționa asemenea stupi pentru sezonul 1945.

— Intrucât din pricina războiului multe din prisăcile stuparilor dela noi s'au năruit, abonații noștri sunt rugați a ne comunica dacă în localitățile unde se află se găsesc de vânzare stupi primitivi (buduroae, coșnițe, ulee de scândură, etc.) și la ce preț, pentru a putea da informațiuni colegilor amatori să cumpere.

— Aflăm că maestrul C. L. Hristea, autorul monumentalei lucrări STUPĂRITUL, lucru care a fost premiată de Academia Română și care a reapărut în Ediția 2-a s'a stabilit iarăș la Domeniile Luciu-Giurgeni, jud. Ialomița (Gara Țăndărei) unde primește corespondența și orice lămuriri ce i s'ar cere din partea membrilor Societății noastre.

— Numărul 1 pe luna Ianuarie 1945 al revistei noastre ROMÂNIA APICOLĂ este sub tipar și apare în 32 pagini, din care spicuim următoarele articole:

I. T. SPILOIU — Cum se lucrează într'o stupină (urmare). C. ANTONESCU — Apicultura nomadă (studiu asupra florei nectarifere din regionea Bran-Zărnești, 12 pag. bogat documentat cu clișee originale și clișeul stupului blindat Dadant construit în atelierul Fraților Antonescu). — Stupi cu două sau mai multe regine, etc., etc. Acest numărul nu se trimite decât abonaților cari trimit anticipat abonamentul pe 1945 de lei 2000.

Abonamentele se trimit numai pe adresa D-lui C. Țintea cont cec No 12984, orice mandate și reclamațiuni cu privire la expediția revistei, să se adreseze pe adresa D-l C. Țintea, căsuța poștală 525, București.

Situația D-lui .... la 1944

Abonamente	PE ANII						Total lei
	1939	1940	1941	1942	1943	1944	
Abonamente plătite							
Abonamente de plată							

Casier,

APICULTORII
Găsesc în sezonul apicol 1945 faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presați la valțuri moderne „Rietsche". (Prețul la cursul de cumpărare a cerii plus fabricațiunea). Se execută faguri presați la valțuri din ceara proprie a D-lor apicultori dacă acest material este foarte bine curățat de orice părți străine. (Prețul — lei kgr. și 5% scăzământ). Se cumpără ceară curată de albine. Contra aconto 30%, se expediază ramburs în provincie (minimum 3 kgr. la o comandă). Orice corespondență, prin carte poștală dublă prevăzută cu adresa expeditorului pentru răspuns. **Căpitan Zissu Dumitru,** Strada Gheorghe Barițiu No. 23 — București (prin Calea Griviței, Stația tramvai Octav Cocorăscu). Telefon 7.44.32.

CENTRIFUGE
EXTRACTOARE DE MIERE
GĂSIȚI LA
☞ MONDIAL ☜
București, Str. Carol, 6 — Tel. 5.26.28

Pentru reclamele publicate în Revistă Societatea Centrală de Apicultură nu-și ia nici o răspundere.

STUPINA ANTONESCU
a început lucratul pentru sezonul 1945 de **FAGURI ARTIFICIALI TRAINICI** (prin asigurarea coeziunei moleculare la ceară pe cale naturală) confecționând orice cantitate și pentru orice mărime de ramă.

Se garantează sterilizarea fagurilor contra bolilor la albine și folosirea mierei și a alcoolului alb în soluție la valțuri, ceiace face ca albinele să lucreze repede și cu multă plăcere pe acești faguri.

In măsura disponibilului se preschimbă ceara D-lor apicultori cu faguri gata lucrați.

Pentru colete, mandate, corespondență, etc., numai adresa:

CONSTANTIN ANTONESCU
București, str. Virgiliu Nr. 7
Telefon 5.22.06.

STUPI DADANT-BLAT
fabrică ferma Crețulești-Ilfov
proprietatea Dr. Em. Daraban.
complecți cu etaj și salteluțe.

SEMINȚERIA «FLORA» Alois Kaurek, București, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere.

☐ Revista „România Apicolă" este aranjată pe colecții complete, și necomplete cu numerele 1, 2, 3, 4, 5 lipsă, și se poate vinde după cum urmează: Colecția completă, Lei 500; Colecția cu No. 1 lipsă, Lei 400; Colecția cu 2 numere lipsă, Lei 300; Un număr separat, Lei 100. Sumele se trimit pe adresa D-lui C. Țintea, CONT CEC No. 12984.

Abonamentul 500 lei anual. Exemplarul 50 lei

«BUCOVINA» I. E. TOROUȚIU BUCUREȘTI

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMANIA

ANUL XIX Nr. 4—8 APRILIE—AUGUST 1944

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sediul Societății: București VI, Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Național Zootehnic
Abonmentele și ori-ce sume de bani se trimit numai pe adresa:
C. Țintea căsuța poștală 525 sau prin Cont C. E. C. No. 12984
Corespondența se va adresa numai **București I. Căsuța Poștală 525.**

Președinte de onoare statutar: **D-l Nemoianu,** Ministrul Agriculturii și Domeniilor.

Prim Vice-Președinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**
Vice-Președinte de onoare: **N. Nicolaescu**
Comitetul: Președinte activ: **Grigore Giossan**
Vice-Președinte: **General Al. Mladinescu.**
Secretar General: *Cpt. D-tru Zissu.* Casier: *Constantin C. Țintea.*
Bibliotecar *Lt. V. Harnaj.*
Redactor România Apicolă: *Constantin S. Antonescu.*
Membri: *Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareș, Dr. D. Russu.*
Censori activi: *S. Ruginosu, Gh. Pandrea* și *D-na Arh. Henrieta Delavrancea-Gibory.*
Censori supleanți: *C. Costescu, C. V. Lascăr, Plot.-maj. Vasile Ioan.*

„ROMÂNIA APICOLĂ"

Organ de propagandă al Societății Centrale de Apicultură din România
București I, Căsuța Poștală No. 525.
Redactor Șef: **Constantin S. Antonescu.**

Colaboratori:

Prim Vice Președinte de Onoare: **Dr. Fl. Begnescu.**
Vice Președinte de Onoare: **N. Nicolaescu.**
și D-nii: **Grigore Giossan, Constantin L. Hristea, Ing. A. Bulyghin, Dr. Em. Daraban, Cpt. Zisu D-tru, D-ra Ecaterina Golescu,** etc.

ABONAMENTUL: Pentru Instituțiuni, Societăți, lei 1000 anual; Pentru membrii: Cotizația la societate 60 lei anual; Abonamentul 440 lei. Total lei 500. Taxa de înscriere lei 20.
Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Articolele de publicat în Revista „România Apicolă" ca și orice reclame etc. se vor trimite pe adresa **Societății Centrale de Apicultură din România, București, Căsuța Poștală No. 525.**

CUPRINSUL

Pentru stupăritul de mâine de Constantin Antonescu; Mierea de Dr. I. Banu; Mierea ca medicament cardiac de Prof. Dr. I. Schiller-Viena (traducere de Dr. E. Pelimon); Cum se lucrează într'o stupină de Ioan T. Spiloiu; Cronici de Antonică Prisăcaru; Ceara în apicultura sistematică de Constantin Antonescu; Telegramă adresată D-lui Președinte Giossan; Lucrări de primăvară de I. Peti; Extras după procesul-verbal al ședințelor comitetul din 20 Ian. și 12 Martie 1944; Darea de seamă a comitetului pe exercițiul 1943 către Adunarea generală a Soc. Centrale de Apicultură din România; Convocare; Bilanțul și contul de profit și pierdere pe exercițiul 1943 al Soc. Centrale de Apic. din România; Instrucțiuni cu privire la topirea cerii de albine pentru prepararea fagurilor artificiali de Cpt. Zisu Dumitru; etc. etc.

ANUL XIX **Nr. 4—8** **APRILIE—AUGUST 1944**

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂŢII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

PENTRU STUPĂRITUL DE MÂINE

de CONSTANTIN ANTONESCU

Am cunoscut în vremea din urmă o mulţime de intelectuali cari ocupă locuri însemnate pe treptele administraţiei noastre de stat, ca şi din aceia în posturi conducătoare ale marelor industrii şi întreprinderi de tot felul, cari ard de nerăbdarea de a munci cu drag la închegarea unei ferme sau gospodării undeva în apropierea oraşului în care locuesc acum, mulţi dintre ei căpătând acest gust-dorinţă prin contactul mai permanent cu prilejul evacuărilor de bombardamente.

Printre cei dintâi se găsesc mulţi din cei născuţi-crescuţi la oraşe, cari vor să facă la fel cu prieteni sau cunoscuţi, ce le-au luat-o de mult înainte, pentru care avem mărturia, fermele model din jurul Bucureştiului şi a celorlalte oraşe din ţară.

Mai toţi din cea de a doua categorie, cum am spus din pricina evacuărilor, şi-au dat seama cât preţueşte un ou, o pasăre de curte, un pom cu fructe, o linguriţă cu miere curată de albine, când toate acestea le ai proaspete rând pe rând dintr o gospodărie, unde după zile de muncă şi surmenaj în aerul închis al birourilor dela oraşe, vii şi respiri un aer curat, admiri totul în mijlocul naturii care oferă totul şi nepreţuit de mult, dacă ştii să te foloseşşti de aceste bunuri, cu care Dumnezeu a binecuvântat din belşug ţara noastră.

Pentru toţi visătorii aceştia, albinele ocupă cel dintâi loc în preocupările lor, şi m'am pomenit asaltat de o mulţime de prieteni, sau cunoscuţi ai prietenilor mei dornici să facă practică la una din stupinele mele, pentru a fi gata să înceapă şi ei la timpul potrivit.

In această privinţă trebue să afirm că am convingerea de mulţi ani în urmă că albinăritul prinde rădăcini tot mai adânci în pătura noastră intelectuală, şi că numai datorită împrejurărilor actuale s'a amânat această stare de lucruri, deşi sunt martorul şi călăuzitorul multor aşezări stupăreşti chiar în aceste vremuri.

Toţi aceşti intelectuali caută să se înarmeze cu cât mai multe cunoştinţe pentru a conduce stupii înjghebaţi, şi datoria noastră, a celor cari ne străduim zi de zi să aruncăm în măsura cunoştinţelor, practicei şi puterilor noastre cât mai multă lumină în această privinţă, este în timpul de faţă să-i ajutăm cât putem mai bine pe aceşti viitori soldaţi în apicultură, şi cu ei să putem presăra cât mai curând satele noastre cu prisăci model, adevărate isvoare de sănătate şi bogăţie pentru ţară.

n

cru.

Legea apicolă pe cale de legiferare, oferă apicultorilor dela noi atâtea drepturi, şi deschide larg oricui căi pe care poate păşi cu încredere pe câmpul apiculturei.

Când scriu aceste rânduri cu gândul la mulţimea de apicultori de mâine, mă cuprinde şi o seamă de îndatoriri în calitatea mea de scriitor în coloanele acestei reviste, în care am împărtăşit timp de şapte ani sfaturi şi îndemnuri, alături de atâţia alţi cari cu mulţi ani în urmă au făcut aceasta din aceiaşi dragoste de a vedea în satele noastre livezi cu pomi şi flori împestriţate cu stupi pretutindeni.

Spuneam nu de mult într'un articol al meu, că ştiinţa nu va spune niciodată destul!... sau ajunge!... la care trebue să adaug că sunt pătruns acum şi mai mult de zicala, că omul învaţă mereu, ajungând să spună la bătrâneţe din convingere că-i pare rău că se duce după această lume, dela care a învăţat aşa de puţin.

Ceace mă face să subliniez aceste adevăruri, este o întâmplare istorisită de doi dintre cei patru fraţi ai mei cari mă ajută în apicultură, cari în Transnistria au văzut stupi uriaşi cântărind peste 150 kgr. unul, cu prilejul campaniei din Răsărit.

Ceva mai târziu bunul meu prieten Lt. V. Harnaj, stuparul entuziasmat şi intemeetorul centrului de apicultură depe lângă Palatul Invalizilor, cunoscut prin cursurile şi râvna tinerească cu care caută să sădească meşteşugul albinăritului în sufletul invalizilor români, mi-a istorisit cum în Transnistria a descoperit câteva reviste de apicultură, în care se descrie popularea la maximum a stupilor pentru o vreme anumită, prin ţinerea a 2—3 regine într'un singur stup, cari depun toate ouă până la un anumit timp, în felul acesta putându-se profita la maximum de flora nectariferă din jurul stupinei.

Mi-au venit atunci în minte afirmaţiile pline de entuziasm ale D-lui Dr. N. Romanescu, un ilustru membru în Comitetul de conducere al Soc. Centrale de Apicultură din România, care a expus pe larg în mai multe şedinţe de comitet ca şi într'un studios articol publicat în România Apicolă, despre stupii d-sale gemeni, stupi Layens cu 2 colonii deci cu 2 regine, şi cari în vremea culesului sunt unite prin simpla ridicare a diafragmei ce le desparte (prevăzută cu sită pentru a da coloniilor acelaş miros) în vederea formării unui cât mai mare contigent de cărătoare de nectar pe vremea culesului.

Ideia d-lui Dr. N. Romanescu era susţinută şi de faptul că 2 colonii într'un stup pot ierna mai bine, căldura atât de trebuitoare se păstrează mai uşor, iar desvoltarea cuiburilor se face mai timpuriu, deci avem cu câteva săptămâni mai de vreme stupi în stare de cules.

Am convingerea, că ideia d-lui N. Romanescu a fost primită de mulţi ca noutate ingenioasă, şi nici decum ca punct de plecare pentru cercetări sau imitare, din partea acelora cari l'au ascultat sau i-au citit articolul citat mai sus.

Această ideie a părut tuturor foarte bună, însă a fost încon-

jurată de greutăţi de manifestare diferite, şi pe această credinţă, cel puţin în cercul meu de cunoştinţe şi anchete anuale nici nu a fost măcar încercată.

Vor fi mulţi cititori ai acestei reviste, cari îşi vor aminti acum de câte ori spuneam în scrierile mele, că primăvara, flora pomilor fructiferi, aşa de bogată în regiuni întinse dela noi, trece fără să lase urme, nu în magazinul stupului, căci nici nu se pune în această perioadă, dar nici măcar în ramele cu puet din stup, pe această vreme în plină desvoltare. Atunci ca şi acum afirm că acest neajuns se datoreşte faptului că stupii noştri sunt slabi în populaţie, iar bruma de nectar adusă de contingentele reduse de albine, este consumată, înghiţită de puet, aproape de cum se aduce.

Spuneam tot în articolele mele publicate în trecut că americanii scot dela floarea de caişi între 8—12 kgr. de miere de stup, ajungând să recolteze pe sezon între 80—120 kgr. de miere dela o singură colonie.

Ceeace duce la această recoltă obijnuită acolo, şi uriaşă la noi, se explică numai prin faptul că stupii aceia sunt supra populaţi pentru flora din jurul prisăcii, şi că au pentru cules centigente numeroase de culegătoare.

La noi este tocmai pe dos, adică numai după ce trece flora principală care alcătueşte culesul mare, stupii sunt populaţi, aceasta însă nu şi fără unele excepţii cari din păcate nu constitue decât o mică parte din stuparii dela noi.

Pentru mărirea populaţiilor din stupi, s'a făcut în vremea din urmă multă vâlvă cu hrănirea stimulentă, care după cum o ştim mai toţi alcătueşte o sabie cu 2 tăişuri.

Iată pentruce metoda d-lui Dr. Romanescu, la noi, cum şi rezultatele stupilor din Transnistria amintite în acest articol prezintă o însemnătate covârşitoare pentru apicultura de mâine, după judecata mea, singura în măsură care să facă coloniile în stare să aibe timpuriu o populaţie bogată, fără de care nu se poate câştiga nimic dela o floră depe urma căreia, după cum am mai spus, în general a trecut în fiecare an fără a lăsa urme în stup.

Ceace apare însă şi mai însemnat în această privinţă, este şi faptul că în anii din urmă clima ţării noastre s'a schimbat de nerecunoscut, în sensul că primăverile sunt reci, cu vânturi şi ploi, cari se menţin până în luna Mai, deci în preajma înfloritului salcâmului, după cum se ştie el alcătuind flora aşa zisului cules mare.

Datorită acestei schimbări de climă avem toamne târzii, cu vegetaţie ce se prelungeşşte până în luna Octombrie.

După judecata mea, natural în urma încercărilor făcute de curând, am ajuns la credinţa că cea mai bună cale pentru a avea stupi bogaţi în populaţie timpurie, este metoda stupilor gemeni, a stupilor cu 2—3 regine, stupi din care sunt scoase până la una pe timpul culesului, sau chiar toate.

Modelul şi forma stupului nu îngreuiază cu nimic ţinerea a 2—3 regine în stup, din contră se simplifică cum nici nu ne dăm seama la început, şi în acest chip oricine poate face acest lucru.

Despre acestea în numărul viitor.

MIEREA

Mierea a fost cunoscută și întrebuințată de om pentru hrană din timpurile cele mai vechi ale existenței lui.

Cu sute de ani înainte de Cristos era cunoscută întrebuințarea mierei la prepararea mâncărurilor, prăjiturilor și băuturilor ce variau dela popor la popor. Cei vechi îndulceau vinurile lor cu miere.

Din miere și struguri romanii pregăteau băutura „mulsum‘‘, iar grecii „melititis‘‘, băuturi cari au fost cunoscute de toată Europa antică și care se serveau la banchetele date în onoarea războinicilor învingători. Lumea antică a consumat pe o scară întinsă faimosul „hidromel‘‘ apreciat de unele popoare din Europa și în zilele noastre.

Poeții antichității Virgiliu, Ovidius, Plinius, Aristotel și alții au cântat în versuri binefacerile mierei considerând-o ca pe un dar dumnezeesc o mană cerească, un lichid ce forma hrana Zeilor Olimpului.

De altfel popoarele vechi au considerat totdeauna mierea ca un aliment dătător de putere și de viață lungă și nu exista nici o casă de bogat sau sărac să nu aibă miere la masă, fie la început, fie sub formă de prăjitură.

Mierea se întrebuința pentru menținerea sănătății și la ceremoniile religioase, aducându-se ca sacrificii zeilor și zeițelor; în farmacie ca remediu medical mierea avea o nenumărată întrebuințare despre care vom vorbi altă dată.

Marii învățați ai vremurilor antice, Pitagora, Democrit, Anacreon, Celsius, Antiochus și mulți alții s'au hrănit cu miere, iar medici celebri ca Hipocrate și Diofan au atribuit consumului de miere păstrarea sănătății și viața lungă a oamenilor celebri din acele vremuri.

Mierea este menționată în Biblie și Coran ca una din cele mai mari binefaceri ale pământului. (Moise spunea evreilor că-i duce în pământul făgăduinței unde „curge laptele și mierea‘‘; în Coran se citează că „în caz de neascultare Dumnezeu va lua pământului mierea‘‘, iar Isus Cristos împărțea discipolilor săi pește și faguri de miere. Sf. Luca ,Cp. XX, vers. 14).

De mai bine de 2000 de ani mierea s'a bucurat de renumele unui aliment căutat; acest renume al ei a străbătut până în zilele noastre, cu toate că din secolul XIII, *zahărul, acest produs mort*, de industria, i-a luat locul prin fabricație în stocuri ce a ajuns la unele popoare la milioane de tone anual, fără ca prin aceasta să poată ajunge vreodată să înlocuiască din punct de vedere higienic, mierea.

Și noi apreciem azi la miere gustul delicios si valoarea ei nutritivă de neîntrecut. Pentru ca oricine să poată fi pătruns de cauzele cari o fac să fie atât de apreciată, am găsit necesar să explic pe larg în această pagină cui se datora aceste minunate calități alimentare a mierii.

Voi încerca deci să arăt aci: ce este mierea, cum se formează, ce conține și cum acționează asupra organismului nostru.

Mierea așa după cum crede marea majoritate a celor ce o mănâncă nu este culeasă din flori așa cum o luăm din faguri. Nectarul florilor nu este mierea pe care o mâncăm cu atâta plăcere. Cules în stare naturală, netransformat, nectarul florilor — care nu este decât seva plantelor absorbită de rădăcini din pământ și ajunsă în flori după ce a trecut prin nervurile frunzelor și ale tulpinei, nu este dulce, din contră este acrișor, ba chiar amărui. Numai după ce este absorbit de albină, în gușe și după ce este mistuit și transformat, datorită amestecului cu fermenți din glandele tubului digestiv al albinei, nectarul devine miere, care este apoi vărsat picătură cu picătură în celula fagurilor ca hrană pentru puișorii de albină atât de delicați.

Mierea este deci o materie zaharată produsă de albină prin transformarea sucurilor zaharate culese din florile plantelor și pe cari după transformare albinele o înmagazinează în faguri — pentru hrana puilor și variază dela anotimp la anotimp și dela regiune la regiune.

Transformarea nectarului în miere se face în felul următor: absorbit cu limba de către albine, el trece prin esofag în gușe care este cea mai însemnată parte din tot tubul digestiv al albinei.

Nectarul acesta, care conține 75 la sută părți apă, 22 la sută materii zaharate, în special zaharoză (zahăr de trestie) și 3 la sută diferite materii minerale, ajuns în gușe, este supus acțiunei de transformare a sucului fabricat de glandele albinei, o diastază denumită invertină; aci are loc ca într'un laborator transformarea zaharozei în glucoză și levuloză (zaharuri de frunte — ușor asimilabile). Deci în gușa albinei are loc o inversiune a zaharozei prin intermediul invertinei; tot aci se adaugă accidul formic în cantități mai mici și apoi urmează filtrarea mierei de particelele de polen care s'ar afla în ea, și care sunt întirse mai departe spre stomac, apa eliminându-se prin urină.

Mierea este acum pregătită și este împrăștiată în celulele fagurilor, unde sub acțiunea căldurei din stup și mai ales a ventilației făcută de către albinele însărcinate cu acest lucru, se concentrează pierzând încă părți din apă până la maturație, după care ste acoprită cu căpăcelele fine de ceară spre a fi la îndemână când va fi nevoe.

Mierea posedă deci într'un volum mic toate proprietățile binefăcătoare ale plantelor din ale căror flori albinele au cules nectarul din care au fabricat-o.

Mierea este o hrană gata preparată pentru creșterea puilor de albină — ușor de mistuit și deci mai repede absorbită de sânge în care trece fără să lase resturi. Mierea este deci un zahăr viu, un produs natural la care pe lângă zahărurile invertite, levuloză și glucoză, materii direct asimilabile, mai conține și zaharoză (2-3 la sută) precum și materii azotate diverse și săruri minerale, printre cari săruri de calciu și fier, precum și acid fosforic, alimente necesare celulelor nervoase fiind un produs natural mieros conține vitamine.

Astfel s'a dovedit existența vitaminei A., cu acțiune antiinfecțioasă; vitamina B. stimulent și regulator al fibrelor musculare.

Mai recent profesorul Luttingher din New-York și dr. Comby, marele medic de copii din Paris au descris existența vitaminei C. în miere, atribuindu-i un rol de mare importanță în alimentarea sugarilor, evitându-se așa numitele boli de carență (întârzieri de mers și ieșirea dinților). In fine mierea conține fermenți diastaze, invertira catileză, amiloza care ajută organismului la digestia alimentelor, iar acidul formic este un excelent antiseptic al florei microbiene din intestin.

Pentru ca să ne dăm mai bine seama de profitul ce-l trage organismul nostru dela miere, trebue să cunoaștem ce devine ea în organism. Vom arăta deci pe scurt care este metabolismul mierei în organismul nostru: ajunsă în stomac, fără să sufere vreo transformare, glucoza din miere trece în intestine și prin pereții acestora trece în sânge care o răspândește mușchilor tuturor organelor, dând astfel posibilități de buna funcționare întregului organism omenesc.

Dar organismul își face și o rezervă pentru vremuri de nevoie, astfel levuloza aflată în cantități mari în miere după ce a fost răspândită în sânge se adună în ficat unde este înmagazinată sub formă de glicogen pentru a fi folosită la nevoie, în perioadele de lipsă de hidrocarbonate sau la eforturi muschiulare intensive cerute de organism. Glicogenul este transformat atunci pe loc în glucoză și repus în circulație sanguină pentru a fi repartizat organelor care au nevoie de ea.

Aceasta este pe scurt mecanismul transformărei mierei în organism și foloasele considerabile ce ne oferă, având-se în vedere compoziția ei, transformările repezi și ușoara asimilare de către organism, se va putea înțelege credem mai ușor cu folos, de ce oamenii de știință consideră pe drept, mierea ca o substanță nutritivă de prim ordin.

Am mai adăuga că pe lângă energia ce o dă mușchilor mierea este producătoare de căldură — de calorii — într'o mare măsură, astfel cercetări precise au stabilit că 100 grame de miere dau 410 calorii — de 3 ori mai mult decât aceiași cantitate de lapte, și cu 1/3 mai mult decât carnea.

Dar despre valoarea alimentară a mierei vom vorbi în numărul viitor.

Dr. ION BANU

„Timpul" Nr. 2342 din 16 Noembrie 1943.

Cumpăr Mărci Poștale Românești pentru colecție.

Ofer pentru mărci poștale vechi și chiar pentru noui însă neîntrebuințate (neștampilate) socotite la prețul catalogului: Michel sau Ivert, diferite obiecte apicole și anume: Stupi goi — noui și vechi. Extractor nou, Afumător nou, Presă nouă de faguri 42/27, diferite cuști noui de regine și aparate diverse de crescut regine. Stupi de observație etc. Deasemeni manuale de albinărit românești, franceze, germane, etc.

Grigore Giossan, Căsuța Poștală 525 București. Telefon 3.42.42.

STUPĂRIA MODEL INGINER C. HANGANU
Comuna Vasilați — Oficiul Budești — Județul Ilfov

Execută FAGURI ARTIFICIALI STERILIZAȚI, CU CELULE FOARTE ADÂNCI, *de o calitate neîntrecută* și execuție ireproșabilă. Coletele cu ceară pentru prelucrare se trimit la adresa de mai sus.

Mierea ca medicament cardiac

de Prof. Dr. JOSEF SCHILLER-Viena

Incă de mult în popor, mierea este considerată ca un medicament cu acțiune stimulantă, tonică și chiar tonică cardiacă care influențează în mod favorabil mersul unor boale infecțioase, catarele de ex. gripa.

Mai toți stuparii în vârstă și mai ales aceia cu inima mai slabă știu din experiență că după o muncă grea prelungită cum este la transportul stupilor (în stupăritul nomad) pot să înlăture oboseala, surmenajul numai în câteva minute luând câteva lingurițe de miere.

In medicină, multă vreme mierea în afară de aliment, a fost întrebuințată de numeroși medici în vindecarea rănilor — mai ales de către aceia care erau ei singuri și stupari.

Mai târziu medicii Theobald, Koch și Nauheim în câteva publicațiuni recomandă mierea ca mijloc de îngrășare, în boale de rinichi, în inflamația căilor respiratoare, diluată cu băuturi calde pentru motivul că este ușor de digerat, că nu produce încărcările stomacului, că pentru o inimă slabă ar fi nu numai un aliment apetisant dar poate și un medicament cardiac.

Aceste constatări clare totuși nu au schimbat rolul mierei în medicină.

Cum încă din anul 1913 (prima comunicare a medicului Th. Hindinger) glucoza, sub acest nume sau ca preparat „Dextropur“ se folosește pe o scară întinsă ca medicament intern tonic cardiac (pe cale bucală sau în injecții) după operații sau nașteri grele ca și pentru sportivi, s'a pus chestiunea mierei care este bogată în glucoză (35%).

Dr. Vet. R. Pheiler dela Școala Sup. de Medicină Vet. din Viena a întreprins cercetări științifice în laborator, pentru a vedea acțiunea mierei asupra cordului de broască, întocmai așa cum se procedează întotdeauna pentru experimentarea diferitelor alte medicamente.

Cordul scos din organismul broaștei vii, hrănită artificial cu ser fiziologic, își menține bătăile sale aproape normale timp de două zile.

Pheiler a procedat astfel: a scos cordul din broască și l'a fixat la marginea de sus cu un cârlig de care se sprijinea și un tub de sticlă ce lăsa să se prelingă în cantitate mică soluția Ringer în scopul hrănirei și menținerii umidității lui. La capătul de jos al cordului a fixat un alt cârlig care venea în legătură cu un fir legat la extremitatea opusă de o pârghie înscriitoare. Acasta din urmă purta o peniță.

Pe pârghia înscriitoare și peniță se transmiteau mișcările inimei care înscrisese pe hârtie sub forma de unde bătăile cordului, după forța și frecvența lor.

Hârtia, pe care se înscriau bătăile cordului înfășura un cilindru vertical care se mișca grație unui mecanism de ceasornic pe care se înregistra în acelaș timp și secundele (Kymographion).

La început cordul preparat și atârnat ca mai sus a fost hrănit cu o soluție de ser fiziologic Ringer, în care timp el a lucrat normal. S'a adăogat la această soluție puțină clorură de potasiu care a produs în câteva minute aproape încetarea inimei. S'a îndepărtat clorura de po-

tasîu din inimă, din nou prin soluția pură Ringer; după aceasta s'a lăsat să acționeze substanțele: glucoză, miere și mierea artificială.

Prima substanță a făcut ca inima să lucreze din nou destul de slab, puțin neregulat și cu bătăi puțin susținute. Din contră mierea a stimulat activitatea inimei totdeauna mult mai energic; bătaia a fost puternică și ceia ce pare mai important, foarte regulată.

Mierea produce deci față de glucoză și mierea artificială o activitate normală a inimei. Aceasta s'a arătat mai ales convingătoare în acele cercetări unde mai întâi acelaș cord a fost hrănit cu glucoză sau cu miere artificială și numai după aceia cu miere adevărată. Diferitele feluri de miere nu arătară deosebire în acțiunea lor. Contra acestor cercetări se poate obiecta natural că inima nu primeșce niciodată mierea direct, ci numai prin intestin și pe cale circulatorie, de aceia în cercetările următoare s'a dat inimei miere prin intestin. De data aceasta inima nu a fost îndepărtată din broască ci s'a tăiat doar o fereastră în torace pentru a putea pune cordul în legătură cu aparatul de înscriere a mișcărilor lui. Cele 3 substanțe de experiență au fost introduse cu un tub de cauciuc subțire adânc în intestinul broaștei, prin anus.

Ca și la început s'au încercat soluțiile pe inima care își oprise mai întâi bătăile prin procedeul artificial.

S'a dat glucoză în aceiaș concentrație, adică 35%, cum este conținută în mierea de albine. In aproape toate încercările, soluția de miere de 20% a fost mult superioară soluției de glucoză.

In prima ca și în următoarea serie de experiențe, cordul și-a reluat activitatea puternic, dar mai ales regularitatea bătăilor.

In alte cercetări, s'a comparat acțiunea mierei de albine și a mierei artificiale asupra cordului. Prima a arătat acțiunea stimulantă asupra inimei, pe când mierea artficială era aproape fără efect.

Credința veche a poporului asupra acțiunei întăritoare și vindecătoare a mierei în stările de slăbiciune și boli a inimei, găsește sprijin în rezultatele cercetărilor descrise.

Mierea merită a fi grupată între medicamentele cardiace.

Legislația trebue să preîntâmpine falsificările mierei, care până acum avea caracter numai pentru mierea-aliment.

Este un motiv ca stuparii să aibă grije de recoltarea și conservarea ei.

Traducere de Dr. C. PELIMON

Din Deutscher Imkerführer, Ianuar 1944.

STUPINA ANTONESCU și-a mutat laboratorul și instalațiile de făcut faguri din Buc., Str. Virgiliu Nr. 7 la sediul principal al stupăriei din com. Văcărești, jud. Dâmbovița, Gara Văcărești.

Toate comenzile de faguri sunt executate și se pot expedia pe C. F. R. numai în urma cererilorr adresate în scris la adresa de mai sus, sau personal în București, Str. Virgiliu No. 7. Tel. 5.22.06 orele 15—17, unde se mai pot primi informațiuni, comenzi, etc.

PENTRU CEI CE VOR SĂ DEVINĂ STUPARI

Cum se lucrează într'o stupină

de IOAN T. SPILOIU
Com. Medeia — Constanţa

(Urmare din numărul trecut)

Infiinţarea stupinei. *Pentru înfiinţarea unei stupine, se cere ca locul ce-l vom alege, să îndeplinească mai multe condiţiuni:*

Nu este necesar să mai spun, că regiunea din jurul stupinei să fie meliferă, întrucât regiuni sărace avem prea puţine.

In general, o regiune care cuprinde pomi fructiferi, salcâmi, rapiţă, tei, fl. soarelui, chiar şi brazi, este foarte bună meliferă.

Principal este ca flora ei să înflorească succesiv, pentruca albinele să găsească în tot cursul anului, nectar şi polen.

Locul pe care dorim să înfiinţăm stupina, trebue să fie cultivat şi cu ceva pomi, pentru umbră. In lipsă, putem planta asemenea pomi. Umbra prea deasă, nu e bună, însă nici arşiţa din timpul verei, nu face bine albinelor.

E bine dacă în apropierea stupinei, curge vreun isvoraş de, unde albinele să ia apa trebuitoare lor şi puetului.

Pământul prea nisipos, este dăunător pentru albine, aşezându-se obosite pe el, se prinde între inelele abdominale, părticele fine de nisip care datorită respiraţiei albinelor, fac ca inelele frecându-se între ele, să producă răni destul de grave, care pot pricinui moartea.

Deaceia se cere ca locul ales pentru stupină, să aibă un pământ humos, sau argilo-nisipos.

Stupina nu trebue să fie situată în apropierea vreunei fabrici de dulciuri, cum ar fi fabricele de zahăr, sau de bomboane, ori alte produse similare.

Asemenea dulciuri pe care albinele le găsesc acolo, sunt nefolositoare lor, întrucât le produc diaree şi deci indispoziţie pentru lucru. Unele sucuri, pe care ele le găessc acolo, sunt chiar otrăvitoare.

Pe dealtă parte, mierea rezultată va fi inferioară, iar dacă i se va face expertiza, se va constata că ea este falsificată.

In apropierea stupinei, nu trebue să fie, locuri rău mirositoare cum ar fi unele bălţi sau platformele de bălegar.

In afară de faptul că mirosul nesănătos vatămă sănătatea, dar ele sug de acolo un suc infect, care deasemenea le este vătămător. Deosebit de toate acestea, se mai cere ca stupina să fie cât mai sub ochii noştri şi depărtată de drumuri, pentru a nu fi supăraţi trecătorii. Dacă nu este posibilă această din urmă condiţie, atunci se cere ca să se construiască, un gard înalt de 2 m., pe lângă drum, pentruca albinele să-l treacă în sbor, depăşind astfel, înălţimea unui om în picioare.

Locul ales pentru stupină, se va împrejmui cu un gard de scândură, sau de sârmă ghimpată, pentru a apăra stupii şi de răufăcători, dar mai ales de vitele, care-i pot răsturna, pricinuindu-ne pagube.

Pe acest loc se așează stupii în rânduri, pentru a prezenta o oarecare estetică, în așa fel ca între ei, să fie o distanță de 2,5—3 m.

O distanță mai mică, se pare că nu e bună, pentru motivul că regina ce se întoarce din sborul de împerechere, ar putea greși intrarea. Intrând în alt stup albinele din el o omoară.

Un motiv mai temeinic, însă, este acesta: Stupii prea apropiați, sunt mai expuși furtișagului, pentru faptul că, deslipindu-se cu ocazia diferitelor lucrări ce avem de făcut, pot pătrunde albine din stupii vecini, atrase de mirosul plăcut al mierei.

Pentru fiecare stup, e bine să facem câte un scăunel, înalt de 40—50 cm., pe care vom așeza stupul.

In mijlocul stupinei adăpătorul, care constă din un vas cu apă, prevăzut la bază cu un robinet, și o scândură lată de 15—20 cm., pe care străbate în zig-zag, un șențuleț săpat de ½ cm. adâncime.

Scândura este așezată cu un capăt sub robinet, la 1 m. înălțime, iar celălalt capăt, sprijinit pe un par la 20 cm. de pământ, astfel ca apa să se poată scurge cu ușurință pe șențuleț.

Pentruca să nu se facă noroi, punem sub capătul de jos al scândurei, câteva lopeți cu nisip, într'o gropiță făcută anume.

Când stupina se mărește și numără mai mult de 30—40 stupi, e necesar, să se construiască o clădire cu două camere, dintre care una o vom folosi pentru ținerea stupilor goi, a captarelor, a ramelor și a altor materiale apicole, iar cealaltă pentru efectuarea diferitelor lucrări, cum ar fi, presarea fagurilor și însărmarea lor în rame, extragerea mieeei, pregătirea siropurilor, etc.

Ce stupi întrebuințăm. Manualele de apicultură, ne arată o mulțime de modele de stupi, care sunt lăudați de fiecare apicultor, pentru anumite motive.

Cei mai buni stupi până acum, recunoscuți de majoritatea apicultorilor, sunt cei de sistem Dadant-Blatt și Layens.

Este bine ca încă dela început, stupina să fie înzestrată cu un singur sistem de stup, pentrucă adeseori, avem nevoe să facem lucrări în care este necesar să schimbăm ramele dela un stup la altul.

Orice stup, se poate construi după dimensiunile ramei.

Deci, între ramă și corpul stupului, este o legătură foarte strânsă și firească, după cum vom vedea mai la vale.

Vom arăta acum, modul de construire al unui stup, luând ca bază, rama lui. Vom vedea cum se construește un stup Dadant-Blatt. El are rama cu lumina interioară de 42/27 cm., în cuib și 42/14 cm. în captar (etaj).

Astfel, pentru determinarea lățimei interioare a stupului, calculăm: 42 cm., dimensiunea interioară a ramei, + 0,8 cm. + 0,8 cm., lățimea celor două speteze laterale ale ramei, + 0,8 cm. + 0,8 cm., distanța între spetezele ramei și pereții stupului, loc pe unde circulă albinele, în total 45,2 cm.

La lățimea interioară se mai adaogă grosimea celor doui pereți ai stupului și se dobândește lățimea exterioară.

Dacă stupul se construește din scândură groasă de 4 cm., însemnează că lățimea exterioară măsoară 53,2 cm.

Pentru aflarea lungimei interioare a stupului calculăm astfel:

2,7 cm. lăţimea spetezei port-fagure, × 10, numărul ramelor + 11 spaţii de 1 cm., între rame şi ramele mărginaşe şi pereţii stupului; în total 38 cm. la care, adăogând încă 8 cm. grosimea pereţilor, dobândim 46 cm. care reprezintă lungimea exterioară a stupului.

Inălţimea stupului se află calculând astfel: 27 cm. înălţimea ramei, + 1 cm. distanţa între planşetă şi rame, + 1 cm. grosimea planşetei, ce acoperă ramele, + 1 cm. grosimea şipcii port-fagure + 0,8 cm. grosimea şipcii de jos a ramei, în total 31,4 cm.

Această cifră reprezintă înălţimea interioară şi exterioară a corpului de stup fără fund.

Dadant-ul are şi etaj în care încap 10 rame de 42/14 cm.

Mărimea lui se calculează la fel ca şi a cubiului şi ne va da: Lăţimea exterioară 53,2 cm., lungimea exterioară de 46 cm. iar înălţimea de 18 cm.

Fundul stupului e construit din 3 lanteţi ca o ramă fără o latură. Pe partea interioară, se află un şenţuleţ adânc de 1,5 cm., prin care alunecă scândurile ce alcătuesc fundul.

Ultima scândură se lasă de 10—12 cm. în afară şi ea foloseşte ca scândură de sbor. Grosimea lanteţilor este de 4 cm.

Pe această parte se sprijină corpul stupului. Lăţimea este de 4,5 cm. Şenţuleţul prin care alunecă scândurelele fundului se face la 1 cm. dela suprafaţa lanteţului, grosimea lui e de 1,5 cm. (cât grosimea scândurei fundului) rămânând un rest de 2 cm. al cărui rost îl vom vedea acum.

Aşezând corpul stupului pe fund, observăm că el are o deschizătură înaltă de 1 cm. acolo pe unde am băgat scândurile. Acesta este urdinişul. Intorcând fundul, observăm că urdinişul se măreşte ajungând înălţimea de 2 cm.

In timpul iernei, se lasă fundul cu urdinişul mic la corp pentru a se face aerisirea, fără pericol de a suferi albinele de frig.

In timpul verii, e necesar să se mărească putinţa de aerisire şi deci, întoarcem fundul cu urdinişul cel mare la corp.

Acest fund numit American, este cel mai bun nu numai pentru faptul că regulează aerisirea după anotimp, dar face uşoară curăţirea lui pe lângă celelalte avantaje ce le avem dela asemenea funduri zise mobile.

Planşeta sau capacul care acoperă ramele, se face din mai multe scândurele separate sau unite între ele, groase de 1 cm. Ele acoperă stupul în lungul ramlor şi e mai bine să fie separate decât unite.

Planşeta se sprijină cu capetele pe 2 canturi săpate în cei doui pereţii opuşi pe care se sprijină şi umăraşii ramelor.

Acoperişul se construeşte din scândură groasă de 3 cm.

Părţile laterale au dimensiunile interioare corespunzătoare cu dimensiunile exterioare a corpului plus 1/2 cm. pentru joc.

Acoperişul se sprijină pe stinghii ce se prind în acest scop pe corpul stupului, atât la corpul cuibului cât şi la cel al catului la 2 cm. mai jos de suprafaţa lor.

Acoperișul se poate face drept, cu o pantă sau cu două pante. Este acoperit cu carton gudronat sau — mai puțin bine — cu tablă.

Diafragma sau scândura despărțitoare are acelaș format ca și rama numai că ea cuprinde spațiul întreg dintre pereți, fund și planșetă, fără să lase posibilitate albinelor să treacă prin vreun loc, dincolo de ea.

Se construește din șipci de 1,5/1,5 cm. și placaj sau scândură.

Astfel se poate construi un stup, după mărimea ramei.

Stupul Layens are între 14—20 rame de 30/40 cm și nu e prevăzut cu etaj.

TRANSVAZAREA COLONIILOR

De obiceiu, coloniile de albine, sunt vândute în stupi primitivi așa că proaspătul apicultor care dorește să aibă numai stupi sistematici i se deschide o nouă problemă: Cum să mute coloniile din stupii primitivi în stupii sistematici.

Pentru aceasta, este nevoe să se facă o lucrare ce poartă numele de transvazare. Ea se poate face pe două căi: Indirect și direct. Pentru începători, transvazarea indirectă este cea mai indicată pentrucă ea nu necesită prea multe cunoștințe. Se procedează astfel:

Intr'una din zilele călduroase ale lunei Aprilie, se face într'un loc în stupină o groapă adâncă pe jumătatea stupului și largă cât el. Se afundă ușor stupul primitiv — către seară când toate albinele sunt în stup — după care îi astupăm toate crăpăturile pe unde ar putea eși albinele, precum și urdinișul.

Intoarcem apoi stupul cu partea de sus în jos și-i acoperim gura cu o pânză de sac pentru a nu lăsa albinele să iasă din el.

După punerea pânzei, se ia stupul primitiv și se pune, tot cu gura în sus în groapa săpată mai înainte apoi dăm pământ pe lângă el, apăsându-l cu piciorul fără a bate pentru a nu se irita albinele.

Se aduce apoi stupul sistematic, căruia i-am pus înăuntru 2—3 rame cu faguri construiți iar restul rame cu faguri artificiali și se așează — fără fund — deasupra stupului primitiv.

Pentrucă stupul primitiv este mai mic decât stupul sistematic, între stupi se pune o planșetă de dimensiunile fundului stupului sistematic, care are o gaură la mijloc, pătrată sau rotundă, puțin mai mică decât gura stupului primitiv.

In momentul când așezăm planșeta cu stupul sistematic, se ia pânza de sac dela gura stupului primitiv.

Albinele stupului primitiv vor fi nevoite să treacă de acum înainte prin urdinișul stupului sistematic.

Stupul primitiv, fiind întors, albinele nu mai pot construi cu ușurință faguri iar atunci când colonia se mărește, din cauza lipsei de loc în stupul primitiv, ea se va muta în cel sistematic.

Colonia așezată pentru transvazarea indirectă în luna Aprilie, este transvazată până prin Aug.-Sept. Dacă cilonia de transvazat este slabă sau anul a fost prea sărac în nectar, transvazarea poate continua și în al 2-lea an.

Asemenea stupi, se lasă și peste iarnă așa, cu deosebirea că îi vom *înveli cu snopi de coceni formând o glugă deasupra fiecăruia pentru a nu pătrunde prea multă umezeală la stupul primitiv. Numai urdinișul rămâne descoperit pentru a putea eși albinele în sborul de curățire din timpul iernei.*

Pentru a săvârși transvazarea într'un timp mai scurt ca să nu fim nevoiți a aștepta până la 2 ani, putem s'o facem în mod direct necesitând pentru aceasta 1—1½ ore la o singură colonie.

E drept că se cere mai multe cunoștințe la acest mod de transvazare și mai ales curaj. Nu trebue să ne temem de acul albinei care poate din când în când să ne găsească locuri nu tocmai bine ascunse. Dealtfel lucrarea se face fără mănuși pe mâini fiindcă ele ne pot încurca.

Iată procedeul:

Intr'una din zilele frumoase ale lunei Aprilie — când coloniile nu au început de prea mult timp culesul nectarului și polenului se ia stupul primitiv de pe locul său acoperit la gură de o pânză de sac și cu urdinișul astupat și se duce la cca. 50 m. de vechiul loc. In locul său pentru albinele care vin dela câmp, căci operațiunea se face între orele 10—16 se pune alt stup primitiv gol. El va primi albinele ce se întorc încărcate pentru care fapt se numește stup colector.

Peste stupul primitiv punem o planșetă la fel ca și la transvazarea indirectă; dupăce am luat pânza de sac dela gura lui. Stupul sistematic va avea urdinișul astupat, precum și orice altă crăpătură sau loc pe unde ar putea eși albinele din el.

Se iau apoi două bețe lungi cam de 30—40 cm. cu care se bate pereții stupului primitiv, de jos în sus la început rar și ușor iar apoi tare și mai des.

După 2—3 minute săltăm puțin colțul pânzei dela stupul sistematic, pentru a vedea, dacă albinele vin sus.

Continuăm să batem până când observăm că albinele se ridică, de parcă ar isvorî din stupul primitiv.

Incetăm atunci a mai bate, despărțim stupul sistematic de cel primitiv și-l punem pe fundul său, fără a deschide urdinișul sau a lua pânza de sac dela gura lui.

In timp ce albinele din stupul sistematic se liniștesc acolo unde le-am așezat, trecem la o altă parte a lucrării și anume, la scoaterea fagurilor din stupul primitiv și fixarea lor în stupul sistematic, în ramele lui.

Pentru aceasta, desfacem un perete al stupului primitiv, scoatem apoi fagurii cât mai întregi, având grijă să nu strivim puetul care în această epocă ocupă o însemnată suprafață din faguri.

Fagurii scoși îi tăem pe măsura ramei din stupul sistematic, căutând a-i fixa în ramă în aceiași poziție care au avut-o în stup, folosindu-ne pentru aceasta de sârmă și cuișoare. Cu sârma se înfășoară fagurul și rama în așa fel ca fagurele să poată sta în poziție verticală în ramă.

Căutăm ca operațiunea mutării fagurilor s'o facem cât mai repede și fără risipă de miere, întâi pentru a nu se răci prea mult puetul și al doilea pentru a nu da posibilitate albinelor din stupină să se învețe la furat.

După fixarea fagurilor în rame, se descoperă stupul sistematic de pânză, se pun ramele cu faguri plini, intercalați cu rame cu faguri goi sau artificiali.

Acoperim stupul cu capacul, şi-i deschidem urdinişul.

Către seară, se ia stupul colector şi se scutură albinele din el pe scândura din sbor a stupului sistematic.

La primul control, pe care îl facem cam după o săptămână, se înlătură sârma care a ţinut fagurii în rame, deoarece albinele au avut destul timp să lege cu ceară marginile fagurilor de spetezele ramelor.

UNIREA COLONIIOR

Primăvara când scoatem stupii dela iernat, observăm că unele colonii sunt prea slabe, adică au un număr de albine prea mic pentru a progresa în atât încât să obţinem avantaje depe urma lor.

O colonie slabă nu ne dă nimic. Două colonii slabe, tot nimic. Pe când două colonii slabe dar unite, formează o colonie puternică şi capabilă să ne dea producţie de miere sau de roiu.

Unirea a două colonii slabe se face în modul următor:

Se afumă amândouă coloniile pela urdinişul stupului, se descoperă stupul şi peste rame şi albine se stropeşte cu alcol sau sirop de miere sau zahăr pentru a nu se lua la bătae coloniile între ele atunci când le vom alătura.

După stropirea cu sirop sau alcool se iau ramele dintr'un stup şi se mută cu albine cu tot în celălalt stup.

Se scutură apoi toate albinele — cu periuţa — de pe corpul stupului gol, în stupul care a primit ramele.

Stupul care a primit cele două colonii are acum două regine care întâlnindu-se se vor lua la luptă până când una din ele va cădea învinsă.

Din cauză că în această luptă pot cădea ambele regine e bine ca înainte de unire să alegem una din cele două regine — care ni se pare mai bună — iar pe cealaltă o omorîm.

Pentru începător, alegerea aceasta este grea şi poate da greş deoarece el nu numai că nu poate deosebi o regină bună de alta mai puţin bună dar uneori nici nu poate deosebi regina de celelalte lucrătoare.

La început va proceda când face unirea coloniilor aşa cum am arătat mai sus, iar după obişnuirea apicultorului începător, va face şi alegerea reginelor.

STUPINA FRAŢILOR ANTONESCU

a reînceput activitatea, şi primeşte de pe acum comenzi pentru faguri artificiali trainici lucraţi după metoda originală a ASIGURĂRI COEZIUNEI MOLECULARE LA CEARĂ pentru sezonul 1945.

Pentru consultaţiuni, informaţiuni, precum şi pentru primirea comenzilor mici tot pe adresa: Bucureşti, str. Virgiliu No. 7, telefon 5.22.06, orele 15—16 în zilele lucrătoare, iar pentru coletele din provincie adresa:

GHEORGHE ANTONESCU
Com. Văcăreşti-Dâmboviţa, Gara Văcăreşti

CRONICI

* *Albinele construesc faguri cu celule de lucrătoare îndeosebi până pela jumătatea lunei Mai, când încep să încline la lucratul fagurilor cu celulede trântor, acestea fie în spaţiul propriu zis al cuibului, fie în cel rezervat magaziei de strânsură.*

Atunci când stuparul pune la îndemâna albinelor dintr'un stup rame cu faguri lucraţi numai cu celule de lucrătoare, sau cu foi presate, deci cu începuturi de celule de lucrătoare, albinele vor strica din aceste celule pentru a crea pe cele de trântor.

Din observaţii comparative cari au durat ani de zile în şir, albinele din stupii în plin soare sunt mai dispuse să lucreze faguri cu celule de trântor decât cele din stupii aşezaţi la umbră, aceştia din urmă fiind şi mai puţin dispuşi pentru roit.

* *Cele mai lăudate cuşti pentru introdus reginele în stupii orfani, sau în stupii anume orfanizaţi cu scopul de a li se da o nouă şi tânără regină, s'au dovedit adesea mai puţin practice în faţa metodei de introducere a reginelor prin scufundarea lor în miere înainte de a fi date printre rame stupilor orfani.*

Pentru stuparii cu mai puţină practică, şi în deosebi într'o vreme când nu sunt trântori în prisacă, deci în perioadele de vreme când procurarea reginelor este anevoioasă, se recomandă ca această operaţiune să fie făcută de un stupar priceput pentru a se înlătura neajunsuri ce atârnă de o stângăcie cât de mică.

* *Furnicile pot alcătui oricând în timpul activităţii albinelor din prisacă un inamic de temut al stuparului.*

Ele pot ataca coloniile, fie ele cât de puternice, atrase fiind de gustul mierei.

Pentru preîntâmpinarea acestui neajuns, cât şi pentru a ne scăpa de ele atunci când avem stupi atacaţi de furnici, picioarele scaunelor pe cari sunt aşezaţi stupii, trebue să fie aşezate în capace de cutii de cremă, sau ori cari alte căpăcele metalice de această formă, în care s'a turnat petrol (gaz). Furnicile trebuind să se urce la stup, se vor îneca cu siguranţă în petrolul din cutii.

* *Mulţi stupari folosesc în afumătorul cu care umblă la albine, bucăţi de cârpe, resturi de căptuşeli dela hainele vechi, etc.*

Acest material pe lângă că este mai costisitor, chiar dacă aceste cârpe prisosesc şi nu se mai folosesc în gospodărie, produce un fum iute, înecăcios pentru albine, ce irită adesea.

Folosirea putregaiului de lemn, o recomandăm cu toată căldura, el fiind covenabil, şi la îndemâna oricui, iar pe deasuppra produce un fum mai dulce.

Pentruca putregaiul să ardă bine în afumător, recomand uscarea lui în cuptorul sobei dela bucătărie, şi păstrarea lui după aceia într'un loc ferit de umezeală.

* *Deşi mulţi stupari şi din cei cu vază au susţinut că mierea*

extrasă din faguri vechi, negri la culoare, din cei cari au purtat câteva generaţii de puet, nu îşi schimbă culoarea din această pricină, trebue să recunoaştem însă că această miere păstrează un miros mai greu, faţă de aceia scoasă din faguri noi (virgini).

In această privinţă recomand pentru vânzare mierea scoasă din fagurii în cari albinele n'au crescut puet.

* Furtişagul la albine, acest neajuns care ia uneori proporţii catastrofale pentru o stupărie întreagă, ia naştere adesea din neglijenţa apicultorului, şi anume prin lăsarea de faguri, mici frânturi de faguri cu miere picaţi pe jos cu prilejul cercetării stupilor, prin lăsarea uridinşelor larg deschise în vremea când nu se mai găseşte nectar pe câmp, etc.

Pentru a ne feri de furtişag este bine să avem mai întâi stupi pe cât se poate deopotrivă de puternici, şi aceasta prin darea de rame cu puet căpăcit luate dela stupii puternici, la stupii mai slabi.

După încetarea culesului mare se vor strâmtora urdinişele stupilor, pentru a fi mai uşor de apărat, şi se va avea grijă să nu ne pice pe jos nicio picătură de miere sau pe corpul stupilor vizitaţi

* In urma a tot mai multe observaţii s'a ajuns la convingerea că cea mai bună grosime a scândurelor din care se lucrează stupi sunt acelea de 35 mm, adică din scânduri cari au avut 40 mm în fabrica de cherestea, şi care prin fasonarea cu rândeaua au rămas cu grosimea citată.

Acestă grosime de 35 mm este dată pentru stupii sistematici, căci pentru cei primitivi, mult mai înalţi faţă de cei dintâi, scândura cu o grosime numai de 10—15 mm. este foarte bună.

Deslegarea acestei stări se găseşte în faptul că stupii mai înalţi păstrează mult mai bine căldura pe timpul iernii, decât cei mai puţin înalţi, cum este cazul stupilor sistematici cunoscuţi.

* Este mult mai anevoiasă şi chiar provocatoare de furtişag în prisacă extragerea mierei pe timp de secetă. Această însemnată operaţiune trebueşte făcută în urma unei ploi, când albinele găsind nectar pe câmp sunt preocupate cu aducerea lui în stup, lucru care le face să se irite mult mai greu, atunci când le luăm fagurii cu miere.

* Culorile vopselelor ce se dau stupilor, trebuesc făcute cât mai deschis, aproape de alb, căci în acest chip radiază căldura, pe câtă vreme culorile închise absoarbe căldura, ceeace pe timpul căldurilor de vară le-ar face pe albine să încetineze şi chiar să-şi întrerupă lucrul.

* Pentru prinderea cu mai multă uşurinţă a unui roi, trebueşte stropit coşul sau cutia folosită la prinderea lui cu apă mierată sau zaharată. După aceasta se va freca interiorul coşului sau a cutiei cu izmă, ori cu mătăciune, plante cunoscute de toţi stuparii ca aromatice, şi cari plac nespus albinelor mai ales în aceste împrejurări.

ANTONICĂ PRISĂCARU

CEARA IN APICULTURA SISTEMATICA

de CONSTANTIN ANTONESCU

III.

Cea mai bună ceară pentru lucratul fagurilor artificiali s'a dovedit a fi fără îndoială aceia provenită dela topitorul sau cerificatorul solar.

Fagurii vechi, bucăţelile de faguri rău construite de albine în stup, pe cari apicultorul îi recoltează de fiece dată când cercetează coloniile de albine, căpăcelile de ceară dela extrasul mierei, tocătura sau rozătura ce o găsim primăvara pe fundul stupilor la primele vizite (pe care mulţi stupari nu o bagă în seamă asvârlind-o) alimentează pe tot timpul activităţii din prisacă cerificatorul solar, care NU TREBUE SĂ LIPSEASCĂ din nicio stupină.

Căldura ce se produce sub geamul cerificatorului atinge în zilele călduroase de vară 80° Celsius, şi este în măsură să topească cea mai mare parte din fagurii puşi sub el, fără a denatura în niciun chip ceara, ceva mai mult, soarele o albeşte într'o măsură bună.

Este drept că soarele prin mijlocirea cerificatorului nostru nu are puterea să scoată toată ceara din fagurii oşezaţi aci, mai cu seamă din cei vechi, dar ceara căpătată în acest chip este de prima calitate, ceeace a mai rămas fiind cu mult mai inferioară, ceară de calitatea II-a şi a III-a, care deşi păstrează aproape în întregime proprietăţile chimice şi fizice faţă de cea dintâi, este mai slabă, mai puţin trainică.

Unii stupari pun la fiert faguri vechi, ca şi căpăcelile dela extrasul mierii într'un vas în care au turnat şi apă, şi după ce clocoteşte dimpreună cu fagurii, toarnă puţin câte puţin într'un săculeţ (de forma şi mărimea acelora prin care strecoară brânza ciobanii) şi presează cu un făcăleţ.

Prin această presare, ceara iese prin ţesăturile săculeţului cu apa fierbinte, dar ca şi în cerificatorul solar tot mai rămâne ceară printre reziduríle reţinute în săculeţe, reziduri numite boştină sau hoştină.

Şi ceara căpătată în acest fel este foarte bună pentru lucratul fagurilor artificiali.

In comerţ ne-au venit din străinătate şi câteva feluri de maşini de scos ceara din faguri cu ajutorul aburilor (vaporilor de apă), dar nici cu acestea nu se poate scoate mai multă ceară, faţă de mijloacele arătate mai sus.

Ceara căpătată în chipurile arătate, nu este curăţită bine de reziduri şi trebueşte înaiante de prefacerea ei în faguri retopită în vase curate (smălţuite sau cositorite când sunt de aramă) cu puţină apă pe fund, atâta cât să nu stea direct în contact cu focul.

Odată topită ceara, atunci când avem de topit cantităţi mici (în jurul a 10 kgr. de ceară) eu sfătuesc să se lase să se închege ceara chiar în vasul în care este topită.

Pentru a fi scoasă cu uşurinţă de aci, sfătuesc deasemenea să se taie cu un cuţit lung în patru părţi dela suprafaţă până la fund (în formă de cruce) atunci atunci când ceara deşi închegată mai este încă atât de caldă ca să îngădue aceasta, bine înţeles nu atunci când ea este la mijloc lichidă.

Rezidurile se depun la fund şi la scoaterea cerii tăiate cum am spus (dacă nu iese uşor se va încălzi marginile vasului deasupra unui foc iute) se vor răzui cu un cuţit până ce se dă de ceara curată.

In stupăriile mai mari, curăţirea cerii se face topind-o de mai multe ori, la prima topire adăugându-se când ceara este complet lichidă şi încă pe foc, câteva picături de acid sulfuric, care are proprietatea să facă rezidurile din ceară să se depună într'un strat distinct la fund, trecerea dela reziduri la ceara propriuzis făcându-se brusc, nu ca în chipurile arătate când pentru a se înlătura rezidurile de pe fundul calupurilor trebue să mai înlăturăm şi oarecare cantitate de ceară.

Separarea cerii de reziduri, rafinarea cerii cum se spune într'un termen industrial, reuşeşte cu atât mai bine cu cât avem de topit o cantitate din ce în ce mai mare de ceară.

Marele apicultor american Root, spune că rafinarea cerii i-a reuşit de minune atunci când a pus deodată pentru aceasta 500 kgr. de ceară la topit.

Eu rafinez deodată 120—130 kgr. ceară şi atunci obţin cea mai curată ceară şi cu cel mai mic procent de pierderi (scăzământ).

Pentru micii stupari, boştina este o materie moartă, care nu mai prezintă valoare, pentrucă nu pot şi nu au cu ce scoate şi ceara care se mai găseşte într'ânsa.

Ceara din boştină se scoate prin fierberea ei cu multă apă şi apoi presată într'un teasc puternic.

Ceara de boştină conţinând într'o măsură oarecare şi polen este mai puţin trainică, se topeşte mai uşor, (punctul ei de topire fiind cu 1—2° Celsius inferior celei extrase de prima dată cum am scris mai sus) şi cu toate că se poate face şi din ea faguri, nu sunt aşa de rezistenţi, ea trebuind să fie folosită pentru lumânări şi mai ales în industria chimică.

Pentru a căpăta o ceară cât mai bună pentru fagurii artificiali, recomand păstrarea ei 2—3 săptămâni în cerificator în forma sau tava ce a fost pusă să primească picăturile de ceară topită de soare.

Forma aceasta se va aşeza pe fundul cerificatorului aşa fel ca razele solare s'o topească în fiecare zi (se înlătură în acest timp tabla pe cari se aşezau fagurii vechi) timp în care ceara aproape că se albeşte la culoare şi capătă o trăinicie deosebită.

Cu cât ceara stă mai mult în cerificator şi cu cât se albeşte mai mult, cu atât devine mai tare şi punctul de topire i se ridică.

Această ridicare a punctului de topire la ceara din care se lucrează fagurii artificiali are o însemnătate covârşitoare, pentrucă *aceşti faguri confecţionaţi prin metodele ce le-am publicat în coloanele acestei reviste, cari să ajute la căpătarea unei cât mai mari tării, nu se lasă *) în stup şi nu se scofărdează.*

Prin ţinerea mai îndelungată a cerii sub geamul cerificatorului solar în tava sau forma în care s'a scurs din fagurii topiţi de razele soarelui, se poate obţine şi ceara albă, aşa de căutată în industria farmaceutică şi cosmetică de pretutindeni.

Sunt şi alte mijloace mai costisitoare pentru scos ceara din fagurii vechi, ca şi pentru albit ceara despre cari voi vorbi în numărul viitor.

Telegramă adresată d-lui Preşedinte

Preşedintele nostru D-l Grigore Al. Giossan *a primit următoarea telegramă:*

Timişoara, 31 Martie 1944

D-LUI GRIGORE GIOSSAN
Preşedintele Societăţii Centrale de Apicultură
Bucureşti

„Adunarea generală a Societăţii Apicole Bănăţene Timişoara, vă „exprimă omogiul său de recunoştinţă pentru colaborarea la marea „operă de pregătire la legiferarea stupăritului din România".

Preot Pavel Tişmonariu
Preşedinte

la care d-l Preşedinte a răspuns:

Bucureşti, 3 Aprilie 1944

S. SALE PREOT PAVEL TISMONARIU
Preşedintele Societăţii Apicole Bănăţene
Timişoara I
Str. Vlad de la Marina 3

Domnule Preşedinte,

„Adânc mişcat de frumoasele cuvinte pe care Adunarea Generală a Societăţii Apicole Bănăţene mi le-a adresat prin Dvs., cuvinte „mult măgulitoare şi pe care poate nu le merit, vă rog călduros Domnule Preşedinte, să fiţi interpretul meu faţă de toţi apicultorii înregimentaţi sub cutele drapelului celei mai vechi Societăţi Apicole, arătându-le recunoştinţa mea şi personal să primiţi odată cu mulţumirile distribuirea lui gratuită la membrii societăţii noastre.

Grigore Al. Giossan
Preşedintele Soc. Centrale de Apicultură din România

---

*) *Nu se lasă* = nu se lungeşte în jos.

Lucrări de primăvară

Pentru începători.

Stupii au trebuinţă de mai multe îngrijiri, potrivit cu timpul şi felul lor în cârmuire, călăuzindu-ne după câteva reguli, cari se aplică tuturor felurilor de stupi (uleie).

Sunt însă şi lucrări care se schimbă, după cum avem de îngrijit, un stup sistematic orizontal, vertical, sau unul cu faguri nemişcători,

Noi vom stărui mai mult la lucrările pe cari le cere cârmuirea stupilor cu faguri mişcători, fiind cei mai lesnicioşi de mânuit. Ingrijirile ce urmează să li se dea, se mărginesc la câteva lucrări cari au de ţintă să apropie colonia cât mai mult de felul ei de vieţuire în stare firească.

La lucrările de primăvară se cere o cercetare mai amănunţită a fagurilor, mai ales a celor cu puiet, şi la curăţirea şi umplerea stupilor cu faguri clădiţi, sau artificiali.

Dacă am avut grije ca iernatul să se facă în bune condiţiuni, şi am lăsat din toamnă albinelor hrană din belşug, nu trebuie să ne grăbim a face cercetarea în primăvară de timpuriu. Neajunsurile unei asemenea cercetări sunt multe, stricând liniştea coloniei şi pricinuind răcirea stupilor.

Aceste cercetări le vom face după ce albinele şi-au părăsit repausul de iarnă. iar culegătoarele au ieşit 8—10 zile dearândul şi au început a căra polen. Cu acest prilej trebuie să ne putem da seama nu numai de starea lor în momentul de faţă, ci să şi prevedem cum vor merge în tot cursul verii: dacă nu vor fi stupi buni, mijlocii, sau slabi.

La aceste lucrări trebuie să fim cu deosebită luare aminte la trei lucruri:

la starea mătcii, starea puietului, şi cantitatea hranei.

Hrana trebuie să îndestuleze trebuinţele puietului, care sporeşte în fiecare zi până la cules.

Cu privire la matcă, nu e destul să remarcăm fiinţa ei în stup, ci trebuie să ne încredinţăm despre vârsta şi rodnicia ei. Dovezi în această privinţă, numai puietul ni le poate da, prin mulţimea şi felul cum este împrăştiat în faguri, dovedindu-ne destoinicia ei la ouat. De aceia cercetarea puietului are mare însemnătate. Numai depe el, un apicultor destoinic, cunoaşte de cât preţ este un stup. Noi ştim că numai coloniile foarte populate dau recoltele cele mai mari, deci toată atenţia noastră trebuie concentrată în această direcţie, căutând a avea colonii foarte populate în ajunul marilor culegeri. Condiţiunea de căpetenie ce se pune este aceia ca lucrările să se facă la timpul cerut.

Amânările având totdeauna urmări rele asupra profitului ce trebuie să-l avem de pe urma stupilor.

Ingrijirile trebuesc aplicate tuturor coloniilor, dar mai ales acelor slabe, cari la începutul primăverei par să nu aibă nici o valoare, dar cari se vor transforma în colonii puternice şi capabile să ne dea recolte bune, aplicându-le lucrările trebuincioase la timp.

Iată aceste lucrări cari sunt de mare însemnătate:

Coloniile să aibă mătcile tinere și viguroase, bune ouătoare, având până la doi ani, pentrucă până la această vârstă ele sunt bune și prolifice. Mătcile de al treilea an pot fi unele bune, dar nu putem fi siguri pe ele, fiindcă unele pot avea o depunere frumoasă de ouă la începutul primăverii, dar când ajung la sfârșitul lui Aprilie activitatea lor slăbește tot mai mult, iar populația stupului nu crește, ci abia se menține și astfel recolta e slabă sau pierdută.

Dacă colonia nu are provizii trebuie dat ori faguri cu miere păstrați din toamnă, ori sirop de zahăr, fie turnat direct în faguri dacă timpul e rece, fie că se dă cu hrănitorul dacă timpul e mai cald.

Aceste lucrări făcute, nu sunt suficiente pentru a grăbi desvoltarea cuibului, ci e nevoie de acțiunea unei hrăniri stimulente. Aceasta face colonia să creadă că natura e bogată în nectar, și matca fiind abundent hrănită, secreția de ouă începe fără voia ei având ca urmare o depunere bogată și o extindere rapidă a cuibului.

Hrănirea stimulentă se poate începe cu 6 sau 8 săptămâni înainte de marele cules când albinele nu pot găsi nimic pe câmp. Atunci cantitățile zilnice trebuiesc mărite puțin. In caz că începe o recoltă abundentă la pomii fructiferi se întrerupe hrănirea la coloniile puternice și mijlocii, dar se continuă la cele slabe.

Indeplinind toate aceste condițiuni vom putea vedea după 2—3 săptămâni fagurii stupului plini cu puiet. Când tot acest puiet va ieși, populația devine prea numeroasă pentru spațiul la care e limitat stupul, revărsând peste peretele mobil și atunci se simte nevoia de a lărgi acest spațiu. Acum e nevoie de a adăuga o ramă sau două, având fagurii complect zidiți cu celule de lucrătoare. Ei vor fi puși după ultimele rame cu puet, nu în centrul cuibului pentrucă vremea răcoroasă sau rece poate stânjeni desvoltarea puietului. In curând matca va umple și acești faguri cu ouă.

Acum așteptând un timp oarecare când alte generații vor ieși, situația se va prezinta la fel ca mai înainte. Populația prea îngrămădită va cere din nou altă lărgire a spațiului. De data aceasta timpul fiind mai cald, la coloniile puternice și mijlocii, putem pune fagurii de adăugat, câte unul direct în mijlocul cuibului din acei crescuți cu celule de lucrătoare. Ei vor fi îndată umpluți cu ouă. In cucând întreaga cameră a cuibului este ocupată de puiet, pe o întindere maximă de 8 rame, restul de 2 fiind ocupate de provizii. De acum coloniile devin din zi în zi supra populate și capabile de muncă astfel putându-le adăoga și captarul. sau magazia de recoltă.

Laborant ION PETI
Institutul Național Zootehnic

Ceară naturală de albine, orice cantitate, se cumpără la prețul zilei.

Ofertele se vor trimite pe adresa:
GHEORGHE ANTONESCU
Com. Văcărești, Jud. Dâmbovița

Extras după Procesul-Verbal al şedinţei de comitet din 20 Ianuarie 1944

Prezenţi 22 membri.

La orele 10,30 dim. D-l *Grigore Giossan,* Preşedintele Soc. Centrale de Apicultură din România deschizând şedinţa, spune că aceste adunări lunare, mai ales cele din vremea din urmă prind o însemnătate deosebită prin faptul că se prezintă din ce în ce membri noi, dornici să activeze şi să cunoască mai deaproape activitatea societăţii.

In continuare arată, că atitudinea tuturor apicultorilor din timpul de faţă este şi aceia de a cunoaşte stadiul pregătirilor legei apicolt, pe care o doreşte a fi înfăptuită în cursul anului 1944.

Un eveniment destul de însemnat pentru apicultură, spune D-l *Preşedinte Giossan,* este fără îndoială apariţia „Abecedarului Apicol", lucrare personală şi de mare valoare apicolă a D-lui Dr. Florin Begnescu, care va avea puterea să îndrumeze pe unii, iar la alţii să stârnească un viu interes pentru cunoaşterea şi practicarea albinăritului la sate.

Mai departe D-l Preşedinte Giossan spune că D-l Dr. Florin Begnescu a oferit gratuit membrilor societăţii, broşura „Loca", lucru pentru care îi aduce vii mulţumiri atât în numele d-sale personal cât şi în acel al comitetului.

D-sa îşi exprimă un profund regret pentru faptul că revista „România Apicolă" n'a apărut cu noua copertă, pictată de maestrul Eustaţiu Stoenescu, artist ce face fală neamului nostru şi Rector al Academiei de Arte Frumoase din Capitala Ţării, aceasta pentrucă reproducerea acestei capodopere costă peste 250.000 lei, sumă ce întrece cu mult bugetul soc. prevăzut pentru apariţia revistei. Promite că va căuta într'un viitor cât mai apropiat să găsească prin alte modalităţi posibilitatea de tipărire în condiţiuni care să poată fi suportate de bugetul societăţii.

D-l Dr. Begnescu promite după apariţia Abecedarului Apicol, distribuirea lui gratuită la membrii societăţii noastre.

D-l Preşedinte Grigire Giossan propune şi Adunarea aprobă convocarea unei şedinţe a comitetului la care să participe şi delegaţi ai Societăţilor de apicultură din ţară, pentru a se cunoaşte cu un moment mai de vreme şi înainte de legiferare cuprinsul nouilor texte din legea apicolă. Se va putea astfel, dacă se va crede necesar prin propunerile date de cei prezenţi să se facă în text eventuale modificări, pentru o cât mai multă ocrotire şi desvoltare a albinăritului la noi.

D-l Tertulian Cristescu, un iscusit şi erudit apicultor din Sinaia propune adunării, reproducerea în revista România Apicolă a diferitelor articole cu subiect apicol, apărute în ziarele româneşti, dând pildă scrierile D-lui Dr. I. Banu în ziarul „Timpul". Propunerea este aprobată în unanimitate. D-l Preşedinte roagă pe D-l T. Cristescu să-i procure articolele apărute ale D-lui Dr. Ion Banu.

Şedinţa a luat sfârşit la orele 13.

Secretar General
(ss) Cpt. *Zissu Dumitru*

EXTRAS DUPĂ PROCESUL-VERBAL AL ȘEDINȚEI COMITETULUI SOC. CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA DIN 12 MARTIE 1944

Prezenți 53 membri și delegați ai tuturor Societăților și Asociațiilor Apicole din țară.

D-l *Grigore Giossan*, președintele Societății, deschizând ședința la orele 10.30 dim., își exprimă marea mulțumire că poate saluta în această adunare vechi prieteni și colaboratori de vază, alături de cari, în cei aproape 20 ani de muncă pe câmpul albinăritului românesc, a putut să ducă mereu înainte propaganda apicolă în cadrul activității societății ce conduce.

Domnia Sa în cuvinte calde scoate în relief rostul acestei adunări la care se simte fericit că a putut aduna prin reprezentanții lor de vază, toate societățile și asociațiile apicole din țară. Am căutat în toată activitatea mea apicolă să-mi trec în umbră personalitatea, tocmai ca să pot aduce foloase cât mai mari cauzei apicole românești. In schimb am evidențiat totdeauna factorii care au contribuit la înflorirea acestei ramure, de importanță în economia noastră națională. Este tocmai astăzi din nou momentul să evidențiez că reuniunea noastră o datorăm Ministrului de Agricultură și Domenii și în special D-lui Dr. Iuliu Radulovici, secretarul general al ministerului, sincer animator al cauzei apicole și autorul proectului de lege apicolă, menit să încurajeze și să înfloreocă albinăritul românesc în linie de progres față de dezvoltarea ce a luat-o în celelalte țări apusene.

D-sa propune și adunarea aprobă trimiterea următoarelor telegrame după cum urmează:

Domnului Ministru al Agriculturii și Domeniilor
București

Asociațiile de apicultori din țară, intruniți azi în București sub scutul Soc. Centrale de Apicultură din România, vă roagă să primiți omagiile lor respectuoase pentru larga înțelegere și concursul ce dați la înfăptuirea legei apicole.

Grigore Giossan
Președintele Soc. Centrale de Apicultură
din România

D-lui *Doctor Iuliu Radulovici*
Secretar General al Ministerului de Agricultură și Domenii
București

Asociațiile de albinărit din țară, întrunite azi sub scutul Societății Centrale de Apicultură din România vă roagă să primiți omagiile lor respectuoase pentru grija ce purtați ramurei apicole, prin înfăptuirea legei pentru încurajarea și organizarea stupăritului românesc.

Grigore Giossan
Președintele Soc. Centrale de Apicultură
din România

După citirea textului acestor două telegrame, D-l *președinte Gr. Giossan* scoate în evidență prin cuvinte calde adunării prezența D-lui *Dr. Gh. Russu*, șeful Biroului de Apicultură din Ministerul Agriculturii și Domeniilor, precum și a Domnilor: *Pr. Pavel Tismonariu*, Președintele Soc. de Apicultură Bănățene; *Al. Dorobanțu*, reprezentantul Soc. dt Apicultură din Ardeal-Sibiu; *I. Anghel*, Președintele Asoc. Apicultorilor Prahoveni-Ploești, precum și pe D-nii: *Colonel N. Teodor*, Curtea de Argeș, Avocat *M. Turcu, Dr. Em. Daraban* și alții, cum și prezența D-lui *Dr. Florin Begnescu*, veșnic tânăr, și nelipsit dela orice manifestare a Societății, pentru care a fost un permanent îndrumător și susținător.

Inainte de a intra în ordinea de zi a ședinței, D-l *Grigore Giossan* spune că această ședință, al cărei scop este de a se cunoaște mai pe larg capitolele din noua lege apicolă, pentru a fi împărtășite tuturor stuparilor din țară prin reprezentanții lor cu un ceas mai de vreme de legiferarea ei, trebue s'o datorăm D-lui *Dr. Iuliu Radulovici*, Secretarul General al Ministerului Agriculturii și Domeniilor, care printr'o studiere profundă a acestei probleme, fiind în acelaș timp și D-sa apicultor, a înțeles să dea albinăritului dela noi o desvoltare largă, prin noua lege, care este menită să încurajeze apicultura prin participarea statului și a ajutorului reciproc al apicultorilor.

D-sa se face încă odată interpretul adunării pentru a aduce D-lui *Dr. Iuliu Radulovici*, omagiile cele mai respectuoase din partea tuturor stuparilor. (Adunarea aplaudă îndelung).

In continuare D-l *Grigore Giossan*, roagă pe D-l *Dr. Gh. Russu* să prezideze această adunare, care ca unul care a lucrat în jurul D-lui Dr. Iuliu Radulovici poate explica mai pe larg textele nouei legi și bunelor intențiuni. (Adunarea aplaudă îndelung propunerea).

D-l *Dr. Gh. Russu*, șeful Biroului de Apicultură din Ministerul Agric. și Domeniilor, mulțumește D-lui Președinte și adunării pentru cinstea ce i se face de a prezida și conduce desbaterile acestei ședințe, spunând că va căuta să citească proectul de lege capitol cu capitol, iar micile modificări sau adausuri le va înscrie pentru a fi prezentate D-lui *Dr. Iuliu Radulovici*.

Din partea Societății ia parte la aceste desbateri, pe lângă reprezentanții tuturor Societăților și asoc. stupărești din țară, D-l *Dr. Em. Daraban*, asistent universitar, discuțiunile decurgând într'o atmosferă de caldă camaraderie.

In spiritul acestei atmosfere, s'a ajuns la propunerile de modificări și adausuri la noua lege după cum urmează:

La art. 5. Aceasta nu exclude existența și activitatea actualelor reviste existente, cari pot cere a fi instrumente ale Uniunii Naționale de Apicultură.

La art .7. Președintele Uniunii Naționale de Apicultură se propune de către Consiliul Uniunii și se confirmă de către Ministerul Agric. și Domeniilor.

La art. 8. Consiliul de Ad-ție se compune din 7 membri propuși de către Adunarea Generală a Uniunii, dintre apicultori cu activitate recunoscută pe terenul organizării și ridicării stupăritului și 2 membri delegaţi ai Minist. de Agric. şi Domenii. Membrii Consiliului de Ad-ţie se confirmă de către Minist. Agric. şi Domenii, mandatul lor durând 5 ani, iar mandatul delegaţilor Minist. durează atâta timp cât îndeplinesc funcţiunea în baza căreia au primit această însărcinare.

La art. 15. Preşedinţii asoc. judeţene a stuparilor, se aleg de către adunările generale judeţene, iar după ratificare, Uniunea Naţională a Apicultoilor îi propune Ministerului pentru numire.

La art. 16. Consiliile de Ad-ţie ale asoc. judeţene a stuparilor se compun din 5 membri, propuşi în adunările generale ale asoc. judeţene, sub rezerva ratificării Uniunii şi a confirmării Ministerului de Agricultură şi Domenii.

La art. 20. Adunarea generală a asoc. judeţene a stuparilor se compune din Preşedinte şi toţi stuparii judeţului respectiv.

Ea se convoacă odată pe an în cursul lunei Aprilie la convocarea preşedintelui.

La art. 21. Stuparii dintr'una sau mai multe comune, din raza aceluiaş judeţ, se pot grupa în nuclee apicole sub dependinţa directă a asoc. apicole judeţene cu cari pot lucra fie direct, fie printr'un delegat.

D-l Preşedinte *Grigore Giossan*, mulţumeşte în numele său personal şi al Comitetului, D-lui Dr. Gh. Russu, pentru strădunința cu care s'a făcut interpretul tuturor stuparilor din ţară, la redactarea şi înfăţişarea acestor modificări şi adausuri la proectata lege, exprimându-şi speranţa să vadă cât mai curând înfăptuită această lege apicolă, care este sigur, spune D-sa, va duce la răspândirea şi reînflorirea albinăritului românesc.

La discuţiuni pe articole au luat parte toţi cei prezenţi şi în special reprezentanţii tuturor societăţilor şi asociaţiunilor apicole din ţară, la care totdeauna cuvântul de greutate şi de altruism apicol a fost al Preşedintelui Grigore Giossan care a dat dovadă încă odată, de puterea şi dragostea pe care a pus-o şi depune pentru binele albinăritului românesc.

Şedinţa a luat sfârşit la orele 14 într'o atmosferă de frăţească camaraderie.

Secretar General
Căpitan *Zissu D-tru*

Mătci de albine selecţionate soiu Bănăţean şi Italian, alese de vânzare în timpul dela 15 Iunie până la 15 Octombrie a. c. — Preţul unei bucăţi de soiu Bănăţean 1200 lei şi de soiu Italian 1600 lei. — Preţul se va achita la comandă sau cu ramburs. — Mătcile se livrează în ordinea comenzilor. — Corespondenţa numai cu carte poştală pentru răspuns. — Adresa: VECSEY LADISLAU, mare proprietar apicultor, *comuna Giera, Judeţul Timiş Torontal.*

Darea de seamă a comitetului pe exercițiul 1943 către Adunarea Generală a Societății Centrale de Apicultură din România

Domnilor Membri,

Gândul nostru, gând de închinăciune se îndreaptă plin de smerenie cu mândrie, admirație și cu toată recunoștința nu numai în fața mormintelor confraților noștri stupari, ci și în memoria tuturor celor căzuți pentru lozinca românului: dreptate, libertate și credință, fie ei de ori ce neam.

Să păstrăm o clipă de reculegere și să le cinstim memoria, care să rămână pildă tineretului și urmașilor noștri de sacrificiu.

Domnilor Membri,

Cu toate vremurile grele prin care trecem activitatea noastră pentru propășirea albinăritului românesc n'a încetat o clipă. Organul nostru „România Apicolă'' este o chezășie. Astăzi o revistă se scoate cu mari trude. Hârtia și tiparul este o problemă, după cum problemă este și materia selecționată publicată, pentru folosul cauzei ce o susține Comitetul în frunte cu Președintele ei care întotdeauna a știut să-și facă pe deplin datoria.

Domnilor Membri,

Incă de la începutul anului, în ședința din 10 Ianuarie s'a accentuat greutățile ce le-au avut de întâmpinat stuparii în anul 1943 din cauza lipsei de zahăr, necesar să salveze coloniile lipsite de hrană. Pentru a preîntâmpina în viitor astfel de greutăți inerente în anii de secetă de nectar, Comitetul a început să facă intervențiile necesare din timp la forurile oficiale ca pe viitor astfel de împrejurări să fie evitate. Și rezultatele au fost bune. Zahărul a fost obținut. Natura însă a fost mai darnică, căci nu a mai fost nevoe de zahăr, de cât pe alocurea, și în cantitate foarte redusă. Zahăr s'a putut obține de ori și cine de pe piață în măsura dorită.

Deși abundența de zahăr lovește desfacerea mierei la prețuri bune, totuși prețul ei s'a menținut în condițiuni optime.

Domnilor Membri,

Tenacitatea noastră și sprijinul D-lui Dr. Florin Begnescu a contribuit ca să ființeze mult doritul biurou de Apicultură în cadrul activităţii Ministerului de Agricultură şi Domenii. La început ca prim pas lucrările au fost diriguite de D-l Dr. Florin Begnescu în calitatea D-sale de Consilier Apicol onorific iar în urmă încredinţate d-lui Dr. Gh. Russu, apicultor şi cunoscător al problemei.

Faptul este mai mult decât îmbucurător şi să sperăm că începem o nouă etapă cu noui orizonturi care vor contribui şi mai mult la reînflorirea albinăritului românesc.

Trebue să accentuăm că datorită în mare parte şi nouă, albinăritul a devenit o ocupaţiune de mult interes nu numai în gospodăriile plugăreşti dar şi în toate păturile sociale. Afirmaţia noastră este întărită şi de cele două manuale de albinărit apărute în cursul anului 1943: Călăuza Stuparului de N. Nicolaescu şi Stupăritul de Const. L. Hristea, opere ce fac cinste nu numai ramurei apicole, ci şi ţării noastre. Ambele lucrări premiate, nu trebue să lipsească din biblioteca ori cărui iubitor de albine.

Domnilor Membri,

Preşedintele nostru a impus la loc de cinste albina bănăţeană — Apis melifica Banatica — în toată lumea şi confirmarea am avut-o la timp de toate revistele de albinărit din lume, în afară de miile de comenzi primite şi care regretăm că nu au putut fi satisfăcute din cauza evenimentelor survenite şi nepregătirei noastre în creşterea selecţionată a albinelor. Pentru regenerarea rasei s'a sugerat Ministerului o intensificare în creşterea şi selecţionarea albinelor bănăţene. S'a şi recomandat câteva stupini care în adevăr ar corespunde scopului urmărit şi care de altfel şi astăzi cresc regine selecţionate bănăţene.

Domnilor Membri.

Concomitent cu activitatea noastră D-l Lt. Harnaj Veceslav membru în Comitet şi animatorul Centrului de iniţiere apicolă a invalizilor, a contribuit la desăvârşirea programului nostru de reînflorire a stupăritului românesc. Prin înţelegerea Institutului Naţional Zootechnic şi prin sprijinul larg ce totdeauna l-a dat cauzei apicole d-l Dr. Florin Begnescu, s'au ţinut cursuri gratuite de albinărit, urmate de invalizii războiului neamului şi de marele public amator de frumos. Cursurile au fost încheate cu o frumoasă excursiune la stupina D-lui Stan Ştefan, exemplu de ce se poate obţine cu muncă şi dragoste din stupărit.

Domnilor Membri,

Dar ceea ce nu putem trece fără a accentua importanţa deosebită în programul de desvoltare a albinăritului în România este proiectul de lege apicolă datorit d-lui Dr. Iuliu Radulovici secretarul general al Ministerului de Agricultură și Domenii, Domnia-Sa însuși un apicultor desăvârșit și un bun cunoscător al problemei. Proiectul discutat în amănunțime în ședințele Societății noastre cu participarea și a celorlalte Societăți apicole din Țară a fost în unanimitate adoptat și așteaptă să fie legiferat pentru a-și da roadele necesare.

Domnilor Membri,

In cursul acestui an urma conform aprobărei Dvs., să scoatem un număr festiv în cinstirea d-lui Dr. Florin Begnescu, animatorul cauzei apicole în România. Vitregia vremurilor prin care trecem ne-a împiedecat să aducem la îndeplinire dorința Dvs., care este unanim și a noastră. Dumnezeu să ne ajute ca în cel mai scurt timp să o îndeplinim cu un fast, care să justifice întârzierea. Trebue să accentuăm că activitatea D-sale nu a fost totuși de loc mai mică pe tărâm apicol. O operă de valoare netăgăduită pentru desvoltarea în viitor al albinăritului românesc ne-a pus-o la îndemână d-l Dr. Florin Begnescu. Un abecedar apicol, dar un abecedar în adevăratul înțeles al cuvântului așa cum mulți dintre Dvs. își amintesc din copilărie. Iată de ce am căutat să scot în relief acest nou aport pe tărâm apicol al D-lui Dr. Florin Begnescu, fiindcă el umple un gol mult simțit mai ales în gospodăriile noastre rurale. Exemplificat prin desemne și fotografii colorate, abecedarul poate fi călăuză prin versificarea lui ușoară, chiar și în mâna neștiutorilor de carte, un interes aparte și provocător de interes.

Sunt anume persoane destinate în viață să pornească cu lucrări mari, contribuind la progresul unei științe și să închee cu altele, ușoare în aparență, dar care să desăvârșească progresul. Printre aceștia putem prenumăra și pe d-l Dr. Florin Begnescu, de aceea este momentul încă odată să-i aducem prinosul nostru de recunoștință.

Tot astăzi este momentul să mulțumim călduros d-lui Dr. Russu șeful serviciului Apicol din Direcțiunea Creșterii Animalelor pentru sprijinul larg ce-l dă cauzei apicole.

Doamnei Dr. Cornelia Pelimon șef de lucrări la Secția de Apicultură din Institutul Național zootechnic pentru bunele îndrumări ce le dă stuparilor prin revista noastră și pentru frumoasele D-sale cercetări în bolile albinelor.

D-lui Grigore Giossan Președintele nostru, un aprig luptător al cauzei apicole și un altruist apicultor. Datorită D-sale Societatea și apicultura românească a fost impusă la loc de cinste în concernul apicol mondial și în general tuturor colaboratorilor noștri cari prin scris și prin fapte au ajutat și au contribuit la desăvârșirea operei noastre pe tărâm apicol.

COMITETUL

CONVOCARE

Domnilor Membri,

In conformitate cu art. 31, 33, 34 şi 37 din Statutele Societăţii Centrale de Apicultură din România, sunteţi convocaţi în Adunare Generală Ordinară, pentru ziua de Duminică 6 August 1944, ora 16 după masă, la sediul Societăţii, Str. Dr. Staicovici No. 63 (fost M. Kogălniceanu) (Palatul Institutului Naţional Zootechnic).

Ordinea de zi fiind:

1. Darea de seamă a Comitetului pe exerciţiul 1943.
2. Raportul Comisiei de Cenzori.
3. Descărcarea Comitetului de gestiunea sa.
4. Alegerea a 3 membri eşiţi la sorţi, în conformitate cu art. 16 din Statute şi anume: Grig. Al. Giossan, Const. Ţintea şi Căpitan D. Zissus, Membrii eşiţi la sorţi sunt reeligibili.
5. Alegerea a 3 cenzori activi în locul D-nei Arh. Henrietta Delavrancea-Gibory, D-nii: Gh. Pandrea şi S. Ruginosu şi a 3 cenzori supleanţi în locul D-lor: C. Costescu, Plot. maj. Vasile Ioan şi C. V. Lascăr. Atât cenzorii activi cât şi cei supleanţi sunt reeligibili.
6. Bugetul pe anul 1944.
7. Diverse chestiuni de interes general apicol şi bunului mers al Societăţii.

In cazul când numărul membrilor prezenţi la curent cu cotizaţia nu vor fi jumătate plus unul, *Adunarea va avea loc irevocabil în ziua de Duminică 20 August 1944, ora 16 după masă, tot la sediul Societăţii,* cu orice număr de membri prezenţi, conform art. 34 din Statute.

Membri cari nu pot participa la Adunare, pot fi reprezentaţi printr'un alt membru împuternicit prin delegaţie scrisă conform art. 14 din Statute.

Această delegaţie va fi depusă la Biroul Adunării Generale.

Bucureşti, 1 Mai 1944.

Preşedinte, (ss) GR. GIOSSAN

Secretar General (ss) *Căpitan D. Zissu*

Memento. *Intrucât la prima convocare nu se va putea întruni numărul de membri cerut de Statute, Domnii membri sunt rugaţi să nu lipsească dela Adunarea Generală de Duminică 20 August 1944, ora 16 după masă.*

BILANȚ GENERAL AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Incheiat la 31 Decembrie 1943

ACTIV			lei	PASIV	lei
Cassa.				Inventar	313.677
Numerar aflat asupra D-lui Const. Țintea, Casier gestionar			6.470	Excedent de reportat pe 1944	6.470
Fond Premii Științifice.					
„Mierea în alimentația sugacilor“ și o lucrare științifică de domeniul agricol donația Domnilor:					
Gr. Al. Giossan . . .	lei 4.000				
Const. C. Țintea . . .	„ 1.000				
Gh. Drăgulănescu . . .	„ 1.000				
Ioan Gh. Mareș	„ 500				
C. Antonescu	„ 500	lei 7.000			
Fond Casa Stuparului		„ 101.200			
Fond premii invenții apicole.					
Gr. Al. Giossan. . . .	lei 1.682				
C. Minculescu	„ 1.500				
Iosif Miron	„ 1.500				
D. N. Popescu.	„ 1.500	lei 5.682			
Fond „România Apicolă“.		„ 80.000	193.882		
Insigne 362×50 în păstrarea D-lui Casier C. Țintea			18.100		
Albinițe 350×40 în păstrarea D-lui Casier C. Țintea			14.000		
Colecția „România Apicolă“ 1926/1943 . . .			37.000		
Biblioteca Apicolă „Mierea“			5.000		
Mobilier Biblioteca Societății aflate la Institutul Național Zootecnic			3.000		
Diverși Debitori: Garanția Căsuța Poștală . .			195		
Stupina demonstrativă a Societății, Stupi populați, goi, materiale, scule, sub controlul și răspunderea D-lui Antonescu C.			35.500		
Un aparat fotografic 8/14 donația Gr. Giossan, aflat în păstrarea D-lui C. Antonescu . .			5.000		
A. B. C. de Root în limba franceză, împrumutat D-lui Const. L. Hristea			2.000		
Total			320.147	Total . . .	320.147

CONTUL DE PROFIT ŞI PIERDERI
Incheiat la 31 Decembrie 1943

CHELTUELI	lei	VENITURI	lei
Imprimarea revistei „România Apicolă"	211.500	Raport din 1942	5.345
Expediţia revistei şi Administraţia Societăţii	8.891	Din cotizaţii, abonamente şi ajutoare	330.199
Corespondenţa	2.542	Din donaţiuni: Fond Premii Ştiinţifice	7.000
Căsuţa Poştală	3.879	Din donaţiuni: Fond Premii Invenţii	5.682
Cheltuieli Cancelarie	1.420	Colecţii Vechi	3.050
Cheltuieli redacţie şi stupina	2.182	Insigne	50
Reparaţia Bibliotecei	5.300	Albiniţe	40
Alocaţia Cassa Stupăritului	20.000	Reclame	3.500
Alocaţia Premii Ştiinţifice	7.000		
Alocaţia Premii invenţii	5.682		
Alocaţia România Apicolă	80.000		
Excedent de reportat pe 1944	6.470		
Total	354.866	Total	354.866

PREŞEDINTE,
(ss) *Grigore Al. Giossan*

Casier gestionar,
(ss) *C. Ţintea*

Verificat de noi şi găsit în regulă cu scriptele.

Cenzori: (ss) *Arhitect Henrieta Delavrancea-Gibory,* (ss) *S. Ruginosu,* (ss) *Gh. Pandrea.*

Instrucțiuni cu privire la topirea cerii de albine pentru prepararea fagurilor artificiali

Cu ocazia fabricării de faguri artificiali am fost silicitat de mulți apicultori care au adus ceara lor pentru transformarea în faguri artificiali spre a-i iniția în privința topirei cerii de albine.

Dăm mai jos sumar noțiunile cele mai importante în această direcțiune. Ceara de albine pentru a se purifica NU SE FIERBE ci se încălzește cât mai tare într'un vas pe fundul căruia se pune la început un strat de 4—5 cm. apă, conținutul se încălzește până aproape de fierbere. Această încălzire trebuie să se facă încet și continuu până la complecta topire pe care o vom controla cu un bețișor fără să mestecăm prea mult în vas. Ceara în această stare se acoperă și se mai lasă o jumătate de oră pe foc la aceiaș temperatură după care focul poate să se stingă, iar vasul cu ceară nu se mișcă din locul în care se află până a doua zi când se scoate afară și se curăță complect fundul cerii de toate impuritățile.

Topirea cerii în mod și mai recomandat se face cu ajutorul a două vase: unul în care se pune apă și altul în care se așează ceara ce avem de topit (baie marină) vasul cu ceară se introduce în vasul cu apă cu totul se pune la încălzit în această formă până la complecta topire a cerii.

După ce *apa* din jurul vasului cu ceară a dat într'o undă de fiert suntem siguri că ceara s'a topit. Focul se lasă să se stingă, iar vasul nu se mișcă până a doua zi din locul unde a fost așezat la început, (în caz contrar se turbură și s'a muncit zadarnic).

II. — TOPIREA FAGURILOR VECHI, se face tăind acești faguri în bucățele mici și muindu-le în apă timp de 10—20 ore după care se introduce într'un vas cu trei părți apă. Conținutul se încălzește continuu până la completa topire a cerii evitând cât mai mult posibil fierberea. Cu ajutorul unei strecurători se scoate câte puțin din vas boștina amestecată cu ceară pe care o țineau deasupra vasului și turnăm peste ea apă fierbinte, care spălând boștina se scurge cu ceara ce mai este prin strecurătoare în vasul de jos. Operația se repetă cu tot conținutul de boștină din vas până nu mai avem nimic de spălat. Boștina rămasă se reîncălzește într'un vas cu apă și se stoarce cu ajutorul a două bețe printr'o pânză de sac.

Pentru această operație se recomandă un vas înalt prevăzut cu un robinet de scurgere jos, apa fierbinte din vas (car se găsește jos sub ceară) servește la spălatul boștinei așa cum am arătat mai sus, fără să fie nevoie de alte vase în care să fierbem apa, iar mărimea vasului în care facem această operație rămâne aceiaș dela început, nemai având nevoie să primească o altă cantitate de apă fierbinte în afară de cea din partea vasului de jos inițial.

III. — Se recomandă în mod special ceara să nu se fiarbă.

Ceara care a fost fiartă timp mai mult se înegrește (prin carbonizare) și devine sfărâmicioasă pierzând din calitățile unei ceri bune pentru fabricarea fagurlior artificiali.

Pentru a obţine o ceară cât mai curat posibilă se va repeta de două sau trei ori procedeul dela punctul I.

Se va evita limpezirea cerii sau albirea cerii cu procedee chimice care face să piardă din calităţile cerii de albine şi nu pot fi date coloniilor ca faguri artificiali.

Căpitan ZISSU DUMITRU

Cumpăr Mărci Poştale Româneşti pentru colecţie.

Ofer pentru mărci poştale vechi şi chiar pentru noui însă neîntrebuinţate (neştampilate) socotite la preţul catalogului: Michel sau Ivert, diferite obiecte Apicole şi anume: Stupi goi — noui şi vechi, Extractor nou, Afumător nou, Presă nouă de faguri 42/27, diferite cuşti noui de regine şi aparate diverse de crescut regine. Stupi de observaţie etc. Deasemeni manuale de albinărit româneşti, franceze, germane, etc.

Grigore Giossan, Căsuţa Poştală 525 Bucureşti, tel. 3.42.42.

RĂDĂCINI DE FLORI VIVACE MELIFERE

Hyacinthus Muscari infl. Martie-Aprilie. — Papaver orientalis Mai-Iunie. — Solidago August. — Physostegia Virginica August-Septembrie. — Sedum atropurpureum, August-Septembrie. — Sedum carenum, Iunie-Iulie. — Echinacea Helianthus, Iulie toamnă. — Harpalium Daniel Dewar, Iulie toamnă, se vinde dela 20 rădăcini în sus dintr'o varietate cu preţul de: 20 rădăcini=360 lei.

SEMINŢE DE ARBUŞTI ŞI POMI MELIFERI

Mahonia Agnifolium, Aprilie. — Berberis Buxifolia, Aprilie-Mai. — Eleagnus Triumpha înflorind scurt după Salcâm. — Catalpa Speciosa, Iulie. — Gleditschia Triacanthos infl. după Salcâm. — Sophore japonica, August.

1800 lei kilogramul. Nu se vinde sub 250 grame dintr'un sort. Se găsesc în permanenţă la

PEPINIERILE DOMENIULUI HEREŞTI
POŞTA BUDEŞTI, JUD. ILFOV.

Abonamentele se trimit numai pe adresa D-lui C. Ţintea cont cec No. 12984, orice mandate şi reclamaţiuni cu privire la expediţia revistei, să se adreseze pe adresa D-l C. Ţintea, căsuţa poştală 525, Bucureşti.

Situaţia D-lui .... **la** **1944**

Abonamente	PE ANII						Total lei
	1939	1940	1941	1942	1943	1944	
Abonamente plătite							
Abonamente de plată							

Casier,

APICULTORII

Găsesc în sezonul apicol 1944 faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presați la valțuri moderne „Rietsche". (Prețul la cursul de cumpărare a cerii plus fabricațiunea). Se execută faguri presați la valțuri din ceara proprie a D-lor apicultori dacă acest material este **foarte bine curățat** de orice părți străine. (Prețul 300 lei kgr. și 5% scăzământ). Se cumpără ceară curată de albine. Contra aconto 30%, se expediază ramburs în provincie (minimum 3 kgr. la o comandă). Orice corespondență, prin carte poștală dublă prevăzută cu adresa expeditorului pentru răspuns. **Căpitan Zissu Dumitru,** Strada Gheorghe Barițiu No. 23 — București (prin Calea Griviței, Stația tramvai Octav Cocorăscu). Telefon 7.44.32.

CENTRIFUGE
EXTRACTOARE DE MIERE
GĂSIȚI LA
☞ MONDIAL ☜
București, Str. Carol, 6 — Tel. 5.26.28

Pentru reclamele publicate în Revistă Societatea Centrală de Apicultură nu-și ia nici o răspundere.

STUPINA ANTONESCU

a început lucratul pentru sezonul 1945 de FAGURI ARTIFICIALI TRAINICI (prin asigurarea coeziunei moleculare la ceară pe cale naturală) confecționând orice cantitate și pentru orice mărime de ramă.

Se garantează sterilizarea fagurilor contra bolilor la albine și folosirea mierei și a alcoolului alb în soluție la valțuri, ceiace face ca albinele să lucreze repede și cu multă plăcere pe acești faguri.

In măsura disponibilului se preschimbă ceara D-lor apicultori cu faguri gata lucrați.

Pentru colete, mandate, corespondență, etc., numai adresa:

VICTORIA ANTONESCU
București, str. Virgiliu Nr. 7
Telefon 5.22.06.

STUPI DADANT-BLAT

fabrică ferma Crețulești-Ilfov
proprietatea Dr. Em. Daraban.
la prețul de 8000 lei bucata,
complecți cu etaj și salteluțe.

SEMINȚERIA «FLORA» Alois Kaurek, București, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere.

■ Revista „România Apicolă" este aranjată pe colecții complete, și necomplete cu numerele 1, 2, 3, 4, 5 lipsă, și se poate vinde după cum urmează: Colecția completă, Lei 200; Colecția cu No. 1 lipsă, Lei 180; Colecția cu 2 numere lipsă, Lei 160; Un număr separat, Lei 40. Sumele se trimit pe adresa D-lui C. Țintea, Cont CEC No. 12984.

Abonamentul 500 lei anual. Exemplarul 50 lei.

«BUCOVINA» I. E. TOROUȚIU BUCUREȘTI

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL
SOCIETĂȚII
CENTRALE DE
APICULTURĂ
DIN ROMANIA

ANUL XIX Nr. 2—3 FEBRUARIE—MARTIE 1944

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sediul Societăţii: Bucureşti VI. Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Naţional Zootehnic
Corespondenţa se va adresa numai **Bucureşti I. Căsuţa Poştala 525.**

Preşedinte de onoare statutar: **D-l Ion Marian,** Ministrul Agriculturii şi Domeniilor.
Prim Vice-Preşedinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**
Vice-Preşedinte de onoare: **N. Nicolaescu**
Comitetul: Preşedinte activ: **Grigore Giossan**
Vice-Preşedinte: **General Al. Mladinescu.**
Secretar General: *Cpt. D-tru Zissu.* Casier: *Constantin C. Ţintea.*
Bibliotecar *Lt. V. Harnaj.*
Redactor România Apicolă: *Constantin S. Antonescu.*
Membri: *Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareş, Dr. D. Russu.*
Censori activi: *S. Ruginosu, Gh. Pandrea şi D-na Arh. Henrieta Delavrancea-Gibory.*
Censori supleanţi: *C. Costescu, C. V. Lascăr, Plot.-maj. Vasile Ioan.*

„ROMÂNIA APICOLĂ"

Organ de propagandă al Societăţii Centrale de Apicultură din România
Bucureşti I, Căsuţa Poştală No. 525.
Redactor Şef: **Constantin S. Antonescu.**

Colaboratori:
Prim Vice Preşedinte de Onoare: **Dr. Fl. Begnescu.**
Vice Preşedinte de Onoare: **N. Nicolaescu.**
şi D-nii: **Grigore Giossan, Constantin L. Hristea, Ing. A. Bulyghin, Dr. Em. Daraban, Cpt. Zisu D-tru, D-ra Ecaterina Golescu,** etc.

ABONAMENTUL: Pentru Instituţiuni, Societăţi, lei 1000 anual; Pentru membrii: Cotizaţia la societate 60 lei anual; Abonamentul 440 lei. Total lei 500. Taxa de înscriere lei 20. Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Articolele de publicat în Revista „România Apicolă" ca şi orice reclame etc. se vor trimite pe adresa **Societăţii Centrale de Apicultură din România, Bucureşti, Căsuţa Poştală No. 525.**

CUPRINSUL

Standardizarea de Ioan C. Bâgu; Ceara în apicultura sistematică de Constantin Antonescu; Marii proprietari şi apicultura de I. T. Spiloiu; Cel mai bun stup din lume de C. Antonescu; Crearea de stupini pe metode de împărţirea nucleelor şi mutarea stupilor operaţi de C. Lascăr; Cronici de Dr. C. Pelimon; Modul cum mânuesc eu stupii Dadant-Blatt pe 12 rame de Oct. Oprescu; Adunarea generală a asoc. Stuparilor din Sibiu; Cum se lucrează într'o stupină de I. T. Spiloiu; Extras după procesul verbal al Şedinţei Comitetului Soc. Centrale de Apicultură; Turtă Dulce de Ing. Mariana Georgescu; Standardizarea stupului sau a ramei de I. T. Spiloiu; Drept şi legislaţie apicolă de G. I. Bota; Informaţiuni, etc., etc.

ANUL XIX Nr. 2—3 FEBRUARIE—MARTIE 1944

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

STANDARDIZAREA[*])

Standardizarea stupăritului românesc constitue problema cea mai importantă a momentului de față. Dacă după unii stupari această măsură ar fi o piedică în desvoltarea stupăritului sistematic, iar după alții deși necesară totuși grea de realizat, pentru noi însă este un crez, care, mai târziu sau mai curând se va înfăptui și aceasta spre binele apiculturei în general.

La înființarea unei întreprinderi pentru confecționat stupi sistematici, dacă s'ar fi ținut seamă de cele deja înființate, pentru ca să adopte acelaș model, desigur că progresul realizat ar fi fost mai mare decât cel câștigat până astăzi, deoarece când a luat ființă o asemenea întreprindere și-a creat un model propriu, par'că din contra ar fi voit să nu semene cumva cu celelalte adoptate anterior.

Exemplu ni-l dau cele două întreprinderi mai mari din țara noastră: a d-lor Ing. C. Hanganu și Eracle Iovănescu. Intreprinderea d-lui Hanganu a fost înființată înaintea aceleia a d-lui Iovănescu și cu toate că este așa aceasta din urmă nu a ținut seamă cu nimic de cea dintâi.

Dar nu numai d-sa a căzut în această greșală ci și alții — și încă de curând — care au născocit noui modele mai puțin practice pe care le-au dat drept cele mai desăvârșite, deși modificările adoptate le-au experimentat foarte puțin timp sau chiar deloc.

---

[*]) Articolul confratelui nostru I. C. Bâgu, din care se desprinde pentru problema standardizării modelelor de stupi sistematici la noi o vădită simpatie pentru stupii construiți în atelierele d-lui Ing. Hanganu, l'am publicat pentru a arăta și celorlalți confrați în ce măsură și cât de întemeiată poate fi această preocupare pentru un stupar. Atât noi, cât și generația noastră de stupari, nu putem de cât să fim recunoscători în fața realizărilor pe tărâm apicol ale d-lui Ing. Hanganu, însă a susține acum că știința a dus pe cineva la născocirea unei unelte sau a unei mașini, atât de perfectă, încât o putem recomanda cu tărie generațiilor viitoare, ni se pare o greșală. Cine cunoaște istoria automobilului, a avioanelor, a aparatelor de radio, când dela o zi la alta se scot mașini sau aparate din ce în ce mai bune, pentruca în cel mai apropiat viitor să vedem altele și mai perfecte, va vedea desigur și mai mult această greșală.

D-l E. Iovănescu va avea desigur și d-sa în rândurile clienților simpatizanți, și nu mă îndoesc că întreprinderile Hanganu să aibă și mai mulți, datorită experienței îndelungate în această privință, contribuind desigur după cum spune și confratele Bâgu la progresul apiculturei românești.

Standardizarea este într'adevăr o problemă, dar cunoștințele noastre și

Iată motivele care m'au determinat să scriu primul meu articol asupra standardizărei, publicat în „România Apicolă" Nr. 6—7 Iunie—Iulie 1943.

Ţin să precizez că nu sunt partizanul nici unei întreprinderi de acest fel, ci numai a stupului Dadant, care este cel mai potrivit pentru ţara noastră şi merită cu drept cuvânt să fie declarat standard.

M'am oprit asupra modelului executat de către d-l Ing. C. Hanganu, pentru considerentele ce le voiu desvolta în rândurile ce urmează, fără să mi se poată aduce învinuirea de *părtinire* ci numai aceia de *obiectivitate.*

Şi acum să îmi îngăduiţi o paranteză şi tot odată să fac o mărturisire.

Am început stupăritul în anul 1932, pornind cu un buduroiu pe care l-a primit tatăl meu, în schimbul a doi curcani, dela un cântăreţ bisericesc coleg cu dânsul.

Imprumutând cartea „Călăuza stuparului" a d-lui N. Nicolaescu, dela alt cântăreţ, a început să se înfiripe în noi dorinţa de a înfiinţa o stupărie sistematică.

In toamna anului 1935 posedam 25 colonii, dintre care 4 sau 5 erau în stupi primitivi, restul Layens şi Dadant.

La 3 Ianuarie 1936 stupii fiind puşi la iernat într'o cameră în casa părintească, pe la orele 18—19, probabil dintr'un defect al coşului luând casa foc au ars şi stupii, neputând fi salvaţi decât doi primitivi.

Vă mărturisesc că dacă mi-a părut rău, în urma acestei considerabile

---

mai ales puţina noastră experienţă, lucrând în apicultură la noi, sau învăţând dela alţii din alte regiuni ale ţării, ne face să fim convinşi că se mai găsesc şi alte modele de stupi în ţară dacă nu mai bune, atunci tot aşa de bune ca cele lăudate. Suntem convinşi că pentru clima dela noi, oricare model ar fi ales ca „standard" nu se va putea recomanda pretutindeni.

Dacă ţinem seama de faptul că albinele în stare naturală trăesc destul de bine în scorburi, ca şi în uleele primitive făcute din 4 scânduri de grosimea unui singur centimetru, numai atunci putem insista temeinic asupra dublurii pereţilor la stupii sistematici.

Standardizarea stupilor sistematici la noi, alcătueşte o problemă de seamă, dar nerespectarea ori nerezolvarea ei nu credem că va sta ca o piedică în calea progresului albinăritului.

Standardizarea (unificarea) modelelor de stupi este nu fără greutate, muncă şi cheltuială, recomandată de noi cu toată căldura, şi aceasta de multă vreme, a se înfăptui de fiecare stupar în prisaca lui, pentru a se uşura mânuirea stupilor, printr'un singur fel de rame, etc, etc.

Standardizarea generală, pe regiuni, sau chiar pe ţară, apare acum ca o problemă greu de rezolvat. Dacă statul va obliga, şi credem că aceasta ar fi o rătăcire, sau cel mult va recomanda un anume model de stupi, credeţi că vor dispare toate celelalte modele?

Noi mulţumim cu toată inima confratelui Bâgu pentru propunerile d-sale la standardizarea stupilor şi suntem convinşi că la vremea potrivită când se va ajunge să se rezolve această problemă, se va ţine seamă de toate aceste sugestii, ca şi de celelalte publicate în coloanele revistei, cari vor conduce desigur la găsirea celei mai bune.

N. R.

pierderi, apoi nu a fost decât după bietele albine care au ars de vii, deşi nu purtau nici o vină, însă aveam atâtea feluri de rame încât singur nu ştiam ce să fac să scap de ele, neîndurându-mă să le părăsesc numai din cauza banilor cheltuiţi cu aceşti stupi, însă focul a... purificat totul!

Tata s'a mai ocupat cu cei 2 stupi primitivi, eu însă nu! Totuşi cărţile de stupărit şi mai cu seamă revistele le urmăream cu mai multă atenţie ca până atunci, întrucât voiam ca, începând din nou stupăritul să nu mai fac aceiaşi greşală ca dela început, lucru însă foarte greu, căci mi-am dat seama că numai stupii lucraţi în serie şi la maşini pot corespunde menirei lor adevărate.

Doar şi stupii pe care-i aveam în fosta mea prisacă erau lucraţi de cel mai bun meşter din comună, însă erau lucraţi în aşa fel că nu se prea potriveau ramele, iar la reproşul făcut, mi-a răspuns: „E drept că am greșit puţin măsura dar aceasta nu prea contează".

Deşi ardeam de dorinţa înfiinţării unei prisăci model, totuşi nu am pornit la lucru şi am aşteptat apariţia „Stupăritului" d-lui C. L. Hristea pentru care trimisesem costul de 160 lei înainte de a se tipări.

Mărturisesc că această carte m'a lămurit complect în ale stupăritului, însă de data aceasta m'a pus în altă încurcătură.

De unde până atunci ştiam că rama Dadant avea lumina pe dinăuntru de 42/27 cm., d-sa aduce o modificare de 5 mm. în lăţimea ramei — adică 42,5/27 cm. — şi atunci în faţa acestor diferenţieri de măsuri, dacă mă pot exprima aşa, am renunţat din nou pentru un moment la înfiinţarea prisăcii şi cumpărând abia în toamna anului 1938, din judeţul Bacău, 20 stupi model „Hermes mărit" cu câte 19 rame de 30/30 cm., am pornit la lucru, rămânând ca atunci când fie statul, fie stuparii la un loc, după o prealabilă înţelegere, vor adopta un singur sistem, să-mi închegez mult dorita prisacă.

Insă anii trec şi cu ei duc şi puterea de muncă, iar statul şi stuparii lucrează pe... cont propriu, cât despre mine în zadar aşteptam să se înfăptuiască asemenea minune!

In această situaţie mă aflam în toamna anului 1942.

Dar să revin la subiect.

Din Ianuarie 1936 şi până în toamna anului 1942, deci timp de aproape 7 ani, nu am făcut altceva decât să mă interesez care sunt întreprinderile apicole din ţară ce confecţionează cei mai buni stupi şi care ar fi modelul cel mai bun pentru ţara noastră.

Asupra modelului mi-a fost de mare folos sfaturile d-lui Hristea din „Stupăritul" ediţia I-a 1936, cum şi ale d-lui Ing. C. Hanganu (a se vedea Catalogul ilustrat al întreprinderei sub titlul „O lămurire foarte necesară") care confirmau în totul cele susţinute de d-l Hristea.

In ce priveşte construcţia stupului ca interior şi exterior, atât d-l Hanganu cât şi d-l Hristea o recomandau la fel, în plus d-l Hristea nu executa comenzi străine, pe când d-l Hanganu se ocupă exclusiv cu aceasta.

Intr'un cuvânt, atât stupul d-lui Hristea cât şi cel executat de către d-l Hanganu erau la fel, ca principii, numai că se deosebeau din punct de vedere al capacităţei.

Dar de ce m'am oprit la modelul executat tocmai de d-l Hanganu şi pe cari le vinde pela bisericile din ţară, dintr'un amestec de 80% parafină şi numai 20% ceară.

Puţini apicultori cunosc că ceara albinelor a fost şi este cerută pe scară întinsă în industriile chimice, şi mai ales în cele farmaceutice şi de cosmetică.

Aceiaş lipsă de ceară de albine, care a apărut chiar după sfârşitul primului război mondial, a făcut că aceste industrii să caute s'o înlocuiască cu ceruri vegetale, animale şi minerale despre care voiu vorbi pe larg tot în cadrul studiului de faţă în numerile revistei viitoare.

In industria cosmetică, cele mai bune roşuri de buze din lume, la fel şi cremurile de înfrumuseţare pentru obraz, reclamă pentru reuşita efectului propus ceara de albine în amestec. Industriile româneşti de cosmetică s'au văzut nevoite mult înainte de războiul actual să aducă din străinătate ceara special rafinată, albă sau numai albită, la fel şi industria dentară.

Când aceste industrii n'au putut să mai importe sorturile citate de ceară, s'au văzut forţate să şi le procure din ţară, pentru care lucru am fost consultat fie pentru procurare, fie numai să-mi dau avizul în privinţa a ce se poate găsi, ori face, din ceara noastsră de albine.

La analizarea mostrelor de ceruri străine, am rămas foarte uimit, constatând şi aci amestecuri străine, chiar la acelea date drept veritabile de albine, după părerea mea aceste amestecuri având ca scop nu atât realizarea unor câştiguri pe d'asupra, cât mărirea cantităţilor de ceară de albine, cerută aşa de mult pe piaţa internaţională.

In lipsa materiilor ce intră la fabricarea ciocolatei şi de cacao, laboratoarele cofetăriilor din Bucureşti, au făcut apel şi ele la ceara de albine, dar negăsind pe piaţă ceara bine rafinată, au recurs şi folosit şi ele *parafina,* după cum am cetit cu toţii în ziare comunicatul organelor competinte din Ministerul Sănătăţii.

După cum vedeţi, fărâmele de ceară din stupinele noastre, sunt căutate să îndeplinească o mulţime de sarcini. Cara este tot mai mult căutată în afara folosirei ei ca faguri în stupi, încât binevoitorii mei îmi vor da, cred, acum mai multă dreptate să las la o parte interesele unor instalaţiuni ce am creat în puţinii ani de când fac apicultură, pentru a încerca să arunc lumină în jurul acestei probleme generale pentru apicultura românească, şi economia noastră naţională.

*
* *

Mijloacele folosite pentru mărirea sau căpătarea unei recolte adevărate de ceară în apicultura sistematică nu sunt originale, ele fiind recomandate în unele tratate de stupărit, şi dacă în cea mai mare parte nu s'au aplicat, aceasta se datoreşte faptului, că s'au inerpretat greşit aceste capitole, la care a mai contribuit în bună parte şi necunoaşterea muncilor şi rolului ce-i revine fiecărei albine dela ieşirea din celulă în lăuntrul stupului, până ce este în stare să devină culegătoare în afară de apă, polen sau nectar.

Asupra acestor atribuţiuni am insistat în prima parte a articolului meu publicat în numărul trecut al revistei, stabilind atât după cercetările înaintaşilor mei cât şi după constatările mele, că numai albinele tinere sunt în stare să facă ceară *rentabil* pentru apicultor, şi că în această privinţă atenţiunea noastră trebue să se îndrepte către aceste contingente de albine.

Când se află în stupii noştri cele mai numeroase contingente de albine tinere?

Sunt trei posibilităţi distincte, ţinânl seama la aceasta atât de evoluţia naturală a coloniilor din stupii primitivi cât şi la cei sistematici şi anume::

a) înainte de culesul cel mare;
b) în timpul culesului;
c) după cules.

Avantajele stuparului după urma acestor stări, urmează ordinea enumărării de mai sus, bineînţeles că prima stare este cea mai fericită pentru stupar şi colonie, a doua mai mult pentru colonie decât pentru stupar, iar a treia numai pentru colonie.

Producţia de ceară este în strânsă legătură de mulţimea albinelor tinere din stup într'o anumită vreme, rentabilă pentru stupar după cum am arătat la punctul „a".

La stupii primitivi, contingentele de albine tinere, alcătuesc roii, înfăptuind prin aceasta ceeace numim „înmulţirea naturală la albine''. In noua lor locuinţă, albinele roiului plecat, în majoritate tinere lucrează cu o repdziciune ce ne uimeşte la faguri.

In stupii sistematici, stuparul pune etajul sau etajele, cu rame ce au faguri gata construiţi, în vederea obţinerii unei recolte de miere în plus fiind convins că albinele pentru scoaterea cerii şi construcţia unui fagure, cheltuesc un timp în care l'ar umple de un număr de ori cu miere, neştiind că *albinele cari secretă şi construesc fagurii* sunt din cele cari n'au ajuns vârsta culegătoarelor de nectar.

Am împărţit mijloacele cari ne stau la îndemână pentru căpătarea unei recolte de ceară în două mari categorii după cum urmează:

1) *Mijloace industriale*
2) *Mijloace uşoare.*

Cele dintâi se pot pune în practică după pregătiri cari necesită pe lângă o practică şi pricepere deosebită, şi un personal anume instruit, iar pe d'asupra timp de care mai ales în aceste vremuri dispunem aşa de puţin. Asupra acestora voi insista la vremea potrivită.

Mijloacele din a doua categorie stau la îndemâna oricărui apicultor, şi pentru îndeplinirea lor nu se cere o muncă deosebită, ele putându-se înfăptui în timpul când şi aşa trebue să ni-l petrecem cercetând, supraveghind coloniile, fie primăvara sau în vremea marelui cules.

Aceste mijloace le-am grupat în două părţi, şi anume:

1) Mijloace de recoltarea cerii prin înlocuire de rame cu faguri vechi şi gata construiţi, prin rame numai cu începuturi de faguri.

2) Recoltarea cerii prin creerea de spaţii anume în stup, în care albinele să depună ceara în anumite perioade.

Inlăturarea ramelor cu faguri vechi, a acelora cari au faguri cu oarecari neregularităţi primăvara, şi înlocuiea lor cu rame având numai începuturi de faguri, este prima operaţie la începutul fiecărui an de unde se poate căpăta până la ½ kgr. de ceară dela fiecare stup.

Inainte de culesul cel mare, şi chiar în primele zile dela acest cules, adăugarea de rame numai cu începuturi de faguri, în majoritatea experienţelor mele a fost lipsită de desavantajul clădirii fagurilor cu celule de trântor, (mulţi stupari au generalizat acest desavantaj, recomandând folosirea ramelor cu faguri artificiali pe toată suprafaţa) aşa fel ca mai ales în această perioadă se poate înlocui câteva rame din spaţiul cuibului.

Intre caturi la stupii verticali, sau în magaziile de strânsură dela cei orizontali, a sosit singura ocaziune din tot timupl anului, să intercalăm deasemenea printre ramele cu faguri cumplet construiţi şi jumătate încărcaţi cu miere, rame numai cu începuturi de faguri, de unde cu prilejul extracţiei la centrifug vom da la o parte pentru topit ramele cari s'au rupt, nefiind armate cu sârmă, etc.

Creearea de spaţii anume în vremea marelui culs pentru ca albinele tinere să poată depune ceara pe vremea marelui cules a fost descrisă de mulţi autori în cărţile de apicultură, aceste mijloace fiind cu mult mai greoae şi cerând o mare bătae de cap, nu le descriu aci, din acestea preferând pe acela publicat de maestrul C. L. Hristea, mijloc pe care l'am amintit de altfel în prima parte a studiului de faţă.

El constă în a ridica, a despărţi etajul stupului de corpul propriu zis cu 2—3 centimetri, cu ajutorul unei rame sau scândurele pe toate cele patru laturi, în aşa fel ca să rezulte un gol între partea de jos a ramelor dela etaj şi partea de sus a ramelor dela cuib, spaţiu în care albinele vor construi cu repeziciune din firea lor de a nu lăsa niciun gol în stup, faguri pe cari stuparul îi poate recolta în fiecare seară, cu oarecare dibăcie pentru a nu deranja prea mult colonia.

Această ceară, după cum spune şi maestrul Cristea, este de cea mai bună calitate, şi se poate recolta numai prin această metodă până la 2 kgr. de ceară pe vremea marelui cules, fără ca recolta de miere să fie micşorată cu ceva.

Eu recomand recoltarea cerii prin combinarea acestor două mijloace, adică printr'o chibzuită înlocuire a ramelor cu faguri construiţi prin rame numai cu începuturi de faguri artificiali, şi creerea de spaţii după chipul arătat.

Scoaterea cerii din fagurii vechi, sau din cei albi recoltaţi prin creerea de spaţii după cum am arătat, cere, pentru obţinerea de ceară de primă calitate, anumite condiţiuni, pe cari majoritatea stuparilor fie că nu le cunosc, fie că le neglijează, le consider foarte necesare în cadrul acestui articol, ţinând seama că după rafinările de ceară sau albirea ori pregătirea unor sorturi de ceară tip farmaceutică în instalaţiile ce am creat, mi-au dat prilejul să verific mai bine teoria prin practică.

Rezultatele la cari am ajuns, îmi dau garanţia că aceste sfaturi vor folosi mult confraţilor stupari, pentru a se ajunge la darea în comerţ a cerei de albine sub o formă care să mărească şi mai mult valoarea acestui produs pe piaţă.

Despre acestea în numărul viitor.

CONSTANTIN ANTONESCU
Bucureşti, str. Virgiliu Nr. 7

Marii proprietari şi apicultura

de IOAN T. SPILOIU
Com. Schiuleşti, jud. Prahova

Sunt mulţi mari proprietari care au avut dorinţa ca întreprinderile lor apicole să nu fie lipsite de câţiva sau chiar un număr mai mare de stupi. Este dorinţa omului de a avea pe lângă casa lui „de toate" pentruca gospodăria să nu simtă lipsa, şi poate, şi din cauza unei îndreptăţite mândrii pe care o avem fiecare din noi.

Aşa că, pe lângă pomi, legume, eleşteu, crescătorie de vite, de porumbei, etc. s'au hotărît mulţi dintre marii proprietari să-şi înfiinţeze şi câte o stupină.

Din punct de vedere propagandistic, noi vedem cu bucurie că ramura aceasta apicolă, se desvoltă, se ramifică şi deci ia un avânt care ne reaminteşte de trecutul ei glorios. Şi aceasta, prin binevoitorul concurs, dat în acest scop — nu sau fără intenţie — de marii proprietari.

Stupinele acestea, au adus şi ele o problemă — nu greşesc dacă fac o asemenea categorisire — care până acum nu a fost deloc desbătută: Vom vedea în acest articol, la ce se referă ea.

Cred că se ştie că stupinele de care am pomenit mai sus, în foarte puţine cazuri sunt conduse chiar de proprietar. Proprietarul este ocupat cu treburi de altă natură — mai importante — care-l silesc să rămână departe de stupi.

Dar stupii, reclamă îngrijire, aşa că trebue să fie cineva care să se ocupe de ei. Iar acel care îngrijeşte stupii, mai totdeauna, e un om cu o pregătire îndoelnică, recrutat de cine ştie unde şi de obicei plătit prost. (Atât dai, atât face!)

E normal ca un apicultor destoinic să refuze un salariu minim, chiar dacă are stupi de îngrijit. Şi tot normal este ca proprietarul să nu poată plăti un salariu satisfăcător celui angajat, pentrucă ar însemna să încheie anul în deficit, sau în cel mai bun caz, fără nici un câştig. Aşa că apicultorul angajat, adesea îl vedem pomicultor ori viticultor sau altă ocupaţie în care el să dea randamentul sperat de proprietar.

Alţi proprietari nu angajează apicultor. In schimb, cheamă fie dela Camera Agricolă, fie din împrejurimi, un apicultor care să cerceteze stupina, să facă ce e de făcut şi... să mai vină şi altă dată.

Din cele de mai sus, se poate vedea cu uşurinţă că propăşirea acelor stupine conduse de asemenea oameni în asemenea condiţiuni, este chiar o imposibilitate. Mai mult! Dacă stupina continuă să se menţină, însemnează că are un proprietar norocos.

Nu demult citeam un articol — referitor la stupărit — în care, un mare proprietar, posesor al unei prisăci mijlocii, se plângea de pierderi suferite în ramura apicolă. Stupina fusese condusă de un lipovean angajat la puncte, şi care după vreo 6 ani nu se alesese cu nimic. Nu vreau să mă îndoesc de buna credinţă a lipoveanului, punând ipoteza că ar fi dosit prin vreun mod ingenios, produsele ei, ci vreau să arăt că situaţia tristă în care ajunsese stupina se datora mai degrabă neştiinţei lipoveanului, decât lipsei de floră, cum susţinea autorul articolului. Situaţia aceasta nu este unică.

Din nefericire o găsim la foarte multe stupini, unele destul de mari.

Imi amintesc de o vizită pe care am făcut-o acum câțiva ani la o stupină din jud. Dâmbovița. Această stupină, cuprindea vreo 70 stupi, și era lăsată în grija unui unchiu al său. Nu vreau să arăt neregulile găsite de mine. Ași ocupa degeaba un spațiu care e mai bine să-l las sfaturilor folositoare.

Țin însă să precizez că, mi-au trebuit 22 săptămâni pentru a restabili stupina. Am lucrat cu multă dragoste în această stupină, pentrucă toți stupii erau de un singur fel, Dadant-Blatt, așa că nu mă loveam de neajunsurile aduse de stupinele împestrițate.

Din acest punct de vedere sunt și eu pentru stupul standard, care va trebui construit de-acum înainte de stupari. Cu unele excepții pentru alții însă!

Am văzut mai sus în ce situație se găsesc unele stupini. Starea aceasta de lucruri ar trebui curmată odată, așa că atunci când m'am hotărît să scriu aceste rânduri, m'am gândit că vor folosi acelor proprietari care au stupi și nu se pot ocupa de ei.

Și iată ce anume ar trebui de făcut:

In cazul că proprietarul are mai puțin de 50 stupi, ar fi mult mai bine să se învoiască cu un stupar bun din localitate, apropiat de stupina sa ca în schimbul îngrijirilor date, să primească un anumit procent din totalitatea productelor apicole.

Parcă văd cum unii cetitori vor zâmbi oarecum ironic cetind aceste rânduri și desigur vor gândi: Dar cum să-și lase proprietarul stupii pe mâna unui apicultor care va căuta desigur să speculeze până într'atât coloniile, încât să le lase fără provizii suficiente pentru iarnă.

Cred că este o teamă nejustificată întrucât la facerea contractului de angajament, proprietarul va cere apicultorului să-i garanteze un anumit procent — să zicem 90% — de stupi ce vor eși cu bine dela iernat, precum și creierea prin roire artificială a unui număr de colonii egal cu $^1/_4$ *din totalul de stupi.*

După părerea mea este o soluție foarte bună întrucât stupii lăsați neîngrijiți, nu produc nimic. Pe când așa, apicultorul angajat, își va da toată osteneala ca stupina ce o are în grijă să producă cât mai mult, știind că aceasta este și în avantajul său.

Nu trebue să ascund că grija pe care o depune în executarea diferitelor lucrări apicole, un stupar chemat doar pentru câteva zile, este condamnabil de inexistentă.

Puțini sunt apicultori conștienți. Dar să se știe că numai cei conștienți în apicultură sunt stupari adevărați, sau pe cale de a deveni.

Procedându-se așa cum am arătat mai sus, cu timpul stupina s'ar mări și atunci când ea ar cuprinde peste 100 stupi, ar fi cazul ca proprietarul să angajeze un apicultor pe care să-l folosească numai pentru stupi, *iar nu cum am văzut la o moșie, pentru mulsul vacilor și fabricarea derivatelor din lapte.*

O fi laptele pomenit des, împreună cu mierea — în vechile scrieri — însă aceasta nu e un motiv ca apicultorul să fie și lăptar. Apicultorul trebue să fie un adevărat cunoscător al meseriei lui, un om căruia să-i poți încredința fără teamă cei 100—200 stupi câți numără stupina.

De multe ori însă, şi aceşti apicultori, mai totdeauna sunt sâcâiţi de proprietar, cu veşnica întrebare: Cam câtă miere îmi dai?

Dacă apicultorul îi arată o cifră aproximativă pe care el a aflat-o după anumite calcule în care a ţinut seama de împrejurările naturale în care lucrează proprietarul adesea îl apostrofează: Cum numai atât? Păi la cutare stupină s'a dobândit o medie de atâtea kilograme. Şi dumneata, apicultor rutinat cum pretinzi că eşti, numai atât poţi dobândi?

Să încerci să arăţi cauzele pentru care o stupină dă mai multă miere ca alta, sau să motivezi pentruce a dat stupina sa ,deocamdată, numai atât, este o osteneală zadarnică, fiindcă cei mai mulţi din aceşti mari proprietari cred că din stupi trebue neapărat să curgă miere.

Fiind necunoscători în apicultură vor asculta fără să înţeleagă prea multe din cele ce-i spui, şi adeseori vor rămnâe cu convingerea că debitezi motive pentru a te scuza.

In asemenea condiţii, apicultorul nu lucrează exclusiv după planul său ci trebue să satisfacă şi dorinţele proprietarului.

Cunosc un caz, când o stupină la care am fost chemat, murise mai bine de jumătate din colonii. Apicultorul fusese concediat din toamnă — probabil pentru economii bugetare — şi desigur că satisfăcuse pe proprietar cu o cantitate mai mare de miere căci luase şi din rezervele de iarnă. Chiar se mira proprietarul: „Cum domnule, să moară atâţia stupi, când anul trecut mi-au dat o recoltă record!“

Am căutat atunci să-i arăt că apicultorul angajat a căutat să se răzbune — ceace e mai rău e că au suferit albinele — fiindcă a fost concediat chiar în pragul iernei.

Vedeţi dar — Domnilor proprietari — care v'aţi recunoscut măcar în unul din exemplele arătate de mine că apicultura este şi ea o îndeletnicire care suferă oridecâteori transformările ce vrei să le faci sunt prea des repetate.

Un stupar nu poate arăta rezultatele ştiinţei sale — într'o stupină pe care a găsit-o în dezastru, decât în al doilea an al activităţii sale.

Dar nu vă grăbiţi să schimbaţi personalul pe motiv că nu a făcut treabă.

Cu câtă jale nu am privit corpurile unor stupi care odată au avut albine, dar care acum foloseau de cuibare pentru găini.

Şi încă un lucru: Mi s'a întâmplat adeseori să ascult pe câte un prieten care era angajat ca apicultor şi care — mărturisindu-mi necazurile lui — între altele-mi spunea: „Proprietarul trimite un logofăt sau om de încredere, oridecâteori am de extras mierea. Ii e teamă că dosesc eu miere. Mai pot eu lucra cu dragoste la un asemenea proprietar?“

Vedeţi dar că deobiceiu, există între proprietar şi angajat o stare de spirit ostilă. Proprietarul însă trebue să-şi cunoască oamenii, iar atunci când s'a convins de cinstea şi valoarea lor, să-i lase să lucreze aşa cum hotărăsc ei.

Trebue să recunosc însă că şi marii proprietari au adeseori dreptate.

E greu să găsească un apicultor bun. Proprietarul necunoscând apicultura nu poate să-l descoase prin întrebări a căror răspunsuri să-i dea certitudinea că angajatul este cunoscător.

Eu sunt de părere ca proprietarul să-l ducă pe noul său angajat *la o stupină condusă de un stupar renumit în regiune, să-l pună în legătură cu el şi fiţi sigur că dacă angajatul este pretins apicultor, va roşi atunci când nu va putea susţine o conversaţie cu caracter apicol, iar proprietarul va fi lămurit ceva mai devreme şi va şti ce element are. Şi desigur că-l va înlătura imediat.*

Este drept că elemente pregătite în acest scop sunt foarte puţine. Dacă au învăţat să prindă un roi şi să preseze un fagure, mulţi se numără printre apicultori, ceace e mare greşeală.

Ar trebui ca Statul să înlesnească formarea unui număr cât mai mare de apicultori, care să se ocupe de apicultură, fie pe cont propriu, fie servind pe alţii.

Până atunci, eu sunt de părere ca apicultorii sau pretinşii apicultori — care profesează pe spinarea altora, să fie triaţi puţin; daţi „olecă“ prin selector, ca să nu rămână decât cei buni, şi singurii în drept de a se îndeletnici cu apicultura în stupinele altora.

Aceasta s'ar putea realiza dacă viitoarea Uniune Naţională de Apicultura, ar constitui comisii de examinare, care să elibereze după un examen serios, certificate pe baza căruia cel interesat să poată profesa.

Şi atunci marele proprietar ar şti ce să aleagă. Acum însă, oricine poate susţine că e apicultor şi nimeni nu poate să-i conteste dreptul de a se intitula în numele celei mai nobile ramuri a agriculturei.

Nu-i păcat ca apicultura să fie ponegrită de netrebnici?

Inştiinţare

● La numeroasele întrebări cu privire la cărţile de apicultură apărute recent, comunicăm abonaţilor noştri următoarele:

a) „Stupăritul“ de C. L. Hristea se trimite celor ce o cer la preţul de cost Lei 1400+52 lei transportul cu poşta recomandată, total lei 1452.

b) „Călăuza Stuparului“ ediţia IX de Gh. Stoenescu şi N. Nicolaescu cu lei 700 plus 45 lei transportul cu poşta recomandată. Total lei 745.

Sumele trebuesc trimise prin mandat poştal pe adresa C. Ţintea, căsuţa poştală 525 Buc. sau prin C. E. C. cont Nr. 12984.

c) Stupi „Dadant Auto“ se livrează cu lei 10.500 plus 300 lei transportul dela fabrică la gara de predare. Spesele pe C. F. R. vor fi achitate la destinaţie.

DE VÂNZARE 15—20 Stupi Dandat-Layens populaţi.
Adresa Bd. Filantropia 88 la Proprietar.

DE VÂNZARE 6 Stupi Layens nepopulaţi.
Adresa: Str. Română 149, Tel. 2.33.25.

Cel mai bun stup din lume

de *Constantin Antonescu*

S'a vorbit foarte mult în ultimul timp despre un stup care să întruchipeze cele mai desăvârşite calităţi pentru uşurarea la maximum a practicării albinăritului sistematic, despre un stup care să aibă dimensiuni, o formă, şi mai ales rame la fel cu alţii, un stup „tip" sau „standard" în limbajul curent, care să fie întâlnit în toate ţările unde se practică apicultura. Mulţi, au văzut în stupul *Dadant,* cele mai alese însuşiri, datorită şi faptului că acest sistem este astăzi mai cunoscut şi răspândit pe toată suprafaţa pământului unde se cresc albine. E foarte adevărat, că acest stup se pretează bine în stupăritul modern şi că însuşirile lui au fost confirmate autoritar la multe congrese internaţionale de apicultură, şi că imediat după el a urmat stupul orizontal *Layens,* care a prins într'o mai mică măsură a se răspândi şi el, jucând un rol necontestat pe câmpul albinăritului.

Când ne gândim la stupul „standard", la cel mai bun stup din lume, ar trebui ca mintea noastră să nu se zdruncine căutând a-şi imagina stupi cu o înfăţişare deosebită de cea pe care o au stupii de azi, aceşti stupi prezentând calităţi ce nu pot fi contestate, ceva mai mult, modelele de stupi ce au mai apărut şi după răspândirea stupilor Dadant şi Layens, s'au dovedit tot aşa de bune, şi în unele cazuri şi mai bune decât primele, secretul acestor calităţi fiind găsit nu atât în stupul propriu zis, cât mai ales în regiunea unde se aflau aceşti stupi, şi în dibăcia stuparului.

S'a recomandat ca cel mai bun stup, care poate fi ales ca stup „tip" sau „standard" stupul *Dadant,* pentrucă dela el se poate scoate o miere selecţionată, se pretează bine la apicultura pastorală, etc., etc., păreri la cari m'am asociat şi eu din primul moment de când s'a pus această problemă pentru deslegare, dar aceasta am făcut-o sub rezerva constatărilor, aprobate de mulţi colegi, şi anume că stupul *Dadant,* nu se potriveşte deopotrivă în toate regiunile unei ţări. Clima ţării noastre, cu ierni geroase şi zile de arşiţă ecuatorială vara, a pus problema iernatului albinelor la noi într'o lumină nouă, iar cercetările şi observaţiile în urma iernelor trecute m'au dus la convingerea că albinele iernează mai bine în stupii ce au ramele mai înalte decât late, sau cel puţin pătrate.

Pentrucă această constatare a mai fost atinsă în scrierile mele despre albine prin glasul acestei reviste, şi am intenţiunea s'o desvolt şi mai documentat în viitor, fără însă să nu preţuiesc însuşirile stupului Dadant, înainte de a scoate la iveală calităţile ce trebue să îndeplinească cel mai bun stup din lume în apicultura de mâine, afirm deocamdată, că nu stupul propriu zis hotărăşte reuşita în apicultură, ci regiunea apicolă, stuparul prin dibăcia lui de a exploata la vreme regiunea. El se poate obişnui cu sistemul de stup adoptat cu multă uşurinţă, şi mai presus când foloseşte în prisacă un singur model de stup cu o singură dimensiune de ramă.

Intr'unul din viitoarele Congrese Internaţionale de Apicultură, când se va desbate problema alegerii celui mai bun stup din lume, cred că nu se va lua în discuţie intenţiunile celor de a preconiza un nou stup cu dimensiuni şi formă necunoscută, modelele de stupi cu cari se practică azi apicultura, fiind ajunse la o perfecţionare ce va rămâne multă vreme în picioare, în urma experienţelor şi rezultatelor obţinute pretutindeni cu ele. La fel va fi şi cu mărimea ramelor, îndeajuns studiată şi dela care nu se va putea abate prea mult, sau chiar de loc apicultorii de mâine.

Ceace se va discuta, şi stabili fireşte în viitoarele reuniuni internaţionale pentru stabilirea celui mai bun stup din lume, va fi cercetarea şi găsirea modalităţilor de adaptare a modelelor de stupi existente, la o simplificare de mânuire, la uşurarea posibilităţilor în căpătarea mai multor foloase, prin depunerea de capital mai mic şi chiar o muncă mai uşoară.

Ştim cu toţii că viitorul stupăritului stă în apicultura nomadă, singura cale de mărirea producţiei şi intensificarea albinăritului.

Ştim deasemenea că hrănirea stimulentă, este suverană în fortificarea coloniilor primăvara, fără de cari se pierde recolta dela florile pomilor fructiferi.

Cel mai bun stup din lume, va fi acela ce se va preta apiculturei pastorale, acela în care se poate stimula şi împuternici colonia în vederea măririi recoltei sau înmulţirei prin roire, adică stupii „blindaţi“ pentru stupăritul „pe roate“.

Stupii aceştia trebue ca în cel mai scurt timp, în câteva minute să fie pregătit pentru transport, ramele din el să nu joace, iar pentru asigurarea acestei stări, fără de care s'ar ivi pierderi însemnate, să nu intervină apicultorul cu ciocanul, cuie, scânduri etc. Aerisirea în aceşti stupi să se facă perfect şi automat, distanţarea ramelor între ele cu înlăturarea propolizării să fie asigurată, iar hrănirea stimulentă să se facă fără bătae de cap, pierdere de timp, expunere la furtişag, etc., lucruri cari îngreuiază, sau chiar ajung de fac pe unii stupari să se lipsească de ele.

Multe din aceste însuşiri au fost realizate în timpul din urmă la diferite modele de stupi cum ar fi de pildă, distanţarea perfectă la stupii diagonali D. M. Popescu, putinţa de a da hrană în orice timp şi chiar şi iarna fără pericol de furtişag, la stupul *Auto* Dr. Florin Begnescu şi C. Ţintea, ca şi la stupul D. M. Popescu; iernarea albinelor în condiţiuni bune, şi menţinerea unei izolări pe timp de arşiţă în stupii de papură ai maestrului C. L. Hristea; o usurinţă la transportatul stupilor în vederea apiculturei nomade (păstorale) la stupul *Auto* şi D. M. Popescu, etc., etc.

Ca o primă consecinţă absolut verificată, hrănitoarele de până acum, destul de scumpe, cu cari se făcea hrănirea pe jos sau pe d'asupra stupului, au căzut definitiv în faţa inovaţiilor româneşti amintite mai sus. La fel distanţarea din stupul diagonal D. M. Popescu, care se poate aplica la orice fel de stup existent, poate înlătura în mare măsură propolizarea, asigură o grosime egală a tuturor fagurilor prin distanţele riguros păstrate, etc. etc.

Cel mai bun stup din lume care va fi cerut de apicultorii din toată lumea, trebue să-şi însuşească aceste calităţi, să fie rezistent, să nu fie prea scump, să asigure o iernare ideală a albinelor printr'o aerisire care încă, după părerea mea nu este pe deplin dezlegată, să nu mucegăiască în el fagurii iarna, indiferent dacă pentru acest tip de stup se va alege stupul *Dadant,* stupul *Auto,* stupul *Layens,* stupul *D. M. Popescu,* sau oricare alt model de stup cunoscut.

Părerea mea este că de mărimea ramelor nu se va mai lega nimeni multă vreme, ea fiind stabilită după cum am mai spus după observaţii culese din toate ţările.

Asupra materialului din care se va confecţiona cel mai bun stup din lume, rămâne de văzut dacă nu este cazul a se spune într'un viitor apropiat, că lemnul şi-a terminat misiunea în această privinţă, în locul unui alt material tot bun izolator şi rău conducător de căldură ca lemnul, lucru pe care îl bănuesc foarte aproape în faţa apariţiei unor materiale noi în tehnica modernă, nefolosite însă până acum la construirea stupilor.

Din cele arătate mai sus, reese, că după judecata mea, cel mai bun stup din lume, poate fi găsit şi printre modelele de stupi existenţi, dacă acestuia i se adaugă însuşirile despre care am vorbit, fără a-i modifica mărimea, forma, dimensiunile ramelor, ş. a.

Unii stupari fac o mare greşală când socot că nu pot face apicultură pentrucă nu au la îndemână „stupul standard" sau nu au putut trage foloase din apicultură, pentrucă nu au avut stupi construiţi după un oarecare model.

Anul trecut, D-l Tertulian Cristescu, apicultor din oraşul Sinaia, a putut recolta dela cei mai puternici stupi ai d-sale [1]) peste 50 kgr. miere dela fiecare, iar din rapoarte demne de crezut, am aflat că în regiunea bălţilor dunărene, tot în anul trecut, stupilor primitivi li s'au făcut gropi sub fiecare unde albinele au lungit şi încărcat fagurii cu miere, iar prin recoltarea numai a acestor faguri s'a putut obţine şi 10 kgr. de miere.

Iată cum regiunea apicolă şi priceperea stuparilor fac din cei mai comuni stupi, pe cei mai buni, pe cari nu i-ar schimba, cu oricare alt model, fie el cât de lăudat, ca având calităţi uimitor de alese.

---

[1]) D-l Tertulian Cristescu apicultor membru al Soc. noastre încă dela înfiinţare are o stupină închisă (pavilion) şi oricine poate aprecia că la aceşti stupi se cere o deosebită pricepere, şi natural mai multă muncă faţă de aceia cerută de o stupină deschisă.

● D-l Simion Şepelan din Cetatea Albă, str. Unirei 90, jud. Cetatea-Albă, caută să conducă stupine sau administrator de moşie.

A se adresa direct la D-sa în Cetatea Albă.

Creearea de stupini pe metode de împărţirea nucleelor şi mutare a stupilor operaţi

Se doreşte a înfiinţa o stupină de raport care să dea roi şi miere.

Un stup sau o stupină este clasată de raport atunci când datorită vechimei sale, rasei sau încrucişări cu albina de rasă, hrănirei chibzuite, a regiunei bogate, ne da folos mai mare în roi şi miere.

Intrebuinţăm metode mobiliste, când voim a merge repede şi regiunea ajută; ori de a umple golurile stupinei sau pentru a creea stupina şi recolta propusă.

Cu stupi primitivi care ne dau roi se poate face aceasta; se zice, că aceştia sunt pepiniere pentru crearea de stupini. Insă stupii primitivi ne dau roi târzii şi transvasaţi; nu putem recolta nimic acel an, faţă de rapiditatea cum se face stupina prin roirea artficială cu folos în recoltare dela stupi cu rame.

Crearea stupinei. Am întrebuinţat termenul acesta, presupunând că avem un număr oarecare de colonii, cel puţin patru stupi, pentru executarea lucrărei.

Intre 25—30 Aprilie când timpul este bun, alegem un stup „forte cu 7—8 rame cu pui, ridicăm planşeta şi vedem dacă albinele nu populează cele 12 rame, trecem la altul.

Stupului ales, se dă fum, se ridică scândurile din stânga — aici sunt noile rame — la dreapta e cuibul. Când colonia mai primeşte puţin fum, aci scoate prima ramă şi trage pe a 2-a în locul ei, aceiaşi operaţie pentru celelalte fără a le scoate. Ai notat câte rame sunt cu pui? Incepe de la dreapta şi dă ramele la loc, ai văzut câte rame sunt fără pui, cu polen şi miere? I-ai vizitat pe toţi. De acum facem un roi artificial dintr'un stup foarte puternic, pe care-l împărţim în trei nuclei, pentru scoaterea reginelor.

Pentru a lăsa regina la matcă *), dăm fum la urdiniş şi la ramele unde începem. Se ia prima ramă cu pui care se ridică încet şi se aşează în acelaş loc în aceiaşi poziţie într'un stup preparat. Se continuă cu următoarele rame aceiaşi lucrare.

Dacă stupul are 8 rame cu pui, luăm 4 rame; dacă are 7, luăm 3. Facem roiul pe 6 sau 5 rame, complet cu 2 rame cu miere, apoi închidem cu despărţitorul, punem scândurelele, perna pentru căldură şi capacul bine închis.

Operaţiunea terminată stupului mamă i se va adăoga 2—3 rame cu foi de ceară presată, iar restul va fi adăogat treptat şi la floarea de recoltă. Putem să-i mai adăogăm vre-o ramă cu pui de la stupii prea înaintaţi; aşa că la floarea de recoltă mare, etajul să acopere complectul ramelor de jos.

---

*) Matcă = stupul, (colonia din prisacă) care este populat cel puţin cu un an în urmă.

Câteva minute după împărţire, stupul roit îl punem în locul altui stup, iar roiul îl punem în locul său.

La început 9 zile venim la roi şi ne asigurăm; dacă ramele cu pui au celule regale şi pe seară mai punem alte 2 rame cu pui. Se pune la stânga la o parte de cuib, după ce am gonit albinele de pe faţă unde punem ramele aduse ca să nu se amestece albinele ca precauţiune pentru a nu se irita, ori bate.

La 10 zile se trage 3 nuclei din aceşti stupi-roi, aceasta spre seară; câte 2 rame cu pui şi botci de mătci cu albinele lor şi o ramă cu miere, ori sirop mai consistent. Ramele cu pui se pun în stup la mijloc, în cadraţi cu părţi cu rame cu miere, se aranjează în dreapta, închise de despărţitor, perna deasupra, capac bine închis urdinişul micşorat.

Aceşti 3 stupi nuclee vor lua locul stupului golit şi se va închide urdinişul timp de o zi, la deschidere puţin înclinate spre urdiniş, treptat hrăniţi.

Şease sau şeapte zile după operaţiune, ca să întărim aceste nuclee, li se dă câte o ramă cu pui cea mai mare parte mic şi albinele pe ea. După 10 zile trecute dacă regina s'a fecundat se mai adaogă o ramă însă fără albine dacă nucleul are albine pentru a acoperi rama cu pui. Urmează permutarea la mijloc şi vice-versa a ramelor la prima recoltă mare.

E timpul a spune că nucleul trebue pus în stup mare, sau mutat despărţitorul, pentru a pune rame cu ceară presată.

Cum se vede, aceşti patru stupi au avut a da rame cu pui şi albine, pentru a forma trei stupi noui. Stupii fiind puternici, intenţiunea de a roi am împiedicat-o prin luare de rame cu pui şi albine şi dat la cei 3 nuclei, iar recolta nu s'a slăbit căci au sosit în floarea cu miere populaţiune mare.

In anul 1894 Layens autorul stupului cu acelaş nume a precizat: „că experienţa roitului artificial prin permutare permite a se recolta plus de miere pe deasupra stupi-roi care îşi vor putea face provizia de iarnă.

Dacă practicienii ne indică mijlocul înscris, cititorii le vor fi recunoscători.

Din „L'Apiculteur“ tradus de
C. LASCĂR
propagandist-apicultor

Cei ce posedă miere de albine disponibilă pentru vânzare sunt rugaţi să comunice adresa lor comunicând:

1. Cantitatea.
2. Calitatea: miere de Mai sau de vară în stare lichidă sau granulată; recoltă din regiune cu flori de salcâm, tei sau de câmp, de munte, etc.
3. Ambalată în putini, bidoane sau altceva. (?).
4. Preţul loco producător sau loco Bucureşti.

Adresaţi corespondenţa pe adresa: *I. GHEORGHIŞOR,* Strada Eduard Grant Nr. 25, *Bucureşti II,* telefon: 4.79.49.

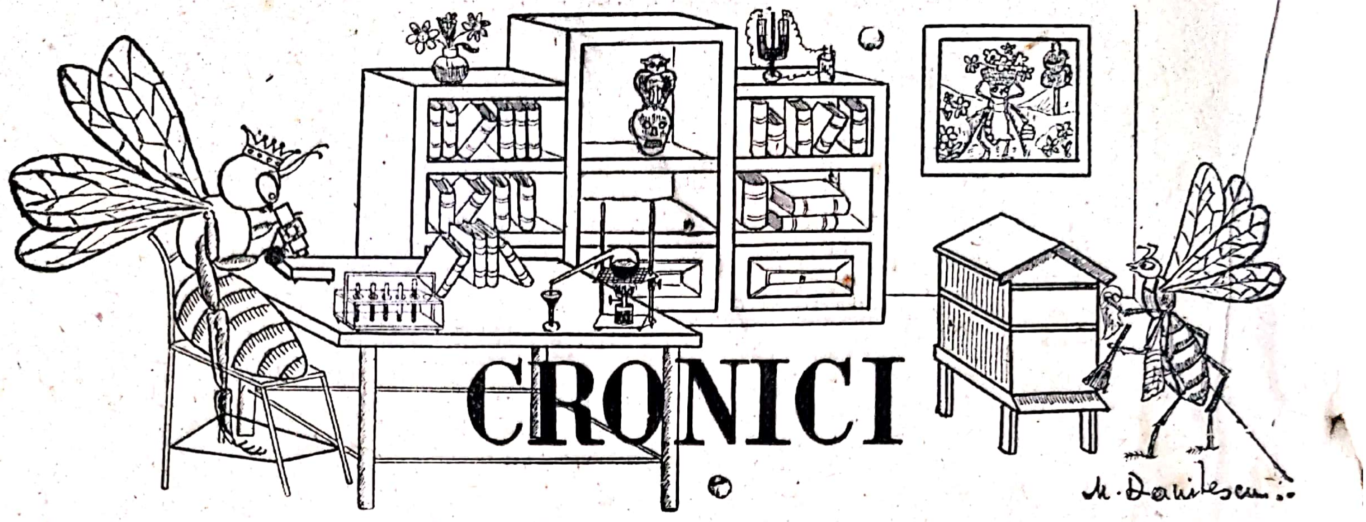

CRONICI

■ Dr. Böttcher din Eriangen a inventat un aparat (brevetat) de strângerea polenului, ca o rezervă pentru stupi în primăvară. Acest aparat este aşezat în faţa urdinişului stupului Zander (asemănător Dadant-Blatt însă cu rama mai mică).

Se compune dintr'o cutie pentru recoltarea polenului acoperită cu un grătar metalic cu spaţii libere înguste care permite căderea polenului, nu însă şi intrarea albinelor. Cam la mijlocul distanţei acesteia este fixată perpendicular o tablă prevăzută cu găurele mici cât corpul lucrătoarelor şi cu 5 prelungiri înguste pe unde albinele îşi trec piciorușele, la intrarea în stup. Astfel ele îşi descarcă fără voie din coşuleţele de pe picioarele dinapoi încărcătura de polen care cade apoi în cutia numită.

Pentru recoltarea polenului pune mai multe aparate din acestea la câţiva stupi recoltatori de polen folosindu-i continuu în acest scop, sau numai timp de 14 zile (prin rotaţie la toţi stupii din prisacă).

Trebue avut grijă să nu fie mulţi trântori care dorind să iasă afară ar astupa găurele. Aparatul, pentru această consideraţie, are prevăzută o gaură mai mare de siguranţă, astupată în mod obişnuit cu un dop.

Acest aparat prezintă încă un avantaj că împiedică roirea pentru că regina nu poate ieşi afară din stup şi atunci albinele se întorc înapoi.

Dr. Böttcher a obţinut într'o vară cu aceste aparate o recoltă de 16.5 kg. polen.

El procedează astfel: Usucă polenul astfel recoltat 24—48 ore întinzându-l pe o hârtie în cameră; îl îndeasă apoi într'un borcan de sticlă; pune deasupra un strat de miere şi îl păstrează astfel închis ermetic într'o cameră rece şi uscată.

Această conservare se aseamănă aceleia din silozuri, petrecându-se o fermentaţie lactică.

Albinele în stupi deasemesea îndeasă polenul în celule şi îi adaugă deasupra, pentru conservare, o picătură de miere.

El mai conservă polenul uscat şi amestecându-l 2 părţi polen cu o parte miere transformând acest amestec într'o pastă.

Dr. C. PELIMON

Modul cum mânuesc eu stupii Dadant-Blatt pe 12 rame

Având stupăria așezată în trei comuni pe o rază de 10 km. — regiuni cu o floră mediocră — pentru a obține o mai mare rentabilitate a stupilor Dadant pe 12 rame, mă servesc de următorul procedeu.

Primăvara lărgesc cuiburile treptat până ce am la 10 rame, la fiecare stup. Lărgirea o fac adăugând câte o ramă între cea cu puet și ultima ramă cu miere, după care pun diafragma (peretele despărțitor).

Când albinele încep să adauge ceară nouă, lungind celulele de deasupra ramelor, este semn că cuibul este format. Atunci pun etajele.

După ce etajele au fost recoltate prima dată, măresc cuibul cu încă o ramă, pe care o pun la margine — lângă diafragmă — și apoi pun din nou etajele.

Dacă recolta este bună, albinele umplând etajele pentru a doua oară repede, repet procedeul de mai sus adăugând și rama 12-a tot la margine — lângă diafragmă.

In cazul când recolta nu este chiar propice, albinele nu mai aduc miere suficientă ca să umple din nou etajele, sau nu reușesc să umple decât câteva rame cu miere, nu mai adaug rama 12-a. Stupul rămâne pe 11 rame.

Anul trecut fiind foarte slab — ploi multe, vânt și frig în timpul culesului celui mare —, am lăsat stupii numai pe 10 rame.

Nu folosesc stupul Dadant pe 10 rame, căci acesta având o capacitate mică, coloniile sunt mai predispuse la roit.

Prin procedeul arătat mai sus dau posibiltate albinelor să-și lărgească în voe cuibul pe 10 rame, având și o rezervă de miere — rama 11-a și a 12-a —, pe cari albinele se grăbesc să le umple cu miere găsindu-le goale la marginea cuibului.

Dacă doresc să fac roi artificiali, rama 11-a și a 12-a le adaug în cuib, unde regina depune repede ouă mărind prin aceasta colonia.

Dacă aș completa stupul cu 12 rame dintr'odată, aș pierde recolta — regina întinzându-se prea mult cu ouatul — iar albinele trebuind să care pentru creșterea puetului.

Recomand Domnilor Apicultori să experimenteze acest procedeu și vor avea rezultate satisfăcătoare.

Intrebuințând stupul Dadant pe 12 rame vor avea mai puțin de lucru cu combaterea roitului și folosind procedeul arătat mai sus, vor obține și recoltă bună și rezervă de miere în cuib și populații puternice când doresc să-și înmulțească coloniile.

Apicultor propagandist
OCT. OPRESCU
Frasin-Dâmbovița

Adunarea generală ordinară a Asociației Stuparilor din Jud. Sibiu

Extinderea ei pe întreg Ardealul

In ziua de 9 Ian. 1944 s'a ținut la Sibiu adunarea generală a Asociației stuparilor din jud. Sibiu cu următoarea ordine de zi:

1) Deschiderea ședinței și constituirea biuroului;
2) Darea de seamă și aprobarea gestiunei pe 1943;
3) Descărcarea comitetului și aprobarea bugetului pe 1944;
4) Modificarea art. 12 din statute;
5) Inființarea „Halei de desfacere apicolă'';
6) Cooptarea de noi membrii;
7) Diverse propuneri.

Ședința se deschide la ora 11 fix. D-l Președinte Petru Niculae ține cuvântul de deschidere printr'o scurtă alocațiune după care se ține 2 minute reculegere pentru jertfa adusă de eroii noștrii pe altarul sfânt al patriei. După aceasta se procedează la alegerea biuroului, care este ales după cum urmează:

D-l Măcelar Alex. ing. agr. ca președinte al adunărei generale.
D-nii Restanța Andreiu și Halmen Karol ca secretari și
D-l Doican Gh. și Paul Rudolf ca scrutatori.

D-l Președinte după ce mulțumește adunărei pentru încrederea ce ia arătat dă cuvântul d-lui Dorobanțu Alexandru, șef de gară c.f.r. secretarul general al asociației, care face darea de seamă pe 1943 rostind următoarea cuvântare:

Onorată adunare generală ordinară!

Intrăm în al treilea an de activitate, o vârstă destul de modestă, pentru o asociație de îndrumare și popularizare a creșterei albinelor, dar și îmbucurătoare pentru vremurile de astăzi.

In aceste vremuri de prefaceri istorice atențiunea generală se îndreaptă tot mai mult, spre isvoarele naționale de producție, și ridicare economică a țarei. Aceasta e problema cea mai urgentă și mai necesară, pentru care în actuala situație se depun mari sforțări pentru a i-se da o deslegare fericită.

Suntem o țară de flori, cu o climă și condițiuni extrem de favorabile pentru creșterea albinelor. Această ramură a agriculturei, are un rol covârșitor în Economia Națională a unei Țări. Această ocupațiune, care a făcut, ca în vremurile nu prea îndepărtate, să se cunoască mierea și ceara produse de la albinele noastre, mult departe peste fruntariile țărei Românești.

Dacă această ramură a agriculturei în ultimii 100 ani a fost neglijată, trebue să constatăm, că astăzi această ocupațiune tinde să se desvolte intensiv, pentru ca să ajungă iarăși la faima ei de altă dată.

Astăzi când intrăm în al treilea an de activitate, o privire înapoi, ne arată că activitatea noastră a fost mereu pe linia trasată dela început și anume de *a nu face deosebire de naționalitate și a nu face politică.* Făclia aprinsă de noi acum trei ani a luminat neîncetat drumul, pe care trebuia să meargă stuparii în frumoasele lor ocupaţiuni. Străduinţele noastre, de a fi comoară de cunoştinţă, puse la îndemâna stuparilor, au început să deie roade din ce în ce mai frumoase.

Şi acum la început de an nou, fie care gospodar trebuie săş-i facă socoteala celor 12 luni expirate şi privind în anul care am intrat, trebue să-şi facă planul pentru 12 luni cari urmează. Tot aşa şi asociaţia noastră. Cu acestea zise am onoare a vă prezenta următorul bilanţ încheiat la 31 Decembrie 1943.

(Vezi Bilanţul complect care este inserat în pag. 64).

Timpurile grele în care a luat fiinţă asociaţia noastră, organizarea ei complectă, şi punerea ei în cadrul legilor existente, a cerut o mulţime de cheltueli absolut indispensabile bunului mers al asociaţiei. In urma acestei organizări, şi activitatea asociaţiei a progresat, în aşa fel, că ne-am făcut cunoscuţi în întreaga ţară şi chiar şi peste hotare, iar „România Apicolă" organ al soc. centrale de apicultură din România, care ne-a îmbrăţişat cu toată dragostea la sânul ei de mamă, în numărul din Decembrie 1943 ne dă de exemplu pentru întreaga ţară, ca cea mai bine organizată asociaţie apicolă cu o activitate foarte intensă.

De altfel cred că nu e nevoe a vă descrie pe larg activitatea noastră, pe care Gazeta Sibiului, Ţara, Tagerctiung, România Apicolă şi alte cotidiane din ţară au descris-o şi arătat-o pe larg de nenumărate ori, în cursul anului. Ţin să mulţumesc acestor gazete, căci gazeta e suflul, gura, urechea şi ochii fără de care nu puteam fi cunoscuţi înăuntru şi apreciaţi în afara hotarelor ţării.

Doamnelor şi Domnilor,

In ceia ce priveşte gestiunea comitetului pe 1943, toate actele, chitanţele şi scriptele, vă stau la dispoziţie 30 zile şi pot fi cercetate, văzute şi studiate de oricine.

După această cuvântare care a fost viu aplaudată de toţi cei prezenţi a urmat raportul cenzorilor făcut de D-l Teodor Stoia, conferenţiar al „Astrei" Sibiu. După aceasta, Preşedintele pune la vot:

1) Darea de seamă a comitetului făcută de D-l Dorobanţu Alex.

2) Raporul comisiei cenzorilor.

Descărcarea comitetului de gestiune pe 1943 şi votarea bugetului pe 1944.

Adunarea generală în unanimitate aprobă cele puse la vot şi aduce vii mulţumiri comitetului pentru activitatea depusă în folosul stupăritului şi al economiei noastre naţionale.

Urmează: Modificarea art. 12 din statut şi înfiinţarea *Halei de desfacere şi procurare apicolă.*

D-l Preşedinte dă cuvântul D-lui Dorobanţu Alex. care rosteşte următoarele: In şedinţa comitetului din 5 Dec. am fost încredinţat să studiez şi să iau contact cu forurile competente, schimbarea art. 12 din statut, în sensul ca: în loc de „cooperativă apicolă" să se înfiinţeze o *„Hală de desfacere şi procurare apicolă"*. In acest scop am luat contact cu Camera de comerţ şi industrie şi cu federala cooperativelor din localitate. După mai multe întrevederi am ajuns la convingerea că cea mai bună soluţie pentru asociaţia noastră este o *„Hală de desfacere şi procurare apicolă.* In acest scop nu mai e nevoe a vă cere noi contribuţiuni prin subcerere de acţiuni, ci cu capitalul existent şi cu ajutoarele ce le vom primi să deschidem o hală în care veţi găsi, cuie pentru rame, sârmă ţincată, faguri artificiali şi alte unelte ce le putem procura din ţară şi diferite sămânţuri de flori melifere. Vom rula acest modest capital de mai mule ori până vor veni timpuri mai bune. Deocamdată vom deschide prăvălia acolo unde avem sediu în Sibiu, str. Elisabeta Nr. 18 (în curte) iar începerea vânzărilor o vom anunţa la timp prin Gazeta Sibiului.

Această hală se va conduce după normele codului de comerţ şi după un regulament întocmit de consiliul de administraiţe. In acest scop vă rog a aproba modificarea art. 12 din statut în sensul că în loc de cooperativă să se înfiinţeze o *„hală de de desfacere şi procurare apicolă“* care se va conduce după normele codului de comerţ şi după un regulament întocmit de consiliul de administraţie.

Adunarea cu vii aplauze aprobă modificarea art. 12 şi înfiinţarea halei..

La diverse propuneri se dă cuvântul D-lui Teodor Stoia, conferenţiar al „Astrei“ care rostind o alocuţiune înflăcărată cere ca asociaţia să-şi extindă activitatea pe întreg Ardealul pentru ca interesele tuturor stuparilor din Ardeal să fie de o potrivă apărate. In acest sens cere ca asociaţia de azi începând să poarte numele de: *„Asociaţia stuparilor din Ardeal“*, cuprinzând judeţele Hunedioara, Alba, Sibiu, Făgăraş, Braşov, Târnava Mare, T. Mică şi Cluj Turda, având sediu la Sibiu să se scrie *„Asociaţia stuparilor din Ardeal“*. Preşedintele dă adunărei generale 5 minute pauză, pentru a se consulta membrii între ei. La redeschiderea şedinţei cu un entuziasm de nedescris în ropote de aplauze s'a aprobat acastă extindere strigându-se: *Trăiască asociaţia stuparilor din Ardeal.* Mai mulţi stupari din judeţele alăturate au aplaudat şi şi-au arătat bucuria că şi interesele lor vor fi de aici încolo apărate şi reprezentate ca a acelora din jud. Sibiu.

Se decide a se convoca cât de curând *o adunare generală pentru întreg Ardealul la Sibiu* când se va complecta comitetul şi se vor lua hotărîrile de rigoare stabilindu-se directivele acestei asociaţii.

D-l Preşedinte activ Petru Niculae propune şi adunarea generală aprobă înfiinţarea unei reviste apicole pentru Ardeal, care se va redacta în limba română şi germană şi care va purta numele de „Stuparul ardelean“ Siebenburgische Bienernzüchter.

Se mai propune de către D-l Dorobanţu şi adunarea aprobă a se înfiinţa stupină experimentală a asociaţiei, în care scop să se ceară dela Minister 100 stupi din cei evacuaţi din Rusia şi o subvenţie pentru revistă.

La urmă D-l Preeşdinte al adunărei propune, iar adunarea aprobă ca în locul D-lui Hiesch Mihail, decedat, să se aleagă D-l Schuster Ioan din Săliște şi să se proclame membrii de onoare: D-l Dr. Teodor Sbârcea ca prim preşedinte de onoare, iar D-nii Dr. N. Petra şi Dr. Schobelt Iosi, ca membri de onoare.

PENTRU CEI CE VOR SĂ DEVINĂ STUPARI

Cum se lucrează într'o stupină

de IOAN T. SPILOIU

— Ramura aceasta agricolă, apicultura, constitue pentru mulţi, un teren de activitate foarte bănos, dar şi foarte plăcut în acelaşi timp.

Poate deaceia, foarte mulţi din cei cu care zilnic ne întâlnim, ne arată dorinţa lor de a îmbrăţişa această îndeletnicire. Nu s'au sfiit însă să ne mărturisească — în afară de teama înţepăturilor — că ei consideră apicultura ca o îndeletnicire care pretinde foarte minuţioase cunoştinţe. Pare această ştiinţă prea mistică, prea greu de înţeles. Mulţi, înclină chiar a crede că nu oricine poate deveni stupar, pentrucă unui stupar i s'ar cere să aibă o legătură spirituală cu Creatorul. Mai ales văzând că mulţi preoţi se ocupă de stupărit.

In realitate, lucrurile nu stau chiar aşa! Nu trebue să mai domnească atâta neîncredere în cei care totuşi apreciază apicultura.

A deveni stupar, prisăcar cum se mai spune, este mult mai uşor decât cred cei neiniţiaţi, care tocmai din cauza lipsei de cunoştinţe li se pare apicultura atât de grea.

Nu aţi observat că atunci când nu ştiaţi să faceţi ceva de pildă o problemă de geometrie, părea un nimic atunci când reuşeaţi să-i aflaţi rosturile — uneori mirându-ne de simplicitatea metodei de rezolvare — şi s'o scoateţi la capăt?

Aşa este şi cu apicultura! Ea se învaţă pe măsură ce mânueşti stupii, pe măsură ce observi viaţa şi obiceiurile albinelor şi pe măsură ce înveţi cât mai multe lucruri folositoare din cetite. Este greu să înveţi apicultura numai din consultarea lucrărilor apicole, după cum tot la fel de greu este s'o înveţi numai din practică. Imbinaţi armonios, practica cu ştiinţa teoretică şi veţi dobândi ceiace căutaţi: Reuşita în apicultură.

Apicultura nu este o ştiinţă grea, decât atunci când vrei să-i rezolvi acele probleme, care până acum nu a reuşit să le rezolve nimeni. Pentru dobândirea atâtor cunoştinţe, — care să formeze elementele ce-ţi vor folosi ca fundament, în misiunea de cercetător al acelor probleme, — trebue în adevăr, multă, foarte multă rutină apicolă. Ea nu se câştigă decât după un îndelungat număr de ani.

Indeletnicirea de apicultor, îndrumată în scop de beneficiu este ceva mai uşoară şi accesibilă — de regulă — tuturor.

Excepţie fac numai cei nervoşi, cei care nu au acea sensibilitate sufletească necesară pentru a înţelege multe din viaţa şi obiceiurile albinelor, şi cei care nu au tragere de inimă pentru apicultură, căci fără dragoste în ceeace lucrezi nu pot realiza nimic.

Ca să vadă toţi acei şovăelnici că apicultura nu este atât de grea m'am hotărît să arăt cât mai pe scurt, — spaţiul revistei nu ne permite prea multe detalii — lucrările esenţiale, ce are de făcut un apicultor în stupina sa.

Procurarea stupilor. Atât pentru înfiinţarea unei stupine cât şi pentru mărirea ei — ca număr — avem nevoe de colonii de albine. Pentru cel care nu are stupi, recomandăm să nu cumpere prea mulţi stupi deodată, întrucât se cere ca mărimea stupinei să fie în funcţie de profunzimea cunoştinţelor noastre apicole.

Din informaţiunile noastre, reuşim să găsim la vreun apicultor, câţiva stupi, primitivi sau sistematici.

Se cer cunoştinţe apicole atunci când cumperi stupi?

Da! Pentru a nu fi păcălit cu colonii prea slabe sau lipsite complet de hrană — mai ales când stupii îi cumperi toamna trebue să ştii cum să cunoşti stupii cu colonii puternice şi cum să apreciezi cantitatea de hrană din cuprinsul lor.

Cel mai bine, este să cumperi stupii primăvara, prin luna Aprilie, însă cum în acest anotimp, puţini stupari sunt dispuşi să-şi vândă coloniile, vom procura colonii cu mai multă uşurinţă toamna, sau roi în timpul anului.

Dacă o colonie este puternică, se cunoaşte prin activitatea foarte intensă dela urdiniş (albinele care vin sau pleacă) sau dacă controlând colonia — şi e bine s'o facem — găsim cel puţin 6 rame acoperite cu albine. Ramele le considerăm de dimensiunile interioare 42/27 sau 30/40 cm. In aceste rame încap cca. 4 kgr. miere, aşa că dacă vom cumpăra stupi toamna va trebui să avem cel puţin 2 rame pline cu miere 2 cam 3/4 şi încă 2 pe jumătate, sau în greutate totală de 14—17 kgr. miere. Primăvara prin Aprilie, trebue să avem în stup o rezervă de cel puţin 2—3 kgr. miere, care să asigure colonia pe timpul transportului, dela vânzător, la noua stupină, precum şi în caz că vor veni câteva zile ploioase, care ar împiedeca ieşirea albinelor la câmp.

Stupii primitivi, care precum ştim nu au rame, se controlează mai greu. Ei se cunosc după greutate. In interior putem privi deplasând câte puţin fagurii — pe rând — unul de altul, pentru a vedea cât mai înlăuntrul lor.

Pentru a ne convinge că fiecare colonie are regină, vom observa ca fagurii să aibă puet cât mai regulat aşezat.

La stupii sistematici, putem căuta regina, însă ca începători putem uşor să ne înşelăm. Câţi prieteni nu mi-au arătat trântori exclamând entuziasmaţi: «Uite regina!».

Aşa dar, puetul ce-l vom vedea, ne va arăta lămurit că în stup avem o regină, care e cu atât mai bună, cu cât şi puetul va fi mai mult şi mai bine concentrat pe faguri, iar nu împrăştiat.

Cerem apicultorului care ne vinde stupii să ne garanteze în scris, sănătatea coloniilor.

E bine ca la cumpărarea stupilor, să fim întovărăşiţi de un apicultor pe care-l cunoaştem şi care să ne arate dacă stupii sunt buni sau nu. Altfel putem fi uşor păcăliţi de un stupar lacom, hrăpăreţ.

Transportarea stupilor. Urmează ca stupii cumpăraţi să-i transportăm pe locul unde vom înfiinţa stupina. Dacă distanţa de parcurs e mai mare de 1 km., transportul sutpilor îl facem cu ajutorul unei tărgi purtată de doi oameni. Pe o targă se pun 2 stupi după ce bine înţeles pregătim stupii în acest scop, aşa cum vom vedea mai jos.

In caz că distanţa este mai mare de 1 km. ne vom folosi de o căruţă — mai bine, un camion prevăzut cu arcuri — trasă de boi iar nu de cai fiindcă ei emană un miros care irită albinele, ceeace nu e bine. Pe dealtă parte, boii fiind animale care au o fire domoală, reacţionează — în caz de înţepături — cu mai puţin pericol de a răsturna căruţa, decât caii.

Atât pe targă, cât şi în căruţă, stupii trebuesc în aşa fel puşi ca fagurii să fie orientaţi pe acelaşi direcţie cu drumul, iar nu opuşi lui căci se rup cu multă uşurinţă.

Stupii sistematici pe care îi avem de transportat, le luăm acoperişul şi planşeta, le fixăm ramele de corp cu ajutorul unor ţinte (cuişoare) pentru a nu se strânge în timpul mersului, ceeace ar duce la o pierdere mare de albine, presate între faguri. Uneori este omorîtă şi regina. Aşa dar fixăm ramele, acoperim apoi stupul cu o pânză rară de sac, fără să mai punem planşeta de deasupra ramelor şi acoperişul. Pânza o fixăm cu şipci şi cue, în aşa fel ca nici o albină să nu-şi găsească loc de eşire din stup.

Urdinişul îl acoperim cu o sită deasă prin care să pătrundă aerul, fără ca albinele să poată eşi afară.

Ţin să menţionez, că toate lucrările le facem folosindu-ne şi de afumător, ori de câte ori vedem că albinele se irită.

In căruţa unde vom aşeza stupii, vom pune cât mai multe pae, care să amortizeze puţin sdruncinăturile.

Stupii se pun unii lângă alţii, — pregătiţi ca mai sus — şi se fixează unul de altul, cu ajutorul unor stinghii sau prăjini, bătute în cue, de corpurile stupilor. Astfel, toţi stupii alcătuesc un corp comun, şi nu se vor mai clătina pe timpul transportului, ca atunci când ar fi separaţi.

Transportul e bine să se facă noaptea. Deaceia, pregătirile pentru transport, se fac de cu seara, când toate albinele sunt înapoiate dela câmp. Notaţi că sita la urdiniş se pune pe urmă când — după ce am fixat ramele şi pânza de sac, albinele, destul de multe, care rămăsese afaraă sau eşise din cauza sgomotului provocat de noi — intră din nou albinele în stup.

Când transportul se face pe o distanţă mai lungă, fiind necesar să mergem şi ziua, vom mai avea în afară de mască afumător, ciocan, cuţit pentru faguri şi cârpe, un pulverizator cu apă sau — în lipsă — o găleată cu apă.

Cam la 2—3 ore, pulverizăm apă peste pânza de sac care acoperă stupii, pentru a linişti albinele iritate din cauza drumului şi a înăbuşelei provocată de ele în stup.

Când ajungem la destinaţie, descărcăm căruţa, iar stupii îi vom pune într'un beciu sau o cameră întunecoasă, unde vor sta 1—2 zile, după care, îi ducem pe locul unde vor sta în viitor. Aşezaţi pe locul definitiv, le vom lua stupilor sitele dela urdiniş, apoi pânza de sac, şi acoperim stupii cu planşetele şi acoperişurile lor.

Stupii primitivi se pregătesc cam la fel ca cei sistematici.

Ii întoarcem cu gura în sus, pe care o acoperim cu o pânză de sac, astupăm urdinişul şi toate crăpăturile ca să nu poată eşi albinele afară şi apoi fixăm stupii între ei, — după ce i-am pus în căruţă — fără să-i întoarcem cu gura în jos.

Aceasta, pentru a evita prăbuşirea fagurilor, care în mod obişnuit, sunt mai grei în partea de sus, din cauza mierei, depozitate acolo.

Stupii ce-i vom transporta pe tărgi, vor fi supuşi aceloraşi operaţiuni. Ei se transportă de către 2 oameni la fiecare targă.

Pentru a evita pierderea albinelor, vom ţine aceşti stupi — după ce ajungem la destinaţie — cel puţin 2 zile într'o cameră întunecoasă sau într'un beciu. Albinele păstrează în memoria lor locul unde au stat înainte, cu împrejurimile lui pe o rază de 3 km. După o trecere de 3 zile, ele uită acele locuri şi se vor mulţumi să rămână acolo unde au fost aşezate. Dacă însă am aşeza stupii direct în stupină riscăm să pierdem peste 1/2 din totalul coloniei, deoarece albinele s'ar întoarce la vechea stupină unde — neavând locuinţă vor intra în stupii care îi mai găseşte acolo, sau în lipsa lor, vor muri de foame deoarece sunt desorganizae.

(Continuare în numărul viitor).

EXTRAS DUPĂ PRCESUL-VERBAL AL ŞEDINŢEI COMITETULUI SOCIETĂŢII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA, ŢINUTĂ LA 19 DECEMBRIE 1943

Prezenţi 32 membri, ora 10½ dimineaţa.

Domnul *Preşedinte* GRIGORE AL. GIOSSAN, deschizând şedinţa, manifestă o deosebită satisfacţie când vede prezenţa unui număr atât de important de membri, mulţi şi din provincie la această reuniune, cu atât mai mult, cu cât nu s'a anunţat nimic deosebit la ordinea de zi a acestei şedinţe.

Mă străduesc — spune Domnia Sa — de ani de-a rândul împreună cu D-l Dr. Florin Begnescu, să pregătim drumul cel bun pentru reînflorirea stupăritului românesc, fără să urmărim nimic personal pentru noi. Deaceea astăzi, când ne apropiem de ţel, avem acea deosebită satisfacţie, văzând reuniunile noastre urmărite în deaproape şi cu mult interes de Dvs. şi de mulţi cari, fără să fie astăzi prezenţi, sunt aproape de noi şi lângă noi.

In continuare apoi, comunică membrilor că D-l Eustaţiu Stoenescu, marele pictor şi rector al Academiei de Arte Frumoase, a binevoit să facă o copertă pentru revista noastră, România Apicolă, operă de mare valoare artistică, pentru care personal şi în numele Comitetului, îi aducem şi pe această cale cele mai călduroase mulţumiri.

D-l Dr. FLORIN BEGNESCU, propune ca Societatea să se adreseze firmei „Marvan", casă de specialitate, ca să se poată reda exact coloritul maestrului Stoenescu.

Răspunde D-l GR. GIOSSAN, asociindu-se în totul propunerii făcute şi comunicând că va căuta să o imprime cel puţin pe doi ani, pentru ca, cheltuielele să fie cât mai reduse.

Cere cuvântul D-l Dr. N. ROMANESCU, care comunică asistenţei că, în urma unei călătorii de documentare apicolă, făcută în Moldova şi în special în judeţul Tecuci, a văzut peste tot şi mai ales la sate, stupi sistematici.

Iată dar Domnilor, accentuează D-sa, că propaganda dusă de Societatea noastră, a prins şi prinde rădăcini, din ce în ce mai mari.

Răspunde D-l Dr. FLORIN BEGNESCU, care confirmă în totul afirmaţiunea D-lui Dr. Romanescu, arătând că, intensificarea albinăritului la sate, a contribuit în ultimul timp să se epuizeze într'un ritm accentuat cărţile de apicultură.

Fiind solicitat de oficialitate, D-sa, a întocmit un Abecedar Apicol, în desemn şi versuri şi care în curând va fi gata. Atât versurile, cât şi desenele şi coloritul sunt opere proprii, făcute din pasiune şi dragoste pentru albine.

D-l Preşedinte G. GIOSSAN, propune şi Comitetul aprobă, ca abonamentul la „ROMÂNIA APICOLĂ" să rămână acelaş, la lei 500 anual, în care este cuprins şi cotizaţia. Are nădejde că abonaţii rămaşi în restanţă, se vor grăbi să-şi achite datoriile şi în plus să vină la curent pe 1944.

D-l *Locot.* HARNAJ, comunică că are 300 stupi la Străuleşti, pentru invalizi.

Totodată arată că la primăvară Palatul Invalizilor va împărţi un număr de 250 stupi, invalizilor, dornici să îmbrăţişeze albinăritul.

Preotul VALERIU POPESCU CIUREA, la cererea Preşedintelui, comunică că, stupina D-sale, din Moroeni-Dâmboviţa, numără 250 colonii, toate în perfectă stare.

Anul acesta a avut o recoltă mulţumitoare, coloniile fiind băgate la iernat cu hrană îndestulătoare.

D-l Dr. ROMANESCU, comunică că anul acesta a avut o recoltă slabă, cam 3 kgr. de stup.

D-l preşedinte GRIGORE AL. GIOSSAN, arată importanţa propagandei făcută de D-l Dr. I. Banu, Sub-Director General la Ministerul Sănătăţii, prin frumoasele şi judicioasele D-sale articole, publicate în ziarul *Timpul*. Aceste articole vor fi publicate şi în revista noastră. Aduce pe această cale, cele mai calde mulţumiri d-lui Dr. Ion Banu.

Inchide şedinţa şi urează celor prezenţi şi tuturor apicultorilor din ţară, de Sfintele Sărbători, apropiate, fericire, sănătate şi belşug în stupărit, pe anul 1944.

Urmează apoi vizita D-lui Maior Dr. Veterinar REINICKE din Minntz, făcută d-lui Dr. Florin Begnescu şi Societăţii noastre, din dorinţa D-lui Prof. Dr. BORCHERT, Vice-Preşedintele nostru de Onoare. D-sa a vizitat Secţia Apicolă şi toate secţiunile Institutului Naţional Zootechnic.

La orele 13½ vizita a luat sfârşit în cea mai caldă şi afectuoasă camaraderie.

Secretar General, Căpitan ZISSU DUMITRU

Turtă dulce

Proporţii: 300 gr. făină fină, 200 gr. miere, 50 gr. zahăr praf, 4 linguri de supă de apă caldă, un gălbenuş de ou, 20 gr. de fructe zaharisite tocate, 5 gr. bicarbonat de sodiu.

Forma: de preferinţă o cutie goală de 22 cm. lungime pe 10 cm. lărgime şi 12 cm. înălţime.In lipsa acestei cutii, se va întrebuinţa o formă şi mai mare. Dacă ne servim de cutie, e destul să o acoperim cu hârtie unsă cu unt până sus, şi se va coace turta dulce acoperind-o cu capacul ei de aluminiu. Dacă din contră, ne servim de o formă mai mare, va trebui cum va fi mai puţin înaltă, ca hârtia unsă cu unt să întreacă cu două degete marginea formei. Cum forma, de obiceiu n'are capac, va trebui deasemeni să preparăm o hârtie unsă cu unt de lungimea formei, şi cu 10 cm. mai largă decât forma, îndoindu-i 5 cm. de fiecare parte, aşa ca să facă un capac hermetic cu două degete mai sus decât forma, acolo unde turta dulce nu ajunge să-l atingă. Toate aceste hârtii vor fi unse cu unt cu îngrijire.

Prepararea: a se cântări o cratiţă mică. A se cântări în ea, 200 gr. miere (închisă de preferinţă, dar bună la gust) a se adăuga 50 gr. zahăr tos, a se pune cratiţa pe foc şi a lăsa să se topească împreună cu mierea şi zahărul — a se lua spuma. Apoi a se turna amestecul fierbinte, încet încet în 300 gr. făină preparată în salatieră cu o gaură în mijloc, spre a primi mierea. Să se amestece bine cu lingura de lemn, spre a nu fi cocoloaşe.

Aluatul trebue să devină foarte amestecat dacă avem grijă să adăugăm făina încetul cu încetul, a se adoga apoi cele 4 linguri de supă de apă caldă în care s'a disolvat cele 5 gr. (o linguriţă de cafea rasă) de bicarbonat de sodiu. A se adăoga încă gălbenuşul de ou şi în fine cele 20 gr. de fructe zaharisite tocate. Dacă fructele zaharisite sunt prea tari, se vor pune puţin în apă caldă spre a le muia şi apoi se vor toca după ce se vor şterge. Cei mai bun fruct zaharisit este coaja de portocală. Dacă nu avem fructe zaharisite, le putem înlocui la nevoie prin stafide spălate cu apă caldă şi şterse. să se amstece tot timpul puternic aluatul cu o lingură de lemn. Când aluatul e gata, îl turnăm în forma preparată fără a-l acoperi cu capacul de hârtie unsă cu unt, care se va ţine pe marginea hârtiei la 2 degete deasupra formei. Astfel prăjitura va putea creşte, fără să atingă hârtia.

Coacerea. Se va pune la cuptor încet, mai încet, timp de $^1/_2$ oră, la foc încet şi egal, fără a deschide sub nici un motiv cuptorul. După $^1/_2$ oră, uşile şi ferestrele fiind închise spre a evita curentul, să ne uităm repede ridicând capacul de hârtie. Dacă pasta nu a crescut încă până sus, să întărim focul evitând diferenţele prea brusce. Dacă pasta a crescut bine şi s'a colorat, să nu mărim focul. După $^1/_4$ de oră, nu mai mult, să ne uităm iar şi să întoarcem forma spre a întoarce cealaltă parte spre foc, pentru ca coacerea să fie egală. $^1/_4$ de oră apoi, să aruncăm încă o privire repede spre a vedea dacă turta dulce se coace foarte regulat. Dacă se găureşte la mijloc, înseamnă că focul nu e destul de cald. Dacă creşte exagerat, înseamnă că focul e prea tare. După $1^1/_4$—$1^1/_2$ oră, turta dulce trebue să fie coaptă. Ne dăm seama la presiunea degetului, căci turta dulce coaptă bine, este elastică şi moale. A se colora cu lapte imediat la scoaterea din cuptor, ceia ce-i dă o aparenţă foarte frumoasă.

A se scoate din formă, cât e foarte caldă, a se pune pe o farfurie la rece timp de 24 ore şi de preferinţă 2—3 zile înainte de a se consuma.

Dacă se întăreşte, se va pune câteva ore la pivniţă sau într'un loc umed. Dacă devine prea moale, a o pune într'un loc uscat sau într'o cutie de aluminiu foarte hermetică. Astfel o putem avea exact pe plac. Dacă are găurele în interior, înseamnă că am pus prea mult bicarbonat de sodiu.

Această turtă dulce, pusă la punct de autorul „Bucătăriei noi, simplificate" după foarte numeroase încercări, e tot atât de bună ca cele mai bune, fiind totuşi extrem de simplu la preparat. Se păstrează uşor, o lună. Este un desert economic şi sănătos. Tăiată în felii fine, pe care le prăjim şi le ungem cu unt, turta dulce, reprezintă unul din torturile cele mai suculente pentru servit la ceai.

Din franţuzeşte de Ing. MARIANA GEORGESCU

STUPINELE ANTONESCU

a început fabricarea fagurilor TRAINICI pe principiul original al asigurării COEZIUNEI MOLECULARE LA CEARĂ pentru sezonul 1944, în maşini rotative (valţuri).

Se execută la cerere şi comenzi urgente cu ceara d-lor apicultori, pentru orice dimensiune de ramă, cu $5^0/_0$ scăzământ.

Se foloseşte în soluţie la valţuri mierea şi alcoolul, care face ca albinele să lucreze repede şi cu multă plăcere pe aceşti faguri.

Orice, informaţiuni, colete, mandate etc., se va face pe adresa:

VICTORIA ANTONESCU, Bucureşti, Str. Virgiliu No. 7, Telefon 5.22.06.

Standardizarea stupului sau a ramei

de IOAN T. SPILOIU

Nu sunt rare cazurile când, standardizarea stupului pe care o recomandă și susține cu atât elan D-- Ioan C. Bâgu, se dovedește cu neputință de aplicat.

Iată spre exemplu, eu sunt nevoit să fac apicultură într'o regiune destul de meliferă — cel puțin așa cred eu — dar în care se găsesc și mulți răufăcători. Fiind situat într'o latură a satului pot fi ușor prădat de ceva miere. Paguba nu ar consta în furtul câtorva kgr. miere, cât în deranjul ce-l produc acești descreerați, coloniilor de albine.

Asemenea prădări au fost săvârșite nu rare ori pe la stuparii din localitate, așa că afirmația de mai sus, nu este o teamă nejustificată.

Pentru aceasta m'am gândit să-mi fac niște stupi lungi de 4 m. în care încap 5 colonii de albine. Acești stupi au funduri individuale pentru fiecare colonie și sunt prinse în balamale și cârlige, care-mi înlesnesc executarea curățeniei, atunci când e nevoe.

Coloniile sunt despărțite între ele prin 4 pereți de scândură, au capace individuale și un acoperiș comun fixat în balamale de corpul stupului și ținut închis cu lacat.

In felul acesta sunt scutit de hoți, care dacă ar îndrăsni să mă viziteze, ar face prea mult sgomot până să ajungă la miere, ceace desigur nu e în avantajul lor.

Am la acești stupi rame Layens cu lumina de 30/40 cm. Urdinișurile sunt situate 2 câte 2 în ambele părți, având o depărtare, dela centru la centru de 1,90 m. Recomandabil ar fi să fie 2,50—3 m. însă chiar așa cum sunt urdinișele, până acum nu mi s'au rătăcit reginele.

Ași putea construi asemenea stupi și după rama stupului Dadant-Blatt, cu caturi individuale, însă ași avea multe neajunsuri atât la așezarea caturilor, — care la unele colonii ar trebui făcută mai din vreme, iar la altele mai târziu, — cât și la toate celelalte lucrări în care ași fi silit să schimb acoperișul dela ambele cât și invers, lucrare de care stupul care-l am acum, mă dispensează.

Prefer stupul Dadant-Blatt, stupului Layens, fără a căuta desavantaje, acestuia din urmă. Imprejurarea mă silește să nu schimb sistemul de stup, mai binezis de ramă, pentru motivul arătat mai sus.

Recunosc că stupii mei mă împiedică să efectuez unele lucrări de mare importanță apicolă — nu le mai număr — însă până îmi voiu muta stupina rămân tot în acest stup colectiv.

Ceeace vreau să spun, referior la standardizare, este că nu forma exterioară a stupului contează, ci întrebuințarea numai a unui singur fel de ramă, care să aibă anumite dimensiuni impuse de standard.

Dacă se aplică standardizarea să se aplice numai ramei, iar nu stupului întreg. Nu spun aceasta fiindcă ași avea interes. Am spus că prefer și eu rama Dadant-Blat de 42/27 cm. Pe ea s'o standardizeze.

N'are importanță că eu folosesc rame Layens. Când e vorba de binele apiculturii in genere, atunci persoana mea contează prea puțin.

Ca să standardizezi însăși stupul e și greu și prea puțin folositor.

Aplicând standardul dela prima până la ultima literă înseamnă *să facem stupul, în afară de mărimile indicate de standard, dintr'un singur fel de material — să renunț la pae și papură care ne-au dovedit atâtea avantaje, — să fac toate părțile componente ale stupului așa cum arată stupul standard, chiar dacă eu sunt convins, că unele sunt greșite (cel puțin pentru unele regiuni, referindu-mă la factorii naturali) în fine să renunț la unele „mici detalii de construcție“ pe care eu poate o fac din scopuri bine întemeiate, dar pe care alți apicultori nu le țintesc fiecare din motivele lui (care-s formulate de metodele lui și de aceleași condițiuni naturale care diferă dela mine la alții).*

In orice caz, dacă până la urmă se hotărăște standardizarea unui sistem de stup, aceasta să se facă cu foarte multă atenție, pentrucă de hotărîrile ce se vor lua în acest sens, depinde — în parte — viitorul apiculturii din întreaga țară.

Să se ceară părerea fiecărui apicultor de vază, în privința celor mai mici amănunte care ar influența bunul mers al coloniilor. Iar aceasta fără premiile pe care le preconizează confratele Beno Gherman în articolul D-sale din R. A. Nr. 10—11—943.

Când e vorba de făptuit ceva pentru binele apiculturii românești, nu banul trebue să fie stimulentul, ci convingerea că ajutând rezolvarea unei probleme — cum ar fi cazul standardizării — contribuim la înflorirea apiculturii unei țări, pe care s'o vedem așa, grație unui îndemn bun pornit după o matură gândire.

Schiulești-Prahova, 30 Dec. 943.

RĂDĂCINI DE FLORI VIVACE MELIFERE

Hyacinthus Muscari infl. Martie-Aprilie. — Papaver orientalis Mai-Iunie. — Solidago August. — Physostegia Virginica August-Septembrie. — Sedum atropurpureum, August-Septembrie. — Sedum carenum, Iunie-Iulie. — Echinacea Helianthus, Iulie toamnă. — Harpalium Daniel Dewar, Iulie toamnă, se vinde dela 20 rădăcini în sus dintr'o varietate cu prețul de: 20 rădăcini=360 lei.

SEMINȚE DE ARBUȘTI ȘI POMI MELIFERI

Mahonia Agnifolium, Aprilie. — Berberis Buxifolia, Aprilie-Mai. — Eleagnus Triumpha înflorind scurt după Salcâm. — Catalpa Speciosa, Iulie. — Gleditschia Triacanthos înfl. după Salcâm. — Sophore japonica, August.

1800 lei kilogramul. Nu se vinde sub 250 grame dintr'un sort. Se găsesc în permanență la

PEPINIERILE DOMENIULUI HEREȘTI
POȘTA BUDEȘTI, JUD. ILFOV.

Drept şi legislaţie apicolă

de G. I. BOTA

Am arătat într'un articol precedent (R. A. Nr. 6-7/1943) că apicultura poate fi o profesiune, adică ocupaţia principală a cuiva, dar la nici un caz ea nu-i o meserie.

Se discută de multe ori dacă este o ocupaţie civilă sau comercială, împrejurare importantă din multe puncte de vedere, precum înregistrarea firmei, ţinerea de registre, faliment, etc.

Dacă vom cerceta prevederile legilor şi părerile învăţaţilor în materia dreptului, vom vedea că *apicultura este o profesiune civilă nu comercială.*

Prin art. 7 din Codul Comercial Român, se prevede că: *„Sunt comercianţi aceia care fac fapte de comerţ, având comerţul ca o profesiune obişnuită".* Din această dispoziţiune rezultă că pentru a avea cineva calitatea de comercaint, se cer două condiţiuni:

a) Să facă *fapte de comerţ,* deci mai multe, căci unul singur nu-i deajuns.

Aceste fapte să fie făcute ca o *profesiune* adică să constitue o ocupaţiune din care să-şi scoată mijloacele de traiu.

Privitor la faptele de comerţ, arătăm că ele sunt înşirate în art. 3—6 Cod. Com. din care 20 zise fapte obiective, adică de natură comercială pentru toată lumea, precum şi altele nenumărate, zise accesoriii care sunt comerciale numai când sunt făcute de comercianţi. Dintre cele obiective amintim următoarele care pot să fie, sau sunt adeseori făcute şi de un apicultor:

1. Cumpărăturile de producte sau mărfuri, spre a le revinde, fie în natură, fie după ce se vor fi prelucrat (art. 3 paragr. 1). Exemplu: stuparul cumpără spre a revinde mierea recoltată de un coleg care nu are vase suficiente, sau timp pentru comercializarea ei.

2. *Vânzările de produse* sau mărfuri, în natură sau prelucrate, când vor fi cumpărate cu scop de revânzare (art. 3 paragr. 2). Cazul precedent continuat.

3. Operaţiunile de mijlocire (samsărie) în afaceri comerciale, (paragraful 12). Aceasta presupune că se primeşte comision.

4. Cambiile şi ordinile în producte sau mărfuri (paragraful 14). Cecul şi contul curent numai când au cauză comercială (art. 6, al. II).

5. Asigurările terestre, chiar mutuale, în contra daunelor şi asupra vieţii (paragraf 17).

Asigurările de lucruri sau stabilimente, care nu sunt obiectul comerţului şi asigurările asupra vieţii sunt fapte de comerţ numai în ce priveşte pe asigurător (art. 6 al. I).

6. Depozitele în docuri şi întrepozite, precum şi toate operaţiunile asupra recipiselor de depozit (warante) şi asupra scrisorilor de gaj, eliberate de ele (paragraf 20).

Cu toate că asemenea fapte sunt considerate comerciale pentru toată lumea (unele cu condiţiile arătate în dreptul lor), totuşi ele nu dau cuiva calitatea de comerciant, decât dacă este îndeplinită şi a doua condiţiune, adică să fie făcut în *mod profesional,* ceeace nu se poate spune că face un apicultor în cadrele ocupaţiunei sale şi deci el nu-i comerciant.

S'a cerut de către unii ca într'o viitoare lege de organizare a apiculturei să se declare că ea este o ocupaţiune civilă şi nu comercială. Credem că propunerea, deşi justificată principial, totuşi este inutilă pentru următoarele considerente:

După cum s'a arătat mai sus, apicultorul chiar dacă face acte de comerţ în legătură cu apicultura, el totuşi nu dobândeşte calitatea de comerciant, atâta timp cât acestea nu sunt făcute în mod profesional.

Când e vorba de cumpărarea de mărfuri pentru nevoile sale, sau de vânzarea produselor sale, operaţiunile *nu sunt considerate ca fapte de comerţ,* lucru prevăzut categoric prin dispoziţiunile art. 5 C. Com. Deci apicultorul va putea cumpăra scule pentru stupăria sa, sau să vânză produsele rezultate de aici, ca miere, ceară, roi, etc., fără să fie considerat că face fapte de comerţ, chiar dacă vinde sau cumpără dela un negustor.

Mai există şi o explicaţie istorică: Nici când şi nimeni n'a considerat apicultura ca profesiune comercială, ci de civilă, ca pe toate ramurile de ocupaţiuni agricole.

ASOCIAŢIA STUPARILOR DIN JUDEŢUL SIBIU

BILANŢUL PE 1943

INCASĂRI	Lei
Incasări pe 1942	99759
Incasări subvenţii:	
Camera Agricolă Sibiu	40000
Ministerul Agric. şi Dom.	25000
Incasări cotizaţii 1943	26705
Incsări cotizaţii 1944	157860
	449324

PLĂŢI	Lei
Cheltueli administrative	91710
Deplasări cursuri stupărit în judeţ	26679
Suvenţii colţul stuparului	6015
Abonamente	1908
Deplasări intervenţii zahăr	26547
Donaţiuni: 92 stupi sistematici şi 50 calendare la răniţi	129905
Propagandă apicolă	42302
Inventar	14116
Investiţii „Hala de vânzare"	6311
Numerar în casă	103831
	449324

Preşedinte activ, (ss) PETRE NICULAE

Preşedintele comitetului de cenzori:
(ss). **Dr. Slavu I.,** Medic

Secretar General, (ss) **Dorobanţu Alexandru**

Membrii: (ss) **Teodor Stoica,** (ss) **Buzescu Vasilie.**

Informații

Viitoarea ședință a Comitetului Soc. Centrale de Apicultură din România, va avea loc Duminică 12 Martie 1944 orele 10 dimineața la sediul Soc. din București, Palatul Institutului Național Zootehnic, Str. Dr. Staicovici No. 63.

La ordinea zilei fiind discuțiuni cari privesc apicultura în general, sunt invitați pe această cale să ia parte și D-ni membri sau apicultori cari nu fac parte din Comitet sau Societate.

●

După publicarea articolului CREȘTEREA ARTIFICIALĂ A ALBINELOR al D-lui Mateiaș din Potlogi-Dâmbovița, am publicat în numărul trecut al revistei răspunsul documentat al D-lui N. Nicolaescu, bine cunoscutul apicultor și autor al CĂLĂUZEI STUPARULUI, după care la redacția noastră s'au mai primit și alte răspunsuri tratând contraziceri pentru forma în care D-l Mateiaș a tratat și expus această problemă.

Răspunsul elocvent al D-lui N. Nicolaescu, l'am apreciat ca fiind suficient de susținut pentru combaterea metodelor D-lui Mateiaș, astfel că cu tot regretul anunțăm că nu mai publicăm și pe celelalte, pentru a evita o polemică pe care comitetul Societății centrale de Apicultură a urmărit totdeauna s'o înlăture din paginile „României Apicole“.

In scopul ca apiculturii să poată cunoaște și să se poată feri cât mai de vreme, de boala putrezirea puietului (Loca Americană și Europeană) Dl. Dr. Florin Begnescu, Consilier apicol onorific al Ministerului de Agricultură și Domenii, și Director al Secției de Apicultură dela Institutul Național Zootehnic, a hotărît să trimită în mod gratuit tuturor apiculorilor membrii în Socieatea noastră, broșura „*Loca*“ privitoare la cunoașterea acestei boale, preîntâmpinarea și combaterea ei.

Apicultorii o pot cere prin scrisoare sau carte poștală adresată D-lui Dr. Florin Begnescu, Institutul Național Zootehnic, Secția de Apicultură, Str. Dr. Staicovici No. 63, București.

● D-l Gh. Dobrinescu, moșia Balaciu, gara Sărățuica, jud. Ialomița, oferă 20—30 stupi primitivi cu lei 3000 bucata și după stup cum este de forte.

Situația D-lui .... **la** **1944**

Abonamente	PE ANII						Total lei
	1939	1940	1941	1942	1943	1944	
Abonamente plătite							
Abonamente de plată							

Casier,

APICULTORII

Găsesc în sezonul apicol 1944 faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presaţi la valţuri moderne „Rietsche". (Preţul la cursul de cumpărare a cerii plus fabricaţiunea). Se execută faguri presaţi la valţuri din ceara proprie a D-lor apicultori dacă acest material este **foarte bine curăţat** de orice părţi străine. (Preţul 300 lei kgr. şi 5% scăzământ). Se cumpără ceară curată de albine. Contra aconto 30%, se expediază ramburs în provincie (minimum 3 kgr. la o comandă). Orice corespondenţă, prin carte poştală dublă prevăzută cu adresa expeditorului pentru răspuns. **Căpitan Zissu Dumitru**, Strada Gheorghe Bariţiu No. 23 — Bucureşti (prin Calea Griviţei, Staţia tramvai Octav Cocorăscu). Telefon 3.24.20.

CENTRIFUGE

EXTRACTOARE DE MIERE

Stupi Tip Dadant-Auto

GĂSIŢI LA

☞ MONDIAL ☜

Bucureşti, Str. Carol, 6 — Tel. 5.26.28

APICULORII Toate uneltele necesare pentr[illegible] cât şi tot felul de se[illegible] siţi avantajos şi d[illegible] a vechea casă A. C[illegible] «La bunul grădin[illegible] Str. Ca[illegible]ol Nr. 55. Telefon 3.34.92. Catalog [illegible]ratuit la cerere.

POSTA ROMANIA 20 LEI

R

BUCUREŞTI 1

71870

STUPINA ANTONESCU

a început fabricarea pentru sezonul 1944 de FAGURI ARTIFICIALI TRAINICI (prin asigurarea coeziunei moleculare la ceară pe cale naturală) confecţionând orice cantitate şi pentru orice mărime de ramă.

Se garantează sterilizarea fagurilor contra bolilor la albine şi folosirea mierei şi a alcoolului alb în soluţie la valţuri, ceiace face ca albinele să lucreze repede şi cu multă plăcere pe aceşti faguri.

In măsura disponibilului se preschimbă ceara D-lor apicultori cu faguri gata lucraţi.

Pentru colete, mandate, corespondenţă, etc., numai adresa:

VICTORIA ANTONESCU

Bucureşti, str. Virgiliu Nr. 7

Telefon 5.22.06.

STUPI DADANT-BLAT

fabrică ferma Creţuleşti-Ilfov proprietatea Dr. Em. Daraban la preţul de 8000 lei bucata, complecţi cu etaj şi salteluţe.

SEMINŢERIA «FLORA» Alois Kaurek, Bucureşti, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere.

Pentru reclamele publicate în Revistă Societatea Centrală de Apicultură nu are nici o răspundere.

Revista „România Apicolă" este aranjată pe colecţii complete, şi necomplete cu numerele 1, 2, 3, 4, 5 lipsă, şi se poate vinde după cum urmează: Colecţia completă, Lei 200; Colecţia cu No. 1 lipsă, Lei 180; Colecţia cu 2 numere lipsă, Lei 160; Un număr separat, Lei 40. Sumele se trimit pe adresa D-lui C. Ţintea, Cont CEC No. 12984.

Abonamentul 500 lei anual. Exemplarul 50 lei.

«BUCOVINA» I. E. TOROUŢIU BUCUREŞTI

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL
SOCIETĂȚII
CENTRALE DE
APICULTURĂ
DIN ROMANIA

ANUL XIX Nr 2—3 FEBRUARIE—MARTIE 1944

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sediul Societăţii: Bucureşti VI. Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Naţional Zootehnic
Corespondenţa se va adresa numai **Bucureşti I. Căsuţa Poştala 525.**

Preşedinte de onoare statutar: **D-l Ion Marian**, Ministrul Agriculturii şi Domeniilor.
Prim Vice-Preşedinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**
Vice-Preşedinte de onoare: **N. Nicolaescu**
Comitetul: Preşedinte activ: **Grigore Giossan**
Vice-Preşedinte: **General Al. Mladinescu.**
Secretar General: *Cpt. D-tru Zissu.* Casier: *Constantin C. Ţintea.*
Bibliotecar *Lt. V. Harnaj.*
Redactor România Apicolă: *Constantin S. Antonescu.*
Membri: *Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareş, Dr. D. Russu.*
Censori activi: *S. Ruginosu, Gh. Pandrea şi D-na Arh. Henrieta Delavrancea-Gibory.*
Censori supleanţi: *C. Costescu, C. V. Lascăr, Plot.-maj. Vasile Ioan.*

„ROMÂNIA APICOLĂ"

Organ de propagandă al Societăţii Centrale de Apicultură din România
Bucureşti I, Căsuţa Poştală No. 525.
Redactor Şef: **Constantin S. Antonescu.**
Colaboratori:
Prim Vice Preşedinte de Onoare: **Dr. Fl. Begnescu.**
Vice Preşedinte de Onoare: **N. Nicolaescu.**
şi D-nii: **Grigore Giossan, Constantin L. Hristea, Ing. A. Bulyghin, Dr. Em. Daraban, Cpt. Zisu D-tru, D-ra Ecaterina Golescu,** etc.

ABONAMENTUL: Pentru Instituţiuni, Societăţi, lei 1000 anual; Pentru membrii: Cotizaţia la societate 60 lei anual; Abonamentul 440 lei. Total lei 500. Taxa de înscriere lei 20.
Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Articolele de publicat în Revista **„România Apicolă"** ca şi orice reclame etc. se vor trimite pe adresa Societăţii **Centrale de Apicultură din România, Bucureşti, Căsuţa Poştală No. 525.**

CUPRINSUL

Standardizarea de Ioan C. Bâgu; Ceara în apicultura sistematică de Constantin Antonescu; Marii proprietari şi apicultura de I. T. Spiloiu; Cel mai bun stup din lume de C. Antonescu; Crearea de stupini pe metode de împărţirea nucleelor şi mutarea stupilor operaţi de C. Lascăr; Cronici de Dr. C. Pelimon; Modul cum mânuesc eu stupii Dadant-Blatt pe 12 rame de Oct. Oprescu; Adunarea generală a asoc. Stuparilor din Sibiu; Cum se lucrează într'o stupină de I. T. Spiloiu; Extras după procesul verbal al Şedinţei Comitetului Soc. Centrale de Apicultură; Turtă Dulce de Ing. Mariana Georgescu; Standardizarea stupului sau a ramei de I. T. Spiloiu; Drept şi legislaţie apicolă de G. I. Bota; Informaţiuni, etc., etc.

ANUL XIX Nr. 2—3 FEBRUARIE—MARTIE 1944

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂŢII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

STANDARDIZAREA*)

Standardizarea stupăritului românesc constitue problema cea mai importantă a momentului de faţă. Dacă după unii stupari această măsură ar fi o piedică în desvoltarea stupăritului sistematic, iar după alţii deşi necesară totuşi grea de realizat, pentru noi însă este un crez, care, mai târziu sau mai curând se va înfăptui şi aceasta spre binele apiculturei în general.

La înfiinţarea unei întreprinderi pentru confecţionat stupi sistematici, dacă s'ar fi ţinut seamă de cele deja înfiinţate, pentru ca să adopte acelaş model, desigur că progresul realizat ar fi fost mai mare decât cel câştigat până astăzi, deoarece când a luat fiinţă o asemenea întreprindere şi-a creat un model propriu, par'că din contra ar fi voit să nu semene cumva cu celelalte adoptate anterior.

Exemplu ni-l dau cele două întreprinderi mai mari din ţara noastră: a d-lor Ing. C. Hanganu şi Eracle Iovănescu. Intreprinderea d-lui Hanganu a fost înfiinţată înaintea aceleia a d-lui Iovănescu şi cu toate că este aşa aceasta din urmă nu a ţinut seamă cu nimic de cea dintâi.

Dar nu numai d-sa a căzut în această greşală ci şi alţii — şi încă de curând — care au născocit noui modele mai puţin practice pe care le-au dat drept cele mai desăvârşite, deşi modificările adoptate le-au experimentat foarte puţin timp sau chiar deloc.

---

*) Articolul confratelui nostru I. C. Bâgu, din care se desprinde pentru problema standardizării modelelor de stupi sistematici la noi o vădită simpatie pentru stupii construiţi în atelierele d-lui Ing. Hanganu, l'am publicat pentru a arăta şi celorlalţi confraţi în ce măsură şi cât de întemeiată poate fi această preocupare pentru un stupar. Atât noi, cât şi generaţia noastră de stupari, nu putem de cât să fim recunoscători în faţa realizărilor pe tărâm apicol ale d-lui Ing. Hanganu, însă a susţine acum că ştiinţa a dus pe cineva la născocirea unei unelte sau a unei maşini, atât de perfectă, încât o putem recomanda cu tărie generaţiilor viitoare, ni se pare o greşală. Cine cunoaşte istoria automobilului, a avioanelor, a aparatelor de radio, când dela o zi la alta se scot maşini sau aparate din ce în ce mai bune, pentruca în cel mai apropiat viitor să vedem altele şi mai perfecte, va vedea desigur şi mai mult această greşală.

D-l E. Iovănescu va avea desigur şi d-sa în rândurile clienţilor simpatizanţi, şi nu mă îndoesc că întreprinderile Hanganu să aibă şi mai mulţi, datorită experienţei îndelungate în această privinţă, contribuind desigur după cum spune şi confratele Bâgu la progresul apiculturei româneşti.

Standardizarea este într'adevăr o problemă, dar cunoştinţele noastre şi

Iată motivele care m'au determinat să scriu primul meu articol asupra standardizărei, publicat în „România Apicolă" Nr. 6—7 Iunie—Iulie 1943.

Ţin să precizèz că nu sunt partizanul nici unei întreprinderi de acest fel, ci numai a stupului Dadant, care este cel mai potrivit pentru ţara noastră şi merită cu drept cuvânt să fie declarat standard.

M'am oprit asupra modelului executat de către d-l Ing. C. Hanganu, pentru considerentele ce le voiu desvolta în rândurile ce urmează, fără să mi se poată aduce învinuirea de *părtinire* ci numai aceia de *obiectivitate*.

Şi acum să îmi îngăduiţi o paranteză şi tot odată să fac o mărturisire.

Am început stupăritul în anul 1932, pornind cu un buduroiu pe care l-a primit tatăl meu, în schimbul a doi curcani, dela un cântăreţ bisericesc coleg cu dânsul.

Imprumutând cartea „Călăuza stuparului" a d-lui N. Nicolaescu, dela alt cântăreţ, a început să se înfiripe în noi dorinţa de a înfiinţa o stupărie sistematică.

In toamna anului 1935 posedam 25 colonii, dintre care 4 sau 5 erau în stupi primitivi, restul Layens şi Dadant.

La 3 Ianuarie 1936 stupii fiind puşi la iernat într'o cameră în casa părintească, pe la orele 18—19, probabil dintr'un defect al coşului luând casa foc au ars şi stupii, neputând fi salvaţi decât doi primitivi.

Vă mărturisesc că dacă mi-a părut rău, în urma acestei considerabile

---

mai ales puţina noastră experienţă, lucrând în apicultură la noi, sau învăţând dela alţii din alte regiuni ale ţării, ne face să fim convinşi că se mai găsesc şi alte modele de stupi în ţară dacă nu mai bune, atunci tot aşa de bune ca cele lăudate. Suntem convinşi că pentru clima dela noi, oricare model ar fi ales ca „standard" nu se va putea recomanda pretutindeni.

Dacă ţinem seama de faptul că albinele în stare naturală trăesc destul de bine în scorburi, ca şi în uleele primitive făcute din 4 scânduri de grosimea unui singur centimetru, numai atunci putem insista temeinic asupra dublurii pereţilor la stupii sistematici.

Standardizarea stupilor sistematici la noi, alcătueşte o problemă de seamă, dar nerespectarea ori nerezolvarea ei nu credem că va sta ca o piedică în calea progresului albinăritului.

Standardizarea (unificarea) modelelor de stupi este nu fără greutate, muncă şi cheltuială, recomandată de noi cu toată căldura, şi aceasta de multă vreme, a se înfăptui de fiecare stupar în prisaca lui, pentru a se uşura mânuirea stupilor, printr'un singur fel de rame, etc, etc.

Standardizarea generală, pe regiuni, sau chiar pe ţară, apare acum ca o problemă greu de rezolvat. Dacă statul va obliga, şi credem că aceasta ar fi o rătăcire, sau cel mult va recomanda un anume model de stupi, credeţi că vor dispare toate celelalte modele?

Noi mulţumim cu toată inima confratelui Bâgu pentru propunerile d-sale la standardizarea stupilor şi suntem convinşi că la vremea potrivită când se va ajunge să se rezolve această problemă, se va ţine seamă de toate aceste sugestii, ca şi de celelalte publicate în coloanele revistei, cari vor conduce desigur la găsirea celei mai bune.

N. R.

pierderi, apoi nu a fost decât după bietele albine care au ars de vii, deşi nu purtau nici o vină, însă aveam atâtea feluri de rame încât singur nu ştiam ce să fac să scap de ele, neîndurându-mă să le părăsesc numai din cauza banilor cheltuiţi cu aceşti stupi, însă focul a... purificat totul!

Tata s'a mai ocupat cu cei 2 stupi primitivi, eu însă nu! Totuşi cărţile de stupărit şi mai cu seamă revistele le urmăream cu mai multă atenţie ca până atunci, întrucât voiam ca, începând din nou stupăritul să nu mai fac aceiaşi greşală ca dela început, lucru însă foarte greu, căci mi-am dat seama că numai stupii lucraţi în serie şi la maşini pot corespunde menirei lor adevărate.

Doar şi stupii pe care-i aveam în fosta mea prisacă erau lucraţi de cel mai bun meşter din comună, însă erau lucraţi în aşa fel că nu se prea potriveau ramele, iar la reproşul făcut, mi-a răspuns: „E drept că am greşit puţin măsura dar aceasta nu prea contează".

Deşi ardeam de dorinţa înfiinţărei unei prisăci model, totuşi nu am pornit la lucru şi am aşteptat apariţia „Stupăritului" d-lui C. L. Hristea pentru care trimisesem costul de 160 lei înainte de a se tipări.

Mărturisesc că această carte m'a lămurit complect în ale stupăritului, însă de data aceasta m'a pus în altă încurcătură.

De unde până atunci ştiam că rama Dadant avea lumina pe dinăuntru de 42/27 cm., d-sa aduce o modificare de 5 mm. în lăţimea ramei — adică 42,5/27 cm. — şi atunci în faţa acestor diferenţieri de măsuri, dacă mă pot exprima aşa, am renunţat din nou pentru un moment la înfiinţarea prisăcii şi cumpărând abia în toamna anului 1938, din judeţul Bacău, 20 stupi model „Hermes mărit" cu câte 19 rame de 30/30 cm., am pornit la lucru, rămânând ca atunci când fie statul, fie stuparii la un loc, după o prealabilă înţelegere, vor adopta un singur sistem, să-mi înjghebez mult dorita prisacă.

Insă anii trec şi cu ei duc şi puterea de muncă, iar statul şi stuparii lucrează pe... cont propriu, cât despre mine în zadar aşteptam să se înfăptuiască asemenea minune!

In această situaţie mă aflam în toamna anului 1942.

Dar să revin la subiect.

Din Ianuarie 1936 şi până în toamna anului 1942, deci timp de aproape 7 ani, nu am făcut altceva decât să mă interesez care sunt întreprinderile apicole din ţară ce confecţionează cei mai buni stupi şi care ar fi modelul cel mai bun pentru ţara noastră.

Asupra modelului mi-a fost de mare folos sfaturile d-lui Hristea din „Stupăritul" ediţia I-a 1936, cum şi ale d-lui Ing. C. Hanganu (a se vedea Catalogul ilustrat al întreprinderei sub titlul „O lămurire foarte necesară") care confirmau în totul cele susţinute de d-l Hristea.

In ce priveşte construcţia stupului ca interior şi exterior, atât d-l Hanganu cât şi d-l Hristea o recomandau la fel, în plus d-l Hristea nu executa comenzi străine, pe când d-l Hanganu se ocupă exclusiv cu aceasta.

Intr'un cuvânt, atât stupul d-lui Hristea cât şi cel executat de către d-l Hanganu erau la fel, ca principii, numai că se deosebeau din punct de vedere al capacităţei.

Dar de ce m'am oprit la modelul executat tocmai de d-l Hanganu şi nu am ales o altă întreprindere? Răspunsul este simplu: pentrucă nu era alta care să rivalizeze cu aceia a d-lui Hanganu.

Singura întreprindere căreia puteam să mă adresez era a d-lui Eracle Iovănescu, din Poaiana Mare-Dolj, dar stupul executat de această întreprindere nu este dublat pe toate părţile sale, cu un gol lăsat la mijloc (izolant) ci numai în faţă şi spate, adică părţile pe care se sprijină ramele, motivându-se că cele două părţi laterale, care cad paralel cu ramele, n'au nevoie să fie dublate, întrucât ramele goale lăsate în stup peste iarnă ar echivala (în parte) cu dublajul pereţilor, ceiace nu poate fi adevărat.

Cum îşi închipuie cineva că făcând o casă cu doi pereţi groşi iar ceilalţi doi subţiri, punând nişte dulapuri dealatul acestora din urmă să echivaleze cu grosimea celorlalţi doi? Asta este o mare greşală!

S'ar putea susţine că pentru iernat se poate pune perini, după forma diafragmei, deoparte şi de alta a cuibului (model Poberejnic), sau se lucrează cu două diafragme şi în golul rămas între acestea şi pereţii stupului se pune paie, jurnale, cârpe, etc., însă cum primăvara acestea trebuiesc scoase, şi nopţile reci încă dăinuiesc, pot influenţa asupra bunei desvoltări a coloniei, întrucât peretele de scândură este subţire. Apoi vara aceşti pereţi subţiri se pot încinge mai uşor decât ceilalţi din cauza căldurilor.

Iată marele defect al acestor stupi care pot fi consideraţi ca necompleçţi şi ca atare nu întrunesc calităţile stupilor executaţi de întreprinderea d-lui ing. C. Hanganu.

Găsesc nimerit a menţiona că stupul executat de d-l Hanganu, este stupul viitorului şi orice modificări s'ar căuta să i se aducă, nu vor fi decât dăunătoare evoluţiei stupăritului sistematic, întrucât stupul aşa cum este făcut prezintă o soliditate neîntrecută, putându-se face orice fel de operaţiuni, prin suprapunere atât între cuib şi cuib, cât şi între acesta şi cat, după împrejurarea în care se află colonia, ramele sunt distanţate automat, toate accesoriile sunt mobile, fundul ranversibil cu urdiniş de vară şi celelalte anotimpuri (sistem Rooth), capacul drept acoperit cu tablă galvanizată şi cu pod dublu care asigură permanent un curent de aer, fiind vopsit de 2 ori pe dinăuntru cât şi pe dinafară, iar executarea este făcută în condiţiuni ireproşabile. Cu acest model se face apicultură pastorală în cele mai bune condiţiuni, fiind o adevărată plăcere o astfel de ocupaţie, în loc să fie un adevărat chin ca la alte modele, în plus este uşor de construit, putând fi executat — la rigoare — şi de meseriaşi care sunt şi stupari.

Acesta este stupul care după 7 ani de aşteptare şi investigaţiuni, am găsit că este cu adevărat un stup bun şi am convingerea că nu greşesc de loc, ba din contra aduc un serviciu stupăritului nostru dacă îl recomand şi altora, mai ales începătorilor.

Dacă vre-unul dintre confraţii apicultori va găsi un model superior acestuia, nu voiu avea decât să-i mulţumesc.

Ca încheiere îmi exprim dorinţa ca măsura standardizării stupăritului românesc să se înfăptuiască cât mai curând posibil, pentru ca toate întreprinderile apicole din ţară să lucreze un singur model de stup *Dadant*, pătruns fiind de adevărul că, „numai libera concurenţă, poate duce la prezentarea unor stupi bine construiţi".

IOAN C. BÂGU, apicultor

CEARA IN APICULTURA SISTEMATICA

de CONSTANTIN ANTONESCU

II

Nu mă aşteptam ca articolul meu *Ceara în apicultura sistematică*, publicat în numărul trecut al revistei noastre, să stârnească un interes deosebit faţă de alte articole publicate în cei aproape şapte ani decând colaborez la *România Apicolă*, şi ceva mai mult din partea altora o uimire vădită, pentru aceşia din urmă îndemnul meu ca fiecare stupar să se îngrijească de recoltarea măcar a cantităţii de ceară pentru nevoile prisăcii, în acest fel să fie înlăturată cumpărarea cerii sau a fagurilor dela oraşe, a fost privit ca o piedică în calea desvoltării industriei de faguri ce am creat pe lângă stupinele „Fraţilor Antonescu''.

Cunoscuţilor stupari, printre cari am găsit şi prietenii durabile, le-am răspuns că această chestiune capătă însemnătatea unei probleme capitale în apicultura sistematică, iar instalaţiunile de faguri, precum şi cele de rafinat, albit, etc., cum şi operaţiunile de pus în comerţ unele sorturi de ceară tip farmaceutică, cari se importau din străinătate înainte de războiul actual, nu înţeleg să fiinţeze ascuzând o stare depe urma căreia confraţi de pe tot întinsul ţării pierd un venit demn de luat în seamă, iar economia generală să sufere depe urma lipsei unui produs ce ar putea să abunde din nou pe piaţă.

Le-am mai răspuns binevoitorilor mei, şi aceasta am făcut-o oridecâteori m'am întreţinut cu stuparii, mai ales în călătoriile mele de studii şi documentare apicolă în principalele regiuni cu albine din ţară, că atât cât mă ajută priceperea şi cunoştinţele mele, sfaturile ce dau verbal ori prin scrieri, le fac din convingere că am contribuit alături de înaintaşii mei, şi de toţi aceia cari se străduesc dezinteresat zi de zi pentru propăşirea şi intensificarea stupăritului la noi, dacă nu prin arătarea unor metode noi de exploatare rentabilă, cel puţin pentru stârnirea unor curiozităţi şi interese la alţii să descopere acestea.

Pentru temeinicia afirmaţiilor ce susţin aci, şi anume că producţia generală de ceară, mai cu seamă la noi, are o însemnătate capitală în apicultura sistematică, am crezut utile următoarele adevăruri ce pot lămuri şi mai mult pe cetitori.

Oricine cunoaşte desigur tradiţia creştinească moştenită din strămoşi, că în zilele de sărbătoare, se aprind lumânări în sfeşnicele ori candelabrele din lăcaşurile de închinare, lumânări altădată făcute numai din ceară curată de albine.

Cine nu ştie că astăzi se vând şi folosesc în bisericile noastre lumânări din *parafină* pură? Câte picturi, adevărate comori de artă ale Sfintelor noastre altare nu sunt afumate, şi câţi credincioşi nu se întorc dela biserică cu urme de funingine pe batista cu care şi-a curăţit nasul, din pricina fumului dela aceste lumânări, cari erau altădată din ceară de albine!

Lipsa de ceară după piaţă a forţat chiar pe unele instituţiuni bisericeşti cum este de pildă Sf. Episcopie a Buzăului, să fabrice lumânări pe cari le vinde pela bisericile din țară, dintr'un amestec de 80% parafină și numai 20% ceară.

Puțini apicultori cunosc că ceara albinelor a fost și este cerută pe scară întinsă în industriile chimice, și mai ales în cele farmaceutice și de cosmetică.

Aceiaș lipsă de ceară de albine, care a apărut chiar după sfârșitul primului război mondial, a făcut că aceste industrii să caute s'o înlocuiască cu ceruri vegetale, animale și minerale despre care voiu vorbi pe larg tot în cadrul studiului de față în numerile revistei viitoare.

In industria cosmetică, cele mai bune roșuri de buze din lume, la fel și cremurile de înfrumusețare pentru obraz, reclamă pentru reușita efectului propus ceara de albine în amestec. Industriile românești de cosmetică s'au văzut nevoite mult înainte de războiul actual să aducă din străinătate ceara special rafinată, albă sau numai albită, la fel și industria dentară.

Când aceste industrii n'au putut să mai importe sorturile citate de ceară, s'au văzut forțate să și le procure din țară, pentru care lucru am fost consultat fie pentru procurare, fie numai să-mi dau avizul în privința a ce se poate găsi, ori face, din ceara noastsră de albine.

La analizarea mostrelor de ceruri străine, am rămas foarte uimit, constatând și aci amestecuri străine, chiar la acelea date drept veritabile de albine, după părerea mea aceste amestecuri având ca scop nu atât realizarea unor câștiguri pe d'asupra, cât mărirea cantităților de ceară de albine, cerută așa de mult pe piața internațională.

In lipsa materiilor ce intră la fabricarea ciocolatei și de cacao, laboratoarele cofetăriilor din București, au făcut apel și ele la ceara de albine, dar negăsind pe piață ceara bine rafinată, au recurs și folosit și ele *parafina,* după cum am cetit cu toții în ziare comunicatul organelor competinte din Ministerul Sănătății.

După cum vedeți, fărâmele de ceară din stupinele noastre, sunt căutate să îndeplinească o mulțime de sarcini. Cara este tot mai mult căutată în afara folosirei ei ca faguri în stupi, încât binevoitorii mei îmi vor da, cred, acum mai multă dreptate să las la o parte interesele unor instalațiuni ce am creat în puținii ani de când fac apicultură, pentru a încerca să arunc lumină în jurul acestei probleme generale pentru apicultura românească, și economia noastră națională.

*
* *

Mijloacele folosite pentru mărirea sau căpătarea unei recolte adevărate de ceară în apicultura sistematică nu sunt originale, ele fiind recomandate în unele tratate de stupărit, și dacă în cea mai mare parte nu s'au aplicat, aceasta se datorește faptului, că s'au inerpretat greșit aceste capitole, la care a mai contribuit în bună parte și necunoașterea muncilor și rolului ce-i revine fiecărei albine, dela ieșirea din celulă în lăuntrul stupului, până ce este în stare să devină culegătoare în afară de apă, polen sau nectar.

Asupra acestor atribuțiuni am insistat în prima parte a articolului meu publicat, în numărul trecut al revistei, stabilind atât după cercetările înaintașilor mei cât și după constatările mele, că numai albinele tinere sunt în stare să facă ceară *rentabil* pentru apicultor, şi că în această privinţă atenţiunea noastră trebue să se îndrepte către aceste contingente de albine.

Când se află în stupii noştri cele mai numeroase contingente de albine tinere?

Sunt trei posibilităţi distincte, ţinânl seama la aceasta atât de evoluţia naturală a coloniilor din stupii primitivi cât şi la cei sistematici şi anume::

a) înainte de culesul cel mare;
b) în timpul culesului;
c) după cules.

Avantajele stuparului după urma acestor stări, urmează ordinea enumărării de mai sus, bineînţeles că prima stare este cea mai fericită pentru stupar şi colonie, a doua mai mult pentru colonie decât pentru stupar, iar a treia numai pentru colonie.

Producţia de ceară este în strânsă legătură de mulţimea albinelor tinere din stup într'o anumită vreme, rentabilă pentru stupar după cum am arătat la punctul „a".

La stupii primitivi, contingentele de albine tinere, alcătuesc roii, înfăptuind prin aceasta ceeace numim „înmulţirea naturală la albine". In noua lor locuinţă, albinele roiului plecat, în majoritate tinere lucrează cu o repeziciune ce ne uimeşte la faguri.

In stupii sistematici, stuparul pune etajul sau etajele, cu rame ce au faguri gata construiţi, în vederea obţinerii unei recolte de miere în plus fiind convins că albinele pentru scoaterea cerii şi construcţia unui fagure, cheltuesc un timp în care l'ar umple de un număr de ori cu miere, neştiind că *albinele cari secretă şi construesc fagurii* sunt din cele cari n'au ajuns vârsta culegătoarelor de nectar.

Am împărţit mijloacele cari ne stau la îndemână pentru căpătarea unei recolte de ceară în două mari categorii după cum urmează:

1) *Mijloace industriale*
2) *Mijloace uşoare.*

Cele dintâi se pot pune în practică după pregătiri cari necesită pe lângă o practică şi pricepere deosebită, şi un personal anume instruit, iar pe d'asupra timp de care mai ales în aceste vremuri dispunem aşa de puţin. Asupra acestora voi insista la vremea potrivită.

Mijloacele din a doua categorie stau la îndemâna oricărui apicultor, şi pentru îndeplinirea lor nu se cere o muncă deosebită, ele putându-se înfăptui în timpul când şi aşa trebue să ni-l petrecem cercetând, supraveghind coloniile, fie primăvara sau în vremea marelui cules.

Aceste mijloace le-am grupat în două părţi, şi anume:

1) Mijloace de recoltarea cerii prin înlocuire de rame cu faguri vechi şi gata construiţi, prin rame numai cu începuturi de faguri.

2) Recoltarea cerii prin creerea de spaţii anume în stup, în care albinele să depună ceara în anumite perioade.

Inlăturarea ramelor cu faguri vechi, a acelora cari au faguri cu oarecari neregularităţi primăvara, şi înlocuiea lor cu rame având numai începuturi de faguri, este prima operaţie la începutul fiecărui an de unde se poate căpăta până la ½ kgr. de ceară dela fiecare stup.

Inainte de culesul cel mare, şi chiar în primele zile dela acest cules, adăugarea de rame numai cu începuturi de faguri, în majoritatea experienţelor mele a fost lipsită de desavantajul clădirii fagurilor cu celule de trântor, (mulţi stupari au generalizat acest desavantaj, recomandând folosirea ramelor cu faguri artificiali pe toată suprafaţa) aşa fel ca mai ales în această perioadă se poate înlocui câteva rame din spaţiul cuibului.

Intre caturi la stupii verticali, sau în magaziile de strânsură dela cei orizontali, a sosit singura ocaziune din tot timupl anului, să intercalăm deasemenea printre ramele cu faguri cumplet construiţi şi jumătate încărcaţi cu miere, rame numai cu începuturi de faguri, de unde cu prilejul extracţiei la centrifug vom da la o parte pentru topit ramele cari s'au rupt, nefiind armate cu sârmă, etc.

Creearea de spaţii anume în vremea marelui culs pentru ca albinele tinere să poată depune ceara pe vremea marelui cules a fost descrisă de mulţi autori în cărţile de apicultură, aceste mijloace fiind cu mult mai greoae şi cerând o mare bătae de cap, nu le descriu aci, din acestea preferând pe acela publicat de maestrul C. L. Hristea, mijloc pe care l'am amintit de altfel în prima parte a studiului de faţă.

El constă în a ridica, a despărţi etajul stupului de corpul propriu zis cu 2—3 centimetri, cu ajutorul unei rame sau scândurele pe toate cele patru laturi, în aşa fel ca să rezulte un gol între partea de jos a ramelor dela etaj şi partea de sus a ramelor dela cuib, spaţiu în care albinele vor construi cu repeziciune din firea lor de a nu lăsa niciun gol în stup, faguri pe cari stuparul îi poate recolta în fiecare seară, cu oarecare dibăcie pentru a nu deranja prea mult colonia.

Această ceară, după cum spune şi maestrul Cristea, este de cea mai bună calitate, şi se poate recolta numai prin această metodă până la 2 kgr. de ceară pe vremea marelui cules, fără ca recolta de miere să fie micşorată cu ceva.

Eu recomand recoltarea cerii prin combinarea acestor două mijloace, adică printr'o chibzuită înlocuire a ramelor cu faguri construiţi prin rame numai cu începuturi de faguri artificiali, şi creerea de spaţii după chipul arătat.

Scoaterea cerii din fagurii vechi, sau din cei albi recoltaţi prin creerea de spaţii după cum am arătat, cere, pentru obţinerea de ceară de primă calitate, anumite condiţiuni, pe cari majoritatea stuparilor fie că nu le cunosc, fie că le neglijează, le consider foarte necesare în cadrul acestui articol, ţinând seama că după rafinările de ceară sau albirea ori pregătirea unor sorturi de ceară tip farmaceutică în instalaţiile ce am creat, mi-au dat prilejul să verific mai bine teoria prin practică.

Rezultatele la cari am ajuns, îmi dau garanţia că aceste sfaturi vor folosi mult confraţilor stupari, pentru a se ajunge la darea în comerţ a cerei de albine sub o formă care să mărească şi mai mult valoarea acestui produs pe piaţă.

Despre acestea în numărul viitor.

CONSTANTIN ANTONESCU
Bucureşti, str. Virgiliu Nr. 7

Marii proprietari și apicultura

de IOAN T. SPILOIU
Com. Schiulești, jud. Prahova

Sunt mulți mari proprietari care au avut dorința ca întreprinderile lor apicole să nu fie lipsite de câțiva sau chiar un număr mai mare de stupi. Este dorința omului de a avea pe lângă casa lui „de toate“ pentrucă gospodăria să nu simtă lipsa, și poate, și din cauza unei îndreptățite mândrii pe care o avem fiecare din noi.

Așa că, pe lângă pomi, legume, eleșteu, crescătorie de vite, de porumbei, etc. s'au hotărît mulți dintre marii proprietari să-și înființeze și câte o stupină.

Din punct de vedere propagandistic, noi vedem cu bucurie că ramura aceasta apicolă, se desvoltă, se ramifică și deci ia un avânt care ne reamintește de trecutul ei glorios. Și aceasta, prin binevoitorul concurs, dat în acest scop — nu sau fără intenție — de marii proprietari.

Stupinele acestea, au adus și ele o problemă — nu greșesc dacă fac o asemenea categorisire — care până acum nu a fost deloc desbătută: Vom vedea în acest articol, la ce se referă ea.

Cred că se știe că stupinele de care am pomenit mai sus, în foarte puține cazuri sunt conduse chiar de proprietar. Proprietarul este ocupat cu treburi de altă natură — mai importante — care-l silesc să rămână departe de stupi.

Dar stupii, reclamă îngrijire, așa că trebue să fie cineva care să se ocupe de ei. Iar acel care îngrijește stupii, mai totdeauna, e un om cu o pregătire îndoelnică, recrutat de cine știe unde și de obicei plătit prost. (Atât dai, atât face!)

E normal ca un apicultor destoinic să refuze un salariu minim, chiar dacă are stupi de îngrijit. Și tot normal este ca proprietarul să nu poată plăti un salariu satisfăcător celui angajat, pentrucă ar însemna să încheie anul în deficit, sau în cel mai bun caz, fără nici un câștig. Așa că apicultorul angajat, adesea îl vedem pomicultor ori viticultor sau altă ocupație în care el să dea randamentul sperat de proprietar.

Alți proprietari nu angajează apicultor. In schimb, cheamă fie dela Camera Agricolă, fie din împrejurimi, un apicultor care să cerceteze stupina, să facă ce e de făcut și... să mai vină și altă dată.

Din cele de mai sus, se poate vedea cu ușurință că propășirea acelor stupine conduse de asemenea oameni în asemenea condițiuni, este chiar o imposibilitate. Mai mult! Dacă stupina continuă să se mențină, înseamnează că are un proprietar norocos.

Nu demult citeam un articol — referitor la stupărit — în care, un mare proprietar, posesor al unei prisăci mijlocii, se plângea de pierderi suferite în ramura apicolă. Stupina fusese condusă de un lipovean angajat la puncte, și care după vreo 6 ani nu se alesese cu nimic. Nu vreau să mă îndoesc de buna credință a lipoveanului, punând ipoteza că ar fi dosit prin vreun mod ingenios, produsele ei, ci vreau să arăt că situația tristă în care ajunsese stupina se datora mai degrabă neștiinței lipoveanului, decât lipsei de floră, cum susținea autorul articolului. Situația aceasta nu este unică.

Din nefericire o găsim la foarte multe stupini, unele destul de mari.

Imi amintesc de o vizită pe care am făcut-o acum câțiva ani la o stupină din jud. Dâmbovița. Această stupină, cuprindea vreo 70 stupi, și era lăsată în grija unui unchiu al său. Nu vreau să arăt neregulile găsite de mine. Ași ocupa degeaba un spațiu care e mai bine să-l las sfaturilor folositoare.

Țin însă să precizez că, mi-au trebuit 22 săptămâni pentru a restabili stupina. Am lucrat cu multă dragoste în această stupină, pentrucă toți stupii erau de un singur fel, Dadant-Blatt, așa că nu mă loveam de neajunsurile aduse de stupinele împestrițate.

Din acest punct de vedere sunt și eu pentru stupul standard, care va trebui construit de-acum înainte de stupari. Cu unele excepții pentru alții însă!

Am văzut mai sus în ce situație se găsesc unele stupini. Starea aceasta de lucruri, ar trebui curmată odată, așa că atunci când m'am hotărît să scriu aceste rânduri, m'am gândit că vor folosi acelor proprietari care au stupi și nu se pot ocupa de ei.

Și iată ce anume ar trebui de făcut:

In cazul că proprietarul are mai puțin de 50 stupi, ar fi mult mai bine să se învoiască cu un stupar bun din localitate, apropiat de stupina sa ca în schimbul îngrijirilor date, să primească un anumit procent din totalitatea productelor apicole.

Parcă văd cum unii cetitori vor zâmbi oarecum ironic cetind aceste rânduri și desigur vor gândi: Dar cum să-și lase proprietarul stupii pe mâna unui apicultor care va căuta desigur să speculeze până într'atât coloniile, încât să le lase fără provizii suficiente pentru iarnă.

Cred că este o teamă nejustificată întrucât la facerea contractului de angajament, proprietarul va cere apicultorului să-i garanteze un anumit procent — să zicem 90% — de stupi ce vor eși cu bine dela iernat, precum și creierea prin roire artificială a unui număr de colonii egal cu 1/4 din totalul de stupi.

După părerea mea este o soluție foarte bună întrucât stupii lăsați neîngrijiți, nu produc nimic. Pe când așa, apicultorul angajat, își va da toată osteneala ca stupina ce o are în grijă să producă cât mai mult, știind că aceasta este și în avantajul său.

Nu trebue să ascund că grija pe care o depune în executarea diferitelor lucrări apicole, un stupar chemat doar pentru câteva zile, este condamnabil de inexistentă.

Puțini sunt apicultori conștienți. Dar să se știe că numai cei conștienți în apicultură sunt stupari adevărați, sau pe cale de a deveni.

Procedându-se așa cum am arătat mai sus, cu timpul stupina s'ar mări și atunci când ea ar cuprinde peste 100 stupi, ar fi cazul ca proprietarul să angajeze un apicultor pe care să-l folosească numai pentru stupi, *iar nu cum am văzut la o moșie, pentru mulsul vacilor și fabricarea derivatelor din lapte.*

O fi laptele pomenit des, împreună cu mierea — în vechile scrieri — însă aceasta nu e un motiv ca apicultorul să fie și lăptar. Apicultorul trebue să fie un adevărat cunoscător al meseriei lui, un om căruia să-i poți încredința fără teamă cei 100—200 stupi câți numără stupina.

De multe ori însă, și acești apicultori, mai totdeauna sunt sâcâiți de proprietar, cu veșnica întrebare: Cam câtă miere îmi dai?

Dacă apicultorul îi arată o cifră aproximativă pe care el a aflat-o după anumite calcule în care a ținut seama de împrejurările naturale în care lucrează proprietarul adesea îl apostrofează: Cum numai atât? Păi la cutare stupină s'a dobândit o medie de atâtea kilograme. Și dumneata, apicultor rutinat cum pretinzi că ești, numai atât poți dobândi?

Să încerci să arăți cauzele pentru care o stupină dă mai multă miere ca alta, sau să motivezi pentruce a dat stupina sa ,deocamdată, numai atât, este o osteneală zadarnică, fiindcă cei mai mulți din acești mari proprietari cred că din stupi trebue neapărat să curgă miere.

Fiind necunoscători în apicultură vor asculta fără să înțeleagă prea multe din cele ce-i spui, și adeseori vor rămnâe cu convingerea că debitezi motive pentru a te scuza.

In asemenea condiții, apicultorul nu lucrează exclusiv după planul său ci trebue să satisfacă și dorințele proprietarului.

Cunosc un caz, când o stupină la care am fost chemat, murise mai bine de jumătate din colonii. Apicultorul fusese concediat din toamnă — probabil pentru economii bugetare — și desigur că satisfăcuse pe proprietar cu o cantitate mai mare de miere căci luase și din rezervele de iarnă. Chiar se mira proprietarul: „Cum domnule, să moară atâția stupi, când anul trecut mi-au dat o recoltă record!“

Am căutat atunci să-i arăt că apicultorul angajat a căutat să se răzbune — ceace e mai rău e că au suferit albinele — fiindcă a fost concediat chiar în pragul iernei.

Vedeți dar — Domnilor proprietari — care v'ați recunoscut măcar în unul din exemplele arătate de mine că apicultura este și ea o îndeletnicire care suferă oridecâteori transformările ce vrei să le faci sunt prea des repetate.

Un stupar nu poate arăta rezultatele științei sale — într'o stupină pe care a găsit-o în dezastru, decât în al doilea an al activității sale.

Dar nu vă grăbiți să schimbați personalul pe motiv că nu a făcut treabă.

Cu câtă jale nu am privit corpurile unor stupi care odată au avut albine, dar care acum filoseau de cuibare pentru găini.

Și încă un lucru: Mi s'a întâmplat adeseori să ascult pe câte un prieten care era angajat ca apicultor și care — mărturisindu-mi necazurile lui — între altele-mi spunea: „Proprietarul trimite un logofăt sau om de încredere, oridecâteori am de extras mierea. Ii e teamă că dosesc eu miere. Mai pot eu lucra cu dragoste la un asemenea proprietar?“

Vedeți dar că deobiceiu, există între proprietar și angajat o stare de spirit ostilă. Proprietarul însă trebue să-și cunoască oamenii, iar atunci când s'a convins de cinstea și valoarea lor, să-i lase să lucreze așa cum hotărăsc ei.

Trebue să recunosc însă că și marii proprietari au adeseori dreptate. E greu să găsească un apicultor bun. Proprietarul necunoscând apicultura nu poate să-l descoase prin întrebări a căror răspunsuri să-i dea certitudinea că angajatul este cunoscător.

Eu sunt de părere ca proprietarul să-l ducă pe noul său angajat *la o stupină condusă de un stupar renumit în regiune, să-l pună în legătură cu el și fiți sigur că dacă angajatul este pretins apicultor, va roși atunci când nu va putea susține o conversație cu caracter apicol, iar proprietarul va fi lămurit ceva mai devreme și va ști ce element are. Și desigur că-l va înlătura imediat.*

Este drept că elemente pregătite în acest scop sunt foarte puține. Dacă au învățat să prindă un roi și să preseze un fagure, mulți se numără printre apicultori, ceace e mare greșeală.

Ar trebui ca Statul să înlesnească formarea unui număr cât mai mare de apicultori, care să se ocupe de apicultură, fie pe cont propriu, fie servind pe alții.

Până atunci, eu sunt de părere ca apicultorii sau pretinșii apicultori — care profesează pe spinarea altora, să fie triați puțin; dați „olcacă" prin selector, ca să nu rămână decât cei buni, și singurii în drept de a se îndeletnici cu apicultura în stupinele altora.

Aceasta s'ar putea realiza dacă viitoarea Uniune Națională de Apicultura, ar constitui comisii de examinare, care să elibereze după un examen serios, certificate pe baza căruia cel interesat să poată profesa.

— Și atunci marele proprietar ar ști ce să aleagă. Acum însă, oricine poate susține că e apicultor și nimeni nu poate să-i conteste dreptul de a se intitula în numele celei mai nobile ramuri a agriculturei.

Nu-i păcat ca apicultura să fie ponegrită de netrebnici?

Inștiințare

● La numeroasele întrebări cu privire la cărțile de apicultură apărute recent, comunicăm abonaților noștri următoarele:

a) „Stupăritul" de C. L. Hristea se trimite celor ce o cer la prețul de cost Lei 1400+52 lei transportul cu poșta recomandată, total lei 1452.

b) „Călăuza Stuparului" ediția IX de Gh. Stoenescu și N. Nicolaescu cu lei 700 plus 45 lei transportul cu poșta recomandată. Total lei 745.

Sumele trebuesc trimise prin mandat poștal pe adresa C. Țintea, căsuța poștală 525 Buc. sau prin C. E. C. cont Nr. 12984.

c) Stupi „Dadant Auto" se livrează cu lei 10.500 plus 300 lei transportul dela fabrică la gara de predare. Spesele pe C. F. R. vor fi achitate la destinație.

DE VÂNZARE 15—20 Stupi Dandat-Layens populați.
Adresa Bd. Filantropia 88 la Proprietar.

DE VÂNZARE 6 Stupi Layens nepopulați.
Adresa: Str. Română 149, Tel. 2.33.25.

Cel mai bun stup din lume

de *Constantin Antonescu*

S'a vorbit foarte mult în ultimul timp despre un stup care să întruchipeze cele mai desăvârşite calităţi pentru uşurarea la maximum a practicării albinăritului sistematic, despre un stup care să aibă dimensiuni, o formă, şi mai ales rame la fel cu alţii, un stup „tip" sau „standard" în limbajul curent, care să fie întâlnit în toate ţările unde se practică apicultura. Mulţi, au văzut în stupul *Dadant,* cele mai alese însuşiri, datorită şi faptului că acest sistem este astăzi mai cunoscut şi răspândit pe toată suprafaţa pământului unde se cresc albine. E foarte adevărat, că acest stup se pretează bine în stupăritul modern şi că însuşirile lui au fost confirmate autoritar la multe congrese internaţionale de apicultură, şi că imediat după el a urmat stupul orizontal *Layens,* care a prins într'o mai mică măsură a se răspândi şi el, jucând un rol necontestat pe câmpul albinăritului.

Când ne gândim la stupul „standard", la cel mai bun stup din lume, ar trebui ca mintea noastră să nu se zdruncine căutând a-şi imagina stupi cu o înfăţişare deosebită de cea pe care o au stupii de azi, aceşti stupi prezentând calităţi ce nu pot fi contestate, ceva mai mult, modelele de stupi ce au mai apărut şi după răspândirea stupilor Dadant şi Layens, s'au dovedit tot aşa de bune şi în unele cazuri şi mai bune decât primele, secretul acestor calităţi fiind găsit nu atât în stupul propriu zis, cât mai ales în regiunea unde se aflau aceşti stupi, şi în dibăcia stuparului.

S'a recomandat ca cel mai bun stup, care poate fi ales ca stup „tip" sau „standard" stupul *Dadant,* pentrucă dela el se poate scoate o miere selecţionată, se pretează bine la apicultura pastorală, etc., etc., păreri la cari m'am asociat şi eu din primul moment de când s'a pus această problemă pentru deslegare, dar, aceasta am făcut-o sub rezerva constatărilor, aprobate de mulţi colegi, şi anume că stupul *Dadant,* nu se potriveşte deopotrivă în toate regiunile unei ţări. Clima ţării noastre, cu ierni geroase şi zile de arşiţă ecuatorială vara, a pus problema iernatului albinelor la noi într'o lumină nouă, iar cercetările şi observaţiile în urma iernelor trecute m'au dus la convingerea că albinele iernează mai bine în stupii ce au ramele mai înalte decât late, sau cel puţin pătrate.

Pentrucă această constatare a mai fost atinsă în scrierile mele despre albine prin glasul acestei reviste, şi am intenţiunea s'o desvolt şi mai documentat în viitor, fără însă să nu preţuiesc însuşirile stupului Dadant, înainte de a scoate la iveală calităţile ce trebue să îndeplinească cel mai bun stup din lume în apicultura de mâine, afirm deocamdată, că nu stupul propriu zis hotărăşte reuşita în apicultură, ci regiunea apicolă, stuparul prin dibăcia lui de a exploata la vreme regiunea. El se poate obişnui cu sistemul de stup adoptat cu multă uşurinţă, şi mai presus când foloseşte în prisacă un singur model de stup cu o singură dimensiune de ramă.

Intr'unul din viitoarele Congrese Internaţionale de Apicultură, când se va desbate problema alegerii celui mai bun stup din lume, cred că nu se va lua în discuţie intenţiunile celor de a preconiza un nou stup cu dimensiuni şi formă necunoscută, modelele de stupi cu cari se practică azi apicultura, fiind ajunse la o perfecţionare ce va rămâne multă vreme în picioare, în urma experienţelor şi rezultatelor obţinute pretutindeni cu ele. La fel va fi şi cu mărimea ramelor, îndeajuns studiată şi dela care nu se va putea abate prea mult, sau chiar de loc apicultorii de mâine.

Ceace se va discuta, şi stabili fireşte în viitoarele reuniuni internaţionale pentru stabilirea celui mai bun stup din lume, va fi cercetarea şi găsirea modalităţilor de adaptare a modelelor de stupi existente, la o simplificare de mânuire, la uşurarea posibilităţilor în căpătarea mai multor foloase, prin depunerea de capital mai mic şi chiar o muncă mai uşoară.

Ştim cu toţii că viitorul stupăritului stă în apicultura nomadă, singura cale de mărirea producţiei şi intensificarea albinăritului.

Ştim deasemenea că hrănirea stimulentă, este suverană în fortificarea coloniilor primăvara, fără de cari se pierde recolta dela florile pomilor fructiferi.

Cel mai bun stup din lume, va fi acela ce se va preta apiculturei pastorale, acela în care se poate stimula şi împuternici colonia în vederea măririi recoltei sau înmulţirei prin roire, adică stupii „blindaţi" pentru stupăritul „pe roate".

Stupii aceştia trebue ca în cel mai scurt timp, în câteva minute să fie pregătit pentru transport, ramele din el să nu joace, iar pentru asigurarea acestei stări, fără de care s'ar ivi pierderi însemnate, să nu intervină apicultorul cu ciocanul, cuie, scânduri etc. Aerisirea în aceşti stupi să se facă perfect şi automat, distanţarea ramelor între ele cu înlăturarea propolizării să fie asigurată, iar hrănirea stimulentă să se facă fără bătae de cap, pierdere de timp, expunere la furtişag, etc., lucruri cari îngreuiază, sau chiar ajung de fac pe unii stupari să se lipsească de ele.

Multe din aceste însuşiri au fost realizate în timpul din urmă la diferite modele de stupi cum ar fi de pildă, distanţarea perfectă la stupii diagonali D. M. Popescu, putinţa de a da hrană în orice timp şi chiar şi iarna fără pericol de furtişag, la stupul *Auto* Dr. Florin Begnescu şi C. Ţintea, ca şi la stupul D. M. Popescu; iernarea albinelor în condiţiuni bune, şi menţinerea unei izolări pe timp de arşiţă în stupii de papură ai maestrului C. L. Hristea; o uşurinţă la transportatul stupilor în vederea apiculturei nomade (pastorale) la stupul *Auto* şi D. M. Popescu, etc., etc.

Ca o primă consecinţă absolut verificată, hrănitoarele de până acum, destul de scumpe, cu cari se făcea hrănirea pe jos sau pe d'asupra stupului, au căzut definitiv în faţa inovaţiilor româneşti amintite mai sus. La fel distanţarea din stupul diagonal D. M. Popescu, care se poate aplica la orice fel de stup existent, poate înlătura în mare măsură propolizarea, asigură o grosime egală a tuturor fagurilor prin distanţele riguros păstrate, etc. etc.

Cel mai bun stup din lume care va fi cerut de apicultorii din toată lumea, trebue să-şi însuşească aceste calităţi, să fie rezistent, să nu fie prea scump, să asigure o iernare ideală a albinelor printr'o aerisire care încă, după părerea mea nu este pe deplin deslegată, să nu mucegăiască în el fagurii iarna, indiferent dacă pentru acest tip de stup se va alege stupul *Dadant,* stupul *Auto,* stupul *Layens,* stupul *D. M. Popescu,* sau oricare alt model de stup cunoscut.

Părerea mea este că de mărimea ramelor nu se va mai lega nimeni multă vreme, ea fiind stabilită după cum am mai spus după observaţii culese din toate ţările.

Asupra materialului din care se va confecţiona cel mai bun stup din lume, rămâne de văzut dacă nu este cazul a se spune într'un viitor apropiat, că lemnul şi-a terminat misiunea în această privinţă, în locul unui alt material tot bun izolator şi rău conducător de căldură ca lemnul, lucru pe care îl bănuesc foarte aproape în faţa apariţiei unor materiale noi în tehnica modernă, nefolosite însă până acum la construirea stupilor.

Din cele arătate mai sus, reese, că după judecata mea, cel mai bun stup din lume, poate fi găsit şi printre modelele de stupi existenţi, dacă acestuia i se adaugă însuşirile despre care am vorbit, fără a-i modifica mărimea, forma, dimensiunile ramelor, ş. a.

Unii stupari fac o mare greşală când socot că nu pot face apicultură pentrucă nu au la îndemână „stupul standard" sau nu au putut trage foloase din apicultură, pentrucă nu au avut stupi construiţi după un oarecare model.

Anul trecut, D-l Tertulian Cristescu, apicultor din oraşul Sinaia, a putut recolta dela cei mai puternici stupi ai d-sale [1]) peste 50 kgr. miere dela fiecare, iar din rapoarte demne de crezut, am aflat că în regiunea bălţilor dunărene, tot în anul trecut, stupilor primitivi li s'au făcut gropi sub fiecare unde albinele au lungit şi încărcat fagurii cu miere, iar prin recoltarea numai a acestor faguri s'a putut obţine şi 10 kgr. de miere.

Iată cum regiunea apicolă şi priceperea stuparilor fac din cei mai comuni stupi, pe cei mai buni, pe cari nu i-ar schimba, cu oricare alt model, fie el cât de lăudat, ca având calităţi uimitor de alese.

---

1) D-l Tertulian Cristescu apicultor membru al Soc. noastre încă dela înfiinţare are o stupină închisă (pavilion) şi oricine poate aprecia că la aceşti stupi se cere o deosebită pricepere, şi natural mai multă muncă faţă de aceia cerută de o stupină deschisă.

● D-l Simion Şepelan din Cetatea Albă, str. Unirei 90, jud. Cetatea-Albă, caută să conducă stupine sau administrator de moşie.

A se adresa direct la D-sa în Cetatea Albă.

Creearea de stupini pe metode de împărţirea nucleelor şi mutare a stupilor operaţi

Se doreşte a înfiinţa o stupină de raport care să dea roi şi miere.

Un stup sau o stupină este clasată de raport atunci când datorită vechimei sale, rasei sau încrucişări cu albina de rasă, hrănirei chibzuite, a regiunei bogate, ne da folos mai mare în roi şi miere.

Intrebuinţăm metode mobiliste, când voim a merge repede şi regiunea ajută; ori de a umple golurile stupinei sau pentru a creea stupina şi recolta propusă.

Cu stupi primitivi care ne dau roi se poate face aceasta; se zice, că aceştia sunt pepiniere pentru crearea de stupini. Insă stupii primitivi ne dau roi târzii şi transvasaţi; nu putem recolta nimic acel an, faţă de rapiditatea cum se face stupina prin roirea artificială cu folos în recoltare dela stupi cu rame.

Crearea stupinei. Am întrebuinţat termenul acesta, presupunând că avem un număr oarecare de colonii, cel puţin patru stupi pentru executarea lucrărei.

Intre 25—30 Aprilie când timpul este bun, alegem un stup „forte cu 7—8 rame cu pui, ridicăm planşeta şi vedem dacă albinele nu populează cele 12 rame, trecem la altul.

Stupului ales, se dă fum, se ridică scândurile din stânga — aici sunt noile rame — la dreapta e cuibul. Când colonia mai primeşte puţin fum, aci scoate prima ramă şi trage pe a 2-a în locul ei, aceiaşi operaţie pentru celelalte fără a le scoate. Ai notat câte rame sunt cu pui? Incepe de la dreapta şi dă ramele la loc, ai văzut câte rame sunt fără pui, cu polen şi miere? I-ai vizitat pe toţi. De acum facem un roi artificial dintr'un stup foarte puternic, pe care-l împărţim în trei nuclei, pentru scoaterea reginelor.

Pentru a lăsa regina la matcă *), dăm fum la urdiniş şi la ramele unde începem. Se ia prima ramă cu pui care se ridică încet şi se aşează în acelaş loc în aceiaşi poziţie într'un stup preparat. Se continuă cu următoarele rame aceiaşi lucrare.

Dacă stupul are 8 rame cu pui, luăm 4 rame; dacă are 7, luăm 3. Facem roiul pe 6 sau 5 rame, complet cu 2 rame cu miere, apoi închidem cu despărţitorul, punem scândurelele, perna pentru căldură şi capacul bine închis.

Operaţiunea terminată stupului mamă i se va adăoga 2—3 rame cu foi de ceară presată, iar restul va fi adăogat treptat şi la floarea de recoltă. Putem să-i mai adăogăm vre-o ramă cu pui de la stupii prea înaintaţi; aşa că la floarea de recoltă mare, etajul să acopere complectul ramelor de jos.

---

*) Matcă = stupul, (colonia din prisacă) care este populat cel puţin cu un an în urmă.

Câteva minute după împărţire, stupul roit îl punem în locul altui stup, iar roiul îl punem în locul său.

La început 9 zile venim la roi şi ne asigurăm; dacă ramele cu pui au celule regale şi pe seară mai punem alte 2 rame cu pui. Se pune la stânga la o parte de cuib, după ce am gonit albinele de pe faţă unde punem ramele aduse ca să nu se amestece albinele ca precauţiune pentru a nu se irita, ori bate.

La 10 zile se trage 3 nuclei din aceşti stupi-roi, aceasta spre seară; câte 2 rame cu pui şi botci de mătci cu albinele lor şi o ramă cu miere, ori sirop mai consistent. Ramele cu pui se pun în stup la mijloc, în cadraţi cu părţi cu rame cu miere, se aranjează în dreapta, închise de despărţitor, perna deasupra, capac bine închis urdinişul micşorat.

Aceşti 3 stupi nuclee vor lua locul stupului golit şi se va închide urdinişul timp de o zi, la deschidere puţin înclinate spre urdiniş, treptat hrăniţi.

Şease sau şeapte zile după operaţiune, ca să întărim aceste nuclee, li se dă câte o ramă cu pui cea mai mare parte mic şi albinele pe ea. După 10 zile trecute dacă regina s'a fecundat se mai adaogă o ramă însă fără albine dacă nucleul are albine pentru a acoperi rama cu pui. Urmează permutarea la mijloc şi vice-versa a ramelor la prima recoltă mare.

E timpul a spune că nucleul trebue pus în stup mare, sau mutat despărţitorul, pentru a pune rame cu ceară presată.

Cum se vede, aceşti patru stupi au avut a da rame cu pui şi albine, pentru a forma trei stupi noui. Stupii fiind puternici, intenţiunea de a roi am împiedicat-o prin luare de rame cu pui şi albine şi dat la cei 3 nuclei, iar recolta nu s'a slăbit căci au sosit în floarea cu miere populaţiune mare.

In anul 1894 Layens autorul stupului cu acelaş nume a precizat: „că experienţa roitului artificial prin permutare permite a se recolta plus de miere pe deasupra stupi-roi care îşi vor putea face provizia de iarnă.

Dacă practicienii ne indică mijlocul înscris, cititorii le vor fi recunoscători.

Din „L'Apiculteur“ tradus de
C. LASCĂR
propagandist-apicultor

Cei ce posedă miere de albine disponibilă pentru vânzare sunt rugaţi să comunice adresa lor comunicând:

1. Cantitatea.
2. Calitatea: miere de Mai sau de vară în stare lichidă sau granulată; recoltă din regiune cu flori de salcâm, tei sau de câmp, de munte, etc.
3. Ambalată în putini, bidoane sau altceva. (?).
4. Preţul loco producător sau loco Bucureşti.

Adresaţi corespondenţa pe adresa: *I. GHEORGHIŞOR*, Strada Eduard Grant Nr. 25, *Bucureşti II*, telefon: 4.79.49.

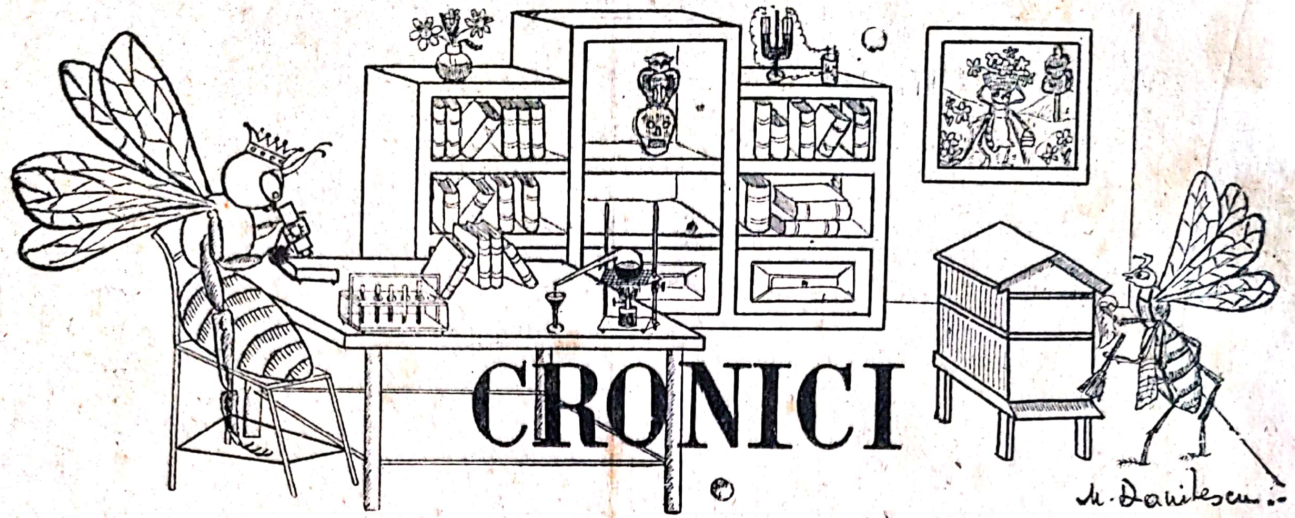

CRONICI

■ Dr. Böttcher din Erlangen a inventat un aparat (brevetat) de strângerea polenului, ca o rezervă pentru stupi în primăvară. Acest aparat este așezat în fața urdinișului stupului Zander (asemănător Dadant-Blatt însă cu rama mai mică).

Se compune dintr'o cutie pentru recoltarea polenului acoperită cu un grătar metalic cu spații libere înguste care permite căderea polenului, nu însă și intrarea albinelor. Cam la mijlocul distanței acesteia este fixată perpendicular o tablă prevăzută cu găurele mici cât corpul lucrătoarelor și cu 5 prelungiri înguste pe unde albinele își trec piciorușele, la intrarea în stup. Astfel ele își descarcă fără voie din coșulețele de pe picioarele dinapoi încărcătura de polen care cade apoi în cutia numită.

Pentru recoltarea polenului pune mai multe aparate din acestea la câțiva stupi recoltatori de polen folosindu-i continuu în acest scop, sau numai timp de 14 zile (prin rotație la toți stupii din prisacă).

Trebue avut grije să nu fie mulți trântori care dorind să iasă afară ar astupa găurele. Aparatul, pentru această considerație, are prevăzută o gaură mai mare de siguranță, astupată în mod obișnuit cu un dop.

Acest aparat prezintă încă un avantaj că împiedică roirea pentru că regina nu poate ieși afară din stup și atunci albinele se întorc înapoi.

Dr. Böttcher a obținut într'o vară cu aceste aparate o recoltă de 16.5 kg. polen.

El procedează astfel: Usucă polenul astfel recoltat 24—48 ore întinzându-l pe o hârtie în cameră; îl îndeasă apoi într'un borcan de stilă; pune deasupra un strat de miere și îl păstrează astfel închis ermetic într'o cameră rece și uscată.

Această conservare se aseamănă aceleia din silozuri, petrecându-se o fermentație lactică.

Albinele în stupi deasemenea îndeasă polenul în celule și îi adaugă deasupra, pentru conservare, o picătură de miere.

El mai conservă polenul uscat și amestecându-l 2 părți polen cu o parte miere transformând acest amestec într'o pastă.

Dr. C. PELIMON

Modul cum mânuesc eu stupii Dadant-Blatt pe 12 rame

Având stupăria așezată în trei comuni pe o rază de 10 km. — regiuni cu o floră mediocră — pentru a obține o mai mare rentabilitate a stupilor Dadant pe 12 rame, mă servesc de următorul procedeu.

Primăvara lărgesc cuiburile treptat până ce am la 10 rame, la fiecare stup. Lărgirea o fac adăugând câte o ramă între cea cu puet și ultima ramă cu miere, după care pun diafragma (peretele despărțitor).

17
64
15
6
102

Când albinele încep să adauge ceară nouă, lungind celulele de deasupra ramelor, este semn că cuibul este format. Atunci pun etajele.

După ce etajele au fost recoltate prima dată, măresc cuibul cu încă o ramă, pe care o pun la margine — lângă diafragmă — și apoi pun din nou etajele.

Dacă recolta este bună, albinele umplând etajele pentru a doua oară repede, repet procedeul de mai sus adăugând și rama 12-a tot la margine — lângă diafragmă.

In cazul când recolta nu este chiar propice, albinele nu mai aduc miere suficientă ca să umple din nou etajele, sau nu reușesc să umple decât câteva rame cu miere, nu mai adaug rama 12-a. Stupul rămâne pe 11 rame.

Anul trecut fiind foarte slab — ploi multe, vânt și frig în timpul culesului celui mare —, am lăsat stupii numai pe 10 rame.

Nu folosesc stupul Dadant pe 10 rame, căci acesta având o capacitate mică, coloniile sunt mai predispuse la roit.

Prin procedeul arătat mai sus dau posibiltate albinelor să-și lărgească în voe cuibul pe 10 rame, având și o rezervă de miere — rama 11-a și a 12-a —, pe cari albinele se grăbesc să le umple cu miere găsindu-le goale la marginea cuibului.

Dacă doresc să fac roi artificiali, rama 11-a și a 12-a le adaug în cuib, unde regina depune repede ouă mărind prin aceasta colonia.

Dacă aș completa stupul cu 12 rame dintr'odată, aș pierde recolta — regina întinzându-se prea mult cu ouatul — iar albinele trebuind să care pentru creșterea puetului.

Recomand Domnilor Apicultori să experimenteze acest procedeu și vor avea rezultate satisfăcătoare.

Intrebuințând stupul Dadant pe 12 rame vor avea mai puțin de lucru cu combaterea roitului și folosind procedeul arătat mai sus, vor obține și recoltă bună și rezervă de miere în cuib și populații puternice când doresc să-și înmulțească coloniile.

Apicultor propagandist
OCT. OPRESCU
Frasin-Dâmbovița

Adunarea generală ordinară a Asociației Stuparilor din Jud. Sibiu

Extinderea ei pe întreg Ardealul

In ziua de 9 Ian. 1944 s'a ținut la Sibiu adunarea generală a Asociației stuparilor din jud. Sibiu cu următoarea ordine de zi:

1) Deschiderea ședinței și constituirea biuroului;
2) Darea de seamă și aprobarea gestiunei pe 1943;
3) Descărcarea comitetului și aprobarea bugetului pe 1944;
4) Modificarea art. 12 din statute;
5) Inființarea „Halei de desfacere apicolă‘‘;
6) Cooptarea de noi membrii;
7) Diverse propuneri.

Ședința se deschide la ora 11 fix. D-l Președinte Petru Niculae ține cuvântul de deschidere printr'o scurtă alocațiune după care se ține 2 minute reculegere pentru jertfa adusă de eroii noștrii pe altarul sfânt al patriei. După aceasta se procedează la alegerea biuroului, care este ales după cum urmează:

D-l Măcelar Alex. ing. agr. ca președinte al adunărei generale.
D-nii Restanța Andreiu și Halmen Karol ca secretari și
D-l Doican Gh. și Paul Rudolf ca scrutatori.

D-l Președinte după ce mulțumește adunărei pentru încrederea ce ia arătat dă cuvântul d-lui Dorobanțu Alexandru, șef de gară c.f.r. secretarul general al asociației, care face darea de seamă pe 1943 rostind următoarea cuvântare:

Onorată adunare generală ordinară!

Intrăm în al treilea an de activitate, o vârstă destul de modestă, pentru o asociație de îndrumare și popularizare a creșterei albinelor, dar și îmbucurătoare pentru vremurile de astăzi.

In aceste vremuri de prefaceri istorice atențiunea generală se îndreaptă tot mai mult, spre isvoarele naționale de producție și ridicare economică a țărei. Aceasta e problema cea mai urgentă și mai necesară, pentru care în actuala situație se depun mari sforțări pentru a i-se da o deslegare fericită.

Suntem o țară de flori, cu o climă și condițiuni extrem de favorabile pentru creșterea albinelor. Această ramură a agriculturei, are un rol covârșitor în Economia Națională a unei Țări. Această ocupațiune, care a făcut, ca în vremurile nu prea îndepărtate, să se cunoască mierea și ceara produse de la albinele noastre, mult departe peste fruntariile țărei Românești.

Dacă această ramură a agriculturei în ultimii 100 ani a fost neglijată, trebue să constatăm, că astăzi această ocupațiune tinde să se dezvolte intensiv, pentru ca să ajungă iarăși la faima ei de altă dată.

Astăzi când intrăm în al treilea an de activitate, o privire înapoi, ne arată că activitatea noastră a fost mereu pe linia trasată dela început și anume de *a nu face deosebire de naționalitate și a nu face politică.* Făclia aprinsă de noi acum trei ani a luminat neîncetat drumul, pe care trebuia să meargă stuparii în frumoasele lor ocupațiuni. Străduințele noastre, de a fi comoară de cunoștință, puse la îndemâna stuparilor, au început să deie roade din ce în ce mai frumoase.

Și acum la început de an nou, fie care gospodar trebuie săș-i facă socoteala celor 12 luni expirate și privind în anul care am intrat, trebue să-și facă planul pentru 12 luni cari urmează. Tot așa și asociația noastră. Cu acestea zise am onoare a vă prezenta următorul bilanț încheiat la 31 Decembrie 1943.

(Vezi Bilanțul complect care este înserat în pag. 64).

Timpurile grele în care a luat ființă asociația noastră, organizarea ei complectă, și punerea ei în cadrul legilor existente, a cerut o mulțime de cheltueli absolut indispensabile bunului mers al asociației. In urma acestei organizări, și activitatea asociației a progresat, în așa fel, că ne-am făcut cunoscuți în întreaga țară și chiar și peste hotare, iar „România Apicolă" organ al soc. centrale de apicultură din România, care ne-a îmbrățișat cu toată dragostea la sânul ei de mamă, în numărul din Decembrie 1943 ne dă de exemplu pentru întreaga țară, ca cea mai bine organizată asociație apicolă cu o activitate foarte intensă.

De altfel cred că nu e nevoe a vă descrie pe larg activitatea noastră, pe care Gazeta Sibiului, Țara, Tägerctiung, România Apicolă și alte cotidiane din țară au descris-o și arătat-o pe larg de nenumărate ori, în cursul anului. Țin să mulțumesc acestor gazete, căci gazeta e suflul, gura, urechea și ochii fără de care nu puteam fi cunoscuți înăuntru și apreciați în afara hotarelor țării.

Doamnelor și Domnilor,

In ceia ce privește gestiunea comitetului pe 1943, toate actele, chitanțele și scriptele, vă stau la dispoziție 30 zile și pot fi cercetate, văzute și studiate de oricine.

După această cuvântare care a fost viu aplaudată de toți cei prezenți a urmat raportul cenzorilor făcut de D-l Teodor Stoia, conferențiar al „Astrei" Sibiu. După aceasta, Președintele pune la vot:

1) Darea de seamă a comitetului făcută de D-l Dorobanțu Alex.
2) Raporul comisiei cenzorilor.

Descărcarea comitetului de gestiune pe 1943 și votarea bugetului pe 1944.

Adunarea generală în unanimitate aprobă cele puse la vot și aduce vii mulțumiri comitetului pentru activitatea depusă în folosul stupăritului și al economiei noastre naționale.

Urmează: Modificarea art. 12 din statut și înființarea *Halei de desfacere și procurare apicolă.*

D-l Președinte dă cuvântul D-lui Dorobanțu Alex. care rostește următoarele: In ședința comitetului din 5 Dec. am fost încredințat să studiez și să iau contact cu forurile competente, schimbarea art. 12 din statut, în sensul ca: în loc de „cooperativă apicolă" să se înființeze o *„Hală de desfacere și procurare apicolă"*. In acest scop am luat contact cu Camera de comerț și industrie și cu federala cooperativelor din localitate. După mai multe întrevederi am ajuns la convingerea că cea mai bună soluție pentru asociația noastră este o *„Hală de desfacere și procurare apicolă*. In acest scop nu mai e nevoe a vă cere noi contribuțiuni prin subcerere de acțiuni, ci cu capitalul existent și cu ajutoarele ce le vom primi să deschidem o hală în care veți găsi, cuie pentru rame, sârmă țincată, faguri artificiali și alte unelte ce le putem procura din țară și diferite sămânțuri de flori melifere. Vom rula acest modest capital de mai mule ori până vor veni timpuri mai bune. Deocamdată vom deschide prăvălia acolo unde avem sediu în Sibiu, str. Elisabeta Nr. 18 (în curte) iar începerea vânzărilor o vom anunța la timp prin Gazeta Sibiului.

Această hală se va conduce după normele codului de comerț și după un regulament întocmit de consiliul de administraițe. In acest scop vă rog a aproba modificarea art. 12 din statut în sensul că în loc de cooperativă să se înființeze o *„hală de de desfacere și procurare apicolă“* care se va conduce după normele codului de comerț și după un regulament întocmit de consiliul de administrație.

Adunarea cu vii aplauze aprobă modificarea art. 12 și înființarea halei..

La diverse propuneri se dă cuvântul D-lui Teodor Stoia, conferențiar al „Astrei“ care rostind o alocuțiune înflăcărată cere ca asociația să-și extindă activitatea pe întreg Ardealul pentru ca interesele tuturor stuparilor din Ardeal să fie de o potrivă apărate. In acest sens cere ca asociația de azi începând să poarte numele de: *„Asociația stuparilor din Ardeal“*, cuprinzând județele Hunedioara, Alba, Sibiu, Făgăraș, Brașov, Târnava Mare, T. Mică și Cluj Turda, având sediu la Sibiu să se scrie *„Asociația stuparilor din Ardeal“*. Președintele dă adunărei generale 5 minute pauză, pentru a se consulta membrii între ei. La redeschiderea ședinței cu un entuziasm de nedescris în ropote de aplauze s'a aprobat acastă extindere srigându-se: *Trăiască asociația stuparilor din Ardeal.* Mai mulți stupari din județele alăturate au aplaudat și și-au arătat bucuria că și interesele lor vor fi de aici încolo apărate și reprezentate ca a acelora din jud. Sibiu.

Se decide a se convoca cât de curând *o adunare generală pentru întreg Ardealul la Sibiu* când se va complecta comitetul și se vor lua hotărîrile de rigoare stabilindu-se directivele acestei asociații.

D-l Președinte activ Petru Niculae propune și adunarea generală aprobă înființarea unei reviste apicole pentru Ardeal, care se va redacta în limba română și germană și care va purta numele de „Stuparul ardelean“ Siebenburgische Bienernzüchter.

Se mai propune de către D-l Dorobanțu și adunarea aprobă a se înființa stupină experimentală a asociației, în care scop să se ceară dela Minister 100 stupi din cei evacuați din Rusia și o subvenție pentru revistă.

La urmă D-l Preeșdinte al adunărei propune, iar adunarea aprobă ca în locul D-lui Hiesch Mihail, decedat, să se aleagă D-l Schuster Ioan din Săliște și să se proclame membrii de onoare: D-l Dr. Teodor Sbârcea ca prim președinte de onoare, iar D-nii Dr. N. Petra și Dr. Schobelt Iosi, ca membri de onoare.

PENTRU CEI CE VOR SĂ DEVINĂ STUPARI

Cum se lucrează într'o stupină

de IOAN T. SPILOIU

Ramura aceasta agricolă, apicultura, constitue pentru mulţi, un teren de activitate foarte bănos, dar şi foarte plăcut în acelaşi timp.

Poate deaceia, foarte mulţi din cei cu care zilnic ne întâlnim, ne arată dorinţa lor de a îmbrăţişa această îndeletnicire. Nu s'au sfiit însă să ne mărturisească — în afară de teama înţepăturilor — că ei consideră apicultura ca o îndeletnicire care pretinde foarte minuţioase cunoştinţe. Pare această ştiinţă prea mistică, prea greu de înţeles. Mulţi, înclină chiar a crede că nu oricine poate deveni stupar, pentrucă unui stupar i s'ar cere să aibă o legătură spirituală cu Creatorul. Mai ales văzând că mulţi preoţi se ocupă de stupărit.

In realitate, lucrurile nu stau chiar aşa! Nu trebue să mai domnească atâta neîncredere în cei care totuşi apreciază apicultura.

A deveni stupar, prisăcar cum se mai spune, este mult mai uşor decât cred cei neiniţiaţi, care tocmai din cauza lipsei de cunoştinţe li se pare apicultura atât de grea.

Nu aţi observat că atunci când nu ştiaţi să faceţi ceva de pildă o problemă de geometrie, părea un nimic atunci când reuşeaţi să-i aflaţi rosturile — uneori mirându-ne de simplicitatea metodei de rezolvare — şi s'o scoateţi la capăt?

Aşa este şi cu apicultura! Ea se învaţă pe măsură ce mânueşti stupii, pe măsură ce observi viaţa şi obiceiurile albinelor şi pe măsură ce înveţi cât mai multe lucruri folositoare din cetite. Este greu să înveţi apicultura numai din consultarea lucrărilor apicole, după cum tot la fel de greu este s'o înveţi numai din practică. Imbinaţi armonios, practica cu ştiinţa teoretică şi veţi dobândi ceiace căutaţi: **Reuşita în apicultură.**

Apicultura nu este o ştiinţă grea, decât atunci când vrei să-i rezolvi acele probleme, care până acum nu a reuşit să le rezolve nimeni. Pentru dobândirea atâtor cunoştinţe, — care să formeze elementele ce-ţi vor folosi ca fundament, în misiunea de cercetător al acelor probleme, — trebue în adevăr, multă, foarte multă rutină apicolă. Ea nu se câştigă decât după un îndelungat număr de ani.

Indeletnicirea de apicultor, îndrumată în scop de beneficiu este ceva mai uşoară şi accesibilă — de regulă — tuturor.

Excepţie fac numai cei nervoşi, cei care nu au acea sensibilitate sufletească necesară pentru a înţelege multe din viaţa şi obiceiurile albinelor, şi cei care nu au tragere de inimă pentru apicultură, căci fără dragoste în ceeace lucrezi nu pot realiza nimic.

Ca să vadă toţi acei şovăelnici că apicultura nu este atât de grea m'am hotărît să arăt cât mai pe scurt, — spaţiul revistei nu ne permite prea multe detalii — lucrările esenţiale, ce are de făcut un apicultor în stupina sa.

Procurarea stupilor. Atât pentru înfiinţarea unei stupine cât şi pentru mărirea ei — ca număr — avem nevoe de colonii de albine. Pentru cel care nu are stupi, recomandăm să nu cumpere prea mulţi stupi deodată, întrucât se cere ca mărimea stupinei să fie în funcţie de profunzimea cunoştinţelor noastre apicole.

Din informaţiunile noastre, reuşim să găsim la vreun apicultor, câţiva stupi, primitivi sau sistematici.

Se cer cunoştinţe apicole atunci când cumperi stupi?

Da! Pentru a nu fi păcălit cu colonii prea slabe sau lipsite complet de hrană — mai ales când stupii îi cumperi toamna trebue să ştii cum să cunoşti stupii cu colonii puternice şi cum să apreciezi cantitatea de hrană din cuprinsul lor.

Cel mai bine, este să cumperi stupii primăvara, prin luna Aprilie, însă cum în acest anotimp, puţini stupari sunt dispuşi să-şi vândă coloniile, vom procura colonii cu mai multă uşurinţă toamna, sau roi în timpul anului.

Dacă o colonie este puternică, se cunoaşte prin activitatea foarte intensă dela urdiniş (albinele care vin sau pleacă) sau dacă controlând colonia — şi e bine s'o facem — găsim cel puţin 6 rame acoperite cu albine. Ramele le considerăm de dimensiunile interioare 42/27 sau 30/40 cm. In aceste rame încap cca. 4 kgr. miere, aşa că dacă vom cumpăra stupi toamna va trebui să avem cel puţin 2 rame pline cu miere 2 cam 3/4 şi încă 2 pe jumătate, sau în greutate totală de 14—17 kgr. miere. Primăvara prin Aprilie, trebue să avem în stup o rezervă de cel puţin 2—3 kgr. miere, care să asigure colonia pe timpul transportului, dela vânzător, la noua stupină, precum şi în caz că vor veni câteva zile ploioase, care ar împiedeca ieşirea albinelor la câmp.

Stupii primitivi, care precum ştim nu au rame, se controlează mai greu. Ei se cunosc după greutate. In interior putem privi deplasând câte puţin fagurii — pe rând — unul de altul, pentru a vedea cât mai înlăuntrul lor.

Pentru a ne convinge că fiecare colonie are regină, vom observa ca fagurii să aibă puet cât mai regulat aşezat.

La stupii sistematici, putem căuta regina, însă ca începători putem uşor să ne înşelăm. Câţi prieteni nu mi-au arătat trântori exclamând entuziasmaţi: «Uite regina!».

Aşa dar, puetul ce-l vom vedea, ne va arăta lămurit că în stup avem o regină, care e cu atât mai bună, cu cât şi puetul va fi mai mult şi mai bine concentrat pe faguri, iar nu împrăştiat.

Cerem apicultorului care ne vinde stupii să ne garanteze în scris, sănătatea coloniilor.

E bine ca la cumpărarea stupilor, să fim întovărăşiţi de un apicultor pe care-l cunoaştem şi care să ne arate dacă stupii sunt buni sau nu. Altfel putem fi uşor păcăliţi de un stupar lacom, hrăpăreţ.

Transportarea stupilor. Urmează ca stupii cumpăraţi să-i transportăm pe locul unde vom înfiinţa stupina. Dacă distanţa de parcurs e mai mare de 1 km., transportul sutpilor îl facem cu ajutorul unei tărgi purtată de doi oameni. Pe o targă se pun 2 stupi după ce bine înţeles pregătim stupii în acest scop, aşa cum vom vedea mai jos.

In caz că distanţa este mai mare de 1 km. ne vom folosi de o căruţă — mai bine, un camion prevăzut cu arcuri — trasă de boi iar nu de cai fiindcă ei emană un miros care irită albinele, ceeace nu e bine. Pe dealtă parte, boii fiind animale care au o fire domoală, reacţionează — în caz de înţepături — cu mai puţin pericol de a răsturna căruţa, decât caii.

Atât pe targă, cât şi în căruţă, stupii trebuesc în aşa fel puşi ca fagurii să fie orientaţi pe aceiaşi direcţie cu drumul, iar nu opuşi lui căci se rup cu multă uşurinţă.

Stupii sistematici pe care îi avem de transportat, le luăm acoperişul şi planşeta, le fixăm ramele de corp cu ajutorul unor ţinte (cuişoare) pentru a nu se strânge în timpul mersului, ceeace ar duce la o pierdere mare de albine, presate între faguri. Uneori este omorîtă şi regina. Aşa dar fixăm ramele, acoperim apoi stupul cu o pânză rară de sac, fără să mai punem planşeta de deasupra ramelor şi acoperişul. Pânza o fixăm cu şipci şi cue, în aşa fel ca nici o albină să nu-şi găsească loc de eşire din stup.

Urdinişul îl acoperim cu o sită deasă prin care să pătrundă aerul, fără ca albinele să poată eşi afară.

Ţin să menţionez, că toate lucrările le facem folosindu-ne şi de afumător, ori de câte ori vedem că albinele se irită.

In căruţa unde vom aşeza stupii, vom pune cât mai multe pae, care să amortizeze puţin sdruncinăturile.

Stupii se pun unii lângă alţii, — pregătiţi ca mai sus — şi se fixează unul de altul, cu ajutorul unor stinghii sau prăjini, bătute în cue, de corpurile stupilor. Astfel, toţi stupii alcătuesc un corp comun, şi nu se vor mai clătina pe timpul transportului, ca atunci când ar fi separaţi.

Transportul e bine să se facă noaptea. Deaceia, pregătirile pentru transport, se fac de cu seara, când toate albinele sunt înapoiate dela câmp. Notaţi că sita la urdiniş se pune pe urmă când — după ce am fixat ramele şi pânza de sac, albinele, destul de multe, care rămăsese afaraă sau eşise din cauza sgomotului provocat de noi — intră din nou albinele în stup.

Când transportul se face pe o distanţă mai lungă, fiind necesar să mergem şi ziua, vom mai avea în afară de mască afumător, ciocan, cuţit pentru faguri şi cârpe, un pulverizator cu apă sau — în lipsă — o găleată cu apă.

Cam la 2—3 ore, pulverizăm apă peste pânza de sac care acoperă stupii, pentru a linişti albinele iritate din cauza drumului şi a înăbuşelei provocată de ele în stup.

Când ajungem la destinaţie, descărcăm căruţa, iar stupii îi vom pune într'un beciu sau o cameră întunecoasă, unde vor sta 1—2 zile, după care, îi ducem pe locul unde vor sta în viitor. Aşezaţi pe locul definitiv, le vom lua stupilor sitele dela urdiniş, apoi pânza de sac, şi acoperim stupii cu planşetele şi acoperişurile lor.

Stupii primitivi se pregătesc cam la fel ca cei sistematici.

Ii întoarcem cu gura în sus, pe care o acoperim cu o pânză de sac, astupăm urdinişul şi toate crăpăturile ca să nu poată eşi albinele afară şi apoi fixăm stupii între ei, — după ce i-am pus în căruţă — fără să-i întoarcem cu gura în jos.

Aceasta, pentru a evita prăbuşirea fagurilor, care în mod obişnuit, sunt mai grei în partea de sus, din cauza mierei, depozitate acolo.

Stupii ce-i vom transporta pe tărgi, vor fi supuşi aceloraşi operaţiuni. Ei se transportă de către 2 oameni la fiecare targă.

Pentru a evita pierderea albinelor, vom ţine aceşti stupi — după ce ajungem la destinaţie — cel puţin 2 zile într'o cameră întunecoasă sau într'un beciu. Albinele păstrează în memoria lor locul unde au stat înainte, cu împrejurimile lui pe o rază de 3 km. După o trecere de 3 zile, ele uită acele locuri şi se vor mulţumi să rămână acolo unde au fost aşezate. Dacă însă am aşeza stupii direct în stupină riscăm să pierdem peste 1/2 din totalul coloniei, deoarece albinele s'ar întoarce la vechea stupină unde — neavând locuinţă vor intra în stupii care îi mai găseşte acolo, sau în lipsa lor, vor muri de foame deoarece sunt desorganizae.

(Continuare în numărul viitor).

EXTRAS DUPĂ PRCESUL-VERBAL AL ŞEDINŢEI COMITETULUI SOCIETĂŢII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA, ŢINUTĂ LA 19 DECEMBRIE 1943

Prezenţi 32 membri, ora 10½ dimineaţa.

Domnul *Preşedinte* GRIGORE AL. GIOSSAN, deschizând şedinţa, manifestă o deosebită satisfacţie când vede prezenţa unui număr atât de important de membri, mulţi şi din provincie la această reuniune, cu atât mai mult, cu cât nu s'a anunţat nimic deosebit la ordinea de zi a acestei şedinţe.

Mă străduesc — spune Domnia Sa — de ani de-a rândul împreună cu D-l Dr. Florin Begnescu, să pregătim drumul cel bun pentru reînflorirea stupăritului românesc, fără să urmărim nimic personal pentru noi. Deaceea astăzi, când ne apropiem de ţel, avem acea deosebită satisfacţie, văzând reuniunile noastre urmărite în deaproape şi cu mult interes de Dvs. şi de mulţi cari, fără să fie astăzi prezenţi, sunt aproape de noi şi lângă noi.

In continuare apoi, comunică membrilor că D-l Eustaţiu Stoenescu, marele pictor şi rector al Academiei de Arte Frumoase, a binevoit să facă o copertă pentru revista noastră, România Apicolă, operă de mare valoare artistică, pentru care personal şi în numele Comitetului, îi aducem şi pe această cale cele mai călduroase mulţumiri.

D-l Dr. FLORIN BEGNESCU, propune ca Societatea să se adreseze firmei „Marvan“, casă de specialitate, ca să se poată reda exact coloritul maestrului Stoenescu.

Răspunde D-l GR. GIOSSAN, asociindu-se în totul propunerii făcute şi comunicând că va căuta să o imprime cel puţin pe doi ani, pentru ca, cheltuielele să fie cât mai reduse.

Cere cuvântul D-l Dr. N. ROMANESCU, care comunică asistenţei că, în urma unei călătorii de documentare apicolă, făcută în Moldova şi în special în judeţul Tecuci, a văzut peste tot şi mai ales la sate, stupi sistematici.

Iată dar Domnilor, accentuează D-sa, că propaganda dusă de Societatea noastră, a prins şi prinde rădăcini, din ce în ce mai mari.

Răspunde D-l Dr. FLORIN BEGNESCU, care confirmă în totul afirmaţiunea D-lui Dr. Romanescu, arătând că, intensificarea albinăritului la sate, a contribuit în ultimul timp să se epuizeze într'un ritm accentuat cărţile de apicultură.

Fiind solicitat de oficialitate, D-sa, a întocmit un Abecedar Apicol, în desemn şi versuri şi care în curând va fi gata. Atât versurile, cât şi desenele şi coloritul sunt opere proprii, făcute din pasiune şi dragoste pentru albine.

D-l Preşedinte G. GIOSSAN, propune şi Comitetul aprobă, ca abonamentul la „ROMÂNIA APICOLĂ“ să rămână acelaş, la lei 500 anual, în care este cuprins şi cotizaţia. Are nădejde că abonaţii rămaşi în restanţă, se vor grăbi să-şi achite datoriile şi în plus să vină la curent pe 1944.

D-l *Locot.* HARNAJ, comunică că are 300 stupi la Străuleşti, pentru invalizi.

Totodată arată că la primăvară Palatul Invalizilor va împărţi un număr de 250 stupi, invalizilor, dornici să îmbrăţişeze albinăritul.

Preotul VALERIU POPESCU CIURLA, la cererea Preşedintelui, comunică că, stupina D-sale, din Moroeni-Dâmboviţa, numără 250 colonii, toate în perfectă stare.

Anul acesta a avut o recoltă mulţumitoare, coloniile fiind băgate la iernat cu hrană îndestulătoare.

D-l Dr. ROMANESCU, comunică că anul acesta a avut o recoltă slabă, cam 3 kgr. de stup.

D-l preşedinte GRIGORE AL. GIOSSAN, arată importanţa propagandei făcută de D-l Dr. I. Banu, Sub-Director General la Ministerul Sănătăţii, prin frumoasele şi judicioasele D-sale articole, publicate în ziarul *Timpul.* Aceste articole vor fi publicate şi în revista noastră. Aduce pe această cale, cele mai calde mulţumiri d-lui Dr. Ion Banu.

Inchide şedinţa şi urează celor prezenţi şi tuturor apicultorilor din ţară, de Sfintele Sărbători, apropiate, fericire, sănătate şi belşug în stupărit, pe anul 1944.

Urmează apoi vizita D-lui Maior Dr. Veterinar REINICKE din Minntz, făcută d-lui Dr. Florin Begnescu şi Societăţii noastre, din dorinţa D-lui Prof. Dr. BORCHERT, Vice-Preşedintele nostru de Onoare. D-sa a vizitat Secţia Apicolă şi toate secţiunile Institutului Naţional Zootechnic.

La orele 13½ vizita a luat sfârşit în cea mai caldă şi afectuoasă camaraderie.

Secretar General, Căpitan ZISSU DUMITRU

Turtă dulce

Proporţii: 300 gr. făină fină, 200 gr. miere, 50 gr. zahăr praf, 4 linguri de supă de apă caldă, un gălbenuş de ou, 20 gr. de fructe zaharisite tocate, 5 gr. bicarbonat de sodiu.

Forma: de preferinţă o cutie goală de 22 cm. lungime pe 10 cm. lărgime şi 12 cm. înălţime.In lipsa acestei cutii, se va întrebuinţa o formă şi mai mare. Dacă ne servim de cutie, e destul să o acoperim cu hârtie unsă cu unt până sus, şi se va coace turta dulce acoperind-o cu capacul ei de aluminiu. Dacă din contră, ne servim de o formă mai mare, va trebui cum va fi mai puţin înaltă, ca hârtia unsă cu unt să întreacă cu două degete marginea formei. Cum forma, de obiceiu n'are capac, va trebui deasemeni să preparăm o hârtie unsă cu unt de lungimea formei, şi cu 10 cm. mai largă decât forma, îndoindu-i 5 cm. de fiecare parte, aşa ca să facă un capac hermetic cu două degete mai sus decât forma, acolo unde turta dulce nu ajunge să-l atingă. Toate aceste hârtii vor fi unse cu unt cu îngrijire.

Prepararea: a se cântări o cratiţă mică. A se cântări în ea, 200 gr. miere (închisă de preferinţă, dar bună la gust) a se adăuga 50 gr. zahăr tos, a se pune cratiţa pe foc şi a lăsa să se topească împreună cu mierea şi zahărul — a se lua spuma. Apoi a se turna amestecul fierbinte, încet încet în 300 gr. făină preparată în salatieră cu o gaură în mijloc, spre a primi mierea. Să se amestece bine cu lingura de lemn, spre a nu fi cocoloaşe.

Aluatul trebue să devină foarte amestecat dacă avem grijă să adăugăm făina încetul cu încetul, a se adoga apoi cele 4 linguri de supă de apă caldă în care s'a disolvat cele 5 gr. (o linguriţă de cafea rasă) de bicarbonat de sodiu. A se adăoga încă gălbenuşul de ou şi în fine cele 20 gr. de fructe zaharisite tocate. Dacă fructele zaharisite sunt prea tari, se vor pune puţin în apă caldă spre a le muia şi apoi se vor toca după ce se vor şterge. Cel mai bun fruct zaharisit este coaja de portocală. Dacă nu avem fructe zaharisite, le putem înlocui la nevoie prin stafide spălate cu apă caldă și șterse. să se amstece tot timpul puternic aluatul cu o lingură de lemn. Când aluatul e gata, îl turnăm în forma preparată fără a-l acoperi cu capacul de hârtie unsă cu unt, care se va ține pe marginea hârtiei la 2 degete deasupra formei. Astfel prăjitura va putea crește, fără să atingă hârtia.

Coacerea. Se va pune la cuptor încet, mai încet, timp de ½ oră, la foc încet și egal, fără a deschide sub nici un motiv cuptorul. După ½ oră, ușile și ferestrele fiind închise spre a evita curentul, să ne uităm repede ridicând capacul de hârtie. Dacă pasta nu a crescut încă până sus, să întărim focul evitând diferențele prea brusce. Dacă pasta a crescut bine și s'a colorat, să nu mărim focul. După ¼ de oră, nu mai mult, să ne uităm iar și să întoarcem forma spre a întoarce cealaltă parte spre foc, pentru ca coacerea să fie egală. ¼ de oră apoi, să aruncăm încă o privire repede spre a vedea dacă turta dulce se coace foarte regulat. Dacă se găurește la mijloc, înseamnă că focul nu e destul de cald. Dacă crește exagerat, înseamnă că focul e prea tare. După 1¼—1½ oră, turta dulce trebue să fie coaptă. Ne dăm seama la presiunea degetului, căci turta dulce coaptă bine, este elastică și moale. A se colora cu lapte imediat la scoaterea din cuptor, ceia ce-i dă o aparență foarte frumoasă.

A se scoate din formă, cât e foarte caldă, a se pune pe o farfurie la rece timp de 24 ore și de preferință 2—3 zile înainte de a se consuma.

Dacă se întărește, se va pune câteva ore la pivniță sau într'un loc umed. Dacă devine prea moale, a o pune într'un loc uscat sau într'o cutie de aluminiu foarte hermetică. Astfel o putem avea exact pe plac. Dacă are găurele în interior, înseamnă că am pus prea mult bicarbonat de sodiu.

Această turtă dulce, pusă la punct de autorul „Bucătăriei noi, simplificate“ după foarte numeroase încercări, e tot atât de bună ca cele mai bune, fiind totuși extrem de simplu la preparat. Se păstrează ușor, o lună. Este un desert economic și sănătos. Tăiată în felii fine, pe care le prăjim și le ungem cu unt, turta dulce, reprezintă unul din torturile cele mai suculente pentru servit la ceai.

Din franțuzește de Ing. MARIANA GEORGESCU

STUPINELE ANTONESCU

a început fabricarea fagurilor **TRAINICI** pe principiul original al asigurării **COEZIUNEI MOLECULARE LA CEARĂ** pentru sezonul 1944, în mașini rotative (valțuri).

Se execută la cerere și comenzi urgente cu ceara d-lor apicultori, pentru orice dimensiune de ramă, cu 5% scăzământ.

Se folosește în soluție la valțuri mierea și alcoolul, care face ca albinele să lucreze repede și cu multă plăcere pe acești faguri.

Orice, informațiuni, colete, mandate etc., se va face pe adresa:

VICTORIA ANTONESCU, București, Str. Virgiliu No. 7, Telefon 5.22.06.

Standardizarea stupului sau a ramei

de IOAN T. SPILOIU

Nu sunt rare cazurile când, standardizarea stupului pe care o recomandă și susține cu atât elan D-- Ioan C. Bâgu, se dovedește cu neputință de aplicat.

Iată spre exemplu, eu sunt nevoit să fac apicultură într'o regiune destul de meliferă — cel puțin așa cred eu — dar în care se găsesc și mulți răufăcători. Fiind situat într'o latură a satului pot fi ușor prădat de ceva miere. Paguba nu ar consta în furtul câtorva kgr. miere, cât în deranjul ce-l produc acești descreerați, coloniilor de albine.

Asemenea prădări au fost săvârșite nu rare ori pe la stuparii din localitate, așa că afirmația de mai sus, nu este o teamă nejustificată.

Pentru aceasta m'am gândit să-mi fac niște stupi lungi de 4 m. în care încap 5 colonii de albine. Acești stupi au funduri individuale pentru fiecare colonie și sunt prinse în balamale și cârlige, care-mi înlesnesc executarea curățeniei, atunci când e nevoe.

Coloniile sunt despărțite între ele prin 4 pereți de scândură, au capace individuale și un acoperiș comun fixat în balamale de corpul stupului și ținut închis cu lacat.

In felul acesta sunt scutit de hoți, care dacă ar îndrăsni să mă viziteze, ar face prea mult sgomot până să ajungă la miere, ceace desigur nu e în avantajul lor.

Am la acești stupi rame Layens cu lumina de 30/40 cm. Urdinișurile sunt situate 2 câte 2 în ambele părți, având o depărtare, dela centru la centru de 1,90 m. Recomandabil ar fi să fie 2,50—3 m. însă chiar așa cum sunt urdinișele, până acum nu mi s'au rătăcit reginele.

Ași putea construi asemenea stupi și după rama stupului Dadant-Blatt, cu caturi individuale, însă ași avea multe neajunsuri atât la așezarea caturilor, — care la unele colonii ar trebui făcută mai din vreme, iar la altele mai târziu, — cât și la toate celelalte lucrări în care ași fi silit să schimb acoperișul dela ambele cât și invers, lucrare de care stupul care-l am acum, mă dispensează.

Prefer stupul Dadant-Blatt, stupului Layens, fără a căuta desavantaje, acestuia din urmă. Imprejurarea mă silește să nu schimb sistemul de stup, mai binezis de ramă, pentru motivul arătat mai sus.

Recunosc că stupii mei mă împiedică să efectuez unele lucrări de mare importanță apicolă — nu le mai număr — însă până îmi voiu muta stupina rămân tot în acest stup colectiv.

Ceeace vreau să spun, referior la standardizare, este că nu forma exterioară a stupului contează, ci întrebuințarea numai a unui singur fel de ramă, care să aibă anumite dimensiuni impuse de standard.

Dacă se aplică standardizarea să se aplice numai ramei, iar nu stupului întreg. Nu spun aceasta fiindcă ași avea interes. Am spus că prefer și eu rama Dadant-Blat de 42/27 cm. Pe ea s'o standardizeze.

N'are importanță că eu folosesc rame Layens. Când e vorba de binele apiculturii în genere, atunci persoana mea contează prea puțin.

Ca să standardizezi însăși stupul e și greu și prea puțin folositor.

Aplicând standardul dela prima până la ultima literă înseamnă şi a doua condiţiune, adică să fie făcut în *mod profesional,* ceeace nu se poate spune că face un apicultor în cadrele ocupaţiunei sale şi deci el nu-i comerciant.

S'a cerut de către unii ca într'o viitoare lege de organizare a apiculturei să se declare că ea este o ocupaţiune civilă şi nu comercială. Credem că propunerea, deşi justificată principial, totuşi este inutilă pentru următoarele considerente:

După cum s'a arătat mai sus, apicultorul chiar dacă face acte de comerţ în legătură cu apicultura, el totuşi nu dobândeşte calitatea de comerciant, atâta timp cât acestea nu sunt făcute în mod profesional.

Când e vorba de cumpărarea de mărfuri pentru nevoile sale, sau de vânzarea produselor sale, operaţiunile *nu sunt considerate ca fapte de comerţ,* lucru prevăzut categoric prin dispoziţiunile art. 5 C. Com. Deci apicultorul va putea cumpăra scule pentru stupăria sa, sau să vânză produsele rezultate de aici, ca miere, ceară, roi, etc., fără să fie considerat că face fapte de comerţ, chiar dacă vinde sau cumpără dela un negustor.

Mai există şi o explicaţie istorică: Nici când şi nimeni n'a considerat apicultura ca profesiune comercială, ci de civilă, ca pe toate ramurile de ocupaţiuni agricole.

ASOCIAŢIA STUPARILOR DIN JUDEŢUL SIBIU

BILANŢUL PE 1943

INCASĂRI	Lei	PLĂŢI	Lei
Incasări pe 1942	99759	Cheltueli administrative	91710
Incasări subvenţii:		Deplasări cursuri stupărit în judeţ	26679
Camera Agricolă Sibiu	40000		
Ministerul Agric. şi Dom.	25000	Suvenţii colţul stuparului	6015
Incasări cotizaţii 1943	26705	Abonamente	1908
Incsări cotizaţii 1944	157860	Deplasări intervenţii zahăr	26547
		Donaţiuni: 92 stupi sistematici şi 50 calendare la răniţi	129905
		Propagandă apicolă	42302
		Inventar	14116
		Investiţii „Hala de vânzare"	6311
		Numerar în casă	103831
	449324		449324

Preşedinte activ, (ss) PETRE NICULAE

Preşedintele comitetului de cenzori:
(ss) **Dr. Slavu I.**, Medic

Secretar General, (ss) **Dorobanţu Alexandru**

Membrii: (ss) **Teodor Stoica,** (ss) **Buzescu Vasilie.**

Informații

Viitoarea ședință a Comitetului Soc. Centrale de Apicultură din România, va avea loc Duminică 12 Martie 1944 orele 10 dimineața la sediul Soc. din București, Palatul Institutului Național Zootehnic, Str. Dr. Staicovici No. 63.

La ordinea zilei fiind discuțiuni cari privesc apicultura în general, sunt invitați pe această cale să ia parte și D-ni membri sau apicultori cari nu fac parte din Comitet sau Societate.

●

După publicarea articolului CREȘTEREA ARTIFICIALĂ A ALBINELOR al D-lui Mateiaș din Potlogi-Dâmbovița, am publicat în numărul trecut al revistei răspunsul documentat al D-lui N. Nicolaescu, bine cunoscutul apicultor și autor al CĂLĂUZEI STUPARULUI, după care la redacția noastră s'au mai primit și alte răspunsuri tratând contraziceri pentru forma în care D-l Mateiaș a tratat și expus această problemă.

Răspunsul elocvent al D-lui N. Nicolaescu, l'am apreciat ca fiind suficient de susținut pentru combaterea metodelor D-lui Mateiaș, astfel că cu tot regretul anunțăm că nu mai publicăm și pe celelalte, pentru a evita o polemică pe care comitetul Societății centrale de Apicultură a urmărit totdeauna s'o înlăture din paginile „României Apicole".

In scopul ca apiculturii să poată cunoaște și să se poată feri cât mai de vreme, de boala putrezirea puietului (Loca Americană și Europeană) Dl. Dr. Florin Begnescu, Consilier apicol onorific al Ministerului de Agricultură și Domenii, și Director al Secției de Apicultură dela Institutul Național Zootehnic, a hotărît să trimită în mod gratuit tuturor apiculorilor membrii în Societatea noastră, broșura *„Loca"* privitoare la cunoașterea acestei boale, preîntâmpinarea și combaterea ei.

275
150
425

Apicultorii o pot cere prin scrisoare sau carte poștală adresată D-lui Dr. Florin Begnescu, Institutul Național Zootehnic, Secția de Apicultură, Str. Dr. Staicovici No. 63, București.

612 l

● D-l Gh. Dobrinescu, moșia Balaciu, gara Sărățuica, jud. Ialomița, oferă 20—30 stupi primitivi cu lei 3000 bucata și după stup cum este de forte.

Situația D-lui .... **la** **1944**

Abonamente	PE ANII						Total lei
	1939	1940	1941	1942	1943	1944	
Abonamente plătite							
Abonamente de plată							

Casier,

150-5
275-6
6
1650
150
150
65-0
2400
35
12000

PORUCIUC

APICULTORII

Găsesc în sezonul apicol 1944 faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presaţi la valţuri moderne „Rietsche". (Preţul la cursul de cumpărare a cerii plus fabricaţiunea). Se execută faguri presaţi la valţuri din ceara proprie a D-lor apicultori dacă acest material este **foarte bine curăţat** de orice părţi străine. (Preţul 300 lei kgr. şi 5% scăzământ). Se cumpără ceară curată de albine. Contra aconto 30%, se expediază ramburs în provincie (minimum 3 kgr. la o comandă). Orice corespondenţă, prin carte poştală dublă prevăzută cu adresa expeditorului pentru răspuns. **Căpitan Zissu Dumitru**, Strada Gheorghe Bariţiu No. 23 — Bucureşti (prin Calea Griviţei, Staţia tramvai Octav Cocorăscu). Telefon 3.24.20

CENTRIFUGE
EXTRACTOARE DE MIERE
Stupi Tip Dadant-Auto
GĂSIŢI LA
☞ MONDIAL ☜
Bucureşti, Str. Carol, 6 — Tel. 5.26.28

APICULORII! Toate uneltele necesare pentru stupăria Dvs., cât şi tot felul de seminţe melifere, găsiţi avantajos şi de bună calitate la vechea casă A. Clouard, Seminţeria «La bunul grădinar», Bucureşti I. — Str. Carol Nr. 55. Telefon 3.34.92. Catalog gratuit la cerere.

STUPINA ANTONESCU

a început fabricarea pentru sezonul 1944 de FAGURI ARTIFICIALI TRAINICI (prin asigurarea coeziunei moleculare la ceară pe cale naturală) confecţionând orice cantitate şi pentru orice mărime de rame.

Se garantează sterilizarea fagurilor contra bolilor la albine şi folosirea mierei şi a alcoolului alb în soluţie la valţuri, ceiace face ca albinele să lucreze repede şi cu multă plăcere pe aceşti faguri.

In măsura disponibilului se preschimbă ceara D-lor apicultori cu faguri gata lucraţi.

Pentru colete, mandate, corespondenţă, etc., numai adresa:

VICTORIA ANTONESCU
Bucureşti, str. Virgiliu Nr. 7
Telefon 5.22.06.

STUPI DADANT-BLAT
fabrică ferma Creţuleşti-Ilfov
proprietatea Dr. Em. Daraban
la preţul de 8000 lei bucata,
complecţi cu etaj şi salteluţe.

SEMINŢERIA «FLORA» Alois Kaurek, Bucureşti, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere

Pentru reclamele publicate în Revistă Societatea Centrală de Apicultură nu are nici o răspundere.

Revista „România Apicolă" este aranjată pe colecţii complete, şi necomplete cu numerele 1, 2, 3, 4, 5 lipsă, şi se poate vinde după cum urmează: Colecţia completă, Lei 200; Colecţia cu No. 1 lipsă, Lei 180; Colecţia cu 2 numere lipsă, Lei 160; Un număr separat, Lei 40. Sumele se trimit pe adresa D-lui C. Ţintea, Cont CEC No. 12984.

Abonamentul 500 lei anual. Exemplarul 50 lei.

«BUCOVINA» I. E. TOROUTIU BUCUREŞTI

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMANIA

ANUL XIX Nr. 9—12 SEPTEMB.—DECEMBRIE 1944

41

PROBLEMA ZILEI

Miere sau roiuri?

de *Constantin Antonescu*

Ca mai în toate ramurile de activitate, războiul lasă și în apicultură goluri cari încep să se simtă tot mai mult pe zi ce trece.

Multe din prisăci n'au mai putut fi conduse rațional; altele prin mutări dela un loc la altul au slăbit în producție, aceste mutări făcându-se nu pentru și în cadrul stupăritului nomad ci după cazuri dictate de împrejurări.

Tot din cauza războiului, zahărul nu s'a putut obține și găsi în toate perioadele, când seceta din câteva dintre regiunile țării a făcut ca recoltele de miere să fie slabe sau chiar sărace încât nu s'au putut ajuta coloniile lipsite în provizii, și astfel în iernile acestor ani de războiu numărul stupilor s'a împuținat simțitor.

Acum când zorile păcii în lume au început să apară la orizont, iar popoarele se pregătesc pe deoparte să muncească la vindecarea rănilor lăsate de război în mai toate ramurile de activitate, iar pe de alta să aducă ușurarea și garantarea unui trai mai bun oamenilor depe toate treptele societății, se cade să ne gândim și noi stuparii ce este mai bine să urmărim, producerea de miere cât mai multă sau înmulțirea stupilor prin crearea de roiuri.

Dacă judecăm adânc asupra acestor două scopuri deopotrivă de însemnate, ne dăm seama dela început că în aceste vremuri, nu putem înclina mai mult asupra numai a unuia dintre ele, căci amândouă sunt tot așa de însemnate.

Mierea, care după cum știm este unul din cele mai complete alimente naturale, bogat în vitamine, aliment pe care știința omenească n'a reușit să-l fabrice artificial (zahărul industrial alimentul mort care a reușit, datorită reclamelor scump plătite de fabricele respective să ia locul mierei în alimentația generală a lumii, nici pe departe nu se poate asemăna din punct de vedere nutritiv cu ea), va trebui să intre cât mai curând în hrana oamenilor și mai presus a copiilor.

Pe umerii generației noastre și a celor următoare apasă greutățile refacerii ruinelor celui mai cumplit război mondial.

Forța, cu care trebuește înfăptuit acest efort, stă în puterea de muncă a brațelor ce vor fi chemate să lucreze la aceasta, în sănătatea indivizilor, ale căror stomacuri trebue să digere alimente bogate în vitamine, etc., deasupra cărora mierea este suverană.

Un vechi proverb spune că este mult mai ușor să previi decât să vindeci o boală oarecare.

Mierea care este așa de puțină pe piață, și care se ia în general numai în cazurile de boală după indicațiile medicului, ar face minuni când ar fi consumată de milioanele de lucrători din fabrici și ateliere, de slujbașii din birouri și mai cu seamă de copii acestora.

După ultimele statistici, România se găsește în fruntea popoarelor europene cu natalitatea (numărul de copii născuți într'un timp oarecare) dar aceleași statistici arată că tot România se află în fruntea lor cu mortalitatea, care seceră în fiecare an zeci de mii de copii. Nu mai vorbim de numărul de morți anual secerați de tuberculoză, friguri, etc.

Dacă mierea singură a fost în stare să vindece de tuberculoză și ulcer la stomac pe unii apicultori, ne dăm seama mai bine ce ar însemna atunci când acest aliment — mană cerească ar intra în alimentația generală și mai cu seamă în aceia a copiilor.

Știm cu toții că o boală oricât de necruțătoare ar fi ea, se sălăsluește cu mare greutate într'un corp sănătos, bine hrănit, viguros, iar cei atinși de ele, luptă cu mare ușurință contra lor până ce le învinge.

Oficialitatea noastră ar trebui să se gândească foarte serios la acest lucru, și în loc să învestească sume însemnate cu mediicamente și mijloacele de asistență medicală pentru tratarea bolnavilor, o bună parte din aceste sume să treacă în seama cheltuelilor pentru *prevenirea boalelor*, cale ce este mult mai ușoară și cu nesovăitoare rezultate.

Iată câteva cuvinte și date, cari pot face obiectul unuii studiu, pentru care mierea ar trebui să intre cât mai curând în alimentația generală a fiilor acestui popor.

Dar tot din statisticile din urmă aflăm că s'ar găsi în țara noastră aproximativ 500.000 de stupi (statisticile sunt dinaintea izbucnirii actualului război, deci acum ar fi și mai puțini) cari cu o producție medie de 10 kgr. de miere dela fiecare, ar da pentru populația românească aproximativ ½ kgr. pe an, cum s'ar spune numai de „împărtășanie" nici decum nu poate fi vorba de o cantitate care să intre în alimentația generală, și nici măcar a copiilor.

Ce să facem atunci?

— Să oprim mierea în folosul roiurilor, deci să pornim la înmulțirea stupilor în vederea răspândirii cât mai largi a stupilor, și deci și a viitoarelor recolte ce ar urma să le avem peste 5—10 ani, cu care să asigurăm cantități pentru alimentația generală?

— Sau să oprim roirile pentru a produce cât mai multă miere, care după câte am expus pe scurt aci, este așa de necesară încât o putem considera suportul sănătății și al puterii de muncă a neamului?

Și una și alta sunt tot așa de însemnate, și oricât am vrea să înclinăm mai mult pentru una din ele, amândouă aceste două țeluri, se echilibrează perfect dacă le-am pune în balanța intereselor națiunii.

Pentru a grăbi realizarea lor se cere muncă, perseverență la realizarea lor, dar mai presus un sprijin cum n'a mai fost dat până acum de statul însăși în folosul răspândirii apiculturei.

Scândurile de brad din care se confecționează stupii au ajuns să se vândă cu 70.000 lei m³, preț ce nu poate fi oferit de micii apicultori, nicidecum de sătenii de pretutindeni, cari ar dori să-și aibă pe lângă gospodărie câțiva stupi.

Ce să mai spunem de roiuri, cari o să se găsească foarte anevoe, pentrucă stuparii, cum e și normal are să se gândească la completarea stupinelor proprii mai întâi, și pe urmă la vânzare.

Dar sculele apicole, etc.?

Cred că sunt în asentimentul tuturor cu propunerile următoare:

1) Statul care are păduri cu lemn de brad, trebue să ia măsuri imediate pentru a repartiza pe regiuni lemn ieftin la confecţionarea stupilor.

2) In atelierele şcoalelor de agricultură, să se lucreze stupi de propagandă la sate dacă nu gratis cel puţin la un preţ care să fie apropiat de cele mai modeste pungi.

3) La fermele statului să se creeze începând chiar din anul acesta crescătorii de albine, în stare să răspândească mii de roiuri în toată ţara, şi cât mai repede cu putinţă.

Cele 3 sugestii ale mele, le găsesc ca fiind din cele cari ar da roadele cele mai ideale, ţinând seama că nu am sugerat înfiinţarea de instituţii anume, cu personal din afară, ci din contră, din materialul ce-l are din belşug statul (lemnul de brad), la instituţii ce sunt create şi cu personal existent, etc.

Cheltuelile ce s'ar face, pentru a nu cădea în sarcina statului, sunt sigur, vor fi accesibile tuturor pungilor.

Cine va câştiga din toate acestea? apicultorii-beneficari? *Nu!*

Naţiunea întreagă, generaţiile tinere pe umerii cărora apasă după cum am mai spus, grija atâtor eforturi de muncă ce trebueşte îndeplinită cu braţe vânjoase, şi corpuri bine hrănite.

† SABIN RĂCHITEANU

Incă un entuziast al apiculturei care s'a dus. Tânăr, avea numai 34 de ani când ne-a părăsit în urma unei boale ce nu iartă, a arătat în scurtul timp pe care l'a petrecut între noi cele mai alese calităţi de stupar.

A făcut Şcoala Normală la T. Severin, a funcţionat o vreme la Şuşiţa jud. Severin iar după ce a obţinut definitivatul s'a transferat la Proiteşti-Mehedinţi.

Nu s'a mulţumit niciodată cu activitatea pur dăscălească ci, înţelegând rolul mare pe care îl are învăţătorul în luminarea satelor, s'a ocupat cu răspândirea spiritului de economie la şcolari (lucru pentru care a fost premiat de C. E. C.) cu îmbunătăţirea şi plantarea terenurilor degradate, a înfiinţat pepinieră de salcâmi şi plantaţii de pomi roditori şi, mai ales, s'a ocupat de stupărie.

Era membru al societăţii noastre şi ne-a dat totdeauna concursul cel mai plin de însufleţire. Aveam speranţa că va deveni un pioner al apiculturei moderne pe plaiurile Mehedinţului, fusese numit Propagandist Apicol, recunoscându-i-se astfel meritele, dar soarta a voit ca această activitate rodnică să se oprescă înainte de vreme.

Amintirea lui rămâne neştearsă în inimile noastre.

C. ŢINTEA

Cum se lucrează într'o stupină

de IOAN T. SPILOIU
Schiuleşti-Prahova.

III

Pentrucă nu din vina noastră, nu am putut, — aşa precum ne-am propus, — să continăm aceste articole destinate începătorilor, paralel cu mersul sezonului, vom face acum o mică paranteză, spre a explica unele chestiuni, care normal ar fi fost să apară la început.

Iar mai târziu când florile vor fi din nou abundente, vom continua descrierea lucrărilor stupăreşti, care cuprind între altele, practica obţinerii mierii sau a roilor, chestiuni atât de importante pentru începători.

Ce este colonia. *Totalitatea insectelor, a acelor gâze atât de plăcute şi dragi celor ce le înţeleg rostul, formează colonia. Sunt unele colonii mai blânde, altele mai rele, dar toate indiferent de rasă şi indiferent de locul unde trăesc, cuprind 3 feluri de locuitori. Acestea sunt: Albina lucrătoare, matca sau regina şi trântorii. Deosebirile dintre ele, le vom vedea mai jos.*

Albina lucrătoare. *Cea mai mică albină din stup, dar şi cea mai harnică — fiindcă ea duce greul muncii de tot felul în stup — este albina lucrătoare. Este foarte asemănătoare la privire cu musca însă cercetate fiecare cu atenţie şi mai cu seamă punându-le la microscop organele fiecăreia, vom vedea că între ele este o mare deosebire.*

Pentru a îndeplini cu uşurinţă atât de variatele lor munci, albinele lucrătoare sunt înzestrate cu aparate foarte ingenioase.

Astfel, pentru a vedea în interiorul stupului, albina lucrătoare ca şi celelalte (matcă şi trântor) este dotată cu 3 ochi simpli, aşezaţi triunghiular pe cap, ca trei puncte negre. Dar pentru muncile din afară, vederea trebue să fie mult mai întinsă; ori pentru aceasta albinele mai au în părţile capului, alţi doi ochi, zişi compuşi şi care sunt mult mai mari ca primii. Ei au câteva mii de feţe (facete), cu care pot privi — fiind înclinate în părţi deosebite — de jur împrejurul lor.

Cu ajutorul acestor ochi şi cu ajutorul unui simţ al mirosului, ce-şi are origina în antene — acele firicele mobile ce se mişcă necontenit în jurul capului, ele fiind şi organe de pipăit şi auz — pot descoperi cu uşurinţă, florile nectarifere (care produc nectar) de unde sug nectarul atât de preţios.

Nectarul găsit, este supt cu ajutorul limbii — o trompă care se poate strânge — ce se compune din trei părţi: două care împreunându-se formează un tub şi a treia care introdusă în tub, are o funcţiune asemănătoare pistonului unei pompe.

Nectarul supt cu această trompă ajunge după străbaterea esofagului, într'un fel de pungă, numită „punga melarică“.

Aci, el este transformat în miere. După transformarea nectarului în miere, lucrătoarele o pot descărca în celulele fagurilor.

O mică parte, trece însă mai departe în stomac, unde e folosită pentru energia trebuitoare insectei.

Pentru căratul polenului, albina mai are la ultimele două picioare, două coşuri mici în care, sub forma unor bulgăraşi, aşează polenul. Polenul cules este adus în stup şi depoziiat în celule, aşa fel ca aerul să fie cu desăvârşire eliminat.

In afară de aceste două minunate aparate — ce nu se văd la trântor sau la regină — lucrătoarea mai este înzestrată şi cu puterea de a produce ceară, având pentru aceasta, un aparat special de secreţie.

Ceara, sub formă lichidă — în corpul albinei — este eliminată prin glande cerifere *aflate sub inelele abdominale, pe partea inferioară a abdomenului. Indată ce dă de răceală, ceara secretată de glande se întăreşte, luând forma unor solzişori albi care — dacă nu sunt folosiţi de albine — cad pe fundul stupului.*

Cu aceşti solzişori, albinele construesc fagurii, aşa cum vom vedea mai la vale.

Pentru apărarea avutului ei, albina mai are în partea din urmă a abdomenului un ac pe care îl foloseşte oridecâteori se iveşte cazul.

Acul e în legătură cu o pungă cu venin care se varsă prin canalul ce străbate acul, în locul înţepat, producând dureri şi umflături.

De obiceiu, acul rămâne în locul înţepat, producând dureri şi umflături, nişte ghimpi întorşi care nu-l lasă să mai iasă. Odată cu acul, rămâne şi vezicula cu venin, iar albina lipsită de aceste organe, de cele mai multe ori, moare.

Albina lucrătoare este femelă, însă rostul ei în stup fiind altul — cel pe care-l ştim — aparatul de reproducţie este atrofiat.

Vom vedea cazuri în care albine lucrătoare îşi iau rol de matcă însă din ouăle lor, nu rezultă decât trântori. O asemenea matcă falsă, este o primejdie pentru colonie şi ea trebue stârpită.

Albina lucrătoare, trăeşte 6—7 săptămâni vara sau 7 luni iarna. Aceasta din cauza neactivităţii.

Regina. *Am văzut mai sus, că albinele lucrătoare trăesc destul de puţin. Şi ar dispare toată colonia dacă natura, în marea ei grijă ce-o poartă tuturor vieţuitoarelor, nu ar fi lăsat un mijloc de înmulţire şi pentru albine.*

Astfel deschizând şi cercetând cu grijă un stup, uitându-ne cu grijă la locuitorii lui, vom vedea la un moment dat, pe o ramă oarecare, o insectă mai deosebită decât celelalte, mai mare la trup şi... hai să zicem, mai majestoasă.

Este permanent înconjurată de un număr de lucrătoare ce se pare că îi poartă o dragoste neţărmurită.

Aceasta e regina!

Ea este singura fiinţă din stup, care asigură existenţa coloniei. Prin numeroasele ouă ce le depune zilnic, — ajunge după părerea unora la 3000—4000 ouă pe zi — împrospătează colonia, înlocuind albinele ce mor, şi chiar înmulţind într'atât numărul de albine, încât colonia ajunge să roiască.

Pentru această treabă, regina are un aparat de reproducţie *destul de complicat, care cuprinde la 5.000.000 ouă, în stare embrionară. Datorită hranei special pregătită de către albine ouăle se desvoltă foarte repede. Ele se desprind din şirul lor, trec prin canalul de reproducţie, pe lângă punga spermatică.*

Aci oul primeşte un spermatozoid, făcându-l bun de a da o albină lucrătoare. Dacă oul nu primeşte acest spermatozoid din el va lua naştere un trântor. Nu se ştie cu precizie dacă aceşti spermatozoizi sunt daţi ouălor din voinţa mătcii, sau datorită altui proces intern, independent de voinţa ei.

Oul îl depune însăş matca, în fiecare celulă, dar creşterea puetului, revine exclusiv, lucrătoarelor, aşa cum vom vedea mai târziu.

Matca trăeşte până la 5 ani, însă dă ouă bune, numai până la 3 ani. După această vârstă depune prea multe ouă de trântori.

Trântorii. *Al 3-lea neam de albine în cadrul aceleiaşi colonii, îl formează albinele-trântori. Sunt numiţi astfel fiindcă s'a observat că ei nu fac altceva decât să trăiască „pe picior mare", fără să-i intereseze vreo muncă sau altceva.*

Dacă au vreo grijă, este aceia să urmărească vreo regină care iese la sborul de împerechere, căci trebue să ştim: Trântorii sunt de sex bărbătesc.

Dacă au acest prilej, se reped cu toţi în sbor după regină însă numai unul singur, care desigur e şi cel mai puternic, o prinde 'n sbor şi o împerechează.

Dar această scurtă fericire este plătită cu viaţa, deoarece în momentul desperecherii, organul de reproducţie al trântorului se rupe, rămânând reginei, care sboară cu el până în stup unde este curăţită de către lucrătoare.

Trântorii sunt ţinuţi în stup, până prin luna August sau Septembrie. Aceste luni, corespunde cu momentul încetării aparaţiei nectarului, făcându-ne să deducem că albinele lucrătoare elimină trântorii din spirit de economie, căci ei sunt foarte mâncăcioşi şi murdari. Işi lasă excrementele chiar în stup, pe faguri.

Trântorii sunt mai mari ca lucrătoarele, n'au ac iar bâzâitul lor este mult mai gros.

Fagurii şi celulele. *Pentru creşterea puetului şi pentru depozitarea proviziilor, ca şi pentru susţinerea ghemului de albine, mai ales iarna, sunt necesari fagurii.*

Ei sunt construiţi de către albine din ceara care o secretă, atât de minunat — ca lucru şi prezentare — încât mulţi oameni şi-au bătut capul să priceapă care este principiul pe care se sprijină judecata, planul lor — mai bine zis — de construire.

Căci albinele au dat dovadă aci, de o înţelepciune rară.

Albinele lucrătoare, care precum am văzut, sunt singure în măsură să producă ceara, se prind de tavanul stupului primitiv sau speteaza ramei stupului sistematic şi luându-se de picioare, formează o pânză, care pare a sta la odihnă.

In acest timp, cea mai obositoare muncă se săvârşeşte fără să ne dăm seama: Secreţia cerii! Ceara secretată este dată ziditoarelor, care clădesc frumoasele cămăruţe exagonale, ce formează fagurul.

Dacă am lua un fagure şi l-am privi în zare am observa că fundul unei celule ce-şi are faţa spre noi, formează 3 părţi de fund la 3 celule de pe faţaadversă. Această dispoziţie a fundurilor are de scop mărirea puterii de rezistenţă a fagurelui.

Ca formă, celulele sunt de mai multe feluri. Aşa avem celule de lucrătoare, de trântori şi botci. Celulele de lucrătoare sunt mai mici ca cele de trântor, dar şi unele şi altele au tot forma exagonală.

Celula de matcă sau botca, are forma unei ghinde şi se află de obiceiu pe marginile fagurelui. Are interiorul cilindric şi este mult mai adâncă decât celelalte celule.

Pereţii botcilor sunt mai groşi şi sunt fabricaţi din ceară amestecată cu propolis pentru a le mări durabilitatea.

Acolo unde fagurul se uneşte de speteaza ramei, mai se văd câteva celule, compuse numai din 4—5 pereţi, iar nu 6. Acestea se numesc celule de scăpare. Intre celulele de lucrătoare şi celulele de trântori, mai sunt un soi de celule, compuse din 3—5 pereţi, numite celule de trecere, fiindcă sunt întrepuse ca despărţitoare, a unui fel de celule, de celălalt fel.

Din toate aceste celule, vom vedea că: celulele de lucrătoare folosesc pentru creşterea puetului de lucrătoare, cele de trântor pentru creşterea puetului de trântor, şi toate la un loc mai folosesc la depozitarea mierii şi a polenului de rezervă.

Botci nu vom găsi în stup decât în timpul când colonia simte nevoia unei regine. După eşirea acesteia, botca este roasă de către lucrătoare .

Fagurii artificiali. Pentru a uşura întrucâtva munca albinelor, apicultorii s'au gândit încă din timpuri mai vechi să dea un mic ajutor albinelor, punându-le la dispoziţie, funduri de faguri, construiţi cu presa special făcute pentru treaba asta, şi care au fost inventate şi perfecţionate în cursul trecerii vremii.

Azi nu se mai poate concepe stupină sistematică fără presă proprie, de faguri. Presa, are o tavă şi un capac ce se suprapune pe tavă având împreună imprimat, fundurile de celule.

Cu presa se lucrează astfel:

Se topeşte într'un vas, ceara din care vom face fagurii. Vasul cu ceară se află în altul mai mare cu apă, pentruca ceara să nu se afunme şi să nu devină sfărâmicioasă.

Până se topeşte ceara bine, în alt vas de ¼ l. se pune puţină miere şi se dizolvă în apă, obţinându-se un sirop subţire.

Pe o masă netedă, aşezată perfect orizontal se pune presa.

Se deschide capacul presei, se toarnă sirop în presă, şi se lasă uşor capacul. Când ambele părţi s'au udat bine cu sirop, se scurge lichidul în vasul său.

Se reaşează presa, se deschide din nou capacul şi cu o căniţă se ia ceara topită din vasul de pe foc. Se toarnă ceara printr'o rotire a mânii, repede, pe toată suprafaţa tăvii, după care se lasă capacul şi se apasă cu greutatea corpului. Surplusul de ceară va eşi spre margini.

Când s'a închegat, se desprinde ceara, numai de pe marginea *tăvii, se ridică capacul cu foaia de fagure cu tot, se curăță și marginile capacului, iar apoi se desprinde foaia și se pune pe un ziar alături.*

Astfel se procedează pentru fiecare foae de fagure în parte.

Fagurii artificiali se fixează în rame cu ajutorul unei rotițe dințate cu mâner, care se poate procura din comerț. Incălzind rotița la flacăra unei lămpi și purtând-o pe sârme, deasupra fagurelui, ceara se topește iar sârma intrând în ceară e prinsă de ea atunci când din nou se solidifică.

Fagurii artificiali sunt foarte folositori, pentrucă ei economisesc munca lucrătoarelor, aduc prisos de miere și înlătură surplusul de trântori din stup.

(Continuare în numărul viitor)

15 Decembrie 1944.

FAGURI TRAINICI OBIȘNUIȚI prin metoda originală a ASIGURĂRII COEZIUNEI MOLECULARE LA CEARĂ, pentru oricare model și dimensiune la ramele stupilor.

FAGURI TRAINICI CU CELULE MĂRITE (660 pe dm.² în loc de 800 celule cât este normal) pentru creșterea rasei de albine indigene mărită.

MĂTCI INDIGENE URIAȘE (mărite) garantat fecundate pentru rasa albine mărite (înscrieri pentru livrări dela 1 Iunie 1945).

FAGURI FOARTE SUBȚIRI, special pentru secțiuni din ceară albă.

Roiuri populate cu albine indigene sau indigene mărite (înscrieri pentru livrări începând dela 1 Iunie 1945).

Fagurii se lucrează din ceară absolut naturală și sterilizată contra bolilor de albine, cu alcool alb și miere în soluție la valțuri, ceeace face ca albinele să-i lucreze repede și cu multă plăcere.

INFORMAȚIUNI, INDRUMĂRI PRACTICE IN ALBINĂRIT, ANALIZE, etc. ABSOLUT GRATUIT în fiecare zi între orele 14—16.

Corespondență cu mărci sau c. p. pentru răspuns.

CONSTANTIN ANTONESCU
București, str. Virgiliu Nr. 7
Telefon 5.22.06

Proces-Verbal

al Adunării Generale a Soc. Centrale de Apicultură din România, ținută la 20 August 1944 la sediul ei în Palatul Institutului Național Zootechnic

La ora 16 *D-l Președinte Grigore Giossan* luând cuvântul arată că la această adunare numărul restrâns de membri prezenți este explicabil din cauza greutăților de transport și în general a evenimentelor prin care trecem. România prin așezarea ei geografică a fost nevoită să jertfească viața multora dintre confrații noștri. Deaceea se cuvine un moment de reculegere pentru cinstirea memoriei lor. Fie ca jertfa lor să ne fie îndemn de muncă și unire pentru realizările noastre apicole, la reînflorirea bogățiilor naturale ale scumpei noastre țări.

Adunarea păstrează în picioare un minut de reculegere.

D-l Președinte Grigore Giossan, propune, în conformitate cu legile în vigoare formarea Biroului Adunării Generale de astăzi.

Se numesc — în aplauze generale — scrutatori, domnii *Drobit Ilarion* și *Gheorghe Anton*, iar secretar *Constantin Antonescu*. Prezidează D-l *Grigore Al. Giossan*.

D-l *Președinte Grigore Giossan*, roagă pe domnii scrutatori și pe secretarul general al adunării, să constate dacă formalitățile cerute de Codul de Comerț și statutele societății, sunt îndeplinite și dacă Adunarea Generală de astăzi se poate ține valabil. In acelaș timp, D-l *Președinte Grigore Giossan*, invită pe membri, să cerceteze registrele de gestiune bănească a societății, precum și toate actele de cheltueli făcute — acte care de altfel au fost obiectul unor cercetări minuțioase din partea cenzorilor societății.

Domnii scrutatori și secretarul, după verificările făcute, au încheiat următorul Proces-Verbal, care a fost citit de D-l *Secretar C. Antonescu* în Adunare.

— Astăzi 20 August 1944, subsemnații scrutatori desemnați în Adunarea Generală a Societății Centrale de Apicultură din România, văzând aprobarea Comandamentului Militar al Capitalei, Stat Major B. 2, dată cu autorizația No. 65629 din 17 August 1944, vizată și de Circ. de Poliție No. 25, prin care se dă voie să se țină această Adunare Generală, văzând publicația dării de seamă din România Apicolă No. 4—8 Aprilie—August 1944 și a Bilanțului General și a Contului de Profit și Pierdere, ambele încheiate la 31 Decembrie 1943, publicate în România Apicolă No. 4—8 (pagina 94—95) Aprilie—August 1944; văzând tabloul de membrii prezenți în Adunare, în număr de 17 persoane și în conformitate cu art. 34 din Statutele și Codul de Comerț, astăzi fiind la a doua adunare, se poate ține cu orice număr de membri prezenți, declarăm că formalitățile legale sunt îndeplinite și că Adunarea se ține în mod legal și în conformitate cu Statutele Societății și Codul de Comerț.

D-l *Președinte Grigore Al. Giossan*, după citirea procesului verbal redactat de D-nii Scrutatori și Secretarul Adunării, declară ședința deschisă.

Se dă cuvântul D-lui *Căpitan Zissu Dumitru*, care citește darea de seamă a Comitetului, către Adunarea Generală, așa cum a fost publicată în „România Apicolă" No. 4—8 August 1944 pagina 90. Este viu aplaudată.

In continuare, D-l *Casier Țintea*, face o desvoltată dare de seamă asupra Bilanțului și Contului de Profit și Pierdere scoțând în evidență greutatea cu care se plătesc abonamentele la organul de propagandă al societății „România Apicolă" fără să ne mai gândim la cotizații — căci dacă nu ar mai fi la mijloc — Societatea nu ar mai prezenta nici un interes pentru apicultori.

— „Suntem o mână de oameni“ spune vorbitorul „care facem mari eforturi pentru cauza apicolă românească, dezbrăcaţi de orice interes personal. In special Preşedintele nostru vă este perfect cunoscut, pentru dragostea ce o depune de aproape 20 de ani pentru reînflorirea albinăritului românesc. Trebue să mărturisim că numai D-sa ne ţine strâns uniţi în jurul drapelului societăţii şi că numai datorită în mare parte D-sale, albinăritul a păşit pe drum de adevărat progres în ţara noastră. Dumnezeu să-i dea putere să continue şi de acum înainte drumul biruinţei cauzei noastre comune“ (aplauze prelungite).

D-l *Preşedinte Grigore Giossan,* mulţumeşte D-lui Casier Ţintea, pentru cuvintele spuse şi completează post cu post cifrele din Bilanţ, care evidenţiază o bună gospodărire a avutului societăţii.

Se dă apoi cuvântul D-lui *C. V. Lascăr,* cenzor, care citeşte următorul raport al Comisiei de Cenzori, către Adunarea Generală:

— „Domnilor Membri,

„Conformându-ne obligaţiunei impuse de art. 29 din Statutele Societăţii noastre şi Codul de Comerţ, am verificat în mod amănunţit actele de încasări şi plăţi şi cheltueli făcute în cursul anului 1943, precum şi Bilanţul general şi Contul de Profit şi Pierdere, ambele încheiate la 31 Decembrie 1943 şi am constatat, că atât actele de încasări şi cheltueli, cât şi Bilanţul şi Contul de Profit şi Pierdere, au fost bine întocmite şi exact cu scriptele societăţii.

Am mai constatat deasemeni, că mulţi dintre membri, nu şi-au achitat cotizaţia şi abonamentul pe 1943 şi că unii chiar sunt în restanţă şi pe anii din urmă şi îi rugăm călduros să intre în ordine. Faţă de constatările noastre, vă rugăm, Domnilor Membri, să binevoiţi a aproba Bilanţul General şi Contul de Profit şi Pierdere, aşa cum vi se prezintă de către Comitetul Societăţii şi să-i daţi cuvenita descărcare de gestiune a anului 1943“.

Domnul *Preşedinte Grigore Giossan,* întreabă dacă doreşte cineva să ia cuvântul asupra Dării de seamă, atât cea publicată în revistă, cât şi cea financiară, făcută pe larg de D-l Casier Ţintea, precum şi asupra rapoartelor D-lor Cenzori.

Ne cerând nimeni cuvântul, pune la vot ordinea de zi a Adunării:

1. *Darea de seamă a Comitetului pe exerciţiul 1943.*
2. *Raportul Comisiei de Cenzori.*
3. *Descărcarea Comitetului de gestiunea sa.*

Toate aceste trei puncte, se aprobă în unanimitate, şi aplauze generale.

Urmând să intre în discuţiune alegerea de trei membri eşiţi la sorţi, în conf. cu art. 16 din Statute şi întrucât printre aceştia se găseşte şi Preşedintele Grigore Giossan, deci posibil de a fi reales, D-sa se recuză de la preşedinţia adunării şi propune să prezideze altul aceste alegeri. Adunarea aprobă propunerea şi roagă pe D-l *Alexandru Răşcanu,* ca cel mai în vârstă, să prezideze alegerea. D-sa primeşte cu mulţumire această cinste ce i se face şi în cuvinte călduroase, scoate în relief activitatea membrilor ieşiţi la sorţi, munca depusă pentru bunul mers al societăţii şi mai ales al reînfloririi albinăritului românesc. „Realegerea Domnilor în Comitet“, spune D-l *Alex. Răşcanu* este singura soluţie ce garantează şi de acum înainte activitatea şi bunul mers al societăţii. Este singura chezăşie de existenţă a Societăţii, în persoana D-lui *Grigore Giossan,* adevăratul motor al operei de propagandă apicolă românească“.

Cerând cuvântul D-l *Anton Ion,* elogiază munca depusă pe teren apicol, de D-l *Grigore Giossan,* Constantin Ţintea şi Căpitan Dumitru Zissu, adevăraţii pioni, pe care s'a sprijinit societatea noastră apicolă. „Deşi D-l *Giossan* se roagă să nu-l mai realegem, deoarece multiplele D-sale ocupații nu-i mai permit să se ocupe de propaganda apicolă la noi, aşa cum ar dori-o, totuşi noi trebue să-l rugăm să primească din nou această grea sarcină şi împreună cu D-nii Constantin Țintea şi Zissu Dumitru, să continue opera ajunsă la mijlocul drumului. Realegerea D-lor va fi pentru noi, un omagiu pentru toată munca depusă de D-lor până acum şi o chezăşie pentru prosperarea cauzei apicole în viitor.

Cere apoi cuvântul D-l *Constantin Lascăr*, care deasemeni elogiază activitatea pe tărâm apicol a celor doi mari premergători cauzei stupăreşti: D-nii *Grigore Giossan* şi *Dr. Florin Begnescu*. „Cât vor trăi ei, spune vorbitorul, trebue să fie în mijlocul nostru, să ne călăuzească şi să ne ajute, la desăvârşirea operei începută de noi, de Societatea noastră. Realegerea D-lui *Grigore Giossan*, este strâns legată de dorința noastră, ca societatea să dăinuiască, deaceea îl rugăm să primească înainte greaua sarcină, în sânul Societății, împreună cu D-nii *Constantin Țintea* şi *Căpitan Dumitru Zissu*".

Răspunde D-l *Grigore Giossan*, care se simte măgulit de manifestarea de simpatie ce i se face, fapt care l-a făcut şi până acum, să activeze cu tot sufletul pentru cauza apiculturii româneşti. „Trebue să recunosc, că singur n'aş fi putut face tot ce mi se atribue, dacă n'aş fi avut şi sprijinul D-lui *Constantin Țintea*, omul de încredere pentru păstrarea fondurilor, întreținerea corespondenței şi expediția revistei, deasemenea a D-lui *Căpitan Zissu Dumitru* şi mai ales a D-lui *Constantin Antonescu*, care m'a ajutat efectiv la apariția organului nostru de propagandă „România Apicolă".

D-l Preşedinte al Adunării, *Alexandru Răşcanu*, pune la vot: alegerea a trei membri ieşiți la sorți, în conformitate cu art. 16 din Statute şi anume: *Grigore Al. Giossan, Constantin Țintea* şi *Dumitru Zissu*. Membrii ieşiți la sorți sunt reeligibili. In unanimitate şi aplauze generale, se realeg D-nii *Grigore Giossan, Constantin Țintea* şi *Căpitan Zissu Dumitru*. In continuare, se pune la vot, alegerea a trei cenzori activi în locul D-nei Arh. Henrietta Delavrancea-Gibory, D-nii Gh. Pandrea şi S. Ruginosu şi a trei cenzori supleanți în locul D-lor Costescu, Plut. Major Vasile Ion şi C. V. Lascăr. Atât cenzorii activi, cât şi cei supleanți sunt reeligibili. Adunarea, în unanimitate, realege cenzori activi pe D-na *Henrietta Delavrancea-Gibory*, D-l *Gh. Pandrea* şi *S. Ruginosu* şi cenzori supleanți: *C. Costescu, Plut. Major Vasile Ioan* şi *C. V. Lascăr*.

Terminându-se alegerea de membri în Comitet şi de Cenzori, D-l *Alexandru Răşcanu*, mulțumeşte Adunării pentru încrederea ce i s'a acordat de a prezida alegerile şi roagă pe D-l *Grigore Giossan* să continue să prezideze Adunarea. D-l *Grigore Giossan*, după ce-i mulțumeşte D-lui *Alexandru Răşcanu*, pune la vot proectul de buget pe 1944 şi anume:

VENITURI

Numerar în cassă . . .	Lei	6.470
Cotizație şi abonamente .	„	420.000
Donații	„	5.000
Colecții vechi	„	4.000
Insigne albinițe	„	1.000
Reclame	„	4.000
Diverse	„	1.030
	Lei	441.500

CHELTUELI

Imprimarea revistei . .	Lei	400.000
Clişee revistă	„	10.000
Expediția revistei . . .	„	15.000
Corespondență	„	5.000
Căsuța poştală	„	2.500
Viza registre	„	1.000
Cheltueli cancelarie . . .	„	3.000
Cheltueli redacție şi stupină	„	5.000
	Lei	441.500

care se aprobă în unanimitate. La punctul 7 Diverse chestiuni de interes general apicol și al bunului mers al Societății, D-l *Constantin Lascăr* ia din nou cuvântul, arătând că în calitatea D-sale de propagandist apicol, a fost în nenumărate rânduri solicitat pentru a arăta modul cel mai fericit de desfacere a produselor apicole. D-sa își exprimă convingerea că această problemă deopotrivă de însemnată pentru toți stuparii, nu va fi rezolvată decât prin inițiativa și prin sprijinul ce-l va da Societatea Centrală de Apicultură, sprijin, pentru care roagă pe D-l Președinte *Grigore Giossan*, să țină seama atunci când va sosi timpul de înființare a acestui covârșitor de însemnat așezământ de desfacere a produselor apicole.

Ia cuvântul D-l *Constantin Antonescu*, redactorul șef al revistei „România Apicolă", unul dintre cei mai tineri stupari din țară, dar care datorită realizărilor practice pe tărâm apicol arată că își permite să sugereze Onor Comitetului Societății calea prin care fără a se crea întreprinderi anume pentru desfacerea produselor apicole, mierea să poată fi și mai cunoscută și mai intens consumată de marele public.

D-sa reamintește indemnurile făcute stuparilor încă de acum 3—4 ani, pentru a-i determina la deschiderea unor expoziții cu scop de a desface produsele apicole și a populariza apicultura, expoziții create în cadrul unor așa numite „luni ale mierei". D-sa vede aceste expoziții mai întâi în Capitală și în orașele mai mari, la cari, dacă nu se vor putea prezenta toți apicultorii, se vor însărcina anumiți reprezentanți cu vinderea produselor stuparilor mai mici.

Odată înjghebate aceste expoziții „Luna mierei" va fi așteptată în fiecare an, în orașele mari, în cele mici creindu-se în acelaș mod și poate cu aceleași rezultate, ca și în Capitală, *„Săptămâna mierei"*.

Aceste expoziții, ar fi putut lua ființă acum 4 ani, dar evenimentele și mai ales mijloacele de transport, au împiedicat și amânat realizarea acestora până într'o epocă de liniște și pace.

In continuare D-sa arată că este convins că apicultorii se vor bucura de întreg sprijinul D-lui Președinte *Grigore Giossan* și al D-lui *Dr. Fl. Begnescu*, pentru înfăptuirea acestor expoziții, arătând totdeodată îndemnul și sfaturile date de D-l Președinte D-sale în mai toate realizările apicole.

— „In anul 1927" spune D-l *Constantin Antonescu*, „când proprietar a 12 stupi, din curiozitate am venit să cunosc personal pe D-l *Grigore Giossan*, atunci ca și acum Președinte activ al Societății Centrale de Apicultură din România, primirea ce mi s'a făcut de D-sa în stupina D-sale din Comuna Șerban Vodă, cum și atmosfera apicolă, găsită acolo, m'au hotărît să pășesc cu toată încrederea și tot elanul tineresc la realizări concrete în albinărit. Am început să asist și să urmăresc ședințele Societății de Apicultură, unde am cunoscut cei mai de seamă stupari din țară și alături de cari muncesc și eu de atunci după pilda acestora și mai ales a D-lui Președinte".

D-sa arată apoi, concursul moral pe care i l-a acordat D-l *Grigore Giossan*, sfătuindu-l să realizeze laboratorul apicol, însoțindu-l la cumpărarea mașinilor apicole și recomandându-i clienții. Indemnul acesta l-a ajutat ca astăzi să se poată considera printre apicultorii de frunte ai țării, acelaș îndemn cu care a sprijinit și îndrumat în nenumărate rânduri pe apicultorii din toate părțile țării. Bazându-se pe aceste netăgăduite exemple D-sa e ferm convins că *„Luna mierei"* se va inaugura tot prin concursul D-lui Grigore Giossan, care va contribui, odată mai mult în acelaș mod desinteresat la propășirea, încurajarea apicultorilor și la reînflorirea albinăritului românesc.

D-l Președinte *Grigore Giossan*, ia cuvântul, mulțumind pentru expunerea D-lui *Constantin Antonescu*, și amintește că alături de D-l *Dr. Florin Begnescu* a organizat în Parcul Carol, din București, o mare expoziție comentând săptămâna Mierei cu defilare de care alegorice prin Capitală, dar că n'a mai pornit la realizări de acest fel, din cauza lipsei oamenilor de încredere. In epoca de pace, care va veni cât de curând, secondat de oameni de caracter, va porni cu încredere, la organizarea acestor expoziții.

In încheere, mulțumește încă odată, tuturor acelora care și-au exprimat recunoștința și calda simpatie față de D-sa, arătând că acestea sunt singura răsplată a muncii sale — care-l hotărăște să rămână mai departe în mijlocul apicultorilor români, această mare familie pe care și-a format un ideale ca să o sprijine și să o îndrumeze pentru a obține rezultate cât mai fericite și pentru a o vedea la fel de harnică după marea pildă a micuțelor noastre albine.

D-sa depune mandatul de Președinte, iar Adunarea aclamându-l, îl realege în fruntea Societății.

D-l Președinte *Grigore Giossan*, roagă Adunarea să împartă din însărcinări și celorlalți membri din sânul Comitetului. Adunarea, în aplauze generale, desemnează pe D-l *General Al. Mladinescu*, Vice Președinte, iar pe D-l *Zissu Dumitru*, Secretar General al Societății, *C. Antonescu*, Redactor al revistei „România Apicolă", *Constantin Țintea*, Casier și *Lt. Veceslav Harnav*, Bibliotecar.

Ședința a luat sfârșit la ora 18½.

Președinte, (ss) GR. GIOSSAN   Secretar, (ss) *C. Antonescu*

Scrutatori, (ss) *Drobit Ilarion* și *Gh. Anton*

CRONICI

STUP CU DOUĂ MĂTCI. Intr'un stup, în mod obișnuit, poate trăi numai o singură matcă. Sunt cazuri însă când colonia păstrează (tolerează) pentru o vreme matca bătrână alături de cea tânără.

In anul 1936, o delegație de apicultori cehi au vizitat U. R. S. S., iar în darea de seamă a acestei delegații se pomenește despre stupina experimentală dela Harcov, despre stupi cu 4 mătci și altul cu 7.

Stupul cu șapte mătci avea 46 rame. In anul acela dăduse un roi, cu care plecase 3 mătci, 4 rămânând în colonia bătrână.

In anul următor (1937) am încercat să fac și eu o familie cu 2 mătci, dar n'au trăit decât 3 zile. Am încercat și după aceia, însă rezultatele au fost al fel.

Tot în acelaș an aveam și un stup orfan, care construise al doilea rând de botci (din primul rând de botci, matca tânără se pierduse, iar botcile de acum proveneau din ouăle dela rama dată anume din alt stup).

Am luat patru mătci tinere (în vârstă de 2 ani) și le-am dat acestui stup pela urdiniș. Toate aceste patru mătci au fost primite de albine, iar botcile stricate.

După ce stupul a fost suprapopulat, la două dintre mătci aripile au fost smulse; ca să evit roitul, am omorît pe toate mătcile.

In anul 1942, am unit 2 familii slabe. Am îndeplinit toate condițiunile pentru unirea stupilor, totuș amândouă mătcile au fost ucise.

Pentrucă aveam destule mătci de rezervă, am scuturat cinci mătci cu albinele după ramele pe cari se aflau, deasupra albinelor dela stupul orfan, ce fuseseră şi ele scuturate cu puţin înainte peste scândurelele de deasupra ramelor.

Toate mătcile au fost primite; stupul a intrat la iernat cu 4 mătci, iar din iarnă a ieşit cu 3.

După aceasta, am mai făcut şi alte probe; în anul 1943 la un asemenea stup am dat 7 mătci, dar după câteva săptămâni au rămas 3 mătci cu aripile smulse, celelalte fiind intacte.

In anul 1944 am încercat formarea a 2 familii cu câte cinci mătci; am reuşit numai în parte, pentrucă numai un stup a rămas şi intrat la iernat cu 2 mătci.

Voi continua şi în viitor cu încercări pentru deslegarea acestei probleme pe care, după cum se vede mai sus, n'am reuşit s'o duc la bun sfârşit, şi rezultatele acestor încercări le voi publica la timp.

TRÂNTORII. Este numele care a devenit cel mai popular în porecla oamenilor leneşi. Mai toţi stupari fac fel de fel de lucrări migăloase pentru stârpirea trântorilor la stupi. Am citit multe articole, cari mai de cari mai năzdrăvane la nimicirea lor.

Am urmat şi cu mijloacele publicate pentru o cât mai totală stârpire a trântorilor, şi abia pela jumătatea deceniului trecut am găsit şi articole ale unor stupari cari luau însfârşit apărarea lor.

In nul 1938 am avut un stup potrivit (mijlociu) de populat, dar la recoltarea generală a stupilor în vară, nu am găsit nimic de luat aci.

Toamna am fost nevoit să adaug ceva miere dela alţi stupi acestuia pentru iernat. Stupul acesta nu a vut totuş trântori pe timpul verii;

Am continuat cu observaţiile şi în anii următori şi am ajuns la credinţa că fiecare colonie trebue să aibă un număr oarecare de trântori, ceva mai mult, albinele dintr'un stup cu trântori, sunt mai active, mai harnice.

Numai la stupii cu mătci bătrâne, cari depun mai mulţi trântori, este cazul să luăm măsuri anume.

Drobit Ilarion

Apicultor priceput, *fost proprietar de stupină, vârsta 40 ani*, refugiat, caută post ca apicultor.

A se adresa la Societate, căsuţa poştală 525 Bucureşti sau direct la internat pe adresa Plăvan Gheorghe, comuna Vad, judeţul Făgăraş la D-l Bicer Mihai.

Se cumpără orice cantitate de miere curată de albine; ofertele detailate se vor trimite la Căsuţa Poştală Nr. 525, Buc., sau direct la D-l Grigore Giossan, Banca Românească, str. Smârdan Nr. 5, Bucureşti.

Poşta casierului

D-l *Corneliu Mitu — Constanţa.* Manualele cerute vi s'au trimis recomandat pe data de 27 Ian. 1945.

D-l *Croitoru C-tin — Bucium Iaşi.* Odată cu numărul pe Decemvrie vi s'au trimis din nou numerele lipsă. Noi le-am expediat la timp, probabil însă s'au rătăcit.

D-l *Grigori Tipa — Năneşti Putna.* Mulţumim pentru frumoasele urări. Vă considerăm abonat dela 1 Ian. 1945.

D-l *G. Savoff — Plopii Slăviteşti, Teleorman.* Vă mulţumim. S'a luat notă şi am trimis revista la toţi cei recomandaţi.

Şcoala primară Baseşti-Ionaşcu Teleorman. Vă mulţumim. Costul abonamentului pe 1945 este arătat în corpul revistei.

D-l *Plăvan Gh. — Vod. Făgăraş.* Până acum nici o ştire. Am publicat în revistă anunţul ce vă interesează.

D-nii *Ioan Bortesch* şi *Lösch Wilhelm — Mediaş.* Nu putem face nici o intervenţie fără copie după procesul-verbal de contravenţie. Apicultorii sunt scutiţi în anumite condiţiuni de impozit, dar nu de *contribuţiunea de 6%.*

D-l *Ştefan Creţu — com. Sălcuţa Dumbrava, jud. Dolj.* „Stupăritul" de C. A. Hristea costă tot 1400 lei plus 84 (6%) plus recomandatul de lei 80. Total 1564 trimişi anticipat. Pentru împroprietărirea apicultorilor mebrii ai Soc. s'a luat notă.

Dacă D-nii abonaţi întâmpină dificultăţi cu trimiterea abonamentului prin C. E. C., cont 12984, îi rugăm a ne remite sumele şi prin mandat poştal pe adresa C. Ţintea, căsuţa poştală 525 Bucureşti.

FOARTE IMPORTANT PENTRU DOMNII MEMBRII AI SOC. CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Ţinând seamă de multele greutăţi ce întâmpinăm cu tipărirea revistei (costul hârtiei şi al tipăritului) rugăm pe vechii abonaţi să ne trimită neîntârziat abonamentele în restanţă şi pe noii abonaţi să ne sprijine deasemenea prin trimiterea abonamentului pe 1945 care este de lei 2000. Revista pe 1945 se află sub tipar şi nu se va trimite decât acelora ce vor trimite abonamentul.

Ori ce sume se vor trimite pe adresa D-lui C. Ţintea cont CEC No. 12984 sau prin mandat poştal la adresa D-lui C. Ţintea căsuţa poştală No. 525 Bucureşti.

Abonaţii noştri cari ne vor trimite pe lângă abonamentul de lei 2000 pe 1945 şi 100 lei în plus (taxa pentru recomandant), vor primi gratuit ABECEDARUL APICOL al D-lui Dr. Florin Begnescu.

Informațiuni

— Fața de scumpirea tot mai crescândă a scândurilor de brad din cari se confecționează stupii, într'un viitor apropiat credem că metoda confecționării stupilor din papură sau paie poate va deveni de mare actualitate, în sensul că se vor introduce în curând din ce în ce mai mulți stupi din aceștia în prisăcile dela noi.

Aceia dintre colegii stupari, cari au posibilitatea de a construi și pentru vânzare stupi din papură și paie presate, sunt rugați stăruitor să comunice aceasta la redacția revistei, pentru a putea să îndrumăm pe amatori, specificând totodată și prețul la care pot confecționa asemenea stupi pentru sezonul 1945.

— Intrucât din pricina războiului multe din prisăcile stuparilor dela noi s'au năruit, abonații noștri sunt rugați a ne comunica dacă în localitățile unde se află se găsesc de vânzare stupi primitivi (buduroae, coșnițe, ulee de scândură, etc.) și la ce preț, pentru a putea da informațiuni colegilor amatori să cumpere.

— Aflăm că maestrul C. L. Hristea, autorul monumentalei lucrări STUPARITUL, lucru care a fost premiată de Academia Română și care a reapărut în Ediția 2-a s'a stabilit iarăș la Domeniile Luciu-Giurgeni, jud. Ialomița (Gara Țăndărei) unde primește corespondența și orice lămuriri ce i s'ar cere din partea membrilor Societății noastre.

— Numărul 1 pe luna Ianuarie 1945 al revistei noastre ROMÂNIA APICOLĂ este sub tipar și apare în 32 pagini, din care spicuim următoarele articole:

I. T. SPILOIU — Cum se lucrează într'o stupină (urmare). C. ANTONESCU — Apicultura nomadă (studiu asupra florei nectarifere din regionea Bran-Zărnești, 12 pag. bogat documentat cu clișee originale și clișeul stupului blindat Dadant construit în atelierul Fraților Antonescu). — Stupi cu două sau mai multe regine, etc., etc. Acest numărul nu se trimite decât abonaților cari trimit anticipat abonamentul pe 1945 de lei 2000.

Abonamentele se trimit numai pe adresa D-lui C. Țintea cont cec No 12984, orice mandate și reclamațiuni cu privire la expediția revistei, să se adreseze pe adresa D-l C. Țintea, căsuța poștală 525, București.

Situația D-lui .... **la** **1944**

Abonamente	PE ANII						Total lei
	1939	1940	1941	1942	1943	1944	
Abonamente plătite							
Abonamente de plată							

Casier,

12
2 15
3 16
6 18
22
23
26
10 30
20 2
29

4 1
7 14
11 19
13 21
17 24
18 30
33
34

APICULTORII

Găsesc în sezonul apicol 1945 faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presați la valțuri moderne „Rietsche". (Prețul la cursul de cumpărare a cerii plus fabricațiunea). Se execută faguri presați la valțuri din ceara proprie a D-lor apicultori dacă acest material este foarte bine curățat de orice părți străine. (Prețul — lei kgr. și 5% scăzământ). Se cumpără ceară curată de albine. Contra aconto 30%, se expediază ramburs în provincie (minimum 3 kgr. la o comandă). Orice corespondență, prin carte poștală dublă prevăzută cu adresa expeditorului pentru răspuns. **Căpitan Zissu Dumitru**, Strada Gheorghe Barițiu No. 23 — București (prin Calea Griviței, Stația tramvai Octav Cocorăscu). Telefon 7.44.32.

CENTRIFUGE
EXTRACTOARE DE MIERE

GĂSIȚI LA

☞ MONDIAL ☜

București, Str. Carol, 6 — Tel. 5.26.28

Pentru reclamele publicate în Revistă Societatea Centrală de Apicultură nu-și ia nici o răspundere.

STUPINA ANTONESCU

a început lucratul pentru sezonul 1945 de **FAGURI ARTIFICIALI TRAINICI** (prin asigurarea coeziunei moleculare la ceară pe cale naturală) confecționând orice cantitate și pentru orice mărime de ramă.

Se garantează sterilizarea fagurilor contra bolilor la albine și folosirea mierei și a alcoolului alb în soluție la valțuri, ceiace face ca albinele să lucreze repede și cu multă plăcere pe acești faguri.

In[illegible] disponibilului se pres[illegible]r apicultori cu fa-[illegible] [illegible]andate, corespon-[illegible] adresa:

CONSTANTIN ANTONESCU
București, str. Virgiliu Nr. 7
Telefon 5.22.06.

STUPI DADANT-BLAT

fabrică ferma Crețulești-Ilfov
proprietatea Dr. Em. Daraban
complecți cu etaj și saltelute.

SEMINȚERIA «FLORA» Alois Kaurek, București, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere.

☐ **Revista „România Apicolă" este aranjată pe colecții complete, și necomplete cu numerele 1, 2, 3, 4, 5 lipsă, și se poate vinde după cum urmează: Colecția completă, Lei 500; Colecția cu No. 1 lipsă, Lei 400; Colecția cu 2 numere lipsă, Lei 300; Un număr separat, Lei 100. Sumele se trimit pe adresa D-lui C. Țintea, CONT CEC No. 12984.**

Abonamentul 500 lei anual. Exemplarul 50 lei

«BUCOVINA» I. E. TOROUTIU BUCUREȘTI

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMANIA

ANUL XX Nr. 1—5 IANUARIE—MAI 1945

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sediul Societății: București VI, Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Național Zootehnic
Abonmentele și ori-ce sume de bani se trimit numai pe adresa:
C. Țintea căsuța poștală 525 sau prin Cont C. E. C. No. 12984
Corespondența se va adresa numai **București I. Căsuța Poștală 525.**

Președinte de onoare statutar: **R. ZĂRONI**, Ministrul Agriculturii și Domeniilor.
Prim Vice-Președinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**
Vice-Președinte de onoare: **N. Nicolaescu**
Comitetul: Președinte activ: **Grigore Giossan**
Vice-Președinte: **General Al. Mladinescu.**
Secretar General: *Cpt. Zissu Dumitru.* Casier: *Constantin C. Țintea.*
Bibliotecar: *Lt. V. Harnaj.*
Redactor România Apicolă: *Constantin S. Antonescu.*
Membri: *Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareș, Dr. D. Russu.*
Censori activi: *S. Ruginosu, Gh. Pandrea și D-na Arh. Henrieta Delavrancea-Gibory.*
Censori supleanți: *C. Costescu, C. V. Lascăr, Plot.-maj. Vasile Ioan.*

„ROMÂNIA APICOLĂ"

Organ de propagandă al Societății Centrale de Apicultură din România

București I, Căsuța Poștală No. 525.
Redactor Șef: **Constantin S. Antonescu.**

Colaboratori:

Prim Vice Președinte de Onoare: **Dr. Fl. Begnescu.**
Vice Președinte de Onoare: **N. Nicolaescu.**
și D-nii: **Grigore Giossan, Constantin L. Hristea, Dr. Em. Daraban, Cpt. Zisu D-tru, D-ra Ecaterina Golescu,** etc.

ABONAMENTUL: Pentru Instituțiuni, Societăți, lei 4000 anual; Pentru membrii: Cotizația la societate 200 lei anual; Abonamentul 1800 lei; Total lei 2000. Taxa de înscriere lei 100. Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Articolele de publicat în Revista **„România Apicolă"** ca și orice reclame etc. se vor trimite pe adresa **Societății Centrale de Apicultură din România. București. Căsuța Poștală No. 525.**

CUPRINSUL

Cuvânt înainte de Grigore Giossan; Primăvara de C. Țintea; Apicultura nomadă de Constantin S. Antonescu; Cum se lucrează într'o stupină de Ioan T. Spiloiu; Scrisoarea D-lui C. Antonescu către D-l Președinte Grigore Giossan; Probele de albine și faguri pentru diagnostic la laborator de Dr. C. Pelimon; Stupi cu două sau mai multe regine de C. Antonescu; Procesul-verbal de inspecție al Soc. Centrale de Apicultură de către organele Minist. Agriculturii; Procesul-verbal al ședinței comitetului din 21 Ian. 1945; Darea de seamă a comit. soc. către Adunarea Generală; Bilanțul și Contul de Profit și Pierdere pe anul 1944 al Soc. Centr. de Apicultură; Convocarea Adunării Generale a Soc. Centr. de Apicultură; Informațiuni, etc., etc.

ANUL XX Nr. 1—5 IANUARIE—MAI 1945

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

CUVÂNT INAINTE

Douăzeci de ani de zbucium și muncă neobosită pentru propășirea albinăritului în țara noastră trebue semnalată. Și aceasta cu atât mai mult cu cât, această muncă rodnică a fost depusă de câțiva oameni desbrăcați de orice interes personal, numai din dragoste pentru stupărit. In toată activitatea noastră sprijinul oficialității a fost aproape inexistent. Cine răsfoește organul „România Apicolă", în cei 20 ani de propagandă asiduă apicolă, va înțelege câtă strădanie s'a depus, ca să se poată realiza toate înfăptuirile importante de până astăzi pe tărâm apicol. Numai dacă am menționa consacrarea de neam bun și selecționat în toată lumea al albinei românești „Apis mellifica Banatica", *apoi operele importante de instruire în arta stupăritului apărute în ultimul timp în ediții repetate și mai ales cercetările și studiile importane în bolile albinelor, citate în toată lumea, ale eruditului nostru Dr. Florin Begnescu și putem afirma că cei 20 ani de inițiativă particulară constitue o etapă importantă în istoria desvoltării albinăritului românesc.*

Ca și celelalte ramuri ale agriculturii, stupăritul românesc, se găsește astăzi la o grea răspântie. Multe dintre prisăci au fost distruse, dar altele secătuite de Loca. Avem din nou o mare datorie, să pornim la muncă și să le refacem, mai bogate și mai frumoase.

Dar ca să putem culege mai devreme roadele străduințelor ce vom depune, să strângem rândurile și în ritmul vremurilor democratice de astăzi, să ne sindicalizăm și noi apicultorii din toată țara, formând un corp puternic care, să ne impună în satisfacerea doleanțelor apicole, atât de necesare pentru reînflorirea albinăritului românesc.

Sindicalizarea o vom face pe județe și pe țară, ca prin forța și prin munca noastră să putem obține dreptele noastre revendicări, — dorite și așteptate de mult pentru reînflorirea și propășirea stupăritului în România, isvor de bogăție pentru Economia noastră Națională.

Prima adunare de sindicalizare o fixăm pentru ziua Adunării noastre generale, pentru ca în cadrul ei, să poată participa cât mai mulţi delegaţi şi din provincie. Este dar o imperioasă datorie să luaţi parte cât mai mulţi apicultori la această adunare, care va fi trecută în ordinea de zi a adunării la „Diverse".

Ştim cu toţii că apicultura se bucură de toată atenţiunea în Uniunea Republicelor Socialiste Sovietice. In revista noastră, am publicat încercări de domeniul ştiinţific apicol, destul de avansate din U.R.S.S. Se înţelege dar, cât de necesară este o apropiere de confraţii noştri apicultori sovietici, dela care sunt sigur, vom avea multe de învăţat.

Deaceia, odată cu urările de prosperitate, ce vi le fac astăzi, cu ocazia noului an, adaug şi sincera mea dorinţă, pe care o consider unanimă de apropiere şi adevărată înţelegere de conlucrare cu toţi confraţii apicultori din vecinătate, cu cei din Anglia, Statele Unite ale Americei, Franţa precum şi cu toţi apicultorii din toată lumea.

GRIGORE AL. GIOSSAN
Preşedintele Soc. Centrale de Apicultură
din România

PRIMĂVARA

Primăvară, Primăvară,
Ai sosit pe la noi iară
Aducându-ne cu tine
Dor de muncă, dor de bine.

Peste tot ca şi'n grădină
Chiar de când se face ziuă
Mii de-albine o pornesc
Zarea ele împânzesc.

Pe câte-un pom poposesc
La polen ele grăbesc
Apoi dela mii de flori
Strâng nectarul tuturor.

Parte'n stup cu multă trudă
Miere şi ceară adună
Faguri noi ele 'njghebează
Mierea apoi depozitează.

Toată ziua robotesc
De puiet ele 'ngrijesc
Neamul lor în lumea largă
Nici când n'are să se piardă.

C. ŢINTEA

STUPARII CE AU ROIURI ŞI STUPI SISTEMATICI goi sau cu albine de vânzare, pot să-şi dea adresele la Institutul Naţional Zootehnic — Secţia de Apicultură, din Str. Dr. Staicovici No. 63, unde se interesează mulţi amatori.

APICULTURA NOMADĂ

de **CONSTANTIN S. ANTONESCU**

Pe Valea Bârsei (aproximativ 12 km. N. V. de Zărneşti, jud. Braşov), am cunoscut în vara anului 1942 pe modestul apicultor Ion Smical, de fel din satul Sohodol (Gura Branului) de unde venise cu 9 ani în urmă, împreună cu 12 stupi, singura lui avere pe atunci.

Făcusem în acea zi de Iulie peste 30 km. pe jos, pe poteca ce duce printre fâneţe şi lanurile răzleţe dela Râjnov-Tohanul Nou-Gura-Branului-Zărneşti şi de aci pe Valea Bârsei spre Plaiul Foii, înainte de coasa fânului, şi cu tot drumul lung, mireasma florilor şi aerul de munte, mă întărise de nu simţeam oboseala, deşi purtam în spate provizii pentru o lungă călătorie în această regiune.

Insoţitorul meu, sau mai binezis călăuza ce mă întovărăşea dela plecarea din Râjnov, mă îndemnase să fac cu orice preţ drumul până la „stuparul Ion“, asigurându-mă că voi cunoaşte un apicultor cu faimă în toate împrejurimile.

Mierea dela „stuparul Ion“ spunea mai departe însoţitorul meu, este preţuită mult de turiştii cari urcă sau coboară după Piatra Craiului pe la Plaiul Foii, iar „stuparul Ion“ s'a vindecat de tuberculoză cu mierea dela stupii lui, iar alţi peste 30 de femei şi bărbaţi din regiune auzind şi văzând despre acestea, au răpus şi ei această cruntă boală, prin consumarea mierei miraculoase.

Ion Smical mă cunoştea din scrierile mele apicole, căci deşi retras în această vale strejuită de zgomotosul pârâu Bârsa ce se rostogoleşte zi şi noapte pe albia stâncoasă ce se pierde spre vârfurite golaşe ale Pietrii Craiului, era mereu în contact cu oameni şi literatura ce priveşte îndeletnicirea cărei îi datorează viaţa şi sănătatea de care se bucura acum.

Se înserase deabinelea când am poposit pe pragul căsuţei-adăpost din mijlocul stupilor lui Smical, dar nu l'am slăbit cu întrebări, la cari nu numai că dădea răspunsuri de priceput apicultor, dar căuta să-mi arate că a cercetat toate florile din regiune, a aflat mersul curenţilor reci din timpul iernii, a descoperit locuri cu flori bogate în nectar, precum şi o serie de rezultate practice în apicultură, asupra cărora nu este locul să le enumăr în articolul de faţă.

Se aşezase aci cu cei 12 stupi ai lui (acum avea aproximativ 80) după ce medicul din Braşov îi spusese că are amândoi pulmonii atacaţi de tuberculoză (păstra şi acum clişeele radiografiei cu pricina) precum şi ulceraţii în stomac.

Să-ţi alegi o meserie unde să lucrezi cât mai mult în aer liber, îi spusese medicul, să depui cât mai uşoare sforţări, şi să mănânci cât mai multă miere de albine.

Abia terminase stagiul militar în vremea aceia Ion Smical, şi vă puteţi uşor închipui desnădejdea lui, care nu avea altă avere decât 12 stupi, iar ca meserie, tăetor de lemne la cooperativa forestieră din Zărneşti.

Din pricina curenților reci de aer ce bântuia satul lui toamna, iarna și primăvara mai cu seamă, stupii modest lucrați ai lui Smical nu dădeau aproape deloc recoltă, așa că pentru a căpăta măcar mierea ce trebuia s'o ia zilnic, după spusele medicului, fu nevoit să închirieze petecul de fâneață unde dealtfel l'am găsit acum.

Locul era ferit de curenții ce bântuia regiunea și era în vecinătatea unor fânețe din cele mai bogate în flori, și tot în apropiere pădurea cu teii cei mai mulți.

După numai 2 ani de zile, plăgile din amândoi pulmonii sunt cicatrizate, ulcerul stomacal dispăruse și el, iar doctorul vizitat acum din nou, recunoaște că n'a mai întâlnit asemenea minune, și că-l credea de mult odihnindu-se la umbra unei cruci din cimitirul satului.

Vestea însănătoșirei lui Ion Smical s'a răspândit iute în satele din jurul Branului, iar bărbații și femeile atinse de această necruțătoare boală, cu miere dela „stuparul Ion“ se vindecă pe rând, sau luptă cu mai multă ușurință în contra ei.

An de an, prisaca lui Smical crește, și cu numărul stupilor și producția de miere; el își lucrează stupii, ramele, fagurii artificiali, se căsătorește, tovarășa de viață îi vine în ajutor, toate lucrurile din casă, porcii și văcuța din bătătură, cele 8 oițe din munți, toată această avere a lui, datorând-o numai albinelor.

Descoperirea lui Smical în regiunea ce o cercetam anume pentru apicultura pastorală, era cu mult mai fructuoasă decât căutam, așa că pentru restul zilelor m'am stabilit la cabana „ALBU“ din Plaiul Foii (aproximativ 2 km. spre Vest), zile în cari mă întovărășea acum Smical, pentru studiul regiunei ce făceam.

Curajul și realizările acestui anonim cuceritor pe câmpul apiculturei românești, alinarea suferințelor și menținerea pe lume a atâtor vieți cu mierea miraculasă dela stupii săi, valorează mai mult decât orice premiu de virtute pe națiune, pe care Ion Smical îl merită îndeajuns, iar o propagandă eficace sub orice formă cu ce a întreprins acest fiu de român ar da cele mai frumoase rezultate,

APICULTURA IN MUNȚII NOȘTRI

In regiunile noastre deluroase ca și la șes, albinele caută și aduc rentabil pentru apicultor nectarul dela florile ce cresc pe o rază de 3 km. în jurul prisăcei respective.

In jurul prisăcei lui Smical, n'am văzut nicio albină cercetând florile din fânețele după Valea Bârsei mai departe de stupină de aproximativ 500 m., ceace însemnează că în raza aceasta de activitate, nectarul se găsește cu prisosință.

Dacă ținem seama că distanța dela stup către sursa de nectar este în raport invers cu numărul de drumuri ce fac albinele pe zi (distanță mică = drumuri numeroase) precum și de faptul că cu cât aceste drumuri sunt mai scurte albinele aduc sarcini tot mai mari de nectar și invers, constatăm la flora nectariferă cercetată, un dublu avantaj în favoarea apicultorului.

Prin urmare, numai pe această vale (a Bârsei), se pot ține ren-

tabil pe vremea fâneţelor cel puţin în 10 locuri stupine, ca acelea ale lui Ion Smical. (vezi Fig. 1).

Dar câte văi cu fâneţe ca acestea, câte dealuri, păduri cu poene, vetre de sate din munţi (vezi Fig. 2) nu întâlnim în munţii noştri?

In general, aceste bogăţii naturale se irosesc în fiecare an, oferind numai rarilor turişti, iubitorilor de natură cari trec din când în când pe aceste meleaguri, privelişti încântătoare.

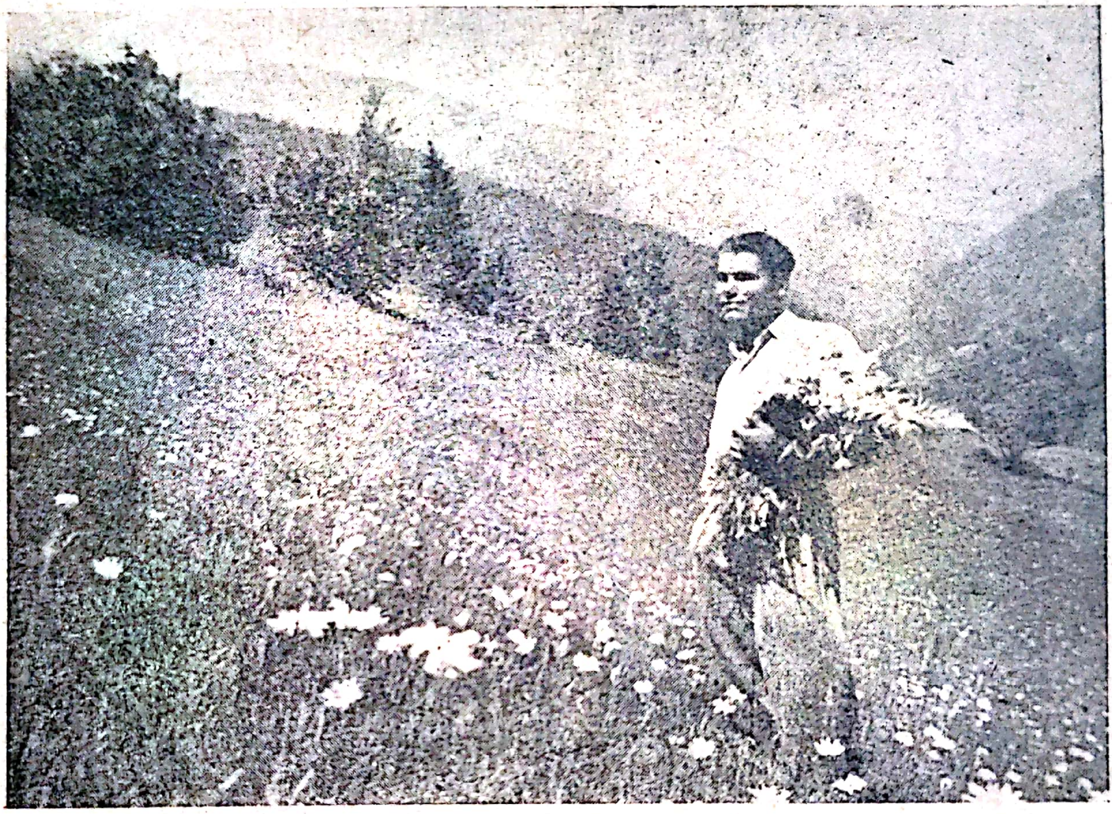

(Foto C. Antonescu)

Fig. 1

Vedere cu flora nectariferă (Valea Bârsei) din jurul stupinei lui Ion Smical

Este o bogăţie imensă, naturală, care aşteaptă de ani, să fie culeasă de... pomană!...

Iată acum această stare, privită dintr'un punct de vedere şi mai interesant. Plecând dela Râjnov spre Zărneşti (vezi fig. 2), fâneţele ce acoperă dealurile dintre Gura Branului (Sohodol) — Tohanul Nou — Zărneşti, se cosesc cu 2 săptămâni mai devreme decât cele după Valea Bârsei (vezi fig. 1), şi după ce s'au trecut şi florile de tei din pădurea din vecinătatea stupinei lui Smical (vezi fig. 3), tot pe Valea Bârsei, mai sus la punctul Rudăriţa, încep să înflorească plante cari dau nectar din belşug până toamna târziu (până la căderea brumei).

Stuparul care ar avea să zicem, albinele la fâneţele dintre Zărneşti—Râjnov, după ce ar scoate mierea, poate să-şi mute stupii la

Plaiul Foii, de unde o nouă recoltă, şi de aci la Rudăria, deci o a 3-a recoltă, după care s'ar întoarce acasă toamna.

Numai în această regiune, cuprinsă în aproximativ 40 km, se poate scoate anual, după cum am văzut, prin mutarea stupilor după florile desvoltate succesiv, 3 recolte de miere, aceasta într'un timp când, în regiunile deluroase şi de şes din sud, salcâmul, teiul, fânețele, (principalele surse de nectar) sunt de mult trecute.

APICULTURA NOMADĂ

Apicultura nomadă nu este o născocire nouă în istoria albinăritului sistematic. Ea se practică pe scară întinsă în America, Africa şi în multe țări din Europa.

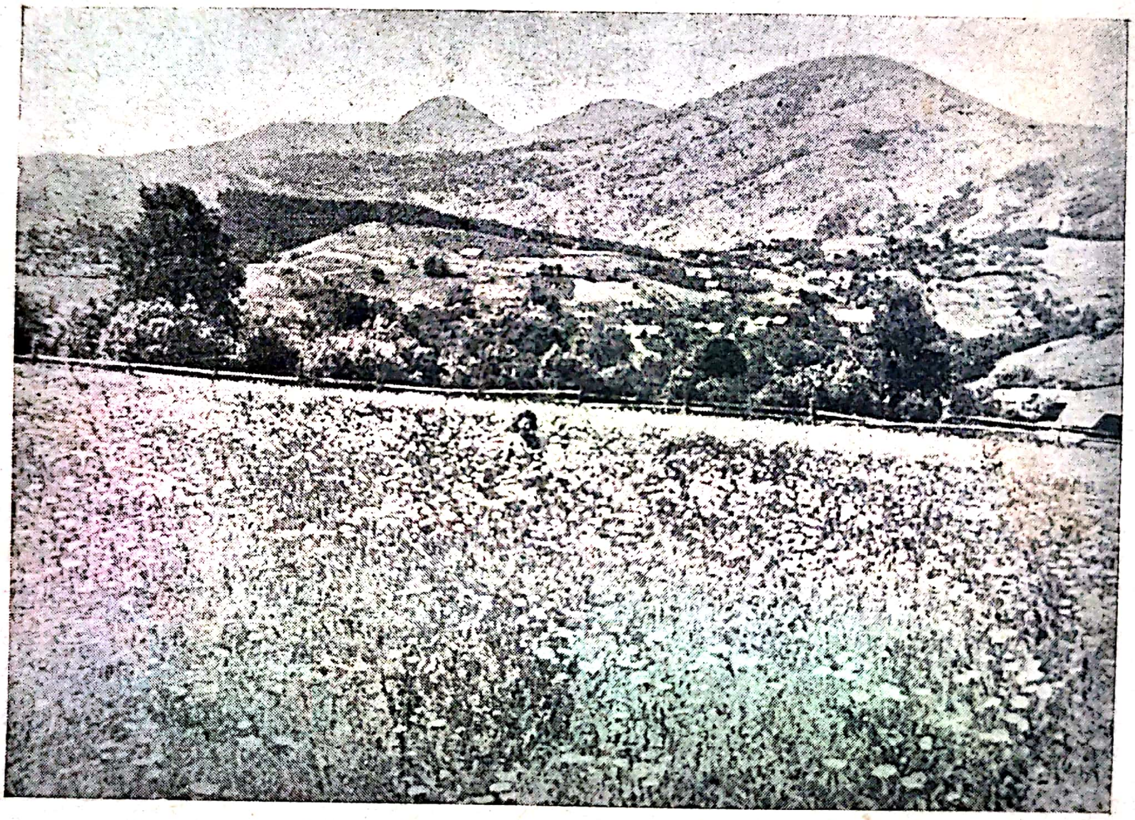

(Foto C. Boțoagă)

Fig. 2
Vedere cu flora nectariferă dintre Zărneşti-Tohanul Nou-Sohodol (jud. Braşov)

Statul pune acolo aproape gratuit mijloace de transport la dispoziția apicultorilor (vagoane anume pe căile ferate, autocamioane, şlepuri, etc.), pentrucă profitul de miere cuvenit stuparilor, este infinit de mic față de acela din economia generală şi sănătatea publică.

La noi în țară, apicultura nomadă deabia a început să se practice în ultima vreme de către o parte din stuparii din nordul Dobrogei, şi din preajma oraşelor Brăila şi Galați.

Stupii sunt ținuți pe lângă casă în timpul iernii, şi dacă în regiunea aceia sunt culturi de rapiță, se încarcă prisaca, în care sau *camioane pe arcuri, transportând-o în marginea sau chiar în mijlocul acestor culturi.*

După ce trece flora, se extrage mierea (totdeauna stupii se transportă după ce mai întâi li s'a extras mierea, altfel greutatea acesteia în faguri ar face să se rupă, şi să se prăbuşească peste albine), după care stupina merge acum la florile de salcâm, tei fâneţe, culturi de floarea soarelui, sparcetă, mentă sălbatecă, etc.

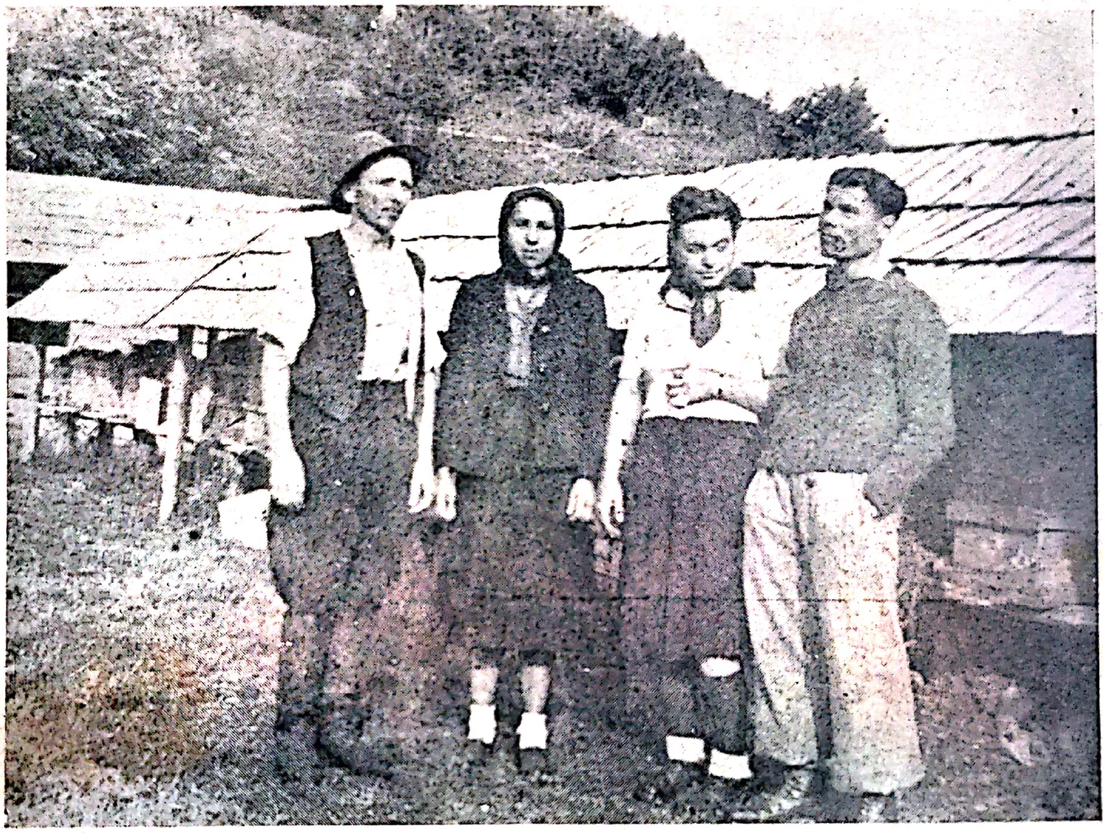

(Foto C. Antonescu)

Fig. 3

Apicultorul Ion Smical şi soţia sa (stânga) în faţa stupinei după Valea Bârsei

Mulţi din aceşti stupari folosesc şlepurile pe Dunăre pentru transportul prisăcii, această cale fiind cea mai ideală în mutarea stupilor, pentrucă nu vătămează absolut cu nimic piesele ce alcătuesc stupii.

Dela o stupină stabilă, se recoltează mierea culeasă de albine dela florile plantelor şi pomilor din jurul prisăcii, rentabil pentru apicultor în raza de 3 km. în jurul stupinei. Cu orice mutare, se adaugă o recoltă în plus.

Am arătat, vorbind mai sus de flora nectariferă după valea Bârsei, cum pe o distanţă de aproximativ 40 km. se pot muta stupii la aceleaşi flori, desvoltate însă succesiv după altitudine, de 3 ori, deci cu putinţa de a se scoate tot atâtea recolte de miere, într'o vreme când în şes, salcâmul, teiul, fâneţele sunt de mult trecute.

D-l Const. L. Hristea (autorul STUPĂRITULUI, lucrare pre-

miată de Academie) îmi spunea cu puţin înainte de izbucnirea războiului, că dela florile de rapiţă recoltează 8—10 kgr. de miere de stup, dela salcâm 15—18 kgr., dela tei 10—15 kgr., dela floarea soarelui 6—8 kgr., dela menta sălbatică 6—8 kgr., când timpul ajută acestui stupărit nomad.

Dacă ţinem seama că prietenul meu Hristea, unul din cei mai mari stupari dela noi folosea pentru apicultura nomadă numai o singură dată salcâmul. (cel din regiunea Hârşova) când de fapt prin mutarea stupilor mai putea prinde cel puţin încă odată acelaş salcâm înflorit mai târziu, mai spre nord (altă altitudine) şi la fel şi cu celelalte flore, (cea exploatată de el se află într'o regiune) precum şi de faptul că nu folosea flora dela fâneţele naturale sau artificiale, nicidecum fâneţele din regiunea deluroasă, subcarpatică şi muntoasă, ne dăm seama cum la noi se poate scoate în mijlociu 10 recolte de miere pe an.

Mijloacele de transport, cum şi cunoaşterea florei din regiunile unde urmează a se face apicultcra nomadă, joacă rolul de frunte în reuşita acestui gen de stupărit.

STUPUL... BLINDAT PENTRU APICULTURA NOMADĂ

Transportul stupilor înlăuntrul aceleaşi regiuni la diferite sorturi de flori, sau dintr'o regiune într'alta după florile ce se desvoltă periodic după altitudine, trebueşte îndeplinit cu respectarea a mai multor reguli, fără de cari rezultatele descrise mai sus nu s'ar atinge decât în parte, sau aproape de loc.

Pe timpul transportului albinele trebue să aibă mai întâi asigurată ventilaţia, altfel ar muri toate sau parte din ele sufocate, micşorând astfel contingentele de albine cărătoare.

Tot astfel, ramele cari susţin faguri trebue să fie PERFECT fixe, să nu joace, altfel ar prinde şi strivi albinele omorându-le, şi dacă printre acestea se află chiar regina stupului, neajunsul creşte şi mai mult.

Condiţiile acestea trebuesc îndeplinite cu atât mai mult, cu cât stupii urmează a se transporta pe distanţe lungi.

Un factor tot aşa de însemnat îl joacă timpul în care se pregătesc stupii pentru transport, căci se recomandă îndeplinirea acestuia numai noaptea (când se face transportul cu tracţiune animală sau autovehicule), ca şi durabilitatea stupului însăşi.

Cu toate aceste însuşiri ale stupului nomad, se cere ca el să fie totuş uşor în greutate, altfel investiţiile cu construcţia lui, dar mai cu seamă prin transportarea lui din loc în loc, s'ar ridica în dauna apicultorului.

După încercări repetate în anii din urmă, printr'un sistem de distanţare şi fixare perfectă a ramelor dintr'un model de stup, cunoscut şi răspândit preutindeni (este vorba de stupul american DADANT), pot recomanda cu toată căldura stupul acesta pe care l'am supranumit BLINDAT, pentru apicultura nomadă.

Natural, folosirea stupului, practic, cum și modul de manipulare rapidă, adică punerea lui în cel mai scurt timp în starea de „bun pentru imbarcat“, cere cunoștințe tehnice, cari se însușesc prin practicarea mai întâi a stupăritului stabil.

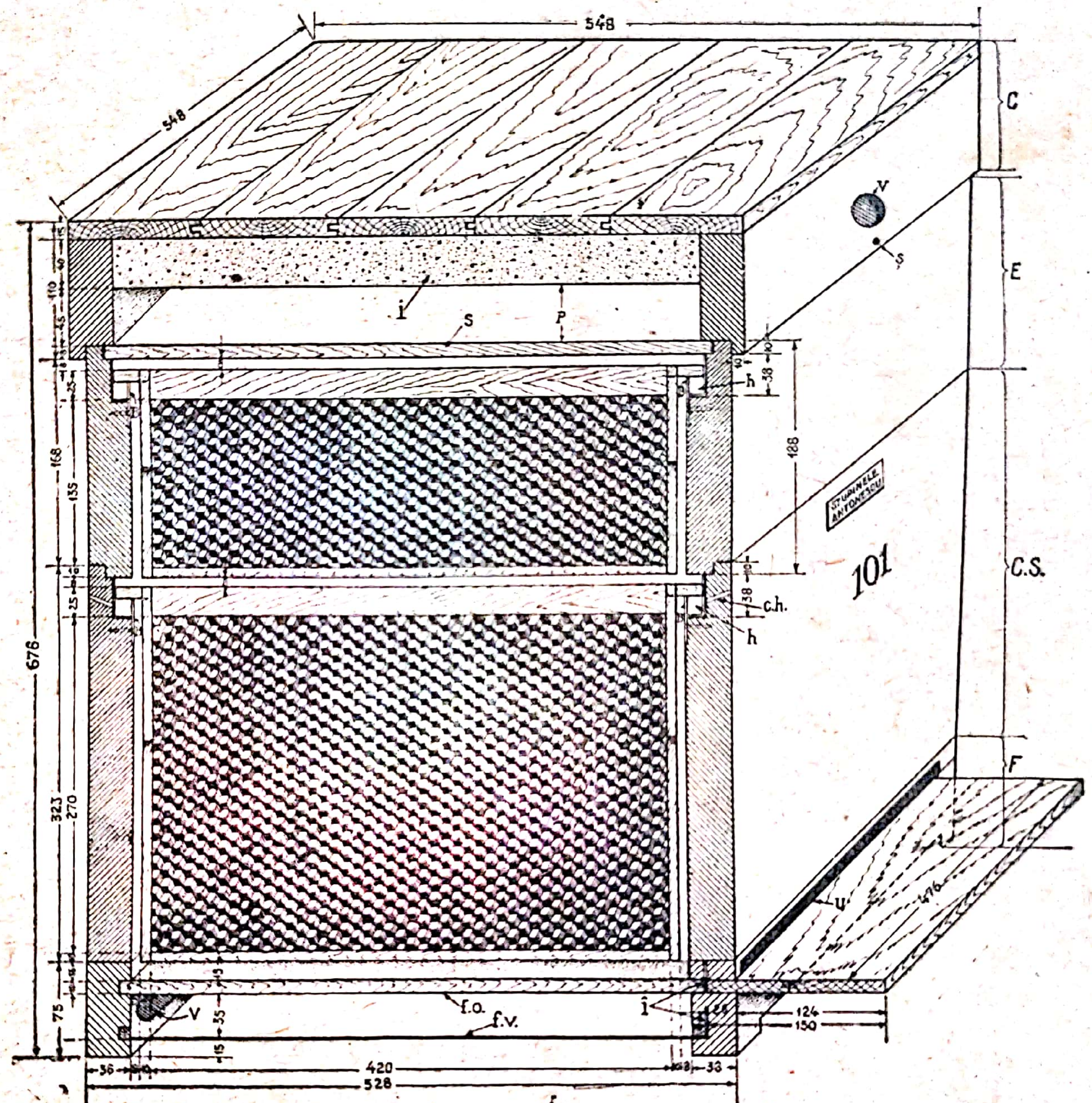
548
548
C
V
S
E
i
s
P
h
38
188
STUPINELE ANTONESCU
101
C.S.
38
c.h.
h
F
u
476
f.o.
f.v.
î
V
124
150
678
168
135
323
270
75
110
36
420
528
33

(desen C. Antonescu)

Fig. 4.

STUPUL BLINDAT PENTRU APICULTURA NOMADĂ

Construit în atelierul apicol *Frații Antonescu* — Colanul-D-ța.

SECȚIUNE LONGITUDINALĂ CU URDINIȘUL

B=balot pe care sprijină ramele; c. h.=canal hrănire stimulentă; h.=hrănitor interior din tablă galvanizată 1 m., grosime; î=închizător de urdiniș; u=urdinișul; i=izolație din rumeguș sau pae de ovăz; s=scândurile de d'asupra ramelor; P=spațiu unde se așează perina izolatoare pe timpul iernii; f. o.=fundul obijnuit al stupului; f. v.=fundul stupului (întors) care îngădue ventilația automată a volumului de aer din interior pe timpul transportului; v=ventilatoare (funcționează cu f. v.); C.=capacul; C. S.=corpul propriu zis al stupului; F.=fund; m=mâner.

MIEREA ȘI SĂNĂTATEA PUBLICĂ

S'ar părea din cele expuse până aci, că atât planul ridicării producției de miere la noi prin folosirea stupăritului nomad cât și străduințele mele pentru construirea unui stup anume care să se preteze acestui gen de apicultură se încadrează dela început într'un calcul de rentabilitate economică.

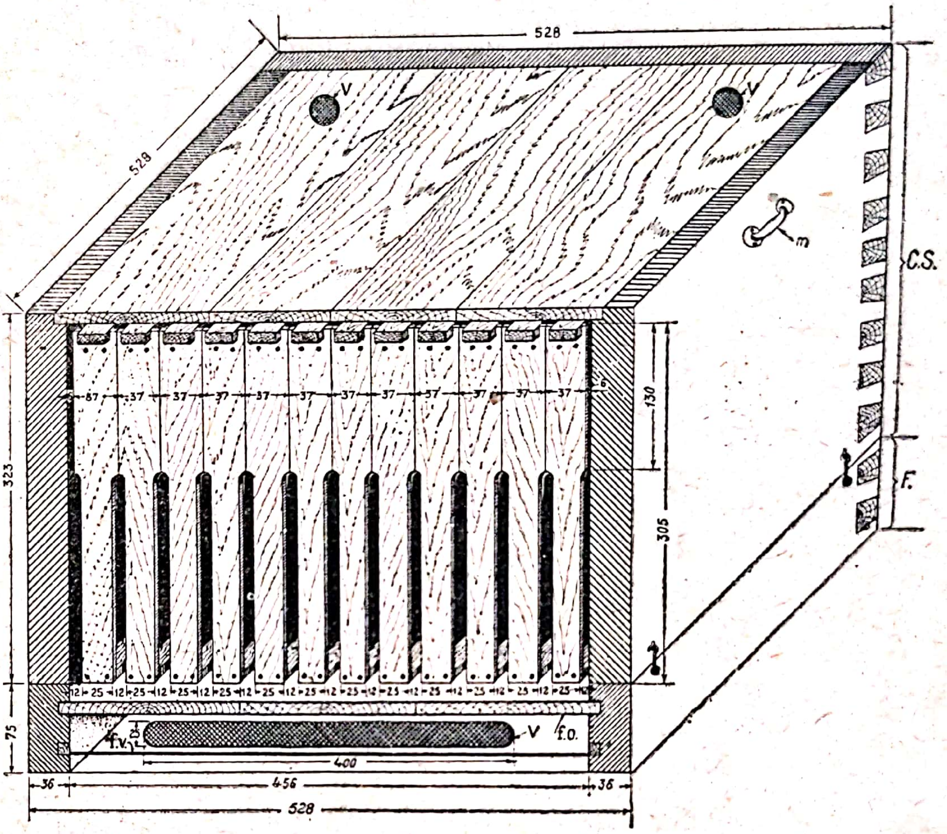

(desen C. Antonescu)

Fig. 5

SECȚIUNE TRANSVERSALĂ PRIN SPATE

(Vezi legenda dela Fig. 4)

Nu mă îndesc o clipă, că acei cari vor porni mâine să-și investească capitalurile și munca în apicultura nomadă nu vor realiza câștiguri nebănuite, dar adevăratele beneficii (mierea și ceara dela albine sunt venituri INDIRECTE), cari se resfrâng deadreptul în balanța economiei noastre naționale (polenizarea florilor dela plante și pomi face parte din veniturile DIRECTE) și mai presus locul de neînlocuit al mierei de albine din fruntea tuturor alimentelor cari întreţin sănătatea generală, lasă în umbră pe cele dintâi.

Intr'adevăr, sănătatea publică a însemnat pentru toți diriguitorii popoarelor, una din cele mai de seamă preocupări.

Din mijlocul frământărilor zguduitoare ce au cuprins în zilele noastre aproape întreg pământul, această problemă pare să fi atins punctul culminant, căci de sănătatea generală nu atârnă numai vi-

goarea ostaşilor după fronturi, ci şi a tuturor acelora cari lucrează pământul, în fabrici şi uzine, birouri, etc.

Mai presus de toate acestea, de sănătatea generaţiilor viitoare atârnă puterea de reconstrucţie socială şi economică din ţările cuprinse în angrenajul actualului război.

Pentru realizarea acestor înalte tendinţe naţionale, REPARTIZAREA BUNURILOR ALIMENTARE şi asistenţa socială pentru toate straturile sociale, alcătueşte punctul cel mai însemnat din programele de lucru ale guvernanţilor.

Şi înainte de acest conflict mondial, ţările în care bunurile alimentare se importau, au cheltuit sume fabuloase pentru promovarea iniţiativelor cari duceau la mărirea producţiei de lapte, miere, etc., prin premii, subvenţii, etc.

Repartizarea bunurilor alimentare în România, n'a ajuns în trecut la însemnătatea unei probleme naţionale ca în alte ţări cari se sprijineau pe importul lor dela vecini, pentrucă din binecuvântarea Cerului, alimentele la noi se puteau găsi şi procura pretutindeni.

De curând, ministerul nostru al culturii naţionale, a creat două noi facultăţi de medicină, fapt care corespunde unei necesităţi de mult simţită în apărarea sănătăţii publice, după cum scrie ziarul UNIVERSUL din 17 Noembrie 1944, justificând aceasta după numărul copiilor născuţi într'un an 539.000) din cari mor în acelaş an aproximativ 20% (95.000) pentrucă 62% din aceştia se nasc fără asistenţă medicală.

Tot în acelaş ziar am aflat că numărul ţăranilor bolnavi de friguri anual este de 230.000, iar al acelora seceraţi de tuberculoză este de 30.000 anual, etc.

Iniţiativa creării a încă două noi facultăţi de medicină este cum nu se poate mai bine venită, adaugă ziarul, căci deşi noi românii, după statisticile meticulos încheiate ne aflăm în fruntea ţărilor europene în ce priveşte proporţia natalităţii, cu durere trebue să recunoaştem, că stăm tot în fruntea lor şi cu tributul dat morţii în fiecare an din rândurile tinerilor vlăstare.

Ţările europene în mijlocul cărora trăim au făcut sforţări costisitoare pe tărâmul asistenţei sociale şi în aceiaş măsură pentru repartizarea bunurilor alimentare în toate straturile sociale, şi să nu uităm că acolo aceste bunuri se sprijineau pe import.

In ciuda abundenţii bunurilor alimentare româneşti, cele mai multe favorizând exportul, astăzi această problemă capătă aceiaş însemnătate, poate şi mai mare decât a asistenţei sociale.

După lista alimentelor de primă necesitate pentru întreţinerea vieţii, aliment care altădată se confunda cu faima ţinuturilor locuite de români, mierea de albine a eşit de mult din alimentaţia generală, şi cu ea cifrele de copii morţi în primul an dela naştere, (dar câţi nu mai mor până la vârsta de 10 ani!) procentul de tuberculoşi, etc. vorbesc mai mult decât oricare alt comentariu.

Mierea de albine a fost înlocuită în impurile moderne cu zahărul industrial, lipsit de vitamine, adică tocmai acele elemente cari întreţin viaţa umană şi dau o vigoare mereu proaspătă indivizilor.

CLASIFICAREA ŞI COMPOZIŢIA CHIMICĂ A MIEREI DE ALBINE

Mierea de albine a fost socotită pe bună dreptate din cele mai vechi timpuri, nu numai ca aliment perfect, dar ea a fost întrebuinţată în tratamentul multor boale, fie pentru combaterea directă a acestora, fie pentru întărirea organismului spre a-i da putere să se apere cu folos împotriva acestora.

Astfel Hypocrate (460 a. în. I. Ch.) şi Galien (131 a. în. I. Ch.) recunosc mierei de albine puterea de vindecare în afecţiunile gâtului, plămânilor, aparatului digestiv, ficatului, rinichilor, iar mai pe urmă alţii puterea suverană în vindecarea anemiei generale, constipaţiei, arsurilor şi rănilor de orice fel, a impetigoului, etc.

Longevitatea încă din acele timpuri (ca şi astăzi) este atribuită consumului de miere.

Trecând acum la cercetarea chimică a câtorva sorturi de miere, deosebim la MIEREA DE MUNTE, care are calităţi curative mai pronunţate în vindecarea afecţiunilor pulmonare, o mai mare bogăţie în principii zaharate nereductibile, faţă de altele, care o face să fie considerată mai medicinală.

Compoziţia chimică a acestei varietăţi de miere e următoarea:

Apă	*21,53%*
Zahăr reductibil (glucoză-levuloză)	*58,50%*
Zaharoză	*9,28%*
Dextrină	*10.20%*
Materii minerale	*0,50%*
Principii balsamice	*0,09%*

(A. CAILLAS)

MIEREA DE TEI, foarte parfumată, cu aroma florilor, plăcută la gust, având proprietăţi calmante ce o caracterizează, are următoarea formulă chimică:

Apă	*19,20%*
Zahăr reductibil (glucoză-levuloză)	*70,37%*
Zaharoză	*1,80%*
Dextrină	*7,50%*
Materii minerale	*0,62%*
Diverse	*0,51%*

(A. CAILLAS)

MIEREA DE SALCÂM, cea mai delicioasă ca gust, de culoare deschisă, are mai multe calităţi alimentare decât medicinale, păstrează în mod obişnuit compoziţia chimică următoare:

Apă	*19,28%*
Zahăr reductibil (glucoză-levuloză)	*73,16%*
Zaharoză	*6,39%*
Gume şi Dextrine	*0,70%*
Diverse	*0,47%*

(A. CAILLAS)

D-l Dr. Em. Daraban, docent al facultăţii de medicină umană din Bucureşti, un entuziasmat şi mare apicultor, publică în România Apicolă (pag. 25—28/1942) sub titlul „MIEREA CA MEDICAMENT, câteva din întrebuinţările medicinale ale mierei.

I. CA TONIC GENERAL, se recomandă untul şi mierea în părţi egale, în cazuri de debilitate fizică generală, mai ales la copii, sau numai miere singură, este în stare să înlocuiască cu succes untura de peşte.

II. IN ANEMIE, acţiunea terapeutică a acesteia se datoreşte acidului formic, materiilor zaharate şi a fierului care intră în însăşi compoziţia hemoglobinei din sânge.

III. IN AFECŢIUNILE GUREI şi GÂTULUI, având o acţiune calmantă, se recomandă sub forma de gargară.

IV. IN LARINGITE şi BRONŞITE mierea de munte este cea mai indicată.

V. IN INSOMNIE, mierea de flori de câmp şi mai ales cea de tei.

VI. IN AFECŢIUNI GOSTRO-INTESTINALE, mirea este cunoscută prin proprietăţile ei desinfectante şi antiputride ale acidului formic, de asemenea gastritele, constipaţia şi colibaciloza sunt puternic combătute prin consumarea ei.

Mierea fiind un aliment complet steril, bogată în vitamine, care nu fermentează (datorită acidului formic conţinut în infimă cantitate) poate fi socotită ca un adevărat pansament stomacal, MAI ALES LA SUGARI.

Ce gol lasă în alimentaţia noastră mierea de albine, când se ştie că nu mai 100 gr. miere, din punct de vedere nutritiv, valorează cu 5 ouă, 600 gr. lapte, 4 portocale, 220 gr. carne de morun, 170 gr. carne moale, etc., etc.

Pe câtă vreme, stomacul omenesc pentru digerarea acestor alimente depune sforţcri, se produc arderi, mierea este direct asimilabilă, şi trece direct în sânge pentru regenerarea ţesuturilor.

In urma acestor scurte documentări asupra rolului ce joacă mierea de albine în sănătatea popoarelor, a calităţilor ei terapeutice şi alimentare, cazul însănătoşirei lui Ion Smical, şi atâtea altele, înfăţişează cel mai înţelept îndemn pentru a consuma zilnic cât mai multă miere, noi, copii noştri, fie luată pe pâine direct sau cu unt, fie înlocuind cu ea zahărul din ceaiuri, prăjituri, etc.

PRODUCŢIA DE MIERE IN ROMÂNIA

După statisticile din urmă, în România s'ar găsi aproximativ 500.000 de stupi [1], cari ar da în mijlociu în jurul a 5.000.000 kgr. de miere anual, care repartizată pe cap de locuitor, revin la mai puţin de ½ kgr. de miere pe an!

Este dela început firesc, ca numai o parte din locuitorii acestei

---

1) Aceste cifre sunt luate după statisticile dinaintea războiului actual, şi deci acum am dispune de un număr cu mult mai mic pe întreaga ţară.

țări să aibă la îndemână acest medicament-aliment, în general nu pentru consumul zilnic, ci pentru a fi luată după sfatul medicului, (răceală, anemie, constipație, etc.) deci în timpul boalelor și nu pentru PREVENIREA lor.

Cum țara noastră are o floră nectariferă în stare să hrănească aprox. 10.000.000 de stupi, abia atunci am ajunge să producem în mijlociu 10—12 kgr. de miere pentru fiecare locuitor.

Abia atunci statisticile anuale în tributul dat morții dintre tinerile vlăstare și tuberculoșii secerați anual cu cari stăm în fruntea țărilor europene s'ar reduce către cifrele minimale.

In vremurile acestea, cu cei numai aprox. 500.000 de stupi, prin practicarea STUPĂRITULUI NOMAD, se poate totuș ajunge aproape la aceiaș producție, la care să contribue și plantațiuni de arbori și plante cu flori nectarifere, despre cari n'am vorbit aci (salcâmi pe marginea șoselelor, a căilor ferate, drumurilor comunale, liziere de pășuni, împădurirea terenurilor degradate etc.), cari prin lemnul ce l'ar da, nu poate constitui cheltueli anume pentru albine.

Numai atunci s'ar putea ajunge ca mierea să intre în alimentația generală a neamului, și cu ea atâtea eliminări de suferințe, în schimbul vigoarei, tinereții și a muncii constructive.

CONCLUZIUNI

Sănătatea se sălășluește numai acolo unde din alimentație nu lipsesc elemente cum este mierea de albine; randamentul maxim în orice ramură de activitate, manuală sau intelectuală nu vine decât din brațele vânjoase ale unui corp sănătos sau din mintea sănătoasă dintr'un corp sănătos. O boală oricât de necruțătoare ar fi, nu se poate sălășlui într'un corp sănătos, și chiar acolo unde a reușit să intre, am văzut că mierea de albine este în stare s'o scoată afară.

Când acest aliment va curge din nou în râuri, cum spuneau străinii despre noi și țara noastră în secolul trecut, când cei dela cârma statului nu vor precupeți nimic pentru realizarea acestui leagăn al sănătății publice, sunt încredințat că nu se vor mai înființa și alte facultăți de medicină umană, ci instituțiuni de propovăduire și difuzare a acestor adevăruri, pentru a ne bucura cu toți de isvoarele de sănătate atât de puțin cunoscute acum.

APEL

Rugăm pe abonați cărora s'a trimes revista și au primit-o ani dearându-l să ne ajute acum și să trimeată cel puțin pe acest an costul abonamentului, cu atât mai mult cu cât vor primi gratuit odată cu revista și abecedarul apicol al D-lui Dr. Florin Begnescu, lucrare de mare valoare apicolă și care n'ar trebui să lipsească dela niciun apicultor fiind de mare folos apicol.

PENTRU CEI CE VOR SĂ DEVINĂ STUPARI

Cum se lucrează într'o stupină

de IOAN T. SPILOIU
Schiulești-Prahova

IV

Desvoltarea cuibului. *Așa precum am văzut în articolul trecut, regina este singura insectă din stup, care se îngrijește de înmulțirea coloniei, prin ouăle ce le depune în celule.*

Ea își începe activitatea încă de prin mijlocul lunei Februarie, când depune pentru încercare, câteva ouă, pe un fagure în mijlocul ghemului de albine.

Aceste ouă, sunt hrănite cu rezervele din stup — miere și polen — substanțe nutritive pe care lucrătoarele le pregătesc în mod special, pentru creșterea puetului.

Cu cât timpul se încălzește, și cu cât cantitatea de rezerve din stup este mai mare, — de aceia e bine să lase apicultorul, toamna, miere mai multă în stup, — cu atât regina depune ouă mai multe.

Dupăce ea a depus pe fața fagurelui din mijloc, o porțiune mai mare sau mai mică — după puterea ei — trece pe rama din dreapta sau stânga, întinzându-se astfel, încât prin luna Mai, ajunge să ocupe 8—10 rame cu puet.

Pe măsură ce seriile de puet ies, ea ocupă din nou celulele cu alte ouă.

Deaceia într'un stup, găsim ouă din chiar ziua aceia, precum și puet gata de eșire din celule.

Modul cum depune regina ouăle este destul de interesant:

Işi vâră capul în celulă, spre a se convinge că e curată, după care își introduce abdomenul până ajunge la fundul celulei, unde lasă oul. In trecere dela o celulă la alta, regina primește dela lucrătoarele care o însoțesc, o cantitate de hrană atât de bine pregătită, încât este complect asimilată și transformată în ouă.

Deaceia poate depune ea atâtea ouă.

Oul depus este de culoare albă și are forma unui bastonaș ridicat în poziție verticală. In a 2-a zi și următoarele, oul se înclină până când în a 4-a zi, ajunge să stea complet culcat pe fundul celulei, unde îl putem observa plutind într'o massă de papă. (Hrană dată de lucrătoare).

Un ou de lucrătoare, poate folosi și pentru obținerea unei mătci, dacă el nu depășește vârsta de 3 zile. Dela această dată, oul destinat pentru obținerea unei lucrătoare primește o hrană mai brută ca cel destinat producerii unei regine.

Hrana acesteia din urmă e cu mult mai bine pregătită și mult superioară celei de lucrătoare. Ea este numită „papă regală“.

Bazându-se pe acest principiu, apicultorii pot da unui stup lipsit de matcă, ori de ouă, o ramă din alt stup, în care să se afle ouă mai mici de 3 zile.

Albinele stupului orfan, aleg atunci mai multe ouă din acestea, dărâmă câteva celule din jurul fiecărui ou şi construesc în jurul fiecăruia pereţii botcii.

Totodată, ouăle alese, primesc papă regală. O botcă creiată în asemenea împrejurări, se numeşte botcă de scăpare.

Ouăle de trântor, stau şi ele sub această formă 3 zile, după care trece în stare de larvă.

Puetul de trântor, primeşte cea mai proastă hrană. Din ouăle de trântor, nu se pot obţine decât numai trântori.

Atât lucrătoarea, matca, cât şi trântorul, trec până ies din celulă, prin 4 faze şi anume: 1) ou, 2) larvă, 3) nimfă, 4) insectă adultă.

Timpul cât stau fiecare sub această formă variază dela insectă la insectă, aşa precum se vede în tabelul de mai jos:

Albina	Ou	Larvă	Nimfă	Total
Lucrătoare	3	7	11	21
Matca	3	6	7	16
Trântorul	3	6	15	24

In momentul trecerii insectei din stare de larvă în stare de nimfă, — şi aceasta se întâmplă atunci când larva a crescut până a ocupat tot spaţiul celulei, — albinele-îngrijitoare, acopăr cu o pojghiţă fabricată dintr'o materie albuminoasă, asemenea hârtiei, celulele cu larve. Lucrătoarele au acest capac mai puţin bombat de cum îl au trântori, semn după care se pot deosebi unii de alţii.

Când insecta ajunge în stare adultă, roade singură acest înveliş, după care lucrătoarele îngrijitoare, le dă ajutor să iasă. In momentul ieşirei din celulă, insecta se împleticeşte ameţită, dar apoi încet-încet, prinde putere, mai ales, după ce primeşte ceva miere dela lucrătoare.

Dar albina lucrătoare, proaspăt eşită din celulă, nu este încă în măsură să aducă miere sau polen. Ea trece mai întâi la îngrijirea puetului şi abia mai târziu — după vreo 15 zile — iese din stup, pentru a cunoaşte împrejurimile. Eşirea albinelor tinere se face în zile calde şi se poate uşor observa după numărul lor mare şi zumzetul vesel ce-l produc în jurul stupului şi mai cu seamă la urdiniş.

Regina, după eşirea din botcă, este în măsură să se fecundeze între a 3-a şi a 8-a zi dela eşire. Dacă din cauza timpului nefavorabil, împerecherea nu s'a putut face, ea rămâne stearpă, putând oua numai ouă de trântori.

Desigur că o asemenea regină, nu poate folosi coloniei.

Incetarea ouatului se face prin luna Septemvrie, afară de cazuri excepţionale, când nectarul încă s'ar mai găsi cu prisosinţă.

Ajutarea desvoltării cuibului. *Fiind în interesul apicultorului de a avea colonii cât mai puternice, mai ales pentru culesul cel mare — fiindcă numai o colonie puternică poate aduna mult — s'au găsit procedee prin care se ajută într'o măsură foarte mare desvoltarea cuibului.*

Astfel primăvara, începând chiar din luna Februarie, se face o hrănire zisă stimulentă, dar care pentru începători nu este indicată fiind periculoasă.

Se mai pune prin luna Martie-Aprilie — în zilele când albinele ies din stup — jghebuleţe cu făină de mazăre sau secară, pentru a fi luată de albine. Unele colonii, neavând destul polen de rezervă, iau făină din jghebuleţe. Această făină, putând înlocui polenul natural, se numeşte „polen artificial". Este o operaţiune pe care o poate face oricine, deoarece nu periclitează cu nimic viaţa coloniilor.

Coloniile care au destulă miere primăvara, sunt cele mai bogate în puet.

Deaceia nu trebue să fim sgârciţi toamna, când punem stupii la iernat.

Unui stup îi trebue cel puţin 15 kg. miere, din Octombrie şi până în Aprilie, iar nu 6—7 kg., cum lasă unii stupari lacomi. Căci din ce iei miere mai multă toamna, cu atât mai puţină — chiar deloc — vei lua vara.

Alegerea scopului exploatării stupilor. *Atunci când pornim lucrările în stupină, desigur că avem mai dinainte hotărîrea luată asupra scopului ce-l urmărim prin munca noastră şi lucrările ce le facem.*

Astfel, o stupină poate fi îndrumată spre unul din următoarele scopuri:

1) Producţia de miere
2) Producţia de roi, sau
3) Producţie mixtă. (Şi de miere şi de roi).

Atât în producţia de miere cât şi în cea de roi, coloniile trebue neapărat să se prezinte destul de bine numericeşte, ca şi din punct de vedere al hărniciei.

La un moment dat însă, coloniile se vor îndruma, prin lucrările ce le vom face, ori spre producţia de miere, ori spre cea de roi.

Este greu ca acelaşi stup să dea şi miere şi roi. Aceasta se poate întâmpla în anii excepţional de bogaţi, dar care din păcate, nu pot fi prevăzuţi de stupar.

Deaceea e bine să pregătim stupii aşa cum vom vedea mai la vale.

Pregătirea stupilor pentru producţia de miere. *In acest caz, apicultorul are singura grijă de a da permanent albinelor de lucru, precum şi o puternică ventilaţie. Spaţiu se formează prin adăogări neîncetate de rame, în foi de faguri artificiali. Pe aceste rame, albinele vor putea lucra şi depune miere până le complectează.*

Dacă stupul se umple cu rame, iar ramele la rândul lor sunt umplute cu miere, apicultorul le poate scoate şi înlocui cu altele goale.

La stupii Dadant-Blatt, mărirea spaţiului se face prin adăogări de caturi. Mărirea spaţiului prin adăogări de rame, se va face cu multă prudenţă deoarece dacă mărim spaţiul prea mult, iar vremea se răceşte brusc, regina îşi restrânge ouatul, iar cuibul se micşorează. Ori aceasta constitue o pagubă destul de însemnată. Dacă *dimpotrivă, timpul este prea călduros, iar albinele — cu toată mărirea spaţiului — se înăbuşesc, atunci vom sălta corpul stupului de pe fund, cam la ½ cm. şi-l vom sprijini pe 4 pene de lemn la această înălţime. Penele se pun între corp şi fund.*

Luând asemenea măsuri, albinele nu vor fi dispuse să roiască; în schimb populaţia va fi abondentă, şi deci culegătoarele fiind în număr mare, vor putea strânge o cantitate mult mai mare de miere, decât o colonie slabă şi neputincioasă.

Pregătirea stupilor pentru roire. *Dacă numărul de colonii este prea mic şi voim a da o extindere mai mare stupinei, prin înmulţirea numărului de colonii, vom căuta desigur — chiar renunţând la producţia de miere — să obţinem cât mai mulţi roi puternici.*

Aşa dar, vom lăsa cuibul numai pe 10—18 rame şi vom căuta în acelaşi timp să punem la dispoziţia mătcii, tot centrul cuibului, pentru depunerea ouălor, mutând eventualele rame pline cu miere spre margini şi aducând în centru ramele goale.

Eventual înlocuim 2—3 rame pline cu miere prin altele goale în care regina să ouă.

La un moment dat, când albinele nu mai au loc în stup, iar cuibul e complet acupat de puet, vom observa în stup, primele botci.

Insemnează că stupul se pregăteşte de roit.

Roirea naturală. *Dacă lăsăm un asemenea stup, să-şi urmeze legile fireşti ale naturii, acel stup va da un roi, aşa zis, „roi natural“.*

Când mătcile tinere au ajuns la deplină desvoltare, şi au părăsit botcile, albinele bătrâne din stup cu regina lor părăseşte stupul, pentru a întemeia în altă parte, o altă colonie, care va avea să-şi reia munca dela cap. Albinele tinere care rămân în stup, continuă activitatea lor mai departe.

Când într'un asemenea stup, au rămas mai multe regine tinere după roire, ele se bat până rămâne una singură, căci două regine într'un stup nu pot să se sufere.

Roiul înainte de eşire, adică în una din zilele frumoase între orele 10—16, se îndoapă din belşug cu miere şi numai după aceia părăseşte stupul. Dacă în jurul sau chiar în mijlocul stupinei se găsesc ceva pomi, roiul simte nevoia — de cele mai multe ori — să se aşeze pe una din ramuri, unde stă strâns ghem sau atârnând ca o căciulă, până spre seară sau chiar până a 2-a zi dimineaţa.

Dacă nu e prins, el sboară cu o viteză ameţitoare spre alte locuri mai ales spre păduri — dacă sunt prin apropiere — unde desigur îşi va găsi vreo scorbură. Apicultorul poate prinde aceşti roi, atunci când ei se aşează pe vreun copac. El deasemenea poate forţa aşezarea roiului, când acesta nu are de gând să se aşeze, aruncând cu nisip în el, spre a-l întoarce din drumul pe care se îndreaptă. Firicelele de nisip, căzând pe aripile albinelor, le face să creadă c'a început să plouă. Pe o asemenea vreme, ele nu pot sbura şi deci se grăbesc să se aşeze peun suport oarecare.

După ce roiul s'a aşezat, luăm stupul sistematic şi-l aducem în apropierea roiului.

(Continuare în n-rul viitor)

Scrisoarea D-lui C. Antonescu către D-l Preşedinte Grigore Giossan

Bucureşti 12 Dec. 1944

Domnule Preşedinte,

Pe timpul bombardamentelor aeriene din anul acesta, suflul bombelor căzute în grădina şi în faţa Şc. Horticole de Fete din Splaiul Independenţii No. 333 unde aveam instalată stupina experimentală a Societăţii a făcut să se răstoarne şi să se fure de către răufăcători ramele cu miere în întregime din cei 3 stupi populaţi cât şi din scaune, capace, scule şi chiar stupi goi, pentrucă şcoala a rămas părăsită de profesori şi eleve, aşa cum este şi acum.

In faţa acestei situaţii am fost nevoit (v'am comunicat verbal şi Dv. acest lucru) să mut stupii goi rămaşi la Şc. Primară-Grozăvsşti (în imediata apropiere) unde d-l Director Sgarbură care locueşte acolo, mi-a garantat paza acestui inventar, şi cu obligaţia din partea mea să ţin cursurile de apicultură gratuite ce le ţineam la Şc. Horticolă aci, în cadrul programului de propagandă al Societăţii noastre.

Ţinând seamă că această stupină a luat fiinţă din iniţiativa mea şi la apelul meu din revistă din anii 1937—38, precum şi de faptul că N'AM FOST AJUTAT şi nu mi s'a dat concursul la această stupină de tinerii membri menţionaţi în multe procese verbale ale comitetului din anii din urmă;

Ţinând seamă că şi astăzi sunt animat de acelaş idealism de a munci GRATUIT alături de Dv. şi de toţi aceia cari se străduesc onorific pentru prosperarea apiculturei româneşti şi că doresc din tot sufletul să reînjghebez cât mai curând această stupină;

Vă rog să luaţi act şi să dispuneţi trecerea mea în scriptele Societăţii cu următoarele donaţiuni:

Doi stupi primitivi populaţi în valoare de 74.000 lei, două Kgr. faguri trainici în valoare de 24.000 lei; 1 Kgr. faguri cu celule mărite în val. de 12.000 lei; 1 halat alb din pânză-olandă în val. de 33.000 lei; 1 afumător automat marca Vulcan în valoare de 13.000 lei; 1 pinten pentru însârmat fagurii în valoare de 1.200 lei; 1 descăpăcitor de rame în valoarea de 1.000 lei, ½ Kgr. sârmă specială pentru însârmat fagurii în valoare de 800 lei; 100 buc. distanţare speciale în valoare de 500 lei; 50 buc. fişe de control la stupi în valoare de 500 lei. *10.000* lei numerar (bani i-am depus D-lui Casier C. Ţintea; suma de lei 15.000 lei cheltuită de mine pentru tipărirea revistei cu tramvaiul, la tipografie, cenzuri, etc. în anii 1942, 43—44—45 (lei 12.000) precum şi cu mutarea stupilor goi (lei 3.000) dela Şcoala Horticolă la Şcoala Primară după şoseaua Grozăveşti, adică în total suma de 185.000 lei.

Vă rog Domnule Preşedinte să daţi citire acestei scrisori în ADUNAREA GENERALĂ şi să delegaţi 2—3 membri din sânul Societăţii pentru a confirma într'o şedinţă viitoare autenticitatea celor de mai sus.

Rămân mai departe al Dv. devotat colaborator.

CONSTANTIN S. ANTONESCU
Apicultor-publicist

Probele de albine și faguri pentru diagnostic la laborator

Boalele molipsitoare ale albinelor, cunoscute până acum, sunt de două feluri: 1) ale puietului — *mai de temut* loca europeană *și* loca americană *(microbiene) — 2) ale* albinelor adulte — *amoebiaza și acarioza (parazitare).*

Nosema este socotită acum aproape inofensivă, când stuparul îngrijește bine de stupi.

Din fericire, atât în prima cât și în a doua categorie de boale molipsitoare, se îmbolnăvesc numai un singur fel de ființe din stup. In boalele puietului *se îmbolnăvește și moare numai puietul în celule, însă albinele adulte sunt transmițătoare. Ele purtând microbii în aparatul lor digestiv, infectează larvele din celulele necăpăcite cu papă ce conțin microbii specifici; murdăresc celulele cu puiet cu urme de fecalele lor pline de asemenea de aceiași microbi; duc dela larvă acești agenți patogeni pe care-i poartă pe corpul lor, pe picioare, trompă, etc.*

Albinele chiar nepurtătoare de microbi, în multiplele lor îngrijiri, îngrijiri ale puietului și celulelor, îi pot transporta dela o larvă bolnavă la alta sănătoasă din acelaș stup sau din stupi vecini, unde au reușit să intre.

Albinele purtătoare de acești microbi în organism, nu suferă, nu se îmbolnăvesc de loca. Microbii specifici boalelor puietului sunt relativ puțin numeroși în tubul digestiv al albinelor adulte; ci găsesc mediu favorabil de desvoltare numai în intestinul larvei, unde se înmulțesc repede și îi produce moartea.

De aceia, când într'un stup a apărut o boală a puietului — larve galben-brune, celule căpăcite cu găuri, fagure cu miros, etc. — este indicat a trimete la laborator un fagure întreg sau o bucată de fagure, care neapărat să conțină puiet și cu lrrve sau celule suspecte.

Dacă se trimete o probă de albine sau numai o bucată de fapure fără puiet, *sau numai* cu puiet sănătos — *nu se poate constata nimic, deși poate în stup există boala.*

Trebue reamintit că la începutul boalei sunt puține larve atinse și chiar într'o fază înaintată tot există pe lângă puiet bolnav și puiet sănătos.

Repet — pentru a se putea pune diagnosticul — trebue trimes un fagure întreg sau o bucată de fagure cel puțin de 1 dm. în care să se găsească mai multe larve suspecte, adică cu alt aspect decât cel sănătos.

Boalele albinelor adulte *îmbolnăvesc numai albinele adulte. De aceia se pot folosi fără pericol în alți stupi — faguri numai cu puiet în celule, fără albine — ridicați dintr'un stup bolnav de acarioză.*

Probe de albine *se trimet la laborator pentru diagnostic ori de câte ori se observă mortalitate mare la albine, sau simptome de boală crampe, diaree, etc. sau când stupul se menține mereu slab și nu progresează. Se adaogă ca o complectare și o bucată de fagure cu sau fără puiet — murdar însă de fecalele albinelor ce au diareie.*

Fagurele singur nu-i deajuns pentru examinare. Deasemenea când se presupune o intoxicare a albinelor datorită unei plante — odată cu proba de albine să se trimită din acelaș stup și o probă de fagure care să conțină celule cu polen, recoltă proaspătă.

Intotdeauna este recomandabil să se expedieze două probe: una cu albinele moarte în masă și alta cu albine culese vii dela urdiniș. Fiecare probă trebue să conțină cel puțin 20 albine și pe pachet să fie scris categoria din care face parte fiecare precum și numărul stupului din care provine.

Albinele vii dela urdiniș se recoltează astfel: în timpul zilei — când sborul este mai activ — se perie cu o pană de gâscă albinele de pe scândura de sbor, din fața urdinișului, direct într'o farfurie adâncă cu spirt denaturat. Este avantajos pentrucă albinele mor foarte repede — se înmoaie astfel într'un lichid ce le conservă mai bine și persoana ce operează se expune mai puțin înțepăturilor albinelor.

Am văzut în altă parte că se proceda la strivirea capului albinei pe scândura de sbor. Făcând comparație între aceste două metode, o găsesc pe prima mai practică și mai ușor de executat.

Expedierea *probelor de albine și faguri la laborator trebue făcută neîntârziat pentruca să ajungă acolo cât mai proaspete.*

Ambalajul întrebuințat obicinuit este o cutie de chibrituri pentru albinele dintr'un singur stup; sau albinele se înfășoară într'o bucată de vată înmuiată mai întâi în spirt și apoi bine stoarsă, învelită într'o hârtie pergament, o altă hârtie și în fine într'o cutie de carton, de lemn, tablă, etc.

Probele de faguri se învelesc în hârtie pergament, apoi în carton ondulat de ambalaj. Se împachetează cu mare grije pentruca să nu curgă mierea din faguri.

Este necesar ca proba expediată la laborator să fie însoțită de un raport care să arate: 1) Data apariției boalei. 2) Starea stupului suspect de boală; normal, roi, orfan. 3) Descrierea manifestării boalei — după caz. 4) Câți stupi sunt atinși de boală din numrăul total de stupi din prisacă. 5) Dacă mai sunt stupi bolnavi la alți stupari din împrejurimi.

Dr. C. PELIMON

Cumpăr Mărci Poștale Românești pentru colecție.

Ofer pentru mărci poștale vechi și chiar pentru noui însă neîntrebuințate (neștampilate), diferite obiecte Apicole și anume: Stupi goi — noui și vechi, Extractor nou, Afumător nou, diferite cuști noui de regine și aparate diverse de crescut regine. Stupi de observație etc. Deasemeni manuale de albinărit românești, franceze, germane, etc.

Grigore Giossan, Căsuța Poștală 525 București, Telefon 3.42.42.

Stupi cu două sau cu mai multe regine

de CONSTANTIN ANTONESCU

Spuneam în numărul trecut al revistei noastre, că din relatările fraților mei ca și din acelea ale prietenului Lt. V. Harnaj, în Ucraina (U. R. S. S.) se practică apicultura cu stupi ce au mai multe regine, fapt care a condus la recolte de miere și ceară cu mult mai mari decât cele obijnuite.

Stupii aceștia erau cu mult mai mari față de cei cunoscuți la noi, cu mai multe rame, stupi uriași cu alte cuvinte, cari puteau atinge în greutate totală peste 150 kgr.

Frații mei fiind în trecere, n'au putut să-mi împărtășească decât observații culese dela suprafață, iar prietenul meu Lt. V. Harnaj descrierea acestui sistem de apicultură dintr'o revistă de specialitate scrisă în limba rusă.

Tot în numărul trecut al revistei noastre, împărtășeam cititorilor constatarea, recunoscută dealtfel de toți stuparii, în sensul că de câțiva ani avem toamne târzii cu vegetații ce se prelungește până în luna Noembrie, și primăveri bântuite de ploi și vânturi reci până în Aprilie-Mai.

Din această pricină, albinele pot aduna nectar până toamna târziu, iar primăvara sunt stânjenite sau chiar forțate să nu lucreze în stup săptămâni dearândul.

Așa se întâmplă că pe timpul cât ține florile de salcâm, coloniile sunt slabe în populație și nu sunt în stare să aducă în stup o recoltă de miere NORMALĂ (floarea de salcâm alcătuește pentru mare parte din regiunile noastre apicole principala sursă de nectar pentru așa zisul „cules mare“) iar flora nectariferă dela pomii fructiferi se trece fără a lăsa nici-o urmă în magaziile stupilor din aceiaș pricină.

Pentrucă de populația numeroasă a coloniilor atârnă o bună recoltă de miere, ne dăm seama de ce atâția stupari au încercat în fel și chip să mărească populația stupilor în vederea „culesului mare“, care de obicei ține foarte puțin timp, față de zilele cât mai rămân până toamna.

Așa s'a ajuns la hrănirea stimulentă (amăgirea reginei, printr'o hrană artgificială dată albinelor ca să creadă că a venit abundență de nectar pe câmp pentru a depune cât mai multe ouă) în vederea obținerii de populații bogate îin ajunul „marilor culese“ de scurtă durată, cu rezultate schimbătoare.

Cum hrănirile stimulente n'au dat întotdeauna rezultatele dorite, metoda împuternicirii populațiilor la stupi prin ținerea de mai multe regine mi s'a părut dela început o metodă mai sigură în obținerea acestor rezultate.

Este dela sine înțeles, că două sau mai multe regine pot depune și crea o mai numeroasă populație unui singur stup, față de numai una singură.

In apicultură eu mă folosesc deopotrivă de stupi verticali

(Dadant) şi orizontali (Layens), adică jumătate din stupii mei sunt cu etaj, iar jumătate fără.

In stupii Layens, prevăzuţi cu patru uridinişuri (două în faţă şi două în spate) problema ţinerii a două colonii, deci cu două regine, este cum nu se poate mai simplă, căci prin despărţirea stupului cu ajutorul unei diafragme, convieţuirea şi iernarea a două colonii de albine se face cum nu se poate mai bine.

In stupii Dadant (prevăzuţi cu 12 rame) am procedat la fel, ceva mai mult la aceştia am introdus două diafragme (din carton impregnat în ceară lichidă) şi astfel am obţinut spaţiu pentru 3 colonii, fiecare pe câte 4 rame.

PROCURAREA REGINELOR

Cu puţin înainte de înflorirea salcâmului (deci a culesului mare) am scos din 8 colonii alese dintre cele mai puternice, ramele pe cari se găseau reginele, şi am creat astfel 8 nuclee completate fiecare cu încă câte 2 rame cu faguri ce aveau miere, polen, şi puet necăpăcit.

In stupii matcă am lăsat rame mai mult cu puet căpăcit şi în deosebi faguri în ale căror celule se găseau ouă de toate vârstele, din cari albinele au început numai decât să construiască botci pentru viitoarele regine.

Operaţiunea în sine n'a fost altceva decât o roire artificială făcută într'un timp din cele mai potrivite, iar recolta de miere care a urmat, n'a fost stingherită cu nimic, pentrucă întregul contingent de albine tinere a putut ieşi la cules. In plus albinele cari în chip natural ar fi avut în grije puetul necăpăcit (în cazul când matca ar fi fost în stup şi ar fi depus neîntrerupt ouă) au lucrat acum mai mult în folosul producţiei.

După 13 zile, când botcile viitoarelor regine erau acum formate şi căpăcite prin stupii matcă) am mai format din fiecare încă câte un nucleu, în loc de matcă, altoind bineînţeles câte 2 botci, din cari peste câteva zile au ieşit tinerile regine, s'au selecţionat, şi după 3 săptămâni atât în stupii matcă cât şi în nucleele cărora le pusesem botci, tinerile regine au început să depună temeinic ouă.

Stupii cari fuseseră depărtaţi în vederea fecundării noilor regine, i-am apropiat treptat, şi după aceia am introdus în stupii matcă nucleele, fiecare colonie iernând pe câte 4 rame, alese din cele cu mai multă miere şi polen.

Cu prisosul de rame, am împuternicit stupii ceilalţi, şi am rămas încântat de felul cum au iernat (1943—1944).

Anul viitor (1944) prin jumătatea a doua a lunei Aprilie, când în stupii iernaţi cu câte o singură regină puetul acopera în mijlociu 3—4 rame, în stupi cari adăposteau 3 colinii, puetul în fiecare colonie era în cea dela mijloc pe 4 rame (atâtea erau toate) în cele laterale pe câte 3 rame şi jumătate, (numai pe suprafeţele ramelor dinspre pereţii laterali ai stupului nu se găsea puet).

Pentrucă avusesem grija să pun în aceste colonii şi rame cu *faguri având celule de trântori, la această vizită timpurie am găsit şi trântori, lucru ce-mi asigura fecundaţia viitoarelor regine (dacă aş fi voit să fac şi aceasta).*

Datorită diafragmelor (din carton impregnat în ceară lichidă) prevăzute cu câte o ferestruică cu sită, am scos din 4 stupi câte toate 3 reginele, formând acum din nou nuclee, iar din ceilalţi numai câte două. Cei patru stupi orfanizaţi complet şi-au creat normal viitoarele regine, iar ceilalţi patru aveau acum câte o regină din cele cu cari iernaseră.

RECOLTA DE MIERE IN 1944

Faţă de ceilalţi stupi cari iernaseră numai cu câte o singură regină, recolta de miere dela aceşti stupi a fost în mijlociu încăodată mai mare, şi faptul că datorită împrejurărilir cari m'au sustras îngrijirilor şi observaţiilor ce trebuia să dau mai cu seamă acestor stupi, m'a făcut să am credinţa că puteam să recoltez şi mai mult.

Imprejurările nu mi-au îngăduit în toamna aceasta nici să-i pregătesc pentru iernat, din nou cu mai multe regine, din toată această experienţă rămânând numai cu recolta de miere din 1944 şi cu 18 nuclee pe câte 3—4 rame, fiecare în câte un stup.

CONCLUZIUNI

Din cele arătate mai sus, se vede că m'am folosit de o metodă cunoscută la noi sub numele de „stupi gemeni" şi că am obţinut într'adevăr o recoltă în mijlociu de 2 ori mai mare faţă de stupii cu o singură regină.

Nu cunosc metoda stupilor cu mai multe regine, dar cea folosită de mine ar da rezultate îmbucurătoare şi din alte puncte de vedere.

1) Prin iernarea stupilor cu mai multe regine, se înlătură cu desăvârşire orfanizarea totală a coloniilor, căci dacă se întâmplă, să zicem, să moară una sau chiar două din cele trei regine cu cari iernează stupul (de fapt, în chip natural, dacă se întâmplă să moară 7—10% din reginele stupilor dintr'o prisează pe timpul unei ierni, aceasta însemnează că este prea mult şi cu totul excepţional) tot mai rămâne una, care să rămână mama tuturor coloniilor.

2) Coloniile dintr'un stup fiind despărţite prin diafragme prevăzute cu pânză de sârmă, (pentru împrumutarea mirosului) unirea coloniei orfane cu cele vecine (din acelaş stup) se face cu mare uşurinţă, faţă de cazurile când am avea de făcut asemenea uniri între coloniile dela alţi stupi din prisacă.

3) Având la îndemână colonii cu câte 3 regine, cu populaţii numeroase şi timpurii, flora nectariferă dela pomi fructiferi ajunge acolo unde există, să dea recolte de miere pentru stupar (coloniile cu câte o regină am văzut că nu reuşesc să adune decât cel mult pentru cerinţele puetului), care oricât de mică ar fi, vine pe d'asupra.

4) Prin scoaterea reginelor (toate trei, sau numai două) pri-

măvara timpuriu, fie pentru formarea altor nuclee, fie în vederea recoltelor de miere, se crează dela sine un venit însemnat pentru stupar, prin vânzarea acestor regine (devenite acum de prisos), sau prin formarea de nuclee (mici roiuri).

5) Schimbarea reginelor în fiecare an, dă putinţa ca fiecare colonie să aibă regine tinere, prolifice, iar pe deasupra ajută la o selecţionare a rasei respective de albine, în acelaş timp cu recoltele de miere, după cum am văzut mult mai mari.

6) Cele trei colonii dintr'un stup, iernate fiecare pe câte 4 rame, datorită diafragmelor prevăzute cu sită, îşi împrumută una alteia căldura, atât de necesară, şi consumă mai puţină miere.

Din cele arătate până aci, nu am pretenţia să susţin că am descoperit metoda adevărată pentru obţinerea de rezultate cari să revoluţioneze până la temelii apicultura modernă.

Metoda adevărată a stupilor cu mai multe regine nu o cunosc aşa cum se practică în alte părţi, unde s'a ajuns la stupii cu recolte uriaşe în miere şi ceară, şi ceace am scris este rezultatul încercărilor mele, pe cari acum ca şi mai iînainte, nu le-am ţinut în taină pentru a culege numai eu foloase.

Colegii mei sunt stăruitor rugaţi să încerce şi ei, fie metoda mea fie altele cu rezultate mai bune, pentru cari îi rog şi mai stăruitor să le dea publicităţii spre binele şi progresul apiculturei.

FAGURI TRAINICI prin metoda originală a AŞIGURĂRII COEZIUNEI MOLECULARE LA CEARĂ pentru orice model şi dimensiune la ramele stupilor (după comandă).

FAGURI TRAINI cu CELULE MĂRITE (singura instalaţie în acest gen în ROMÂNIA) cu 660 celule pe dm² în loc de 800 cât este normal, pentru creiarea rasei de albine mărite.

Fagurii se lucrează din ceară absolut naturală şi sterilizată contra bolilor la albine, cu alcool alb şi miere în soluţie la valţuri, ceace face ca albinele să lucreze repede şi cu multă plăcere pe aceşti faguri.

INFORMAŢIUNI, INDRUMĂRI PRACTICE IN ALBINĂRIT, ANALIZE LA CEARĂ, etc. ABSOLUT GRATUIT, în fiecare zi între orele 14—16.

Corespondenţa cu mărci sau c. p. pentru răspuns.

CONSTANTIN ANTONESCU
Bucureşti, str. Virgiliu No. 7
Telefon: 5.22.06.

Proces-Verbal

Astăzi 4 Ianuarie 1945

Noi Ing. Inspector General Gh. Tănăsescu, inspector General de Control din Ministerul Agriculturii și Domeniilor, conformându-mă deciziunei D-lui Ministru cu No. 4430 din 22 Iulie 1944, transportându-mă la Soc. Centrală de Apicultură din România, cu sediul la Institutul Național Zootechnic, Str. Dr. Staicovici No. 63, am constatat că întrucât localul a suferit în urma bombardamentelor din care cauză în prezent este în reparație, în urma informațiunilor date de către personalul Institutului Național Zootechnic, arhiva Societății mai sus menționată, a fost evacuată la domiciliul personal al D-lui Președinte Grigore Giossan, director la Banca Românească.

Luând contact telefonic cu D-sa mi-a confirmat faptul iar pentru executarea controlului, potrivit dispozițiunilor Art. 19 din legea pentru controlul persoanelor juridice, D-sa a binevoit a ne pune actele și personalul Societății la dispoziție, pentru a ne îndeplini mandatul legal la sediul Inspectoratului General de control din B-dul Domniței No. 1, București.

Societatea Centrală de Apicultură, a devenit personalitate Juridică, prin sentința Tribunalului Ilfov Secția I-a C. C. No. 41926, învestită cu formulă executorie și trecută în registrul respectiv sub No. 285 din 1926, când i s'a autentificat actul constitutiv și statutele.

Forurile satutare deliberative sunt:

I) Comitetul de conducere, format din următoarele persoane:

1. Președinte, Grigore Giossan.
2. Vice Președinte, D-l G-ral Al. Mladinescu.
3. Secretar General, Cpt. Zissu Dumitru.
4. Redactor „România Apicolă“, Const. S. Antonescu.
5. Casier, Const. C. Țintea.
6. Bibliotecar, Lt. V. Harnaj.

II. *Biroul Societății*, se compune din următoarele persoane:

Președinte, Grigore Giossan.
Vice-Președinte, G-l Al. Mladinescu.
Secretar General, Cpt. D-tru Zissu.
Redactor „România Apicolă“, Const. S. Antonescu.
Casier, Const. C. Țintea.
Bibliotecar, Lt. V. Harnaj.

III. *Membri:*

Constantin L. Hristea.
Profesor Ion Gh. Mareș.
Doctor D. Russu.

Cenzori activi:

S. Ruginosu.
Gh. Pandrea.
D-na Arh. Henrietta Delavrancea-Gibory.

Censori supleanți:

C. Costescu.
C. V. Lascăr.
Plut. Maj. Vasile Ioan.

IV. Adunarea Generală, potrivit dispozițiunilor art. 36 din legea organică a Persoanelor Juridice, Societatea a trimis Ministerului de Justiție actele acolo arătate și face dovada cu:

Averea Societăţii este trecută în Registru inventar parafat şi numerotat de către Tribunalul Ilfov, Secţia I-a C. A. la 31 Iulie 1935, sub No. 492.

Din ultimul inventar pe anul 1943, vizat la 1 Martie 1944 de către Tribunalul Ilfov S. I-a la No. 238, se constată că averea imobilă nu posedă.

Societatea posedă registru comun pentru trecerea Proceselor verbale ale Adunării Generale şi ale Comitetului.

Registrul este numerotat şi parafat de către Tribunalul Ilfov Secţia I-a la No. 495 din 31 Iulie 1935.

In anul 1944, Adunarea Generală s'a ţinut la 20 August 1944, în care s'a făcut darea de seamă asupra mersului Societăţii, publicată în „România Apicolă" No. 4—8 din 1944, organul Societăţii, aci alăturat. S'a citit raportul Comisiunei de Censori asupra Gestiunei Societăţii la data de 31 Decembrie 1943.

Adunarea le-a aprobat, dând descărcarea Comitetului de Gestiunea sa, se precedează la formarea Comitetului pe anul 1944, prevăzut atât la venituri cât şi la cheltueli, cu suma de Lei 441.500.

Membrii şi-au exprimat dezideratul, pentru organizarea desfacerii produselor apicultorilor şi înfăptuirea expoziţiilor, care s'a propus a se face imediat ce timpurile de faţă vor surveni.

La Adunarea Generală, D-l Inspector General Tănăsescu, n'a putut fi invitat să ia parte, din cauza, atât a războiului, cât şi a lipsei cunoştinţei că D-sa a fost numit ca organ de control.

Tot din cauza războiului şi a bombardamentelor, adunarea generală nu s'a putut ţine la 1 Martie, conform dispoziţiunilor din Statut.

Societatea a trimis copie după Procesul-Verbal al Adunării Generale, Ministerului de Justiţie şi D. E. V., J. V. J. şi I. V. P. cu adresele No. 387/390/1944.

Societatea posedă Registru Jurnal de casă, numerotat şi parafat de către Tribunalul Ilfov S. I. C. C., sub No. 493 din 31 Iulie 1935.

Pentru anul financiar 1943, poartă viza de închidere a aceloraşi instanţe, cât şi comisiunea de cenzori.

Din acest registru, la data de 17 Decembrie 1944, încasările rezultate, exclusiv din Reviste, este de Lei 205.156, iar cheltuelile cu suma de Lei 122.515, la aceiaşi dată.

Situaţia casei la data de 17 Decembrie 1944, este:

Activ, numerar la 1 Ianuarie 1944	Lei	193.384
Numerar, casier Ţintea	„	6.470
Excedent din încasări	„	82.644
Total activ	Lei	282.996
Dobânzi Banca Românească	„	5.518
Total	Lei	288.514

Acest fond, se justifică în felul următor:

Carnet Banca Românească, depuneri No. 4843 din 1/VI/1943	Lei	273.500
Depuneri C. E. C. No. 12989	„	7.042
In cassă numerar	„	7.972
Total	Lei	288.514

Comitetul a ţinut şedinţe, cu toată starea de război în anul 1944 şi anume: In zilele de 20 Ianuarie, 12 Martie, 30 Aprilie, 6 August şi 20 August 1944.

Şedinţa Comitetului din 21 Ianuarie 1945

Şedinţa se deschide la ora 11. Prezidează D-l Grigore Giossan Preşedintele Societăţei care prezintă Bilanţul General, şi contul de Profit şi Pierdere a Societăţei încheiat la 31 Decembrie 1944 şi face o amplă expunere a situaţiei financiare.

In continuare Domnia Sa arată indexul de scumpete a hârtiei şi tiparului, ceea ce împiedică apariţia regulată a revistei „Rom;nia Apicolă" organul de propagandă a Societăţii, din lipsă de fonduri. Dacă în Bilanţul ce vi l-am prezentat spune Preşedintele se vede numerar în casă, această sumă este rezervată tipăririi ultimului număr din 1944, care se găseşte sub tipar. De aceea suntem nevoiţi să majorăm abonamentul la „România Apicolă" la Lei 2.000 (două mii) anual în care sumă se cuprinde şi cotizaţia statutară de membru de Lei 60.

Comitetul în urma discuţiunilor amănunţite hotăreşte: majorarea abonamentului la Lei 2.000 anual adică ca şi în trecut costul unui Kgr. de miere. Revista nu se va trimite la nimeni anticipat. Numai după încasarea abonamentului se va face expediţia.

Fondurile create şi anume:

Fond Premii ştiinţifice, Fond casa stuparului, Fond premii Invenţii Apicole şi Fond „România Apicolă" rămân mai departe în scriptele Societăţii până la noui hotărîri şi se vor majora atât cu dobânzile aferente ce ni le plăteşte nouă banca, cât şi cu eventuale donaţiuni.

In consecinţă din suma de Lei 5.518 încasată drept dobânzi se va aloca:

Lei 1.800 la Fond Casa Stuparului;
„ 1.500 „ „ „România Apicolă";
„ 150 „ „ Premii Ştiinţifice;
„ 118 „ „ Premii Invenţii Apicole;

iar restul va rămâne Societăţii ca venit diverse.

Bilanţul General se va modifica alocându-se la fonduri dobânzile aferente.

D-l Preşedinte prezintă convocarea pentru Adunarea Generală a Societăţii. In conformitate cu art. 16 din Statute ies la sorţi Domnii Const. L. Hristea, Ion Gh. Mareş şi Dr. D. Russu. Se fixează ziua Adunării pentru 17 Iunie 1945 sau în caz de amânare 24 Iunie 1945.

Şedinţa se ridică la ora 13.

Preşedinte, GRIGORE AL. GIOSSAN

Secretar General, *Cpt. D. Zissu*

DAREA DE SEAMĂ A COMITETULUI PE EXERCIŢIUL 1944 CĂTRE ADUNAREA GENERALĂ A SOCIETĂŢII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Domnilor Membri,

Ca şi marile ţări aliate Uniunea Republicelor Socialiste Sovietice, Marea Britanie şi Statele Unite ale Americei, Rom;nia şi-a dat şi ea cu prisosinţă tributul ei de sânge pentru democraţie şi libertate. Ca o pioasă recunoştinţă pentru toţi cei căzuţi în aceste lupte pentru triumful dreptăţii egalităţii şi libertăţii, să păstrăm un minut de reculegere cinstind astfel memoria lor, pildă de sacrificiu pentru generaţiile viitoare.

. . . .

Domnilor Membri,

Activitatea noastră pentru propăşirea stupăritului românesc n'a fost câtuşi de puţin întreruptă cu toate greutăţile prin care am trecut, de altfel destul de cunoscute tuturor. Revista noastră „România Apicolă“ este şi rămâne hrisov preţios pentru prezent şi posteritate, de toată strădania ce se depune pentru propăşirea stupăritului.

Concomitent cu articolele şi sfaturile date prin revista, Secţia Apicolă din Institutul Naţional Zootechnic de sub conducerea D-lui Dr. Florin Begnescu secondat de D-na Dr. C. Pelimon, s'a ocupat în deaproape şi de problemele de laborator, dând posibilitate tuturor apicultorilor să li se analizeze gratuit puiet, albine şi faguri bănuite infectate de boli. Este locul dar să aducem şi pe această cale mulţumirile noastre călduroase pentru tot sprijinul efectiv ce-l dau albinăritului românesc.

Domnilor Membri,

Cunoaşteţi îndeajuns lupta dusă de noi pentru o legiferare apicolă, de pe urma căreia profitul direct şi indirect l-ar fi avut în cea mai largă măsură Economia noastră Naţională. Probabil că peste voinţa noastră a oamenilor, sunt puteri abstracte cari lucrează şi înfăptuesc evenimente, ce depăşesc prevederile şi calculele omeneşti şi cari se îndeplinesc prin voinţa celui Atot Puternic spre aşezarea şi binele tuturor. De aceea să avem răbdare să nu ne descurajăm, convinşi că prin unirea şi puterea noastră de muncă, vom obţine în curând înfăptuirea şi celorlalte deziderate în ramura stupăritului, aşa cum am obţinut de altfel mare parte dintre ele.

Domnilor Membri,

Din Bilanţul General şi Contul de Profit şi Pierdere publicat odată cu darea de seamă în numărul de faţă, aţi putut vedea ca situaţia noastră financiară nu este de cât mulţumitoare. Avem un excedent de Lei 83.330 care ne-a permis să putem tipări numărul pe Decembrie 1944, pe care din motive cunoscute tuturor nu l-am putut face să apară de cât în Februarie 1945.

Am putut însă menţine cu toată dârzenia fondurile ce le-am constituit şi care va ajuta să ne îndeplinim în viitor programul nostru de bază, de a avea şi noi o casă a stuparului.

Am ridicat abonamentul la Lei 2.000 anual. Costul este de fapt egal cu un kilogram de miere. Totuşi pentru noi suma de Lei 2.000 este un punct de greutate. Costul imprimărei şi hârtiei este foarte împovărător pentru bugetul Societăţii, mai ales ţinând socoteală că tirajul nostru este infim de mic. Dacă stuparii nu înţeleg să contribue de urgenţă cu abonamentul ca să putem apare cu oare care regularitate, atunci în zadar toată strădania noastră.

Abonamentul trebue plătit la început şi datori sunt toţi stuparii să facă propagandă, că toţi să pună umărul şi uniţi, să luptăm pentru cauza apicolă, care este şi a ţării. Fiecare stupar să fie şi abonatul nostru, fiindcă astfel stupăritul va avea un bun organ de îndrumare şi progres şi toţi iubitorii de albine, îşi vor putea astfel culege şi roadele. Cine recomandă „România Apicolă“ face un bun serviciu aproapelui, — chiar lui însuşi şi bine înţeles şi Economiei noastre Naţionale.

COMITETUL

BILANȚ GENERAL AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Incheiat la 31 Decembrie 1944

ACTIV			PASIV	
Cassa.			Inventar	484.945
Asupra Casierului gestionar C. Țintea		83.330	Excedent de reportat pe 1945	83.330
Fond Premii Științifice . Lei	7.150			
Fond Casa Stuparului „	103.000			
Fond Premii Invenții Apicole „	5.800			
Fond România Apicolă „	81.500	197.450		
Atât numerarul cât și fondurile sunt depuse la Banca Românească, Livret Depuneri 4843 și C. E. C. No. 12984.		280.780		
Inventar.				
Insigne 349×200 — în păstrarea D-lui Casier C. Țintea . Lei	69.800			
Albinițe 340×100 — în păstrarea D-lui Casier C. Țintea . Lei	34.000			
Colecția România Apicolă „1926/44". „	34.000			
Biblioteca Apicolă Mierea „	5.000			
Mobilier, Biblioteca Soc. aflate la Institutul Național Zootechnic . Lei	3.000			
Diverși debitori, Garanție, Căsuța Poștală . Lei	195			
Stupina demostrativă a Soc., Stupi populați, goi, materiale, scule sub controlul și răspunderea D-lui C. Antonescu . Lei	100.500			
Un aparat fotogarfic 8/14 donația Gr. Giossan aflat în păstrarea D-lui C. Antonescu . Lei	15.000			
A. B. C. de Root în limba franceză în păstrarea D-lui C. L. Hristea . Lei	10.000	287.495		
	Lei	568.275	Lei	568.275

CONTUL DE PROFIT ŞI PIERDERI
Incheiat la 31 Decembrie 1944

CHELTUELI	Lei	VENITURI	Lei
Imprimarea revistei „România Apicolă"	113.601	Raport din 1943	6.470
Expediţia revistei şi Administraţia Societăţii	3.352	Din cotizaţii, abonamente şi ajutoare	190.788
Corespondenţa	2.870	Colecţii vechi	5.120
Căsuţa Poştală	1.800	Insigne	780
Cheltueli Cancelarie	2.155	Albiniţe	400
Alocaţia Cassa Stupăritului, dobânzi	1.800	Reclame	1.600
Alocaţia Premii Ştiinţifice, dobânzi	150	Din dobânzi	5.518
Alocaţia Premii invenţii, dobânzi	118		
Alocaţia „România Apicolă", dobânzi	1.500		
Excedent de reportat pe 1944	83.330		
Total Lei	210.676	Total Lei	210.676

Preşedinte, (ss) GRIGORE AL. GIOSSAN

Casier gestionar, (ss) *Const. Ţintea*

Verificat de noi şi găsit exact cu scriptele.
Cenzori: (ss) *Arhitect Henrieta Delavrancea-Gibory, S. Ruginosu şi Gh. Pandrea.*

CONVOCARE

Domnilor Membri,

In conformitate cu art. 31, 33, 34 și 37 din Statutele Societății Centrale de Apicultură din România, suntem convocați în Adunare Generală ordinară, pentru ziua de Duminică 10 Iunie 1945, ora 11 dimineața, la *sediul Societății, Str. Dr Staicovici, 63 (fost M. Kogălniceanu) (Palatul Institutului Național Zootechnic).*

Ordinea de zi fiind:

1. Darea de seamă a Comitetului pe exercițiul 1944.
2. Raportul Comsiei de Cenzori.
3. Descărcarea Comitetului de gestiunea sa.
4. Alegerea a 3 membri eșiți la sorți, în conformitate cu art. 16 din Statute și anume: Const. H. Hristea, Ion Gh. Mareș și Dr. D. Russu. Membrii eșiți la sorți sunt reeligibili.
5. Alegerea a trei cenzori activi, în locul D-nei Arhitect Henrietta Delavrancea Gibory, D-nii: Gh. Pandrea și S. Ruginosu și a trei cenzori supleanți, în locul D-lor: C. Costescu, Plot. Maj. Vasile Ioan și C. V. Lascăr. Atât cenzorii activi, cât și cei supleanți su reeligibili.
6. Bugetul pe anul 1945.
7. Diverse chestiuni de interes general apicol și bunul mers al societății.

In cazul când numărul membrilor prezenți la curent cu cotizația nu vor fi jumătate plus unul. Adunarea va avea loc irevocabil în ziua de *Duminică 24 Iunie 1945, ora 11 dimineața,* tot la sediul societății, cu orice număr de membri prezenți, conform art. 35 din statute.

Membrii carii nu pot participa la adunare, pot fi reprezentați printr'un alt membru împuternicit cu delegație scrisă, conform art. 14 din statute.

Această delegație va fi depusă la biroul Adunării Generale.

București, 1 Aprilie 1945.

Președinte, (ss) GR. GIOSSAN.

Secretar General, (ss) *Cpt. D. Zissu*

Memento. — Intrucât la prima convocare nu se va putea întruni numărul de membri cerut de statute, D-nii membri sunt rugați să nu lipsească dela Adunarea Generală de Duminică 24 Iunie 1945, ora 11 dimineața.

Informaţiuni

IMPORTANT PENTRU DOMNII APICULTORI FOŞTI CENTRE DE PROPAGANDĂ APICOLĂ

Din cauza multor greutăţi ce avem cu tipărirea revistei, rugăm insistent pe D-nii propagandişti să ne dea concursul şi să binevoiască a ne trimite costul abonamentului pe 1945, noi ne mai având posibilitatea de a le trimite revista gratuit şi în acest an.

Sperăm că vom fi înţeleşi şi cu această speranţă mulţumim anticipat.

COMITETUL

— Intrucât din pricina războiului multe din prisăcile stuparilor dela noi s'au năruit, abonaţii noştri sunt rugaţi a ne comunica dacă în localităţile unde se află se găsesc de vânzare stupi primitivi (buduroae, coşniţe, ulee de scândură, etc.) şi la ce preţ, pentru a putea da informaţiuni colegilor amatori să cumpere.

— Aflăm că maestrul C. L. Hristea, autorul monumentalei lucrări STUPĂRITUL, care a fost premiată de Academia Română şi care a reapărut în Ediţia 2-a s'a stabilit iarăş la Domeniile Luciu-Giurgeni, jud. Ialomiţa (Gara Ţândărei) unde primeşte corespondenţa şi orice lămuriri ce i s'ar cere din partea membrilor Societăţii noastre.

CĂRŢI

„Stupăritul" ediţia II de D-l C. L. Hristea costă lei 2.800 plus 100 lei recomandată prin poştă.

„Călăuza Stuparului" ediţia 8-a de D-l Nicolaescu şi Stoenescu costă lei 2.000 plus 100 lei recomandată prin poştă.

Se trimite oricui contra plată anticipată trimisă pe adresa D-lui C. Ţintea cont C. E. C. No. 12984 sau prin mandat postal Căsuţa poştală 525 Bucureşti.

Abonamentele se trimit numai pe adresa D-lui C. Ţintea cont cec No 12984, orice mandate şi reclamaţiuni cu privire la expediţia revistei, să se adreseze pe adresa D-l C. Ţintea, căsuţa poştală 525, Bucureşti.

Situaţia D-lui .... **la** **1944**

Abonamente	PE ANII						Total lei
	1940	1941	1942	1943	1944	1945	
Abonamente plătite							
Abonamente de plată							

Casier.

APICULTORII

Găsesc în sezonul apicol 1945 faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presați la valțuri moderne „Rietsche". (Prețul la cursul de cumpărare a cerii plus fabricațiunea). Se execută faguri presați la valțuri din ceara proprie a D-lor apicultori dacă acest material este **foarte bine curățat** de orice părți străine. (**Prețul — lei** kgr. și 5% scăzământ). Se cumpără ceară curată de albine. Contra aconto 30%, se expediază ramburs în provincie (minimum 3 kgr. la o comandă). Orice corespondență, prin carte poștală dublă prevăzută cu adresa expeditorului pentru răspuns. **Căpitan Zissu Dumitru**, Strada Gheorghe Barițiu No. 23 — București (prin Calea Griviței, Stația tramvai Octav Cocorăscu). Telefon 7.44.32.

CENTRIFUGE
EXTRACTOARE DE MIERE

GĂSIȚI LA

☞ MONDIAL ☜

București, Str. Carol, 6 — Tel. 5.26.28

Pentru reclamele publicate în Revistă Societatea Centrală de Apicultură nu-și ia nici o răspundere.

STUPINA ANTONESCU

a început lucratul pentru sezonul 1946 de **FAGURI ARTIFICIALI TRAINICI** (prin asigurarea coeziunei moleculare la ceară pe cale naturală) confecționând orice cantitate și pentru orice mărime de ramă.

Se garantează sterilizarea fagurilor contra bolilor la albine și folosirea mierei și a alcoolului alb în soluție la valțuri, ceiace face ca albinele să lucreze repede și cu multă plăcere pe acești faguri.

In măsura disponibilului se preschimbă ceara D-lor apicultori cu faguri gata lucrați.

Pentru colete, mandate, corespondență, etc., numai adresa:

CONSTANTIN ANTONESCU
București, str. Virgiliu Nr. 7
Telefon 5.22.06.

STUPI DADANT-BLAT

fabrică ferma Crețulești-Ilfov
proprietatea Dr. Em. Daraban
complecți cu etaj și salteluțe.

SEMINȚERIA «FLORA» Alois Kaurek, București, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere.

☐ Revista „România Apicolă" este aranjată pe colecții complete, și necomplete cu numerele 1, 2, 3, 4, 5 lipsă, și se poate vinde după cum urmează: Colecția completă, Lei 500; Colecția cu No. 1 lipsă, Lei 400; Colecția cu 2 numere lipsă, Lei 300; Un număr separat, Lei 100. Sumele se trimit pe adresa D-lui C. Țintea, CONT CEC No. 12984.

Abonamentul 2.000 lei anual. Exemplarul 200 lei.

«BUCOVINA» I. E. TOROUȚIU BUCUREȘTI

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMANIA

ANUL XX Nr. 6—12 IUNIE—DECEMBRIE 1945

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sediul Societății: București VI, Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Național Zootehnic
Abonmentele și ori-ce sume de bani se trimit numai pe adresa:
C. Țintea căsuța poștală 525 sau prin Cont C. E. C. No. 12984
Corespondența se va adresa numai **București I. Căsuța Poștală 525.**

Președinte de onoare statutar: **R. ZĂRONI,** Ministrul Agriculturii și Domeniilor.

Prim Vice-Președinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**
Vice-Președinte de onoare: **N. Nicolaescu**
Comitetul: Președinte activ: **Grigore Giossan**
Vice-Președinte: **General Al. Mladinescu.**
Secretar General: *Cpt. Zissu Dumitru.* Casier: *Constantin C. Țintea.*
Bibliotecar: *Lt. V. Harnaj.*
Redactor România Apicolă: *Constantin S. Antonescu.*
Membri: *Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareș, Dr. D. Russu.*
Censori activi: *S. Ruginosu, Gh. Pandrea* și *D-na Arh. Henrieta Delavrancea-Gibory.*
Censori supleanți: *Ilie Ivănescu, C. V. Lascăr, Plot.-maj. Vasile Ioan.*

„ROMÂNIA APICOLĂ"

Organ de propagandă al Societății Centrale de Apicultură din România
București I, Căsuța Poștală No. 525.
Redactor Șef: **Constantin S. Antonescu.**

Colaboratori:

Prim Vice Președinte de Onoare: **Dr. Fl. Begnescu.**
Vice Președinte de Onoare: **N. Nicolaescu.**
și D-nii: **Grigore Giossan, Constantin L. Hristea, Dr. Em. Daraban, Cpt. Zisu D-tru, D-ra Ecaterina Golescu,** etc.

ABONAMENTUL: Pentru Instituțiuni, Societăți, lei 20.000 anual; Pentru membrii: Cotizația la societate și abonamentul 10.000 lei.
Taxa de înscriere lei 1000.
Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Articolele de publicat în Revista **„România Apicolă"** ca și orice reclame etc. se vor trimite pe adresa **Societății Centrale de Apicultură din România, București, Căsuța Poștală No. 525.**

CUPRINSUL

După douăzeci de ani!; La ordinea zilei; Imbunătățirea florei nectarifere de Dr. Țintea Hariton; Pe câmpul apiculturii sistematice, o nouă invenție românească! de Dorobanțu Alexandru; De ici și de colo... de C. Țintea; Ridicarea producției coloniei de albine de A. M. Kotoghin din U. R. S. S.; Albinărit de Dr. C. Pelimon; Darea de seamă a Comitetului Soc. Centrale de Apicultură către Adunarea Generală pe anul 1945; Apis melifica banatica de Grigore Giossan; Standardizarea de I. C. Bâgu; Informațiuni, etc., etc.

ANUL XX Nr. 6—12 IUNIE—DECEMBRIE 1945

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂTII CENTRALE DE APICULTURA DIN ROMÂNIA

DUPĂ DOUĂZECI DE ANI!

Cu acest număr revista noastră **ROMÂNIA APICOLĂ** împlinește douăzeci de ani de viață, douăzeci de ani de când un mănunchi de stupari desbrăcați de interese sau scopuri materiale, n'au precupețit nici munca nici sacrificiile de orice natură pentru a contribui la răspândirea și popularizarea creșterii albinelor în țară.

Recunoaștem acum că glasul revistei noastre, munca noastră, sprijinul confraților noștri pentru a ne face auziți și înțeleși, toate acestea au fost departe de a răsplăti și munca și năzuințele noastre, cari s'au confundat dealtfel cu năzuințele tuturor stuparilor dela noi.

In vremurile ce trăim, glasul revistei noastre, slovele și căldura acestei făclii care a avut puterea să lege atâtea prietenii, să împrăștie atâtea strădanii în stare să îmbunătățească și să ducă faima apiculturei românești în toate direcțiile punctelor cardinale, cheamă din nou și cere cu toată convingerea sprijinul apicultorilor ce simt românește, să susțină mai departe, să sprijine cu aceiaș căldură, pentru a supraviețui scopului ce și-a propus — popularizarea și ridicarea albinăritului românesc.

N'am putut apare anul acesta decât în două numere și suntem pregătiți să intrăm în normal cu sprijinul cititorilor, pe cari îi rugăm să ne trimită neîntârziat abonamentul de 5.000 lei pe 6 luni, sumă ce reprezintă exclusiv numai costul hârtiei și al tipărirei revistei.

Tuturor susținătorilor noștri, tuturor acelora cari vor înțelege că nu ne-au sprijinit în zadar și că merităm și de acum încrederea lor, tuturor acelora cari ne vor trimite abonamentul de lei 5.000 pe 6 luni sau 10.000 lei pe an, îi asigurăm că nu se vor înșela nici de astă dată și că vom fi la înălțimea chemării noastre, la înălțimea așteptării lor.

Cu aceasta încheem douăzeci de ani de muncă, și cu acestea pornim în anul al 21-lea de strădanii pentru ridicarea și reînvierea apiculturei românești.

COMITETUL

LA ORDINEA ZILEI!

Am văzut în traducerea d-lui Ing. Lt. V. Harnaj pe care o publicăm chiar în numărul acesta *), cum în U. R. S. S. în urma încercărilor oamenilor de ştiinţă de acolo s'a ajuns la producţii de miere şi ceară record, şi că şi statul şi stuparii sunt deopotrivă de interesaţi în ridicarea producţiei.

Ca în toate compartimentele economice ale ţării, rănile războiului au lăsat urme adânci şi în apicultură.

Cum în toate compartimentele statul intervine fie prin legi speciale fie prin măsuri cuvenite pentru mărirea producţiei, apicultura, această pârghie de neînlocuit în economia agricolă şi mai presus pentru sănătatea generală, simte nevoia cel puţin acum, ca statul şi stuparii laolaltă să pornească la neîntârziate măsuri la ridicarea producţiei de miere şi stupi.

In cele mai multe regiuni apicole dela noi seceta a lăsat mare parte din colonii fără hrană îndestulătoare şi chiar lipsite de provizii pentru iarnă.

Prin ajutorarea albinelor cu cel puţin 5 kgr. de zahăr la unii stupi şi 8---10 kgr. la alţii, majoritatea stupilor ce se mai găsesc acum în fiinţă ar ieşi cu bine din iarnă şi ar da o recoltă mijlocie de 15—20 kr. miere.

Nu este nevoe de niciun comentariu ce ar însemna această producţie de miere în anul viitor, când producţia de zahăr, este redusă la minimum tot din pricina secetei, ce ar însemna această miere pentru muncitorii din fabrici, ateliere, birouri, şi mai cu seamă pentru copii lor.

Dacă nu se vine în sprijinul apiculturei, numărul de stupi se va împuţina şi mai mult şi să nu uităm, că acolo unde nu sunt albine, singurii agenţi polenizatori ai florilor de pomi şi plante, agricultura suferă, şi pierde enorm şi calitativ şi cantitativ.

O altă latură de intervenţie a statului ar fi aceia de procurare de scânduri la preţ maximal dacă nu mai scăzut, pentru apicultorii cari vor să-şi înmulţească numărul de stupi, consecinţele imediate pentru economia Ţării ca şi pentru sănătatea publică fiind incalculabile în urma acestor realizări.

In măsura posibilităţilor reale, şi cu datoriile vremurilor ce trăim, se cade să se facă ceva şi pentru apicultura românească.

ROMÂNIA APICOLĂ

STUPINA ANTONESCU — Colanul jud. Dâmboviţa
Telefon No. 11 Interurban TÂRGOVIŞTE
Execută ireproşabil: Extractoare obişnuite din tablă de aluminiu; extractoare bifaţale (extrage mierea dintrodată după ambele feţe ale fagurilor); FAGURI cu celule normale şi mărite; DIFERITE SCULE APICOLE.
Consultaţiuni, planuri pentru instalaţii noi de stupine, expertize, cursuri practice de albinărie, absolut gratuite. EXPOZIŢIE PERMANANTĂ. — Informaţiuni.
Bucureşti, str. Virgiliu No. 7. Telefon 5.22.06

---

*) Vezi *Ridicarea producţiei coloniei de albine* de A. M. Kotoghin, la pag. 51.

INBUNATĂȚIREA FLOREI NECTARIFERE *)

de Dr. ȚINTEA HARITON

Ingeniozitatea apicultorilor s'a manifestat totdeauna sub numeroase aspecte dar s'a limitat de fapt la ceeace nu-i esențial în procesul de producere a mierii, anume la a pune la dispoziția albinelor o cât mai bună locuință și la a da posibilitatea apicultorilor de a mânui fagurii în modul cel mai lesnicios. Sforțările de a avea cel mai bun stup, cele mai selecționate albine vor fi însă inutile, dacă *„pășunea albinelor"* nu-i favorabilă. Ele nu vor avea ce culege și toată osteneala noastră de a le înlesni munca nu are rost. Invers, dacă regiunea unde avem prisaca este bună, chiar cu stupii ce nu sunt „ultima perfecțiune" vom putea avea o recoltă frumoasă. Apicultorii bătrâni spun chiar: „Când e de unde, albinele pun miere și într'o cismă".

Este curios de constatat că apicultorii nu s'au prea ocupat de problema florei apicole de cât plângându-se că s'au dus regiunile melifere de altădată, că agricultura modernă a redus mult posibilitățile melifere ale țării, etc... S'au studiat însă prea puțin cauzele dispariției bogățiilor melifere și propunerile care s'au făcut pentru remedierea acestei stări de lucrări nu au ținut totdeauna seamă de realitate și de posibilitățile efective de a le pune în aplicare.

In cele ce urmează vom relua această chestiune, totdeauna de actualitate și vom încerca să precizăm câteva din datele problemei.

Să lămurim mai întâi ce se înțelege printr'o regiune meliferă și care sunt factorii care fac ca o regiune să poată fi considerată ca atare. Dacă într'un loc anumit apicultorul având stupii „bine îngrijiți" capătă o recoltă anuală medie bună, socotită pe mai mulți ani dearândul), 20—60 kg. de stup, se poate spune că acea regiune este meliferă. Luăm în considerare *media* recoltelor pe mai mulți ani deoarece recolta depinde în afară de felul cum apicultorul își conduce stupina și de:

1. Timp (vremea bună, rea, ploioasă, caldă).
2. Natura terenului din punct de vedere agrologic.
3. Flora meliferă.

Factorul *timp* este de cea mai mare importanță, am putea spune chiar cel mai important. Când vremea e bună se poate recolta ceva în aproape orice regiune, când vremea e nepotrivită câmpii întregi cultivate cu cele mai bune plante melifere nu dau nimic. Din nefericire acest foarte important factor nu îl putem influența.

---

*) Articolul D-lui Dr. Țintea Hariton, un profund animator în studii apicole, vine la cea mai potrivită vreme pentru deslegarea și ușurarea mijloacelor pentru mărirea producției în apicultura sistematică. Il cunosc pe D-l Dr. Țintea de puțină vreme, mi-a vizitat laboratorul din București, și din convorbirile avute rămăsesem cu un regret că nu dă publicității din rezultatele încercărilor d-sale apicole, și mai presus din vederile d-sale, cari nu pot fi decât folositoare și stimulente pentru cetitorii noștri. Fiind sigur de primirea frumoasă a articolului de față, îl rog pe D-l Dr. Țintea să binevoiască a ne trimite spre publicare și alte articole în folosul apiculturei generale N. R.

Natura solului pe care cresc plantele este deasemenea de luat în considerare, pe de o parte unele plante prosperând numai în anumite soiuri de terenuri (calcaroase, nisipoase), pe de altă parte însăși producția de nectar fiind influențată în mare măsură de teren. Deși acest factor este oarecum independent, există posibilitatea de a-l influența în favoaorea noastră prin îngrășăminte naturale sau articiale.

In fine factorul *floră* pe care îl putem modifica în parte după voința noastră. Putem deosebi *flora naturală,* plantele care cresc în regiune fără intervențiunea noastră și *flora cultivată* în scop productiv sau de înfrumusețare. In prima categorie intră pădurile și fânețele naturale, buruenile care cresc pe marginea drumurilor sau pe terenurile necultivate, în a doua plantațiile de pomi fructiferi sau arbori (salcâm, tei...), fânețele artificiale, culturile de leguminoase, plantele de ornament în parcuri, etc...

Plantele din prima categorie sunt din ce în ce mai rare din cauza extinderii terenurilor cultivate. Dacă acum câteva sute de ani, în epoca de aur a stupăritului nostru pădurile și fânețele erau prezente chiar până în mijlocul Bărăganului, când mierea și ceara noastră erau renumite în tot Orientul, astăzi cele mai multe din regiunile melifere de altădată au devenit ceeace o știm cu toții. Dacă în unele locuri mai putem vorbi de regiuni cu adevărat melifere, balta Dunării, pădurile de tei din Dobrogea, câteva localități de la munte și deal, apoi regiunea de șes este de cele mai multe ori neproductivă și această situație tinde să se înrăutățească, cu atât mai repede cu cât mecanizarea și raționalizarea agriculturei progresează.

Noua metodă de a se ara câmpul imediat după cules, arătura de vară, lipsește albinele de nectarul florilor de miriște care în unele regiuni este așa de bogat încât constitue recolta principală. Ce este de făcut față de această situație grea? Inbunătățirea florei melifere, cel puțin la șes, este în primul rând o problemă de agricultură, care nu poate fi soluționată decât în urma unor măsuri generale și masive. Majoritatea plantelor agricole n'au nici o importanță meliferă: cerealele, sfecla, zarzavaturile, etc.; sunt totuși unele care sunt excelente producătoare de nectar.

Dacă, respectând interesele agriculturei, putem face să se cultive *constant* cantități masive din aceste plante, criza de floră meliferă poate fi rezolvată. Dar nu vom putea convinge pe agricultori să prefere cultivarea plantelor melifere decât dacă câștigul pe care îl vor avea depe urma acestor culturi va fi mai mare decât acela pe care îl obținem până în prezent din culturi obișnuite. Este de datoria apicultorilor să facă propagandă necesară în acest scop și mai ales, atunci când sunt și agricultori, să dea bunul exemplu ei înșuși mai ușor să semene plante melifere dela care are un câștig mai mare, interesul lui va scădea în cazul plantelor dela care câștigul este deacelași ordin de mărime ca la plantele cultivate de el în mod obișnuit. Ori tocmai aici exemplul practic este convingător.

Agricultorul poate fi condus să semene cantități mai mari de plante melifere în următoarele cazuri:

— In executarea asolamentului pe trei sau patru ani în care una din plantele cultivate trebue să fie negreșit o *leguminoasă*, plantă acumulatoare de azot asimilabil pe care îl cedează solului.

— Când în dorința de a înbunătăți un teren seamănă pe el o plantă de îngrășământ, deobiceiu tot o leguminoasă, pe care o cosește și o lasă pe sol pentru a fi întoarsă și introdusă în pământ odată cu prima arătură.

— Când dorește să aibă un furaj de bună calitate.

— Când conjuctura economică face să se simtă nevoe de anumite plante uleioase, industriale sau medicinale, prețul lor fiind în consecință remuneratoriu, deși cultura acestora este mai dificilă.

In primul caz, agricultorii noștri întrebuințează de obiceiu ca plantă leguminoasă *mazărea* sau *fasolea*. De o rentabilitate bună când piața are posibilități de absorbție, ele pot constitui însă câteodată surse de pagubă pentru cultivator în cazul contrar.

Din nefericire ambele plante nu sunt melifere decât excepțional, în anii ploioși. Este deci în interesul apicultorilor să propunem ca plante de asolament *alte* leguminoase, tot așa de rentabile însă pentru agricultor. In acest scop se recomandă unele din leguminoasele de nutreț, plante anuale, nepretențioase, care dau un furaj bun singure sau în amestec. Citām câteva: măzărichea, serardella, trifoiul alb, trifoiul: încarnat, ghisdei, hibrid, galben și sulfina. Aceste plante pot servi și ca plante de îngrășământ pentru sol. Ca plante care dau un furaj de bună calitate, în afară de cele arătate mai sus, se poate adăoga: sparceta și lucerna.

Un furaj bun se capătă semănând *mai multe* plante de nutreț pe același teren, pe de o parte gustul lui este mai bun, pe de altă parte șansele de reușită ale recoltei se măresc. Intr'adevăr în condițiile de timp sau de teren în care o plantă din amestec ar suferi sau nu ar reuși în condiții optime, celelalte pot să ne dea totuși o recoltă bună. Dacă am fi semănat numai o singură plantă am fi putut compromite în întregime recolta. De altfel chiar paraziții animali sau vegetali atacă mai puțin culturile mixte.

Dăm mai jos câteva din amestecurile obișnuite în asemenea culturi mixte. Se observă prezența unor *graminee* care pe lângă înbunătățirea calității măresc apreciabil cantitatea de furaj recoltată.

Pentru terenuri ușoare.

Trifoiu roșu	6 kg
Trifoiu suedez	4 „
Trifoiu galben	6 „
Ovăscior	10 „

Pentru terenuri mijlocii.

Trifoiu roșu	8 kg.
Trifoiu suedez	6 „
Trifoiu galben	8 „
Trifoiu alb	4 „
Raygras englez	4 „

Pentru terenuri bune.

Trifoiu roșu	8 kg.
Trifoiu încarnat	4 „
Trifoiu suedez	6 „
Trifoiu alb	4 „
Graminee	10 „

Pentru terenuri uscate (nisipoase)

Secară	60 kg.
Trifoiu încarnat	18 „
Trifoiu galben	10 „
Sarardella	40 „

Cantitățile se înțeleg la hectar, pentru culturi anuale. In locul ovăsciorului și al Raygrasului se mai poate întrebuința orice altă graminee cum ar fi: coada vulpii, păiuș, timoftică, golomăț. Pentru culturi de furajere pentru mai mulți ani se recomandă amestecuri de plante în care *lucerna* și *sparceta* au locul principal. Iată câteva din aceste amestecuri:

Pentru regiune deluroasă și de munte:

Lucernă	12 kg.
Sparcetă	45 „
Trifoiu alb	4 „
Ghisdei	4 „
Raygras englezesc	3 „

sau

Sparcetă	40 kg.
Trifoiu alb	2 „
Trifoiu încarnat	6 „
Trifoiu suedez	6 „
Timoftică	4 „

De altfel felul și cantitățile de plante care intră într'un asemenea amestec variază după natura terenului și cel mai bun lucru este de a face încercări pe parcele mici cu diferite amestecuri înainte de a semăna întinderi mai mari.

Dintre plantele uleioase și industriale care sunt și melifere amintim: *rapița* și *floarea soarelui*. Ambele sunt bune producătoare de nectar și au nevoe pentru a da o recoltă de semințe bogată să fie negreșit vizitate de albine pentru polenizare. Deasemenea *napii* (topinamburii) pot fi considerați după Alphandery ca meliferi. *Hrișca* și *hameiul* sunt deasemenea de luat în considerare. Diferite plante medicinale de cultură curentă sunt și melifere. Amintim: *Lavanda* (cu varietățile Lavendulla off., L. spica, L. latifolia) *Salvia* (S. off. și S. scolaria), *Isopul* (Hyssopus off.), *Thimianul* (Thymus vulg.), *Melisa*, *Menta* (M. piperita), *Rosmarinul* (R. off.), *Arețelul* (Bonago off.).

Nu trebuește cruțată nici o sforțare din partea celor interesați pentru ca să se răspândească cât mai intens cultura acestor plante industriale cu atât mai mult cu cât agricultura noastră va trebui se se adapteze mai curând sau mai târziu la cultura intensivă și de amănunt și va trebui să părăsească pe aceea extensivă a cerealelor.

Cu toată munca suplimentară ce necesită, rentabilitatea acestor culturi de plante industriale este mare și poate da un venit satisfăcător unei familii care posedă o întindere de pământ mai mică. Se vede deci ușor interesul unor asemenea culturi.

In fine posibilități de a îmbunătății flora meliferă ne sunt oferite de plantările de arbori (pomi fructiferi, de ornament).

In special la orașe acest procedeu poate da rezultate frumoase, dacă autoritățile comunale competente sunt binevoitoare cauzei stuparilor. Arborii care ar intra în această categorie sunt: *pomii fructiferi* (meri, peri, cireși...) care pe lângă nectar dau și polen în primăvară de timpuriu, *teiul, salcâmul, sofora, castanul, salcia, oțetarul, ulmul, arțarul* și alții. Deasemenea unii arbuști de ornament cum ar fi: *cornul* (Cornus), *hurmuzul* (Symphoricarpus racemosa), *caragana* (Caragana arborescens) pot fi întrebuințați și drept gard viu și deci își găsesc locul în împrejmuirea grădinilor și a curților.

Am arătat mai sus câteva din aspectele problemei înbunătățirii florei melifere și care sunt unele din soluțiunile ei. *Dintre toate posibilitățile de ameliorare, cea mai importantă rămâne însă fără îndoială cultura în mare a plantelor leguminoase de asolament și de nutreț.* Aici trebuește insistat pentruca deprinderea de a semăna aceste plante să fie cât mai curând răspândită. *Și o repet exemplul stuparilor care sunt și agricultori este cel mai hotărîtor.*

Pentru orientare dăm în cele ce urmează câteva amănunte despre unele din plantele melifere despre care a fost vorba mai înainte. Recomandăm celor doritori să le cercetede următoarele cărți și broșuri de specialitate în românește: *Plantele noastre medicinale* de Prof. Al. Buia; *Leguminoasele de nutreț* de Ing. Emil Cociu; *Plante de nutreț* de Dr. C. Ilchievici și *Fânul* de Ing. St. Angelescu ultimele trei broșuri fiind tipărite în Biblioteca agricolă Universul.

Măzărichea (Vicia sativa) o bună plantă de nutreț. Preferă un teren greu, calcaros. Se însămânțează în rânduri sau cu mâna cu 80—100 kg. sămânță la hectar. Inflorește în Iunie, floarea violetă durează 4—6 săptămâni și dă un nectar abundent. Chiar înainte de a se deschide floarea, albinele pot culege un suc zaharos secretat la baza stipulelor florii. Mierea la început de culoare verzue se înălbește cu timpul.

Trifoiul suedez (Trifolium hybridium) sau bastard. Este una din cele mai bune plante melifere. Crește în aproape orice teren, chiar în cele umede (unde trifoiul roșu nu rezistă), sau în cele uscate, Recolta de nutreț este tot așa de mare ca la trifoiul roșu și este dată de prima coasă mai ales. Pentru vite nu are un gust prea bun deși este foarte hrănitor, deaceea se seamănă de obiceiu împreună cu alte soiuri de trifoiou. Se dă 10—12 kg./ha. Inflorește în Mai-Iunie cu o floare roșie a cărei corolă foarte scurtă este ușor accesibilă. Despre această plantă Alphandery spune că un hectar poate da până la 500 kg. miere, o colonie culegând zilnic 7—8 kg.

Trifoiul alb (Trifolium repens) foarte melifer având floarea mai scurtă decât a trifoiului roșu. Deși nu dă recolte de nutreț tot așa de mari ca trifoiul roșu este de preferat acestuia mai ales în pășunile artificiale grație rapidității cu care crește după ce a fost păscut.

Nu-i pretențios în ceeace privește solul reușește aproape oriunde necesită însă un anumit grad de umiditate. Se seamănă la mijlocul lui Mai, de obiceiu împreună cu alte plante furagere. Singur necesită 8—12 kg./ha. Dă o miere alb-gălbue foarte fină.

Trifoiul galben (Medicago lupulina) nepretențios, preferă soluri uscate puțin calcaroase. Deși suportă două coase nu dă o producție prea mare. Se seamănă mai ales în amestec, singur necesită 20 kg./ha. Inflorește din Mai până în Octomvrie. O bună plantă meliferă.

Trifoiul ghisdei (Lotus corniculatus) este ecl mai persistent dintre trifoiuri. Rezistent la uscăciune şi la îngheţ. Se seamănă de obiceiu în amestec cu alte plante furajere. Preferă terenuri calcaroase. Infloreşte începând din Mai cu o floare galbenă care durează mult. Se seamănă 3—4 kg./ha. în amestec cu sparcetă sau lucernă.

Trifoiul încarnat (Trifolium incarnatum) preferă terenurile permeabile, calcaroase, cu o climă blândă, nu prea uscată. Sensibil la frig îngheaţă iarna dacă nu are destulă zăpadă. Se seamănă fie în Aprilie fie pe la începutul lui August cu 20—40 kg./ha. Se coseşte de două ori pe an de obiceiu înainte de floare deoarece după devine lemnos; caii îl mănâncă totuşi şi înflorit. Nu se usucă bine pentru a fi păstrat pentru iarnă dar este un bun nutreţ pentru siloz. Infloreşte în Mai-Iulie cu o floare caracteristică lunguiaţă, roşie.

Sparceta (Onobrychis sativa) reuşeşte numai în terenurile permeabile calcaroase şi uscate, cum ar fi acelea în care se cultivă viţa de vie, în care regiuni este foarte meliferă. Dă deasemenea un foarte bun nutreţ pentru vite, se coseşte numai odată pe an. Infloreşte în Mai-Iunie cu o ofloare roşiatică. Cu rădăcini care merg până la 7 metri în pământ, poate dura 15—25 de ani într'un teren prielnic. Se seamănă cu mâna sau cu maşina la 4—5 cm. adâncime, în Martie-Aprilie împreună cu orz sau ovăz. Se dă 100—200 kg./ha. In furaj randamentul este de cca 1500 kg./ha. n primul an, de 4000—6000 kg./ha în anii următori; în boabe 600—1000 kg., iar în miere 150—300 kg./ha când timpul este prielnic. Se coseşte când florile dela baza inflorescenţii sunt trecute; dacă se întârzie, furajul pierde din calitate.

Lucerna (Medicago sativa) este cunoscută şi apreciată nu numai ca plată meliferă dar şi ca plantă de nutreţ. Originară din Turchestan preferă terenurile calcaroase, uscate. Din punct de vedere melifer prima floare (Iunie) nu este utilizată din cauza coasei dar cea de a doua şi următoarele sunt folosite cu bune rezultate. Se coseşte de 3—5 ori pe an dând până la 10.000 kg. anual de nutreţ foarte bogat în materii albuminoide. Se menţine 5—25 de ani pe acelaşi teren. In regiunile unde este cultivată pe suprafeţe mari se pot ţine uşor cu folos 100—200 de stupi. Mierea albă-galben deschisă este de foarte bună calitate, dar granulează destul de repede.

Serardella (Ornithopus satixa) o plantă relativ puţin cunoscută la noi, originară din Peninsula Iberică, preferă solurile uşoare, nisipoase, fără calciu şi umede. Nu epuizează pământul, din contră poate fi considerată ca o bună plantă de îngrăşământ pentru terenuri sleite. Reuşeşte bine în terenurile mlăştinoase asanate. Se seamănă cu 40—50 kg./ha sământă proaspătă (de cel mult doi ani) fie singură fie în amestec cu secară sau alte cereale tinpurii. Dă un nutreţ bun fie pentru uscat fie pentru siloz. Infloreşte în Iunie-August cu o floare roză care ţine 4—6 săptămâni. Dă un nectar abundent, deasemenea polen care este cu atât mai valoros cu cât vine într'un timp în care plantele polenifere sunt rare.

Facelia (Phacelia tanacetifolia) este o plantă anuală, ierbacee, creşte până la 60 cm. Se seamănă în Aprilie, cu 25—30 kg./ha, şi înfloreşte 6—8 săptămâni mai târziu: putem avea astfel o recoltă către sfârşitul verii sau chiar în toamnă. Facelia poate fi considerată (cu bunăvoinţă) şi ca o plantă furageră. Producţia anuală este destul de mare: 6000—8000 kg./ha.

Calitatea acestui furaj este mediocră, se poate întrebuința mai bine ca furaj de siloz mai cu seamă în amestecuri. Așa de pildă *Zander* recomandă ca potrivite următoarele omestecuri:

1. Măzăriche 80—90 kg./ha+Facelie 5—9 kg./ha, semințele fiind bine amestecate.

2. Muștar 7 kg./ha + Facelie 7 kg/ha.

Se mai poate semăna facelia (2—4 kg.) pe terenurile din care s'au scos cartofii timpurii, în felul acesta are timp să dea o floare abundentă în August, când este binevenită. De altfel această operație poate fi făcută după orice cultură timpurie.

Florile albastre-violete secretează un nectar bogat foarte concentrat care dă o miere alb-galben deschis cu un gust delicat și aromat. Floarea dă nectar de când se deschide până când cade corola, mai ales când este plantată pe un teren calcaros sau nisipo-calcaros. In ceeace privește valoarea meliferă a acestei plante Alphandery citează rezultatele obținute de două colonii care se găseau în mijlocul a 7 ari semănate cu facelia și care au recoltat 110 kg. miere.

Sulfina (Melilotus) cu mai multe varietăți este o excelentă plantă meliferă. Deosebim: *Melilotus offic.* preferă terenurile aride, calcaroase, dar merge în orice teren. Este o oplantă medicinală, se cultivă în acest scop, dar crește și în stare sălbatecă. Se seamănă cu 4—6 kg/ha. în cuiburi situate la cca 30 cm. unul de altul în ambele sensuri, având grije ca mai înainte sămânța să fi stat în apă 8—10 zile. Când se seamănă cu mâna, ca plantă de nutreț 30 kg/ha. Inflorește în Iunie-August cu o floare galbenă cu un miros foarte plăcut, însă deabia în anul al doilea dela semănare, fiind o plantă bis-anuală. Se seamănă în toamnă. *Melilotus albus altissimus* nepretențios, crește în orice teren, utilizabil ca nutreț numai în stare verde. Se seamănă în toamnă, bisanual, inflorește în Iunie-Septembrie al doilea an. Se dă 20—30 kg/ha. semănat foarte rar.

Hurmuzul (Symphoricarpus racemosa) plantă originară din America de Nord, este nepretențioasă în ceeace privește solul și se pretează de aceea la plantare pe terenuri fără valoare, râpe, terenuri pietroase etc., cum și la împrejmuit. Cere un singur lucru: *soare.* Se înmulțește prin butași pe care îi căpătăm tăind în iarnă, în zile fără îngheț, ramuri de circa 30 cm. lungime pe care le introducem, legate mai multe la un loc în pământ, până la jumătate. Până în Aprilie au căpătat rădăcini suficient de puternice pentru ca să putem să le transplantăm la locul definitiv. Planta vegetează puternic, se întinde singură prin rădăcini adventive. Când e plantată drept gard viu se poate tăia, dar numai după ce floarea a trecut, mai bine în Februarie-Martie. Are o floare roșiatică, din Iunie până în toamnă și dă albinelor polen și nectar. Fructul, o bacă persistentă albă, ține toată iarna.

Cornul (Cornus) este o plantă cunoscută. Crește în stare sălbatecă dar e și cultivat drept plantă de ornament. Plantarea în acest scop se face cu oarecari precauții. Pământul destinat să fie plantat (în special pentru garduri vii) trebue să fie bine săpat, până la 1/2 metri, bine curățat de buruieni. Se îngroapă apoi pueții de 2—3 ani, la 15—20 cm. unul de altul, cel mai bun timp pentru această operațiune fiind primăvara. In primul an se are grije să se ude când este nevoe pueții și să se plivească buruienile. In anul al doilea se scurtează tulpinițele crescute de jos, așa ca să nu rămână decât câțiva ochi, 3—4. Aceasta cu scopul ca planta să dea ramuri chiar de lângă pământ. Ramurile crescute se împletesc cu cele ale plantei vecine, această operație făcându-se în fiecare an, cu scopul de a obține până la urmă o împrejmuire deasă. Inflorește timpuriu, Aprilie-Mai cu o floare galbenă, dă polen și nectar. Foarte valoroasă plantă pentru desvoltarea timpurie a coloniilor.

Arețelul (Borago off.). Plantă medicinală. Anuală. Se cultivă pentru flori (2000 kg/ha) și frunze (salată). Merge pe orice fel de teren. Odată semănat se menține mai mulți ani dearândul prin sământa scuturată. Flori albastre, mai rar albe sau roz, din Iunie până în Octombrie. Dă un nectar abundent, mierea galben-neagră, polenul alb.

Lavanda (Lavendulla) Levănțica. Cu mai multe varietăți. *L. officinalis* și *L. spica* cresc în regiuni cu o altitudine peste 400 metri, *L. latifolia* sub 400 m. Cere terenuri uscate, bine însorite. Plantarea se face prin butași (toamna); plantația durează 10—12 ani. Floarea albastră se recoltează după ce albinele au încetat de a o vizita. Se capătă 2000—4000 kg/ha flori din care se extrage un ulei întrebuințat în parfumerie. Floarea, foarte meliferă, dă o miere galben-deschisă de foarte bună calitate.

Iosopul (Hyssopus off.). Arbust vivace. Se cultivă pe terenuri uscate și însorite de munte. Deasemenea și în grădini. Din flori se extrage prin distilare un ulei parfumat. Inflorește în Iulie-Septemvrie cu o floare albă, mai rar albastră, foarte nectarifer. Dă o miere foarte parfumată.

Timianul de grădină (Thimus vulgaris). Se cultivă pentru florile sale din care se extrage un ulei parfumat. Merge în orice teren. Inflorește în August-Septemvrie cu o floarea roșiatică. Dă o miere fină.

Melisa (Melisa off.). Plantă vivace. Se cultivă pentru frunzele sale din care se extrage o esență parfumată cu miros de lămâe. Se înmulțește prin semințe. Floarea albă, din Mai până în Septemvrie este asiduu cercetată de albine. Mierea recoltată are o aromă și un gust de lămâe.

Menta. Isma de grădină. (Mentha piperita). Se cultivă pentru frunzele sale din care se extrage un ulei foarte valoros. Flori alb-albastre în Iunie-Iulie care dau în condiții favorabile o miere foarte parfumată care cristalizează greu.

Rosmarinul (Rossmarinus off.). Arbust originar din ținuturile mediteraniene. Are 1—2 metri înălțime, crește în terenuri pietroase, adăpostite. Nu-i rezistent la frig. Se cultivă pentru frunzele sale din care se extrage un ulei parfumat. Flori alb-albastre foarte nectarifere dau o miere cu un gust și o aromă deosebită.

Salvia. Jaleșul de grădină (Salvia off.). Arbust vivace, mediteranian, 50—60 cm. înălțime. Merge în orice teren. Se cultivă pentru frunzele sale întrebuințate în medicină. Flori albastre-violete în Iunie-Iulie, foarte nectarifere în condiții favorabile. Mierea de prima calitate.

Dr. HARITON ȚINTEA

BIBLIOGRAFIE

E. Alphandery: Flore mellifère. Paris 1935.
I. G. Besslers: Illustriertes Lehrbuch der Bienenzucht. Berlin 1933.
Franz Kinsche: Die Bienenweide in der Praxis. Leipzig. p935.
Enoch Zander: Die Bienenweide. Stuttgart 1930.
Colecțiile din România Apicolă.
Cum și cărțile recomandate mai înainte.

Pe câmpul apiculturei sistematice o nouă invenţie românească! 1)

D-l Al. Dorobanţu, secretarul soc. de Apicultură din Sibiu-Ardeal, ne trimite spre publicare articolul de mai jos, pe care îl publicăm cu îndemnul ca toţi acei care au posibilitate să experimenteze şi să ne comunice spre publicare observaţiile culese în urma încercărilor după teren. Pentrucă D-l Dorobanţu mi-a făcut o demonstraţie anul acesta în chiar stupina d-sale cu această metodă pe care o văd aplicată cu succes la oricare sistem de stup, recomand a se stărui cu multă atenţie asupra acestei noi metode, după părerea mea, putând da rezultate nebănuite. — C. A.

DOROBANŢIU ALEXANDRU

Intr'o ţară din ce sunt mai multe sisteme de stupi, din ce stupăritul va progresa mai greu. Cei mai mari stupari din lume au ajuns la convingerea că, cei mai buni stupi sunt aceia cu capacitate mai mare şi care se pot micşora sau mări după nevoie.

Un stup bun trebuie să îndeplinească următoarele condiţiuni:

1) Să fie atât de mare. ca să dăm mătcei putinţa de a vărsa întreaga capacitate de ouat.
întreaga capacitate de ouat.

2) Să ne permită a face orice operaţiune, fără a ucide o albină fără a vărsa o picătură de miere şi fără a irita albinele.

3) Trebuie să fie aşa fel construit, ca să poată fi mărit sau micşorat după forţa coloniei şi să scurteze drumul albinelor până la compartimentul de miere sau de clocire.

4) Urdinişul să fie în partea cea mai de jos a stupului, pentru a se putea face curăţenia fără amestecul stuparului.

5) Să ne permită a recolta mierea cea mai curată, a face roi artificiali, precum şi suprimarea roitului.

---

1) Intr'una din şedinţele comitetului Soc. Centrale de Apicultură s'a pus problema dacă trebuesc sau nu publicate articolele ce tratează despre metode noi — invenţii în cadrul metodelor de exploatare a stupilor sistematici. Şi înainte, şi acum societatea centrală de apicultură din România prin organul său de propagandă „România Apicolă" a publicat pe răspunderea autorilor asemenea articole, cititorii şi membrii societăţii fiind lberi să verifice şi să publice în coloanele revistei noastre constatările d-lor, în această privinţă comitetul societăţii fiind de acord că este cea mai bună cale pentru răspândirea unei descoperiri folositoare, sau invers. — N. R.

6) In stupină să nu ţinem decât un singur sistem de stup, cu o singură mărime a ramei, pentru a putea schimba ramele între ele.

7) Toate părţile ce compun stupul, să fie lucrate exact, iar cele mobile să se poată manipula cât mai uşor.

Fie stupul cât de complect, de sistemul cel mai lăudat şi cel mai nou, nu va da rezultate bune într'o localitate sterilă şi dacă îngrijitorul nu posedă cunoştinţile necesare si nu are dragoste de îngrijirea albinelor.

Stupul are următoarele avantajii 2):

a) Se poate suprima roitul, care e o nenorocire pentru stupar, şi deci numai trebuiesc stupii păziţi în timpul roitului, în felul acesta putem avea o stupină sau mai multe la orice depărtare de noi, şi se poate ocupa oricine cu stupăritul.

b) Se pot întineri reginele (mătcile) în fiecare an, în acelaş stup, şi în acelaş timp, fără a întrerupe ouatul.

c) Se poate desvolta numărul albinelor în acelaş stup cu două regine, fapt foarte important, căci se ştie: din ce avem albine cărătoare mai multe, din ce recolta e mai mare.

d) Se poate recolta o cantitate de miere ce întrece orice alt sistem.

ACESTA ESTE STUPUL FUNCŢIONARULUI, AL MILITARULUI, AL INTELECTUALULUI ŞI AL AGRICULTORULUI, căci

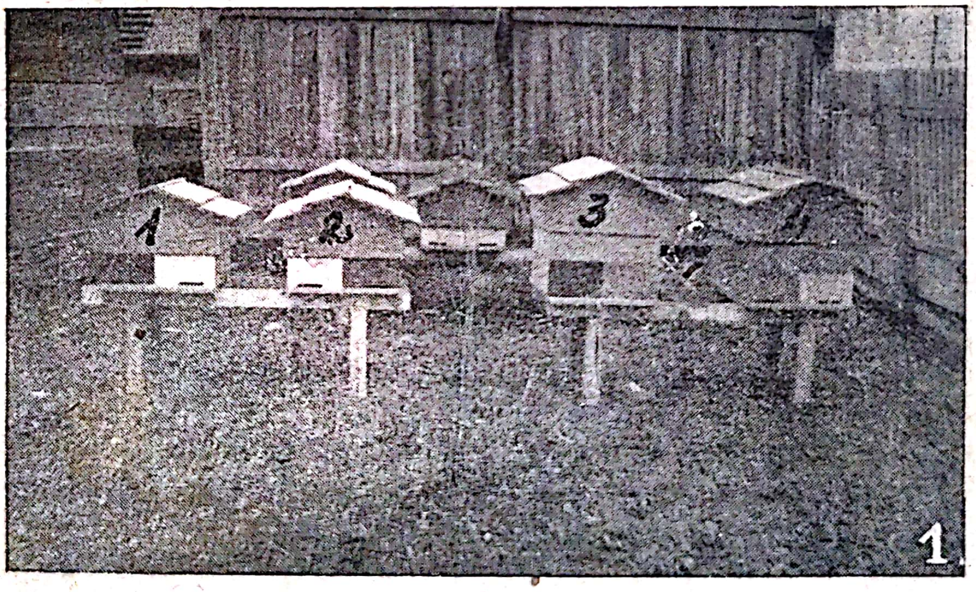

SCHIŢA Nr. 1.
UNA DIN STUPINILE D-LUI DOROBANŢIU TURNISOR.

Nr. 1 şi 2: Stupi fără caturi de strânsură, se vede cum acoperişul înbucă o parte din stup ferindu-l de frig şi intemperii.

Nr. 3 şi 4: Stupi cu caturile puse pe cuib, şi aici se vede cum acoperişul înbucă o parte din stup, pentru a nu fi luate de vânt.

---

2) Este vorba de stupul care face obiectul articolului de faţă.

timpul pentru toți cei de sus este și azi ca oricând bani. (Schița Nr. 1 și 2).

Stupul este: un stup DADANT-BLATT, cu rama de 27/42, cu pereți dubli de 5 cm. grosime, fiind umpluți cu talaj de fierăstrău. Interiorul stupului are o lungime de 70 cm. lățime are 45,50 cm. adâncimea 31 cm. In el încap 18 rame Dadant-Blatt, *însă cu ajutorul diafragmei care este mobilă se poate micșora la câte rame dorim,* are două diafragme, una din scândură de 2,50 cm. grosime, 45,50 cm. lățime și 28 cm. adâncime (sch. 3). Aceasta are tăiat în partea superioară un falț *care ne permite să punem ramele și la pat rece,* căci normal ramele stau la pat cald. Dedesubt are un gol care se astupă cu scândurică de 1 cm. groasă 5 cm. lată, 45,50 cm. lungă, are tăiat la un capăt un falț în lungime de 8 cm. pentru a îmbuca canalul, despre care vom vorbi mai jos (schița 3).

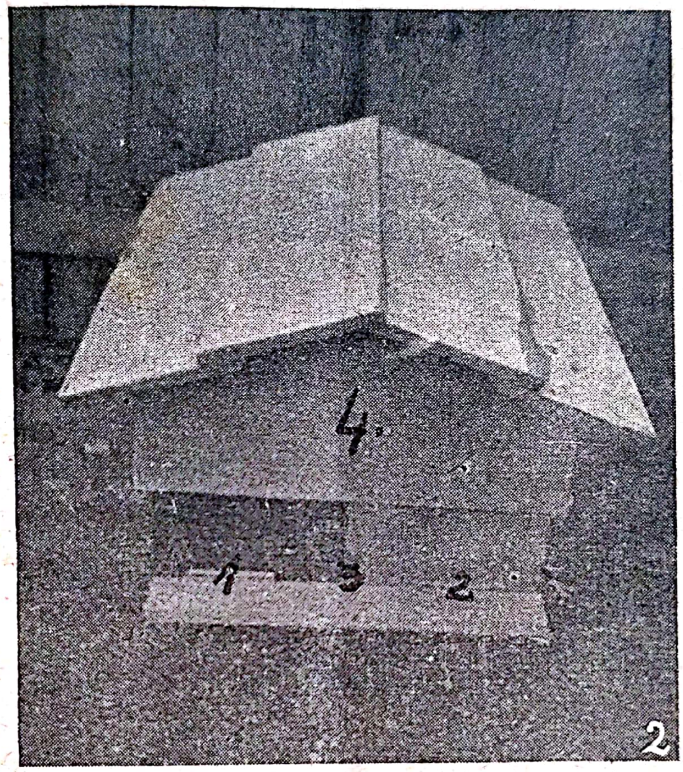

SCHIȚA Nr. 2.
STUPUL.

Nr. 1 și 2. Se văd canalele de circulație eștie afară câte un cm. din șipca dela urdiniș.

Nr. 3: Șipca dela urdiniș. Aceasta este mobilă și în ia se pot introduce canalele pe din afară.

Nr. 4: Acoperișul care înbucă stupul ferindu-l de intemperii.

A doua diafragmă este făcută ca cea de scândură însă cu geam (anexa 3). Aceasta are scândurica cea de jos, fără falțul de 8 cm. lungime (vezi schița nr. 3 și 6).

Fundul stupului este fixat de stup, dar poate fi și mobil (schița 3).

Stupul are în față două urdinișe, lungi de 8 cm. și late de 10 mm. Aceste urdinișe sunt tăiate într'o șipcă de 3 cm. grosime, 5 cm. lățime și 50,50 cm. lungime, așezate în marginile stupului (schița 2).

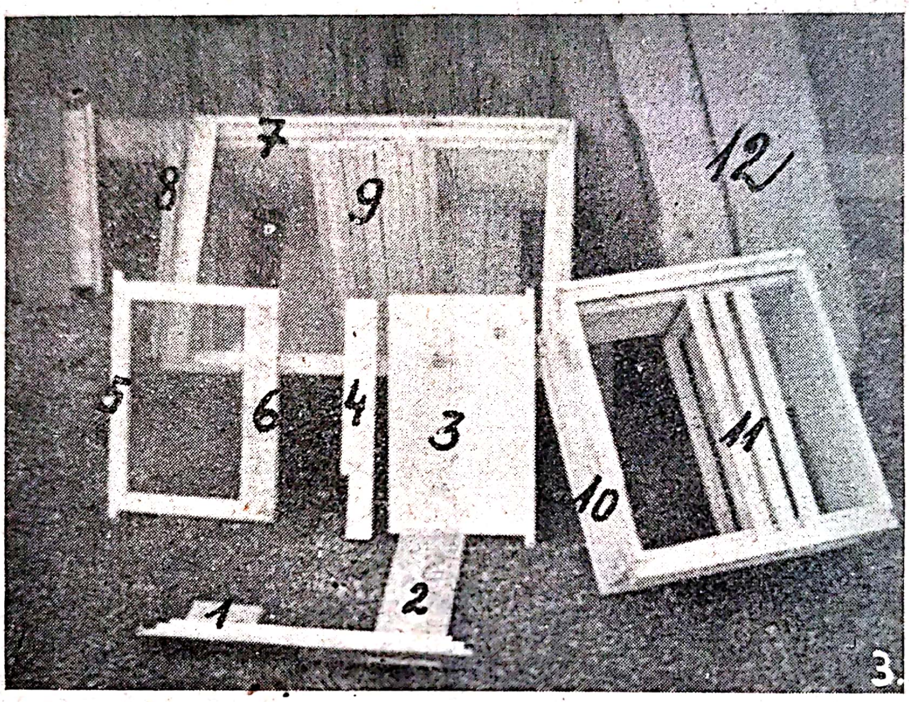

SCHIȚA Nr. 3.
TOATE PARȚILE CARE COMPUN STUPUL.

Nr. 1 și 2: Canalele de circulație cu șipca dela urdiniș.

Nr. 3: Diafragma cea plină.

Nr. 4: Scândurica de izolare cu un falț la cap, pentru a fixa și înbuca canalul cel lung.

Nr. 5: Diafragma cea de sticlă.

Nr. 6: Scândurica de izolare a diafragmei de sticlă.

Nr. 7: Corpul stupului.

Nr. 8: Ușa din dos. Stupul se poate manipula și pe această parte.

Nr. 9: Scândurelele de deasupra ramelor.

Nr. 10: Catul de strânsură.

Nr. 11: Trei rame așezae în cat. Catul e patrat se poate pune sau pe rece sau pe cald.

Nr. 12: Acoperișul.

Pe aceste urdinișe se introduc de afară două canale de circulație făcute din placaj, unul lung de 10 cm. al doilea de 35 cm. lung având înălțimea de 1 cm. iar lățimea de 8 cm. Aceste canale zac pe fundul stupului (schița 4 nr. 1 și 2). *Partea dinapoi are o ușe* prinsă cu două vârtelnițe care are împrejur tăiat un falț pentru a îmbuca corpul stupului *permiţându-ne a manipula stupul şi pe partea aceasta* (schiţa 3, nr. 8).

Deasupra ramelor are 7 scândurele de 10 cm. late, 1,2 cm groase şi 49 cm. lungi, cu falţuri pentru a se îmbuca una în alta (schiţa 3, nr. 9).

Intre rame şi scândurele se află un spaţiu de 7 mm., între spetezele laterale ale ramelor şi părţile laterale ale stupului se află tot 7 mm., distanţă. Intre speteza inferioară a ramei şi fundul stupului se află 3 cm., care gol permite aşezarea celor două canale, precum şi curăţirea stupului.

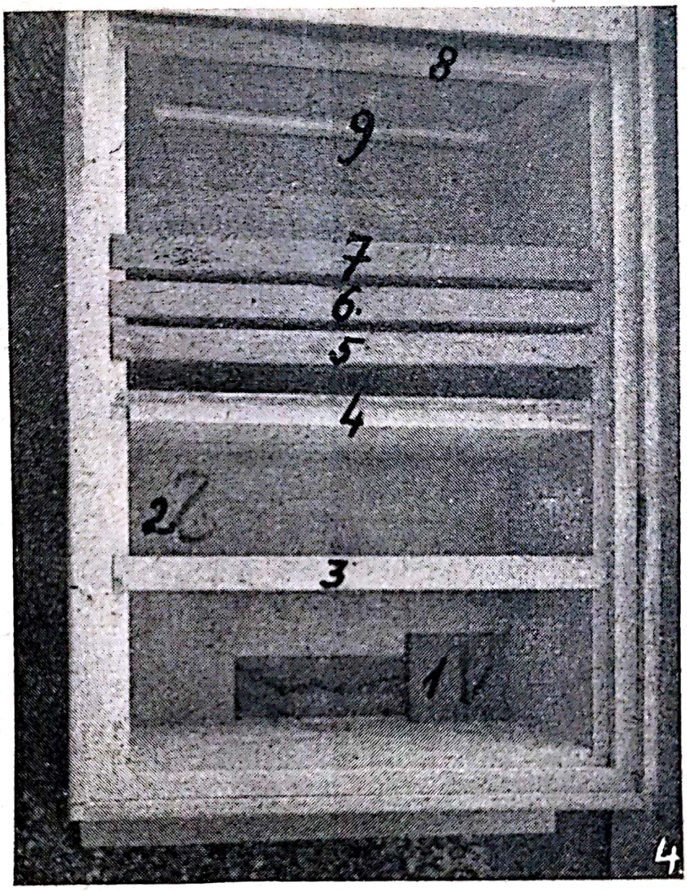

SCHIŢA Nr. 4.
INTERIORUL STUPULUI VĂZUT DE SUS.

Nr. 1 şi 2: Canalele de circulaţie aşezate pe fundul stupului.

Nr. 3: Una ramă în cuib.

Nr. 4: Diafragma cea plină. În partea superioară are un falţ care ne permite a aşeza ramele şi pe pat rece.

Nr. 5, 6 şi 7: Rame în cuib.

Nr. 8: Diafragma de sticlă.

Nr. 9: Scândurica de izolare a diafragmei de sticlă.

Catul e acelaş ca la stupul Dadant-Blatt, având 10 rame 1/2 (jumătate), înălţimea ca în cuib (schiţa 3).

Acoperişul stupului este construit în aşa fel, ca atunci când se ţin în stupină deschisă, părţile laterale să înbuce şi să acopere şi catul şi corpul stupului 3 cm. pentru a nu fi luat de vânt (schiţa nr. 1 şi 2).

Manipularea stupului se bazează pe aceleaşi principii, pe cari se bazează întreg stupăritul raţional şi anume:

1) Albina nu-şi poate cunoaşte stupul ci locul.

2) Nu există deosebire între ouă de albine lucrătoare şi ouă de matcă e acelaş ou, însă crescut într'o celulă regală şi hrănit cu altă papă „papă regală“ dă naştere la insectă completă care se numeşte regină (matcă).

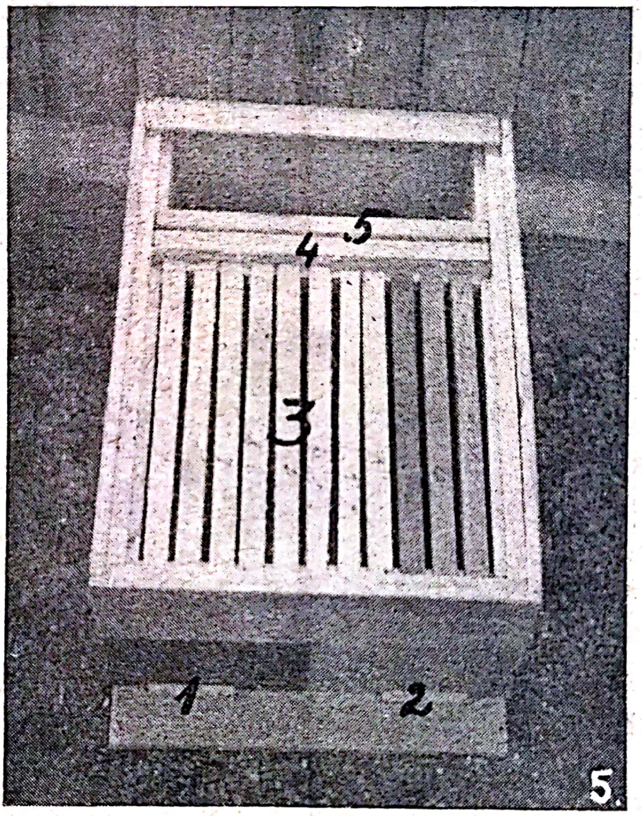

SCHIŢA Nr. 5.
STUPUL POATE FI AŞEZAT ŞI PE PAT RECE DEVENIND ADEVĂRATUL STUP „DADANT-BLATT“.

Nr. 1 şi 2: Canalele de circulaţie.
Nr. 3: 2 rame aşezate pe pat rece în cuib.
Nr. 4: Diafragma cu falţul pe care se sprijinesc ramele.
Nr. 5: O ramă pe pat cald.

Pentru a suprima roitul procedăm în modul următor:

Primăvara când scoatem stupii dela ernat, aşezăm la toţi stupii canalul cel mic la urdinişul cel din dreapta deci pe acest urdiniş circulă albinele stupului.

Pe celălalt urdiniș unde am așezat canalul cel lung și pe care nu pot circula albinele *îl astupăm cu un laț.* Acest canal, cel lung trece dincolo de diafragmă cu 2 cm. și este îmbucat de scândurica care se află în josul diafragmei celei din scândură plină. Această scândurică are la un cap un falț de 8 cm. și care îmbucă canalul cel lung. *Diafragma și scândurica trebuie să izoleze ermetic colonia.*

Deci toate albinele circulă pe urdinișul din dreapta, unde se află canalul cel scurt (schița 4, n. 1). Desvoltăm acest stup, complectându-l cu rame, până se apropie recolta cea mare și deci și roitul. Când colonia a acoperit 10—12 rame cu albine, sau cum vedem că se pregătește de roit:

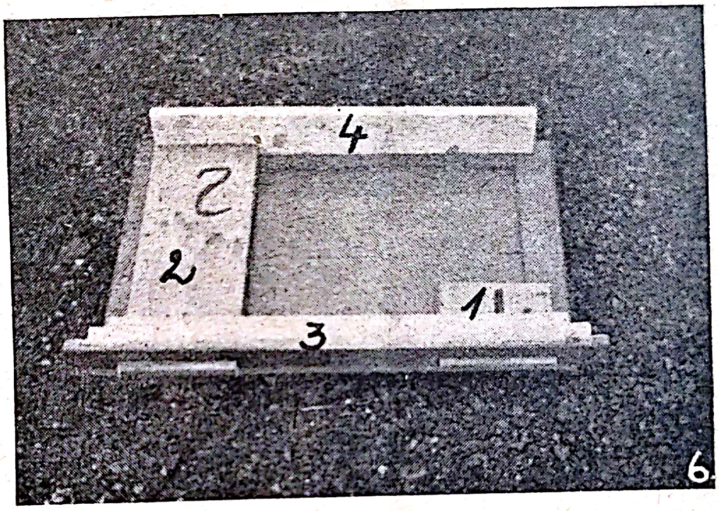

SCHIȚA Nr. 6.
ACEASTA ESTE INVENȚIA.

Nr. 1: Canalul cel scurt.

Nr. 2: Canalul cel lung.

Nr. 3: Șipca dela urdiniș în care se fixează canalele. Aceasta are tăiat în ea 2 (două) urdinișe pe care se introduc canalele.

Nr. 4: Scândurica din josul diafragmei pline. Aceasta are un falț, care îmbucă și fixează canalul cel lung. Aceasta e mobilă și se poate întoarce atunci când schimbăm canalele pentru suprimarea roitului.

LUĂM DIN STUP RAMA PE CARE SE AFLĂ MATCA ȘI O PUNEM CU RAMĂ CU TOT INAPOI DUPĂ DIAFRAGMA CEA DE SCÂNDURĂ. Apoi apropiem diafragma până dincolo de canalul cel lung. Această diafragmă trebuie fixată absolut ermetic pentru a nu pătrunde prin ea nici un miros. *Acuma schimbăm canalele așezând pe cel scurt în locul celui lung și pe cel lung în locul celui scurt,* tot atunci întoarcem și scândurica din josul diafragmei, cu falțul pe canalul cel lung pentru al fixa.

ACESTA ESTE MIEZUL INVENȚIEI:

Complectăm locul gol din spatele diafragmei pline cu rame sau cu faguri artificiali, așezăm rama cu matca, în mijlocul ramelor și la urmă așezăm a doua diafragmă cu geam (schița 4, nr. 8 și 9). Tot atunci desfundăm al doilea canal (urdiniş).

Ce s'a întâmplat? Albinele din stup nu mai ies din stup pe partea dreaptă unde a fost canalul cel scurt, și ies prin partea stângă, deoarece prin partea dreaptă se află canalul cel lung. Acum bazându-ne pe primul principiu și anume: Albina nu cunoaște stupul ci locul, toate albinele care ies pe partea stângă și cele care se află pe câmp la cărat, deci toate albinele bătrâne, care cunosc locul cel din dreapta se înapoiază la locul lor. Aici parcurge canalul cel lung până după diafragmă, unde găsesc matca lor cea bătrână și unde își continuă activitatea fără să fi schimbat nimica în mersul lor. In acest caz, am despărţit albinele bătrâne de cele tinere în acelaș stup.

Acest stup nu mai roește. Avem acum: înainte toată bogăția stupului, ca miere, puiet, faguri și polen. Albinele care ies din celule și sboară pe urdinișul din stânga, deci albinele tinere, nu cunosc locul din dreapta și se înapoiază tot pe urdinișul din stânga.

In felul acesta se populează și partea dinainte a stupului. Acest stup neavând însă matcă, ne bazăm pe al doilea principiu: Nu există deosebire între ou de matcă și ou de albină lucrătoare și tot atunci aceste albine își cresc o matcă tânără din ouăle rămase dela matcă pe care am mutat-o după diafragmă în 14—16 zile, această matcă tânără va depune ouă încă după 8—10 zile.

Pe noi puțin ne interesează dacă această matcă se împerechiază. Avem matca bătrână, care a ouat în continuu în acest stup, populația stupului nu a scăzut deloc.

Ce se mai întâmplă? Toate albinele din colonia din față, neavând lucru intern și nefiind ocupate cu creșterea puietului, căci matca nu depune ouă decât după 25 de zile, în acest timp umplu toate celulele din care a eșit puiet cu miere. Albinele din colonia dinapoi, fac la fel. Atunci când matca tânără a început să depună ouă, trebuiesc recoltaţi toţi fagurii din ambele colonii.

Acum ne alegem:

1) Sau rămân două mătci, cari depun ouă în acelaș stup, și vom avea un număr colosal de albine lucrătoare, pentru al doilea cules, albinele vor căra miere în acest cat comun.

2) Sau îndepărtăm matca cea bătrână și facem unificarea ambelor colonii, după toate normele rămânând un singur stup cu o matcă tânără pe 18 faguri. Această familie o așezăm iarăși la ernat pe 10 rame, rămânând a mai recolta încă 8 rame, din stup pe toamnă.

In tot acest timp numărul albinelor din stup, nu s'a micșorat, căci matca cea bătrână nu a întrerupt ouatul nici o zi.

Manipulând în acest fel stupul:

1) Am suprimat roitul.

2) Am întinerit matca, în acelaș stup și în acelaș timp, fără a întrerupe ouatul.

3) Recoltăm o cantitate de miere mare și lăsăm stupul cu un număr colosal de albine, care în anul viitor vor promite o recoltă abundentă.

Tot secretul pentru a ajunge scopul de mai sus, stă în schimbarea canalelor la timpul oportun (schița nr. 6).

DOROBANȚIU ALEXANDRU
Șef de gară Turnișor-Sibiu

De ici și de colo...

Clasificarea mierii se face deobiceiu după culoare și floarea din care provine. S'a inventat în acest scop „Meloscopul" cu ajutorul căruia se determină culoarea; proveniența mierii se poate determina în parte după grăunțele de polen pe care le observăm la miscroscop.

Unii au încercat să aplice la clasificarea mierii metoda întrebuințată în gustarea băuturilor: vin, cognac, ceai, cafea... Din nefericire mierea nu se pretează ușor la asemenea probă din cauza vâscozității, de aceea s'a procedat în felul următor:

Fiecare probă de miere era turnată într'un păhărel apoi era diluată cu puțină apă fierbinte (100°). Se aprecia culoarea, apoi aroma mirosind de aproape. Nu se gusta în prealabil mierea deoarece gustarea face ca aprecirea prin miros să devină aproape imposibilă.

Numai după ce s'au selecționat după miros, probele alese au fost gustate astfel: s'a luat pe limbă o doză mare de miere care a fost imediat aruncată afară pentru ca să se poată aprecia gustul numai după cantitatea mică rămasă. In fine ultima probă a fost de a se aprecia gustul unei tartine *cu unt și miere*. S'a găsit o concordanță remarcabilă în aprecierea mai multor „gustători", ceeace arată că se pot aplica metodele generale de gustare, cu anumite precauțiuni, și în cazul mierei.

(Din *La Gazette Apicole*) C. Ț.

BOLI MOLIPSITOARE LA ALBINE CONSTATATE LA SECȚIA DE APICULTURĂ DIN INSTITUTUL NATIONAL ZOOTEHNIC PANA LA 1 IULIE 1945.

Loca Americană: în județul Muscel în comunele Câmpulung 2, Leordeni 3, Golești 2, Stefănești 1, Văleni 1; în județul Prahova în comuna Ploiești 1; în județul Ilfov în Capitală 2 și în comuna Săbăreni în 1 prisacă.

Nosema: în județul Teleorman com. Belitorii în 1 prisacă.

La Secția de Apicultură din I. N. Z. în lunile Iulie-Septembrie a. c. s'au constatat următoarele cazuri de Loca americană provenind din următoarele comune: Câmpu-Lung (Muscel) 1, Bughea de sus (Muscel) 1, Capul Piscului (Muscel) 1, Plosca (Teleorman) 1, Târgoviște (Dâmbovița) 1, Pitești (Argeș) 1, Jilava (Ilfov) 1 prisacă.

Ridicarea producţiei coloniei de albine

de A. M. KOTOGHIN
din Uniunea Republicelor Socialiste Sovietice

Elementele fundamentale în ridicarea producţiei coloniei de albine trebuesc considerate: conducerea raţională a lucrărilor, comportarea conştiincioasă a stuparilor în operaţiunile de îngrijire şi supravegherea îndeaproape a coloniilor de albine în toate perioadele anului. Metodele existente în înmulţirea albinelor şi technica îngrijirii lor sunt departe de a fi desăvârşite şi delimitează posibilităţile de a ridica producţia de miere şi ceară.

Neajunsul metodelor existente în creşterea albinelor şi a technicei ei, decurg din faptul că în deslegarea acestor probleme n'au fost cunoscute suficient biologia coloniei de albine şi complexul factorilor cari, într'un fel sau altul, influenţează desvoltarea ei — şi de aici n'au fost asigurate condiţiile corespunzătoare procesului de viaţă ce se desfăşoară în colonia de albine.

Numeroasele cercetări de elemente izolate din activitatea coloniei, se comportau diferit una faţă de alta, în virtutea căreia aceste cercetări izolate deşi ne dădeau indicaţii extrem de interesante, n'au putut da în practică efecte prea mari. Este suficient să arătăm exemplul extrem de instructiv de a utiliza mătcile ajutătoare, experimentat prin numeroase cercetări şi la efectul astfel obţinut să raportăm ridicarea productivităţii în apicultură, pentru a ne convinge că utilizarea unilaterală a mătcilor ajutătoare fără a da atenţia cuvenită creerii tuturor condiţiilor exterioare stimulente înmulţirii în interiorul cuibului —n'a dat şi n'a putut da efectul aşteptat.

In acelaş timp însă folosirea mătcilor ajutătoare, apare ca o pârghie fundamentală în modificarea întregei technici apicole existente şi poate fi schimbată cu mare folos numai în complexul măsurilor ce garantează desvoltarea normală a coloniei de albine.

Ştiinţa în decursul timpurilor nu s'a comportat suficient de critic în cunoaşterea influenţei temperaturei în diferite perioade ale vieţii, influenţă care după părerea noastră apare de asemeni ca unul din factorii importanţi în complexul măsurilor de luat în ridicarea producţiei apiculturii.

De asemeni nu are o suficientă bază determinată şi nici nu este peste tot aplicată distanţa între rame de 13 mm., distanţă în afara legăturii faţă de condiţiile mediului în care se produce desvoltarea coloniei de albine.

Ca rezultat întregul şir de propuneri foarte preţioase n'au putut fi întipărite în practica stupăritului.

Aceasta desigur este anormal.

Intârzierea teorii dela practică, desvoltarea ştiinţei în discordanţă cu viaţa practică a stupăritului din colhozuri ne-a adus acest fenomen.

In studiile noastre am pornit dela ipoteza fundamentală că numai prin forţarea înmulţirii coloniei de albine ce asigură la începutul culesului un număr mare de albine lucrătoare, se poate realiza o înaltă productivitate. De aici toate studiile noastre au fost îndrumate spre cunoaşterea biologiei desvoltării coloniei de albine precum şi a tuturor condiţiilor ce într'un fel sau altul stimulează ritmul desvoltării în interiorul coloniei.

In Armenia importanţa factorului temperatură asupra cuibului coloniei se măreşte prin faptul că la începutul primăverii nopţile şi uneori şi zilele sunt *destul de friguroase din care cauză colonia de albine nu-şi desface cuibul ci constitue un ghem. Din aceiaşi cauză mătcile reduc ouatul iar drept rezultat desvoltarea coloniei în lunile de primăvară se desfăşoară foarte încet.*

In scopul forţării ritmului înmulţirii albinelor în lunile de primăvară am pus în interiorul stupilor de experienţă încălzitoare speciale. Aceste aparate sunt dispuse în pereţii laterali ai stupului, în saci încălzitori cu pleavă de paie. In tot timpul cât durează perioada de înmulţire a albinelor, dela începutul primăverii aceste aparate încălzitoare sunt umplute în fiecare seară cu apă fierbinte; temperatura apei în ele se coboară foarte încet şi se păstrează până în ziua următoare după principiul termosului.

Având în vedere lipsa aparatelor de încălzit au fost de asemeni utilizate sticle obicinuite de diferite dimensiuni.

Aplicarea acestor aparate de încălzire artificială şi a sticlelor cu apă fierbinte a mărit considerabil ritmul înmulţirii albinelor în interiorul coloniei.

In acelaş scop am luat şi altă măsură — micşorarea spaţiului dintre rame.

In ştiinţa şi practica stupăritului se ia ca distanţă normală între ramele cuibului acea de 12—13 mm. Ori studiul acestei probleme ne arată că în condiţiuni naturale distanţa între fagurii cu puet căpăcit este de 9,5 mm. Root atingând această chestiune scrie că dacă aplicăm o distanţă mai mare între rame, putem conta că obţinem faguri mult mai grei cu miere şi mai puţin puet de albină, însă mai mult de trântor. La un interval strâmt între faguri, din potrivă, există mai mult puet de albină şi lipseşte cel de trântor.

Folosind distanţatoare special construite am îngustat intervalul dintre rame împingându-l până la 8,5 mm, urmărind prin această strâmtoare scopul fundamental — să măresc ouarea mătcii.

Unul din următoarele elemente esenţiale din complexul de măsuri luate în vederea forţării înmulţirei coloniei a fost utilizarea maximă şi raţională a stupăritului nomad de sistem vertical, caracteristic pentru majortiatea regiunilor Armeniei şi aceasta în scopul principal de a prelungi perioada de înmulţire a coloniei de albine.

In acest scop coloniile din stupina de experienţe ce se aflau în primăvara anului 1939 în zona stepelor de munte, la sfârşitul lunei Maiu au fost transportate în regiunea dealurilor iar la începutul lui Iulie stupina experimentală a fost transportată în munţii din zona subalpină.

Aplicarea complexului mai sus descris — păstrarea temperaturii constante şi destul de invariabile în cuib în tot timpul înmulţirii, micşorarea intervalului între rame şi folosirea verticală a zonelor de recoltă pentru a prelungi perioada înmulţirii — a creiat toate ipotezele necesare pentru o înmulţire forţată a coloniei de albine.

Părăsind legea biologică şi cu scopul de a mări ritmul înmulţirii coloniei de albine noi am adăogat la complexul nostru, utilizarea la maximum a mătcilor ajutătoare.

In experienţele noastre efectul utilizării mătcilor ajutătoare s'a arătat foarte satisfăcător — la începutul culesului toate coloniile nou organizate ocupau dela 20 la 39 rame (în total).

Trecând la analiza rezultatelor obţinute din experienţele din anii 1939 şi 1940 trebue să ne oprim la metoda lucrului.

Experienţa a fost făcută cu colonii de albine normale având o greutate de 1,3 kgr.

Numărul de colonii supuse experienţei în fiecare an se poate vedea în tabloul de mai jos:

	1930		1940	
	Cantitatea	Puterea coloniei în kgr.	Cantitatea	Puterea coloniei în kgr.
Colonii cu albine	13	1,3	33	1,1
Colonii pentru scoaterri de mătci	1	1,3	3	1,1
Nuclee	5	—	14	—

Coloniile hotărîte pentru experienţă au fost împărţite în trei grupe egale: în anul 1939 câte patru colonii în fiecare grupă şi în anul 1940 câte 10 colonii în fiecare grupă. Coloniile au fost prevăzute cu toţi fagurii şi întreaga rezervă de hrană.

Pentru cunoaşterea ritmului înmulţirii albinelor în coloniile de experienţă la fiecare 12 zile se făcea numărătoarea puetului căpăcit.

Producţia generală a coloniilor supuse acestor experienţe s'a determinat la sfârşitul experienţei după cum urmează:

Producţia brută de miere s'a calculat în colonia de bază împreună cu coloniile ajutătoare. Producţia netă de miere a rezultat din cea brută scăzându-se din ea rezerva de 15—20 kgr. lăsată pentru fiecare colonie.

Producţia de ceară s'a detrminat după cantitatea de ceară produsă de colonia de bază şi de cele ajutătoare pe întreg sezonul. Aici au intrat fagurii construiţi din nou precum şi ceară obţinută din tăeturi şi curăţiri diferite, vârfuri izolate de ceară şi din descăpăciri.

La coloniile din grupele I şi II au fost realizate toate măsurile descrise mai sus la coloniile de control ce constituesc grupa III-a s'a efectuat o îngrijire obişnuită admisă în procedură, cu explicarea tuturor normelor prevăzute de regulele apiculturii.

TABELUL Nr. 2

Numărul şi puterea coloniilor obţinute dintr'o colonie de bază prin diferite metode de înmulţire.

Grupa de experienţă (metoda de înmulţire)	1939		1940	
	Cantitatea medie de colonii	Puterea mijlocie în rame complect ocupate	Cantitatea medie de colonii	Puterea mijlocie în rame complect ocupate
1. Prin divizare	9,25	13,5	6,0	20
2. Prin roiui mixte	7,0	8	4,0	15
3. De control	0,5	17	0,5	20

Folosirea mătcilor ajutătoare şi organizarea nouilor colonii s'au efectuat la ajungerea puterei coloniei în stupul Dadant-Blatt până la 6—7 rame cu puet.

Aplicând aceste măsuri în îngrijirea albinelor cu folosirea mătcilor ajutătoare am reuşit să creem din fiecare colonie de bază la începutul culesului principal următoarele cantităţi de noui colonii (tabloul 2).

Prin metoda divizării dela colonia record în anul 1939 s'au obţinut 12 colonii iar în anul 1940, 9 colonii.

Rezultatele experienţelor la producţia coloniilor din cele trei grupe se arată în tabloul Nr. 3

TABELUL Nr. 3

Rezultatele medii ale producţiei coloniei de experienţă şi control.

Grupa modul de înmulţire	1939			1940		
	Miere bruto kg.	Ceară bruto kg.	Creşterea coloniilor %	Miere bruto kg.	Ceară bruto kg.	Creşterea coloniei %
1. Prin divizare	242,25	7,5	1050	302,9	11,15	700
2. Prin roiri mixte	110,0	2,2	800	120,0	2,5	500
3. Grupa de control	39,1	0,385	50	48,0	0,4	50

Colonia record înmulţită prin divizare ne-a dat atât în anul 1939 cât şi în 1940 rezultate mult superioare celor medii; ele se pot vedea în tabloul Nr. 4

TABELUL Nr. 4

Producţia coloniei record.

Anul	Miere bruto kgr.	Ceară bruto kgr.	Creşterea coloniei de albine %
1939	367,8	11,64	1200
1940	403,0	14,0	900

Astfel experienţele făcute în ultimii doi ani ne-au demonstrat extraordinarul efect al acestor metode de lucru.

Totuşi aceste rezultate — 403 kgr. miere şi 14,0 kgr. ceară dela o colonie de albine, cari au întrecut recordul mondial, *noi nu-l considerăm la limită şi admitem că pe calea perfecţionării metodelor lucrărilor noastre se pot obţine şi mai mari rezultate de productivitate.*

Experienţa noastră în anul 1940 a fost aplicată stupinelor din 13 colhozuri. Lucrările s'au dăsfăşurat sub conducerea şi supravegherea staţiunii experimentale zootechnice. S'au obţinut următoarele rezultate:

Miere: 99—240 kgr. la coloniile supuse studiului; 16—42,5 la coloniile de control.

Ceară: 2,5—6,2 kgr. la coloniile supuse studiului; 0,38—0,70 kgr. la coloniile de control.

Tradus de Locotenent Inginer VECESLAV D. HARNAJ

P. S. — La rugămintea Domnului *Preşedinte Grigore Giossan* am tradus articolul de faţă din revista oficială de apicultură din U. R. S. S. *„Pcelovosdvo“* Nr. 2 din 1941.

Apreciez că prin metodele amintite de autor s'ar putea majora randamentul stupilor şi în ţară la noi. Totuşi, dat fiind spaţiul limitat ce ţi-l oferă coloanele unui articol, este de observat că autorul arată în linii mari numai principiile aplicate în experienţele făcute, fără a intra în detalii ce de altfel sunt absolut necesare într'o operaţiune ca aceasta ce comportă multă precizie. Eu personal am încercat să aplic, încă din primăvara trecută această metodă, dar n'am putut s'o continui din cauza evenimentelor ce nu mi-au îngăduit să stau în apropierea stupinei. Rezultatele obţinute în aceste condiţiuni nu prezintă importanţă.

Experienţele făcute de D-l Kotoghin au fost făcute în America.

Sper că aprecierile din articolul din aceste pagini vor stârni şi în apicultorii noştri inimoşi dorinţa de a încerca să pună în aplicare această metodă şi să ne dea comunicări despre rezultatele obţinute.

Locot. Inginer VECESLAV D. HARNAJ

DE ICI ŞI DE COLO...

D-l Inginer Inspector General Aurel M. Comşia dela Inspectoratul agricol, a verificat amănunţit gestiunea bănească a societăţii noastre pe exerciţiul 1945 până la zi şi a rămas foarte mulţumit de modul cum ea este ţinută. De asemeni s'a interesat în deaproape de activitatea morală a societăţii, felicitând Comitetul de grija ce poartă cauzei apicole româneşti.

— In zilele de 25—26 August a. c. D-l Dr. Francisc Szovèrdi, secretarul general al Asociaţiei Transilvănene de stupărie din Cluj a vizitat laboratorul şi centrul de studii şi documentare apicolă a D-lui C. Antonescu din Bucureşti.

D-sa a rămas plăcut impresionat de metoda confecţionării fagurilor prin asigurarea coeziunei moleculare la ceară, de execuţia fagurilor cu celule mărite din care a comandat câteva kgr. şi a felicitat pe d-l Antonescu pe care l'a găsit preparând creme de faţă din ceară şi miere de albine.

— In ziua de 30 August a. c. a avut loc consfătuire colegială între D-l Dr. Francisc Szovèrdi, secretarul General al Asociaţiei Transilvănene de stupărie din Cluj, str. Majàlis 22 şi Preşedintele nostru D-l Grigore Giossan. S'au discutat diferite probleme de interes apicol general, într'o atmosferă de sinceră prietenie şi înţelegere şi care a durat aproape trei ore. Despărţirea a fost mai mult de cât cordială, dar cu urarea că astfel de consfătuiri să aibă loc, ori de câte ori împrejurările vor fi prielnice.

Reînoim şi pe această cale salutul nostru cordial, tuturor stuparilor membri ai Asociaţie Transilvănene de Stupărie din Cluj.

Albinărit

Dr. C. Pelimon

In vara trecută fiind evacuată la Stolnici, jud. Argeş, am avut timp să vizitez amănunţit gospodăriile posesoare de stupi de acolo. Majoritatea aveau 1—2—3 stupi primitivi, doar la 8—10 locuitori putea fi vorba de prisăci.

In general starea primitivă a stupăritului din localitate, gândesc că se află şi în alte comune din ţara noastră şi de aceia voiu descrie pe scurt cele constatate:

Aici un stup revine la 4,5 gospodării şi la 19,4 suflete. Două treimi din stupi sunt primitivi iar o treime o imitaţie de stupi sistematici Layens, astfel construiţi încât nu pot fi priviţi şi mânuiţi decât tot ca un stup primitiv (descrierea lui amănunţită urmează).

O singură centrifugă (într'un butoiu) există în toată comuna şi aceasta nu e folosită de mai mulţi ani de când proprietarului i-au murit toţi stupii.

Inmulţirea stupilor se obţine prin roit natural iar de creştere de regine nici nu se pomeneşte. Roirile repetate le produc populaţiuni slabe, cu provizii de hrană mici, care mor iarna de frig, de foame sau sunt atacate de găselniţă. Gospodarul crede că „n'are noroc"!

Stupărit nomad nu fac deloc. Recolta de miere a stupilor primitivi poate fi de 2—3 kg. de stup sau nulă şi alte ori albinele n'au nici pentru ele suficiente provizii.

Stuparii din Stolnici au credinţa falsă că vinderea de uleie cu albine le aduce „nenoroc" pentru ceilalţi stupi.

Flora meliferă provine dela salcâmi destul de răspândiţi, sălcii, puţine plante furajere, zarzavaturi de pe lângă gospodării, pepeni (cultură intensivă), dovleci, floarea soarelui, flori de pădure şi de păşune — suficientă hrană pentru numărul coloniilor.

Din 55 de stupari numai 3 au citit câte o carte apicolă; nici unul nu este abonat la vre-o revistă de specialitate.

In comună nu există nici un propagandist apicol.

La încheierea anchetei mele am reflectat cât de puţin au pătruns în comunele îndepărtate de centru îndrumările date şi repetate de ani de zile de propovăduitorii albinăritului raţional dela noi şi cât mai este de lucru în viitor pentru ca noi să folosim cum se cuvine nectarul florilor pământului nostru bogat şi ajutat şi de clima noastră favorabilă albinăritului.

ANUNŢ

Se face cunoscut că la Institutul Naţional Zootehnic, Secţia de Apicultură este în prezent înzestrată cu aparate de sterilizat ceara.

Cei interesaţi se pot adresa aici pentru sterilizarea cantităţilor mai mari sau mai mici de ceară suspectă sau sigur infectată de Loca americană.

DAREA DE SEAMĂ A COMITETULUI SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA CĂTRE ADUNAREA GENERALĂ ȚINUTĂ LA 24 IUNIE 1945 IN SALA PALATULUI INSTITUTULUI NAȚIONAL ZOOTECHNIC.

La ora 11 şi jumătate d-l Preşedinte *Grigore Giossan* luând cuvântul remarcă cu multă părere de rău că din cauza imposibilităţii de astăzi de deplasare, lipsesc dela Adunare foarte mulţi membri din provincie.

După lista de prezenţă a membrilor se constată a fi de faţă la Adunare 21 de membri. Conform art. 35 din Statute Adunarea se poate ţine fiind la a doua convocare.

Se formează biuroul Adunării. Prezidează d-l *Grigore Al. Giossan* care propune desemnarea a doi scrutatori în persoana Domnilor *Dobrit Ilarion* şi *Vasile Ionescu* şi a unui secretar în persoana d-lui *Const. Antonescu*. Adunarea în unanimitate aprobă.

D-l Preşedinte roagă pe Domnii scrutatori şi pe d-l secretar să constate dacă formalităţile cerute de Codul de Comerţ şi Statutele societăţii sunt îndeplinite.

Domnii scrutatori Dobrit Ilarion şi Vasile Ionescu împreună cu d-l secretar Const. Antonescu, după ce au făcut verificările necesare, au încheiat următorul Proces-Verbal care a fost citit în Adunare:

„Astăzi 24 Iunie 1945 subsemnaţii scrutatori desemnaţi de Adunarea Generală a Societăţii Centrale de Apicultură din România, văzând aprobarea Comandamentului militar al Capitalei Stat Major B. R. dată cu autorizaţia No. 26.629 din 12 Iunie 1945, vizată şi de circumscripţia de Poliţie No. 25 prin care se dă voe să se ţină această Adunare Generală, văzând publicaţia Dărei de Seamă din revista „România Apicolă" No. 1—5 pe 1945 şi a Bilanţului General şi Contului de Profit şi Pierdere, ambele încheiate la 31 Decembrie 1944, publicate şi ele în „România Apicolă" No. 1—5 1945, văzând tabloul de membri prezenţi în Adunare în număr de 21 persoane ş iin conformitate cu art. 34 din Statutele Societăţii şi Codului de Comerţ, astăzi fiind la a doua Adunare şi deci se poate ţine cu orice număr de membri prezenţi, declarăm că formalităţile legale sunt îndeplinite şi că Adunarea se trece în mod legal şi în conformitate cu Statutele Societăţii şi Codului de Comerţ. Drept care am încheiat prezentul Proces-Verbal.

D-l Preşedinte *Grigore Al. Giossan* pe baza celor constatate de D-nii scrutatori şi de Secretar, declară şedinţa Adunării Generale deschisă.

Luând cuvântul d-l Preşedinte *Grigore Al. Giossan* spune:

Domnilor Membri,

Ca şi marile ţări aliate Uniunea Republicelor Socialiste Sovietice, Marea Britanie şi Statele Unite al Americei, România şi-a dat şi ea cu prisosinţă tributul de sânge pentru democraţie şi libertate.

Ca o pioasă recunoştinţă pentru toţ icei căzuţi în aceste lupte pentru triumful dreptăţii, egalităţii şi libertăţii, să păstrăm un minut de reculegere, cinstind astfel memoria lor, pildă de sacrificiu pentru generaţiile viitoare.

. . . .

Domniloor Membri,

Activitatea noastră pentru propășirea stupăritului românesc, n'a fost câtuși de puțin întreruptă, cu toate greutățile prin care am trecut, de altfel destul de cunoscute tuturor. Revista „România Apicolă" este și rămâne Hrisov prețios pentru prezent și posteritate de toată strădania ce se depune pentru propășirea stupăritului.

Concomitent cu articolele și sfaturile date prin revistă, Secția Apicolă din Institutul Național Zootechnic de sub conducerea D-lui *Dr. Florin Begnescu* secondat de d-na *Dr. C. Pelimon,* s'a ocupat în deaproape și de problemele de laborator, dând posibilitate tuturor apicultorilor să li se analizeze gratuit puiet, albine și faguri bănuiți infectați de boli. Este locul dar să aducem și pe această cale mulțumirile noastre călduroase pentru tot sprijinul efectiv ce-l dauă albinăritului românesc.

Domniloor Membri,

Cunoașteți în deajuns lupta dusă de noi pentru o legiferare apicolă, de pe urma căreia profitul direct și indirect l-ar fi avut în cea mai largă măsură Economia noastră Națională. Probabil că peste voința noastră a oamenilor, sunt puteri abstracte care lucrează și înfăptuiesc evenimente, ce depășesc pierderele și calculele omenești și care se îndeplinesc prin voința celui A-tot-Puternic spre așezarea și binele tuturor. De aceea să avem răbdare, să nu ne descurajăm, convinși că prin unirea și puterea noastră de muncă, vom obține în curând înfăptuirea și celorlalte deziderate în ramura stupăritului, așa cum de altfel am obținut mare parte dintre ele.

Domniloor Membri,

Din Bilanțul General și Contul de Profit și Pierdere publicat în Revista No. 1—5 1945, ați putut vedea că situația noastră financiară nu este de cât mulțumitoare, datorită chibzuinței noastre de a gospodări cât mai bine micul nostru avut. Avem un excedent de lei 83.330, care ne-a permis să putem tipări numărul pe Decembrie 1944 apărut în luna Februarie 1945, din cauza greutăților cunoscute de altfel tuturor.

Am putut de asemenea menține cu dârzenie fondurile constituite până acum, care ne va permite în limitele posibile și în viitor să ne îndeplinim programul nostru fonduri de propagandă apicolă și o casă a stuparului.

Am ridicat abonamentul la lei 2000 anual. Suma de fapt este extrem de mică, mai puțin de cât jumătate kgr. de miere. Costul imprimării revistei și a hârtiei de tipar este foarte mare, așa în cât regia revistei este o problemă pentru noi, mai ales că tirajul nostru este extrem de mic. De aceea nu putem apare regulat lunar și suntem nevoiți să scoatem numere colective. Dacă stuparii noștri ar înțelege și ar contribui încă de la începutul anului să-și achite abonamentul, iar cei cu stupini mari, să mai trimită și ceva donații, strădania noastrx nu ar fi în zadar. Cauza apicolă este cauza țării, dar în același timp este și cauza stuparilor, mai ales astăzi, când prețul mierei este destul de urcat. Este de datorie ca toți să pună umărul și uniți să ridicăm și breasla noastră la loc de cinste. Fiecare stupar să fie înscris în societate, care este sindicatul nostru. Astfel vom putea tipări organul nostru în cele mai frumoase condițiuni, şi vom avea cel mai bun organ de îndrumare şi perfectare apicolă, de urma căreia roadele vor fi în adevăr fructuoase. (Aplauze prelungite).

D-l *Preşedinte* dă cuvântul d-lui cenzor *Gh. Pandrea* care citeşte următorul raport al Comisiei de Cenzori către Adunarea Generală:

Domniloor Membri,

Conformându-ne obligaţiunei impuse de art. 29 din Statutele Societăţii noastre şi Codului de Comerţ, am verificat în mod amănunţit actele de încasări şi cheltuieli făcute în cursul anului 1944 precum şi Bilanţul General şi Contul de Profit şi Pierdere, ambele încheiate la 31 Decembrie 1944 şi am constatat că atât actele de încasări şi cheltueli, cât şi Bilanţul General şi Contul de Profit şi Pierdere, au fost bine întocmite şi exact după scriptele societăţii.

Faţă de constatările noastre, vă rugăm Domnilor Membri, să binevoiţi a aproba Bilanţul General şi Contul de Profit şi Pierdere, aşa cum vi se prezintă de Comitetul Societăţei dând descărcare de gestiunea 1944.

D-l Preşedinte *Grigore Giossan* întreabă dacă doreşte să ia cineva cuvântul asupra Dărei de Seamă şi raportul cenzorilor.

Cere cuvântul d-l *Plotonier Major Vasile Ioan* care, într'o însufleţitg cuvântare dupi ce arată zbuciumul depus de Preşedintele Gr. Giossan pentru propăşirea albinăritului şi al Societăţii, mai ales în aceste vremuri grele, mulţumeşte Comitetului pentru toată activitatea depusă şi îşi manifestă nădejdea că prin ajutorul lui D-zeu şi munca neoosită a preşedintelui, să revină albinăritul românesc în făgaşul de odinioară de progres, dorit de altfel de toţi iubitorii de albine.

D-sa în continuare propune majorarea abonamentului, extrem de mic de la lei 2000 la lei 2500, adică cu lei 500 în plus, sumă care să fie alocată fondului Cassa Stuparului.

Adunarea în unanimitate aprobă că abonamentul să fie sporit cu lei 500, sumă ce se va aloca la Fond Cassa Stuparului.

TOŢI MEMBRII CARE AU ACHITAT ABONAMENTUL DE LEI 2000 VOR MAI TRIMITE INCĂ LEI 500 IN PLUS drept complectare.

Ne mai cerând nimeni cuvântul d-l Preşedinte intră în dezbaterea ordinei de zi şi pune la vot:

1) Darea de seamă a Comitetului pe exerciţiul 1944;

2) Raportul Comisiei de cenzori;

3) Descărcarea Comitetului de gestiunea sa.

Toate aceste trei puncte se aprobă în aplauze generale şi în unanimitate.

4) Alegerea a trei membri eşiţi la sorţi în conformitate cu art. 16 din Statute şi anume: Const. C. Hristea, Ion Gh. Mareş şi Dr. D. Russu. Membrii eşiţi la sorţi sunt reeligibili.

In unanimitate şi aplauze generale se realeg domnii: *Const. L. Hristea, Ion Gh. Mareş* şi *Dr. D. Russu.*

5) Alegerea a trei cenzori activi în locul D-nei Arhitect Henrieta Delavrancea Giborg şi Domnilor Gh. Pandrea şi S. Ruginosu şi a trei cenzori supleanţi în locul d-lor C. Costescu, Plot. Maj. Vasile Ion şi C. V. Lascar. Atât cenzorii cât şi cenzoorii supleanţi sunt reeligibili.

Adunarea în unanimitate realege cenzori activi pe D-na Arhitect Hen-

rieta Delavrancea Gibory, şi pe d-nii *Gh. Pandrea* şi *Simion Ruginosu* şi cenzori supleanţi pe d-nii *Ilie Ivănescu, C. V. Lascar* şi *Plt. Major Vasile Ion.*

6) Bugetul pe anul 1945.

D-l Preşedinte prezintă următorul proiect de buget şi anume:

Venituri		
Numerar în Cass . .	Lei	83.330
Cotizaţii şi abon. .	„	1.000.000
Donaţii	„	5.000
Colecţii vechi . . .	„	10.000
Insigne şi albiniţe . .	„	2.000
Reclame	„	2.000
Diverse.	„	6.670
	Lei	1.109.000

Cheltueli		
Imprim. revista. . .	Lei	900.000
Clişee revistă . . .	„	20.000
Expediţie revistă . .	„	20.000
Corespondenţă . . .	„	10.000
Căsuţa poştală . . .	„	6.000
Viza registre . . .	„	4.000
Cheltueli cancelarie .	„	10.000
Cheltueli redacţie şi stupină	„	20.000
Fond pentru deschiderea de credite neprevăzute	„	119.000
	Lei	1.109.000

care se aprobă în unanimitate.

7) Diverse chestiuni de interes general apicol şi bunul mers al societăţii.

D-l Preşedinte *Grigore Giossan* arată necesitatea sindicalizării tuturor apicultorilor din întreaga ţară, într'un corp puternic, care să ne permită pe deoparte, să fim strânşi uniţi în apărarea intereselor noastre generale apicole, şi pe de altă parte, să putem conlucra într'o atmosferă de înţelegere generală cu dezvoltarea şi propăşirea albinăritului în România cu foloase generale pentru Economia noastră Naţional românească. In continuare d-sa regretă că la această adunare lipseşte d-l *Dr. Florin Begnescu* pionul şi apostolul apiculturii româneşti care, prin *luminile* d-sale ar fi putut ajuta mult desăvârşirea acestei mari probleme de interes general apicol. Speră însă ca la viitoarele şedinţe, fiindcă o astfel de problemă va reclama mai multe şedinţe, să participe şi d-sa şi să ne ajute ca să o desăvârşim în cele mai optime condiţiuni.

D-l Preşedinte în continuare arată că sindicalizarea apicultorilor nu se poate înjgheba cu aceiaşi uşurinţă cu care s'au constituit sindicatele de muncitori în fabrici, instituţiuni, etc., etc. Aici este vorba, spune d-sa, de sindicalizare de patroni, fiindcă fiecare apicultor în parte este şi proprietar al stupinei sale. Avem deci nevoe de un statut aparte, de o înjghebare în felul organizaţiei sindicale a corpului de avocaţi etc. De aceea trebue să constituim din sânul nostru o comisiune, care să se ocupe cu elaborarea unui statut al sindicalizărei noastre şi poate să aşteptăm şi pe cel al corpului de avocaţi, pentru ca de la început să pornim pe baze sănătoase. Propun dar constituirea unei comisiuni compuse din d-nii *Căpitan Zissu D-tru, Const. Antonescu, S. Ruginosu* şi *Ilie Ivănescu*, care să studieze şi să elaboreze statutul de sindicalizare de care avem nevoe în spiritul legei de sindicalizare.

Adunarea în unanimitate aprobă propunerea şi constituirea comisiunei.

După diverse discuţiuni de interes general apicol la care au luat cuvântul d-nii *Locot. V. Harnaj, Ilie Ivănescu, Const. Antonescu, Iosif Bădescu* şi *Gh. Pandrea* a răspuns apoi d-l Preşedinte *Gr. Giossan*, mulţumind tuturor pentru atmosfera de adevărată colegialitate ce există între toţi apicultorii.

In continuare d-sa comunică că ordinea de zi fiind terminată şi ora târzie mai rămâne de rezolvat alegerea din sânul comitetului a unui Preşedinte şi distribuirea însărcinărilor celorlalţi membri, pentru bunul mers al societăţii.

D-l Preşedinte îşi depune deci mandatul de Preşedinte.

Adunarea în unanimitate şi în aplauze generale aclamă pe d-l *Grigore Al. Giossan* şi-l roagă să primească în continuare însărcinarea de Preşedinte al societăţii, fiindcă pentru moment este singurul care atât prin trecutul d-sale cât şi prin felul d-sale stăruitor, va putea duce mai departe pe calea progresului destinele albinăritului românesc.

Răspunde apoi d-l *Giossan* care mulţumeşte pentru călduroasa manifestare ce i se arată şi cacre îl face să continue opera grea începută.

Se împart însărcinările celorlalţi membri din sânul comitetului şi anume: Vice-Preşedinte *General Al. Mlădinescu,* Secretar General *Căpitan Zissu D-tru,* Redactor al Revistei „România Apicoolă" şi conducător al Stupinei *Const. Antonescu,* Casier *Const. Ţintea* şi Bibliotecar *Locot. Veceslav Harnaj.*

Şedinţa a luat sfârşit la ora 14.

Preşedinte, GR. GIOSSAN

Secretar, *C. Antonescu*

De ici și de colo...

Criza de floră meliferă începe să fie simțită și în America. Așa de pildă Mr. Ardon F. Denlinger alarmat de acest fapt propune ca să se selecționeze și să se îmbunătățească plantele producătoare de nectar până la *a le face rentabilă cultura numai în scopul producerii de nectar.* Dacă acest lucru se va face, el este posibil, apicultorii vor renunța la apicultura pastorală și se vor mulțumi să cultive aceste plante, pe întinderi potrivite, în jurul stupinei.

Idealul ar fi, evident, ca aceste plante selecționate expres în vederea producției de nectar să mai aibă și o altă întrebuințare; în felul acesta venitul s'ar dubla.

(Din *American Bee Journal)*

O nouă întrebuințare a cerei a fost găsită de D-l Jean Ticoulat din Oakland. Se știe că spălătoresele obișnuiesc să scrobească înainte de călcare pieptii cămășilor, gulerele, manșetele, etc...

Deasemenea marile spălătorii chimice. D-l Jean Ticoulat a observat că adăogarea de ceară la scrobeala pentru întărit ajută să se capete un apret mai bun și un luciu mai frumos. In plus și aceasta în America contează, călcatul se face mai rapid fierul lunecând mai ușor. Iată rețeta pe care o recomandă: La 20 de galoane de apă se adaugă 5 funți amidon de grâu si 3 uncii de ceară de albine.

(Un galon = 3,78 litri; un funt = 453,6 gr.; o uncie = 28,3 gr.)

(Din *American Bee Journal)*

Apis Mellifica Banatica

Cine a urmărit în deaproape ceea ce s'a scris în revista noastră despre albina bănățiană și bine înțeles acei cari au introdus-o în stupină și i-au studiat calitățile ei excepționale, s'au putut convinge că propaganda ce i-am făcut-o la Congresul internațional apicol de la Zürich și apoi prin revistele apicole străine din toată lumea, a fost plină de adevăr și dezbrăcată de orice interes personal, așa cum a fost de altfel toată activitatea mea apicolă de mai bine de 20 ani.

Trebue să recunoaștem că vremurile prin care am trecut de atunci și până astăzi nu a permis unui număr prea important de stupari, să studieze în deaproape albina bănățiană, cum de altfel nici stuparii bănățeni n'au avut posibilitate să-și dezvolte crescătoriile de mătci selecționate, pentru a le pune la dispoziția cercetătorilor. Totuși din comunicările primite dela unii stupari, care între timp au studiat-o, reese limpede numai cuvinte de laudă pentru albina bănățiană.

Campania 1946 să ne fie început de eră nouă. Să dăm toată atențiunea, ce se cuvine albinei bănățene, cu atât mai mult, cu cât odată drumurile deschise cu confrații apicultori din celelalte țări, vom fi solicitați într'o largă măsură să le o furnizăm și lor.

In campania 1940 am avut peste 20 de cereri de la diferiți stupari din Franța, Elveția, Belgia, Suedia, Danemarca pentru mătci selecționate bănățene. Comenzile n'au putut fi executate din împrejurări cunoscute tuturor. Dar aceste comenzi și altele în plus vor fi repetate odată drumurile deschise și datoria ne impune să ne găsească pregătiți. De altfel zilele acestea am primit prin intermediul Ministerului de Agrcultură, o cerere a D-lui Bignonet agent apicol 63 Rue de Villersexes Niort 2 Sevres France, care își exprimă dorința să cumpere unul sau mai mulți stupi cu albine sau eventual numai regine bănățene. Ne cere oferte de prețuri bine înțeles pentru campania viitoare. Stuparii bănățeni cari înțeleg să se ocupe în deaproape de creșteri selecționate de mătci, să-și noteze adresa și în plus să-mi comunice hotărârea luată, ca la rândul meu să-i pot recomanda. Este o mândrie națională, ca toate cererile să fie satisfăcute în cele mai optime condițiuni și noi la rândul nostru, vom ști în viitor să dăm preferință și să recomandăm numai pe stuparii cari, conștienți de sarcina ce și-o iau, vor executa comenzile numai de mătci și albine selecționate în afară de orice reclamațiuni. Avem timp suficient până la campania viitoare de pregătire cu stupi pepiniere, cutii de expediție și celălalt material necesar unei crescătorii sistematice. Chiar de pe acum să ne punem pe lucru și vom fi răsplătiți din belșug pentru toată osteneala depusă.

GRIGORE AL. GIOSSAN
Președintele Soc. Centrale de Apicultură
din România.

Standardizarea

Cu adâncă părere de rău trebue să constat că în urma apariției articolelor mele asupra standardizării stupăritului românesc, drept rezultat, am fost considerat că a-și avea „o vădită simpatie pentru stupii construiți în atelierele d-lui Hanganu" deși am spus-o dela început și repetat-o chiar, că nu o fac decât cu scopul de a servi apicultura în general, înțelegând că interesul colectiv este mai presus de acel personal.

Am insistat asupra modelului executat de d-l Ing. Hanganu pe considerațiunea că ar fi cel mai răspândit din țară și a începe cu un nou model, ar trebui să treacă tot atât timp cât s'a strecurat dela înființare, pentru ca abia să se ajungă la stadiul în care se află astăzi citata întreprindere.

Și atunci dacă acesta a fost motivul, ce vină poate să mi s'arunce, decât aceia de a fi ales ca mijloc de comparație întreprinderea d-lui Iovănescu ?!

După mine însă, afirmațiile făcute pro sau contra privitor la întreprinderile vizate, nu pot avea o atât de mare influență în massa apicultorilor noștri, încât să înrâureze în bine sau rău bunul mers al acestora, deoarece ambele au câștigat dealungul timpului un prestigiu peste care nimeni n'ar putea arunca un văl de umbră cât de cât, oricare ar fi personalitatea sa și de orice mijloace ar dispune.

Cât despre întreprinderea d-lui Hanganu, cred că, nu datorită mie... a putut fi scoasă din „anonimat"... și-mi permit pentru „excesul de zel" față de d-sa — de care sunt acuzat — să-mi cer scuze publice, deoarece mi-am permis fără asentimentul d-sale să uzez prea mult de reputația câștigată cu atâta perseverență și sacrificii.

Și pentru ca să ne dăm seama că standardul în apicultură este necesar și urmează a se impune într'un viitor mai apropiat sau mai îndepărtat, voiu da ca exemplu pe americani.

Deși în țara lor tehnica automobilului, avioanelor, aparatelor de radio, etc., evoluiază mereu și pe zi ce trece se scot noi mașini și aparate din ce în ce mai perfecționate, stupul *standard* rămâne mai departe, evoluând doar numai ca metodă de conducere și ceiace nu poate fi costestat, noi nu ne putem compara nici pe departe cu realizările lor pe tărâmul apicol și aceasta se datorește numai faptului că suntem obsedați de ideia unui modernism excesiv.

Cine nu știe câtă vâlvă au făcut, în Franța, apariția stupului „Minimax" și „Automatul", crezându-se la un moment dat că acesta din urmă, va înlătura toate modelele existente și cu toate acestea pe zi ce trece se vorbește tot mai puțin de el, pentru ca într'un viitor apropiat să ia locul ca piesă de muzeu — alături de cel dintâi.

Și în țară la noi lucrurile se petrec aidoma.

Acestea sunt realități de care trebue să ținem seamă și nicidecum si ne complacem în a admira tot ce ne iesă în cale.

In ce mă privește, am convingerea fermă că viitorul nu va răsturna cu nimic realizările câștigate până în prezent privitor la tipul american, ci din contra le va confirma în totul.

IOAN C. BĂGU, apicultor.

Informațiuni

— Viitoarea ședință a Comitetului va avea loc Duminică 27 Ianuarie 1946, ora 10 dimineața la sediul Societății Palatul Institutului Național Zootehnic, str. Dr. Staicovici 63. Rugăm pe membrii să participe în număr mare.

IMPORTANT PENTRU DOMNII APICULTORI FOȘTI CENTRE DE PROPAGANDĂ APICOLĂ

Din cauza multor greutăți ce avem cu tipărirea revistei, rugăm insistent pe D-nii propagandiști să ne dea concursul și să binevoiască a ne trimite costul abonamentului pe 1945, noi ne mai având posibilitatea de a le trimite revista gratuit și în acest an.

Sperăm că vom fi înțeleși și cu această speranță mulțumim anticipat.

COMITETUL

— Intrucât din pricina războiului multe din prisăcile stuparilor dela noi s'au năruit, abonații noștri sunt rugați a ne comunica dacă în localitățile unde se află se găsesc de vânzare stupi primitivi (buduroae, coșnițe, ulee de scândură, etc.) și la ce preț, pentru a putea da informațiuni colegilor amatori să cumpere.

— Aflăm că maestrul C. L. Hristea, autorul monumentalei lucrări STUPĂRITUL, care a fost premiată de Academia Română și care a reapărut în Ediția 2-a s'a stabilit iarăș la Domeniile Luciu-Giurgeni, jud. Ialomița (Gara Țândărei) unde primește corespondența și orice lămuriri ce i s'ar cere din partea membrilor Societății noastre.

CĂRȚI

„Stupăritul ediția II-a de D-l C. L. Hristea costă lei 4.500 plus 280 lei recomandată prin poștă.

„Călăuza Stuparului“ ediția 8-a de D-l Nicolaescu și Stoenescu costă lei 2.000 plus 250 lei recomandată prin poștă.

Se trimite oricui contra plată anticipată trimisă pe adresa D-lui C. Țintea cont C. E. C. No. 12984 sau prin mandat poștal Căsuța poștală 525 București.

Abonamentele se trimit numai pe adresa D-lui C. Țintea cont cec No 12984, orice mandate și reclamațiuni cu privire la expediția revistei să se adreseze pe adresa D-l C. Țintea, căsuța poștală 525, București.

Situația D-lui Andrei Porucic **la** 8. II **194**6

Abonamente	PE ANII 1940	1941	1942	1943	1944	1945	Total 1946
Abonamente plătite						2100	10.000.-
Abonamente de plată							

= 12.100

Casier

APICULTORII

Găsesc în sezonul apicol 1946 faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presați la valțuri moderne „Rietsche". (Prețul la cursul de cumpărare a cerii plus fabricațiunea). Se execută faguri presați la valțuri din ceara proprie a D-lor apicultori dacă acest material este **foarte bine curățat** de orice părți străine. **(Prețul — lei** kgr. și 5% scăzământ). Se cumpără ceară curată de albine. Contra aconto 30%, se expediază ramburs în provincie (minimum 3 kgr. la o comandă). Orice corespondență, prin carte poștală dublă prevăzută cu adresa expeditorului pentru răspuns. **Căpitan Zissu Dumitru**, Strada Gheorghe Barițiu No. 23 — București (prin Calea Griviței, Stația tramvai Octav Cocorăscu). **Telefon 7.44.32.**

CENTRIFUGE
EXTRACTOARE DE MIERE
GĂSIȚI LA
☞ MONDIAL ☜
București, Str. Carol, 6 — Tel. 5.26.28

Pentru reclamele publicate în Revistă Societatea Centrală de Apicultură nu-și ia nici o răspundere.

STUPINA ANTONESCU

a început lucratul pentru sezonul 1946 de **FAGURI ARTIFICIALI TRAINICI** (prin asigurarea coeziunei moleculare la ceară pe cale naturală) confecționând orice cantitate și pentru orice mărime de ramă.

Se garantează sterilizarea fagurilor contra bolilor la albine și folosirea mierei și a alcoolului alb în soluție la valțuri, ceiace face ca albinele să lucreze repede și cu multă plăcere pe acești faguri.

In măsura disponibilului se preschimbă ceara D-lor apicultori cu faguri gata lucrați.

EXTRACTOARE BIFAȚALE (extrage mierea deodată pe ambele fețe ale fagurilor) și alte unelte apicole, ireproșabil executate în atelierele **FRAȚII ANTONESCU.**

EXPOZIȚIE PERMANENTĂ: București, str. Virgiliu, 7. Tel. 5.22.06.

STUPI DADANT-BLAT
fabrică ferma Crețulești-Ilfov
proprietatea Dr. Em. Daraban
complecți cu etaj și salteluțe.

SEMINȚERIA «FLORA» Alois Kaurek, București, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere.

☐ **Revista „România Apicolă" este aranjată pe colecții complete, și necomplete cu numerele 1, 2, 3, 4, 5 lipsă, și se poate vinde după cum urmează: Colecția completă, Lei 500; Colecția cu No. 1 lipsă, Lei 400; Colecția cu 2 numere lipsă, Lei 300; Un număr separat, Lei 100. Sumele se trimit pe adresa D-lui C. Țintea, CONT CEC No. 12984.**

Abonamentul 10.000 lei anual. Exemplarul 1.500 lei.

«BUCOVINA» I. E. TOROUTIU BUCUREȘTI

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL
SOCIETĂȚII
CENTRALE DE
APICULTURĂ
DIN ROMANIA

ANUL XX Nr. 6—12 IUNIE—DECEMBRIE 1945

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sediul Societății: București VI, Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Național Zootehnic
Abonmentele și ori-ce sume de bani se trimit numai pe adresa: C. Țintea căsuța poștală 525 sau prin Cont C. E. C. No. 12984
Corespondența se va adresa numai **București I. Căsuța Poștală 525.**

Președinte de onoare statutar: **R. ZĂRONI,** Ministrul Agriculturii și Domeniilor.
Prim Vice-Președinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**
Vice-Președinte de onoare: **N. Nicolaescu**
Comitetul: Președinte activ: **Grigore Giossan**
Vice-Președinte: **General Al. Mladinescu.**
Secretar General: *Cpt. Zissu Dumitru.* Casier: *Constantin C. Țintea.*
Bibliotecar: *Lt. V. Harnaj.*
Redactor România Apicolă: *Constantin S. Antonescu.*
Membri: *Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareș, Dr. D. Russu.*
Censori activi: *S. Ruginosu, Gh. Pandrea* și *D-na Arh. Henrieta* Delavrancea-Gibory.
Censori supleanți: *Ilie Ivănescu, C. V. Lascăr, Plot.-maj. Vasile Ioan.*

„ROMÂNIA APICOLĂ"

Organ de propagandă al Societății Centrale de Apicultură din România
București I, Căsuța Poștală No. 525.
Redactor Șef: **Constantin S. Antonescu.**

Colaboratori:
Prim Vice Președinte de Onoare: **Dr. Fl. Begnescu.**
Vice Președinte de Onoare: **N. Nicolaescu.**
și D-nii: **Grigore Giossan, Constantin L. Hristea, Dr. Em. Daraban, Cpt. Zisu D-tru, D-ra Ecaterina Golescu,** etc.

ABONAMENTUL: Pentru Instituțiuni, Societăți, lei 20.000 anual; Pentru membrii: Cotizația la societate și abonamentul 10.000 lei.
Taxa de înscriere lei 1000.
Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Articolele de publicat în Revista **„România Apicolă"** ca și orice reclame etc. se vor trimite pe adresa **Societății Centrale de Apicultură din România, București, Căsuța Poștală No. 525.**

CUPRINSUL

După douăzeci de ani!; La ordinea zilei; Imbunătățirea florei nectarifere de Dr. Țintea Hariton; Pe câmpul apiculturii sistematice, o nouă invenție românească! de Dorobanțu Alexandru; De ici și de colo... de C. Țintea; Ridicarea producției coloniei de albine de A. M. Kotoghin din U. R. S. S.; Albinărit de Dr. C. Pelimon; Darea de seamă a Comitetului Soc. Centrale de Apicultură către Adunarea Generală pe anul 1945; Apis melifica banatica de Grigore Giossan; Standardizarea de I. C. Bâgu; Informațiuni, etc., etc.

ANUL XX Nr. 6—12 IUNIE—DECEMBRIE 1945

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂŢII CENTRALE DE APICULTURA DIN ROMÂNIA

DUPĂ DOUĂZECI DE ANI!

Cu acest număr revista noastră **ROMÂNIA APICOLĂ** împlineşte douăzeci de ani de viaţă, douăzeci de ani de când un mănunchi de stupari desbrăcaţi de interese sau scopuri materiale, n'au precupeţit nici munca nici sacrificiile de orice natură pentru a contribui la răspândirea şi popularizarea creşterii albinelor în ţară.

Recunoaştem acum că glasul revistei noastre, munca noastră, sprijinul confraţilor noştri pentru a ne face auziţi şi înţeleşi, toate acestea au fost departe de a răsplăti şi munca şi năzuinţele noastre, cari s'au confundat dealtfel cu năzuinţele tuturor stuparilor dela noi.

In vremurile ce trăim, glasul revistei noastre, slovele şi căldura acestei făclii care a avut puterea să lege atâtea prietenii, să împrăştie atâtea strădanii în stare să îmbunătăţească şi să ducă faima apiculturei româneşti în toate direcţiile punctelor cardinale, cheamă din nou şi cere cu toată convingerea sprijinul apicultorilor ce simt româneşte, să susţină mai departe, să sprijine cu aceiaş căldură, pentru a supravieţui scopului ce şi-a propus — popularizarea şi ridicarea albinăritului românesc.

N'am putut apare anul acesta decât în două numere şi suntem pregătiţi să intrăm în normal cu sprijinul cititorilor, pe cari îi rugăm să ne trimită neîntârziat abonamentul de 5.000 lei pe 6 luni, sumă ce reprezintă exclusiv numai costul hârtiei şi al tipărirei revistei.

Tuturor susţinătorilor noştri, tuturor acelora cari vor înţelege că nu ne-au sprijinit în zadar şi că merităm şi de acum încrederea lor, tuturor acelora cari ne vor trimite abonamentul de lei 5.000 pe 6 luni sau 10.000 lei pe an, îi asigurăm că nu se vor înşela nici de astă dată şi că vom fi la înălţimea chemării noastre, la înălţimea aşteptării lor.

Cu aceasta încheem douăzeci de ani de muncă, şi cu acestea pornim în anul al 21-lea de strădanii pentru ridicarea şi reînvierea apiculturei româneşti.

COMITETUL

LA ORDINEA ZILEI!

Am văzut în traducerea d-lui Ing. Lt. V. Harnaj pe care o publicăm chiar în numărul acesta *), cum în U. R. S. S. în urma încercărilor oamenilor de ştiinţă de acolo s'a ajuns la producţii de miere şi ceară record, şi că şi statul şi stuparii sunt deopotrivă de interesaţi în ridicarea producţiei.

Ca în toate compartimentele economice ale ţării, rănile războiului au lăsat urme adânci şi în apicultură.

Cum în toate compartimentele statul intervine fie prin legi speciale fie prin măsuri cuvenite pentru mărirea producţiei, apicultura, această pârghie de neînlocuit în economia agricolă şi mai presus pentru sănătatea generală, simte nevoia cel puţin acum, ca statul şi stuparii laolaltă să pornească la neîntârziate măsuri la ridicarea producţiei de miere şi stupi.

In cele mai multe regiuni apicole dela noi seceta a lăsat mare parte din colonii fără hrană îndestulătoare şi chiar lipsite de provizii pentru iarnă.

Prin ajutorarea albinelor cu cel puţin 5 kgr. de zahăr la unii stupi şi 8---10 kgr. la alţii, majoritatea stupilor ce se mai găsesc acum în fiinţă ar ieşi cu bine din iarnă şi ar da o recoltă mijlocie de 15—20 kr. miere.

Nu este nevoe de niciun comentariu ce ar însemna această producţie de miere în anul viitor, când producţia de zahăr, este redusă la minimum tot din pricina secetei, ce ar însemna această miere pentru muncitorii din fabrici, ateliere, birouri, şi mai cu seamă pentru copii lor.

Dacă nu se vine în sprijinul apiculturei, numărul de stupi se va împuţina şi mai mult şi să nu uităm, că acolo unde nu sunt albine, singurii agenţi polenizatori ai florilor de pomi şi plante, agricultura suferă, şi pierde enorm şi calitativ şi cantitativ.

O altă latură de intervenţie a statului ar fi aceia de procurare de scânduri la preţ maximal dacă nu mai scăzut, pentru apicultorii cari vor să-şi înmulţească numărul de stupi, consecinţele imediate pentru economia Ţării ca şi pentru sănătatea publică fiind incalculabile în urma acestor realizări.

In măsura posibilităţilor reale, şi cu datoriile vremurilor ce trăim, se cade să se facă ceva şi pentru apicultura românească.

ROMÂNIA APICOLĂ

STUPINA ANTONESCU — Colanul jud. Dâmboviţa
Telefon No. 11 Interurban TÂRGOVIŞTE
Execută ireproşabil: Extractoare obijnuite din tablă de aluminiu; extractoare bifaţale (extrage mierea dintrodată după ambele feţe ale fagurilor); FAGURI cu celule normale şi mărite; DIFERITE SCULE APICOLE.
Consultaţiuni, planuri pentru instalaţii noi de stupine, expertize, cursuri practice de albinărie, absolut gratuite. EXPOZIŢIE PERMANANTĂ. — Informaţiuni.
Bucureşti, str. Virgiliu No. 7. Telefon 5.22.06

---

*) Vezi *Ridicarea producţiei coloniei de albine* de A. M. Kotoghin, la pag. 51.

INBUNĂTĂȚIREA FLOREI NECTARIFERE *)

de Dr. ȚINTEA HARITON

Ingeniozitatea apicultorilor s'a manifestat totdeauna sub numeroase aspecte dar s'a limitat de fapt la ceeace nu-i esențial în procesul de producere a mierii, anume la a pune la dispoziția albinelor o cât mai bună locuință și la a da posibilitatea apicultorilor de a mânui fagurii în modul cel mai lesnicios. Sforțările de a avea cel mai bun stup, cele mai selecționate albine vor fi însă inutile, dacă *„pășunea albinelor“* nu-i favorabilă. Ele nu vor avea ce culege și toată osteneala noastră de a le înlesni munca nu are rost. Invers, dacă regiunea unde avem prisaca este bună, chiar cu stupii ce nu sunt „ultima perfecțiune“ vom putea avea o recoltă frumoasă. Apicultorii bătrâni spun chiar: „Când e de unde, albinele pun miere și într'o cismă“.

Este curios de constatat că apicultorii nu s'au prea ocupat de problema florei apicole de cât plângându-se că s'au dus regiunile melifere de altădată, că agricultura modernă a redus mult posibilitățile melifere ale țării, etc... S'au studiat însă prea puțin cauzele dispariției bogățiilor melifere și propunerile care s'au făcut pentru remedierea acestei stări de lucrări nu au ținut totdeauna seamă de realitate și de posibilitățile efective de a le pune în aplicare.

In cele ce urmează vom relua această chestiune, totdeauna de actualitate și vom încerca să precizăm câteva din datele problemei.

Să lămurim mai întâi ce se înțelege printr'o regiune meliferă și care sunt factorii care fac ca o regiune să poată fi considerată ca atare. Dacă într'un loc anumit apicultorul având stupii „bine îngrijiți“ capătă o recoltă anuală medie bună, socotită pe mai mulți ani dearândul), 20—60 kg. de stup, se poate spune că acea regiune este meliferă. Luăm în considerare *media* recoltelor pe mai mulți ani deoarece recolta depinde în afară de felul cum apicultorul își conduce stupina și de:

1. Timp (vremea bună, rea, ploioasă, caldă).
2. Natura terenului din punct de vedere agrologic.
3. Flora meliferă.

Factorul *timp* este de cea mai mare importanță, am putea spune chiar cel mai important. Când vremea e bună se poate recolta ceva în aproape orice regiune, când vremea e nepotrivită câmpii întregi cultivate cu cele mai bune plante melifere nu dau nimic. Din nefericire acest foarte important factor nu îl putem influența.

---

*) Articolul D-lui Dr. Țintea Hariton, un profund animator în studii apicole, vine la cea mai potrivită vreme pentru deslegarea și ușurarea mijloacelor pentru mărirea producției în apicultura sistematică. Il cunosc pe D-l Dr. Țintea de puțină vreme, mi-a vizitat laboratorul din București, și din convorbirile avute rămăsesem cu un regret că nu dă publicității din rezultatele încercărilor d-sale apicole, și mai presus din vederile d-sale, cari nu pot fi decât folositoare și stimulente pentru cetitorii noștri. Fiind sigur de primirea frumoasă a articolului de față, îl rog pe D-l Dr. Țintea să binevoiască a ne trimite spre publicare și alte articole în folosul apiculturei generale N. R.

Natura solului pe care cresc plantele este deasemenea de luat în considerare, pe de o parte unele plante prosperând numai în anumite soiuri de terenuri (calcaroase, nisipoase), pe de altă parte însăși producția de nectar fiind influențată în mare măsură de teren. Deși acest factor este oarecum independent, există posibilitatea de a-l influența în favoaorea noastră prin îngrășăminte naturale sau articiale.

In fine factorul *floră* pe care îl putem modifica în parte după voința noastră. Putem deosebi *flora naturală,* plantele care cresc în regiune fără intervenţiunea noastră și *flora cultivată* în scop productiv sau de înfrumusețare. In prima categorie intră pădurile și fânețele naturale, buruenile care cresc pe marginea drumurilor sau pe terenurile necultivate, în a doua plantațiile de pomi fructiferi sau arbori (salcâm, tei...), fânețele artificiale, culturile de leguminoase, plantele de ornament în parcuri, etc...

Plantele din prima categorie sunt din ce în ce mai rare din cauza extinderii terenurilor cultivate. Dacă acum câteva sute de ani, în epoca de aur a stupăritului nostru pădurile și fânețele erau prezente chiar până în mijlocul Bărăganului, când mierea și ceara noastră erau renumite în tot Orientul, astăzi cele mai multe din regiunile melifere de altădată au devenit ceeace o știm cu toții. Dacă în unele locuri mai putem vorbi de regiuni cu adevărat melifere, balta Dunării, pădurile de tei din Dobrogea, câteva localități de la munte și deal, apoi regiunea de șes este de cele mai multe ori neproductivă și această situație tinde să se înrăutățească, cu atât mai repede cu cât mecanizarea și raționalizarea agriculturei progresează.

Noua metodă de a se ara câmpul imediat după cules, arătura de vară, lipsește albinele de nectarul florilor de miriște care în unele regiuni este așa de bogat încât constitue recolta principală. Ce este de făcut față de această situație grea? Inbunătățirea florei melifere, cel puțin la șes, este în primul rând o problemă de agricultură, care nu poate fi soluționată decât în urma unor măsuri generale și masive. Majoritatea plantelor agricole n'au nici o importanță meliferă: cerealele, sfecla, zarzavaturile, etc.; sunt totuși unele care sunt excelente producătoare de nectar.

Dacă, respectând interesele agriculturei, putem face să se cultive *constant* cantități masive din aceste plante, criza de floră meliferă poate fi rezolvată. Dar nu vom putea convinge pe agricultori să prefere cultivarea plantelor melifere decât dacă câștigul pe care îl vor avea depe urma acestor culturi va fi mai mare decât acela pe care îl obținem până în prezent din culturi obișnuite. Este de datoria apicultorilor să facă propagandă necesară în acest scop și mai ales, atunci când sunt și agricultori, să dea bunul exemplu ei înșuși mai usor să semene plante melifere dela care are un câștig mai mare, interesul lui va scădea în cazul plantelor dela care câștigul este de același ordin de mărime ca la plantele cultivate de el în mod obișnuit. Ori tocmai aici exemplul practic este convingător.

Agricultorul poate fi condus să semene cantități mai mari de plante melifere în următoarele cazuri:

— In executarea asolamentului pe trei sau patru ani în care una din plantele cultivate trebue să fie negreșit o *leguminoasă*, plantă acumulatoare de azot asimilabil pe care îl cedează solului.

— Când în dorința de a înbunătăți un teren seamănă pe el o plantă de îngrășământ, deobiceiu tot o leguminoasă, pe care o cosește și o lasă pe sol pentru a fi întoarsă și introdusă în pământ odată cu prima arătură.

— Când dorește să aibă un furaj de bună calitate.

— Când conjuctura economică face să se simtă nevoe de anumite plante uleioase, industriale sau medicinale, prețul lor fiind în consecință remuneratoriu, deși cultura acestora este mai dificilă.

In primul caz, agricultorii noștri întrebuințează de obiceiu ca plantă leguminoasă *mazărea* sau *fasolea*. De o rentabilitate bună când piața are posibilități de absorbție, ele pot constitui însă câteodată surse de pagubă pentru cultivator în cazul contrar.

Din nefericire ambele plante nu sunt melifere decât excepțional, în anii ploioși. Este deci în interesul apicultorilor să propunem ca plante de asolament *alte* leguminoase, tot așa de rentabile însă pentru agricultor. In acest scop se recomandă unele din leguminoasele de nutreț, plante anuale, nepretențioase, care dau un furaj bun singure sau în amestec. Citâm câteva: măzărichea, serardella, trifoiul alb, trifoiul: încarnat, ghisdei, hibrid, galben și sulfina. Aceste plante pot servi și ca plante de îngrășământ pentru sol. Ca plante care dau un furaj de bună calitate, în afară de cele arătate mai sus, se poate adăoga: sparceta și lucerna.

Un furaj bun se capătă semănând *mai multe* plante de nutreț pe același teren, pe de o parte gustul lui este mai bun, pe de altă parte șansele de reușită ale recoltei se măresc. Intr'adevăr în condițiile de timp sau de teren în care o plantă din amestec ar suferi sau nu ar reușii în condiții optime, celelalte pot să ne dea totuși o recoltă bună. Dacă am fi semănat numai o singură plantă am fi putut compromite în întregime recolta. De altfel chiar paraziții animali sau vegetali atacă mai puțin culturile mixte.

Dăm mai jos câteva din amestecurile obișnuite în asemenea culturi mixte. Se observă prezența unor *graminee* care pe lângă înbunătățirea calității măresc apreciabil cantitatea de furaj recoltată.

Pentru terenuri ușoare.

Trifoiu roșu	6 kg.
Trifoiu suedez	4 „
Trifoiu galben	6 „
Ovăscior	10 „

Pentru terenuri mijlocii.

Trifoiu roșu	8 kg.
Trifoiu suedez	6 „
Trifoiu galben	8 „
Trifoiu alb	4 „
Raygras englez	4 „

Pentru terenuri bune.		*Pentru terenuri uscate* (nisipoase)	
Trifoiu roşu	8 kg.	Secară	60 kg.
Trifoiu încarnat	4 „	Trifoiu încarnat	18 „
Trifoiu suedez	6 „	Trifoiu galben	10 „
Trifoiu alb	4 „	Sarardella	40 „
Graminee	10 „		

Cantităţile se înţeleg la hectar, pentru culturi anuale. In locul ovăsciorului şi al Raygrasului se mai poate întrebuinţa orice altă graminee cum ar fi: coada vulpii, păiuş, timoftică, golomăţ. Pentru culturi de furajere pentru mai mulţi ani se recomandă amestecuri de plante în care *lucerna* şi *sparceta* au locul principal. Iată câteva din aceste amestecuri:

Pentru regiune deluroasă şi de munte:

Lucernă	12 kg.		Sparcetă	40 kg.
Sparcetă	45 „		Trifoiu alb	2 „
Trifoiu alb	4 „	sau	Trifoiu încarnat	6 „
Ghisdei	4 „		Trifoiu suedez	6 „
Raygras englezesc	3 „		Timoftică	4 „

De altfel felul şi cantităţile de plante care intră într'un asemenea amestec variază după natura terenului şi cel mai bun lucru este de a face încercări pe parcele mici cu diferite amestecuri înainte de a semăna întinderi mai mari.

Dintre plantele uleioase şi industriale care sunt şi melifere amintim: *rapiţa* şi *floarea soarelui*. Ambele sunt bune producătoare de nectar şi au nevoe pentru a da o recoltă de seminţe bogată să fie negreşit vizitate de albine pentru polenizare. Deasemenea *napii* (topinamburii) pot fi consideraţi după Alphandery ca meliferi. *Hrişca* şi *hameiul* sunt deasemenea de luat în considerare. Diferite plante medicinale de cultură curentă sunt şi melifere. Amintim: *Lavanda* (cu varietăţile Lavendulla off., L. spica, L. latifolia) *Salvia* (S. off. şi S. scolaria), *Isopul* (Hyssopus off.), *Thimianul* (Thymus vulg.), *Melisa*, *Menta* (M. piperita), *Rosmarinul* (R. off.), *Areţelul* (Bonago off.).

Nu trebueşte cruţată nici o sforţare din partea celor interesaţi pentru ca să se răspândească cât mai intens cultura acestor plante industriale cu atât mai mult cu cât agricultura noastră va trebui să se adapteze mai curând sau mai târziu la cultura intensivă şi de amănunt şi va trebui să părăsească pe aceea extensivă a cerealelor.

Cu toată munca suplimentară ce necesită, rentabilitatea acestor culturi de plante industriale este mare şi poate da un venit satisfăcător unei familii care posedă o întindere de pământ mai mică. Se vede deci uşor interesul unor asemenea culturi.

In fine posibilităţi de a îmbunătăţii flora meliferă ne sunt oferite de plantările de arbori (pomi fructiferi, de ornament).

In special la oraşe acest procedeu poate da rezultate frumoase, dacă autorităţile comunale competente sunt binevoitoare cauzei stuparilor. Arborii care ar intra în această categorie sunt: *pomii fructiferi* (meri, peri, cireși...) care pe lângă nectar dau și polen în primăvară de timpuriu, *teiul, salcâmul, sofora, castanul, salcia, oțetarul, ulmul, arțarul* și alții. Deasemenea unii arbuști de ornament cum ar fi: *cornul* (Cornus), *hurmuzul* (Symphoricarpus racemosa), *caragana* (Caragana arborescens) pot fi întrebuințați și drept gard viu și deci își găsesc locul în împrejmuirea grădinilor și a curților.

Am arătat mai sus câteva din aspectele problemei înbunătățirii florei melifere și care sunt unele din soluțiunile ei. *Dintre toate posibilitățile de ameliorare, cea mai importantă rămâne însă fără îndoială cultura în mare a plantelor leguminoase de asolament și de nutreț.* Aici trebuește insistat pentruca deprinderea de a semăna aceste plante să fie cât mai curând răspândită. *Și o repet exemplul stuparilor care sunt și agricultori este cel mai hotărîtor.*

Pentru orientare dăm în cele ce urmează câteva amănunte despre unele din plantele melifere despre care a fost vorba mai înainte. Recomandăm celor doritori să le cercetede următoarele cărți și broșuri de specialitate în românește: *Plantele noastre medicinale* de Prof. Al. Buia; *Leguminoasele de nutreț* de Ing. Emil Cociu; *Plante de nutreț* de Dr. C. Ilchievici și *Fânul* de Ing. St. Angelescu ultimele trei broșuri fiind tipărite în Biblioteca agricolă Universul.

Măzărichea (Vicia sativa) o bună plantă de nutreț. Preferă un teren greu, calcaros. Se însămânțează în rânduri sau cu mâna cu 80—100 kg. sământă la hectar. Infloreşte în Iunie, floarea violetă durează 4—6 săptămâni și dă un nectar abundent. Chiar înainte de a se deschide floarea, albinele pot culege un suc zaharos secretat la baza stipulelor florii. Mierea la început de culoare verzue se înălbeşte cu timpul.

Trifoiul suedez (Trifolium hybridium) sau bastard. Este una din cele mai bune plante melifere. Creşte în aproape orice teren, chiar în cele umede (unde trifoiul roșu nu rezistă), sau în cele uscate, Recolta de nutreț este tot așa de mare ca la trifoiul roşu şi este dată de prima coasă mai ales. Pentru vite nu are un gust prea bun deşi este foarte hrănitor, deaceea se seamănă de obiceiu împreună cu alte soiuri de trifoiou. Se dă 10—12 kg./ha. Infloreşte în Mai-Iunie cu o floare roșie a cărei corolă foarte scurtă este ușor accesibilă. Despre această plantă Alphandery spune că un hectar poate da până la 500 kg. miere, o colonie culegând zilnic 7—8 kg.

Trifoiul alb (Trifolium repens) foarte melifer având floarea mai scurtă decât a trifoiului roșu. Deşi nu dă recolte de nutreț tot aşa de mari ca trifoiul roşu este de preferat acestuia mai ales în pășunile artificiale grație rapidității cu care creşte după ce a fost păscut.

Nu-i pretențios în ceeace priveşte solul reușește aproape oriunde necesită însă un anumit grad de umiditate. Se seamănă la mijlocul lui Mai, de obiceiu împreună cu alte plante furagere. Singur necesită 8—12 kg./ha. Dă o miere alb-gălbue foarte fină.

Trifoiul galben (Medicago lupulina) nepretențios, preferă soluri uscate puțin calcaroase. Deşi suportă două coase nu dă o producție prea mare. Se seamănă mai ales în amestec, singur necesită 20 kg./ha. Infloreşte din Mai până în Octomvrie. O bună plantă meliferă.

Trifoiul ghisdei (Lotus corniculatus) este ecl mai persistent dintre trifoiuri. Rezistent la uscăciune şi la îngheţ. Se seamănă de obiceiu în amestec cu alte plante furajere. Preferă terenuri calcaroase. Infloreşte începând din Mai cu o floare galbenă care durează mult. Se seamănă 3—4 kg./ha. în amestec cu sparcetă sau lucernă.

Trifoiul încarnat (Trifolium incarnatum) preferă terenurile permeabile, calcaroase, cu o climă blândă, nu prea uscată. Sensibil la frig îngheaţă iarna dacă nu are destulă zăpadă. Se seamănă fie în Aprilie fie pe la începutul lui August cu 20—40 kg./ha. Se coseşte de două ori pe an de obiceiu înainte de floare deoarece după devine lemnos; caii îl mănâncă totuşi şi înflorit. Nu se usucă bine pentru a fi păstrat pentru iarnă dar este un bun nutreţ pentru siloz. Infloreşte în Mai-Iulie cu o floare caracteristică lunguiaţă, roşie.

Sparceta (Onobrychis sativa) reuşeşte numai în terenurile permeabile calcaroase şi uscate, cum ar fi acelea în care se cultivă viţa de vie, în care regiuni este foarte meliferă. Dă deasemenea un foarte bun nutreţ pentru vite, se coseşte numai odată pe an. Infloreşte în Mai-Iunie cu o ofloare roşiatică. Cu rădăcini care merg până la 7 metri în pământ, poate dura 15—25 de ani într'un teren prielnic. Se seamănă cu mâna sau cu maşina la 4—5 cm. adâncime, în Martie-Aprilie împreună cu orz sau ovăz. Se dă 100—200 kg./ha. In furaj randamentul este de cca 1500 kg./ha. n primul an, de 4000—6000 kg./ha în anii următori; în boabe 600—1000 kg., iar în miere 150—300 kg./ha când timpul este prielnic. Se coseşte când florile dela baza inflorescenţii sunt trecute; dacă se întârzie, furajul pierde din calitate.

Lucerna (Medicago sativa) este cunoscută şi apreciată nu numai ca plată meliferă dar şi ca plantă de nutreţ. Originară din Turchestan preferă terenurile calcaroase, uscate. Din punct de vedere melifer prima floare (Iunie) nu este utilizată din cauza coasei dar cea de a doua şi următoarele sunt folosite cu bune rezultate. Se coseşte de 3—5 ori pe an dând până la 10.000 kg. anual de nutreţ foarte bogat în materii albuminoide. Se menţine 5—25 de ani pe acelaşi teren. In regiunile unde este cultivată pe suprafeţe mari se pot ţine uşor cu folos 100—200 de stupi. Mierea albă-galben deschisă este de foarte bună calitate, dar granulează destul de repede.

Serardella (Ornithopus satixa) o plantă relativ puţin cunoscută la noi, originară din Peninsula Iberică, preferă solurile uşoare, nisipoase, fără calciu şi umede. Nu epuizează pământul, din contră poate fi considerată ca o bună plantă de îngrăşământ pentru terenuri sleite. Reuşeşte bine în terenurile mlăştinoase asanate. Se seamănă cu 40—50 kg./ha sămânţă proaspătă (de cel mult doi ani) fie singură fie în amestec cu secară sau alte cereale tinpurii. Dă un nutreţ bun fie pentru uscat fie pentru siloz. Infloreşte în Iunie-August cu o floare roză care ţine 4—6 săptămâni. Dă un nectar abundent, deasemenea polen care este cu atât mai valoros cu cât vine într'un timp în care plantele polenifere sunt rare.

Facelia (Phacelia tanacetifolia) este o plantă anuală, ierbacee, creşte până la 60 cm. Se seamănă în Aprilie, cu 25—30 kg./ha, şi înfloreşte 6—8 săptămâni mai târziu: putem avea astfel o recoltă către sfârşitul verii sau chiar în toamnă. Facelia poate fi considerată (cu bunăvoinţă) şi ca o plantă furageră. Producţia anuală este destul de mare: 6000—8000 kg./ha.

Calitatea acestui furaj este mediocră, se poate întrebuința mai bine ca furaj de siloz mai cu seamă în amestecuri. Aşa de pildă *Zander* recomandă ca potrivite următoarele omestecuri:

1. Măzăriche 80—90 kg(/ha+Facelie 5—9 kg./ha, semințele fiind bine amestecate.

2. Muştar 7 kg./ha + Facelie 7 kg/ha.

Se mai poate semăna facelia (2—4 kg.) pe terenurile din care s'au scos cartofii timpurii, în felul acesta are timp să dea o floare abundentă în August, când este binevenită. De altfel această operație poate fi făcută după orice cultură timpurie.

Florile albastre-violete secretează un nectar bogat foarte concentrat care dă o miere alb-galben deschis cu un gust delicat și aromat. Floarea dă nectar de când se deschide până când cade corola, mai ales când este plantată pe un teren calcaros sau nisipo-calcaros. In ceeace priveşte valoarea meliferă a acestei plante Alphandery citează rezultatele obținute de două colonii care se găseau în mijlocul a 7 ari semănate cu facelia și care au recoltat 110 kg. miere.

Sulfina (Melilotus) cu mai multe varietăți este o excelentă plantă meliferă. Deosebim: *Melilotus offic.* preferă terenurile aride, calcaroase, dar merge în orice teren. Este o oplantă medicinală, se cultivă în acest scop, dar creşte şi în stare sălbatecă. Se seamănă cu 4—6 kg/ha. în cuiburi situate la cca 30 cm. unul de altul în ambele sensuri, având grije ca mai înainte sămânța să fi stat în apă 8—10 zile. Când se seamănă cu mâna, ca plantă de nutreț 30 kg/ha. Infloreşte în Iunie-August cu o floare galbenă cu un miros foarte plăcut, însă deabia în anul al doilea dela semănare, fiind o plantă bis-anuală. Se seamănă în toamnă. *Melilotus albus altissimus* nepretențios, creşte în orice teren, utilizabil ca nutreț numai în stare verde. Se seamănă în toamnă, bisanual, înfloreşte în Iunie-Septembrie al doilea an. Se dă 20—30 kg/ha. semănat foarte rar.

Hurmuzul (Symphoricarpus racemosa) plantă originară din America de Nord, este nepretențioasă în ceeace priveşte solul și se pretează de aceea la plantare pe terenuri fără valoare, râpe, terenuri pietroase etc., cum și la împrejmuit. Cere un singur lucru: *soare*. Se înmulțeşte prin butaşi pe care îi căpătăm tăind în iarnă, în zile fără îngheț, ramuri de circa 30 cm. lungime pe care le introducem, legate mai multe la un loc în pământ, până la jumătate. Până în Aprilie au căpătat rădăcini suficient de puternice pentru ca să putem să le transplantăm la locul definitiv. Planta vegetează puternic, se întinde singură prin rădăcini adventive. Când e plantată drept gard viu se poate tăia, dar numai după ce floarea a trecut, mai bine în Februarie-Martie. Are o floare roşiatică, din Iunie până în toamnă şi dă albinelor polen şi nectar. Fructul, o bacă persistentă albă, ține toată iarna.

Cornul (Cornus) este o plantă cunoscută. Creşte în stare sălbatecă dar e și cultivat drept plantă de ornament. Plantarea în acest scop se face cu oarecari precauții. Pământul destinat să fie plantat (în special pentru garduri vii) trebue să fie bine săpat, până la 1/2 metri, bine curățat de buruieni. Se îngroapă apoi puetii de 2—3 ani, la 15—20 cm. unul de altul, cel mai bun timp pentru această operațiune fiind primăvara. In primul an se are grije să se ude când este nevoe puetii și să se plivească buruienile. In anul al doilea se scurtează tulpinițele crescute de jos, aşa ca să nu rămână decât câțiva ochi, 3—4. Aceasta cu scopul ca planta să dea ramuri chiar de lângă pământ. Ramurile crescute se împletesc cu cele ale plantei vecine, această operație făcându-se în fiecare an, cu scopul de a obţine până la urmă o împrejmuire deasă. Infloreşte timpuriu, Aprilie-Mai cu o floare galbenă, dă polen şi nectar. Foarte valoroasă plantă pentru desvoltarea timpurie a coloniilor.

Areţelul (Borago off.). Plantă medicinală. Anuală. Se cultivă pentru flori (2000 kg/ha) şi frunze (salată). Merge pe orice fel de teren. Odată semănat se menţine mai mulţi ani dearândul prin sămânţa scuturată. Flori albastre, mai rar albe sau roz, din Iunie până în Octombrie. Dă un nectar abundent, mierea galben-neagră, polenul alb.

Lavanda (Lavendulla) Levănţica. Cu mai multe varietăţi. *L. officinalis* şi *L. spica* cresc în regiuni cu o altitudine peste 400 metri, *L. latifolia* sub 400 m. Cere terenuri uscate, bine însorite. Plantarea se face prin butaşi (toamna); plantaţia durează 10—12 ani. Floarea albastră se recoltează după ce albinele au încetat de a o vizita. Se capătă 2000—4000 kg/ha flori din care se extrage un ulei întrebuinţat în parfumerie. Floarea, foarte meliferă, dă o miere galbendeschisă de foarte bună calitate.

Iosopul (Hyssopus off.). Arbust vivace. Se cultivă pe terenuri uscate şi însorite de munte. Deasemenea şi în grădini. Din flori se extrage prin distilare un ulei parfumat. Infloreşte în Iulie-Septemvrie cu o floare albă, mai rar albastră, foarte nectarifer. Dă o miere foarte parfumată.

Timianul de grădină (Thimus vulgaris). Se cultivă pentru florile sale din care se extrage un ulei parfumat. Merge în orice teren. Infloreşte în August-Septemvrie cu o floarea roşiatică. Dă o miere fină.

Melisa (Melisa off.). Plantă vivace. Se cultivă pentru frunzele sale din care se extrage o esenţă parfumată cu miros de lămâe. Se înmulţeşte prin seminţe. Floarea albă, din Mai până în Septemvrie este asiduu cercetată de albine. Mierea recoltată are o aromă şi un gust de lămâe.

Menta. Isma de grădină. (Mentha piperita). Se cultivă pentru frunzele sale din care se extrage un ulei foarte valoros. Flori alb-albastre în Iunie-Iulie care dau în condiţii favorabile o miere foarte parfumată care cristalizează greu.

Rosmarinul (Rossmarinus off.). Arbust originar din ţinuturile mediteranieне. Are 1—2 metri înălţime, creşte în terenuri pietroase, adăpostite. Nu-i rezistent la frig. Se cultivă pentru frunzele sale din care se extrage un ulei parfumat. Flori alb-albastre foarte nectarifere dau o miere cu un gust şi o aromă deosebită.

Salvia. Jaleşul de grădină (Salvia off.). Arbust vivace, mediteranian, 50—60 cm. înălţime. Merge în orice teren. Se cultivă pentru frunzele sale întrebuinţate în medicină. Flori albastre-violete în Iunie-Iulie, foarte nectarifere în condiţii favorabile. Mierea de prima calitate.

Dr. HARITON ŢINTEA

BIBLIOGRAFIE

E. Alphandery: Flore mellifère. Paris 1935.
I. G. Besslers: Illustriertes Lehrbuch der Bienenzucht. Berlin 1933.
Franz Kinsche: Die Bienenweide in der Praxis. Leipzig p935.
Enoch Zander: Die Bienenweide. Stuttgart 1930.
Colecţiile din România Apicolă.
Cum şi cărţile recomandate mai înainte.

Pe câmpul apiculturei sistematice o nouă invenţie românească! 1)

D-l Al. Dorobanţu, secretarul soc. de Apicultură din Sibiu-Ardeal, ne trimite spre publicare articolul de mai jos, pe care îl publicăm cu îndemnul ca toţi acei care au posibilitate să experimenteze şi să ne comunice spre publicare observaţiile culese în urma încercărilor după teren. Pentrucă D-l Dorobanţu mi-a făcut o demonstraţie anul acesta în chiar stupina d-sale cu această metodă pe care o văd aplicată cu succes la oricare sistem de stup, recomand a se stărui cu multă atenţie asupra acestei noi metode, după părerea mea, putând da rezultate nebănuite. — C. A.

DOROBANŢIU ALEXANDRU

Intr'o ţară din ce sunt mai multe sisteme de stupi, din ce stupăritul va progresa mai greu. Cei mai mari stupari din lume au ajuns la convingerea că, cei mai buni stupi sunt aceia cu capacitate mai mare şi care se pot micşora sau mări după nevoie.

Un stup bun trebuie să îndeplinească următoarele condiţiuni:

1) Să fie atât de mare. ca să dăm mătcei putinţa de a vărsa întreaga capacitate de óuat.
întreaga capacitate de ouat.

2) Să ne permită a face orice operaţiune, fără a ucide o albină fără a vărsa o picătură de miere şi fără a irita albinele.

3) Trebuie să fie aşa fel construit, ca să poată fi mărit sau micşorat după forţa coloniei şi să scurteze drumul albinelor până la compartimentul de miere sau de clocire.

4) Urdinişul să fie în partea cea mai de jos a stupului, pentru a se putea face curăţenia fără amestecul stuparului.

5) Să ne permită a recolta mierea cea mai curată, a face roi artificiali, precum şi suprimarea roitului.

---

1) Intr'una din şedinţele comitetului Soc. Centrale de Apicultură s'a pus problema dacă trebuesc sau nu publicate articolele ce tratează despre metode noi — invenţii în cadrul metodelor de exploatare a stupilor sistematici. Şi înainte, şi acum societatea centrală de apicultură din România prin organul său de propagandă „România Apicolă" a publicat pe răspunderea autorilor asemenea articole, cititorii şi membrii societăţii fiind lberi să verifice şi să publice în coloanele revistei noastre constatările d-lor, în această privinţă comitetul societăţii fiind de acord că este cea mai bună cale pentru răspândirea unei descoperiri folositoare, sau invers. — N. R.

6) In stupină să nu ţinem decât un singur sistem de stup, cu o singură mărime a ramei, pentru a putea schimba ramele între ele.

7) Toate părţile ce compun stupul, să fie lucrate exact, iar cele mobile să se poată manipula cât mai uşor.

Fie stupul cât de complect, de sistemul cel mai lăudat şi cel mai nou, nu va da rezultate bune într'o localitate sterilă şi dacă îngrijitorul nu posedă cunoştinţile necesare si nu are dragoste de îngrijirea albinelor.

Stupul are următoarele avantajii[2]:

a) Se poate suprima roitul, care e o nenorocire pentru stupar, şi deci numai trebuiesc stupii păziţi în timpul roitului, în felul acesta putem avea o stupină sau mai multe la orice depărtare de noi, şi se poate ocupa oricine cu stupăritul.

b) Se pot întineri reginele (mătcile) în fiecare an, în acelaş stup, şi în acelaş timp, fără a întrerupe ouatul.

c) Se poate desvolta numărul albinelor în acelaş stup cu două regine, fapt foarte important, căci se ştie: din ce avem albine cărătoare mai multe, din ce recolta e mai mare.

d) Se poate recolta o cantitate de miere ce întrece orice alt sistem.

ACESTA ESTE STUPUL FUNCŢIONARULUI, AL MILITARULUI, AL INTELECTUALULUI ŞI AL AGRICULTORULUI, căci

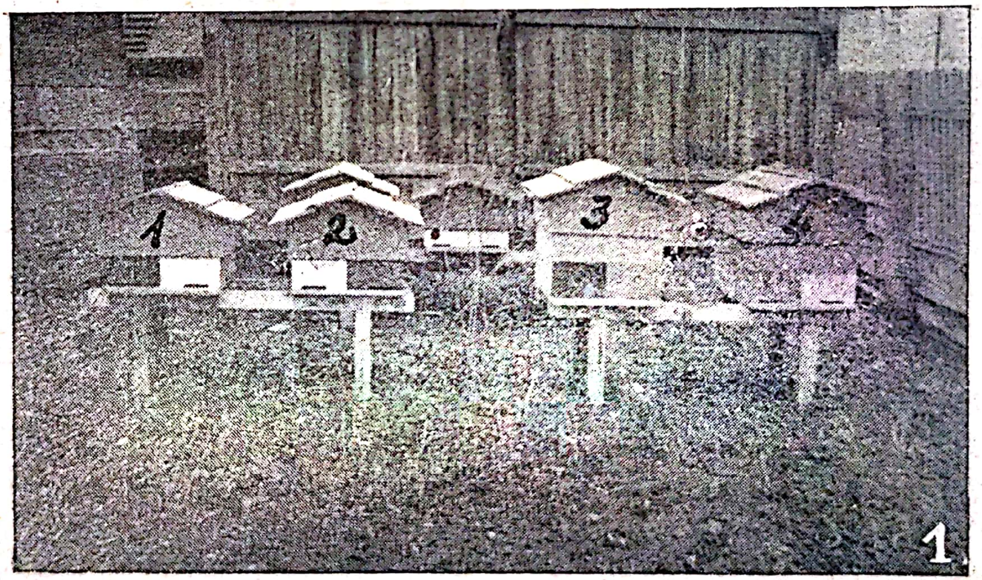

SCHIŢA Nr. 1.
UNA DIN STUPINILE D-LUI DOROBANŢIU TURNISOR.

Nr. 1 şi 2: Stupi fără caturi de strânsură, se vede cum acoperişul înbucă o parte din stup ferindu-l de frig şi intemperii.

Nr. 3 şi 4: Stupi cu caturile puse pe cuib, şi aici se vede cum acoperişul înbucă o parte din stup, pentru a nu fi luate de vânt.

---

[2] Este vorba de stupul care face obiectul articolului de faţă.

timpul pentru toţi cei de sus este şi azi ca oricând bani. (Schiţa Nr. 1 şi 2).

Stupul este: un stup DADANT-BLATT, cu rama de 27/42, cu pereţi dubli de 5 cm. grosime, fiind umpluţi cu talaj de fierăstrău. Interiorul stupului are o lungime de 70 cm. lăţime are 45,50 cm. adâncimea 31 cm. In el încap 18 rame Dadant-Blatt, *însă cu ajutorul diafragmei care este mobilă se poate micşora la câte rame dorim,* are două diafragme, una din scândură de 2,50 cm. grosime, 45,50 cm. lăţime şi 28 cm. adâncime (sch. 3). Aceasta are tăiat în partea superioară un falţ *care ne permite să punem ramele şi la pat rece,* căci normal ramele stau la pat cald. Dedesubt are un gol care se astupă cu scândurică de 1 cm. groasă 5 cm. lată, 45,50 cm. lungă, are tăiat la un capăt un falţ în lungime de 8 cm. pentru a îmbuca canalul, despre care vom vorbi mai jos (schiţa 3).

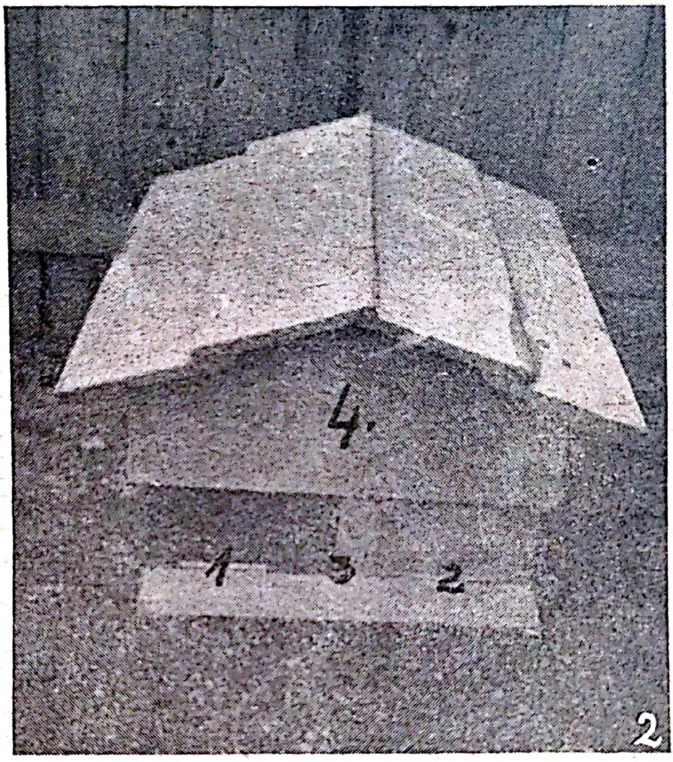

SCHIŢA Nr. 2.
STUPUL.

Nr. 1 şi 2. Se văd canalele de circulaţie eştie afară câte un cm. din şipca dela urdiniş.

Nr. 3: Şipca dela urdiniş. Aceasta este mobilă şi în ia se pot introduce canalele pe din afară.

Nr. 4: Acoperişul care înbucă stupul ferindu-l de intemperii.

A doua diafragmă este făcută ca cea de scândură însă cu geam (anexa 3). Aceasta are scândurica cea de jos, fără falţul de 8 cm. lungime (vezi schiţa nr. 3 şi 6).

Fundul stupului este fixat de stup, dar poate fi şi mobil (schiţa 3).

Stupul are în faţă două urdinişe, lungi de 8 cm. şi late de 10 mm. Aceste urdinişe sunt tăiate într'o şipcă de 3 cm. grosime, 5 cm. lăţime şi 50,50 cm. lungime, aşezate în marginile stupului (schiţa 2).

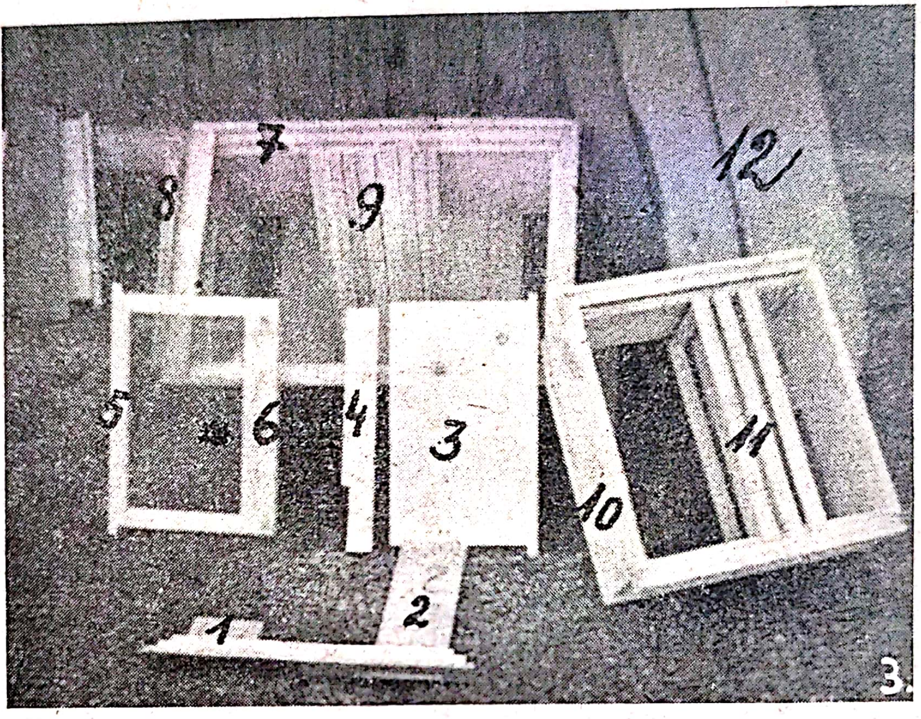

SCHIŢA Nr. 3.
TOATE PARŢILE CARE COMPUN STUPUL.

Nr. 1 şi 2: Canalele de circulaţie cu şipca dela urdiniş.

Nr. 3: Diafragma cea plină.

Nr. 4: Scândurica de izolare cu un falţ la cap, pentru a fixa şi înbuca canalul cel lung.

Nr. 5: Diafragma cea de sticlă.

Nr. 6: Scândurica de izolare a diafragmei de sticlă.

Nr. 7: Corpul stupului.

Nr. 8: Uşa din dos. Stupul se poate manipula şi pe această parte.

Nr. 9: Scândurelele de deasupra ramelor.

Nr. 10: Catul de strânsură.

Nr. 11: Trei rame aşezae în cat. Catul e patrat se poate pune sau pe rece sau pe cald.

Nr. 12: Acoperişul.

Pe aceste urdinişe se introduc de afară două canale de circulaţie făcute din placaj, unul lung de 10 cm. al doilea de 35 cm. lung având înălţimea de 1 cm. iar lăţimea de 8 cm. Aceste canale zac pe fundul stupului (schiţa 4 nr. 1 şi 2). *Partea dinapoi are o uşe* prinsă cu două vârtelniţe care are împrejur tăiat un falţ pentru a îmbuca corpul stupului *permiţându-ne a manipula stupul şi pe partea aceasta* (schiţa 3, nr. 8).

Deasupra ramelor are 7 scândurele de 10 cm. late, 1,2 cm groase şi 49 cm. lungi, cu falţuri pentru a se îmbuca una în alta (schiţa 3, nr. 9).

Intre rame şi scândurele se află un spaţiu de 7 mm., între spetezele laterale ale ramelor şi părţile laterale ale stupului se află tot 7 mm., distanţă. Intre speteza inferioară a ramei şi fundul stupului se află 3 cm., care gol permite aşezarea celor două canale, precum şi curăţirea stupului.

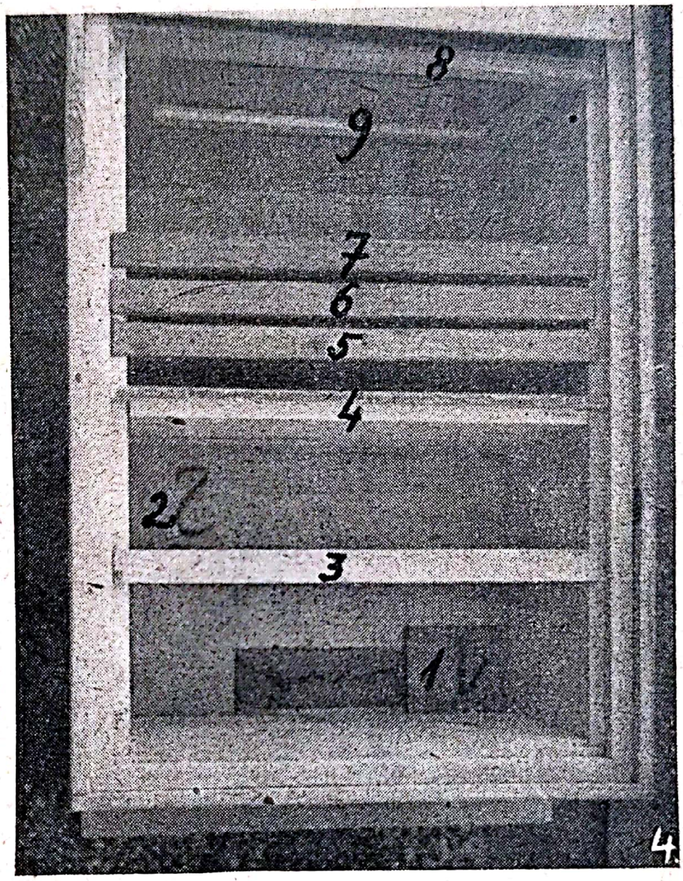

SCHIŢA Nr. 4.
INTERIORUL STUPULUI VĂZUT DE SUS.

Nr. 1 şi 2: Canalele de circulaţie aşezate pe fundul stupului.

Nr. 3: Una ramă în cuib.

Nr. 4: Diafragma cea plină. In partea superioară are un falţ care ne permite a aşeza ramele şi pe pat rece.

Nr. 5, 6 şi 7: Rame în cuib.

Nr. 8: Diafragma de sticlă.

Nr. 9: Scândurica de izolare a diafragmei de sticlă.

Catul e acelaş ca la stupul Dadant-Blatt, având 10 rame 1/2 (jumătate), înălţimea ca în cuib (schiţa 3).

Acoperișul stupului este construit în așa fel, ca atunci când se țin în stupină deschisă, părțile laterale să înbuce și să acopere și catul și corpul stupului 3 cm. pentru a nu fi luat de vânt (schița nr. 1 și 2).

Manipularea stupului se bazează pe aceleași principii, pe cari se bazează întreg stupăritul rațional și anume:

1) Albina nu-și poate cunoaște stupul ci locul.

2) Nu există deosebire între ouă de albine lucrătoare și ouă de matcă e acelaș ou, însă crescut într'o celulă regală și hrănit cu altă papă „papă regală" dă naștere la insectă complectă care se numește regină (matcă).

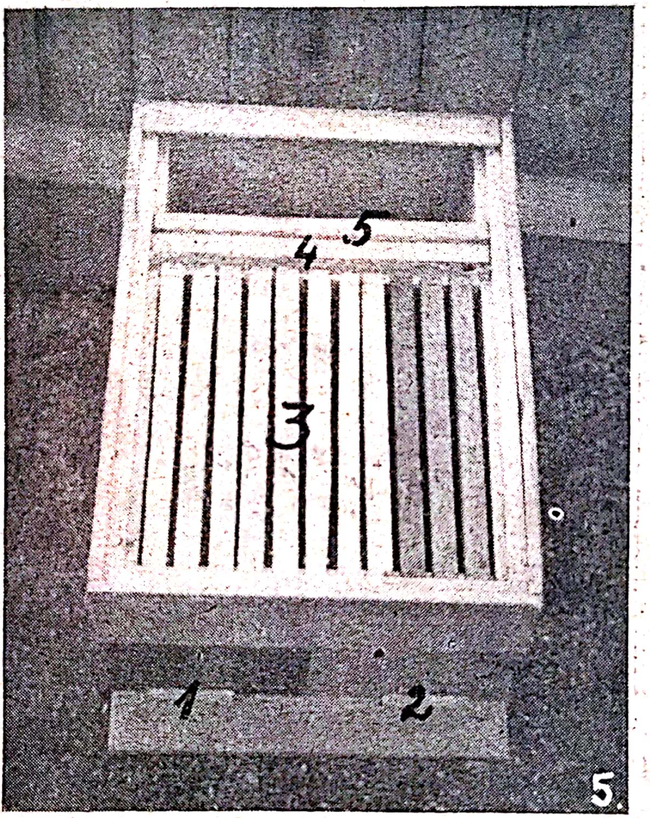

SCHIȚA Nr. 5.
STUPUL POATE FI AȘEZAT ȘI PE PAT RECE DEVENIND ADEVĂRATUL STUP „DADANT-BLATT".

Nr. 1 și 2: Canalele de circulație.
Nr. 3: 2 rame așezate pe pat rece în cuib.
Nr. 4: Diafragma cu falțul pe care se sprijinesc ramele.
Nr. 5: O ramă pe pat cald.

Pentru a suprima roitul procedăm în modul următor:

Primăvara când scoatem stupii dela ernat, așezăm la toți stupii canalul cel mic la urdinișul cel din dreapta deci pe acest urdiniș circulă albinele stupului.

Pe celălalt urdiniș unde am așezat canalul cel lung și pe care nu pot circula albinele *îl astupăm cu un laț*. Acest canal, cel lung trece dincolo de diafragmă cu 2 cm. și este îmbucat de scândurica care se află în josul diafragmei celei din scândură plină. Această scândurică are la un cap un falț de 8 cm. și care îmbucă canalul cel lung. *Diafragma și scândurica trebuie să izoleze ermetic colonia.*

Deci toate albinele circulă pe urdinișul din dreapta, unde se află canalul cel scurt (schița 4, n. 1). Desvoltăm acest stup, complectându-l cu rame, până se apropie recolta cea mare și deci și roitul. Când colonia a acoperit 10—12 rame cu albine, sau cum vedem că se pregătește de roit:

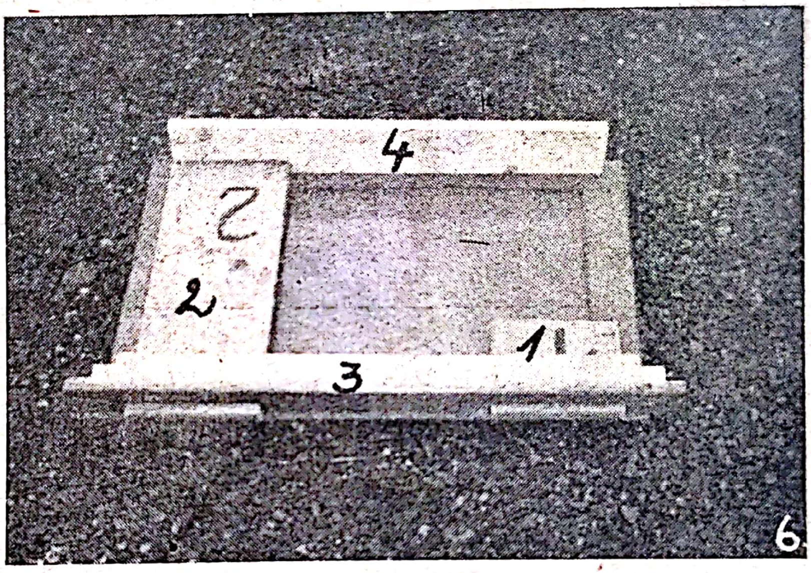

SCHIȚA Nr. 6.
ACEASTA ESTE INVENȚIA.

Nr. 1: Canalul cel scurt.

Nr. 2: Canalul cel lung.

Nr. 3: Șipca dela urdiniș în care se fixează canalele. Aceasta are tăiat în ea 2 (două) urdinișe pe care se introduc canalele.

Nr. 4: Scândurica din josul diafragmei pline. Aceasta are un falț, care îmbucă și fixează canalul cel lung. Aceasta e mobilă și se poate întoarce atunci când schimbăm canalele pentru suprimarea roitului.

LUĂM DIN STUP RAMA PE CARE SE AFLĂ MATCA ȘI O PUNEM CU RAMĂ CU TOT INAPOI DUPĂ DIAFRAGMA CEA DE SCÂNDURĂ. Apoi apropiem diafragma până dincolo de canalul cel lung. Această diafragmă trebuie fixată absolut ermetic pentru a nu pătrunde prin ea nici un miros. *Acuma schimbăm canalele așezând pe cel scurt în locul celui lung și pe cel lung în locul celui scurt,* tot atunci întoarcem și scândurica din josul diafragmei, cu falțul pe canalul cel lung pentru al fixa.

ACESTA ESTE MIEZUL INVENȚIEI:

Complectăm locul gol din spatele diafragmei pline cu rame sau cu faguri artificiali, așezăm rama cu matca, în mijlocul ramelor și la urmă așezăm a doua diafragmă cu geam (schița 4, nr. 8 și 9). Tot atunci desfundăm al doilea canal (urdiniș).

Ce s'a întâmplat? Albinele din stup nu mai ies din stup pe partea dreaptă unde a fost canalul cel scurt, și ies prin partea stângă, deoarece prin partea dreaptă se află canalul cel lung. Acum bazându-ne pe primul principiu și anume: Albina nu cunoaște stupul ci locul, toate albinele care ies pe partea stângă și cele care se află pe câmp la cărat, deci toate albinele bătrâne, care cunosc locul cel din dreapta se înapoiază la locul lor. Aici parcurge canalul cel lung până după diafragmă, unde găsesc matca lor cea bătrână și unde își continuă activitatea fără să fi schimbat nimica în mersul lor. In acest caz, am despărțit albinele bătrâne de cele tinere în acelaș stup.

Acest stup nu mai roește. Avem acum: înainte toată bogăția stupului, ca miere, puiet, faguri și polen. Albinele care ies din celule și sboară pe urdinișul din stânga, deci albinele tinere, nu cunosc locul din dreapta și se înapoiază tot pe urdinișul din stânga.

In felul acesta se populează și partea dinainte a stupului. Acest stup neavând însă matcă, ne bazăm pe al doilea principiu: Nu există deosebire între ou de matcă și ou de albină lucrătoare și tot atunci aceste albine își cresc o matcă tânără din ouăle rămase dela matcă pe care am mutat-o după diafragmă în 14—16 zile, această matcă tânără va depune ouă încă după 8—10 zile.

Pe noi puțin ne interesează dacă această matcă se împerechiază. Avem matca bătrână, care a ouat în continuu în acest stup, populația stupului nu a scăzut deloc.

Ce se mai întâmplă? Toate albinele din colonia din față, neavând lucru intern și nefiind ocupate cu creșterea puietului, căci matca nu depune ouă decât după 25 de zile, în acest timp umplu toate celulele din care a eșit puiet cu miere. Albinele din colonia dinapoi, fac la fel. Atunci când matca tânără a început să depună ouă, trebuiesc recoltați toți fagurii din ambele colonii.

Acum ne alegem:

1) Sau rămân două mătci, cari depun ouă în acelaș stup, și vom avea un număr colosal de albine lucrătoare, pentru al doilea cules, albinele vor căra miere în acest cat comun.

2) Sau îndepărtăm matca cea bătrână și facem unificarea ambelor colonii, după toate normele rămânând un singur stup cu o matcă tânără pe 18 faguri. Această familie o așezăm iarăși la ernat pe 10 rame, rămânând a mai recolta încă 8 rame, din stup pe toamnă.

In tot acest timp numărul albinelor din stup, nu s'a micșorat, căci matca cea bătrână nu a întrerupt ouatul nici o zi.

Manipulând în acest fel stupul:

1) Am suprimat roitul.

2) Am întinerit matca, în acelaș stup și în acelaș timp, fără a întrerupe ouatul.

3) Recoltăm o cantitate de miere mare și lăsăm stupul cu un număr colosal de albine, care în anul viitor vor promite o recoltă abundentă.

Tot secretul pentru a ajunge scopul de mai sus, stă în schimbarea canalelor la timpul oportun (schița nr. 6).

DOROBANȚIU ALEXANDRU
Șef de gară Turnișor-Sibiu

De ici și de colo...

Clasificarea mierii se face deobiceiu după culoare și floarea din care provine. S'a inventat în acest scop „Meloscopul" cu ajutorul căruia se determină culoarea; proveniența mierii se poate determina în parte după grăunțele de polen pe care le observăm la miscroscop.

Unii au încercat să aplice la clasificarea mierii metoda întrebuințată în gustarea băuturilor: vin, cognac, ceai, cafea... Din nefericire mierea nu se pretează ușor la asemenea probă din cauza vâscozității, de aceea s'a procedat în felul următor:

Fiecare probă de miere era turnată într'un păhărel apoi era diluată cu puțină apă fierbinte (100°). Se aprecia culoarea, apoi aroma mirosind de aproape. Nu se gusta în prealabil mierea deoarece gustarea face ca aprecirea prin miros să devină aproape imposibilă.

Numai după ce s'au selecționat după miros, probele alese au fost gustate astfel: s'a luat pe limbă o doză mare de miere care a fost imediat aruncată afară pentru ca să se poată aprecia gustul numai după cantitatea mică rămasă. In fine ultima probă a fost de a se aprecia gustul unei tartine *cu unt și miere*. S'a găsit o concordanță remarcabilă în aprecierea mai multor „gustători", ceeace arată că se pot aplica metodele generale de gustare, cu anumite precauțiuni, și în cazul mierei.

(Din *La Gazette Apicole*) C. Ț.

BOLI MOLIPSITOARE LA ALBINE CONSTATATE LA SECTIA DE APICULTURĂ DIN INSTITUTUL NATIONAL ZOOTEHNIC PANA LA 1 IULIE 1945.

Loca Americană: în județul Muscel în comunele Câmpulung 2, Leordeni 3, Golești 2, Stefănești 1, Văleni 1; în județul Prahova în comuna Ploiești 1; în județul Ilfov în Capitală 2 și în comuna Săbăreni în 1 prisacă.

Nosema: în județul Teleorman com. Belitorii în 1 prisacă.

La Secția de Apicultură din I. N. Z. în lunile Iulie-Septembrie a. c. s'au constatat următoarele cazuri de Loca americană provenind din următoarele comune: Câmpu-Lung (Muscel) 1, Bughea de sus (Muscel) 1, Capul Piscului (Muscel) 1, Plosca (Teleorman) 1, Târgoviște (Dâmbovița) 1, Pitești (Argeș) 1, Jilava (Ilfov) 1 prisacă.

Ridicarea producţiei coloniei de albine

de A. M. KOTOGHIN
din Uniunea Republicelor Socialiste Sovietice

Elementele fundamentale în ridicarea producţiei coloniei de albine trebuesc considerate: conducerea raţională a lucrărilor, comportarea conştiincioasă a stuparilor în operaţiunile de îngrijire şi supravegherea îndeaproape a coloniilor de albine în toate perioadele anului. Metodele existente în înmulţirea albinelor şi technica îngrijirii lor sunt departe de a fi desăvârşite şi delimitează posibilităţile de a ridica producţia de miere şi ceară.

Neajunsul metodelor existente în creşterea albinelor şi a technicei ei, decurg din faptul că în deslegarea acestor probleme n'au fost cunoscute suficient biologia coloniei de albine şi complexul factorilor cari, într'un fel sau altul, influenţează desvoltarea ei — şi de aici n'au fost asigurate condiţiile corespunzătoare procesului de viaţă ce se desfăşoară în colonia de albine.

Numeroasele cercetări de elemente izolate din activitatea coloniei, se comportau diferit una faţă de alta, în virtutea căreia aceste cercetări izolate deşi ne dădeau indicaţii extrem de interesante, n'au putut da în practică efecte prea mari. Este suficient să arătăm exemplul extrem de instructiv de a utiliza mătcile ajutătoare, experimentat prin numeroase cercetări şi la efectul astfel obţinut să raportăm ridicarea productivităţii în apicultură, pentru a ne convinge că utilizarea unilaterală a mătcilor ajutătoare fără a da atenţia cuvenită creerii tuturor condiţiilor exterioare stimulente înmulţirii în interiorul cuibului —n'a dat şi n'a putut da efectul aşteptat.

In acelaş timp însă folosirea mătcilor ajutătoare, apare ca o pârghie fundamentală în modificarea întregei technici apicole existente şi poate fi schimbată cu mare folos numai în complexul măsurilor ce garantează desvoltarea normală a coloniei de albine.

Ştiinţa în decursul timpurilor nu s'a comportat suficient de critic în cunoaşterea influenţei temperaturei în diferite perioade ale vieţii, influenţă care după părerea noastră apare de asemeni ca unul din factorii importanţi în complexul măsurilor de luat în ridicarea producţiei apiculturii.

De asemeni nu are o suficientă bază determinată şi nici nu este peste tot aplicată distanţa între rame de 13 mm., distanţă în afara legăturii faţă de condiţiile mediului în care se produce desvoltarea coloniei de albine.

Ca rezultat întregul şir de propuneri foarte preţioase n'au putut fi întipărite în practica stupăritului.

Aceasta desigur este anormal.

Intârzierea teorii dela practică, desvoltarea ştiinţei în discordanţă cu viaţa practică a stupăritului din colhozuri ne-a adus acest fenomen.

In studiile noastre am pornit dela ipoteza fundamentală că numai prin forţarea înmulţirii coloniei de albine ce asigură la începutul culesului un număr mare de albine lucrătoare, se poate realiza o înaltă productivitate. De aici toate studiile noastre au fost îndrumate spre cunoaşterea biologiei desvoltării coloniei de albine precum şi a tuturor condiţiilor ce într'un fel sau altul stimulează ritmul desvoltării în interiorul coloniei.

In Armenia importanţa factorului temperatură asupra cuibului coloniei se măreşte prin faptul că la începutul primăverii nopţile şi uneori şi zilele sunt destul de friguroase din care cauză colonia de albine nu-şi desface cuibul ci constitue un ghem. Din aceiaşi cauză mătcile reduc ouatul iar drept rezultat desvoltarea coloniei în lunile de primăvară se desfăşoară foarte încet.

In scopul forţării ritmului înmulţirii albinelor în lunile de primăvară am pus în interiorul stupilor de experienţă încălzitoare speciale. Aceste aparate sunt dispuse în pereţii laterali ai stupului, în saci încălzitori cu pleavă de paie. In tot timpul cât durează perioada de înmulţire a albinelor, dela începutul primăverii aceste aparate încălzitoare sunt umplute în fiecare seară cu apă fierbinte; temperatura apei în ele se coboară foarte încet şi se păstrează până în ziua următoare după principiul termosului.

Având în vedere lipsa aparatelor de încălzit au fost de asemeni utilizate sticle obicinuite de diferite dimensiuni.

Aplicarea acestor aparate de încălzire artificială şi a sticlelor cu apă fierbinte a mărit considerabil ritmul înmulţirii albinelor în interiorul coloniei.

In acelaş scop am luat şi altă măsură — micşorarea spaţiului dintre rame.

In ştiinţa şi practica stupăritului se ia ca distanţă normală între ramele cuibului acea de 12—13 mm. Ori studiul acestei probleme ne arată că în condiţiuni naturale distanţa între fagurii cu puet căpăcit este de 9,5 mm. Root atingând această chestiune scrie că dacă aplicăm o distanţă mai mare între rame, putem conta să obţinem faguri mult mai grei cu miere şi mai puţin puet de albină, însă mai mult de trântor. La un interval strâmt între faguri, din potrivă, există mai mult puet de albină şi lipseşte cel de trântor.

Folosind distanţatoare special construite am îngustat intervalul dintre rame împingându-l până la 8,5 mm, urmărind prin această strâmtoare scopul fundamental — să măresc ouarea mătcii.

Unul din următoarele elemente esenţiale din complexul de măsuri luate în vederea forţării înmulţirei coloniei a fost utilizarea maximă şi raţională a stupăritului nomad de sistem vertical, caracteristic pentru majoritatea regiunilor Armeniei şi aceasta în scopul principal de a prelungi perioada de înmulţire a coloniei de albine.

In acest scop coloniile din stupina de experienţe ce se aflau în primăvara anului 1939 în zona stepelor de munte, la sfârşitul lunei Maiu au fost transportate în regiunea dealurilor iar la începutul lui Iulie stupina experimentală a fost transportată în munţii din zona subalpină.

Aplicarea complexului mai sus descris — păstrarea temperaturii constante şi destul de invariabile în cuib în tot timpul înmulţirii, micşorarea intervalului între rame şi folosirea verticală a zonelor de recoltă pentru a prelungi perioada înmulţirii — a creiat toate ipotezele necesare pentru o înmulţire forţată a coloniei de albine.

Părăsind legea biologică şi cu scopul de a mări ritmul înmulţirii coloniei de albine noi am adăogat la complexul nostru, utilizarea la maximum a mătcilor ajutătoare.

In experienţele noastre efectul utilizării mătcilor ajutătoare s'a arătat foarte satisfăcător — la începutul culesului toate coloniile nou organizate ocupau dela 20 la 39 rame (în total).

Trecând la analiza rezultatelor obţinute din experienţele din anii 1939 şi 1940 trebue să ne oprim la metoda lucrului.

Experienţa a fost făcută cu colonii de albine normale având o greutate de 1,3 kgr.

Numărul de colonii supuse experienţei în fiecare an se poate vedea în tabloul de mai jos:

	1930		1940	
	Cantitatea	Puterea coloniei în kgr.	Cantitatea	Puterea coloniei în kgr.
Colonii cu albine	13	1,3	33	1,1
Colonii pentru scoaterri de mătci	1	1,3	3	1,1
Nuclee	5	—	14	—

Coloniile hotărîte pentru experienţă au fost împărţite în trei grupe egale: în anul 1939 câte patru colonii în fiecare grupă şi în anul 1940 câte 10 colonii în fiecare grupă. Coloniile au fost prevăzute cu toţi fagurii şi întreaga rezervă de hrană.

Pentru cunoaşterea ritmului înmulţirii albinelor în coloniile de experienţă la fiecare 12 zile se făcea numărătoarea puetului căpăcit.

Producţia generală a coloniilor supuse acestor experienţe s'a determinat la sfârşitul experienţei după cum urmează:

Producţia brută de miere s'a calculat în colonia de bază împreună cu coloniile ajutătoare. Producţia netă de miere a rezultat din cea brută scăzându-se din ea rezerva de 15—20 kgr. lăsată pentru fiecare colonie.

Producţia de ceară s'a detrminat după cantitatea de ceară produsă de colonia de bază şi de cele ajutătoare pe întreg sezonul. Aici au intrat fagurii construiţi din nou precum şi ceară obţinută din tăeturi şi curăţiri diferite, vârfuri izolate de ceară şi din descăpăciri.

La coloniile din grupele I şi II au fost realizate toate măsurile descrise mai sus la coloniile de control ce constituesc grupa III-a s'a efectuat o îngrijire obişnuită admisă în procedură, cu explicarea tuturor normelor prevăzute de regulele apiculturii.

TABELUL Nr. 2

Numărul şi puterea coloniilor obţinute dintr'o colonie de bază prin diferite metode de înmulţire.

Grupa de experienţă (metoda de înmulţire)	1939		1940	
	Cantitatea medie de colonii	Puterea mijlocie în rame complect ocupate	Cantitatea medie de colonii	Puterea mijlocie în rame complect ocupate
1. Prin divizare	9,25	13,5	6,0	20
2. Prin roiuri mixte	7,0	8	4,0	15
3. De control	0,5	17	0,5	20

Folosirea mătcilor ajutătoare şi organizarea nouilor colonii s'au efectuat la ajungerea puterei coloniei în stupul Dadant-Blatt până la 6—7 rame cu puet.

Aplicând aceste măsuri în îngrijirea albinelor cu folosirea mătcilor ajutătoare am reuşit să creem din fiecare colonie de bază la începutul culesului principal următoarele cantităţi de noui colonii (tabloul 2).

Prin metoda divizării dela colonia record în anul 1939 s'au obţinut 12 colonii iar în anul 1940, 9 colonii.

Rezultatele experienţelor la producţia coloniilor din cele trei grupe se arată în tabloul Nr. 3.

TABELUL Nr. 3

Rezultatele medii ale producţiei coloniei de experienţă şi control.

Grupa modul de înmulţire	1939			1940		
	Miere bruto kg.	Ceară bruto kg.	Creşterea coloniilor %	Miere bruto kg.	Ceară bruto kg.	Creşterea coloniei %
1. Prin divizare	242,25	7,5	1050	302,9	11,15	700
2. Prin roiri mixte	110,0	2,2	800	120,0	2,5	500
3. Grupa de control	39,1	0,385	50	48,0	0,4	50

Colonia record înmulţită prin divizare ne-a dat atât în anul 1939 cât şi în 1940 rezultate mult superioare celor medii; ele se pot vedea în tabloul Nr. 4

TABELUL Nr. 4

Producţia coloniei record.

Anul	Miere bruto kgr.	Ceară bruto kgr.	Creşterea coloniei de albine %
1939	367,8	11,64	1200
1940	403,0	14,0	900

Astfel experienţele făcute în ultimii doi ani ne-au demonstrat extraordinarul efect al acestor metode de lucru.

Totuşi aceste rezultate — 403 kgr. miere şi 14,0 kgr. ceară dela o colonie de albine, cari au întrecut recordul mondial, *noi nu-l considerăm la limită şi admitem că pe calea perfecţionării metodelor lucrărilor noastre se pot obţine şi mai mari rezultate de productivitate.*

Experienţa noastră în anul 1940 a fost aplicată stupinelor din 13 colhozuri. Lucrările s'au dăsfăşurat sub conducerea şi supravegherea staţiunii experimentale zootechnice. S'au obţinut următoarele rezultate:

Miere: 99—240 kgr. la coloniile supuse studiului; 16—42,5 la coloniile de control.

Ceară: 2,5—6,2 kgr. la coloniile supuse studiului; 0,38—0,70 kgr. la coloniile de control.

Tradus de Locotenent Inginer VECESLAV D. HARNAJ

P. S. — La rugămintea Domnului *Preşedinte Grigore Giossan* am tradus articolul de faţă din revista oficială de apicultură din U. R. S. S. *„Pcelovosdvo“* Nr. 2 din 1941.

Apreciez că prin metodele amintite de autor s'ar putea majora randamentul stupilor şi în ţară la noi. Totuşi, dat fiind spaţiul limitat ce ţi-l oferă coloanele unui articol, este de observat că autorul arată în linii mari numai principiile aplicate în experienţele făcute, fără a intra în detalii ce de altfel sunt absolut necesare într'o operaţiune ca aceasta ce comportă multă precizie. Eu personal am încercat să aplic, încă din primăvara trecută această metodă, dar n'am putut s'o continui din cauza evenimentelor ce nu mi-au îngăduit să stau în apropierea stupinei. Rezultatele obţinute în aceste condiţiuni nu prezintă importanţă.

Experienţele făcute de D-l Kotoghin au fost făcute în America.

Sper că aprecierile din articolul din aceste pagini vor stârni şi în apicultorii noştri inimoşi dorinţa de a încerca să pună în aplicare această metodă şi să ne dea comunicări despre rezultatele obţinute.

Locot. Inginer VECESLAV D. HARNAJ

DE ICI ŞI DE COLO...

D-l Inginer Inspector General Aurel M. Comşia dela Inspectoratul agricol, a verificat amănunţit gestiunea bănească a societăţii noastre pe exerciţiul 1945 până la zi şi a rămas foarte mulţumit de modul cum ea este ţinută. De asemeni s'a interesat în deaproape de activitatea morală a societăţii, felicitând Comitetul de grija ce poartă cauzei apicole româneşti.

— In zilele de 25—26 August a. c. D-l Dr. Francisc Szovèrdi, secretarul general al Asociaţiei Transilvănene de stupărie din Cluj a vizitat laboratorul şi centrul de studii şi documentare apicolă a D-lui C. Antonescu din Bucureşti.

D-sa a rămas plăcut impresionat de metoda confecţionării fagurilor prin asigurarea coeziunei moleculare la ceară, de execuţia fagurilor cu celule mărite din care a comandat câteva kgr. şi a felicitat pe d-l Antonescu pe care l'a găsit preparând creme de faţă din ceară şi miere de albine.

— In ziua de 30 August a. c. a avut loc consfătuire colegială între D-l Dr. Francisc Szovèrdi, secretarul General al Asociaţiei Transilvănene de stupărie din Cluj, str. Majàlis 22 şi Preşedintele nostru D-l Grigore Giossan. S'au discutat diferite probleme de interes apicol general, într'o atmosferă de sinceră prietenie şi înţelegere şi care a durat aproape trei ore. Despărţirea a fost mai mult de cât cordială, dar cu urarea că astfel de consfătuiri să aibă loc, ori de câte ori împrejurările vor fi prielnice.

Reînoim şi pe această cale salutul nostru cordial, tuturor stuparilor membri ai Asociaţie Transilvănene de Stupărie din Cluj.

Albinărit

Dr. C. Pelimon

In vara trecută fiind evacuată la Stolnici, jud. Argeș, am avut timp să vizitez amănunțit gospodăriile posesoare de stupi de acolo. Majoritatea aveau 1—2—3 stupi primitivi, doar la 8—10 locuitori putea fi vorba de prisăci.

In general starea primitivă a stupăritului din localitate, gândesc că se află și în alte comune din țara noastră și de aceia voiu descrie pe scurt cele constatate:

Aici un stup revine la 4,5 gospodării și la 19,4 suflete. Două treimi din stupi sunt primitivi iar o treime o imitație de stupi sistematici Layens, astfel construiți încât nu pot fi priviți și mânuiți decât tot ca un stup primitiv (descrierea lui amănunțită urmează).

O singură centrifugă (într'un butoiu) există în toată comuna și aceasta nu e folosită de mai mulți ani de când proprietarului i-au murit toți stupii.

Inmulțirea stupilor se obține prin roit natural iar de creștere de regine nici nu se pomenește. Roirile repetate le produc populațiuni slabe, cu provizii de hrană mici, care mor iarna de frig, de foame sau sunt atacate de găselniță. Gospodarul crede că „n'are noroc"!

Stupărit nomad nu fac deloc. Recolta de miere a stupilor primitivi poate fi de 2—3 kg. de stup sau nulă și alte ori albinele n'au nici pentru ele suficiente provizii.

Stuparii din Stolnici au credința falsă că vinderea de uleie cu albine le aduce „nenoroc" pentru ceilalți stupi.

Flora meliferă provine dela salcâmi destul de răspândiți, sălcii, puține plante furajere, zarzavaturi de pe lângă gospodării, pepeni (cultură intensivă), dovleci, floarea soarelui, flori de pădure și de pășune — suficientă hrană pentru numărul coloniilor.

Din 55 de stupari numai 3 au citit câte o carte apicolă; nici unul nu este abonat la vre-o revistă de specialitate.

In comună nu există nici un propagandist apicol.

La încheierea anchetei mele am reflectat cât de puțin au pătruns în comunele îndepărtate de centru îndrumările date și repetate de ani de zile de propovăduitorii albinăritului rațional dela noi și cât mai este de lucru în viitor pentru ca noi să folosim cum se cuvine nectarul florilor pământului nostru bogat și ajutat și de clima noastră favorabilă albinăritului.

ANUNȚ

Se face cunoscut că la Institutul Național Zootehnic, Secția de Apicultură este în prezent înzestrată cu aparate de sterilizat ceara.

Cei interesați se pot adresa aici pentru sterilizarea cantităților mai mari sau mai mici de ceară suspectă sau sigur infectată de Loca americană.

DAREA DE SEAMĂ A COMITETULUI SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA CĂTRE ADUNAREA GENERALĂ ȚINUTĂ LA 24 IUNIE 1945 IN SALA PALATULUI INSTITUTULUI NAȚIONAL ZOOTECHNIC.

La ora 11 şi jumătate d-l Preşedinte *Grigore Giossan* luând cuvântul remarcă cu multă părere de rău că din cauza imposibilității de astăzi de deplasare, lipsesc dela Adunare foarte mulţi membri din provincie.

După lista de prezenţă a membrilor se constată a fi de faţă la Adunare 21 de membri. Conform art. 35 din Statute Adunarea se poate ţine fiind la a doua convocare.

Se formează biuroul Adunării. Prezidează d-l *Grigore Al. Giossan* care propune desemnarea a doi scrutatori în persoana Domnilor *Dobrit Ilarion* și *Vasile Ionescu* şi a unui secretar în persoana d-lui *Const. Antonescu.* Adunarea în unanimitate aprobă.

D-l Președinte roagă pe Domnii scrutatori și pe d-l secretar să constate dacă formalitățile cerute de Codul de Comerţ şi Statutele societăţii sunt îndeplinite.

Domnii scrutatori Dobrit Ilarion şi Vasile Ionescu împreună cu d-l secretar Const. Antonescu, după ce au făcut verificările necesare, au încheiat următorul Proces-Verbal care a fost citit în Adunare:

„Astăzi 24 Iunie 1945 subsemnaţii scrutatori desemnaţi de Adunarea Generală a Societăţii Centrale de Apicultură din România, văzând aprobarea Comandamentului militar al Capitalei Stat Major B. R. dată cu autorizaţia No. 26.629 din 12 Iunie 1945, vizată şi de circumscripţia de Poliţie No. 25 prin care se dă voe să se ţină această Adunare Generală, văzând publicaţia Dărei de Seamă din revista „România Apicolă" No. 1—5 pe 1945 şi a Bilanţului General şi Contului de Profit şi Pierdere, ambele încheiate la 31 Decembrie 1944, publicate şi ele în „România Apicolă" No. 1—5 1945, văzând tabloul de membri prezenţi în Adunare în număr de 21 persoane ş iîn conformitate cu art. 34 din Statutele Societăţii şi Codului de Comerţ, astăzi fiind la a doua Adunare şi deci se poate ţine cu orice număr de membri prezenţi, declarăm că formalităţile legale sunt îndeplinite şi că Adunarea se trece în mod legal şi în conformitate cu Statutele Societăţii şi Codului de Comerţ. Drept care am încheiat prezentul Proces-Verbal.

D-l Președinte *Grigore Al. Giossan* pe baza celor constatate de D-nii scrutatori şi de Secretar, declară şedinţa Adunării Generale deschisă.

Luând cuvântul d-l Președinte *Grigore Al. Giossan* spune:

Domnilor Membri,

Ca şi marile ţări aliate Uniunea Republicelor Socialiste Sovietice, Marea Britanie şi Statele Unite al Americei, România şi-a dat şi ea cu prisosinţă tributul de sânge pentru democraţie şi libertate.

Ca o pioasă recunoştinţă pentru toţ icei căzuţi în aceste lupte pentru triumful dreptăţii, egalităţii şi libertăţii, să păstrăm un minut de reculegere, cinstind astfel memoria lor, pildă de sacrificiu pentru generaţiile viitoare.

. . . .

Domniloor Membri,

Activitatea noastră pentru propăşirea stupăritului românesc, n'a fost cătuşi de puţin întreruptă, cu toate greutăţile prin care am trecut, de altfel destul de cunoscute tuturor. Revista „România Apicolă" este şi rămâne Hrisov preţios pentru prezent şi posteritate de toată strădania ce se depune pentru propăşirea stupăritului.

Concomitent cu articolele şi sfaturile date prin revistă, Secţia Apicolă din Institutul Naţional Zootechnic de sub conducerea D-lui *Dr. Florin Begnescu* secondat de d-na *Dr. C. Pelimon,* s'a ocupat în deaproape şi de problemele de laborator, dând posibilitate tuturor apicultorilor să li se analizeze gratuit puiet, albine şi faguri bănuiţi infectaţi de boli. Este locul dar să aducem şi pe această cale mulţumirile noastre călduroase pentru tot sprijinul efectiv ce-l dauă albinăritului românesc.

Domniloor Membri,

Cunoaşteţi în deajuns lupta dusă de noi pentru o legiferare apicolă, de pe urma căreia profitul direct şi indirect l-ar fi avut în cea mai largă măsură Economia noastră Naţională. Probabil că peste voinţa noastră a oamenilor, sunt puteri abstracte care lucrează şi înfăptuiesc evenimente, ce depăşesc pierderele şi calculele omeneşti şi care se îndeplinesc prin voinţa celui A-tot-Puternic spre aşezarea şi binele tuturor. De aceea să avem răbdare, să nu ne descurajăm, convinşi că prin unirea şi puterea noastră de muncă, vom obţine în curând înfăptuirea şi celorlalte deziderate în ramura stupăritului, aşa cum de altfel am obţinut mare parte dintre ele.

Domniloor Membri,

Din Bilanţul General şi Contul de Profit şi Pierdere publicat în Revista No. 1—5 1945, aţi putut vedea că situaţia noastră financiară nu este de cât mulţumitoare, datorită chibzuinţei noastre de a gospodări cât mai bine micul nostru avut. Avem un excedent de lei 83.330, care ne-a permis să putem tipări numărul pe Decembrie 1944 apărut în luna Februarie 1945, din cauza greutăţilor cunoscute de altfel tuturor.

Am putut de asemenea menţine cu dârzenie fondurile constituite până acum, care ne va permite în limitele posibile şi în viitor să ne îndeplinim programul nostru fonduri de propagandă apicolă şi o casă a stuparului.

Am ridicat abonamentul la lei 2000 anual. Suma de fapt este extrem de mică, mai puţin de cât jumătate kgr. de miere. Costul imprimării revistei şi a hârtiei de tipar este foarte mare, aşa în cât regia revistei este o problemă pentru noi, mai ales că tirajul nostru este extrem de mic. De aceea nu putem apare regulat lunar şi suntem nevoiţi să scoatem numere colective. Dacă stuparii noştri ar înţelege şi ar contribui încă de la începutul anului să-şi achite abonamentul, iar cei cu stupini mari, să mai trimită şi ceva donaţii, strădania noastrx nu ar fi în zadar. Cauza apicolă este cauza ţării, dar în acelaşi timp este şi cauza stuparilor, mai ales astăzi, când preţul mierei este destul de urcat. Este de datorie ca toţi să pună umărul şi uniţi să ridicăm şi breasla noastră la loc de cinste. Fiecare stupar să fie înscris în societate, care este sindicatul nostru. Astfel vom putea tipări organul nostru în cele mai frumoase condiţiuni, şi vom avea cel mai bun organ de îndrumare şi perfectare apicolă, de urma căreia roadele vor fi în adevăr fructuoase. (Aplauze prelungite).

D-l *Preşedinte* dă cuvântul d-lui cenzor *Gh. Pandrea* care citeşte următorul raport al Comisiei de Cenzori către Adunarea Generală:

Domniloor Membri,

Conformându-ne obligaţiunei impuse de art. 29 din Statutele Societăţii noastre şi Codului de Comerţ, am verificat în mod amănunţit actele de încasări şi cheltuieli făcute în cursul anului 1944 precum şi Bilanţul General şi Contul de Profit şi Pierdere, ambele încheiate la 31 Decembrie 1944 şi am constatat că atât actele de încasări şi cheltueli, cât şi Bilanţul General şi Contul de Profit şi Pierdere, au fost bine întocmite şi exact după scriptele societăţii.

Faţă de constatările noastre, vă rugăm Domnilor Membri, să binevoiţi a aproba Bilanţul General şi Contul de Profit şi Pierdere, aşa cum vi se prezintă de Comitetul Societăţei dând descărcare de gestiunea 1944.

D-l Preşedinte *Grigore Giossan* întreabă dacă doreşte să ia cineva cuvântul asupra Dărei de Seamă şi raportul cenzorilor.

Cere cuvântul d-l *Plotonier Major Vasile Ioan* care, într'o însufleţitg cuvântare dupi ce arată zbuciumul depus de Preşedintele Gr. Giossan pentru propăşirea albinăritului şi al Societăţii, mai ales în aceste vremuri grele, mulţumeşte Comitetului pentru toată activitatea depusă şi îşi manifestă nădejdea că prin ajutorul lui D-zeu şi munca neooosită a preşedintelui, să revină albinăritul românesc în făgaşul de odinioară de progres, dorit de altfel de toţi iubitorii de albine.

D-sa în continuare propune majorarea abonamentului, extrem de mic de la lei 2000 la lei 2500, adică cu lei 500 în plus, sumă care să fie alôcată fondului Cassa Stuparului.

Adunarea în unanimitate aprobă că abonamentul să fie sporit cu lei 500, sumă ce se va aloca la Fond Cassa Stuparului.

TOŢI MEMBRII CARE AU ACHITAT ABONAMENTUL DE LEI 2000 VOR MAI TRIMITE INCĂ LEI 500 IN PLUS drept complectare.

Ne mai cerând nimeni cuvântul d-l Preşedinte intră în dezbaterea ordinei de zi şi pune la vot:

1) Darea de seamă a Comitetului pe exerciţiul 1944;

2) Raportul Comisiei de cenzori;

3) Descărcarea Comitetului de gestiunea sa.

Toate aceste trei puncte se aprobă în aplauze generale şi în unanimitate.

4) Alegerea a trei membri eşiţi la sorţi în conformitate cu art. 16 din Statute şi anume: Const. C. Hristea, Ion Gh. Mareş şi Dr. D. Russu. Membrii eşiţi la sorţi sunt reeligibili.

In unanimitate şi aplauze generale se realeg domnii: *Const. L. Hristea, Ion Gh. Mareş* şi *Dr. D. Russu.*

5) Alegerea a trei cenzori activi în locul D-nei Arhitect Henrieta Delavrancea Giborg şi Domnilor Gh. Pandrea şi S. Ruginosu şi a trei cenzori supleanţi în locul d-lor C. Costescu, Plot. Maj. Vasile Ion şi C. V. Lascar. Atât cenzorii cât şi cenzoorii supleanţi sunt reeligibili.

Adunarea în unanimitate realege cenzori activi pe D-na Arhitect Hen-

rieta Delavrancea Gibory, şi pe d-nii *Gh. Pandrea* şi *Simion Ruginosu* şi cenzori supleanţi pe d-nii *Ilie Ivănescu, C. V. Lascar* şi *Plt. Major Vasile Ion.*

6) Bugetul pe anul 1945.

D-l Preşedinte prezintă următorul proiect de buget şi anume:

Venituri			*Cheltueli*		
Numerar în Cass . .	Lei	83.330	Imprim. revista. . .	Lei	900.000
Cotizaţii şi abon. .	„	1.000.000	Clişee revistă . . .	„	20.000
Donaţii	„	5.000	Expediţie revistă . .	„	20.000
Colecţii vechi . . .	„	10.000	Corespondenţă . . .	„	10.000
Insigne şi albiniţe . .	„	2.000	Căsuţa poştală . . .	„	6.000
Reclame	„	2.000	Viza registre . . .	„	4.000
Diverse.	„	6.670	Cheltueli cancelarie .	„	10.000
			Cheltueli redacţie şi stupină	„	20.000
			Fond pentru deschiderea de credite neprevăzute	„	119.000
	Lei	1.109.000		Lei	1.109.000

care se aprobă în unanimitate.

7) Diverse chestiuni de interes general apicol şi bunul mers al societăţii.

D-l Preşedinte *Grigore Giossan* arată necesitatea sindicalizării tuturor apicultorilor din întreaga ţară, într'un corp puternic, care să ne permită pe deoparte, să fim strânşi uniţi în apărarea intereselor noastre generale apicole, şi pe de altă parte, să putem conlucra într'o atmosferă de înţelegere generală cu dezvoltarea şi propăşirea albinăritului în România cu foloase generale pentru Economia noastră Naţional românească. In continuare d-sa regretă că la această adunare lipseşte d-l *Dr. Florin Begnescu* pionul şi apostolul apiculturii româneşti care, prin *luminile* d-sale ar fi putut ajuta mult desăvârşirea acestei mari probleme de interes general apicol. Speră însă ca la viitoarele şedinţe, fiindcă o astfel de problemă va reclama mai multe şedinţe, să participe şi d-sa şi să ne ajute ca să o desăvârşim în cele mai optime condiţiuni.

D-l Preşedinte în continuare arată că sindicalizarea apicultorilor nu se poate înjgheba cu aceiaşi uşurinţă cu care s'au constituit sindicatele de muncitori în fabrici, instituţiuni, etc., etc. Aici este vorba, spune d-sa, de sindicalizare de patroni, fiindcă fiecare apicultor în parte este şi proprietar al stupinei sale. Avem deci nevoe de un statut aparte, de o înjghebare în felul organizaţiei sindicale a corpului de avocaţi etc. De aceea trebue să constituim din sânul nostru o comisiune, care să se ocupe cu elaborarea unui statut al sindicalizărei noastre şi poate să aşteptăm şi pe cel al corpului de avocaţi, pentru ca de la început să pornim pe baze sănătoase. Propun dar constituirea unei comisiuni compuse din d-nii *Căpitan Zissu D-tru, Const. Antonescu, S. Ruginosu* şi *Ilie Ivănescu*, care să studieze şi să elaboreze statutul de sindicalizare de care avem nevoe în spiritul legei de sindicalizare.

Adunarea în unanimitate aprobă propunerea şi constituirea comisiunei.

După diverse discuţiuni de interes general apicol la care au luat cuvântul d-nii *Locot. V. Harnaj, Ilie Ivănescu, Const. Antonescu, Iosif Bădescu* şi *Gh. Pandrea* a răspuns apoi d-l Preşedinte *Gr. Giossan*, mulţumind tuturor pentru atmosfera de adevărată colegialitate ce există între toţi apicultorii.

In continuare d-sa comunică că ordinea de zi fiind terminată și ora târzie mai rămâne de rezolvat alegerea din sânul comitetului a unui Preşedinte şi distribuirea însărcinărilor celorlalţi membri, pentru bunul mers al societăţii.

D-l Preşedinte îşi depune deci mandatul de Preşedinte.

Adunarea în unanimitate şi în aplauze generale aclamă pe d-l *Grigore Al. Giossan* şi-l roagă să primească în continuare însărcinarea de Preşedinte al societăţii, fiindcă pentru moment este singurul care atât prin trecutul d-sale cât şi prin felul d-sale stăruitor, va putea duce mai departe pe calea progresului destinele albinăritului românesc.

Răspunde apoi d-l *Giossan* care mulţumeşte pentru călduroasa manifestare ce i se arată şi cacre îl face să continue opera grea începută.

Se împart însărcinările celorlalţi membri din sânul comitetului şi anume: Vice-Preşedinte *General Al. Mladinescu,* Secretar General *Căpitan Zissu D-tru,* Redactor al Revistei „România Apicoolă" şi conducător al Stupinei *Const. Antonescu,* Casier *Const. Ţintea* şi Bibliotecar *Locot. Veceslav Harnaj.*

Şedinţa a luat sfârşit la ora 14.

Preşedinte, GR. GIOSSAN

Secretar, *C. Antonescu*

De ici și de colo...

Criza de floră meliferă începe să fie simțită și în America. Așa de pildă Mr. Ardon F. Denlinger alarmat de acest fapt propune ca să se selecționeze și să se îmbunătățească plantele producătoare de nectar până la *a le face rentabilă cultura numai în scopul producerii de nectar.* Dacă acest lucru se va face, el este posibil, apicultorii vor renunța la apicultura pastorală și se vor mulțumi să cultive aceste plante, pe întinderi potrivite, în jurul stupinei.

Idealul ar fi, evident, ca aceste plante selecționate expres în vederea producției de nectar să mai aibă și o altă întrebuințare; în felul acesta venitul s'ar dubla.

(Din *American Bee Journal)*

O nouă întrebuințare a cerei a fost găsită de D-l Jean Ticoulat din Oakland. Se știe că spălătoresele obișnuiesc să scrobească înainte de călcare pieptii cămășilor, gulerele, manșetele, etc...

Deasemenea marile spălătorii chimice. D-l Jean Ticoulat a observat că adăogarea de ceară la scrobeala pentru întărit ajută să se capete un apret mai bun și un luciu mai frumos. In plus și aceasta în America contează, călcatul se face mai rapid fierul lunecând mai ușor. Iată rețeta pe care o recomandă: La 20 de galoane de apă se adaugă 5 funți amidon de grâu și 3 uncii de ceară de albine.

(Un galon = 3,78 litri; un funt = 453,6 gr.; o uncie = 28,3 gr.)

(Din *American Bee Journal)*

Apis Mellifica Banatica

Cine a urmărit în deaproape ceea ce s'a scris în revista noastră despre albina bănățiană și bine înțeles acei cari au introdus-o în stupină și i-au studiat calitățile ei excepționale, s'au putut convinge că propaganda ce i-am făcut-o la Congresul internațional apicol de la Zürich și apoi prin revistele apicole străine din toată lumea, a fost plină de adevăr și dezbrăcată de orice interes personal, așa cum a fost de altfel toată activitatea mea apicolă de mai bine de 20 ani.

Trebue să recunoaștem că vremurile prin care am trecut de atunci și până astăzi nu a permis unui număr prea important de stupari, să studieze în deaproape albina bănățiană, cum de altfel nici stuparii bănățeni n'au avut posibilitate să-și dezvolte crescătoriile de mătci selecționate, pentru a le pune la dispoziția cercetătorilor. Totuși din comunicările primite dela unii stupari, care între timp au studiat-o, reese limpede numai cuvinte de laudă pentru albina bănățiană.

Campania 1946 să ne fie început de eră nouă. Să dăm toată atențiunea, ce se cuvine albinei bănățene, cu atât mai mult, cu cât odată drumurile deschise cu confrații apicultori din celelalte țări, vom fi solicitați într'o largă măsură să le o furnizăm și lor.

In campania 1940 am avut peste 20 de cereri de la diferiți stupari din Franța, Elveția, Belgia, Suedia, Danemarca pentru mătci selecționate bănățene. Comenzile n'au putut fi executate din împrejurări cunoscute tuturor. Dar aceste comenzi și altele în plus vor fi repetate odată drumurile deschise și datoria ne impune să ne găsească pregătiți. De altfel zilele acestea am primit prin intermediul Ministerului de Agrcultură, o cerere a D-lui Bignonet agent apicol 63 Rue de Villersexes Niort 2 Sevres France, care își exprimă dorința să cumpere unul sau mai mulți stupi cu albine sau eventual numai regine bănățene. Ne cere oferte de prețuri bine înțeles pentru campania viitoare. Stuparii bănățeni cari înțeleg să se ocupe în deaproape de creșteri selecționate de mătci, să-și noteze adresa și în plus să-mi comunice hotărârea luată, ca la rândul meu să-i pot recomanda. Este o mândrie națională, ca toate cererile să fie satisfăcute în cele mai optime condițiuni și noi la rândul nostru, vom ști în viitor să dăm preferință și să recomandăm numai pe stuparii cari, conștienți de sarcina ce și-o iau, vor executa comenzile numai de mătci și albine selecționate în afară de orice reclamațiuni. Avem timp suficient până la campania viitoare de pregătire cu stupi pepiniere, cutii de expediție și celălalt material necesar unei crescătorii sistematice. Chiar de pe acum să ne punem pe lucru și vom fi răsplătiți din belșug pentru toată osteneala depusă.

GRIGORE AL. GIOSSAN
**Președintele Soc. Centrale de Apicultură
din România.**

Standardizarea

Cu adâncă părere de rău trebue să constat că în urma apariţiei articolelor mele asupra standardizării stupăritului românesc, drept rezultat, am fost considerat că a-şi avea „o vădită simpatie pentru stupii construiţi în atelierele d-lui Hanganu" deşi am spus-o dela început şi repetat-o chiar, că nu o fac decât cu scopul de a servi apicultura în general, înţelegând că interesul colectiv este mai presus de acel personal.

Am insistat asupra modelului executat de d-l Ing. Hanganu pe consideraţiunea că ar fi cel mai răspândit din ţară şi a începe cu un nou model, ar trebui să treacă tot atât timp cât s'a strecurat dela înfiinţare, pentru ca abia să se ajungă la stadiul în care se aflá astăzi citata întreprindere.

Şi atunci dacă acesta a fost motivul, ce vină poate să mi s'arunce, decât aceia de a fi ales ca mijloc de comparaţie întreprinderea d-lui Iovănescu?!

După mine însă, afirmaţiile făcute pro sau contra privitor la întreprinderile vizate, nu pot avea o atât de mare influenţă în massa apicultorilor noştri, încât să înrâureze în bine sau rău bunul mers al acestora, deoarece ambele au câştigat dealungul timpului un prestigiu peste care nimeni n'ar putea arunca un văl de umbră cât de cât, oricare ar fi personalitatea sa şi de orice mijloace ar dispune.

Cât despre întreprinderea d-lui Hanganu, cred că, nu datorită mie... a putut fi scoasă din „anonimat"... şi-mi permit pentru „excesul de zel" faţă de d-sa — de care sunt acuzat — să-mi cer scuze publice, deoarece mi-am permis fără asentimentul d-sale să uzez prea mult de reputaţia câştigată cu atâta perseverenţă şi sacrificii.

Şi pentru ca să ne dăm seama că standardul în apicultură este necesar şi urmează a se impune într'un viitor mai apropiat sau mai îndepărtat, voiu da ca exemplu pe americani.

Deşi în ţara lor tehnica automobilului, avioanelor, aparatelor de radio, etc., evoluiază mereu şi pe zi ce trece se scot noi maşini şi aparate din ce în ce mai perfecţionate, stupul *standard* rămâne mai departe, evoluând doar numai ca metodă de conducere şi ceiace nu poate fi costestat, noi nu ne putem compara nici pe departe cu realizările lor pe tărâmul apicol şi aceasta se datoreşte numai faptului că suntem obsedaţi de ideia unui modernism excesiv.

Cine nu ştie câtă vâlvă au făcut, în Franţa, apariţia stupului „Minimax" şi „Automatul", crezându-se la un moment dat că acesta din urmă, va înlătura toate modelele existente şi cu toate acestea pe zi ce trece se vorbeşte tot mai puţin de el, pentru ca într'un viitor apropiat să ia locul ca piesă de muzeu — alături de cel dintâi.

Şi în ţară la noi lucrurile se petrec aidoma.

Acestea sunt realităţi de care trebue să ţinem seamă şi nicidecum si ne complacem în a admira tot ce ne iesă în cale.

In ce mă priveşte, am convingerea fermă că viitorul nu va răsturna cu nimic realizările câştigate până în prezent privitor la tipul american, ci din contra le va confirma în totul.

IOAN C. BĂGU, apicultor.

Informațiuni

— **Viitoarea ședință a Comitetului va avea loc Duminică 27 Ianuarie 1946, ora 10 dimineața la sediul Societății Palatul Institutului Național Zootehnic, str. Dr. Staicovici 63. Rugăm pe membrii să participe în număr mare.**

IMPORTANT PENTRU DOMNII APICULTORI FOȘTI CENTRE DE PROPAGANDĂ APICOLĂ

Din cauza multor greutăți ce avem cu tipărirea revistei, rugăm insistent pe D-nii propagandiști să ne dea concursul și să binevoiască a ne trimite costul abonamentului pe 1945, noi ne mai având posibilitatea de a le trimite revista gratuit și în acest an.

Sperăm că vom fi înțeleși și cu această speranță mulțumim anticipat.

COMITETUL

— Intrucât din pricina războiului multe din prisăcile stuparilor dela noi s'au năruit, abonații noștri sunt rugați a ne comunica dacă în localitățile unde se află se găsesc de vânzare stupi primitivi (buduroae, coșnițe, ulee de scândură, etc.) și la ce preț, pentru a putea da informațiuni colegilor amatori să cumpere.

— Aflăm că maestrul C. L. Hristea, autorul monumentalei lucrări **STUPĂRITUL**, care a fost premiată de Academia Română și care a reapărut în Ediția 2-a s'a stabilit iarăș la Domeniile Luciu-Giurgeni, jud. Ialomița (Gara Țândărei) unde primește corespondența și orice lămuriri ce i s'ar cere din partea membrilor Societății noastre.

CĂRȚI

„Stupăritul ediția II-a de D-l C. L. Hristea costă lei 4.500 plus 280 lei recomandată prin poștă.

„Călăuza Stuparului“ ediția 8-a de D-l Nicolaescu și Stoenescu costă lei 2.000 plus 250 lei recomandată prin poștă.

Se trimite oricui contra plată anticipată trimisă pe adresa D-lui C. Țintea cont C. E. C. No. 12984 sau prin mandat poștal Căsuța poștală 525 București.

Abonamentele se trimit numai pe adresa D-lui C. Țintea cont cec No. 12984, orice mandate și reclamațiuni cu privire la expediția revistei, să se adreseze pe adresa D-l C. Țintea, căsuța poștală 525, București.

Situația D-lui .... **la** **1944**

Abonamente	PE ANII						Total lei
	1940	1941	1942	1943	1944	1945	
Abonamente plătite							
Abonamente de plată							

Casier.

APICULTORII

Găsesc în sezonul apicol 1946 faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presați la valțuri moderne „Rietsche". (Prețul la cursul de cumpărare a cerii plus fabricațiunea). Se execută faguri presați la valțuri din ceara proprie a D-lor apicultori dacă acest material este **foarte bine curățat** de orice părți străine. **(Prețul — lei** kgr. și 5% scăzământ). Se cumpără ceară curată de albine. Contra aconto 30%, se expediază ramburs în provincie (minimum 3 kgr. la o comandă). Orice corespondență, prin carte poștală dublă prevăzută cu adresa expeditorului pentru răspuns. **Căpitan Zissu Dumitru,** Strada Gheorghe Barițiu No. 23 — Bucuresti (prin Calea Griviței, Stația tramvai Octav Cocorăscu). Telefon 7.44.32.

CENTRIFUGE
EXTRACTOARE DE MIERE

GĂSIȚI LA

MONDIAL

București, Str. Carol, 6 — Tel. 5.26.28

Pentru reclamele publicate în Revistă Societatea Centrală de Apicultură nu-și ia nici o răspundere.

STUPINA ANTONESCU

a început lucratul pentru sezonul 1946 de **FAGURI ARTIFICIALI TRAINICI** (prin asigurarea coeziunei moleculare la ceară pe cale naturală) confecționând orice cantitate și pentru orice mărime de ramă.

Se garantează sterilizarea fagurilor contra bolilor la albine și folosirea mierei și a alcoolului alb în soluție la valțuri, ceiace face ca albinele să lucreze repede și cu multă plăcere pe acești faguri.

In măsura disponibilului se preschimbă ceara D-lor apicultori cu faguri gata lucrați.

EXTRACTOARE BIFAȚALE (extrage mierea deodată pe ambele fețe ale fagurilor) și alte unelte apicole, ireproșabil executate în atelierele **FRAȚII ANTONESCU.**

EXPOZIȚIE PERMANENTĂ: București, str. Virgiliu, 7. Tel. 5.22.06.

STUPI DADANT-BLAT

fabrică ferma Crețulești-Ilfov
proprietatea Dr. Em. Daraban
complecți cu etaj și salteluțe.

SEMINȚERIA «FLORA» Alois Kaurek, București, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere.

☐ **Revista „România Apicolă" este aranjată pe colecții complete, și necomplete cu numerele 1, 2, 3, 4, 5 lipsă, și se poate vinde după cum urmează: Colecția completă, Lei 500; Colecția cu No. 1 lipsă, Lei 400; Colecția cu 2 numere lipsă, Lei 300; Un număr separat, Lei 100. Sumele se trimit pe adresa D-lui C. Țintea, CONT CEC No. 12984.**

Abonamentul 10.000 lei anual. **Exemplarul 1.500 lei.**

«BUCOVINA» I. E. TOROUȚIU BUCUREȘTI

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL
SOCIETĂȚII
CENTRALE DE
APICULTURĂ
DIN ROMANIA

ANUL XX Nr. 1—5 IANUARIE—MAI 1945

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sediul Societății: București VI, Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Național Zootehnic
Abonmentele și ori-ce sume de bani se trimit numai pe adresa:
C. Țintea căsuța poștală 525 sau prin Cont C. E. C. No. 12984
Corespondența se va adresa numai **București I. Căsuța Poștală 525.**

Președinte de onoare statutar: **R. ZĂRONI,** Ministrul Agriculturii și Domeniilor.

Prim Vice-Președinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**

Vice-Președinte de onoare: **N. Nicolaescu**

Comitetul: Președinte activ: **Grigore Giossan**

Vice-Președinte: **General Al. Mladinescu.**

Secretar General: *Cpt. Zissu Dumitru.* Casier: *Constantin C. Țintea.*

Bibliotecar: *Lt. V. Harnaj.*

Redactor România Apicolă: *Constantin S. Antonescu.*

Membri: *Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareș, Dr. D. Russu.*

Censori activi: *S. Ruginosu, Gh. Pandrea* și *D-na Arh. Henrieta* Delavrancea-Gibory.

Censori supleanți: *C. Costescu, C. V. Lascăr, Plot.-maj. Vasile Ioan.*

„ROMÂNIA APICOLĂ"

Organ de propagandă al Societății Centrale de Apicultură din România

București I, Căsuța Poștală No. 525.

Redactor Șef: **Constantin S. Antonescu.**

Colaboratori:

Prim Vice Președinte de Onoare: **Dr. Fl. Begnescu.**

Vice Președinte de Onoare: **N. Nicolaescu.**

și D-nii: **Grigore Giossan, Constantin L. Hristea, Dr. Em. Daraban, Cpt. Zisu D-tru, D ra Ecaterina Golescu,** etc.

ABONAMENTUL: Pentru Instituțiuni, Societăți, le 4000 anual; Pentru membrii: Cotizația la societate 200 lei anual; Abonamentul 1800 lei. Total lei 2000. Taxa de înscriere lei 100.

Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Articolele de publicat în Revista „România Apicolă" ca și orice reclame etc. se vor trimite pe adresa Societății Centrale de Apicultură din România. București. Căsuța Poștală No. 525.

CUPRINSUL

Cuvânt înainte de Grigore Giossan; Primăvara de C. Țintea; Apicultura nomadă de Constantin S. Antonescu; Cum se lucrează într'o stupină de Ioan T. Spiloiu; Scrisoarea D-lui C. Antonescu către D-l Președinte Grigore Giossan; Probele de albine și faguri pentru diagnostic la laborator de Dr. C. Pelimon; Stupi cu două sau mai multe regine de C. Antonescu; Procesul-verbal de inspecție al Soc. Centrale de Apicultură de către organele Minist. Agriculturii; Procesul-verbal al ședinței comitetului din 21 Ian. 1945; Darea de seamă a comit. soc. către Adunarea Generală; Bilanțul și Contul de Profit și Pierdere pe anul 1944 al Soc. Centr. de Apicultură; Convocarea Adunării Generale a Soc. Centr. de Apicultură; Informațiuni, etc., etc.

ANUL XX **Nr. 1—5** **IANUARIE—MAI 1945**

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

CUVÂNT INAINTE

Douăzeci de ani de zbucium și muncă neobosită pentru propășirea albinăritului în țara noastră trebue semnalată. Și aceasta cu atât mai mult cu cât, această muncă rodnică a fost depusă de câțiva oameni desbrăcați de orice interes personal, numai din dragoste pentru stupărit. In toată activitatea noastră sprijinul oficialității a fost aproape inexistent. Cine răsfoește organul „România Apicolă", în cei 20 ani de propagandă asiduă apicolă, va înțelege câtă strădanie s'a depus, ca să se poată realiza toate înfăptuirile importante de până astăzi pe târâm apicol. Numai dacă am menționa consacrarea de neam bun și selecționat în toată lumea al albinei românești „Apis mellifica Banatica", *apoi operele importante de instruire în arta stupăritului apărute în ultimul timp în ediții repetate și mai ales cercetările și studiile importane în bolile albinelor, citate în toată lumea, ale eruditului nostru Dr. Florin Begnescu și putem afirma că cei 20 ani de inițiativă particulară constitue o etapă importantă în istoria desvoltării albinăritului românesc.*

Ca și celelalte ramuri ale agriculturii, stupăritul românesc, se găsește astăzi la o grea răspântie. Multe dintre prisăci au fost distruse, iar altele secătuite de Loca. Avem din nou o mare datorie, să pornim la muncă și să le refacem, mai bogate și mai frumoase.

Dar ca să putem culege mai devreme roadele străduințelor ce vom depune, să strângem rândurile și în ritmul vremurilor democratice de astăzi, să ne sindicalizăm și noi apicultorii din toată țara, formând un corp puternic care, să ne impună în satisfacerea doleanțelor apicole, atât de necesare pentru reînflorirea albinăritului românesc.

Sindicalizarea o vom face pe județe și pe țară, ca prin forța și prin munca noastră să putem obține dreptele noastre revendicări, — dorite și așteptate de mult pentru reînflorirea și propășirea stupăritului în România, isvor de bogăție pentru Economia noastră Națională.

Prima adunare de sindicalizare o fixăm pentru ziua Adunării noastre generale, pentru ca în cadrul ei, să poată participa cât mai mulți delegați și din provincie. Este dar o imperioasă datorie să luați parte cât mai mulți apicultori la această adunare, care va fi trecută în ordinea de zi a adunării la „Diverse".

Știm cu toții că apicultura se bucură de toată atențiunea în Uniunea Republicelor Socialiste Sovietice. In revista noastră, am publicat încercări de domeniul științific apicol, destul de avansate din U.R.S.S. Se înțelege dar, cât de necesară este o apropiere de confrații noștri apicultori sovietici, dela care sunt sigur, vom avea multe de învățat.

Deaceia, odată cu urările de prosperitate, ce vi le fac astăzi, cu ocazia noului an, adaug și sincera mea dorință, pe care o consider unanimă de apropiere și adevărată înțelegere de conlucrare cu toți confrații apicultori din vecinătate, cu cei din Anglia, Statele Unite ale Americei, Franța precum și cu toți apicultorii din toată lumea.

GRIGORE AL. GIOSSAN
Președintele Soc. Centrale de Apicultură
din România

PRIMĂVARA

Primăvară, Primăvară,
Ai sosit pe la noi iară
Aducându-ne cu tine
Dor de muncă, dor de bine.

Peste tot ca și'n grădină
Chiar de când se face ziuă
Mii de-albine o pornesc
Zarea ele împânzesc.

Pe câte-un pom poposesc
La polen ele grăbesc
Apoi dela mii de flori
Strâng nectarul tuturor.

Parte'n stup cu multă trudă
Miere și ceară adună
Faguri noi ele 'njghebează
Mierea apoi depozitează.

Toată ziua robotesc
De puiet ele 'ngrijesc
Neamul lor în lumea largă
Nici când n'are să se piardă.

C. ȚINTEA

STUPARII CE AU ROIURI ȘI STUPI SISTEMATICI goi sau cu albine de vânzare, pot să-și dea adresele la Institutul Național Zootehnic — Secția de Apicultură, din Str. Dr. Staicovici No. 63, unde se interesează mulți amatori.

APICULTURA NOMADĂ

de **CONSTANTIN S. ANTONESCU**

Pe Valea Bârsei (aproximativ 12 km. N. V. de Zărneşti, jud. Braşov), am cunoscut în vara anului 1942 pe modestul apicultor Ion Smical, de fel din satul Sohodol (Gura Branului) de unde venise cu 9 ani în urmă, împreună cu 12 stupi, singura lui avere pe atunci.

Făcusem în acea zi de Iulie peste 30 km. pe jos, pe poteca ce duce printre fâneţe şi lanurile răzleţe dela Râjnov-Tohanul Nou-Gura-Branului-Zărneşti şi de aci pe Valea Bârsei spre Plaiul Foii, înainte de coasa fânului, şi cu tot drumul lung, mireasma florilor şi aerul de munte, mă întărise de nu simţeam oboseala, deşi purtam în spate provizii pentru o lungă călătorie în această regiune.

Insoţitorul meu, sau mai binezis călăuza ce mă întovărăşea dela plecarea din Râjnov, mă îndemnase să fac cu orice preţ drumul până la „stuparul Ion“, asigurându-mă că voi cunoaşte un apicultor cu faimă în toate împrejurimile.

Mierea dela „stuparul Ion“ spunea mai departe însoţitorul meu, este preţuită mult de turiştii cari urcă sau coboară după Piatra Craiului pe la Plaiul Foii, iar „stuparul Ion“ s'a vindecat de tuberculoză cu mierea dela stupii lui, iar alţi peste 30 de femei şi bărbaţi din regiune auzind şi văzând despre acestea, au răpus şi ei această cruntă boală, prin consumarea mierei miraculoase.

Ion Smical mă cunoştea din scrierile mele apicole, căci deşi retras în această vale strejuită de zgomotosul pârâu Bârsa ce se rostogoleşte zi şi noapte pe albia stâncoasă ce se pierde spre vârfurite golaşe ale Pietrii Craiului, era mereu în contact cu oameni şi literatura ce priveşte îndeletnicirea cărei îi datorează viaţa şi sănătatea de care se bucura acum.

Se înserase deabinelea când am poposit pe pragul căsuţei-adăpost din mijlocul stupilor lui Smical, dar nu l'am slăbit cu întrebări, la cari nu numai că dădea răspunsuri de priceput apicultor, dar căuta să-mi arate că a cercetat toate florile din regiune, a aflat mersul curenţilor reci din timpul iernii, a descoperit locuri cu flori bogate în nectar, precum şi o serie de rezultate practice în apicultură, asupra cărora nu este locul să le enumăr în articolul de faţă.

Se aşezase aci cu cei 12 stupi ai lui (acum avea aproximativ 80) după ce medicul din Braşov îi spusese că are amândoi pulmonii ataсaţi de tuberculoză (păstra şi acum clişeele radiografiei cu pricina) precum şi ulceraţii în stomac.

Să-ţi alegi o meserie unde să lucrezi cât mai mult în aer liber, îi spusese medicul, să depui cât mai uşoare sforţări, şi să mănânci cât mai multă miere de albine.

Abia terminase stagiul militar în vremea aceia Ion Smical, şi vă puteţi uşor închipui desnădejdea lui, care nu avea altă avere decât 12 stupi, iar ca meserie, tăetor de lemne la cooperativa forestieră din Zărneşti.

Din pricina curenţilor reci de uer ce bântuia satul lui toamna, iarna şi primăvara mai cu seamă, stupii modest lucraţi ai lui Smical nu dădeau aproape deloc recoltă, aşa că pentru a căpăta măcar mierea ce trebuia s'o ia zilnic, după spusele medicului, fu nevoit să închirieze petecul de fâneaţă unde dealtfel l'am găsit acum.

Locul era ferit de curenţii ce bântuia regiunea şi era în vecinătatea unor fâneţe din cele mai bogate în flori, şi tot în apropiere pădurea cu teii cei mai mulţi.

După numai 2 ani de zile, plăgile din amândoi pulmonii sunt cicatrizate, ulcerul stomacal dispăruse şi el, iar doctorul vizitat acum din nou, recunoaşte că n'a mai întâlnit asemenea minune, şi că-l credea de mult odihnindu-se la umbra unei cruci din cimitirul satului.

Vestea însănătoşirei lui Ion Smical s'a răspândit iute în satele din jurul Branului, iar bărbaţii şi femeile atinse de această necruţătoare boală, cu miere dela „stuparul Ion" se vindecă pe rând, sau luptă cu mai multă uşurinţă în contra ei.

An de an, prisaca lui Smical creşte, şi cu numărul stupilor şi producţia de miere; el îşi lucrează stupii, ramele, fagurii artificiali, se căsătoreşte, tovarăşa de viaţă îi vine în ajutor, toate lucrurile din casă, porcii şi văcuţa din bătătură, cele 8 oiţe din munţi, toată această avere a lui, datorând-o numai albinelor.

Descoperirea lui Smical în regiunea ce o cercetam anume pentru apicultura pastorală, era cu mult mai fructuoasă decât căutam, aşa că pentru restul zilelor m'am stabilit la cabana „ALBU" din Plaiul Foii (aproximativ 2 km. spre Vest), zile în cari mă întovărăşea acum Smical, pentru studiul regiunei ce făceam.

Curajul şi realizările acestui anonim cuceritor pe câmpul apiculturei româneşti, alinarea suferinţelor şi menţinerea pe lume a atâtor vieţi cu mierea miraculasă dela stupii săi, valorează mai mult decât orice premiu de virtute pe naţiune, pe care Ion Smical îl merită îndeajuns, iar o propagandă eficace sub orice formă cu ce a întreprins acest fiu de român ar da cele mai frumoase rezultate,

APICULTURA IN MUNŢII NOŞTRI

In regiunile noastre deluroase ca şi la şes, albinele caută şi aduc rentabil pentru apicultor nectarul dela florile ce cresc pe o rază de 3 km. în jurul prisăcei respective.

In jurul prisăcei lui Smical, n'am văzut nicio albină cercetând florile din fâneţele după Valea Bârsei mai departe de stupină de aproximativ 500 m., ceace însemnează că în raza aceasta de activitate, nectarul se găseşte cu prisosinţă.

Dacă ţinem seama că distanţa dela stup către sursa de nectar este în raport invers cu numărul de drumuri ce fac albinele pe zi (distanţă mică = drumuri numeroase) precum şi de faptul că cu cât aceste drumuri sunt mai scurte albinele aduc sarcini tot mai mari de nectar şi invers, constatăm la flora nectariferă cercetată, un dublu avantaj în favoarea apicultorului.

Prin urmare, numai pe această vale (a Bârsei), se pot ţine ren-

tabil pe vremea fâneţelor cel puţin în 10 locuri stupine, ca acelea ale lui Ion Smical. (vezi Fig. 1).

Dar câte văi cu fâneţe ca acestea, câte dealuri, păduri cu poene, vetre de sate din munţi (vezi Fig. 2) nu întâlnim în munţii noştri?

In general, aceste bogăţii naturale se irosesc în fiecare an, oferind numai rarilor turişti, iubitorilor de natură cari trec din când în când pe aceste meleaguri, privelişti încântătoare.

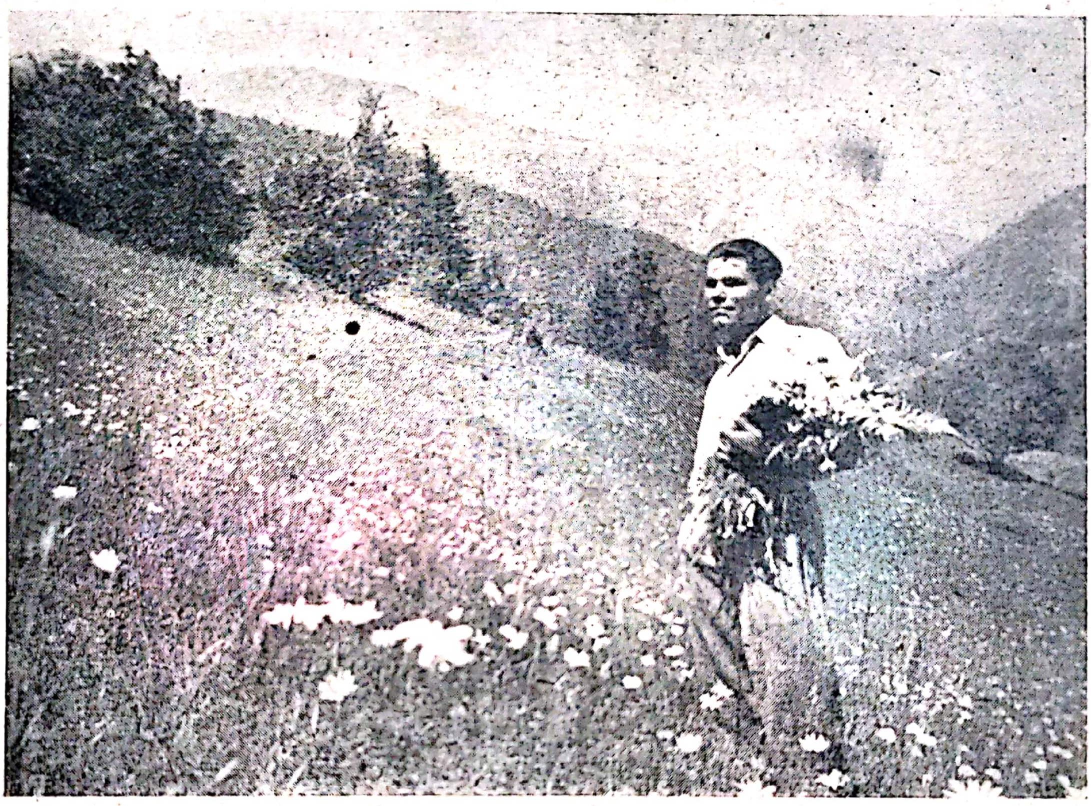

(Foto C. Antonescu)

Fig. 1

Vedere cu flora nectariferă (Valea Bârsei) din jurul stupinei lui Ion Smical

Este o bogăţie imensă, naturală, care aşteaptă de ani, să fie culeasă de... pomană!...

Iată acum această stare, privită dintr'un punct de vedere şi mai interesant. Plecând dela Râjnov spre Zărneşti (vezi fig. 2), fâneţele ce acoperă dealurile dintre Gura Branului (Sohodol) — Tohanul Nou — Zărneşti, se cosesc cu 2 săptămâni mai devreme decât cele după Valea Bârsei (vezi fig. 1), şi după ce s'au trecut şi florile de tei din pădurea din vecinătatea stupinei lui Smical (vezi fig. 3), tot pe Valea Bârsei, mai sus la punctul Rudăriţa, încep să înflorească plante cari dau nectar din belşug până toamna târziu (până la căderea brumei).

Stuparul care ar avea să zicem, albinele la fâneţele dintre Zărneşti—Râjnov, după ce ar scoate mierea, poate să-şi mute stupii la

Plaiul Foii, de unde o nouă recoltă, şi de aci la Rudăria, deci o a 3-a recoltă, după care s'ar întoarce acasă toamna.

Numai în această regiune, cuprinsă în aproximativ 40 km, se poate scoate anual, după cum am văzut, prin mutarea stupilor după florile desvoltate succesiv, 3 recolte de miere, aceasta într'un timp când, în regiunile deluroase şi de şes din sud, salcâmul, teiul, fânețele, (principalele surse de nectar) sunt de mult trecute.

APICULTURA NOMADĂ

Apicultura nomadă nu este o născocire nouă în istoria albinăritului sistematic. Ea se practică pe scară întinsă în America, Africa şi în multe țări din Europa.

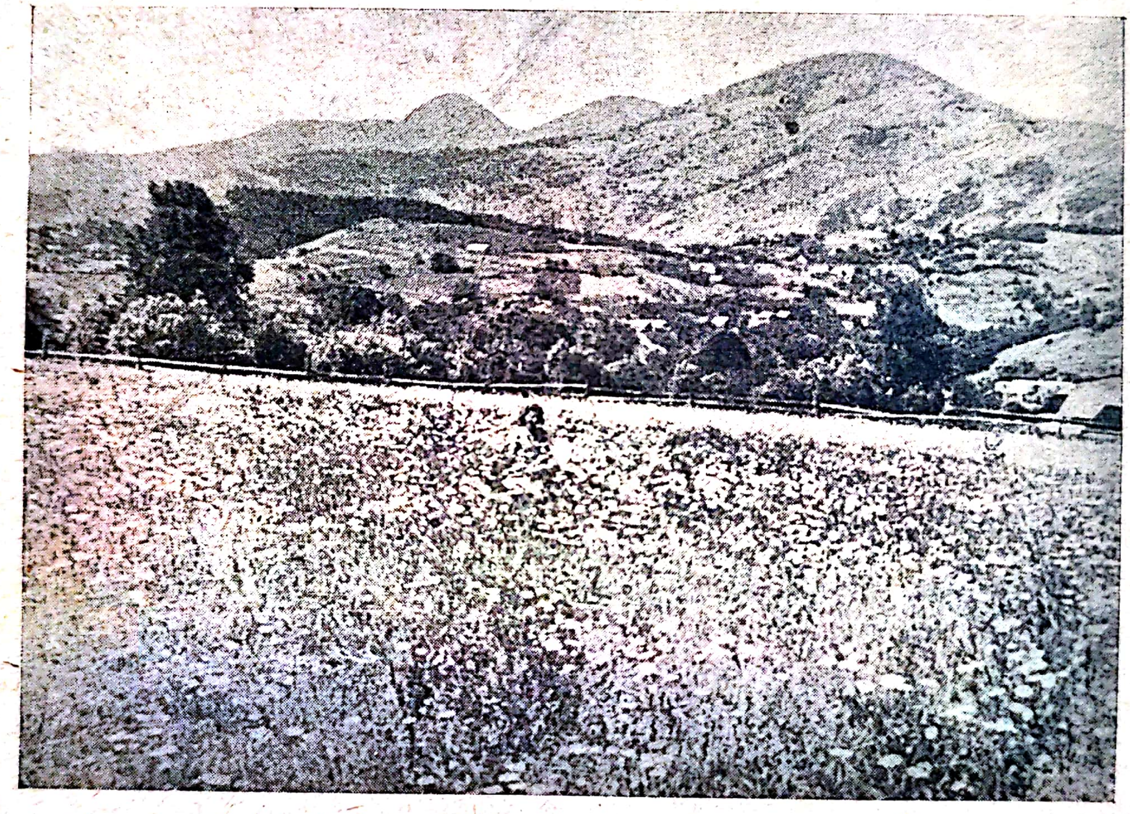

(Foto C. Boțoagă)

Fig. 2

Vedere cu flora nectariferă dintre Zărneşti-Tohanul Nou-Sohodol (jud. Braşov)

Statul pune acolo aproape gratuit mijloace de transport la dispoziția apicultorilor (vagoane anume pe căile ferate, autocamioane, şlepuri, etc.), pentrucă profitul de miere cuvenit stuparilor, este infinit de mic față de acela din economia generală şi sănătatea publică.

La noi în țară, apicultura nomadă deabia a început să se practice în ultima vreme de către o parte din stuparii din nordul Dobrogei, şi din preajma oraşelor Brăila şi Galați.

Stupii sunt ținuți pe lângă casă în timpul iernii, şi dacă în regiunea aceia sunt culturi de rapiță, se încarcă prisaca, în care sau *camioane pe arcuri, transportând-o în marginea sau chiar în mijlocul acestor culturi.*

După ce trece flora, se extrage mierea (totdeauna stupii se transportă după ce mai întâi li s'a extras mierea, altfel greutatea acesteia în faguri ar face să se rupă, şi să se prăbuşească peste albine), după care stupina merge acum la florile de salcâm, tei fâneţe, culturi de floarea soarelui, sparcetă, mentă sălbatecă, etc.

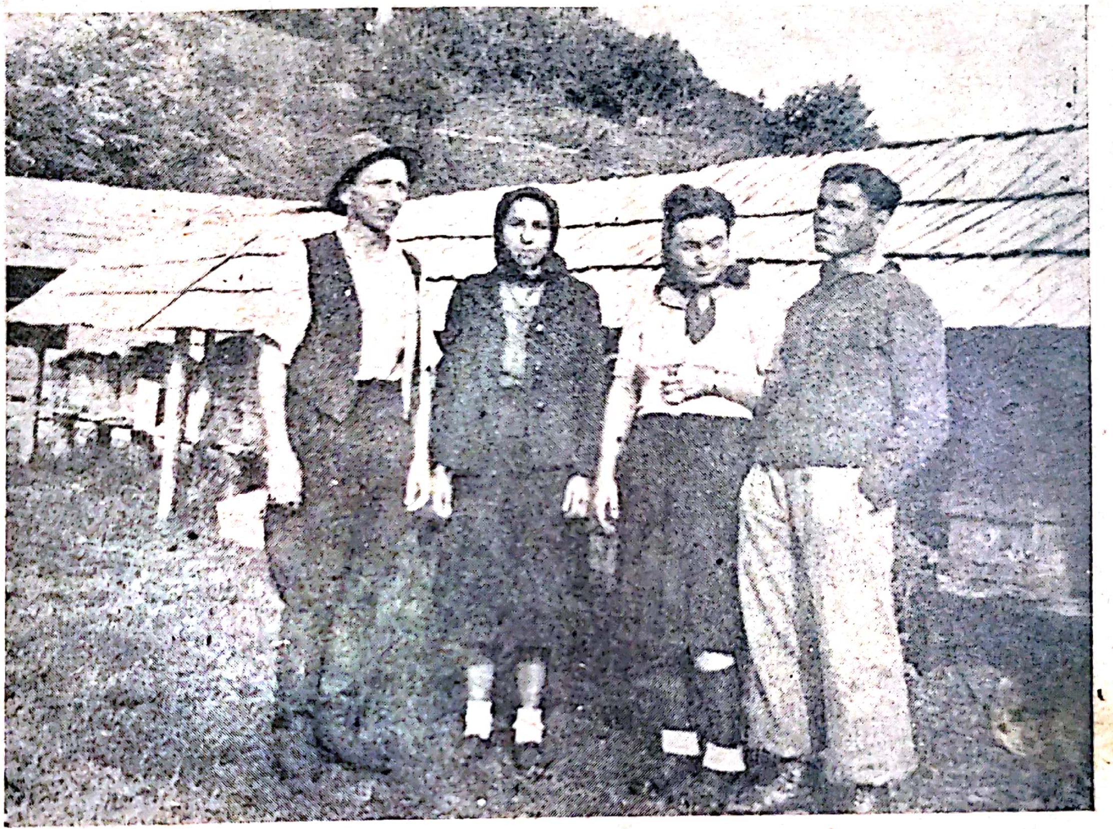

(Foto C. Antonescu)

Fig. 3

Apicultorul Ion Smical şi soţia sa (stânga) în faţa stupinei după Valea Bârsei

Mulţi din aceşti stupari folosesc şlepurile pe Dunăre pentru transportul prisăcii, această cale fiind cea mai ideală în mutarea stupilor, pentrucă nu vătămează absolut cu nimic piesele ce alcătuesc stupii.

Dela o stupină stabilă, se recoltează mierea culeasă de albine dela florile plantelor şi pomilor din jurul prisăcii, rentabil pentru apicultor în raza de 3 km. în jurul stupinei. Cu orice mutare, se adaugă o recoltă în plus.

Am arătat, vorbind mai sus de flora nectariferă după valea Bârsei, cum pe o distanţă de aproximativ 40 km. se pot muta stupii la aceleaşi flori, desvoltate însă succesiv după altitudine, de 3 ori, deci cu putinţa de a se scoate tot atâtea recolte de miere, într'o vreme când în şes, salcâmul, teiul, fâneţele sunt de mult trecute.

D-l Const. L. Hristea (autorul STUPĂRITULUI, lucrare pre-

miată de Academie) îmi spunea cu puţin înainte de izbucnirea războiului, că dela florile de rapiţă recoltează 8—10 kgr. de miere de stup, dela salcâm 15—18 kgr., dela tei 10—15 kgr., dela floarea soarelui 6—8 kgr., dela menta sălbatică 6—8 kgr., când timpul ajută acestui stupărit nomad.

Dacă ţinem seama că prietenul meu Hristea, unul din cei mai mari stupari dela noi folosea pentru apicultura nomadă numai o singură dată salcâmul.(cel din regiunea Hârşova) când de fapt prin mutarea stupilor mai putea prinde cel puţin încă odată acelaş salcâm înflorit mai târziu, mai spre nord (altă altitudine) şi la fel şi cu celelalte flore, (cea exploatată de el se află într'o regiune) precum şi de faptul că nu folosea flora dela fâneţele naturale sau artificiale, nicidecum fâneţele din regiunea deluroasă, subcarpatică şi muntoasă, ne dăm seama cum la noi se poate scoate în mijlociu 10 recolte de miere pe an.

Mijloacele de transport, cum şi cunoaşterea florei din regiunile unde urmează a se face apicultcra nomadă, joacă rolul de frunte în reuşita acestui gen de stupărit.

STUPUL... BLINDAT PENTRU APICULTURA NOMADĂ

Transportul stupilor înlăuntrul aceleaşi regiuni la diferite sorturi de flori, sau dintr'o regiune într'alta după florile ce se desvoltă periodic după altitudine, trebueşte îndeplinit cu respectarea a mai multor reguli, fără de cari rezultatele descrise mai sus nu s'ar atinge decât în parte, sau aproape de loc.

Pe timpul transportului albinele trebue să aibă mai întâi asigurată ventilaţia, altfel ar muri toate sau parte din ele sufocate, micşorând astfel contingentele de albine cărătoare.

Tot astfel, ramele cari susţin faguri trebue să fie PERFECT fixe, să nu joace, altfel ar prinde şi strivi albinele omorându-le, şi dacă printre acestea se află chiar regina stupului, neajunsul creşte şi mai mult.

Condiţiile acestea trebuesc îndeplinite cu atât mai mult, cu cât stupii urmează a se transporta pe distanţe lungi.

Un factor tot aşa de însemnat îl joacă timpul în care se pregătesc stupii pentru transport, căci se recomandă îndeplinirea acestuia numai noaptea (când se face transportul cu tracţiune animală sau autovehicule), ca şi durabilitatea stupului însăşi.

Cu toate aceste însuşiri ale stupului nomad, se cere ca el să fie totuş uşor în greutate, altfel investiţiile cu construcţia lui, dar mai cu seamă prin transportarea lui din loc în loc, s'ar ridica în dauna apicultorului.

După încercări repetate în anii din urmă, printr'un sistem de distanţare şi fixare perfectă a ramelor dintr'un model de stup, cunoscut şi răspândit preutindeni (este vorba de stupul american DADANT), pot recomanda cu toată căldura stupul acesta pe care l'am supranumit BLINDAT, pentru apicultura nomadă.

Natural, folosirea stupului, practic, cum și modul de manipulare rapidă, adică punerea lui în cel mai scurt timp în starea de „bun pentru imbarcat", cere cunoștințe tehnice, cari se însușesc prin practicarea mai întâi a stupăritului stabil.

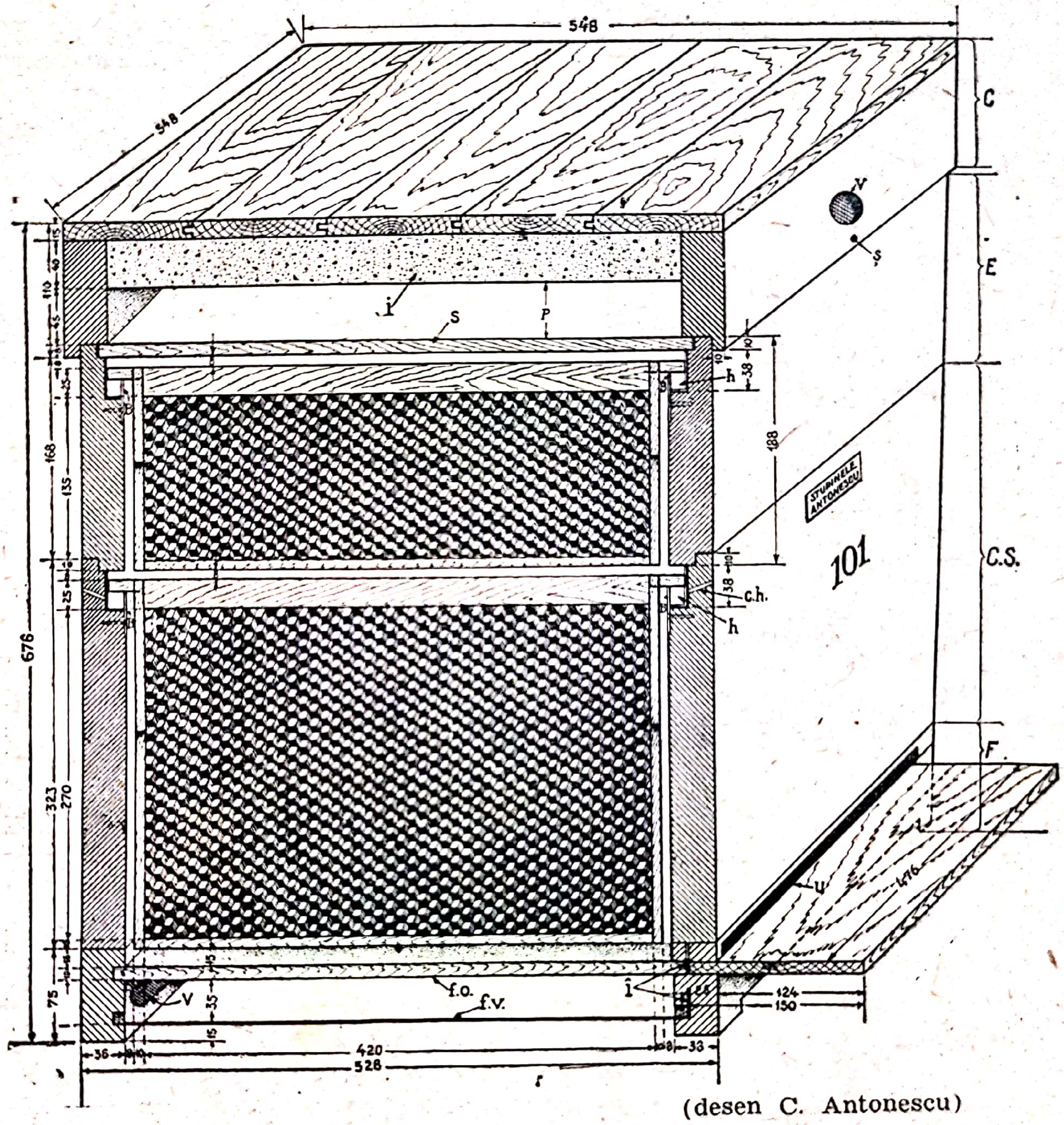
548
548
C
v
ș
E
i
s
P
h
38
188
STUPINELE ANTONESCU
101
C.S.
38
c.h.
h
676
168
135
110
323
270
75
F.
u
476
V
f.o.
f.v.
î
124
150
36
420
528
33
r

(desen C. Antonescu)

Fig. 4.

STUPUL BLINDAT PENTRU APICULTURA NOMADĂ

Construit în atelierul apicol *Frații Antonescu* — Colanul-D-ța.

SECȚIUNE LONGITUDINALĂ CU URDINIȘUL

B=balot pe care sprijină ramele; c. h.=canal hrănire stimulentă; h.=hrănitor interior din tablă galvanizată 1 m., grosime; î=închizător de urdiniș; u=urdinișul; i=izolație din rumeguș sau pae de ovăz; s=scândurile de d'asupra ramelor; P=spațiu unde se așează perina izolatoare pe timpul iernii; f. o.=fundul obijnuit al stupului; f. v.=fundul stupului (întors) care îngădue ventilația automată a volumului de aer din interior pe timpul transportului; v=ventilatoare (funcționează cu f. v.); C.=capacul; C. S.=corpul propriu zis al stupului; F.=fund; m=mâner.

S'ar părea din cele expuse până aci, că atât planul ridicării producţiei de miere la noi prin folosirea stupăritului nomad cât şi străduinţele mele pentru construirea unui stup anume care să se preteze acestui gen de apicultură se încadrează dela început într'un calcul de rentabilitate economică.

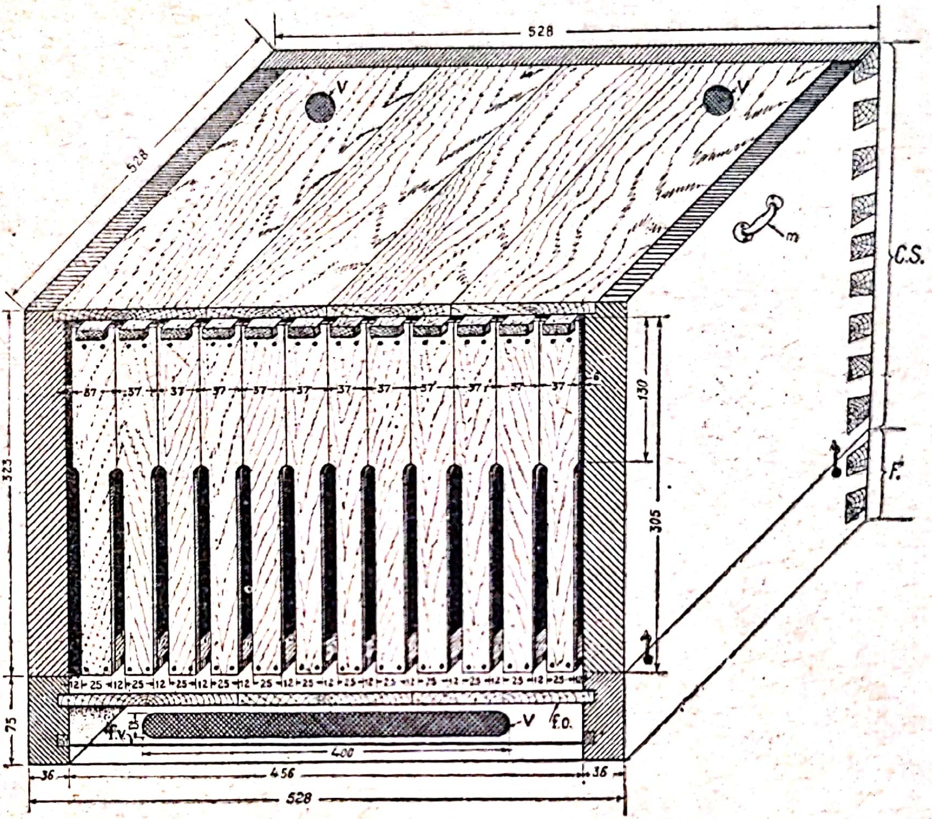

(desen C. Antonescu)

Fig. 5

SECŢIUNE TRANSVERSALĂ PRIN SPATE

(Vezi legenda dela Fig. 4)

Nu mă îndesc o clipă, că acei cari vor porni mâine să-şi investească capitalurile şi munca în apicultura nomadă nu vor realiza câştiguri nebănuite, dar adevăratele beneficii (mierea şi ceara dela albine sunt venituri INDIRECTE), cari se resfrâng deadreptul în balanţa economiei noastre naţionale (polenizarea florilor dela plante şi pomi face parte din veniturile DIRECTE) şi mai presus locul de neînlocuit al mierei de albine din fruntea tuturor alimentelor cari întreţin sănătatea generală, lasă în umbră pe cele dintâi.

Intr'adevăr, sănătatea publică a însemnat pentru toţi diriguitorii popoarelor, una din cele mai de seamă preocupări.

Din mijlocul frământărilor zguduitoare ce au cuprins în zilele noastre aproape întreg pământul, această problemă pare să fi atins punctul culminant, căci de sănătatea generală nu atârnă numai vi-

goarea ostaşilor după fronturi, ci şi a tuturor acelora cari lucrează pământul, în fabrici şi uzine, birouri, etc.

Mai presus de toate acestea, de sănătatea generaţiilor viitoare atârnă puterea de reconstrucţie socială şi economică din ţările cuprinse în angrenajul actualului război.

Pentru realizarea acestor înalte tendinţe naţionale, REPARTIZAREA BUNURILOR ALIMENTARE şi asistenţa socială pentru toate straturile sociale, alcătueşte punctul cel mai însemnat din programele de lucru ale guvernanţilor.

Şi înainte de acest conflict mondial, ţările în care bunurile alimentare se importau, au cheltuit sume fabuloase pentru promovarea iniţiativelor cari duceau la mărirea producţiei de lapte, miere, etc., prin premii, subvenţii, etc.

Repartizarea bunurilor alimentare în România, n'a ajuns în trecut la însemnătatea unei probleme naţionale ca în alte ţări cari se sprijineau pe importul lor dela vecini, pentrucă din binecuvântarea Cerului, alimentele la noi se puteau găsi şi procura pretutindeni.

De curând, ministerul nostru al culturii naţionale, a creat două noi facultăţi de medicină, fapt care corespunde unei necesităţi de mult simţită în apărarea sănătăţii publice, după cum scrie ziarul UNIVERSUL din 17 Noembrie 1944, justificând aceasta după numărul copiilor născuţi într'un an 539.000) din cari mor în acelaş an aproximativ 20% (95.000) pentrucă 62% din aceştia se nasc fără asistenţă medicală.

Tot în acelaş ziar am aflat că numărul ţăranilor bolnavi de friguri anual este de 230.000, iar al acelora seceraţi de tuberculoză este de 30.000 anual, etc.

Iniţiativa creării a încă două noi facultăţi de medicină este cum nu se poate mai bine venită, adaugă ziarul, căci deşi noi românii, după statisticile meticulos încheiate ne aflăm în fruntea ţărilor europene în ce priveşte proporţia natalităţii, cu durere trebue să recunoaştem, că stăm tot în fruntea lor şi cu tributul dat morţii în fiecare an din rândurile tinerilor vlăstare.

Ţările europene în mijlocul cărora trăim au făcut sforţări costisitoare pe tărâmul asistenţei sociale şi în aceiaş măsură pentru repartizarea bunurilor alimentare în toate straturile sociale, şi să nu uităm că acolo aceste bunuri se sprijineau pe import.

In ciuda abundenţii bunurilor alimentare româneşti, cele mai multe favorizând exportul, astăzi această problemă capătă aceiaş însemnătate, poate şi mai mare decât a asistenţei sociale.

După lista alimentelor de primă necesitate pentru întreţinerea vieţii, aliment care altădată se confunda cu faima ţinuturilor locuite de români, mierea de albine a eşit de mult din alimentaţia generală, şi cu ea cifrele de copii morţi în primul an dela naştere, (dar câţi nu mai mor până la vârsta de 10 ani!) procentul de tuberculoşi, etc. vorbesc mai mult decât oricare alt comentariu.

Mierea de albine a fost înlocuită în impurile moderne cu zahărul industrial, lipsit de vitamine, adică tocmai acele elemente cari întreţin viaţa umană şi dau o vigoare mereu proaspătă indivizilor.

CLASIFICAREA ŞI COMPOZIŢIA CHIMICĂ A MIEREI DE ALBINE

Mierea de albine a fost socotită pe bună dreptate din cele mai vechi timpuri, nu numai ca aliment perfect, dar ea a fost întrebuinţată în tratamentul multor boale, fie pentru combaterea directă a acestora, fie pentru întărirea organismului spre a-i da putere să se apere cu folos împotriva acestora.

Astfel Hypocrate (460 a. în. I. Ch.) şi Galien (131 a. în. I. Ch.) recunosc mierei de albine puterea de vindecare în afecţiunile gâtului, plămânilor, aparatului digestiv, ficatului, rinichilor, iar mai pe urmă alţii puterea suverană în vindecarea anemiei generale, constipaţiei, arsurilor şi rănilor de orice fel, a impetigoului, etc.

Longevitatea încă din acele timpuri (ca şi astăzi) este atribuită consumului de miere.

Trecând acum la cercetarea chimică a câtorva sorturi de miere, deosebim la MIEREA DE MUNTE, care are calităţi curative mai pronunţate în vindecarea afecţiunilor pulmonare, o mai mare bogăţie în principii zaharate nereductibile, faţă de altele, care o face să fie considerată mai medicinală.

Compoziţia chimică a acestei varietăţi de miere e următoarea:

Apă	21,53%
Zahăr reductibil (glucoză-levuloză)	58,50%
Zaharoză	9,28%
Dextrină	10.20%
Materii minerale	0,50%
Principii balsamice	0,09%

(A. CAILLAS)

MIEREA DE TEI, foarte parfumată, cu aroma florilor, plăcută la gust, având proprietăţi calmante ce o caracterizează, are următoarea formulă chimică:

Apă	19,20%
Zahăr reductibil (glucoză-levuloză)	70,37%
Zaharoză	1,80%
Dextrină	7,50%
Materii minerale	0,62%
Diverse	0,51%

(A. CAILLAS)

MIEREA DE SALCÂM, cea mai delicioasă ca gust, de culoare deschisă, are mai multe calităţi alimentare decât medicinale, păstrează în mod obişnuit compoziţia chimică următoare:

Apă	19,28%
Zahăr reductibil (glucoză-levuloză)	73,16%
Zaharoză	6,39%
Gume şi Dextrine	0,70%
Diverse	0,47%

(A. CAILLAS)

D-l Dr. Em. Daraban, docent al facultăţii de medicină umană din Bucureşti, un entuziasmat şi mare apicultor, publică în România Apicolă (pag. 25—28/1942) sub titlul „MIEREA CA MEDICAMENT, câteva din întrebuinţările medicinale ale mierei.

I. CA TONIC GENERAL, se recomandă untul şi mierea în părţi egale, în cazuri de debilitate fizică generală, mai ales la copii, sau numai miere singură, este în stare să înlocuiască cu succes untura de peşte.

II. ÎN ANEMIE, acţiunea terapeutică a acesteia se datoreşte acidului formic, materiilor zaharate şi a fierului care intră în însăşi compoziţia hemoglobinei din sânge.

III. IN AFECŢIUNILE GUREI şi GÂTULUI, având o acţiune calmantă, se recomandă sub forma de gargară.

IV. IN LARINGITE şi BRONŞITE mierea de munte este cea mai indicată.

V. IN INSOMNIE, mierea de flori de câmp şi mai ales cea de tei.

VI. IN AFECŢIUNI GOSTRO-INTESTINALE, mirea este cunoscută prin proprietăţile ei desinfectante şi antiputride ale acidului formic, de asemenea gastritele, constipaţia şi colibaciloza sunt puternic combătute prin consumarea ei.

Mierea fiind un aliment complet steril, bogată în vitamine, care nu fermentează (datorită acidului formic conţinut în infimă cantitate) poate fi socotită ca un adevărat pansament stomacal, MAI ALES LA SUGARI.

Ce gol lasă în alimentaţia noastră mierea de albine, când se ştie că nu mai 100 gr. miere, din punct de vedere nutritiv, valorează cu 5 ouă, 600 gr. lapte, 4 portocale, 220 gr. carne de morun, 170 gr. carne moale, etc., etc.

Pe câtă vreme, stomacul omenesc pentru digerarea acestor alimente depune sforţcri, se produc arderi, mierea este direct asimilabilă, şi trece direct în sânge pentru regenerarea ţesuturilor.

In urma acestor scurte documentări asupra rolului ce joacă mierea de albine în sănătatea popoarelor, a calităţilor ei terapeutice şi alimentare, cazul însănătoşirei lui Ion Smical, şi atâtea altele, înfăţişează cel mai înţelept îndemn pentru a consuma zilnic cât mai multă miere, noi, copii noştri, fie luată pe pâine direct sau cu unt, fie înlocuind cu ea zahărul din ceaiuri, prăjituri, etc.

PRODUCŢIA DE MIERE IN ROMÂNIA

După statisticile din urmă, în România s'ar găsi aproximativ 500.000 de stupi [1]*, cari ar da în mijlociu în jurul a 5.000.000 kgr. de miere anual, care repartizată pe cap de locuitor, revin la mai puţin de ½ kgr. de miere pe an!*

Este dela început firesc, ca numai o parte din locuitorii acestei

---

[1] Aceste cifre sunt luate după statisticile dinaintea războiului actual, şi deci acum am dispune de un număr cu mult mai mic pe întreaga ţară.

ţări să aibă la îndemână acest medicament-aliment, în general nu pentru consumul zilnic, ci pentru a fi luată după sfatul medicului, (răceală, anemie, constipaţie, etc.) deci în timpul boalelor şi nu pentru PREVENIREA lor.

Cum ţara noastră are o floră nectariferă în stare să hrănească aprox. 10.000.000 de stupi, abia atunci am ajunge să producem în mijlociu 10—12 kgr. de miere pentru fiecare locuitor.

Abia atunci statisticile anuale în tributul dat morţii dintre tinerile vlăstare şi tuberculoşii seceraţi anual cu cari stăm în fruntea ţărilor europene s'ar reduce către cifrele minimale.

In vremurile acestea, cu cei numai aprox. 500.000 de stupi, prin practicarea STUPĂRITULUI NOMAD, se poate totuş ajunge aproape la aceiaş producţie, la care să contribue şi plantaţiuni de arbori şi plante cu flori nectarifere, despre cari n'am vorbit aci (salcâmi pe marginea şoselelor, a căilor ferate, drumurilor comunale, liziere de păşuni, împădurirea terenurilor degradate etc.), cari prin lemnul ce l'ar da, nu poate constitui cheltueli anume pentru albine.

Numai atunci s'ar putea ajunge ca mierea să intre în alimentaţia generală a neamului, şi cu ea atâtea eliminări de suferinţe, în schimbul vigoarei, tinereţii şi a muncii constructive.

CONCLUZIUNI

Sănătatea se sălăşlueşte numai acolo unde din alimentaţie nu lipsesc elemente cum este mierea de albine; randamentul maxim în orice ramură de activitate, manuală sau intelectuală nu vine decât din braţele vânjoase ale unui corp sănătos sau din mintea sănătoasă dintr'un corp sănătos. O boală oricât de necruţătoare ar fi, nu se poate sălăşlui într'un corp sănătos, şi chiar acolo unde a reuşit să intre, am văzut că mierea de albine este în stare s'o scoată afară.

Când acest aliment va curge din nou în râuri, cum spuneau străinii despre noi şi ţara noastră în secolul trecut, când cei dela cârma statului nu vor precupeţi nimic pentru realizarea acestui leagăn al sănătăţii publice, sunt încredinţat că nu se vor mai înfiinţa şi alte facultăţi de medicină umană, ci instituţiuni de propovăduire şi difuzare a acestor adevăruri, pentru a ne bucura cu toţi de isvoarele de sănătate atât de puţin cunoscute acum.

APEL

Rugăm pe abonaţi cărora s'a trimes revista şi au primit-o ani dearândul să ne ajute acum şi să trimeată cel puţin pe acest an costul abonamentului, cu atât mai mult cu cât vor primi gratuit odată cu revista şi abecedarul apicol al D-lui Dr. Florin Begnescu, lucrare de mare valoare apicolă şi care n'ar trebui să lipsească dela niciun apicultor fiind de mare folos apicol.

PENTRU CEI CE VOR SĂ DEVINĂ STUPARI

Cum se lucrează într'o stupină

de IOAN T. SPILOIU
Schiulești-Prahova

IV

Desvoltarea cuibului. *Așa precum am văzut în articolul trecut, regina este singura insectă din stup, care se îngrijește de înmulțirea coloniei, prin ouăle ce le depune în celule.*

Ea își începe activitatea încă de prin mijlocul lunei Februarie, când depune pentru încercare, câteva ouă, pe un fagure în mijlocul ghemului de albine.

Aceste ouă, sunt hrănite cu rezervele din stup — miere și polen — substanțe nutritive pe care lucrătoarele le pregătesc în mod special, pentru creșterea puetului.

Cu cât timpul se încălzește, și cu cât cantitatea de rezerve din stup este mai mare, — de aceia e bine să lase apicultorul, toamna, miere mai multă în stup, — cu atât regina depune ouă mai multe.

Dupăce ea a depus pe fața fagurelui din mijloc, o porțiune mai mare sau mai mică — după puterea ei — trece pe rama din drepta sau stânga, întinzându-se astfel, încât prin luna Mai, ajunge să ocupe 8—10 rame cu puet.

Pe măsură ce seriile de puet ies, ea ocupă din nou celulele cu alte ouă.

Deaceia într'un stup, găsim ouă din chiar ziua aceia, precum și puet gata de eșire din celule.

Modul cum depune regina ouăle este destul de interesant:

Iși vâră capul în celulă, spre a se convinge că e curată, după care își introduce abdomenul până ajunge la fundul celulei, unde lasă oul. In trecere dela o celulă la alta, regina primește dela lucrătoarele care o însoțesc, o cantitate de hrană atât de bine pregătită, încât este complect asimilată și transformată în ouă.

Deaceia poate depune ea atâtea ouă.

Oul depus este de culoare albă și are forma unui bastonaș ridicat în poziție verticală. In a 2-a zi și următoarele, oul se înclină până când în a 4-a zi, ajunge să stea complet culcat pe fundul celulei, unde îl putem observa plutind într'o massă de papă. (Hrană dată de lucrătoare).

Un ou de lucrătoare, poate folosi și pentru obținerea unei mătci, dacă el nu depășește vârsta de 3 zile. Dela această dată, oul destinat pentru obținerea unei lucrătoare primește o hrană mai brută ca cel destinat producerii unei regine.

Hrana acesteia din urmă e cu mult mai bine pregătită și mult superioară celei de lucrătoare. Ea este numită „papă regală".

Bazându-se pe acest principiu, apicultorii pot da unui stup lipsit de matcă, ori de ouă, o ramă din alt stup, în care să se afle ouă mai mici de 3 zile.

Albinele stupului orfan, aleg atunci mai multe ouă din acestea. dărâmă câteva celule din jurul fiecărui ou şi construesc în jurul fiecăruia pereţii botcii.

Totodată, ouăle alese, primesc papă regală. O botcă creiată în asemenea împrejurări, se numeşte botcă de scăpare.

Ouăle de trântor, stau şi ele sub această formă 3 zile, după care trece în stare de larvă.

Puetul de trântor, primeşte cea mai proastă hrană. Din ouăle de trântor, nu se pot obţine decât numai trântori.

Atât lucrătoarea, matca, cât şi trântorul, trec până ies din celulă, prin 4 faze şi anume: 1) ou, 2) larvă, 3) nimfă, 4) insectă adultă.

Timpul cât stau fiecare sub această formă variază dela insectă la insectă, aşa precum se vede în tabelul de mai jos:

Albina	Ou	Larvă	Nimfă	Total
Lucrătoare	3	7	11	21
Matca	3	6	7	16
Trântorul	3	6	15	24

In momentul trecerii insectei din stare de larvă în stare de nimfă, — şi aceasta se întâmplă atunci când larva a crescut până a ocupat tot spaţiul celulei, — albinele-îngrijitoare, acopăr cu o pojghiţă fabricată dintr'o materie albuminoasă, asemenea hârtiei, celulele cu larve. Lucrătoarele au acest capac mai puţin bombat de cum îl au trântori, semn după care se pot deosebi unii de alţii.

Când insecta ajunge în stare adultă, roade singură acest înveliş, după care lucrătoarele îngrijitoare, le dă ajutor să iasă. In momentul ieşirei din celulă, insecta se împleticeşte ameţită, dar apoi încet-încet, prinde putere, mai ales, după ce primeşte ceva miere dela lucrătoare.

Dar albina lucrătoare, proaspăt eşită din celulă, nu este încă în măsură să aducă miere sau polen. Ea trece mai întâi la îngrijirea puetului şi abia mai târziu — după vreo 15 zile — iese din stup, pentru a cunoaşte împrejurimile. Eşirea albinelor tinere se face în zile calde şi se poate uşor observa după numărul lor mare şi zumzetul vesel ce-l produc în jurul stupului şi mai cu seamă la urdiniş.

Regina, după eşirea din botcă, este în măsură să se fecundeze între a 3-a şi a 8-a zi dela eşire. Dacă din cauza timpului nefavorabil, împerecherea nu s'a putut face, ea rămâne stearpă, putând oua numai ouă de trântori.

Desigur că o asemenea regină, nu poate folosi coloniei.

Incetarea ouatului se face prin luna Septemvrie, afară de cazuri excepţionale, când nectarul încă s'ar mai găsi cu prisosinţă.

Ajutarea desvoltării cuibului. *Fiind în interesul apicultorului de a avea colonii cât mai puternice, mai ales pentru culesul cel mare — fiindcă numai o colonie puternică poate aduna mult — s'au găsit procedee prin care se ajută într'o măsură foarte mare desvoltarea cuibului.*

Astfel primăvara, începând chiar din luna Februarie, se face o hrănire zisă stimulentă, dar care pentru începători nu este indicată fiind periculoasă.

Se mai pune prin luna Martie-Aprilie — în zilele când albinele ies din stup — jghebuleţe cu făină de mazăre sau secară, pentru a fi luată de albine. Unele colonii, neavând destul polen de rezervă, iau făină din jghebuleţe. Această făină, putând înlocui polenul natural, se numeşte „polen artificial". Este o operaţiune pe care o poate face oricine, deoarece nu periclitează cu nimic viaţa coloniilor.

Coloniile care au destulă miere primăvara, sunt cele mai bogate în puet.

Deaceia nu trebue să fim sgârciţi toamna, când punem stupii la iernat.

Unui stup îi trebue cel puţin 15 kg. miere, din Octombrie şi până în Aprilie, iar nu 6—7 kg., cum lasă unii stupari lacomi. Căci din ce iei miere mai multă toamna, cu atât mai puţină — chiar deloc — vei lua vara.

Alegerea scopului exploatării stupilor. *Atunci când pornim lucrările în stupină, desigur că avem mai dinainte hotărîrea luată asupra scopului ce-l urmărim prin munca noastră şi lucrările ce le facem.*

Astfel, o stupină poate fi îndrumată spre unul din următoarele scopuri:

1) Producţia de miere
2) Producţia de roi, sau
3) Producţie mixtă. (Şi de miere şi de roi).

Atât în producţia de miere cât şi în cea de roi, coloniile trebue neapărat să se prezinte destul de bine numericeşte, ca şi din punct de vedere al hărniciei.

La un moment dat însă, coloniile se vor îndruma, prin lucrările ce le vom face, ori spre producţia de miere, ori spre cea de roi.

Este greu ca acelaşi stup să dea şi miere şi roi. Aceasta se poate întâmpla în anii excepţional de bogaţi, dar care din păcate, nu pot fi prevăzuţi de stupar.

Deaceea e bine să pregătim stupii aşa cum vom vedea mai la vale.

Pregătirea stupilor pentru producţia de miere. *In acest caz, apicultorul are singura grijă de a da permanent albinelor de lucru, precum şi o puternică ventilaţie. Spaţiu se formează prin adăogări neîncetate de rame, în foi de faguri artificiali. Pe aceste rame, albinele vor putea lucra şi depune miere până le complectează.*

Dacă stupul se umple cu rame, iar ramele la rândul lor sunt umplute cu miere, apicultorul le poate scoate şi înlocui cu altele goale.

La stupii Dadant-Blatt, mărirea spaţiului se face prin adăogări de caturi. Mărirea spaţiului prin adăogări de rame, se va face cu multă prudenţă deoarece dacă mărim spaţiul prea mult, iar vremea se răceşte brusc, regina îşi restrânge ouatul, iar cuibul se micşorează. Ori aceasta constitue o pagubă destul de însemnată. Dacă *dimpotrivă, timpul este prea călduros, iar albinele — cu toată mărirea spațiului — se înăbușesc, atunci vom sălta corpul stupului de pe fund, cam la ½ cm. și-l vom sprijini pe 4 pene de lemn la această înălțime. Penele se pun între corp și fund.*

Luând asemenea măsuri, albinele nu vor fi dispuse să roiască; în schimb populația va fi abondentă, și deci culegătoarele fiind în număr mare, vor putea strânge o cantitate mult mai mare de miere, decât o colonie slabă și neputincioasă.

Pregătirea stupilor pentru roire. *Dacă numărul de colonii este prea mic și voim a da o extindere mai mare stupinei, prin înmulțirea numărului de colonii, vom căuta desigur — chiar renunțând la producția de miere — să obținem cât mai mulți roi puternici.*

Așa dar, vom lăsa cuibul numai pe 10—18 rame și vom căuta în același timp să punem la dispoziția mătcii, tot centrul cuibului, pentru depunerea ouălor, mutând eventualele rame pline cu miere spre margini și aducând în centru ramele goale.

Eventual înlocuim 2—3 rame pline cu miere prin altele goale în care regina să ouă.

La un moment dat, când albinele nu mai au loc în stup, iar cuibul e complet acupat de puet, vom observa în stup, primele botci.

Insemnează că stupul se pregătește de roit.

Roirea naturală. *Dacă lăsăm un asemenea stup, să-și urmeze legile firești ale naturii, acel stup va da un roi, așa zis, „roi natural".*

Când mătcile tinere au ajuns la deplină desvoltare, și au părăsit botcile, albinele bătrâne din stup cu regina lor părăsește stupul, pentru a întemeia în altă parte, o altă colonie, care va avea să-și reia munca dela cap. Albinele tinere care rămân în stup, continuă activitatea lor mai departe.

Când într'un asemenea stup, au rămas mai multe regine tinere după roire, ele se bat până rămâne una singură, căci două regine într'un stup nu pot să se sufere.

Roiul înainte de eșire, adică în una din zilele frumoase între orele 10—16, se îndoapă din belșug cu miere și numai după aceia părăsește stupul. Dacă în jurul sau chiar în mijlocul stupinei se găsesc ceva pomi, roiul simte nevoia — de cele mai multe ori — să se așeze pe una din ramuri, unde stă strâns ghem sau atârnând ca o căciulă, până spre seară sau chiar până a 2-a zi dimineața.

Dacă nu e prins, el sboară cu o viteză amețitoare spre alte locuri mai ales spre păduri — dacă sunt prin apropiere — unde desigur își va găsi vreo scorbură. Apicultorul poate prinde acești roi, atunci când ei se așează pe vreun copac. El deasemenea poate forța așezarea roiului, când acesta nu are de gând să se așeze, aruncând cu nisip în el, spre a-l întoarce din drumul pe care se îndreaptă. Firicelele de nisip, căzând pe aripile albinelor, le face să creadă c'a început să plouă. Pe o asemenea vreme, ele nu pot sbura și deci se grăbesc să se așeze peun suport oarecare.

După ce roiul s'a așezat, luăm stupul sistematic și-l aducem în apropierea roiului.

(Continuare în n-rul viitor)

Scrisoarea D-lui C. Antonescu către D-l Preşedinte Grigore Giossan

București 12 Dec. 1944

Domnule Preşedinte,

Pe timpul bombardamentelor aeriene din anul acesta, suflul bombelor căzute în grădina şi în faţa Şc. Horticole de Fete din Splaiul Independenţii No. 333 unde aveam instalată stupina experimentală a Societăţii a făcut să se răstoarne şi să se fure de către răufăcători ramele cu miere în întregime din cei 3 stupi populaţi cât şi din scaune, capace, scule şi chiar stupi goi, pentrucă şcoala a rămas părăsită de profesori şi eleve, aşa cum este şi acum.

In faţa acestei situaţii am fost nevoit (v'am comunicat verbal şi Dv. acest lucru) să mut stupii goi rămaşi la Şc. Primară-Grozăvsşti (în imediata apropiere) unde d-l Director Sgarbură care locueşte acolo, mi-a garantat paza acestui inventar, şi cu obligaţia din partea mea să ţin cursurile de apicultură gratuite ce le ţineam la Şc. Horticolă aci, în cadrul programului de propagandă al Societăţii noastre.

Ţinând seamă că această stupină a luat fiinţă din iniţiativa mea şi la apelul meu din revistă din anii 1937—38, precum şi de faptul că N'AM FOST AJUTAT şi nu mi s'a dat concursul la această stupină de tinerii membri menţionaţi în multe procese verbale ale comitetului din anii din urmă;

Ţinând seamă că şi astăzi sunt animat de acelaş idealism de a munci GRATUIT alături de Dv. şi de toţi aceia cari se străduesc onorific pentru prosperarea apiculturei româneşti şi că doresc din tot sufletul să reînjghebez cât mai curând această stupină;

Vă rog să luaţi act şi să dispuneţi trecerea mea în scriptele Societăţii cu următoarele donaţiuni:

Doi stupi primitivi populaţi în valoare de 74.000 lei, două Kgr. faguri trainici în valoare de 24.000 lei; 1 Kgr. faguri cu celule mărite în val. de 12.000 lei; 1 halat alb din pânză-olandă în val. de 33.000 lei; 1 afumător automat marca Vulcan în valoare de 13.000 lei; 1 pinten pentru însârmat fagurii în valoare de 1.200 lei; 1 descăpăcitor de rame în valoarea de 1.000 lei, ½ Kgr. sârmă specială pentru însârmat fagurii în valoare de 800 lei; 100 buc. distanţare speciale în valoare de 500 lei; 50 buc. fişe de control la stupi în valoare de 500 lei. *10.000* lei numerar (bani i-am depus D-lui Casier C. Ţintea; suma de lei 15.000 lei cheltuită de mine pentru tipărirea revistei cu tramvaiul, la tipografie, cenzuri, etc. în anii 1942, 43—44—45 (lei 12.000) precum şi cu mutarea stupilor goi (lei 3.000) dela Şcoala Horticolă la Şcoala Primară după şoseaua Grozăveşti, adică în total suma de 185.000 lei.

Vă rog Domnule Preşedinte să daţi citire acestei scrisori în ADUNAREA GENERALĂ şi să delegaţi 2—3 membri din sânul Societăţii pentru a confirma într'o şedinţă viitoare autenticitatea celor de mai sus.

Rămân mai departe al Dv. devotat colaborator.

CONSTANTIN S. ANTONESCU
Apicultor-publicist

Probele de albine și faguri pentru diagnostic la laborator

Boalele molipsitoare ale albinelor, cunoscute până acum, sunt de două feluri: 1) ale puietului — mai de temut loca europeană și loca americană (microbiene) — 2) ale albinelor adulte — amoebiaza și acarioza (parazitare).

Nosema este socotită acum aproape inofensivă, când stuparul îngrijește bine de stupi.

Din fericire, atât în prima cât și în a doua categorie de boale molipsitoare, se îmbolnăvesc numai un singur fel de ființe din stup. In boalele puietului se îmbolnăvește și moare numai puietul în celule însă albinele adulte sunt transmițătoare. Ele purtând microbii în aparatul lor digestiv, infectează larvele din celulele necăpăcite cu papă ce conțin microbii specifici; murdăresc celulele cu puiet cu urme de fecalele lor pline de asemenea de aceiași microbi; duc dela larvă acești agenți patogeni pe care-i poartă pe corpul lor, pe picioare, trompă, etc.

Albinele chiar nepurtătoare de microbi, în multiplele lor îngrijiri, îngrijiri ale puietului și celulelor, îi pot transporta dela o larvă bolnavă la alta sănătoasă din acelaș stup sau din stupi vecini, unde au reușit să intre.

Albinele purtătoare de acești microbi în organism, nu suferă, nu se îmbolnăvesc de loca. Microbii specifici boalelor puietului sunt relativ puțin numeroși în tubul digestiv al albinelor adulte; ci găsesc mediu favorabil de desvoltare numai în intestinul larvei, unde se înmulțesc repede și îi produce moartea.

De aceia, când într'un stup a apărut o boală a puietului — larve galben-brune, celule căpăcite cu găuri, fagure cu miros, etc. — este indicat a trimete la laborator un fagure întreg sau o bucată de fagure, care neapărat să conțină puiet și cu lrrve sau celule suspecte.

Dacă se trimete o probă de albine sau numai o bucată de fapure fără puiet, sau numai cu puiet sănătos — nu se poate constata nimic, deși poate în stup există boala.

Trebue reamintit că la începutul boalei sunt puține larve atinse și chiar într'o fază înaintată tot există pe lângă puiet bolnav și puiet sănătos.

Repet — pentru a se putea pune diagnosticul — trebue trimes un fagure întreg sau o bucată de fagure cel puțin de 1 dm. în care să se găsească mai multe larve suspecte, adică cu alt aspect decât cel sănătos.

Boalele albinelor adulte îmbolnăvesc numai albinele adulte. De aceia se pot folosi fără pericol în alți stupi — faguri numai cu puiet în celule, fără albine — ridicați dintr'un stup bolnav de acarioză.

Probe de albine se trimet la laborator pentru diagnostic ori de câte ori se observă mortalitate mare la albine, sau simptome de boală crampe, diaree, etc. sau când stupul se menține mereu slab și nu progresează. Se adaogă ca o complectare și o bucată de fagure cu sau fără puiet — murdar însă de fecalele albinelor ce au diareie.

Fagurele singur nu-i deajuns pentru examinare. Deasemenea când se presupune o intoxicare a albinelor datorită unei plante — odată cu proba de albine să se trimită din acelaş stup şi o probă de fagure care să conţină celule cu polen, recoltă proaspătă.

Intotdeauna este recomandabil să se expedieze două probe: una cu albinele moarte în masă şi alta cu albine culese vii dela urdiniş. Fiecare probă trebue să conţină cel puţin 20 albine şi pe pachet să fie scris categoria din care face parte fiecare precum şi numărul stupului din care provine.

Albinele vii dela urdiniş se recoltează astfel: în timpul zilei — când sborul este mai activ — se perie cu o pană de gâscă albinele de pe scândura de sbor, din faţa urdinişului, direct într'o farfurie adâncă cu spirt denaturat. Este avantajos pentrucă albinele mor foarte repede — se înmoaie astfel într'un lichid ce le conservă mai bine şi persoana ce operează se expune mai puţin înţepăturilor albinelor.

Am văzut în altă parte că se proceda la strivirea capului albinei pe scândura de sbor. Făcând comparaţie între aceste două metode, o găsesc pe prima mai practică şi mai uşor de executat.

Expedierea probelor de albine şi faguri la laborator trebue făcută neîntârziat pentruca să ajungă acolo cât mai proaspete.

Ambalajul întrebuinţat obicinuit este o cutie de chibrituri pentru albinele dintr'un singur stup; sau albinele se înfăşoară într'o bucată de vată înmuiată mai întâi în spirt şi apoi bine stoarsă, învelită într'o hârtie pergament, o altă hârtie şi în fine într'o cutie de carton, de lemn, tablă, etc.

Probele de faguri se învelesc în hârtie pergament, apoi în carton ondulat de ambalaj. Se împachetează cu mare grije pentruca să nu curgă mierea din faguri.

Este necesar ca proba expediată la laborator să fie însoţită de un raport care să arate: 1) Data apariţiei boalei. 2) Starea stupului suspect de boală; normal, roi, orfan. 3) Descrierea manifestării boalei — după caz. 4) Câţi stupi sunt atinşi de boală din numrăul total de stupi din prisacă. 5) Dacă mai sunt stupi bolnavi la alţi stupari din împrejurimi.

Dr. C. PELIMON

Cumpăr Mărci Poştale Româneşti pentru colecţie.

Ofer pentru mărci poştale vechi şi chiar pentru noui însă neîntrebuinţate (neştampilate), diferite obiecte Apicole şi anume: Stupi goi — noui şi vechi, Extractor nou, Afumător nou, diferite cuşti noui de regine şi aparate diverse de crescut regine. Stupi de observaţie etc. Deasemeni manuale de albinărit româneşti, franceze, germane, etc.

Grigore Giossan, Căsuţa Poştală 525 Bucureşti, Telefon 3.42.42.

Stupi cu două sau cu mai multe regine

de CONSTANTIN ANTONESCU

Spuneam în numărul trecut al revistei noastre, că din relatările fraţilor mei ca şi din acelea ale prietenului Lt. V. Harnaj, în Ucraina (U. R. S. S.) se practică apicultura cu stupi ce au mai multe regine, fapt care a condus la recolte de miere şi ceară cu mult mai mari decât cele obişnuite.

Stupii aceştia erau cu mult mai mari faţă de cei cunoscuţi la noi, cu mai multe rame, stupi uriaşi cu alte cuvinte, cari puteau atinge în greutate totală peste 150 kgr.

Fraţii mei fiind în trecere, n'au putut să-mi împărtăşească decât observaţii culese dela suprafaţă, iar prietenul meu Lt. V. Harnaj descrierea acestui sistem de apicultură dintr'o revistă de specialitate scrisă în limba rusă.

Tot în numărul trecut al revistei noastre, împărtăşeam cititorilor constatarea, recunoscută dealtfel de toţi stuparii, în sensul că de câţiva ani avem toamne târzii cu vegetaţii ce se prelungeşte până în luna Noembrie, şi primăveri bântuite de ploi şi vânturi reci până în Aprilie-Mai.

Din această pricină, albinele pot aduna nectar până toamna târziu, iar primăvara sunt stânjenite sau chiar forţate să nu lucreze în stup săptămâni dearândul.

Aşa se întâmplă că pe timpul cât ţine florile de salcâm, coloniile sunt slabe în populaţie şi nu sunt în stare să aducă în stup o recoltă de miere NORMALĂ (floarea de salcâm alcătueşte pentru mare parte din regiunile noastre apicole principala sursă de nectar pentru aşa zisul „cules mare“) iar flora nectariferă dela pomii fructiferi se trece fără a lăsa nici-o urmă în magaziile stupilor din aceiaş pricină.

Pentrucă de populaţia numeroasă a coloniilor atârnă o bună recoltă de miere, ne dăm seama de ce atâţia stupari au încercat în fel şi chip să mărească populaţia stupilor în vederea „culesului mare“, care de obicei ţine foarte puţin timp, faţă de zilele cât mai rămân până toamna.

Aşa s'a ajuns la hrănirea stimulentă (amăgirea reginei, printr'o hrană artgificială dată albinelor ca să creadă că a venit abundenţă de nectar pe câmp pentru a depune cât mai multe ouă) în vederea obţinerii de populaţii bogate îîn ajunul „marilor culese“ de scurtă durată, cu rezultate schimbătoare.

Cum hrănirile stimulente n'au dat întotdeauna rezultatele dorite, metoda împuternicirii populaţiilor la stupi prin ţinerea de mai multe regine mi s'a părut dela început o metodă mai sigură în obţinerea acestor rezultate.

Este dela sine înţeles, că două sau mai multe regine pot depune şi crea o mai numeroasă populaţie unui singur stup, faţă de numai una singură.

In apicultură eu mă folosesc deopotrivă de stupi verticali

(Dadant) și orizontali (Layens), adică jumătate din stupii mei sunt cu etaj, iar jumătate fără.

In stupii Layens, prevăzuți cu patru uridinișuri (două în față și două în spate) problema ținerii a două colonii, deci cu două regine, este cum nu se poate mai simplă, căci prin despărțirea stupului cu ajutorul unei diafragme, conviețuirea și iernarea a două colonii de albine se face cum nu se poate mai bine.

In stupii Dadant (prevăzuți cu 12 rame) am procedat la fel, ceva mai mult la aceștia am introdus două diafragme (din carton impregnat în ceară lichidă) și astfel am obținut spațiu pentru 3 colonii, fiecare pe câte 4 rame.

PROCURAREA REGINELOR

Cu puțin înainte de înflorirea salcâmului (deci a culesului mare) am scos din 8 colonii alese dintre cele mai puternice, ramele pe cari se găseau reginele, și am creat astfel 8 nuclee completate fiecare cu încă câte 2 rame cu faguri ce aveau miere, polen, și puet necăpăcit.

In stupii matcă am lăsat rame mai mult cu puet căpăcit și în deosebi faguri în ale căror celule se găseau ouă de toate vârstele, din cari albinele au început numai decât să construiască botci pentru viitoarele regine.

Operațiunea în sine n'a fost altceva decât o roire artificială făcută într'un timp din cele mai potrivite, iar recolta de miere care a urmat, n'a fost stingherită cu nimic, pentrucă întregul contingent de albine tinere a putut ieși la cules. In plus albinele cari în chip natural ar fi avut în grije puetul necăpăcit (în cazul când matca ar fi fost în stup și ar fi depus neîntrerupt ouă) au lucrat acum mai mult în folosul producției.

După 13 zile, când botcile viitoarelor regine erau acum formate și căpăcite prin stupii matcă) am mai format din fiecare încă câte un nucleu, în loc de matcă, altoind bineînțeles câte 2 botci, din cari peste câteva zile au ieșit tinerile regine, s'au selecționat, și după 3 săptămâni atât în stupii matcă cât și în nucleele cărora le pusesem botci, tinerile regine au început să depună temeinic ouă.

Stupii cari fuseseră depărtați în vederea fecundării noilor regine, i-am apropiat treptat, și după aceia am introdus în stupii matcă nucleele, fiecare colonie iernând pe câte 4 rame, alese din cele cu mai multă miere și polen.

Cu prisosul de rame, am împuternicit stupii ceilalți, și am rămas încântat de felul cum au iernat (1943—1944).

Anul viitor (1944) prin jumătatea a doua a lunei Aprilie, când în stupii iernați cu câte o singură regină puetul acopera în mijlociu 3—4 rame, în stupi cari adăposteau 3 colinii, puetul în fiecare colonie era în cea dela mijloc pe 4 rame (atâtea erau toate) în cele laterale pe câte 3 rame și jumătate, (numai pe suprafețele ramelor dinspre pereții laterali ai stupului nu se găsea puet).

Pentrucă avusesem grija să pun în aceste colonii și rame cu *faguri având celule de trântori, la această vizită timpurie am găsit şi trântori, lucru ce-mi asigura fecundaţia viitoarelor regine (dacă aş fi voit să fac şi aceasta).*

Datorită diafragmelor (din carton impregnat în ceară lichidă) prevăzute cu câte o ferestruică cu sită, am scos din 4 stupi câte toate 3 reginele, formând acum din nou nuclee, iar din ceilalţi numai câte două. Cei patru stupi orfanizaţi complet şi-au creat normal viitoarele regine, iar ceilalţi patru aveau acum câte o regină din cele cu cari iernaseră.

RECOLTA DE MIERE IN 1944

Faţă de ceilalţi stupi cari iernaseră numai cu câte o singură regină, recolta de miere dela aceşti stupi a fost în mijlociu încăodată mai mare, şi faptul că datorită împrejurărilir cari m'au sustras îngrijirilor şi observaţiilor ce trebuia să dau mai cu seamă acestor stupi, m'a făcut să am credinţa că puteam să recoltez şi mai mult.

Imprejurările nu mi-au îngăduit în toamna aceasta nici să-i pregătesc pentru iernat, din nou cu mai multe regine, din toată această experienţă rămânând numai cu recolta de miere din 1944 şi cu 18 nuclee pe câte 3—4 rame, fiecare în câte un stup.

CONCLUZIUNI

Din cele arătate mai sus, se vede că m'am folosit de o metodă cunoscută la noi sub numele de „stupi gemeni“ şi că am obţinut într'adevăr o recoltă în mijlociu de 2 ori mai mare faţă de stupii cu o singură regină.

Nu cunosc metoda stupilor cu mai multe regine, dar cea folosită de mine ar da rezultate îmbucurătoare şi din alte puncte de vedere.

1) Prin iernarea stupilor cu mai multe regine, se înlătură cu desăvârşire orfanizarea totală a coloniilor, căci dacă se întâmplă, să zicem, să moară una sau chiar două din cele trei regine cu cari iernează stupul (de fapt, în chip natural, dacă se întâmplă să moară 7—10% din reginele stupilor dintr'o priseacă pe timpul unei ierni, aceasta însemnează că este prea mult şi cu totul excepţional) tot mai rămâne una, care să rămână mama tuturor coloniilor.

2) Coloniile dintr'un stup fiind despărţite prin diafragme prevăzute cu pânză de sârmă, (pentru împrumutarea mirosului) unirea coloniei orfane cu cele vecine (din acelaş stup) se face cu mare uşurinţă, faţă de cazurile când am avea de făcut asemenea uniri între coloniile dela alţi stupi din prisacă.

3) Având la îndemână colonii cu câte 3 regine, cu populaţii numeroase şi timpurii, flora nectariferă dela pomi fructiferi ajunge acolo unde există, să dea recolte de miere pentru stupar (coloniile cu câte o regină am văzut că nu reuşesc să adune decât cel mult pentru cerinţele puetului), care oricât de mică ar fi, vine pe d'asupra.

4) Prin scoaterea reginelor (toate trei, sau numai două) pri-

măvara timpuriu, fie pentru formarea altor nuclee, fie în vederea recoltelor de miere, se crează dela sine un venit însemnat pentru stupar, prin vânzarea acestor regine (devenite acum de prisos), sau prin formarea de nuclee (mici roiuri).

5) Schimbarea reginelor în fiecare an, dă putința ca fiecare colonie să aibă regine tinere, prolifice, iar pe deasupra ajută la o selecționare a rasei respective de albine, în acelaş timp cu recoltele de miere, după cum am văzut mult mai mari.

6) Cele trei colonii dintr'un stup, iernate fiecare pe câte 4 rame, datorită diafragmelor prevăzute cu sită, își împrumută una alteia căldura, atât de necesară, și consumă mai puțină miere.

Din cele arătate până aci, nu am pretenția să susțin că am descoperit metoda adevărată pentru obținerea de rezultate cari să revoluționeze până la temelii apicultura modernă.

Metoda adevărată a stupilor cu mai multe regine nu o cunosc așa cum se practică în alte părți, unde s'a ajuns la stupii cu recolte uriașe în miere și ceară, și ceace am scris este rezultatul încercărilor mele, pe cari acum ca și mai îînainte, nu le-am ținut în taină pentru a culege numai eu foloase.

Colegii mei sunt stăruitor rugați să încerce și ei, fie metoda mea fie altele cu rezultate mai bune, pentru cari îi rog și mai stăruitor să le dea publicității spre binele și progresul apiculturei.

FAGURI TRAINICI prin metoda originală a ASIGURĂRII COEZIUNEI MOLECULARE LA CEARĂ pentru orice model și dimensiune la ramele stupilor (după comandă).

FAGURI TRAINI cu CELULE MĂRITE (singura instalație în acest gen în ROMÂNIA) cu 660 celule pe dm² în loc de 800 cât este normal, pentru creiarea rasei de albine mărite.

Fagurii se lucrează din ceară absolut naturală și sterilizată contra bolilor la albine, cu alcool alb și miere în soluție la valțuri, ceace face ca albinele să lucreze repede și cu multă plăcere pe acești faguri.

INFORMAȚIUNI, INDRUMĂRI PRACTICE IN ALBINĂRIT, ANALIZE LA CEARĂ, etc. ABSOLUT GRATUIT, în fiecare zi între orele 14—16.

Corespondența cu mărci sau c. p. pentru răspuns.

CONSTANTIN ANTONESCU
București, str. Virgiliu No. 7
Telefon: 5.22.06.

Proces-Verbal

Astăzi 4 Ianuarie 1945

Noi Ing. Inspector General Gh. Tănăsescu, inspector General de Control din Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, conformându-mă deciziunei D-lui Ministru cu No. 4430 din 22 Iulie 1944, transportându-mă la Soc. Centrală de Apicultură din România, cu sediul la Institutul Naţional Zootechnic, Str. Dr. Staicovici No. 63, am constatat că întrucât localul a suferit în urma bombardamentelor din care cauză în prezent este în reparaţie, în urma informaţiunilor date de către personalul Institutului Naţional Zootechnic, arhiva Societăţii mai sus menţionată, a fost evacuată la domiciliul personal al D-lui Preşedinte Grigore Giossan, director la Banca Românească.

Luând contact telefonic cu D-sa mi-a confirmat faptul iar pentru executarea controlului, potrivit dispoziţiunilor Art. 19 din legea pentru controlul persoanelor juridice, D-sa a binevoit a ne pune actele şi personalul Societăţii la dispoziţie, pentru a ne îndeplini mandatul legal la sediul Inspectoratului General de control din B-dul Domniţei No. 1, Bucureşti.

Societatea Centrală de Apicultură, a devenit personalitate Juridică, prin sentinţa Tribunalului Ilfov Secţia I-a C. C. No. 41926, învestită cu formulă executorie şi trecută în registrul respectiv sub No. 285 din 1926, când i s'a autentificat actul constitutiv şi statutele.

Forurile satutare deliberative sunt:

I) Comitetul de conducere, format din următoarele persoane:

1. Preşedinte, Grigore Giossan.
2. Vice Preşedinte, D-l G-ral Al. Mladinescu.
3. Secretar General, Cpt. Zissu Dumitru.
4. Redactor „România Apicolă“, Const. S. Antonescu.
5. Casier, Const. C. Ţintea.
6. Bibliotecar, Lt. V. Harnaj.

II. *Biroul Societăţii*, se compune din următoarele persoane:

Preşedinte, Grigore Giossan.
Vice-Preşedinte, G-l Al. Mladinescu.
Secretar General, Cpt. D-tru Zissu.
Redactor „România Apicolă“, Const. S. Antonescu.
Casier, Const. C. Ţintea.
Bibliotecar, Lt. V. Harnaj.

III. *Membri:*

Constantin L. Hristea.
Profesor Ion Gh. Mareş.
Doctor D. Russu.

Cenzori activi:

S. Ruginosu.
Gh. Pandrea.
D-na Arh. Henrietta Delavrancea-Gibory.

Censori supleanţi:

C. Costescu.
C. V. Lascăr.
Plut. Maj. Vasile Ioan.

IV. Adunarea Generală, potrivit dispoziţiunilor art. 36 din legea organică a Persoanelor Juridice, Societatea a trimis Ministerului de Justiţie actele acolo arătate şi face dovada cu:

Averea Societăţii este trecută în Registru inventar parafat şi numerotat de către Tribunalul Ilfov, Secţia I-a C. A. la 31 Iulie 1935, sub No. 492.

Din ultimul inventar pe anul 1943, vizat la 1 Martie 1944 de către Tribunalul Ilfov S. I-a la No. 238, se constată că averea imobilă nu posedă.

Societatea posedă registru comun pentru trecerea Proceselor verbale ale Adunării Generale şi ale Comitetului.

Registrul este numerotat şi parafat de către Tribunalul Ilfov Secţia I-a la No. 495 din 31 Iulie 1935.

In anul 1944, Adunarea Generală s'a ţinut la 20 August 1944, în care s'a făcut darea de seamă asupra mersului Societăţii, publicată în „România Apicolă" No. 4—8 din 1944, organul Societăţii, aci alăturat. S'a citit raportul Comisiunei de Censori asupra Gestiunei Societăţii la data de 31 Decembrie 1943.

Adunarea le-a aprobat, dând descărcarea Comitetului de Gestiunea sa, se precedează la formarea Comitetului pe anul 1944, prevăzut atât la venituri cât şi la cheltueli, cu suma de Lei 441.500.

Membrii şi-au exprimat dezideratul, pentru organizarea desfacerii produselor apicultorilor şi înfăptuirea expoziţiilor, care s'a propus a se face imediat ce timpurile de faţă vor surveni.

La Adunarea Generală, D-l Inspector General Tănăsescu, n'a putut fi invitat să ia parte, din cauza, atât a războiului, cât şi a lipsei cunoştinţei că D-sa a fost numit ca organ de control.

Tot din cauza războiului şi a bombardamentelor, adunarea generală nu s'a putut ţine la 1 Martie, conform dispoziţiunilor din Statut.

Societatea a trimis copie după Procesul-Verbal al Adunării Generale, Ministerului de Justiţie şi D. E. V., J. V. J. şi I. V. P. cu adresele No. 387/390/1944.

Societatea posedă Registru Jurnal de casă, numerotat şi parafat de către Tribunalul Ilfov S. I. C. C, sub No. 493 din 31 Iulie 1935.

Pentru anul financiar 1943, poartă viza de închidere a aceloraşi instanţe, cât şi comisiunea de cenzori.

Din acest registru, la data de 17 Decembrie 1944, încasările rezultate, exclusiv din Reviste, este de Lei 205.156, iar cheltuelile cu suma de Lei 122.515, la aceiaşi dată.

Situaţia casei la data de 17 Decembrie 1944, este:

Activ, numerar la 1 Ianuarie 1944	Lei	193.384
Numerar, casier Ţintea	„	6.470
Excedent din încasări	„	82.644
Total activ	Lei	282.996
Dobânzi Banca Românească	„	5.518
Total	Lei	288.514

Acest fond, se justifică în felul următor:

Carnet Banca Românească, depuneri No. 4843 din 1/VI/1943	Lei	273.500
Depuneri C. E. C. No. 12989	„	7.042
In cassă numerar	„	7.972
Total	Lei	288.514

Comitetul a ţinut şedinţe, cu toată starea de război în anul 1944 şi anume: In zilele de 20 Ianuarie, 12 Martie, 30 Aprilie, 6 August şi 20 August 1944.

Ședința Comitetului din 21 Ianuarie 1945

Şedinţa se deschide la ora 11. Prezidează D-l Grigore Giossan Preşedintele Societăţei care prezintă Bilanţul General, şi contul de Profit şi Pierdere a Societăţei încheiat la 31 Decembrie 1944 şi face o amplă expunere a situaţiei financiare.

In continuare Domnia Sa arată indexul de scumpete a hârtiei şi tiparului, ceea ce împiedică apariţia regulată a revistei „Rom;nia Apicolă“ organul de propagandă a Societăţii, din lipsă de fonduri. Dacă în Bilanţul ce vi l-am prezentat spune Preşedintele se vede numerar în casă, această sumă este rezervată tipăririi ultimului număr din 1944, care se găseşte sub tipar. De aceea suntem nevoiţi să majorăm abonamentul la „România Apicolă“ la Lei 2.000 (două mii) anual în care sumă se cuprinde şi cotizaţia statutară de membru de Lei 60.

Comitetul în urma discuţiunilor amănunţite hotăreşte: majorarea abonamentului la Lei 2.000 anual adică ca şi în trecut costul unui Kgr. de miere. Revista nu se va trimite la nimeni anticipat. Numai după încasarea abonamentului se va face expediţia.

Fondurile create şi anume:

Fond Premii ştiinţifice, Fond casa stuparului, Fond premii Invenţii Apicole şi Fond „România Apicolă“ rămân mai departe în scriptele Societăţii până la noui hotărîri şi se vor majora atât cu dobânzile aferente ce ni le plăteşte nouă banca, cât şi cu eventuale donaţiuni.

In consecinţă din suma de Lei 5.518 încasată drept dobânzi se va aloca:

Lei 1.800 la Fond Casa Stuparului;
„ 1.500 „ „ „România Apicolă“;
„ 150 „ „ Premii Ştiinţifice;
„ 118 „ „ Premii Invenţii Apicole;

iar restul va rămâne Societăţii ca venit diverse.

Bilanţul General se va modifica alocându-se la fonduri dobânzile aferente.

D-l Preşedinte prezintă convocarea pentru Adunarea Generală a Societăţii. In conformitate cu art. 16 din Statute ies la sorţi Domnii Const. L. Hristea, Ion Gh. Mareş şi Dr. D. Russu. Se fixează ziua Adunării pentru 17 Iunie 1945 sau în caz de amânare 24 Iunie 1945.

Şedinţa se ridică la ora 13.

Preşedinte, GRIGORE AL. GIOSSAN

Secretar General, *Cpt. D. Zissu*

DAREA DE SEAMĂ A COMITETULUI PE EXERCIŢIUL 1944 CĂTRE ADUNAREA GENERALĂ A SOCIETĂŢII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Domnilor Membri,

Ca şi marile ţări aliate Uniunea Republicelor Socialiste Sovietice, Marea Britanie şi Statele Unite ale Americei, Rom;nia şi-a dat şi ea cu prisosinţă tributul ei de sânge pentru democraţie şi libertate. Ca o pioasă recunoştinţă pentru toţi cei căzuţi în aceste lupte pentru triumful dreptăţii egalităţii şi libertăţii, să păstrăm un minut de reculegere cinstind astfel memoria lor, pildă de sacrificiu pentru generaţiile viitoare.

. . . .

Domnilor Membri,

Activitatea noastră pentru propășirea stupăritului românesc n'a fost câtuși de puțin întreruptă cu toate greutățile prin care am trecut, de altfel destul de cunoscute tuturor. Revista noastră „România Apicolă" este și rămâne hrisov prețios pentru prezent și posteritate, de toată strădania ce se depune pentru propășirea stupăritului.

Concomitent cu articolele și sfaturile date prin revista, Secția Apicolă din Institutul Național Zootechnic de sub conducerea D-lui Dr. Florin Begnescu secondat de D-na Dr. C. Pelimon, s'a ocupat în deaproape și de problemele de laborator, dând posibilitate tuturor apicultorilor să li se analizeze gratuit puiet, albine și faguri bănuite infectate de boli. Este locul dar să aducem și pe această cale mulțumirile noastre călduroase pentru tot sprijinul efectiv ce-l dau albinăritului românesc.

Domnilor Membri,

Cunoașteți îndeajuns lupta dusă de noi pentru o legiferare apicolă, de pe urma căreia profitul direct și indirect l-ar fi avut în cea mai largă măsură Economia noastră Națională. Probabil că peste voința noastră a oamenilor, sunt puteri abstracte cari lucrează și înfăptuesc evenimente, ce depășesc prevederile și calculele omenești și cari se îndeplinesc prin voința celui Atot Puternic spre așezarea și binele tuturor. De aceea să avem răbdare să nu ne descurajăm, convinși că prin unirea și puterea noastră de muncă, vom obține în curând înfăptuirea și celorlalte deziderate în ramura stupăritului, așa cum am obținut de altfel mare parte dintre ele.

Domnilor Membri,

Din Bilanțul General și Contul de Profit și Pierdere publicat odată cu darea de seamă în numărul de față, ați putut vedea ca situația noastră financiară nu este de cât mulțumitoare. Avem un excedent de Lei 83.330 care ne-a permis să putem tipări numărul pe Decembrie 1944, pe care din motive cunoscute tuturor nu l-am putut face să apară de cât în Februarie 1945.

Am putut însă menține cu toată dârzenia fondurile ce le-am constituit și care va ajuta să ne îndeplinim în viitor programul nostru de bază, de a avea și noi o casă a stuparului.

Am ridicat abonamentul la Lei 2.000 anual. Costul este de fapt egal cu un kilogram de miere. Totuși pentru noi suma de Lei 2.000 este un punct de greutate. Costul imprimărei și hârtiei este foarte împovărător pentru bugetul Societății, mai ales ținând socoteală că tirajul nostru este infim de mic. Dacă stuparii nu înțeleg să contribue de urgență cu abonamentul ca să putem apare cu oare care regularitate, atunci în zadar toată strădania noastră.

Abonamentul trebue plătit la început și datori sunt toți stuparii să facă propagandă, că toți să pună umărul și uniți, să luptăm pentru cauza apicolă, care este și a țării. Fiecare stupar să fie și abonatul nostru, fiindcă astfel stupăritul va avea un bun organ de îndrumare și progres și toți iubitorii de albine, își vor putea astfel culege și roadele. Cine recomandă „România Apicolă" face un bun serviciu aproapelui, — chiar lui însuși și bine înțeles și Economiei noastre Naționale.

COMITETUL

BILANŢ GENERAL AL SOCIETĂŢII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Incheiat la 31 Decembrie 1944

ACTIV			PASIV	
Cassa.			Inventar	484.945
Asupra Casierului gestionar C. Ţintea . . .		83.330	Excedent de reportat pe 1945	83.330
Fond Premii Ştiinţifice . . . . . Lei	7.150			
Fond Casa Stuparului . . . . . „	103.000			
Fond Premii Invenţii Apicole . . . „	5.800			
Fond România Apicolă . . . . . „	81.500	197.450		
Atât numerarul cât şi fondurile sunt depuse la Banca Românească, Livret Depuneri 4843 şi C. E. C. No. 12984.		280.780		
Inventar.				
Insigne 349×200 — în păstrarea D-lui Casier C. Ţintea . . . . . . Lei	69.800			
Albiniţe 340×100 — în păstrarea D-lui Casier C. Ţintea . . . . . . Lei	34.000			
Colecţia România Apicolă „1926/44“. „	34.000			
Biblioteca Apicolă Mierea . . . . „	5.000			
Mobilier, Biblioteca Soc. aflate la Institutul Naţional Zootechnic . . Lei	3.000			
Diverşi debitori, Garanţie, Căsuţa Poştală . . . . Lei	195			
Stupina demostrativă a Soc., Stupi populaţi, goi, materiale, scule sub controlul şi răspunderea D-lui C. Antonescu . . . . Lei	100.500			
Un aparat fotogarfic 8/14 donaţia Gr. Giossan aflat în păstrarea D-lui C. Antonescu . . . . Lei	15.000			
A. B. C. de Root în limba franceză în păstrarea D-lui C. L. Hristea . Lei	10.000	287.495		
	Lei	568.275	Lei	568.275

CONTUL DE PROFIT ŞI PIERDERI
Incheiat la 31 Decembrie 1944

CHELTUELI	Lei	VENITURI	Lei
Imprimarea revistei „România Apicolă“	113.601	Raport din 1943	6.470
Expediţia revistei şi Administraţia Societăţii	3.352	Din cotizaţii, abonamente şi ajutoare	190.788
Corespondenţa	2.870	Colecţii vechi	5.120
Căsuţa Poştală	1.800	Insigne	780
Cheltueli Cancelarie	2.155	Albiniţe	400
Alocaţia Cassa Stupăritului, dobânzi	1.800	Reclame	1.600
Alocaţia Premii Ştiinţifice, dobânzi	150	Din dobânzi	5.518
Alocaţia Premii invenţii, dobânzi	118		
Alocaţia „România Apicolă“, dobânzi	1.500		
Excedent de reportat pe 1944	83.330		
Total Lei	210.676	Total Lei	210.676

Preşedinte, (ss) GRIGORE AL. GIOSSAN

Casier gestionar, (ss) *Const. Ţintea*

Verificat de noi şi găsit exact cu scriptele.

Cenzori: (ss) *Arhitect Henrieta Delavrancea-Gibory, S. Ruginosu* şi *Gh. Pandrea.*

CONVOCARE

Domnilor Membri,

In conformitate cu art. 31, 33, 34 și 37 din Statutele Societății Centrale de Apicultură din România, suntem convocați în Adunare Generală ordinară, pentru ziua de Duminică 10 Iunie 1945, ora 11 dimineața, la *sediul Societății, Str. Dr Staicovici, 63 (fost M. Kogălniceanu) (Palatul Institutului Național Zootechnic).*

Ordinea de zi fiind:

1. Darea de seamă a Comitetului pe exercițiul 1944.
2. Raportul Comsiei de Cenzori.
3. Descărcarea Comitetului de gestiunea sa.
4. Alegerea a 3 membri eșiți la sorți, în conformitate cu art. 16 din Statute și anume: Const. H. Hristea, Ion Gh. Mareș și Dr. D. Russu. Membrii eșiți la sorți sunt reeligibili.
5. Alegerea a trei cenzori activi, în locul D-nei Arhitect Henrietta Delavrancea Gibory, D-nii: Gh. Pandrea și S. Ruginosu și a trei cenzori supleanți, în locul D-lor: C. Costescu, Plot. Maj. Vasile Ioan și C. V. Lascăr. Atât cenzorii activi, cât și cei supleanți su reeligibili.
6. Bugetul pe anul 1945.
7. Diverse chestiuni de interes general apicol și bunul mers al societății.

In cazul când numărul membrilor prezenți la curent cu cotizația nu vor fi jumătate plus unul. Adunarea va avea loc irevocabil în ziua de *Duminică 24 Iunie 1945, ora 11 dimineața,* tot la sediul societății, cu orice număr de membri prezenți, conform art. 35 din statute.

Membrii carii nu pot participa la adunare, pot fi reprezentați printr'un alt membru împuternicit cu delegație scrisă, conform art. 14 din statute.

Această delegație va fi depusă la biroul Adunării Generale.

București, 1 Aprilie 1945.

Președinte, (ss) GR. GIOSSAN.

Secretar General, (ss) *Cpt. D. Zissu*

Memento. — Intrucât la prima convocare nu se va putea întruni numărul de membri cerut de statute, D-nii membri sunt rugați să nu lipsească dela Adunarea Generală de Duminică 24 Iunie 1945, ora 11 dimineața.

Informaţiuni

IMPORTANT PENTRU DOMNII APICULTORI FOŞTI CENTRE DE PROPAGANDĂ APICOLĂ

Din cauza multor greutăţi ce avem cu tipărirea revistei, rugăm insistent pe D-nii propagandişti să ne dea concursul şi să binevoiască a ne trimite costul abonamentului pe 1945, noi ne mai având posibilitatea de a le trimite revista gratuit şi în acest an.

Sperăm că vom fi înţeleşi şi cu această speranţă mulţumim anticipat.

COMITETUL

— Intrucât din pricina războiului multe din prisăcile stuparilor dela noi s'au năruit, abonaţii noştri sunt rugaţi a ne comunica dacă în localităţile unde se află se găsesc de vânzare stupi primitivi (buduroae, coşniţe, ulee de scândură, etc.) şi la ce preţ, pentru a putea da informaţiuni colegilor amatori să cumpere.

— Aflăm că maestrul C. L. Hristea, autorul monumentalei lucrări STUPĂRITUL, care a fost premiată de Academia Română şi care a reapărut în Ediţia 2-a s'a stabilit iarăş la Domeniile Luciu-Giurgeni, jud. Ialomiţa (Gara Ţăndărei) unde primeşte corespondenţa şi orice lămuriri ce i s'ar cere din partea membrilor Societăţii noastre.

CĂRŢI

„Stupăritul" ediţia II de D-l C. L. Hristea costă lei 2.800 plus 100 lei recomandată prin poştă.

„Călăuza Stuparului" ediţia 8-a de D-l Nicolaescu şi Stoenescu costă lei 2.000 plus 100 lei recomandată prin poştă.

Se trimite oricui contra plată anticipată trimisă pe adresa D-lui C. Ţintea cont C. E. C. No. 12984 sau prin mandat poştal Căsuţa poştală 525 Bucureşti.

Abonamentele se trimit numai pe adresa D-lui C. Ţintea cont cec No 12984, orice mandate şi reclamaţiuni cu privire la expediţia revistei să se adreseze pe adresa D-l C. Ţintea, căsuţa poştală 525, Bucureşti.

Situaţia D-lui .... **la** **1944**

Abonamente	PE ANII						Total lei
	1940	1941	1942	1943	1944	1945	
Abonamente plătite							
Abonamente de plată							

Casier.

APICULTORII

Găsesc în sezonul apicol 1945 **faguri artificiali cu** celule adânci din ceară pură, presați la valțuri moderne „Rietsche". (Prețul la cursul de cumpărare a cerii plus fabricațiunea). Se execută faguri presați la valțuri din ceara proprie a D-lor apicultori dacă acest material este **foarte bine curățat de orice părți străine. (Prețul — lei** kgr., și 5% scăzământ). Se cumpără ceară curată de albine. Contra aconto 30%, se expediază ramburs în provincie (minimum 3 kgr. la o comandă). Orice corespondență, prin carte poștală dublă prevăzută cu adresa expeditorului pentru răspuns. **Căpitan Zissu Dumitru**, Strada Gheorghe Barițiu No. 23 — București (prin Calea Griviței, Stația tramvai Octav Cocorăscu). Telefon 7.44.32.

CENTRIFUGE

EXTRACTOARE DE MIERE

GĂSIȚI LA

☞ **MONDIAL** ☜

București, Str. Carol, 6 — Tel. 5.26.28

Pentru reclamele publicate în Revistă Societatea Centrală de Apicultură nu-și ia nici o răspundere.

STUPINA ANTONESCU

a început lucratul pentru sezonul 1946 de **FAGURI ARTIFICIALI TRAINICI** (prin asigurarea coeziunei moleculare la ceară pe cale naturală) confecționând orice cantitate și pentru orice mărime de ramă.

Se garantează sterilizarea fagurilor contra bolilor la albine și folosirea mierei și a alcoolului alb în soluție la faguri, ceiace face ca albinele să lucreze repede și cu multă plăcere pe acești faguri.

In măsura disponibilului se preschimbă ceara D-lor apicultori cu faguri gata lucrați.

Pentru colete, mandate, corespondență, etc., numai adresa:

CONSTANTIN ANTONESCU
București, str. Virgiliu Nr. 7
Telefon 5.22.06.

STUPI DADANT-BLAT

fabrică ferma Crețulești-Ilfov proprietatea Dr. Em. Daraban compecți cu etaj și salteluțe.

SEMINȚERIA «FLORA» Alois Kaurek, București, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere.

☐ **Revista „România Apicolă" este aranjată pe colecții complete, și necomplete cu numerele 1, 2, 3, 4, 5 lipsă, și se poate vinde după cum urmează: Colecția completă, Lei 500; Colecția cu No. 1 lipsă, Lei 400; Colecția cu 2 numere lipsă, Lei 300; Un număr separat, Lei 100. Sumele se trimit pe adresa D-lui C. Țintea, CONT CEC No. 12984.**

Abonamentul 2.000 lei anual. Exemplarul 200 lei.

«BUCOVINA» I. E. TOROUTIU, BUCUREȘTI

lipsa 8 Nr.

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL
SOCIETĂȚII
CENTRALE DE
APICULTURĂ
DIN ROMANIA

ANUL XXI Nr. 9 — 12 SEPT. — DECEMBRIE 1946

Societatea Centrală de Apicultură din România
Persoană Juridică
Sediul Societății: București VI, Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu). Palatul Institutului Național Zootehnic
Abonamentele și ori-ce sume de bani se trimit numai pe adresa:
C. Țintea căsuța poștală 525 sau prin Cont C. E. C. No. 12984
Corespondența se va adresa numai București I. Căsuța Poștală 525.

Președinte de onoare statutar: Prof. *Traian Săvulescu* **Ministrul Agriculturii și Domeniilor.**
Prim Vice-Președinte de onoare: Dr. Florin Begnescu.
Comitetul: **Președinte Grigore Glossan.**
Vice Președinte: Dr. Nicolaie Romanescu.
Secretar general: *Cpt. Zissu Dumitru.*
Redactor România Apicolă: *Cpt. Ing. Veceslav Harnaj.*
Casier: *Constantin C. Țintea*
Bibliotecar: *Dr. C. Pelimon.*
Membrii: *Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareș, Dr. D. Russu.*
Cenzori activi: *S. Ruginosu, Gh. Pandrea și D-na Arh. Henrieta* **Delavrancea-Gibory.**
Cenzori supleanți: *Ilie Ivănescu, C. V Lascăr. Plot.-maj. Vasile Ioan*

I. — **Cereți, în orice împrejurare, concursul Societății centrale de Apicultură din România, adresându-vă ei la căsuța poștală 525, București I, și folosind pentru aceasta numai cărți poștale cu răspuns plătit.**

II. — Conform art. 13 din statute, toți membrii Societății centrale de Apicultură au dreptul să asiste oricând la ședințele comitetul, care vă primește totdeauna bucuros. Ședințele au loc la 15 ale fiecărei luni orele 16.

Articolele de publicat în Revista „România Apicolă" ca și orice reclame etc. se vor trimite pe adresa Societății Centrale de Apicultur din România, București Căsuța Poștală 52

ABONAMENTUL: Pentru Instituțiuni, Societăți, lei 20.000 anual;
Pentru membri: Cotizația la societate și abonamentul 10.000 lei.
Taxa de înscriere lei 1000.
Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

CUPRINSUL

N. Nicolaescu (necrog) de Cpt. Ing. Vaceslav Harnaj. *Spre o apicultura nouă?* de Dr. Nicolae Romanescu. *In lumina experienței — stupul de papură presată* de C. L Hristea. *Glugoza* de Dr. Cornelia Pelimon. *Succesul în apicultură* de Preot C. Gh Vartolomeu *Biserica și apicultura* de C. Țintea. *Albinele Caucaziene* de Cpt. D. Zissu. *Câteva observații apicole* de Dr. N. Romanescu. *Note Apicole* de Pr. C. Gh. Vartolomeu. *Realizări. Se distribue zahăr pentru hrana albinelor. Audiența delegației Soeietății Centrale de Apicultură la D-l Ministru al Agriculturii. Avertisment. Informațiuni apicole.*

ANUL XXI Nr. 9—12 SEPT.—DECEMBRIE 1946

ROMANIA APICOLA

Organ al Societății Centrale de Apicultură din România

Necrolog

† N. Nicolaescu

La 26 Octombrie a încetat din viață la locuința sa din București părintele apiculturii sistematice românești N. Nicolaescu, autorul „Călăuzei Stuparului".

Toți stuparii, dela cel mai în vârstă și cel mai vechi în pătrunderea tainelor acestor mici insecte și până la începătorul ce sfios scoate din când în când „călăuza" spre a-și încerca gustul spre această nobilă și frumoasă ocupație, ne închinăm pioși preaslăvind memoria celui ce a fost pentru noi un neprețuit unchiaș sfătos prin zecile de mii de exemplare din călăuză răspândite pe tot cuprinsul țării, cari ne-au dat primele și cele mai însemnate noțiuni de orientare în apicultură.

La locul de veci stuparii prin Președintele Societății lor D-l Grigore Giossan au ținut să-i aducă ultimul cuvânt de mulțumire a tot ce a lăsat în acest domeniu exprimându-și neprețuita pierdere ce o încercăm prin moartea lui. Iată aceste cuvinte :

Indurerată asistență,

Pe Nicolae Nicolaescu l-am apreciat, l-am stimat și l-am iubit înainte de a-l cunoaște personal. I-am cunoscut iutâi opera „Călăuza stuparului" și mult mai târziu am avut plăcerea și fericirea să-i strâng mâna și să colaborăm împreună.

Și ca mine au fost și sunt mulți. Dar cei mai mulți sunt cei cari, cu toată admirația și stima păstrată n'au avut fericirea să-l cunoască personal, să-i poată strânge mâna.

Astăzi însă toți laolaltă prin mine, sunt prezenți aici, în fața trupului său neînsuflețit și din toată inima toți iau parte la această mare pierdere și durere, aducându-i prinos de recunoștință pentru tot ce a înfăptuit pe tărâm apicol.

Deși ales în unanimitate, în urma propunerii mele, Vice Președinte de onoare al Societății Centrale de Apicultură din România, a participat cu punctualitate atât cât sănătatea i-a permis, la toate ședințele de comitet și la toate manifestațiile noastre apicole, totdeauna fiind la zi cu tot ceea ce s'a scris în lumea apicolă și gata ori când să ne ajute cu îndrumările d-sale prețioase.

Figură blajină, gata ori când să îndrumeze și să ajute pe cei care apelau la sfaturile sale, el rămâne prin caracterul său prin opera sa săpat în granit în istoria albinăritului românesc. Cei care au avut fericirea să fim mai des în apropierea lui, ne-am putut edifica de ce suflet ales și ce isvor de energie poseda și-l împrăștia cu multă bunăvoință și dărnicie pentru binele și progresul colectivității.

Incă din tinereţe fiindcă albinăritul l-a preocupat de aproape 45 ani, gândurile lui Nicolae Nicolaescu au fost pentru o îndrumare constructivă şi sfaturile date — îndreptar de care să beneficieze şi masele largi ale poporului de unde şi el plecase.

Născut în oraşul Giurgiu la 25 Ianuarie 1870 din părinţi modeşti material, a absolvit Şcoala Normală de învăţători din Bucureşti trecând apoi prin toate treptele carierei: institutor la şcoala de aplicaţie dela Şcoala Normală, revizor şcolar al judeţului Dolj, Director la şcoala Nr. 26 de băeţi în Bucureşti, apoi iar revizor şcolar în Covurlui, Inspector şcolar în Bucureşti, Subdirector General al învăţământului primar, Director General al Culturii Poporului la Cassa Şcoalelor şi în urmă, până a trece la pensie, sub Administrator al Casei Şcoalelor.

Dacă în tinereţe l-a preocupat îndeaproape problemele şcolare, odată îmbrăţişând ramura apicolă, şi-a sacrificat tot timpul disponibil până în ultimile clipe problemei stupăritului.

Nicolae Nicolaescu a fost o fire modestă, după cum modest era la vorbă şi la port. In sufletul lui ardea însă dorinţa de bine, ceea ce probabil l-a călăuzit să-şi aleagă stupăritul ca îndeletnicire, care să ajute la putinţa de creştere şi desvoltare a poporului românesc prin exemplu de muncă de la micile albine.

Pătruns de misiunea lui şi în dorinţa de a înfăptui o operă sănătoasă pe ogorul stupăritului românesc a închinat munca sa fără şovăire şi fără să precupeţească puterile sale trupeşti. De aceea el lasă generaţiilor viitoare în apicultură o temelie solidă, cu posibilităţi în viitor de continuare spre progres şi rezultate înfloritoare.

60

Sufletul tău Nicolaescule pleacă dintre noi mândru, fiindcă opera ta „Călăuza stuparului" şi-a îndeplinit scopul. Ai îndrumat serii după serii din toate straturile sociale spre ogorul fertil al stupăritului şi fii liniştit că opera ta şi în viitor va continua cu acelaşi puternic folos ca şi până acum, să-şi dea roadele.

6
1870
76

Şi acum când trebue să ne despărţim de tine, în numele tuturor stuparilor de pe toate plaiurile româneşti, în numele Societăţii Centrale de Apicultură din România şi al meu personal, aduc cel mai duios omagiu memoriei tale şi ne închinăm cu smerenie şi evlavie ca în faţa unui adevărat mucenic al neamului. Dumnezeu să te odihnească întru cei drepţi şi să-ţi fie memoria eternă. Zumzetul micuţelor albine să-ţi fie din primăvară până în toamnă o simfonie de recunoştinţă pentru tot sbuciumul ce o viaţă întreagă a-i depus, ca, lor şi celor ce le îngrijesc să le fie bine.

Iar Dvs. mult respectată Doamnă şi copiilor Dvs. vă mărturisim tot regretul nostru şi vă rugăm să ne consideraţi părtaşi din suflet la durerea ce încercaţi în aceste clipe grele.

* * *

Viaţa şi opera lui N. Nicolaescu

1. Funcţiuni administrative şi în învăţământ.

1890—1895 şi 1896—1897 Institutor la şcoala de aplicaţie dela Şcoala Normală Bucureşti.
1897—1915 Director la şcoala primară de băeţi Nr. 26 Colentina.
1895—1896 Revizor şcolar al Judeţului Dolj.
1901—1904 Revizor şcolar al Judeţului Covurlui.
1908—1911 şi 1914—1919 Inspector şcolar al circ. Bucureşti.
1919—1922 Subdirector General al învăţământului primar.
1922—1926 Director General al culturii poporului la casa şcoalelor.
1926—1930 Sub Administrator al Casei şcoalelor.

2. Scrieri apicole.

a) Călăuza stuparului în 8 ediții și 40.000 exemplare.
b) O stupină dintr'un roiu.
c) O serie întreagă de articole și note publicate în „România Apicolă“, „Buletinul Apicultorilor“ și alte reviste.

3. Membru fondator al revistei „Albina“, „Invățământul Primar“ și al „Revistei Generale a Invățământului“.

4. Autor a numeroase manuale de curs primar și supraprimar precum și a altor lucrări didactice și de îndrumare, anuare, etc.

Cpt. Ing. Veceslav D. Harnaj

Spre o apicultură nouă?

Colonia de albine nu este doar o asociație.

Insectele sociabile adunate în colonie ori în grupuri neorganizate sunt *fiziologic diferite* de *aceleaș* insecte trăind singuratec. Furnicile, albinele și termitele *neutre* sunt *atât de strâns potrivite acestei vieți sociale încât nu pot supraviețui când sunt singure*, despărțite câte una *).

Până acum, felul și însemnătatea urmărilor fiziologice pe care le avea actul despărțirii de grup, de colonie, a insectelor sociabile de felul furnicilor, albinelor și termitelor (Hymenoptere) nu fusese decât în treacăt și ciuntit cercetate. Weiss arătase din 1930 că albinele singuratice, hrănite cu zahăr, trăiesc doar până la 5 zile. Hungate, folosind termite din nordul Americei, cât și Cardot folosind furnici din Argentina, ambii în 1938, au tras învățăminte care arătau *neputința* probabilă a acestor insecte de a supraviețui singuratec, mult timp, chiar având o hrană bogată la îndemână. Unele nici n'o mănâncă, altele o mănâncă și pier totuși.

In toate cazurile, încercările și cercetările s'au făcut numai cu elemente neutre, cum sunt lucrătoarele dela albine, adică cu acele elemente care nu se împerechează și nu au menirea să înmulțească colonia, ca reginele și trântorii, fiindcă pentru aceștia din urmă condițiunile de supraviețuire se știe că sunt și mai încâlcite.

De altfel, chiar numai prezența reginei și puietului schimbă cu totul purtarea și viața elementelor neutre, aceasta nu numai la albine, că atât la termită (Bellicositermele şi Cephalotermele, Grassè 1942), cât şi la furnici (Leptothorase, Chauvin 1944). Noi ştim cât de mult frânează regina, prin prezenţa ei, pornirile ce sălăşluesc în orice albină ca ovarele ei, să se mărească şi să lase ouăle afară din trup. Intreg instinctul genesic, de procreaţie — pornirea de a „face pui“ — este oprit în loc la albinele care trăiesc în colonia completată cu regină. Când regina lipseşte mult timp, acest instinct nu mai este frânat şi albinele devin mame, din neutre ce erau faţă de faptul înmulţirii.

---

*) Acestea sunt încheerile definitive la care au ajuns cunoscuții savanți entomologi P. P. Grassè și Remy Chauvrin, cum rezultă dintr'un manuscris științific din 29 Septembrie 1944, comunicat publicului francez deabia în Aprilie 1946, când a apărut cu întârziere numărul dublu Oct.—Nov. 1944 al Revistei Științifice.

Vedem că prezenţa reginei în colonia de albine nu schimbă numai obiceiurile şi purtarea albinelor, ci menirea şi funcţiunile trupului lor.

Reamintind aceste fapte ştiute, căutăm să adăogăm la ele pe cele neştiute, arătate la începutul acestui articol.

Prin alte cuvinte, nu numai că albinele sunt foarte puternic înrâurite, în chiar fiinţa lor (deci, mai mult decât în purtarea lor) de faptul că trăiesc împreună, pe acelaş loc, cu regina, —lucru ştiut şi arătat de autori —, *ci trebuie să fie înrâurite în fiinţa lor chiar numai de faptul că ele, lucrătoarele, sunt împreună, în acelaş loc.*

Inrâurirea aceasta capătă, dela Chauvin, 1943, denumirea de *înrâurirea prin înmulţire* („efect de grup“). Ea cauzează schimbări adânci care până acum, în scrierile de apicultură se arătau mai ales prin calcularea raportului matematic dintre numărul lucrătoarelor şi kilogramelor de miere adunate: atâtea lucrătoare adună numai atâta miere, pe când de două ori mai multe lucrătoare dau de 3 ori mai multă miere, etc. Se arătau acestea aşa fiindcă se cunoştea mai bine rezultatul pe care îl atingea munca făcută de mai multe lucrătoare. Pentru a da o explicaţie, se recurgea la următorul argument mărginit: cu cât rămân mai multe sburătoare fără grija de a creşte puietul, cu atât au mai mult timp să culeagă.

Nu! Lucrurile stau ceva mai greu de explicat decât prin lămuririle gospodăreşti de acest fel. Mai întâiu, albina singură nici nu poate vieţui, chiar dacă are hrană bună din belşug şi vieţueşte cu atât mai sigur şi mai folositor cu cât este pusă mai mult şi mai bine împreună cu tovarăşele ei. Pentru albină, furnică şi termită, traiul la un loc cu semenele este o *condiţie de viaţă.*

Se poate spune că nu este potrivit, în albinărit, să vorbeşti de viaţa albinei, ci numai de *viaţa albinelor* sau şi mai bine, numai de *viaţa coloniei.* Când prindem în mână de aripi, o albină şi o vedem cum se sbate, noi privim şi cum se sbate viaţa coloniei, fiindcă albina n'are viaţă *proprie*, fără colonie. Prinzând albina am stânjenit viaţa coloniei puţin, dar am stânjenit-o. Viaţa albinei este numai *oglindirea* vieţii coloniei, —este cu mult mai puţin decât viaţa coloniei redusă la unitatea însăşi. La rândul ei, deci, *colonia nu este o asociaţie* familiară de albine, nici simplul total al vieţii şi convieţuirii albinelor.

Această afirmaţiune nu este o vană speculaţie de vorbe. La furnici şi termite, rudele albinelor în marele neam al gâzelor, spre exemplu *trophaloxia* a fost pe deplin studiată: alimentele sunt pregătite social (!), adică are loc o rumegare a hranei de către elementele neutre ale grupului, care o trec din gură în gură; iar termitele se ling mereu între ele. Fără o anumită hrană pregătită de semene, supravieţuirea nu este cu putinţă şi foarte probabil deasemenea fără anumite aţâţări între elementele grupului (stimulente ca: ciocniri, lingeri, mângâieri).

Deci nici munca nu este cu putinţă fără toate acestea şi ea este în raport cu *intensitatea* fenomenului de înrâurire prin mulţime, pomenit până aci.

Tocmai aceste fenomene ne scapă încă în toate amănuntele. Obişnuiţi să privim fiecare albină în parte, atribuim fiecăreia din lucrătoare mai multă însemnătate decât are. Cel mult recunoaştem că fiecare nu îndeplineşte chiar toate îndeletnicirile şi că dacă n'ar fi şi sacagiţe, cerese, doici, magazionere, aducătoare de polen ori cărătoare de rămăşiţe, colonia ar sfârşi prin a pieri chiar cu regină, atât de mari greutăţi ar trebui să ne închipuim că ar întâmpina singurele albine mature, lucrătoarele, care se duc la munca de câmp şi nu chivernisesc înăuntru.

Va trebui să ne obişnuim cu o gândire ceva mai grea, mai încâlcită: colonia este ceace trăieşte de sine stătător. Ea este *fiinţa albinărească*: iar sacagiţele, doicile, ceresele, magazionerele, lucrătoarele, nu sunt decât diferitele înfăţişeri ale acestei fiinţe, după cum se arată că ştie să facă una ori alta din îndeletnicirile de care atârnă buna ei trăire. Se înmulţeşte prin roiuri, după cum omul se înmulţeşte prin copii, — în veci.

Albina singură nu este nimic. În 6 zile, cel mult, moare, oricât de bună hrană i-am pune. Două albine sunt, iar, aproape nimic, deşi se vede cum viaţa uneia ţine de a celelalte. Cinci trăiesc un şir lung de zile. P. P. Grassé şi Remy Chauvin au făcut îndelungi încercări de a ţine un timp în viaţă câte o albină în Iunie şi Iulie 1944, — de bună seamă peste cele 5 zile ştiute dela Weiss, fără să isbutească, deşi s'a avut în vedere căldura, umezeala şi hrana trebuincioasă. Au încercat şi pe 105 lucrătoare din furnicile Leptothovan tuberum corticalis, pe 120 lucrătoare din furnicile Fornica rufa şi pe 164 lucrătoare din termintele Reticulitermes lucifugus, nici o grije nu a fost scutită la încercări și folosirea etuvelor, mijloc modern de lucru, a fost calea de control.

Numai o „mulțime“ de zece lucrătoare alcătuiește *ceva* care poate să trăiască un șir lung de zile. Inrăurirea prin mulțime se constată deîndată ce, sunt puse 2 lucrătoare împreună, dar totuși nevolnicia numărului prea mic se vede la toate aceste insecte, pânăce mulțimea depășește 5 și se apropie de 10 lucrătoare. Este atât de însemnat fenomenul de protecție al grupului, încât, cu toate că Miss E. Field a tăiat cornițele furnicilor cu scopul să nu se mai ațâțe prin pipăit, — fapt care duce întotdeauna, între furnici la deslănțuirea unei lupte generale, cu mușcături, fiindcă nu se mai cunosc și mângâie, — cu toate aceste pierderi, mortalitatea în grupul acesta a fost mai mică decât dacă furnicile ar fi fost despărțite, pentru a trăi izolate.

Constatarea curentă în practica apicolă că numai coloniile puternice „se ajută“ cum trebuie, cât și constatarea că folosul nu merge crescând numai atât cât crește bogăția în albine a coloniei, ci crescând cu mult mai mult, sunt stabiliri care nu-și găsesc deslegarea prin formula social matematică — „unirea face puterea“, fiindcă albinele singure au mai puțin decât o parte de putere, — când li-se numără zilele până la 6.

Ce se petrece, în amănunte, inăuntrul acestei vieți răspândite în trupul atâtor ființe mici care, fiecare, fac ceva fără de care viața lor și a tuturora nu poate să existe, nu știm încă și suntem la începutul cercetărilor acelora care au înțeles să se descătușeze de gândul că *albina din zilele noastre* reprezintă ceva, văzând în întreg stupul, în colonie deabia, entitatea vie pe care trebuie să căutăm a o pricepe.

Au avut mai multă dreptate aceia care, pentru a înfățișa în chipuri această entitate vie, au zugrăvit un stup, — un coș de paie —, decât 3 albine (spre exemplu, mai înțeleaptă este stema județului Vaslui, decât cea a județului Mehedinți). Oamenii pot fi înfățișați prin zugrăvirea unui om, albinele însă numai prin colonia lor.

Va fi, în parte ori în total, reformată odată apicultura modernă, când vom cunoaște tainele coloniei și n'o vom mai privi doar ca o asociație de mici gâze, toate bune muncitoare? Aci nu avem deaface cu o uzină în care se practică taylonizarea, împărțirea muncii. Trebue admis, cum s'a bănuit după ce s'au găsit anumite urme fosilare lămuritoare, că cu milenii în urmă albinele s'au împărtășit atât de mult din binefacerile grupului, încât mai întâi s'au iobăgit și apoi au sfârșit prin a-și pierde chiar entitatea coloniile din zilele noastre ajungând, fizio-biologic vorbind, asemenea cu o *vietate complexă.* Din timpuri care se pierd în negura vremurilor, albinele nu mai sunt doar unite într'o turmă de muncitoare: fiecare a ajuns o biată *parte* din ceva nou, stare întâlnită numai la vietăţi din neamul şi de seama ei.

Totuşi, sprintena, bătăioasa şi auria viespe, rudă cu ele, a arătat în urma cercetărilor că nu trăieşte din înrâurirea prin mulţime şi că şi-a păstrat fiinţa de sine stătătoare. Viespea Polistes gallicus trăieşte chiar mai mult când este singură sau numai cu încă una. O bună înţelegere şi nici decum înstrăinarea în folosul tuturora a celui mai scump bun pe care îl are o vietate: viaţa! Dar despre aceste independenţe, entomologii zic că alcătuiesc „o societate mai puţin evoluată“.

Dacă nu ne aduc nici un folos, ce-i drept, ele se descurcă însă, slavă Domnului, prea bine fiecare. Aceasta o ştim noi apicultorii, mai bine, — de — atâtea viespi ce vin să ia înaintea noastră mierea din stupi şi cărora nici măcar albinele nu le vin de hac.

Pentru a măsura ori cântări, trebuie să foloseşti măsuri şi greutăţi cunoscute. Prin ce măsoară ori cântăreşte oare, ştiinţa, „evoluţia“?

Dr. NICOLAE ROMANESCU

In lumina experienţei.

Stupul de papură presată.

In articolul din numărul precedent, am arătat criticile care le-am formulat după o experienţă de 12 ani cu stupul de papură presată a cărei publicitate am dat-o prin 1937, deşi eu îl născocisem cu 3—4 ani înainte făcându-i fel de fel de modificări până atunci.

Iată modificările ce am găsit necesare pentru a da stupului o trăinicie şi o vieţuire cât mai mare:

Legătura papurei presată nu se mai face cu sârmă subţire, cusându-se cu 2 ace prin pereţii de papură, ci prin aplicarea dela exterior spre interior, şi dela interior spre exterior, a două copci făcute din sârmă groasă de 2 mm. şi puţin oţelită; capetele copcilor se întorc chiar în rama de sus şi de jos, dând astfel o tărie foarte mare pereţilor.

Pentru ca să nu se umfle însă papura în spre interior sau în afară, fiecare din aceste copci lungi, sunt prinse cu trei agrafe solide şi bine legate şi care nu îngădue pereţilor să se burduşească.

Colţarele ce acoperă capetele mănuchiurilor ce se suprapun, trebue să fie din scândură cel puţin de 1,50 cm. şi lată de 10 cm. pentru a le prinde mai din lat şi cu cue de 6 cm. — nu de şiţă cum am lucrat primele exemplare.

Rama de jos şi de sus — adică scheletul propiu zis a stupului, trebue să fie din lanţi groşi de 6 pe 7 cm., nu de 4 pe 5 cm. aşa cum am lucrat, căci în primul rând pereţii de papură vor avea o grosime mai mare şi deci vor fi mai călduroşi iarna şi mai răcoroşi vara, şi apoi soliditatea lui va fi cu mult sporită.

Fundul trebue neapărat protejat de rama schelet de jos care fiind de 7 cm. groasă poate să i se scobească în ea un falţ cu marginea exterioară de 2 cm. care maschează fundul ce vine deci apărat de acest falţ; apa din ploi ce se scurge dealungul pereţilor în jos, nu se mai opreşte la încheetura dintre corp şi fund, ci curge direct jos pe pământ, fără să atingă deloc fundul, ce rămâne perfect apărat de jur împrejur. In acest caz însă rama schelet de jos va fi de 7 pe 7 cm. ca să poată să se sape în ea falţul care apasă marginele fundului.

La capacul făcut tot din papură presată, colţarele trebue să aibă aceiaş grosime şi lăţime ca cele ale corpului stupului. Rama de sus şi de jos să fie mai groasă şi să depăşească cu cel puţin 1 cm. sau şi mai bine doi centimetri de jur împrejur corpul stupului pentru ca apa să se scurgă direct jos; poate e mai bine ca *întreg capacul să fie făcut din scândură,* căci prea puţin material lemnos se economiseşte la capace de îndată ce colţarele sunt late de 10 cm. iar ramele înconjurătoare de 3 cm.

Tabla ce vine pe cel deal doilea plafon superior făcut numai din scândură, să depăşească şi ea împreună cu scândura pe care e bătută cu cel puţin 1 cm. de jur împrejur pereţii exteriori ai capacului.

Eu am făcut şi fundul din papură presată; nu l'am publicat, căci am aşteptat rezultatele experienţei care mi-a dovedit că nu e practic; găselniţa face cu uşurinţă cuib între firele de papură, acolo unde intră rumeguşul de ceară şi bobiţele de polen ce cad de sus din faguri; de aceia nu mai insist asupra lui.

Cu aceste modificări, stupul de papură rămâne—după mine cu mult mai bun decât oricare alt stup, din orice alt material.

CONST. L. HRISTEA

Glucoza

O treime din proviziile de miere se pot substitui în hrănirile de necesitate toamna, cu sirop de zahăr. S'a constatat că numai zahărul rafinat este prelucrat bine de către albine şi le dă rezerve de miere sănătoasă pentru iernat. Zahărul mai puţin rafinat (brun) este suportat mai greu de către albine, le provoacă diaree şi multă mortalitate.

Acum când lipsa de zahăr este mult resimţită şi în alimentaţia noastră, cu greu ne mai putem gândi că-l vom obţine pentru ajutat stupii.

Lucrul la care trebuie să recurgă stuparii este economia, economia la proviizile de miere din stupi.

O economie de hrană importantă se obţine îngrijind ca stupii să-şi păstreze iarna în interior cât mai bine căldura. Această condiţiune se realizează ţinând numai colonii puternice, printr'un iernat înăuntru în adăposturi, pivniţe sau afară pe locul lor în prisacă acoperindu-i cu rogojini, ţoluri, etc.

Iernatul în adăpost cere oarecare experenţă din partea stuparului pentru reglarea temperaturii, aerisirei şi gradului de umezeală.

Stuparii încă din timpurile normale au căutat siropuri mai ieftine (siropuri de fructe, de sfeclă, glucoză) pentru a substitui zahărul la hrănirea de necesitate.

La glucoză s'au gândit ea fiind întrebuinţată de cofetari pentru bomboane şi prăjiturile ieftine, fiind mai uşor de conservat şi de manipulat.

Glucoza, mai puţin dulce decât zahărul, are un gust oarecum sărat, leşietic, de cocleală, persistent în gură.

Gradul de îndulcire, de sare şi de cocleală variază după modul de preparare. Am avut ocazie să gust probe de glucoză aproape plăcute şi altele imposibil de înghiţit. O probă procurată de Dl. Preşedinte Giosan din Cernăuţi în toamna anului 1943, a fost un exemplu de glucoză plăcută la gust pentru om şi albină.

Gustul sărat din glucoză provine dintr'o cantitate de clorură de sodiu (sare de bucătărie) ce o conţine. Glucoza industrială se prepară din amidon ce se hidrolizează cu ajutorul acidului clorhidric. După hidroliză produsul este neutralizat cu carbonat sau hidrat de sodiu. Principial se formează clorura de sodiu conform reacţiunei:

$$HCl + NaOH = NaCl + H_2O \text{ sau}$$
$$2HCl + CO_3Na = NaCl + CO_2 + H_2O$$

Această clorură rămâne solvată în glucoză şi îi dă gustul sărat.

Am încercat să complectez proviziile de miere dintr'un stup cu un amestec de sirop de miere și glucoză. Albinele au consumat cu greu această hrană, însă au consumat-o.

Punând apoi în hrănitor numai soluție de glucoză cu apă (glucoza a fost dintr'o probă cu gust rău și aproape îi lipsea dulceața, cumpărată din Capitală în toamna anului 1945), albinele au refuzat să o care.

Rezultatul hrănirei stupului cu amestec de glucoză și miere s'a văzut și mai bine în primăvară. Rămăsese în stup un pumn de albine, pe rame se vedea o diaree foarte pronunțată, de excremente brune.

Nu am avut posibilitate să repet experența, dar este un avertisment pentru stuparii care vor să ajute stupii cu sirop de glucoză.

Dr. Cornelia Pelimon

Succesul în Apicultură.

Iată o chestieune foarte atractivă, de care totuși, nu s'a preocupat nimeni serios Adică nu s'au făcut studii serioase asupra ei. Ceeace arată că la noi succesul într'o intreprindere oarecare, e socotit mai mult o chestiune de... noroc! Adică de întâmplare. Bine înțeles lucrurile acestea — adevărate numai în ceea ce ne privește pe noi, căci marii apicultori de prin alte țări au privit problema din toate punctele de vedere, ca unii ce au experimentat-o practic. De altfel, oricine a urmat povețele lor și-a putut da seama că apicultura e o îndeletnicire care dă rezultate frumoase, numai dacă te ocupi de aproape și chiar foarte de aproape de ea; altmintreli, e pierdere de vreme în zadar. Ocupându-se de această chestiune, marele apicultor american *Root spune că totul depinde de localitate, de apicultor și de numărul stupilor. Factorul principal totuși, zice el, e capacitatea celui ce se apucă de apicultură.* Desigur că el are dreptate! Un om capabil e plin de inițiativă și de energie; el e un *spirit creator*. Pentru un asemenea om nu există nimic imposibil! Mă gândesc la Dadant-tatăl sau mai bine zis bunicul, care după ce s'a stabilit în America, venit din Europa, a făcut o călătorie din nou în Europa în împrejurările de atunci, ca să aducă de aici mătci italiene cu ajutorul cărora şi-a populat toţi cei 700 de stupi ai săi şi care i-au dat în 1916 nu mai puţin de... 56 de tone, adică cinci vagoane şi jumătate de miere! Să ne gândim la *perseverenţa* lui Dzierzon, care s'a apucat de apicultură cu 12 colonii adăpostite în stupi primitivi. După trei ani, când descoperi rama sau fagurul mobil, îşi pierduse aproape toate albinele. Dar ce-i păsă lui de asta sau de altele care aveau să i se mai întâmple, căci într'un timp foarte scurt i s'au furat şaptezeci de stupi, şaizeci distruşi de incendiu şi douăzeci şi patru au fost luaţi de apă, în timpul unei inundaţii. Totuşi la unsprezece ani dela primele sale încercări, poseda trei sute şaizeci de colonii dela care recolta în acel an (1864) şase mii de livre de miere şi mai multe sute de livre de ceară. Cam pe aceeaş vreme, cea mai mare parte din apicultorii de prin împrejurimi, care lucrau după vechile metode, aveau mai puţini stupi decât la început.

In 1848 o boală contagioasă, *loca*, s'a declarat în stupina sa şi înainte ca el să o poată opri, i-a distrus aproape toate coloniile. Ii mai rămaseră douăzeci stupi neatacaţi de această molimă, care a atins deopotrivă coloniile bătrâne, ca şi roii artificiali. El socotea că în acel an, pierderile sale atingeau numărul de cinci sute de colonii! Cu toate acestea nu se descurajă şi reuşi să-şi populeze din nou stupii, înmulţind pe cale artificială numărul mic de colonii ce-i mai rămăsese, încât în toamna lui 1851 stupina sa număra aproape patru sute de stupi, ceeace înseamnă că triplase numărul stupilor în fiecare an! Aceste relatări, date de Dadant, în minunata sa carte *„Albina şi stupul"*, ne arată ce importanţă covârşitoare are *factorul „om"*. Căci apicultura nu e numai o îndeletnicire ca oricare alta, ci este *o artă*, mai presus de toate. Şi arta este un lucru din cele mai pretenţioase! *DADANT numeşte apicultura lucrare de amănunt. Tot el spune, că dacă există o în-*

deletnicire care cere să ştii ce să faci şi cum să faci, apoi aceea e apicultura! — Deci din partea apicultorului se cer însuşiri deosebite, care să coordoneze celelalte cerinţe. Am zice, cerinţele de ordin material: colonia, cu tot complexul ei de lucrări, stupul sau locuinţa albinelor şi localitatea. — Conducerea stupăriei constitueşte aplicarea metodelor de lucru, a priceperii şi iscusinţei apicultorului, *pe teren.* Avea dreptate *Layens* când spunea că *se poate să fii bun apicultor cu orice sistem de stupi, dar nu şi cu orice metodă!* Metoda se desprinde din cunoaşterea profundă a felului de viaţă al albinelor şi are drept rezultat *ştiinţa apicolă,* cu care avem dreptul să ne mândrim şi de care suntem streini de cele mai multe ori. Mi-aduc aminte că am văzut odată o prisacă cu stupi complect Dadant, într'o frumoasă şi pitorească localitate muntoasă, invadată de... trântori. Aşa dară cu o recoltă inexistentă. In apropiere, o altă stupărie cu stupi Dadant, făcea minuni de vitejie! Şi doar nici proprietarul primei stupării nu era un simplu ţăran, ci intelectual tânăr, cu titluri academice. Explicaţia rămâne s'o găsească cetitorul singur! Altfel cum vom mai face deosebirea între empirismul sau primitivismul sălbatic şi nouile metode de lucru în apicultură? Desigur că în cadrul aceloraşi preocupări înalte intră *stupul* sau locuinţa albinelor. E atât de adevărat lucrul acesta, încât Dadant a crezut de cuviinţă să dea titlul sugestiv principalei sale opere: *„Albina şi stupul“.* Iată motivul pentru care un alt mare apicultor cu renume mondial, *Bertrand,* vorbind despre acest subiect, zice: *„Singuri stupii mari mi-au dat rezultate bune în diferitele mele stupării“.* Se ştie că el a făcut experienţe foarte preţioase, cu stupării situate nu numai în poziţie de munte — Bertrand era elveţian, — dar şi de deal şi de şes! Aceasta a făcut pe americani să aibă un adevărat cult pentru stupul Dadant, atât de răspândit şi în Europa şi pe foarte mulţi europeni, pentru stupul Layens, alături de Dadant.

Localitatea e o chestiune care nu stă cu nimic mai prejos de celelalte, dar care spre deosebire de toate celelalte depinde foarte puţin de noi, fiind ceva care aparţine hazardului, ca să zic aşa. Localitatea se încadrează în marele capitol al ***Regiunilor melifere.*** Pentru Franţa, aceste regiuni au fost determinate, cu un lux de amănunte, de către oamenii de ştiinţă respectivi. Ele se găsesc descrise minunat de interesant în *„Apiculture“* a neîntrecutului apicultor francez, inginerul Hommel şi sunt în număr de douăsprezece: cinci de munte şi şapte de câmpie (şes). Pentru prima categorie excelează ***regiunile Alpine,*** care au marile avantagii pe cări nu le întâlnim în nici'o altă parte aiurea, de a poseda deosebit de regiunile muntoase propriu zis şi la deal în partea meridională, meleaguri întregi cu flori şi climat mediteranian. Foarte multe din văile alpine sunt orientate de aşa natură, că prezintă un versant nordic şi unul sudic, dând astfel posibilitatea albinelor de a le vizita succesiv, înflorirea plantelor melifere având favoarea să fie prelungită în mod excepţional, datorită diferenţei de precocitate pe care o prezintă florile de pe cele două poziţii diferite. Flora apicolă a Pirineilor prezintă aceleaşi caracteristice generale ca şi cea a florei alpine, îndeosebi Pirineii orientali. Vin apoi regiunile munţilor Jura şi Vosgi. Regiunile mediteraniene, în părţile comune cu Alpii, sunt printre cele mai favorabile pentru cultura albinelor din toată Franţa; noi credem că chiar din toată Europa. Vin apoi regiunile de şes. In bună parte aceste regiuni prospere, sunt rezultatul muncii omului: alături de livezi şi fâneţe naturale, vin atâtea altele rezultate pe cale artificială, deşi francezii se plâng că în această privinţă i-au luat de mult înainte elveţienii şi germanii. In categoria resurselor melifere din această categorie intră negreşit şi pomii fructiferi meliferi, precum şi tot felul de arbori nefructiferi, dar meliferi, cum e de pildă salcâmul, teiul, ş. a. — Aceleaşi lucruri minunate am avea de spus, în ceea ce priveşte regiunile melifere, dacă am vorbi de nesfârşitele

Eldorado americane, îndeosebi cele californiene, adevărate *paradise* biblice, din care curge... lapte și... miere !

La noi nu s'a ocupat nimeni de problema aceasta și nici nu sunt semne că s'ar ocupa în curând ! Oricum, succesul sau reușita în apicultură, nu e o chestiune care se datorește hazardului, ci ea trebue privită serios, căci numai așa se va putea face deosebire între cele două categorii de apicultori : empiriștii sau primitiviștii și apicultorii progresiști, care sunt nădejdea apiculturii românești.

Preot C. GH. VARTOLOMEU
Profesor - Focșani

Biserica și Apicultura

De câte ori deschizi o cronică veche unde se perindă an de an viața de odinioară a neamului nostru, nu se poate să nu dai mai la fiecar pas de însemnări ca acestea... „și s'au trimes încă o mie de butcaie de miere și două sute ocale de ceară . . . și am dăruit mânăstirii . . . . . împreună cu 300 știubee cu albine așezăte la locul ce se chiamă . . . . „ și am înzestrat fata mea . . . . . . cu un loc de grădină și 150 știubee . . . . .“ și altele și altele de acest fel. Se vede de aici ce belșug de ceară și miere era pe la noi în acele vremuri.

Cine se îngrijea de această bogăție de stupi pe care o aveam atunci ? Multe, cele mai multe, din stupini erau așezate pe lângă biserici și mănăstiri și cuvioșii Călugări erau stupari neîntrecuți.

Câte un tânăr care trăia în preajma mănăstirii învăța dela ei meșteșugul și-l ducea la el în sat; încet, încet stupăritul s'a răspândit . . . dar acele vremuri au trecut. . .

Astăzi avem sate așezate în regiuni melifere unde nu se găsește nici un stup, avem mănăstiri unde în zadar ne uităm prin ogradă ca să vedem stupăria, prin biserici se întrebuințează lumânări de parafină cu fum mult și miros greu . . . Cine o fi de vină? vremurile . . . dar și oamenii.

Ce ar fi de făcut să revenim la starea înfloritoare a apiculturii de adinioară? Desigur s'au făcut pentru aceasta o mulțime de propuneri bine intenționate, unele din ele chiar în revista noastră, unele mai practice, alte mai puțin. *Ni se pare însă, că nu s'a accentuat în deajuns rolul pe care l'ar putea juca biserica în opera de renaștere a apiculturei noastre.*

Se va spune: dar biserica are misiunea ei care e și așa destul de grea, dece să-i mai dăm o sarcină în plus. Intradevăr, dela un preot se cere astăzi să fie pe lângă păstor sufletesc, exemplu viu și sfătuitor, de unde necesitatea de a cunoaște puțină medicină, puțină agricultură, horticultură, avicultură și adăogăm noi *apicultură*.

Apicultura practică, așa cum ar trebui să facă un preot ca să slujească de exemplu, nu i-ar cere nici prea mult timp nici prea mari sacrificii materiale, din contră ar avea ceva folos de pe urma stupilor. Cunoaștem printre cucerincii preoți mulți stupari model, unii dintre ei membri ai Societății noastre, ceace dovedește că apicultura nu-i incopatibilă cu misiunea unui preot, dar marea majoritate a lor nu cunosc apicultura. Și cât ar fi de necesar să avem în lumea satelor asemenea exemple vii de felul cum trebuesc întrebuințate bogățiile naturei.

De aceia ne gândim că ar fi timpul să se purceadă la o acțiune de răspândire a apiculturei printre slujitorii altarului, așa de pildă, pe lângă seminariile teologice sau academii (în Ardeal) ar trebui să se înființeze câte o stupină demonstrativă unde viitorii preoți să poată deprinde meșteșugul acesta. Actualii preoți să fie invitați (sau eventual obligați) să ia parte le cursurile de apicultură pe cari le ține Ministerul de Agricultură și Domenii prin organele sale, sau la acele organizate de socetățile de apicultură.

Iar când va fi vorba ca să se ofere de minister și mijloace materiale (stupi populați, unelte) în scop de propagandă, să nu fie uitată biserica.

Fără îndoială, în loc de a aștepta totul dela stat, cei care au dragoste de albine (și participanții la un curs de apicultură o capătă cu siguranță) ar putea face la început un mic sacrificiu personal pentru înșghebarea unei stupini modeste, 2-3 stupi, pentru ca apoi să-și mărească stupina din câștigul realizat.

Ce ar câștiga biserica din aceasta: în primul rând *ceară curată.* Se știe cât de mult se strică zugrăveala unei biserici din cauza lumânărilor făcute din tot felul de materiale (parafină, ceresină, stearină etc.), impure și cât sunt de necesare lumânările de ceară de albine. Apoi mierea; dar ce-i mai important, exemplul de muncă și gospodărie pe care l'ar da satului preotul, ar fi bunul cel mai de preț care s'ar realiza.

In ceace privește mănăstirile care sunt așezate mai toate în regiuni melifere bune, o stupină mai mare ar putea deveni o importantă sursă de venituri în natură sau în bani.

Ce ar câștiga apicultura? Exemplul care l'ar da preoțimea ar face pe mulți săteni cari azi nu au cunoștințele necesare și nici dragoste de albine să încerce să devină și ei stupari, iar aceia dintre ei care practică o apicultură primitivă, să aibă de unde să ia sfaturile necesare pentru a trece la apicultura rațională.

Din aceasta economia generală a țării nu ar avea decât de câștigat.

Nădăjduim că rândurile acestea vor atrage atenția înaltelor autorități bisericești despre necesitatea ca biserica să dea un ajutor în opera de refacere a apiculturei românești și că se vor lua măsurile necesare în acest sens. Rugăm de asemenea pe onorații preoți apicultori să facă propagandă printre colegii lor pentru a-i determina să li se alăture la înfăptuirea acestei frumoase opere.

C. Țintea

Albinele Caucaziene

Traducere după L'apiculture Nouvelle

(*Pagina 141, anul 1907. luna Mai*).

In numărul din Octombrie al revistei „L'irrigaţion" Dl. Fr. Ranchfuss, a adunat cunoştiinţele actuale pe care le posedăm despre albina Caucaziană şi adaogă observaţiunile personale, care sunt departe de a nu prezenta valoarea lor, ţinând seamă că a posedat mai multe colonii timp de şase ani.

Dl. Ranchfuss spune că albinele Caucaziene sunt fără nici o îndoială mult mai blânde de cât orice rasă cunoscută până acum.

— Posedă o limbă mai lungă.

— Sunt liniştite în timpul manipulării stupului.

— Nu sunt dispuse a aduna provizii mari în cuib.

— Cresc un număr mare de regine când sunt lipsite de regina lor.

— Inchid (strâmtorează) urdinişul stupului cu mult propolis.

— Iernează foarte bine afară.

— Reginele nu sunt uniforme ca culoare, unele sunt gri-negru altele roşcate.

— Sunt excelente outoare.

— Lucrătoarele sunt după aspect mai micuţe de cât Carniolienele sau Italienele, variază mult ca culoare.

Unele sunt gri-negru cu câteva pete albe sub abdomen.

— Până acum nu egalează albina Italiană ca producţie de miere, dar aceasta este fără îndoială datorată neglijenţei apicultorilor din Caucaz.

Căpitan Zissu Dumitru

Câteva observaţiuni apicole

In ce direcţie cardinală se desvoltă cuibul ? Dacă stupul este aşezat cu faţa la Sud, colonia se desvoltă, în interiorul stupului, către Apus.; iar dacă stupul este aşezat spre Răsărit, colonia se desvoltă spre Sud. De aci necesitatea să deschidem stupul aşezându-ne la *stânga lui*, după ce ne apropiem de el prin spate. Oricând vrem, de afară, să ştim cum s'a desvoltat colonia și în ce latură a stupului sunt mai puține albine, ne uităm la urdiniș: latura care corespunde cu colțul urdinișului pe unde se înghiesuie mai puține albine, este latura cea mai puțin populată, — cuprinde ramele în care colonia nu s'a desvoltat încă. Dela această latură începem să cercetăm colonia: aci nu putem strivi regina și nici albinele.

Aceste constatări nu ne vor face însă să așezăm albinele, pentru iernat, cu cuibul lângă latura de Răsărit ori de Nord a stupului, cu gândul ca primăvara albinele să-și desvolte cuibul mai repede, atrase fiind spre Apus ori spre Sud. Dacă am proceda așa, cuibul va suferi primăvara, așezat fiind lângă *latura cea mai rece.*

Pentru apicultorii care nu poartă mască. Masca are neajunsul că „simți că nu vezi bine" și că te „încălzește". De mult n'o folosesc decât la coloniile foarte rele, imediat după recoltă, când mătur albinele unei colonii foarte bogate și când, foarte rar, constat în stupină o stare generală de enervare din cauza anotimpului ori schimbărilor de vreme.

Blândețea ta, te scutește de mască. Știu că mulți apicultori împărtășesc aceleași vederi. Totuși, să facem pe „grozavii" nu este bine, când ne pândește un mare pericol: înțepătura în ochi. Lucram cu un coleg la o colonie deosebit de blândă când o albină, care se întorcea acasă și avea drumul, peste capul nostru, la coloniile din spate, a înțepat pe colegul meu în ochi, grav, fiindcă s'a lovit de el.

De atunci, obișnuesc să port ochelari ieftini, cu rama din metal simplu, *alb*, și *sticle simple*, care nici nu măresc, nici nu micșorează. Se șterg bine și las masca pe un stup sau în laborator.

Masca câteodată, ochelarii întotdeauna! Ochii sunt viața pentru apicultor!

Dr. Nicolae Romanescu

NOTE APICOLE

— Statele Unite ale Americii produceau în 1910, o cantitate de 25 milioane de kg. miere la un număr de 3.500.000 stupi.

— Orice persoană, care iubeşte albinele şi urmează îndrumările cuprinse, într'un bun tratat de apicultură, poate reuşi în creşterea albinelor (Dadant)

— Cu cât apicultura face mai mari progrese, cu atât se constată că întrebuinţarea fagurilor presaţi constitue o economie.

— Nici'o parte a interiorului stupului nu trebue să fie mai joasă ca nivelul urdinişului (Dadant).

— Fagurii de lucrătoare fără cusururi şi nu prea vechi, constituesc cel mai preţios capital al apicultorului (Dadant).

— O prisacă neglijată sau rău condusă, e mai rea decât o fermă năpădită de buruiană sau un pământ săcătuit de culturi nepotrivite (Dadant).

— Albinele trebuesc socotite animale sălbatice cu instincte primitive. Omul s'a acomodat obiceiurilor lor iar ele nu s'au domesticit, măcar că au fost aduse lângă casă (Dr. Philipps).

— S'a pretins că albinele, în stare sălbatică aleg scorburile cele mai potrivite cu nevoile lor. Socotim că o astfel de părere este greşită. Căci şi agricultorii dacă s'ar baza numai pe ceea ce le dă natura de la sine, atunci ei n'ar obţine decât recolte slabe. După cele ce am constatat noi înşine în această privinţă, rezultă că albinele au tot atât de mare intervenţie din partea omului, ca şi cerealele. Noi obţinem adesea 100 de livre de miere în secţiuni de la un singur stup, dar n'am auzit niciodată ca o colonie, adăpostită în trunchiul unui copac, să fi dat o asemenea cantitate, ca produs al unui singur an. (Root).

Preot C. Gh. Vartolomeu

Realizări

Scutirea apicultorilor de orice impozite, *directe ori indirecte, precum şi* de orice taxe:

a) pe lângă fosta scutire de impozit direct, pentru practicarea apiculturii, s'a izbutit înfine, să se legifereze scutirea mierii de impozitul de 12%, la vânzare, zis impozitul excepţional de război (decretul-lege de scutire a mierii apărut în Monitorul Oficial partea I-a nr. 278 bis, din 30 Noembrie 1946) ; *deci, orice apicultor care vinde miere după această dată, nu mai are a face dovada că a achitat acest impozit excepţional; iar pe trecut, poate cere Ministerului de Finanţe, direct ori prin noi, scutirea de aplicarea amenzii pentru neplata impozitului la vânzarea mierii;*

b) s'a izbutit să se obţină, prin grija colegului nostru apicultor dr. Banu, un aviz favorabil al Consiliului Avocaţial al Ministerului Sănătăţii, prin care apicultorii nu au a cere autorizaţie de instalare a unei stupini dela Ministerul Sănătăţii şi nici nu sunt supuşi controlului sanitar al organelor acestui minister ; avizul sună astfel: Asupra adresei de mai sus, din care rezultă că apicultorul N. Florescu, din comuna Bratovoeşti, jud. Dolj, se plânge că Serviciul Sanitar cere să posede autorizaţia sanitară pentru înfiinţare de prisăci,

Având în vedere că albinăritul este o cultură care se înmulţeşte prin instalaţie de stupi, deci nefiind de natura unei întreprinderi care să producă cazuri de insalubritate

Avizează (aviz nr. 161):

Că nu este cazul a se scoate autorizaţie sanitară pentru prisăci şi nu pot fi nici controlate".

Acest aviz, de bună seamă, nu îndreptăţeşte pe stupari să refuze controlul făcut de organele sanitare veterinare, *care păstrează toată autoritatea lor zootehnică asupra prisăcilor.*

Datorită acestui aviz din 6 Noembrie 1946, *apicultorii au scăpat de taxele mari ce plăteau Consiliilor sanitare locale, pentru scoaterea autorizaţiei de funcţionare.*

Falşificarea mierii, *interzisă prin dispoziţiunile legii sanitare, pedepsită şi de cod, a căpătat o nouă sancţiune, foarte gravă, în proectul legii pentru reprimarea speculii cu alimentele, noi cerând ca să fie învederată şi sub aspectul speculativ-ilicit. Astfel, noul proect prevede fericitul termen de pedepsire a* alterării alimentelor, *evident voite, în sensul că legea pedepseşte pe oricine vrea să câştige prin modificarea însuşirilor hrănitoare ale unui aliment. Desigur că nici unui negustor nu-i convine să falşifice mierea cu substanţe alimentare mai hrănitoare decât cele pe care le conţine mierea, chiar dacă ar exist-*

dintre acestea, fiindcă astfel de substanțe ar fi mult mai scumpe decât mierea. Ulterior trecerii legii, organele noastre, în unire cu cele ale Statului, vor purcede la controluri pe teren, pentru ca sancționarea falșificatorilor de miere să devină un fapt.

Legea pentru reprimarea speculei va fi supusă Parlamentului în zilele ce urmează.

Se distribue zahăr pentru hrana albinelor

La intervenția repetată, încă din cursul verii a Societății Centrale de Apicultură din România și a Min. Agriculturii s'au aprobat deocamdată cca. 5 vagoane zahăr pentru hrana stupilor, din cele 20 vagoane cerute în acest scop.

Repartiția acestui zahăr s'a făcut de Min. Agriculturii Camerilor Agricole cari au primit dispozițiuni de distribuție.

Stuparii sunt stăruitor rugați să apeleze la acest ajutor numai în cazul când realmente stupina le este lipsită de hrană. Să nu luăm din egoism dreptul la viață pentru stupii confraților noștri cari fără acest mic ajutor ar pieri.

Adresați-vă cât mai din vreme Camerilor Agricole cu cereri însoțite de certificate delă ocoalele agricole respective de numărul de stupi ce-l posedați și care trebuie hrăniți. Zahărul distribuit este mult sub necesar iar orice risipă sau folosire în alt loc decât peutru albine nu poate fi calificată în împrejurările de azi.

Societatea Centrală de Apicultură a numit din membrii ei, conform aprobării Min. Agriculturii, delegați pe lângă Camerele de Agricultură cari au misiunea de a identifica apicultorii, a cerceta dela caz la caz la fața locului asupra necesarului, a aviza în acest sens și a servi camerei drept consilieri din partea apicultorilor spre a se evita orice încercare ca zahărul să ia ált drum decât pentru stupii cu adevărat în pericol.

Orice abuzuri și nereguli în această privință rugăm să ne fie aduse la cunoștință atât de delegații noștri cât și de orice apicultor.

Delegații Societății Centrale de Apicultură pe lângă Camerile de Agricultură județene, pentru colaborare la justa împărțire a zahărului la apicultori sunt:

Arad: Pălișan Mihail, strada General Coandă 36, Arad
Botoșani: Aslan Mihail, comuna Necșești, satul Dacia
Buzău: Victoria Popovici, strada Bărbulescu 68, Buzău
Brăila: Dobrit Ilarion, comuna Radu Negru, strada Princip. Mircea
Bihor: Catană Adalbert, str. Iosif Atila (fostă Ciorogaru) 62, Oradea
Baia: C. G. Corduneanu, comuna Boroaia
Brașov: Cpt. Teodorescu, Artele Grafice Unirea, strada Lungă
Bacău: Manole Valentin, strada Regina Maria 63, Bacău
Covurlui: Salimowsky Andrei, strada Grădina Veche 82, Galați
Dorohoi: Dumitru Chiriac, strada Ștefan cel Mare 75, Dorohoi
Dâmbovița: Diana Patriciu, strada Maior Brezișanu 53, Târgoviște
Fălciu: Nimeni
Hunedoara: Rogneanu Pavel, căsuța poștală 9, Deva și comuna Certejul de Sus.
Ilfov: Ilie Ivănescu
Iași: Iosif Iavolsky, strada Ciurchi 37, Iași
Ialomița: Costel Mateescu, Gara Ciulnița
Neamț: C. Mândru, comuna Girov, satul Doina
Prahova: G. Dobrinescu, strada Ștefan cel Mare 33, Ploești
Putna: I. Anghel, locotenent Negoiță 27, Focșani

R.-Sărat: Moroianu Milea, comuna Pitulaţi
Roman: Zait Vasile, ferma Unecești, comuna Butnărești
Severin: Tiberiu Iancovici, strada Regele Mihai 18, Caransebeş
Rădăuţi: I. Vicoveanu, comuna Vicovul de Jos
Suceava: Vasile Nimigeanu, strada Dragoş Vodă 2, Suceava
Trei Scaune: Nimeni
Tecuci: I. Drossu, strada V. Alexandri 8, Tecuci
Tutova: Ion Timofte, comuna Crivești, satul St. Drăgănescu
Tulcea: a) pentru grupa Greci: Zidaru, comuna Greci
  b) pentru grupa Isaccea: Preşedintele Societăţii Matca, Isaccea
  c) pentru grupa Tulcea: C. Nichiforov, strada Babadag 17, Tulcea
Vaslui: Dr. Pogorevici, Sindicatul Apicol al Serviciului Veterinar din Vaslui

---

Audienţa delegaţiei Societăţii Centrale de Apicultură la Ministerul Agriculturii

In ziua de 6 Sept. a. c. o delegaţie a Societăţii Centrale de Apicultură din România compusă din Domnii Grigore Giosan, Dr. Nic. Romanescu, Cpt. Dumitru Zissu şi Cpt. Ing. Veceslav Harnaj au fost primiţi într'o lungă audienţă de către Domnul Romulus Zăroni, Ministrul Agriculturii şi Domeniilor.

Această delegaţie a expus documentat situaţia grea în care se găsesc în prezent apicultorii datorită secetei, nevoile apiculturii în genere şi măsurile pe care societatea ca exponent al apicultorilor din întreaga ţară le propune.

Domnul Ministru asistat de Domnul Secretar General Ing. Rachieru şi de Domnul Dr. Gafa, directorul creşterii animalelor, a ascultat cu toată atenţia cele relevate şi cerute de Societatea Centrală de Apicultură, promiţând tot concursul, mai ales că a văzut în apicultori de data aceasta că vin să ajute Ministerul în realizarea unor lucruri ce de altfel - a spus D-lui - constituiau una din obligaţiile acestui departament. —

Printre propunerile acceptate în principiu şi asupra cărora D-l. Ministru a şi promis că va da ordine de executare cităm:

— Intervenţie urgentă la Ministerul Aprovizionării pentru repartiţia de zahăr pentru hrana stupilor; să se aibă în vedere în special regiunile cele mai lovite de secetă. In acest scop s'au şi cerut tabele dela Camerile Agricole de zahărul necesar. Domnul Ministru a admis propunerea societăţii ca zahărul să fie distribuit Camerelor de Agricultură iar distribuţia la apicultori să se facă de către Cameră după propunerea şi în prezenţa unui delegat desemnat de Societatea Centrală de Apicultură dintre apicultorii filialei acelui judeţ, sau în caz că nu este filială dintre apicultorii membri ai Soc. Centrale de Apicultură. —

— S'a intervenit şi s'a aprobat ca stupii expropiaţi dela şaşii din Ardeal să fie lăsaţi în custodie mai departe la fostul proprietar care răspunde de îngrijirea lor iar când se vând aceşti stupi să fie daţi la stupari pricepuţi, recunoscuţi fie de filiala locală fie de Camera Agricolă. Deci abuzurile cu ridicările în mijlocul zilei se vor rări.

— S'a aprobat propunerea Societăţii ca la Institutul Naţ. Zootechnic să fie numit un chimist care să se ocupe exclusiv cu analizele de ceară şi miere. —

— S'a cerut ca Societatea să fie împroprietărită cu un lot apicol de 12 ha. D-l Ministru a aprobat principial şi a dat dispoziţii D-lui Secretar General Rachieru să dea indicaţii de rezervele existente unde societatea sa-şi aleagă acest lot apicol.

— Delegaţia a expus problema confecţionării spre comercializare de către diferite fabrici din ţară de stupi de fel de fel de sisteme şi tipuri, fără să ţină cont de nevoile reale ale apiculturii noastre. Informaţii neoficiale au ajuns la Societate precum că însăşi anumite instituţii ar comanda astfel de stupi. Domnul Ministru a dat asigurări că nici'un stup de acest fel nu va fi comandat oficial, iar pentru fiecare caz în parte Societatea să sesizeze în scris Ministerul care va lua măsurile necesare. In prezent Ministerul va începe confecţionarea de stupi în trei fabrici ale C. A. P. S.-ului în regiunile de munte, una din ele — cea dela Curtea de Argeş, a şi început să funcţioneze. Se va da ordin ca aici să nu se confecţioneze decât stupi standard, vânduţi eftin prin cooperative, de două sau trei sisteme după modelul fixat de Societatea Centrală de Apicultură.—

— S'a cerut ca revista „România Apicolă" să fie trimisă tuturor Camerelor de Agricultură şi Şcolilor de Agricultură iar abonamentul să fie suportat de minister. S'a promis tot sprijinul, mai ales când documentat s'a expus de către delegaţie enormele greutăţi materiale prin care trece revista. Câteva zile după audienţă, adresa Societăţii ce materializa aceste cereri era în imposibilitate de a primi o formulă acceptabilă din cauza bugetului, încât şansele de izbândă în această privinţă sunt mici. —

— S'a aprobat principial ca pentru toate lucrările mai importante ce privesc apicultura, ministerul să consulte şi Societatea Centrală de Apicultură. —

— S'au mai discutat diferite lucruri curente în ce priveşte apicultura şi mersul societăţii. —

Redacţia

AVERTISMENT

Probleme fiscale în curs:

1. Atragem atenţiunea membrilor Societăţii ce păsuirea, pentru plata impozitului excepţional de 12%, la vânzările făcute din recolta trecută, a expirat după 60 zile, în care timp s'a obţinut definitiv ca stuparii să nu fie urmăriţi cu amendă. Pentru viitor, prin modificarea legii timbrului excepţional de războî, stuparii vor fi scutiţi de acest impozit, singurul care a grevat în vre un fel activitatea noastră. (vezi „realizări")

2. Orice cerere de plată a unor impozite pentru *„beneficii* de războî", este un abuz al organelor locale fiscale, ni s'a comunicat de autoritatea competentă centrală a Ministerului de Finanţe, aceasta întru cât impozitul pentru beneficii de război nu se aplică decât comercianţilor impuşi în baza legii contribuţiunilor directe. Prin art. 38, pct. 1, litera í stupinile sunt scutite de impozitul cerut de această lege. Legea 241 din 1.IV.1945 nu priveşte pe stupari!

3. Nu pot scăpa de impozitul pentru ***„câştiguri*** de războî" membrii noştri care nu au păstrat acte din care să dovedească provenienţa ***dinainte de 1 Ianuarie 1941*** a fondului din care s'a cumpărat stupi după această dată (fond de moştenire, fond dotal sau câştig de orice gen la care s'a perceput taxele impozabile fiscale).

Mierea este liberă la transport.

Subsecretariatul Aprovizionării printr'o circulară din 23 Noembrie dând norme precise asupra modului în care se pot transporta alimentele prevede că mierea este liberă a fi transportată fără nici'un fel de formalităţi.

Totuşi apicultorii sunt sfătuiţi ca atunci când au de transportat cantităţi mai mari ca 100 kgr. să aibă asupra lor cartea de membru într'o Societate de Apicultură sau un certificat dela primăria respectivă din care să rezulte că este producător şi nu comerciant, fapt ce ar lăsa pe cel în cauză la discreţia unor interpretări neplăcute din partea organelor competente.

INFORMAŢIUNI APICOLE

O secţie de apicultură la C. A. P. S.

Ne bucură ştirea, încă neoficială, că la C.A.P.S. se lucrează la organizarea unei secţii apicole, atât de necesară tocmai la această instituţie.

Nu ne grăbim să facem pronosticuri ci urăm spor la muncă iniţiatorilor. Dacă s'ar proceda cu multă scrupulozitate la alegerea oamenilor ce vor conduce această secţie şi dacă se va pune suflet mult şi o largă înţelegere pentru această activitate bună, noi putem să garantăm că această instituţie va reuşi să-şi creeze un frumos renume. —

Traducerea Circulării Americane de Apicultură.

Incepând cu numerile viitoare vom publica în revista noastră traducerea — cu asentimentul misiunii Americane în România — a Circulării de Apicultură a Statelor Unite ale Americei. Vom avea ocazia să vedem cât de clar şi precis se lucrează peste ocean în acest domeniu unde trebue să recunoaştem, totul este bine studiat până în cele mai mici amănunte în acest domeniu iar pregătirea apicultorilor este desăvârşită. —

Iau fiinţă filiale !

— Ne vin din ţară veşti destul de îmbucurătoare. Aşa în vara aceasta s'au constituit cinci filiale ale căror comitet sunt şi confirmate de Soc. Centrală. Aceste filiale sunt la: Braşov, Făgăraş, Tg. Jiu, Caraş şi Caransebeş.

— In numărul viitor vom da şi comitetele acestor filiale.

Sunt în curs de constituire filiale la Turda, Arad, Tulcea, Muşcel, Dâmboviţa şi Ilfov.

Filiala Caransebeş.

In ziua de 26 Oct. 1946 s'a constituit la *Caransebeş* filiala „Grănicerul" a Societăţii noastre. Dăm mai jos numele inimoşilor stupari care au luat parte la creearea acestei filiale:

1. Doncea Aurel, Secret. Ocol Silvic, Preşedinte.
2. Cârpanu A. D-tru comerciant.
3. Cârpanu Ion, avocat.
4. Iancovici Tib., comerciant.
5. Toma Petru, Brig. Silvic.
6. Vuia Frentiu, ferar.
7. Miclean Gh., învăţător. *Secretar.*
8. Iazagiu Nic., Controlor financiar.
9. Barbu Ion, Pantofar.
10. Homescu Nic., comerciant.
11. Sotropa Alex., Inv.-maestru.

Le mulţumim şi le urăm spor la muncă !

Filiala Caraş.

— La 28 Sept. s'a constituit la Oraviţa filiala judeţeană Caraş sub preşedinţia D-lui Dr. Damaschin Tunea, Secretar, Liviu Coca. Iniţiativa a fost rodnică, în Bocşa Montana înfiinţându-se o subfilială cu 28 membri. Societatea acceptă constituirea de subfiliale cu comitet separat care să lucreze în cea mai mare înţelegere cu filiala judeţeană Caraş.

Revista Slovensky Vcelar (Cehoslovacia)

La redacţia revistei noastre am primit din Cehoslovacia revista *„Slovensky Vcelar* 1—5 şi“ Nr. 6 Tipărite într'o formă îngrijită, aceste două numere de revistă prezintă un frumos şi documentat mănunchi de articole în majoritate de îndrumare către refacerea stupinelor distruse de războiu. —

Tot din coloanele acestei reviste se poate desprinde că stuparii vecinei noastre dela Nord Est sunt absolut uniţi în revindecările lor stupăreşti. —

Revista „Pcelovodstvo“ (U. R. S. S.)

A apărut prin „Cartea Rusă“ revista susamintită care este organul de publicitate al Dir. Apicole din Ministerul Agriculturii al U. R. S. S.

Aceste numere, sumar răsfoite conţin articole interesante din cari unele merită să ne oprim atenţia în chiar numerile noastre viitoare.

In linii generale se desprinde o atenţie deosebită pentru apicultură şi un efort considerabil pentru ridicarea ei.

Studiile ce le fac sunt însă în directă legătură cu tot ce se petrece în acelaş domeniu în America.

Greutăţi întâmpinate de revistă.

Revista noastră, ca şi celelalte reviste, a trecut printr'o fază extrem de grea. Lipsa totală de hârtie depe piaţă ca şi scumpirea enormă a tiparului, cu toate eforturile făcute de noi, ne-au împedica, să imprimăm revista la timp.

După mari eforturi — pe care le vom arăta la timp, suntem pe cale de a obţine suficientă hârtie la preţul oficial spre a putea imprima cu o mai mare regularitate revista pe viitor decât în anul ce-l încheem. Deasemeni bunăvoinţa tipografiilor militare ne dau posibilitate să tipărim la un preţ mai redus încât anul ce vine vrem să-l începem într'o eră nouă. Bănuim că şi abonaţii noştri îşi vor da seama de greutăţile întâmpinate de noi şi ne vor trimite cel puţin restanţele abonamente.

Distribuirea cărţilor de membru

S'au tipărit cărţile de membru pe anul 1947. Ele vor fi trimise tuturor membrilor cari vor trimite abonamentul pe anul 1947, ţinând astfel loc şi de chitanţă.

Aceste cărţi de membru vor putea fi folosite ori de câte ori cel în cauză va trebui să justifice calitatea ce o are, atât în apărarea intereselor apiculturii cât şi în ocaziile în care este necesară identificarea ca apicultor membru al Societăţii noastre.

Prin urmare abonaţii noştri sunt rugaţi să trimită din vreme abonamentul pe 1947 spre a primi la timp cărţile de membru.

Trimiteţi plata abonamentului

— Domnii abonaţi în restanţă cu plata abonamentului pe anii precendenţi ca şi pe anul în curs sunt insistenţi rugaţi şi de data aceasta să trimită neîntârziat sumele ce dătorează altfel ne vedem obligaţi să oprim expediţia revistei chiar cu începere cu numărul viitor.

Hârtia şi tiparul sunt nespus de scumpe iar noi înţelegem că la efortul ce-l facem noi să ni se răspundă cu o mică bună-voinţă. — Nu uitaţi că abonamentul este mai redus ca oricând, elfiind mult sub costul unei jumătăţi de kilogram de miere.

Preţul mierii şi al cerii

— In Bucureşti în vara aceasta preţul de „én gros“ al mierii a pornit în Mai dela 28.000—30.000 lei ca să scadă în Iunie la 24.000, iar din Iulie prezintă o mică nuanţă de creştere, încât ajunge pe la 15 Sept. la 30.000—32.000 lei. Dela 1 Oct. odată cu începutul aprovizionărilor de toamnă mierea a suferit o creştere accentuată, ca să ajungă la 15 Noem. la 70.000 lei la „en gros“.

Preţul de vânzare cu amănuntul a fost de obicei cu 20 - 30 la sută mai mare ca cel de en gros, adică în vară a fost 33.000—36.000 iar acum s'a ridicat în jurul cifrei de 100.000 lei. —

Ceara s'a vândut în primăvară la 60.000—70.000 kg. la en gros iar fagurii artificiali s'au găsit atât la fabricanţi cât şi la prăvălii în cantităţi suficiente între 120.000 150.000. —

In prezent nu avem un preţ bine definit la ceară căci se ştie că toamna este un sezon mut pentru ceară, avantajos pentru fabricanţii de faguri de a-şi face rezerve pentru primăvară.

Totuşi în raport cu preţul actual al mierii rarele vânzări efectuate par a generaliza depăşirea sumei de 150.000 lei kgr. —

Trimiteţi articole pentru revistă

— Domnii apicultori sunt rugaţi a ne da concursul lor trimiţându-ne articole, note etc., astfel ca să dăm revistei noastre o înfăţişare cât mai plăcută fiind în acelaş timp cât mai de folos apiculturii.

Abonamente gratuite

— Comitetul Societăţii a hotărât ca apicultorilor ce vor face 10 (zece) noui abonaţi trimiţând costul acestor abonamente să li se trimetă gratuit revista în anul respectiv.

Preţul reclamelor

— Revista „România Apicolă“ primeşte spre publicare orice reclame serioase în legătură cu apicultura. Aceste reclame se plătesc în raport de spaţiul ocupat în revistă, calculat aproximativ la 80.000 lei pentru o pagină 45.000 ½ pagină etc.

Prin urmare orice reclamă va fi trimisă pe adresa societăţii, căsuţa poştală 525 însoţită de suma respectivă spaţiului.

Redacţia nu-şi ia respunderea nici unei reclame. —

Şedinţa Comitetului dela 15 Septembrie

— Societatea Centrală de Apicultură din România a ţinut adunarea lunară de comitet în ziua de 15 Sept. a. c. ora 4. In afară de membrii comitetului prezenţi în Bucureşti au mai luat parte mai mulţi apicultori. S'au discutat şi rezolvat următoarele:

— Citirea procesului verbal de luare în primire a stupinei experimentale dela D-l. C. Antonescu, proces verbal dresat de comisia destinată de adunarea Generală a Societăţii. S'a hotărât ca provizoriu stupii luaţi în primire dela D-l. C. Antonescu să fie transportaţi la ferma D-lui. Ing. Ortodoxu.

— Bolile albinelor făcând ravagii mari s'au purtat discuţii ştiinţifice şi de profiloxie.

— Discuţii asupra viitorului stupinei experimentale.

— Diferite comunicări şi discuţii libere de informare între apicultorii prezenţi. —

— D-l. Dr. Florin Begnescu arată că a fost solicitat de consiliul superior economic să depună un raport usupra organizării apiculturii. —

Nu se mai publică procese-verbale lunare.

— Comitetul Societăţii a luat hotărârea ca pe viitor să nu se mai publice procesele verbale cu dările de seamă ale sedinţelor, ci numai un scurt rezumat asupra celor ce s'a discutat, rămânând a publica in extenso numai pr. v. de constituire a filialelor precum şi actele de o mai mare valoare.

Şedinţa Comitetului dela 15 Octombrie.

D-l Doctor Florin Begnescu prezintă memoriul întocmit de D-sa asupra organizării stupăritului şi care urmează să fie înaintat Consiliului Sup. Economic până la începutul lunei Noembrie. Acest memoriu se caracterizează prin următoarele capitole principale: Istoricul Apiculturii, Propagandă, scolastică, organizare, încurajare şi valorificare.

Memoriul este supus discuţiilor membrilor şi apicultorilor prezenţi cari sunt rugaţi să ofere sugestii în vederea redactării lui definitive.

Şedinţa este închisă prin discuţiuni de interes general apicol şi mai ales asupra zonelor apicole şi combaterea boliilor.

Şedinţa Comitetului Societăţii Centrale Apicole
dela 15 Decembrie 1946

Intrucât D-l Preşedinte Giossan este reţinut în pat fiind bolnav, şedinţa este prezidată de D-l Dr. Romanescu.

— D-l Dr. Romanescu expune, în lumina unei statistici obţinute dela I. N. S. situaţia apicolă a ţării în 1944 în raport cu aceiaşi situaţie din 1940, trăgând o serie de concluzii destul de interesante, expunere ce va face obiectul unui articol de revistă.

S'a hotărât, la propunerea D-lui C. Ţintea să se înfiinţeze un premiu apicol „N. Nicolaescu" în memoria distinsului apicultor plecat din rândurile noastre în cursul lunei trecute. Regulamentul acestui premiu va fi publicat în 1947.

— S'au desbătut greutăţile enorme prin care trece apariţia revistei din cauza lipsei de hârtie şi a scumpirii excesive a tiparului.

Se fac sugestii asupra majorării numărului de abonaţi.

Se admite ca să se studieze în detaliu în şedinţa viitoare propunerea D-lui Prodan de a se înfiinţa o societate de asigurare a stuparilor.

A urmat o lungă discuţie între stuparii prezenţi asupra rezultatelor obţinute în anul în curs şi în special asupra întinderii excesive a pestei.

Abonamentul la revista „România Apicolă" pentru anul 1947 a fost fixat la suma de lei 35.000 în care intră şi taxa de membru de 5000 lei. Taxa de membru va fi vărsată filialei respective pentru toţi membrii ce s'au abonat şi au trimis abonamentul prin ea.

Dacă raportăm această majorare a abonamentului la majorările suportate de preţul hârtiei (650%) şi a tiparului (450%) dela 1 Dec. 1945 la 1 Dec. 1946, putem uşor trage concluzia că posibilităţile noastre se îngrădesc şi mai mult pentru anul viitor şi că greutăţile de editare s'ar mări dacă noi n'am avea o deosebită încredere în membrii noştri cari ne vor susţine achitându-ne din timp abonamentul spre a putea să ne cumpărăm din timp o mică rezervă de hârtie.

Toţi Stuparii din Jud. Ilfov

Sunt invitaţi a lua parte la adunarea generală de constituirea filialei Ilfovene ce va avea loc în sala Institutului Naţional Zootechnic (Str. Dr. Staicovi 63) la *19 Ianuarie 1947*, ora 9,30 dim.

Mica Publicitate apicolă

(gratuită pentru Domnii membri)

— Cumpăr buduroaie a se adresa; Preot V. Popovici com. Buturugeni, Ilfov.

— *Cărţi de apicultură* de orice autor cumpăr penru complectarea bibliotecii, a se adresa la redacţia revistei, str. Lânăriei 79, Bucuresti.

— Stupi populaţi primitivi sau sistematici cumpăr. Pot fi şi cu rezerve insuficiente de hrană. A se adresa Ing. Schidu, Elena Cuza 87.

— Cumpăr stupi Dadant Blatt populaţi dau în schimb miere în faguri pentru complectarea hranei. A se adresa căsuţa poştală 525 pentru „stupi D. B.".

— Doritorii de prese pentru faguri artificiali de mână, din ciment se pot adresa Institutului Naţional Zootechnic, Str. Dr. Staicovici Nr. 63.

— Centrifugă solidă vând Maior Botoşanu, str. Popa Savu 74.

Unelte apicole eftine, se găsesc la următorii meseriaşi:

1. — I. Dincescu str. Cedrilor 21, distanţare metalice pentru rame, gratii Hanemann.

2. — Al. Neacşu, Lucaci 82. atelier de tâmplărie, stupi Dadant Blatt.

3. — D. Popescu com. Budila, Jud. Braşov, extractoare pe rulmenţi.

APICULTORII

Găsesc în sezonul apicol 1946 faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presaţi la valţuri moderne „Rietsche". — Se execută faguri presaţi la valţuri din ceară proprie a D-lor apicultori dacă acest material este foarte bine curăţat de orice părţi străine. — Prepararea fagurilor este asigurata dintr'o ceară de albine de prima calitate supusă riguros unui control de sterlizare în timpul fabricaţiei.—Se schimbă eventual după nevoie ceară cu faguri din depozit. — In permanenţă la dispoziţie un stoc ales cu diferite materiale şi unelte apicole.—Toate îndrumările în mod gratuit.—**Căpitan Zissu Dumitru** Str. Gheorghe Bariţiu No. 23—Bucureşti II, prin calea Griviţei, Staţia tramvai Octav Cocorăscu). Telefon 7.44.32

Stupina Pârvu A.-Arad

vinde extractoare de miere, cuţite, afumătoare şi orice unelte apicole.

Se primeşte miere şi ceară pentru uneltele cumpărate.

Arad, str. Tudor Vladimirescu Nr. 15.

APICULTORI!

Pentru sezonul 1947 procuraţi-vă stupi Dadant-Blatt cu rame tip Hoffman, dela atelierele mecanice *Ioan Pomeanu* din Piatra-Neamţ str. Sublt. Constantiniu Nr. 29. Stupii sunt executaţi în serie sub supravegherea D-lui *Ioan C. Băgu*.

Faguri artificiali.

Obţinuţi la presa cilindrică (valţuri), din ceară curată de albine, în foi continui, făcute rulou (sul), rezistenţi, cu celule adânci şi pronunţat miros de flori, executăm convenabil, cu ceara domnilor apicultori, scăzând impurităţile. Ceara fiind supusă unui procedeu de curăţire şi sterilizare complectă, albinele sunt puse la adăpost de boalele microbiene. Efectuăm comenzi şi cu ceara noastră. Preparaţi-vă din timp stocurile necesare!

Focşani, Str. Ghergheasa Nr. 53 *Profira C. Gh. Vartolomeu*

SEMINŢERIA PILDNER s. i. n. c.

Strada Carol Nr. 11 *Telefon 3.50.89*
Piaţa Obor 47-48 *Telefon 2.54.18*

aduce la cunoştinţa onoratei sale clientele că întrucât am reluat legăturile comerciale cu străinătatea suntem bine aprovizionaţi cu

Articole de Apicultură

— Unelte agricole
— Tot felul de seminţe de legume, flori, plante furajere şi în timpul sezonului catalog gratuit la cerere.

Abonamentul 10.000 lei anual. Exemplarul 3.500 lei

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMANIA

ANUL XXI Nr. 1—3 IANUARIE—MARTIE 1946

4.400
19.400

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sediul Societăţii: Bucureşti VI, Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Naţional Zootehnic
Abonmentele şi ori-ce sume de bani se trimit numai pe adresa:
C. Ţintea căsuţa poştală 525 sau prin Cont C. E. C. No. 12984
Corespondenţa se va adresa numai **Bucureşti I. Căsuţa Poştală 525.**

Preşedinte de onoare statutar: **R. ZĂRONI**, Ministrul Agriculturii şi Domeniilor.

Prim Vice-Preşedinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**

Vice-Preşedinte de onoare: **N. Nicolaescu**

Comitetul: Preşedinte activ: **Grigore Giossan**

Vice-Preşedinte: **General Al. Mladinescu.**

Secretar General: *Cpt. Zissu Dumitru.* Casier: *Constantin C. Ţintea.*

Bibliotecar: *Lt. V. Harnaj.*

Redactor România Apicolă: *Constantin S. Antonescu.*

Membri: *Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareş, Dr. D. Russu.*

Censori activi: *S. Ruginosu, Gh. Pandrea şi D-na Arh. Henrieta Delavrancea-Gibory.*

Censori supleanţi: *Ilie Ivănescu, C. V. Lascăr, Plot.-maj. Vasile Ioan.*

„ROMÂNIA APICOLĂ"

Organ de propagandă al Societăţii Centrale de Apicultură din România
Bucureşti I, Căsuţa Poştală No. 525.
Redactor Şef: **Constantin S. Antonescu.**

Colaboratori:

Prim Vice Preşedinte de Onoare: **Dr. Fl. Begnescu.**

Vice Preşedinte de Onoare: **N. Nicolaescu.**

şi D-nii: **Grigore Giossan, Constantin L. Hristea, Dr. Em. Daraban, Cpt. Zisu D-tru, D-ra Ecaterina Golescu,** etc.

ABONAMENTUL: Pentru Instituţiuni, Societăţi, lei 20.000 anual;
Pentru membrii: Cotizaţia la societate şi abonamentul 10.000 lei.
Taxa de înscriere lei 1000.

Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Articolele de publicat în Revista **„România Apicolă"** ca şi orice reclame etc. se vor trimite pe adresa **Societăţii Centrale de Apicultură din România, Bucureşti, Căsuţa Poştală No. 525.**

CUPRINSUL

Pentru revista «România Apicolă» de I. Drossu; Expoziţia naţională de apicultură 1946; † Vasile I. Vavilin; Mărirea producţiei în apicultura românească de C. Antonescu; Sistem de creşterea uşoară şi industrială a amorselor mobile de botci regale de Dr. N. Romanescu; Analize de miere de Dr. C. Pelimon; Instrucţiuni cu privire la topirea cerii de albine pentru prepararea fagurilor artificiali de Cpt. Zissu Dumitru; In jurul standardizării de Şt. Negulescu; Fabricarea stupilor în unele industrii foste de război de Cpt. Ing. V. Harnaj; Stupi sistematici de Dr. C. Pelimon; **Cronici**; Din activitatea Asoc. Stuparilor din Sibiu; Extrase după procesele-verbale ale şedinţelor Soc. Centr. de Apicultură dela 29.XII.945 şi 3.II.946; Apicultura în Municipiul Craiova; Darea de seamă a Comitetului pe exerciţiul 1945 către adunarea generală a Soc. Centrale de Apicultură din România; Cum se lucrează într'o stupină de I. T. Spiloiu; Informaţiuni, etc., etc.

ANUL XXI Nr. 1—3 IANUARIE—MARTIE 1946

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURA DIN ROMÂNIA

Pentru Revista „România Apicolă“

Apelul de mai jos, am voit să-l trimit în pragul lui 1946 — dar diferite griji și lupta pentru înlăturarea lor, a fost și este o piedică serioasă pentru abatere de la executarea programelor cotidiene.

Am fost profund impresionat de conținutul apelului făcut de Onor. Comitetul de conducere al revistei noastre, „România Apicolă“, dela sfârșitul anului 1945.

Cine l-a cetit trebue să înțeleagă că reprezintă clar, un strigăt de alarmă, o decretare de mobilizare a tuturor ce simt românește.

Această Revistă nu trebue să moară. Trebue să prospereze. Cine s'a încălzit la lumina ei, este dator, fără nici o întârziere, să sară în ajutor; apoi fiecare la rândul nostru să ne avântăm cu toată râvna, cu toată sinceritatea, spre acei ce nu-i cunosc însemnătatea, dându-le lămuririle necesare.

Această sfântă obligație ne revine mai ales nouă Propagandiștilor, să trecem chiar în linia I, respectând galonul ce-l purtăm cu mândrie: fiind aleșii Țării.

Ce? vi se pare mult 10.000 lei pe un an; mai ales plătit în 2 rate? Un șpriț nu tocmai pompos! Apoi mai ales când îl repetăm aproape zilnic?!

Gândiți-vă serios la mândria noastră a stuparilor.

Cinstind și apărând prestigiul, ei (al Revistei), apărăm prestigiul celor ce stau la conducere.

Sunt sfinții, sunt martirii noștri, cari de 20 de anii stau în fața unui altar, propovăduind neîntrerupt o singură politică. — Politica albinei.

Această sfântă fecioară, care-și nesocotește viața pentru binele omenirei. Singura preocupare, singura plăcere, singura pasiune, a unui suflet gingaș, dar extrem de ordonat și hotărît.

Ne închipuim c'am participat la banchetul de împlinirea a 20 de ani de viață rodnică.

Ce-ar zice Românii de peste mări și țări, pe unde străbate, de atâția ani revista noastră?

Hai, să punem umărul, să cinstim țara și neamul nostru.

Nicăieri nu ne găsim mai curat înmănunchiați.

Trăiască „România Apicolă“.

I. DROSSU
Propagandist Apicol — Tecuci

Expoziția națională de apicultură 1946

In plin sezon, anul acesta, Comitetul Societății Centrale de Apicultură din România ține să organizeze în București o mare expoziție națională de apicultură de proporții cum nu a mai fost la noi în țară.

Membri noștri sunt înștiințați pe această cale să se pregătească din vreme pentru această grandioasă manifestare apicolă, care pe lângă rolul de afirmare va putea influența în massă publicul și atrage în cel mai elocvent mod atenția autorităților noastre asupra creșterii albinelor.

Pentru a atrage și mai mult interes, Comitetul Societății se gândește pe lângă latura științifică și documentară a acestei expoziții și la latura comercială în care scop crede și într'o desfacere masivă de produse ca miere, ceară și derivatele lor, pentru public pe deoparte, iar pe de alta vânzări de materiale apicole (stupi, unelte etc.) între stupari.

Programul detailat, locul din București, precum și data când se va organiza această mare expoziție, se va anunța din timp prin revistă, radio și ziare, acest anunț având ca scop o pregătire mai din vreme, pentru evenimentul care va întrece toate expozițiile în acest gen ce s'au ițnut până acum.

REDACȚIA

† Vasile I. Vavilin

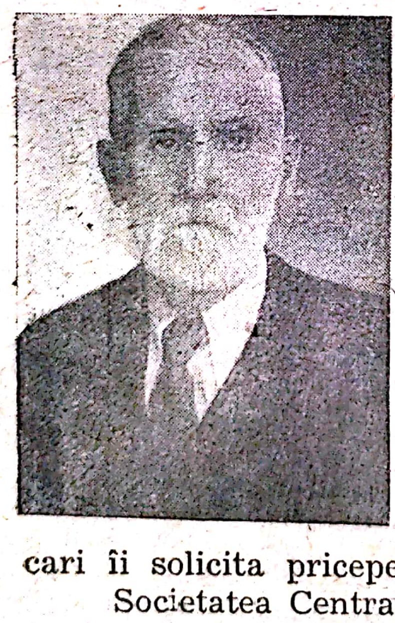

La 1 Ianuarie 1946 s'a stins din viață în vârstă de 87 de ani apicultorul *Vasile I. Vavilin,* din Otopeni jud. Ilfov, unul din proprietarii loturilor de apicultură distribuite de Ministerul Agriculturii și Domeniilor prin Societatea noastră.

Ca vechi membru al Societății noastre, a întreținut o vie propagandă apicolă în mijlocul fermelor déla Otopeni, unde se instalase imediat după războiul 1916—1918.

Deși în vârstă, apicultorul V. I. Vavilin n'a pregetat în nici un an să lucreze faguri la valțul pe care îl îngrijea să funcționeze perfect, pentru toți stuparii cari îi solicita priceperea și sfaturile în apicultura sistematimă.

Societatea Centrală de Apicultură pierde un pilon de nădejde pentru propovăduirea creșterii albinelor prin moartea acestui distins stupar, și ia parte cu tot regretul la durerea familiei, căreia îi transmite în numele membrilor ei vii condoleanțe și păstrarea unei neșterse recunoștințe fostului ei membru.

COMITETUL

Mărirea producției în apicultura românească

de CONSTANTIN ANTONESCU

Dintre toate ramurile de activitate agricolă, cea mai pasionantă, cea mai puțin luată în seamă la noi în țară, a fost și este *creșterea albinelor*.

Intr'adevăr, **Apicultura** (creșterea albinelor), era pe vremuri o îndeletnicire moștenită din tată în fiu, fiecare gospodărie a strămoșilor noștri având în ogradă cel puțin un număr de stupi de unde se folosea mierea în locul zahărului industrial necunoscut încă în acele vremuri, ceara pentru iluminat și în procesiunile religioase, pe când astăzi este mai mult o îndeletnicire de agrement.

Că așa a fost, după cum am mai scris și în alte articole ale mele, ne-o dovedește istoria primelor începuturi de schimburi ale strămoșilor noștri cu vecinii de peste hotare, când ceara și mierea albinelor românești au ocupat acelaș loc în comerțul de atunci alături de grâne și animale.

Cu apariția zahărului industrial, un aliment mort, lipsit de vitamine, aliment pentru care organismul omenesc depune sforțări pentru a-l asimila, datorită reclamelor scump plătite de fabricile producătoare, datorită și comodității aparente de transport și conservare, etc., acesta intră treptat în alimentația generală a omenirei, în dauna sănătății și a economiei mondiale.

Oamenii de știință, savanții din toate colțurile lumii, se ridică atunci tot mai mulți, cu argumente și cercetări verificate, pentru slăvirea, pentru intensificarea creșterii albinelor în fiecare țară; arătând foloasele creșterii albinelor pentru agricultură ca singuri agenți polenizatori [1]) pe deoparte, și rolul mierei în alimentație pe de altă parte, acestea în vreme ce știința și mijloacele moderne pentru cunoașterea biologiei albinelor ca și pentru exploatarea produselor apicole ofereau stuparilor o rentabilitate sporită.

Țări cu agriculturi și cu o climă mai puțin proprice creșterii albinelor față de cum a fost și este la noi, au înscris atunci în bugetele lor anuale de cheltueli sume fantastice pentru promovarea și intensificarea apiculturei.

Astfel au luat ființă în mai toate țările institute și laboratoare pentru cercetări în legătură cu îmbunătățirea, aclimatizarea, și încrucișarea diferitelor rase de albine, s'au făcut încrucișări de plante cari să producă mai mult nectar, etc., etc.

---

[1]) După autori de seamă datorită albinelor sunt fecundate 73% din florile plantelor și pomilor ce cresc pe planeta noastră.

O albină face în mijlociu 25 zboruri pe zi, și în fiecare zbor cercetează în medie 20 de flori.

Un stup cu 10.000 de albine cărătoare de nectar și polen cercetează astfel pe zi 5.000.000 de flori, și dacă socotim numai 100 de zile pe an prielnice lucrului, afară al albinelor, numai albinele unui singur stup vizitează anual 500.000.000 de flori.

(C. Antonescu — Lumea albinelor, **Tehnica și Viața** pag. 39—43/1944).

Pentru stimularea apicultorilor, statul a inițiat și subvenționat expoziții periodice de albinărit acordând premii atrăgătoare, a susținut întreprinderile producătoare de stupi goi, unelte, crescătoriile de albine, a plantat terenurile degradate și marginele șoselelor cu pomi și plante producătoare de nectar, a scutit de impozite pe apicultori și circulația produselor apicole în comerț, etc., etc.

Aceste stări de lucruri s'au petrecut în alte țări, nu în **România**, și așa s'a ajuns ca țările acelea, cu agricultură și climă mult inferioară față de cum este la noi, se ne ia înainte, să ne întreacă cu creșterea albinelor din toate punctele de vedere.

La noi în țară aceste realizări au fost cunoscute, și câțiva apicultori și pe deasupra și oameni de știință, au atras neîncetat atenția autorităților noastre asupra acestor stări de lucruri, dar afară de promisiunile cu fiecare regim perindat la putere, nu a rămas să evidențiem decât strădaniile D-lui Dr. Florin Begnescu în cadrul Secției de apicultură dela Institutul Național Zootehnic și inițiativa particulară prin Soc. Centrală de Apicultură din România.

Vedere din stupina D-lui V. Călinescu, Piatra Neamț.

După primul război mondial, în timp ce în alte țări se intensificau eforturile naționale pentru promovarea și popularizarea apiculturei, la noi, nici măcar o legislație n'a fost cu putință să apară, deși în ultimii ani s'au redactat două proecte la cari au lucrat reprezentanții tuturor apicultorilor prin asociațiile și societățile existente, iar la cel din urmă și D-l Dr. G. Rusu din partea Ministerului de Agr. și Domenii.

Dacă statul ar fi plantat numai marginile drumurilor si șoselelor ca și lizierile pășunilor cu salcâmi, cari prin lemnele ce s'ar fi recuperat, n'ar fi constiuit risipire de fonduri anume pentru albine, atunci nu ne-ar fi găsit începutul celui de al doilea război mondial cu o producție națională de miere, care repartizată pe cap de locuitor **anual,** să fie aproximativ de 500 gr. (cincisute grame **anual).**

Dacă ținem acum seama, că înainte de trecutul război mondial, din producția noastră se făceau exporturi anuale de miere, ne putem și mai bine da seama că din alimentația poporului nostru, spre nenorocirea noastră, era aproape complet scoasă mierea, și prin aceasta, tributul de copii dat morţii anual, cifrele de tuberculoşi, şi anemici din rândurile lucrătorilor din fabrici şi uzine, ca şi din rândurile funcţionarilor de tot felul, cu care stăm in fruntea tuturor ţărilor europene[2], sunt fapte, cari vorbesc mai mult decât oricare alt comentariu.

Când mă gândesc, şi-mi dau seama de această stare nenorocită pentru economia naţională, dar mai cu seamă pentru sănătatea naţională, îmi vin în minte cuvintele unui coleg inginer cu care studiam Valea Bârsei (Zărneşti Jud. Braşov) din punct de vedere apicol acum 3 ani, care socotea o crimă din partea autorităţilor nepăsarea şi indolenţa pentru exploatarea şi valorificare atâtor bogăţii româneşti.

— „Uită-te la acest pârâu (Bârsa) care dacă ar fi fost captat, numai forţa dela el ar fi fost în stare să ofere locuitorilor din cel puţin 2 judeţe electricitate, la care să-şi fiarbă ulcica cu fasole sau să se încălzească iarna aproape de pomană".

*

Războiul trecut a lăsat urme adânci în toate ramurile de activitaate prin ţările unde a trecut, şi la noi deasemenea, dar apicultura, stupinele noastre, au primit lovituri de graţie, pentrucă după cum am arătat mai sus, războiul ne-a prins cu un număr de stupi cu totul redus faţă de câţi trebuia să avem.

Tuturor ramurilor de activitate li se reclamă **măriri de producţie,** şi apiculturei, acestei pârghii de neînlocuit în agricultură şi mai ales în sănătatea generală, de **două ori mărirea producţiei,** adică odată pentru înmulţirea stupilor (refacerea stupinelor), şi a doua oară pentru o cât mai mare recoltă de miere.

Oricâtă muncă ar depune stuparii dela noi folosind metodele de exploatare ca şi până acum, nu se va putea ajunge niciodată la ridicarea producţiilor amintite mai sus, dacă statul nu intervine măcar acum cu un plan de plantaţii masive de arbori cu flori nectarifere, precum şi prin punerea la dispoziţia apicultorilor de mijloace pentru practicarea stupăritului nomad sau pastoral.

Când se va ajunge să se exploateze sursele de nectar dela noi, unde n'a pătruns până acum niciun stup, când se vor putea face de fiecare apicultor cel puţin două recolte de miere pe sezon, folosind mutarea stupilor, numai atunci se poate mări şi numărul coloniilor şi cel puţin dubla producţia anuală de miere.

Nădăjduesc, că D-l Dr. G. Rusu, şeful biroului de apicultură din Ministerul Agr. şi Domeniilor, va da tot concursul pentru soluţionarea mult aşteptatului sprijin oficial care să salveze stupăritul românesc.

---

2) Din numărul copiilor născuţi într'un an (539.000) mor în acelaş an aproximativ 20% (95.000).... numărul ţăranilor bolnavi de friguri anual este de 230.000 iar al acelora seceraţi de tuberculoză este de 30.000 anual, etc.
(C. Antonescu — **Apicultura Nomadă** — R. A. pag. 3—14/1945).

— D-l Grigore Giossan Preşedintele activ al Societăţii Centrale de Apicultură din România ieşind la pensie dela Banca Românească unde îndeplinea funcţiunea de Director, poate fi găsit acum în fiecare zi la librăria ziarului Universul, Str. Brezioianu No. 25, Telefon 3.10.00 între orele 10—12,30 şi 16—18.

Sistem de creștere ușoară și industrială a amorselor mobile de botci regale

de Dr. NICOLAE ROMANESCU

I.

NOȚIUNI FUNDAMENTALE ȘI EXPLICAȚIUNI PREALABILE

In natură, albinele (apis mellifica) trăiesc în colonii ce au în frunte o regină, care este singura albină ouătoare de albine lucrătoare.

Când regina îmbătrânește ori capătă o infirmitate, — necum când regina piere —, albinele lucrătoare se grăbesc să **lărgească și lungească 20—30 celule de fagure ce conțin câte o larvă în vârstă de o zi,** — hrănesc aceste larve cu o hrană deosebit de bogată și scot, astfel, un număr variabil (20—30) de noui albine (reginele) cu o anume finalitate, cea de preocreație. Dar, până la urmă, tot în mod natural, din numărul acesta nu rămâne în viață, pentru fiecare colonie, decât câte o regină, care asigură progresul și perpetuarea coloniei. Deci, restul de regine poate folosi altor colonii, cu regine bătrâne ori pierite.

Celulele de ceară, fasonate de albine special pentru creșterea viitoarelor regine în ele, sunt de dimensiuni mult superioare (32 mm lungime × 12 mm lărgime) dimensiunilor celulelor în care cresc viitoarele albine lucrătoare. Ele au o formă de ghindă de stejar și se numesc **„botci regale“.**

Cum vedem, **botcile regale au la bază tot o celulă obișnuită de albină lucrătoare,** care, pentru a lăsa liberă desvoltarea trupului cu mult mai mare al viitoarelor regine, este fasonată de lucrătoare în acest scop: este lărgită și apoi întărită cu multă ceară, pe care albinele o iau din ceara celulelor vecine, jertfite de ele.

O celulă de albină lucrătoare, conținând o larvă de o zi, lărgită și întărită cu ceară în scopul de a crește în ea o viitoare regină, se numește o **„amorsă de botcă regală“**; iar celulele vecine, din substanța cărora se ia, în folosul amorsei și botcii, ceara trebuincioasă, se numesc **celule stânjenitoare de bună creștere a botcilor.**

Amorsele de botci regale, ca și botcile, **cresc fix**, din și în substanța de ceară a fagurelui de albine.

De când apicultorii **provoacă creșterea de botci regale la colonii cu însușiri alese** (cu longevitate, adaptabilitate, rezistență la boli, hărnicie), în scopul de a ridica din aceste colonii botcile regale de prisos și a le da la colonii dovedite mai puțin potrivite pentru o bună și continuă productivitate, — odată cu această preocupare de desăvârșire a unei selecționări în creșterea reginelor, au apărut două noui griji:

— aceea de ușoară creștere a unor botci cât mai sigur mănuibile;

— aceea de a crește dintr'odată un număr cât mai mare de botci cu larve selecționate.

Astfel, de unde, pe vremuri, stuparii **tăiau** afară din faguri botcile regale pe care voiau să le **grefeze** (altoiască) în fagurii coloniilor ce urmau să capete câte o regină cu însușiri superioare, **apicultorul** (stupar modern, crescător de regine selecționate) se căsnește să dea botcei **o mobilitate la bază,** prin fixarea, cu diferite procedee, a amorsei de botcă regală pe un suport mobil, îndeobște de lemn.

Folosul acestei inovări este că se înlătură eşecurile de creştere a viitoarelor regine, izvorîte fie din **stricarea** (strivirea) **de către apicultor a botcii** în momentul tăierii ei afară din fagurele de creştere ori grefării ei în fagurele de eclosiune a viitoarei regine, fie din fapul că botca excizată devine vulnerabilă la atacul albinelor, neavând călcâiul (baza) îndeajuns de proteguit.

Dar, prinderea amorsei de botcă pe un suport mobil nu înlătură nici ea mult din eşecurile de creştere pomenite, întru cât tehnicile cunoscute, aplicate la cald sau la rece, **necesită transferul (mutarea) amorsei, din fagurele unde stă fixă pe suportul mobil,** transfer care se execută tot prin tăiere. In plus, procedeele de prindere la cald a amorsei de botcă pe suportul mobil mai au neajunsul întrebuinţării căldurii la baza foarte subţire a amorsei.

De aceea, americanii au recurs la **transferul larvei,** cu hrana necesară, din celula ei naturală, într'o **celulă artificială** de ceară ce a fost dinainte prinsă pe un suport mobil şi a fost prevăzută cu ceară suficientă dejurîmprejur, pentru o mare şi trainică creştere a viitoarelor botci; iar Pridgen, pentru a înlătura eşecurile ivite prin rănirea larvei în momentul scoaterii ei din pat, din celula naturală, şi introducerii ei în celula artificială, a imaginat **metoda transferului pe suport mobil a larvei cu coconul ei,** care metodă are desigur folosul să înlăture atingerea în vreun fel a corpului larvei şi a hranei ce o însoţeşte.

Toate metodele cunoscute până astăzi necesită, deci, manopere tehnice ce includ concepţia unui **transfer de substanţă naturală pe suportul mobil,** care suport poartă, până la sfârşit, botca regală acum uşor şi sigur mânuibilă.

In fine, toate metodele cunoscute necesită **pregătirea de creştere a fiecărei botci regale în parte,** prin transferul şi fasonarea de substanţă făcute **individual şi succesiv** pentru fiecare din amorsele ce condiţionează creşterea. Timpul îndelungat şi felul de pregătire a amorselor individual tratate supune isbutirea botcilor la noui eşecuri, larvele suferind alterări fie din cauza căldurii (desicare), fie din cauza frigului (răcire).

II.

INVENŢIA

1. Metodă pentru construirea amorsei şi botcii regale deadreptul pe suport mobil.

Albinele confecţionează curent, din foaie de fagure artificial cu celule de lucrătoare, chiar **numai o faţă de fagure,** anume atunci când **această foaie este lipită** (prin căludă) **pe o placă** introdusă în interiorul coloniei. Tehnic, **realizarea plăcii o facem prin adunarea la un loc a unui număr însemnat de piese mobile:** atunci faţa de fagure confecţionată de albine va avea, drept suport, suporturile mobile adunate în formă de placă.

Astfel, **celulele de lucrătoare vor fi construite, de fapt, deadreptul pe suporturi mobile.**

Dimensiunile fiecărui suport mobil sunt calculate în aşa mod încât, prin distrugerea celulelor stânjenitoare unei bune creşteri a botcilor, **să rămână câte o celulă naturală, bună de a fi fasonată în amorsă de botcă regală, în centrul fiecărui suport mobil.**

Amorsele cresc deci direct pe suporturi mobile, fără transferul pe suport a vreuneia din substanţele ce alcătuiesc amorsa (ceară, larvă, hrana ei ori larvă cu cocon).

Substanţa din care se confecţionează suporturile mobile adunate în placă trebuie să fie din material care să nu se influenţeze grav la umiditate, în dimensiunile ei, să suporte căldura flacării, să fie plăcută albinelor, deci să nu emane mirosuri neplăcute, înfine să nu cântărească prea greu.

Aplicativ, placa, alcătuită din adunarea la un loc a suporturilor mobile, se introduce în lumina oricărei rame apicole, ocupând jumătate din grosimea luminei, astfel ca fagurele artificial lipit pe ea să aibă spaţiu suficient de creştere în jumătatea neocupată din grosimea ramei.

2. Metodă pentru silirea reginei să depună ouă în rânduri orizontale multiple, succesive ori despărţite, sau în celule individualizate. Rama-cuşcă.

Dacă ne-am mulţumi numai cu introducerea în colonie a ramei prevăzută cu dispozitivul în placă descris mai sus, regina selecţionată, în peregrinările ei zilnice de ouare, va depune mai puţine ouă în fagurele crescut pe placă decât se cere pentru nevoile moderne de **creştere cu adevărat intensivă şi raţională a reginelor de soiu.**

Din această cauză, prevedem rama, conţinătoare a dispozitivului de suporturi mobile adunate în placă, cu o ramă ce are o gratie Hanemann, care împiedecă regina introdusă sub ea să mai ouă în restul spaţiului de locuire al coloniei. Cu alte cuvinte, închidem regina reproducătoare, selecţionată, în interiorul unei **rame-cuşti,** care are pereţii laterali alcătuiţi din substanţa ramei de fagure, fundul alcătuit din dispozitivul în placă, ce poartă crescut de albine fagurele, iar faţa formată dintr'o gratie de tip Hanemann, prinsă într'o ramă.

In interiorul acestui spaţiu de ouare al ramei-cuşti, regina ouă liber şi natural, circular. Dacă însă prevedem **o îngustare a spaţiului de ouare,** prin adăogarea la rama cu gratie a unui **stăvilar potrivit,** — astfel ca spaţiul de ouare să poată fi compartimentat în 2—3 porţiuni —, atunci **regina depune ouăle în serii,** în rânduri succesive orizontale multiple, ceeace dă fiecărui rând de amorse de botci un conţinut în larve de o vârstă extrem de apropiată (serii de larve de vârstă egală).

Rezultatul acesta este cerut de nevoia în a avea mai târziu naşteri paralele, cu ocaziunea ecloziunii reginelor în interiorul stupilor cu mai multe nuclee.

Infine, cu ajutorul instrumentelor deschise mai jos, cât şi a altora, nedescrise încă de noi, regina poate fi silită să ouă în rânduri despărţite şi chiar în celule individualizate, ce vor deveni amorse de botci, aceasta mai ales în cursul anotimpurilor prielnice.

Nevoile de **creştere industrială a reginelor selecţionate** dictează adunarea, în număr cât mai mare şi la un loc a pontei reginei reproducătoare, — acolo, când şi cum vrem noi, apicultorii moderni. Rama-cuşcă, stăvilarul de compartimentare a spaţiului de ouare şi aplicarea instrumentelor noui la desăvârşirea amorselor mobile de botci regale **numeroase,** răspund acestor nevoi. Mai mult:

Prin jumătăţirea spaţiului lăsat liber între amorse, ceeace corespunde unei jumătățiri a lățimei dimensionale a suporturilor mobile, se poate atinge un **plafon de creștere** de botci care **echivalează cu maximum-ul de creștere de care este capabilă o colonie**, oricât de puternică ar fi ea. O atare creștere record, posibilă prin adunarea la un loc a unui număr foarte mare de ouă cu ajutorul ramei-cuști, ar fi însă în detrimentul calității de trăinicie a botcilor.

Pentru a putea culege ouă dela mai multe regine selecționate, gratia ramei-cuști este prevăzută cu mai multe **ușițe de introducere.** Răspundem nevoei de a ocoli consanguinitatea reginelor dintr'o stupină și păstrăm active mai multe stirpe selecționate, fiecare cu calitățile lor deosebit de alese.

3. Metodă pentru fasonarea industrială a amorselor. Intrumentele de desăvârșire simultană a amorselor regale direct mobile.

Ajutați de faptul că putem folosi reînoit, la baza creșterii, foi de faguri artificiali cu o cunoscută densitate de celule la decimetrul pătrat, cât și de faptul că celulele din care confecționăm amorsele de botci regale sunt construite de albine pe suporturile dintr'un material dur, devine cu putință utilizarea de **instrumente speciale de fasonare simultană a amorselor.**

Tehnica nouă, descrisă, am văzut că se dispensează de transfer, amorsele fiind dintr'un început crescute pe suporturile mobile. Dar, se cere să dăm amorselor **spațiul larg** de care botca, celulă mult mai spațioasă, are nevoe pentru o bună creștere. Se mai cere să **liberăm suporturile mobile,** adunate în dispozitiv de „placă", **de punțile de ceară** alcătuite prin creșterea fagurelui pe placă. Infine, se cere să **asigurăm,** în imediata vecinătate a amorselor, **ceara de care albinele au nevoe pentru clădirea mare și trainică a botcilor.**

Odată aceste trei puncte de tehnică aplicate, se mai cere să **spargem dintr'odată toate celulele păstrate ca amorse** de botci (câte una în centrul fiecărei fețe de suport), fiindcă albinele îngrijesc cu precădere celulele la care noi am desăvârșit lărgirea gurei, pe care altfel sunt nevoite să o facă ele.

Instrumentele realizate pentru fasonarea simultană a amorselor direct mobile sunt următoarele:

a) Intrument de **strivire la rece** a larvelor din celulele intermediare, stânjenitoare de bună creștere a botcilor: **Grebla strivitoare.**

Este un dispozitiv în placă, prevăzut cu dinți de dimensiuni potrivite, cu ajutorul cărora pătrundem până în fundul celulelor stânjenitoare de bună creștere și strivim larvele lor, prin apăsarea dinților pe baza dură alcătuită de placa cu suporturi.

Grebla strivitoare are dinții cu o desime care corespunde în toate direcțiile perfect aceleia a celulelor. Pentru locul corespunzător celulelor centrale ale fiecărui suport mobil, dinții strivitori lipsesc, astfel că sunt scutite de distrugere numai larvele din aceste celule, — adică larvele care vor deveni regine.

La cald, se pot distruge dintr'odată larvele celulelor stânjenitoare dacă, cu ajutorul dinților greblei, introducem în aceste celule un lichid care să omoare, prin temperatură înaltă, larvele. Lichidul trebue să nu fie prea volatil, să nu lase miros și să nu fie nociv pentru doicile care ar veni să-l lingă.

b) Intrument de **distrugere la cald** a celulelor şi larvelor stânjenitoare de bună creştere a botcilor: **Tava turtitoare.**

Este un dispozitiv plan, prevăzut cu orificii cari, — la turtirea dintr'odată, prin apăsare —, lasă neatinse celulele cu larve vii ce devin amorse mobile de botci regale, fără a scuti de turtire celulele stânjenitoare.

c) Instrument pentru tăierea punţilor de ceară dintre suporturile mobile, pentru adunarea cerei în jurul celulelor rămase cu larve vii şi pentru spargerea gurii acestor celule: **Grătarul tăietor.**

Este alcătuit dintr'o serie de cuţite aşezate perpendicular unele faţă de altele, în grătar, — cuţite cu ajutorul cărora, prin apăsare la locul potrivit pe fagure, tăiem punţile de ceară alcătuite din fagurele care acoperă interstiţiile dintre suporturile mobile. Dacă, apoi, facem o mişcare judicioasă în cele patru direcţii, adunăm cu latul cuţitelor grătarului ceara celulelor stânjenitoare în apropierea celulelor centrale (amorsele).

Pe latura opusă tăişului, cuţitele poartă dinţi pe care-i introducem la sfârşit în gura celulelor cu larve vii, pentru a sparge celula şi a o face mai atrăgătoare pentru albine.

Grătarul tăietor desăvârşeşte liberarea suporturilor şi fasonarea amorselor de botci.

Rezumativ, invenţiunea constă din imaginarea şi realizarea tehnică **a unui sistem constituit dintr'o înlănţuire de metode care duc la fasonarea simultană a amorselor naturale de botci regale, crescute în serii multiple deadreptul pe suporturi mobile, prin:**

— **construirea direct pe suport mobil a celulei naturale a amorsei** (în scop de uşoară creştere şi mânuire);

— **sistematizarea depunerii ouălor, prin gruparea lor la un loc şi în rânduri, pe aceste suporturi,** (în scopul de a obţine serii multiple, de regine de vârste egale);

— **fasonarea simultană a amorselor de botci prin instrumente potrivite** (în scopul de a industrializa creşterea).

Finalitatea sistemului este deci: creşterea uşoară şi multiplă a amorselor mobile de botci, cu posibilităţi de industrializare a creşterii reginelor selecţionate.

In baza acestui sistem nou, am imaginat şi realizat un incubator de creştere a botcilor regale deadreptul mobile. Cu el se pot creşte regine selecţionate, în cuib ori deasupra cuibului, după dorinţa apicultorului.

Incubatorul este de două tipuri: unul industrial, pentru creşterea rapidă şi uşoară a sute de regine; altul de tip casnic, pentru creşterea dintr'odată a 34 regine.

— Aducem la cunoştinţa membrilor Societăţii Centrale de Apicultură că s'au epuizat **«Stupăritul»** de D-l C. L. Hristea şi **«Călăuza Stuparului»** de D-l N. Nicolaescu.

Comitetul Societăţii noastre va face un călduros apel autorilor acestor aşa de mult căutate cărţi de apicultură, pentru a-i îndemna să tipărească noi ediţii, spre binele apiculturei şi în onoarea d-lor.

Analize de miere

de Dr. C. PELIMON

La secţia de apicultură a Institutului Naţional Zootehnic se fac analize de miere, operaţiune prin care se stabileşte dacă o miere este naturală, falsificată prin adaosuri străine sau chiar artificială.

In acest scop se face examenul microscopic al probelor de miere, determinarea greutăţii specifice a procentului de apă şi a prezenţii fermentului, diastază (amilază).

Examenul microscopic pune în evidenţă prezenţa grăunţelor de polen. Se poate astfel stabili specia de flori de pe care albinele au cules nectarul.

Mierea falsificată prin adaosuri conţine polen în mică cantitate, după gradul de falsificare şi uneori materia străină (ex. amidon), iar mierea artificială nu conţine de loc granule de polen.

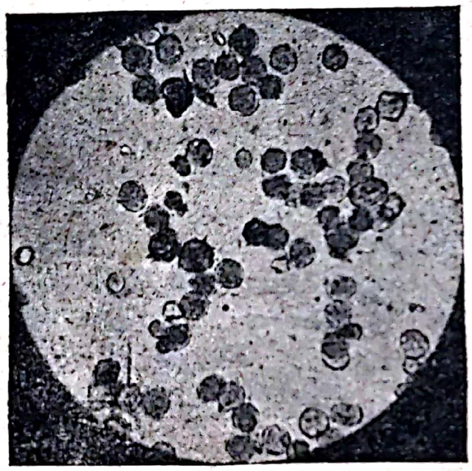

Miere naturală văzută la microscop (grăunţe de polen)

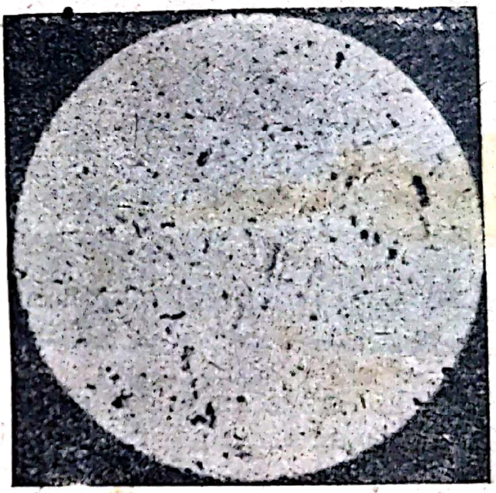

Miere artificială văzută la microscop (substanţă amorfă)

Prezenţa fermentului se constată printr'o metodă chimică.

Mierea falsificată conţine foarte puţin ferment, iar mierea artificială nu conţine ferment de loc.

Stuparii nepricepuţi ca şi intermediarii, ajung să distrugă diastaza chiar în mierea naturală, supunând-o în scopul deszaharisirei la o temperatură prea înaltă peste 40° C.

Mierea obţinută prin hrănirea albinelor cu sirop de zahăr, conţine puţine grăunţe de polen, însă diastaza în proporţie normală, iar chimiceşte se deosebeşte prea puţin de mierea naturală.

Mierea artificială nu conţine polen, nici diastază şi are un gust deosebit.

Mierea de calitate superioară se obţine în modul următor:

1. Recoltarea se face din catul zis de „recoltă", unde sunt numai celule de miere, iar nu şi din „cuib" unde se găsesc şi provizii de polen şi puiet. O proporţie prea mare de polen şi prezenţa resturilor de puiet, dăunează calităţile mierei, făcând-o să fermenteze.

2. Mierea trebue să fie „coaptă", adică să provină din fagurii căpăciţi, pentrucă numai astfel o parte din apa ei este evaporată şi mierea nu fermentează uşor.

3. Extragerea din faguri se face numai la centrifugă. Mierea extrasă la presă este de calitate inferioară, provine din prisăcile cu stupi primitivi şi ea conţine prea mult polen, resturi de puiet şi chiar albine adulte strivite.

4. Mânuirea mierei trebue făcută în vase curate, smălţuite sau de tablă albă, cositorite. Mierea trebue strecurată şi spumuită.

5. Se lasă mierea în vase acoperite cu un tifon sau chiar cu capacele lor să „matureze", cu care prilej o parte din apă se mai evaporează încă şi mierea devine de o consistenţă mai mare, ceea ce o fereşte de a fermenta.

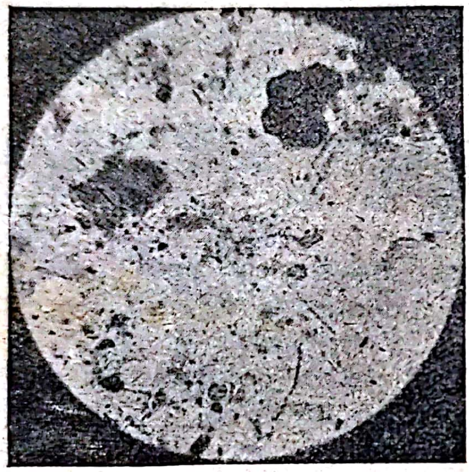

Miere artificială văzută la microscop câteva granule de amidon; sgură: resturi vegetale)

6. Vasele cu miere se păstrează într'o cameră uscată, curată, fără miros, pentrucă mierea absoarbe umezeala şi mirosul din aer, întocmai ca şi carnea, laptele, etc.

7. Deszaharisirea se face punând borcanele de miere într'un vas cu apă (baia Marie) a cărei temperatură nu trebue să treacă de 40° C, deoarece altfel diastaza este distrusă. O miere fără diastază are o valoare alimentară redusă.

Iată rezultatul a 20 probe de miere, ridicate din comerţul Capitalei şi analizate la Institutul Naţional Zootehnic:

2 probe au fost miere bună,
1 probă a fost miere extrasă la presă,
3 probe au fost miere artificială,
14 probe au fost miere falsificată prin adausuri, supraîncălzite, recoltate murdar şi impropriu conservate.

RECTIFICARE.

In numărul 6—12 al revistei «România Apicolă» la pag. 56 rândul 16 se va citi «experienţele D-lui Kotoghiu au fost făcute în Armenia (U. R. S. S.)» în loc de «Experienţele făcute de D-l Kotoghiu au fost făcute în America» cum din eroare de tipar a apărut.

Cpt. Ing. V. HARNAJ

Instrucţiuni cu privire la topirea cerii de albine pentru prepararea fagurilor artificiali

de Căpitan Zissu Dumitru

Cu ocazia fabricării de faguri artificiali am fost solicitat de mulţi apicultori care au adus ceara lor pentru transformarea în faguri artificiali spre a-i iniţia în privinţa topirii cerii de albine.

Dau mai jos sumar noţiunile cele mai importante în această direcţiune.

I. Ceara de albine pentru a se purifica *nu se fierbe* ci se încălzeşte cât mai tare într'un vas pe fundul căruia se pune la început un strat de 4—5 cm. apă, conţinutul se încălzeşte până aproape de fierbere. Această încălzire trebuie să se facă încet şi continuu până la complecta topire pe care o vom controla cu un beţişor fără să amestecăm prea mult în vas. Ceara în această stare se acoperă şi se mai lasă o jumătate de oră pe foc la aceiaş temperatură după care focul ~~să~~ se stinge iar vasul cu ceară nu se mişcă din locul în care se află până a doua zi când se scoate afară şi se curăţă complect fundul cerii de toate impurităţile.

Topirea cerii în mod şi mai reccmandat se face cu ajutorul a două vase, unul în care se pune apă şi altul în care se aşează ceara apă ce avem de topit (baie ~~marină~~ Maria) vasul cu ceară se introduce în vasul cu apă cu totul se pune la încălzit în această formă până la complecta topire a cerii.

După ce apa din jurul vasului cu ceară a dat într'o undă de fiert, suntem siguri că ceara s'a topit. Focul se lasă să se stingă iar vasul nu se mişcă până a doua zi din locul unde a fost aşezat la început, (în caz contrar se turbură şi s'a muncit zadarnic).

II. *Topirea fagurilor vechi,* se face tăind aceşti faguri în bucăţele mici şi muindu-le în apă timp de 10—20 ore după care se introduce într'un vas cu trei părţi apă. Conţinutul se încălzeşte continuu până la complecta topire a cerii evitând cât mai mult posibil fierberea. Cu ajutorul unei strecurători se scoate câte puţin din vas boştina amestecată cu ceară pe care o ţinem deasupra vasului şi turnăm peste ea apă fierbinte, care spălând boştina se scurge cu ceara ce mai iese prin strecurătoare în vasul de jos. Operaţia se repetă cu tot conţinutul de boştină din vas până nu mai avem nimic de spălat. Boştina rămasă se reîncălzeşte într'un vas cu apă şi se stoarce cu ajutorul a două beţe printr'o pânză de sac.

Pentru această operaţie se recomandă un vas înalt prevăzut cu un robinet de scurgere jos, apa fierbinte din vas, (care se găseşte jos sub ceară) serveşte la spălatul boştinei aşa cum am arătat mai sus fără să fie nevoie de alte vase în care să fierbem apa, iar mărimea vasului în care facem această operaţie rămâne aceiaş dela început, nemai având nevoie să primească o altă cantitate de apă fierbinte în afară de cea din partea vasului de jos iniţial.

III. Se recomandă în mod special ceara să nu se fiarbă.

Ceara care a fost fiartă timp mai mult se înegrește (prin carbonizare) și devine sfărâmicioasă pierzând din calitățile unei ceri bune pentru fabricarea fagurilor artificiali.

Pentru a obține o ceară cât mai curat posibilă se va repeta de două sau trei ori procedeul dela punctul I.

Se va evita limpezirea cerii sau albirea cerii cu procedee chimice care face să piardă din calitățile cerii de albine și nu pot fi date coloniilor ca faguri artificiali.

In jurul standardizărei

ST. NEGULESCU

S'a desbătut mult, care ar fi sistemul stupului ideal pentru țara noastră, în vederea unei standardizări. S'a observat că, cu mici excepții, aproape toată lumea a susținut modelul stupului cu care lucrează, cu care e deprins, fără a urmări, — trebue să constatăm cu regret, — rezolvarea problemei extinderei apiculturei în mediul sătesc, lucru care ar merita o atenție deosebită, după cum de altfel se observă din discuții în toată gravitatea lui.

Cred însă, că prin standardizarea stupului, se susține o ideie greșită, pentrucă, nu stupul ar trebui standardizat, ci *rama*.

Motivele susținerei acestei teze, ar fi:

1) Sistemele de stupi întrebuințate astăzi, au lipsuri și inconveniente, așa că, trebuesc puse în pas cu vremea, cu ultimele rezultate și descoperiri. Ar fi o greșeală să se standardizeze un model care era bun acum 50 ani, iar standardizarea aceasta ar împiedeca orice tendință de îmbunătățire, sau mai bine zis, de progres. Stupul e predispus modificărilor, rama însă nu.

2) Un apicultor cu mijloace mai mari, sau adept al iernărei afară, va prefera un stup cu pereți dubli. Ce facem însă cu un stupar modest, în speță săteanul nostru, unde stupul de lângă casă, e ferit de vânturi, poate fi iernat în casă, iar mijloace prea mari pentru confecționarea unui stup costisitor nu are? In acest caz, atât pentru propășirea apiculturei, cât și pentru satisfacerea cerinței de iernare în adăpost, un stup standardizat cu pereți dublu, n'ar fi o ideie fericită.

3) In apicultura pastorală, care e o meserie, — de multe ori unica meserie a apicultorului, — e nevoie de un stup ușor, lesne de împachetat și sigur la transport. Un astfel de stup cere atenție multă, lucru care poate fi evitat prin adoptarea unui sistem de stup mare, greoiu, care nu s'ar preta transportului, în schimb e cel mai preferat pentru apicultura sedentară, pentru curtea săteanului nostru, care nu prea dispune nici de timp, nici de cunoștințe adânci în ale apiculturei.

După cum vedem, sunt multe motivele care pledează contra standardizărei unui sistem de stup, dar principalul lucru este, că un stup standardizat nu ar admite îmbunătăţiri noui, nu i s'ar putea aplica uşor îmbunătăţirile rezultate din observaţii şi cercetări, care şi până în prezent în cele mai multe cazuri au rămas şi rămân neaplicate: Dadant-Blatt, Layens, etc. nu le-au cunoscut căci poate le aplicau. Noi însă, care avem şansa să le cunoaştem, spre paguba noastră şi dintr'un conservatorism dăunător care cere să avem un sistem de stup cât mai cunoscut, nu le folosim. Şi e păcat. In loc să cerem libertatea modificărilor, cerem standardizarea unor tipuri învechite.

Ce trebue neapărat standardizat, este rama. O ramă pentru cuib şi una pentru cat. Căci avem un astfel de număr de sisteme de rame, încât, pentru un începător, care e nevoit să cumpere, sau capătă câte 1—2 stupi din diferite părţi unde poate găsi, rar i se va întâmpla să aibă din două părţi rama la fel. Meşteşugarii noştri fac întâi cutia şi apoi ramele după cutie, în loc să facă invers, modificând totul fără nici un motiv practic. Şi lucrul acesta e o piedică imensă în calea unei propăşiri normale, lucru constatat de orice stupar la începutul carierei. Numai cei prea perseverenţi, cu mijloace mai mari, au reuşit să-şi înfiripe o prisacă.

O propăşire normală aşa cum ar fi de dorit să vedem, nu e posibilă. atâta vreme cât nu avem o singură mărime de ramă, dar standardizarea stupului, care depinde de gustul fiecăruia şi la care apicultorul ţine mai mult decât la orice, ar fi cred, o piedică în plus, o descurajare, pentrucă omul mănâncă ce-i place, nu ceia ce crede unul sau altul că e mai bun.

FABRICAREA STUPILOR ÎN UNELE INDUSTRII FOSTE DE RĂSBOIU.

—Odată cu trecerea industriei de răsboiu la industria de pace s'a căutat adecvarea acestei din urmă la cerinţele de azi ca şi la posibilităţile de adaptare la un gen sau altul de lucrări. Câteva din aceste întreprinderi au privit cu ochi buni începerea fabricării unui important număr de stupi. Două din ele, după câte am aflat, au şi început lucrul într'un ritm mai lent deocamdată pentru probă.

Pe noi stuparii ne bucură mult aceste iniţiative din afară care de altfel fără îndoială mai ales azi vor constitue un mare impuls pentru progresul stupăritului românesc. Totuşi ne doare că şi aici s'a pornit fără consultare unui for al apicultorilor. Sunt sigur că ne vom trezi cu numeroasae tipuri de stupi poate perfect executaţi dar al căror tipuri nu vor corespunde în totul cerinţelor practice ale stupăritului sistematic. Bănuim că soluţia cea mai bună ar fi convocarea unei comisii de 8—15 apicultori din cei mai de seamă cari să decidă două trei patru sisteme sau tipuri de stup cu perfecţiunile respective cari să se pună în construcţie.

A venit timpul ca să facem din «standardizare» o problemă practică de actualitate.

Cpt. Ing. V. HARNAJ

Stupi «sistematici»

de Dr. C. PELIMON

In stupărit, spiritul inventiv al oamenilor cercetători a creiat modele de stupi din ce în ce mai perfecționate care au ajutat desvoltării coloniei, dar a și înlesnit și îmbunătățit manipularea albinelor ca și recolta de miere.

Desigur în aceasta direcțiune încă nu s'a spus și scris ultimul cuvânt.

Creația negativă aparține necunoscătorilor și începătorilor în apicultură care privesc lucrul simplu și de aceea vin și ei cred cu contribuția lor. Dacă ar păstra-o numai pentru ei, nu ar fi nimic însă păgubitor este că răspândesc „modelul", fără îngrădirea vreunei legi, spre paguba cumpărătorilor și al stupăritului.

In Stolnici se găsește un sistem de uleie construite de către sătenii din localitate asemănătoare stupului sistematic Layens. Acestea au însă o capacitate mult mai mică provenită din numărul și mărimea ramelor: 16 rame în loc de 20 și având dimensiuni 24,5×24 cm. în loc de 30×40 cm. sau 31×37 cm ca la stupul Layens original.

Pereții de scânduri așezate la întâmplare, defectuos încheiate procură albinelor un adăpost care păstrează mai greu căldura și în care pot să circule curenți de aer.

Acest stup nu păstrează distanța între rame de 11 mm. și între rame și pereții stupului de 8 mm.; distanțele sunt mai mari și ajung până la 2 cm.; distanța între marginea superioară a ramelor și podișor lipsește, fapt pentru care se produce strivirea albinelor în timpul manipulărilor în stup.

Distanța între marginea inferioară a ramei și platformă aci este în mod neregulat încă mult mai mare de 1—1,5 cm.

Cum albinele însă nu suferă să li se schimbe radical condițiunile adăpostului din viața lor sălbatecă, care le menține cel mai bine căldura cuibului — ele umplu golurile mai mari decât normal, construind faguri suplimentari.

Se fixează astfel ramele, pierzând prin aceasta marea calitate a stupilor sistematici: *mobilitatea ramelor*.

La aceiași stupi platforma este fixă (bătută în cuie pe pereții uleiului, fiind mobilă la Layens) sau lipsește complect. Un urdiniș mic se află situat la mijlocul fațadei sau două la ambele extremități ale ei pe când la stupii sistematici urdinișul cel mai bun se întinde pe toată lungimea fațadei, putându-se micșora după puterea populației. Diafragma și perna, accesorii necesare stupilor sistematici, în genere lipsesc stupilor de acolo.

In aceste condițiuni stupii „sistematici" din regiunea Stolnic pot fi considerați tot primitivi cu toate că posedă rame pentru faguri. Ei prezintă desavantagiile stupilor primitivi: capacitata mică pentru colonie în care albinele roiesc des; lipsă de confort pentru albine din cauza frigului și curenților de aer; prin fixarea ramelor și fagurilor cu faguri suplimeutari, nu se mai poate examina, lucra, interveni la nevoe în colonia de albine; la recoltă scoaterea ramelor se obţine greu tăind împrejur, pierzând timp, murdurind stupul cu miere, deranjând albinele şi riscând să se producă furtisag; fagurii crescuţi neregulat în rame de cele mai multe ori trebuesc tăiaţi; mierea se obţine în mod primitiv la soare sa la presă, renunţând la avantajul ce-l oferă extractorul de miere care economiseşte munca albinelor (redând fagurii nestricaţi din nou în stup pentru o nouă depunere de provizii) şi care singurul dă stuparului miere curată, de calitate.

— Aflăm din revista „LA GAZETTE APICOLE“ că pe timpul războiului (în înaintarea şi retragerea trupelor din Franţa) stupina şi instalaţiile D-lui G. Alphandéry din Montfavet (Vaucluse — FRANCE) au fost distruse.

Tot din această revistă aflăm că în timpul anului 1945, în ciuda multor dificultăţi întreprinderile apicole ALPHANDÉRY au realizat printre altele:

1. Repunerea în funcţiune a serviciului de asigurări contra accidentelor provocate de albine înfiinţat de revista „La Gazette Apicole“.
2. Publicarea importanţei Enciclopedii Apicole de **E. Alphandéry**.
3. Montarea de maşini ultramoderne pentru confecţionarea nouilor stupi sistematici Hoffmann-Alphandéry.
4. Fabricarea în serie de stupi Dadant.
5. Instalarea de aparate pentru scos şi rafinat ceara de albine.
6. Instalarea unei maşini pentru presat **faguri de celule mărite.**
7. Reorganizarea unui serviciu pentru refacerea stupinelor din **Franţa,** etc., etc.

Noi cei dela România Apicolă transmitem toate urările şi urăm tot succesul întreprinderilor **Alphandéry** pentru munca şi râvna ce depune la refacerea stupăriilor din Franţa, şi ne bucurăm din suflet de patriotismul cu care această întreprindere cu faimă mondială porneşte la reînflorirea apiculturei.

— Câţiva dintre membri noştri noi, ne-au rugat să publicăm în revista noastră tratamentul ce se poate aplica stupilor atacaţi de „găselniţă“ şi albinelor năpădite de păduchi.

Ii sfătuim să cerceteze colecţiile din „România Apicolă“ după cum urmează:

Pentru duşmanul stupilor „Găselniţa” — România Apicolă No. 1/1944 pag. 22—24.

— Pentru „Păduchii Albinelor“ (Braula coeca) „România Apicolă“ No. 2—3/1942.

Dacă nu au aceste numere în bibliotecă, le pot comanda scriind D-lui C. Ţintea str. Popa Savu No. 24, Bucureşti.

— Cumpăr ceară şi faguri cum şi un cerificator solar. Adresaţi **Vezeteu Gh.,** Casier, Gara Piteşti.

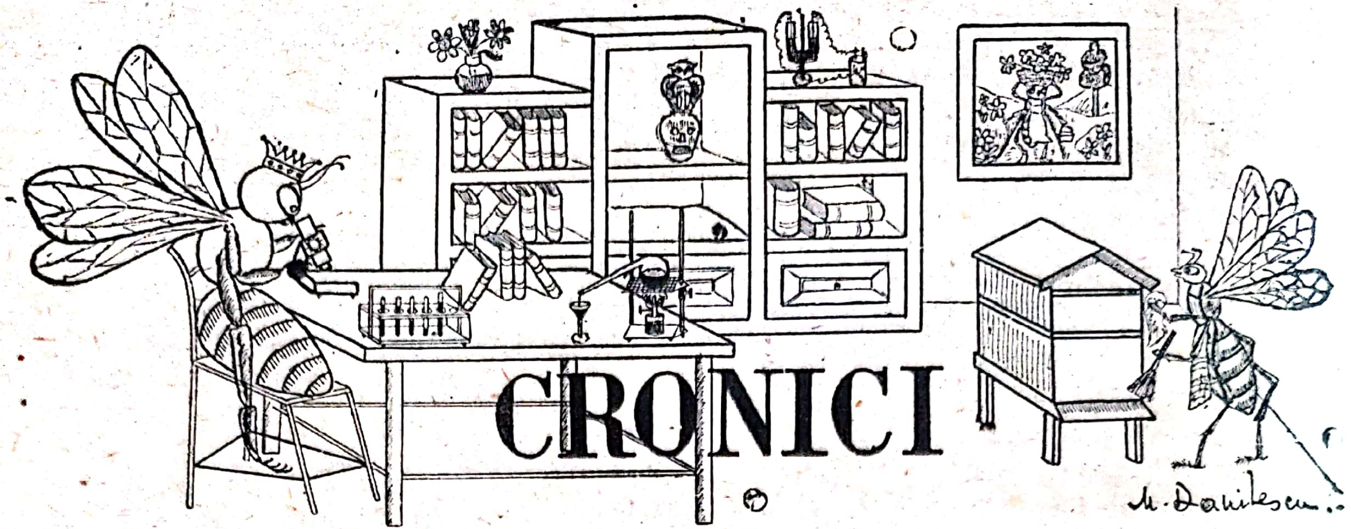

CRONICI

D-l Mihail Sadoveanu scrie în articolul **„Către altă viaţă“** din ziarul **„Jurnalul de Dimineaţă“** No. 125/1945 între altele şi despre albinăritul transhumant [1]), aşa după cum Egiptenii practică din cele mai vechi timpuri acest gen de apicultură. Cum cele scrise pot folosi ca îndemn pentru mulţi din apicultorii dela noi, şi mai cu seamă pentru cei din regiunea Dunării, publicăm mai jos partea din acel articol privitoare la albinărit, pentru a mai încerca şi alţi, rugându-i să ne comunice rezultatele obţinute.

„Delta Dunării cuprinde pe de altă parte posibilităţi de culturi şi industrializări aşa de însemnate şi aşa de valaoroase, încât celelalte bogăţii fireşti ale solului românesc sunt sortite să rămână în urmă. Semnalez numai un fapt, pe care l-am constatat şi l-am urmărit cândva eu însumi.

Doctorul Dimitrie Ionescu, fost administrator al bălţilor Dunării inferioare (om vrednic pe care ţara noastră l-a pierdut prea de timpuriu) a întemeaiat în regiunea Brăilei, pe seama sa, o cultură de albinărit transhumant. Prisăcile erau stabilite pe platforme plutitoare, care treceau de la floarea sălciilor primăvara, la păduri de tei, şi apoi flora târzie de baltă. „Păşunatul“ acesta al albinelor într'un an — cu metode perfecţionate, bineînţeles, (faguri artificiali, extractoare şi vase de maturat mierea necăpăcită) — a adus recolte de 200 până la 250 kgr. de miere, cu stupi Dadant. Cultivând 250 de stupi, faceţi dumneavoastră socoteală de averea pe care i-au adunat-o harnicele himenoptere. Cele mai mari recolte relatate de cărţile de cultură americane (100 de kg. de stup) au fost astfel cu mult depăşite”.

C. A.

IAR «LOCA».

— Avem informaţii că numeroase locuri din ţară şi în special din judeţele Ilfoy şi Muscel. Sunt contaminate de «Loca». — Stuparii sunt stăruitor sfătuiţi să trateze cu toată seriozitatea această problemă şi orice suspiciune să fie observată cu multă atenţie iar în cazurile de dubiu să se trimită probe la Institutul Naţional Zootehnic — Secţia Apicolă. Dacă luăm lucrurile din pripă putem salva stupina altfel o expunem pieirii.

Cpt. Ing. V. HARNAJ

---

1) Albinărit transhumant=prisăci aşezate pe platforme plutitoare.

O ŞCOALĂ DE APICULTURĂ?

— Din informaţii neoficiale aflăm că la Ministerul Agriculturii se studiază transformarea Şcolii de Agricultură Lehliu într'o şcoală de specializare apicolă. Ne bucură mult că auzim cel puţin de intenţii. Noi le urăm din tot sufletul iniţiatorilor cel mai deplin succes, dat fiind mai ales necesitatea unei astfel de şcoli la noi în ţară. Am avea însă o rugăminte ca să fie ascultat şi glasul apicultorilor înainte de a se trece: la execuţie pertru a porni la drum cu un program bine studiat iar alegerea oamenilor să fie făcută cu multă atenţie şi numai dintre apicultorii cu o activitate verificată.

APICULTURA LA C. F. R.

— Aflăm cu multă plăcere despre înfiinţarea unui Serviciu Apicol pe lângă Dir. C. F. R. în cadrul nouilor activităţi agricole pe care Calea Ferată le-a organaizat în vederea exploatării raţionale a terenurilor şi zonei C. F. R. Noi le urăm spor la muncă şi vom fi nespus de fericiţi dacă în câţiva ani acest Serviciu va putea constitui un element apicol de frunte. Posibilităţi sunt mari; după câte am auzit au fost recrutaţi şi oameni de specialitate cu frumoasă experiinţă deci perspectivele se întrezăresc aducătoare de bucurii pentru apicultura noastră.

Este de remarcat că ceia ce organele competente nu au făcut se încearcă a se realiza de instituţii cu prea puţină legătură directă cu apicultura.

MOBILIZAREA PE LOC.

Poate fi mobilizat pe loc proprietarul a cel puţin 50 stupi sistematici sau 100 stupi primitivi care se ocupă personal şi exclusiv cu apicultura. De asemeni poate fi mobilizat pe loc stuparul angajat de proprietarul de stupi în cazul când cel din urmă nu poate să se ocupe personal de stupărit. Şi în acest caz tot pentru numărul minim de stupi arătat mai sus.

Vârsta minimă pentru cei propuşi este de 38 ani pentru grade inferioare şi 42 ani pentru ofiţeri.

Se acordă dispense de vârstă astfel:

— pentru ctg. 1928—1932 dacă are 6 luni pe front;
— pentru ctg. 1933—1938 dacă are 12 luni pe front;
— pentru ctg. 1939—1943 dacă are 18 luni pe front.

Condiţiuni detailate se găsesc la primăriile fiecărei comune.

Cpt. Ing. V. HARNAJ

STUPII PRIMITIVI.

Membri noştri sunt stăruitor rugaţi să ne comunice la redacţie sau pe adresa D-lui C. Antonescu Bucureşti str. Virgiliu No. 7, dacă d-lor sau apicultori din regiunea cunoscută au de vânzare stupi primitivi sau chiar sistematici cu albine, la ce preţ, etc., aceasta pentru a putea satisface cererile nouilor membri cari vor să-şi înjghebeze în primăvara aceasta prisăci.

— In timpul războiului trecut, la redacţia noastră nu s'a mai primit nici-o revistă de apicultură din ţările cu care făceam schimb de publicaţii, şi aceasta pentrucă, după cum am aflat mai pe urmă, şi-au încetat apariţia pe timpul războiului mai toate revistele de apicultură în ţările cuprinse de război.

Din activitatea Asociației Stuparilor din Sibiu

Domnule Ministru,

Avem onoare a vă comunica mai jos programul de viitor al Asociației stuparilor din jud. Sibiu, însușit de adunarea generală, după cum urmează:

Program de activitate:

1. Stârpirea stupilor primitivi și înlocuirea lor cu stupi sistematici, construiți în atelierul pe care asociația va înființa.
In acest scop se vor forma echipe pe Plase, cari vor cutreera satele și vor muta stupii primitivi în sistematici.

2. Facerea demersurilor necesare, pentru obținerea unui lot apicol și a unei clădiri, unde să înființeze o stupină model, o școală apicolă și un atelier pentru construit stupi sistematici.

3. Creerea, tot pe acest lot apicol, a unei industrii pentru:
a) Fabricarea fagurilor artificiali,
b) Topirea cerii adunată dela stuparii din județ,
c) Fabricarea uneltelor apicole,
d) Inființarea unei cooperative pentru industrializarea și valorificarea produselor apicole ale membrilor săi.

4. Inființarea unei Reviste Apicole lunare.

5. Standardizarea stupilor pe Țară prin Școala Apicolă și cea de Tâmplărie.

6. Ducerea unei campanii prin presă, conferințe, aplicații pe teren și răspândire de broșuri, pentru **cunoașterea și stârpirea boalelor și dușmanilor albinelor.**

7. Inființarea în județ a unei stațiuni de **Montă** pentru selecționarea Reginelor și creșterea celei mai bune rase de albine potrivită pentru Țara noastră.

8. Inființarea de asociații stupărești în toate Județele din Ardealul de Sud cu un Sediu central la Sibiu.

9. Facerea unei intense propagande pentru a se face însămânțări de terenuri cât mai întinse cu plante melifere, îmbunătățind totodată și islazurile, urmând ca semințele plantelor melifere ce se recoltează să fie distribuite pe județ prin cooperativa noastră.

10. Răspândirea și încurajarea stupăritului nomad, după un plan bine stabilit, care este ccl mai bun mijloc pentru obținerea recoltelor abundente și de miere variată și de bună calitate.

11. Ridicarea standardului de activitate apicolă, prin cursuri, conferințe și răspândirea literaturii apicole, creindu-se în acest scop biblioteci apicole pe sate.

2. Punctul nostru de vedere, în legătură cu administrarea stupilor expropriaţi este următorul:

12. Organizarea de expoziţii apicole, pentru ca făcând să se cunoastră foloasele apiculturii, cât mai mulţi Români să se ocupe cu stupăritul.

Dorim ca prin aceste înfăptuiri să contribum — pe lângă celelate avantajii — la întărirea vitalităţii şi însănătoşirea neamului românesc, printr'un mai mare consum de miere de stup, precum şi la creearea unei surse de venit nebănuit de mare pentru economia naţională şi pentru individ.

Pentru a putea păşi la înfăptuirea acestui program, cu onoare vă rugăm să binevoiţi a aproba împreprietărirea asociaţiei noastre cu un lot apicol de 10—15 Ha. pământ în apropierea oraşului Sibiu, care să aibă şi un imobil potrivit pentru înfăptuirile de mai sus şi să ni se aloce fondurile necesare, pe lângă acelea de crai dispune Asociaţia noastră.

Preşedintele Asociaţiei,
(ss) AL. DOROBANŢU

Secretarul General,
(ss) Maior Inv. **Filip Gavrilă**

După „Gazeta Sibiului" No. 2 din 4.I.1946

Dragi Stupari,

Vă este cunoscută munca neobosită pe care o duce Asociaţia Stuparilor din judeţul Sibiu, pentru prosperitatea apiculturei noastre, prin care dorim, să realizăm o mai bună stare a cetăţeanului şi o înflorire a economiei naţionale.

In scopul realizării acestor gânduri, Asociaţia noastră fiind consultată de către autorităţile superioare, şi-a expus punctul ei de vedere, în ceea ce priveşte exproprierile stupilor, în cadrul strict legal, pentru ca stupii să nu ajungă în mâini nepricepute, sau cari să-i exploateze numai pentru interesul lor personal.

Iată mai jos în copie, adresa Serviciului Agricol Judeţean din Sibiu Nr. 7491, trimisă Asociaţiei noastre:

„Avem onoare a vă ruga să binevoiţi a ne comunica, după cunoştinţele şi informaţiunile ce le aveţi, stupăriile expropriate din judeţ, capacitatea lor şi modul cum credeţi D-v. că s'ar putea administra, în modul cel mai rentabil pentru Stat, aceste bunuri expropriate».

La această adresă, Asociaţia noastră a dat următorul răspuns:

La adresa Dvs. Nr. 7491 din 19 Noemvrie 1945, avem onoarea a vă răspunde următoarele:

1. Spre a putea da un răspuns real în legătură cu numărul stuparilor expropiaţi în judeţul Sibiu, vă rugăm să binevoiţi a ne permite că în prealabil să facem investigaţiile necesare prin «Gazeta Sibiului» şi prin agenţii noştrii apicoli dela sate.

De îndată ce va fi culese aceste date (Numele expropriatului, numărul stupilor expropiaţi, numele noului proprietar şi numărul deciziei), vă vom da răspunsul cerut.

a) Toţi stupii expropriabili în stricta aplicare a Legii de Reformă Agrară, să fie luaţi în primire de Asociaţia noastră;

b) Asociaţia noastră va încredinţa — cu angajament scris — pe foştii proprietari cu administrarea şi custodia acestor stupi, cu următoarele obligaţiuni:

1. Să răspundă sub sancţiune legală de buna îngrijire a stupilor.
2. Să transverseze toţi stupii primitivi în sistematici pentru a obţine un folos mai mare.
3. Să nu producă decât atâţia roi cât îi va fixa Asociaţia în raport cu numărul stupilor ce-i are.
4. O comisie compusă din: Delegaţi ai Camerii Agricole, ai Asociaţiei şi ai Comunei, va stabili în luna August a fiecărui an, cantitatea medie de miere recoltată de stupi.

Din această recoltă, administratorul să preda Statului 25% miere. In luna Octomvrie aceiaşi comisie va stabili numărul stupilor puşi la iernat, iar în luna Mai numărul stupilor scoşi dela iernat.

Prin acceptarea acestor propuneri credem că:

a) Stupii fiind şi pe mai departe administraţi de aceia care au dragoste. pricepere şi interes în această ramură, pe de o parte se va asigura un venit sigur şi apreciabil pentru Stat, pe de altă parte se va asigura păstrarea şi înmulţirea stupilor pe judeţ;

b) Dacă aceşti stupi prin expropriere s'ar da persoanelor nepricepute şi care nu au dragoste şi interes de a se ocupa de ei, aceştia sigur va cere sfatul şi ajutorul foştilor proprietari, care ne mai având nici un interes, într'un timp scurt vor distruge toţi stupii;

c) Acest fel de administrare să dureze până în momentul când Asociaţia noastră împreună cu Camera de Agricultură şi Prefecturaa Judeţului, vor fi în stare să pregătească apicultori capabili, ieşiţi din şcoala apicolă, pe care urmează s'o înfiinţăm de îndată ce vom fi în posesiunea lotului apicol, a imobilului şi a celorlalte mijloace, cerute de noi cu/adresa Nr. 34 din 16 Noembrie 1945 înaintată prin Dvs.;

d) In felul acesta se asigură o prosperitate a apiculturei din judeţul nostru şi prin aceasta un câştig frumos pentru economia noastră naţională;

e) In acelaşi timp, această iniţiativă sănătoasă va putea servi ca exemplu pentru toate judeţele din ţară, căci ea are de scop ridicarea stupăritului nostru la faima lui de altădată şi prin măsurile coordonate ce se vor lua dela centru stupăritul românesc va putea concura cu cele mai avansate ţări în ramura apiculturii, iar pentru Dvs. şi noi, va fi o mulţumire şi o mândrie de a fi pus temelie solidă în această operă naţională.

Ca rezultat al acestui răspuns al nostru, vă comunicăm mai jos ordinul Circular Nr. 7866 al Serviciului Agricol Sibiu, pe care l'a dat Ocoalelor Agricole din acest judeţ, din care rezultă că am găsit înţelegere şi sprijin la aceste organe, cari sunt însufleţite de acelaşi gând de a salva dela distrugere aceste bunuri:

„Fiind sesizaţi prin numeroase reclamaţiuni, că s'ar fi produs acte de abuz de putere şi chiar de furturi, în ceea ce priveşte stupăriile expropriate dela Saşi, indicându-ni-se şi nume de persoane ce s'au pretat la astfel de purtări incorecte, vă rugăm să binevoiţi a cerceta personal, servindu-vă şi de concursul autorităţilor ce veţi crede de cuviinţă, pentru a stabili orice caz de abuz de putere, furt sau distrugere de stupării expropriate, pentru a se stabilit capetele de acuzare, în virtutea cărora vom deschide imediat acţiune de dare în judecată, **indiferent de persoana acuzată.**

«Vă rugăm a da cuvenita importanță acestei acțiuni, atrăgându-vă atențiunea de a ancheta cu absolută imparțialitate și de a ne raporta cât mai curând posibil, pentru a se curma cât mai repede orice suspiciune la adresa Camerei și a organelor sale».

Cum pentru executarea acestui ordin circular, a fost cerut și concursul Asociației noastre, rugăm pe toți agenții noștri stupari, precum și pe stuparii direct interesați sau pe aceea cari ne pot da asemenea lămuriri, **să dea concursul cerut de ocoalele Agricole** și tot odată să ne comunice la sediul Asociației — cât mai neîntârziat — următoarele:

1. Numărul și pronumele persoanelor dela cari s'au luat stupi.
2. Numărul stupilor, a uneltelor apicole și a altor materiale ce s'au luat.
3. Numele persoanelor cari le-au luat.
4. Numărul Deciziei sau a ordinului pe baza căruia s'au luat, precum și autoritatea sau persoana care a dat ordinul de ridicarea sau sigilarea acestor bunuri.
5. Dacă s'au ridicat fără ordin sau decizie, se va dovedi prin doi martori, împrejurările în cari s'au luat și numele acelora cari au ridicat stupii sau alte materiale apicole.
6. Dacă s'au cauzat stupilor numai stricăciuni, fără a se fi ridicat ceva, se va arăta numele persoanelor cari au cauzat stricăciunile și numele martorilor.

Președintele Asociației Stuparilor:
ALEX. DOROBANȚIU

p. Secretar General:
Maior F. Gavrilă

Mărci poștale române și străine, serii și blocuri de 4, alabum de mărci România, Europa și întreg continentul vinde avantajos:

Secția Filatelică — Librăria Universul, București Str. Brezoianau 25, unde activează D-l Grigoré Giossan.

De asemenea se cumpără ori ce mărci poștale plătind preț mare. Pentru colecții importante ne deplasăm și la domiciliu. Orii ce corespondență pentru mărci se va adresa D-lui Giossan, Secția Filatelică.

— VIZITAȚI EXPOZIȚIA PERMANENTĂ de faguri și unelte apicole **„Frații Antonescu“.**

Laboratorul și centrul de studii și documentare București Str. Virgiliu No. 7 Telefon 5.22.06.

Stupina și atelierul' Comuna Colanul jud. Dâmbovița Telefon No. 11 interurban — Târgoviște.

— Construesc orice fel de stup în schimbul unei colonii de albine completă cu faguri și albine inclusiv matca. Adresa **Pol**, Șos. Giurgiului, 218, București.

— Construesc stupi din papură presată, model C. L. Hristea, de asemeni mașini centrifuge și presă de faguri artificiali (Dadant Blat). **Ion Alex. Băncilă,** Comuna Sutești, Județul Brăila).

— Apicultor rutinat caută una sau două stupine de condus, condițiuni avantajoase. Adresa **Ion Spiloiu,** com. Schiulești, Prahova.

EXTRAS DUPĂ PROCESUL VERBAL AL ŞEDINŢEI COMITETULUI SOC. CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA DIN ZIUA DE 28 DEC. 1945

Prezenţi 11 mebri.

La orele 4 d. a. D-l Grigore Giossan Preşedintele Societăţii deschizând şedinţa, spune că a convocat această reuniune pentru a da posibilitate D-lui Dr. N. Romanescu să expună pe larg şi demonstrativ noua d-sale metodă industrială de creştere a reginelor pe suporţi mobili, metodă care va face obiectul unui brevet de invenţiune, cu care apicultura românească se va mândri.

Luând cuvântul D-l Dr. N. Romanescu, un pasionant apicultor şi totdeauna preocupat de problema creşterii reginelor, demostrează fiecare parte a truselor special construite de D-sa, experimentate anul trecut, în admiraţia şi felicitările unanime.

D-sa aduce mulţumiri D-lui Preşedinte pentru atenţia ce o dă totdeauna manifestărilor de acest gen, D-lui C. Antonescu care i-a pus la dispoziţie gratuit fagurii de care a avut nevoe pentru experienţe, rugând pe D-l Dr. Florin Begnescu să intervină pentru a putea face o demonstraţie şi în stupina Institutului Naţional Zootehnic, secondat de D-na Dr. Pelimon, cari promit cu toată bunăvoinţa acest lucru.

Şedinţa se ridică după 2 ore de demonstraţii, cu felicitări unanime, din partea membrilor prezenţi.

Preşedinte, (ss) GRIGORE GIOSSAN

Secretar, (ss) **Cpt. Zissu Dumitru**

EXTRAS DUPĂ PROCESUL VERBAL AL ŞEDINŢEI COMITETULUI SOC CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA ŢINUTĂ LA 3.II.1946

Prezenţi 31 de membri în total.

La ora 11 dim. D-l Preşedinte al Soc. Centrale de Apicultură deschizând şedinţa, salută prezenţa D-lui Comandor Cujbă Andrei, apicultor începător şi nou membru în Societate.

Stupăritul spune mai departe D-l Preşedinte, în conjunctura economică de azi nu mai este numai o îndeletnicire de agrement ci şi una de evidentă rentabilitate. D-sa prezintă după aceia situaţia materială a Societăţii, după bilanţ şi contul de profit şi pierdere, ambele încheiate la 31 Decembrie 1945.

Revista România Apicolă adaugă D-l Grigore Giossan a fost scoasă numai în 2 numere din pricina scumpirei hârtiei, a tiparitului la tipografie, etc., şi totuşi ţara noastră se poate mândri că în mai toate ţările aflate în război n'au mai apărut reviste de apicultură.

D-l Cpt. Comandor Cujbă având cuvântul, arată necesitatea unei cooperative, unei întreprinderi apicole centrale în Bucureşti, cu filiale în toate capitalele de judeţ, pentru aprovizionarea, eventual construirea de stupi şi unelte pentru membri, precum şi pentru desfacerea şi valorificarea produselor apicole în ţară şi străinătate.

Cerând cuvântul, D. C. Antonescu se arată încântat de planul D-lui Cpt. Comandor Cujbă şi promite tot sprijinul cu laboratorul de faguri şi atelierul de extractoare şi scule speciale.

D-l Cpt. Zissu Dumitru promite deasemenea acelaş sprijin ca D-l C. Antonescu.

După discuţii şi înţelegeri cari au decurs într'o frăţească armonie s'a alcătuit un comitet de iniţiativă pentru această proectată întreprindere format din D-nii: Cpt. C-dor Cujbă, M. Popa, Gh. Pandrea, S. Ruginosu, A. Lupu, D-na H. Delavrancea, Cpt. Harnaj V., Agr. Gh. Petre, Bădescu Iosif, Popovici Valentin, cari să elaboreze un proect de statute în vederea realizării lui.

D-l Preşedinte Grigore Giossan, arată că înţelege ca Societatea Centrală de Apicultură din România să nu fie angajată în această întreprindere, scopul ei fiind de natură spirituală şi ştiinţifcă, dar că pe cale particulară va da tot sprijinul moral de care dispune.

Şedinţa se ridică la ora 13.

Preşedinte, (ss) GRIGORE GIOSSAN

Secretar, (ss) **Cpt. Zissu Dumitru**

Apicultura in Municipiul Craiova

Un membru al Societăţii noastre, care ne-a rugat să nu-i publicăm numele, ne trimite o serie de observaţii cari interesează după judecata noastră foarte mult pe toţi stuparii craioveni.

Anonimul nostru corespondent ne spune cum pe întinderea oraşului Craiova (aproximativ 1.600 ha.) se găsesc cel puţin 60 de apicultori cu aproximativ 600 de colonii de albine, cari numai din dragoste pentru albine îmbrăţişează acaeastă nobilă ocupaţiune, căci profitul este şi în anii buni, pe jumătate faţă de cel normal.

Mai departe, spune că din pricina lipsei surselor de nectar revenită pe cap de colonie, au apărut multe cazuri de **Loca** (putrezirea puetului), şi pentrucă cei mai mulţi dintre stupari îşi îngrijesc albinele în ceasurile libere, stupi nu sunt îngrijiţi cu atenţiunea cuvenită, nu se ajunge la o higenă, o stare de curăţenie, iar sculele sunt în mai toate cazurile nedesinfectate, ceea ce duce la furtişag, etc.

Această stare tinde la slăbirea apiculturei şi poate la o distrugere lentă a stupinelor din **Craiova.**

In îngrijorarea corespondentului nostru din **Craiova,** a căutat şi o soluţie practică pentru ameliorarea sau chiar pentru salvarea acestei stări de lucruri.

Unirea stuparilor pentru scoaterea stupilor din oraş în comunele învecinate cu stupi mai puţini şi floră nectariferă mai bogate, este singura soluţie a colegului nostru, soluţie pe care o vedem şi noi tot aşa de salvatoare din toate punctele de vedere.

Aşa ne trimite şi numele câtorva sate, toate cu staţie de cale ferată după cum urmează: Podarii; Işalniţa; Cârcea; Leamna.

Corespondentul nostru îşi închee constatările şi soluţia de salvare a acestei stări prin convingerea că numai prin unirea stuparilor de a muta stupii în afara oraşului, care să fie îngrijiţi şi daţi în seama unor stupari pricepuţi, se pot lua şi recoltele aşteptate de miere şi se poate şi desvolta mai uşor apicultura craioveană. O cooperativă de exploatare în comun, precum şi pentru aprovizionarea cu unelte ca şi pentru desfacerea produselor în comun este expresia tuturor acestor constatări, şi noi de aci îl sfătuim să convoace o adunare a tuturor stuparilor de acolo, pentru a putea trece chiar din anul acesta la fapte.

Aşa ar trebui să se întâmple şi noi îi urăm succes şi-l asigurăm că a ales cea mai bună soluţie şi cu adevărat salvatoare.

REDACŢIA

Darea de seamă a Comitetului pe exercițiul 1945 către adunarea generală a Societății Centrale de Apicultură din România

Domnilor Membri,

Ne-am străduit și în cursul anului trecut ca eforturile depuse de noi în ultimii ani pentru propășirea albinăritului, să nu fie nici chiar întrerupte. Am luptat cu greutăți, de altfel bine cunoscute tuturor. Și mulțumim Atot-Puternicului am reușit. Bine înțeles în toată activitatea noastră am fost ajutați ca și înainte de iubitul nostru veteran și apostol al apiculturii românești D-l Consilier Dr. Florin Begnescu. Impreună cu Domnia-Sa, am organizat o vizită la stupina D-lui Dobrit Ilarion, unde atât cei noui intrați în rândul stuparilor, cât și cei rutinați, au putut vedea, ceea ce se poate înfăptui din albinărit cu perseverență și muncă. Secția Apicolă din Institutul Național Zootehnic de sub conducerea Maestrului Dr. Florin Begnescu secondat de D-na Dr. C. Pelimon a continuat cu febrilitate cercetările de laborator în domeniul bolilor la albine, aducând o contribuție peste măsură de importaantă la stăvilera epidemiilor, care începuse în județele Ilfoc și Prahova să ia caracter de mare dezvoltare, le aducem dar mulțumiri călduroase pentru munca depusă la împedicarea flagelului, operă de o importanță deosebită pentru albinăritul românesc.

Revista «România Apicolă», cu toate greutățile întâmpinate cu hârtia și imprimarea ei, nu și-a întrerupt apariția. Este drept am apărut numai în două exemplare înglobând 12 numere, bine înțeles în format bogat de material, dar numai cine este în cunoștință de cauză, poate să-și imagineze greutățile întâmpinate. De alatfel exemplu cel mai viu ni-l oferă încetarea apariției a tuturor revistelor de albinărit din lumea întreagă, exceptând Elveția, Suedia și probabil America.

Domnilor Membri,

Din Bilanțul General și Contul de profit și pierdere ambele încheiate la 31 Decembrie 1945, publicate în numărul de față, ați putut vedea că situația noastră financiară este echilibrată, încheind cu un excedent de lei 17.749. N'am atacat fondurile strânse cu multă trudă și sperăm și în viitor, să le mai putem mări spre binele dezvoltării și înflorirei ramurei apicole la noi în țară.

Ceea ce s'a plătit ca abonament adică lei 2.000 — n'a fost nici costul a 100 grame miere. Am ridicat abonamentul la lei 10.000 și sperăm să ne fie achitat de urgență, ca să putem avea asigurat apariția a cel puțin 2—3 numere din revistă, dacă vremurile nu vor fi mai îndulcite.

Cerem o contribuție mai activă și din partea stuparilor. Mai multă bunăvoință pentru cauza apicolă, de pe urma căreia, ei trag cele mai frumoase foloase.

Nu trebue să facem noi apel la caritatea Domniilor lor. Astăzi când stuparii încasează sume fabuloase de pe urma micilor gâze aurii, au și ei îndatorirea morală, să arunce celp uțin un os și Societății Centrale de Apicultură din România, din al cărui fond vom putea înfăptui Casa Stuparului, unde să adăpostim, Societatea noastră cu anexele ei, magazine de desfacere de unelte, de miere etc., hotel pentru cei din provincie etc., etc. Noi cei de la conducere ne-am făcut datoria cu prisosință în cei 20 ani de activitate. Este rândul și Dvs să vă arătați recunoștința.

COMITETUL.

CONVOCARE

DOMNILOR MEMBRI,

In conformitate cu art. 31, 33, 34 și 37 din Statutele Societății Centrale de Apicultură din România, sunteți convocați în Adunare Generală ordinară, pentru ziua de Duminică 12 Mai 1946 ora 10 dimineața la sediul Societății Bucureștti Str. Dr. Staicovici 63 (fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Național Zootechnic.

Ordinea de zi fiind:

1. Darea de seamă a Comitetului pe exercițiul 1945.
2. Raportul Comisiei de cenzori.
3. Descărcarea Comitetului de gestiunea sa.
4. Alegerea a trei membri eșiți la sorți, în conformitate cu art. 16 din Statute și anume: Const. Antonescu, Căpitan Inginer V. Harnaj și General Al. Mladinescu. Membrii eșiți la sorți sunt reeligibili.
5. Alegerea a trei cenzori activi în locul D-nei Arhitect Henrietta Delavrancea-Gibory și a D-lor Gh. Pandrea și S. Ruginosu și a trei cenzori supleanți în locul D-lor Ilie Ivănescu, C. V. Lascar și Plotonier Major Vasile Ion. Atât cenzorii activi cjt și cei supleanți sunt reeligibili.
6. Bugetul pe anul 1946.
7. Diverse chestiuni de interes general apicol și bunul mers al Societății.

In cazul când numărul membrilor prezenți la curent cu cotizația nu vor fi jumătate plus unul, adunarea va avea loc irevocabil în ziua de Duminică 14 Aprilie 1946 ora 10 dimineața, tot la sediul Societății cu orice număr de membri prezenți conform art. 35 din Statue.

Membrii cari nu pot participa la adunare, pot fi reprezentați printr'un alt membru împuternicit cu delegație scrisă, conform art. 14 din Statute.

Această delegație va fi depusă la biroul Adunării Generale.

București 4 Februarie 1946.

Președinte, (ss) GRIGORE AL. GIOSSAN

Secretar General, (ss) **Căpitan D. Zissu**

Memento.

Intrucât la prima adunare nu se vor întruni numărul de membri cerut de Statute, d-ni membri sunt rugați să ia neapărat parte la adunarea care se va ține irevocabil, cu orice număr de membri Duminică 19 Mai 1946 orele 10 dim.

— Stupar rutinat caută stupină pentru conducere (80—150 stupi) în condițiuni avantajoase. Adresați **Const. Anegroaiei,** Armășești, Jud. Ialomița.

BILANȚUL GENERAL AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Incheiat la 31 Decembrie 1945

ACTIV			PASIV	
Cassa:			Inventar	Lei 954.446
Numerar asupra Casierului gestional C. Țintea		Lei 17.749	Excedent de reportat pe 1946	Lei 17.749
Inventar:				
Fonduri în numerar depuse la Banca Românească, Livret Depuneri No. 4.843:				
Fond premii științifice	Lei 7.000			
Fond Cassa Stuparului	„ 135.500			
Fond premii Invenții Apicole	„ 6.000			
Fond România Apicolă	„ 83.250	Lei 232.250		
Insigne 287×1.000 în păstrarea D-lui Casier C. Țintea	Lei 287.000			
Albinițe 248×500 în păstrarea D-lui Casier C. Țintea	„ 124.000			
Colecția România Apicolă 1926—45.	„ 50.000			
Biblioteca Apicolă Mierea	„ 10.000			
Mobilier Biblioteca Soc. aflate la Institutul Național Zootechnic	„ 1			
Diverși debitori Garanția Căsuța poștală	„ 195			
Stupina demonstrativă a Soc. Stupi populați, goi, materiale, scule, sub controlul și răspunderea D-lui C. Antonescu	„ 201.000			
Un aparat fotografic 8/14, donația Gr. Giossan aflat în păstrarea D-lui C. Antonescu	„ 30.000			
A. B. C. de Root în limba franceză în păstrarea D-lui C. L. Hristea	„ 20.000	Lei 722.196		
		Lei 972.195		Lei 972.195

CONTUL DE PROFIT ȘI PIERDERI
Incheiat la 31 Decembrie 1945

CHELTUIELI		VENITURI	
Imprimarea revistei România Apicolă	Lei 416.664	Report din 1944	Lei 83.330
Expediția revistei și Administrarea Societății	„ 21.884	Din cotizații abonamente	„ 394.430
Corespondența	„ 3.402	Colecții vechi	„ 8.500
Căsuța poștală	„ 10.824	Din donații pentru Cassa Stuparului	„ 30.000
Cheltuieli Cancelarie	„ 22.637	Insigne	„ 4.500
Alocația Cassa Stuparului, Donații, dobânzi	„ 32.500	Albinițe	„ 2.400
Alocația Premii științifice dobânzi	„ 350	Dobânzi	„ 4.800
Alocația Premii invenții dobânzi	„ 200		
Alocația România Apicolă dobânzi	„ 1.750		
Excedent de reportat pe 1945	„ 17.749		
	Lei 527.960		Lei 527.960

Casier, (ss) **C. Țintea**

Președinte, (ss) GRIGORE AL. GIOSSAN

Verificat de noi și găsit exact cu scriptele

Cenzori: (ss) **Arhitect Henrieta Delavrancea-Gibory,** (ss) **S. Ruginosu,** (ss) **C. Pandrea**

Pentru cei ce vor să devină stupari

Cum se lucrează într'o stupină

de IOAN T. SPILOIU
Schiuleşti-Prahova

Prinderea roiului. După ce am adus stupul sistematic cât mai în apropierea roiului, şi dupăce l-am aşezat cât mai drept, fie direct pe pământ, fie pe un scaun, îl deschidem pentru a-i pune înlăuntru următoarele rame: două rame cu faguri gata construiţi, aşezaţi la mijloc, şi 4 rame cu faguri artificiali, câte doi, în fiecare parte a celor compleţi.

Roiul dupăce va fi prins, va putea fi introdus în stupul siste-
Se pune şi diafragma, pentru a limita spaţiul coloniei.
matic atât pe deasupra ramelor cât şi prin urdiniş.

Se înţelege că atunci când roiul se introduce prin urdiniş, stupul se va acoperi cu planşeta şi acoperişul.

După pregătirea stupului sistematic, aşa cum s'a văzut, trecem la prinderea roiului. In cazul fericit când roiul s'a aşezat pe o ramură joasă şi atârnă ca o căciulă, e foarte uşor să se aşeze stupul sistematic chiar sub roi, pentruca apoi printr'o isbitură bruscă, sau mai multe scuturături ale ramurei, roiul să cadă, direct în stupul sistematic.

In aceiaşi situaţie, dar când roiul e prea sus aşezat, se agaţă de vârful unei prăjini o cutie de scândură, chiar o doniţă mai mare sau o găleată. Aceasta este roiniţa. Cineva, ţine roiniţa sub roi iar altcineva se suie în pom sau arbore şi scutură roiul.

Mi s'a întâmplat în cursul anului 1942, ca un roi să mi se aşeze pe vârful unui prea înalt şi prea subtire lăstar de salcâm.

Scara era imposibil s'o rezem de lăstar, fiindcă aşi fi căzut şi nici alt pom nu aveam în imediata apropiere a salcâmului. Prăjina cu roiniţa nu ajungea, şi chiar de-ar fi ajuns, oricum aşi fi scuturat de pe pământ, lăstarul, tot n'aşi fi reuşit să-l scutur nici pe sfert în roiniţă.

Am început atunci să scutur la început uşor şi apoi din ce în ce mai viguros lăstarul astfel ca albinele să nu cadă postomol în capul meu. Iar după ce s'au ridicat de pe lăstar încă mai scuturam fiindcă ele trăgeau tot înapoi pentru a se reaşeza.

Văzând albinele că nu e glume s'au aşezat pe un alt pom în apropiere, unde l-am putut prinde cu uşurinţă.

După ce albinele cad în roiniţă, stuparul mai aşteaptă 2—3 minute până viu şi celelalte răsleţe să se aşeze şi pânăce roiul se linişteşte oarecum. Abia după aceia scuturăm albinele din roiniţă în stupul sistematic. Şi aici ca şi la roiniţă, aşteptăm pânăce albinele intră în stup, şi numai după aceia acoperim stupul, progresiv cu planşeta, iar apoi cu acoperişul.

Sunt unii roi care se aşează, fie împrejurul unui trunchi de pom, fie chiar pe pământ la rădăcina pomului sau a unor tufe din grădină.

In această situație, stupul pregătit ca mai sus, se pune direct pe pământ, acoperit și cu urdinișul spre roi. Luăm apoi un cearșaf, îl fixăm cu un capăt la urdiniș având grijă să fie bine întins și ținut așa prin 2—3 pioneze, iar celălalt capăt îl fixăm în jurul pomului de trunchi sau în jurul tufei pe pământ, în imediata apropiere a roiului.

Cu ajutorul afumătorului și a periuței luăm albinele, nu prea brusc, de la spate și le dirijăm pe cearșaf pe direcția urdiniș.

La început ne vom lovi de puțină rezistență, dar după ce primele albine au început să ne înțeleagă scopul și se îndreaptă spre urdiniș, vom vedea și restul „turmei" asemenea oilor, luându-se după primele. La urdiniș ajunse, ele simt mirosul cerei, vor vedea că e vorba de o locuință a lor, și în timp ce unele intră, altele rămân afară și bat din aripioare pentru a le vesti pe toate de marea bucurie; găsirea unui cămin.

Roiul prins prin oricare din mijloacele arătate mai sus, se lasă până seara, după care e dus pe locul definitiv, ce i s'a hărăzit în grădina stupinei. Lăsat pentru mai târziu, e greu să-l mutăm fără riscul de a pierde un mare număr de culegătoare. Şi aceasta din cauză că roiul începând de a 2-a zi învață locul pe care se află și-i trebue apoi 2—3 zile pentru a-l uita, dar cu condiția să nu mai fie lăsate să iasă afară din stup.

El în stup, începe să-și crească puet și să strângă provizii. Roiul de Mai își poate strânge provizii, chiar și în regiuni sărace în nectar. In cele bogate, poate da chiar 5—10 kgr. miere recoltă.

Roiul de Iunie, trebue ajutat, în regiunile sărace cu 1—2 rame cu miere, sau dacă e în regiune bogată nu mai are nevoe de acest ajutor.

Celelalte roiuri, din Iulie și chiar August trebuesc neapărat ajutate, completându-li-se rezerva de iarnă în Octombrie când vor fi așezați la iernat. Roiurile din August ca și cele din Septembrie — foarte rare de altfel — e bine să le folosim pentru împuternicirea coloniilor slăbuțe, sau îi vom uni câte 2—3 la un loc pentru a forma un roi mai puternic, întrucât aceștia sunt roi slabi care, oricât ar fi de ajutați, vor reuși cu greu să iasă din iarnă, sau vor pieri.

Roirea artificială. Se spune și nu fără dreptate, că roirea lăsată să se facă în chip natural, nu e bună pentrucă slăbesc coloniile mame (mătci) și pentru ei se formează și atunci când nu prea mai avem nevoe de ei, în August și chiar Septembrie.

Pentru a remedia aceste rele s'au gândit înaintașii noștri și-au reușit să le combată prin o roire nouă, făcută de mâna omului bine 'nțeles fără a neglija legile firești ale naturii, și care roire, din această cauză i s'a zis; roire artificială.

Ea nu constitue o greutate și poate fi executată chiar și de începători dacă se urmează cu strictetă cele ce le voiu arăta mai jos.

Dacă începătorul are ocazie, nu strică, ba chiar e foarte bine să ia parte și să vadă cum se execută roirea artificială, la vreun stupar din împrejurimi.

Astfel vom observa cum acest om se duce la unul din stupii lui puternici sau foarte puternici — fapt ce se cunoaște după mulți-

mea albinelor ce vin şi pleacă — pe care îl va deschide, îl va afuma, nu prea mult fiindcă albinele, acum prin Mai-Iunie, nu sunt aşa dispuse să înţepe şi va începe să scoată din el 4—5 rame cu puiet — de toate vârstele — având grijă ca şi în acel stup să mai rămână 2—3 rame cu puet. Acelaşi stup se completează cu faguri artificiali.

Ramele cu puet, care au în partea de sus o făşie cu miere, se pun într'un stup gol împreună cu alte 2—4 rame cu faguri artificiali în dreapta şi stânga celor cu puet. Se pune diafragma şi apoi se acoperă ramele şi stupul.

Astfel pregătit, stupul are rame cu puet de toate vârstele dar nu are nici o albină. Pentru aceasta, stupul cu ramele goale de albine se pune în aceiaşi poziţie, în locul altui stup din stupină, care trebue deasemenea să fie foarte populat.

Albinele dela stupul mutat vin dela câmp şi intră în noul stup deoarece precum am spus mai sus, ele au întipărit în minte locul pe care nu-l uită decât timp de 3 3zile nu ar mai putea eşi din stup.

Acum noul stup are puet, are albine, dar n'are regină.

In ramele cu puet se găsesc şi ouă de lucrătoare mai mici de 3 zile şi aşa cum am arătat mai înainte în alt articol din şirul acestora, albinele pot scoate o regină din asemenea ouă clădind în jurul lor botci de scăpare.

Stupul căruia i-am luat rame cu puet şi-l completează în curând deoarece matca a rămas să ouă mai departe.

La fel şi stupul căruia i-am luat culegătoarele se va reface prin celelalte contigente de albine tinere care vor lua locul celor bătrâne. Iar în stupul în care regina va eşi peste 17 zile, albinele tinere vor eşi din puetul ce se află în rame. Când regina va eşi din botcă, ramele vor fi goale de puet rămânând în sarcina ei să le completeze.

(Continuare în numărul viitor)

D-nii Apicultori abonaţi la revista „România Apicolă", cu abonamentul achitat complet pe anul 1946 beneficoază de 10% reducere la toate articolele de albinărit ca: Extractoare de miere, Afumătoare, Hrănitoare, Măşti curse de regine, etc... confecţionate prin grija Căpit. Zissu Dumitru.

„APICULTURA ROMÂNEASCĂ"
Str. Gheorghe Bariţiu 23.
Telefon 74432. Bucureşti II.
Reg. Com. 1379/943

Informațiuni

— **Adunarea Generală ordinară a Soc. Centrale de Apicultură din România, va avea loc Duminică 19 Mai Aprilie 1946 orele 10 dim. la sediul său din București, Palatul Institutului Național Zootehnic str. Dr. Staicovici Nr. 63 (Et. 2).**

Intrucât la ordinea zilei se vor desbate probleme de interes general apicol sunt rugați stăruitor să ia parte la această adunare și D-nii apicultori cari nu fac parte din Societate, cari pot cere și lua cuvântul la desbateri.

— Doritorii de prese pentru faguri artificiali de mână, din ciment se pot adresa la Institutul Național Zootehnic. Str. Dr. Staicovici No. 63. Tot aici pot steriliza și ceară.

La aceiași adresă oricine poate trimite pentru examinare în mod gratuit albine și faguri cu puet suspecte de boli molipsitoare.

— Aflăm că maestrul **C. L. Hristea** autorul monumentalei lucrări **Stupăritul,** lucrare premiată de Academia Română, s'a stabilit acum în Com. **Mihai Bravu** jud. Brăila, unde i se poate adresa orice corespondență.

— Comitetul redacțional al revistei «România Apicolă», a depus o muncă încordată pentru prezentarea revistei în condițiuni lăudabile, care a apărut pe tot timpul războiului, când în mai ttoate țările cuprinse de război, revistele apicole și-au încetat complet activitatea.

Acest comitet este acum hotărît să tipărească revista în condițiuni și mai optime, în care scop roagă pe vechi colaboratori să trimeată articole și rezultatele cercetărilor d-lor apicoli, pentru publicare.

Cumpăr stupi primitivi cu albine (pentru un număr de peste 20 bucăți putând trimite mașină să-i ridice dela fața locului).

Adresa la D-l C. Antonescu, București, Str. Virgiliu No. 7, Telefon 5.22.06.

— Stupi Layens și Dadant-Blat, confecționează solid și convenabil **Gheorghe Varialopol,** Tâmplar-Apicultor-Propagandist, Slobozia-Ialomița.

Abonamentele se trimit numai pe adresa D-lui C. Țintea cont cec No 12984, orice mandate și reclamațiuni cu privire la expediția revistei, să se adreseze pe adresa D-l C. Țintea, căsuța poștală 525, București.

Situația D-lui.................................... la........................... 1944

Abonamente	PE ANII						Total lei
	1940	1941	1942	1943	1944	1945	
Abonamente plătite							
Abonamente de plată							

Casier,

APICULTORII

Găsesc în sezonul apicol 1946 faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presați la valțuri moderne «Rietsche». — Se execută faguri presați la valțuri din ceara proprie a D-lor apicultori dacă acest material este **foarte bine curățați** de orice părți străine. — Prepararea fagurilor este asigurată dintr'o ceară de albine de prima calitate supusă riguros unui control de sterlizare în timpul fabricației. — Se schimbă eventual după nevoe ceara cu faguri din depozit. — In permanență la dispoziție un stoc ales cu diferite materiale și unelte apicole. — Toate îndrumările în mod gratuit. — **Căpitan Zissu Dumitru**, Strada Gheorghe Barițiu No. 23 — București II, prin Calea Griviței, Stația tramvai Octav Cocorăscu). Telefon 7.44.32.

Loc rezervat pentru reclame

Pentru reclamele publicate în Revistă Societatea Centrală de Apicultură nu-și ia nici o răspundere.

STUPINA ANTONESCU

a început lucratul pentru sezonul 1946 de FAGURI ARTIFICIALI TRAINICI (prin asigurarea coeziunei moleculare la ceară pe cale naturală) confecționând orice cantitate și pentru orice mărime de ramă.

Se garantează sterilizarea fagurilor contra bolilor la albine și folosirea mierei și a alcoolului alb în soluție la valțuri, ceea ce face ca albinele să lucreze repede și cu multă plăcere pe acești faguri.

În măsura disponibilului se preschimbă ceara D-lor apicultori cu faguri gata lucrați.

EXTRACTOARE BIFAȚALE (extrage mierea deodată pe ambele fețe ale fagurilor) și alte unelte apicole, ireproșabil executate în atelierele FRAȚII ANTONESCU.

EXPOZIȚIE PERMANENTĂ: București, str. Virgiliu, 7. Tel. 5.22.06.

Loc rezervat pentru reclame

SEMINȚERIA «FLORA» Alois Kaurek, București, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali. etc. Cataloage la cerere.

— **Revista «România Apicolă» este aranjată pe colecții complete, și necomplete cu numerele 1, 2, 3, 4, 5 lipsă, și se poate vinde după cum urmează: Colecția completă sau necompletă lei 1.000. Sumele se trimit pe adresa D-lui C. Țintea, CONT CEC No. 12984.**

Abonamentul 10.000 lei anual. Exemplarul 4.000 lei.

«BUCOVINA» I. E. TOROUȚIU BUCUREȘTI

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMANIA

ANUL XXI Nr. 4 — 8 APRILIE — AUGUST 1946

Societatea Centrală de Apicultură din România
Sediul Societăţii: Bucureşti VI, Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Naţional Zootehnic
Abonamentele şi ori-ce sume de bani se trimit numai pe adresa:
C. Ţintea căsuţa poştală 525 sau prin Cont C. E. C. No. 12984
Corespondenţa se va adresa numai Bucureşti I. Căsuţa Poştală 525.

Preşedinte de onoare statutar: R. ZĂRONI, Ministrul Agriculturii şi Domeniilor.
Prim Vice-Preşedinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**
Vice-Preşedinte de onoare: **N. Nicolaescu**
Comitetul: Preşedinte activ: **Grigore Glossau**
Vice Preşedinte: **Dr. Nicolae Romanescu.**
Secrètar general: *Cpt. Zissu Dumitru.*
Redactor România Apicolă: *Cpt. Ing. Veceslav Harnaj*
Casier: *Constantin C. Ţintea.*
Bibliotecar: *Dr. C: Pelimon*
Membri: *Const. L. Hristea, Prof, Ion Gh. Mareş, Dr. D. Russu.*
Cenzori activi: *S. Ruginosu, Gh. Pandrea* şi *D-na Arh. Henrieta* Delavrancea-Gibory,
Censori supleanţi: *Ilie Ivănescu, C. V. Lascăr, Plot.-maj. Vasile Ioan.*

I. — Cereţi, în orice împrejurare, concursul Societăţii Centrale de Apicultură din România, adresându-vă ei la căsuţa poştală 525, Bucureşti I, şi folosind pentru aceasta numai cărţi poştale cu răspuns plătit.

II. — Conform art. 13 din statute, toţi membrii Societăţii Centrale de Apicultură au dreptul să asiste oricând la şedinţele Comitetul, care vă primeşte totdeauna bucuros. Şedinţele au loc la 15 ale fiecărei luni orele 16. începând cu luna Septembrie.

Articolele de publicat în Revista **„România Apicolă“** ca şi orice reclame etc. se vor trimete pe adresa **Societăţii Centrale de Apicultură din România, Bucureşti, Căsuţa Poştală 525.**

ABONAMENTUL: Pentru Instituţiuni, Societăţi. lei 20.000 anual;
Pentru membrii: Cotizaţia la societate şi abonamentul 10.000 lei.
Taxa de înscriere lei 1000.
Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

CUPRINSUL

Indemn de Gr. Glossan.— In lumina experienţei—Stupul de pa-
pură presată de Const. L. Hristea.— Consideraţiuni asupra fagurilor
artificiali de Cpt. D. Zissu.— Apicultura sistematică de Dr. N. Roma-
nescu.— Cum se lucrează într'o stupină de I. Spiloiu.— Plantaţiile de
tutun şi albinele de Dr. Cornelia Pelimon — Mierea de Pr. C. Gh. Var-
talomei.— Pentru o organizare temeinică a stupăritului românesc de
Cpt. Ing. V. Harnaj.— Constatări şi rezultate bune de aplicat pentru o
apicultură intensivă de St. Negulescu.— Stupul de control de Moroianu
Milea.— Cursurile de apicultură dela Institutul Naţional Zootechnic de
Elev L. Popovici.— Stupii orfani de N P.— Note apicole de Cpt. Ing.
V. D. Harnaj.— Darea de seamă a adunării generale a Soc. Centr. de
Apicultură din România.

ANUL XXI Nr. 4—8 APRILIE — AUGUST 1946

ROMÂNIA APICOLĂ

Organ al Societăţii Centrale de Apicultură din România

INDEMN

Mi-am reamintit de un apel adresat stuparilor cu mulţi ani înainte şi repetat prin coloanele revistei „România Apicolă", apel de îndemn şi urare publicat în organul nostru de propagandă No.1 din Ianuarie 1931. L'am considerat acest apel atunci, ca şi acum, de un important interes general apicol. De aceea îmi permit să-l reînoesc, pentru o reînprospătare pentru membrii vechi, şi mai ales pentru un îndemn la colaborare şi muncă pentru stuparii noui. Am repetat adesea şi îmi permit să reînoiesc rugămintea, să se răsfoiască colecţia „România Apicolă" de la apariţie până astăzi. Este cea mai vădită documentare de ceia ce s'a putut câştiga pe tărâm apicol, datorită unui mănunchi de oameni croiţi numai pentru binele altora, — *altruişti*—.

„Totul ne surâde, însă mai avem nevoie pentru un vădit şi real progres şi de concursul tuturor apicultorilor. Ori concursul ce vi se cere să nu credeţi că este atât de anevoe de îndeplinit. Avem nevoe de massă... de mulţime, pentru a ne afişa ca un corp puternic. Vi se cere foarte puţin, să vă înregimentaţi în Societatea noastră. Cei deja înregimentaţi aveţi îndatorirea să convingeţi şi pe aproapele Dvs. stupar, să vă urmeze, formând astfel un corp puternic, care să invingă toate năzuinţele şi dezideratele noastre. O acţiune răsleaţă nu reuşeşte. Din contră, porniţi de toţi stuparii din Bucovina, Transilvania, Banat şi vechiul regat va da rezultate mai mult decât cele aşteptate.

Nimeni nu înţelege să nu continuaţi in asociaţiuni pe regiune, dar nu este mai puţin adevărat că ceia ce aţi crede că aţi putea face singuri, s'ar înfăptui mult mai uşor şi cu rezultate concrete, dacă aţi lucra sub scutul Societăţii Centrale de Apicultură din România recunoscută de oficialitate cât şi de întreaga lume apicolă mondială prin dovada ce a prezentat-o în cei 21 ani de activitate absolut rodnică.

O federalizare, nu răpeşte de loc puterea de acţiune a grupurilor federalizate, ci din contră, o întăreşte şi mai ales, impune acţinea când ea urmăreşte un caracter de interes general.

Avem nevoie ca toţi stuparii să fim uniţi şi federalizaţi sau în termenii actuali sindicalizaţi. Să formăm corp puternic cu atât mai mult, cu cât din pleiada noastră de albinari fac parte un important grup din toate straturile sociale. Este o mare deosebire de celelalte bresle, care sunt îmbrăţişate, după natura îndrumării date mai ales din epoca de puberitate: Apicultura o doreşte, o cercetează, o învaţă şi o practică norodul din toate clasele sociale şi de orice etate, dela vlădică până la opincă. — Este o ocupaţiune de delectare, de mari satisfacţii sufleteşti şi mai ales de rezultate materiale.

Iată de ce, în realizarea deziderătelor noastre trebue să ne găsească uniţi şi federalizaţi. Iată de ce doresc să reîncep astăzi ceeace ce am încercat odinioară, să adun pe toţi stuparii pe regiuni în secţiuni sau afiliaţi Societăţii Centrale de Apicultură din România, pentru ca împreună să ducem la bun sfârşit lupta de reglementare şi de propăşire a albinăritului românesc.

Acest apel, rog pe bunii mei confraţi apicoli, să-l considere ca un îndemn la propăşirea stupăritului românesc, deci ca o contribuţie la cauza lor apicolă.

Fiecare stupar în parte şi toţi uniţi pe regiuni şi judeţe au îndatorirea să pornească la acţiune şi să formeze fie secţiuni ale Societăţei Centrale de Apicultură din România fie filiale în cazul când urmăresc o acţiune independentă şi bine înţeles, au un număr mare de membri, care să le permită să îndeplinească cerinţele legilor în vigoare.

Pentru a înlesni tuturor stuparilor din toate unghiurile ţării să se ralieze la statutele şi scopului urmărit de Societatea Centrală de Apicultură din România, adică propăşirea albinăritului şi apărarea intereselor comune ale apicultorilor, îmi permit să arăt regulele de urmat de către apicultorii din ţară, pentru a forma fie secţiuni fie filiale ale societăţii noastre pentru ca astfel să apărăm interesele noastre de breaslă.

1. — Cel puţin 10 apicultori din orice regiune a ţării, pot forma, dacă sunt înscrişi membri ai societăţii Centrale a Apicultorilor din România o secţiune a ei. De asemenea acelaşi număr pot înfiinţa o filială a susnumitei societăţi aderând la programul ei de activitate.

2. — Comitetetele secţiunei sau filialei se compun din minimum cinci membri inclusiv preşedintele şi doi cenzori şi doi supleanţi.

3. — Membrii secţiunilor sau filialelor au obligaţiunea să plătească taxele de înscriere, cotizaţii şi abonamente ale secţiunei.

4. — Taxele de înscriere şi cotizaţii fixate de societate pentru secţiuni şi cele fixate de filiale sau orice alte taxe cu caracter special, rămân în folosul secţiunilor sau filialelor. Abonamentele la revistă şi anunţurile se cuvin Centralei.

5. — Secţiunile se conduc după statutele societăţei, a cărui text modificat de adunarea viitoare generală se va publica în extenso în revistă. Filialele se vor couduce după statutele lor, coordonate după prezentele instrucţiuni.

6. — Statutele Societăţii Centrale de Apicultură din România, vor putea primi modificări în urma deciziilor luate de viitoarea adunare generală la care vor participa şi secţiunile şi filialele ce până la viitoarea dată a adunărei vor fi înfiinţate. Aceste

modificări vor fi obligatorii pentru toţi apicultorii înregimentaţi Centralei în secţiuni sau filiale.

7. — Preşedinţii sau înlocuitori lor, de secţiuni sau filiale, sunt obligaţi cel puţin la sfârşitul anului — 31 Decembrie, să întocmească o dare de seamă de activitatea secţiunei sau filialei atât materială cât şi morală pe perioada timpului expirat.

8. — De asemeni ei sunt răspunzători faţă de Societatea Centrală de Apicultură din România de orice abateri de la programul de activitate coordonat cu interesele economice şi morale ale ţării.

9. — Pentru a înlesni înjghebarea secţiunilor şi filialelor într'un număr mai pronunţat, dăm mai jos un model de act constitutiv :

„Subsemnaţii apicultori din regiunea sau Judeţul . . . . luând cunoştinţă de statutele Societăţii Centrale de Apicultură din România sau de statutele Asociaţiei sau Societăţii . . . . din Comuna . . . . Judeţul . . cu sediul în . . am hotărât în deplină înţelegere şi nesiliţi de nimeni înfiinţarea secţiunei sau Asociaţiei sau societăţii . . . . pe care înţelegem să o afiliem Societăţii Centrale de Apicultură din România, fie în denumirea ei de astăzi fie în caz de modificare, a titulaturei ce i se va da.

Scopul acestei secţiuni sau filiale este cel prevăzut de statutele Societăţii Centrale de Apicultură din România, fie cel modificat, dacă va fi cazul, de adunările ei generale extraordinare viitoare.

10. Secţiunile vor fi considerate constituite prin simpla adoptare a statutelor Societăţii Centrale de Apicultură din România, sau în caz de filiale ale statutelor aprobate de adunare, făcând corp cu actul constitutiv.

11. — De la caz la caz actul constitutiv va fi întocmit în număr cerut de lege, cuprinzând şi numele persoanelor ce vor constitui prima reuniune de apicultori şi primul comitet de conducere.

Am dat indicaţiunile de rigoare ca toţi cei cu dragoste de albine, să pornească cu un ceas mai devreme, la constituiri de secţiuni sau filiale, care ne vor ajuta să pornim cu mai multă încordare şi pasiune să câştigăm legitimile şi dreptele noastre năzuinţi.

Aşa cum s'au desfăşurat evenimentele şi stupina mea a fost complect distrusă. Totuşi cu răbdare şi abnegaţie, am continuat în spiritul programului nostru şi astăzi, am intrat pe făgaş de refacere.

Să nu pierdem curajul. Cu voinţa şi încredere în noi, totul se reface.

Stuparii să împrumute câtuşi de puţin stăruinţa şi puterea de muncă de la scumpele noastre albine şi rezultatele vor recompensa din belşug străduinţele lor.

GRIGORE ALEX. GIOSSAN

In lumina experienţei.

Stupul de papură presată.

Dela apariţia lui pentru marele public apicol, nu am mai scris nimic asupra stupului de papură presată. Credeam că cei 4 ani ce au precedat publicărei, şi în care am făcut numeroase încercări şi observaţii, ar fi fost destul ca să-mi dea la iveală neajunsurile lui pentru a fi corectate. Şi nu e aşa. în fiecare an, observaţii peste observaţii sau tot adunat, încât azi consider ca o datorie şi corectitudine profesională de a-i aduce eu însumi critice, şi a le împărtăşi stuparilor, pentru ca la rându-le să îndrepte pe viitor, unele greşeli.

Nimic din pricipiile călăuzitoare nu se schimbă: hotărât lucru, că stupul de papură sau pae presate e cu mult mai bun pentru buna vieţuire a albinelor, decât în ori care stup făcut din scândură; căldura se păstrează mult mai bine; vara e răcoros, schimburile şi ventilaţia se fac mult mai uşor. Apoi e foarte uşor de transportat având jumătate din greutatea unui stup de scândură, fără a-l mai compara cu cel cu pereţi dubli şi care e destul de greu; rezistenţa papurei la intemperii e absolut dovedită; după 12 ani de experienţă, şuviţele de papură de deasupra dacă se iau uşor, dedesupt rămâne rândul următor de papură aşa de albă ca şi când atunci stupul ar fi fost construit.

Nu tot acelaş lucru însă pot să o spun în ceace priveşte legătura dintre mănunchiuri făcută din sârmă; aceasta, din cauză că sistemul se răzimă pe principiul presării şi apoi cusutului mănunchilor cu sârmă, se impunea a folosi o sârmă nu prea groasă care se putea îndoi şi înoda uşor. Aici a fost prima greşeală, căci cu timpul sârma subţire, chiar din cea galvanizată, a cedat, s'a rupt şi a slăbit mult din trăinicia legăturilor.

Apoi scândurile ce vin aşezate vertical la colţurile stupului şi care la început le-am pus mai mult ca o estetică şi ca să acopere locul unde capetele mănunchilor se suprapuneau, s'a dovedit cu timpul că sunt pentru trăinicia viitoare a stupului de cea mai mare însemnătate.

Deasemeni lanţii ramelor de jos şi de sus care formează de fapt bazele pe care se reazimă toată alcătuirea stupului, au fost prea subţiri ca măsură.

Fundul suferă şi el de umezeala ce se scurge de pe pereţi.

Rama superioară ce se aplică deasupra celei de care se coase şâmele şi deci pe care reazimă capacul a fost prea subţire şi rău protejată de capac, care deasemeni trebuie să aibă partea superioară — cea acoperită cu tablă — puţin mai eşite afară de jur împrejur a nu lăsa apa să se scurgă dealungul pereţilor.

La capacul făcut şi el din papură presată, au mare însemnătate colţurele, care dacă nu sunt ceva mai late şi din scândură cel puţin 2 cm. fac ca în câţiva ani el să se deterioreze.

De aceia am adus unele modicări cari vor face obiectul viitorului articol din revista noastră.

CONST. L. HRISTEA
Com. Mihai Bravu — Brăila

Consideraţiuni asupra fagurilor artificiali

Spiritul economic al stuparului îl conduce mai totdeauna către dorinţa de a avea faguri cât mai subţiri pentru a putea face cât mai multe rame dintr'un kgr. de ceară...

Este o mare greşeală!

Dacă fagurii subţiri sunt recomandaţi pentru ramele dela etaj care au dimensiuni foarte reduse, nu tot la fel se poate vorbi de fagurii artificiali din cuib şi părţile laterale de cuiburi cu dimensiuni mari şi iată justificarea:

O suprafaţă oarecare dintr'un fagure mare plin cu miere şi puet trebuie să opună în interiorul ei o serie de rezistenţe cari merg crescând dela 0 până la X Kgr.

Rezistenţa 0 este la limita de jos a fagurelui nerezemat pe o ramă, adică acolo unde fagurele nu susţine nimic şi până spre mijlocul ramei care începând a fi lipit cu părţile laterale ia parte la un efort de rezistenţă (susţinere), efort care creşte progresiv în sus până la un maxim X kg.

In această împrejurare ar rezulta ca fagurele să fie construit la partea de sus a ramei mai gros pentru a rezista mai bine şi progresiv să se subţieaze spre partea de jos a ramei. (Procedeu normal de lucru al albinelor, atunci când încep să construiască din nou şi pe cale naturală un fagure).

Cu ocazia extragerii mierii la centrifug se petrec eforturi de rezistenţă dela centrul fagurelui spre părţile laterale ale ramei, eforturi care mai totdeauna ne strică fagurii (în special cei noi) rupându-i la mijloc.

Dacă analizăm aceste ruperi la mijloc urmează a avea un fagure mai gros şi în această parte unde se petrece efortul maxim şi progresiv mai subţire spre părţile laterale ale ramei.

In concluzie observăm că acest fagure este supus la *eforturi maxime în partea superioară* atunci când este plin cu miere sau puet şi stă în stup susţinând întreaga greutate a fagurelui şi *eforturi maxime la centru* când trebuie să faci faţă forţei centrifuge.

Cum prin fabricaţiunea fagurilor artificiali nu se pot face faguri mai groşi la centru şi sus, se impune o placă de fagure artificial de o grosime în raport direct cu suprafaţa fagurelui, adică cu cât suprafaţa ramei este mai mare cu atât trebuie să fie mai gros fagurele artificial şi invers (bineînţeles că această grosime nu trebuie să fie exagerată).

Trecând la un fagure vechi de câţiva ani vedem confirmarea celor de mai sus în sensul că aici avem un fagure cu pereţi groşi şi rezistenţi din toate punctele de vedere, fagure pe care stuparul şi albinele îl preţuiesc mult, întrebuinţându-l la rând fără pierderi.

Ce pierde stuparul prin faguri groşi la cuib ?

— O foae sau două în plus la kilogram.

Ce câştigă stuparul prin faguri mai groşi la cuib ?

— Un fagure rezistent ferit de surprizele ruperilor în stup atunci când este proaspăt aşezat şi când prin calitatea lui atrage o populaţie mare care acoperă fagurul începând să-l lucreze şi să-l termine chiar în cursul unei nopţi dacă suntem în plin anotimp melifer.

— Un fagure rezistent care nu se va îndoi sub presiunea greutăţii mierei în timpul căldurilor mari.

— Un fagure rezistent sub acţiunea centrifugului.

— Un fagure rezervă de ceară de care albinele fac uz pentru a ridica în 24 ore fagurele dorit în care să înceapă depozitarea recoltei sau depuneri de ouă.

Căpitan Zissu Dumitru.

Orice articole, note sau reclame vor fi trimise pe adresa „Redacţia Revistei ROMANIA APICOLA Bucureşti I căsuţa poştală 525 sau direct Domnului Căpitan Ing. V. Harnaj str. Lânăriei Nr. 79 Bucureşti.

Informaţii:

— La intervenţia Societăţii Centrale de apicultură din România Fundaţia Culturală Regele Mihai I a binevoit a aproba ca stupina experimentală a societăţii pe viitor să fie găzduită în casa Timiş din Muzeul Satului, până când vom putea avea un loc proprietate în acest scop.

Apicultura sistematică.

Apicultura este stupăritul rațional, — este știința, venită nouă de peste graniță, care ne învață a mânui logic stupii și a crește științific albinele, în scopul de a înlătura efectele „hazardului" și a scuti pierderile; a menține, adică, coloniile în viață, a le înmulți și a le face să dea un randament cât mai constant.

„Dela un timp încoace, îmi spunea un stupar despre stupii lui, nu le mai merge așa de bine și nu știu ce le lipsește". Era unul dintre acei stupari care crede mai puțin în loviturile de neînlăturat ale soartei, cât în neștiința lui cu privire la încâlcita și încă nu indeajuns lămurita viață a albinelor.

In lumina definițiunii făcută la început, care rezultă din tot ce este cuprins în cărțile moderne de stupărit, apicultura a depășit, pe cale raționalistă, stupăritul ce constituia o activitate rutinieră. Stuparul lucrează pe calea concluziilor însușite ori aflate prin simple *observații* ori descoperiri (care sunt, de fapt, ghiciri); pe când apicultorul lucrează în baza cunoașterii unor legi științifice, cele mai multe din domeniul științelor naturale, legi care au căpătat verificarea prin *experiență* și confirmarea valorii lor prin aceea că practica zilnică modernă respectă mânuirea rațională a coloniilor de albine și creșterea lor rațională.

In viața stupărească curentă, nasc încă mici conflicte și mari deosebiri de vederi între stupari și apicultori. Talgerul balanței atârnă de partea apiculturii și, de aceea, statutele Societății Centrale de Apicultură cer *răspândirea stupăritului rațional.* De fapt, stupăritul, ridicat la rangul de știință în străinătate de mult și denumit acolo „apicultură", a scuturat din trudnicul drum practic pe care, altfel, prisăcarii ar fi trebuit să-l bată pentru a isbuti mânuirile moderne ce se fac la stupi și pe albine, de apicultori.

S'a rupt cu tradiția care *făcea din stupărit o taină,* trecută din tată în fiu. Spre surprinderea familiilor de prisăcari, au apărut tot mai mulți stupari cari n'au moștenit cunoștințele prisăcăritului.

Pe măsură ce s'au tipărit mai des cărți cu o sumedenie de metode noui *), preconizate a fi aplicate practic și confirmate pretutindeni drept metode de valoare, prisăcarii au putut vedea uneori ereziile în care au trăit, cât și valoarea metodelor științifice introduse de raționalismul apicol, — metode care sunt un bun al tuturor, nu un bun familiar și secret.

Dar, familiile de stupari în continuitate strălucesc printr'o pasionată gândire și muncă fără preget în stupăritul moștenit, dela care ne-au venit multe foloase (Dadant, Roth, etc.).

Care sunt metodele de valoare ale apiculturii?

Medoda *intensificării* exploatării și metoda *sistematizării* stupăritului.

Desigur, simplul fapt că stupăritul a devenit rațional nu putea să aducă progrese absolute. Cel mult, cum s'a văzut, s'au grăbit pașii înainte pe care și așa i-ar fi făcut odată stupăritul. Când însă, plecând dela stupăritul rațional, s'au creiat metode prin care, *cu un plus de muncă și un spor de capital s'a putut ajunge, la același număr de stupi, nu numai la o economisire a pierderilor ci, mai ales, la o producție record,* la un randament al stupăritului negândit în trecut, când, adică, *stupăritul rațional a devenit intensiv,* alături de o serie de ramuri agricole a căror exploatare a fost cerută de economia agrară a se face intensiv, de bună seamă că progresul absolut realizat a impus apicultura peste stupăritul obișnuit și apicultura devine astăzi singura practică acceptată (practică științifică, nu empirică!).

---

*) Când dl. C. Hristea intitulează scrierea lui, care este un adevărat tratat complet de apicultură, cu titlul „Stupăritul", credem că o face din mai multe motive: din modestia care îl caracterizează, din nevoia de a păstra un titlu de origine românească, din dorința de a acorda titlul cu stilul, deși nu isbutește decât parțial să scape de stilul academic.

Fără îndoială, în toate este o limită. Mulţi stupari se pretind apicultori şi compromit, prin afirmaţiunile lor fanteziste, fără temei ştiinţific, apicultura. Mulţi apicultori, la rândul lor, prea entuziaşti, exagerează foloasele ce s'ar putea trage din cutare sau cutare altă recomandaţie nouă făcută în apicultură şi cauzează decepţii în rândurile stuparilor.

Şi unii şi alţii, fiind fără gândire ştiinţifică, nu se deosebesc de foştii stupari decât prin aceea că au citit ceva mai mult. *Nu este apicultor decât acela care a isbutit să ajungă şi la o gândire ştiinţifică apicolă,* — acela care a ajuns să aibe în primul rând o vedere teoretică asupra naturii lucrurilor şi fenomenelor apicole.

Această gândire este necesară la baza isbutirilor apiculturii intensive şi tot din ea decurge orice metodă de sistematizare în apicultura modernă. Dacă maiorul Hruschka nu era înzestrat cu gândire şi cunoaştere ştiinţifică, el nu trăgea concluziunea că forţa centrifugă a extras mierea din fagurii pe care fiul lui i-a învârtit cu ajutorul unui coş cu mâner şi el nu ne dădea metoda de extragere sistematică a mierei cu ajutorul centrifugii.

Pentru a înlătura confuzia ce poate să nască din întrebuinţarea greşită a termenilor de până aci, trebuesc stabilite raporturi între ei şi date exemple.

Apicultura intensivă, cât şi cea sistematică, nu pot fi altfel decât raţionale, căci decurg din stupăritul raţional. Dacă nu sunt raţionale, nu pot isbuti să fie intensiv sau sistematic, ori ambele împreună.

Insă, un stupar poate face stupărit raţional, fără să facă şi apicultură intesivă ori neapărat apicultură sistematică: spre exemplu, el are numai buduroaie şi, după ce renunţă a mai omorî „musca", pentru a extrage mierea şi ceara — deci exploatează raţional turugile lui — se mulţumeşte cu roiuri provocate de el şi, rar, cu golirea întreagă de albine a câte unui trunchi, pentruca să-i rămână miere şi ceară.

Gândirea ştiinţifică şi vederile teoretice asupra fenomenelor apicole ne îndrumă spre *sistematizare,* adică spre *întrebuinţarea înlănţuită a unor metode raţionale, care toate tind să uşureze munca apicultorului,* o muncă ce devine *dirijată de principii ştiinţifice* şi în care *nu se mai cere atâta îndemânare şi practică* (experienţă). A scăpa de aceste ultime cerinţi înseamnă a asigura şi mai mult obţinerea unui randament constant, care este scopul principal al stupăritului raţional. Astfel, sistematizarea este în apicultură hiperaţionalism dirijat.

Sistematizarea apicolă nu urmăreşte, deci, intensificarea producţiei, — scop de seamă al profesioniştilor, ci *să mărească putinţa ca apicultura să ajungă la îndemâna oricui este înzestrat cu gândire ştiinţifică,* fiindcă, în ce priveşte cunoaşterea ştiinţifică, ea se capătă prin citit şi învăţat. Practic, apicultura sistematică a contribuit mult la răspândirea stupăritului, altădată ocupaţiunea unui număr limitat de familii de prisăcari. Tot ei i se datorează putinţa ca stupăritul să ajungă nu numai şi la cunoştinţa orăşenilor, ci să fie practicat şi de aceştia.

Desigur, apicultura sistematică poate fi aplicată şi în scop de a uşura realizarea celei intensive: spre exemplu, stuparul pomenit mai sus aşează captare deasupra buduroaielor lui, după ce le-a practicat la fiecare câte o deschizătură în partea de sus; acum el poate mânui cu uşurinţă ramele în care albinele adună mierea de recoltă,— ba le-a mai dat şi un spaţiu în plus, care micşorează blocarea cuibului cu miere, cauză de roire. Stuparul a practicat un început de sistematizare, extrăgând mierea captarelor şi păstrând, astfel, pentru viitor toate buduroaiele lui pline cu „muscă", iar fagurii nevătămaţi.

Dacă este dornic de câştig şi are putinţa să se mişte la depărtări, va duce albinele „la păscut" adică va duce şi aşeza buduroaiele lui, prevăzute cu captare, la pădurile de tei, după ce a extras din captare mierea de salcâm adunată dela sâlcâmii satului; dela pădurea de tei, după o nouă extragere de miere, se va duce în baltă, la fâneaţa de acolo.

Acest stupar, care a trecut dela stupăritul empiric, la un început de apicultură sistematică, o întrebuinţează pe aceasta din urmă în scopul de a isbuti o exploatare intensivă a stupilor lui încă primitivi.

Rezumativ şi pentru o mai potrivită întrebuinţare a termenilor în conversaţiile şi scrierile noastre, cred că:

a) stupăritul raţional se chiamă apicultură, — ştiinţă care are drept finalitate obţinerea unui randament constant la coloniile de albine crescute şi îndrumate ştiinţific;

b) apicultura tinde să ajungă, în zilele noastre, tot mai sistematică, adică să indice o înlănţuire de metode şi să perfecţioneze o serie de tehnici care să dispenseze pe apicultor de o deosebită îndemnare şi experienţă practică, condiţiuni care se cereau în trecut pentru isbutirile în stupărit;

c) apicultura tinde să uşureze exploatarea intensivă a stupilor, spre a da o cât mai abundentă producţie de colonii, ceară, miere şi regini şi, pentru această isbutire, sistematizarea este una dintre căi.

Din cele de mai sus rezultă că este de dorit ca sistematizarea să fie astfel concepută, încât să poată fi folosită şi în scop de exploatare intensivă apicolă.

Când sistematizarea este concepută şi realizată prin înlocuirea cu dispozitive, instrumente şi aparate care au un *randament mecanic*, a unor migăloase şi îndelungi manopere (cum sunt cele întrebuinţate de apicultori la creşterea raţională a reginelor selecţionate), sistematizarea *capătă un caracter industrial.*

Indeobşti, când sistematizarea ia acest caracter, ea uşurează şi mai mult munca apicultorului, îl *dispensează total de îndemânare şi ridică nivelul exploatării intensive*, astfel că produsul muncii lui (şi al albinelor) ajunge să fie mai sigur obiect de comercializare, fiindcă *sistematizarea mecanică cuprinde posibilităţi de industrializare şi comercializare* care antrenează pe apicultor să treacă la o exploatare intensivă.

De aci, confuzia care se face des între sistematizare şi exploatare intensivă, termeni nesinonimi şi activităţi neidentice.

Apicultura, faţă de stupărit, am văzut că urmăreşte mai limpede o economie în pierderi. Această economie nu trebuie greşit înţeleasă drept o economie în cheltueli de întreţinere şi o economie de capital investit. Dimpotrivă, stupăritul raţional şi, mai ales, apicultura sistematică impun cheltueli pe care stupăritul vechi nici nu le ghicea. Economia principiilor moderne apicole aplicate rezultă nu din a ţine seamă de cheltueli, ci de câştigul netto realizat, calculat comparativ pe acelaş număr de stupi.

Normal, economia cea mai mare o atingem la stupii pe cari practicăm apicultura sistematică, cu caracter industrial, în scop de exploatare intensivă *.

Dr. Nicolae Romanescu

Boli declarate la Institutul Naţional Zootehnic.

La Secţia de Apicultură din Institutul Naţional Zootehnic la probele de albine şi faguri cu puet aduse spre examinare în acest sezon până la finele lunei Iunie, s'au constatat următoarele boli molipsitoare:

Bucureşti: Amoebiază 1 prisacă; Loca americană 2; puet în sac 1; Nosema 1.

Com. Flămânzeni — Ilfov 1 Loca europeană.
„ Cocioc — Ilfov 2 Loca europeană.
„ Balaci — Ialomiţa 1 prisacă cu Loco europeană.

---

*) In lumina acestor opinii, vom expune în numărul viitor: „Principiile de sistematizare a creşterii reproducătorilor albinelor de soiu“, explicate mai ales prin imagini, ele fiind noui.

Pentru cei ce vor să devină stupari

Cum se lucrează într'o stupină

Indrumarea stupinei spre producția de miere.. După ce stuparul începător a reușit să ajungă prin roirile executate, sau prin coloniile de albine cumpărate, la numărul de stupi care-i convine va căuta desigur ca deacum înainte, să obțină dela ele, mierea pe care o pot da, pentrucа astfel s'o folosească fie pentru el, fie pentru comerț.

Dar pentruca albinele să aducă o cât mai mare producție de miere, se cere din partea apicultorului, să vină cu câteva lucrări, în anumite timpuri, care să ușureze sau să complecteze munca albinelor.

Astfel, de îndată ce albinele au eșit din iarnă, vom face curățirea stupilor de rămășițele de ceară și orice alte necurățenii, vom înlătura faguri mucegăiți, și vom uni coloniile prea slabe, câte 2 la un loc, pentru a fi siguri de recoltă. Adăogăm rame cu faguri din 2 în 2 săptămâni. Se pun rame cu faguri complecți iar nu artificiali,deorece albinele nu pot construi acum faguri decât cu foarte mare greutate. Ramele cu faguri se pun numai dacă este necesar, adică dacă observăm că regina nu prea mai are unde să depună ouă, iar lucrătoarele, mierea.

In apropierea înfloririi salcâmului, care în majoritatea cazurilor și aproape în toate regiunile țării, este primul arbore dela care albinele strâng prisos — de aici numele de „culesul cel mare" — apicultorul adăoagă rame cu faguri cămplecți sau necomplecți, până se umple tot stupul, pentruca albinele să aibă unde să întindă mierea ce se îngroașe, ca să aibă apoi unde s'o depoziteze și înfine, ca să aibă și matca destul loc unde să depună ouă.

Mărirea spațiului în stup, în acest timp, nu atrage după sine nici un inconvenient, la stupii orizontali, însă la cei cu etaje poate dăuna dacă colonia nu este destul de puternică.

Tot la stupii cu etaje, verticali, cum li se mai spune de către o parte din apicultori, mai trebuie avut în vedere faptul că albinele nu prea vor să se ridice în etaj — uneori roiesc cu etajul gol — până ce stuparul va pune între ramele etajului, una sau două rame cu miere. Atrase de acești faguri, albinele se ridică în etaj și în curând — cu cât belșugul de nectar e mai mare — ele complectează toate ramele de aici.

Stuparii începători care nu au rame mici cu miere păstrate din anul trecut, scot o ramă mărginașă din cuib, punând alta cu fagure gol în loc, taie fagurele de miere pe din două, și-l pun în două rame mici dela etaj.

Fagurii se înfăşoară în ramă cu un fir de sârmă sau sforicică până ce albinele lipesc marginele lor de speteze.*)

Când fagurii la stupii orizontali s'au umplut, se scot şi se pun alte rame în loc. La stupul vertical Datant Blatt se poate pune între cuib şi primul etaj un alt etaj cu rame ce au fagurii goi sau artificiali.

Se poate adăoga, dacă regiunea este foarte bogată în nectar 4–5 etaje. însă pentru siguranţa stupului — căci se poate răsturna când are prea multe caturi pline, nu este bine să lăsăm mai mult de două caturi pline. Astfel, de fiecare dată când punem al treilea cat, luăm unul din cele două care ni se pare mai plin şi cu miere mai bine coaptă.

Ce este mierea. După cum e şi firesc toată lumea ştie că mierea este un aliment, însă dintre aceştia, puţini sunt cei care ştiu, modul cum albinele fac acest aliment.

Mierea se culege din flori, e drept, însă albinele nu o găsesc acolo sub această formă. Ele găsesc la baza ovarului floral şi a petalelor, un suc dulce pe care botaniştii l-au numit „nectar". El are o compoziţie chimică, ce diferă dela floare la floare, dar care la toate florile se bazează pe cele două substanţe dulci, zaharaza şi glucoza. Albinele, din moment ce găsesc acest nectar, îl sug şi-l depozitează în „punga melarică" care se află deasupra stomacului spre gură. In ea se face transformarea zaharozei în glucoză întrucât, aceasta din urmă este mai uşor asimilată de puet şi de albine.

Transformarea se face cu ajutorul unei substanţe ce o secretă glandele din punga melarică, substanţă numită invertină.

Transformarea nectarului în miere se face în timp ce albina se întoarce dela floare la stup. Tot în acest timp, albina elimină prin corpul ei, o însemnată cantitate din apa conţinută de nectar. Din 75—85 la sută apă albina lucrătoare aduce nectarul în stup, doar cu 35—40 $_0|^0$ apă.

In stup, nectarul adus de culegătoare, este dat altor albine care le depezitează în faguri, în straturi subţiri pentru a se mai evapora încă o parte din apa pe care o conţine, rămânând în miere doar 15–20 la sută apă, iar 80—85 la sută substanţe dulci, între care primează glucoza.

Albinele care le vedem la urdiniş bătând din aripi, fac această treabă pentru a produce curenţii necesari evaporaţiei apei din miere.

După ce mierea s'a îngroşat, albinele o depozitează în faguri până ce umple celulele, pe care apoi le acoperă cu o pojghiţă subţire de ceară.

In cest fel mierea nu se mai altereazǎ şi se păstrează în aceiaşi stare până când albinele o consumă în timpul iernei ori pentru

---

N. R. Nu este chiar nevoie să se jertfească un fagure; putem ridica pentru 2-3 zile una sau două rame laterale din cuib ce să constitue o punte de trecere în cat.

creşterea puetului, atunci când nu are de unde să mai culeagă nectar.

Mierea e bună de recoltat, atunci când cel puţin o jumătate din fagure este căpăcit cu acea pojghiţă de ceară de care am vorbit.

Recoltată mai din timp, mierea este prea subţire şi nu se va putea conserva bine, putând să fermenteze.

Cum se recoltează mierea. Se iau ramele din stup, cari ni se par mai pline, şi mai bine căpăcite, lăsând în stup o rezervă de 7—8 kg. miere când recolta se face în luna Iunie, sau 17 —18 kgr. când recolta se face în Septembrie. In regiuni foarte bogate, sau în stupăritul nomad, recolta se face în mai multe rânduri.

Rezerva de 7—8 kgr. miere ce se lasă la recolta de vară, foloseşte coloniilor pentru creşterea puetului, iar uneori ca o rezervă într'un eventual sezon ploios sau prea secetos ce ar putea urma după recoltă, iar la recolta de toamnă, mierea ce se lasă, reprezintă rezerva de hrană necesară coloniei pentru iarnă şi pentru creşterea puetului în primăvară până la apariţia primelor flori.

Ne vom feri, cu ocazia recoltei să scoatem ramele cu puet, căutând ca rezerva de miere ce o lăsăm, să fie situată deasupra puetului din aceste rame.

In schimb putem scoate toate ramele cu puet de trântori, căpăcit sau necăpăcit. Descăpăcim acest puet şi scuturăm rama pe ambele feţe până iese din celule tot puetul de trântori.

Abea după aceia se descăpăceşte şi mierea şi se pune la extractor.

Descăpăcirea se face cu ajutorul unui cuţit cu lama lungă şi lată bine ascuţit şi încălzit într'un vas cu apă fierbinte.

Se desprinde de deasupra celulelor, căpăcelele de ceară, fără a se lua prea mult din miere, şi se pun căpăcelele pe o sită, deasupra unui vas ca să se scurgă mierea din ele.

Pentru aceia care au stupi puţini şi nu pot cumpăra un extractor, şi nici nu au de unde să închirieze un asemenea aparat, pot scoate mierea, storcând fagurii, sau topindu-i la un foc încet, pentruca mierea să nu se înegrească.

Dar fagurii se strică prin acest procedeu, aşa că mai bine dar mai migălos, se va lua mierea, cu ajutorul unei linguri de metal, pe ambele feţe ale fagurelui, căutând să nu stricăm fundul celulelor.

Se dau apoi fagurii înapoi stupilor, pentruca albinele să-i lingă şi să-i complecteze din nou.

Recoltarea raţională a mierei, nu se poate face fără extrator.

Extractorul sau „centrifuga" este un aparat care seamănă cu un cazan ce se sprijină pe 3 sau 4 picioare. In mijloc, are un ax vertical pe care se află fixate 3—4 site, cu locaşuri pentru aşezarea ramelor descăpăcite.

Axul, şi odată cu el sitele se învârtesc cu ajutorul unei manivele şi a unor angrenaje. Prin învârtire, mierea ese din celule ca o ploaie măruntă, şi se opreşte pe pereţii cazanului extractorului, de unde se scurge în jos şi se depozitează pe fund.

La bază, extractorul are o cana sau robinet prin care curge mierea. Sub cana, deasupra unui vas curat, se pune o sită prin care mierea se curăţă de rămăşiţele de ceară, sau de vreun căţel de puet ce întâmplător s'a aflat în rama extrasă.

De aici, se pune în cazane mari de 50—100–500 kg. pentru a se limpezi, de toate celelalte rămăşiţe ce n'au putut fi oprite de strecurătoare.

Aceste cazane se numesc măturătoare, iar în ele, mierea poate să stea până în momentul vânzării. Fiind prevăzute cu robinete, mierea se poate lua în cantităţi mai mari sau mai mici, după trebuinţă, fără risipă şi fără să ne murdărim.

Ambalajul. — Astăzi, când zahărul este atât de căutat şi tot atât de greu de găsit, mierea vine să complecteze o parte din această lipsă, fapt care a adus la o mai mare cerere ca în trecut, în massa consumatorilor preferând-o înaintea zahărului. Deaceia, ambalajul în care se vinde mierea, nu reprezintă actualmente o problemă de desfacere a ei.

In schimb, datoria fiecărui stupar, este aceia de a prezenta o miere curată, nefalşificată şi recoltată în condiţiuni higienice.

Se transportă uşor mierea pusă în bidoane de tablă de 10–50 kgr. capacitate, sau în putini de lemn. Putinelele nu trebuiesc umflate cu apă, deoarece mierea absoarbe apa din doage, strecurându-se apoi prin ele. Aşa dar, doagele se strâng bine în cercuri iar dacă e nevoie se ceruiesc pe dinăuntru.

In vânzarea cu amănuntul, e bine ca mierea s'o prezentăm în borcane de sticlă de 1 sfert – 5 kg. capacitate, frumos etichetate, pentru a se obţine preţuri mult mai frumoase.

Miere în secţiuni. — In ramele goale de faguri se pun rame mai mici de 10/10 cm. sau cum este la stupul „Dodant-Blatt", de 10/12 cm. rame numite secţiuni. Secţiunile sunt prevăzute cu faguri artificiali foarte subţiri, pe care albinele îi lucrează şi î-i umple cu miere.

Albinele lucrează cu mai puţină plăcere în secţiuni, fapt care duce la o micşorare a producţiei, însă preţul mare ce se obţine prin vânzarea secţiunilor, întrece câştigul ce s'ar obţine prin mierea dată de un stup, lucrând fără secţiuni.

Pentru începători, acest mod de valorificare a mierei, nu e de recomandat întrucât cere o serie de cunoştinţe mai ample şi o atenţie mai mare în lucrări.

Stârpirea trântorilor. Am scris mai înainte, rostul pe care-l au trântorii în bunul mers al coloniei. Ei sunt cei care fecundează tinerile regine a stupilor asigurând prin prezenţa lor, în epoca roitului, înmulţirea coloniilor.

Datorită belşugului de nectar, în timpul marelui cules, ei sunt crescuţi într'un număr foarte mare, astfel că în loc de 300—500 trântori o colonie poate ajunge să aibe câteva mii.

Mai ştim deasemenea că ei sunt foarte mâncăcioşi, aşa că spre binele nostru, e nevoie să-i mai stârpim. Dacă nu, îi vor omorâ albinele mai târziu, spre toamnă, dupăce au fost lăsaţi să consume, câteva kilograme de miere în plus.

Trântorii se omoară uşor, scoţând ramele mărginaşe, din cuib unde stau ei, maicuseamă seara până dimineaţa şi se strivesc unul câte unul. Asta pentru cine are 2—3 stupi.

Se mai înlătură şi puetul de trântori din rame descăpăcind şi scuturând ramele. Stupul cu prea multe rame care au celule de trântori, va fi înzestrat cu alte rame cu faguri artificiali sau naturali, cu celule de lucrătoare, care va înlocui ramele cu faguri de trântori.

Cei cari au stupi mai mulţi, vor folosi în afară de metodele de mai sus, cursele de prins trântori Ele sunt de diferite tipuri şi se găsesc de vânzare la diferite magazine. Unele pot fi uşor construite de stupar, dacă are de model una din ele.

Schimbarea reginelor. — Stupii cari au fost puternici în primăvară, care slăbesc mereu, au prea mulţi trântori şi puet de trântor, cei care au puet de lucrătoare puţin şi rar aşezat în faguri înseamnă că au regine bătrâne, care nu mai au aceiaşi putinţă de a oua ca înainte. Ele trebuiesc shimbate.

Uneori, însăşi coloniile fac acestă treabă, omorând regina, şi creinduşi alta din ouă de lucrătoare mai mici de 3 zile.

Stupii care nu-şi schimbă matca sunt sortiţi pieirei aşa că e bine să le omorâm noi reginele, lăsându-i apoi să-şi facă altele.

Dacă după 5 zile dela omorârea reginei, colonia cercetată nu are botci, vom da o ramă dela alt stup, în care să se afle ouă mai mici de 3 zile. Dacă nici acum nu-şi face regină — caz excepţional — colonia se va uni cu alta *puternică*, luându-se la unire, măsurile ce se cer şi pe care le-am arătat mai înainte.

Ioan T. Spiloiu
Com. Schiuleşti — Jud. Prahova

INFORMAŢIUNI APICOLE

Preşedinţia Consiliului de Miniştri, Consiliul superior al Economiei Naţionale, Comisia pentru agricultură, a cerut D-lui Dr. Florin Begnescu să ia în studiu şi să prezinte până la 10 Noembrie a. c. un referat privitor la organizarea apiculturii si valorificarea produselor respective.

Sperăm că cu această ocaziune guvernul ţării având în vedere importanţa desvoltării albinăritului sistematic la noi în ţară, vε lua măsurile necesare pentru încurajarea acestei ocupaţii şi prin o legiuire a drepturilor şi datoriilor apicultorilor ea va fi încadrată de oficialitate la locul ce-l merită.

Plantațiile de tutun și albinele

In vara anului 1945, am fost informată că în județul Mehedinți pe lângă plantațiile de tutun în decurs de câțiva ani, numărul stupilor s'a micșorat până la dispariție.

In sezonul acesta mi s'a adus la cunoștință cum în regiunea orașului Roșiorii de Vede, se observă o pronunțată mortalitate la albine de când se cultivă tutun.

Cercetând literatura de care dispunem în această direcțiune, am găsit următoarele date;

Planta de tutun din familia Solaneelor are mai multe zeci de varietăți. Cele mai răspândite sunt Nicotiana tabacum (tabac) și Nicotiana rustica (țigănesc, turcesc). Cea dintâi prezintă floarea (corola) roșie-roză în formă de pâlnie. Tubul corolar cuprinde în partea sa de jos mult nectar. Florile de tutun au o autofecundație dar intervine și o fecundație streină prin intermediul păsărilor sau insectelor. S'a constatat că albinele și bondarii vizitează florile de N, tabacum. Nicotiana rustica posedă flori gălbui-verzui dispuse în spic. Ele sunt deschise dela orele 8 dimineața până la 2 p. m. Adesea se bucură de o autofecundare.

Frunzele plantei de tutun conțin un alcoloid *nicotina* toxică pentru organismul animal, variind între 1,9—9 la sută după varietățile cultivate, îngrășămintele pământului întrebuințate și modul de cultură.

Pe lângă nicotină, mai apar în frunze și alți alcaloizi secundari ca Nicoteină, Nicotelină, Nicotimin, Pyrrolidin și Metyl-pyrrolin.

Frunzele de tutun ca și caliciul florilor sunt acoperite de peri glanduloși adică ce au la baza lor o glandă, ca și la urzică.

Frunzele verzi sau uscate pe care rumegătoarele le mănâncă cu plăcere pot produce intoxicări, moarte în 1—2 ore sau 1—3 zile. Animalele se pot intoxica deasemenea consumând în cantitate prea mare frunze de copaci stropiți cu leșie de tutun. Periculoase mai ales sunt frunzele pe jumătate vestejite.

In medicină mai înainte frunzele de tutun erau folosite, uscate și pisate sub formă de pulbere în 15—20 părți apă, intern, pe gură ca excitant drastic al intestinelor rumegătoarelor mari și mici și sub formă de infuzii rectale (clisme). Folosirea internă, din cauza accidentelor, a devenit din ce în ce mai rară. Extern însă se uzitează și astăzi contra bolilor parazitare la animale și plante însă și aici cu precauțiune.

Planta de tutun se seamănă mai întâi în răsaduri. In luna Mai se transplantează pe câmp unde înflorește in Iulie—August.

Plantelor destinate industriei tutunului, li se smulge spicul de flori în folosul frunzelor.

La noi în regiunea de sub coline din Muntenia, Banat și Platoul Transilvaniei cu soluri argilo nisipoase, se cultivă varietatea de Ghimpați, Persicean, Sam.

In regiunea colinelor partea de sud est a Moldovei și din Dobrogea în terenuri nisipo-argiloase, se găsește tutun de Suluc, Molovata și Rezina.

In regiunea dealurilor până la 500 m. altitudine, în regiunea viticolă din Oltenia și Dobrogea (calcaroasă) se află varietatea Iaca (Endige).

Planta de tutun suferă și ea de boli produse de ciuperci, virusuri, paraziți, sau este atacată de coropeșnițe, larva cărăbușului de Mai pentru care se întreprind tratamente în starea de sămânță, în răsaduri cu soluție de formol, zeamă bordoleză, sulfură de carbon, etc.

Zander în „Bienenweide" consideră tutunul ca plantă meliferă fără importanță, ocazională pentru albine.

Panțu socotește Nicotina rustica drept meliferă. Deci, în legătură cu recolta albinelor, foarte puține date; iar în privința intoxicărilor la albine, nimic.

Fiind de un interes practic pentru stuparii noștri și totodată de un interes științific, mi-am propus să studiez această chestiune. In programul de lucru, m'am fixat a controla starea sanitară a stupilor din acele locuri pentru a mă convinge că mortalitatea nu este datorită unei boli molipsitoare — apoi a face experiențe de laborator pentru a stabili toxicitatea eventual a florilor în comparație cu a frunzelor față de albine; a indentifica varietatea de tutun cultivată în regiunile unde s'a observat mortalitate la albine; a cerceta dacă mortalitatea albinelor nu coincide cu tratamente preventive contra bolilor plantei de tutut sau a pomilor fructiferi din localitate.

In scopul complectării acestui studiu, rog călduros pe D-nii stupari care posedă prisăci în preajma culturilor de tutun și au observațiuni proprii în privința subiectului expus, să mi le comunice amănunțit.

Rezultatele cercetărilor mele pe timp de 2-3 ani în această direcție, le voi publica în această revistă.

Dr. Cornelia Pelimon.

Mierea

Mierea este un aliment de frunte, care n'ar trebui să lipsească din nici'o casă. — Prețul ralativ scăzut cu care se găsea *până nu de mult* la noi zahărul, putea explica oarecum puțina întrebuințare a mierii. Dar cauza principală a slabei sale întrebuințări provine din o complectă necunoaștere a nenumăratelor principii alimenrare ce stau la baza acestui minunat produs al naturii! Așa, de pildă, s'a constatat că organismul omenesc absoarbe aproape toate părticelele de miere în stomac, lucru care nu se mai poate spune despre nici un alt aliment, afară de zahăr, care trebue invertit înainte ca organismul să-l poată folosi.

Pe lângă savoarea mierii, ea provoacă o abundentă secreţie de salivă, ceea ce face ca să fie pe dea'ntregul folosită de aparatul digestiv, fără a-i cauza cea mai mică sforţare, aşa încât atâţia bolnavi şi bătrâni se pot servi fără teamă, de miere, atunci când zahărul le-ar fi dăunător sănătăţii. Se crede că mierea după ce a trecut în stomac, devine glicogen, sub acţiunea ficatului, prefăcându-se în căldură şi putere. Astfel mierea se deosebeşte de zahăr prin două caractere importante. Intâi ea nu are nevoe să fie *invertită* sau întoarsă în glucoză, fenomen care dă naştere adesea la diabet (boale de rinichi) şi al doilea, ea posedă o aromă şi o savoare pe care zahărul nu le are. In sfârşit, ea nu conţine produse chimice active, de care e înzestrat zahărul uneori. Mierea e un produs pur natural, care nu cere nici bucătărie, nici vre-o preparaţie oarecare. E de notat apoi faptul caracteristic, că există în diferitele soiuri de miere, o varietate nesfârşită de parfumuri, aşa încât poate fi satisfăcut gustul cel mai rafinat. Constatarea aceasta am putea-o exploata — ca să zicem aşa — când e vorba de copiii mici. In adevăr, se ştie că copiii mici se dau în vânt după dulciuri, poftă care trebuie să li se satisfacă într'un fel oarecare. Aceasta se face de obiceiu cu bomboane de o valoare nutritivă, dacă nu negativă apoi în majoritatea cazurilor, mediocră. Cât de mult ar câştiga sănătatea lor, dacă li s'ar da miere! Dar nu e numai atât. In Franţa, de pildă, ori în alte părţi ale Europei, doctorii recomandă mierea şi smântâna sau mierea şi untul, pentru tratamentul copiilor ameninţaţi de debilitate. Se ştie doar ce chin e pe capul acestora, când trebue să ia doza de untură de peşte prescrisă de doctor! Cu cât mai salutare ar fi efectele unei raţionale cure de miere naturală, pe care copiii ar lua-o bucuros, faţă de efectele unei doctorii cu caracter atât de respingător, cu care ne-am obişnuit a îndopa, ca pe curcani, pe bieţii copii, ani de-a rândul.

Să ţinem seama că mierea e un aliment de o întrebuinţare universală. Toate vârstele şi toate persoanele îşi găsesc în ea un alinător credincios. S'au văzut cazuri de persoane cu mistuirea grea, care au fost salvate dela o moarte sigură, prin întrebuinţarea regulată a mierii!

In America de ani de zile a luat un avânt neîntrecut comerţul cu miere, sub formă de făguraşi mici (seacţiuni): cea mai delicioasă miere din câte există! Nu în zadar, acolo ca şi în Anglia, procentul de consumaţie a mierii se ridică la 40 de kilograme anual.

Iar la noi!... E drept că aiurea, anumite împrejurări au contribuit favorabil la ajungerea unei asemenea situaţii. La noi, dimpotrivă. Nu-i mai puţin adevărat că până la un anumit punct, purtăm chiar noi înşine o parte din vină, ba încă o bună parte, din cauza acelui caracteristic: „lasă-mă să te las“, care ne-a făcut mult rău în trecut şi va continua să ne mai facă, atâta timp cât nu ne vom lepăda cu desăvârşire de el şi nu ne vom decide ferm, că mai presus de orice, tronează voinţa noastră! Să nu ni se răspundă cu cătarea pe care o are momentan mierea; acesta e un fenomen trecător, datorit în primul rând lipsei zahărului şi apoi împuţinării apreciabile a stupilor, pe tot cuprinsul ţării, din cauza frământărilor prin care am trecut în ultima vreme, frământări de care s'au resimţit toate ţările Europei!

Dar despre aceasta rămâne să vorbească statisticile! Deocamdată a vorbit medicina!

Traducere — prelucrare după „A. B. C. de l'Apiculture“.
de Preotul C. GH. VARTOLOMEI
Focşani

Realizări.

— Ministerul de Finanţe prin Domnul secretar general Eug. Demetrescu a binevoit a da ascultare obiecţiunilor ridicate de Societatea Centrală de Apicultură din România cu privire la injusta impunere cu 12 la sută (impozit excepţional de răsboiu) asupra mierei vândute de stupari şi ca urmare s'au luat măsuri să se redacteze o lege specială de scutire a stuparilor de acest impozit.

Membrii societăţii, în cazul când au înaintat cereri individuale ca urmare a proceselor verbale prin care au fost amendaţi pentru neplata acestui impozit vor fi scutiţi de amenzi iar plata impozitului de 12 la sută se amână până la apariţia nouii legi.

In urma intervenţiei făcută de Societate la Ministerul Agriculturii şi la Ministerul de Finanţe şi ca urmare a audienţei la Domnul Secretar General s'a obţinut pentru moment suspendarea aplicării impozitului de 12 la sută şi dresării actelor în consecinţă, până se va stabili reducerea efectivă, odată cu prima modificare a legii.

Acest lucru a fost comunicat de M. F. organelor în subordine.

Nici'un alt impozit direct sau indirect nu grevează sau nu este datorat de nici'un stupar.

NOTE APICOLE.

In Jud. Putna erau *înainte de evenimente* peste 300 apicultori care dispuneau de un număr de 7000 stupi, din care aproximativ 4000 sistematici şi 3000 primitivi.

— Numărul apicultorilor din Statele Unite e de aproape un milion („La Gazette apicole“).

— Recolta produsă de cei 150 profesionişti mari, 5000 mijlocii şi 100.000 apicultori mici ai Franţei e de 15—20 milioane Kg. de miere anual şi un milion kg. ceară.

„La Gazette apicole“ August 1934
Pr. C. Gh. Vartolomei

Pentru o organizare temeinică a stupăritului românesc.

In ultimul timp interesul pentru stupărit a sporit simţitor, în special în pătura intelectualilor şi chiar a muncitorilor dela oraşe. Fără îndoială, nu trebuie să ascundem că una din căuzele principale ce au determinat această atenţie mai accentuată a mulţimii către albinărit, trebuie căutată şi în desechilibrul economic în care ne zbatem azi. Lipsa de alimente în general şi in deosibi a zahărului, a trezit interesul pentru această ocupaţie, chiar în cei ce altădată zâmbeau şi considerau cu totul neserios să te ocupi cu stupăritul.

Dar să nu intrăm în detalii de analiză, să luám acest fapt ca o realitate ce ni se impune şi să reflectăm asupra poziţiei pe care noi stuparii suntem obligaţi să o adoptăm. Răspunsul este limpede şi îmbucurător: terenul pentru propăşirea stupăritului a devenit extrem de rodnic iar noi, ce până mai eri aruncam sămânţa adesea pe stâncă suntem datori să nu pierdem nici-o clipă şi să pornim la drum cu tot elanul.

Şi sunt multe de făcut!

Nu negăm prin aceasta nimic din ceia ce predecesorii şi unii din contimporanii noştri au făcut de atâţia ani de zile. Munca lor în condiţiuni şi mai grele stă pecetluită în progresul stupăritului românesc, încât azi poate sta alături cu apicultura din alte ţări.

Faptul, că revista noastră *„România Apicolă"*, cu toate greutăţile ce au încătuşat timpurile prin care am trecut, a apărut fără întrerupere în tot timpul războinlui, neavând cazuri similiare decât în două ţări din Europa şi nu prea multe din întreaga lume, denotă o mare înfrăţire a românului cu această inteligentă insectă.

Azi însă suntem în prag de eră nouă. Nimeni şi nimic nu ne va scuza dacă nu vom şti din primul ceas să ne unim şi să ne organizăm pe baze solide şi astfel să ne apărăm şi cere drepturile ce ni se cuvin. Dacă ne vom uni din timp vom izbuti să continuăm a ne afirma atât în interior print'un larg ajutor reciproc şi cunoaştere între noi, cât mai ales să putem arăta străinătăţii că stupăritul românesc şi astăzi şi mâine, ca şi în trecut, constitue un factor cu care să ne mândrim. Va trebui să uităm tot ce ne desparte şi cu gândul doar la frumosul exemplu de înaltă armonie ce ni-l oferă colonia de albine, să pornim la lucru.

Ne aşteaptă încă timpuri grele pe care trebue să le înfruntăm.

Nu este îngăduit, ca tocmai azi, când sute şi mii de amatori se interesează tot mai mult de aceasta ocupaţie, noi să nu mai dispunem oficial de acele centre de propagandă ce în majoritate au avut o activitate foarte frumoasă.

Este oare posibil ca un începător plin de entuziasm se te întrebe de unde să-şi procure uneltele de apicultură strict necesare şi tu să nu poți să-i dai nici'un răspuns? Taci și strângi din umeri căci nu știi unde să-l trimeți să nu aibă și el aceleași desiluzii chiar acum la început pe care noi cei mai vechi le suportăm pasivi mai de mult. Nu putem spune că avem vre'un magazin în care stuparul să poată găsi strict necesarul.

Incercările izolate ale câtorva stupari cu mult suflet, din cauza greutăților materiale de azi nu pot satisface decât un număr redus de cereri.

Scânduri, cue, tablă etc?

Cât despre procurările de stupi gata tragedia începătorului a devenit nespus de mare decând atelierele cele mai renumite și-au închis porțile din cauza pagubelor suferite depe urma războiului. Te lași speculat de orice atelier de profani în meserie ca să obții fel de fel de stupi unii mai complicați ca alții cu lipsuri și defecte esențiale.

Insfârșit toate ramurile materiate de care se împiedică apicultorul începător sunt complect desorganizate și ajung la apogeu când este vorba de procurat roiuri.

Pentru începători acest din urmă domeniu este aproape inaccesabili și deaceia mulți cari pornesc cu mult entuziasm lipsiți de posibilitatea de a-și procura roiurile necesare se descurajează și renunță definitiv la stupărit.

In domeniul spiritual avem cărți de apicultură, nu prea multe însă bune. Tirajul lor lasă de dorit, față de necesar.

Din reviste, după câte știu, singura care a mai rămas este „România Apicolă" și aceasta redusă datorită greutăților materiale mari la un tiraj doar de 500 ex.

Drept că toți știm și înțelegem că avem încă atâtea necazuri pe care nu le putem enumera aici pe o simplă hârtie.

Cât de crunt a fost lovit stupăritul de pe urma războiului numai stuparii o știu, ei însă, și-au înăbușit fiecare durerea în tăcerea singurătății! Câți stupari au fost despăgubiți depe urma distrugerilor de război? Oare în legiuirile de împroprietărire recent întocmite n'ar fi avut loc, într'o formă oarecare, o acțiune cât de redusă pentru încurajarea stupăritului?

Să nu uităm că încă nu avem nici-o școala de apicultură.

Societatea centrală de apicultură din România în cei 21 ani de activitate a realizat lucruri de mare însemnătate pentru propășirea apiculturii româneștii iar martor pentru o mică parte din ele ne este materialul publicat în „România Apicolă"! De remarcat este că această societate a fost dusă, de multe ori și cu mari sacrificii materiale de un mănunchi de stupari restul mulțumindu-se cu un rol pasiv. Ei bine nu se poate face așa treaba în întregime. Vremurile sunt grele. Trebuie ca de acum încolo toți să punem umărul. Va trebui ca orice stupar să fie incadrat - de drept ca membru în societatea de apicultură, sau uniune care să aibă *regionale în fiecare județ* iar pentru rezolvarea nevoilor materiale: procurare de unelte, stupi, materiale diferite, faguri artificiali etc., precum și pentru desfacerea de miere, să ne organizăm o *Cooperativă apicolă*, sub auspiciile Societății Centrale de Apicultură.

In imediată urgență, avem nevoie *de o lege de încurajarea apiculturii*, prin care să se protejeze apicultura și să i se dea sprijinul necesar.

Și aceasta nu este deloc o idee nouă. S'au depus eforturi mari în nenumărate rânduri în special de către Soc. Centrală de Apicultură, Dl. Doctor Begnescu și alții pentru orânduirea unui cadru legal de organizare, promovare și încurajare într'un for cu puteri autochtone prin care apicultura să fie prin lege tratată ca un element esențial în ființa statului nostru de agricultori.

N'am ajuns la nici'un rezultat practic. Vârtejurile politice, ca și cele ale războiului, fie că nu au vrut să ne înțeleagă, fie că atunci când au încercat a apleca urechea, totul a fost zadarnic, din cauza evenimentelor prea precipitate.

Ne trebuie totuși o lege care să definească limpede ce este și ce trebuie să ajungă stupăritul românesc.

Dacă statul împovărat de prea multe greutăți, ar găsi de cuviință că nu mai poate da material o mână de ajutor și stupăritului, atât de secătuit de războiu (poate mai mult ca orice altă ramură a zootechniei), noi stuparii suntem datori să atragem atenția că la acest mic efort statul lasă să se piardă un venit indirect de mare valoare.

Este absolut necesar ca Soc. Centrală de Apicultură să fie exponentul legal al absolut tuturor stuparilor din țară strânși pe județe în filiale care prin reprezentanții lor mai de seamă să-și aleagă comitetul Soc. Centrale. Acest for suprem al apiculturii să fie însă cel care să aibă răspunderea în deplin înțelesul cuvântului de tot ce ar interesa apicultura. Organele de stat, pe de altă parte, atunci când vor păși la orice acțiune ce ar privi apicultura, să aibe obligația de a consulta soc. stuparilor.

Prin urmare, să știe și apicultorul din cel mai îndepărtat colț de țară că interesele lui sunt apărate în orice moment de către comitetul soc. tuturor stuparilor, căruia poate să-i se adreseze pentru orice doleanțe. Pe de altă parte, atunci când societatea va vorbi în numele absolut al tuturor stuparilor din țară, cuvântul ei va fi un imperativ al acestora și nu o doleanță a unui număr strâns de 500 — 800 stupari ca azi.

Fără gând de polemică, chiar acum se mai petrec multe anomalii. Să cităm doar faptul confecționării de către anumite organe de stat (industrii foste de războiu, camere agricole, preturi, școli de meserii etc.) de stupi fără nici'un aviz din partea exponenților stuparilor, abuzuri ce s'au făcut în colectarea stupilor în contul armistițiului, tot fără consultarea stuparilor, distribuirea zahărului pentru hrana albinelor, arbritrar efectuată ș. a. m. d.

Pentru a trece neîntârziat la înfăptuiri este necesar ca noi cei dela centru, împreună cu cei mai de seamă stupari din țară să ne întrunim și să reluăm discuția asupra unui anteproect de lege pentru încurajarea apiculturii pe care să-l putem prezenta chiar în toamna acestui an Ministerului Agriculturii. Paralel, sfătuim pe toți stuparii din țară să se grupeze pe plăși și județe și să înființeze regionale județene.

Societățile apicole existente pot cere să fie filiale, sau afiliate (peste 500 membrii) aceasta din urmă având conform statutelor dreptul să trimită un delegat ca membru permanent în comitetul Societății Centrale.

Să lăsăm toate ambițiile personale și să ne oferim cu maximum de sforțări, obolul nostru pentru propășirea albinăritului românesc.

Se impune multă inițiativă, căci trebuie să fim conștienți că nu mai prin noi ne vom putea organiza, apăra și ridica.

Și acestea trebuiesc realizate cât mai curând.

Să nu ne mire dacă zăbovind mai mult ne vom trezi cu vre'o fontomă de „comisie de dirijare în stupărit“ sau altceva de acest gen compusă din oameni cu totul streini de apicultură.

Dar atunci vom accepta-o căci va fi din afară impusă, pentru cei ce singuri n'au putut să se impună.

Căpitan Ing. **Veceslav D. Harnaj**

Constatări și rezultate bune de aplicat pentru o apicultură intensivă.

Afară de îmbuntățirele de ordin tehnic aduse stupului și descrise în articolul precedent, s'ar mai putea aplica o serie de rezultate ale expermentărilor și mânuirea coloniilor pentru obținerea unui profit cât mai mare depe urma acestor harnice viețăți.

Pentru cine are vreme să se ocupe mai mult de albine, dau mai jos o serie de constatări și rezultate recunoscute ca fiind în adevăr bune de aplicat.

1) S'a observat că dacă la începutul marelui cules, se ia matca stupului cu 2—3 rame puet, din care se face un roiu artificial, colonia rămasă orfană de matcă, nemaiavând puet nou de hrănit, pe măsură ce puetul aflat în celule ese, ramele sunt umplute cu miere, dând astfel o recoltă mult mai mare decât obicinuită. In acest timp, colonia își poate scoate o nouă matcă; dar poate să rămână, excepțional besmetică, lucru ce e un neajuns.

2) Dacă unui stup cu 2 colonii, despărțit la mijloc cu o diaframă prevăzută cu găuri acoperite cu site, i se ia la începutul marelui cules o matcă și se unesc coloniile prin scoaterea diafragmei, colonia aceasta dublată, va da de 3 ori mai multă miere în loc de 2 ori, deoarece albinele ambelor colonii, nu au de hrănit decât puetul de la o singură matcă. De obiceiu, matca se ia cu 2 — 3 rame, cu care se face un roiu artificial. E recomandabil ca ramele goale sau cu păstură dintre cele 2 cuiburi, să se scoată din mijloc și

să se pună la o margine a stupului, deoarece, de cele mai multe ori şi în timpul marelui cules, dacă cuiburile sunt despărţite prin astfel de rame, partea rămasă fără matcă, îşi va scoate alta, cu toate că nu mai este diafragma şi se mai află o matcă în stup.

3) Dacă roiul artificial, obţinut ca mai sus, se complectează cu ramele goale şi se pune în locul unui stup bogat în culegătoare, care e dat în altă parte a stupinei, obţinem un efect dublu: a) Roiul se va împuternici repede şi b) colonia care prin mutare a fost văduvită în culegătoare, se va împuternici atât de mult, încât în curând va roi. Lucrul e curios, dar adevărat. Prin văduvirea unui stup puternic de culegătoare în timp de mare cules sau mai târziu, în loc să obţin oprirea roitului, l'am provocat mai puternic. Lucrul se explică astfel: matca are intuiţia culesului şi depune cu sârguinţă în toate celulele goale, care astfel ar fi fost ocupate cu nectarul adus de culegătoare, iar până la apariţia noilor culegătoare, se produce o supra populare a stupului, aşa că trebuie să roiască.

4) Prin roire, se pierde producţia de miere, aşa că tocmai un stup puternic nu trebuie făcut să roiască. E preferabil însă, să provocăm roitul natural unui stup slab din cauza reginei, fie ca aceasta are un defect, fie că e bătrână. Producţie de miere dela un astfel de stup nu putem avea, în schimb putem avea roi şi o matcă întinerită, care anul următor, ne va da maximum de profit. Este cunoscut că, cele mai prolifice mătci, sunt cele tinere, de cel mult 2 ani. Nu însă întodeauna albinele se grăbesc să o schimbe, aşa că, de cele mai multe ori, dela stupii cu mătci mai bătrâne de 2 ani, nu avem nici'o producţie.

5) Cea mai bună metodă pentru întinerirea mătcei, ar fi roirea firească, naturală, a fiecărei colonii, la fiecare 2 ani. Roirea naturală, are însă mulţi adversari, deoarece acest fel de roire cere muncă, roiul poate scăpa şi recolta coloniei în miere, este aproape complect compromisă. Dar având în vedere că prin roirea naturală se obţine mai lesne o matcă selecţionată de cea mai bună calitate şi cu gândul la bucuria şi plăcerile ce le are prinzând un roiu, nu pot renunţa la roirea naturală. *) In plus, practicarea apiculturei prin producerea de roi, e adoptată de mulţi stupari, cu renunţare la miere, fiind mai bănoasă şi trebuie să recunoaştem, mai nobilă folosind interesului general, mai ales acum când se simte o mare nevoie de colonii. Apicultura cu stupii sistematici, s'a făcut până acum în dauna înmulţirei, lucru care a dus la sărăcia în albine care se vede astăzi.

In principiu, e mai bine a se urmări întreţinerea mătcei prin roirea firească la fiecare 2 ani şi producţia mixtă de miere şi roi, fără a obţine una în dauna celeilalte. Putem face o socoteală: dacă o colonie cu o matcă în vârstă de un an, produce 20 kg. miere, al doilea an 10 kg. şi al treilea an să spunem tot 10 kg. — cu toate că de cele mai multe ori în acest caz colonia trebuie ajutată cu hrană, — avem

---

*) N.R. Autorii apicoli nu sunt de acord cu această interpretare cu privire la rezultatele roirilor naturale.

în total o producție de 40 kg. miere. Dacă procedăm la roire în anul al doilea, vom obține 20 kg. miere anul I, în anul al doilea vom avea 3—4 roi iar în anul al treilea vom avea tot producția de miere a primului an, matca fiind tot de un an. Prin urmare, o producție sigură cantitativă sau chiar mai bună ca în primul caz și în plus producția de roi. Nu mai avem nici riscul, cu toate neplăcerile, lui al coloniilor slabe, care în loc să producă, ne iau.

Acestea ar fi principiile unei apiculturi raționale, pentru obținerea unui maximum de profit pentru noi și pentru țară.

Șt. Negulescu

Stupul de Control

De absolută trebuință într'o stupină este stupul de control, prevăzut cu un cântar ce ne va indica zilnic creșterea sau descreșterea greutății stupului, adică ne oglindește dacă albinele recoltează ceva în aceea zi sau consumă din rezerve.

Stupul ales pentru a fi pus pe cântar trebuie să fie un stup cu o colonie medie față de celelalte colonii. Pentru ca greutatea acestui stup să fie cât mai puțin denaturată, în plus sau minus, de agenții atmosferici (ploaie, vânt, soare etc.) el se pune deobiceiu sub un acoperiș mai mare ce reazimă pe patru stâlpi de înățimea unui om.

Se egalează cântarul în fiecare seară după asfințitul soarelui, iar cantitatea în plus sau minus obținută după egalare o notăm într'un carnet al stupului de control ce este bine să stea incuiat într'o cutie bătută în stâlpul așa zisului pavilion de protecție al supului de control.

Datele astfel obținute sunt de mare însemnătate pentru stuparul mare mai ales, care ghidat de plusul sau minusul apreciabil inregistrat într'un timp scurt este obligat să înceapă operațiuni noui (puneri de caturi suplimentare, recoltare, compensări de hrană sau chiar hrăniri), ce altfel le-ar întârzia fiind dus în eroare mai mult de cercetări izolate în stupină sau de aprecieri din ochiu ce nu pot fi facute în perioade de cules maxim sau secetă maximă, decât cu riscuri apreciabile.

Datele obținute la stupul de control prezintă de altfel și baze statistice foarte interesante pentru studiul floarei unei regiuni, a anilor bogați și secetoși, a diferențelor de recoltare între diferite sisteme de stupi etc.

Vom da în numerele viitoare date extrase din carnetele stupilor de control a câtorva stupari. Pentru ca problema să primească un aspect mai interesant rugăm pe Domnii Apicultori cari au stupi de control să ne trimeată la redacție datele obținute de D-lor indiferent în ce an și noi le vom publica indicând și stupina.

Moroianu Milea
Apicultcr

Cursurile de Apicultură
dela Institutul Naţional Zootehnic

Tradiţionalul curs anual de îndrumare în albinărit ţinut de venerabilul Dl. Doctor Florin Begnescu în Primăvara acestui an a avut un foarte mare număr de ascultători

Deschiderea acestori cursuri a avut loc la 13 Mai a. c.. în Amfiteatrul Institutului Naţ. Zootehnic, enumerând circa 150 cursişti.

Cuvântul de deschidere l-a rostit Dl. Grigore Giossan Preşedintele Şoc. Centrale de Apicultură din România, care în frumoase şi documentate cuvinte a elogiat activitatea apicolă a D-lui Doctor Begnescu ce depăşeşte 40 ani. Această activitate străluceşte pentru noi românii când „Ales în congresul apicol dela Bruxelles în calitate de membru permanent în comitetul internaţional al congreselor apicole, a lucrat alături de alţi membri reprezentanţi din celelalte ţări exponente comitetului, la organizarea congresului internaţional din 1937 ţinut la Paris şi unde a avut cinstea să i se încredinţeze preşidenţia congresului în şedinţa ţinută la Vincennes".

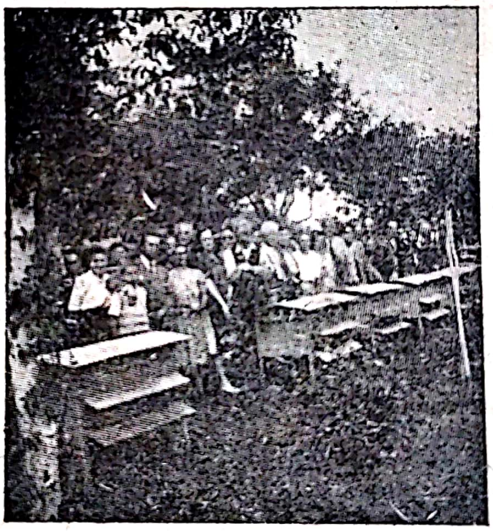

Grupul de cursişti la stupina D-lui Stan Ştefan.

Funcţionari, ofiţeri, elevi, preoţi, muncitori, toţi am venit să aflăm tot mai mult din tainele acestor minunate insecte atât de mult îndrăgite mai ales azi.

Cele şase şedinţe teoretice şi practice impletite cu proecţiuni extrem de interesante din viaţa albinelor au fost încheiate printr'o frumoasă excursie la renumitul stupar Stan Ştefan în ziua de Duminică 19 Mai,în com. Croitori—Uleşti — Dâmboviţa.

Când m'am înscris pentru excursie şi mi s'a spus acest nume, parcă mi se părea că l-am mai auzit, dar nu ştiam unde. Abia în drum rup un fir de discuţie pentru a-mi aduce aminte că tot la acest vrednic stupar s'a făcut aceiaşi excursie acum trei ani.

Am plecat către această ultimă „şedinţă practică" cu inima strânsă şi oarecum tânguit. Prea frumoasă este apicultura dar cere prea multe şi deaceia cu cât pasiunea îmi creşte desamăgirea devine o obsesie.

Câteva ore trăite în frumoasa stupină a lui Stan Ştefan alături de micul grup de apicultori, dela 14 la 70 ani, cari însă sufleteşte. în acele clipe nu se destingeau, ca şi inimoasele cuvinte rostite de D-nii Dr. Begnescu, Giossan, şi Stan Ştefan, mi-au reînviat convingerea că nu trebuie să mă despart de albine altfel fericirea mea din acelea clipe va fi nulă.

Lacrămile prelinse pe obrazul Domnului Doctor Begoescu şi ale Domnului Ştan Ştefan la frumoasele şi poeticele răscoliri sufleteşti destănuite de Domnul Preşedinte Giossan m'au transpus într'un frumos vis.

Reuşitele glume de adevărat stupar ale D-lui Prof. Vasilescu Grigore ca şi emoţionantele cuvinte de mulţumire adresate de D-lui Doamnei şi Domnului Stan Ştefan au conturat şi încheiat minunata excursie finală a cursului de albinărit ţinut la Institutul Naţional Zootehnic în anul acesta.

Elev Leonid Popovici.

Stupii Orfani

Fie din cauza bătrâneţii ori din cauza neatenţiei apicultorului, regina unui stup poate muri fără să poată lăsa o urmaşe care,să continue munca întreprinsă de ea până în momentul morţii sale.

Deobiceiu asemenea lucruri se întâmplă toamna când albinele nu mai au ouă de lucrătoare mai mici de 3 zile din care să-şi facă o nouă regină. Aceşti stupi numiţi orfani, fiindcă nu mai au mamă — regina lor — iernează ca şi ceilalţi stupi însă în primăvară, sunt sortiţi pieirei dacă nu intervine mâna pricepută a apicultorului.

Alteori, chiar în timpurile verii, se pot găsi colonii orfane în ele împrejurări:

I Albinele au ales 3—4 ouă de lucrătoare în jurul cărărora au ridicat botci, dar s'a întâmplat să iasă toate reginele odată, care bătându-se între ele, din întâmplare au murit toate. Acum nemaifiind ouă de lucrătoare în stup, albinele sunt pe cale de a se pierde.

II. Se întâmplă ca din bătaia amintită să iasă învingătoare o matcă. Matca aceasta însă, poate pieri mâncată de păsări în timpul sborului de împerechere, sau din cauza greşirii stupului, în care caz albinele stupului străin o omoară.

Din aceste cauze, precum şi din altele mai puţin importante, coloniile pot rămâne orfane şi în timpul verii, aşa că dacă nu le ajutăm, aceste colonii ajung în mod sigur la desorganizare, la pieire.

In ajutorul unor asemenea stupi putem veni în felul următor:

1. — Dând coloniilor rame cu ouă de lucrătoare din care să-şi facă ele singure o nouă regină.

2. — Dându-le regine gata formate şi împerechiate, dacă avem stupi pepiniere sau putinţa de cumpărare dela stupine apropiate.

3. — Altoind botci luate dela alţi stupi, în care se găsesc reginele în curs de desvoltare. Primăvara, coloniile rămase orfane din toamnă, primesc foarte greu o regină gata formată.

Botci nu avem de unde să-i dăm, fiindcă nu e timpul în care stupii formează bătci pentru roire.

Acestor stupi le vom da putinţa să-şi facă singuri regina, dându-le fagure cu ouă luat dela alt stup din prisacă.

Dacă colonia a rămas orfană în primăvară sau în timpul verii, îi dăm o regină de rezervă dacă avem, sau câteva botci dela stupii care au. Putem da şi acestor colonii, faguri cu ouă de lucrătoare ca să-şi facă ele regine, însă timpul pierdut cu creşterea reginelor influenţează prea mult la slăbirea coloniilor orfane tocmai într'un timp când în natură se găseşte nectar din belşug şi polen suficient pentru creşterea puetului.

Cum se dau reginele. Cea mai bună metodă de dat regine unui stup orfan este aceea a apicultorului german Helmuth Haink. O arăt pe aceasta pentrucă e foarte uşoară şi mai ales foarte sigură: Se ia o hârtie găurita în mai multe locuri, cu găuri mai mici decât corpul albinei şi se face din ea un cornet (punguliţă).

In acest cornet băgăm 20—30 albine din stupul orfan.

După ce am băgat albinele, introducem în mijlocul lor şi noua regină care voim s'o dăm stupului orfan. Inchidem bine cornetul şi-l fixăm apoi cu o pioneză la urdinişul stupului sistematic, orfan.

Albinele din stupul orfan, la zumzetul de ajutor al albinelor surori din cornet, vin în ajutorul acestora, măresc cu ajutorul, maxilarelor găurelele cornetelor până fac destul loc pentru eliberarea captivelor. Treaba aceasta durează cam trei sferturi de ora în care timp regina din cornet, împrumută mirosul coloniei orfane, dela albinele cu cari au venit în atingere.

Văzându-se închise albinele lucrătoare din cornet n'au timp să se ocupe de regină, ci de eliberarea lor, aşa că atunci când pot scăpa, regina a înprumutat deja mirosul lor. Când albinele din stupul orfan au eliberat pe surorile lor, iese din cornet şi regina, care intră în stupul orfan, unde e primită de albine. Odată primită îşi începe ouatul salvând colonia dela dispariţie.

Prin metoda aceasta se reuşeşte a se da regină chiar stupilor rămaşi orfani toamna sau iarna anului trecut.

Altă metodă, mai simplă dar mai puţin sigură, este aceasta: Se ia regina, se pică cu miere şi se introduce printre rame în mijlocul albinelor stupului orfan. Albinele acestui stup se năpustesc asupra ei, dar văzând mierea, o sug pentru a o depozita în faguri. In timpul acesta, regina venind în atingere cu albinele prind mirosul lor, aşa că albinele o consideră ca fiind din sânul lor.

Mai sunt şi alte metode, foarte numeroase, care cer unele unelte apicole, cum ar fi capcanele sau cutiile cu grătar, toate bazându-se pe faptul de a da timp reginei să împrumute mirosul coloniei, pentru a fi primită.

Pentrucă, după cum am mai arătat, fiecare colonie are un miros distinct, care le face să se cunoască, o colonie nu primeşte o albină străină decât numai dacă vine încărcată cu miere sau polen. Poate astfel recunosc ele albinele harnice de cele leneşe şi în felul acesta reuşeşte să se scape de albinele puturoase pentru care ele nu au nici'un sentiment de bunăvoinţă. Acest sentiment lipseşte chiar faţă de albinele invalide, chiar dacă această invaliditate se datoreşte unui accident de muncă.

Fără multă tocmeală, invalidele sunt scoase şi aruncate să moară, afară din stup.

A treia metodă de a salva o colonie orfană, este aceea prin ajutarea ei cu botci de regină. Se taie cu o bucată de fagure câteva botci mai frumoase, dela un stup pe care voim să-l oprim dela roit. Botcile le ducem stupilor orfani unde le fixăm lipind fagurele pe care stau botcile de fagurii stupului orfan.

Din botci ies peste câteva zile reginele, care, după ce se aleg între ele în mod natural, rămâne una care va fi suverană în stup.

N. P.

In urma intervenţiei domnului C. Hristea, ca reprezentant a 70 stupari din judeţele Tulcea şi Constanţa pe lângă Comitetul Societăţii, din cari face parte şi domnul Hristea, Societatea a obţinut ca Inspectoratul de Control din Constanţa, al Administraţiei *Caps, să nu mai perceapă şi un kilogram de miere* (!), drept arendă, peste taxa de 1.000 de lei la stup şi 20.000 lei pentru parcela de loc ocupată de stupii fiecăruia din stuparii ce şi-au adus coloniile la pădurile de tei din Dobrogea.

Note Apicole

Determinarea cantității de apă din miere.

Mierea conține în ea într'o proporție de aproximativ a cincea parte apă, sau mai precis la mierea lichidă apa variază dela 16-22°|o din greutatea totală.

Determinarea conținutului în apă a merei poate fi făcut extrem de simplu de orice stupar. Se ia un vas al cărui volum este precis determinat (de preferință un vas înalt și îngust gradat în cm^3).

Se toarnă un litru de miere până la gradația respectivă a vasului și se cântărește cu cât mai mare exactitate greutatea unui litru de miere. Este prin urmare necesar un foarte bun cântar, suficient de sensibil și cu greutăți până la un gram. Cifra astfel obținută o introducem în tabelul de mai jos și obținem cantitatea de apă din acea miere.

Greutatea unui litru miere în gr.	Cantitatea de apă o|o
1443	16
1436	17
1429	18
1422	19
1418	20
1409	21
1402	22

Măsurarea practică a celulelor.

Pentru calculul numărului de celule, la un decimetru patrat Baudoux folosește următorul procedeu empiric al cărei demonstrații sunt date de Căpitanul Sevin în „L'Apiculteur de Paris", din Ianuarie 1937.

Se măsoară în trei direcții după sensul (direcția) dublei apoteme a celulelor câte un număr de 10 celule (pentru amicșora erorile demăsurare). Se face media rezultatelor obținute.

De exeplu fie:

— prima măsurătoare 57,5 mm.
— a doua măsurătoare 57,0 mm.
— a treia măsurătoare 57,7 mm.

Total și media lor. 172,2; 3=57,4mm.

Pătratul mediei = 57,4×57,4 = 3294,76

Impărțind numărul 2.309.467 prin acest pătrat obținem = 2.309,467 : 3294.76 = 700 celule într'un decimetru pătrat.—

Pentru a simplifica această operațiune cu calcule destul de greoaie pentru apicultor, Baudoux dă tabloul de mai jos cu ajutorul căruia obținem direct atât numărul de celule cuprins într'un decimetru pătrat cât și dimensiunile celulelor respective:

Numărul celulelor	Măsură aproximativă pentru 10 celule.	Dimensiunea exactă
925	50 mm.	50,01 mm.
850	52 mm.	52,12 mm.
800	53 mm.	53,72 mm.
750	55 mm.	55,48 mm.
700	57 mm.	57,47 mm.
640	60 mm.	60,06 mm.

Cpt. Ing. V. D. Harnaj

Proces-Verbal

al adunării Generale a Societăţii Centrale de Apicultură din România, ţinută la 19 Mai 1946 la sediul ei Palatul Institutului Naţional Zootehnic

Şedinţa se deschide la ora 10 jum. Prezidează Dl. Grigore Giossan Preşedintele societăţii, se formează biroul. Adunarea desemnează scrutatori pe D-nii Inginer Ortodoxu şi Ion G. Spiloiu şi secretar pe Dl.Căpitan D. Zissu.

Dl. Preşedinte roagă pe Domnii scrutători şi secretar să constate dacă formalităţile cerute de Codul de Comerţ şi Statutele Societăţii sunt îndeplinite şi dacă Adunarea generală de astăzi poate lucra valabil.

După verificările făcute Domnii Scrutători împreună cu secretarul au întocmit următorul Proces-Verbal:

Astăzi 19 Mai 1946, subsemnaţii scrutatori împreună cu secretarul desemnaţi de Adunarea generală de astăzi a Societăţii Centrale de Apicultură din România, văzând publicaţia dărei de seamă în Revista „România Apicolă" No. 1—3 din 1946 şi a Bilanţului general şi a Contului de Profit şi Pierdere, ambele încheiate la 31 Decembrie 1945, publicate odată cu convocarea Adunărei generale în acelaşi No. 1—3 din Ianuarie-Martie 1946, văzând tabloul de membri prezenţi în adunare în număr de 27, toţi fiind cu cotizaţia achitată în regulă, văzând că Bilanţul, Convocarea şi darea de seamă au fost comunicate Ministerului de Justiţe cu No. 78249|946, văzând şi autorizaţia No. 29-147|946 a Comandamentului Corp. 2 Armată vizată de circ. 25 Poliţie, în conformitate cu art. 34 din Statutele societăţii precum şi a Codului de Comerţ, astăzi Adunarea fiind la a doua convocare şi deci se poate ţine cu orice număr de membri prezenţi, declarăm că formalităţile legale sunt îndeplinite şi că Adunarea se ţine în mod legal şi în conformitate cu Statutele *Societăţii* şi a Codului de Comerţ.

După citirea acestui preces verbal de Dl. Secretar Căpitan Zissu D-tru Dl. Preşedinte declară şedinţa deschisă.

Se citeşte darea de seamă a societăţii de Dl. Secretar Căpitan Zissu D-tru şi partea financiară de Dl. Casier Const. Ţintea.

Se citeşte apoi următorul raport al cenzorilor de către Dl. Simion Ruginosu:

Domnilor membri, conformându-ne obligaţiunei impuse de art. 29 din Statutele societăţii şi celor din Codul de Comerţ, am verificat în mod amănunţit actele de încasări precum şi cheltuielile făcute toate în cursul anului 1945 precum şi Bilanţul general şi Conturile de Profit şi Pierdere ambele încheiate la 31 Decembrie 1945 şi am constatat că atât actele de încasări şi cheltuieli cât şi Bilanţul şi Contul de Profit şi Pierdere, au fost bine întocmite şi exact cu scriptele societăţii.

Am mai constatat de asemeni că mulţi dintre membri nu şi-au achitat cotizaţia şi abonamentul atât pe 1945 cât şi unii pe anii din urmă, ceace ne face să-i rugăm să intre în ordine.

Faţă de constatările noastre, vă rugăm Domnilor mnmbri să binevoiţi a aproba Bilanţul şi Contul de Profit şi Pierdere aşa cum vi se prezintă de către Comitetul Societăţei şi să-i daţi cuvenita descărcare de gestiunea anului 1945.

Dl. Preşedinte întrebă dacă cere cineva cuvântul. Se dă cuvântul D-lui Doctor Romanescu Nicolae care scoate în evidenţă munca depusă de Preşedinte pentru consolidarea societăţii, dar arată că în afară de politica dusă de societate pentru intensificarea propagandei apicole în ţară, trebuie dezvoltată şi o acţiune pentru apărarea intereselor de breaslă a stuparilor, cea ce până astăzi nu s'a prea realizat. Legea apicolă, împroprităîrirea stuparilor cu loturi apicole, etc.

Desvoltarea unor industrii cu caracter apicol care să poată pune la îndemâna stuparilor cu preţuri acceptabile stupi, unelte apicole figuri artificiali şi regine selecţionate, iată o serie de deziderate pe care stupăritul românesc le aşteaptă de la societate.

Continuând Domnia s'a atinge chestiunea Stupinei demonstrative a Societăţii şi face un amplu rechizitoriu D-lui Constantin Antonescu care deşi şi-a asumat o mare răspundere aceea a conducerii şi dezvoltărei ei, totuşi nu a făcut nimic, ba din contră a contribuit la destrămarea şi distrugerea prisăcei. Cere să se formeze o comisie care să preia stupina, aşa cum a primit-o dela Dl. Const. Antonescu şi să fie încredinţată eventual sub sancţiuni unei persoane care să se ocupe îndeaproape de buna ei desvoltare.

Răspunde Dl. Preşedinte care arată că tocmai a primit dela Dl. Const. Antonescu o cerere în scris să fie desărcinat de conducerea Revistei România Apicolă şi să rămâna mai departe cu stupina, pe care să o poată reface până la 15 Sept. 1946 cu orice sacrificiu.

In urma discuţiunilor se pune la vot cererea formulată de Dl. Antonescu.

Adunarea hotărăşte numirea unei comisiuni formată din domnii D. Prodan, Inginer A. P. Ortodoxu şi Inginer Atanasiade cari să preia treptat şi până cel mai târziu 15 Sept. 1946 tot activul Stupini demonstrative a Societăţii, aşa cum se găseşte înregistrat în registrul inventar vizat de tribunal împreună cu tot ceace Dl. Antonescu s'a obligat să predea şi ulterior inventarului prin publicitate în revistă.

Deasemeni Adunarea hotăreşte ca stupina, până la găsirea unui loc propice adăpostirei ei, să fie predată pentru îngrijire D-lui Inginer A. P. Ortodoxu la ferma D-sale din împrejurimile Capitalei.

Inchizându-se discuţiunile D-l Preşedinte pune la vot ordinea de zi a Adunării:

1. Darea de seamă a Comitetului pe exerciţiul 1945,
2. Raportul Comisiei de cenzori,
3. Descărcarea Comitetului de gestiunea sa.

In unanimitate şi aplauze generale toate aceste trei puncte se aprobă.

Trecând la punctul 4, alegerea a trei membri eşiţi la sorţi, în conformitate cu art. 16 din Statute în locul Domnilor: Const. Antonescu, Capitan Inginer V. Harnaj şi General Al. Mlădinescu, D-l Preşedinte arată că a fost rugat cu insistenţă de d-l General Al. Mlădinescu să nu mai fie reales, deoarece fiind peste măsură de ocupat, nu mai are timpul necesar să se ocupe în deaprope, aşa cum ar dori, de desvoltarea societăţei noastre. In continuare Dl. Preşedinte arată activitatea depusa în decurs de ani de Dl. General Mlădinescu datorită căruia societatea s'a manifestat printr'un curs de apicultură la şcoala de ofiţeri Ploeşti, prin expoziţii etc. etc. şi propune ca Dl. general Al. Mlădinescu să fie numit membru de Onoare. Adunarea în unanimitate şi aplauze generale numeşte membru de onoare al societăţii pe Dl. General Alex. Mlădinescu.

In continuare Adunarea alege apoi la punctul 4 din ordinea de zi pe d-nii Căpitan Inginer V. Harnaj, Dr. Nicolae Romanescu şi pe D-na Dr. C. Pelimon.

La punctul 5 alegerea a trei cenzori activi în locul D-nei Arhitect Henrietta Delavrancea Gibory şi a D-lor Pandrea şi S. Ruginosu şi a trei cenzori supleanţi în locul D-lor Ilie Ivănescu, C. V. Lascăr şi Plotonier Major Vasile Ion. Adunarea în unanimitate şi aplauze generale îi realeg.

La punctul 6 Dl. Preşedinte pune la vot proectul de buget pe 1946 şi anume:

Venituri

Numerar în cassă	Lei	17.749
Cotizări abonamente	„	5.000.000
Donaţii	„	100.000
Colecţii vechii	„	50.000
Insigne albiniţe	„	50.000
Reclame	„	100.000
Diverse	„	30.000
Total	Lei	5.347.749

Cheltuieli

Imprimarea revistei	Lei	4.000.000
Clişee revistă	„	1.000.000
Expediţia revistei	„	100.000
Corespondenţă	„	50.000
Căsuţa poştală	„	50.000
Viza registru	„	10.000
Cheltuieli cancelarie	„	40.000
Cheltuieli redacţie	„	30.000
Cheltueli stupină	„	67.749
Total	Lei	5.347.749

care se aprobă în unanimitate.

La punctul 7 Diverse cheltuieli de interes apicol şi bunul mers al societăţii Dl. Preşedinte arată că a primit din partea mai multor apicultori din ţară plângeri în ceace priveşte impozitul exepţional de 12 la sută şi cari vor să-l aplice şi stuparilor la vânzările de miere. Domnia sa roagă pe Dl. Inspector general Gh. Spânescu să ne ajute ca să putem obţine dela forurile competente scutirea pentru produsele stupăritului. Domnia sa promite tot sprijinul eventual formarea unei delegaţii în acest scop care să solicite scutirea.

Cere cuvântul Dl. Domiţian Prodan care donează pentru refacerea stupinei Societăţii şi pentru a-i mări fondurile un stup populat cu albine. Până se va găsi locul propice aşezării stupinei, stupul va rămâne în grija D-sale iar recolta din acest an o va pune la dispoziţia societăţii în natură, fie în numerar.

In numele Adunării Dl. Preşedinte mulţumeşte călduros D-lui Prodan pentru donaţia făcută şi speră că de rândul acesta, această donaţie împreună cu cele deja înregistrate şi în curs de refacere, să formeze temelia viitoarei stupine aşa cum s'a dorit când a fost preconizată acum câţiva ani în urmă.

In încheere Dl. Preşedinte Grigore Giossan îşi depune mandatul de Preşedinte, fiind reales cu aplauze şi în unanimitate. Se desemnează Vice Preşedinte Dl. Dr. Nicolae Romanescu, Secretar general Dl. Căpitan D-tru Zissu, Şef redactor al revistei România Apicolă Dl. Căpitan Inginer V. Harnaj, casier Dl Const. Ţintea, bibliotecar D-na Dr. C. Pelimon.

Şedinţa a luat sfârşit la ora 14

Preşedinte,
(ss) Grigore Giossan

Secretar
(ss) Căpitan Zissu D-tru

Scrutători: *Gh. Spánescu*
T. Spiloiu

Informaţiuni

— Doritorii de prese pentru faguri artificiali de mână, din ciment se pot adresa Institutului Naţional Zootechnic. Str. Dr. Staicovici No. 63

Abonamentele se trimet numai pe adresa D-lui C. Ţintea cont cec No. 12984, oricr mandate şi reclcmaţiuni cu privire la expediţia revistei, să se adreseze pe adresa D-l C. Ţintea, căsuţa poştală 525, Bucureşti.

Unelte apicole eftine

Se gasesc la următorii meseriaşi:

1. — I. Dincescu str. Cedrilor 21, distanţare metalice pentru rame, gratii Hertzog.
2. — Nicola şi Măcărescu, str. Impăcării 9, capete de extractoare, extractoare şi alte unelte metalice.
3. — Al. Neacşu, Lucaci 35, atelier de tâmplărie, stupi Dadant — Blatt.
4. — Carniol, str. Carol, 4 stupi Dadant—Blatt.

O revistă devine mult mai atrăgătoare dacă este încadrată cu o serie de clişee interesante din domeniul respectiv. Şi noi intenţionăm cu mare plăcere să satisfacem această nobilă condiţie dar aceiaşi poveste de întodeauna: finanţele, mai ales acum ne interzice cu desăvârşine să facem acest lux.

Totuşi Domnii apicultori cari au fotografii ce să prezinte interes pentru stupari: stupine, laboratorul, operaţiuni din stupină etc.. le pot trimite la redacţia revistei însoţite de mici note şi explicaţii iar noi le vom publica cu plăcere cu rugămintea însă ca costul confecţionării clişeelor să fie suportat de apicultorul in cauză, preţul clişeului fiind cca 450 lei cm. p.

Miere

absolut curată, de preferat selecţionată pe categorii de flori, se caută pentru aprovizionarea de economate.

A se adresa: Scihdu str. Elena Cuza Nr. 87 printr'o carte poştală sau telegrafic indicând şi preţul loco producător sau transportată în Bucureşti.

PORUCIUC

APICULTORII

Găsesc în sezonul apicol 1946 faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presați la valțuri moderne „Rietsche".— Se execută faguri presați la valțuri din ceara proprie a D-lor apicultori dacă acest material este foarte bine curățat de orice părți străine. Prepararea fagurilor este asigurată dintr'o ceară de albine de prima calitate supusă riguros unui control de sterilizare în timpul fabricației.— Se schimbă eventual după nevoie ceara cu faguri din depozit.— In permanență la dispoziție un stoc ales cu diferite materiale și unelte apicole.— Toate îndrumările în mod gratuit.— **Căpitan Zissu Dumitru.** Strada Gheorghe Barițiu No. 23— București II, prin calea Griviței, Stația tramvai Octav Cocărăscu). Telefon 7.44-32.

STUPINA ANTONESCU

execută FAGURI ARTIFICIALI TRAINICI (prin asigurarea coeziunei moleculare la ceară pe cale naturală) în orice cantitate și pentru orice mărime de ramă.

Se garantează sterilizarea fagurilor contra bolilor de albine și folosirea r[illegible]i alb în soluție la v[illegible]ca albinele să lucre- z[illegible]ltă plăcere pe acești f[illegible]

[illegible]onibilului se pres- c[illegible] apicultori cu fagu- r[illegible]

EXTRACTOARE BIFAȚALE (extrage mierea deodată pe ambele fețe ale fagurilor) și alte unelte apicole, ireproșabil executate în atelierele FRAȚII ANTONESCU.

EXPOZIȚIE PERMANENTĂ: București, str. Virgiliu, 7. Tel. 5.22.06.

SEMINȚERIA „FLORA" Alois Kaurek, Bucureștii, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale „Rietsche" — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere.

Pentru reclamele publicate în Revistă Societatea Centrală de Apicultură nu-și ia nici o răspundere.

Semințeria Pildner

S. I. N. C.

Strada Carol No. 11 — *Telefon 3.50.89*

Piața Obor 47-48 — *Telefon 2.54.18*

aduce la cunoștința onoratei sale clientele că întrucât am reluat legăturile comerciale cu străinătatea suntem bine aprovizionați cu

Articole de Apicultură

— Unelte agricole

— Tot felul de semințe de legume, flori, plante furajere și în timpul sezonului catalog gratuit la cerere.

Faguri artificiali

Lucrați din ceară curată de albine la presă cilindrică execută în mod convenabil și conștiincios D-na Profira Bartolomeu, Focșani str. Gheorghevici No. 53. Ceara este curățită radical înainte de fabricație, de aceea se face scăzământul corespunzător

Abonamentul 10,000 lei anual. Exemplarul 3,500 lei.

ANUL XXII Nr. 8 — 9 AUGUST—SEPTEMBRIE 1947

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂŢII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN
ROMÂNIA RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ JURIDICĂ

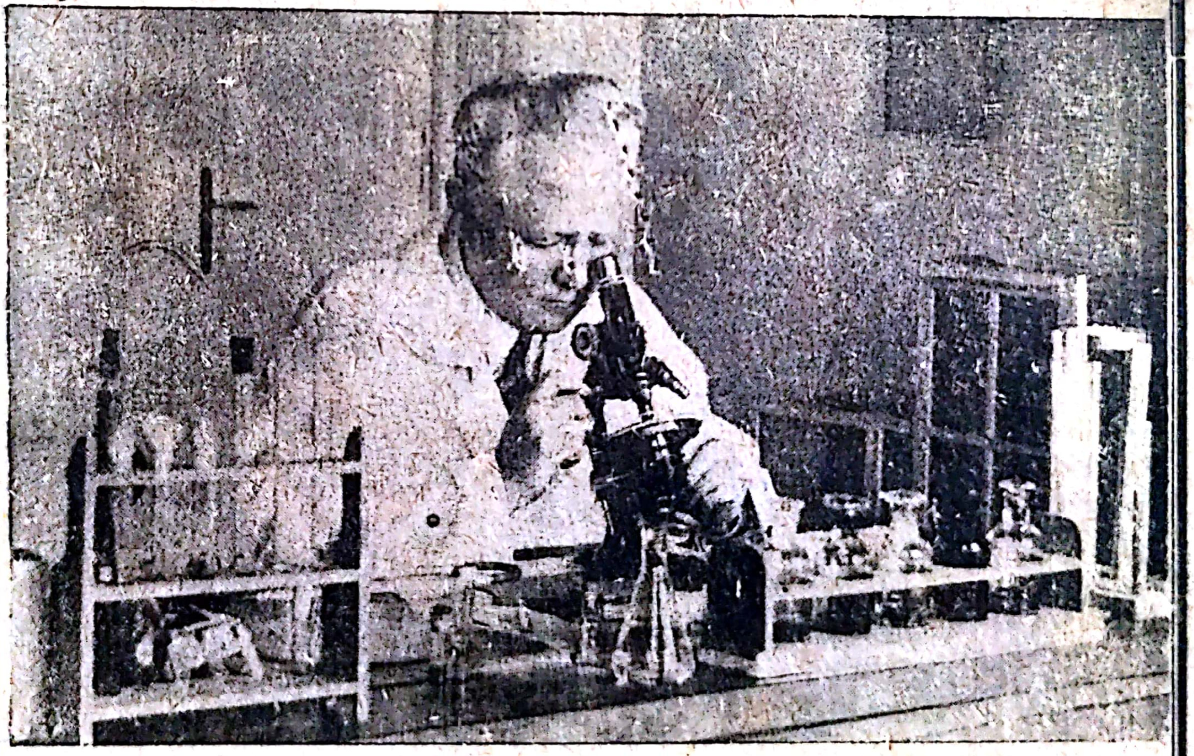

Număr festiv închinat Domnului
Dr. FLORIN BEGNESCU
cu ocazia împlinirii a 40 ani de activitate apicolă.

Societatea Centrală de Apicultură din România
Persoană Juridică
Sediul Societății: București VI, Str. Dr. Staicovici 63
Palatul Institutului Național Zootehnic

Președinte de onoare statutar: Prof. *Traian Săvulescu* Ministrul Agriculturii și Domeniilor.
Vice-Președinti de onoare: Dr. Florin Begnescu.
Grigore Giossan.

Comitetul Central

Președinte: Dr. Nicolae Romanescu.
Vice-Președinte: *Cpt. Zissu Dumitru.*
Secretar general: *Dr. I. Banu*
Director România Apicolă: *Cpt. Ing. Veceslav D. Harnaj.*
Directorul Arhivei, Bibliotecii și Gestionar al Bunurilor *D. Prodan*
Casier: *Constantin C. Țintea*
Membri: *Dr. Cornelia Pelimon, Ing. Agr. N. Foti, și S. Ruginosu*

Cenzori activi: *Gh. Pandrea, Ilie Ivănescu și Vasile Ioan*
Cenzori supleanți: *C. V. Lascăr, D-na Henrieta* Delavrancea-Gibory *și D-ra Golescu.*

I. — **Cereți**, în orice împrejurare, concursul Societății centrale de Apicultură din România, adresându-vă ei la căsuța poștală 525, București I, și folosind pentru aceasta numai cărți poștale cu răspuns plătit.

II. — Conform art. 13 din statute, toți membrii Societății centrale de Apicultură au dreptul să asiste oricând la ședințele lunare ale comitetului, care vă primește totdeauna bucuros. Ședințele au loc la 15 ale fiecărei luni orele 16.

Articolele de publicat în Revista „România Apicolă" ca și orice reclame etc. se vor trimite pe adresa Societății Centrale de Apicultură din România, București Căsuța Poștală 525.
Abonamentele și orice sume se trimit numai pe numele Societății Centrale de Apicultură la Cont CEC. N. 12.984

ABONANENTUL: Pentru Instituțiuni, Societăți: lei 500 anual; Pentru membri abonamentul 200 lei, iar cotizația astfel: 25 lei pentru membrii ce au până la 10 stupi, 75 lei până la 50 stupi și 200 lei peste 50 stupi. Taxa de înscriere 20 lei.
Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Cuprinsul

Omagiu Domnului Dr. Florin Begnescu — viața și opera de Ing. V. D. Harnaj; *Un om, — o pagină de istorie* de Grigore Giossan; *d. Medic Veterinar Florin Begnescu* de Cpt. Zissu D-tru; *Un omagiu Domnului Consilier Dr. Veterinar Florin Begnescu* de General Mlădinescu; *Cum l-am cunoscut pe Doctorul Begnescu* de C. Țintea; *Inchinare Doctorului Florin Begnescu* de Preot C. Gh. Vartolomeu; *Modestă mulțumire* de Vladimir Brădescu; *Apicultorii sărbătoresc pe apostolul lor Domnul Doctor Florin Begnescu* de Constantin Lascăr.

ANUL XXII Nr. 8 — 9 AUGUST—SEPTEMBRIE 1947

ROMANIA APICOLA

Organ al Societăţii Centrale de Apicultură din România

Omagiu D-lui Dr. Florin Begnescu

Trăim timpuri cari cer tot mai accentuat să se aibă în vedere educarea generaţiilor următoare, cu scopul de a corespunde cât mai temeinic rolului pe care individul trebue să-l aibă în societate. Dacă ştiinţa ne oferă suficiente elemente pentru a putea prin stăpânirea lor să păşim către progres, drumul realizărilor noastre, ne este călăuzit de cunoaşterea activităţii figurilor proeminente cari şi-au dedicat întreaga viaţă unor astfel de preocupări.

Recunoştinţa noastră, a generaţiei tinere de apicultori, se îndreaptă astăzi către veneratul Doctor Florin Begnescu, a cărui realizări pot cu mândrie constitui un frumos ghid pe care să ne putem broda activitatea de mâine.

Să ne cunoaştem şi să venerăm bătrânii! Locul de cinste să le fie rezervat!

Viaţa şi Opera

Născut în 1880 în munţii Apuseni ai Ardealului este fiul lui Remus N. Begnescu, care din cauza şovinismului maghiar de pe vremuri, a fost silit în 1881 să treacă în vechiul regat, mai ales că acest şovinism se manifesta şi din cauza că preotul Nicolae Begnescu tatăl acestuia fusese printre tribunii lui Avram Iancu în revoluţia din 1848. Stabilindu-se în ţară Remus N. Begnescu a ocupat postul de învăţător până la eşirea sa la pensie, decedând apoi în1922.

In toată această activitate de luminator al satelor, R. N. Begnescu a fost un fervent propagandist al albinăritului, făcând o întinsă publicitate în albinăritul sistematic prin numeroase reviste agricole şi ziare, editând şi un tratat practic de albinărit apărut în 1899. La expoziţia naţională din 1906 a fost membru în juriul de premiere a apicultorilor expozanţi având însuşi în incinta expoziţiei un pavilion separat de apicultură sistematică, care reprezenta stupina sa din comuna Petrile jud. Vlaşca unde-şi avea aşezarea. La prisaca sa de acolo R. N. Begnescu a ţinut câţiva ani dearândul în lunile de vacanţă, cursuri teoretice şi practice asupra albinăritului sistematic cu mai multe serii de învățători și preoți, sătenii trimiși acolo de Ministerul de Instrucție. Toți acești învățători astăzi bătrâni și desigur mulți trecuți în lumea veșniciei au căpătat primele noțiuni de apicultură sistematică, pe atunci la primele ei începuturi, în țara noastră.

*

D-l dr. Florin Begnescu pe atunci încă în clasele liceale, a luat parte la aceste cursuri și obișnuit cu albinele și stupii sistematici din grădina părintească a prins o mare dragoste pentru albine, dragoste care s'a manifestat în întreaga sa viață.

*Dr. **FLORIN BEGNESCU MEDIC VETERINAR CONSILIER.** Prim vice președinte de onoare al Societății Centrale de Apicultură din România și membru de onoare al altor Societăți apicole din țară. **Diplomat** al stabilimentului apicol din Castel San Pietro (Italia). **Membru** în comisia permanentă internațională a congresului de apicultură (Bruxelles) Fost președinte al congresului internațional de apicultură din Paris (Vincennes) consilier superior apicol Premiat cu diploma de onoare și medalia de aur a Soc. Centrale de apicultură din București, și al Soc. Ardelene de apicultură (Cluj). **Diploma** de onoare și medalia de aaur a sindicatului de l'Aisne (Franța) etc.*

Cunoscând deci elementele în apicultură atunci când d-sa se afla ca student în medicina veterinară, la Universitatea din Bologna (Italia) a fost însărcinat prin o adresă și cu o mică subvenție, dată de Direcția Zootehnică din Ministerul Agriculturii la a cărei conducere se afla regretatul Prof. Alex. Lăcusteanu să facă această specialitate la unul din observatoarele de apicultură recunoscute de Stat și d-sa a făcut acest lucru în anii 1903—1904 la stabilimentul de apicultură Lucio Paglia din Castel San Pietro din apropiere de Bologna. In anul 1905, d-sa obținând titlul de doctor în medicina veterinară a obținut în acelaș timp și o diplomă specială pe pergament dela stabilimentul din Castel San Pietro, recunoscut ca una din cele mai mari crescătorii de regine de rasa italiană şi care încă de pe atunci se expediau la cererea apicultorilor în toate ţările lumei.

Inainte de a pleca din Italia, d-sa scrie primul articol de apicultură în revista „L'Apicoltore“ din Milano (1905) asupra apiculturii în România ale cărei produse melifere erau pe vremuri atât de apreciate pe pieţele Veneţiei şi Genovei, lucru ce şi d-sa a putut constata din bibliotecile din Bologna şi Ferara şi despre care amintesc şi cronicarii noştri.

Reîntors în ţară este însărcinat la Direcţia Zootehnică cu organizarea pavilionului de apicultură al ministerului, la expoziţia naţională din 1906 împreună cu apicultorul Hermes, pavilion care a fost foarte vizitat şi apreciat de apicultori, şi pe care d-sa îl descrie într'un articol în ziarul „Dimineaţa" din 10 Oct. 1906. Pentru această acţiune, d-sa posedă placheta de colaborator la organizarea expoziţiei. Era vorba ca Direcţiunea Zootechnică să înfiinţeze o stupină experimentală în regiunea Lăculeţe (Dâmboviţa), localitate pe care a vizitat-o împreună cu directorul zootehniei Prof. Lăcusteanu, dar schimbările politice ce au survenit nu au permis această realizare, după cum nu s'a realizat nici deziderațele din referatul Nr. 16.571 din 1921 înaintat Ministerului de Agricultură de dr. I. St. Furtună, directorul general al Serviciului Zootehnic şi Sanitar veterinar în care d-sa după ce face o amplă expunere relativ la cultura albinelor în România, (vezi

VETERINAR GENERAL
DE BRIG. RETR.
ONORIFIC DR. FLORIN
BEGNESCU.

Cavaler şi ofiţer al meritului Agricol, Cavaler al Stelei României. Cavaler al Coroanei României, Medaliile: Carol I. Ferdinand I. Avântul Ţării, Crucea Serviciului Credincios de 25 ani Crucea de Războiu cu baretele: Ardeal, Carpaţi, Dobrogea, Bucureşti, Mărăşti şi Mărăşeşti.

Buletinul Direcţiunii generale a serviciului zootehnic şi sanitar veterinar Nr. 7—12 din 1921) conchide cu următoarele:

„Nu am găsit în direcţiunea generală a serviciului zootehnic şi sanitar veterinar, nici un serviciu şi nici o preocupare de apicultură. Nimeni nu s'a gândit să înfiinţeze pe lângă instituţiile zootehnice pe care le avem în administraţie, stupării model, staţiuni experimentale de apicultură, ateliere pentru fabricarea stupilor sistematici cu distribuire de preţ sau sub preţ de cost,

La stupăria d-lui general Mladinescu din Ileasa (Prahova) cursuri practice de apicultură, studii asupra diferitelor rase de albine a boalelor lor, a adversarilor lor, studii asupra plantelor melifere; muzee cu stupi de diferite sisteme cu instrumentele necesare albinăritului etc..

„Pentru ca să dăm o directivă ştiinţifică şi să asigurăm prosperitatea culturii albinelor în ţară, am onoare a vă ruga respectuos d-le Ministru să binevoiţi a încuviinţa să însărcinăm cu titlu de consilier tehnic pentru apicultură pe d. medic veterinar dr. Florin Begnescu, diplomat al unui institut de apicultură din Italia. D-sa este unul dintre cei mai erudiţi apicultori şi autorul a numeroase publicaţii de apicultură”.

„Suntem siguri d-le Ministru că prin concursul ştiinţific al d-lui dr. Fl. Begnescu şi prin devotamentul ce-l poartă marilor interese economice ale ţării noastre, vom isbuti a face ca în scurt timp apicultura în România să ajungă la cea mai înaltă desvoltare.

ss. Director general I. Şt. Furtună“.

*

Inapoiat în ţară în 1905, d-sa îşi face examenul de liberă practică şi apoi stagiul militar, şi este numit în 1908 în serviciul veterinar al oraşului Galaţi.

In tot acest timp însă d-sa nu încetează de a scrie mai de-

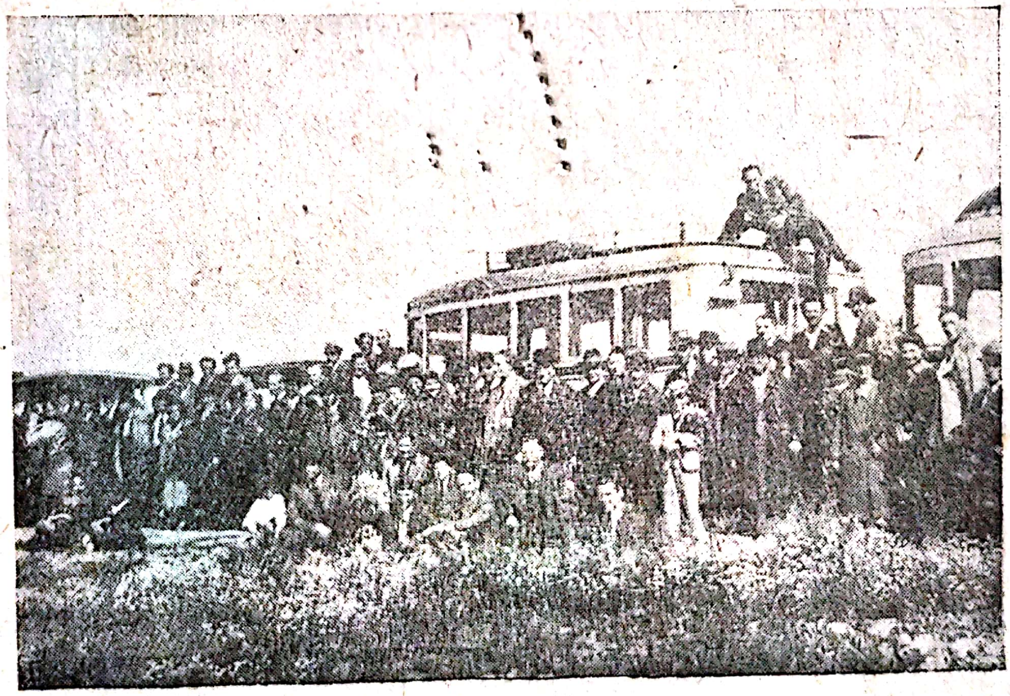

Cursiştii în excursia practică în Jud. Ilfov parte în reviste, ziare şi broşuri articole de îndrumare şi propagandă apicolă şi mai ales stăruie continu pentru înființarea unei societăți a apicultorilor din țară, care să aibe organul său de publicitate. Aproape în toate numerele ziarului Ştiințelor populare dintre 1912—15 unde era director prietenul său Victor Anestin, a scris numeroase articole de apicultură şi a făcut propagandă pen-

Congresiştii apicultori la Congresul dela Iaşi (Iulie 1923) tru unirea apicultorilor într'o societate la care au aderat aproape 400 apicultori din țară.

Un oarecare domn D. M. Popovici care se intitula apicultor al Ministerului de Agricultură a aderat și d-sa, mergând personal la d. Begnescu la Galați, unde i s'au dat toate amănuntele cum și adresele apicultorilor aderenți.

[redacted]

D-l D. M. P. *convoacă în lipsa d-sale pe apicultorii aderenți* la o întrunire în ziua de 20 Decembruie 1914 în incinta Bursei din București, unde se pune bazele societății naționale de apicultură cu sediul principal la Iași.

D-l dr. Begnescu a mai primit după aceia numeroase scrisori cu cereri de lămuriri; însăși președintele ales ad-hoc în adunarea apicultorilor i-a trimis o scrisoare în care toți apicultorii se întrebau de cauza absenței d-sale. Ca ofițer veterinar de rezervă, d-sa era concentrat în acest timp la Reg. 15 Roșiori, și se înțelege că chiar dacă ar fi voit nu putea lua parte. Destul că s'a constituit atunci Societatea Națională de Apicultură sub președenția d-lui D. M. Popovici care spre norocul ei a avut în comitet pe lângă alți apicultori de seamă pe d. Const. Hanganu, care a dus toată greutatea societății până în 1923,—când numitul D. M. P. a fost demis, — și care a dus și greutățile apariției Revistei Societății Naționale de Apicultură făcând imediat după războiul din 1916—1918 demersuri în chestiunea loturilor apicole care s'au acordat de stat unei bune părți din apicultori.

Pe ploaie la stupina d-lui Gr. Giossan (1932)

Soc. Națională de Apicultură și-a întrunit apoi membrii la Iași în adunarea generală (congres) la sfârșitul lunei Iulie 1923, în care a fost proclamat în unanimitate ca președinte al societății d. dr. Fl. Begnescu (Universul 4 Aug. 1923).

Domnia-Sa deține președinția până în Ianuarie 1928, când având nenorocirea de a-și pierde soția, își dă demisia din președinție pe care o încredințează vicepreședintelui societății, d. Constantin Hanganu, plecând pentru mai multă vreme în străinătate.

CREIEREA SECȚIEI DE APICULTURĂ I. N. Z.

In anul 1930 D-sa este numit ca medic veterinar în serviciul Capitalei mutându-se dela Galați unde își avea prisaca experimentă, la București. Inființându-se Institutul Național Zootehnic, din îndemnul directorului institutului dr. Gh. K. Constantinescu- d-sa pune bazele secției de apicultură din institut și aceasta devine apoi prima instituție oficială a țării, cu menirea propagandei albinăritului, studiile științifice, depistarea boalelor și dușmanilor albinelor și d-sa este numit director al acestei secțiuni în institut unde a lucrat tot timpul dela 1930 până acum.

D-sa în calitatea ce o deține are acum un lung câmp de activitate și în afară de cercetările științifice de laborator, și în prisaca experimentală a secției pe care a înființat-o dela început se gândește la răspândirea cunoștințelor apicole prin înființarea la Institutul Zootehnic a cursurilor anuale apicole.

CURSURILE ANUALE DE APICULTURĂ DELA INSTITUTUL NAȚIONAL ZOOTEHNIC

Incepând din anul 1932 și până anul 1947 s'au ținut în amfiteatrul institutului și în prisaca de pe lângă această instituție, în fiecare primăvară de către d. dr. Begnescu cursuri teoretice și practice la care s'au făcut proiecțiuni și s'au rulat filme de apicultură, prezentându-se la cursuri și materialul necesar culturii moderne a albinelor. Cursurile au fost regulat urmate de excursii pe teren, la stupini bine întemeiate ale stuparilor pricepuți, pentru ca fiecare din auditorii cursurilor să poată vedea ceeace poate face el însăși cu cunoștințele căpătate la cursuri.

S'au făcut excursii pe teren de către cursiști sub conducerea d-lui dr. Begnescu la stupinile d-lor Grigore Giosanu din Șerban Vodă (Ilfov), Medianu dela Otopeni, Florian dela Pantelimon, colonel Eustațiu din Breaza (Prahova), general Mladinescu din Ileasa (Prahova), Stan Ștefan din com. Uliești ,Dâmbovița) P. Dedulescu și altele.

La prima serie de cursuri deschise de prof. Gh. K. Constantinescu, ținut de d. dr. Begnescu în Mai 1932 au fost 46 de audienţi. In 1933 au fost 71 audienţi, în 1934 au fost 131 audienţi, în 1935 au fost 65 audienţi, în 1936 au fost 66 audienţi, în 1937 91, în 1938 73, în 1939 83, în 1940 91, în 1941 171, în 1942 238, în 1943 211, în 1945 197 şi în 1946 128 audienţi. Din cauza evenimentelor răsboiului în 1944 nu s'au putut ţine cursurile. Intre timp dela 1930 şi până în prezent la secţia de apicultură au cerut sfaturi şi informaţiuni, fie verbal fie în scris, câteva mii de apicultori. D. dr. Begnescu are mulţumirea că mulţi dintre ei ce au urmat aceste cursuri au astăzi prisăci bine întemeiate.

In afară de aceste cursuri regulate şi periodice, tot în Institut s'au ţinut şi alte cursuri ori conferinţe ocazionale asupra albinăritului. Astfel la 20 Mai 1938 s'a ţinut o conferinţă generală asupra apiculturii cu învăţătorii şcoalei superioare practice de apicultură dela Grădiştea, jud. Vlaşca, audiată de 22 persoane; la 18 Mai 1940 cu elevii şcoalei de notari din ţinutul Bucegi audiată de 40 audienţi. Dela 3 la 30 August 1942 s'au ţinut cursuri de apicultură în cadrul cursurilor de mică zootehnie cu învăţătorii delegaţi de Ministerul de agricultură având 58 auditori. Duminecă 18 Aprilie 1943 s'a ţinut Conferinţa generală de apicultură pentru răniţii de răsboi din spitalul 21.303 şi 327 veniţi la institut sub conducerea d-lui loct. V. Harnaj având 60 auditori. Dela 6 la 28 Februarie 1946 s'au ţinut cursuri unui grup de 23 de audiente trimise de gruparea antifascistă a femeilor române. La 17—27 Februarie 1947 s'a deschis conferinţa şi s'au ţinut pre-

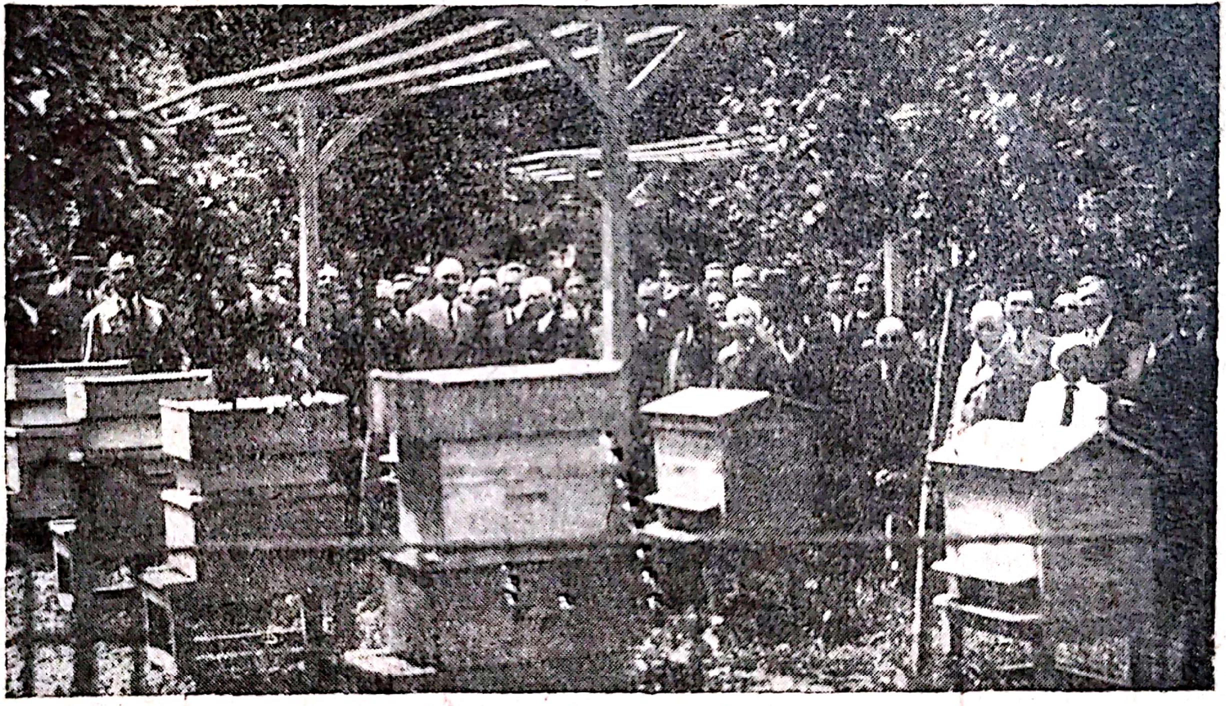

O lecţie practică în stupăria Intitutului Zootechnic Bucureşti legeri despre duşmanii albinelor cu 22 de audienţi apicultori din serviciul C. F. R. conduşi de d. ing. Foti.

D. dr. Begnescu a mai ţinut conferinţe de apicultură în cadrul asociaţiei generale a medicilor veterinari, în cadrul societăţii de medicină veterinară, al şcoalei superioare de comerţ din Galaţi, al şcoale pregătitoare de ofţeri de rezervă din Ploeşti, la societatea apicultorilor din Sibiu, şi alte reuniuni de apicultori, cum şi câteva conferinţe la Radio-Bucureşti.

EXPOZIŢII, CONGRESE, VIZITE.

In lunga sa carieră de apicultor, d. dr. Begnescu a luat parte la multe manifestări apicole din ţară şi din străinătate. A făcut parte ca membru în juriul de premiere a celor expuse de apicultori la toate ultimele expoziţii de apicultură organizate de soc. centrală de apicultură de sub preşedinţia d-lui Gr. Giossanu în Bucureşti şi alte expoziţii din ţară: Cluj, Focşani, Vaslui, etc.

Dar d-sa ne-a reprezentat ţara în diferite congrese internaţionale. Fiind ales în lipsă la cel de al VII-lea congres dela Bruxelles ca membru în comisia internaţională a congreselor.

D-sa ne reprezintă ţara în cel de al VIII-lea congres internaţional apicol din Turin (Italia) în anul 1928.

In excursie la Prisaca Teodorescu dela Malu-Spart (Ilfov)

D-sa ţine la deschidere o cuvântare foarte aplaudată de congres, şi face parte din comitetul congresului.

Tot astfel la Paris la cel de al IX-lea congres internaţional d-sa a avut cinstea să prezideze congresul, în şedinţa 3-a ţinută la Vincennes şi apoi să răspundă la cuvântarea ţinută de reprezentantul municipiului Paris, în palatul primăriei, în numele apicultorilor din străinătate, ca şi acelui dela Chartres unde membrii congresului erau în excursie. Societatea Centrală de Apicultură a fost aci reprezentată şi de preşedintele ei d. Gr. Giossanu. La următorul congres la Zürich şi Berna (Elveţia) şi făcând parte şi aci în comitetul congresului a reprezentat de asemenea România împreună cu d. Gr. Giossanu.

In 1937 guvernul Cehoslovac a convocat reuniunea celor mai de seamă apicultori din ţările Europei Centrale pentru studiul bolilor albinelor. Şedinţele s'au ţinut în palatul prefecturii din Praga şi d. dr. Begnescu a luat parte la discuţiunile relative la bolile albinelor, făcând propuneri bine primite.

In unele din călătoriile sale făcute în străinătate, d. dr. Begnescu a avut prilejul a face cunoştiinţa corifeilor de apicultură mondiali: a vizitat câteva stupării în Olanda, în Germania, a vizitat laboratoarele apicole dela Dahlem (lângă Berlin) cunoscând pe directorul de acolo Prof. dr. Borchert. Apoi la Paris, laboratorul profesorului Mamelle dela Inst. Pasteur, în Ungaria institutul de apicultură dela Godölö, în Italia pe acela de pe lângă universitatea din Bologna condus de Prof. dr. Anitta Vecchi. Crescătoria de regine albine italiene a lui Gaetano Piana din Castel San PPietro (Italia), apoi laboratoriile apicole conduse de Prof. Morgenthaler din Liebefeld (Elveţia) şi cu ocazia vizitei în Statele Unite ale Americei a cunoscut pe Prof. Philips şi laboratoarele sale apicale de pe lângă universitatea din Itaca.

BOALELE MOLIPSITOARE ALE ALBINELOR.

Dat fiind moţiunea propusă de D-sa, şi adoptată de congresul internaţional dela Turin, ea a fost pusă în aplicare mai întâi în legea Franceză din 1930, d. dr. Begnescu a stăruit ca boalele molipsitoare ale albinelor să fie trecute în legea noastră sanitar veterinară. Largul concurs dat în această privinţă de d. dr. Radulovici — cunoscător el însăşi al apiculturii — propunerile d-sale s-au trecut în legea din 1934 cu drepturile apicultorilor care au declarat boala de a fi despăgubiţi de pierderile suferite cu ocazia distrugerii stupilor aflaţi bolnavi, pentru reprimarea pe loc a boalei şi oprirea întinderii sale.

CENTRELE DE PROPAGANDĂ APICOLĂ.

Numirea d-sale de consilier tehnic pentru apicultură la ministerul de agricultură propusă încă din 1921 de către directorul general al Zootechniei, regretatul I. Şt. Furtună, se realizează abia acum, când prin ordinul 19.941 din 10 Decembrie 1941 al ministerului de agricultură, d-sa primeşte în mod onorific această însărcinare, conducând în acelaş timp şi biroul apicol creiat de curând în direcţiunea zootehnică.

D-sa se gândeşte ca apicultorii mari din ţară care îşi au stupăriile lor bine organizate şi utilate şi care ar putea forma adevărate exemple răspândite în toată ţara, şi în calitatea D-sale de consilier apicol propune ministerului de agricultură, să se adreseze printr'o circulară în presă către toţi apicultorii care au stupării bine organizate să se înscrie benevol pentru a da concursul lor oficialităţii pentru răspândirea cât mai largă a apiculturii sistematice.

Au răspuns la această circulară peste 120 de persoane, dintre care d. dr. Begnescu a ales dintre cei mai cunoscuţi 100 de apicultori răspândiţi în toate judeţele ţării şi care prin decizia ministerială No. 42.419 din 2 Octombrie 1942 au fost însărcinaţi cu titlul onorific de apicultori propagandişti conducători ale acestor centre de apicultură, fiecare având sediul la prisaca respectivă.

Numeroase din aceste centre au fost vizitate la faţa locului de d. dr. Begnescu care a cercetat numeroase stupării din judeţele: Dorohoi, Iaşi, Tutova, Vaslui, R. Sărat, Putna, Tecuci, Vlaşca, Dâmboviţa, Ilfov, Caraş-Timiş, etc.

Odată înfiinţate aceste centre de propagandă s'au dat instrucţiuni de modul cum trebuiesc să acţioneze în propaganda apicolă, acordându-i-se în acest timp pe anul 1941 cota 20.000 lei ca speze pentru fiecare centru.

Rapoartele făcute la sfârşitul anului de către conducătorii acestor centre de propagandă au fost din cele mai îmbucurătoare pentru propaganda apicolă locală, ele au funcţionat şi în anul următor când conducerea biroului apicol din minister a fost luată de d. dr. Gh. Rusu ca titular.

*

Pentru organizarea oficială a apiculturii s'a lucrat între timp fie personal, fie în comisii cum a fost aceia constituită prin decizia ministerială No. 3899 din 1939 care a lucrat şi depus la minister un proect de organizare a apiculturii în România, comisie pusă sub preşedinţia d-lui dr. Begnescu. Cu toate stăruinţele, nici acest proiect şi nici altele propuse mai înainte, până în prezent nu avem o lege a apiculturii pe care sperăm să o avem însă cât de curând.

Comisia economică sub preşedinţia d-lui dr. Puşcaru D., secretar general al ministerului de Agricultură lucrează actualmente la un asemenea proect de legiuire a apiculturii.

D. dr. Florin Begnescu făcând parte şi D-sa din această comisie.

PUBLICAŢII APICOLE DE D. DR. FLORIN BEGNESCU

Publicaţiuni de apicultură în volume şi broşuri

1. *Breve squardo sull statistica sulla coltivazione delle api in Rumania.* — Milano 1905.

2. *Regatul albinelor.* Broşură de 85 pag. cu 20 ilustraţii. — (Bibl. Minerva No. 90) Buc. 1915.

3. *Cultura albinelor.* Noţiuni de apicultură raţională, volum de 256 pag. cu 94 ilustraţii (Bibl. Agricultorului Român) Alcalay Buc. 1915.

4. *Albinăritul şi bogăţia săteanului.* Broşură de 93 pagini cu 9 ilustraţii (Bibl. Steaua) Buc. 1916.

5. *Albinăritul sistematic.* Broşură format 30x25 de 44 pag. cu 24 ilustraţii. Galaţi 1920.

6. *Albinăritul şi necesitatea organizării sale scolastice şi economice.* (Raport discutat la congresul de Zootehnie şi Igiena din Cluj). Sept. 1924.

7. *Căminul albinelor.* Ştiinţa şi foloasele albinăritului. Broşură de 84 pagini cu ilustraţii (Bibl. Căminul) Buc. 1924.

8. *Dare de seamă* a societăţii naţionale de apicultură pe anii 1921—1925. Galaţi 1925.

9. *Cultura albinelor.* Indrumări de apicultură raţională. Ediţia II-a (volum de 310 pagini cu 162 ilustraţii) Editura Ancora, Buc. 1925.

10. *Albinele şi albinăritul în România,* volum de 274 pagini cu numeroase ilustraţii. Cu o prefaţă în limba franceză. Bucureşti 1926.

11. *Flora meliferă* de Wan Hay. Traducere. Broşură de 56 pag., 29 ilustraţii. Buc. 1927.

12. Maladiile contagioase ale albinelor, Buc. 1929.

13. Albinele şi agricultura. Buc. 1929.

14. L'Agriculture en Roumanie (monografie publicată cu ocazia celui de al XIV congres international al agriculturii), Bucureşti 1929.

15. Ruches et Ruchers de Roumanie (Volum format mare 40 pagini cu numeroase fotografii şi hărţi statistice). Publicat cu ocazia celui de al IX-lea congres internaţional de apicultură din Paris, 1932.

16. Le rôle des abeilles dans l'amelioration dela production des fruits et des semences. Raport publiée par le comitét d'organization du congres d'agriculture de Budapest 1934).

17. Căminul albinelor. Ed. II-a, Tipografia Cultura Românească. Buc. 1934.

18. Poliţia sanitară veterinară şi boalele contagioase ale albinelor. Legea Franceză. Buc. 1934.

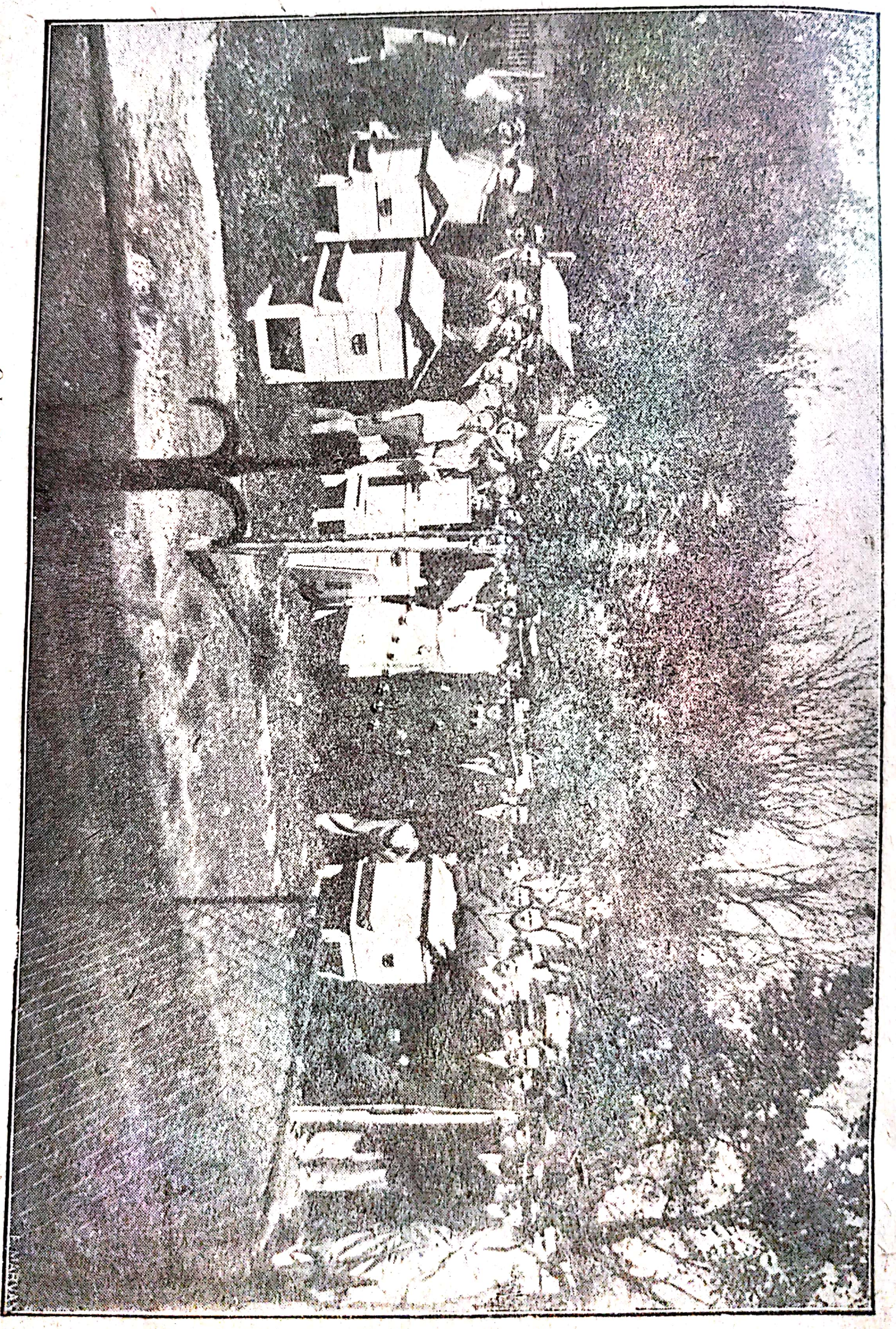

O lecţie practică în prisaca Institutului Zootechnic

19. Contribuţie la studiul morfologic a lui Accarapis Woodi de A. Perret Maisonneuve. Trad. Buc. 1935.

20. Maladia albinelor: Loca. Broşura de 84 pag. cu 15 ilustraţii. Buc. 1936.

21. Recher ches sur le temp employe par les abeilles pour recolter l-eau (Analles de l'nstitut national zootechnique de Roumanie. 1938.

22. Forficula auriculară — Perce oreille — Journ. 1938.

23. Accarioza albinelor (Broşură de 40 pag. cu 16 ilustraţii). Buc. 1930.

24. Ein Experiment über den apicultirung · Bienenzucht — Kongres — Zürich 1939.

25. Albinele şi agricultura — Bucureşti 1929.

26. Urechelniţa (Forficula auricularа) Bucureşti 1938.

27. Die rumänische Landwirtschaft: Die Bienenzucht. Praga 1942.

28. Abecedarul stuparului. (Volum în versuri de propagandă apicolă de 48 pagini cu ilustraţii în culori). Bucureşti 1944.

29. Apicultura (82 pagini cu 74 ilustraţii. Extras din mica zootehnie). Cartea Românească. Bucureşti 1945.

In afară de cele de mai sus, d. dr. Begnescu este autorul aproape al tuturor subiectelor privind albinele şi apicultura, publicate în cele 5 volume din Marea Enciclopedie apicolă a d-lui C. Filipescu şi acelea publicate în Enciclopedia României.

In stupăria preotului din Joiţa (Ilfov).

A colaborat de asemenea la Almanahul Economic: probleme actuale ale Economiei Româneşti din 1947 de George Tudorică, Dan Hentzescu şi Alex. Diaconescu. —„Cartea Românească. Bucureşti 1947.

Lucrările de apicultură şi articolele scrise de d. dr. Begnescu au fost recenzate şi comentate în toate revistele de apicultură româneşti cum şi de ziarele contemporane. Revistele străine de apicultură ca: Belgique apicole din Bruxelles, Bienen Vater din Viena, La Colmena din Madrid, L'Apicultura din Anconsa Italia. La Gazette Apicole din Montfavet Franţa, Revista de apicultură din Buenos Aires (Argentina).

Spre edificare dăm aci în româneşte cele scrise în l'Apicultura Italiana, asupra volumului; Albinăritul în România, care face recenzia sub titlul „Biblioteca" şi la alte lucrări apicole, scriind: „Incepem cu România" Dr. Florin Begnescu care cu curtoazie ne-a trimis în dar „Albinăritul în România" frumos volum de aproape 300 pagini ne-a amintit că acum douăzeci de ani a studiat medicina veterinară la Universitatea din Bologna şi ne-am amintit că în calitate de apicultor primise dela Ministerul de Agricultură român însărcinarea de a studia şi apicultura în Italia, în care scop Dr. Begnescu petrecu vacanţele sale de vară la stabilimentul de Apicultură Lucio Paglia din Castel San Pietro, unde a cunoscut şi apreciat calităţile albinei italiene.

„Dr. Begnescu presidează actualmente Societatea Naţională de Apicultură din România; nici unul deci mai bine decât el, nu era mai în măsură de a strânge pentru prima oară într'un volum documentele şi notele privind apicultura acelei naţiuni".

„Dr. Begnescu a îndeplinit în mod nobil osteneala sa. Volumul e bogat nu numai de amănunte şi fotografii dar şi de grafice şi hărţi statistice".

Pentrucă după câte pare, lucrurile merg mai bine decât la noi nici asistenţa guvernativă nu e absentă. Cu toate că nu există încă un serviciu de stat propriu zis, totuşi statului nu-i lipsesc stupăriile moderne.

Tradiţiile de apicultură ale României se urcă la epoci de mult trecute.

Au fost găsiţi faguri petrificaţi într'un râu în Transilvania şi tablele cerate găsite în minele dela Roşia Montană dau dovadă de cultura albinelor în epoca Daco-Romană, dovadă care provine şi dela un lung şir de vechi autori şi documente care arată că comerţul de miere era intens între locuitorii Traciei, că ceara slujea în biserici şi pentru iluminat, că stupii şi prisăcile erau date de dotă sau figurau în testamente şi că după Dimitrie Cantemir, legea oprea de a se ţine mai mulţi stupi decât îngăduia locul fiecăruia. Natural că toţi erau stupi rustici pentrucă numai de câteva zeci de ani mobilismul s'a introdus în România.

In Moldova, Basarabia şi Dobrogea preponderează stupii de sistem Dadant şi Layens, în ţinuturile de peste Carpaţi aceia de tip Berlepsch, Gerstung, etc

„Se numără azi în România cinci societăţi de apicultură şi la pagina 72 autorul enumeră vre'o 30 de scrieri de apicultură între care 7 sunt ale Doctorului Begnescu“.

„Distinsul autor ne asigură că flora meliferă a ţării este foarte bogată şi în afară de plantele industriale ori comerciale, marile plantaţiuni de copaci fructiferi şi nenumărate păduri de tei şi de salcâmi, unde se practică apicultura pastorală formează un isvor nesecat de nectar pentru albine capabil de a transforma România într'o adevărată Californie europeană“.

„Bazaţi pe aceste tezaure naturale şi pe ingeniozităţi ca Dr. Begnescu apicultura românească nu va fi lipsită de un mare viitor".

Revista franceză la Gazette apicole din Montfavet Franţa a d-lui Alphandery sub titlul de: Le livre dont ou parle, din Aprilie 1927, făcând recenzia suscitatului volum şi reproducând coperta volumului pe prima parte a copertei a revistei scrie: Apicultura în România, lucrare de 274 pagini. Noi nu avem în Franţa şi nu vom avea multă vreme o monografie apicolă atât de bine întocmită şi atât de perfectă ca aceia concepută şi verificată în România de Dr. Florin Begnescu preşedintele Societăţii Naţionale dee Apicultură din România şi redactorul revistei Ştiinţelor Veterinare.

La prisaca d-lui Dr. N. Romanescu

‚Primind acest volum, nici odată nu am regretat mai mult că nu cunoaştem limba română. Dar la ce bun ? Pentru a aprecia această lucrare, pentru a o înţelege, pentru a-ţi face o ideee de desvoltare a apiculturii în România, este suficient de a răsfoi acest volum care conţine nenumărate ilustraţiuni în afară de text, statistice, grafice şi o mulţime de fotografii”.

„Ce să zicem de text ? Incontestabil el este scris documentat şi interesant dacă judecăm după prefaţa în franţuzeşte, în care autorul ne indică planul trasat în scopul pe care s'a ostenit să-l ajungă”.

„Această introducere ne dă o idee de erudiţia Dr. Florin Begnescu şi ne confirmă că textul este la înălţimea ilustraţiilor sale”.

„Se poate face de altfel larg credit acestei eminente personalităţi când se ştie preponderenţa sa în apicultura românească şi la ce punct activitatea sa a contribuit să vulgarizeze creşterea albinelor în această ţară cu o floră atât de bogată şi variată”.

„Felicităm pe distinsul nostru confrate român şi asigurăm să vedem publicându-se în Franţa o asemenea monografie care ne-ar permite de a urmări cu un pasionant interes desvoltarea apiculturii în departamentele noastre şi de a cunoaşte toate manifestările activităţii noastre, toate resursele florei noastre, toată ingeniozitatea descoperirilor noastre”.

Tot la Gazette Apicole face următoarea recenzie asupra broşurei publicate cu ocaziunea celui de al 14-lea congres internaţional de apicultură din Bucureşti, sub rubrica: „Des rayons de votre ruche a ceux de votre biblioteque“.

„Eminentul nostru confrate Dr. Florin Begnescu din Galaţi a publicat în limba noastră cu ocazia celui de al 14-lea Congres Internaţional de Apicultură o foarte interesantă monografie asupra apiculturii în România”.

„Această lucrare este prezentată cu un gust perfect sub o copertă în mai multe culori şi numeroaşe planşe fotografice afară de text o complectează”.

„Nu se poate imagina întregul interes ce se poate avea citind această monografie. Ea este vie dela prima până la ultima pagină”.

Găsim că a fost în România o epocă de aur unde abundenţa stupilor obliga legiuitorul a lua dispoziţii pentru a stăvili desvoltarea”.

„Ce surpriză încă de a afla că fiicele boierilor primeau dar ca dotă stupi cu albine la măritiş”.

„Nu sunt acestea singurile amănunte pitoreşti, singurele învăţăminte curioase pe care le aminteşte această lucrare”.

„Apreciem deosebit erudiţia Doct. Begnescu pusă în serviciul apiculturii”.

Relativ la lucrarea Ruches et Ruchers de Roumanie fac de asemenea elogioase recenzii revistele l'Apiculteur din Paris. Revista de Apicoltura din Trento. L'Apicultore din Milano şi alte reviste străine.

Relativ la ultima publicaţie a D-lui Dr. Begnescu „Abecedarul stuparului" revista italiană: Revista di Apicoltura ce apare la Roma sub semnătura cunoscutului om de ştiinţă Dr. A. Zappi-Recordati scrie în fascicola II din Aprilie a. c. următoarele:

„Este un frumos volumaş cu multe şi originale ilustraţiuni în culori în care autorul a cărui competinţă în câmpul tehnic şi ştiinţific al apiculturii este bine cunoscută studioşilor italieni, a expus pe deplin în versuri tot ceeace viaţa albinelor, practica şi creşterea lor raţională, felul şi întrebuinţarea produselor apicole şi foloasele pe care albinele le aduc în agricultură.

O serie din audienţii cursurilor de apicultură în faţa I.N.Z.

In esenţă se tratează despre o operă de vulgarizare foarte bine venită în care cu greu se isbuteşte în acest fel de lucrări: exactitatea şi competinţa tehnică şi ştiinţifică nu lasă de dorit în vreme ce scopul ce-şi propune este fără îndoială perfect ajuns.

O publicaţie de felul acesta ar fi foarte folositoare şi în ţara noastră, cu scopul de a interesa fără greşală şi în modul cel mai convingător posibil fantezia şi atenţiunea copiilor noştri, dintre care într'o zi se vor ridica pleade numeroase de pasionaţi şi valoroşi apicultori.

In revista Ştiinţelor Veterinare:

1916. 1. Privire asupra culturi albinelor în România No. 1.
2. Foloasele albinăritului No. 3.
3. Foloasele metodelor moderne în cultura albinelor No. 6-7.
1918. 4. Refacerea albinăritului No. 8-9.
5. Albinăritul No. 11-12.
6. Albinele şi albinăritul în decursul timpurilor No. 11-12.
1919. 7. Partenogeneza No. 7.
8. Distrugerea fluturilor de ceară No. 9-10.
1920. 9. Bogăţia meliferă a teritoriilor alipite No. 1-6.
10. Botanica apicolă No. 1-6.
11. Sunt albinele vătămătoare viilor No. 1-6.
12. Organizarea albinăritului No. 7-8-9.
13. Legiferarea apiculturii şi sericiculturii No. 10-11.
1923. 14. Privire asupra albinăritului în general No. 9.
15. Monografie asupra albinăritului în Moldova No. 10.
16. Dela congresul general al apicultorilor pag. 81.
17. Albinele şi pomicultura pag. 202.
1924. 18. Mutarea stupilor rustici în sistematici pag. 9.
19. Impozitele pe stupi pag. 34.
20. Către apicultorii din toată ţara. pag. 47.
21. Calităţile unui bun stup sistematic. pag. 70
22. Cum se încurajează apicultura în Franţa pag. 78.
23. Fluturele de ceară, molia fagurilor sau găselniţa. pag. 98.
24. In chestiunea împroprietăririi apicultorilor pag. 102.
25. Activitatea Soc. Naţionae de apicultură pag. 128.
26. Pentru progresul albinăritului pag. 174.
27. Când încep a oua mătcile tinere pag. 175
28. Loca ? pag. 176.
29. Albinăritul în Canada pag. 194.
30. Sfaturi practice pentru apicultori pag. 194.
1925. 31. Primăvara în stupărie pag. 9.
32. In chestiunea împroprietăririi apicultorilor pag. 10.
33. Apicultura în şcoli pag. 11.
34. Origina îndepărtării albinelor pag. 11.
35. Delegaţii apicultorilor la Ministerul de Domenii pag 38.
36. Ecouri dela apicultori pag. 39.
37. Stupul Alexandr Tonelli pag. 80.
38. In chestiunea impozitelor pe albinărit pag. 84.
39. Ştiri pentru apicultori. Loturile apicole. pag 84
40. Păduchele albinei pag. 86.
41. Loturile apicole pag. 123.
42. Impozitul pe albinărit. pag. 159.
43. Ştiri şi informaţii pentru stupari pag. 160.
44. Ciuma sau Pesta albinelor : Loca pag. 212.
45. Informaţiuni pentru apicultori pag. 214.

46. Organizarea albinăritului în țară (raport prezentat la Congresul general apicol din Chișinău pag. 251.
47. Camerile Agricole și albinăritul pag. 253.
48. Răspândirea cunoștințelor moderne de albinărit pag. 276.
49. Manifestări apicole pag. 291.
1926. 50. Sfinxul sau fluturele cap de mort pag. 11.
51. Societatea Națională de apicultură pag. 13.
52. Știri apicole pag. 22.
53. Reflexii : Măgarul de moștenire, fab. adevărată pag. 33.
54. Fagurii și construcția lor pag. 35.
55. Știri apicole pag. 22.
56. Reviste și publicații de apicultură pag. 67.
57. Loturile apicole pag. 99.
58. Prohibirea exportului de miere în Cehoslovacia pag. 99.
59. Un nou cuțit de descăpăcit faguri pag. 135.
60. Către D-nii președinți ai Camerilor Agricole pag. 132.
61. Rânduri de critică apicolă pag. 190.
62. Cărți și reviste apicole pag. 211.
63. O bibliotecă universală de apicultură pag. 192.
64. Desinfectarea fagurilor cu Loca pag. 208.
65. Știri apicole pag. 208.
66. Cărți și reviste apicole pag 211.
67. Stupi orizontali și stupi verticali pag. 244.
68. Societatea Progresul Apicol în Ardeal Banat, Crișana și Maramureș pag. 244.
69, Scrisoare deschisă către D-nii Președinți ai Camerilor Agricole din țară pag. 245.
1927. 70. Stupi orizontali și stupi verticali pag. 26.
71. Triungulinne pag. 118.
72. Agricultorii sunt contra răspândirii albinăritului pag 146.
73. Câteva recette culinare cu miere pag. 188.
74. Stupi verticali și stupi orizontali pag. 26.
74. Nosema pag. 272.
76. Informațiuni apicole No. 11-12.
1928. 77. Un nou cuțit de descăpăcit faguri No. 2.
78. Falșificările mierii No. 2.
79. Mierea în medicină idem.
80. Viermii ca inamici ai albinelor No. 3.
81. Stuparii din țară No. 3.
82. Prisăcile și abinele în scrierile literare ale câtorva autori români No. 3.
83. Loturile apicole No. 4.
84. Cărți noui din viața marilor apicultori de preot Vartomeu No. 4.
85. Al VIII Congres internațional de apic. din Turin No. 8.
85. Idem. No. 9.
1929. 86. Organizarea apiculturii mondiale pag. 55.

87. Nereguli apicole în Bucovina pag. 75.
88. Mierea şi microbii pag. 188.
89. Probleme de apicultură şi organizarea apiculturii, p. 217.
90. Valoarea mierii în alimentaţie
91. Origina albinei. Trad. pag. 277.
92. Societatea apicolă Prnicipesa Ileana din Buc. pag. 301.
1930. 93. Albinăritul în locurile populate pag. 189.
94. Congresul şi expoziţia naţională din Bucureşti 8-16 Noembrie 1930 No. 11.
1931. 95. Glandele cerifere ale albinelor, No. 6—7.
96. Expoziţia naţională de apicultură, sericicultură şi industrie casnică. No. 10.
1932. 97. Nevoile albinăritului şi apiculturilor No. 1.
98. Rezistenţa sporilor de Loca idem.
99. Albinăritul şi tariful pe CFR No. 4.
100. Mierea No. 5-6.
101. Albinăritul şi nevoile sale No. 7.
102. A treia expoziţie naţională de apicultură, avicultură, sericicultură şi industrie casnică (7-25 Sept. 1932).
103. Ce sisteme de stupi trebue să adoptăm No. 11-12.
104. Albinăritul : sfaturi pentru săteni No. 1, 4 şi 5.
105. Rolul vitaminelor la păsări şi albine pag. 65.
106. Escursiile de albinărit organizate de secţia apicolă a I. N. Z. pag. 144.
107. Apicultura intensivă şi creşterea reginelor de A. Perret Maisonneuve Recenzie pag. 146.
1933. 108 Poliţia sanitară şi Boalele albinelor pag. 1.
109. Albinăritul sfaturi pentru săteni No. 1.
110. Sfaturi şi informaţii apicole No. 2
1934. 111. Cuşca Gapir pentru introducerea albinelor No. 4.
112. Pentru apicultori note apicole idem
113. Activitatea Secţiei apicole a I. N. Z. No. 5.
114. Note apicole idem.
115. O vizită la Stabilimentul Ungar de apicultură dela Godolo, pag. 131.
116. Apicultura de C. Comestrini şi V. Asprea (Bibliografie) pag. 198.
1935. 117. Observaţiuni asupra rasei de albine italiană Apis Ligustica pag. 13.
118. Contribuţiuni la studiul evoluţiei şi morfologiei lui carapis Woodi de A. P. Maisonneuve. Trad. pag. 31 şi următ.
119. Experienţe asupra simţului de orientare al albinelor p. 66.
120. Import de regine albine italiene pag. 69.
121. Nu a înţeles nimic, pag. 124.
122. Flora meliferă de Alphandery Recenzie pag. 69.
123. Albinăritul de Alex. Popa Recenzie pag. 79.
1936. 124. Cum se conduce apicultura românească No. 1.

125. Note pentru apicultori No. 1.
126. Paraziţii albinelor Braula Coeca No. 1.
127. Aripele albinelor No. 2.
128. Maladii de primăvară la albine No. 3
129. Profilaxia maladiilor contagioase de albine No. 2.
130. Situaţia bolilor contagioase ale albinelor No. 2
131. Ştiri şi sfaturi pentru apicultori. No. 2.
132. Impozitul pe venitul stupilor Idem
133. In chestiunea combaterii bolilor contagioase ale albinelor No. 3.
134. Informaţiun apicole Idem
135. Observatoarele pentru albine No. 4.
136. Maladii de primăvară ale albinelor No. 5.
137. Situaţia bolilor albinelor pag. 131.
138 Combaterea maladiilor contagioase în diferite ţări No. 5.
139. Cursurile de apicultură dela I. N. Z. No 6.
140. Secreţiunea cerii de albine glandele civiene No 6
141. In ajutorul apiculturii şi apicultorilor Idem
142. Apicultura în Canada. Idem
143. Triungulinul parazit al albinei No. 8.
144. Observaţii apicole : cornițele albinei Idem.
145. Albinele care au inţepat nu mor imediat No. 9.
146. Maladia Loca sau putrezirea puetului Idem
147. Respiraţia şi organul respirator la albine No. 10.
148. Combaterea bolilor albinelor şi apiculturii. experţii No. 11-12.
149. Plante... inamici ai albinelor Idem.
1937. 150 Legea pentru combaterea boalelor contagioase ale albinelor din 1936. No. 2.
151. Acarioza albinelor. Pagube în alte ţări. No. 3.
152. Organizarea apiculturii în Cehoslovacia Idem
153. Problema zahărului pentru hrana albinelor No. 4.
154. Oaspeţii stupului Tyrogliphus siro No. 5.
155. Un mare apicolog A. P. Maisonneuve Idem
156. Taunariflora din chihlibarul fosil.
157. Albinele şi albinăritul. Intregul număr 6-7 din Revista Ştiinţelor veterinare (80 pagini cu peste 170 ilustraţiuni e destinat apiculturii.
158. Albinele şi produsele lor în terapeutică No. 8.
1938. 159. Determinarea sexului la albine. Recenzie No. 1.
159. Albine, viespi şi fructe No. 3.
160. O vizită la laboratorul apicol dela Liebefeld Elveţia. No. 9.
1939. 161. Boala albinelor. Nosema No. 2 şi 3
162. Prisăci şi eleştee No. 5.

163, Pentru răspândirea apiculturii No. 6-7.

164. Păreri asupra albinei italiene. Idem.

165. Al XII congres internațonal de apicultură dela Zurich-Berna No. 8-9.

166. Ințepăturile ablinelor No. 2.

167. Sunt albinele necesare la polinizare ? No. 11.

168. Inamicii albinelor și fauna stupilor de Dr. Orosi Pall, Bibliografie, No. 11—12.

169. Din fauna supilor : Trogium Pulsatorium și Chelifer cancroides, No. 2

170. Răspândirea albinăritului sistematic, No. 9.

171. Centrele de propagandă apicolă No. 10.

172. Pentru progresul albinăritului în economia satelor No. 8

173. Pentru stupari No. 10.

1943. 174. Organizarea stupăritului No. 9

175. Stupăritul de C. L. Hristea Bibliografie Idem

176. Mierea și foloasele ei ca hrană și medicament Idem

1944. 177. Albinăritul în U. R. S. S. No. 1 și 7.

1945. 178. Sunt albinele animale domestice ? No. 4.

In revista România Apicolă

1. Albinăritul așteaptă organizarea oficială No. 1 1928.

2. Intensificarea producției albinăritului. Loturile apicole. O legiuire a albinăritului No. 6 1929.

3. Triungulinul, No. 8, 1929.

4. Expoziția și congresul național de Apicultură 1930.

5. Adăpătoare pentru albine No. 5. 1936.

6. Aripele albinei No. 5. 1936

7. Maladii de primăvară ale albinelor, No. 6, 1936.

8. Secrețiunea cerii la albine, glandele ceriere, No. 7—8, 1936

9. In ajutorul apiculturii și apicultorilor Idem.

10. Acul albinelor. No. 11-12 1936.

11. Observațiuni. Cornitele albinei Flori de orhidee No. 9-10 1936.

12. Determinarea sexului la albine. Trad. după Angelotz Idem

13. Prof. Edoardo Perroncito, No. 2, 1937.

14. Oaspete ocazional al stupilor : Urechelnița No. 3 1937.

15. Cum este prezentată apicultura românească în străinătate No. 4 1937.

16. Boalele și paraziții albinelor în 1936 No. 4 1937.

17. Observațiuni asupra cărătoarelor de apă No. 5. 1937.

18. Fiscul și apicultura Idem

19. Pentru apicutori note de călătorie No. 9. 1937.

20. Albine viespi și fructe No. 9. 1938.

21. In ajutorul apiculturii No. 2. 1938.
22. Higiena stupilor şi boalele albinelor No. 3 şi 4. 1938
23. Concepţie greşită.
24. In scopul organizării apiculturii (Raport înaintat Ministerului agriculturii No. 3-4. 1939.
25. Mierea în albinărie şi terapeutică No. 9-12 1940.
26. Inamicii albinelor şi Fauna stupilor de Orori Pall Bibiografie No. 9-12 1940.
27. Sunt albinele necesare în polinizarea copacilor fructiferi ? No. 9-12 1940.
28. Valorificarea produselor apicole. (conferinţa ţinută la Asociaţia Generală a Medicilor Veterinari No. 4. 1941.
29. Din fauna stupilor în România No. 5-6 1941.
30. Centrele de propagandă apicolă No. 10-11 1941.
31. Păduchele albinei (Braula Coca) No. 2-3. 1942
32. Zahăr pentru albine No. 2-3. 1943.
33. Organizarea stupăritului No. 11-12. 1943.

Articole publicate de d. dr. Begnescu, în ziarul „Ştiinţelor Populare şi al Călătoriilor“.

1. Albinele în legendă, obiceiuri, artă şi literatură 1912.
2. Albinele 1913.
3. Apicultura în decursul timpului şi marii ei promotori.
4. Foloasele apiculturii.
5. Foloasele metodelor noui în cultura albinelor.
6. Apicultură şi albine 1914.
7. Societatea apicultorilor.
8. Apicultura la noi.
9. Apicultura în diverse ţări.
10. Apicultura la noi.
11. Apicultura în România, modul cum s'ar putea încuraja.
12. Apicultura la noi.
13. Apicultură.
14. Apicultura la noi.
15. Viaţa albinelor.
16. Apicultură.
17. Societatea de apicultură
18. Apicultură.
19. Apicultura şi higiena.
20. Mierea.
21. Apicultura la noi.
22. Societatea de apicultură.
23. Mierea
24. Societatea de apicultură. 1915.
25. Apicultura în Ardeal. 1915.

26. Apicultura și societatea apicolă.
27. Societatea de apicultură.
28. Extragerea mierii.
29. Apicultură printre picături.
30. Societatea de apicultură.
31. Selecționarea reginelor.
32. Apicultură. Note asupra stupăriei. Hanganu.
33. Stupării din țară.
34. Cu privire la congresul și soc. Apicultorilor Români.
35. Stupii sistematici. 1916.
36. Apicultură.
37. Fluturele de ceară sau molia fagurilor.
38. Populația meliferă a României. 1916.
39. Viața și creșterea albinelor în câteva sute de articole în diferite reviste și ziare.

Publicații în reviste străine.

1. Breve sguardo sulla statisticá e sulla coltivazione delle api in Romania 1905.
2. L'Apiculture en Romanie (ziarul L'Independence).
3. Espériences sur les sens d'orientation des albéilles. (La gasette apicole) 1935.
4. Une hypothese sur le cicle évolutif du *Braula Coeca*. (La Gazette apicole) 1936.
5. La Braula Coeca pou des eb,illes.
6. La langue des abéilles. Notes et observations apicole. (La Gasette apicole) 1937.
7. La nosemose. (La Gasette apicole‘ 1937.
8. Organisation de la lutte contre les maladies contagieuses des abéilles en Roumanie. (La Gazette apicole) 1937.
9. Les abéilles aprés avoir piqué ne meurent pas instantanement. (La Gazette apicole) pag. 286. 1937
10. Conception erronée ? (L'Apiculteur) 1938.
11. Le perce oréilles. ((forficula auricularia est il un ennemi des obeilles) (La Gasette apicole) 1939.

Lucrările d-lui dr. Begnescu au fost citate în următoarele broșuri și volume străine.

1. Actes du VII-ème Congres international d'apiculture. Turin 1928.
2. El. Alfandery. Traité complet d'apiculture. Paris 1931.
3. Rom. internaționalen congres fur Bienenzucht. 1932.
4. Krankheiten der Honigbiene von dr. A. Borchert. Berlin 1937.
5. Ueber den auf der Honigbiene in Europa gefundener Triangulinen. Deutsches im her fuhrer. Berlin 1939.
6. Krankheiten der Honigbienen von Prof. A. Borchert. Berlin 1939.

7. Techaolinge der Honigbiene von Prof. A. Borchert Berlin 1938.
8. Avanti la Reggia corte di Apello di Catania. Catania 1938.
9. Peelo vostro i Colesti po peeliti (Apicultura şi boalele albinelor) Sofia 1938.
10. Mehelengezela es a kopu allatvilaga de Orospital. Budapesta 1939.
11. Canestrini V. Asprea ed O. Marinelli Apicoltura. Milano 1940.
12. Bolesti pulingeg Legla. Prof. Dr. I. Tomancek. Zagreb 1946.
13. Parvata nejdunarodna conferenţia po zarazita. Colesti na peeliti. Praga 1937.
14. Krankeiten und schleolinge der ervanchrenen Bienen von Prof. Dr. Enoch Zander 1944.

Lucrările d-lui Begnescu au fost citate în următoarele volume româneşti de apicultură:

1. *Cercetări la albinele românşti* (Teza pentru obţinerea titlului de Doctor în Medicină Veterinară de dr. Ion Fisteag(Bucureşti 1937.
2. *Albinăritul.* Ediţia II-a de Alex. Popa. Făgăraş 1934.
3. *Memoriu asupra acţiunii zootechnice.* Bucureşti 1937.
4. *Deveniţi bogaţi în mod cinstit, cu o muncă uşoară de plăcere şi pasiune.* Broşură de propagandă de 32 pag.
5. Colonel Gh. I. Popescu. *Practica stupăritului.* Buc. 1941.
6. Raul Călinescu. *Noui povestiri din viaţa animalelor.* Bucureşti 1942.
7. *Mierea şi foloasele ei ca hrană şi medicamente,* de Pr. Gh. N. Dumitrescu. Buc. 1943.
8. *Studii de contabilitate pe August.* Buc. 1938.
9. *Stupăritul.* Ed. I de Const. L. Hristea. Buc. 1935.
10. *Stupăritul.* Ed. II de Const. L. Hristea. Buc. 1943.
11. Gh. K. Constantinescu: *Contribution dela Roumanie au progres de la science zootechnique.* Buc. 1938.
12. *Determinarea procentajului de zahăr în mierea românească.* Teza de doctorat în Med. Vet. de dr. Gh. Tomanoaga. Buc. 1942.
13. *Din viaţa marilor apicultori* de Pr. Gh. Gh. Vartolomeu. Focşani 1928.
14. *Alimente de origină animală* de dr. Dem. Isbăşescu, Bucureşti 1936.
15. *Dobrogea: cincizeci de ani de viaţă românească.* Bucureşti 1928.
16. *Prichindel în ţara albinelor,* de Alex. Mihail. Buc. 1943.
17. *Calendarul albinei* de Jean Morărescu. Craiova 1930.

18. *Albina din Dolj* de Jean Morărescu. Craiova 1919.
19. *Buletinul Direcţiunii generale a Inst. zootechnic.* Bucureşti 1921.
20. *Albinele un isvor de bogăţie* de D. Stamatelache. Bucureşti 1919.
21. *Cultura albinelor* de Petre A. Popescu. Turnu-Severin, 1923.
22. *Prichindel în ţara albinelor,* 1943.
23. *Recherches Biometrique sur les abeilles roumaines* de dr. Fisteag. Buc. 1941.
24. *Lumea albinelor.* Buc. 1946 de Const. Antonescu.

In cariera de medic veterinar

D-sa este doctor în medicina veterinară dela Universitatea din Bologna (Italia) având ca teză de doctorat: „Le nevrectomie pratticate al'arto anteriore dei solipredi" în anul 1905. A susţinut apoi examenul de liberă practică în ţară în 1907 făcându-şi stagiul militar, şi fiind numit apoi la 1 August 1908 ca medic veterinar de circomscripţie în oraşul Galaţi unde a funcţionat până în 1930. când trece la gradul de veterinar primar şi apoi la acela de inspector.

A fost mutat apoi în Bucureşti în 1930, unde a făcut serviciu la fabricile de mezeluri şi apoi la halele Centrale de unde la cerere, a fost numit director al secţiunii de apicultură dela Institutul Naţional Zootechnic, secţiune care a înfiinţat-o dela 1930, dar pe care d-sa o deţinea onorific.

In Bucureşti d-sa a trecut în ierarhia corpului veterinar la gradul de inspector general şi apoi la veterinar consilier (1934).

In timpul activităţii sale la Galaţi, d-sa a desvoltat şi o largă activitate culturală, fiind mai mulţi ani preşedinte al Căminului Cultural Sf. Impăraţi şi iniţiator în tot timpul dela înfiinţare şi până în 1930 când a părăsit oraşul Galaţi, secretar general al Societăţii Culturale V. A. Urechia, cu scopul clădirii în oraş al unui palat cultural, astăzi în fiinţă la Galaţi şi cu care oraşul se mândreşte şi unde d-sa a rămas ca ctitor.

A scris nenumărate articole de medicină veterinară, a inventat seringa de variolizări, fabricată de casa Haupner din Berlin.

In calitatea d-sale a luat parte la congresele internaţionale de medicină veterinară ori de agricultură din Roma, Budapesta, Haga, New-York, Zurich, etc.

Numele d-sale rămâne indiscutabil legat de creiarea şi redactarea *Revistei ştiinţelor veterinare,* astăzi în cel de al 28-lea an de activitate în care zeci de articole sunt dedicate apiculturii.

Ing. *V. D. Harnaj*
Directorul Revistei România Apicolă

Un om, — O pagină de istorie

Un număr festiv drept omagiu Doctorului Florin Begnescu l-am preconizat încă de acum câțiva ani în urmă. Evenimentele însă au contribuit la amânarea lui. Probabil că realizarea de astăzi intră în cumpănă cu mai multă greutate. Ne dă posibilitate să înțelegem mai profund ce contribuție importantă a adus Maestrul Dr. Florin Begnescu la reînflorirea și desvoltarea albinăritului în România. Încă de acum douăzeci și trei de ani, de când am început să mă interesez de albinărit, să mă pasioneze și să-i cercetez amănunțit tainele, sfaturile lui concretizate în primele lui opere Regatul Albinelor, Cultura Albinelor și Albinăritul și bogăția săteanului, care mi-au fost de îndreptar și m'au ajutat să pășesc pe drum sănătos și să pot în fine astăzi să fac cu suflet deschis această mărturisire. Și sunt sigur că majoritatea apicultorilor rutinați de astăzi îi datorează, unii mai mult alții mai puțin, dar totuși aproape toți ceva.

D-l Dr. Florin Begnescu având în stânga pe D-nii Giossanu și Romanescu în mijlocul cursiștilor.

A fost doctorul Florin Begnescu pentru apicultura românească, un deschizător de drumuri, și nu i se poate tăgădui contribuția importantă la desvoltarea ramurei apicole în Economia noastră națională.

Dar activitatea Domniei-Sale nu s'a mărginit numai în interiorul ţării, prin diversele sale manifestări, publicaţii, participări la congrese, expoziţii, cursuri de albinărit şi mai ales ca şef al secţiei apicole din Institutul Naţional Zootechnic, în care calitate a inaugurat şi a continuat un ciclu de cursuri anuale de specialitate apicolă, de unde foarte mulţi s'au iniţiat în tainele albinelor. El a simţit că poate da ţării mai mult. Şi în calitatea D-sale de maestru în stiinţa apicolă a participat şi reprezentat ţara la al 8-lea congres apicol la Torino, unde propunerea D-sale cu privire la prevederea bolilor contagioase la albine în legile de poliţie veterinară a fost adoptată cu unanimitate. De asemeni, la al IX-lea congres ţinut în 1937 la Paris şi la al X-lea ţinut la Zürich, unde am participat împreună, D-sa a fost un exponent de importanţă al cauzei apicole mondiale, aşa cum a fost şi la reuniunea apicolă de la Praga din 1937 impunând astfel pretutindeni peste hotare apicultura românească la loc de cinste.

Ca om de laborator, cercetările Domniei-Sale în domeniul apicol, concretizate unele, în comunicările făcute la congrese iar altele publicate în mai toate revistele de specialitate apicolă din străinătate precum şi în paginile României Apicole în cei 22 ani de apariţie regulată, rămân o mărturie sinceră şi obiectivă de activitatea prodigioasă ce în acest răstimp a depus-o, evidenţiind astfel şi mai mult apostolatul D-sale pe tărâm apicol.

Dorindu-i din suflet încă mulţi ani plini de sănătate, pentru ca contribuţia D-sale în ramura apicolă să fie încă în continuare de mult folos celor ce se ocupă cu apicultura şi mai ales ţării, ţin să afirm că maestrul Dr. Florin Begnescu, reprezintă o pagină din cele mai importante în istoricul albinăritului la noi.

GRIGORE AL. GIOSSAN

La Congresul Internaţional de apicultură 1939 pe lacul Zurich D-nii Dr. F. Begnescu, R. W, Frow, O. Morgenthaler, Gr. Giossan

Dl. Consilier Medic Veterinar Florin Begnescu

Societatea Centrală de Apicultură din România hotărând încă de mult redactarea unui număr festiv care să fie dedicat persoanei d-lui Dr. Veterinar Florin Begnescu, se găseşte astăzi în posibilitatea înfăptuirii acestui mare deziderat.

Considerând că este o datorie să-şi spună cuvântul în această modestă închinare toţi cei ce s'au documentat din numeroasele lucrări personale, sfaturile prieteneşti sau conferinţele apicole dela Institutul Naţional Zootechnic ale d-lui Dr. Florin Begnescu, simt o adâncă mulţumire pentru prilejul ce mi se oferă de a prezenta pe această cale omegiile mele de admiraţie şi deosebit respect ce port d-lui Consilier Dr. Florin Begnescu, fost şeful Secţiei de Apicultură din Inst. Naţ. Zootechnic, om de înaltă ţinută intelectuală şi viu exemplu de muncă devotată în slujba şi progresul albinăritului românesc al cărui părinte se poate considera cu drept cuvânt, că este.

O serie de cursişti în faţa I.N.Z. Bucureşti.

Fie ca aceste modeste rânduri şi cele ce veţi mai citi în numărul festiv despre d. Dr. Florin Begnescu să vă fie exemplu în viitor şi îndemn pentru muncă, aşa cum cel omagiat astăzi îndemna prin dedicaţie în cărţile sale, acum 22 ani pe copii săi Ion, Petru şi Paula să ia exemplu de muncă dela albine.

Vicepreşedintele Societăţii Centrale de Apicultură
Căpit. ZISSU DUMITRU

Un omagiu Domnului Consilier Dr. Veterinar Florin Begnescu

Sărbătorirea d-lui Inspector Dr. Veterinar Fl. Begnescu nu este numai un act de curtoazie colegială, şi amicală; ci mai curând o recunoştinţă colegială apicolă, şi dacă nu exagerez, chiar de o importanţă obştească. Fac această remarcă, deoarece datorită ştiinţei, perseverenţei, iscusinţei, pasiunei şi sforţărilor depuse dela începutul carierei sale până azi, pentru desvoltarea şi propăşirea stupăritului în întreaga ţară şi instruirea nenumăratelor serii de stupari, în tainele stupăritului, care la rândul lor au dat naţiunii, acest minunat dar al naturii „Mierea".

Odată cu mine, toţi stuparii care au avut prilejul fericit de a participa la conferinţele d-sale, aşa de mult apreciate, avem obligaţiunea morală să aducem prinosul nostru de admiraţie şi mulţumire, maestrului şi iscusitului om de ştiinţă a apiculturii naţionale. Personalitatea d-sale, este mândria tuturor stuparilor din ţară, care a ştiut să ne reprezinte cu aşa de mare autoritate vădită, la numeroasele congrese apicole de peste hotare şi a pus bazele cercetărilor ştiinţifice, în materie de stupărit şi a boalelor albinelor, prin creearea secţiei apicole dela Institutul Naţional Zotechnic, precum şi pentru pregătirea colaboratorilor săi, neobosiţi cercetători în apicultură.

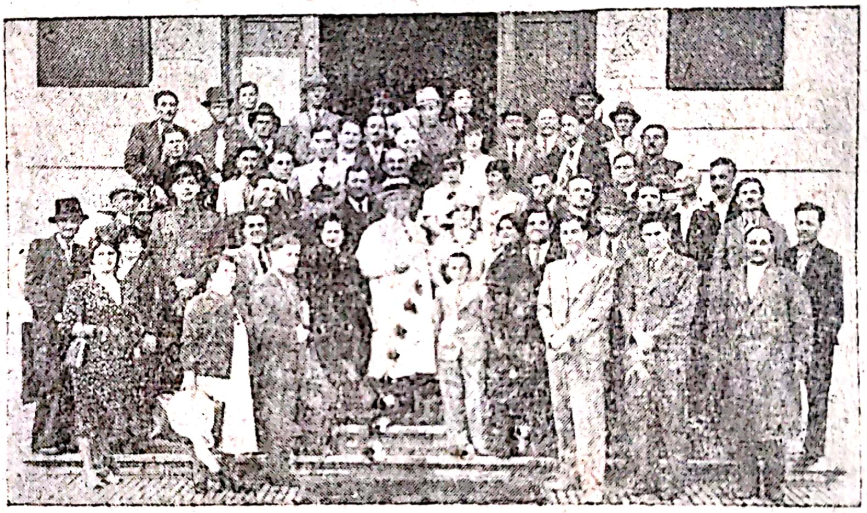

După ţinerea cursurilor la I.N.Z. Bucureşti

Urăm sărbătoritului nostru, desăvârşită sănătate încă mulţi ani pentru a ne bucura de ştiinţa şi cercetările sale.

Preşed. Filialei Prahova, *General Mlădinescu*

Cum l'am cunoscut pe Doctorul Begnescu

Să fie douăzeci şi cinci de ani de atunci. Cu câţiva ani mai înainte începusem să mă ocup de stupărit şi eram abonat la singura revistă care pe atunci publica articole despre albine, revista „Ştiinţelor Veterinare", care apărea la Galaţi.

Doream să construesc stupi în fabrica de tâmplărie pe care o aveam în vremea aceia la Comăneşti jud. Bacău, dar îmi lipseau îndrumări dela un cunoscător. Il cunoşteam pe doctorul Begnescu din scris, din articolele pline de învăţăminte pe care le publica în revistă. M'am hotărît să fac un drum la Galaţi să-l cunosc personal şi să-i cer lămuririle de care aveam nevoe. M'a primit cu cea mai mare bunăvoinţă, mi-a răspuns cu cea mai mare competenţă la nelămuririle mele, i-am vizitat stupina unde mi-a arătat toate realizările sale. Atunci l-am cunoscut nu numai ca un om de ştiinţă, dar şi ca o perfectă gazdă, un om cu sufletul deschis şi entuziast.

Ne-am înţeles în cele din urmă pentru a stabili condiţiile în care urma să se fabrice stupii ce intenţionam să-i pun în lucru, ca d-sa să vină la Comăneşti să-mi vadă instalaţia ce o aveam. A venit, a stat la mine două zile în care răstimp am stabilit cum să se facă stupul Daudant-Blat pe care d-sa îl preconiza încă de pe atunci.

A treia zi ne-am pornit să vizităm stupinele din jur, Doctorul lucra pe atunci la importanta sa operă: „Albinele şi Albinăritul în România" pe care a publicat-o câţiva ani mai târziu. Aşa am vizitat printre altele stupina părintelui Econom Gh. Vartolomeu la Dofteana (Ştefan Vodă) tatăl cunoscutului scriitor apicol Preotul Profesor C. Gh. Vartolomei din Focşani, care avea o foarte frumoasă prisacă bine şi cu multă pricepere condusă. In aceiaşi localitate am mai văzut şi stupina Principelui Gh. Ştirbey, o stupină pavilion de vre-o sută stupi.

Drumul la întoarcere l-am făcut pe jos, dar n'a părut lung, Doctorul Begnescu e un tovarăş de drum, plăcut şi vesel.

Imprejurări neprielnice au făcut ca să nu pot da curs intenţiunilor ce aveam de a fabrica stupi sistematici, pe scară mare aşa cum doream, fabrica a fost distrusă de un incendiu în 1925, dar de atunci am păstrat legături strânse cu doctorul Begnescu. Timpul a trecut, am ajuns să colaborez mai de aproape cu d-sa în activitatea noastră la societate, am dat la iveală stupul „Dadant-Auto"... dar asta e altă poveste.

Nu pot să uit însă impresia adâncă ce a făcut asupra mea cele câteva zile petrecute împreună. Dacă m'am ocupat mai târziu cu mai multă stăruinţă de stupărit, apoi aceasta nu se datoresc decât influenţei pe care a avut-o această vizită. Doctorul Begnescu are darul de a transmite entuziasmul lui şi altora şi aceasta e una din marile sale calităţi.

C. ŢINTEA

Inchinare Doctorului Florin Begnescu

Informaţia cuprinsă în numărul de pe Aprilie a. c. al „R. A.“ cu privire la numărul festiv dedicat doctorului veterinar Florin Begnescu, la încheierea celor 40 de ani de activitate pentru apicultura românească m'a mişcat şi m'a înduioşat, gândindu-mă ce gând bun a avut Comitetul Societăţii noastre, de a sărbători pe această cale, pe unii din pionii apiculturii noastre. Şi aceasta din cauza, pe deoparte că doctorul Florin Begnescu şi-a început activitatea în Moldova de unde sunt şi eu, iar pe de alta şi îndeosebi pentru asta, că cunosc de mai bine de 30 ani pe sărbătorit cu care am stat în corespondenţă şi de care mă leagă o strânsă prietenie.

Dr. Florin Begnescu

Deşi originar din Ardeal, fiu de modest învăţător poposit dincoace de Carpaţi, care a contribuit cel dintâi la iniţierea inimosului său fiu în tainele albinăritului, Florin Begnescu a înţeles ca, călcând pe urmele modestului său părinte care a publicat cel dintâi tratat de apicultură la noi, să contribue cu puteri noui la propăşirea acestei nobile îndeletniciri, dedându-se în timpul liber unei harnice activităţi publicistice, pentru edificarea celor neştiutori şi încurajarea începătorilor. Şi-a făcut debutul în publicistica apicolă la o revistă bucureşteană de popularizarea ştiinţei care purta numele pe acea vreme „Ziarul

Călătoriilor" editată de ziarul „Universul" şi care a făcut apreciabile servicii apiculturii româneşti, care era la începuturile ei, am putea spune, în ceeace priveşte apicultura sistematică. Aceasta era prin 1914.

Cu câţiva ani înainte, Fl. Begnescu încercase să scoată o revistă „Apicultura modernă" din care a apărut, cred, numai 3 numere şi din cauza lipsei de interes, la noi, pentru aşa ceva, mai ales pe acea vreme, revista şi-a încetat apariţia. Eu cred că era prin 1904, dacă memoria nu mă înşeală... In 1916 începe să scoată „Revista Ştiinţelor Veterinare" care a apărut neîncetat timp de 30 de ani, în condiţiuni tehnice deosebit de îngrijite, publicaţie care a absorbit o foarte mare doză de energie conducătorului ei — sărbătoritul nostru de azi, doctorul Florin Begnescu — şi incalculabile sacrificii materiale. I-am fost colaborator începând chiar cu No. 2, ori de câte ori mi-a fost posibil.

In excursie apicolă.

In paginile acestei reviste apicultura a avut permanent rezervată o pagină a parte. Prin această revistă se continuă mai departe activitatea publicistică a doctorului Begnescu, pentru apicultură şi pentru organizarea apicultorilor într'o societate a lor.

Intre timp, doctorul Begnescu se strămută cu serviciul şi cu domiciliul la Bucureşti, unde a organizat Societatea Centrală de Apicultură, în calitate de Preşedinte perpetu a lei, ani dearândul. Tot acum apare lucrarea sa „Cultura albinelor", „Albinele şi albinăritul în România" şi lucrarea de propagandă pentru străinătate: „Ruches et Ruchers de Roumanie". Bogat ilustrată, ca şi numărul de pe Iunie-Iulie 1937 al Revistei Ştiinţelor Veterinare închinat albinelor şi apiculturii, foarte bogat în material şi deosebit de interesante ilustraţii (clişee în text).

Doctorul Begnescu a mai publicat şi alte scrieri de apicultură. Unele au fost recenzate chiar de subsemnatul. Neavând materialul necesar la îndemână, nu mă opresc mai mult asupra activităţii publiciste a prietenului meu mai mare în vârstă, doctorul Begnescu. Ar fi fost de atins latura practică, anume organizarea apiculturii sau mai bine zis gruparea apicultorilor noştri într'o asociaţie puternică.

Aicea nu eu sunt acela care mă voi putea pronunţa, deşi am fost unul dintre cei dintâi care am îndemnat pe calea scrisului, să se facă lucrul acesta şi anume sub egida prietenului comun al albinelor din ţara noastră, dr. Fl. Begnescu. Au fost realizări frumoase şi lupte, cum era şi firesc şi lucrul acesta e regretabil, dar e inevitabil ori de câte ori este vorba de activitate la care conlucrează mai mulţi inşi. Cred că afirm un adevăr când spun că nu-mi este străin nimic din tot ce s'a lucrat în materie apicolă la noi dela războiul cel mare, ba încă şi cu câţiva ani înainte şi până în prezent. Ori ce s'ar spune, s'au făcut progrese nespus de mari, Meritu e al acelor ce au dat directive. Intre aceştia d-rul Fl. Begnescu îşi are partea lui de merit bine definită. Incontestabil, sunt încă atâţia alţii, a căror activitate a contribuit deopotrivă la propăşirea apiculturii româneşti. Ori cine va judeca obiectiv şi cinstit, nu poate să nu recunoască lucrul acesta. Explicaţia e una singură:; aceeaş dorinţă de mai bine a stăpânit inimile tuturor ce s'au înjugat la această treabă. Trecând peste aceste consideraţiuni, ţinem să precizăm un lucru care nu trebue scăpat din vedere: meritul deosebit ce-l are d-rul Fl. Begnescu, pe lângă atâtea altele, de a fi obţinut de la Institutul Naţional Zootehnic, o sală permanentă pe seama apiculturii, care a fost transformată într'o expoziţie permanentă, deosebit de interesantă, prevăzută cu material demonstrativ, scheme, fotografii, unelte apicole, etc., la îndemâna vizitatorilor.

Aici se ţin şi şedinţele comitetului societăţii şi în amfiteatrul aceleaşi clădiri s'au ţinut cursurile apicole în toţi anii. Ceea ce a lipsit permanent, a fost o Bibliotecă centrală bine înzestrată nu numai cu lecturi româneşti, dar şi străine. Aceasta e ma era lipsă pe care o simţim cu toţii; credem însă că ea va fi acoperită încetul cu încetul. Incheind rândurile de faţă, dorim ca Preşedintele de onoare perpetum al Societăţii Centrale de Apicultură din România, să continue a se bucura de aceeaşi seninătate sufletească pe care a avut-o totdeauna, în ciuda fulgilor de zăpadă care-i încununează coafura, până la adânci bătrâneţe, spre cel mai mare folos al apiculturii româneşti.

Vivat Academia, vivat profesores !

Focşani.

Preot C. Gh. VARTOLOMEU

Modestă mulţumire

Aceste câteva rânduri pornesc dintr'un ungher al inimii. Dela un începător într'ale albinăritului, de a cărui convertire vinovat e d. dr. Florin Begnescu.

In vara anului 1946, întâmplarea a făcut să aflu că, la Secţia de Apicultură a Institutului Naţional Zotehnic, se organizează un curs de Apicultură.

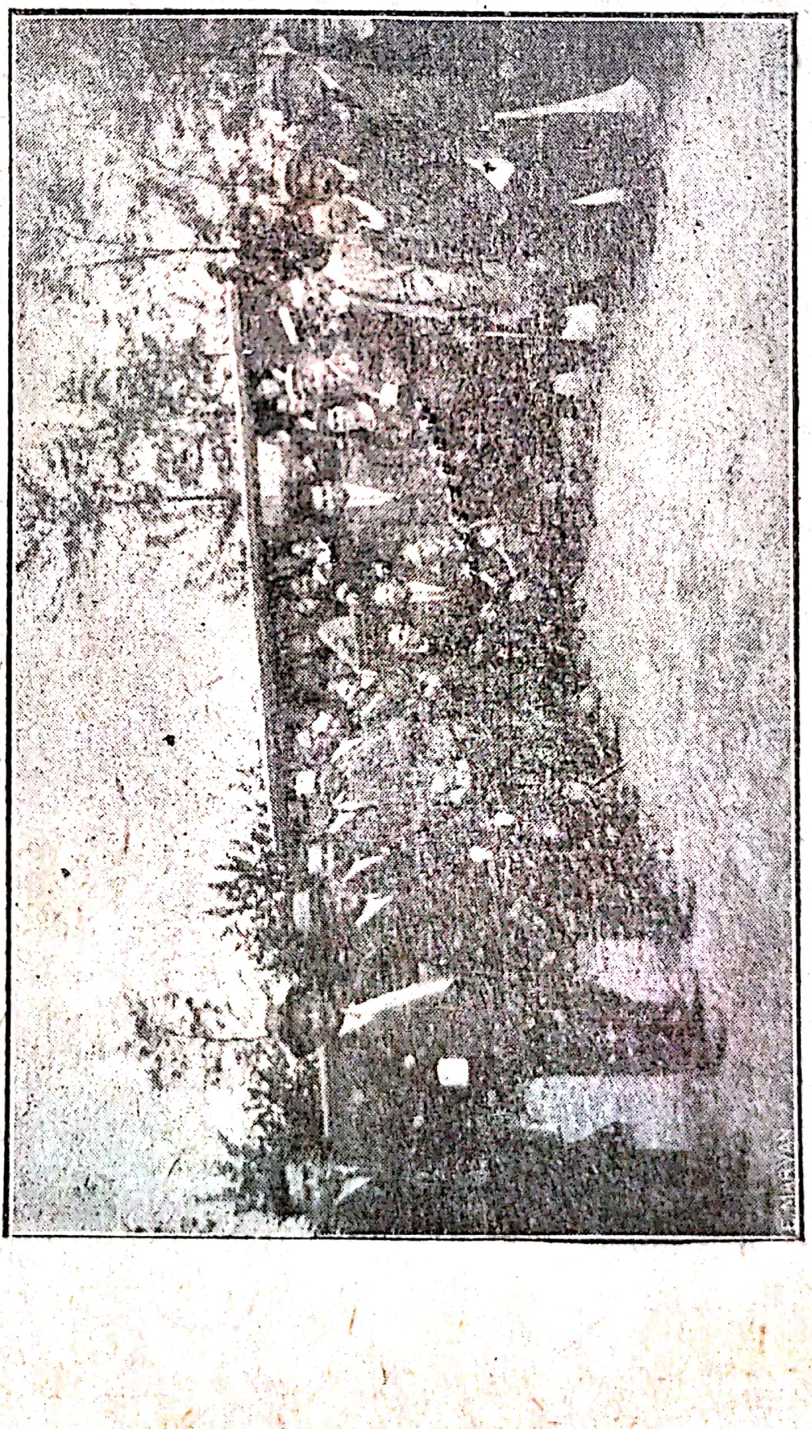

In excursie practică cu audienţii cursurilor.

O veche simpatie, până atunci cu caracter latent, m'a decis să frecventez toate prelegerile și, la sfârșitul acestora, să iau parte la vizitarea în grup, cu o parte din cursiști, conduși fiind de d. dr. Florin Begnescu, la o stupină bine organizată din județul Dâmbovița.

Pentru transportul excursioniștilor, fiind folosită o mașină C.F.R. descoperită, este adevărat că, nici când n'am colectat pe haine o așa cantitate de praf, dar în acelaș timp trebue să mărturisesc că nici când n'am avut o așa de mare mulțumire sufletească, privind obiectul excursiei.

După vizitarea stupinei gazda a servit o gustare, la care cu toții ne-am simțit ca într'o singură familie. Printre alte cuvântări ocazionale, un vechi și distins stupar a spus câteva cuvinte pornite din inimă. Și când cuvintele au căutat să arate recunoștința pe care o poartă mulți stupari d-lui dr. Fl. Begnescu, am zărit o lacrimă ștearsă pe furiș...

Cred că a fost una din rarele mulțumiri sufletești ce pot fi culese în lungul unei cariere pline de devotament și cinste.

Lacrima aceea, stimate d-le dr. Begnescu, m'a făcut să înțeleg că albinăritul adevărat (și nu acela care caută numai și numai câștig material și care merge, în vederea acestui scop, până la falsificarea naturii) este găzduit mai ales în inimi!

Și acum simt nevoia unei mărturisiri.

Părul cărunt și vocea domoală a d-lui dr. Fl. Begnescu mi l-a readus din amintirile copilăriei pe unchiul Ilie...

O casă bătrânească, la țară. Prin odăi, deasupra grinzilor, stau înșirate gutuile. Peste tot miros îmbătător de ceară curată, de albine. Livada cu pomi roditori, îmbătrâniți odată cu acela care i-a sădit. Pe sub pomi, șiruri, șiruri de stupi. In mijlocul acestora, căsuța cu unelte și masa la care se odihnește unchiul Ilie și deapănă o poveste cu albine multe și harnice, unui nepoțel de-o șchioapă, prea fraged ca să priceapă multe...

Apoi, într'o zi de vară, albinele, în zumzet răscolitor, l-au condus pe unchiul Ilie la cimitir. Și nu știu dece nepoțelul de-o șchioapă n'a plâns niciodată în viața lui atât cât a plâns în ziua aceea...

Pentru lacrima aceea, stoarsă dintr'un suflet de stupar bătrân și pentru readucerea și statornicirea în amintire, sub o lumină cu totul nouă, a aceluia care a fost pentru mine „unchiul Ilie”, modesta și sincera mea mulțumire maestrului dr. Florin Begnescu.

VLADIMIR BRĂDESCU

Apicultorii sărbătoresc pe Apostolul lor Domnul Doctor Florin Begnescu

In revista „Apicultura Modernă" an. I No. 1, Ianurie 1906 apărută sub direcţiunea d-lui Remus N. Begnescu delegat de Ministerul Instrucţiunei publice cu răspândirea în ţară a stupăritului raţional redactată de *„Veterinarul Florin Begnescu"* — cum scria pe copertă în graiul poporului românesc am citit un articol redactat de d. dr. Florin Begnescu: *Câteva cuvinte asupra tretului şi prezentului apiculturei"*.

L'am cunoscut cu ocazia expoziţiei jubiliare din 1906 şi vă mărturisesc că am rămas viu impresionat de personalitatea acestui vajnic luptător pentru ridicarea apiculturei.

L'am auzit vorbind, i-am ascultat cursurile apicole, l'am văzut zbuciumându-se pentru un scop înalt. I-am citit scrierile, cărţi, articole şi din cele ce a mai scris merită a fi date câteva rânduri:

„Incă de copil convins de marile foloase ce poate aduce cultura albinelor, am dat de pe atunci toată atenţiunea acestor laborioase insecte. Am crescut împreună cu ele şi m'am obişnuit aşa de bine cu dânsele că mi-au devenit dragi. Arta cu care lucrează îţi impune atenţiune şi apoi cui nu-i atrage privirea admirabila lor măestrie?

„Am avut această ocaziune acasă şi o ocaziune şi mai fericită am avut-o în timpul cât mi-am făcut studiile în Italia unde în acelaş timp m'am ocupat şi cu apicultura.

Erudiţia articolului acesta — pe 8 pagine scris de d. dr. Florin Begnescu în revista mai sus zisă a mai fost amintită de mine într'un articol omagial în revista „România apicolă" şi merită să mai fie scris spre lauda celui care l'a elaborat.

Dorul lăuntric ce îl frământa pe d. dr. Begnescu din frageda copilărie l'a împlinit prin mutarea d-sale din Galaţi în Capitală.

Aci, la Institutul Naţional Zootehnic a înfipt pionul desvoltării apiculturei, înfiinţând Secţia de apicultură. Acolo i-am spus dorul ce mă frământă de a pătrunde în tainele apiculturii ce de veacuri au cunoscut părinţii noştri în înstărirea ţinuturilor lor.

Ca o mamă ocrotitoare ne-a strâns şi învăţat în memorabilele şi savantele d-sale cursuri de apicultură formând Direcţia apiculturei.

„Cât a studiat în Italia timp de 4 ani şi a văzut ferme apicole ca aceia dela San Petro din Regio Emilia atunci a avut favoarea a consulta vastele biblioteci din Bologna, Turino, Modena și Veneția, în ceea ce privește apicultura... desepre aceasta și a propus a scoate o scriere a o expune la expoziția noastră jubiliară (1906).

Parcă nu mă rabdă inima să las „Descoperirile lui Schwamerdam ale lui Schirac, Huber și Bonet care sunt epocale în istoria apiculturii, ele sunt bazele formării roilor artificiali, dar introducând fagurii mobili“.

Și în ce descriere poetică se avânta „Veterinarul Begnescu“ la 1906, cum le-a descris în versuri pe albine Virgiliu, Ovidiu, Seneca în Oedip și arată câți bărbați de seamă au contribuit la înălțarea edificiului apiculturei raționale.

In Italia exista o Federație a apicultorilor și mai multe societăți pentru încurajare din care unele au jurnalele lor speciale. Arată pe Directorul din Milano, d. Cavaler de Rauchenfels, care e demn a sta în fruntea apicultorilor moderni.

Și câte personalități mondiale Layeans, Dadant și de Root cel mai mare stupar considerat Rochefeller al apicultorilor.

Stăruințe neîncetate se cheltuesc în diferite ramuri de ostenitori cu râvnă care se sbat pentru o țintă aleasă, doar de se va trezi nesimțirea obștească și să ajungă a prețui vrednicii și silințe care în adevăr merită prețuire.

S'a ridicat dintre noi cineva să toarne însuflețire în vinele apicultorilor — din entuziasmul culturii albinelor studiate în Italia; învățându-ne tainele apiculturii, rânduri de doritori în zeci și zeci de ani, ca să ne prezinte lumei cât mai luminați în cultura albinelor.

Și ridicând steagul apiculturei o impunătoare oștire de apicultori l-au urmat formând societăți și filialele județene, ce se avântară spre progres. Dar d. dr. Florn Begnescu, a muncit pentru desvoltarea apiculturii, **deplasându-se în toată țara și în** străinătate la Congresele apicole, iar d-sale i-au adus stimă și admirație în rândurile apicultorilor.

Cinste acelora ce din vremea veche au stat lângă el și l-au ajutat.

Pentru toate meritele câștigate și tot ce a făcut pentru apicultură, este astăzi îndreptățită această sărbătorire.

Ca ascultător al laborioaselor d-sale cercetări, învățături și îndemnuri, sunt fericit că pot să-i aduc prin aceste câteva rânduri, modestul meu omagiu și să-i urez de a fi mai departe înaintașul și îndreptătorul în arta apiculturei prin locul ce cu vrednicie l-a câștigat în fruntea apicultorilor.

Constantin Lascăr

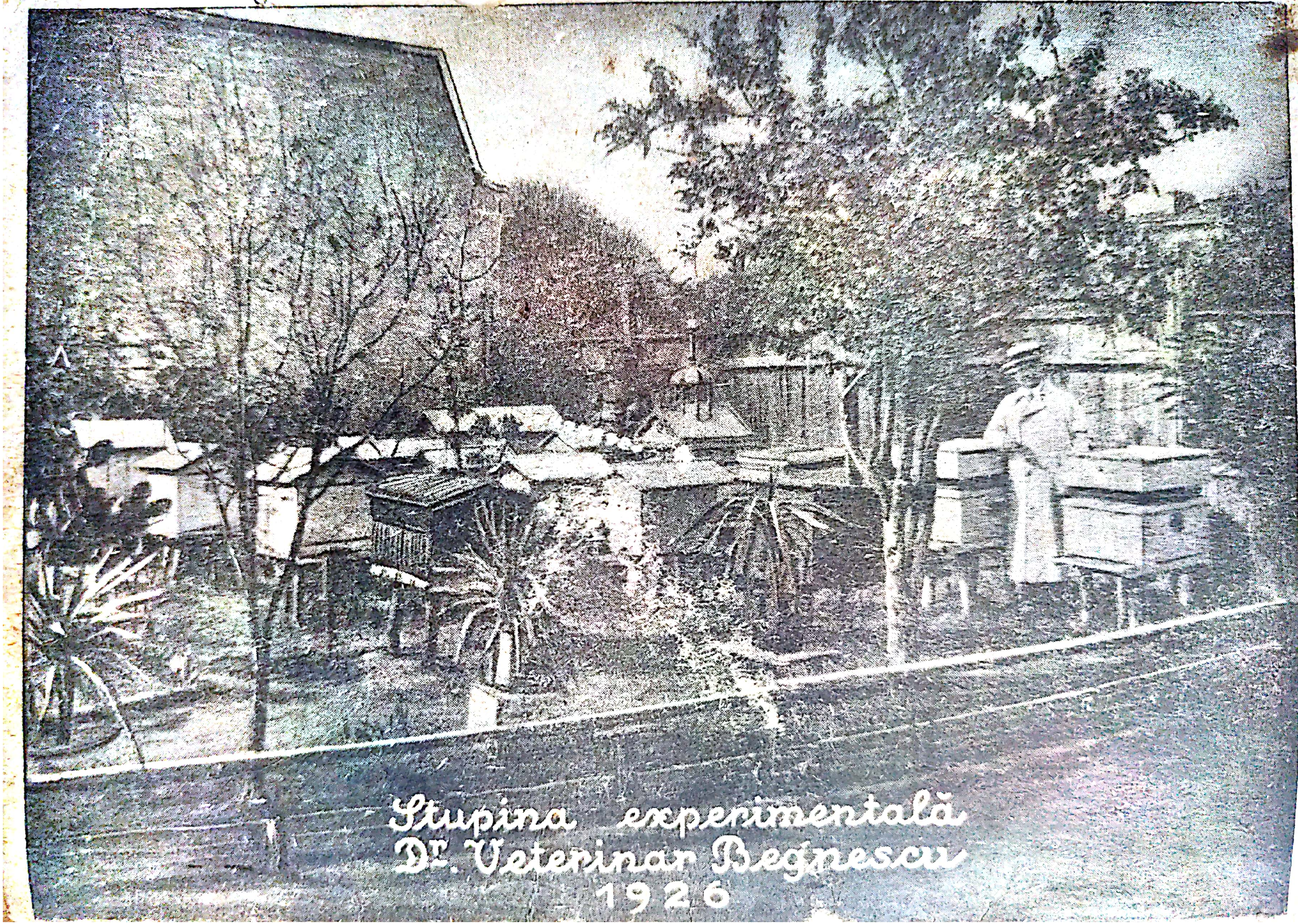

Stupina experimentală
Dr. Veterinar Begnescu
1926

PORUCIUC

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL
SOCIETĂȚII
CENTRALE DE
APICULTURĂ
DIN ROMANIA

ANUL XXII Nr. 6 IUNIE 1947

Societatea Centrală de Apicultură din România

Persoană Juridică
Sediul Societății: București VI, Str. Dr. Staicovici 63
Palatul Institutului Național Zootehnic

Președinte de onoare statutar: Prof. *Traian Săvulescu* Ministrul Agriculturii și Domeniilor.
Vice-Președinți de onoare: Dr. Florin Begnescu.
Grigore Giossan.

Comitetul Central

Președinte: Dr. Nicolae Romanescu.
Vice-Președinte: *Cpt. Zissu Dumitru.*
Secretar general: *Dr. I. Banu*
Director România Apicolă: *Cpt. Ing. Veceslav D. Harnaj.*
Directorul Arhivei, Bibliotecii și Gestionar al Bunurilor *D. Prodan*
Casier: *Constantin C. Țintea*
Membri: *Dr. Cornelia Pelimon, Ing. Agr. N. Foti, și S. Ruginosu*

Cenzori activi: *Gh. Pandrea, Ilie Ivănescu și Vasile Ioan*
Cenzori supleanți: *C. V. Lascăr, D-na Henrieta* Delavrancea-Gibory *și D-ra Golescu.*

I. — Cereți, în orice împrejurare, concursul Societății centrale de Apicultură din România, adresându-vă ei la căsuța poștală 525, București I, și folosind pentru aceasta numai cărți poștale cu răspuns plătit.

II. — Conform art. 13 din statute, toți membrii Societății centrale de Apicultură au dreptul să asiste oricând la ședințele lunare ale comitetului, care vă primește totdeauna bucuros. Ședințele au loc la 15 ale fiecărei luni orele 16.

Articolele de publicat în Revista „România Apicolă" ca și orice reclame etc. se vor trimite pe adresa Societății Centrale de Apicultură din România, București Căsuța Poștală 525.
Abonamentele și orice sume se trimit numai pe numele Societății Centrale de Apicultură la Cont CEC. N. 12.984

ABONAMENTUL: Pentru Instituțiuni, Societăți: lei 500.000 anual; Pentru membri abonamentul 100.000 lei, iar cotizația astfel: 20.000 lei pentru membrii ce au până la 10 stupi, 50.000 lei până la 40 stupi și 100.000 lei peste 40 stupi. Taxa de înscriere 10.000 lei.
Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

CUPRINSUL

Colectorul de polen de Nicolae Romanescu; *Aerisirea coloniilor pe timpul transporturilor* de Cpt. Ing. Veceslav D. Harnaj; *Nomenclatura în Apicultura Românească* de Mircea Moreanu; *Comunicat al Societății Centrale de Apicultură din Bulgaria* (traducere liberă) de Ing. Ștefan Popescu; *Calendarul Stuparului* de C. L. Hristea; *Circulara Americană* (continuare); *Informațiuni Apicole.*

ANUL XXII Nr. 6 IUNIE 1947

ROMANIA APICOLA

Organ al Societății Centrale de Apicultură din România

Colectorul de polen *)

Intre 1930 şi 1940, s'au făcut în America de Nord cercetări serioase, care au dus la încheerea că desvoltarea puietului *în timpul iernii* este nu numai de fapt normală, dar este şi de dorit, pentruca contingentele noui de albine tinere să ia locul albinelor ajunse la bătrâneţe şi căzute moarte pe fundul stupului. Desigur însă că orce creştere a populaţiei unei colonii, în afara perioadelor de cules mare sau mult înainte de ivirea firească a acestor perioade, nu se poate face decât cu folosirea unor *însemnate rezerve* de miere *şi polen.* De aceea, Americanii lasă în stup mult mai multe provizii, din ambele feluri de hrană, decât Europenii, şi mai ales acestui fel de a proceda trebuie să-i atribuim recoltele de 2-3 ori mai abundente, pe care ei le strâng. Americanii aleargă în aceeaşi măsură după polen, ca după nectar, şi un câmp care are numai nectar nu este scotit, la ei, potrivit pentru apicultură.

Niciodată climatul de primăvară, foarte schimbăcios dela o zi la alta, nu lasă culegătoarelor să iasă necurmat la câmp. In fine, suntem prea obişnuiţi să înţelegem prin *hrănire stimulentă* numai hrănirea ajutătoare cu miere, în doze crescânde, pe care o dăm coloniilor primăvara, deobiceiu cu cel puţin 40 zile înainte de culesul mare, şi eventual la sfârşitul verii, pentru a ne asigura, zicem noi, colonii puternice. Astfel, în Europa suntem împinşi să nu luăm îndeajuns în seamă următoarea lege a apiculturii moderne: colonia, ca să fie mereu bună, trebue să aibă *într'una* la dispoziţie *mari rezerve de polen.* Fără acest polen desvoltarea puietului şi viaţa coloniei este când mai intensă, când mai redusă, veşnic în dauna câştigului constant după care stuparul umblă.

O colonie consumă într'un an apicol (1 August — 1 August) 18-23 kgr. de polen, pentru a menţine puietul într'un stadiu optim de desvoltare. Puterea unei colonii nu este însă garanţia absolută că polenul va fi strâns de pe câmp şi că va fi ales cel

---

Notă : Sovietici recomandă un colector la care pânza dela urdiniş este potrivită chiar deasupra cutiei colectorului, ceeace ar împiedica o răspândire negală a polenului în cutie.

mai bun, fiindcă în momentele când polenul lipseşte din flori, colonii de aceeaşi putere strâng diferit polenul care se mai iveşte: există, dela colonie la colonie, o deosebire în destoinicia de a descoperi rezervele de polen de pe câmp şi există o deosebire în calitatea polenului, după floarea din care el este cules. Cumpăna dintre adunarea polenului trebuincios şi populaţie, activitatea de culegere selectivă a albinelor, iată cele două cauze care fac ca, în perioadele când polenul se face rar, să vedem doicile chiar ale unei colonii puternice delăsând puietul şi chiar asvârlindu-l afară, dacă colonia nu are mereu o bogată rezervă de polen.

Pentru adunarea în faguri a acestor rezerve, s'au născocit două genuri de mânuiri anume: fie văduvirea unei colonii puternice şi cu regină bătrână, fie îndepărtarea vremelnică a uneia din cele două regini ale coloniilor înfrăţite, ce se împreună de unii cu prilejul marelui cules. Coloniile organizate adună, cu drept cuvânt, mai mult polen de rezervă, fiindcă nu mai au destul puiet pentru consumarea polenului adunat de culegătoarele de polen.

S'a putut dovedi că numai în unele localităţi şi numai în timpul scurt al marelui cules se pot lăsa coloniile puternice un timp fără regini, pentru adunarea a mari cantităţi de polen în faguri. Indeobşte, atari mânuiri duc la jertfirea în parte a recoltei coloniei şi mai au neajunsul că ne silesc, la urmă, să mutăm fagurii în coloniile pe care vrem să le prevedem cu rezerve de polen (tocmai cele mai slabe din stupină), ceeace nu este de sfătuit decât dacă suntem siguri că nu avem nici o boală în stupină.

După cum siropul de zahăr din sfeclă ori trestie nu poate înlocui în întregime foloasele hrănirii cu miere, tot astfel nu s'a izbutit să se înlocuiască în întregime polenul prin altă hrană la fel potrivită.

Dacă punem un lung şir de colonii în *condiţiuni de seră* — după ce le-am prevăzut cu regini surori şi provizii identice — constatăm primăvara mari deosebiri în desvoltarea puietului, după alimentaţia suplimentară cu care am hrănit coloniile: când hrănrea se face numai cu miere, ori cu miere amestecată cu făină din boabe de soia, după primele 10-12 zile dela începutul desvoltării puietului vedem că, deşi regina nu a încetinit ritmul ei de ouare, puetul nu se desvoltă în acelaşi ritm (suprafaţa de puiet căpăcit ne-o arată); când hrănim cu miere, făină de soia şi polen, constatăm că puietul creşte vădit mai mult, cu cât amestecul are mai mult polen. Totuşi, dacă polenul este mai atrăgător pentru albine doici, chiar cel de calitatea cea mai bună nu conţine mai mult de 25 la sută părţi nutritive (în cazul de faţă, numite proteine), pe când făina de soia conţine 50-52% proteine. Astfel, Americanii s'au oprit la formula unei paste hrănitoare în care, la miere şi făină de soia, se adaogă numai 25% polen nestricat, mai ales că nu dispunem niciodată de cantităţi nelimitate de polen.

Rezumativ : polenul este mai gustos pentru albine şi făina de soia este mai hrănitoare, cu toate că nu conţine tot atâtea elemente aţâţătoare ca polenul. Prezenţa polenului în hrana puietului asigură o desvoltare neîntreruptă şi crescândă a puietului la sfârşitul iernii şi începutul primăverii ; înfine, cu cât sunt mai multe albine în colonie, cu atât consumul de polen, împărţit pe cap de albină, este mai mic, astfel că avem interesul să nu lăsăm ca să slăbească colonia la sfârşitul iernii.

Hrănirea se face în orice caz cu începere din Februarie şi până la sfârşitul lui Aprilie, aşezând câte o cantitate de 500 gr. pastă hrănitoare (preparată cu formula publicată de noi în România Apicolă din Martie 1947) în grosime de 8-10 mm. întinsă peste spetezele de sus ale tuturor ramelor coloniei, care conţin puiet. Pasta se acoperă cu hârtie parafinată ori ceruită, pentru a-i păstra moliciunea. După cum este mai îndelungat timpul frumos, adăogăm alături de resturile turtei de pastă hrănitoare o altă turtă, cam după 7-10 zile, tuturor coloniilor lipsite complet de polen, fiindcă albinele consumă cu nesaţ turta hrănitoare.

Polenul negăsindu-se în comerţ, în nici o ţară, iar mânuirile arătate mai sus în scopul de a aduna rezerve de polen nefiind de sfătuit, Americanii răspândesc la ei un aparat numit : Colectorul de Polen.

Dela început trebue arătat că acest colector :

a) se aşează numai la colonii puternice, prevăzute în interior cu destui faguri cu polen, pentru a nu stânjeni prea mult viaţa coloniei ;

b) în zilele călduroase, între corpul stupului şi fund este bine să se aşeze un cat gol, la care s'au tăiat în pereţii mărginaşi ferestre largi, prevăzute cu pânză de sârmă ;

c) în cutia unui colector se adună, dela o colonie puternică şi de bună seamă, în afara perioadelor de mare cules, destul polen (9-18 kgr.) pentru a avea rezerva cu care să pregătim, primăvara, *pasta trebuincioasă altor 50 colonii în lipsă de polen* (pastă cu 25 % polen) ;

d) polenul se ridică pe vreme udă, din cutia colectorului la fiecare 3 zile, iar pe vreme uscată săptămânal ; în orice caz, dacă polenul, este umed, se presară în pături subţiri pe tăvi şi se usucă în cuptor. fără a se prăji ; apoi, se va păstra în borcane de sticlă ori tablă ;

e) dacă este atacat de moli, se va trata cu paradiclorurbenzen, carbon disulfid sau mai bine cu metyl bromid, care este cea mai bună substanţă pentru nimicirea molilor, lorvelor şi ouălor ei ;

f) colectorul de polen se poate confecţiona uşor de orice stupar şi în orice atelier utilat pentru confecţiuni cu lemn, pânză de sârmă şi tablă.

Descrierea:

Colectorul de polen este alcătuit din:

1. dintr'o pânză de sârmă cu ochiuri de 5 mm. aşezată în

forma literii U pe toată suprafaţa urdinişului ; cele două foi ale pânzei păstrate depărtate cu 1 cm.

2. după împingerea înapoi a fundului stupului ori înlăturarea scândurii de zbor (operaţiune posibilă la stupul ce urmează să fie făcut la noi, în serie), se aşează pe marginea de jos a pânzei de sârmă dela urdiniş şi în locul scândurei de zbor, o cutie având lungimea urdinişului întreg şi toate laturile de câte 7,5 cm. cutie acoperită cu o pânză cu ochiuri de 3 mm.

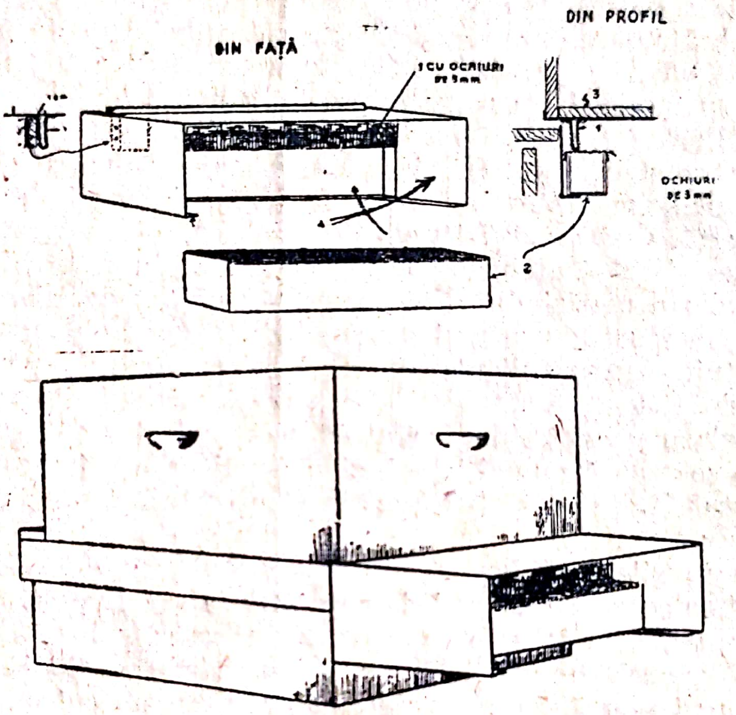

COLECTORUL DE POLEN AŞEZAT LA URDINIŞ

3. imediat mai sus de pânza care acoperă întreg urdinişul, în locul streşinei (umbrarului) se aşează o tablă care pătrunde până sub buza de sus a crăpăturii urdinişului şi peste tablă se aşează o scândură potrivită, ambele de lungimea întregului urdiniş şi de 10-18 cm. lăţime ;

4. este bine ca şi în părţi să aşezăm câte o apărătoare de aceeaşi lăţime (adâncime) pentru a feri polenul din cutia colectorului să se ude cu ocaziunea ploilor ; dacă fundul este dat înapoi, pentru a face loc cutiei colectorului, aceste apărătoare trebuiesc astfel construite încât să acopere orice loc liber lateral, prin care albinele ar putea reveni dela câmp, ocolind trecerea prin ochiurile pânzei dela urdiniş.

Albinele, la sosire, trebue să pătrundă prin pânza de sârmă dublă, cu ochiuri de 5 mm. ceeace le sileşte să piardă în trecere perinițele de polen dela picioare, care perinițe cad pe sârma cu care este acoperită cutia colectorului. Alte albine, circulând pe această pânză cu ochiurile de 3 mm. care a luat locul scândurii de sbor, răstoarnă în cutia colectorului bobiţele de polen, care au destul loc să treacă prin ochiuri.

Vedem că cutia este agăţată şi sprijinită de apărătoarele mărginaşe şi ferită de ploaie prin streaşina descrisă. Aparatul este simplu. Totuşi, este de dorit ca lemnul cutiei să fie bine vopsit, pentru a nu prinde umeazeală, pe care ar trece-o polenului stricându-l repede.

Vor figura oare colectoare de polen, alături de uneltele şi aparatele de care stuparul nu se poate lipsi, precum afumătorul, masca, levierul de ramă şi centrifuga? Folosirea lor reclamă o muncă în plus, dar să nu uităm că fără polen puietul nu creşte şi fără mult polen mereu colonia nu se menţine puternică. Colectorul de polen ne asigură rezervele de polen de care avem nevoe, când facem conştiincios apicultură intensivă.

NICOLAE ROMANESCU

Aerisirea coloniilor pe timpul transporturilor

De o importanţă capitală dar nepusă pe deantregul la punct este felul în care se asigură o cantitate suficientă de aer coloniei pe timpul transportului spre a evita sufocarea ei.

Deslegări nesatisfăcătoare găsim pretutindeni unde ni se recomandă fel de fel de site cu suprafeţe cât mai mari de contact cu aerul. Şi accentuez: nesatisfăcătoare pentru că peste tot s'a pus accentul pe un fenomen cu totul impropriu acestui caz, anume pe aşa zisa „ventilaţie" a coloniei şi nu s'a trecut la studiul intim al problemei.

Dacă cercetăm literatura apicolă observăm că afară de câteva recomandaţii franceze — destul de importante pentru noi azi, dar neaccentuate până acum — pretutindeni la transport se trece ca primă condiţie asigurarea aeresirei coloniei printr'o puternică ventilaţie. De aici o sumedenie de dispozitive de ventilaţie, care mai de care mai avantajoase prin sistemul de circulaţie al aerului în stup.

In tot timpul cât am făcut nomadism am fost nemulţumit de felul în care realizam aeresirea. Nu aveam pierderi decât accidentale, dar felul în care se comporta colonia în timpul transportului, mă făcea să abandonez ca nesatisfăcător fiecare sistem, pentru a utiliza altele cu modificări introduse la aproape fiecare transport.

Greşala bănuesc că provine din felul în care se studiază viaţa albinei în analogie directă cu viaţa omului sau a altor animale şi nu în raport cu condiţiile sepcifice de viaţă ale coloniei.

Cercetările din urmă ne duc la concluzia că sufocarea unei colonii nu se produce datorită lipsei totale de oxigen decât la cazuri cu totul izolate. Agitarea coloniei în preajma, dar mai ales în timpul transportului dă naştere la un consum excesiv de oxigen şi deci la o degajare mare de căldură cari simultan fac ca să avem sufocarea instantanee a coloniei de albine. Prin urmare dacă colonia în timpul transportului se menţine într'o stare de mare agitaţie oricât de ventilat teoretic ar fi stupul, albinele se înghesue la sitele de ventilaţie, opresc pătrunderea aerului, iar consumul oxigenului în cantitate suficientă, iniţial produce o temperatură din ce în ce mai mare, care şi ea concură la rândul ei în mare măsură la mărirea agitaţiei. Ajungem astfel la punctul critic când urcarea temperaturei pe deoparte şi descreşterea cantităţii de oxigen, de cealaltă parte, produc moartea coloniei şi a puetului precum şi ruperea fagurelor.

Aceste constatări ştiinţifice au îndemnat pe apicultori să abandoneze toate teoriile de ventilaţie printr'un „circuit“ şi să-şi îndrepte atenţia mai mult către celălalt factor al asigurării liniştei coloniei pe timpul transportului.

S'a pus astfel problema să se remedieze pentru o bună reuşită a transportului de albine factorii ce produc supraagitagia şi anume:

1.— supraaerisirea coloniei,
2. — luminarea coloniei,
3.— supraîncălzirea stupilor,
4.— lovirile stupilor, proasta lui împachetare, mişcările neregulate ale vehiculului şi alte cauze mecanice exterioare.

Incă dela începutul secolului al XIX-lea apicultorul Guber afirma că în interiorul coloniei aerul are un procent de oxigen mult scăzut celui din aer şi în schimb un exces de bioxid de carbon. O colonie pusă într'un spaţiu de laborator cu o cantitate mai scăzută de oxigen ca cel din atmsoferă, se comportă liniştit şi în deplină activitate, deşi în acest spaţiu o lumânare se stingea. Colonia pusă în contact masiv cu aerul atmosferic este mereu în stare de agitare.

Lumina a comportat şi ea o serie întreagă de studii cu acei faimoşi stupi luminaţi. Extragem doar că pe timpul transportului ea este foarte dăunătoare coloniei prin faptul că albinele simţindu-se închise, sunt chemate de razele de lumină ale ventilatorului, pe unde îşi caută un mic spaţiu de refugiu. Agitarea lor prin negăsirea unei portiţe cât de mici, produce panică în întreaga colonie precum şi astuparea ventilatoarelor. Dacă aceste ventilatoare sunt făcute în părţi diametral opuse (sus şi jos de exemplu), agitaţia produsă de lumină şi aerisire este şi mai mare, albinele find îndrumate să se deplaseze dela o sită la cealaltă în căutarea unui spaţiu de eşire.

Institutul de Apicultură din Moscova a fost preocupat mult de această problemă, în ultimul timp având de făcut masive deplasări de colonii dintr'o regiune în alta. In urma unor studii amănunţite au renunţat la cutiile cu sită ale „Pacage Bee“-urilor americane în favoarea transporturilor de albine în cutii de placaj fără nici un fel de ventilaţie. In aceste cutii intră 4—6 ord 7.20 şi 20.40 [illegible]

economula

rame Dadant-Blatt. Au o rezervă suficientă de aer pentru 5—6 zile, calculată pentru starea normală de neagitare a coloniei.

Prima experienţă a acestor transporturi „întunecoase şi fără ventilatoare“ a dat rezultate foarte bune ţinând seama că la câteva zeci de mii de colonii trimise prin poştă, fără însoţitori la drum de 5—6 zile în mediu cu trenul şi căruţa au dat pierderi până la 5% şi acestea, după afirmaţiile din revista „Pcelovostvo“, datorită neglijenţei stuparilor ce au efectuat împachetarea.

Acelaş institut a făcut studii ştiinţifice atât de laborator cât şi prin analiza aerului din interiorul acestor pachete. S'a ajuns la concluzia că în spaţiul cu cca. 20% oxigen, colonia este agitată, se simte liniştită şi în foarte bună stare când aerul din cutie are 12—13% oxigen şi se sufocă atunci când procentul de oxigen scade sub 5%.

In vara anului 1944 în învălmăşeala bombardamentelor aeriene, mi-a fost dat să văd o confirmare a acestui adevăr. Aveam doi stupi puternici pe care nu-i puteam închide seara, deoarece din cauza căldurii, mare parte din albine erau afară. Transportul trebuia să plece până la 9.30 seara din cauza alarmelor de mai târziu. Toate măsurile luate: stopiri cu apă, afumare, isgonire cu cârpa cu formol, etc., au dat greş. Am fost nevoit atunci să închid stupii către ziua pentru a-i ţine închişi până seara următoare. Era la sfârşitul lui Iunie. Unul din stupi avea sită ep toată partea superioară cât şi cca. 4 dcm² pe partea inferioară; celălalt nu avea deloc sită de aerisire dar avea catul gol aplicat deasupra stupului Dadant. Ambii stupi au fost acoperiţi la cca. 50 cm. deasupra cu rogojini ca să le facă umbră având dedesuptul lor şi până la stup suficient spaţiu pentru adierea vântului.

La ora 14, stupul cu sită era complet sufocat şi ramele topite, rezultat al unei agitaţii extraordinare. Stupul cu cat, fără nici un ventilator, era foarte liniştiti şi până la ora 10,30 seara, când a fost deschis pe noul loc, nu a avut nici o pierdere.

Faţă de relatările de mai sus, consider că este necesar să atragem atenţia asupra unor măsuri practice dovedite a fi mai potrivite în stupăritul nomad. Aceste măsuri pot fi concretizate în:

1. *Asigurarea unui spaţiu suficient de refugiu pentru colonie în timpul transportului.*

De îndată ce colonia se simte închisă şi eventuale lovituri sau sguduituri deranjează armonia ei albinele năvălesc către urdiniş, îl găsesc închis şi de aci cu un zumzet de desnădejde dau alarma. Alte lovituri contribue mult la mărirea panicei. Albinele se simt strâmtorate în spaţiul dintre rame şi caută în cea mai mare grabă să găsească un loc de eşire. Dacă avem un spaţiu de refugiu reprezentat prin capac, cat gol (francezi) sau spaţiu lateral realizat prin scoaterea pe timpul transportului a 3—4 rame, albinele se refugiază în ghem aici şi se liniştesc, dacă alte cauze nu vor surveni ulterior să-l neliniştească: lumină, sgomot, supraaerisire, etc.

2. *Asigurarea unei rezerve suficiente de aer* în spaţiul de refugiu în raport cu tăria coloniei şi temperatura mediului exterior. Uzual se socoteşte ca minimum necesar câte 10—12 dcm³ pentru fiecare kilogram albine pentru o oră la stupii fără ventilaţie şi 2—4 dcm³ pentru fiecare kg. albine pentru o oră la stupii cu ventilaţie.

In vagoanele frigorifere vara sau la transporturile de toamnă şi primăvară acest spaţiu poate fi redus la jumătate şi chiar mai puţin.

Spaţiul arătat mai sus se socoteşte în afara spaţiului de stup ocupat de ramele complect populate.

3. *Realizarea unei aerisiri nu prea mari în capac* fie cu site laterale fie cu un dublu tavan de sită. Aceste ventilatoare sunt bune pe timpul nopţii, iar dacă transportul se face şi ziua, ele vor fi astupate. Idealul ar fi ca aceste ventilatoare să fie de genul ventilatoarelor întunecoase adică să aibă o serie de oblonaşe întredeschise oblic pe unde razele luminoase ar pătrunde mai greu. (Sunt nenumărate sisteme de ventilatoare întunecoase în revistele şi tratatele străine mai vechi).

4. *Executarea transportului cu vehicole comode fără trepidaţii şi lovituri.* De preferat sunt autocamioanele cu platforme mari. In tren şi în autocamioane cu drum bun (asfalt) stupii vor fi aşezaţi cu direcţia ramelor paralelă celei a axului drumului iar în camioanele pe drumurile şi şoselele de ţară şi judeţene ca şi cu căruţele, stupii vor fi aşezaţi cu ramele perpendiculare pe direcţia de mers.

5. Transportul să fie efectuat pe cât posibil noaptea, iar la trenuri se vor aşeza în vagoane frigorifere sau în lipsă în vagoane deschise.

6. La ajungere după 15—20 minute se vor deschide urdinişurile, timp în care colonia se presupune că s'a mai liniştit. Albine negricioase apărute speriate şi târându-se pe iarbă în toate direcţiile la deschiderea urdinişului constitue primul indiciu de sufocare a coloniei.

Cpt. Ing. *Veceslav D. Harnaj*

Nomenclatura în apicultura românească

Nomenclatura în stupăritul românesc a apărut cum este şi natural, odată cu practica stupăritului de către moşii şi strămoşii noştrii din timpuri ce se pierd în negura vremurilor şi aşa cum au fost botezate, corespund minunat atât dialecticei graiului românesc, cât şi practicilor în stupărit. Nu de mult chiar s'a scris undeva, cât de bine, frumos şi just a fost numită „matca” cuvânt ce derivă din „mamă” stabilindu-se prin această nomenclatură şi gradul de adâncă pricepere a celor vechi în stupăritul românesc, căci azi este ştiut de toţi şi asta bazată pe cercetări ştiinţifice, că rolul mătcei este de a depune ouă şi prăsi poporul şi foarte puţin precis în legătură cu funcţiunile unei „regine” aşa cum o vedem numită în vocabularul multor popoare şi introdusă această greşită numire, chiar şi în vocabularul literar al stupăritului nostru. Numele de „regină” nu a fost cunoscut la noi, decât în ultima jumătate a acestui secol şi anume atunci când a început să ne sosească în ţară tratate de apicultură din alte ţări.

Tot atunci s'a văzut că anumite practici înaintate în stupăritul străin au depăşit oarecum stupăritul românesc ce se menţinea nu departe de stupul primitiv, astfel că vocabularul stupăritului românesc a rămas tot cam la acel vechi, iar dacă s'au tradus ceva cuvinte, apoi s'au făcut mai mult la întâmplare, traducerile fiind făcute cam după cum o potrivea traducătorul, creîndu-se o oarecare greutate sau chiar dacă nu confuzie sau în diferite înţelesuri asupra unor cuvinte sau practici în stupărit neînbogăţindu-se vocabularul limbei noastre cu aproape nimic precis din stupăritul sistematic străin şi care a copleşit stupăritul primitiv românesc.

Spre exemplu : spunem „*faguri gata clădiţi*” înţelegându-se prin aceasta faguri complecţi si aşa cum se găsesc în stupii primitivi. Există deci o explicaţie cam greoae si bazată pe un şir de trei, patru cuvinte, căci trebue să deosebim pe aceşti faguri de acei „*faguri artificiali*”. Insă si asupra „cestor faguri nu-i tocmai înţeles lămurit cuvântul şi noţiunea căci fagurii artificiali pot fi şi fagurii din foi însă gata clăditi de albine şi nu-i mai putem deosebi de fagurii ceilalţi „naturali”. Deci o confuzie care mai întotdeauna trebue explicată printr'un şir de cuvinte şi situatii. Cu alte cuvinte vreau să spun că nu avem un cuvânt specific, care să arate precis despre care faguri anume este vorba cum am spune de exemplu „patogeneza” ştim precis prin acest cuvânt despre ce-i vorba, fără să mai cerem explicaţii suplimentare, astfel că dacă ar fi numiţi fagurii naturali complecti printr'un cuvânt de exemplu „*fagati*” să înţelegem precis că acest cuvânt „fagat“ (sau la plural „fagaţi“) inseamnă fagurele natural scos din stupul primitiv, iar fagurelui artificial să-i spunem, de exemplu „*confect*“ (sau la plural „confecţi“) s'ar înţelege dintr'odată precis despre ce-i vorba fără explicaţi si cuvinte legate, ca faguri artificiali, faguri dela suluri, dela presă, foi, etc.

Asemenea şi despre roi : roi natural, roi artificial. Si aici poate ar mai merge ca să prindem înţelesul noţunei, însă de ce două cuvinte pentru o noţiune precisă ?

In nomenclatura veche românească a stupăritului primitiv se spunea „roi” şi prin roi se înţelegea o noţiune precisă. Nu era nevoe de altă explicaţie, căci nu exista practica roiului artificial iar când se spunea „paroi” era un singur cuvânt, care arăta precis despre ce-i vorba şi nu mai trebuia nici o altă explicaţie, precum că paroi înseamnă un roi ieşit din primul roi în aceeaş vară, etc. Astfel că s'ar putea spune roiului artificial, de exemplu „faroi" adică un roi făcut. Nu ar mai fi nevoe de înşiruire de două sau mai multe cuvinte, ca să prindem bine noţiunea roiului artificial, care de altfel pare şi destul de impropriu căci nu prea se vede bine cam cât este de artificial existenţa unui asemenea roi.

Şi încă sunt multe noţiuni în stupăritul sistematic românesc care încă nu-şi au un cuvânt legal în vocabularul nostru.

Se înţelege că prin acest articol nu am pretenţia să definitivez în vocabular numirile făcute, ci mai mult ca să explic şi să deschid drumul unei discuţii care după socoteala mea trebuesc neapărat puse la punct.

Şi „România Apicoă" care până la altă evidenţă, ţine loc de Academie pentru stupăritul românesc, desigur că-şi va spune cuvântul.

MIRCEA MOREANU
Preşedintele Coop. Apicole „Prisaca"
— Roman —

Comunicat al Societăţii Centrale de Apicultură din Bulgaria

Stuparul începător în faţa stupului gol

Deschide stupul, examinează-i toate părţile componente şi înregistrează următoarele învăţăminte:

1. Atât timp cât stupul este populat, perina nu trebue despărţită de stup. Nici iarna nici vara. In timpul iernei perina fereşte colonia de frig şi filtrează vaporii de apă iar vara filtrează razele solare care prin capacul stupului încălzesc interiorul stupului. Pentru motivul acesta perina este plină cu pae frecate de ovăz sau grâu iar pe ambele ei părţi este îmbrăcată cu pânză de sac (iută). NU INLOCUIŢI pânza de sac cu scânduri, muşamale, carton, ZIARE şi alte materiale care nu permit filtrarea vaporilor sau a razelor solare, întrucât toate acestea ţin în timpul iernei coloniile noastre într'o permanentă şi dăunătoare umezeală.

2. Blăniţele deasupra ramelor dela cuibul stupului, din luna Martie şi până'n luna Octombrie — asigură distanţa şi libera trecere a albinelor pe intervalul creiat de 7-8 mm. precum şi cercetarea treptată a ramelor fără a deschide şi răci cuibul stupului.

NU LASAŢI aceste blăniţe (căpăcele) în timpul iernei deasupra ramelor, întrucât aceste nu permit aerisirea şi în deosebi nu permit filtrarea vaporilor de apă ci opresc şi condensează vaporii de apă iar ca o consecinţă imediată a acestei situaţiuni fagurii mucegăesc iar albinele sufere din cauza excesului de umezeală.

3. URDINISUL trebue condus cu toată atenţia. Primăvara când colonia are nevoe de căldură urdinişul va fi deschis de 3-4 c. m. Treptat şi paralel cu apropierea marelui cules urdinişul se va lărgi iar când culesul mare este bogat şi însoţit de timp cald şi uscat se va lăsa şi fundul stupului cu 1-2 c. m. mai jos.

Culesul mare trecut şi paralel cu împuţinarea nectarului, urdinişul la începutul lunei Septembrie va fi de 5-6 c. m. Stupul pregătit pentru ernare va avea urdinişul deschis în timpul ernei de 15-18 c. m. şi va fi prevăzut cu apărătoare contra răzătoarelor. Nu închideţi, nu micşoraţi urdinişul în timpul ernei. Urdinişul larg deschis asigură accesul aerului în stup de care albinele au atâta nevoie în acest sezon.

4. Iernarea. In a doua chenzină a lunei August şi cel mai târziu în primele zile ale lunei Septembrie se va micşora şi orândui cuibul, folosindu-ne de diafragmă. Se vor lăsa 25-30 zile în care timp albinele îşi vor organiza cuibul iar în cursul lunei Octombrie stuparul va proceda la pregătirea stupilor în vederea unei bune iernări. Se va lucra prudent, fără perdere de timp, şi se vor executa următoarele : a) se vor curăţi fundurile b) se vor ridica blăniţele (căpăcelele) deasupra ramelor, se vor împacheta numerota şi depune în atelierul stuparului până la primăvară, c) deasupra ramelor din cuib se vor pune perpendicular cu aceste 5-6 şipculiţe de 8×8 m.m. d) deasupra acestor şipculiţe şi toată suprafaţa cuibului se va acoperi cu pânză de sac, pânză rară de casă dar nici odată cu ziare, hârtie dela saci de ciment, muşama sau alte învelişuri care nu permit filtrarea vaporilor de apă, în locul rămas gol în urma micşorărei cuibului şi dincolo de diafragmă în loc de pae, cârpe, ziare se vor pune perine executate din pae de grâu, ovăz şi pânză de sac. Cuibul se va aşeza în partea de sud, sud-apus sau răsărit după cum aveţi urdinişul la răsărit, sud-apus sau sud iar pe partea opusă se va aşeza diafragma şi perina de pae. Cuibul astfel aranjat nu este lipsit de căldura zilelor bune din timpul iernei f) deasupra învelişului de pânză de sac sau pânză rară se va pune perina. Când albinele întrerup orice zbor se va lăsa urdinişul deschis 15-18 c.m. şi se vor pune apărătoarele contra răzătoarelor şi lasă stupii în linişte ferite de animale păsări şi alt zgomot.

Tu stupar începător fereşte-ţi stupii de prigorie şi distruge-i cuiburile.

5. PRIMAVARA. Când albinele vor începea să zboare regulat se vor ridica apărătoarele, învelişul de pânză de sac precum şi şipculiţele puse deasupra ramelor din cuib iar în locul lor se vor pune din nou scândurelele (căpăcelele) peste care va urma perina. Se va lucra fără pierdere de timp nu numai de teama furtişagului ci şi de teama de a nu răci leagănele de aur în care acolo jos se leagănă timp de trei săptămâni viitbarea albină lucrătoare. Căldura din timpul primăverei este condiţia esenţială epntru dezvoltarea ouatului iar perina laterală din interiorul stupului nu se va scoate dacă timpul permite, decât

la sfârşitul lunei Aprilie. Acum începe adevăratul examen al cunoştiinţelor tale, acum vei avea ocazia să constaţi cât de mult ai putut să aplici în practivă ştiinţa apicolă.

Nu te descuraja. Eşti începător şi nu uita: în stupărit toate trebuesc făcute la timp. Altfel — succesul — care era gata să vină zboară odată cu timpul pierdut.

Traducere liberă
Inginer *ST. POPESCU*

Calendarul stuparului

IULIE

Luna Iulie e cea care aduce stuparului cele mai multe mulţumiri şi îi cere în schimb cea mai multă trudă. Cel care vrea să-şi vadă prisaca mărindu-i-se, luna Iulie îl satisface pe deplin. Nebunaticii roi se avântă în aer umplând largul prisăcei până la mari depărtări de vârtejul aripelor ce seamănă cu o muzică unei înălţătoare sărbători din viaţa stuparului. E într'adevăr o mare sărbătoare. Marele maestru Maeterlinck o descrie minunat în nemuritoarea sa operă. Vorbind de roit spune: „E beţia sacrificiului, — inconştientă poate, poruncită de Dumnezeu, este sărbătoarea mierei, este isbânda rasei şi a viitorului, este singura zi de plăcere, de uitare, de nebunie, este singura Duminică a albinelor. E în acelaş timp — cum se credea, singura zi în care se mănâncă de se satură şi se cunosc în întregime dulcea comoară pe care o strâng. Ele par a fi nişte sclave desrobite şi duse dintr'odată într'o ţară de veselie şi desfătare".

Şi prisecarul nostru aleargă să prindă când pe unul când pe celalt, adesea îngrijorat că un al treilea stă prea mult atârnat şi riscă să plece până îi face şi lui rost, şi nu sunt puţini din cei care o sbughesc afară, făcând jocul obişnuit pentru ca să se ducă departe, cine ştie unde să se agaţe; sunt roii secundari şi terţiari ale căror regine subţiratice, încă nefecondate, cu ovare încă nemiluite de prăsila milioanelor de spermatozoizi, se avântă în aer, şi uită în dansul nebunesc de veselie generală că mai are şi datoria de a se agăţa de crenguţele primitoare şi răcoroase ale vişinului din livadă.

Pentru aceştia dar şi pentru potolirea celorlalţi, prisecarul să aibă totdeauna o pompă bună pentru stropit apa în stropi mici şi împrăştiaţi imitând ploaia. Ca prin farmec entuziasmul veselilor înaripate se potoleşte, şi vrând nevrând ele se grăbesc să se strângă în ciorchine. După cum am mai spus-o şi cu alt prilej, un bun mijloc de chemare a roilor e folosirea uleiului de melisă dela farmacie, cu care roiniţele unse pe dinăuntru şi atârnate de câte o prăjină, plimbate prin mijlocul vârtejului de albine, le atrage cu mirosul plăcut şi îmbietor. Deasemeni propolisul cu mirosul lui plăcut, atrage roii.

O revistă de apicultură rusească vorbeşte de o născocire foarte bună a unui învăţat Gubin, care pune un număr de albine într'o colivie de sârmă atârnată de vârful unei prăjini. In mijlocul roiului ce se învârteşte în aer, — se ridică prăjina cu această cuşcă cu albine scuturând cuşca ca să le facă să bâzâe puternic. Albinele roiului crezând că bâzâitul acesta ar fi chemarea albinelor propiului lor roiu, vin de se aşează curând de jur împrejurul cuştei, şi roiul e prins astfel cu uşurinţă şi multă siguranţă.

Roiului trebue să i se pună la dispoziţie rame cu ceară presată în foi întregi şi chiar o ramă gata clădită, căci în felul acesta regina nu va pierde timp şi o va umple curând cu ouă, până albinele zidăresc, clădesc fagurii vecini. Stupul să fie curat, fără nici un miros neplăcut căci albinele adesea îl părăsesc. Dacă dintru'n anumit stup roii obişnuit fug, se înlătură cauza, şi între rame se va pune şi o ramă cu puet tânăr; niciodată albine roiului nu vor lăsa în părăsire pe aceste larve fără îngrijitoare şi rămân vrând nevrând în stup.

Desigur că toate acestea dau mult de lucru stuparului. Ceia ce însă îl bucură şi mai mult în luna aceasta e recolta. Vârtejul de aripi a roiurilor se împleteşte cu un astfel de vârtej, acel al extractorului, în pereţii căruia burniţă picăturelor de miere svârlită din celule, foşnesc uşor ca cea a unei ploi binefăcătoare ce cade pe pământul ars de soare pentru a da viaţă plantelor. Pe fund, se tot înalţă nivelul valului de miere, care odată ajuns la crucea panerelor, trebue scos pe canelă într'un vas, după ce stuparul a avut grija ca să nu o lase să cadă până nu aşează şi o sită deasă care reţine fărâmele ale căpăcelelor svârlite odată cu mierea din celule.

Ramele odată scoase din stup, trebue descăpăcite curând şi puse la extractor, căci mierea îşi mai păstrează câtva timp căldura stupului, e fluidă şi se extrage uşor; dacă întârziem, — ori şi mai rău o lăsăm pe a doua zi, — într'un loc răcoros, multă miere va rămâne în celule şi ea e mai vâscoasă.

Coacerea mierei extrase se va face în vase înalte unde rămâne până se limpezeşte bine, având pus deasupra nu un capac hermetic, ci o pânză de sârmă pentru ca aerul să poată circula şi să se mai evaporeze o parte din apa ce ar conţine; apoi se aşează în bidoane ori în vase diferite.

Timpul cel mai potrivit pentru extragerea mierei e după ce recolta a trecut, la câteva zile numai; dacă s'ar face în timpul culesului, o mare parte din miere nu e coaptă, are nectar şi e expusă să fermenteze mai târziu; în afară de acest neajuns, recoltate în sine e o operaţie care oricât de repede ar fi făcută, stânjeneşte activitatea stupului; o opreşte chiar; albinele culegătoare stau cu guşile pline şi nu au unde să-şi descarce comoara adunată cu trudă şi stau împrejurul stupului şi se grămădesc în lăuntru ridicând căldura din interiorul cuibului atât de mult, încât poate determina roitul peste câteva zile. Unei colonii nu-i trebue mult în această privinţă pentru a se hotărî; şi cine vrea recoltă nu-i trebue roi, cu atât mai puţin cu cât aceştia ar ieşi peste câteva zile, deci când recolta e terminată. Am avut ocazia să văd cum o recoltă de tei pe care o credeam complect terminată din cauza secetei, a reînviat datorită unei ploi abundente. Acesta nu e numai o experienţă a mea proprie *„o năzbâtie“ oarecare,* ci un adevăr statornicit de cei mai mari stupari ai lumei. Dadant extrage în luna Iulie mierea recoltată la culesul din Iunie şi tocmai în August sau Septembrie cea culeasă în Iulie. Că albinele atunci sunt mai închinate să înţepe ori să se apuce de furtişag, e doar numai din nesocotinţa şi neatenţia stuparului. Am făcut recolta în Septembrie odată şi nu am fost înţepat de nici o albină pe când la cea din Iunie — în mijlocul unei recolte — m'au înţepat grozav albinele timp de două zile după recoltă; contra furtişagului sunt destule mijloace de luptat pentru ca nu numai pentru acest motiv să scoa- trebui să o folosim la oţet.

Const. L. Hristea

(Circulara americană — continuare)

Mânuirea rodnică a coloniilor de albine în Statele Unite

SELECŢIONAREA ALBINELOR PRODUCTIVE.

In apicultură sunt folosite, în general, trei rase principale — Italiana, Caucaziana şi Carnioleana — împreună cu hibridele lor. Toate trei s'au potrivit condiţiunilor climaterice ale regiunilor nectarifere din Nord. Cele mai multe albine aparţin (în America de Nord) rasei italiene şi hibridelor ei. Culoarea lor variată dela întunecat, cu trei benzi, până la uşor auriu striat. Caucazienele şi Carniolienele sunt dominant negre, cu cenuşiu în tinereţe. Caucaziana are caracterul distinctiv că foloseşte un exces de propolis. Sunt mai multe variaţiuni în capacitatea de producţie dintre albinele aceleaşi rase, decât între albinele celor trei rase.

Uniformitatea de culoare indică şi uniformitatea de puiet. O spiţă (suşă, neam) bună de albine este cea care poate da o colonie de cea mai mare putere pentru începutul marelui cules şi să poată menţine populaţia coloniei înfloritoare.

Prima condiţie în selecţionare este cea de a avea o regină a cărei prolificitate să dea un întins puiet în cuib şi de bună calitate. O bună regină are nevoe de 12-18 rame standard (de tip Langstroth! adică scunde), numărul lor depinzând şi de cantitatea mierii şi polenului depozitat în cuib. Spiţele (neamurile) care produc puiet slab şi chiar de cantitate moderată, trebuiesc desfiinţate. Calitatea puietului poate uşor fi judecată după puietul necăpăcit.

Puietul răspândit este al unei regine sărace, dând ouă cu slabă vitalitate şi aşezare neregulată. Dar o bună regină poate avea un cuib inferior dacă coloniei îi lipseşte polenul şi mierea ; sau, adunarea prea mare în cuib a mierii şi polenului poate împiedica regina să-şi arate destoinicia de a oua. Puietul se arată mai adunat atunci când regina este silită a trăi singură într'o cameră de puiet (corpul de stup Langstroth, de jos,) decât când poate ocupa dubla cameră, de puiet a stupului, recomandată. Figura 2 arată extremele diferenţe găsite în calitatea puietului.

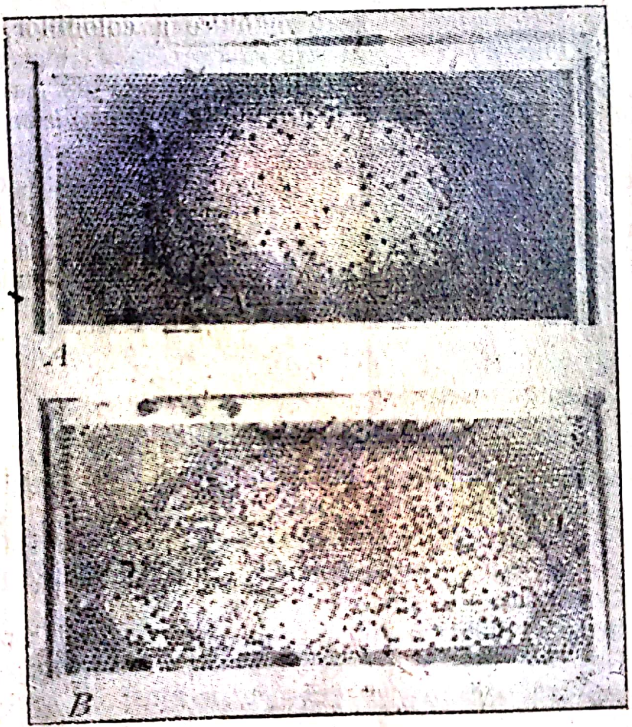

Fig. 2. — Calitatea puietului dela două spiţe diferite.
A. Puiet de bună calitate. **B. Puiet de proastă calitate.**

Deşi tendinţa la înţepat nu are nici o legătură cu o producţie satisfăcătoare sau nu, totuşi albinele care sunt rele nu trebuesc prăsite. Albinele de oricare rasă ori varietate pot ajunge să înţepe câteodată mai mult; dar este însemnat de ştiut că albinele încrucişate încetinează administrarea potrivită a coloniei şi dovedesc, până la urmă, că sunt o piedică în continuitatea de bună desvoltare a coloniei. Albinele bune vor arăta întotdeauna față de fum ascultare și vor fi liniștite pe ramă, în timpul mânuirilor noastre.

Deosebiri în tendința la roiri nu s'au putut bine stabili la varietăți ori rase. In timpul producției mierii de prisos (mierea de extras) roirea este o problemă minoră și poate fi împiedecată de stupar. Deasemenea poate reduce la mai nimic pericolul iernării, prin diferite abilități, astfel că din acest punct de vedere nu merită să analizăm rasele.

Alte calități cu care s'ar putea caracteriza albinele superioare cuprind : rezistența la îmbolnăvire și în special la ciuma americană, trupul de dimensiuni mari, capacitate de a purta mai multă hrană, longevitate, minimum de schimbare a reginei, o tendință de a zbura și pe temperatură joasă și o tendință de a culege relativ cantități mari de polen.

Dacă se folosește o bună **mânuire a coloniilor**, oricare din rasele menționate vor fi în stare să crească un maximum de populație și nu vor fi serios stingherite de pesta europeană. Nu toate varietățile sunt egal de productive și nu putem recomanda vreuna ca pe cea mai bună.

Stuparii doritori de o **spiță nouă**, ar trebui să caute a-și procura regini dela diferiți crescători. Când un tip satisfăcător de spiță lucrătoare productivă este găsit, numai dela acesta trebuiesc crescute regini în stupină sau trimise ouă unui crescător din Sud, care este echipat să crească aceste albine. O selecționare bine urmărită, va asigura să se mențină și să se perfecționeze spița bună, o perioadă de ani.

ECHIPAMENTUL

Practicile de mânuire descrise în această circulară se bazează pe folosirea stupului standard Langstroth, de 10 rame. Orice măsură sau tip de stup care permite o elastică folosire a spațiului trebuincios desvoltării coloniilor, îngăduie apicultorului să obțină cele mai însemnate recolte.

Echipamentul din 5 corpuri de stup standard reprezintă un minimum pentru fiecare colonie producătoare. Două corpuri de stup sunt folosite drept cameră pentru puiet și 3 corpuri complete sunt necesare drept camere suplimentare, pentru adunarea mierii de prisos. Unde floarea este din belșug și climatul umed, coloniile vor necesita chiar 4 corpuri suplimentare, fiindcă este mai bine să ai mai mult loc pentru mierea necoaptă. Iar apicultorii care au, pe lângă zestrea de corpuri de stupi arătată mai sus, și caturi scunde cu câte 10 rame, vor plasa cu profit câte un cat sub fiecare 2 corpuri de stup cu puiet, pentru a aduna rezerva de polen.

Desigur că folosirea atâtor corpuri de stupi se face mai ales pentru a se ușura mânuirile apicole. Pentru stuparii care preferă să lucreze cu cutii mai scunde, se recomandă atunci folosirea fie a 9-10 caturi cu rame scunde standard, pentru adăpostirea unei colonii şi obţinerea spaţiului suplimentar la strângerea recoltei, fie folosirea a 7-8 grupuri de caturi cu câte 11 rame de tip Dadant-modificat, drept zestrea strict necesară pentru un an apicol.

O stupină cu echipament de clasa I-ia se vede în figura 3.

Echipamentul bun simplifică anumite faze de mânuire, dar nu este tot atât de însemnat cu meste calitatea coloniilor.

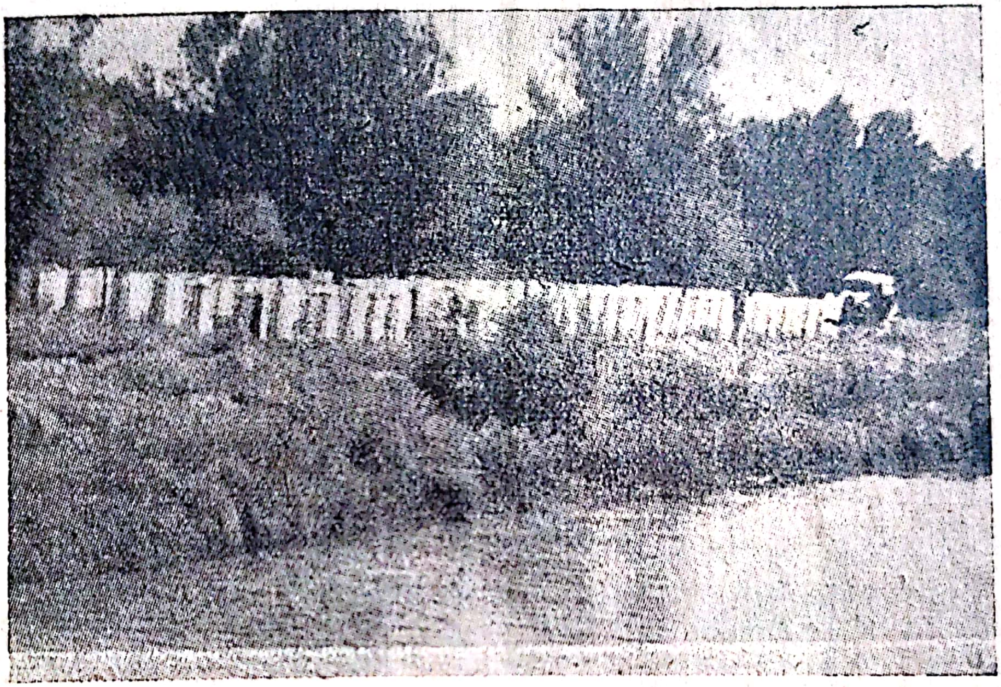

Fig. 3. — O stupină ideală, cu colonii uniforme în stupi de clasa I-a aşezată astfel ca să fie protejată de vânturi, expusă la soare şi având un izvor de apă.

Pentru protecţia bună a fagurilor se vor folosi numai foi întregi de faguri. Pentruca foile din cuib să poată susţine greutăţile cuibului, ele trebuiesc însârmate orizontal cu cel puţin patru sârme, iar dacă foile, cuprind în ele sârme verticale, ele vor fi întărite prin însârmarea orizontală a încă 2 sârme. Dispozitivele electrice de însârmare. cu folosirea a 3 ori 6 volţi sunt recomandabile.

N. R.

Abonaţii ce nu au trimis diferenţele de abonament şi cotizaţie sunt insistent rugaţi a le trimite cât mai curând pe adresa: Societatea Centrală de Apicultură din România Cont Cec 12.984.

INFORMAŢIUNI APICOLE

Au sosit cataloagele de unelte americane, pe 1947.

Cataloagele americane ale caselor care fabrică unelte şi aparate apicole, datate 1947, aduc următoarele noutăţi:

Stupul *Langstroth* s'a împământenit definitiv drept *stupul standard al Americei de Nord* şi din reclamele privind vânzarea foilor de faguri presaţi, în care sunt trecute dimensiunile foilor gata tăiate, se vede că numai rama Jumbo (26x42) mai are câţiva apărători. Stupii sunt prezentaţi la vânzare fie cu un corp de stup, fie cu doi, ceeace desvăluie motivul succesului stupului scund Langstroth: el poate conveni oricăror altitudini şi oricăror regiuni, mai mult ori mai puţin nectarifere, din momentul ce poate fi mărit după dorinţă, cu dela 1-5 corpuri, aşa cum practică astăzi americanii. Aceşti stupi au şi caturi, ceva mai înalte decât 1/2 din înălţimea corpului.

Podişorul ce se aşează la noi deasupra ramelor, între spetezele de sus ale acestora şi capac, apare în unele cataloage americane numai ca un dispozitiv de excepţie: capacul, foarte simplu şi fără dublu tavan, se aşează deadreptul deasupra ramelor cuibului ori corpului suplimentar, de care se izolează prin pânză cerată sau nu.

Ramele sunt toate de tip Hoffman şi nu se prezintă la vânzare nici un fel de distanţatoare; ieşindul ramelor Hoffmann există numai în treimea superioară a spetezelor verticale ale ramelor. Aceste speteze poartă câte patru găuri pentru însârmat, întărite cu capse metalice, ca cele care se montează la pantofi. Speteaza de jos a ramei este tăiată astfel încât capătul ei intră în capătul interior al spetezei verticale a ramei; iar sub speteaza superioară (speteaza de sus) este o bucată de lemn mobilă care prinde în cleşte marginea de sus a foaiei de fagure presat, care cuprinde în substanţa ei adesea sârme verticale.

Fundul cel mai răspândit este tot fundul reversibil Root, dar au şi un alt tip de fund, mai simplu, care ţine la distanţă, de sol, stupul. Acesta din urmă seamănă cu cel mai simplu capac.

Lemnul folosit la corpul stupului şi ramelor este de pin „selecţionat", iar lemnul pentru fund şi capac este de cedru sau chiparos.

Au aparate electrice atât pentru însârmatul ramelor, cât şi pentru prinsul foilor de faguri, dintr'odată, de aceste sârme. Au un aparat cu care se montează deodată zece rame, deopotrivă. Au un dispozitiv de electrocutare a celor care se apropie de o stupină, prin transformarea curentului unor baterii de buzunar! Ei afirmă că acest dispozitiv este necesar pentru a ţine departe de stupini „urşii", dar gândul nostru merge la alţi amatori de miere în faguri, cari s'au înmulţit din cale afară, în ultima vreme, la noi. Extractoarele sunt maşini cu mult mai perfecţionate.

Roiniţile pentru transportul albinelor împachetate, — a roiurilor de primăvară cu care își împrospătează coloniile pierite, — sunt practice, fără să aibă ceva prea deosebit: regina este ținută într'o cușcă mică, în interiorul cutiei roiniței, care are adânc în ea introdusă cutia de hrănire a roiului, pe tot timpul transportului.

Prezintă numai cuțite și aparate electrice ori încălzite cu aburi, pentru descăpăcitul fagurilor, ceeace lasă impresiunea că nu mai folosesc cuțitele obișnuite. Oferă spre vânzare o canea care pare într'adevăr un deosebit progres, fiindcă ne dă rezultate după dorință. Se vede o deosebită preocupare de a fabrica o vopsea persistent albă, amestecată sau nu cu aluminium, pentru a împiedeca încingerea coloniei vara (evident din stupii de scânduri, căci în cei de papură, spre exemplu, acest accident nu se produce).

In materia creșterii reginelor, din uneltele ce oferă spre vânzare, se vede lămurit că Americanii n'au depășit clasica creștere după metodele lui Doolitle-Pratt, migăloase și aleatorii.

Restul, asemănător cu ce știm dela noi.

Ședința Comitetului Central din 26 Mai.

S'a ocupat cu studiul planurilor aduse de apicultori constructori și de criticile sosite sub formă de articole sau numai de scrisori, cu privire la stupul de serie.

Ședința Comitetului Central dela 15 Iunie.

A fost recunoscută Filiala de Târnava Mare. A fost aprobată adresa prin care Comitetul Central ratifică cele hotărîte de delegația trimisă la consfătuirea colegială apicolă a stuparilor prahoveni, din ziua de 8 Iunie, și prin care Societatea Centrală așteaptă cu încredere votul de afiliere la ea, prin adunarea generală dela 30 Iunie, a Sindicatului Apicultorilor de Prahova,

S'a hotărît ca fondurile adunate din donațiunile făcute de apicultorii Capitalei, pentru instalarea și amenajarea biurourilor centrale ale Societății, să fie cât mai curând investite în materiale și mobilier, pentru a se ocoli o depreciere.

Domnul C. Antonescu a făcut o comunicare cu privire la nocivitatea presupusă a apei sărată dată albinelor și cu privire la necesitatea facerii de roiuri, pentru a se mări din nou numărul coloniilor noastre.

S'au comunicat intervențiunile noui făcute la CAPS și s'au rezolvat lucrări curente de comitet.

Convocarea Consiliului Superior al Apiculturii.

Consiliul Superior al Apiculturii, compus din toți președinții filialelor și societăților asociate, plus 15 apicultori de seamă și câțiva șefi de administrațiuni statale, a fost convocat prin invitații individuale pentru ziua de Duminecă 20 Iulie, cu următoarea ordine de zi: orele 9 dimineața la Institutul Național Zootehnic:

a) pronunţarea asupra planurilor şi prototipului de stup Dadant ce urmează să fie fabricat în serii mari de atelierele administraţiei CAPS;

b) relaţiunile şi raporturile dintre Comitetul Central şi societăţile asociate, precum şi filialele;

c) chestiuni ridicate între timp de domnii consilieri ai Consiliului Superior al Apiculturii.

Dl. dr. Nicolae Romanescu va face o expunere cu proiecţiuni privind instrumentele, aparatele şi mânuirile noui din străinătate.

Stupari scoateţi stupinele din zonele tratate cu insecticide.

Societatea Centrală de Apicultură din România fiind informată că Ministerul Sănătăţii intenţionează să organizeze în vara acestui an o campanie de desinfectare a unor bălţi de ţânţari cu insecticide a cerut să i se comunice zonele hotărîte pentru aceste operaţiuni precum şi data la care ele vor începe, spre a putea anunţa din timp ca stuparii din acea regiune să-şi mute stupii.

Ni s'a comunicat că într'adevăr în acest an se vor trata numai cu titlu de experienţă anumite bălţi, dar că atât societatea cât şi comunele respective vor fi anunţate din timp. Insecticidul ce va fi utilizat în principiu va fi praful D.D.T.

Din presă aflăm în ultimul moment că U.R.S.S. intenţionează să ne vină în ajutor cu o escadrilă de aviaţie şi o parte din insecticide pentru a se mări zonele proiectate a fi desinfectate atât de ţânţari cât şi de gândacii ce nimicesc păduri întregi.

Sfătuim pe această cale pe apicultori să fie atenţi la orice dispoziţie primită în zonă referitor la aceste tratări cu insecticide. Se vor deplasa imediat stupinele din zonă, insecticidele având efecte mortale asupra albinelor în proporţie de cca. 40—70%.

Zonele indicate pentru urgenţa întâi par a fi: Bălţile din zona Tulcea, Brăila, Vlaşca şi Teleorman.

Apicultura în Elveţia.

Revista „Bienen Zeitung" ne dă o statistică apicolă din 1944 în care se vede că Elveţia în acel an avea un număr de cca. 40.000 apicultori proprietari a 400.000 stupi. Apicultura prin ea însăşi este considerată ca o ocupaţie nerentabilă în Elveţia. Cei mai numeroşi sunt amatorii şi curioşii cari se ocupă cu apicultura nu pentru miere ci pentru fecundarea pomilor fructiferi. Organizaţia V.D.S.B. (Federaţia Elveţiană-Germană a amatorilor de albine) datează dela începutul secolului. Ea a devenit o organizaţie unică pentru diversitatea activităţilor sale şi grupa în 1944 un număr de 24.000 membri. Ea a introdus şi a recomandat stupul elveţian adaptat climatului ţării, ca astăzi 85% din apicultorii elveţieni să posede acest stup. In 1908 se crează organizaţia de asigurare contra „putrezirii puetului". Combaterea putrezirii puetului a devenit obligatorie prin legile elveţiene. Această organizaţie pune la dispoziţia apicultorilor tot materialul profilactic şi plăteşte la justa valoare despăgubirile respective. Mai târziu s'a creiat „Casa de ajutor contra nozemei", pentru combaterea acestei boale infecţioase.

Tot acestei Federaţii i se datoreşte crearea centrelor de creşterea reginelor selecţionate plecând dela rasa elveţiană indigenă.

Aceste crescătorii sunt sever controlate şi o contabilitate serioasă asigură o rentabilitate frumoasă întreprinderii.

Institutul de cercetări din Berna Liebefeld, condus de D-rul Morgenthaler îşi întinde activitatea asupra tuturor problemelor ce privesc mierea şi albinele. Utilajul ştiinţific de care dispune îi permite orice lucrare de analiză şi control.

Federaţia apără pe toţi apicultorii! Ea a repartizat în timpul războiului zahărul şi materialul interesând apicultura.

Câteva sfaturi de sezon.

In timpul verii, mai mult decât oricând, apicultorii obişnuesc să împrumute, unii dela alţii, uneltele şi aparatele apicole. In cel mai fericit caz ele se întorc incomplete, fiindcă cel ce a împrumutat nu are aceeaş grijă de ele ca proprietarul. Dar... prea adesea, prin ele se transmite pesta, nemiloasă.

Cumpăraţi ceara cu toată atenţia, fiindcă dacă prin oricare alte căi se infectează numai câte unul ori doi stupi, prin ceara provenită dela un stup infectat cu pestă americană se infectează dintr'odată o mare parte a stupinei, foile de faguri introducându-se câte una ori două la fiecare colonie, în timpul culesului şi după aceea.

Filiala Târnava Mare.

A fost recunoscută Filiala de Târnava Mare, cu următorul comitet ales de adunarea generală de constituire:

Preşedinte Ilniţchi Sergiu, vicepreşedinte dr. Ianovici Ioan, secretar Sălăuşan Iosif, casier Gleja Nicolae, membrii: Marin Ion, Pintea Pavel şi Ionescu Ieronim, cenzori: prof. Babeş Ion şi Tănase, cenzori supleanţi: Croitoru Galaction şi Drăguş Gheorghe.

Judeţul Târnava Mare a fost, înainte de război, al treilea judeţ pe ţară în numărul gospodăriilor apicole care au declarat drept venit principal agricol apicultura.

„Apicultorul" Timişoara.

A apărut Nr. 1-5 din vechea şi apreciata revistă de stupărit „Apicultorul" organul de publicitate al Societăţii Bănăţene de Apicultură. Abonamentul de 50000 lei anual este mult prea mic faţă de valoarea revistei. Este bine ca ea să nu lipsească din biblioteca stuparului.

APICULTORI!

Găsesc în tot timpul faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presați la valțuri moderne „Rietsche". — Se execută faguri presați la valțuri din ceară proprie a D-lor apicultori dacă acest material este foarte bine curățat de orice părți străine. — Prepararea fagurilor este asigurată dintr'o ceară de albine de prima calitate supusă riguros unui control de sterlizare în timpul fabricației. — Se schimbă eventual după nevoie ceară cu faguri din depozit. — In permanență la dispoziție un stoc ales cu diferite materiale și unelte apicole. — Toate îndrumările în mod gratuit. —**Căpitan Zissu Dumitru** Str. Gheorghe Barițiu No. 23-București II, prin calea Griviței, Stația tramvai Octav Cocorăscu). Tel. 7.44.32

Stupina Antonescu

București, Str. Virgiliu Nr. 7
Telefon 5.22.06

Anunță realizarea în CONDIȚII TEHNICE PERFECTE a preselor plane METALICE (27x42 cm.) din cupru (argintate și nichelate), rivalizând cu cele mai bune din străinătate.

Se execută pentru sezonul 1948 *orice comandă* de lucrări privind apicultura.

D-nii membri ai Societății, pot lua prese și pe *miere* (35 Kgr. bucata).

Cereți informațiuni sau vizitați expoz

Stupina Pârvu A. Arad

Vinde extractoare de miere, cuțite, afumătoare și orice unelte apicole.

Se primește miere și ceară pentru uneltele cumpărate.

Arad, Str. Tudor Vladimirescu, Nr. 15.

A APARUT:

Ediția III-a din monumentala operă

„Stupăritul"

de C. L. Hristea

Se poate procura prin Societatea Centrală la prețul de lei 1.300.000 (față de 1.400.000 la librării) adresându-vă la Dl. Cpt. D. Zissu Strada Gheorghe Barițiu Nr. 23, Tel. 7.44.32

SEMINȚERIA PILDNER s.i.n.c.

Strada Carol Nr. 11 — *Telefon 3.50.89*
Piața Obor 47-48 — *Telefon 2.54.18*

aduce la cunoștința onoratei sale clientele că întrucât am reluat legăturile comerciale cu străinătatea suntem bine aprovizionați cu

Articole de Apicultură

— Unelte agricole

— Tot felul de semințe de legume, flori, plante furajere și în timpul sezonului catalog gratuit la cerere.

Abonamentul 100.000 lei anual. Exemplarul 20.000 lei

81
15
66

166
9
[illegible]

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL
SOCIETĂȚII
CENTRALE DE
APICULTURĂ
DIN ROMANIA

ANUL XXII Nr. 7 IULIE 1947

Societatea Centrală de Apicultură din România

Persoană Juridică
Sediul Societăţii: Bucureşti VI, Str. Dr. Staicovici 63
Palatul Institutului Naţional Zootehnic

Preşedinte de onoare statutar: Prof. *Traian Săvulescu* Ministrul Agriculturii şi Domeniilor.
Vice-Preşedinţi de onoare: Dr. Florin Begnescu.
Grigore Giossan.

Comitetul Central

Preşedinte: Dr. Nicolae Romanescu.
Vice-Preşedinte: *Cpt. Zissu Dumitru.*
Secretar general: *Dr. I. Banu*
Director România Apicolă: *Cpt. Ing. Veceslav D. Harnaj.*
Directorul Arhivei, Bibliotecii
şi Gestionar al Bunurilor *D. Prodan*
Casier: *Constantin C. Ţintea*
Membri: *Dr. Cornelia Pelimon, Ing. Agr. N. Foti, şi S. Ruginosu*

Cenzori activi: *Gh. Pandrea, Ilie Ivănescu şi Vasile Ioan*
Cenzori supleanţi: *C. V. Lascăr, D-na Henrieta* Delavrancea-Gibory
şi D-ra Golescu.

I. — Cereţi, în orice împrejurare, concursul Societăţii centrale de Apicultură din România, adresându-vă ei la căsuţa poştală 525, Bucureşti I, şi folosind pentru aceasta numai cărţi poştale cu răspuns plătit.

II. — Conform art. 13 din statute, toţi membrii Societăţii centrale de Apicultură au dreptul să asiste oricând la şedinţele lunare ale comitetului, care vă primeşte totdeauna bucuros. Şedinţele au loc la 15 ale fiecărei luni orele 16.

Articolele de publicat în Revista „România Apicolă" ca şi orice reclame etc. se vor trimite pe adresa Societăţii Centrale de Apicultură din România, Bucureşti Căsuţa Poştală 525.

Abonamentele şi orice sume se trimit numai pe numele Societăţii Centrale de Apicultură la Cont CEC. N. 12.984

ABONAMENTUL: Pentru Instituţiuni, Societăţi: lei 500.000 anual; Pentru membri abonamentul 100.000 lei, iar cotizaţia astfel: 20.000 lei pentru membrii ce au până la 10 stupi, 50.000 lei până la 40 stupi şi 100.000 lei peste 40 stupi. Taxa de înscriere 10.000 lei.
Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

CUPRINSUL

Loca Americană de Dr. Cornelia Pelimon; *Se acordă credite pentru stupari; Ceasul Apiculturii* de Gh. Bălteanu; *Cărţi de Apicultură* de Cpt. Ing. Veceslav D. Harnaj. *Informaţiuni Apicole.*

ANUL XXII Nr. 7 IULIE 1947

ROMANIA APICOLA

Organ al Societăţii Centrale de Apicultură din România

Loca Americană

Eforturile oficiale sau particulare pentru refacerea numărului stupilor, reduşi ca număr în ultimii ani de război şi de secetă, ca şi planurile de intensificare şi raţionalizare a albinăritului la noi întâmpină o serioasă stavilă în această boală gravă — loca americană.

Loca s'a întins îngrijorător în prisăci şi mai ales în Vechiul Regat. Stuparii o ignorează, o tratează după metode „proprii" şi de multe ori o ascund. Ca rezultat multe prisăci treptat se pustiesc de colonii. Şi s'o recunoaştem în această ultimă situaţie sunt puţini aceia care-şi desinfectează cutiile rămase goale, terenul pe care se aflau stupii, care ridică resturile de faguri infectaţi din stupii goi, lăsaţi parcă 'ntradins cu urdinişurile deschise ca să mai poată fi încă vizitaţi şi de alte albine streine.

Despre nevoia sterilizării cerei s'a scris şi propagat până acum puţin.

Mai reamintesc că îngrădirea stupăritului pastoral în şi din regiuni infectate de loca este un subiect atins într'un articol din Regulamentul de aplicare al Legii Sanitare veterinare care însă până în prezent a rămas numai o literă moartă. Trebue ca în viitoarea lege de protecţie a apiculturii această importantă măsură de profilaxie a Locei să fie mai amplu tratată şi să devină o obligaţiune reală pentru oficialitate ca şi pentru stupari.

Câteva date asupra acestei boale:

Loca este produsă de bacillus Larvae care dă spori foarte rezistenţi faţă de agenţii fizici şi chimici de distrugere.

Forma vegetativă, a acestui microb, se află în organismul larvei de albină în momentul infecţiunii şi scurt timp după moartea ei. Se petrece apoi transformarea bacililor în spori, cari se întâlnesc în puietul mort din celule, pe corpul albinelor, pe faguri, miere şi toate părţile componente ale stupului.

Puetul de albină, mort de Loca, prezintă modificări în culoare, formă, consistenţă şi miros faţă de puetul sănătos. Din alb strălucitor devine gălbui cu diferite nuanţe până la brun; forma normală a corpului larvei rotunjită şi cu şanţurile transversale se pierde devenind o masă amorfă, cufundată în celulă. Invelişul chitinos extern împreună cu conţinutul lui în mod normal de o consistenţă oarecare, se transformă într'o substanţă cleioasă care se întinde. Puetul mort miroase neplăcut a clei, a piele.

Puetul prezintă acest aspect uneori în celulele necăpăcite dar în majoritatea cazurilor în celulele căpăcite. Larvele moarte de câteva luni, se usucă, devin nişte cruste brune-negricioase pe peretele de jos al celulelor.

Puetul căpăcit pe un fagure pestos apare răsfirat, nu bătut celulă lângă celulă ca la cel sănătos.

Căpăcelele celulelor sunt uneori mai închise la culoare, scufundate în loc de a fi drepte sau uşor bombate, alteori găurite.

Gravitatea acestei boale provine din faptul transformării microbului în spori foarte rezistenţi faţă de mijloacele obişnuite de distrugere precum şi din greutatea mare ca larvele moarte să poată fi scoase din celule de către albine, aceasta atât în starea vâscoasă cât şi în cea de crustă uscată, foarte aderentă la peretele celulei.

Aceasta a doua condiţie face aproape imposibilă vindecarea dela sine a coloniei bolnave de Loca americană, în comparaţie cu celelalte boli molipsitoare ale puetului: Loca europeană, puetul în sac, puetul văros — unde puetul mort este uşor desprins din celule de către albine şi îndepărtat din stup.

Cantitatea cea mai mare de spori, în stupi, se găseşte în puetul mort în această boală cât şi în celelalte. Pe câtă vreme la celelalte boli, colonia prin curăţirea celulelor de puetul mort, se debarasează de cantitatea cea mai mare de agenţi patogeni capabili de a produce boala, la Loca americană — din contra această sursă importantă de infecţiune rămâne în stup şi anume în cuib. Deci la o colonie de albine, fagurii cuprinzând puet mort (în stare mai proaspătă sau mai vechi), sunt transmiţătorii cei mai importanţi ai boalei şi apoi vine într'un grad mai mic mierea, fagurii fără puet din cuib şi catul de recoltă, părţile componente ale stupului, albinele.

De aci rezultă nevoia imperioasă de a asigura îndepărtarea focarului principal de molipsire *a fagurilor cu puet mort* din colonia pestoasă ce se tratează în sezon; de aci nevoia ca oficialitatea să îngrijească a da posibilitatea ca aceste focare de spori să fie distruse cu mijloacele cele mai sigure pentru a nu se mai răspândi boala mai departe şi anume prin arderea fagurilor cu puet mort sau prin sterilizarea cerei ce rezultă din ei şi în general a cerei ce serveşte la fabricarea fagurilor artificiali.

In privinţa rezistenţii sporilor: Morgenthaler a constatat virulenţa sporilor de Loca americană la faguri vechi de 40 ani ţinuţi în cameră; faţă de desinfectante ei se comportă astfel — rezistă luni de zile în soluţiile obişnuite de fenol, zile întregi în soluţii de sublimat şi mai multe ore în sol, de formalină (se vede de aici inutilitatea spălării în scop de desinfecţie a stupilor sau chiar a mâinilor cu sol, obişnuite de fenol sau de sublimat); prin expunere la soare sporii mor după 24—41 ore; Bernseid (American) ţinând ceara infectată la temperatura fierberii apei (100°C) a constatat că sporii au rezistat 5 zile şi numai după a 6-a zi au fost omorîţi; Cusmin (medic veterinar rus) a reuşit să omoare sporii numai după 20 minute la 120°C.; ca urmare Sisikin a folosit în aceste condiţiuni sterilizatorul cu oleu mineral.

După numărul de probe, de examinat, primite la Secţia de Apicultură dela I.C.Z.R. rezultă că Loca americană la noi este în creştere, iar după informaţiunile verbale ale stuparilor întinderea ei este şi mai mare.

Dau grafica alăturată reprezentând situaţia Locei americane pe 13 ani în comparaţie cu mersul Locei europene şi al Nosemosei. Numărul redus al cazurilor constatate în 1944 se datoreşte dispersării Institutului şi evenimentelor cunoscute.

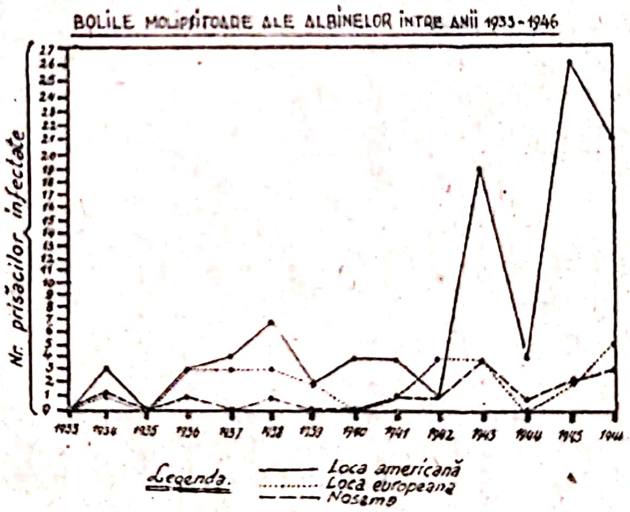

Comparate cu ţările occidentale Germania şi Elveţia, la noi este o situaţie tocmai inversă. Acolo Loca este puţin răspândită şi din contra Nosemosa. Din aceste condiţiuni rezultă şi posibilitatea că în acele ţări să existe şi o societate de asigurare contra Locei care în împrejurările actuale dela noi credem că nu ar putea fi viabilă.

De remarcat este că boala a prins mai mult în Vechiul Regat decât în Ardeal, Banat. Credem că se datoreşte aceasta în parte sterilizatorului de ceartă folosit la fabricarea fagurilor artificiali de către Soc. Transilvăneană Cluj — dar în mare parte se datorește încă nivelului mai ridicat de instruire profesională a stuparilor de acolo cu ajutorul asociațiunilor lor, cu organizații mai vechi.

Cum 'și unde se sterilizează în prezent ceara la noi:

1. La Cluj la Soc. Transilvăneană de stupărie — cu un autoclav de capacitate 30 kgr., la temperatura de 136—138°C. cu vapori de apă supraîncălziți sub presiune de 2½ atmosfere, timp de 1 oră.
2. La Cpt. Zissu-București — acelaș sistem — un autoclav de o capacitate mai mare.
3. La Camera Agricolă C. Lung-Muscel, la o baie Marie cu oleu mineral — la temperatura de 120—125°C. timp de o jumătate de oră.
4. La Serv. Agricol al C.F.R. — 2 aparate — la fel.
5. La I.C.Z.R. idem cu o durată de 45—60 minute.

Domnii Ing. Hanganu (în prezent la Vasilați-Ilfov), Const. Antonescu și în ultimul moment Dl. Gl. Gh. Popescu din București susțin că sterilizează de asemenea ceara pentru fagurii artificiali. Fac o rezervă asupra operațiunilor de sterilizare ale D-lor întrucât până în prezent nu am avut posibilitatea de a le vedea instalațiunea.

In privința *tratamentului* Locei, preconizăm pe acela prevăzut în Legea sanitară veterinară adică în sezon perierea albinelor din colonii încă puternice pe faguri artificiali, din ceară sănătoasă, sau sacrificarea coloniei când este slabă, când este un singur stup infectat în întreaga stupină și în afară de sezonul de recoltă al albinelor.

Suntem informați că, în mod izolat, câțiva stupari încearcă tratamente cu cloropicrină, sulfamide, penicilină etc. Este un fapt lăudabil însă nu admitem asemenea experiențe decât când au stupii departe cel puțin 5—6 km. de alte prisăci.

Increderea încă în eficacitatea preventivă și curativă a sticluței cu formol în Loca americană, este o greșeală care stăpânește pe mulți dintre stuparii noștrii. Formolul poate contribui la vindecarea Locei europene (cazuri benigne) pentrucă mirosul lui provoacă albinele la o ventilație mai activă în cuib care usucă mai repede larvele moarte și astfel grăbește scoaterea lor din celule și deci curățirea, vindecarea.

Măsuri ce pot contribui la combaterea Locei americane la noi:

a) Soc. centrală de Apicultură să organizeze în fiecare județ, la filialele sale câte un curs de albinărit rațional în care să se insiste asupra igienei stupilor — o cauză importantă de răspândirea bolilor.

b) Posibilitatea de sterilizare a unor cantități mai mari de ceară la I.C.Z.R. și laboratoriile regionale veterinare prin înzestrare cu autoclave de capacitate suficientă şi instalaţii proprie — 2 camere cu mobilierul necesar.

c) Cursuri speciale de bolile molipsitoare ale albinelor la I.C.Z.R. pentru medicii veterinari, agenţii veterinari, agenţii apicoli, membrii ai Soc. Centrale de Agricultură.

d) Distrugerea coloniilor sălbatece, din pădurile unde se face stupărit nomad căci şi ele pot fi bolnave de Loca şi o pot transmite.

e) Transportul stupilor să fie obligatoriu însoţit de certificat de sănătate al prisăcii, eliberat de medicul veterinar oficial după un examen amănunţit al fiecărui stup în prezenţa şi cu ajutorul agentului apicol recunoscut.

f) Prin articole în reviste, circulări, să se dea alarma între stupari de pericolul întinderii Locei americane şi nevoia sterilizărei cerei.

g) Ministerul Agriculturii şi Domeniilor poate impune fabricanţilor de faguri să scoată autorizaţii de funcţionare, în baza unui aviz al medicului veterinar oficial (fiind o industrie de un produs de origină animală, art. 1 din Regulamentul de aplicarea legii sanitare veterinare). Autorizaţia se va da numai dacă stuparul-industriaş posedă autoclavul şi instalaţia. Nu se pot elibera autorizaţii acelora care păstrează metoda şi instalaţia ca secret profesional faţă de Serv. veterinar oficial. Eventual se pot introduce certificate de provenienţă şi sănătate pentru transporturile de ceară.

h) In revista „România Apicolă” să se primească reclame de fabricarea fagurilor artificiali numai dela industriaşii autorizaţi.

i) Este în interesul stuparilor să nu tăinuiască boala ci să se adreseze Serv. veterinar respectiv sau autorităţei comunale de îndată ce observă ceva suspect la puiet; să respecte întocmai recomandările ce li se fac de către autoritatea cu răspundere şi să trimită neîntârziat probe de faguri cu puet mort bine împachetate şi pe calea cea mai rapidă la Secţia de Apicultură din I.C.R.Z. pentru diagnostic. Să ştie că *Ministerul Agr. şi Domeniilor prin Dir. Creşterii animalelor, dă despăgubiri stuparilor pentru coloniile de albine distruse în scop de tratament radical în Loca, declarate la timp şi numai dacă prezintă buletinul de diagnostic al boalei dela laboratorul din I.C.Z.R. sau unul din laboratoriile veterinare regionale.*

Dr. Cornelia Pelimon

Pentru a obţine bune rezultate de pe urma întrebuinţării fagurilor artificiali, e absolut necesar ca aceştia să fie lucraţi din ceară absolut curată. S'a observat în adevăr, că matca refuză adesea să depună ouă în faguri fabricaţi cu ceară falşificată, iar albinele, uneori, nici nu se apucă la construit pe astfel de faguri. *(Hommel)*

Se acordă credite pentru stupari

In urma intervenţiei Comitetului Societăţii Centrale de Apicultură şi după un lung şir de discuţii s'a aprobat de către Creditul Naţional Agricol să se acorde credite stuparilor.

S'a obţinut principial ca aceste credite să fie relativ mai mari ca cele aprobate agricultorilor, dat fiind necesitatea unor invenstiţii mai mari în această ramură. Drept gaj se vor pune bunurile imobile de care dispune stuparul ca şi inventarul apicol: supi, prese, centrifugă, etc.

In afară de actele cerute de C.N.A (acte de proprietate, extract de naştere, cert. naţionalitate şi certificat dela primărie şi percepţie) pentru creditul acordat stuparilor este nevoie şi de recomandarea Societăţii Centrale de Apicultură, precum că solicitantul este bun apicultor şi că prezintă suficiente garanţii morale că va utiliza creditul exclusiv pentru apicultură. Aceste recomandări se vor face direct de filiale pentru sume mai mici, şi de Centrală cu referatul filialei pentru sumele mari.

Cererile cu recomandările respective vor fi înaintate direct sucursalelor C.N. Agricol. pentru sumele mici şi centralei din Bucureşti a C. N. Agr. pentru sumele mari.

Filialele sunt rugate a da întâietate şi tot concursul în primă urgenţă celor ce au avut pierderi de războI sau datorită distrugerilor efectuate de oficialitate pentru cazurile când s'a declarat boală în stupină.

Pot beneficia de împrumut şi stuparii cu activitate recunoscută cari astăzi nu au gaj (imobile sau stupi) ei având nevoie de giranţi.

Creditele sunt de 3 feluri:

1. — de investiţie pe 3 ani cu 8.5$^0/_0$ dobândă;
2. — de producţie pe 1 an cu 8,5$^0/_0$ dobândă;
3. — pentru procurări de terenuri pe durată mai lungă după aprecierea Consiliului C. N. Agr.

Instrucţiuni detailate vor fi date în numărul viitor.

Rugăm stăruitor filialele să depună toată atenţia în seriozitatea recomandărilor pentru ca nu cumva printr'un pas greşit să pierdem tot ce cu atâta greu s'a obţinut de Comitetul Central.

Redacţia

Profesorul Dieter Eduard Verkade, titularul catedrei de chimie organică al Politehnicei din Delft, a descoperit un compus de 4.000 ori mai dulce decât zahărul. El este 1 —, n — propoxy — 2 amino — 4 nitrobenzenul. Această substanţă este fabricată acum în Olanda şi va fi exportată în mai multe ţări din Europa, care suferă de lipsa zahărului.

(Natura)

Ceasul apiculturii

Importanţa agriculturei, a crescut în mod considerabil în ultimii ani. Omenirea înfometată, a constatat odată mai mult prin propriile suferinţe importanţa factorilor de producţiune în acest domeniu de activitate.

Apicultura este şi ea o ocupaţiune agricolă, dar specializată. Comparând situaţia actuală a mierii, cu cea dinaintea războiului, vedem acest produs apicol situat, în o poziţie mult mai fermă, ca atunci când, era aproape exclus din consumul general, de către zahăr şi derivatele lui.

Dacă apicultura şi produsele ei se vor menţine pe poziţia cucerită atunci când vor reveni vremurile de mare producţie a zahărului, rămâne o chestiune de discutat altădată.

Ne preocupăm de situaţia actuală a apiculturii, privită din interiorul ei; subiectiv am putea spune, ce perspective de viitor are? Este o limită de progres când se afirmă (ceasul apiculturii) sau aceasta, exprimă mai curând importanţa obţinută din evoluţia unor conjecturi economice anormale.

Corpul apicultorilor din România, este compus din toate straturile sociale.

Vom găsi aci intelectualul, care fie din neconformism, fie că a devenit citadin prin cultură, în primă sau a doua generaţie, îndemnat de chemarea inimii de rural, a fost readus de dorul vieţuirii în mijlocul naturii libere acestei ocupaţiuni atât de poetizată, poate prea mult poetizată în ultimul deceniu. Apoi, autodicaţi de toate categoriile, s'au dedicat cu tot elanul apiculturei şi 'şi au făurit certificate de capacitate strălucite prin o muncă stăruitoare şi intensă în acest domeniu. Omul de ştiinţă pasionat, a cercetat viaţa albinelor sub forma ei originală şi distinctă prezentată de natură. Muncitorul destoinic care a socotit ca potrivit să-şi ocupe timpul liber într'un mod frumos şi folositor. Şi, însfârşit ţăranul, pe care poate întâmplarea l-a făcut să dea peste primul roi în pădure, a găsit un venit ajutător trudei lui dela câmp, destul de apreciabil ca să se dedice în multe cazuri exclusiv apiculturei. Din acest conglomerat de individualităţi se desprinde în concluzie ideia că, în acest domeniu de ocupaţiune activează un subiect cu atribute de percepţie, în medie, superior oricărei alte ocupaţiuni de acest gen şi aceasta, este un factor de care trebuie să se ţie seama întotdeauna când se hotărăşte ceva pentru apicultori.

Posibilităţile de desvoltare ale apiculturii, în această ţară, sunt încă neexaminate din punct de vedere statistic. *Lipseşte o hartă a isvoarelor melifere;* cum poate fi aceia a arboretului melifer care variază în mai mică măsură, apoi urmând celelalte surse: culturile mai mult sau mai puţin varibile; pomicultura, regiunile viticole, etc. In tot cazul, golul subcarpatic, văile râurilor mănoase sunt cu totul neexplorate într'un mod sistematic din acest punct de vedere.

Deoparte, elementul om în condiţiile arătate mai sus, de alta posibilităţi materiale nedeterminate, care sunt perspectivele apiculturii în viitor? Desigur, pentru această descriere se cere un plus serios de imaginaţie.

D-l Prof. St. Bărsănescu, dela Universitatea Iaşi în cartea sa: Pedagogie Agricolă, apărută anul trecut; cea mai bună lucrare de acest gen, până acum, caută să contureze înfăţişarea viitoare a agricultorului român, situîndu-l sub aspectul unui ţăran evoluat când preconizează „evoluţia ţăranului cu ethosul său în direcţia agriculturei raţionalizate; nu un agricultor pur şi simplu, introdus în ştiinţa şi practica agricolă, ci un *ţăran specializat* în agricultură făcută cu metodă şi după datele ştinţei. „(op. cit. pag. 48).

Intrucât, după cum am văzut mai sus, în apicultură, nu se poate face analogie cu exclusiv o singură pătură socială, cum este cazul în cartea citată, problema înfăţişării viitoare a apicultorului român ar fi prea îndrăzneaţă dacă nu confuză.

Totuşi, ridicându-se straturile cele mai înapoiate şi în apicultură, ne putem aştepta la un viitor superior prezentului.

Până atunci, trebuie să luptăm pe toate căile ca spiritul de coeziune şi cooperare să sporească neîncetat între apicultori.

Legătura de înţelegere între apicultori trebuie să fie simplă şi pe un înţeles cât mai larg în sensul categoriilor majoritare.

Tendinţa de poetizare trebuieşte canalizată pe un teren mai realist mai practic în tot ceia ce se face: se scrie şi se vorbeşte în această îndeletnicire. Pentru aceasta socotim util a se înfiinţa o publicaţie specială în acest sens practic, care să apară mult mai des decât actuala revistă; bunăoare bilunar dacă nu săptămânal. O pagină două, care să coprindă informaţii sezoniere, ceva despre mişcarea apicolă, mersul preţurilor la produsele apicole din întreaga ţară şi dacă mai are loc un articol cu caracter general, cu atât mai bine. Incepând din Martie şi până în Septembrie, un asemenea curier este extrem de util chiar pentru pastorali. Actuala revistă să rămâie în fiinţă, putând apărea mai rar în acea epocă a anului, pentru ea destinându-se studiile ştiinţifice, tot materialul aprofundat, tot felul de născociri şi inovaţiuni să fie supus la o mai strictă selecţionare înainte de apariţie.

Acesta, trebuie să fie viitorul apropiat, pe care suntem datori a-l organiza noi. încolo (ceasul apiculturii) suma limită a progresului, pe care îl întrevedem, va suna cine ştie când şi pentru care din urmaşii noştrii, dar sunetul acesta va fi majestuos şi în armonia lui va ţine vibratiile calde de care vom şti să dăm dovadă prin gândirea noastră şi prin munca noastră în acest domeniu.

Preşedinte al Ass. „Albina Gorjului *Gh. Sanfin Bălteanu*

Cărţi de Apicultură

Rafturile şi vitrinele librăriilor noastre s'au împodobit în ultimul timp cu trei noui cărţi de apicultură. Este vorba de reapariţia în a treia ediţie a *„Stupăritului"* de C. L. Hristea, reapariţia în a zecea ediţie a *Călăuzei stuparului* de N. Nicolaescu şi a tipărirei primului volum din *„Lumea Albinelor"* de Const. Antonescu.

STUPARITUL de Const. L. Hristea ed. III 733 pag. 332 fig. reprezintă fala scrisului apicol românesc. Bogatele elogii aduse primelor două ediţii de personalităţile cele mai de seamă din străinătate, onorată cu premiul Academiei Române ca şi enorma cerere de care s'a bucurat în lumea noastră stupărească reprezintă suficiente mărturii pentru ca orice încercare de preamărire să fie de prisos.

Scrisă într'un stil de un simbolic narativistm şi un gen cu totul original, reuşeşte să prindă în mrejele acestei frumoase ocupaţii pe cei ce nici nu au visat să se preocupe de ea.

Adevărul ştiinţific este sintetizat şi cernut cu multă atenţie de o minte luminată pe deaîntregul de cele mai scunde întortocheri ale enigmelor stupăreşti. A citit mult, a lucrat efectiv intens şi a îmbrăcat în haina literelor tot ce a găsit necesar a fi cunoscut de un bun stupar.

Ediţia a treia apare cu puţine modificări faţă de precedenta tocmai pentru valoarea ei.

CĂLĂUZA STUPARULUI de N. Nicolaescu şi G. Stoinescu apare în cea de a zecea ediţie dela prima apariţie şi pentru prima dată după trecerea întru cele veşnice a celuia ce a fost sufletul ei N. Nicolaescu.

Din însăşi afirmaţiile Domnului Prof. I. Z. Barbu ce s'a îngrijit de tipărirea ei, în prefaţă, se poate vedea că această ediţie este absolut identică cu precedenta tocmai pentru a i se proslăvi memoria autorului. Cele 672 pagini îmbracă un frumos mănunchi de cunoştinţe apicole împărţit în 559 paragrafe.

„Călăuza" dă limpede şi celui mai umil începător primele noţiuni de apicultură oferindu-i curajul unui început nu tocmai greu.

„LUMEA ALBINELOR" de Const. Antonescu (vol. I, 104 pag., 72 clişee). A apărut deocamdată numai primul volum dintr'un ciclu de mai multe volume anunţate sub acest titlu. Autorul un tânăr apicultor pasionat cu mari prespective de a fi un industriaş de seamă în sectorul apicol ne oferă şapte capitole de orientare generală în apicultură şi anume: Apariţia albinelor pe planeta noastră; puţină biologie apicolă; viaţa şi munca la albinele adevărate; albinele pe treptele civilizaţiei omeneşti; albinele şi agricultura; mierea şi sănătatea publică; apicultura în România de azi.

Scrisă într'un stil limpede are adesea darul de a reuşi să facă atrăgătoare o materie ce din însăşi înşirarea de mai sus se poate vedea că este partea cea mai aridă din apicultură.

Fără pretenţii de prea mare originalitate Domnul Antonescu prezintă o înmănunchere de date culese prin răsfoirea ultimelor cărţi apărute în apicultură.

Desluşirea termenilor ştiinţifici dă posibilitate de suficientă şi uşoară pătrundere a acestei lucrări şi pentru stuparii începător.

Cpt. Ing. *Vecestav D. Harnaj*

INFORMAŢIUNI APICOLE

Şedinţa Consiliului Superior al Apiculturii

La 20 Iulie a. c. a avut loc cea de a doua şedinţă a Consiliului Superior al Apiculturii.

S'a luat act cu multă satisfacţie că vechea societate a apicultorilor Sibieni a cerut afilierea la Societatea Centrală de Apicultură din România.

După o amplă documentare asupra celor mai noui realizări în domeniul construcţiilor de stupi în străinătate şi după un minuţios studiu a celor 6 tipuri de stupi Dadant-Blatt, prezentaţi în şedinţă, s'a ajnus prin critici ştiinţifice asupra fiecărui element component al stupilor să se adopte *planurile definitive ale stupului popular românesc de mare serie având drept ramă standard rama Dadant.*

Domnul deputat Bender, reprezentând vechea Societate a Apicultorilor din Cluj, aduce salutul acestei societăţi, declarând că are însărcinarea de a comunica satisfacţia cu care a fost acceptate nouile formule de colaborare prevăzute în statutele Societăţii Centrale de Apicultură, Societatea Clujană, recunoscând acesteia dreptul de Uniune a Stuparilor din Ţară. Acceptă deasemeni ca în judeţele în care-şi are influenţa predominantă să primească în sânul asociaţiei locale pe toţi stuparii, atât români cât şi de alte naţionalităţi.

S'au purtat discuţiuni asupra relaţiunilor dintre Centrală, Asociate şi Filiale. Primirea cu totul neregulată a revistei, a făcut obiectul multor sugestii de felul în care să se facă expediţia, astfel ca fiecare abonat să primească revista la timp.

Sfaturi pentru stuparii nomazi

Cu regret semnalăm cazuri din ce în ce mai numeroase în cari stuparii nesocotesc anumite reguli de morală şi bună înţelegere apicolă prin încălcarea elementarelor norme în deplasările nomade.

Până la o legiferare a dreptului de folosire a zonelor apicole, Societatea Centrală de Apicultură roagă insistent pe stupari ca la alegerea locului în regiunile de nomadism să ţină seama de drepturile şi interesele reciproce stabilite prin înţelegeri prealabile atât cu stuparii băştinaşi cât şi cu cei ce fac frecvent nomadism în acea regiune.

Filialele sunt rugate să organizeze prin înţelegeri camaradereşti aceste deplasări, făcând la nevoie demersurile respective la autorităţile locale (procurări de terenuri, reduceri de taxe, etc.), iar în caz de nereuşită să se adreseze Comitetului Central.

Prin art. 8 al. 3 din Statute, filialelor le este rezervat dreptul de a sancţiona în juriul de onoare, toate abaterile grave de încălcare a drepturilor stuparilor de către confraţii neînţelegători. Aceste cazuri — bănuim rare — vor fi trimise şi Comitetului Central spre a fi aduse la cunoştinţa tuturor stuparilor din ţară, prin publicare în revistă.

Epuizarea primelor numere din revistă pe anul 1947

Din cauza tirajului redus în care a apărut revista până la Nr. 4 adică în 2.000 exemplare şi întrucât am fost nevoiţi să trimitem a doua oară destul de multe exemplare pentru membrii ce reclamau că s'au pierdut prin poştă anumite numere, ţinem să anunţăm cu regret pe această cale pe noii membrii că nu le putem trimite pe anul în curs decât dela Nr. 5 înainte, numerile anterioare fiind epuizate.

Propuneri pentru schimbarea modului de încasare a abonamentului.

Comitetul Central a primit mai multe sugestii din partea câtorva filiale ca pe viitor atât cotizaţia cât şi abonamentul la revistă să fie plătite în natură stabilinu-se aceste obligaţii în miere, ţinându-se oarecum seama şi de numărul de stupi.

Iniţiativa nu este de neglijat mai ales dat fiind fluctuaţiile financiare de depreciere a monedei, depreciere ce cade cu multă durere asupra greutăţilor ce le are de suportat revista.

Societatea studiază modalităţile practice de colectare, depozitare şi transport, toate aşteptând în acelaş timp şi alte sugestii.

Au apărut Statutele noui ale Soc. Centrale de Apicultură din România

Au apărut sub formă de broşură statutele Societăţii Centrale de Apicultură din România cu toate modificările aduse de către Adunarea Generală Extraordinară dela 30 Martie a. c. Ele se trimit gratuit tuturor filialelor iar pentru restul membrilor se pot distribui contra cost, preţul unui exemplar fiind de 100.000 lei.

Boli molipsitoare constatate de I. C. Z. R.

Boli molipsitoare constatate la Secţia de Apicultură din Institutul de Cercetări Zootehnice, până la 20 Iunie a.c.

Loca americană: Hârşova Jud. Constanţa — 1 prisacă; Bucureşti 2: Voineşti jud. Muscel — 2; Voslobeni, jud, Ciuc — 1; Otopeni, jud. Ilfov — 1; Comana, jud. Vlaşca — 1; Brăneşti, jud. Ilfov — 2; Pasărea, jud. Ilfov — 2;

Loca europeană: Craiova, jud. Dolj — 1 prisacă; Vasilaţi, jud. Ilfov — 1; Comana, jud. Ilfov — 1 prisacă.

Puiet văros: Novaci, jud. Gorj — 1 prisacă.

Nosemoza: Belitorii, jud. Teleorman — 1 prisacă; Bucureşti, — 4 prisăci.

Cursurile de Apicultură dela I. C. Z. R.

La 26 Mai a.c. s'au deschis la Institutul Naţional Zootechnic tradiţionalele cursuri de apicultură pentru amatori ţinute de către domnul Dr. Florin Begnescu. Ele au durat o săptămână, încheindu-se cu o sumară excursie la stupina Oteteleşanu din Buciumeni, Ilfov şi la stupina d-lui Pistreanu din Buftea.

Astfel încă un număr de peste optzeci de începători au făcut cunoştinţă cu tainele vieţii coloniei şi a mânuirei ei spre a începe această frumoassă ocupaţie.

Societatea Centrală de Apicultură din România prin preşedintele ei dl. Dr. Romanescu Niculae la şedinţa de deschidere a accentuat asupra necesităţii ca nouii apicultori să pornească înarmaţi cu un mănunchi serios de cunoştinţe temeinice spre a fi cât mai puţini sclavi vitregiei vremurilor. Apicultura noastră este în regres din cauza condiţiilor naturale ce sunt din ce în ce mai defavorabile; lor trebue ca stuparul să le contrabalanseze suficiente cunoştinţe bine puse la punct.

Nu mai publicăm articole cu sugestii asupra standardizării.

La redacţie s'au primit mai multe articole foarte interesante tratând despre felurite aspecte ale standardizării.

Ţinem să relevăm însă că atât lipsa de spaţiu în revistă cât şi esenţialele hotărîri în această privinţă ale Consiliului Superior al Apiculturii de a proclama drept stupi susţinuţi de oficialitate ramele stupilor clasici Dadant în primul rând apoi Layens şi Langstrot ne-au împedicat să publicăm aceste frumoase articole.

Secţie apicolă la R. E. A. Z. I. M.

Aflăm cu multă plăcere că Regia Autonomă a Exploatărilor Zootechnice Industriale şi Mecanice R.E.A.Z.I.M. intenţionează să organizeze un serviciu apicol bine încadrat şi utilat care să conducă cei cca. 6000 stupi ce-i are la toate fermele din ţară, după cele mai moderne procedee utilizate la marile exploatări apicole străine.

Film apicol premiat în Franţa

La un festival concurs cinematografic ce a avut loc în iarna trecută în Franţa, premiul I-iu a fost acordat filmului sovietic *„Ginta solară”*, ce redă tainele vieţii coloniei de albine.

Crescătorii de mătci pentru conservarea rasei autohtone

In regiunea pădurilor muntoase din Baschin (U.R.S.S.) s'a constatat că s'a păstrat cea mai curată rasă de albine autochtone ruseşti. După modelul Elveţiei Ministerul Agriculturii a repulicei Baschiriene face intense pregătiri pentru organizarea unor staţiuni de creşterea şi răspândirea acestor regine.

Fecundarea legumelor de seră prin albine

In străinătate marile sere de legume utilizează albine pentru fecundarea florilor, dat fiind rezultatele enorm de frumoase obţinute în acest mod faţă de lipsa unui element polenizator.

Serele de castraveţi sunt cele a căror existenţă este legată de polenizarea prin albine. Se socoteşte un stup la cca. 500—600 m. p. suprafaţă de seră. Stupul se aşează în partea cea mai însorită, el alegându-se din coloniile cu tărie mijlocie.

El nu ne oferă producţie, colonia totuşi reuşeşte chiar în timpul iernei să se desvolte frumos.

Sulfamidele în încercările de a vindeca Loca Americană

Americanul Gulders ne dă următoarea reţetă utilizată în 1945 cu frumoase rezultate în vindecarea pestei americane:

2,5 litri apă
8 kgr. zahăr
400 gr. lapte condensat (în prafuri)
1,6 kgr. făină de soia.

Se încălzeşte mai întâiu apa fără a ajunge la fierbere şi se disolvă în ea o tabletă (0,5 gr.) de *sulfatiazol;* după o uşoară răcire se adaugă praful de lapte condensat şi zahărul, iar după dizolvarea zahărului se pune făina de soia şi se amestecă obţinând o cocă pe care o punem într'un vas în stup. Dacă pentru tratament se utilizează siropul, se va disolva o tabletă de sulfatiazol la patru litri de sirop.

Preţul mătcilor în străinătate

In cataloagele sau publicaţiile streine se pot observa următoarele preţuri la mătcile produse de crescătorii în acest an:

Statele Unite ale Americii	2—5 dolari
U.R.S.S.	400—100 ruble
Franţa	100—150 franci
Italia	1,5—3 dolari

APICULTORI

Găsesc în tot timpul faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presați la valțuri moderne „Rietsche". — Se execută faguri presați la valțuri din ceară proprie a D-lor apicultori dacă acest material este foarte bine curățat de orice părți străine. — Prepararea fagurilor este asigurată dintr'o ceară de albine de prima calitate supusă riguros unui control de sterlizare în timpul fabricației.— Se schimbă eventual după nevoie ceară cu faguri din depozit. — In permanență la dispoziție un stoc ales cu diferite materiale și unelte apicole. - Toate îndrumările în mod gratuit. —**Căpitan Zissu Dumitru** Str. Gheorghe Barițiu No. 23-București II, prin calea Griviței, Stația tramvai Octav Cocorăscu). Tel. 7.44.32

Stupina Antonescu

București, Str. Virgiliu Nr. 7
Telefon 5.22.06

Anunță realizarea în CONDIȚII TEHNICE PERFECTE a preselor plane METALICE (27x42 *cm.)* din cupru (argintate și nichelate), rivalizând cu cele mai bune din străinătate.

Se execută pentru sezonul 1948 *orice comandă* de lucrări privind apicultura.

Cereți informațiuni sau vizitați expoziția

Stupina Pârvu A. Arad

Vinde extractoare de miere, cuțite, afumătoare și orice unelte apicole.

Se primește miere și ceară pentru uneltele cumpărate.

Arad, Str. Tudor Vladimirescu, Nr. 15.

A APARUT:

Ediția III-a din monumentala operă

„Stupăritul"

de C. L. Hristea

Se poate procura prin Societatea Centrală la prețul de lei 1.300.000 (față de 1.400.000 la librării) adresându-vă la Dl. Cpt. D. Zissu Strada Gheorghe Barițiu Nr. 23, Tel. 7.44.32

SEMINȚERIA PILDNER s.i.n.c.

Strada Carol Nr. 11 — *Telefon 3.50.89*
Piața Obor 47-48 — *Telefon 2.54.18*

aduce la cunoștința onoratei sale clientele că întrucât am reluat legăturile comerciale cu străinătatea suntem bine aprovizionați cu

Articole de Apicultură

— Unelte agricole
— Tot felul de semințe de legume, flori, plante furajere și în timpul sezonului catalog gratuit la cerere.

Abonamentul 100.000 lei anual. Exemplarul 20.000 lei

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL
SOCIETĂȚII
CENTRALE DE
APICULTURĂ
DIN ROMÂNIA

ANUL XXII 10 OCTOMBRIE 1947

Societatea Centrală de Apicultură din România
Persoană Juridică
Sediul Societății: București VI, Str. Dr. Staicovici 63
Palatul Institutului Național Zootehnic

Președinte de onoare statutar: Prof. *Traian Săvulescu* Ministrul Agriculturii și Domeniilor.
Vice-Președinți de onoare: Dr. Florin Begnescu.
Grigore Giossan.

Comitetul Central

Președinte: Dr. Nicolae Romanescu.
Vice-Președinte: *Cpt. Zissu Dumitru.*
Secretar general: *Dr. I. Banu*
Director România Apicolă: *Cpt. Ing. Veceslav D. Harnaj.*
Directorul Arhivei, Bibliotecii și Gestionar al Bunurilor *D. Prodan*
Casier: *Constantin C. Țintea*
Membri: *Dr. Cornelia Pelimon, Ing. Agr. N. Foti, și S. Ruginosu*

Cenzori activi: *Gh. Pandrea, Ilie Ivănescu și Vasile Ioan*
Cenzori supleanți: *C. V. Lascăr, D-na Henrieta* Delavrancea-Gibory *și D-ra Golescu.*

I. — Cereți, în orice împrejurare, concursul Societății centrale de Apicultură din România, adresându-vă ei la căsuța poștală 525, București I, și folosind pentru aceasta numai cărți poștale cu răspuns plătit.

II. — Conform art. 13 din statute, toți membrii Societății centrale de Apicultură au dreptul să asiste oricând la ședințele lunare ale comitetului, care vă primește totdeauna bucuros. Ședințele au loc la 15 ale fiecărei luni orele 16.

Articolele de publicat în Revista „România Apicolă“ ca și orice reclame etc. se vor trimite pe adresa Societății Centrale de Apicultură din România, București Căsuța Poștală 525.
Abonamentele și orice sume se trimit numai pe numele Societății Centrale de Apicultură la Cont CEC. N. 12.984

ABONANENTUL: Pentru Instituțiuni, Societăți: lei 500 anual; Pentru membri abonamentul 100 lei, iar cotizația astfel: 25 lei pentru membrii ce au până la 10 stupi, 75 lei până la 50 stupi și 200 lei peste 50 stupi. Taxa de înscriere 20 lei.
Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

CUPRINSUL.

† *Eduard Sevalle* de Gr. Giosan; *Comunicări științifice: Fertilizarea fără fecundare. Secretul Longevității reginei* de Dr. Nicolae Romanescu; *Din istoria ramei mobile* de N. G. Eremia; *Ceara și mierea de albine* de Cpt. D. Zissu; *Albina Caucaziană* de Vladimir Cudelcă; *Prețul mierii este liber în comerț; Privire generală asupra recoltei anului apicol 1946-1947* de Cpt. Ing. V. D. Harnaj; *Inbunătățirea soartei albinei românești* de Theodor Curmei; *Filialele sunt invitate a înscri la centrală pe toți membrii. Stuparii să-și asigure rezerve de miere pentru stupi.*

ANUL XXII Nr. 9 OCTOMBRIE 1947

ROMANIA APICOLA

Organ al Societăţii Centrale de Apicultură din România

† Edouard Sevalle

Apicultura franceză a pierdut în timpul ocupaţiei Germane, 27 Decembrie 1943 pe unul dintre cei mai mari apostoli, pe mult veneratul Preşedinte al Societăţii Centrale de Apicultură Edouard Sevalle. Deşi în etate de aproape 92 ani, Edouard Sevalle a prezidat Consiliul societăţii din 19 Noembrie 1943, cu aceiaşi dispoziţie obişnuită, luând măsuri adecuate vremei şi luptând pentru progresul albinăritului nu numai districtual francez, dar în limitele posibile, ţinând flacăra aprinsă cu întreaga lume apicolă mondială.

Edouard Sevalle a fost un altruist. Datorită lui Societatea Centrală de Apicultură franceză înjghebată în 1856 de marele apicultor Hamet, a putut să se desvolte şi să înflorească, ajutând prin organul ei de propagandă „L'Apiculteur" la progresul nu numai a albinăritului francez, dar în cea mai largă măsură la ceeace reprezintă astăzi apicultura mondială.

Lecţiile lui de apicultură ţinute cu punctualitate în fiecare an în grădina Luxemburg din Paris timp de 38 ani, a ajutat extrem de mult la progresul acestei ramure în Franţa şi colonii.

Tot lui împreună cu abatele Voirnot se datorează şi fondarea federaţiei societăţilor franceze de apiculturaă, federaţie care, fiind învinovăţită că susţine interesele comercianţilor de miere, a dat prilej lui Sevalle să creeze reuniunea anuală a producătorilor de produse apicole, cu scopul să stabilească anual preţul mierei şi a cerei la desfacere en detail, pentru ca mierea să fie la îndemâna tuturor consumatorilor la preţuri accesibile.

Modest în toată activitatea şi mişcările lui, totdeauna a evitat pe cât posibil, să i se acorde recompense pentru faptele lui mari în domeniul apicol.

Totuşi în 1919 Mai 10, cu ocazia celui al 30-lea curs de albinărit ţinut la Luxemburg veneratul apicultor Gaston Bonnier i-a remis din partea apicultorilor francezi o medalie de aur cu care ocazie s'a scos în relief toată activitatea lui prodigioasă pe tărâm apicol.

L'am apreciat mult pe veneratul Edouard Sevalle din toată activitatea desfăşurată în decurs de vreme şi am avut fericirea să-l cunosc şi personal şi de aproape acum zece ani, cu ocazia vizitei ce i-am făcut-o la domeniul său din St. Hubert în apropiere de Essarts-le-Roi.

Am aflat târziu de moartea lui, totuşi am ţinut să fac cunoscut şi apicultorilr români această mare pierdere suferită de apicultura mondială. Cu el dispare unul dintre cei mai neobosiţi apicultori, care a contribuit la desvoltarea Societăţii Centrale de Apicultură franceză şi la reînflorirea acestei ramure pe tot globul.

A fost înmormântat la 31 Decembrie 1943 la Biserica Saint-Lambert de Vaugirard.

Deşi tardiv transmit atât în numele Societăţii Centrale de Apicultură din România cât şi al meu personal expresia celor mai sincere condoleanţe cu rugăminte să fie comunicate şi familiei.

GRIGORE AL. GIOSSAN
Vice-Preşedinte de Onoare

Comunicări ştiinţifice

FERTILIZAREA, FARA FECUNDARE

Creşterea trântorilor selecţionaţi se provoacă prin adăogirea, de cu toamna, în mijlocul cuibului, a unei rame cu fagure construit cu celule de trântori; ori se foloseşte ouatul unei regine nefecundate, zisele regini arhenotoce.

Am arătat altădată că se mai poate sili regina, oricând, să ouă în celulele mari ale unui fagure de trântori, dacă o prindem între spaţiul ce rămâne liber dintre fagure şi o gratie Hanemann, prinsă de ramă (metodă personală).

In anul acesta s'a izbutit să se detetmine ouarea timpurie din partea unei regine nefecundate, prin tratarea ei cu gaz de bioxid de carbon. Acestui procedeu i s'a dat denumirea ştiinţifică de *fertilizare a reginei*, pentru a deosebi acest gen de ouare cu ouă nefecundate, de cea cu ouă fecundate, provocate ca urmare a împerecherii reginei cu un trântore. Intr'adevăr, chiar dacă natural o regină nefecundată urmează să ouă dela un timp, ea întârzie ouatul ori nu apucă, fiind omorîtă. Prin procedeul expus, regina, care este de fapt fertilă, este provocată să-şi lapede curând ouăle, — o „fertilizăm”. (Silim *apariţia* putinţei ce are de a se arăta fertilă).

Deci, nu mai avem nevoe să căutăm o regină arrhenotocă, caz care se iveşte dealtfel, destul de rar în stupină. Dar... desavantajele procedeului sunt aceleaşi ca atunci, când întrebuinţăm reginile rămase natural arrhenotoce: prin lipsa ouatului ei cu ouă fecundate, nu avem prealabila dovadă a valorii ei, mai ales în ce priveşte procrearea lucrătoarelor şi stabilirea calităţilor acestora. Deci stabilim valoarea *reginei fertilizate* numai prin cunoaşterea valorii stirpei din care ea s'a născut, metodă mai puţin sigură decât cea care determină valoarea reginei dătătoare de trântori selecţionaţi prin punerea ei întâi să dea naştere la lucrătoare şi înscriirea calităţilor acestor lucrătoare. Deşi stirpa, tulpina din care folosim regina dătătoare de trântori, poate fi foarte bună, regina folosită poate fi cea mai slabă din neam, — ceeace nu ştim în cazul reginelor fertilizate.

Rămânem la părerea că procedeul cel mai bun este cel de a sili regina să ouă în fagure de trântor, în dosul unei gratii Hanemann, procedeu care are drept singur desavantaj că nu îl putem folosi în timpul marelui cules: o regină ţinută numai două zile în dosul unei gratii, despărţită de spaţiul mare al cuibului, determină albinele, în timpul marelui cules, să-şi crească de îndată botci, socotind regina definitiv prizonieră. (Izolarea reginei de cuib este folosită în anumiţi stupi, în străinătate, pentru a creşte regini noui, fără a omorî pe cea a coloniei, metodă care are alt desavantaj: se cresc regini consanguine, adică se plusează defectele din neamul de creştere a botcilor, dacă se foloseşte orice neam).

Desavantajul arătat pentru silirea reginei să ouă în dosul gratiei nu este însă mare, fiindcă noi creştem trântorii înainte de marele cules, ei fiind necesari de timpuriu. Pentru o creştere continuă, se folosesc ambele metode, cea cu gratie în afara culesului şi numai în timpul culesului cea prin aşezarea unei rame cu celule de trnâtori în mijlocul cuibului.

Secretul longevităţii reginei.

Se cunoştea faptul că larvele din care se desvoltă reginile sunt hrănite cu alimente deosebite de cele pe care doicile le folosesc în hrana larvelor de lucrătoare. Aceste alimente poartă denumirea globală de „peltea regală". Se credea că proteinile din această peltea sunt probabil cauza că regina se desvoltă mai mult decât lucrătoarele (este o mare lucrătoare) şi, ca urmare, trăieşte mai mult.

T. S. Gardner a reuşit în acest an să determine substanţele care hotărăsc de mai lunga lor viaţă. Este vorba de vitamine (în special vitamina B): *acidul pantothenic*, *pyridoxina* şi *biotin*.

El a făcut o mixtură din aceste substanţe, găsite în mare cantitate şi în ţesuturile animalelor tinere, cât şi în lapte, şi, după ce le-a adăogat o levură conţinând nucleat de sodiu, a dat această hrană albinelor sălbatice: cu mixtură Gardner aceste albine trăiesc cu 46% de timp mai lung, iar când li se administrează în hrană numai acidul pantothenic, tot trăiesc cu 27% de timp mai lung.

Concluziunea este că ne găsim în fața unui nou soiu de hrană pentru albine (mai bine pus la punct decât prăjiturile cu făină de soia), care nu numai va încuraja ouatul reginei, prin stimularea doicilor, ci va putea și determina apariția de lucrătoare cu calități superioare. Fără îndoială că ne găsim pe calea celei mai științifice deslegări a problemei îmbunătățirii raselor de albine, adăogând la calitățile naturale *o mai mare capacitate de a trăi și a aduna.*

Dr. Nicolae Romanescu

Din istoria ramei mobile

Italianul Dante Calamida, în tratatul său „Apicoltura Razionale” (Ed. 1930) este plin de entuziasm pentru un apicultor englez din secolul al XVIII-lea, T. Wildman, pe care nu se sfiește să-l proclame „cel mai mare geniu pe care l-a avut apicultura” (p. 94). Motivul este că Wildman ar fi inventat, după Calamida, stupul cu rame mobile (con favo mobile).

Intrigat de atâta entuziasm, am căutat în catalogul bibliotecii Dr. C. C. Miller din America și în adevăr l-am găsit pe acest Wildman trecut cu o carte despre conducerea albinelor, publicată la Londra în 1768, apărută în mai multe ediții și tradusă și în germană (în 1769) și italiană (în 1771). Am scris atunci Prof. H. F. Wilson, care e și bibliotecarul Bibliotecii Dr. C. C. Miller, rugându-l să-mi arate ce este adevărat din afirmațiile lui Calamida.

Răspunsul a sosit, dar nu a confirmat părerea italiană. Stupul lui Wildman nu are ceeace s'ar putea numi o ramă mobilă. El e astfel alcătuit că permite să se ia din stup grupuri de făgurași, fără a deranja cuibul. Principiul ramei mobile nu poate fi găsit în nici un caz la Wildman.

Dar iată că Prof. H. F. Wilson, cercetând prin praful arhivelor, a găsit un adevărat înaintaș al ramei mobile, tot englez și acesta, dar însă mai vechi, cu 85 de ani, decât Wildman. Prof. Wilson reproduce în Gleanings in Bee Culture pe Oct. 1940, o scrisoare către Royal Society (care este Academia de Științe a Angliei), trimeasă acestei înalte instituții de către unul din membrii ei, John Houghton, în ziua de Marți 16 Iunie 1683, în care e vorba despre conducerea albinelor cu ajutorul unui model nou de stup (new invented Model of Hivé).

Acest model nou de stup, inventat de John Houghton cu 169 de ani înainte de stupul lui Langstroth, este cu adevărat înaintașul ramei mobile. Rama lui are acel spațiu liber de jur împrejur, care este însăși prinicipiul ramei mobile. Deosebirea între stupul *lui Houghton și al lui Langstroth o formează numai o mică diferență a dimensiunii acestui spațiu gol care izolează rama în loc de 9,5 mm., el are o lungime de 12,7 mm.*

Dacă acei cari căutau să dărâme patentul luat de Langstroth pentru stupul său, ar fi cunoscut scrisoarea din 1683 a lui John Houghton, ei ar fi reușit să i-l dărâme, închee editorul revistei Gleanings comentariile pe care le face asupra acestei scrisori.

Ii rămâne totuș lui Langstroth meritul de a fi dat acestui spațiu liber de jur împrejur ramei, dimensiunea potrivită pentru ca albinele să nu lipească ramele, nici să nu construiască începuturi de faguri ***între ele.***

Principiul însă al ramei mobile trece dela Langstroth și Berlepsch cu 169 de ani mai înainte, la John Houghton.

N. G. Eremia (B. A.)

Ceara și mierea de albine

Pe vremea strămoșilor aceste produse naturale se găseau în abundență și constituiau moneta de plată a birurilor noastre din acele timpuri. Astăzi este un produs mai greu de aflat datorită ultimelor două mari războae, ce au secătuit avutul apicol național și defrișerilor ulterioare anului 1800 când suprafața pădurilor noastre seculare a fost redusă simțitor.

Ceara curată de albine este produsul secrețiunii glandulare a acestei insecte. Ea se găsește mai ales în timpul marelui cules din Mai și Iunie în formă de folicule aproape inperceptibile pe inelle mediane sub abdomen.

De culoare albă în primele zile, ceara este întâlnită în stup ca fagure nou construit, depozit pentru miere, cuib și leagăn pentru viitoarele urmașe ale albinelor lucrătoare.

Ceara se extrage din faguri prin topire în apă și are multe întrebuințări în viața omului.

In comerț se găsește însă, din nefericire (ca și mierea) falșificată în mari cantități. Se amestecă ușor cu parafina, cerezina, stearina, etc. pierzându-și din calitățile proprii.

Ceara curată de albine întâlnită în comerț are o gamă de culori și parfumuri împrumutate în parte dela polenul și propolisul găsit în prezența ei cu ocazia topirii fagurilor. Densitatea, punctul de topire și solidificare variază în raport direct cu prezența corpurilor străine, ce se află în compunerea sa. Analiza

---

NOTA REDACȚIEI: *Articolul de mai sus a apărut în ziarul „Universul“ Nr. 226 din 4 Octombrie și în scopul de a face cunoscut apicultorilor aprobarea organelor de resort, în urma intervențiilor Societății centrale ca prețul mierii și al cerii de albine, să fie liber la producător.*

chimică a cerii veritabile comportă o serie de operațiuni foarte greoae, ce nu sunt încă bine cunoscute.

Mierea naturală este alimentul prin excelență ce se asimilează în corp, în totalitatea lui. Produs al transformării nectarului cules din milioane de flori, în gușa albinei, depus ulterior în formă de sirop în celula de fagure, aceasta devine mai târziu prin evaporare adevărata miere de albine.

Astăzi întâlnim mierea la apicultor depozitată în fagurele de ceară sau în bidoane metalice bine închise și puse spre păstrare în vederea valorificării.

Mirea în comerț se găsește foarte adesea falșificată sau înmulțită cu dferite amestecuri spre a-i mări cantitatea.

O miere naturală poate să aibă o serie de culori începând dela alb cristalin până la un galben închis sau puțin roșietic. Ea nu trebue să fie subțire (siropoasă) la întrebuințare.

O miere siropoasă este un produs ne maturizat (copt) ce se poate ușor strica, având predispoziție spre fermentare.

Majoritatea mierii falșificate, ce se găsește în comerț are o consistență siropoasă. Pentru a se stabili din ce flori este adunată, se cercetează la microscop și prezența anumitor grăunți de polen ne indică flora de origină a mierii.

Societatea Centrală de Apicultură din România cu înalta solicitudine a Ministerului Agriculturii și prețiosului concurs al Institului de Cercetări Zootechnice al României, Secția Apicolă, se găsește de douăzeci de ani în fruntea acestei îndeletniciri, încurajând (prin sfaturi, reviste lunare, ședințe demonstrative, cursuri de inițiere și propagandă) desvoltarea stupăritului în România un mare avut național astăzi grav slăbit în urma unui război greu și doi ani de secetă nemiloasă.

Prin desăvârșita înțelegere a Ministerului Economiei Naționale Conf. Deciziei 4561 din M. O. No. 187/947 prețul la ceara și mierea de albine a fost lăsat liber la producător, constituind astfel un îndemn atât pentru începătorii ce doresc a se ocupa în viitor cu această nobilă îndeletnicire precum și pentru stuparii vechi ce intenționează să realizeze beneficii corespunzătoare priceperii și muncii depuse promovând simultan o ramură de producție importantă pentru economia națională.

Cpt. D. ZISSU

In primele numere din anul 1948 vom publica numele tuturor filialelor și stuparilor cari înțelegând marile greutăți financiare ale societății, [redacted], la apelul Comitetului Central au subscris donații.

Pentruca toți cei ce ar avea această bunăvoință să aibă răgaz de a-și oferi obolul lor, amânăm închiderea tabelelor de subscripții ce se întocmesc de filiale până la data de 15 Februarie 1948, când trebuesc trimise centralei.

Albina caucaziană

Autorul P. M. Komarov împarte albinele din partea europeană a U.R.S.S și Caucaz în două grupe bine distincte : albina neagră obişnuită şi albina caucaziană.

Albina neagră-sură culegătoare obişnuită este caracterizată prin aceea că, căpăceşte mierea în aşa fel că între căpăcelul de ceară şi miere rămâne totdeauna aer, datorit cărui fapt, fagurele cu miere căpăcit are culoare albă.

Această rasă este răspândită în toată partea europeană a U.R.S.S. şi la noi şi este venită după retragerea gheţarilor din Europa şi se împarte în albina de pădure şi de stepă.

Albina caucaziană a cărei caracteristică este că fagurele are aspectul negru, capacele fiind lipite de miere, denumită şi „căpăcirea umedă", ocupă Caucazul Mijlociu, Marele şi Micul Caucaz.

A doua caracteristică a rasei albinei caucaziene este blândeţea ei foarte mare de unde a primit şi numele de albina femeilor.

Albina caucaziană se împarte în trei subgrupe : 1) albina de caucaz ce trăeşte dela poalele versantului de nord a munţilor Caucaz, 2) albina de caucaz de munte ce trăeşte pe înălţimile centrale a munţilor Caucaz şi 3) albina caucaziană ce trăeşte în Armenia, poalele versantului sudic a munţilor Caucaz.

Albina caucaziană depe versantul nordic, a pierdut toate caracteristicile rasei sale pure, fiind un metiş între albinele italiene şi caucaziene, lungimea limbei după Skorikov fiind de 6,62 mm., fiind puţin interesantă.

Albina caucaziană de munte, de culoare neagră, depune un număr nu prea mare de botci, caracteristic rasei sale pure, *este albina cu limba cea mai lungă* după Sokorikov 7,10 mm. şi este de cel mai mare interes pentru viitorul apiculturii.

Albina caucaziană armeană galbenă, depune câteva zeci de botci, cu lungimea limbei după Sokorikov de 6,65 mm. şi ocupă Armenia.

Este rezultatul încrucişerii albinei caucaziene cu cea persană şi italiană, de unde şi marea varietate de culori în galben. Pentru gospodăria apicolă ne interesează cel mai mult rasa pură a albinei caucaziene de munte. După cercetările şi observaţiile timp de 5 ani de zile ale lui Corkius şi Djulbert, publicate în revista „Pcelovodstvo" Nr. 23 din anul 1933 la stupina experimentală universitară din oraşul Lorami asupra albinelor caucaziene de munte şi albinelor italiene, albina caucaziană a dat recolte mult mai mari ca cea italiană, iată tabloul comparativ.

Anul	Caucaziană	Italiană
	Media mijlocie de miere recoltată dela o familie în kg.	Media mijlocie de miere recoltată dela o familie în kg.
1926	72,8	10,2
1927	20,1	0,68
1928	42	21,9
1930	145	85,0
1931	36	18,3

In munţii Caucaz mai există o grupă de albine şi anume albine persane.

In afară de cele mai sus arătate albina caucaziană se caracterizează prin bunătate ne mai întâlnită între rasele de albină supranumită şi albina femeilor, care bunătate nu-i împiedică totuşi să se apere cu înverşunare contra duşmanilor şi hoaţelor. Astăzi albinei caucaziene în Rusia la institutele de cercetări i se dă mare atenţie şi se fac diferite încercări de încrucişări cu alte rase de albine aduse din Africa de Sud şi China, pentru obţinerea altei rase noui, viguroase şi cu limba lungă adaptabilă ţinuturilor aspre a U.R.S.S.

Vladimir Cudelcă

Preţul mierii este liber în comerţ

MINISTERUL INDUSTRIEI ŞI COMERŢULUI DIRECŢIUNEA GENERALĂ A PREŢURILOR COMISARIATUL GENERAL AL PREŢURILOR. SERVICIUL ALIMENTAR

Către Societatea Centrală de Apicultură din România

Str. Dr. Staicovici Nr. 63
LOCO

La cererea Dvs., înregistrată la Jurnal Nr. 20.011/947, avem onoarea a vă face cunoscut că, preţul mierei de albine şi la ceara de albine este liber la producător.

Preţurile acestor produse în comerţ se formează în conformitate cu dispoziţiunile deciziei Nr. 4561, publicată în M. Of. Nr. 187 din 16 August 1947.

Nr. 041428. 1 Sept. 1947.

Director, (ss) *Indescifrabil*

Şeful Serviciului (ss) *Dr. Şoimu*

Privire generală asupra recoltei anului apicol 1946-1947

Toamna anului 1946 nu dă posibilitate decât la cca. 30% din coloniile depe cuprinsul ţării să intre la iernat cu rezerve suficiente. Cu toate eforturile depuse la timp de Societatea Centrală de Apicultură ca zahărul obţinut pentru hrana de toamnă să ajungă la destinaţie încă atunci când timpul permitea o bună administrare cu hrană din sirop preparat din zahăr impur (pentru a mai avea sboruri de curăţire), majoritatea stupilor au intrat cu rezervele de care dispuneau. In cele 14 judeţe deficitare stuparii au recurs la grele sacrificii de comprimare a coloniilor, unii ajungând ca din 100—150 colonii să rămână cu 20—30 în primăvară.

Iarna nu putem spune că a fost grea, deşi temperatura a atins cifre destul de joase, limite fără prea mare durată însă.

Primăvara neobişnuit de timpurie, încă din Martie dă un mare impuls în desvoltarea coloniilor. Salcia cu ambele specii nectarifere de astă dată şi mai ales cele de munte apare bogată în nectar, iar timpul extrem de favorabil în perioada înfloririi ei salvează multe colonii dela pieire; pe alocuri a dat chiar recolte (Botoşani, Caraş Braşov). Pomii fructiferi desvoltaţi prenormal sunt în parte atinşi de valul de ger abătut în Aprilie. Recolte dela pomii fructiferi nu ni s'au semnalat. De aci intervine un fenomen destul de curios. Seceta persistă şi florile din poenile de pădure şi de câmp în cea mai mare parte a ţării nu mai apar. Coloniile intens stimulate normal de timpul frumos de primăvară ce a desvoltat nectar în primele flori de după topirea zăpezii se găsesc în Aprilie cu 5—8 rame cu puet şi cu hrană extrem de puţină şi nu în rare regiuni chiar critică. Toţi sunt în aşteptarea bogatului salcâm, salvatorul stupilor de câmpie. Valul de ger şi brumă din noaptea de Paşti şi în cele 2—3 zile precedente îi îngheaţă primii vlăstari în regiunea de sub munte, la deal şi câmpie în mare parte în special pe văi, tocmai locul obişnuit al aşezărilor rurale. Salcâmul neatins ne dă o recoltă extrem de redusă şi dacă socotim rezervele aproape inexistente înainte de înflorirea lui o putem socoti neglijabilă ca medie pe ţară. Explicaţiile deşi ceva mai complexe pot fi rezumate la: preatimpuria înflorire a salcâmului (20 Aprilie faţă de 15 Mai), împuţinarea lui prin îngheţ, lipsa nectarului printr'o secetă excesivă.

Salcâmul se ştie că este specific câmpiei; seceta nu-l sperie; nici frigul nopţilor de primăvară nu-i stânjeneşte desvoltarea nectarului, (după unii, contrastul dintr'o noapte suficient de răcoroasă şi o zi foarte frumoasă: călduroasă şi fără vânt ar oferi maximum de nectar). Inflorirea lui prea de vreme, într'un timp cu zile friguroase, vânt accentuat şi uscăciune prea mare, a făcut ca florile să se ofilească a doua zi după desfacere ; însăşi frunzele apăreau sub un aspect mai ofilit. De aici, de unde norml, pe deal aveam recolte mai bogate în acest an, le-am avut pe albia cursurilor de apă cu pânzele freatice mai apropiate de suprafaţă.

Intre salcâm şi tei câmpia nu ne mai dă nimic ; seceta persistă, iar rapiţele aproape că sunt inexistente. Cântarul coboară vertiginos. Teiul trage într'o grea cursă pe stupari; cheltueli mari ce nu sunt răsplătite cu nici-o stroapă de miere, afară de regiunea din Nordul Dobrogei ce marchează o medie de 16—24 kgr. (sub media ultimilor 4 ani).

In timp ce stuparii dela câmpie sunt descurajaţi, cei dela munte şi cei dela deal, îşi refac şi stimulează simţitor coloniile prin înregistrări de cifre între ½ kgr.—2 kgr. zilnic la cântarul de control. Incepând însă cu mijlocul lui Iunie, fâneaţa de deal şi sub munte în special, din partea estică a cotului Carpaţilor anunţă un început de bogată recoltă. S'a marcat la fâneaţă în jud. R. Sărat, Putna şi Bacău în regiunea de sub munte o medie de cca. 40—50 kgr. miere la unele stupini sistematice (din păcate mult prea puţine la număr în acea regiune).

In Iunie înregistrăm începutul unei recolte mulţumitoare în toată Moldova. In urma precipitaţiilor bogate apar pe terenurile necultivate şi islazuri, fel de fel de flori cu o bună predominare a rapiţei sălbatice şi a scaeţilor. Floarea soarelui aduce un aport nectarifer considerabil, încât şi această regiune a ţării greu încercată în cei trei ani precedenţi încearcă să se redreseze, fără a-şi putea începe refacerea numeroaselor colonii pierdute.

Stuparii nomazi din regiunea Brăila ca şi cei din Muntenia se împart în genere pentru Iulie în două părţi (după tei). O parte pleacă la floarea soarelui, unde nu au făcut aproape toţi nimic (floarea soarelui în Muntenia din cauza precipitaţiilor din acest an nu a dat decât foarte puţin nectar) şi o parte la baltă. Cei din urmă plecaţi în bălţile Brăilei recrutează f. frumos, iar cei din bălţile din amonte ca şi unii din deltă nu iau nimic până la înflorirea ismei, ce se produce târziu, abia pe la 1 Sept.

Stuparii nomazi sosiţi în Iunie la fâneaţă o părăsesc pe la 20 Iulie, când începe să se cosească şi se mută la epilobiumul (sburătoarea) din defrişările de pădure dela munte ; şi aici rezultatele au fost mulţumitoare acolo unde nu au fost altitudini prea mari cari să atragă ploi prea dese.

Isma, flora de bază la baltă, deşi desvoltată frumos şi în mare cantitate, este întârziată şi începe să înflorească către începutul lui Septembrie. Timpul neprielnic combinat cu o serie de factori complimentari pe toată lungimea bălţilor Dunării ne dă prea puţină miere curat de ismă. Cei veniţi dela floarea soarelui abia şi-au refăcut rezervele pentru iarnă. Coloniile scoase către începutul lui Octombrie din baltă nu mai au o populaţie aşa de bogată ca în ceilalţi ani.

Iernarea ne găseşte cu stupii într'o bună parte de ţară cu rezerve aproape de normal. Dobrogea de mijloc şi Sud este complect lovită; vine la rând Muntenia (câmpia) şi Oltenia de câmpie. In restul ţării se găsec, fără îndoială, oricât de bună ar fi fost recolta regiunii izolate, mai mari sau mai mici unde rezervele nu sunt îndestulătoare. Am apelat la solicitudinea organelor de resort, pentru a se repartiza zahărul necesar pentru complectarea rezervelor de hrană în raport cu nevoile reclamate de filiale.

Cpt. Ing. V. D. Harnaj

Imbunătăţirea soartei albinei româneşti

O mare parte din familiile de albine la noi în ţară vieţuesc în stupi primitivi. Mii de colonii, în fiecare an, sunt distruse de barbaria stuparului primitiv, care nedându-şi seama socoteşte că acest procedeu este firesc.

Expresiile „a beli stupii" şi „a bate mierea" — dovedesc că, omorîrea albinelor pentru a scoate mierea, a intrat în obişnuinţa stupăritului rudimentar.

Afară de faptul, că distrugerea sistematică a albinelor provoacă pierderi pentru economia Statului, de ce oare biata albină, pentru hărnicia sa, să primească ca răsplată o moarte chinuitoare în fumul de pucioasă?

In alte ţări, albina demult e ocrotită de Stat. Bunăoară în Statele Unite, prin lege este interzisă creşterea albinelor în stupi primitivi. In Franţa, cu toate că există stupi primitivi, toţi sunt perfecţionaţi în aşa fel, că recoltarea mierei exclude distrugerea familiior. In Uniunea Sovietică, cârmuirea dându-şi bine seama de importanţa rolului ce-l joacă albina în economia statului, ca producătoare de miere şi agent de polenizare a plantelor şi pomilor fructiferi, a asigurat existenţa familiei de albine, prin decret-lege, care prevede rezerva de hrană pentru iarnă şi primăvară în regiunile sudice 16—18 kgr., pentru centrul şi nordul ţării 22—24 kgr. de colonie. Abaterea dela respectarea acestei legi, în privinţa rezervelor, este aspru pedepsită.

Acum, când la noi în ţară se proectează formarea unei legi speciale a apiculturii, ar fi de dorit, ca aceasta să cuprindă un articol, prin care s'ar interzice nimicirea familiei de albine în legătură cu recoltarea mierei.

D-l C. Hristea în cartea sa „Stupăritul", dă sfaturi preţioase în privinţa perfecţionării şi mânuirei stupilor primitivi.

Datoria noastră, a stuparilor luminaţi, este să îndrumăm pe stuparii rutinari, pentru ca aceştia să păşească de pe treapta primitivizmului pe platforma mânuirei umane şi rentabile a albinelor.

Acum, în perioada grea ce o trăim, când fiecare unitate muncitorească este necesară şi de preţ pentru restabilirea ţării greu încercată în urma războiului, mii de familii albinăreşti în plus, ar exploata flora meliferă a ţării, ajutând astfel la ridicarea producţiei în miere, ştiut fiind, că ţăranul nostru, alături de coloniile slabe distruge şi pe cele bune pentru a dobândi miere şi ceară.

Theodor Curmei.

Lunca, Târnava Mică.

Nouile cotizaţii fixate în urma stabilizării

Comitetul central al societăţii, în şedinţa dela 15 Sept. a. c., ţinând seama de preţurile în lei stabilizaţi pentru editarea revistei şi cheltuelile curente a hotărît ca obligaţiunile materiale ale membrilor către societate pe anul 1947 să fie transformate astfel:

200 lei abonamentul la România Apicolă, iar cotizaţia de membru în raport cu numărul stupilor ce-l posedă şi anume: 25 lei pentru cei ce au până la 10 stupi; 75 lei pentru cei cu 10—50 stupi şi 200 lei pentru cei ce au mai mult de 50 stupi.

Deşi stabilizarea prinzându-ne la mijlocul anului, am fi pe deplin îndreptăţiţi să stabilim pentru cea de a doua jumătate a anului un cuantum proporţional şi pentru cei ce au plătit integral până acum cotizaţia şi abonamentul în lei vechi, Comitetul socotindu-se obligat moral faţă de promptitudinea cu care această categorie de membri a ştiut să răspundă îndatoririlor ce le aveau, a hotărît că ei nu mai au nimic a mai plăti pe acest an. Cei cari au plătit doar o parte, vor plăti restul, ţinând seama de proporţia sumei plătite faţă de abonamentul vechi. De exemplu: cineva a plătit 40.000 lei şi are 60 stupi. El datora: abonament 100.000 lei şi cotizaţie 100,000 lei deci total 200.000 lei. Suma de 40.000 lei plătită constitue (200.000 : 40.000 = 5) a cincea parte din suma datorată; mai are de plătit 4/5 din abonament. In lei stabilizaţi un astfel de membru ar avea anual de plată 200 lei abonamentul plus 200 lei cotizaţia. Ori 4/5 din restul de plată face 320 lei pe care acest membru este dator a ni-l trimite.

Situaţia financiară grea în care ne aflăm momentan ne face să rugăm insistent pe colegii în restanţă să ne trimită cu prima poştă sumele ce ne datorează.

Filialele sunt invitate a înscri la centrală pe toţi membrii

Comitetul Societăţii Centrale atrage atenţia filialelor recunoscute că sunt obligate a se pune la curent cu plata cotizaţiilor, cel puţin pentru numărul membrilor minim prevăzut în statute, altfel această recunoaştere rămâne simbolică.

Remarcăm deasemeni că sunt filiale în a căror scripte figurează un număr de membri cu mult mai mare, decât sunt înscrişi în Societate. Prevederile statutare sunt clare în acest sens, specificând că orice membru al filialei implicit trebue să fie şi membru al Centralei. Rugăm deci filialele în această situaţie, să se pună în legalitate, altfel vom fi nevoiţi ca la orice beneficii viitoare să ţinem seama numai de membrii statutar înscrişi.

Stuparii să-şi asigure rezerve de miere pentru stupi.

Suntem sesizaţi că atât în urma deciziei de declararea stocurilor cât şi a nevoilor gospodăreşti, stuparii sunt tentaţi să vândă cât mai mult.

Nu se ştie în ce măsură vom putea face posibilă o aprovizionare cu zahăr a stuparilor, aşa că prevederile personale pot constitui singure o garanţie pentru salvarea stupilor.

Faţă de seceta din ultimii ani, societatea centrală de Apicultură din România sfătueşte pe membrii săi, să reţină pentru nevoile de hrană din anul viitor, câte 20 kgr. miere de fiecare colonie peste necesarul de iernare din acest an. Comparativ, dăm rezervele preconizate oficial de americani şi ruşi:

In Statele Unite se prevede 27 kgr. miere rezervă, dela recoltă la recoltă, iar în U.R.S.S., dela 21 la 30 kg. miere.

R.

Cărţi de Apicultură

Au apărut şi se găsesc de vânzare la librăriile din Capitală şi provincie următoarele cărţi de apicultură: *Stupăritul* ed. III-a de C. L. Hristea, la preţul de 1000 lei. *Călăuza stuparului* ed X-a de Nicolaescu şi Stoenescu la preţul de 400 lei şi *Lumea albinelor* vol I ed. I-a de Const. Antonescu la preţul de 200 lei.

Membrii societăţii îşi pot procura prin societate *Stupăritul* de C. L. Hristea la preţul redus de 900 lei.

APICULTORI

Găsesc în tot timpul faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presați la valțuri moderne „Rietsche". — Se execută faguri presați la valțuri din ceară proprie a D-lor apicultori dacă acest material este foarte bine curățat de orice părți străine. — Prepararea fagurilor este asigurata dintr'o ceară de albine de prima calitate supusă riguros unui control de sterlizare în timpul fabricației. - Se schimbă eventual după nevoie ceară cu faguri gata lucrați. Se răspunde numai la corespondența prevăzută cu o carte poștală răspuns.

- Toate îndrumările în mod gratuit.

—**Căpitan Zissu Dumitru** Str. Gheorghe Barițiu No. 23-București II, prin calea Griviței, Stația tramvai Octav Cocorăscu). Tel. 7.44.32

Stupina Antonescu

București, Str. Virgiliu Nr. 7
Telefon 5.22.06

Anunță realizarea în CONDIȚII TEHNICE PERFECTE a preselor plane METALICE (27x42 cm.) din cupru (argintate și nichelate), rivalizând cu cele mai bune din străinătate.

Se execută pentru sezonul 1948 *orice comanaă* de lucrări privind apicultura.

Cereți informațiuni sau vizitați expoziția

Stupina Pârvu A. Arad

Vinde extractoare de miere, cuțite, afumătoare și orice unelte apicole.

Se primește miere și ceară pentru uneltele cumpărate.

Arad, Str. Tudor Vladimirescu, Nr. 21

A APARUT:

Ediția III-a din monumentala operă

„Stupăritul"

de C. L. Hristea

Se poate procura prin Societatea Centrală la prețul de lei 900 (față de 1.000 la librării) adresându-vă la Dl. Cpt. D. Zissu Strada Gheorghe Barițiu Nr. 23, Tel. 7.44.32

SEMINȚERIA PILDNER s.i.n.c.

Strada Carol Nr. 11 — *Telefon 3.50.89*
Piața Obor 47-48 — *Telefon 2.54.18*

aduce la cunoștința onoratei sale clientele că întrucât am reluat legăturile comerciale cu străinătatea suntem bine aprovizionați cu

Articole de Apicultură

— Unelte agricole
— Tot felul de semințe de legume, flori, plante furajere și în timpul sezonului catalog gratuit la cerere.

Exemplarul 20 Lei.

ROMANIA APICOLĂ

ORGAN AL
SOCIETĂȚII
CENTRALE DE
APICULTURĂ
DIN ROMANIA

ANUL XXII Nr. 11-12 NOEM.—DEC. 1947

Imprimeriile Inspectoratului General al Armatei pentru Educație — București

Societatea Centrală de Apicultură din România

Persoană Juridică
Sediul Societății: București VI, Str. Dr. Staicovici 63
Palatul Institutului Național Zootehnic

Președinte de onoare statutar: Prof. TRAIAN SĂVULESCU
Ministrul Agriculturii și Domenilor
Vice-Presedinți de onoare: Dr. FORIN BEGNESCU.
GRIGORE GIOSSAN.

COMITETUL CENTRAL:

Președinte: *Dr. Nicolae Romanescu*
Vise-Președinte: *Cpt. Zissu Dumitru*
Secretar general: *Dr. I. Banu*
Director România Apicolă: *Cpt. Ing. Veceslav Harnaj*
Directorul Arhivei, Bibliotecii și gestionar al bunurilor: *D. Prodan*
Casier: *Constantin C. Tintea*
Membri: *Dr. Cornelia Pelimon, Ing. Agr. N. Foti și S. Ruginosu*

Cenzori activi: *Gh. Pandrea, Ilie Ivănescu și Vasile Ion*
Cenzori supleanți: *C. V. Lascăr, D-na Henrieta Delavrancea-Gibory și D-ra Golescu*

I. — Cereți, în orice împreiurare, concursul Societății centrale de Apicultură din România, adresându-vă ei la căsuța poștală 525, București I. și folosind pentru aceasta numai cărți poștale cu răspuns plătit.

II. — Cooform art. 13 din statute, toți membrii Societății centrale de Apicultură au dreptul să asiste oricând la ședințele lunare, care vă primește totdeauna bucuros. Ședințele au loc la 15 ale fiecărei luni orele 16.

Articolele de publicat în Revista „România Apicolă" ca și orice reclame etc. se vor trimite pe adresa Societății Centrale de Apicultură din România, București Căsuța Poștală 525

Abonamentele și orice sume se trimit pe numele Societății Centrale de Apicultară la Cont CEC. Nr. 12.984

ABONAMENTUL: Pentru Instituțiuni, Societăți: lei 500 anual; Pentru membri abonamentul 100 lei, iar cotizația astfel: 25 lei pentru membrii ce au până la 10 stupi, 75 lei până la 40 stupi și 200 lei peste 50 stupi. Taxa de înscriere 20 lei.

Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie

CUPRINSUL

In atenția stuparilor *de Dr. C. Pelimon*; **Valoarea alimentară a mierei** *de Dr. I. Banu.* **Technica apicuiturii americane; Transpărtul stupilor cu urdinișul deschis** *de Ing. V. D. Hrnaj*; **Legea minimului de existență și boalele albinelor** *de B. Gherman*; **Credite pentru exploatări apicole; Cotizațiile pe 1948; Sfaturi pentru începători** *de Ion C. Râgu*; **Să ne cunoaștem între noi** *de Dr. Cornelia Pelimon*; **Cum putem ridica apicultura** *de Dr. Victor Petruș*; **Un impas** *de Ing. V. D. Harnaj*; **Numărul minim de stupi pentru polenizarea pomilor fructiferi din livezi compacte; Informațiuni apicole.**

ANUL XXII Nr. 11-12 Noem.-Dec. 1947

România Apicolă

Organ al Societății Centrale de Apicultură din România

In atenția stuparilor

Dr. C. Pelimon

De câteva ori, prin această revistă, am căutat să dau alarma asupra bolilor molipsitoare ale albinelor. Scopul a fost pe de o parte ca stuparii să observe mai grijuliu starea sănătății coloniilor, pe de altă parte să atrag atențiunea că laboratorul poate să le lămurească de multeori slăbiciunea aparent nejustificată a unor familii și înfine pentru a reaminti măsurile eficace de vindecare a stupilor bolnavi.

A avea boală molipsitoare, chiar și la albine, nu este o rușine. Condamnabil este a ști că o ai și să nu o tratezi și vinovat este să o tăinuiești față de autorități (autoritatea comunală și serviciul veterinar față de care conform Legii Sanitare Veterinare stuparul are obligația să o declare), dar mai ales față de colegii stupari din aceeași localitate, ai căror stupi se pot îmbolnăvi din neglijența sau egoismul tău.

„Cine lucrează are și piedici, greșeli; cine nu lucrează are numai succese” este o maximă care se aplică și în stupărit.

Stuparul observator conștiincios, mai ales la un număr mai mare de colonii, are în fiecare sezon și câte ceva anormal la 1-2 stupi ai săi.

La un examen microscopic de probă lunar, într'un întreg sezon, la albine (cel puțin 20 bucăți de fiecare stup) sau faguri cu puiet din toți stupii este imposibil să se găsească numai perfectă ordine. Totul este a lua măsuri energice imediat și a nu lăsa să se mai întindă răul și la alți stupi.

Reamintesc greșelile obișnuite ale stuparilor, geșeli cari înlesnesc întinderea bolilor: lasă stupii cu faguri infectați, părăsiți de albine sau în care albinele au murit, cu urdinișurile deschise; transportă stupi bolnavi în alte localități; folosesc ceara proventiă din topirea fagurilor stupilor distruși de Loca.

In primul caz, fagurii din stupii părăsiți atrag albine streine care ling picăturile de miere rămasă pe ei. Ei pot deveni deasemenea pepiniere de găselnițe, care produc un dublu rău, nimicind fugarii în întregime (deci perdere de ceară), iar fluturii sbor în alți stupi și odată cu ouăle depun și excrementele lor infectate de microbii Locii americane.

Cercetătorii streini au constatat încă de mult că fluturele de găselniță este un transmițător de Loca, de luat în considerare.

Folosirea cerei provenită din topirea fagurilor pestoși este o greșeală fiindcă la temperatura de topire a cerei la 65 grade C., nu se distrug sporii Locei americane. Această ceară, ca să poată fi folosită pentru faguri artificiali, trebuie sterilizată, adică supusă la o temperatură înaltă de cel puțin 120 gr. C, care asigură distrugerea completă a sporilor.

In ultimii ani, am dat în revistă cu titlul informativ numărul cazurilor de boli molipsitoare constatate de Laboratorul Secției de Apicultură și Sericicultură din Institutul de Cercetări Zootehnice precum și localitățile unde s'au semnalat.

Modul trimiterii probelor de faguri cu puiet și albine la laborator ne-a dovedit că anumiți stupari au înțeles bine alarma dată. Am dedus aceasta din faptul că acești stupari au trimis probe dela ei și dela alții, repetat, un număr mai însemnat de probe pentru diagnostic.

La prima vedere s'ar părea că focarele de infecție se reduc numai la acelea semnalate de noi, ceea ce nu corespunde realității.

Loca americană (pentrucă de ea ne îngrijim mai mult) este mult răspândită în prisăci — dar nouă nu ni s'au trimis probe pentru diagnostic decât din anumite părți ale țării, acestea, repet, din grija justificată a unor stupari (acei care ne-au înțeles) și din neștiință, neglijență sau calcule comerciale greșit făcute a celorlalți.

Dacă în anii 1945-1946 numărul de probe cu Loca a fost mai mare din județele Muscel și Ilfov sau dela prisăcile C.F.R. este eronat să se conchidă că focarele de Loca se găsesc numai în aceste două județe.

Din contră această situație se datorește numai unor oameni conștienți care au strâns legătura cu laboratorul în scopul de a descoperi și trata pe cât se poate toate cazurile constatate de Loca.

In acest sens citez cu plăcere și recunoștință numele d-lui Ing. Agr. Foti, căruia îi aduc mulțumiri pentru osteneala și buna d-sale intenție.

In acest sezon, la Secția de Apicultură din I. C. Z. R. s'a diagnosticat numărul cel mai ridicat de Loca dela înființarea laboratului de apicultură. Este un fapt îngrijorător, dar ne și bucură pentru interesul ce se dă din ce în ce mai mult stupilor.

Prieteni stupari, contribuiți cu toții la descoperirea cazurilor de boală și la tratarea lor! Este în interesul fiecăruia dintre voi și al tuturora.

Valoarea alimentară a mierei

Prin compoziția ei mierea este un hidrat de cărbune, substanță ce constituie una din bazele nutriției organismului uman. Hidrații de carbon au marea proprietate de a se asimila repede în tubul digestiv și de a trece apoi în circulația sanguină sau de a se consuma prin ardere de către organe (în special mușchi) producând o creștere imediată a energiei manifestată prin căldură și forță muschiulară.

In special glucoza conținută în miere în mare cantitate (45—55 la sută) este alimentul normal al sângelui și al țesuturilor. Ea ajută la restabilirea forțelor epuizate ale muschilor. Când organismul are lipsă de hidrați de cărbune își fabrică singur glucoza cu ajutorul ficatului, din grăsimile și albuminele ingerate sau în lipsă acestora (în caz de inaniție) din grăsimile și albuminele organismului pe cari le consumă.

Așa se produce slăbirea corpului în timpul bolilor sau ori de câte ori se produce un desechilibru în alimentație dintr'o cauză oare care. In asemenea cazuri alimentarea cu miere constituie un rezervor de energie prin glucoză și levuloza ce o conține.

Această calitate excepțională a ei o face să fie apreciată ca un aliment de prim ordin, mai ales că este un produs natural și higienic. Ea constitue de altfel sursa unică de energie calorică a albinelor și mai ales iarna înlocuește rolul cărbunelui necesar combustiunei — spre a fi transformată în căldura necesară fără de care albinele ar muri de frig.

Neavând albumina și grăsimi, mierea nu este un aliment complect; totuși, comparată cu alte alimente, valoarea ei nutritivă este de prim ordin. Astfel: 100 gr. miere au valoarea alimentară a 600 gr. lapte, sau 120 gr. nuci, sau 168 gr. carne, sau 5 ouă, sau 4 portocale — sau 210 gr. pește (nisetru) sau 78 gr. brânză.

La aceasta se adaugă și marea ei calitate de a nu obosi organismul și de a fi absorbită imediat fără să lase resturi. Neobosind stomacul și ficatul însărcinat cu transformarea zahăruriilor — mierea fiind gata transformată de albine — devine un aliment hepatic și digestiv. De aceea medici de valoare universală și cercetători de seamă o recomandă din ce în ce mai mult pentru refacerea organismelor obosite ale convalescenților și bătrânilor precum și ca aliment special al copiilor în continuă creștere. Mierea datorează puterea ei regeneratoare nu numai glucozei ci și invertinei și vitaminelor pe care le conține. Este deci pe drept apreciată ca un aliment reconstituant al forțelor muschiulare al desvoltării aparatului muschiular și respirator. De altfel cercetări recente au dovedit că porumbeii hrăniți numai cu boabe de orez decorticant (așa cum îl mâncăm și noi) își pierdeau puterea muschiulară, slăbind și nemai putând să sboare sau să meargă și erau curând pe punctul de a muri din cauza boalei ce o căpătau (Beri-beri). Dacă erau hrăniți mai departe cu acelaș orez, însă amestecat cu miere forțele mușchiulare reveneau după 48 de ore restabilindu-se complect cu timpul. Această cercetare dovedește cu prisosință că mierea conține vitamina B și că adăugată unor alimente le redă valoarea alimentară normală pe care o pierd dintr'o cauză oarecare (orezul prin cojire, laptele prin fierbere, etc). Comparată cu alcoolul care reacționează repede asupra organismului dar lasă stări de oboseală, mierea lucrează încet, însă cu o acțiune permanentă, hrănind foarte bine organismul.

Profesorul dr. I. H. Kellog din Michingam — America — recomandă mierea ca un aliment excelent gata de a fi absorbit — ne mai obosind organele digestiei (stomac, intestine, ficat) cu o muncă pe care ar trebui s'o facă pentru consumul zahărului industrial.

De altfel zahărul de sfeclă, produs industrial, trecut prin foc și prin diferite reacții chimice își pierde complect vitaminele ce s'ar afla in sfeclă și devine un aliment inactiv, neutilizat mort. El este un excitant al organismului uman.

Prof. dr. Paul Caston susține că zahărul produce adevărate ravagii asupra organismului nostru și în special la copii. El merge până la afirmarea că mai mult de jumătate din copii cari mor în Franța în urma hrănirii artificiale mor din cauza zahărului adăugat în laptele din biberon.

Copiii mici se îmbolnăvesc adesea de turburări digestive, turburări de nutriție, enterite, insomnii — crize nervoase, mai toți copiii au dinți stricați din cauza excesului de zahăr.

Consumul exagerat de zahăr, obosește ficatul și rinichiul, favorizează congestiile prin supra încărcare a sângelui, congestii ce duc la artritism și la diabet prin obosirea ficatului și pancreasului. Nici nu ar putea fi altfel când organismul nostru trebue să facă eforturi mari pentru transformarea zahărului industrial spre a-l putea asimila.

Fiind un excitant anti-fiziologic el obosește și irită țesutul organelor.

Cu cât este mai mare consumul de zahăr cu atât este mai mare numărul bolnavilor de diabet.

In schimb mierea restabilește starea de funcționare a organelor obosite prin consumul de zahăr (prof. dr. I. A. Cock) el este un aliment viu fiziologic vitalizat, dotat cu mare putere de absorbiție și datorită glucozei, substanță de mare importanță alimentară este preferabil din toate punctele de vedere zahărului, (prof. dr. I. H. Kellog Michingam).

Mierea se încorporează foarte repede sângelui și prin sărurile minerale ce conține mărește și valoarea hemoglobinei.

Intr'adevăr constatările d-rei dr. Paula Enerich — din Amden — Elveția, au dovedit că hrănindu-se 200 copii în timp egal cu lapte și cu miere, s'a constatat că alimentații cu lapte copiii au crescut în greutate câte un kgr. (1), pe când cei alimentați cu miere au crescut în greutate câte 4 kgr. iar hemoglobina a crescut în sângele celor hrăniți cu lapte cu un procent ce variază dela 70—79 pe când pentru cei alimentați cu miere cresterea hemoglobinei a crescut până la 85 la sută.

Aceste cercetări sunt destul de concludente: mierea cu zahărurile ei intervertite asociată cu diastaze si săruri minerale și vitamine ar trebui întrebuințată pe o scară mai întinsă și în cantități mai mari fiind de 100 de ori hrănitoare si mai producătoare de energie decât zahărul industrial.

De aceea avem cu toții datoria de a stărui pe toate căile ca mierea să-și reia locul în alimentatia noastră și mai ales a copiilor (dr. Paul Carton tratat de medicină, alimentatie și higienă). Dacă la noi consumul de miere este redus, aceasta se datorește în primul rând scăderii numărului prisăcilor, lipsei de propagandă și mai ales unei condamnabile lipse de cunoștință în ceace priveste calitățile și valoarea ei ca aliment.

Variind după regiuni și flori este necesar să se știe că mierea din flori de salcâm, trifoiu, lucerna, sparcetă este clară ca apa și granulează greu (rămâne lichidă) este aromată și are parfumul florilor din care provine. Mierea de rapiță este galbenă și se cristalizează ușor. Cea de teiu galbenă și mai consistentă având miros puternic de teiu, devine prin cristalizare albicioasă.

Mierea de floarea soarelui are culoarea chihlimbarului; granulează foarte repede. Mierea de Isop, hrișcă și iarbă neagră este foarte groasă abia ieșind din faguri și are un aspect gelatinos și culoare roșie gălbue închis. Mierea de brad este neagră, cea de tutun și ricină aproape neagră.

In general mierea are un gust plăcut și de cele mai multe ori este aromată după parfumul plantelor din care provine nectarul cules de albine. Mierea de tutun și hrișcă are însă gust neplăcut; mierea din unele sălcii este amăruie, iar mierea din păpădie iute arzătoare.

Ceeace trebuește reținut, este că prin granulare mierea nu pierde nici una din proprietățile ei. Important este că mierea să fie naturală, nefalsificată, să nu aibe gust acru, să nu fie lichefiată prin fierbere la temperatură prea mare (50—60 gr.) căci atunci își pierde valoarea alimentară, prin dispariția vitaminelor).

De aceea este bine să ne procurăm mierea direct dela stupar sau dela case cunoscute. Mierea poate fi consumată în faguri, lichidă sau granulată fie singură, fie la îndulcirea ceaiurilor la prepararea prăjiturilor, siropurilor, liquorilor și a unor băuturi alcoolice despre care am mai vorbit.

Dr. ION BANU

N. R. — Publicat în ziarul Timpul Nr. 2349 din 23 Noembrie 1943.

TECHNICA APICULTURII AMERICANE

La librăria „Cartea Rusă" din București a apărut în rusește o broșură de 118 pagini, scrisă de un cunoscut apicultor sovietic inginerul H. Abricosov, cu titlul de mai sus.

Cu o reușită obiectivitate autorul scoate în evidență progresele științifice atinse de apicultura americană deslușind detailat ultimele noutăți, verificate pe teren, dintre cari unele aduc noui perspective în apicultura modernă. Technica mânuirilor stupilor Langstrot pe cale de a fi adaptată pe scară întinsă și în Rusia chiar prin suprapropunerea a două corpuri Dadant, o serie de noui și interesante norme simplificatoare în operațiunile de creșterea mătcilor și a selecției, observații extrem de interesante asupra iernării, utilizarea colectoarelor de polen și folosirea acestui polen în hrana de primăvară etc., constitue capitolele cele mai importante tratate în această broșură.

Vom da în numerele viitoare spicuiri din cele mai importante capitole.

Transportul stupilor cu urdinișul deschis

Transportul stupilor cu urdinişul deschis a dat naştere în ultimul timp la unele discuţii în periodicele streine de specialitate în ceiace priveşte origina şi popularitatea lui. Fără îndoială că Statele Unite ale Americei sunt cele cari au anunţat pentru prima dată posibilitatea realizării unui bun transport de stupi cu urdinişele deschise şi tot această ţară este aceia ce utilizează efectiv pe o scară întinsă acest gen de transport.

S'au făcut experienţe punându-se pe cântarul de control pe timpul transportului doi stupi de egală putere. In timp ce colonia închisă consuma 100—150 gr. în 12 ore de transport, cântarul coloniei cu urdinişul deschis, marca o scădere de 200—250 gr. pentru acelaş interval de timp.

Rezultă că avem la stupul deschis o pierdere de 50—100 gr. albine, pierdere inferioară celei rezultate la un transport mediocru cu site de aerisire.

Principiul general al transporturilor de stupi cu urdinişul deschis se bazează pe rolul ce-l au albinele informatoare, care la sguduiturile stupilor şi deplasările vehicolului fac o mică recunoaştere apoi se întorc în stup şi prin simpla atingere a antenelor lor cu ale albinelor ce le întâlnesc vestesc nedespărţirea conveţuitoarelor de căsuţa lor până condiţiile exterioare nu se liniştesc. Desigur acest fenomen este destul de complex şi putem să-l considerăm propriu albinelor şi furnicilor. Două trei veţuitoare pot determina o anumită stare de nelinişte sau o alarmă aproape instantanee a întregei colectivităţi.

Obişnuit încărcarea stupilor se face cu urdinisul închis. Se porneşte vehicolul şi după câteva minute de mers în care colonia ocupă spaţiul gol şi se linişteşte se deschid urdinişele.

Americanii, în unele cazuri, pentru a economisi timp, încep transportul înainte de asfinţitul soarelui, fără a mai aştepta să vină toate culegătoarele acasă. Incarcă stupii, fără a închide urdinişul, iar pentru colectarea albinelor rămase sau care mai ies în timpul încărcării pun câte un stup sau nucleu gol pentru fiecare grup de trei stupi (aşezarea stupilor se obicinueşte a se face în grupuri radiale de 3—4 stupi). Aceşti nuclei constituesc prin unire baza roilor artificiali din noul loc.

In genere transporturile în apicultura modernă sunt de două feluri:

1. *Transporturi cu aerisire întunecate cu spaţiu de refigiu şi neaerisite complect (aerisire mică).*
2. *Transporturi cu urdinişul deschis.*

Primul gen ar părea mai sigur cu singura condiţie că dibăcia stuparului să intervină prin a deschide de îndată stupul care din o cauză oarecare s'ar suprairita, suprairitare ce singură produce sufocarea coloniei. In cazul că se deschide stupul, parte din colonie iese sub formă de bărbie fără a se produce nici în acest caz o pierdere mai mare ca cea amintită anterior.

Ing. V. D. HARNAJ

Legea minimului de existenţă şi boalele albinelor

Câtă vreme sporeşte în stup nectarul şi păstura, albinele îşi simt viaţa asigurată; belşugul le îndeamnă la ospăţ fără grija zilei de mâine, hrănesc matca pe cât poate primi, iar viermuşii înnoată în hrană. Puietul sporeşte, aducând la viaţă mulţimi de lucrătoare voinice, în stare să înfrunte munca fără răgaz.

Poporul strălucind de sănătate, înfrânge lesne boalele şi duşmanii ce s'ar strecura în stup.

Dar cum încetează culesul, s'a isprăvit şi cu huzurul: albina mănâncă doar ca să-şi ţină firişorul vieţii, hrănind matca şi viermuşii la fel de sgârcit... chiar dacă raftul fagurilor geme de miere! Când şi agoniseala e puţină,, atunci economia e cea mai crâncenă.

Această zilnică păstrare a proviziilor când din flori nu mai vine nimic , sleieşte puterile şi scurtează viaţa albinelor; moartea lor timpurie, după orice încetare mai prelungită de cules, micşorează familiia.

Şi atât de mare e acum voinţa de a cruţa rodul gata adunat, încât matca, flămândă, împuţinează ori încetează ouatul, chiar în miez de vară, iar căţeii de trântori sunt adesea aruncaţi din leagănul lor.

Aşa că, prost hrănite, albinele devin firave, iar din puietul hămesit de foame nu vor eşi decât: lucrătoare, trântori, ori mătci... bicisnice, mai ales când şi neamul de albine e cu sânge neprimenit (degenerat prin consagvineitate).

In sfârşit, sub povara acestei legi de straşnică economie şi la mâncare pe vreme de lipsă, lucrătoarele lâncezesc în stup, cruţându-se astfel pe cât mai pot, fiindcă orice alergătură după cules rămâne zadarnică.

Familia împuţinată faţă cu mărimea cetăţii de faguri — pe care anevoie o apără de boale şi duşmani — pare că s'ar pregăti pentru lunga odihnă de iarnă, deşi vara e în toi.

Foile artificiale, puse în stupi, rămân neclădite, iar matca ocoleşte fagurii noui, restrângându-şi ouatul doar în cei negri. O hrănire stimulentă la timp potrivit, abia ar aduce o înviorare.

In astfel de împrejurări poporul puţin şi istovit, cade uşor pradă boalelor şi duşmanilor. Dacă seceta durează neîntrerupt, vom pune la iernat prea puţine albine slăbite şi bătrâne, din cari încă mai puţine ajung să vadă primăvara, formând familii de puterea nucleielor.

Dar dacă se iveşte iar un belşug din flori sau strămutăm stupii la un aşa izvor, atunci vitrega lege e cu totul uitată! Toată lumea stupului se aşterne pe ospăţ, cuibul se măreşte, larvele plutesc în hrană, iar curajul şi puterile pentru a înfrunta munca, duşmanii şi boala, sporesc şi ele.

Din experienţă ştim însă că nu toate familiile de albine se supun la fel acestei aspre legi fireşti; unele nu se lasă leşinate de foame, ci, cu nădejdea într'un viitor belşug, folosesc proviziile ca să ducă mai departe propăşirea şi bunăstarea din stup.

Acestea ar fi familiile — experimentate mai ales în America — ce s'au dovedit în stare o dobori groaznica boală „ciuma albinelor" (loca, pesta americană), chiar atunci când ne silim s'o încuibăm anumit în stupul lor!

Deci albinele viguroase luptă și înfrâng boalele.

De aceia e cuminte să le ajutăm în această luptă primejdioasă, punând în stup un antiseptic care ar mai ucide din bacili.

Se pare că e bun formolul.

Unii spun că ținând mereu formol în stupi, iarna și vara, ciuma aceast n'a răsbit să atace nici una din sutele lor de familii aflate, ani de-arândul, în ținuturi contaminate.

Sunt necesare precizări!

Fără îndoială însă că anii și regiunile secetoase înlesnesc încuibarea boalei. Las'că boală se poate încuiba și în anii ori locurile prielnice albinăritului și anume în stupii prost întreținuți de către „stupari"... neisprăviți!

La noi, mai ales în acest an — al treilea de secetă — din locurile bântuite de uscăciune, ne vin vești prea îngrijorătoare cu privire la răspâdirea crescândă a temutei și prea lipiciosei boale „ciuma americană".

Ea a apărut și în stupine ce au fost cu desăvârșire sănătoase, dar care au îndurat secetă.

Așa veste ar fi trebuit să ne deștepte ca un tăios răsunet de alarmă; dar nu se vede nici o mișcare serioasă. E doar tradiția oficilităților noastre ca să lucreze deslânat.

Medicamentele — când se găsesc — sunt scumpe, mai ales că stuparul păgubit prin slăbirea stupilor și prin pierderea celor ciumați, e lovit și la pungă lipsindu-i recolta după... **un an de muncă și speranțe** ! !

Ar trebui să se pună gratuit la dispoziție formol și sticluțe speciale pentru toți stupii — infectați sau sănătoși — din regiunile bântuite, deoarece primejdia mare se resfrânge departe, dincolo de spinarea bietului stupar năpădit.

Să nu fim rău înțeleși! Repetatele cereri de ajutor pentru stupărit nu dovedesc că el nu poate viețui prin sine. Greșala vine dela propaganda ușuratecă, năzuind să dubleze pe tot cetățeanul cu un meșter stupar. Dar dacă cetățeanul nu rămâne curând cu lăzile goale și cu inventarul belea pe cap, nici producător de miere și ceară nu este!

Stupăritul, ramură agricolă de prim rang și meșteșug... tare subțire, poate trăi desăvârșit pe socoteala lui în România, cu condiția ca specialistul... **călit** să-și numere stupii cu sutele!

In America, numai în Florida sunt **multe mii** de stupari, având fiecare cel puțin 1000 (una mie) stupi, iar inventarul absolut complect! Astfel produc americanii **vagoanele** lor de miere și numai în acelaș chip le-am putea produce pe ale noastre.

După semne însă, apicultura noastră mai rămâne încă... înfășată! **Rugăm călduros pe adevărații cunoscători să ne învețe:**

1. De unde putem procura formol solid (cristale sau pastile formogene) şi cum preparăm din ele soluţie de 20%, (recomandată de Angelloz Nicoud)?

2. Dacă n'am putea obţine acelaş efect prin emanaţia pastilelor de „formolin" (câte la număr?), aşezate sub podişor sau pe şipca de sus a ramelor.

Comprimatele ar fi cu mult preferabile lichidului.

B. GHERMAN

Credite pentru exploatări apicole

Revenind la informaţia dată de noi în R. A. în numărul 7/1947, aducem următoarele completări:

Se acordă credite pentru exploatare numai pentru stuparii ce au nevoie să hrănească stupii sau să facă investiţii strict necesare exploatării. Aceste credite se dau pe unul sau excepţional doi ani. Se plăteşte o dobândă de 11 la sută anual, plus cheltuelile cu facerea contractului, vizarea lui, precum şi a supravegherii şi controlului gajului oferit.

Drept garanţii se pot pune: a) ipotecă asupra imobilelor (clădiri, terenuri, etc.), b) gaj asupra stupilor, produselor apicole, inventar apicol sau alt gen de inventar; c) girarea de către alte persoane solvabile.

Cerereile vor fi îndrumate sucursalelor judeţene ale Creditului Naţional Agricol, ele trebuind să fie însoţite de: a) certificatul dela primăria respectivă sau filiala locală a Societăţii Centrale de Apicultură de numărul de stupi ce posedă; b) actele de proprietate pentru imobilele ce se ipotechează; c) o adeverinţă din partea Societăţii Centrale sau a filialei respective că solicitantul este stupar bun şi deci cu suficiente garanţii că va utiliza bine creditul.

COTIZAŢIILE PE 1948

Abonamentul la revistă 300 lei, taxa de înscriere pentru membrii noui 20 lei, iar cotizaţiile după numărul de stupi astfel: Până la 10 stupi 25 lei, dela 10 la 50 stupi 75 lei, dela 50 la 100 stupi 200 lei şi peste 100 stupi 500 lei.

Sfaturi pentru incepători

După titlu, articolul de față ar părea că urmează să se ocupe cu obișnuitele sfaturi pentru acei neinițiați în apicultură sau amatori de a deveni stupari. Nu îns'ă acesta este scopul, ci, din alt punct de vedere vreau să discut necesitatea unor îndrumări, pentru ca începătorii să plece dela început, pe drumul cel drept, întrucât este bine cunoscut faptul că aceștia neavând o convingere despre calitățile unui tip, din punct de vedere practic, adoptă primul stup ce le iese în cale și sunt dsipuși, apoi, să-l modifice tot așa de ușor la prima ocazie.

Din lipsa unor asemenea îndrumăi s'a dat loc la crearea atâtor modele de stupi, încât clasificarea lar pe categorii este imposibilă.

De aici necesitatea ca manualele cât și revistele de apicultură, care sunt cele mai puternice mijloace de răspândire a acestor îndrumări, să se pună de acord întru recomandarea modelelor de stupi; pentru a nu se mai întâmpla ca până acum, când începătorul care a pornit după un manual să se găsească pe altă linie decât acela care a început după altul sau reviste, cu toate că, amândoi, începuse odată și urmăreau aceiași țintă.

Țin să accentuez că în reviste recomandarea difertelor modele „originale" din partea unor persoane ce se entuziasmează la orice noutate, deși personal n'au verificat prin practică aceasta, a contribuit foarte mult la o stingherire în progresul stupăritului modern.

Pe de altă parte s'a făcut greșala să se îndemne începătorii a lucra stupii în regie sau chiar cu mâna lor, din motive de economie, în loc să fie sfătuiți să-i comande dela o întreprindere apicolă, cel puțin pentru model, economie care după mine este exagerată, adeverindu-se proverbul că: „Scumpul păgubește".

Se mai susține și azi de unii că, săteanului nostru, care nu prea are mijloace pentru confecționarea stupilor dubli, — și adaug — cu atât mai mult când ar fi comandați din altă parte, nu i se poate recomanda un asemenea stup pe motiv că e „costisitor".

Eu însă, mă îndoiesc de temeinicia unor asemenea afirmații și cred că săteanul este convins că nu aici este economia, ci numai atunci când se face un lucru bun, chiar dacă prețul este mai ridicat, din moment ce preferă arătura cu tractorul în locul plugului cu tracțiune animală.

Față de această situație se simte nevoie de un îndrumător adevărat, un exemplu, pe care să-l aibă mereu în fața ochilor, atât săteanul cât și orice începător, spre a se convinge că economia a câtorva scânduri la stupii simpli, cât și aceia a mânei sale de lucru, când stupul este lucrat de el sau de un tâmplar prost, îl costă mai mult decât ar fi comandat stupi dela o întreprindere apicolă, deoarece manipularea îi răpeşte mai mult timp şi desvoltarea coloniei se face mai încet iar ca o consecinţă a acestora rentabilitatea este diminuată, dacă nu chiar compromisă.

Ţinând seamă de cele de mai sus, ar fi de dorit ca manualele d-lor N. Nicolaescu şi Const. L. Hristea, atât de răspândite în massa apicultorilor noştri, să apară într'o nouă ediţie — întrucât sunt epuizate — măcar în ce priveşte măsurile stupului Dadant, să fie uniformizate, pentru a nu se mai da loc la construcţie de felurite modele de stupi.

Aceasta ar fi un început bun şi realizarea lui ar avea un efect covârşitor pentru a netezi mult calea spre o standardizare a stupului românesc.

Am ridicat această consideraţiune că la noi deşi „Călăuza stuparului" atinge un tiraj de 9 ediţii, iar „Stupăritul" se găseşte în al 11-lea an de viaţă, nu se recomandă cele de mai sus, pe când în Franţa, ca să citez numai un caz, încă din 1906. A. L. Clément în a sa „Apiculture Moderne" ediţia IV pag. 16 la Cap. III vorbind despre „instalarea unei stupării" după ce arată că sunt şi fabricanţi „care nu posedă cunoştinţele technice experienţei necesare realizării adevăratului progres în apicultură" scrie următoarele:

„Stăruim dar — vorbind de începători — să nu se adreseze decât unor întreprinderi serioase, căci ar fi nedrept să nesocotească serviciile reale aduse de unele industrii apicole, prin stăruinţele şi ostenelele lor de a perfecţiona materialul apicol, atât din punct de vedere al bunei fabricaţii cât şi al ieftinităţei".

Este de necontestat că şi la noi există un curent de uniformizare a stupilor, mai ales a stupului Dadant, ce s'a născut spontan, din necesitatea unor interschimburi, care în situaţia de azi nu se pot face, dar acest curent dacă nu va fi canalizat spre ţinta dorită, nu va avea efectul aşteptat.

Este deci de datoria noastră să dăm importanţa cuvenită acestei tendinţe care a devenit o problemă pentru stupăritul nostru şi ajunsă ca atare, se impune rezolvarea ei.

ION C. BAGU

A. B. C. 1945 EDIŢIE SPANIOLĂ

Suntem informaţi că unul din cei mai de seamă apicultori ai noştri a primit zilele trecute editia 1945 în limba spaniolă a capodoperei stupăreşti A. B. C. de Root.

Să ne cunoaştem intre noi

Excursiile apicole, vizitele la prisăci streine sunt ocazii instructive de netăgăduit. Orice stupar să folosească tot prilejul de a vedea şi auzi şi dela alţi colegi. Se profită şi din cele bune şi din cele rele văzute la alţii.

In afară de aceasta, este normal ca între persoane cu aceeaşi ocupaţie şi înclinări să se vadă deîndată o înţelegere şi sentimente plăcute de prietenie.

Aceste stări sufleteşti sunt momentan agreabile fiecăruia însă servesc mult şi interesului asocierii între noi, în scopul susţinerii drepturilor şi avantagiilor noastre profesionale.

La sfârşitul primăverii din acest an, am avut plăcuta ocazie să vizitez Asociaţia Transilvăneană de stupărie dela Cluj, de curând asociată a Societăţii Centrale de Apicultură. Este o soră a noastră mai mare, în vârstă de 67 ani şi cu 2200 de membri. După informaţiile primite, această Asociaţie a luat naştere din Asociaţia agrarienilor maghiari din Ardeal însă a primit înscrieri de membri fără deosebire de origine etnică, cu singura condiţie a plăti cotizaţia şi a lucra în acelaş fel.

Această Asociaţie de stupari, prin donaţii şi-a adunat un capital, a câştigat câteva mici terenuri şi în ultimii ani a reuşit să-şi cumpere chiar un imobil de valoare, în scopul de a-şi centraliza toată activitatea (sediul propriu, bibliotecă, birou, sală de şedinţe, atelier, laborator de sterilizarea cerii şi confecţionarea fagurilor artificiali, camere de găzduirea stuparilor membri provinciali).

Din nenorocire acest imobil a fost pierdut din cauza anulării vânzărilor, din legiurile recente.

Din activitatea acestei Asociaţii merită cu deosebire a aminti:

1. Ţine anual câteva serii de cursuri teoretice şi practice de apicultură conduse de către vrednicul dl. Stief Otto. D-sa în vârstă de 74 ani destul de juvenil, ţine aceste cursuri (al 51-lea curs) în schimbul locuinţei, o parte din taxa de înscriere a fiecărui participant (în acest an 200.000 lei).

Şcoala se află pe un teren propriu într'o poziţie pitorească, înaltă a oraşului Cluj. Ea este înzestrată cu material didactic variat. Ca o curiozitate, în muzeu se găseşte un stup compus din rame mobile groase, acestea formând totodată şi peretele stupului, înşirate pe 3 vergele de fier. Este invenţia unui stupar maghiar din 1945.

Cursurile aplicate se ţin şi în provincie de către diferiţi stupari cu practică, deobicei indicaţi fiind învăţători cu cunoştinţe şi de pedagogie.

Asociaţia tinde a ţine cursuri şi de perfecţionare pentru conferenţiarii apicoli, chiar cu concursul a cercetătorilor apicoli recucuţi din streinătate.

2. Asociaţia contribue la combaterea bolilor molipsitoare, prin folosirea permanentă a etuvei de sterilizare, la confecţionarea fagurilor artificiali la dl. Stefan Toth, Str. Budai Iaghy Antal 78.

Deleagă un comitet (exceptând proprietarul stupilor) care examinează stupii și întreaga prisacă înainte de a porni la stupăritul nomad.

Deasemenea fac controlul sanitar și în regiunea unde se transportă stupii.

3. Organizează stupăritul nomad asigurând numărul de stupi necesar în regiune pentru recoltă, împiedecând suprapopularea. Asociația închiriază de exemplu o vale sau o pădure (1/2 kg. de miere de stup) dela exploatările în comun și pretinde să nu se mai primească pe acel teren alți stupi.

Paza stupilor o fac pe rând membrii interesați

Transportul se execută în comun sau separat cu trenul sau camioane. Stupăritul nomad în Nord-Vestul Ardealului urmărește recolta de salcâm, smeură, sburătoare (epilobium).

4. Asociația Transilvăneană recomandă membrilor ei stupul transilvănean mare cu 10 rame (tip Hofmann) în cuib de 42 x 30 cm. și 8 rame în cat, îngroșate de 4,5 cm., astfel că nu mai folosesc grația Hanemann.

Deasemenea au și stupul transilvănean mic cu 10 rame în cuib și 10 rame în cat de câte 32 x 28,5 cm. Stuparii au însă dreptul să-și construiască orice stup doresc.

Din cele expuse, se poate deduce că Asociația Transilvăneană de stupărie are o organizație mai veche, temeinică care a contribuit mult la desvoltarea stupăritului în Ardeal.

In prezent Dr. Soverdi, secretarul general pe lângă președinte, vicepreședinte și ceilalți membri din comitet, conduce neobosit Asociația în care întreține o legătură sufletească armonioasă între membri.

Legătura ce am făcut cuAsociația Transilvăneană îmi este și plăcută și de folos. In anumite privințe îi putem urma exemplul.

Cum Societatea Centrală de Apicultură din Romnia în acest an, destul de greu, a luat o desvoltare însemnată și cum sperăm că multe țeluri din program se vor realiza, Asociația Transilvăneană va avea în viitor deasemenea folloasa din colaborare.

Eu personal mulțumesc recunoscătoare Comitetului Asociației Transilvănene precum și câtorva alți stupari pentru buna primire ce mi-au făcut la Cluj, pentru amabilitatea de a-mi da posibilitatea de a vedea prisăci, instalații, ce m-au interesat, în vizita mea oficială.

Pe colegii dela Cluj îi asigur de bucuria ce mi-o vor face-o la întoarcerea vizitei la București la Secția de Apicultură din Institutul de Cercetări Zootehnice și la Societate.

Dr. CORNELIA PELIMON

Cum putem ridica apicultura

Agricultura Țării noastre in cel mai scurt timp trebuie să asigure belșugul aprovizionării pentru populație, materii prime pentru industria ușoară, mărirea produselor alimentare și materiilor brute de rezervă.

Organele de conducere pun în fața națiunii problemele ameliorărei agriculturii sătești, înlăturarea neajunsurilor în organizarea și plata pentru munca depusă, organizarea și pregătirea largă a cadrelor, înzestrarea micii gospodării țărănești cu mașini și inventar nou.

Pe lângă celelalte ramuri a agriculturii țărănești, probleme mari stau și în fața apicultorilor, în vederea refacerii, desvoltării viitoare și ridicării productivității ei apicole, care a suferit așa de mult în timpul și din cauza războiului.

Din timpuri străvechi țara noastră a fost slăvită ca țara unei desvoltări ridicate în apicultură.

Astăzi apicultorii noștri pun toată silința ca într'un timp cât se poate de scurt să ajungă la nivelul situației de înainte de război și chiar să o întreacă cu prisosință.

In condițiunile meteorologice destul de grele din anul secetei 1946, mulți apicultori au reușit să colecteze o cantitate mare de miere, ceară și au mărit simțitor numărul coloniilor.

Insă, alături de succese avem încă multe neajunsuri și greutăți de invins în apicultura noastră.

Executarea planului de după război va cere apicultorilor noștri mobilizarea tuturor forțelor și mijloacelor în aplicarea tehnicei desăvârșite în apicultură.

Trebuie să mărim de 2 ori numărul coloniilor la fiecare prisacă și să ridicăm productivitatea apiculturei.

Probleme mari trebuiesc rezolvate, însă cel mai principal pentru noi este de a ridica apicultura în general, în intregimea ei.

Pentru aceasta trebuie să ridicăm apicultura, să ridicăm productivitatea albinelor, să refacem prisăcile și numărul coloniilor și pe urmă să întrecem nivelul de dinainte de război în măsură mai mult sau mai puțin remarcabilă.

Apoi trebuie să luptăm pentru refacerea și dezvoltarea apiculturei, pentru mărirea cantității de miere și ceară, pentru cât mai bună întrebuințare a albinelor în polenizarea culturilor însămânțate.

Concomitent, trebuie să luptăm cu perseverență în aplicarea metodelor de înmulțire a coloniilor la toate prisăcile și să organizăm prisăci mari în regiunile prielnice acestei ramuri de agricultură, de unde vom putea trimite și răspândi un număr mare de albine expediate în colete pentru regiunile ce au suferit de pe urma războiului.

Fiecare apicultor trebuie să știe că, pentru a avea o recoltă cât mai mare de miere, neapărat trebuie să aibă colonii bune și puternice și în acelaș timp trebue să aibă în vedere un bun câmp de colectare.

Aceasta se poate realiza numai prin însămânțarea plantelor melifere și alegerea locurilor celor mai bune pentru albinăritul pastoral.

Statul incontestabil trebuie să-i dea un ajutor, însă apicultorul singur trebuie să aibă inițiativa în rezolvarea tuturor chestiunilor, care sunt strâns legate cu lucrările în prisacă și trebuie să arate priceperea în căutarea mijloacelor ce-

INFORMAȚIUNI APICOLE

SOCIETATEA OLANDEZA DE APICULTURA ȘI-A SARBATORIT 50 ANI DE EXISTENȚA

Am primit cu multă satisfacție din partea domnului Consilier I. Vicoveanu invitația ce i-a fost trimisă de Societatea de Apicultură olandeză (Assen) de a lua parte la expoziția apicolă și congresul apicol organizat cu prilejul împlinirii a 50 ani de ființă a acestui înalt for apicol.

Programele prezentate ca și minuțioasa organizare a desfășurării acestor serbări dela 25—27 Sept. 1947 îndreptățesc cele mai frumoase cuvinte la adresa stuparilor olandezi. Neîntrecuți agricultori, olandezii au știut întotdeauna ca prin îmbinarea utilului cu frumosul, simbolicului cu realul și trecutului cu viitorul să arate ceeace se poate realiza atunci când omul este hotărît să muncească pentru binele său și al patriei.

Onoarea ce ne-au făcut-o de a enumera printre invitați — la aceste serbări și pe domnul I. Vicoveanu—consilier în Consiliul Superior al Apiculturii — ne măgulește cu atât mai mult cu cât această invitație marchează distinsele aprecieri făcute de stuparii olandezi despre personalitatea apicolă a d-lui Vicoveanu.

FABRICILE SUNT SFATUITE SA NU CONSTRUIASCA DECAT TIPURILE DE STUPI RECOMANDATE DE CONSILIUL SUPERIOR AL APICULTURII

Societatea Centrală de Apicultură fiind sesizată că numeroase fabrici, instituții și întreprinderi fabrică sau intenționează să fabrice stupi de diferite tipuri, fie pentru nevoi proprii sau pentru comercializare, inadecvate ultimelor cerințe ale apiculturii moderne, face cunoscut pe această cale că planurile stupului tip popular românesc de serie cu rama standard Dadant Blatt, sunt gata și stau la dispoziția tuturor stuparilor și fabricanților spre consultare.

Intrucât conform hotărârii Consiliului Superior al Apiculturii nu este permisă comercializarea decât a stupilor: Dadant-Blatt, Layens și Langstrot și deoarece pentru instituțiile oficiale se preconizează a se procura numai stupi de tip popular cu rame standard Dadant, întreprinderile de mai sus riscă să aibă neplăcute surprize.

De altfel, după prealabila aprobare a acestor planuri de către Ministerul Agriculturii le vom multiplica și le vom distribui cu un preț redus.

In colaborare cu Ministerul Agriculturii, se studiază confecționarea unui număr de circa 100 stupi ce să fie difuzați la filiale drept model.

CERERE DE EXPORT DE MIERE

La Camera de Comerț din București s'a primit o ofertă de export de miere din Cuba în România.

AVIZ

Suntem în neplăcuta situaţie de a reaminti d-lui Vlaicu Vasile preşedintele Subfilialei Cugir (Hunedoara), că nici până astăzi nu a achitat cele şapte volume „Stupăritul", cerute cu insistenţă şi ridicate dela Societate (cu ocazia adunării Consiliului Superior din 20 Iulie la Bucureşti), contra chitanţă în care d. Vlaicu se obliga la 21 Iulie 1947 a achita în 2—3 zile costul lor; arătăm că nici la scrisoarea noastră recomandată cu No. 650, a Ofic. Poştal din 5 August 1947, în care solicitam d-lui Vlaicu înapoerea cărţilor sau a costului volumelor, nu am primit nici un răspuns.

Rugăm pe d. Vlaicu pe această cale să-şi onoreze obligaţiunea luată în scris prin chitanţa ce se află asupra noastră.

COMITETUL

ŞEDINŢA COMITETULUI DE LA 15 NOEMBRIE a. c.

S'a anunţat că planurile stupului românesc tip popular de mare serie cu rame standard Dadant — Blatt, sunt gata şi că ele vor fi înaintate în două trei zile cu un memoriu documentat cu desbaterile Consiliului Superior al Apiculturii spre aprobarea Ministerului Agriculturii şi Domeniilor. Modificările propuse de minister vor fi supuse delegaţiei permanente a Cons. Sup. al Api. formată din D-nii Dr. Gh. Rusu, D-na Dr. C. Pelimon, C. L. Hristea, Ing Agr. Foti şi Cpt. Ing. V. Harnaj, singurul for în drept a-şi da avizul asupra acestor modificări în neputinţa convocării întregului Consiliu Superior.

Cererea filialei nou creată la Tulcea, a făcut obiectul unor lungi discuţii hotărându-se ca în prealabil Comitetul Central să intervină pe lângă vechea noastră filială „Matca" dela Isaccea să-şi mute sediul la Tulcea, unde să înglobeze şi pe membrii nouei filiale.

Fabricile ce confecţionează stupi vor fi avertizate că societatea nu recomandă decât tipurile de stupi aprobate de Consiliul Superior.

După rezolvarea mai multor lucrări curente D-l Dr. Romanescu, preşedintele Comitetului Central a făcut două comunicări ştiinţifice asupra fertilizării reginelor şi asupra secretului longevităţii reginei (redate în revistă).

Domnul D. Prodan, membru în Comitetul Central, a făcut o interesantă comunicare practică asupra utilizării mătcilor ajutătoare în stupii Layens.

Domnul Zissu, prezintă Comitetului, invitaţia primită de D-l Consilier Vicoveanu de a participe la cea de a 50 aniversare dela înfiinţarea societăţii olandeze de apicultură.

STUPI DIN PAE PRESATE DIN PLACAJ ŞI PLUTĂ

Fabricile de stupi în U. R. S. S. au început să lucreze stupi Dadant Blatt construiţi în întregime din pae presate acolo unde materialul lemnos se găseşte mai anevoie iar în preajma fabricilor forestiere şi de placaj se construesc stupi extrem de usori din placaj cu pereți dubli.

In Spania cei mai buni și eftini stupi sunt cei din plută.

CURSURI DE STUPARIT

Intre 14—24 Iulie 1947 a avut loc la Cluj un curs de apicultură pentru începători. Cursul, organizat în cadrul **Asociațiunei Transilvănene de Stupărie** din Cluj, a fost ținut de d. Dr. H. Țintea, membru în Consiliul Superior Apicol.

Prelegerile teoretice și lucrările practice au avut loc în fiecare zi în Stupina experimentală a Asociațiunei. Un prețios concurs a fost dat de D-l Otto Stief conducătorul stupinei. După terminarea prelegerilor, cursiștii au vizitat stupina D-lui I. Drăgan și stupina Facultății de Agronomie.

Au luat parte 16 cursiști, 11 dintre ei obținând certificatul de absolvire.

Comitetul Societății Centrale mulțumește călduros și pe această cale D-lui H. Țintea pentru munca dezinteresată pe care o depune în propășirea stupăritului românesc.

LOCALITĂȚI IN CARI SAU SEMNALAT BOLI MOLIPSITOARE

Suntem informați că la Secția de Apicultură din Institutul de Cercetări Zootehnice, în cursul anului 1947, s'au diagnosticat următoarele boli molipsitoare ale albinelor.

Loca americană

Jud. Ilfov — 3 prisăci București, 2 Otopeni, 2 Pasărea, 2 Brănești, 1 Tămădău, 1 Dragomirești, 1 Ogrezeni, 2 Leordeni.

Jud. Muscel — 2 Voinești, 1 Mihăești, 1 Leordeni.

Jud. Arad — 2 Simandul de Jos, 1 Chișineu-Criș.

Jud. Ciuc — 1 Veslebeni; Jud. Năsăud — 1 Bistrița; Jud. Odorhe — 1 Cobătești; Jud. Neamț — 1 Pângăriți; Jud. Constanța — 1 Hârșova; Jud. Argeș — 1 Băiculești.

Loca europeană

Jud. Ilfov — 1 prisacă Vasilați, 1 Dragomirești.

Jud. Roman — 1 Roman.

Jud. Dolj — 7 Craiova.

Jud. Târnava Mare — 1 Sighișoara

NOSEMA

Jud. Ilfov — 4 prisăci București; Jud. Teleorman 1 prisacă Belitorii.

Puiet văros

Jud. Gorj — 1 prisacă Novaci.

De observat că din jud. Ilfov, s'au semnalat 15 cazuri de Loca americană.

MIERE PREZENTATA LA I. C. Z. R.

Totodată dela Secția de Apicultură din I.C Z.R. aflăm următoarele:

D-na Tereza Schmelzer din Deta (Banat) a donat o probă de miere de culoare aproape neagră, cu gust dulce însă care aduce a fum. Este o miere provenită în mare măsură din mană de mături, o curiozitate obținută cu câțiva ani mai în urmă în localitatea d-sale.

O altă curiozitate de miere s'a produs în vara aceasta într'o localitate din județul Brăila. Miere gălbuie-brună, dulce însă iute, lăsând o senzație de arsură în gură și gât.

Mierea a provenit mai mult de pe floarea de muștar.

La unele persoane a dat turburări serioase gastro-intestinale și pentru gustul său iute nu a putut fi folosită nici la preparatele de cofetărie. Intr'un cuvânt nu a fost comerciabilă.

Probabil datorită secetei, albinele au cules acolo nectar mai mult de pe muștar și poate tot secetei i se atribuie o concentrație mai mare a acizilor din această plantă care au trecut apoi în nectar — dând iuțeala exagerată a mierii, față de recoltele din alți ani.

CARȚI DE STUPARIT

La librării se găsesc de vânzare următoarele cărți: STUPĂRITUL de C. L. Hristea, ed. III, la prețul de 1000 lei bucata, CALAUZA STUPARAULUI de Nicolaescu și Stoenescu, ed. X-a la prețul de lei 400 bucata și LUMEA ALBINELOR, vol. I, ed. I de C. Antonescu la prețul de lei 200 bucata.

Membrii noștri pot să-și procure „Stupăritul" la prețul redus de 900 lei prin Societate.

VITAMINELE DIN MIERE

Mierea de albine prezintă o importanță deosebită pentru hrana omului și de aceea ea a fost supusă de nenumărate ori analizei pentru a se stabili ce fel de vitamine conține. La început se credea că ea conține vitamina C., deoarece s'a constatat că ea este un reductor al iodului. In anul 1935 însă, experiențele au dovedit că mierea conține vitamina B. 2 și o cantitate de acid ascorbic. Cu ajutorul unor metode microchimice și microbiologice s'a constatat că proporția diferitelor vitamine în miere variază după izvorul de unde a fost culeasă și după cantitatea de polen. Incercându-se a curăța mierea de polen, s'a ajuns la o totală eliberare a mierei de vitamine. Mierea mai conține urme de vitamine H., mici cantități de vitamine B., și o anumită cantitate de vitamine B., — complex. Savanții sovietici au mai descoperit că mierea are o acțiune antihemoragică grație vitaminei K. pe care o conține.

CEL MAI PUTERNIC INSECTICID

Unul dintre cele mai puternice insecticide descoperite în ultimii ani este, fără îndoială, hexaclorociclohexanul, descoperit în Franţa şi cunoscut în Anglia sub numele de gammexan.

Experienţele făcute au arătat pe deoparte că eficacitatea acestui nou insecticid este de cinci ori mai mare decât a prafului D.D.T., considerat de americani ca cel mai puternic insecticid cunoscut — iar pe de altă parte că noul produs e foarte economic şi complet inofensiv pentru om şi animalele domestice.

Până acum acest nou insecticid împreună cu derivaţii lor sulfuroşi şisulpocianaţi, a fost folosit în lupta contra doriforei (cam 600 grame la hectarul de cartofi); lupta contra insectelor pomilor roditori şi mai ales contra gândacului mărului (Anthonumus), pentru care nu se găsise încă nicio armă, eficace; lupta contra insectelor domestice(muşte, ţânţari etc.), în praf de 3 la sută cu talc.

Gammexanul de fabricaţie curentă, are însă un miros pătrunzător şi toate încercările de până acum de a-i slăbi aest miros care nu e potrivit în unele împrejurări, au rămas fără rezultat.

O SINGURA FILIALA IN JUD. PRAHOVA

Comitetul Societăţii Centrale de Apicultură fiind sesizat că nici până în prezent d. Prof. Davidescu nu a predat filialei Prahova scriptele, inventarul şi intreaga gestiune ce le deţine dela fosta filială contopită cu fostul sindicat apicol Prahova, deşi la şedinţa de contopire şi-a luat angajamentul faţă de delegaţii Comitetul Central să accepte această fuziune, îl invită şi pe această cale să intre in legalitate.

Membrilor noştri din Prahova le facem cunoscut că filiala legală a societăţii centrale din acel judeţ este condusă de d. General Mlădinescu.

REVISTA SE TRIMITE PRIN FILIALE

Incepând cu acest număr revista va fi expediată prin filiale. Pierderile vor fi mai mici, iar cu acest prilej membrii noştri vor avea un contact mai strâns cu filiala locală, în măsură să rezerve local, toate doleanţele stuparilor.

Membrii din judeţele unde nu s'au organizat încă filiale, vor primi mai departe revista direct.

Filialele cari au de făcut anumite obiecţiuni, în această privinţă, sunt rugate a ni le comunica fără întârziere.

NOTA. — Conform principiilor ce călăuzesc activitatea Societăţii Centrale de Apicultură, părerile apicultorilor sunt difuzate nedeformate prin revistă, atât timp cât ele nu contravin jaloanelor trasate. Nu înseamnă însă că cele expuse sunt insuşite de societate. Apicultorilor le revin ca din împletirea diferitelor păreri să extragă utilul.

APICULTORI

Găsesc în tot timpul faguri artificiali cu celule adânci din ceară pură, presaţi la valţuri moderne „Rietsche".— Se execută faguri presaţi la valţuri din ceară proprie a D-lor apicultori decă acest material este foarte bine curăţat de orice părţi străine.—Prepararea fagurilor este asigurată dintr'o ceară de albine de prima calitate supusă riguros unui control de sterlizare în timpul fabricaţiei. - Se schimbă eventual dupe nevoie ceară cu faguri gata lucraţi.Se răspunde numai la corespondenţa prevăzată cu o c. p. răspuns. Toate îndrumările în mod gratuit. — **Căpitan Zissu Dumitru** Str. Gheorghe Bariţiu No. 23-Bucureşti II, prin calea Griviţei, Staţia tr. Octav Cocorăscu. Tel. 7.44.32

Stupina Antonescu

Bucureşti, Str. Virgiliu Nr. 7
Telefon 5.22.06

Anunţă realizarea în CONDIŢII TEHNICE PERFECTE a preselor plane METALICE (27x42 cm.) din cupru (argintate şi nichelate), rivalizând cu cele mai bune din străinătate,

Se execută pentru sezonul 1948 *orice comandă* de lucrări privind apicultura.

Cereţi infor. sau vizitaţi expoziţia

Stupina Pârvu A. Arad

Vinde extractoare de miere, cuţite, afumătoare şi orice unelte agricole.

Se primeşte miere şi ceară pentru uneltele cumpărate.

Arad, Str. Tudor Vladimirescu, Nr. 21

A APĂRUT:

Ediţia III-a din monumentala operă

„STUPĂRITUL"

de C. L. Hristea

Se poate procura prin Societatea Centrală la preţul de lei 900 (faţă de 1.000 la librării), adresându-vă la Dl. Cpt. D. Zissu, Strada Gheorghe Bariţiu Nr. 23, Tel, 7.44.32

SEMINŢERIA PILDNER s. i. n. c.

Strada Carol Nr. 11 **Telefon 3.50.89**
Piaţa Obor 47-48 **Telefon 2.54.18**

aduce la cunoştiinţa onoratei sale cliențele că întrucât am reluat legăturile comerciale cu străinătatea suntem bine aprovizionaţi cu

Articole de Apicultură

— Unelte agricole,
— Tot felul de seminţe de legume, flori, plante furaje şi în timpul sezonului catalog gratuit la cerere.

Exemplarul lei 20

ANUL XIV. Nr. Februarie 1939

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂŢII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

PROPUNERI

O lege şi pentru stupari

Nu ştiu dacă în legislaţia noastră agrară se dă o atenţie deosebită stupăritului. Dar probabil că de vreme ce nu mai suntem stuparii de odinioară care exportam miere şi ceară pentru Bizanţ, şi pe cuprinsul ţării nu mai găseşti azi acelaş număr de stupi, n'om mai fi în starea înfloritoare de odinioară. Produsele acestea aduceau un frumos venit în visteria statului şi a stuparilor. Azi nu le mai avem.

Cauza scăderii numărului de stupi socotesc că nu trebue căutată numai în lipsa de interes a agricultorilor pentru micile gâze — ci în aceia că izvoarele nesecate de nectar de odinioară au secat vertiginos. Forţat a trebuit să scadă şi numărul stupilor.

Mă uit nu mai departe în satul meu natal din judeţul Bacău; cei câţiva stupari care au mai rămas, se plâng că nu-şi mai pot înmulţi stupii ca odinioară, că de multe ori le mor de foame, că azi nu pot trece de 2—30 stupi pe când altădată atingeau numărul de 100 şi chiar îl depăşeau. Imi spun deseori că aveau stupi pe care deabea-i putea ridica de jos şi că azi cazuri de acestea sunt rarităţi. Şi situaţia dela Blăgeştii-Bacăului trebue să fie în mai toate satele de munte şi dealuri.

După războı s'a început la noi o campanie de despădurire a munţilor fără milă, sălbatecă chiar, fără să se mai replanteze ceva în loc. Au rămas din poenile pline cu erburi de odinioară, dealuri goale măcinate de torenţi. Sute de hectare din pădurea de odinioară nu-s azi decât pământ sterp. Un inginer cu care discutam această chestie, inginerul I. Vlad, îmi spunea plin de revolta că nici în colonii nu s'au exploatat pădurile în mod atât de barbar. Şi doar era aşa de simplu: n'avea decât statul să oblige pe exploatatorii de păduri ca în termen de 2—3 ani să replanteze întreaga suprafaţă defrişată. Şi n'a făcut-o.

De aici pierderi pentru Stat care-şi va vedea în scurt timp toţi munţii pleşuvi, pierderi pentru armată, pentru stupari.

Ce-i de făcut? Se poate îndrepta răul? Se poate şi încă foarte uşor. In primul rând ar trebui ca fiecare stupar să planteze un număr de salcâmi ori tei pe locurile virane, sau dealurile rămase goale. Ş'apoi în al doilea rând plantele furagere *care-s şi melifere în acelaş timp, ar putea înlocui pe celelalte nemelifere. Ei dar românului îi place să tragă cât mai mari foloase din orice împrejurare cu minimum de muncă. De voe n'are să se apuce nimeni să planteze salcâmi ori tei. Ş'atunci ar trebui să intervină legiuitorul care ar putea obliga pe fiecare stupar să planteze anual câte 20 de copaci de fiecare stup pe care-l are. Pentrucă altfel zădarnic se munceşte unul şi albinele celorlalţi trag foloase depe munca altuia. In acest caz cred că Socieattea centrală de apicultură ar putea să se gândească la aceste propuneri. Altfel românul nostru se apucă greu de treabă, mai ales nesilit.*

Adăugaţi la nectarul florilor de salcâm şi pe acela că acest copac creşte foarte repede, se prinde şi se dezvoltă în orice pământ, dă un lemn bun şi pentru foc şi pentru construcţii. Ar putea înlocui cu succes fagul, plopul şi răchitele din unele păduri.

Profesor V. BOB.

Hrănirea albinelor Primăvara

Iarna blândă pe care au trecut-o albinele anul acesta, a ajutat într'o măsură însemnată la desvoltarea din vreme a cuibului, căci posibilitatea ca albinele să-şi fi făcut dese sboruri de curăţenie, a aţâţat reginele la ouat, şi în vizita sumară ce am făcut-o, am găsit coloniile cu câte o ramă plină de puet, şi într'o măsură mult mai mare decât în anii precedenţi.

Natura mai prevăzătoare însă, şi mai sgârcită în a da drumul sevei copacilor să pornească mai din vreme, a făcut ca în multe părţi albinele care nu şi-au putut aduna polen îndestulător de cu toamnă, să obosească mult în căutarea acestuia.

Se impune mai mult ca oricând ca stuparii să folosească anul acesta într'o măsură mult mai mare preparatele de cereale sub formă de făină, pentruca albinele să aibă la îndemână în apropierea prisăcei, o hrană care înlocueşte polenul într'o măsură bună. Din alăturata fotografie se poate vedea cu câtă grabă şi în ce număr mare albinele prisăcei mele adună şi aduc acasă pentru hrana puetului, făina pusă în capacul întors al unui stup.

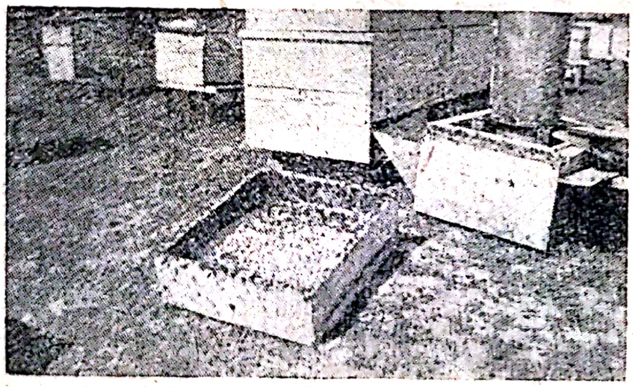

Fig. 1.
Mii de albine în prisaca maestrului stupar C. L. Hristea, culegând făină de cereale primăvara, în locul polenului care de multe ori lipseşte în această vreme din jurul stupinei.

Făina folosită e din mazăre, secară și grâu; tot cu atâta plăcere albinele adună și pe cea de porumb. O condiție însemnată e ca făina de cereale să fie foarte fin măcinată, bine uscată și așezată într'o cutie cu mărginile destul de înalte, căci curentul făcut de miile de aripi ce roesc în jurul cutiei, să nu poate face ca făina să se răspândească în afară. Pe fundul cutiei, apicultorul va fixa șipculițe fine între care stă depozitată făina; când albinele și-au umplut coșulețele picioarelor, ele se refugiază pe aceste șipci, se curăță și apoi își iau voioase drumul spre casă.

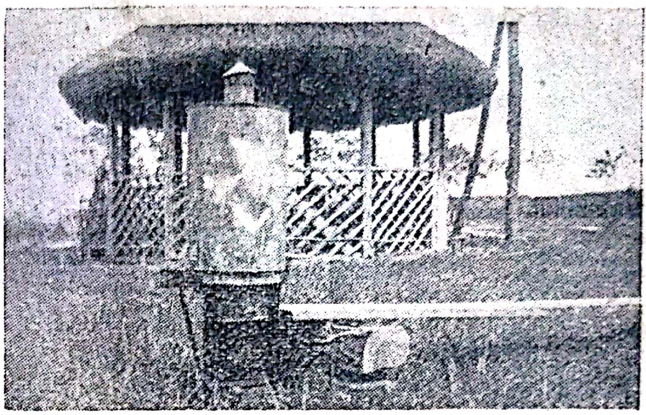

Fig. 2.
Adăpătorul cu apă caldă.

Cine a fost prevăzător și a adunat din vară flori cu mult polen pe care le-a uscat și pulverizat, va vedea o afluență și mai mare la cutia cu polen, căci albinele apreciază într'o măsură mult mai mare acest produs natural de care au atâta nevoe pentru puet și mai ales în primăvară când îl găsesc anevoe pe rarele flori ce apar la început.

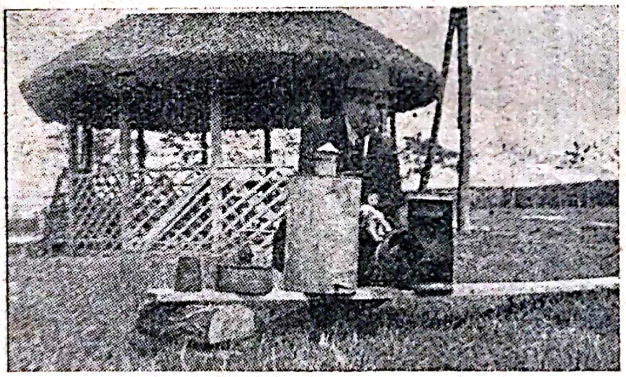

Fig. 3.
Părțile componente ale adăpătorului cu apă caldă.

Adăpătorul cu apă caldă nu trebue să lipsească în primăvară și din fig. 2 și 3 oricine poate să se orienteze pentru fabricarea unuia la fel.

C. L. HRISTEA.

Datorită neprețuitului concurs pe care de zeci de ani, D-l Dr. Florin Begnescu, Șeful secției Apicole din Institutul Național Zootechnic și Vice-Președinte de onoare al Soc. Centrale de Apicultură din România, îl dă complet desinteresat pentru popularizarea științei albinăritului sistematic în țara noastră, abonații noștri, pot introduce în stupinele lor și anul acesta, albine-regine de rasă italiană.

In acest scop, doritorii vor adresa cererile cel mai târziu până la 15 Martie a. c. la Institutul Național Zootechnic — Secția de Apicultură din București, Str. Dr. Staicovici, 63.

N. NICOLAESCU
Apicultor-Publicist
Vice-Preşedinte de onoare al Soc. Centrale de Apicultură din România

Cine pune în faguri mierea adusă de culegătoare

Dacă ai pune unui stupar practic, întrebarea de mai sus, el ar ridica din umeri şi te-ar întreba la rândul lui: «Ei, şi dacă aş şti, aş lua mai multă miere dela stupi?»

Stuparul învăţat fierbe de dorinţa de a pătrunde cât mai adânc tainele vieţii albinelor, el urmăreşte mişcările cele mai neînsemnate ale albinelor şi se sileşte să le tălmăcească rostul şi să descopere pricinile. Învăţatul nu-şi potoleşte setea până ce nu află adevărul şi când nu reuşeşte să-l afle, îşi dă măcar o părere, o bănuială,, plăsmueşte o închipuire căreia îi zice **ipoteză.** Şi e mare lucru o ipoteză! Şi multe închipuiri sau ipoteze domnesc despre viaţa albinelor!

Iată câteva din ipotezele născocite de stuparii învăţaţi, ca să răspundă la întrebarea din fruntea acestor rânduri:

Profesorul american, Dr. Phillips scrie: «Albina culegătoare, când se întoarce la stup, dă nectarul unei albine tinere. Ea nu-l depune într'o celulă goală, cum se afirmă uneori» [1]).

In 1936, revista americană **Gleanings, in Bee Culture,** care trece de cea mai bună revistă apicolă din lume, scrie: «In timpul culesului mare, o bună parte din miere este depozitată de către culegătoare în fagurii cuibului şi dusă, după aceea, de albinele tinere în caturi» [1]).

Marele stupar american G. M. Doolithle, născocitorul celei dintâi metode de creştere a mătcilor, cu ajutorul botcilor artificiale, scrie în 1876, în **Gleanings:** «Albinele cari aduc miere, nu pun — în general — ele înşile nici o picătură în celule. Indată ce o albină intră în stup încărcată cu miere, ea întâlneşte o albină tânără cu guşa goală. Culegătoarea îi dă mierea, se odihneşte câteva clipe, dacă e obosită şi apoi pleacă iarăşi la cules» [2]).

Cei mai mari stupari americani nu se potrivesc la păreri. Intre europeni e însă mai multă potrivire.

Alphandéry scrie: «Albina culegătoare nu pune ea însăşi nectarul în celule. Ea îl dă altei lucrătoare şi aceasta îl va înmagazina» [3]).

V. Aspreea scrie : «Când şi-a umplut guşa cu miere, culegătoarea se întoarce la stup; dă mierea unei albine mai tinere, care o pune în faguri şi porneş-

---

1) **Dr. E. F. Phillips.** Beekeping. 1928 pag. 131—132.

1) Citat după Buletinul Apicultorilor No. 7, Iulie 1936, pag. 155.

2) Citat după Dadant. L'Abeille et la Ruche, pag. 171.

3) E. Alphandéry. Traité complet d'Apiculture, 1931, pg. 65.

te din nou să înceapă munca culesului» 4).

Învățatul german C.-A. Rösch, în cartea sa: Cercetări despre împărțeala muncii în stup, a găsit că lucrările albinelor tinere în stup sunt bine deosebite după vârste. Astfel albinele de 1—3 zile curăță celulele din care au ieșit albinele tinere și le pregătesc spre a oua matca în ele. Albinele dela 3—6 zile pregătesc din miere și polen hrana pentru larvele de 4 și 5 zile. Albinele dela 6—10 sau 12 zile, pregătesc în glandele lor, laptele de albină, pentru larvele tinere de 1—3 zile. In sfârșit albinele dintre a 10-a și a 20-a zi dela naștere fac felurite lucrări de curățenie înăuntrul stupului, strajă la urdiniș, vânturare, primesc și îngroașe mierea adusă de culegătoare, fac ceară și clădesc faguri.

Rösc pune numai în seama unei părți din albinele în vârstă de10—20 zile sarcina de a primi mierea dela culegătoare.

In Japonia apicultorii, cari se ocupă cu stupăritul pastoral, își apără coloniile slabe în timpul iernei, îmbrăcându-le, după cum se vede în fotografie, cu paie de orez. (după revista Japoneză de alminărit „SANGYO YOHO“ No. 2 Ianuarie 1939.

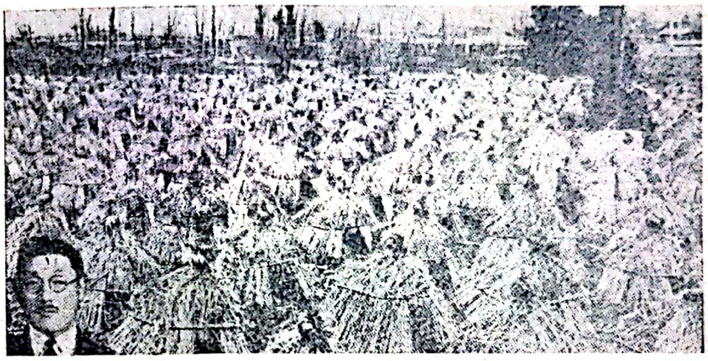

(In numărul viitor vom publica vederea unei alte prisăci din Japonia, și câteva rânduri închinate de suszisa revistă japoneză „României Apicole“).

* * *

Hommell ne lămurește de ce unii stupari susțin că albina culegătoare nu pune ea însăși în celule, mierea adusă în stup. El scrie: «Albina care intră în stup cu gușa plină se grăbește să se scape de greutatea ce poartă. Stuparii cred că, spre a se supune legii de împărțeală a muncii, albina culegătoare n'ar pune ea însăși mierea în celulele fagurilor, ci ar găsi la intrarea în stup, o lucrătoare tânără; i-ar descărca nectarul și aceasta s'ar însărcina să-l așeze în locurile cele mai potrivite.

In chipul acesta, culegătoarea ar putea să plece numai de cât să cerceteze alte flori. S'a observat însă că albinele culegătoare nu se întorc totdeauna după intrarea în stup, ci întârzie uneori destul de mult. Se pare că albina culegătoare pune singură în celule mierea adusă în stup. Culegătoarea pune mai lesne și mai repede nectarul, deadreptul în celule, decât să-l descarce prin mijlocirea altei albine» 1). E firesc ceea ce crede Hommel: Lucrează două albine, într'un timp îndoit, (descărcare—încărcare și iarăși descărcare a gușii) pen-

---

4) V. Aspreea etc. Apicoltura, 1938, pag. 41.

1) Hommell. Apiculture, 1927, pag. 245.

tru o lucrare pe care o poate face o singură dată o albină.

* * *

Dr. Phillips, Aspreea și ceilalți stupari cari susțin că albinele culegătoare nu pun ele însele mierea în celule, ci o dau albinelor tinere, ca s'o împrăștie în picături mici spre a fi îngroșată, n'au înțeles — cred— rostul descărcării mierei în gușa albinelor tinere.

Cred că fiecare stupar a observat, la cercetarea unui fagure din dreptul urdinișului, că ici, colo, câte o albină primește ceva din gura alteia. Eu am văzut uneori că la sosirea unei culegătoare în gura urdinișului, o lucrătoare îi iese înainte, îi întinde limba și culegătoarea începe a-i da ceva. De bună seamă albina primește mierea sau apa aduse de culegătoare în gușe.

Dr. Phillips, Aspreea, etc. cred că albina primește mierea spre a o așeza în celulele fagurilor și a îngriji apoi de ea.

Albinele culegătoare încep să aducă miere dela cele dintâi flori de primăvară: salcie, plop, păpădie; apoi dela pomii roditori. Eu vorbesc aci numai de București, unde albinele culeg numai dela pomi. Câmpul cu florile lui e prea departe. Infloresc unii după alții: sălcii, plopi, viorele, caiși, cireși corcoduși, peri, vișini, piersici, pruni, meri, castani și după aceștia, salcâmii, cu care începe culesul mare. Culegătoarele aduc zilnic miere. In faguri nu vezi însă nicio stropitură de miere proaspătă. Ce se face cu această miere? Ed. Bertrand scrie: «Mierea adusă în stup e consumată îndată și numai ceea ce prisosește e pus în faguri și căpăcit spre a fi păstrat»[1]. Aspreea scrie la fel (pag. 40). Chestiunea se limpezește. Dacă albinele consumă mierea proaspătă, pe măsură ce culegătoarele o aduc în stup, ne dăm seama de ce albinele tinere ies înaintea culegătoarelor, ca să le golească gușa. Dar mierea proaspătă nu îndestulează la începutul primăverii trebuința de hrană a puietului și a albinelor îngrijitoare. De aceea vedem că, cu tot culesul, proviziile din toamnă scad zilnic. La mierea proaspătă, îngrijitoarele puietului adaogă din mierea căpăcită, pe care o subțiază cu apa, adusă de afară și pregătesc hrana. După o zi de ploaie, cărătoarele de apă nu vin la adăpătoare. Nectarul adus de culegătoare e foarte apos. Ingrijitoarele puietului întrebuințează prisosul de apă din el, la subțierea mierii din provizii.

După socotelile făcute de Hommel, albinele dintr'un stup consumă, din primăvară până în toamnă, pentru hrana lor și a puietului vre-o 650 kgr. miere proaspătă, adusă zilnic de culegătoare în stup și numai ceea ce întrece această cantitate este așezată în faguri și căpăcită.

Judecata și cunoașterea felului de viețuire a albinelor ne îndreptățesc să credem că lucrurile se petrec astfel:

Ingrijitoarele puietului, când au nevoie de miere pentru hrana lor și a puietului, ies în întâmpinarea culegătoarelor, cari intră în stup, încărcate cu miere. Culegătoarele le dau mierea adusă şi pornesc înapoi la cules. Ingrijitoarele pregătesc hrana după vârsta larvelor (1—3 zile şi 4—5 zile) din mierea proaspătă şi, la nevoie, o completează din mierea căpăcită.

---

[1] Ed. Bertrand. La Conduite du Rucher, pag. 23.

Când mierea adusă de culegătoare depăşeşte trebuinţa zilnică de hrană a puietului şi a albinelor tinere, culegătoarele însele pun prisosul culesului în faguri.

De ce trebue să se petreacă lucrurile în chipul acesta?

Albinele ştiu să-şi întocmească lucrările în chipul cel mai economic şi fără pierdere de vreme. Ne minunează clădirea fagurilor în întregul lor şi clădirea celulelor mari. Albinele ştiu să prelucreze ceara astfel ca prin aşezarea moleculelor de ceară şi întăriturile ce le fac fagurilor, aceştia să capete cea mai mare putere de rezistenţă. Forma de ou, ce o dau cuibului, cere cel mai mic număr de albine, spre a putea fi încălzită. Imprăştierea culegătoarelor după mulţimea florilor de pe câmp e altă dovadă de pricepere.

La hrănirea puietului şi aşezarea mierii în faguri, albinele ne dovedesc aceeaşi pricepere. Albinle cari îngrijesc puietul nu aşteaptă ca culegătoarele să pună mierea în celule, pentru ca s'o ia apoi ele, spre a pregăti hrana puietului. Aceasta ar însemna o muncă şi o pierdere de vreme îndoită: muncă şi timp pentru culegătoare, ca să-şi deşerte guşa în celule şi a doua muncă şi pieredere de vreme pentru îngrijitoare ca să sugă mierea din celule Când îngrijitoarele primesc mierea deadreptul de la culegătoare, lucrarea cere o singură muncă şi un singur timp. Prisosul de miere, care nu e cerut de albinele îngrijitoare, e pus de culegătoare în faguri. Dacă acest prisos s'ar împrăştia în faguri prin mijlocirea albinelor tinere, s'ar pierde timp îndoit şi lucrarea s'ar face de două ori. De aceea culegătoarele pun ele singure mierea de prisos în celulele fagurilor şi o lasă în seama albinelor tinere, ca s'o vânture, s'o îngroaşe, s'o aşeze şi s'o căpăcească în faguri.

In chipul acesta se respectă mai bine legea împărţelii muncii, prin cruţaera puterilor de muncă şi câştigarea timpului. De aceea revista americană Gleanings in Bee Culture e îndreptăţită să scrie în 1936: «In timpul culesului mare, o bună parte din miere este depozitată de către culegătoare în faguri, şi dusă după aceea, de albinele tinere, în caturi», fiindcă la culesul mare rămâne multă miere de prisos.

Dar se pot pune două întrebări:

a) Nectarul astfel cum e adus de culegătoare în stup a avut îndeajuns timp ca să se prefacă în miere, bună pentru hrana puietului? şi

b) Această miere nu este prea apoasă?

a) Nectarul florilor coprinde cam trei sferturi apă, puţină glucoză (dextroză sau zahăr de struguri) şi multă zaharoză (zahăr de sfeclă). Zaharoza e grea la mistuit. Albinele o prefac într'un amestec de glucoză şi levuloză (zahăr de poame), egale în greutate. Această prefacere se face încet, prin lucrarea unor fermenţi chimici, numiţi **enzime sau invertină,** produsă de glandele din jurul gurii albinei.

Sunt zeci de ani de când învăţatul francez, Gaston Bonnier, a dovedit, prin cercetări adânci, asupra nectarului, că prefacerea zaharozei în glucoză şi levuloză se face în gura albinei culegătoare chiar dela începerea culesului, astfel că nectarul supt din flori intră în stup, prefăcut în miere. Rămân în mierea coaptă 3—5 la sută, zaharoză neprefăcută, care piere cu încetul din miere, în timp de 1, 2 sau 3 ani.

Alt învăţat, O. W. Park, american, cercetând, din alt punct de vedere, nectarul cules de albine din flori, arată la fel cu Bonnier, că nectarul sufere în guşa culegătoarei, o prefacere, anume: zahărul e desfăcut în glucoză şi levuloză, prin lucrarea enzimelor. D-l N. G. Eremie a publicat în România Apicolă din 1933, pag. 102, o dare de seamă despre rezultatul cercetărilor lui Park. Deci schimbarea chimică a zaharozei se produce în guşa albinei culegătoare.

b) Hrana pregătită puietului de albinele tinere cuprinde aproape tot atâta apă cât şi nectarul. Perret Maisonneuve dă analiza laptelui de albină, cu care sunt hrănite toate felurile de larve, în primele trei zile de la clocire. Laptele albinelor cuprinde între alte materii: apă, 24,15%; dextroză (zahăr de struguri) 11,70% şi zaharoză 3,35% 1). Restul până la 100 părţi sunt alte feluri de materii, care nu ne interesează aci.

Socotind proporţia apei faţă de a materiilor dulci, la 100 părţi, aflăm:

Apă, 62 la 100; dextroză, 30 la 100 şi zaharoză, 8,5 la 100 părţi.

In tabloul de mai jos dăm — după Hommell, pag. 236 — compoziţia nectarului şi a mierei de sparcetă (Onobrychis sativa) şi alături, dăm pentru comparare şi proporţia în care intră apa şi materiile dulci din laptele de albină, socotite la 100 părţi:

Materii	Laptele de albină	Nectarul	Mierea
Apă	62 %	75 %	22 %
Glucoză	30 %	9,20%	67,34%
Zaharoză	8,5%	12,30%	5,90%
Alte diferite	—	2,50%	4,76%

---

1) A. Perret. Maisonneuve. Apiculture intensive, 1933. pg. 76.

In cei 67,34% glucoză din miere se coprinde şi levuloza.

Fiecare intră însă în miere aproape 42 la 100 glucoză şi cam 35 la 100 levuloză, după felul florilor.

Hommel arată (pag. 102) că hrana larvelor coprinde apă:

67,83% pentru larvele de matcă,

72,75% în mijlociu pentru larvele de lucrătoare,

71,09% în mijlociu pentru larvele de trântori.

Cum se vede din aceste cifre, hrana puietului e tot aşa de apoasă ca şi nectarul cules din flori. Se pare că şi albinele lucrătoare se hrănesc cu miere tot atât de apoasă: In guşa lor încap 70 miligrame nectar. Culegătoarele pun însă în celule 45—50 miligrame miere proaspătă. Se pare că ele îşi opresc restul pentru hrana lor.

Cele arătate dovedesc că hrana puietului şi a albinelor e apoasă ca şi nectarul din flori.

Se pune întrebarea: albinele pregătesc hrana din mierea apoasă adusă de culegătoare în stup, sau din mierea vânturată îngroşată şi aşezată în faguri?

De oarece mierea proaspătă coprinde apă şi materii dulci în proporţia trebuitoare, e firesc ca albinele să pregătească hrana din această miere, care scuteşte albinele de munca şi pierderea de vreme pentru subţierea cu apă. Mierea scoaptă a cerut atâta muncă şi timp, ca să fie vânturată, îngroşată şi aşezată în faguri!

Cu drept cuvânt Bertrand, Aspreea şi Hommell susţin că albinele consumă îndată mierea adusă de culegătoare în stup.

Dar se mai pune o întrebare: mierea proaspătă adusă de culegătoare, mai este ea pusă în faguri, înainte de a fi întrebuinţată la hrană? Dacă această miere e bună pentru hrană, nu e nici un cuvânt ca ea să mai fie pusă în faguri şi apoi să fie luată pentru pregătirea hranei. Noi vedem mierea proaspătă împrăştiată în stropi mici în faguri. In stupi n'ar fi loc pentru împrăştierea mierei aduse de culegătoare. In timpul culesului mare, un stup puternic culege 4, 5, 7 şi chiar 10 kg. miere pe zi. Vânturarea, îngroşarea şi căpăcirea mierii, ce se înmagazinează pentru provizii cer 4—7 zile. In timpul acesta culegătoarele ar aduce în stup, socotind numai 4 kg. pe zi, 16 până la 28 kg. miere proaspătă. Nici un stupar nu vede, în 4—7 zile, atâta belşug de miere proaspătă în stup, deosebit de aceea ce se vântură pentru păstrare.

De aceea mierea de care e nevoie pentru hrana zilnică nu se mai pune în faguri. Albinele tinere vin în calea culegătoarelor care intră în stup cu guşa plină şi primesc mierea deadreptul dela acestea spre a o întrebuinţa la hrana puietului şi a lor. Culegătoarele pun ele însele prisosul în faguri, spre a fi vânturat şi păstrat pentru provizii. Strânsura sporeşte în stup numai din acest prisos.

S'ar putea face şi o socoteală a culegătoarelor şi a albinelor tinere şi s'ar dovedi că numărul acestora nu e destul de mare, pentruca, pe lângă lucrările ce trebue să facă în stup, să mai aibă şi sarcina de a primi mierea dela culegătoare și a o pune în faguri.

Incheiere. Unii stupari susțin că albinele culegătoare, întorcându-se în stup încărcate cu miere, nu pun ele însele în faguri, nici o picătură de miere, ci o dau albinelor tinere, care le ies înainte cu gușa goală, și acestea primind-o, o împrăștie în celule.

Cine ține seama de priceperea cu care albinele își întocmesc lucrările în stup, pentru ca să nu-și risipească puterile cu pierdere de vreme și fără folos, nu poate primi această părere.

Hrana puietului și a albinelor coprinde aproape tot atâta apă, ca și nectarul. Albinele tinere o pregătesc din mierea proaspătă adusă de culegătoare.

Această miere e întrebuințată îndată ce intră în stup, și, numai în cazul când nu e îndestulător, albinele își împlinesc trebuințele din proviziile vechi de miere. Această miere e subțiată cu apă cărată de afară sau cu prisosul de apă din mierea proaspătă.

Judecata mă face să cred că mica picătură din mierea proaspătă ce va sluji la hrană, nu e pusă în faguri nici de culegătoare, nici de albinele tinere. Acestea o primesc deadreptul dela culegătoare și o pregătesc ca hrană, fără a o mai trece prin faguri. Numai prisosul, adică numai mierea ce întrece trebuințele de hrană, e pusă de culegătoare în faguri, fără mijlocirea albinelor tinere și apoi acestea o vântură și o pregătesc pentru păstrare.

In timpul culesului mare, albinele nu cară apă de afară, fiindcă mierea proaspătă întrece trebuințele lor de hrană, astfel că ele nu simt nevoia de a se atinge de provizii.

N. NICOLAESCU

Stupăriile Unite

Depozit General de miere
și ceară naturală de albine

GALAȚI — Strada TRAIAN 42 — Telefon 1160

Aducem la cunoștință următoarele:

S'au pus în vânzare faguri secțiuni subțiri, precum și foi de faguri pentru orice mărimi de rame, din cea mai naturală ceară de albine lucrați cu mașini din cele mai moderne, în bande lungi și cu celule foarte adânci, după dorința clientului, la prețul de 170 lei per kgr.

Primim să lucrăm și cu ceara clientului, la preț cât se poate de convenabil.

Întrucât prețurile variază, vă rugăm să grăbiți comenzile

Calendarul începătorilor

(luna Februarie)

Din Februarie, razele călduțe ale soarelui, deșteaptă în inima supuselor noastre albine noi puteri de viață și o dragoste înflăcărată de muncă. Este chemarea înaltă a naturei, prin care generații de sute de milioane de albine răspund chemării ei, să fructifice florile plantelor și pomilor de primăvara și până toamna târziu.

Omul (apicultorul mai bine zis) se minunează privind în lumea albinelor, la felul cum înțeleg ele viața, la împărțirea muncii în așa măsură ca toți locuitorii stupului să lucreze deopotrivă în raport cu vrâsta și puterile fiecăruia.

In nici o parte, frumoasele virtuți de ordine, înțelepciune, muncă și prevedere, virtuți ce stau la baza civilizației omenești, nu sunt respectate mai bine ca în lumea albinelor!

— Dar iubiți începători, această lume a albinelor, care ne dă miere parfumată, aliment ideal, isvorît din tot ce natura are mai curat, mai delicat, florile — simbolul vieții și al tinereții, care ne înalță sufletul și mintea pentru a pătrunde tainele universului, la câte jertfe, la câte sacrificii nu este chemată să răspundă, mai cu seamă în această lună!

In mijlocul ghemului format de albine, unde căldura este mai mare, regina începe să depună ouă; albinele o îngrijesc și o hrănesc cu toată dragostea cuvenită; puetul este depus în formă de roată, ce crește încet pe măsură ce căldura de afară se mărește și ea. Poporul ce stă în fașe, puetul din celule despre care vorbim, cere multă îngrijire și hrană din partea albinelor. Din polen, apă și miere, ele prepară un fel de lapte cu care hrănesc gurile înfometate, la început a zecilor, mai pe urmă a sutelor, miilor și chiar a zecilor de mii de pui ai stupului. — Trebuința de polen și apă, este așa de mare chiar din această lună, încât multe îndrăsnesc să pornească în căutarea lor, chiar de la ivirea câtorva raze călduțe, de multe ori înșelătoare. Câte din ele nu cad jertfă dragi începători în urma acestei îndrăsneli? Cercetând mugurii pomilor din jurul prisăcii, sau încercând să sugă apa rece, câte din albinele noastre nu se sfârșesc, nu amorțesc, pe altarul munci, murind la datorie ca un ostaș brav pentru apărarea patriei!

De multe ori zilele călduroase din această lună, îndeamnă albinele și regina la o prea grabnică desvoltare a puetului, care dacă, este surprins de un frig neașteptat, este sortit pieiri, pricinuind întregei colonii mari neajunsuri; ce se întâmplă? puetul se întinde până spre marginea ramelor, iar albinele trebue pe lângă să-l hrănească, să-i păstreze și căldura trebuitoare creșterii lui, cu însuși trupurile lor. Indată ce vine un frig, albinele caută să se strângă din nou în ghem, și atunci puetul moare de frig. Hoiturile puetului mort, ajută la desvoltarea microbilor multor boale dăunătoare, și s'au văzut cazuri când din cauza unei desvoltări prea timpurii, a unui puet numeros, coloniile la începutul adevăratei primăveri și nu mai aibă hrană îndestulătoare pentru buna desvoltare, sau chiar să sfârșească prin a muri de foame.

Ingrijiți, iubiți începători, ca stupii ce-i aveți să-și păstreze cât mai mult căldura dinlăuntru, iar frigul să se resimtă cât mai puțin, atunci când avem cazul de față. Deasupra scândurelelor ce stau sus peste ramele unde ernează albinele, deci acolo unde însalteluţă plină din pae de ovăz, iar urdinişul să fie umbrit, pentruca în cele câteva zile călduroase ale lunei acesteia, să nu se desvolte prea mult puetul.

Incă din această lună, stuparul trebue să se îngrijească pentru înzestrarea stupinei lui cu un adăpător de unde albinele să ia apă călduţă; stuparii mai vechi, au văzut de sigur în zilele de primăvară albine sugând din locurile chiar murdare din jurul gospodăriei (pe lângă grajduri, pe bălegaruri) apa mai caldă.

Cu puţină osteneală, şi tot atâta cheltuială, înlăturaţi dragi începători din calea albinelor acest neajuns.

In tratatul de albinărit al maestrului C. L. Hristea, şi în paginile revistei acesteia găsiţi descrieri complete cu privire la construcţia unui adăpător cu apă călduţă, de mare însemnătate pentru sănătatea şi buna desvoltare a coloniilor de albine.

Nu în toţi anii, avem zile calde, în Februarie cari să deştepte dorinţa de muncă printre gâzele noastre; Februarie, este o lună friguroasă în general, şi sfaturile ce dau se potrivesc mai cu seamă pentru timpul asemănător lunei din anul acesta, care iese cu mult din obişnuinţă. Aşa ca pildă, în ziua de 12 a lunei curente, (vorbind de o prisacă din Bucureşti) albinele dintr'un stup bine populat, la vremea prânzului, eşeau şi intrau pe minut în număr de 28—35, din cari 2—4 albine pe minut intrau cu polen, celelalte de sigur culegătoare de apă, propolis, şi poate şi... nectar.

Folosiţi, iubiţi începători mai mult ca oricând această lună, pentru verificarea uneltelor, a ramelor de rezervă, a fagurilor goi ce doriţi să-i puneţi în stupi pentru marea recoltă, ce ţine mai totdeauna puţină vreme, pentru făcutul foilor artificiale, pentruca sezonul ce bate la uşă, să nu vă surprindă nepregătiţi.

Cu o sârmuliţă îndoită la un capăt, puteţi scoate cadavrele albinelor depe fund, şi a răzăturii de faguri, cu care ocazie vă puteţi da seama de mersul coloniei, fundul stupului fiind oglinda a tot ce se petrece dincolo unde nu pot pătrunde ochii noştri.

— Apicultori de azi şi de mâine, dacă doriţi să cunoaşteţi lumea albinelor, dacă doriţi să pătrundeţi în tainele ei, dacă doriţi să reuşiţi în această nobilă meserie, judecaţi asupra acestei cugetări, care stă la baza filosofiei vechi:

«Cunoaşte-te pe tine însuţi».

Această cugetare este mai de preţ de cât cel mai lăudat tratat de apicultură. Fii prietenul albinei şi vei deveni cel mai bun apicultor.

Omul în viaţă, nu este decât albină şi peste tot va întâlni... albinele.

Inţelepciunea n'o găsim decât la oamenii a căror viaţă, ca şi a albinei, ne poate fi pildă.

Cu bine şi sănătate
ANTONICĂ PRISĂCARU

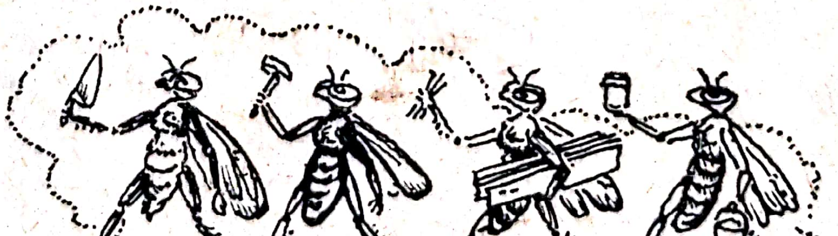

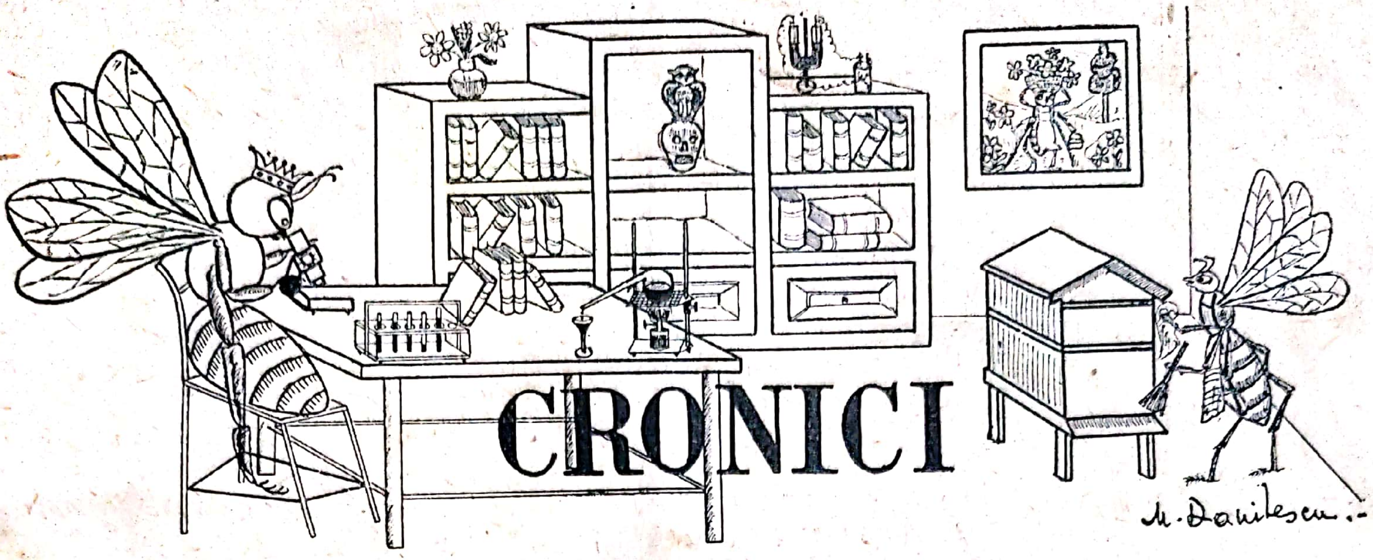

CRONICI

— *Canada* — datorită intervenției Ministerului de Agricultură care a înființat acum 30 de ani o secție specailă apicolă sub directa sa conducere, a ajuns una dintre cele mai mari țări producătoare din lume. Nu sunt decât 4 ani decând statisticele dădeau ca producție totală pe țară 3½ milioane kgr. miere.

De atunci apicultura a propășit așa de uimitor, — mai cu seamă decând Ministrul Agriculturii e D-l Vaillancourt, unul din cei mai mari stupari — încât numai recolta din 1938 în ținutul Quebec, a atins 2½ milioane kgr. miere.

Secțiunea apicolă condusă de D-l Plourd dă o atenție deosebită acestei ramuri de producție care cere capitaluri mici în raport cu câștigurile ce aduce. Preocuparea sa e mai ales ca producția să fie standardizată pentru a-și păstra calitatea bine cunoscută a mierei de Canada, cerută pretutindeni.

Intr'un număr apropiat al revistei noastre vom expune în amănunt, mijolacele prin care s'a ajuns la rezultate atât de minunate.

— *In Columbia Britanică* a provinciei cu 179.000 locuitori, apicultura a ajuns așa de înfloritoare, încât în anul 1938, recolta a fost de 791 de tone, care raportată la numărul coloniilor, a dat o medie de 37 de kgr. de stup.

— *Unul dintre cei mai de seamă agricultori* canadieni Hogarth care are 1.300 de stupi în 1938 a recoltat 75.000 kg. miere, deci o medie de 58 kgr. miere de stup.

— *Revista «American Bee Journal»* după cercetări pline de migală a stabilit că prin ajutorul dat de albine în fecondarea recoltelor, acestea se dublează, mai ales acolo une fecundația se face indirect.

— Revista «*Glening*» 1899 sub semnătura lui Doolittle, arată că în stupii mari unde regina găsește loc îndestulător pentru ouat, și când recolta e în toiu, regina poate oua până la 5.000 ouă pe zi, adică dublu cât ouă o regină zilnic într'un stup mediocru ca populație, și într'un timp când recolta e slabă.

— *Sterilizarea cerei* e o condiție imperios cerută de cunoscutul apicultor belgian Fernand Barbier în studiul său asupra pestei.

Noi am afirmat-o încă de acum 4 ani, când constatarea noastră nu a găsit deplina aprobare a apicultorilor români. Pesta în Belgia a apărut la depărtări mari și fără nici un alt mijloc de infecție, acolo unde s'au folosit faguri artificiali proveniţi din ceara topită dela stupii bolnavi.

— *Revista franceză «L'Apiculteur Français»* vorbind despre trântori scrie: «un mijloc sigur pentru fecondarea reginelor în cele mai bune condiţiuni, e acela de a da celor mai bune colonii din prisacă, 1 sau 2 rame cu celule mari pentruca în ele să crească trântori aleşi. Dacă într'o stupărie sunt mulţi trântori, puţine regine vor fi fecundate cu trântori străini și cari nu au moştenit calităţi bune. Insemnătatea trântorilor e atât de mare că nu trebue să se economisească nici o muncă pentruca tinerele regine să poată fi împreunate cu trântori aleşi cari vor transmite bunele lor virtuţi.

E ceia ce şi noi am susţinut totdeauna atunci când am vorbit la locul şi timpul potrivit despre selecţiunea albinelor. (Vezi pag. 509 din «Stupăritul»).

C. L. HRISTEA

Fum asfixiant. Mulţi întrebuinţează naftalina cu scopul de a linişti albinele dar noi ne temem că mirosul acesta le irită.

In multe cazuri se pune pe o bucată de pânză câteva picături de acid fenic sau fenol cari pune mai repede pe fugă albinele. Acest procedeu îl recomandăm numai în momentul recoltei pentru a evacua mai repede caturile cu miere, sau când vrem să facem roirea rtificială; dar cum fumul fenicat este un anestezic nu trebue să abuzăm, căci riscăm de a adormi... pentru totdeauna albinele.

Tot astfel nu sfăţuim pe nimeni de a întrebuinţa salpetru sau tutunul ce dau un fum asfixiant cari jenează mai mult sau mai puţin albinele, dar dacă avem a face cu colonii furioase putem întrebuinţa pânză nitrată cari se prepară în felul următor:

Se topeşte 60 gr. de salpetru (nitrat de potasiu) într'un litru de apă şi se înmoae bucăţi de pânză în acest amestec timp de 5 minute sau mai mult; le scoatem, le uscăm şi le înfăşurăm pentru a împiedica să cadă salpetrul.

Mulţi se servesc de pânză astfel preparată pentru a aprinde afumătorul; ei tae o bucată mare cât mâna, îi dă foc cu chibritul o fac e ghem împingând-o în fundul afumătorului cari se umple cu baligă de vacă uscată sau talaş.

Inginer MARIANA GEORGESCU

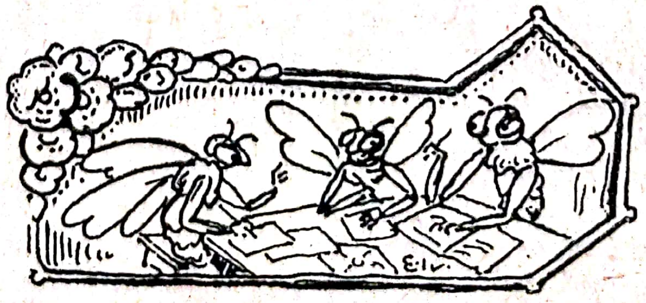

Dr. RENNÉ MOREAUX
Dirctorul Laboratorului de Studii şi cercetări apicole al Institutului Apicol din Nancy.
Preşedintele Federaţiei Nationale a Societăţilor de Apicultură din Franţa
Membru de Onoare al Societăţii noastre.

Valoarea alimentară a mierei

A obţine dela albine mierea este bine; a vinde recoltă e şi mai bine; dar cel mai bine e să cunoşti perfect valoarea produsului pe care îl vinzi şi prin urmare să nu-l vinzi decât ca bun cunoscător.

D-l Dr. Renné Moreaux

Ori, nu este produs alimentar mai de lăudat de cât mierea, prin compoziţia ei, pe de o parte, şi prin uşurinţa asimilării, pe de alta.

Pentru a ne da mai bine seama, voi trece în revistă principalele elemente constituante ale mierei şi voi aprecia binefacerile pe care aceste elemente le împlineşte în organism.

Mierea a primit, la Congresul din Nancy din 1935, următoarea judicioasă definiţie: «materie zaharată culeasă de albine din plantele vii, pe care după ce o modifică, o înmagazinează în faguri».

Această excelentă definiţie, care a fost adoptată în unanimitate de Adunare, are de scop să se opună la oare care falşificări de care mierea, ca şi celelalte produse de valoare incontestabilă, poate să fie obiectul. Dar această definiţie este, nécompleetă, pentru motivul că presupune că cunoaştem valoarea alimentară a mierei.

In mod ştiinţific, mierea, rezultat exclusiv al transformărei de către albine a nectarului pe care îl adună din plantele vii, poate să fie considerată ca o soluţie concentrată într'o slabă cantitate din apă (19—22% în mijlociu) din materii zaharate, diverse, din materii organice şi din materii minerale, la care se adaugă preţioase vitamine şi oarecari substanţe aromatice specifice plantelor care au produs nectarul, substanţe aromatice, cărora mierea le datorează gustul plăcut şi parfumul ales. Materiile zaharate reprezintă în miere o proporţie considerabilă (62 la 80 la sută) şi cea mai mare parte din aceste zaharate (60 la 78%), glucoza şi levuloza, sânt materii direct asimilabile adică gata, fără nici o transformare prealabilă, să fie trecute direct de căile digestive în sânge; care le împarte organelor, cărora le convin în mod special şi care le folosesc pentru întreţinerea şi buna lor funcţionare.

Ori, materile zaharate în general, (cărora chimiştii le-au dat numele de hidrate de carbon) sânt alimente de prim ordin necesare muşchilor, tot aşa de mult muşchilor organelor vieţei active, cât şi muşchilor organelor respiratorii, muşchilor aparatului digestiv şi însuşi inimei, şi pentru acest motiv se consideră, cu drept cuvânt, materiile zaharate ca puteri (energetice) dătătoare de energie.

Vă reamintesc în această privinţă, campania dusă în ultimii ani în marea presă, în favoarea consumului de zahăr.

Dacă totuşi s'a lăudat cu înfocare zahărul alb obişnuit, zahărul din trestie de zahăr şi unul şi altul denumit de altfel zaharoză, trebue să ştim cu toţii că zahărul nu este direct asimilabil; el necesită ca să treacă în sânge, care îl distribue între muşchii organismului uman, să sufere o transformare în produse asimilabile şi această transformare obligă organismul la o muncă obositoare digestivă. Deci, dacă consumarea zahărului alb este susceptibil să procure organismului un aliment producător de energie, aceasta nu este datorită de cât unei munci digestive importante.

Din contră, astfel după cum v'am spus zahărul reductor glucoza şi levuloza în particular sânt ele însuşi direct asimilabile adecă trec direct în sânge şi nu impun din acest fapt organismului,,, nici o muncă greoae de digestiune şi tocmai acesta este zahărul pe care îl găsim în stare naturală şi în cantitate considerabilă în miere, care zahăr de altfel ştim cu toţii formează majoritatea în compoziţia ei.

Aceste zise vă hotărăsc în deajuns să recunoaşteţi superioritatea incontestabilă a mierei, faţă de zahărul obişnuit din comerţ. .

Vom căuta acum pe scurt să urmărim transformarea şi rezultatul acestui zahăr în organism, sau mai bine, după expresia medicală consacrată, să studiem metabolismul lui şi să vedem ce profit trage organismul din glucoza şi levuloza pe care ne-o dă consumarea **mierei.**

După ce trece prin stomac, fără să sufere cea mai mică transformare, glucoza se răspândeşte transversând pereţii intestinali în sânge, care îl împinge şi îl împarte între toţi muşchii, muşchi ai vieţei active, muşchi ai toraxului, care asigură mişcările respiratoare, muşchii inimii.

Este destul să ştiţi aceasta, ca să vă puteţi da seamă cât de recomandabilă este mierea pentru toţi, a căror sistem muşchiular are nevoe de supraalimentaţie: pentru sportmanul şi muncitorul cu braţele, care îşi pune muşchii la probe grele, pentru copilul care are nevoe să-şi desvolte întregul său aparat muşchiular şi capacitatea sa respiratoare, pentru bătrânul şi convalescentul a căror inimă are adesea nevoe să fie ajutată.

Dar dacă sângele răspândeşte imediat muşchilor toată glucoza obţinută prin alimentaţie, dând astfel o armonie de sănătate organismului, este necesar ca omul să posede de asemeni o rezervă de zahăr hrănitor susceptibil să fie folosit de organism, atunci când, printr'un motiv oarecare; se găseşte lipsit de un aport constant şi îndestulător de **glucoză** şi în general de hidraţi de carbon. Atunci intră în joc **levuloza,** celălalt zahăr pe care îl conţine în abundenţă mierea.

Ca şi glucoza, levuloza este de asemeni, fără nici o transformare prealabilă, răspândită în sânge.

Dar în loc să fie imediat repartizată între muşchii, ea este îndreptată în ficat, adevăratul dulap de rezervă, unde este înmagazinat pentru a fi în urmă folosit după trebuinţă. In acest important organ care este ficatul, levuloza este acumulată (adunată în cacantitate) sub o formă particulară numită glycogen. In perioadele de lipsă alimentară de hidrocarbonate sau când un efort muşchiular intensiv este cerut organismului, (probe sportive, oboseli muşchiulare variate, eforturi respiratorii sau cardiace) acest glycogen, transformat pe loc în glucoză, este reluat de circulaţia sanguină pentru a fi în urmă distribuit muşchilor, care îi cer întrebuinţarea.

Astfel este descris **grosso-modo**, metabolismul zahărului în organism, şi se vede prin această simplă expunere, ce aport preţios şi considerabil oferă mierea în substanţe dătătoare de energie, de asimilare uşoară.

Pe lângă aceste materii zaharate direct asimilabile, de înaltă valoare alimentară, mierea mai dă organismului într'o proporţie mai mică (2—9%) zahăr alb, zaharoză, a cărei digestibilitate este puţin mai sigură, fiindcă obligă stomacul la o oare care muncă de transformare, muncă de altfel mică, dat fiind slabă proporţie de zahăr alb în miere şi muncă câte odată salutară pentru unii cu aparatul digestiv leneş, pentru care o mică cantitate de zahăr le este necesară. De altă parte, dacă acest zahăr alb nu are avantajul să fie direct asimilabil, el nici nu este după transformarea lui în aparatul digestiv, un dătător de energie, de valoare.

In afară de materiile zaharate, mierea îi aduce organismului de asemeni un aport preţios în materii azotate diverse şi în materii minerale, printre care sărurile de calciu, de sodă şi de fer, a căror întrebuinţare în terapeutica medicală este cunoscută.

Ea procură de asemeni, sub formă de săruri minerale, acidul fosforic, aliment al celulei nervoase şi prin urmare reconstituantul cerebral.

In fine, prin însuşi natura şi provenienţa sa vegetală, mierea conţine vitamine, principii vitale, de care aţi auzit de sigur vorbindu-se de când absoluta lor necesitate în nutriţie şi studiul lor a devenit la ordinea zilei a marilor probleme medicale.

In adevăr, lucrările savanţilor ca Hawk, Smith, Bergheim, au arătat prezenţa în miere a Vitaminei A, principiu esenţial anti-infecţios; apoi a vitaminei B, care este un stimulent şi un regenerator al fibrelor muşchiulare; acţiunea sa asupra fibrelor muschiulare întinse şi lucioase a intestinelor, explică, în particular, ce leac minunat oferă consumul mierei în constipaţia şi auto-infecţia de care adesea suferim.

In fine Profesorul Luttinger din New-York şi doctorul Comby, celebrul pediatru din Paris, au stabilit de asemeni prezenţa în miere a vitaminei C, a cărui rol este în mod particular important în alimentarea sugacilor, pentru că introducerea în stomac a acestei vitamine evită oare care boli zise de carenţă a căror întârzieri mai ales la copii, la mers şi la eşirea dinţilor şi în general la alte numeroase tulburări grave, sânt simptome caracteriste.

Acestea sânt fericitele rezultate constatate în cazuri asemănătoare, sub influenţa introducerei în stomac a mierei, care au hotărît pe Doctorul Comby să prescrie întrebuinţarea mierei în alimentaţia sugacilor.

Mierea, în afară de cele arătate procură fermenţi, diastaze (invertina, anilaza, catalaza) care ajută enorm organismul la digestia altor produse, pe care noi i le dăm zilnic prin alimentaţia noastră obişnuită.

Nu trebue de asemeni să uităm că mierea naturală conţine totdeauna acidul formic în cantitate minimă (18-22 miligrame la sută) cantitate neîndestulătoare să cauzeze cea mai mică dezordine organică mucoaselor fragile a căilor digestive, dar în deajuns însă să joace un rol antiseptic apreciabil contra florei microbiene intestinale.

Acestea sânt, trecute repede în revistă, principalele componente ale mierei şi fericitele rezultate cu care contribue asupra organismului. Inţălegeţi deci, pentru ce mierea, la drept zis, este considerată ca o substanţă nutritivă de prim ordin.

Voi mai adăuga încă un cuvânt la cele spuse: Alimentele cu care ne hrănim zilnic permit organismului nostru, să întreţină căldura indispensabilă vieţei; sau mai bine zis, aceste alimente dau corpului nostru o oare care cantitate de calorii, variind după calitatea substanţelor nutritive introduse în stomac. Ori, observaţiuni precise au permis să se calculeze că 100 grame de miere, dau 410 calorii folositoare; o treime în plus de cât carnea, de trei ori mai mult de cât laptele.

Această cunoaştere a valorii alimentare a mierei, nu putem spune că se bazează numai pe datele ştiinţifice pe care progresul ştiinţei le-a descoperit, întru cât din cea mai veche antichitate şi mai bine zis de când există lumea, mierea a fost lăudată şi considerată ca alimentul cel mai gustos şi mai preţios.

Când **Moise** a condus poporul în **Pământul făgăduit** nu i-a anunţat pe israeliţi că îi duce în ţara unde curge laptele şi mierea?

In biblie, nu citim că Iacob trimeţînd pe fii săi în Egipt, le-au recomandat să-şi ea cu ei cele mai bune produse ale pământului şi în special miere?

Coranul, care datează cu 370 ani înainte de era noastră, nu ameninţă, că în caz de neascultare, prima binefacere pe care D-zeu o va lua pământului, va fi mierea?

Pentru a vă dovedi în plus, cât de mult era preţuită mierea în timpurile străvechi, vă voi spune că Vechea Romă, importa din Spania, din Corsica şi Sardinia, mari cantităţi de miere pentru nevoile locuitorilor.

Lacedemonienii şi Romanii, în hrana lor consumau o mare cantitate de miere şi jentaculum adică masa lor de dimineaţă în mod obişnuit era formată din pâine şi miere.

Străbunii atribuiau de altfel mierei multiple virtuţii şi viaţa îndelungată era datorată numai ei printr'un consum zilnic şi incontinu.

Din cauza aceasta celebrii medici din antichitate ca Hipocrate, Diofan etc., au atribuit întrebuinţării constante a mierei, o viaţă îndelungată şi păstrarea sănătăţii de invidiat a oamenilor celebri din epoca lor, ca filosoful Democrit, poetul liric Anacreon şi Pollio Romulus, cari dacă nu mă înşel, au murit la 106 ani, era datorată tot mierei.

Sfântul Luca, capitolul XX, versetul 14, spune că după învierea lui Christos, n'au crezut în adevăr în El de cât atunci când, aşezându-se în mijlocul lor le-au împărţit o bucată de peşte şi fagurele pe care i l-au dat: «obtulerunt ei parţeni piscis assi et favum mellis».

Şi dacă, din timpurile cele mai îndepărtate, vom studia istoria, vom vedea că mierea a fost totdeauna la înălţime apreciată, nu numai de cei lacomi şi ca articol de lux, ci mai ales pentru înalta şi indiscutabila sa valoare alimentară. Ea a fost alimentul de preferinţă a lui Pitagora, Neron, Agnes Sorel, Marguerite de Navare, al Doamnei De Sevigné şi la alţi mulţi încă.

De abia în ultima jumătate de secol şi fără vre-o cauză de apreciat, mierea a fost pe nedrept nebăgată în seamă.

Dar de curând lucrări de remarcat, au îndreptat această greşeală şi din nou au venit să atragă atenţia asupra valoarei nutritive şi a uşurinţei ei de asimilat şi printre aceste lucrări, trebue să citez, importanta teză de doctorat, susţinută în 1934 de Doctorul Laborde în urma insistenţei Profesorului Sabrazes, de la Facultatea de medicină din Bordeaux.

Această judicioasă apreciere a mierei, a contribuit chiar, pe un număr de medici francezi, să se grupeze într'o asociaţie «L'Association Française des medicins Amis du Miel et des produits de l'Apiculture» care îşi are drept scop, să facă mai bine cunoscut publicului înalta valoare alimentară a acestor excelente produse. Asociaţia, a acordat Preşedenţia de onoare unor oameni eminenţi ca: Profesorul Loeper, de la Facultatea de Medicină din Paris şi Profesorul Sabrazes din Bordeaux, mai sus citat ambii membri ai Academiei de Medicină şi Preşedintelui Federaţiei Naţionale a Societăţilor de Agricultură a Senatului.

Şi acum nu aşi mai avea de zis prea mult apicultorilor de cât: Prietenii mei, produceţi şi vindeţi miere curată, căci afacerea Dvs. cât de modestă ar fi ea, este pentru binele umanităţii. Şi Dvs., tuturor, care îmi acordaţi, citindu-mă, toată bunăvoinţa şi toată atenţiunea, vă repet de asemeni, în interesul sănătăţii Dvs. însuşi, al copiilor Dvs., al bătrânilor şi convalescenţilor Dvs., mâncaţi cât mai multă miere, care sub forma unui produs delicios şi cu aromă aleasă, vă va procura materiile nutritive cele mai folositoare organismelor sănătoase şi reconfortante organismelor slăbite. Şi ca să termin, vă voi reaminti judiciosul cuvânt al abatelui Voirnot «Pentru a întreţine sănătatea trebue două lucruri: să te hrăneşti când eşti sănătos şi să te vindeci când eşti bolnav. Azi în miere găsim ambele leacuri: hrană şi medicament.

(trad. GR. GIOSSAN).

(L'Abeille de L'aisne)

Articolul D-lui Dr. René Moreaux este de o deosebită importanţă, nu numai pentru noi apicultorii, ci pentru toată lumea.

Sânt cercetări şi descoperiri făcute de savanţi care prezintă pentru noi apicultorii un interes deosebit.

Astfel savantul profesor D. H. F. Wilson, de la Universitatea din Madison (Statele-Unite) a dovedit că levuloza este cel mai dulce aliment şi cel mai uşor asimilabil de organismul uman. Ba ceva mai mult că levuloza extrasă pe cale sintetică din tr'o plantă comestibilă ce creşte în împrejurimile Ierusalimului poate să fie consumată de bolnavii de diabet, fără a le cauza vre-un rău, întru cât levuloza este un minunat producător de glycogenă.

Bazat pe aceste descoperiri, chimiştii caută plantele bogate în levuloză, pentru a o extrage şi a o pune la indemâna tuturor pentru buna funcţionare a organismului omenesc. Ori se cunoaşte astăzi că mierea constitue mai mult de cât 35% de levuloză, deci iată un motiv în plus să recomandăm cu toată căldura un consum mai intens de miere.

A cunoaşte în deaproape proprietăţile binefăcătoare ale mierei este o condiţiune de prim ordin, pentru toţi care ne ocupăm cu îngrijirea albinelor. Numai astfel vom şti să le apreciem mai mult şi vom putea recomanda, în cunoştinţă de cauză şi cu toată căldura produsele stupului. Este dar în interesul nostru să recitim articolul de mai sus şi pe cât ne va sta în putinţă, să-l punem la îndemână cunoştinţelor noastre, ca fiecare să fie convins, cât de necesară este mierea în buna dezvoltare şi menţinere într'o stare sănătoasă a organismului. Vom îndeplini astfel o datorie de conştiinţă faţă de aproapele nostru, pe de o parte, şi pe de alta, vom putea culege roade frumoase de pe urma strădaniei depusă de noi în albinărit.

GR. GIOSSAN
Preşedintele Soc. Centrale de
Apicultură din România.

◆

Graiul albinelor

de Abatele J. M. COUTTEFANGEAS.
(Franţa)

Marea revistă franceză «Revue des Deux-Mondes» din 15 Iunie trecut are un articol 1) despre graiul albinelor, iscălit de Dr. Emile Françon. Autorul 2), prin cercetări în felul învăţatului Fabre (care a scris **Amintiri despre gâze**), crede a dovedi că albinele au putinţa de a-şi împărtăşi una alteia gândurile, ceeace el numeşte graiu, fără a voi, zice el, să-i lămurească taina.

Iată cum lucrează D-l Françon spre a-şi dovedi presupunerile. Arătăm foarte pe scurt, ce-i drept, cercetările sale; ar trebui citite în întregime. Dar credem că le lămurim destul în rândurile ce urmează.

D-l Françon ia o cutie mică de mucava, prevăzută cu o uşă care se deschide şi închide foarte uşor, prin împingere. El aşează această cutie în dosul locuinţei sale, pe când prisaca se află în faţa casei, aşa că prisaca e despărţită de cutie. Pune apoi pe o farfurioară zahăr înmuiat în apă. Apoi, prin mijloace pe cari nu e nevoie să le lămurim amănunţit, **momeşte** la acest zahăr o albină, pe care a însemnat-o ca s'o cunoască, şi vâră totul în cutie.

Fireşte, albina, fără să-şi dea seama că e închisă, suge înainte din comoara venită ca din cer. După ce îşi umple guşa, caută să iasă din închisoare. După câteva dibuiri, găseşte uşa, o împinge, iese, se învârteşte în jurul cutiei **spre a recunoaşte** locul şi sboară la stupul său să-şi lase povara.

La răstimpuri de vre-o cinci minute se înapoiază, odată, de două ori, de trei ori, dar singură, recunoaşte cutia în care găsise aşa de bună pleaşcă, se aşează pe pereţii ei, apoi merge drept spre uşă, pe care o împinge, pătrunde înăuntru, se îmbuibă cu zahăr şi pleacă.

După ce a făcut trei sau patru drumuri, vin şi alte albine, fie împreună cu ea, fie singure. Acestea din urmă se poartă cu totul la fel ca cea dintâiu. Fără a fi văzut vreodată cutia, nici comoara din ea, ele se aşează pe pereţi întocmai ca descoperitoarea, merg apoi drept spre uşă, o împing, intră, sug, ies, recunosc locul (dacă sânt la cel dintâiu drum) şi pleacă.

Ca să mai încurce albinele, iscusitul stupar înlocuieşte uşa, prea uşor de deschis, printr'o ţează orizontală 3) lungă de câţiva centimetri, sau printr'un coş, aşezat fie deasupra fie dedesubtul cutiei. In aceste trei împrejurări mai grele, **albina momită isbuteşte,** deşi după o dibuire mai îndelungată, să găsească intrarea, să pătrundă în cutie şi să iasă. Deasemenea, alte albine vin, singuratece, şi lucrurile se petrec la fel. Fără a fi văzut vreodată aceste intrări neobişnuite, ele le găsesc îndată şi intră cu îndrăzneală.

Din aceste cercetări, pe cari sântem siliţi să le arătăm prea pe scurt, autorul scoate învăţătura că nu vederea călăuzeşte la isvorul de zahăr pe **albinele singuratece;** ele nu puteau să urmeze pe sora lor peste piedecile aflate între acest izvor şi stup. Cel puţin, e netăgăduit că au venit albine noi, cu totul singure, şi s'au purtat ca şi cum ar fi cunoscut de mult locurile, deci ele au lucrat astfel numai în urma unor informaţiuni 4) lă-

---

1) scriere.
2) scriitorul.
3) culcată.
4) îndrumări, învăţături.

murite, date de întâia albină despre descoperirea sa şi despre locul ei. Albinele au deci un graiu al lor.

Credem că am tălmăcit destul de bine în aceste câteva rânduri gândul autorului. Impreună cu el, putem crede la urma urmei că nu vederea a călăuzit pe albinele nemomite la isvorul de zahăr. Totuşi dovada nu e făcută. Dacă ele vin în urma unor informaţiuni, pentruce aşteaptă ca aceea care le-a înştiinţat să facă trei sau patru drumuri? Pentruce nu vin îndată? D-l Françon îşi închipuie că descoperitoarea comorii nu a voit să le înştiinţeze îndată, ci numai după ce s'a încredinţat, prin mai multe călătorii, că descoperirea ei era preţioasă. S'ar putea face tot aşa de bine o altă presupunere şi anume că lucrătoarele momite nu au alergat cu mai multă grabă pentrucă le-a trebuit un timp spre a urmări sborul descoperitoarei peste piedicile aşezate în calea lor, şi că numai după mai multe încercări au isbutit să cunoască bine drumul şi ţinta lui. Dar această a doua presupunere nu înlătură simţul vederii ca îndrumător al albinelor.

D-l C. Antonescu în stupina D-lui Av. N. I. Popescu-Simuleasa-Târgovişte.
(clişeu România Apicolă)

Chiar dacă înlăturăm vederea, nu putem înlătura mirosul. Să primim încheierile cercetătorului pentru vedere. El nu dovedeşte însă că mirosul nu are nicio însemnătate în cercetările sale. Până când ni se va dovedi altminteri, credem că albinele nemomite au venit la isvorul de zahăr călăuzite de miros, fără îndoială nu de mirosul zahărului, pentrucă acesta trebuie să fie fără miros şi pentru albine ca şi pentru noi, ci de mirosul albinei momite. Aceasta a umplut de bună seamă cu mirosul ei drumul urmat de ea, sau cel puţin cutia pe care a stat şi drumul urmat spre a intra. Şi acest miros va călăuzi apoi fără greş pe surorile sale. D-l Françon ne spune că albinele venite singure se aşează pe aceiaşi pereţi ai cutiei şi întocmai cum făcuse sora lor descoperitoare. Pentruce? Tocmai pentrucă numai aceşti pereţi au mirosul îndrumător. (va urma)

traducere de MELISSA

◆

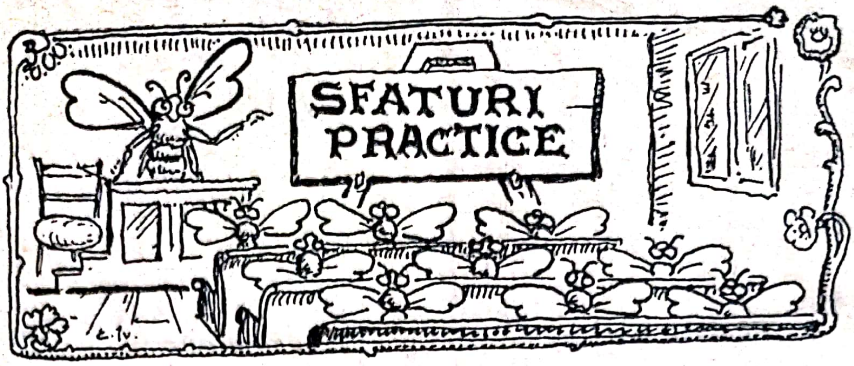

Sirop de portocale cu miere.

Se ia zeama dela portocale. La fiecare ceaşcă de zeamă se adaugă o ceaşcă de zahăr şi coaja rasă dela 1/2 portocală şi dela 1/2 lămâie pusă într'o pungulită de pânză. Se fierbe totul timp de 5 minute. Se ia dela foc şi se adaugă trei sferturi de ceaşcă de miere lichidă şi zeama dela o jumătate lămâie pentru fiecare ceaşcă de zeamă întrebuinţată. Se toarnă în sticle sterilizate şi se pune dopul repede.

Acest sirop este o băutură delicioasă pentru copii şi se întrebuinţează 1—2 linguri la un pahar de apă rece.

Unt de caise în miere.

Se ţine în apă timp de o noapte un kgr. de caise uscate. Se fierbe apoi până când se înmoaie bine, apoi se dă totul prin sită. La fiecare ceaşcă din acest amestec se pune trei sferturi de ceaşcă de miere lichidă. Se pune apoi zeama şi coaja rasă dela o lămâie. Se fierbe timp de 20 min., mestecând continuu cu o lingură.

Se păstrează în borcane sterilizate şi bine închise.

Unt de prune cu miere.

Se ţine în apă timp de o noapte un kgr. de prune uscate. Se scoate apoi sâmburii cari se pun într'o pungulită de pânză.

Se fierbe amestecul acesta în vasul căruia i se atârnă pungulita cu sâmburi. Se fierbe până când se înmoae apoi se trece prin sită. Se adaugă trei sferturi de ceaşcă de miere la fiecare ceaşcă din amestecul de mai sus şi se fierbe timp de 20 minute mestecând cu o lingură continuu. Se păstrează în borcane sterilizate şi bine închise.

Un purgativ bun este ceaiul de rădăcină de nalbă îndulcit cu miere; 3 grame rădăcini la 100 grame de apă clocotită. Cu ceaiul de rădăcină se poate face clismă copiilor.

Impermeabilizarea ghetelor.

Jumătate kg. ulei de in fiert. 500 gr. grăsime de oaie, 100 gr. ceară de albine curată, 60 gr. răşină. Se topesc toate încet la foc slab. După ce ghetele au fost bine curăţate, se ung cu acest amestec.

Scoaterea petelor.

Se face un amestec:

10 gr. benzină curată; 250 gr. alcool 90°, se bate din când în când într'o sticlă. După o săptămână se adaugă 80 gr. amoniac. Inainte de întrebuinţare se amestecă bine.

Tot impermeabilizarea ghetelor.

Se pune într'o sticlă benzină şi parafină tăiată subţire, până se topeşte înăuntru. Când se topeşte complet se unge cu ea pielea, cusăturile şi tălpile ghetelor.

Culegeri de
Ing. MARIANA GEORGESCU

* * *

Informațiuni

Aflăm cu deosebită plăcere că iubitul nostru membru de onoare d-l **Auguste Baldensperger**, Directorul Centrului de cercetări apicole din Guebwiller (Alsacia-Franța) a fost decorat cu Legiunea de Onoare.

Este o recompensă mai mult de cât binemeritată, care se adaugă la cele deja primite și anume: Palmele Academice, Meritul Agricol, Medalia Științelor și Artelor.

Transmitem pe această cale călduroasele noastre felicitări.

— Din lipsă de spațiu, articolul D-lui Constantin Antonescu cu privire la darea de seamă asupra înființării și mersului stupinei societății în cursul anului trecut (1938) va apare în numărul revistei noastre depe luna Martie.

— Aducem la cunoștința tuturor D-lor membri ai Societății centrale de apicultură din România, că D-l Grigore Giossan, președintele Societății, pentru a veni în ajutorul stuparilor, a ajuns la o bună înțelegere cu o mare firmă de export, în ce privește desfacerea cât mai rentabilă a mierei, destinată pentru piețele din străinătate.

In acest scop, pentrucă Societatea nu face acte de comerț, pe cale particulară, și numai pentru a se veni în sprijinul d-lor membrii, D-l Constantin Antonescu va recomanda și va înlesni desfacerea mierii dela diverși membrii din țară, chiar din sezonul anului în curs.

Cantitățile mai mari dela un stupar, sau mierea strânsă dela mai mulți apicultori dintr'o regiune a țării, se va ridica și plăti la domiciliu, de către un serviciu special pentru acest scop.

Pentru condițiuni detailate, cereți informațiuni D-lui C. Antonescu, căsuța poștală 525.

Caut o presă de ocazie pentru călcat fagurii artificiali, marca «Rietsche» de mărimea ramelor Dadaut-Blat. A se adresa la *Zdărie Dănilă,* apicultor Gara Izvorul-Mureșului, jud. Ciuc.

Confecționez rame pentru stupi, perfect uniforme după dimensiunile cerute, orice cantitate, metru liniar 1 leu. A se adresa D-lui Honig Alfred, Gura Humorului, jud. Câmpulung.

Intreprinderea Apicolă Eracle Iovănescu

POIANA-MARE DOLJ, 300 stupi sistematici — uzină electrică proprie. Fabrica, produce și vinde:

Stupii sistematici (Colonii) Miere fină, faguri Artificiali, Mătci selecționate, Roi, Ulee, extractoare moderne și tot felul de unelte și mașini Apicole.

Cereți preț curent.

DE TOATE

— Pentru prima dată s'a preparat lumânări de stearină în anul 1825 de către Gay Lussac.

— In România sunt 71 judeţe cu 165 oraşe, din cari 17 municipii capitale de judeţ, 54 comune urbane capitale de judeţ, 94 comune urbane nereşedinţe de judeţ. Judeţele sunt împărţite în 503 plăşi şi toate acestea formate în 8908 comune.

— Un litru de aer cântăreşte 1,293 grame la temperatura de 0° şi sub presiunea atmosferică de 760 mm.

— Lângă arhipelagul Filipinelor, oceanul Pacific are cea mai adâncă adâncime: 10.793 m.

— Sărurile din apele mărilor şi oceanelor s'a calculat că se ridică la 22.300.000 km. cubi, fiind ştiut că 1000 grame de apă, conţin 30—40 gr. de săruri. Această cantitate de sare întinsă pe faţa pământului ar forma un strat de 44 m. grosime.

— In oraşul Londra sunt aproape 5 milioane biciclete.

C. A.

POŞTA REDACŢIEI

D-lui V. OPREA, Prof. Buhuşi-Neamţ. — Adresaţi-vă la Pr. Negulescu, com. Cocargeaua-Ialomiţa care are 20 st. D. B. cu 800 lei b.

D-lui I. CONSTANTINESCU. — Dacă îi puteţi duce în două părţi, atunci n'i mai este nevoe de declaraţii; contrariu indicaţi ca venit 150—200 lei ptr. bucată.

D-lui HONIG ALFRED, Gura Humorului. — 500 lei în 4 numere.

* * *

† Abatele P. Metais

S'a stins la 22 Decembrie 1938 în vârstă de 87 ani, venerabilul preot din Sainte-Soline—Franţa Abatele P. Metais, fondatorul şi directorul revistei «L'Apiculture Française» unul dintre promotorii albinăritului pastoral.

Altruist încarnat, el a contribuit prin cunoştinţele sale, pe care totdeauna şi le-a îmbogăţit, ţinându-le la curent cu tot ce evoluţia progresului în domeniul apicol le-a născocit şi experimentat, la formarea unei pleiade de apicultori, demni în contribuţia lor, la dezvoltarea apiculturei mondiale de astăzi. Minunatele sale calităţi, să rămână pildă vie generaţiilor viitoare, pentru toată contribuţia adusă la prosperitatea şi reînflorirea albinăritului în întreaga lume.

Sântem convinşi că opera sa, încredinţată în continuare prietenului nostru d-l F. Reix va supravieţui şi roadele le vor culege în continuare, atât întreaga pleiadă de apicultori de astăzi, cât şi cei ce în viitor se vor înrola în breasla albinăritului.

In numele meu personal, al Societăţii Centrale de Apicultură din România, al revistei România Apicolă transmit, cele mai sincere condoleanţe D-lui F. Reix şi administraţiei revistei «L'Apiculture Française».

GRIG. GIOSSAN.
Preşedintele Soc. Centrale de Apicultură din România

«BUCOVINA» I. E. TOROUŢIU, BUCUREŞTI

STUPĂRIA INGINER C. HANGANU

IAȘI — STR. NICOLINA 70 — IAȘI

Cea mai cunoscută întreprindere românească în această branșă;

Pentru sezonul 1939, anunță onorata clientelă, că poate satisface pe orice stupar cu material apicol după cum urmează:

FAGURI ARTIFICIALI, de o calitate fără comparație, transparenți, cu celule foarte adânci, sterilizați contra boalelor printr'un procedeu chimic original, din ceară pură, având instalații speciale cu aburi, singura în acest gen în ȚARA ROMÂNEASCĂ.

STUPI LUCRAȚI LA MAȘINI METALICE, cu încheeturile în cepi de mașină, sunt de O MARE PRECIZIE IN MĂSURĂ.

EXTRACTOARE DE MIERE, superioare celor din străinătate, datorită marei solidități și construcției conștiincioase.

DEASEMENEA orice ACCESORIU APICOL.

CEREȚI CATALOGUL DE PREȚURI

APICULTORI ! Toate uneltele necesare pentru stupăria Dvs., cât și tot felul de semințe melifere, găsiți avantajos și de bună calitate, la vechea casă

A. CLOUARD

SEMINȚERIA „LA BUNUL GRĂDINAR"

BUCUREȘTI I.—STR. CAROL No. 30

Catalog gratuit la cerere

Telefon 3.34.92

SEMINȚE SELECȚIONATE

De lucernă, sfecle furagere, zarzavaturi, legume și flori. Unelte de grădinărie și apicultură furnizează

SEMINȚERIA PROCH

BUCUREȘTI. — STR. EUGENIU CARADA No. 7

Telefon 4.08 68

Semințeria „FLORA"

Alois Kaurek, București, Strada Carol, 9 Telefon 35052

Magazin complect asortat cu tot felul de

UNELTE DE APICULTURĂ

Extractori de miere — Prese pentru faguri, originale „RIETSCHE" — Faguri artificiali, etc.

Cataloage la cerere

«BUCOVINA» I. E. TOROUȚIU, BUCUREȘTI

LOTERIA DE STAT

UN LOZ
AL COLECTURII

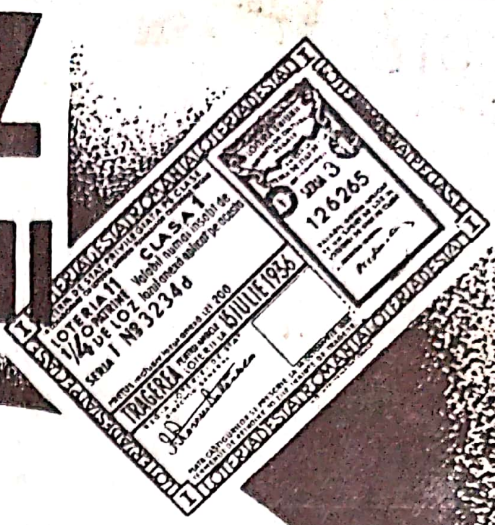
LOTERIA DE STAT ROMANIA
LOTERIA 11
CLASA 1
1/4 DE LOZ
SERIA I № 32344
TRAGEREA 15 IULIE 1936
SERIA 3
126265

GHEORGHE
STĂNOIU

ADUCE
BOGĂȚIE

Centrala: București, Lipscani 83-85
1/1 LEI 800 - 1/2 400 - 1/4 200

Provincie mandat poștal sau ramburs

„Bucovina" I. E. Torouțiu, București.

EXEMPLARUL 10 LEI

ROMANIA APICOLA

ORGANUL SOC. CENTRALE
DE APICULTURA
DIN ROMANIA

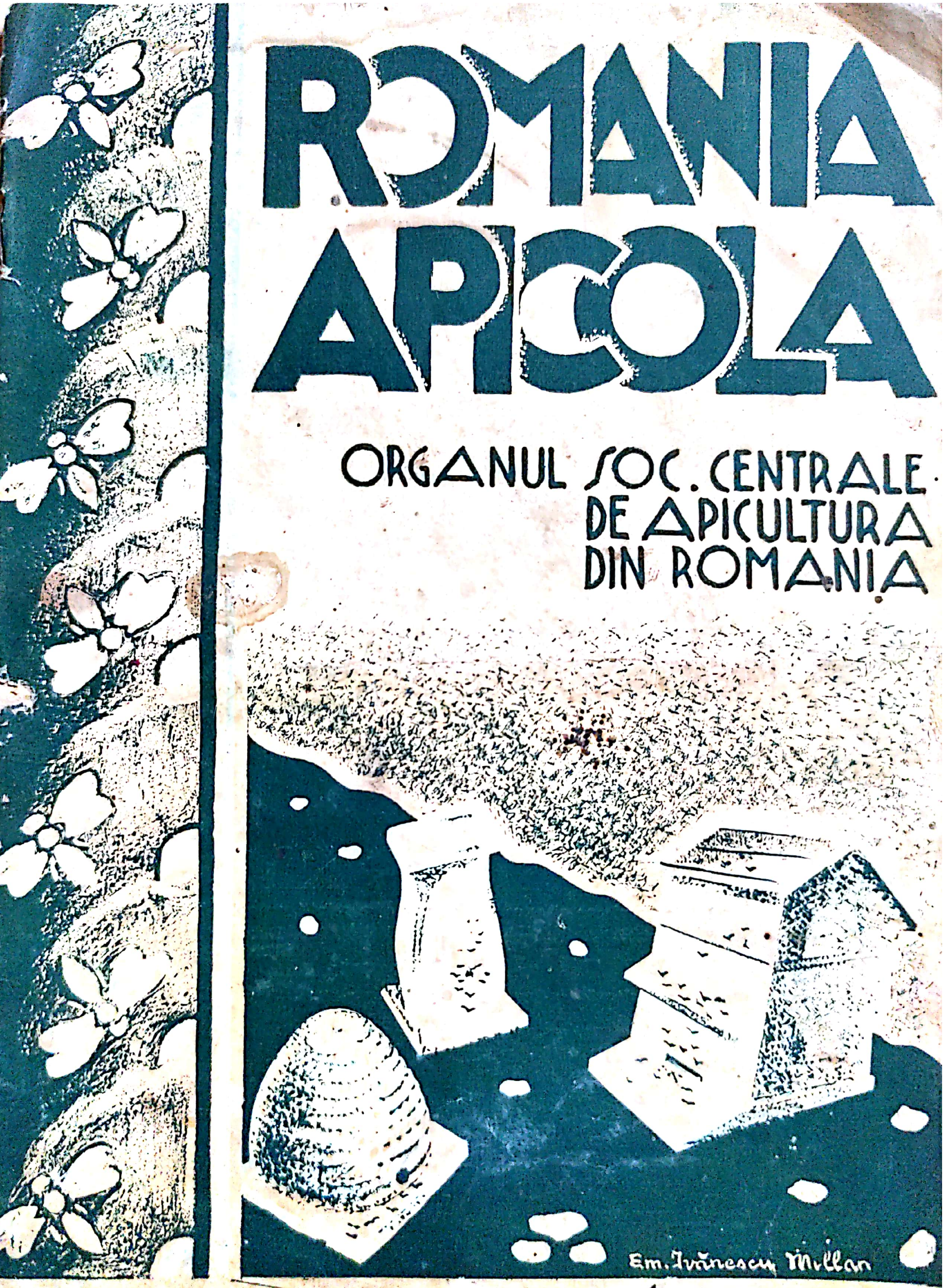
Em. Ivănescu Millan

ANUL XIV Nr. 6 IUNIE 1939

SOCIETATEA CENTRALĂ DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Sediul Societății: București VI, Str. Dr. Staicovici 63
(fost M. Kogălniceanu) Palatul Institutului Național Zootechnic
Corespondența se va adresa numai **București I. Căsuța Poștală 525.**

Comitetul: Președinte activ: **Grigore Giossan**
Vice-Președinte: **General Al. Mladinescu.**
Vice-Președinte de onoare: **Dr. Florin Begnescu.**
Vice-Președinte de onoare: **N. Nicolaescu**
Secretar General: **Prof. Ion Bădescu.** Casier: **Constantin C. Țintea.**
Bibliotecar: **Prof. C. Miculescu.**
Redactor România Apicolă: **Constantin S. Antonescu.**
Membri: **Const. L. Hristea, Prof. Ion Gh. Mareș, Dr. D. Russu.**
Censori activi: C. Costescu, Gh. Pandrea și Neron Pilat.
Censori supleanți: Ilie Ivănescu, S. Ruginosu și C. Vasiliu.

„ROMÂNIA APICOLĂ“

Organ de propagandă al Societății Centrale de Apicultură din România

București I, Căsuța Poștală No. 525.
Redactor Șef: **Constantin S. Antonescu.**
Colaboratori:
Vice Președinte de Onoare: **Dr. Fl. Begnescu.**
Vice Președinte de Onoare: **N. Nicolaescu.**
și D-nii: **Grigore Giossan, Constantin L. Hristea, Ing. A. Bulyghin**
și **D-ra Inginer Mariana Georgescu.**

ABONAMENTUL: Pentru Instituțiuni, Societăți, lei 200 anual; Pentru membrii: Cotizația la societate 60 lei anual; Abonamentul 100 lei; Taxa de însrciere lei 20

ABONAMENTE DE ONOARE 1000 LEI ANUAL
Abonamentul începe totdeauna dela 1 Ianuarie.

Articolele de publicat în Revista **„România Apicolă“** ca și orice SUME, ABONAMENTE, COTIZAȚII, reclame etc. se vor trimite pe adresa **Societății Centrale de Apicultură din România, București, Căsuța Poștală No. 525.**

Pentru reclame și anunțuri se vor cere relații numai d-lui Const. S. Antonescu la Căsuța Poștală 525, București

CITIȚI IN ACEST NUMĂR:

Pentru apicultură de Constantin S. Antonescu; Ofertă de 2 stupi, D-lui Nadolu de I. Dozescu; Secretul D-lor Angeleri și Benussi-Bossi de Dr. M. Tiesenhausen; Dela Soc. de Apicultură Bănățeană; Cuvântarea D-lui Președinte Giossan la inaugurarea cursurilor de apicultură; Momirea albinelor din pădure de Prof. V. Oprea; Cum lucrează alții de C. L. Hristea; Mijloace de încurajare în Germania de Ing. Agr. V. Nica; Turtă dulce de Ing. Mariana Georgescu; In fața întepăturilor de albine de D-ra Sofia Diaconescu; Cronici; O carte plină de adevăr de C. L. Hristea; Declarație de A. Moreanu; Considerațiuni asupra soiurilor proaste de albine americane de H. L. Tarr; Cereri și oferte, etc., etc.

ANUL XIV. Nr. 6 Iunie 1939

ROMÂNIA APICOLĂ

ORGAN AL SOCIETĂŢII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Pentru Apicultură

de CONSTANTIN S. ANTONESCU

Am asistat alături de aproape 200 auditori la inaugurarea cursurilor anuale de apicultură sistematică, organizate gratuit de Institutul Naţional Zootechnic, cursuri predate magistral ca în fiecare an de D-l Dr. Florin Begnescu, conducătorul secţiei de Apicultură, şi mărturisesc că numărul ce creşte din an în an, al cursiştilor din toate straturile sociale, fac din aceste lecţiuni, teoretice şi practice, un focar de cunoştinţe, cu care cel mai necunoscător în creşterea albinelor, poate începe destul de pregătit apicultura.

Intelectuali din înalta societate bucureşteană, din îndepărtate ţinuturi ale ţări, gospodari înstăriţi din împrejurimi şi un însemnat număr de studenţi şi studente, au urmărit dela început şi până la sfârşit inaugurarea sau mai bine zis prima lecţiune cu o atenţiune ce era întipărită pe feţele tuturora.

Cuvântul de deschidere al acestor cursuri, l'a avut D-l Dr. Moldoveanu subdirectorul Institutului Naţional Zootechnic, care în numele D-lui Dr. G. K. Constantinescu, Directorul Institutului, declară că roadele iniţiativei D-lui Dr. Florin Begnescu au întrecut aşteptările, iar numărul impresionant al doritorilor de a urma aceste cursuri, va hotărâ pe organizatori, să dea o importanţă şi mai mare apiculturii.

Intr'o cuvântare, rostită în timp de aproape un ceas şi jumătate, D-l Dr. Florin Begnescu evocă albinăritul romănesc de altă dată arătând documentat rolul produselor apicole, mierea şi ceara, în avuţia strămoşilor noştri, cauzele decadenţii lui, încheind aceasta prin argumentări, în urma studiilor făcute de D-sa, că astăzi în România se pot desvolta destul de rentabil circa 10 milioane stupi cu albine faţă de cei aproximativ un milion stupi, cât se găsesc acum pe cuprinsul ţării. Profitul depe urma creşterii albinelor, revine indirect, spune D-sa economiei naţionale, prin polenizarea florilor, cunoscut fiind rolul unic al albinelor în fructificarea pomilor şi plantelor.

Trecând apoi la descrierea vieţei de colonie a albinelor în stup, D-l Dr. Florin Begnescu, cu toată ştiinţa şi practica de aproape 35 ani în apicultură, tratează fermecător, organizarea interioară a stupului, în faţa auditorilor fiind expuse diferite modele de stupi, rame, unelte, o colonie într'un stup cu geamuri de observaţie, etc., stârnind în faţa asistenţei pe lângă curiozitatea vădită, şi o dragoste de a prinde tot mai mult din viaţa unor insecte binecuvântate.

Intr'un ropot nesfârşit de aplauze, D-sa dă cuvântul D-lui Grigore Giossan, Preşedintele activ al Societăţii Centrale de Apicultură din România, care după ce mulţumeşte şi se arată recunoscător organizatorilor acestor cursuri, recunoaşte, în personalitatea D-lui Dr. Florin Begnescu pe un adevărat apostol al apiculturii noastre naţionale, (vezi conf. D-lui Grigore Giossan publicată în corpul revistei) urând cursiştilor să ducă mai departe flacăra cunoştinţelor căpătate aci, înfiinţând stupării noui, la rândul lor servind de exemplu şi pentru cei din jur.

Prezenţa D-lui Grigore Giossan, în calitate de Preşedinte al Societăţii Centrale de Apicultură din România, a subliniat şi mai mult rolul acestor cursuri anuale, iar asistenţa a ţinut să răsplătească cu puternice aplauze cuvintele însufleţite ale Preşedintelui nostru.

In calitatea noastră de slujitori la răspândirea şi popularizarea creşterii albinelor în ţară, găsim în aceste cursuri momente ce ne întăresc sufletul de a trage şi mai voios la carul apiculturii româneşti, pilda înaintaşilor noştrii fiind cel mai bun exemplu de muncă desinteresată, dragoste şi sacrificiu în folosul apiculturii naţionale.

Ofertă de 2 stupi, D-lui Nadolu Subchirurg din R.-Vâlcea

In revista „România Apicolă" apărută pe luna Ianuarie a. c. am cetit un articol, apărut şi în ziarul „Universul" prin care se afirmă că D-l M. Nadolu, subchirurg, la spitalul „I. G. Duca" din R.-Vâlcea, în una din lunile de toamnă ale anului trecut 1938 ar fi scăpat de moarte pe un om muşcat de o viperă, la Cornet, prin aplicarea înţepăturilor de albine.

Ştiu că, D-l Nadolu, pe lângă misiunea de bun subchirurg, este şi un bun apicultor, interes;ndu-se mult de creşterea albinelor, de care a uzat şi altă dată, prin înţepăturile lor la persoanele bolnave de reumatism.

Mulţi doctori streini au făcut exeprienţe reuşite atât cu înţepăturile de albine, cât şi cu produsul lor, mierea, care a dat rezultate foarte bune, persoanelor bolnave.

Faţă dar, de dragostea, ce D-l M. Nadolu o poartă albinelor, cât şi bolnavilor trataţi de D-sa cu aceste fiinţe, ofer cu multă plăcere, D-lui Nadolu, 2 stupi, din stupii mei, şi de care şi eu m'am ocupat şi mă ocup cu multă dragoste.

Cu toată stima ce o am pentru D-l Nadolu.

I. DOZESCU — Horez

Secretul domnilor Angeleri și Benussi-Bossi

In «România Apicolă» (pag. 166—175 și 196—201 pe 1938), D-l Fl. Begnescu, se semnalează o publicație a D-lui Giacomo M. Angeleri, despre un secret al Părintelui Benedictin Dr. Benussi-Bossi. E vorba de afirmația Părintelui Benussi-Bossi, că regina are două canale de emisiunea ouălor, unul pentru ouă fecundate și altul pentru ouă nefecundate. Această descoperire a stârnit o mare uimire în cercurile științifice, din cauză că toată lumea credea că forma și funcțiunea aparatului genital al reginei, ar fi destul de bine cunoscute. Trebuie știut că există o literatură mare care conține o sumedenie de studii și cercetări făcute de specialiști de vază, în ce privește chestiunea de mai sus.

Nu de mult primesc prin colegul meu D-l Dr. O. Morgenthaler, șeful Secției apicole a Institutului Federal din Liebefeld-Bern (Elveția), o lucrare a D-lui W. Fyg din acelaș Institut, care pregătește afirmației Angeleri-Bossi o înmormântare binevoitoare.

O zicătoare spune: Știința își îngroapă singură morții. De fapt este un obiceiu firesc, ca fiecare nouă afirmație din domeniul științelor să fie controlată imediat în laboratoarele de specialitate din toată lumea. Institutul Apicol din Liebefeld-Bern a fost, pe cât știu, primul care a publicat controlul de care e vorba.

Lucrarea D-lui W. Fyg a apărut în «Schweizerische Bienenzeitung», 1938, Nr. 10, și este ilustrată prin desene magistrale, făcute la microscop de autor. Este greșită credința D-lui Angeleri că microfotografia ar fi întotdeauna superioară desenului. In adevăr microfotografia este cu folos aplicabilă numai în unele cazuri limitate, mai cu seamă în bacteriologie și la reproducția de secțiuni foarte subțiri și bine colorate. Dacă răsfoim cărțile științifice, întâlnim rare ori microfotografii, în general mai mult desene, cu toate că operația microfotografică este mult mai ușoară, decât executarea unui desen corect și deslușit. In cazul nostru, tocmai microfotografiile părintelui Benussi-Bossi dovedesc, cât de îndoelnic este procedeul de a microfotografia un complex de organe, care nu stau într'un plan optic: figurile ne arată în mare parte niște siluete, care pot fi interpretate în diferite sensuri. De pildă în fig. 2 (vezi Rom. Apic., p. 167/938) scrie părintele Benussi-Bossi la c, partea sexuală, ca și cum «oviductele emițătoare» bb, n'ar aparține la partea sexuală. După părerea mea c, reprezintă papila anală.

Prof. Angeleri scrie: «De ce ovarul reginei trebue să aibă două canale de descărcare, dacă ele sunt destinate a se uni într'un singur... ? Nu ar fi fost deajuns unul singur cum este și la celelalte animale ?»

Această întrebare este greu de înțeles. Mai întâiu, regina n'are un ovar cu două «canale de descărcare», ci două ovare cu câte un oviduct, care se unesc în vagină. Şi cele mai multe tipuri de animale au tot aşa, ca şi regina albinelor, două ovare, ale căror oviducte se unesc într'un singur canal sau în vagină, care nu este altceva, decât tot un canal, mai mult sau mai puțin dilatat.

In lucrarea sa D-l W. Fyg tratează pe scurt cu ajutorul figurelor excelente, atât formele cât şi funcționarea organelor genitale ale reginei şi ipotezele, prin care unii cărturari au încercat să desvăluiască misterul că regina depune odată ouă fecundate, altădată ouă nefecundate. Dar autorul nu s'a mărginit să prepare şi să deseneze organele în modul obişnuit; el a adâncit chestiunea folosindu-se de metoda microtomică. După ce a preparat abdomenul reginei în mod special, l-a tăiat felii cu ajutorul unui aparat de precisiune, numit microtom. Aceste secțiuni (felii), le-a lipit pe o lamă de sticlă în aceeaşi ordine, în care ieşeau din microtom. Fiind secțiunile foarte subțiri (abia de câteva miimi de milimetru), autorul a putut urmări la microscop cursul oviductelor prin tot şirul secțiunilor, deci prin tot abdomenul. Dintr'aceste secțiuni D-l W. Fyg a ales şi reprodus în lucrarea sa, cele trei mai caracteristice: în prima secțiune, ne arată cele două oviducte separate; în figura a doua, vedem tocmai punctul de unire a celor două oviducte, iar ultima secțiune reprodusă, trece prin singurul canal (vagina) puțin înaintea locului unde intră şi canalul spermatic în vagină. Aceste trei figuri sunt mult mai instructive, decât tot şirul siluetelor prezentate de părintele Benussi-Bossi.

D-l Fyg scrie: «Cu ajutorul acestor trei figuri de secțiuni, fiecare cititor se poate uşor convinge, că constatările anatomice ale lui Benussi-Bossi, nu corespund realității. Prin urmare şi ipoteza despre determinarea sexelor la albine, îşi pierde fundamentul. Se poate că printele Benussi-Bossi, care a lucrat probabil în condițiuni cam grele, şi după cum se vede, n'a întrebuințat metoda microtomică ,a considerat intrările în pungile de împerechiere, drept deschizătura sexuală şi prin urmare, a ajuns la concepții greşite despre structura şi funcțiunile aparatului genital al reginei.

Totuşi, un lucru rămâne de neînțeles. A trebuit să-i fie cunoscut lui Benussi-Bossi faptul, că regina produce mult mai mulți descendenți de sex femel, decât de sex mascul. Dacă concepția lui ar fi justă, ovarul stâng ar trebui să presteze o muncă mai mare, decât cel drept. O funcțiune aşa de inegală, s'ar manifesta printr'o deosebire de mărime pronunțată a celor două ovare. Dar acesta nu este cazul. Reflecțiunea această simplă care se impune, ar fi trebuit să hotărască pe Benussi-Bossi să controleze ipoteza sa».

Cu aceste cuvinte se termină lucrarea D-lui W. Fyg, ale cărui expuneri sunt convingătoare.

In figurile D-lui W. Fyg se vede foarte lămurit, că regina nu numai că n'are «două cornete» care sunt «cele două extremităţi ale tuburilor colectoare», dar n'are nici măcar vreun «cornet» în sensul D-lui Angeleri. Vagina, mai zis atriul vaginal al reginei, se termină cu o deschizătură în forma unei crepături orizontale în fundul pungei acului.

Distinsul nostru cercetător Dr. Florin Begnescu ne-a promis că va face investigaţii personale în legătură cu ipoteza părintelui Benussi-Bossi şi aşteptăm cu încredere rezultatul.

Deocamdată, fiecare stupar poate rămânea credincios concepţiei de până acum, iar figurile din cartea D-lui Const. L. Hristea şi din celelalte cărţi cunoscute îşi păstrează mai departe valoarea lor instructivă.

Dr. M. TIESENHAUSEN.

NOTA REDACŢIEI. Ţinând seamă de importanţa ce prezintă acest subiect în lumea noastră a apicultorilor, ne permitem pe această cale să rugăm pe D-l Dr. M. Tiesenhausen; să ne înlesnească publicarea în coloanele acestei reviste, şi a fotografiilor ce ilustrează lucrarea distinsului coleg W. Fyg, trimiţându-ne pentru câteva zile lucrarea la redacţie.

In numele cauzei apicole ce reprezentăm, îi mulţumim de pe acum pentru ostenelile depuse în folosul ştiinţei apicole.

* * *

Dela Soc. de Apicultură Bănăţeană

PROCES VERBAL

Dresat în şedinţa adunării generale ordinare a Societăţii Apicole Bănăţene din Timişoara, ţinută la 31 Martie 1939, la orele 11 a. m. în încăperea Sediului Societăţii.

2. D-l Preşedinte prezintă 2 scrisori trimise una la adresa Societăţii, iar alta la adresa D-lui Preşedinte şi a D-lui Secretar al Societăţii, de D-l Grigore Al. Giossan preşedintele Societăţii Centrale din Bucureşti. Din acestea reese că D-l Preşedinte Grigore Giossan se interesează deaproape de bunul mers şi de activitatea Societăţii noastre, desvoltată în interesul general al stupăritului şi a marei lui cauze. Domnia Sa elogiază cu cuvinte alese activitate protigioasă şi dezinteresează a conducătorilor ei şi roagă în acelaş timp, ca Societatea Centrală să fie considerată, ca fiind prezentă la Adunarea noastră Generală de astăzi.

D-sa arată însemnătatea şi foloasele atât de mari pe care le aduc albinele omenirei. Iar în a doua scrisoare adresată D-lui Preşedinte şi D-lui Secretar al Soc. noastre, D-l Preşedinte Giossan preconizează importanţa şi folosul de a putea fi membru unei Societăţi, care nu numai că te ajută să progresezi în ramura ce o urmărești, dar în același timp îți apără și interesele, este o binefacere.

Și deci, zice D-sa: A te achita de îndatoririle ce nasc din această înscriere este o obligație de conștiință.

Iar ca semn vădit al dragostei D-sale față de Soc. noastră, precum și față de marea cauză a apiculturii noastre naționale peste tot, anunță, că a trimis pe seama Soc. suma de 500 lei (cinci sute) drept o contribuție de încurajare, D-l Președinte Giossan în continuarea scrisorii D-sale ne arată, marele interes pe care îl are străinătatea față de albina noastră bănățeană, precum și însușirile ei deosebite și alese, dovedite chiar superioare, albinei italiene.

In consecință, invită stuparii bănățeni, ca să intensifice mai ales creșterea și selecționarea mătcilor bănățene. Să o facă adesea și în vederea comerțului de stupi, dar mai ales acelui de mătci selecționate.

Chiar și D-sa angajează în acest scop și este gata să întreprindă experimentări intense în această direcție.

D-l Președinte, după citirea scrisorilor de mai sus, arată, că Soc. noastră se simte măgulită de frumoasele cuvinte ce i se aduc din partea chiar a unei Autorități în materie, pentrucă este în deobște cunoscut, că D-l Grigore Al. Giossan, nu numai că este Președintele Societății Centrale de Apicultură din România, și D-sa este în acelaș timp o autoritate mondială în materia stupăritului.

D-sa ne-a reprezentat cauza apicolă a țării noastre, cu mare cinste și prestigiu, în nenumărate rânduri la marele congrese și expoziții atât în țară, cât și în străinătate. Aducând jertfe pentru sprijinirea propășirei acestei prea alese ramure, este un mucenic al Apiculturii noastre naționale.

Societatea noastră este fericită, să poată avea onoarea, ca să aibă între sprijinitorii ei pe un bărbat de greutatea și de prestigiul D-lui Președinte Grigore Al. Giossan, drept aceia propune, că atât conținutul scrisorilor, cât și ajutorul de 500 lei trimise pe seama Soc. noastre, să fie luate cu plăcere la cunoștință, iar ca un semn vădit de omagiu și recunoștință față de D-sa Adunarea Generală să-l proclame Membru de Onoare al Societății noastre.

Totodată propune ca Societatea noastră să intre în legături mai strânse cu Societatea Centrală din București, al cărei Președinte este D-l Grigore Giossan, și să pună în aplicare cu toate mijloacele posibile propunerile și sugestiile D-lui Președinte Giossan, rămânând ca să i se dee, la scrisorile D-sale răspunsurile și deslușirile cerute.

Adunarea Generală, ia cu plăcere și cu mulțumită la cunoștință cuprinsul adreselor de mai sus, precum și știrea despre ajutorul trimis Societății noastre și aprobă cu unanimitate și cu însuflețire gestul nobil și de încurajare al D-lui Președinte Giossan, precum și propunerile D-lui Președinte și proclamă cu entuziasm pe D-l Președinte Gr. Al. Giossan Membru de Onoare al Societății noastre, hotărînd ca aceasta să i se aducă la cunoștință D-lui Președinte Giossan, atât prin un extras al procesului verbal al ședinței de azi, cât și prin adresa alăturată D. C. M. S.

Președinte: (ss) *Preot Pavel Tismonariu*

Secretar: (ss) *N. Iancoviciu*

* * *

Cuvântarea D-lui Preşedinte Giossan
la inaugurarea cursurilor de apicultură din 22 Mai 1939

DOMNULE SUB-DIRECTOR Dr. MOLDOVEANU,
DOMNULE Dr. BEGNESCU,
DOAMNELOR ŞI DOMNILOR,

Mi se umple sufletul de bucurie totdeauna când iau parte la deschiderea cursului de popularizare apicolă, organizat cu regularitate în fiecare an de înţelegătorul problemelor plugăreşti şi neobositul Domn Profesor Dr. G. K. Constantinescu, Directorul Institutului Naţional Zootechnic, cu largul şi mult apreciatul concurs al D-lui Dr. Florin Begnescu.

An de an la acest for de cultură teoretic dar mai ales practic, s'au adăpat serii de Doamne şi Domni din toate straturile sociale, şi foarte mulţi prin aplicarea cunoştinţelor dobândite aici, au rămas adânc recunoscători, pentru frumoasele rezultate obţinute.

In evoluţia noastră economică, trecutul istoric ne arată din hrisoavele cercetate, că albinăritul ocupă loc de frunte.

Produsele mierea şi ceara se bucurau de faima pe pieţele Veneţiei şi ale Constantinopolului. Dar un popor demn ca al nostru nu trebue să se mulţumească numai cu trecutul. O adaptare a lui, la vremurile actuale este nu numai o datorie, este un imperativ, este o necesitate a vieţei noastre economice. Căci astăzi imperativele economico-agricole impun nu numai o renaştere morală, ci şi un mijloc de refacere pe baze noui şi temeinice a economiei noastre naţionale.

In gospodăriile mai ales plugăreşti, alinăritul este un factor de importanţă, căci creează noui resurse de venituri, care adăugate la cele obţinute dintr'o cultură raţională a pământului, contribue la renaşterea şi intensificarea vieţei noastre economice. De aceea, personal şi ca Preşedinte activ al Soceităţii Centrale de Apicultură din România, ţin să reînoesc şi astăzi, toată recunoştinţa ce o datorăm noi apicultorii, Institutului Naţional Zootechnic şi să aducem prinos de laudă D-lui Profesor Dr. G. K. Constantinescu, pentru tot sprijinul, ce ca înţelegător al problemei întotdeauna l-a dat albinăritului şi Domnului Doctor Florin Begnescu, Vice Preşedinte de Onoare al Societăţii noastre, neobositul îndrumător de peste 30 ani în ramura stupăritului, care cu o sacrificare de apostolat, a pus temelie de granit albinăritului românesc în plină dezvoltare şi reînflorire.

DOAMNELOR ŞI DOMNILOR,

Societatea Centrală de Apicultură din România, îşi are trecutul ei în dezvoltarea şi reînflorirea albinăritului romånesc, deşi destul de scurt numai 14 ani, totuşi destul de important şi mai ales de rodnic.

O scurtă privire retrospectivă a activităţii ei, cimentată de altfel pe de o parte, prin dările de seamă publicate la timp în revista „România Apicolă“, organul ei de propagandă şi pe de altă prin faptele concrete realizate până acum pe tărâm apicol, sunt fapte edificatoare de rolul important ce ea la jucat şi îl joacă în dezvoltarea şi reînflorirea albinăritului în ţară.

Ca iniţiativa particulară pusă în slujba Statului, Societatea noastră îşi face un punct de onoare de ceeace a putut să facă într'un decurs de timp destul de scurt, pentru economia noastră naţională.

A organizat un Congres Naţional Apicol şi mai multe expoziţii, cu caracter primordial apicol, anexând în propagandă şi alte ramuri, ca avicultura, sericicultura, creşterea animalelor mici de casă şi industria casnică.

Printr'o luptă dârză pe tărâm apicol, Societatea a organizat cursuri apicole gratuite, a încurajat cu premii în bani şi materiale apicole, în limita disponibilităţilor sale, obţinute din donaţii şi expoziţii, pe apicultorii merituoşi şi săraci, a ajutat să fie împroprietăriţi lotaşii apicoli numai cei destoinici, într'un cuvânt a lucrat intens şi activ la desvoltarea programului înscris în actul ei constitutiv.

In lupta ei pentru desvoltarea şi reînflorirea stupăritului românesc, a căutat printr'o activitate pe tărâm mondial apicol, să facă cunoscută ţara noastră şi să impună apicultura românească în străinătate.

Ne facem dar un punct de fală ca în Comitetul Congreselor Apicole Internaţionale, îl avem membru activ pe iubitul nostru Domnul Dr. Florin Begnescu, a cărui lucrări sunt citate în revistele străine de specialitate, şi că Societatea şi revista noastră este cunoscută şi citată nu numai în Europa, dar şi hăt departe peste hotare, în Japonia, Australia, Argentina, Statele Unite, etc.

DOAMNELOR ŞI DOMNILOR,

In numele Societăţei Centrale de Apicultură şi al meu personal mulţumesc călduros încă odată D-lui Dr. Constantinescu, Directorul Institutului, Dvs. D-le Sub-director Dr. Moldoveanu şi D-lui Dr. Begnescu pentru toată dovada de dragoste şi înţelegere ce o dau ramurei agricole Stupăritul şi urez ca începutul lecţiei de astăzi să fie pentru D-vs. auditorii cursului de bun augur ca în curând să auzim de stupinele D-vs şi de rezultatele mulţumitoare obţinute.

Executăm faguri presaţi la valţ, (maşina Ritsche), cu celule adânci, din ceară proprie sau ceara clientului cu 5% scăzământ la preţul de lei 25. Vindem faguri artificiali orice dimensiune la preţul de lei 195 kgr. franco gara Buhuşi. V. Florescu, Apicultor Buhuşi-Neamţ.

Momirea albinelor din pădure

Iată o chestie asupra căreia stuparii noştri n'au stăruit prea mult, fie că nu vor fi fost întrebaţi de începători, fie că nu li se vor fi ivit cazuri poate, oricum, chestiunea socotesc că nu-i lipsită de interes. Asta pentrucă nu rareori se întâmplă să vezi prin păduri sau lunci albine destul de numeroase. Dacă prin împrejurimi, la 3—4 km. nu sunt stupării, observatorul poate fi sigur că în pădure sunt colonii care şi-au clădit faguri prin scorburi de copaci. De se întâmplă să fie stupării prin împrejurimi e cu atât mai bine, numărul coloniilor fără stăpân e cu atât mai mare, şi-i firesc să fie aşa. Oricât de atent ar fi stuparul în timpul roitului, nu rareori se întâmplă ca unii din roi s'o ia razna spre pădure. Sburdălnicia aceasta a roilor târzii mai ales, o plătesc bietele albine cu viaţa coloniei întregi, căci iarna fie că scorbura-i prea mare sau cu crăpături, fie că dau peste ele veveriţele, sau n'au avut timp să-şi agonisească nectar, pier. Roii primari şi secundari au de cele mai multe ori şanse să-şi adune provizii şi trăiesc ani de-arândul.

Se găsesc dar uneori şi colonii puternce prin lunci şi păduri. D-l C. L. Hristea, un maestru al apiculturii româneşti, în articolul D-sale din pagina agricoilă a ziarului «Universul»[1]), se ocupă de scoaterea lor din scorburi şi mutarea în stupii sistematici. Găsim articolul scris la vreme potrivită, primăvara, când se pot momi şi descoperi mai uşor ca oricând aceste albine.

Toţi stuparii ştiu că furtişagul între albine se iveşte numai primăvara, înainte de a da florile, şi toamna, iar vara numai pe timp de secetă mare. Lipsa de nectar le facă să se strecoare la stupii slabi din prisacă sau la prisăcile de sat şi să fure de-acolo ceiace ar fi trebuit să găsească pe câmp. Puţina miere găsită undeva de una din ele, devine în scurt timp, un adevărat pelerinagiu.

Pentru momire ne folosim dar în acest anotimp de acest fapt şi acolo unde presupunem că există albine prin luncă sau pădure, punem într'o cutiuţă câteva picături de miere în apropierea unei albine pe care o vedem cercetând prin iarbă. Se pot pune şi în vârfuri de prăjini. La nevoie putem pune mai multe cutii în diferite puncte. Albina care va da de miere îşi va umple guşa şi v'a porni spre colonia ei. La întoarcere ea aduce altele cu ea, care vor face la fel. Inainte de a-şi lua sborul trebue să urmărim direcţia sborului uneia sau a mai multora. Mutăm apoi la 2—300 metri cutiile cu miere în direcţia sborului lor. Şi aici ele vor găsi miere şi vor porni la scorbura lor. Repetăm procedeul până ne apropiem de colonie. O observaţie să nu se uite. Cu cât albinele se întorc mai repede, cu

---

1) Vezi «Universul» din 27 Martie 1939.

atât ele sunt mai aproape și invers. Uneori descoperirea lor poate dura 2—3 zile, alteori și mai puțin. Munca însă e răsplătită ținând seama că o colonie bună face 300—400 lei și ceva miere și ceară.

Lucrul acesta îl fac unii oameni din satul meu care în loc s(stea la cârciumă Dumineca, o iau prin pădure și unul din ei, Ioachim Cășeru e pe cale de a deveni stupar în regulă, numai cu colonii găsite prin pădure.

Vor mai fi, poate, și alte procedee mai practice. Specialiștii își pot spune cuvântul.

Prof. V. OPREA
Buhuși - Neamț

◆

Cum lucrează alții

Cetind un raport de studii apicole în revista L'albeille et L'erable asupra stupăritului din Outario (Canada) întocmit de oficialitate, vom reda în linii generale observațiile asupra a două mari exploatări. Ambele se aseamănă : una e a D-lui Hogarth, om de 30 de ani, care a început la 10 ani stupăritul cu 1 stup și fără capital, având azi 1.300 stupi, iar celalt, D-l Hodgson, un gentilom englez, recunoscut ca cel mai de seamă apicultor canadian și posesor al unui număr egal de stupi cu al colegului de mai sus.

Stupăriile lor așezate la 125 mle engleze una de cealaltă, sunt conduse aproape la fel.

Lucrările la stupi sunt foarte puține și simple :

1) Își împart stupăriile pe grupe de câte 75 de bucăți la distanță de câte 3½ kilometri.

2) După scoaterea dela iernat din beciuri unde stupii încep să se desvolte, prima lucrare în primăvară e verificarea reginelor și aprecierea valoarei lor, pentruca la timpul oportun coloniile să fie cât mai puternice ; această desvoltare nu are nici o limită înainte și în timpul recoltei. Ei preferă chiar o regină mai bătrână dar prolifică, decât una tânără și mediocră ; cuibul îl măresc mereu până la recoltă, pentruca regina să aibă cât mai mult loc posibil pentru ouat.

3) Urmăresc cu atenție ca stupii să nu roiască, folosind sistemul Demarée, făcând și un control simultan al reginelor.

4) Distrug imediat în toamnă sau în primăvară, coloniile slabe care nu dau producție îndestulătoare și cu câștig.

5) Folosesc numai un singur tip de ramă conform stupului standard.

6) Așează magazinele de recoltă pe măsură ce se simte nevoia lor, înaintea și mai ales în timpul marelui cules.

7) Ridică repede magazinele de recoltă și deci ușurează lucrarea recoltatului prin folosirea acidului carbolic.

8) Inmulțirea stupilor prin sistemul Damarée, adică prin împărțirea coloniilor puternice la timpul oportun.

9) Arde toți stupii cari dau semne de boală.

10) Iernează stupii pe loc în beciuri cum face D-l Hodgson, sau înveliți în pae, S. Hogarth.

Pentru hrană lasă albinelor un magazin întreg cu cea mai aleasă miere, evitând astfel hrănirea de toamnă sau primăvară. Acest magazin servește în primăvară și ca loc pentru desvoltarea cuibului, pe măsura consumației mierei și extinderei ouatului reginei.

Nici un stup — decât foarte rar — nu e vizitat mai mult de 7 ori pe an, socotindu-se și scosul dela iernat și introducerea de noui magazine pentru recoltare sau extinderea puterii coloniei.

Dacă un stup reclamă atenție și timp mai mult, ei preferă să-l desființeze dând albinele altor colonii.

C. L. HRISTEA

* * *

Mijloacele de încurajare întrebuințate de Stat în Germania pentru creștarea animalelor mici

de Ing. Agr. *V. Nica*

după revista Viața Agricolă No. 1/1939.

In apicultură se urmărește sporirea numărului de colonii și sporirea producției de miere, dela 10 kg., cât este în prezent media de colonie pe an, la 12½ kg

Ajutoarele bănești ce se dau de Stat, în acest scop sunt următoarele:

a) Pentru crearea de stațiuni de împerechere (Belegestellen) și procurarea de unelte agricole.

Stațiunile de împerechere pentru albine, sunt anumite locuri așezate departe de populații de albine, unde se face controlate, selecționate și cu mare producție, cu regine tinere nefecundate, obișnuite. Aceste regine înnobilate dau naștere la populații de albine cu o producție mai mare, totodată produc trântori și regine cu o formulă ereditară superioară. S'a calculat că sporul de producție de miere obținut pe această cale ar fi de 4,5 kg. de fiecare colonie înnobilată. La sfârșitul anului

1937 în Germania existau 400 stațiuni de acest fel, în care s'au împerechiat un număr de 46.000 regine. Din ele 250 erau supuse controlului oficial. Statul încurajează înființarea acestor stațiuni, cu condițiunea ca ele să fie supuse controlului, dând subvenții, care se ridică până la 300 mărci (12.000 lei) de fiecare stațiune. Totodată se dau ajutoare și pentru procurarea de unelte agricole.

b) Pentru combaterea boalelor de albine: nosema și loca, se plătește ca despăgubire câte 5 mărci (200 lei) de fiecare stup distrus.

c) Ajutoare pentru înființarea de stupini. Se dă câte 7 mărci (280 lei) pentru fiecare stup, pentru adăposturi de stupi câte 1 marcă de fiecare loc de stup și câte 5 mărci (200 lei) pentru procurarea unei colonii de albine. Bine înțeles aceste ajutoare se dau pentru procurarea unor anumite sisteme de stupi și în anumite condițiuni.

d) Subvenții globale pentru încurajarea agriculturii, cum ar fi de ex. pentru formarea specialiștilor în selecția albinelor, a conducătorilor pentru stațiunea de împerechere, pentru încurajarea crescătoriilor (stupinelor) de elită și controlul lor, în sfârșit pentru încurajarea selecției albinelor în sensul ca să i se alungaească glosa, ca să poată utiliza nectarul din florile de trifoiu, etc.

e) Subvenții globale pentru încurajarea culturii plantelor melifere: selecția trifoiului în sensul ca să se modifice morfologia florii ca să devină mai accesiblă albinelor, studiul asupra producției nectarului la diferite plante, pregătirea specialiștilor în cultura plantelor melifere.

f) Subvenții pentru organizarea rețelei de centre de observație, care să urmărească o serie de probleme în legătură cu modul de exploatare a stupinelor, cum ar fi de ex. studiul climei și altitudinii asupra producției de nectar la flori, statistica producției de miere și ceară. Apoi pentru studiul transportului stupilor în sezonul le recoltă, pentr upublicații și material didactic necesar propagandei apicole și a. m. d.

Turtă dulce

Proporții: 300 gr. făină fină, 200 gr. miere, 50 gr. zahăr praf, 4 linguri de supă de apă caldă, un gălbenuș de ou, 20 gr. de fructe zaharisite tocate, 5 gr. bicarbonat de sodiu.

Forma: de preferință o cutie goală de 22 cm. lungime pe 10 cm. lărgime și 12 cm. înălțime. In lipsa acestei cutii, se va întrebuința o formă și mai mare. Dacă ne servim de cutie, e destul să o acoperim cu hârtie unsă cu unt până sus, și se va coace turta dulce acoperind-o cu capacul ei de aluminiu. Dacă din contră, ne servim de o formă mai mare, va trebui cum va fi mai puțin înaltă, ca hârtia unsă cu unt să întreacă cu două degete marginea formei. Cum forma, de obicei n'are capac, va trebui deasemeni să preparăm o hârtie unsă cu unt de lungimea formei, și cu 10 cm.

mai largă decât forma, îndoind-i 5 cm. de fiecare parte, aşa ca să facă un capac hermetic cu două degete mai sus decât forma, acolo unde turta dulce nu ajunge să-l atingă. Toate aceste hârtii vor fi unse cu unt cu îngrijire.

Prepararea: a se cântări o cratiţă mică. A se cântări în ea, 200 gr. miere (închisă de preferinţă, dar bună la gust) a se adăuga 50 gr. zahăr tos, a se pune cratiţa pe foc şi a se lăsa să se topească împreună cu mierea şi zahărul — a se lua spuma. Apoi a se turna amestecul fierbinte, încet încet în 300 gr. făină preparată în salatieră cu o gaură în mijloc, spre a primi mierea. Să se amestece bine cu lingura de lemn, spre a nu fi cocoloaşe.

Aluatul trebue să devină foarte amestecat dacă avem grijă să adăugăm făina încetul cu încetul, a se adăoga apoi cele 4 linguri de supă de apă caldă în care s'a disolvat cele 5 gr. (o linguriţă de cafea rasă) de bicarbonat de sodiu. A se adăuga încă gălbenuşul de ou şi în fine cele 20 gr. de fructe zaharisite tocate. Dacă fructele zaharisite sunt prea tari, se vor pune puţin în apă caldă spre a le muia şi apoi se vor toca după ce se vor şterge. Cel mai bun fruct zaharisit este coaja de portocală. Dacă nu avem fructe zaharisite; le putem înlocui la nevoie prin stafide spălate cu apă caldă şi şterse. Să se amestece tot timpul puternic aluatul cu o lingură de lemn. Când aluatul e gata, îl turnăm în forma preparată fără a-l acoperi cu capacul de hârtie unsă cu unt, care se va ţine pe marginea hârtiei la 2 degete deasupra formei. Astfel prăjitura va putea creşte, fără să atingă hârtia.

Coacerea. Se va pune la cuptor încet, mai încet,, timp de ½ oră, la foc încet şi egal, fără a deschide sub nici un motiv cuptorul. După ½ oră, uşile şi ferestrele fiind închise spre a evita curentul, să ne uităm repede ridicând capacul de hârtie. Dacă pasta nu a crescut încă până sus, să întărim focul evitând diferenţele prea bruşte. Dacă pasta a crescut bine şi s'a colorat, să nu mărim focul. După ¼ de oră, nu mai mult, să ne uităm iar şi să întoarcem forma spre a întoarce cealaltă parte spre foc, pentru ca coacerea să fie egală. ¼ de oră apoi, să aruncăm încă o privire repede spre a vedea dacă turta dulce se coace foarte regulat. Dacă se găureşte la mijloc, înseamnă că focul nu e destul de cald. Dacă creşte exagerat, înseamnă că focul e prea tare. După 1¼—1½ oră, turta dulce trebue să fie coaptă. Ne dăm seama la presiunea degetului, căci turta dulce coaptă bine, este elastică şi moală. A se colora cu lapte imediat la scoaterea din cuptor, ceia ce-i dă o aparenţă foarte frumoasă.

A se scoate din formă, cât e foarte caldă, a se pune pe o farfurie la rece timp de 24 ore şi de preferinţă 2—3 zile înainte de a se consuma.

Dacă se întăreşte, se va pune câteva ore la pivniţă sau într'un loc umed. Dacă devine prea moale, a o pune într'un loc uscat sau într'o cutie de aluminiu foarte hermetică. Astfel o putem avea exact pe plac. Dacă are găurele în interior, înseamnă că am pus prea mult bicarbonat de sodiu.

Această turtă dulce, pusă la punct de autorul «Bucătoriei noi, simplificate» după foarte numeroase încercări, e tot atât de bună ca cele mai bune, fiind totuşi extrem de simplu la preparat. Se păstrează uşor, o lună. Este un desert economic şi sănătos. Tăiată în felii fine, pe care le prăjim şi le ungem cu unt, t. dulce, reprezintă unul din torturile cele mai suculente pentru servit la ceai.

Din franţuzeşte de Ing. **Mariana Georgescu.**

In fața înțepăturilor de albine 1)

— Chiar cei mai frumoși trandafiri au spini, dar răi sunt spinii fără de trandafiri, — spune o maximă germană — și — în virtutea ei putem uita vârful veninos al acului semănător de spaimă al albinei — căci — de n'ar fi el, comorile strânse cu trudă de mica gâză ar îmbia pe mulți să le stăpânească !

— De pază însă —, veghiază, apără, își dă chiar viața pentru avutul ei, căci odată arma ei de apărare pierdută, ea și-a pierdut și viața.

— Anatomic, acest aparat veninos este compus din mai multe piese, enumerând: două glande veninoase — una cu soluție acidă cealaltă alcalină, ambele glande vărsându-și conținutul într'o pungă comună, care-i în legătură cu un ac prevăzut cu o teacă prin care se scurge lichidul veninos. Chimic, veninul nu-i o otravă simplă de acid formic cum se crede, ci un complex coloidal. al cărui efect toxic este diferit de otrăvurile chimice.

— In urma unei înțepături veninoase de albină, se produc anumite efecte, cari sunt în directă legătură cu numărul înțepăturilor treptate cu modul de introducere al veninului, cu timpul scurs între aceste înțepături, cât și de cantitatea de venin injectată.

— Desigur, fiecare dintre noi a putut simți efectul unei înțepături de albină, mai intens sau mai puțin intens, adică înțepătura albinei poate produce asupra noastră efecte diferite, localizate unele în punctul rănit, iar altele nesimțindu-se aproape pe întreg corpul și influențând și unele funcțiuni organice.

— In punctul rănit, fenomenele se remarcă prin dureri, mâncărimi, inflamație și roșirea acelui punct. toate reacții ale organismului contra otrăvei injectate de albină.

— In cazul cel mai grav, din cauza compoziției veninului. se pot produce intoxicații generale. ce se remarcă prin fenomene caracteristice asupra victimelor.

— Dacă administrăm unei persoane o doză oarecare de venin, prin injectare, o a doua administrare a unei egale cantități de venin poate creia asupra persoanei din experiență, două cazuri diferite : sau am vaccinat-o contra veninului de albină făcând-o imună (inofensivă) sau am sensibilizat-o, și în acest caz persoana este extrem de sensibilă în contact cu doza de venin administrată, reacționând imediat sau mai târziu prin fenomene extrem de grave, având simptomele unei intoxicații generale, cari se manifestă prin mâncărimi pe întreg corpul, prin injectarea și roșirea ochilor, ridicare de temperatură, etc. putând uneori fi în acest caz mortale.

Sunt leacuri contra acestor înțepături de albine, cari în anumite cazuri pot lua forme

---

1) In numărul viitor D-ra Sofia Diaconescu publică pentru abonații noștri un interesant studiu, făcut de d-sa asupra efectului ce produc înțepăturile de albine bolnavilor de reumatism.

foarte grave, dar rareori dau rezultatele satisfăcătoare.

— Se întrebuinţează clorură de aur, permanganat de potasiu, apă de Javel, dar totuşi nu totdeauna s'au dovedit eficace, din cauza impermiapilităţii pielei şi deschizăturii mici a înţepăturii, neputând lucra direct asupra substanţei otrăvitoare.

— Un medicament care a dat rezultate satisfăcătoare este «amestecul lui Bonain» un amestec format din menthol, acid fenic şi cocaină. Acidul fenic are proprietatea de a face pielea permeabilă dând voie astfel medicamentului să lucreze direct asupra otrăvii. Desigur, rezultatele acestui produs au fost mulţumitoare, şi-l putem servi ca medicament contra tuturor înţepăturilor veninoase de insecte, nu numai de albine.

— Din cazua greutăţii de a se procura cocaina, care nu se vinde decât în urma unui aviz prealabil al medicului, s'a înlocuit cocaina în «amestec» cu derivaţiţi săi, allocaina, delcaina, novocaina, cari au aceiaşi putere de vindecare ca şi cocaina.

— Acest medicament este însă eficace numai în cazul accidentelor locale, nu şi celor generale.

— Cum procedăm în cazul accidentelor locale, este simplu de înţeles. Albina, în urma înţepăturii îşi lasă în pielea noastră acul, care are prins de el punga cu venin — deci, nu-i bine să scoatem acul cu mâinile, căci în momentul când apucăm cu degetele baza acului, strângem între degete punga cu venin, care, după legea presiunei, îşi varsă tot conţinutul în rana făcută în piele; trebuie deci scos acul răzând pielea cu o lamă tăioasă, (sau unghia) şi după scoatere atingem punctul înţepat cu «amestecul lui Bonain» — durerile şi celelalte fenomene încetând pe dată.

— In cazul intoxicaţiilor generale, «amestecul lui Bonain» nu mai are putere de vindecare, ci întrebuinţăm «Adrenalina». Se injectează sub piele un cm. cub de soluţie de adrenalină $^{1}/_{1000}$ — şi toate fenomenile de intoxicaţie dispar imediat.

— Dacă intoxicaţia a fost neglijată, lăsând-o să întârzie, atunci o putem combate prin medicamentul «desensibilisant»: hyposulfit, clorură de calciu, peptone şi citrat.

— Ei bine, iată cât se poate complica o simplă înţepătură de albină, iată ce otravă prepară în arsenalul său spre administrare celor ce vor voi să atace bunurile lor; — da — şi poate ne întrebăm, ştiu oare micuţii noştri prieteni că acesta-i supremul sacrificiu ce le cere însăşi viaţa?

— Dar, este mic răul ce ni-l poate face în faţa celor ce ne poate da, este logic să te aperi prin mijloacele de cari dispui când eşti atacat sau ţi se răpesc drepturi ce-ţi aparţin, deci rămân pentru noi pildă vie de muncă şi sacrificiu, aceleaşi albine mici, veşnic active, pe cari trebuie să le iubim şi preţuim.

SOFIA DIACONESCU

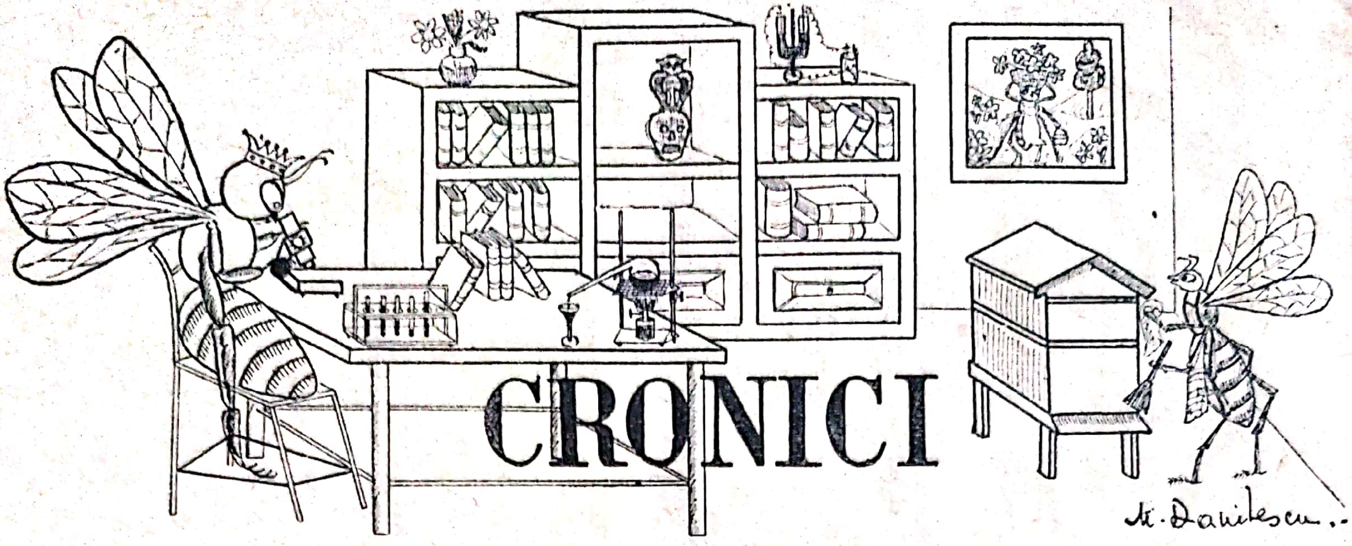

CRONICI

Capcane de roiuri de albine

Roiuri din vecinătate. Roiuri călătoare.

Albinele prinse cu ajutorul capcanelor sunt mai de grabà albine de prin vecinătatea locului, decât roiuri călătoare.

Pentruca albinele să poată recunoaşte capcanele mult timp înaintea roirii, trebue să instalaţi din vreme capcanele. Un exemplu foarte recent vă va vonvinge asupra celor de mai sus. In iarna trecută a fost ridicată o stupină ce era instalată într'un tufiş cari crescând prea înalt acoperise stupii. Acolo rămăsese însă nişte materiale cari nu fuseseră luate: un stup populat, un stup mic cu faguri construiţi, fără albine şi depărtat la 150 m., un stup nou şi gol cari servea ca un fel de depozit şi cari conţinea câţiva faguri artificiali, putregaiu pentru afumător, planşete etc. Acesta din urmă se găsea cam la 12 m. de stupul populat, Totul era instalat într'un tufiş de 15 ani, foarte des şi în cari nu se putea intra decât printr'o cărăruie acoperită aproape în întregime de frunziş.

Stupul populat nu a roit dând cam 18 kgr. în plus de miere şi i s'a lăsat 16 kgr. ca provizii. Mă întreb, cum au putut albinele să găsească stupii aşa de ascunşi în tufiş? Stupul cel mai mic l-au şi populat prin luna Iulie, ceia ce e normal, dar mai puţin normal este faptul că au ocupat şi stupul ce servea ca depozit. Trebue să recunoaştem că la albine totul e cu putinţă chiar lucrurile imposibile, dar nu putem crede că roiurile călătoare ar fi putut zări şi ar fi putut să le placă un stup nou, situat în mijlocul unei pădurici. Este mai posibil ca aceşti stupi să fi fost găsiţi de albinele din vecinătate şi că dela primul lor sbor au dat peste stupi şi au rămas acolo.

Intrebuinţarea fagurilor construiţi. Fagurii construiţi sunt necesari spre a obţine repede o stupină completă.

Vă sfătuesc să întrebuinţaţi capcanele. Mirosul cerei şi împreună cu cel de prepolis va mări intensitatea mirosului pe cari îl exală stupul. Principalul rol al fagurilor este de a furniza imediat o cantitate de celule reginei unde să-şi depună ouăle iar albinelor spre a înmagazina miere chiar dela sosirea lor.

Roirea este departe de a se face complect la începutul primăverei, ea se face treptat depe la începutul lunei Mai până la sfârşitul lunei Iunie. Un roi de Mai care ese în plină perioadă favorabilă va construi repede pe faguri artificiali sau chiar într'un coş gol, faguri pentru a-şi depune puetul, proviziile de iarnă şi dacă sezonul e bun, puţină recoltă.

Din contră, multe roiuri ies într'o epocă în cari nu mai pot construi pe faguri noui suprafaţa necesară pentru a-şi asigura iernatul. Se întâlnesc roiuri cari în urma condiţiilor atmosferice defavorabile nu pot să-şi clădească în stupii lor nici măcar o ramă. Aceste roiuri nu pot supravieţui fără ajutorul apicultorului.

Provizii — Hrană.

La sfârşitul verei, dacă roiurile capturate de Dvs., nu au strâns provizii, daţi-le hrană din belşug cu această ocazie vă atrag atenţia că fară un surplus de hrană, nu veţi obţine colonii populate în momentul recoltei şi în consecinţă recolta va fi slabă.

Dacă stupii capcană au faguri destui, hrănirea e uşoară. Dacă din contră aveţi faguri puţini trebue să luaţi fagurii necesari din stupii deja ocupaţi.

In general trebue ca albinele să aibă proviziile de iarnă pela sfârşitul lunei August. După această dată va fi prea târziu căci dacă dă vreun frig albinele nu mai au posibilitatea de a căpăci mierea lichidă şi tot ceia ce nu a fost căpăcit nu numai că e pierdut dar periclitează chiar sănătatea albinelor.

Dacă Dvs. băgaţi de seamă pela 15 Iulie că unele roiuri sunt slabe, trebue să le daţi o hrană de supraalimentare. Regina va depune ouă mai multe, roiul refăcut va deveni o colonie normală şi va petrece cu bine şi uşor iarna. Hrana de vară este totdeauna mai eficace şi niciodată destructivă.

Rezultate.

Cari va fi rezultatul pe care-l veţi obţine prin capcane? Va corespunde muncii pe cari aţi depus-o?

Fără îndoială munca Dvs. va fi recompensată. Dacă aveţi tot ce vă trebue la îndemână nu vă v'a trebui nici un sfert de oră pentru a prepara o capcană; chiar dacă nu aveţi tot ce vă trebue e bine să începeţi şi anul viitor veţi avea posibilitatea să terminaţi această lucrare. In urma acestei lucrări veţi putea obţine dela 2—4 roiuri într'o stupină de 20 de colonii; veţi putea avea mult mai multe peste câţiva ani, dar când veţi observa în regiunea Dvs., o roire a tuturor stupilor, cari va dubla în câteva zile numărul coloniilor, este îndoelnic că veţi mai dispune de stupii goi şi de faguri pentru a mai captura alte roiuri. Mi-ar pare rău, dacă nu v'aşi atrage atenţia şi asupra reversului medaliei.

Dacă sunt ani în care roitul este foarte mare în schimb sunt alţi ani în care roitul este inexistent.

In aceşti din urmă ani veţi fi nevoiţi de a hrăni vechile colonii, cum au făcut apicultorii francezi în 1926 până la 20 Iunie, dată la care nu exista încă miere nouă. Nu trebue să vă miraţi că în această epocă de foamete nu există roiri iar capcanele puse rămân goale. Din fericire aceşti ani sunt rari mai rari decât anii de abundenţă.

După cum vedeţi rezultatul este interesant din moment ce îl obţineţi fără cheltuială şi cu o muncă minimă.

Acest rezultat este ceva pozitiv real şi normal; a fost obţinut în stupini compuse exclusiv din stupi Voirnot cu 12 rame, adică stupi mari. Am întrebuinţat stupul divizibil, format iarna din 2 elemente. Primăvara îl măresc, punând dedesubt un element de ramă cu faguri artificiali; această aşezare nu-i dă mai multă roire decât dacă aşi fi făcut mărirea stupului deasupra, cu rame construite.

Un stup cari roeşte primăvara nu dă prima recoltă, şi îşi găseşte provizii în regiunile unde a doua recoltă este abundentă. Când roiul său, nu e capturat, producţia stupului e nulă. Când se capturează roiul aproape automat cu ajutorul capcanei, valoarea roiului, la sfârşitul sezonului, poate să depăşească pe aceea perdută.

Rezultă că cu ajutorul capcanei, înroirea naturală a stupilor cu rame, nu numai că nu e zadarnică ci poate fi un isvor de profituri.

O carte plină de adevăr

Sunt câteva luni în urmă când am cetit în marea revistă francerză *«Revue de deux mondes»*, recenzia unei cărţi în care se scrie despre deşteptăciunea albinelor. Titlul ei e : *«Lesprit des abeiles» de J. Françon*, şi conţinutul ei a stârnit atâta interes încât publicaţiile de pretutindeni a relevat-o. E o datorie să-i facem şi noi locul de cinste. Am avut, citind-o, marea mulţumire să constat câ susţinerile mele — combătute de un confrate — şi pe care le-am afirmat cu convingere şi dovezi, vin azi să fie întărite, ilustrate şi de necombătut. Precizam acolo că (pag. 117 şi 143) albinele au un mijloc de comunicare fulgerător de repede şi precis prin diferite sunete, că au o judecată individuală 'n afară de cea colectivă, urmată de acţiuni ordonate şi hotărâte, arătând cu exemple aceste alese însuşiri. Cartea lui Françon ilustrează în chip admirabil adevărurile enunţate mai sus, prin experienţele sale urmărite zece ani cu o răbadere stoică, demnă de cea mai aleasă stimă.

Laboratorul autorului e mica lui prisacă şi înflorita lui grădină ; aparatele nu sunt nici microscopice, nici complicate receptoare de unde herziene, ci doar o farfurioară albă pe care a pus o bucăţică de zahăr muiat — drept momeală —, un pahar fără picior pentru a prinde clientele «laboratorului» său, şi o cutie de vopsele-aquarele cu care însemnează pe torace în scurtul timp al ospăţului pe micuţele albine de studiu. Ele lucrează libere, se conduc cum vor, fac ceia ce obişnuit le impune viaţa lor de mucenice ale muncii, dar observatorul stă şi pândeşte orice mişcare, trage concluzii care le desvălue tainele şi ne spune că : albinele au o intuiţie personală, judecând împrejurările în cadrul diferitelor schimbări ce survin ; că au simţul orientărei dela mari depărtări de casă necercetate încă ; că deosebesc culorile, ceia ce până la Françon era în mare discuţie divergentă ; că au o memorie fără greşeală, un simţ al distanţei, al fixărei punctelor în spaţiu şi al reperului, uluitor ; Françon e primul entomolog care explică cauza pentru care o albină odată ce a recoltat de pe o floare, se îndepărtează de ea zburând de-andaratele : *ea îşi memorizează perfect locul pentru a-l găsi la înapoere.*

Toate aceste deosebite facultăţi, Françon le dovedeşte prin încercări ale căror rezultate rămân de neschimbat.

Partea cea mai de seamă a cărţii e acolo unde dovedeşte cum albinele îşi comunică unele altora diferitele ştiri ce interează colectivitatea. Pentrucă expunerea e cam lungă pentru cadrul unei reviste, e bine să lăsăm pe autor să arate ce a făcut în această direcţie.

C. L. HRISTEA
Apicultor publicist

NOTA REDACŢIEI. In interesul ce purtăm răspândirii ştiinţei ce se cheamă apicultură, publicăm dela un timp o serie de susţineri, bazate pe cercetări mai mult sau mai puţin ştiinţifice, ce se referă la unele din simţurile atribuite albinelor.

Dat fiind importanţa acestor afirmaţiuni, în jurul unui adevăr care pluteşte încă învăluit de mister, până la verificările ce vom încerca şi noi în stupina experimentală a societăţii, rugăm pe d-nii abonaţi, ca în măsura cunoştinţelor, să controleze aceste afirmaţiuni, cu rugămintea ca cele dovedite să ne fie comunicate şi nouă spre a le da publicităţii.

DECLARAŢIE

Pentru ca fraţii noştri apicultori să nu aibă vreo bănuială, pentrucă am recomandat tratatul sau mai bine zis opera D-lui C. L. Hristea «STUPĂRITUL» cu cea mai mare căldură, în preţiosa noastră revistă România Apicolă, **vă declar pe cuvântul de onoare că nu-l cunosc pe D-l C. L. Hristea** — nu l-am recomandat pe D-sa, am recomandat munca sa depusă în domeniul apiculturei.

Nu-l cunosc pe D-sa după cum regret mult nu cunosc absolut pe nimeni dela această preţioasă revistă. Dar constat cu plăcere citind revista România Apicolă pe Aprilie, că s'au mai găsit şi alţii cari recomandă cartea D-lui C. L. Hristea „STUPĂRITUL" cum este D-l Profesor V. Oprea şi cei mai de seamă apicultori ai ţării. Ceva mai mult este apreciată şi peste hotare, spre cinstea apiculturii româneşti.

ALEX. MOREANU
Braşov

Consideraţiuni asupra soiurilor proaste de albine americane

1 — Patogenicitatea relativă a celulelor vegetative şi a endosporilor bacilului larvae *pentru soiul* 1) *de albine.*

de H. L. TARR (Anglia)

Descoperirea că soiul rău, american se datoreşte unei maladii distincte, cauzate de un bacil producător de spori revine lui *White*, cu toate că Maasen, lucrând independent a ajuns — puţin timp după aceea — la o concluzie identică.

White a numit organismul cauzal, *bacilus larvae* şi această denumire a fost acceptată ulterior de către Maasen. — Maasen a produs soiuri rele de albine în colonii, hrănindu-le cu culturi pure de *bacilus larvae* dar nu-i absolut sigur dacă aceste culturi conţineau numai celule vegetative din acest organism sau şi spori.

In al doilea rând, el a găsit că *bacilus larvae* îşi pierde repede virulenţa şi abilitatea de a forma spori — când e cultivat în mediul de laborator. (pentru aceeaşi durată de timp). White a dat ca hrană albinelor din colonii sănătoase — clocitură fiartă conţinând spori sau culturi de ouă agarice de *bacilus larvae*, producând un soi rău de albine american, dar el nu a înregistrat dacă maladia sa produs numai din hrănirea cu celule vegetative din acest *organism* (în speţă *bacilus larvae)*. El a găsit deasemenea că inocularea directă a larvei cu culturi din organismul cauzal produce rareori boala.

In Franţa, Tumanoff a fost înşelat în aşteptările lui de a produce un soiu rău american prin hrănirea individuală a larvei tinere dintr'o colonie sănătoasă de albine cu un mare număr de celule vegetative de bacilus larvae, iar Chalmeus a avut de întâmpinat greutăţi, infectând colonii cu culturi pure din acest organism. (bac. larvae).

Sturtevant, a arătat că, în mod normal, o colonie sănătoasă de albine nu s'ar putea molipsi dela o speţă rea americană de cât în cazul când albinele sunt hrănite cu cel puţin 50 milioane spori de *bacilus larvae*, obţinuţi din scoarţa larvelor moarte într'un litru de sirop de zahăr.

In experienţele sale, larva individuală n'a contractat maladia, de cât când ea a fost hrănită cu 10 mil. de spori sau chiar mai mulţi — a acestui organism — 0,01 cc. de sirop.

Considerate colectiv, rezultatele de mai sus arată că celulele vegetative de *b. larvae* nu cauzează în mod rapid o specie rea, dacă ţinem socoteală numai de cele de mai sus; apoi se dovedeşte că sporii acestei specii produc în mod efectiv boala numai când sunt introduşi în număr mare într'o colonie sănătoasă; apoi că hrănirea directă a larvelor avansate ne dă ezultate satisfăcătoare de introducere a boalei; şi însfârşit că virulenţa organismului cauzal se micşorează când e introdus în culturile din mediul de laborator.

Nici unul din cercetătorii de mai sus nu au descris condiţiile optime pentru formarea de spori de *bacilus larvae in vitro*, deşi White menţionează că sporii erau formaţi pe clocitura filtrată obţinută de el şi în mediul de ouă ogarice.

Experienţele ce vor fi descrise şi-au propus să găsească un mediu care să fie prielnic obţinerii unui mare număr de spori de *bacilus larvae*, şi să determine puterea relativă de infecţie a celulelor vegetative şi a sporilor acestei specii pentru clocitura (puetul) de albine.

---

1) Soiul = neam — rasă.

EXPERIENŢA

Un mediu pentru obţinerea celulelor vegetative şi a sporilor de bacilus larvae.

Primele încercări de a infecta nuclei sănătoşi cu celulele vegetative de *bacilus larvae* prin hrănirea directă a albinelor abia născute, au dat greş — deşi toată stăruinţa s'a îndreptat spre găsirea unui mediu în care aceste specii să producă repede spori. De când e cunoscut că *bacilus larvae* este un organism delicat şi poate creşte numai în mediuri destul de complicate şi că, în mod normal formarea de spori prin bacili aerobi este mărită printr'o reducere în concentrarea hranei disponibile, problema a devenit cam dificilă.

S'au studiat mai multe mediuri în care acest organism se poate repede desvolta (ouă-fermenţi, peptonă de ciupercă agarică) — carne de bou — şi ciupercă agarică, — infuzie de carne de bou cu ciupercă agarică, şi altele, cu, sau fără adausul de clocitură de albine filtrată, dar în toate cazurile sporii s'au format extrem de rar.

S'a găsit că *bacilul larvae* creşte bine pe conţinutul de ciupercă agarică ce are numai o mică cantitate de dies clocitura sterilă, filtrată — şi că în acest mediu — produce spori în mică măsură.

Totuşi — clocitura filtrată conţine zaharuri cu care acest organism fermentează împreună cu formarea acidului, şi se ştie că un mediu acid inhibă în mod nomal formaţii de spori. Neutralizând acidul format prin adăogirea unui tampon de sare mediului, se va forma un substrat favorabil producerei de spori de *bacilus larvae*.

S'a găsit că tamponul de fosfat e mai potrivit de cât carbonatul de calciu, — Mediul următor s'a dovedit de mult a fi cel mai satisfăcător pentru obţinerea unui mare număr de spori de *bacilus larvae* : 1,5% ciupercă agarică, 10 ml; clocitură filtrată (1 : 5), 1 ml; M/1 tampon de fosfat, pH 7.2, 1 ml; introduse în 6 eprubete de 1 inch.

Se va adăuga tampoane de fosfat şi clocitura filtrată lichidului cu ciupercă agarică (45—50° C mai înainte să se aplece tubul).

Clocitura filtrată se prepară prin măcinarea măruntă a puetului desfăcut, sau a larvelor lucrătoare într'un amestec adăugând 4 părţi de apă unei părţi de clocitură sfărâmată şi prin autoliza (topirea) timp de câteva zile deasupra cloroformului.

In stare de repaz, părţile solide se depun iar lichidul ce pluteşte se filtrează mai întâi prin hârtie de filtru şi la sfârşit printr'un filtru de Seitz, spre a se steriliza.

Această experienţă a arătat că *bacilus larvae* îşi pierde repede (abilitatea) uşurinţa de a forma spori când e transferat în mediul de laborator, chiar când se foloseşte substratul mai sus indicat, şi prin aceasta descoperirile lui Maasen au fost verificate.

Cele ce urmează constitue metoda cea mai eficace spre a se obţine spori din culturi pure de *bacilus larvae* — pentru experienţele de infecţiune — trebue notat că pntru astfel de operaţie s'a întrbuinţat o temperatură de incubaţie de 35° C.

Se ia porţiuni din înveliş, sau, mai bine, rămăşiţele vâscoase ale larvei moarte provenite dela clocitura rea americană şi se sgârie suprafaţa inclinată a conţinutului de carne de bou — cu clocitura filtrată şi cu ciuperca agarică — ţinând în seamă anumite precauţiuni de asepsie.

Intro' astfel de cultură pură (în mod aparent) survine o creştere abundentă de *bacilus larvae*, atunci când astfel de cultură e pună să clocească timp de 48 ore. Pentru aceasta trebuie să se întrebuinţeze un agent de inoculare considerabil.

Porţiunile ce rezultă din această creştere sunt complet emulsificate în bouillon-ul de *beefdigest* (carne de bou); pastele subţiate folosesc acelaş mediu.

După douăt rei zile de clocire apar pe aceste farfurii (planşete) coloniile de *b. larvae*. Aceste culturi sunt puse la clocit timp de 24—48 ore, iar părţi din recolta ce a rezultat sunt brăzdate pe suprafaţa unui mare număr de tuburi ce conţin un tampon cu clocitura filtrată de ciupercă agarică, descrissă mai sus.

Când este nevoe de celulele vegetative de *bacilus larvae*, aceste culturi se pun la clocit timp de 48 ore — pe când atunci când este nevoe de spori — trebuie o perioadă de clocire de o săptămână.

In astfel e culturi imediat izolate se formează un mare număr de spori, deşi altfel celulele vegetative n'ar face deloc spori şi din contră o mare proporţie moare şi se topeşte.

Celulele vegetative se spală de mediul cu carne de bou şi spori cu tampon de fosfat, *pH. 7,2*.

S'a dovedit că cea mai mare parte din grupele de celule vegetative pot fi sparte prin sdruncinare, acelaş procedeu fiind eficace şi în cazul sporilor, dovedindu-se că această clătinare se îndeplineşte în tamporul de fosfat.

Spaţiile dintre celule se pot concentra prin centrifugare şi prin resuspendarea precipitatului în bouillon sau în soluţie cu tampon.

Numărul de spori sau celule vegetative se socoteşte cu ajutorul unei cutii-Lemocytometru a lui Thoma, dovedindu-se că numărarea e mai uşoară când se adaugă câteva picături dintr'o soluţie de 5% hidroxid de sodiu sau o soluţie tare de methylen albastru.

Urmează mai multe experienţe, prin care se caută să se identifice sporii de *bacilus larvae* prin izolarea unei culturi pure a acestui organism de o larvă bolnavă.

Producerea unei speţe rele americane in nuclei sănătoşi

La experienţele ce urmează, preparaţia de nuclei, tehnica inoculărei şi menţionarea rezultatelor sunt similare acelora folosite mai sus.

S'a folosit pulverizatorul de sticlă A De Vilbiss Nr. 15 pentru a se stropi clocitura ce se desvoltă în unele din experienţele următoare:

Experienţa I

Nucleul. Provizii (alimente); clocitura desăvârşită; ouă şi larve tinere (inoculate); ouă, larve tinere şi clocitura desăvârşită.

Agent inoculator. Se vaporizează cca. $8{,}4 \times 10^{10}$ celule vegetative de *bacilus larvae* (în 20 ml — bouillon de carne de bou) — peste ouăle şi larvele tinere din tubul indicat.

Data inoculărei: 10 Iunie.

Rezultatele. Nu s'a observat nici o larvă bolnavă la inspecţia amănunţită — făcută la 6, 10, 14 sau 28 zile dupe inoculare. La 34 zile: Regina albină a fost ucisă (super-cedure). La sfârşitul experienţei nu s'a observat nici o larvă bolnavă.

Experienţa II.

Nucleul. Ouă şi larve tinere (inoculate); larve tinere şi clocitură; ouă şi larve tinere.

Agent inoculator. Se pulverizează aprox. $17{,}2 \times 10^{10}$ celule vegetative de *bacilus larvae* în 25 ml. de bouillon carne de bou peste ouăle şi larvele tinere din tubul indicat.

Data inoculărei: 11 Iulie.

Rezultatele. Câteva din larvele vaporizate s'au deplasat; nici o larvă bolnavă nu a fost observată. La examinările ulterioare, după 11, 15, 25, 41 şi 51 zile după inoculare, nu s'a relevat nici o larvă bolnavă şi experienţa ia sfârşit.

La experienţele de mai sus, clocitura rea americană nu a fost începută prin pulverizarea celulelor vegetative de *bacilus larvae* — peste clocitura în dsvoltare.

Rezultatele sunt în armorie cu cele obţinute mai înainte, când s'a văzut că maladia nu se năştea în cazul hrănirei larvei de albină individuală cu doze mari de celule vegetative ale bacilului larvae.

Experienţa III.

Nuclei. Nr. 1. Alimente ; ouă, larve tinere şi clocitură ; clocitura, ouă şi larve tinere.

Nr. 2. Ouă şi clocitură ; ouă, larve tinere şi clocitură, ouă şi alimente.

Nr. 3. Alimente şi clocitură ; ouă şi larve tinere ; ouă şi larve tinere.

Nr. 4. Larve tinere şi clocitură ; ouă şi larve tinere ; ouă şi clocitură.

Agent inoculator. Albinele fiecărui nucleu au fost hrănite cu doze variate de spori de *bacilus larvae* în 100 ml. sirop — după cum urmează 1

Nucleul	1	62×10^6 spori
„	2	620×10^6 spori
„	3	6.200×10^6 spori
„	4	62.000×10^6 spori

Data inoculărei : 7 August.

Rezultatele. La 10 şi 14 zile : nu s'a observat nici o larvă bolnavă. La 20 zile : nucleii 1 şi 2 nu au prezentat nici o larvă bolnavă. Nucleul 3 a prezentat 7 larve vâscoase în descompunere, dintre cari 2 conţineau la examinare un mare număr de spori de *bacilus larvae*. S'a izolat o cultură pură a acestui organism de una din acestea. Nucleul 4 a prezentat 30 larve vâscoase dintre care 2 conţineau la examinare un mare număr de spori de bacilus larvae.

O cultură pură a acestui organism a fost apoi izolată de una din ele. La 24 zile : Nucleii 1 şi 2 nu au arătat nici o larvă bolnavă. Nucleul 3 avea trei larve vâscoase pline de spori de bacilus larvae. Nucleul 4 avea larve vâscoase pline de spori de bacilus larvae. La 32 zile : Nu s'a observat nici o larvă în nucleii 1 şi 2. Nucleii 3 şi 4 conţineau respectiv una sau două larve vâscoase, toate trei fiind pline de spori de *bacilus larvae*. Toţi 4 nucleii creşteau încet, după cum se încheie experienţa.

Experienţa IV.

Nuclei. Nr. 1. Ouă şi larve tinere (inoculate), larve tinere şi clocitură; ouă şi alimente.

No. 2. Ouă, larve tinere şi clocitură ;

No. 4. Clocitură şi larve tinere ; ouă şi larve tinere (inoculate) ; larve tinere şi clocitură.

Agent inoculator. Se inoculează clocitura ce se desvoltă — în fiecare din cei 4 nuclei, prin pulverizarea cu aproximativ următoarele numere de spori (ce sunt în apă), şi anume în 20 ml.

Nucleul	1	$6,2\times10^6$ spori
„	2	62×10^6 „
„	3	620×10^6 „
„	4	6200×10^6 „

Data inoculărei : 7 August.

Rezultatele. La 10 zile : Nu s'a observat nici o larvă bolnavă în vreunul din cei 4 nuclei deşi în toate cazurile câteva larve din clocitura pulverizată au fost îndepărtate de albine.

La 14 zile : Nucleii 1 şi 2 nu au arătat nici o larvă bolnavă. Nucleul 3 avea 3 larve vâscoase pline de spori de bacilus larvae şi o cultură pură a acestui organism a fost izolată de una din aceste larve.

Nucleul 4 a indicat 10 larve vâscoase dintre cari 6 au fost examinate şi găsite a fi pline de spori de bacilus larvae, care organism a fost izolat de una din aceste larve.

La 20 zile : Nucleul 1 nu a indicat nici o larvă bolnavă. Nucleul 2 a indicat 7 larve vâscoase, toate conţinând spori de *bacilus larvae* în mare număr.

Acest organism a fost izolat în cultura pură de una din aceste larve. Nucleul 3 avea 23 larve vâscoase şi nucleul 4 un număr cu mult mai mare, maladia împrăştiindu-se cu rapiditate.

La 25 zile : Nucleul 1 deşi creştea bine nu s'a observat însă nici o larvă bolnavă. Nucleii 2, 3 şi 4 au indicat respectiv 2, 9 şi 12 larve infectate. In nucleii 2 şi 3 creşterea foarte înceată. Experienţa se încheie.

Discuţiune

Experienţele de mai sus constituesc prima încercare de a compara puterea relativă de infectare a celulelor vegetative şi a sporilor de bacilus larvae pentru clocitura de albine.

In aceste experienţe celulele vegetative şi sporii organismului au fost preparaţi exact în aceleaşi condiţiuni cu excepţia duratei de timp, a incubaţiei, şi s'a găsit că doze foarte mari de celule vegetative pulverizate pe clocitura în desvoltare nu a produs nici o boală în nucleii inoculaţi, în timp ce doze mult mai mici de spori din acest organism au dat naştere curând speciei rele americane.

Până astăzi nu s'a lămurit în mod satisfăcător aceste rezultate. Totuşi pare probabil că celulele vegetative sunt repede distruse de procesul de digestie al larvei; pe când endo-sporii mai rezistenţi supravieţuiesc mecanismelor bactericide ale intestinelor larvale, atâta vreme cât condiţiile favorizează înmulţirea lor.

Că larvele cele mai tinere sunt mai susceptibile infectării decât larvele desfăcute mai bătrâne, reiese din faptul că pulverizându-le cu o soluţie de spori (diluată), se naşte curând specia rea americană, pe când pentru a cauza boala — prin hrănirea directă a larvelor — e nevoe de doze foarte mari de spori.

Se poate că sporii se acoperă în membrana periferică a larvei tinere, în timp ce în larvele mai bătrâne, ei sunt distruşi de enzimele care-i digeră înainte de a fi ajuns în stare să se poată desvolta.

In mod sigur trebuie notat că normal hrănite larvele distrug organismul ca *streptoccocus apis»* şi spori de *«bacilus alvei»*.

Dacă s'ar putea găsi şi desvolta o metodă de a menţine bacilus larvae în stadiul vegetativ, atunci controlul speciei rele americane ar putea fi simplificat. Dar pentru moment această chestiune nu poate fi discutată.

In exeprienţele de mai sus s'a găsit că pentru a produce specia rea americană irtr'un nucleu sănătos a trebuit un agent inoculator relativ puternic şi că pentru a produce această boală a fost nevoe de un agent inoculator cu putere mult mai redusă, când clocitura în desvoltare a nucleului a fost pulverizată direct cu spori, de cât atunci când aceştia erau daţi ca hrană în mod direct albinelor (în sirop). *Sturterant* a găsit că o colonie de albine nu ar putea desvolta o specie rea americană, decât când ar fi hrănită cu cel puţin 50 milioane spori de bacilun larvae, obţinuţi din coji de larvae moarte în 1 l de sirop de zahăr, în timp ce în experienţele de mai sus doza-limită de infectare era de cca 6200 milioane spori.

Această contradicţie aparentă poate fi foarte bine datorită faptului că bacilus larvae atenuiază repede în privinţa virulenţei când e cultivat în mediul de laborator.

Rezumat

Celulele vegetative de bacilus larvae nu au produs soi rău americna în nuclei sănătoşi decât când, s'a pulverizat peste clocitura în desvoltare, o doză de aproape 3000 ori mai mare decât un agent inoculator de spori ai bacilului larvae.

Un agent inoculator cu mult mai puţini spori de bacilus larvae este deajuns pentru a produce un soi rău american, când larva în desvoltare a nucleului sănătos e stropită cu spori în mod direct, decât când se dă ca hrană albinelor în sirop.

Traducere de *N. Popescu-Bilcescu*

«BUCOVINA» I. E. TOROUŢIU BUCUREŞTI

Cereri și oferte

— Recomandăm cu toată căldura abonaților noștri numărul special închinat pentru albine și apicultură din revista șt. veterinare (Iunie—Iulie 1937). Cuprnizând 80 pag. mari, peste 150 clișee și 2 hărți cu repartizarea stupilor sistematici pe țară, apicultura în genere depe aiurea și în special cea românească este redată într'o formă chibzuită și de netăgăduită valoare în biblioteca fiecărui stupar.

Numai pentru membrii abonați ai Soc. Centrale de Apicultură din România, revista se trimite recomandat contra sumei numai de lei 70.

Doritorii, pot trimite cu mandat poștal această sumă pe adresa: Revista Științelor Veterinare, București, Căsuța poștală 303.

Recomandăm deasemenea numărul special din Revista Științelor Veterinare închinat creșterii și exploatării păsărilor de curte care pe lângă un bogat material de specialitate ilustrat cu peste 50 clișee, are și 10 planșe reprezentând diferite rase de păsări în culori pe hârtie fină.

Pentru membrii noștri abonați, și această bogată literatură se trimite tot pentru suma de lei 70, în care intră și spezele de trimetere recomandat.

Revista Științelor Veterinare, singura revistă de știință veterinară ce apare în țară, apare lunar în 32 pagini mari sub auspiciiile unui comitet format din cei mai priceputi medici veternari dn țară și sub îngrijirea D-lui Dr. Florin Begnescu.

Pentru membrii noștri, abonamentul la această revistă este numai de 150 lei pe an.

Doritorii se vor adresa: Revista Științelor Veterinare, București, Căsuța poștală 303.

Apicultor harnic și priceput angajez imediat. Doritorii se vor adresa în scris arătând practica ce o are și pretentiunile de salariu, la D-l Iosif Miron, Chișinău-Criș, Jud. Arad.

Se cumpără imediat cu bani gata orice cantitate de miere garantat curată. A se adresa oferte arătând cantitatea, aroma și prețul la D-l Constantin Antonescu, București, Căsuța poștală 525. Se va răspunde numai acelora cari odată cu oferta trimit și o mică probă din mierea de vânzare. (Probele — cel puțin un kgr. se vor trimite pe adresa D-lui C. Antonescu, București, str. General Magheru No. 14.

PORUCIUC

STUPĂRIILE UNITE. — Depozit General de miere şi ceară naturală de albine. Galaţi — Strada Traian 42 — Telefon 1160. — S'au pus în vânzare faguri, secţiuni, faguri pentru orice mărimi de rame, din cea mai naturală ceară de albine în bande lungi şi cu celule foarte adâncii, la preţul de 170 lei per kgr. Primim să lucrăm şi cu ceara clientului, la preţ cât se poate de convenabil. Intrucât preţurile variază, vă rugăm să grăbiţi comenzile.

APICULTORI!

Executăm din ceară pură orice dimensiuni de faguri artificiali presaţi la valţuri moderne «Ritché». Preţul 220 lei kgr.

Executăm faguri presaţi la valţuri din ceară proprie a D-lor apicultori, dacă acest material este bine curăţat de orice părţi străine. Preţul 35 lei kgr. şi 5% scăzământ.

Executăm faguri presaţi la valţuri din ceară proprie a D-lor apicultori, reţinând un sfert din întreaga cantitate fabricată.

Cumpărăm ceară curată de albine. Expediem contra ramburs.

Căpitan ZISSU DUMITRU
Str. Slătineanu No. 7
Bucureşti

INTREPRINDEREA APICOLA ERACLE IOVĂNESCU, Poiana-Mare Dolj, 300 stupi sistematici — uzină electrică proprie. Fabrică, produce şi vinde: Stupii sistematici (Colonii) Miere fină, faguri Artificiali, Mătci selecţionate, Roi, Ulee, extractoare moderne şi tot felul de unelte şi maşini Apicole.

Cereţi preţ curent.

APICULTURA IOSIF DREER, Paşcani, jud. Baia.

Anunţă că este pregătită mai bine ca ori când cu aparatele cele mai moderne pentru confecţionat faguri artificiali din ceară curată de albine în bandă lungă, care mulţumeşte pe cel mai pretenţios cunoscător, cu preţul cel mai avantajos. Deasemeni stupii sist. «Dadant»; goi cu albine şi extractoare din cele mai practice şi solide. Cereţi prospectul gratuit.

SEMINŢERIA «FLORA» Alois Kaurek, Bucureşti, Strada Carol, 9 Telefon 35052. Magazin complect asortat cu tot felul de unelte de apicultură extractoare de miere — Prese pentru faguri, originale «Rietsche» — Faguri artificiali, etc. Cataloage la cerere.

APICULTORI! Toate uneltele necesare pentru stupăria Dvs., cât şi tot felul de seminţe melifere, găsiţi avantajos şi de bună calitate la vechea casă A. Clouard, Seminţeria «La bunul grădinar», Bucureşti I. — Str. Carol Nr. 30. Telefon 3.34.92. Catalog gratuit la cerere.

STUPĂRIA INGINER C. HANGANU, Iaşi — Str. Nicolina 70 — Iaşi. Cea mai cunoscută întreprindere românească în această branşă.

Pentru sezonul 1939, anunţă onorata clientelă, că poate satisface pe orice stupar cu orice material apicol de prima calitate.

Cereţi catalogul de preţuri.

SEMNIŢE SELECŢIONATE de lucernă, sfecle furagere, zarzavaturi, legume şi flori. Unelte de grădinărie şi apicultură furnizează Seminţeria Proch, Bucureşti, Str. Eugeniu Carada Nr. 7, Telefon 4.08.68.

Stupina Vavilin, Telefon: Centrala Otopeni — Com. Otopeni, Jud. Ilfov. — km. 17 — pentru fabricarea fagurilor 50% scăzământ. — Vinde faguri artificiali lucraţi la valţ. Primeşte ceară.

«BUCOVINA» I. E. TOROUŢIU BUCUREŞTI